

Toàn Thế Giới Chỉ Ta Không Biết Ta Là
Cao Nhân

☆ Mục Lục ☆

- [Chương 1: Hà Minh Hiên \(1\)](#)
- [Chương 2: Hà Minh Hiên \(2\)](#)
- [Chương 3: Phi thăng \(1\)](#)
- [Chương 4: Phi thăng \(2\)](#)
- [Chương 5: Chỉ là con số mà thôi \(1\)](#)
- [Chương 6: Chỉ là con số mà thôi \(2\)](#)
- [Chương 7: Hai bức chữ \(1\)](#)
- [Chương 8: Hai bức chữ \(2\)](#)
- [Chương 9: Xà Tích Lộ \(1\)](#)
- [Chương 10: Xà Tích Lộ \(2\)](#)
- [Chương 11: Rắn và giếng \(1\)](#)
- [Chương 12: Rắn và giếng \(2\)](#)
- [Chương 13: Nghi ngờ \(1\)](#)
- [Chương 14: Nghi ngờ \(2\)](#)
- [Chương 15: Truyền thuyết chi địa \(1\)](#)
- [Chương 16: Truyền thuyết chi địa \(2\)](#)
- [Chương 17: Động vật nhỏ yếu ớt đáng thương \(1\)](#)
- [Chương 18: Động vật nhỏ yếu ớt đáng thương \(2\)](#)
- [Chương 19: Tang thương](#)
- [Chương 20: Chậu rửa bút](#)
- [Chương 21: Một chữ “Định” \(1\)](#)
- [Chương 22: Một chữ “Định” \(2\)](#)
- [Chương 23: Thanh Dương Xích \(1\)](#)
- [Chương 24: Thanh Dương Xích \(2\)](#)
- [Chương 25: Xin hỏi... Đây là hiệu ứng sao? \(1\)](#)
- [Chương 26: Xin hỏi... Đây là hiệu ứng sao? \(2\)](#)
- [Chương 27: Định! \(1\)](#)

[Chương 28: Đỉnh! \(2\)](#)
[Chương 29: Fan chân ái \(1\)](#)
[Chương 30: Fan chân ái \(2\)](#)
[Chương 31: Mặt người \(1\)](#)
[Chương 32: Mặt người \(2\)](#)
[Chương 33: Nhận lỗi \(1\)](#)
[Chương 34: Nhận lỗi \(2\)](#)
[Chương 35: Thiếu nữ từ trên trời giáng xuống](#)
[Chương 36: Giả vờ nai tơ \(1\)](#)
[Chương 37: Giả vờ nai tơ \(2\)](#)
[Chương 38: Đẽ xuống \(1\)](#)
[Chương 39: Đẽ xuống \(2\)](#)
[Chương 40: Cây](#)
[Chương 41: Đẽ Lưu Tương \(1\)](#)
[Chương 42: Đẽ Lưu Tương \(2\)](#)
[Chương 43: Làm loài người muốn trở thành tiên \(1\)](#)
[Chương 44: Làm loài người muốn trở thành tiên \(2\)](#)
[Chương 45: Người là? \(1\)](#)
[Chương 46: Người là? \(2\)](#)
[Chương 47: Tính trẻ con, không nên bị phá hủy \(1\)](#)
[Chương 48: Tính trẻ con, không nên bị phá hủy \(2\)](#)
[Chương 49: Mọi tình đầu đau khổ](#)
[Chương 50: Tất cả đều đến \(1\)](#)
[Chương 51: Tất cả đều đến \(2\)](#)
[Chương 52: Thanh](#)
[Chương 53: Nhìn lên trời](#)
[Chương 54: Lạnh \(1\)](#)
[Chương 55: Lạnh \(2\)](#)
[Chương 56: Tiểu thuyết \(1\)](#)

[Chương 57: Tiểu thuyết \(2\)](#)
[Chương 58: Quá tâm cơ! \(1\)](#)
[Chương 59: Quá tâm cơ! \(2\)](#)
[Chương 60: Đánh cò \(1\)](#)
[Chương 61: Đánh cò \(2\)](#)
[Chương 62: Người đánh cò \(1\)](#)
[Chương 63: Người đánh cò \(2\)](#)
[Chương 64: Lâm tiền bồi nói rất đúng \(1\)](#)
[Chương 65: Lâm tiền bồi nói rất đúng \(2\)](#)
[Chương 66: Phá toái hư không \(1\)](#)
[Chương 67: Phá toái hư không \(2\)](#)
[Chương 68: Trời sập, cũng có Lâm tiền bồi](#)
[Chương 69: Lễ nhẹ nhưng tình nặng \(1\)](#)
[Chương 70: Lễ nhẹ nhưng tình nặng \(2\)](#)
[Chương 71: Hột đào](#)
[Chương 72: Hướng lên trời mượn thêm 500 năm \(1\)](#)
[Chương 73: Hướng lên trời mượn thêm 500 năm \(2\)](#)
[Chương 74: Thật ra ta rất quen thuộc với Lâm tiền bồi \(1\)](#)
[Chương 75: Thật ra ta rất quen thuộc với Lâm tiền bồi \(2\)](#)
[Chương 76: Ta, chào ngươi \(1\)](#)
[Chương 77: Ta, chào ngươi \(2\)](#)
[Chương 78: Can đảm \(1\)](#)
[Chương 79: Can đảm \(2\)](#)
[Chương 80: Một người phàm mà thôi](#)
[Chương 81: Ta đương nhiên biết \(1\)](#)
[Chương 82: Ta đương nhiên biết \(2\)](#)
[Chương 83: Ta liếc mắt một cái là nhận ra ngươi không phải người! \(1\)](#)
[Chương 84: Ta liếc mắt một cái là nhận ra ngươi không phải người! \(2\)](#)
[Chương 85: Chó ở đâu ra \(1\)](#)

[Chương 86: Chó ở đâu ra \(2\)](#)
[Chương 87: Vô tình gặp được \(1\)](#)
[Chương 88: Vô tình gặp được \(2\)](#)
[Chương 89: Pomeranian tuyệt vọng \(1\)](#)
[Chương 90: Pomeranian tuyệt vọng \(2\)](#)
[Chương 91: Đề chủ nhân của nó tự đến tìm ta \(1\)](#)
[Chương 92: Đề chủ nhân của nó tự đến tìm ta \(2\)](#)
[Chương 93: Đơn phương không tính là tranh đấu \(1\)](#)
[Chương 94: Đơn phương không tính là tranh đấu \(2\)](#)
[Chương 95: Điềm báo họa kiếp \(1\)](#)
[Chương 96: Điềm báo họa kiếp \(2\)](#)
[Chương 97: Thú cưng?? \(1\)](#)
[Chương 98: Thú cưng?? \(2\)](#)
[Chương 99: Cầu giả xà uy \(1\)](#)
[Chương 100: Cầu giả xà uy \(2\)](#)
[Chương 101: Tiên nữ cầu vòng \(1\)](#)
[Chương 102: Tiên nữ cầu vòng \(2\)](#)
[Chương 103: Chỉ nhìn một chút \(1\)](#)
[Chương 104: Chỉ nhìn một chút \(2\)](#)
[Chương 105: Có mặt mũi](#)
[Chương 106: Sáu đã mất một \(1\)](#)
[Chương 107: Sáu đã mất một \(2\)](#)
[Chương 108: Thất bại toàn bộ](#)
[Chương 109: Luân hồi \(1\)](#)
[Chương 110: Luân hồi \(2\)](#)
[Chương 111: Lâm tiên bối cũng hiểu nuôi con? \(1\)](#)
[Chương 112: Lâm tiên bối cũng hiểu nuôi con? \(2\)](#)
[Chương 113: Mặc kệ? \(1\)](#)
[Chương 114: Mặc kệ? \(2\)](#)

[Chương 115: Đây là người nhà ta \(1\)](#)
[Chương 116: Đây là người nhà ta \(2\)](#)
[Chương 117: Không chút sơ hở \(1\)](#)
[Chương 118: Không chút sơ hở \(2\)](#)
[Chương 119: U Thiên lễ phép \(1\)](#)
[Chương 120: U Thiên lễ phép \(2\)](#)
[Chương 121: Chúng ta hiểu rõ \(1\)](#)
[Chương 122: Chúng ta hiểu rõ \(2\)](#)
[Chương 123: Người không thể nào nhìn thấu \(1\)](#)
[Chương 124: Người không thể nào nhìn thấu \(2\)](#)
[Chương 125: Mười vạn tám ngàn đạo \(1\)](#)
[Chương 126: Mười vạn tám ngàn đạo \(2\)](#)
[Chương 127: Ký ức biến mất](#)
[Chương 128: Tu tiên \(1\)](#)
[Chương 129: Tu tiên \(2\)](#)
[Chương 130: Khách trong bút \(1\)](#)
[Chương 131: Khách trong bút \(2\)](#)
[Chương 132: Người \(1\)](#)
[Chương 133: Người \(2\)](#)
[Chương 134: Khoảng cách tiếp xúc bằng không \(1\)](#)
[Chương 135: Khoảng cách tiếp xúc bằng không \(2\)](#)
[Chương 136: Chân ma ngoại đạo](#)
[Chương 137: Chim hoàng yến \(1\)](#)
[Chương 138: Chim hoàng yến \(2\)](#)
[Chương 139: Cá cắn mồi \(1\)](#)
[Chương 140: Cá cắn mồi \(2\)](#)
[Chương 141: Lục Thanh Phong](#)
[Chương 142: Đón ngộ \(1\)](#)
[Chương 143: Đón ngộ \(2\)](#)

[Chương 144: Vô Tự Thiên Thư \(1\)](#)
[Chương 145: Vô Tự Thiên Thư \(2\)](#)
[Chương 146: Tiến đến](#)
[Chương 147: Công lao lớn! \(1\)](#)
[Chương 148: Công lao lớn! \(2\)](#)
[Chương 149: Truyền Âm Phù \(1\)](#)
[Chương 150: Truyền Âm Phù \(2\)](#)
[Chương 151: Đến \(1\)](#)
[Chương 152: Đến \(2\)](#)
[Chương 153: Chạy mau!! \(1\)](#)
[Chương 154: Chạy mau!! \(2\)](#)
[Chương 155: Một góc Quảng Hàn Cung \(1\)](#)
[Chương 156: Một góc Quảng Hàn Cung \(2\)](#)
[Chương 157: Đã đến, vậy đừng đi \(1\)](#)
[Chương 158: Đã đến, vậy đừng đi \(2\)](#)
[Chương 159: Một kiếm! \(1\)](#)
[Chương 160: Một kiếm! \(2\)](#)
[Chương 161: \(1\)](#)
[Chương 162: \(2\)](#)
[Chương 163: Cứu? \(1\)](#)
[Chương 164: Cứu? \(2\)](#)
[Chương 165: Che giấu lực lượng \(1\)](#)
[Chương 166: Che giấu lực lượng \(2\)](#)
[Chương 167: Vị tu hành giả pháp thân đầu tiên \(1\)](#)
[Chương 168: Vị tu hành giả pháp thân đầu tiên \(2\)](#)
[Chương 169: 500 năm \(1\)](#)
[Chương 170: 500 năm \(2\)](#)
[Chương 171: Nàng thật sự hiểu ta \(1\)](#)
[Chương 172: Nàng thật sự hiểu ta \(2\)](#)

[Chương 173: Sinh Ý Nhân và Dưỡng Miêu Nhân \(1\)](#)
[Chương 174: Sinh Ý Nhân và Dưỡng Miêu Nhân \(2\)](#)
[Chương 175: Tập trung \(1\)](#)
[Chương 176: Tập trung \(2\)](#)
[Chương 177: Tập trung \(3\)](#)
[Chương 178: Hấn tới tìm ta! \(1\)](#)
[Chương 179: Hấn tới tìm ta! \(2\)](#)
[Chương 180: Hấn tới tìm ta! \(3\)](#)
[Chương 181: Quan Thi Âm \(1\)](#)
[Chương 182: Quan Thi Âm \(2\)](#)
[Chương 183: Quan Thi Âm \(3\)](#)
[Chương 184: Ân ký đâu? \(1\)](#)
[Chương 185: Ân ký đâu? \(2\)](#)
[Chương 186: Ân ký đâu? \(3\)](#)
[Chương 187: Thiên Mục \(1\)](#)
[Chương 188: Thiên Mục \(2\)](#)
[Chương 189: Thiên Mục \(3\)](#)
[Chương 190: Nàng ta chỉ là hài tử \(1\)](#)
[Chương 191: Nàng ta chỉ là hài tử \(2\)](#)
[Chương 192: Nàng ta chỉ là hài tử \(3\)](#)
[Chương 193: Chương Trung Phật Quốc \(1\)](#)
[Chương 194: Chương Trung Phật Quốc \(2\)](#)
[Chương 195: Chương Trung Phật Quốc \(3\)](#)
[Chương 196: Lao ngục nhân gian \(1\)](#)
[Chương 197: Lao ngục nhân gian \(2\)](#)
[Chương 198: Lao ngục nhân gian \(3\)](#)
[Chương 199: Ta không vào địa ngục ai vào địa ngục? \(1\)](#)
[Chương 200: Ta không vào địa ngục ai vào địa ngục? \(2\)](#)
[Chương 201: Ta không vào địa ngục ai vào địa ngục? \(3\)](#)

[Chương 202: Ai thắng? \(1\)](#)
[Chương 203: Ai thắng? \(2\)](#)
[Chương 204: Ai thắng? \(3\)](#)
[Chương 205: Thủ Kinh Nhân \(1\)](#)
[Chương 206: Thủ Kinh Nhân \(2\)](#)
[Chương 207: Thủ Kinh Nhân \(3\)](#)
[Chương 208: Thủ Kinh Nhân \(4\)](#)
[Chương 209: Thiên Ma \(1\)](#)
[Chương 210: Thiên Ma \(2\)](#)
[Chương 211: Thiên Ma \(3\)](#)
[Chương 212: Ba người \(1\)](#)
[Chương 213: Ba người \(2\)](#)
[Chương 214: Ba người \(3\)](#)
[Chương 215: Thuốc hồi hận \(1\)](#)
[Chương 216: Thuốc hồi hận \(2\)](#)
[Chương 217: Thuốc hồi hận \(3\)](#)
[Chương 218: Thiên Đạo? \(1\)](#)
[Chương 219: Thiên Đạo? \(2\)](#)
[Chương 220: Thiên Đạo? \(3\)](#)
[Chương 221: Mở niêm phong Vô Tự Thiên Thư? \(1\)](#)
[Chương 222: Mở niêm phong Vô Tự Thiên Thư? \(2\)](#)
[Chương 223: Mở niêm phong Vô Tự Thiên Thư? \(3\)](#)
[Chương 224: Thời gian quay lại \(1\)](#)
[Chương 225: Thời gian quay lại \(2\)](#)
[Chương 226: Thời gian quay lại \(3\)](#)
[Chương 227: Lực lượng nhân gian \(1\)](#)
[Chương 228: Lực lượng nhân gian \(2\)](#)
[Chương 229: Lực lượng nhân gian \(3\)](#)
[Chương 230: Một phương ngoại ma của ta đã thắng \(1\)](#)

[Chương 231: Một phương ngoại ma của ta đã thắng \(2\).](#)

[Chương 232: Một phương ngoại ma của ta đã thắng \(3\).](#)

[Chương 233: Yêu ta? \(1\).](#)

[Chương 234: Yêu ta? \(2\).](#)

[Chương 235: Yêu ta? \(3\).](#)

[Chương 236: Yêu ta? \(4\).](#)

[Chương 237: Yêu ta? \(5\).](#)

[Chương 238: Yêu ta? \(6\).](#)

[Chương 239: Đại năng Thiên Đạo chuyển thế? \(1\).](#)

[Chương 240: Đại năng Thiên Đạo chuyển thế? \(2\).](#)

[Chương 241: Đại năng Thiên Đạo chuyển thế? \(3\).](#)

[Chương 242: Đê Nữ Oa nương nương ở cạnh nàng \(1\).](#)

[Chương 243: Đê Nữ Oa nương nương ở cạnh nàng \(2\).](#)

[Chương 244: Đê Nữ Oa nương nương ở cạnh nàng \(3\).](#)

[Chương 245: Tấn công bất ngờ \(1\).](#)

[Chương 246: Tấn công bất ngờ \(2\).](#)

[Chương 247: Tấn công bất ngờ \(3\).](#)

[Chương 248: Phá thành \(1\).](#)

[Chương 249: Phá thành \(2\).](#)

[Chương 250: Phá thành \(3\).](#)

[Chương 251: Phá thành \(4\).](#)

[Chương 252: Đại Tôn! \(1\).](#)

[Chương 253: Đại Tôn! \(2\).](#)

[Chương 254: Đại Tôn! \(3\).](#)

[Chương 255: Đại Tôn! \(4\).](#)

[Chương 256: Đại Tôn! \(5\).](#)

[Chương 257: Đại Tôn! \(6\).](#)

[Chương 258: Tử Mẫu Ân \(1\).](#)

[Chương 259: Tử Mẫu Ân \(2\).](#)

[Chương 260: Tử Mẫu Ân \(3\)](#)
[Chương 261: Tử Mẫu Ân \(4\)](#)
[Chương 262: Tử Mẫu Ân \(5\)](#)
[Chương 263: Mẹ kế Xà Tích Lộ \(1\)](#)
[Chương 264: Mẹ kế Xà Tích Lộ \(2\)](#)
[Chương 265: Mẹ kế Xà Tích Lộ \(3\)](#)
[Chương 266: Mẹ kế Xà Tích Lộ \(4\)](#)
[Chương 267: Mẹ kế Xà Tích Lộ \(5\)](#)
[Chương 268: Nữ Oa! \(1\)](#)
[Chương 269: Nữ Oa! \(2\)](#)
[Chương 270: Nữ Oa! \(3\)](#)
[Chương 271: Không tiếc trả giá! \(1\)](#)
[Chương 272: Không tiếc trả giá! \(2\)](#)
[Chương 273: Long ngâm \(1\)](#)
[Chương 274: Long ngâm \(2\)](#)
[Chương 275: Long ngâm \(3\)](#)
[Chương 276: Không \(1\)](#)
[Chương 277: Không \(2\)](#)
[Chương 278: Lâm Chi Thủy kinh khủng \(1\)](#)
[Chương 279: Lâm Chi Thủy kinh khủng \(2\)](#)
[Chương 280: Lâm Chi Thủy kinh khủng \(3\)](#)
[Chương 281: Cứu Thế Nhân \(1\)](#)
[Chương 282: Cứu Thế Nhân \(2\)](#)
[Chương 283: Dây chuyền sản xuất thiên ma \(1\)](#)
[Chương 284: Dây chuyền sản xuất thiên ma \(2\)](#)
[Chương 285: “Nó” \(1\)](#)
[Chương 286: “Nó” \(2\)](#)
[Chương 287: Phụ thân \(1\)](#)
[Chương 288: Phụ thân \(2\)](#)

[Chương 289: Mấy ngàn chí tôn \(1\)](#)

[Chương 290: Mấy ngàn chí tôn \(2\)](#)

[Chương 291: Mấy ngàn chí tôn \(3\)](#)

[Chương 292: Tự do \(1\)](#)

[Chương 293: Tự do \(2\)](#)

[Chương 294: Tự do \(3\)](#)

[Chương 295: Cũng không phải ruột thịt \(1\)](#)

[Chương 296: Cũng không phải ruột thịt \(2\)](#)

[Chương 297: Thiên Đế phụ thân \(1\)](#)

[Chương 298: Thiên Đế phụ thân \(2\)](#)

[Chương 299: Nữ nhân mang thai không ngừng mất tích \(1\)](#)

[Chương 300: Nữ nhân mang thai không ngừng mất tích \(2\)](#)

[Chương 301: Đạt được tương lai \(1\)](#)

[Chương 302: Đạt được tương lai \(2\)](#)

[Chương 303: Ma Tổ giáng lâm \(1\)](#)

[Chương 304: Ma Tổ giáng lâm \(2\)](#)

[Chương 305: Thái Sơ \(1\)](#)

[Chương 306: Thái Sơ \(2\)](#)

[Chương 307: Giải tỏa chức năng mới? \(1\)](#)

[Chương 308: Giải tỏa chức năng mới? \(2\)](#)

[Chương 309: Thái Sơ? Nguyên Sơ? \(1\)](#)

[Chương 310: Thái Sơ? Nguyên Sơ? \(2\)](#)

[Chương 311: Đạo Chủ! \(1\)](#)

[Chương 312: Đạo Chủ! \(2\)](#)

[Chương 313: Tám năm \(1\)](#)

[Chương 314: Tám năm \(2\)](#)

[Chương 315: Tám năm \(3\)](#)

[Chương 316: Bạch Nguyệt Dao \(1\)](#)

[Chương 317: Bạch Nguyệt Dao \(2\)](#)

[Chương 318: Bạch Nguyệt Dao \(3\)](#)
[Chương 319: Tầng thứ chín Lăng Yên Các \(1\)](#)
[Chương 320: Tầng thứ chín Lăng Yên Các \(2\)](#)
[Chương 321: Tầng thứ chín Lăng Yên Các \(3\)](#)
[Chương 322: Tầng thứ chín Lăng Yên Các \(4\)](#)
[Chương 323: Tầng thứ chín Lăng Yên Các \(5\)](#)
[Chương 324: Lai lịch của ngoại đạo Bàn Cổ \(1\)](#)
[Chương 325: Lai lịch của ngoại đạo Bàn Cổ \(2\)](#)
[Chương 326: Thanh Tùng đâm rách tầng khí quyển \(1\)](#)
[Chương 327: Thanh Tùng đâm rách tầng khí quyển \(2\)](#)
[Chương 328: Muốn làm Thiên phi? \(1\)](#)
[Chương 329: Muốn làm Thiên phi? \(2\)](#)
[Chương 330: Dương Hồi, Bạch Nguyệt Dao \(1\)](#)
[Chương 331: Dương Hồi, Bạch Nguyệt Dao \(2\)](#)
[Chương 332: Nhập thêm một số 0 \(1\)](#)
[Chương 333: Nhập thêm một số 0 \(2\)](#)
[Chương 334: Nhập thêm một số 0 \(3\)](#)
[Chương 335: Nhập thêm một số 0 \(4\)](#)
[Chương 336: Nhập thêm một số 0 \(5\)](#)
[Chương 337: Cơ hội trời cho! \(1\)](#)
[Chương 338: Cơ hội trời cho! \(2\)](#)
[Chương 339: Cơ hội trời cho! \(3\)](#)
[Chương 340: Ngụ ý tên gọi của Ma Tổ \(1\)](#)
[Chương 341: Ngụ ý tên gọi của Ma Tổ \(2\)](#)
[Chương 342: Bộc phát \(1\)](#)
[Chương 343: Bộc phát \(2\)](#)
[Chương 344: Giáng lâm \(1\)](#)
[Chương 345: Giáng lâm \(2\)](#)
[Chương 346: Giáng lâm \(3\)](#)

[Chương 347: Giáng lâm \(4\)](#)
[Chương 348: Giáng lâm \(5\)](#)
[Chương 349: Liên thủ \(1\)](#)
[Chương 350: Liên thủ \(2\)](#)
[Chương 351: Liên thủ \(3\)](#)
[Chương 352: Pháp môn nhân quả \(1\)](#)
[Chương 353: Pháp môn nhân quả \(2\)](#)
[Chương 354: Tự chứng minh sự trong sạch \(1\)](#)
[Chương 355: Tự chứng minh sự trong sạch \(2\)](#)
[Chương 356: Tự chứng minh sự trong sạch \(3\)](#)
[Chương 357: Át chủ bài \(1\)](#)
[Chương 358: Át chủ bài \(2\)](#)
[Chương 359: Át chủ bài \(3\)](#)
[Chương 360: Át chủ bài \(4\)](#)
[Chương 361: Át chủ bài \(5\)](#)
[Chương 362: Át chủ bài \(6\)](#)
[Chương 363: Phản đồ \(1\)](#)
[Chương 364: Phản đồ \(2\)](#)
[Chương 365: Tru tiên! \(1\)](#)
[Chương 366: Tru tiên! \(2\)](#)
[Chương 367: Nhảy qua thiên quy \(1\)](#)
[Chương 368: Nhảy qua thiên quy \(1\)](#)
[Chương 369: Phá Thanh Thành! \(1\)](#)
[Chương 370: Phá Thanh Thành! \(2\)](#)
[Chương 371: Phá Thanh Thành! \(3\)](#)
[Chương 372: Phản bội Thiên Đạo! \(1\)](#)
[Chương 373: Phản bội Thiên Đạo! \(2\)](#)
[Chương 374: Đập chết một mảnh! \(1\)](#)
[Chương 375: Đập chết một mảnh! \(2\)](#)

[Chương 376: Đập chết một mảnh! \(3\)](#)
[Chương 377: Nhìn thấy \(1\)](#)
[Chương 378: Nhìn thấy \(2\)](#)
[Chương 379: Rốt cuộc hẳn là ai? \(1\)](#)
[Chương 380: Rốt cuộc hẳn là ai? \(2\)](#)
[Chương 381: Ý chí Thiên Đạo \(1\)](#)
[Chương 382: Ý chí Thiên Đạo \(2\)](#)
[Chương 383: Cướp! \(1\)](#)
[Chương 384: Cướp! \(2\)](#)
[Chương 385: Cướp! \(3\)](#)
[Chương 386: Thịnh thế hoa chương \(1\)](#)
[Chương 387: Thịnh thế hoa chương \(2\)](#)
[Chương 388: Thịnh thế hoa chương \(3\)](#)
[Chương 389: Chuyện xưa \(1\)](#)
[Chương 390: Chuyện xưa \(2\)](#)
[Chương 391: Ta \(1\)](#)
[Chương 392: Ta \(2\)](#)
[Chương 393: Người \(1\)](#)
[Chương 394: Người \(2\)](#)
[Chương 395: Nó \(1\)](#)
[Chương 396: Nó \(2\)](#)
[Chương 397: Bố trí \(1\)](#)
[Chương 398: Bố trí \(2\)](#)
[Chương 399: Vũ trụ làm trận \(1\)](#)
[Chương 400: Vũ trụ làm trận \(2\)](#)
[Chương 401: Toàn thế giới chỉ có ta không biết ta là cao nhân \(1\)](#)
[Chương 402: Toàn thế giới chỉ có ta không biết ta là cao nhân \(2\)](#)

Chương 1: Hà Minh Hiên (1)

Tháng năm đầu hạ, mặt trời lặn về tây.

Ánh hoàng hôn màu vỏ quýt xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu vào trong tiệm tranh chữ ẩn mình sâu trong một con hẻm vắng vẻ, trong phòng dùng một tấm bình phong phân chia trong ngoài, dưới ánh hoàng hôn mờ nhạt, bức tranh sơn thủy trên bình phong cũng thêm chút hoàng hôn mênh mông.

Dưới ánh trời chiều, Lâm Chi Thủy đứng phía sau bàn đọc sách trước tấm bình phong, đôi mắt sụp xuống nhìn chằm chằm tờ giấy tuyên thành đã được trải rộng trên bàn, giữa ngón tay cầm một cây bút lông màu đen dùng để viết chữ Khải rất bình thường. Sau khi suy nghĩ một chút, hấn dùng ngòi bút chấm vào mực đồng yên đã được mài sẵn, nhân lúc bút còn thấm đầy mực, thoải mái lướt trên tờ giấy có vẽ ố vàng.

Bút như long xà cạnh tấu, mực như nước chảy mây trôi, lúc dừng múa bút thì triển chuyển, lạc bút thì thoải mái tinh tế.

Đến lúc ngòi bút dừng lại, vừa lúc mực cũng khô cạn, trên tờ giấy tuyên thành đã xuất hiện một hàng chữ cuồng thảo rồng bay phượng múa –

Niệm khứ khứ, thiên lý yên ba, mộ ái trầm trầm Sở thiên khoát (1).

(1) Trong bài từ Vũ Lâm Linh của Liễu Vĩnh, dịch nghĩa: Nghĩ người ra đi, khói sóng trải dài ngàn dặm, mây chiều man mác, trời Sở bao la. Chữ cuồng thảo: một kiểu chữ thảo.

Một mạch mà thành!

“Không tệ, ngay cả trình độ cuồng thảo của ta cũng trở nên cao như vậy.”

Lâm Chi Thủy đặt chiếc bút lông trong tay xuống gác ở bên cạnh, đánh giá kiệt tác cuồng thảo mà mình mới học được không lâu, không nhận được thỏa mãn khế gặt đầu.

Chữ cuồng thảo này viết tới ngay cả hấn cũng suýt nữa không nhận ra.

Thế nhưng, chữ viết là dùng để thấu hiểu, còn thư pháp là dùng để thưởng thức, để người ta cảm nhận được sức hấp dẫn của nét vẽ, lấy thể mang hình mới là mấu chốt.

Cuồng thảo còn gọi là đại thảo, hôm nay hấn cố ý viết đại thảo là để luyện bút pháp mới một chút, đúng lúc dùng câu thơ này để tưởng niệm vị khách quen có lẽ đã qua đời vì bệnh nan y.

Dù sao, Trình lão gia tử cũng là vị khách hàng đầu tiên của cửa hàng nhỏ này, còn là khách quen cũ.

Hơn nữa đoán chừng lão tiên sinh kia cũng đã ngoài sáu mươi tuổi, lại không bày ra dáng vẻ trưởng bối, ngược lại lúc ở trước mặt hắn, hành động cử chỉ đều để lộ ra vẻ kính trọng, hiển nhiên đã bị trình độ thư pháp của hắn thuyết phục, vì vậy mới tôn kính hắn như thế.

Phải biết rằng, trong giới thư pháp, học vấn không có trước sau, người thấu hiểu là sư.

Còn Trình lão gia tử này ngay cả nói chuyện cũng có vẻ nho nhã, ăn nói nửa cổ nửa không, có lẽ là mới vừa bắt đầu học cổ văn, nền tảng không tốt, nghe hơi khó chịu, nhưng vẫn cứ muốn nói, rõ ràng là một kẻ yêu thích văn hóa truyền thống. Vì thế lão thư sinh có thích thư pháp truyền thống cũng là việc rất bình thường.

Lão tiên sinh đã coi hắn là đại sư thư pháp, vì vậy có tôn sùng hắn, coi hắn là thần tượng cũng là điều dễ hiểu.

Thậm chí Trình lão gia tử còn từng tặng quà ám chỉ, có ý bái hắn làm sư phụ!

Chỉ tiếc, Lâm Chỉ Thủy cũng chỉ có thể từ chối.

Hắn chỉ mới rèn luyện thư pháp ba năm, có thể đạt tới trình độ hiện tại là vì trong lúc vô tình hắn tìm được một chiếc bút lông cực kì thuận tay, dưới tình huống thuận buồm xuôi gió, mới có thể hạ bút vô cùng trôi chảy, như có thần trợ.

Về phần tài nghệ thật sự, trong lòng hắn cũng rất rõ ràng, nếu tham gia thi thố, có lẽ đẳng cấp bút lông thư pháp của hắn chỉ chừng cấp tám chín, chỉ có thể coi là cao thủ.

Sau khi dùng chiếc bút lông này, loại cảm giác “nhân bút hợp nhất” kia, khiến lúc hắn đặt bút thành thạo điều luyện, phẩm chất bút họa cũng có vẻ đẹp nghệ thuật, không kém gì so với những đại sư thư pháp kia.

Đương nhiên, hắn không nhận đồ đệ, còn có một nguyên nhân quan trọng nữa.

Đó chính là món quà của Trình lão gia tử quá khó coi, chỉ đưa một chiếc thước chặn giấy dùng để đè giấy, hơn nữa còn chỉ là một tảng đá xanh tính chất bình thường, còn không đẹp mắt bằng đồ chặn giấy bằng đồng hắn đang dùng.

Những lễ nhẹ tình nặng, hắn vẫn nhận lấy, đồng thời miễn phí tặng lại một bức tranh chữ, trên đó viết một chữ “Thọ”.

Dù chỉ có một chữ, nhưng lúc đó Trình lão gia tử được cung chiêu mà lo sợ, liên tục cảm ơn, dáng vẻ như nhật được bảo bối, hiển nhiên thật sự rất yêu thích tự thiếp thư pháp của hắn.

Lâm Chi Thủy cũng rất hài lòng khi có một “fan” như thế.

Có fan như thế, còn cầu mong gì.

Đáng tiếc, mấy ngày trước Trình lão gia tử đột nhiên nặng nề nói cho hẳn biết, bản thân đã gặp kiếp nạn lớn nhất đời này, còn nói gì mà có lẽ sau này không còn cách nào gặp nhau.

Chẳng lẽ là... Bệnh nan y?

Lâm Chi Thủy không nhịn được suy đoán như thế.

Lúc ấy để ý đến tâm trạng của lão nhân gia, hẳn cũng không hỏi nhiều, chỉ an ủi một chút, đưa một tự thiếp chữ “Độ”, hy vọng lão nhân gia có thể vượt qua cửa ải khó khăn lần này, cầu chúc phẫu thuật thành công.

Nhưng hôm nay, hẳn phát hiện trong cửa tiệm có thêm một bức thư, trong thư viết một bài thơ:

“Hôm qua nghe đạo nay ly biệt, trần thế đủ loại tẫn tiêu yên, sớm biệt non xanh chiều lại thấy, nguyện ở chân trời đợi tôn nhan.”

Tuy Lâm Chi Thủy không hiểu rõ bài thơ này có ý gì, nhưng nhìn từ câu “trần thế đủ loại tẫn tiêu yên”, chỉ sợ... Lão nhân gia đã đi thật.

Về phần hai câu đằng sau, thoát nhìn giống như có ý ở trên trời chờ hẳn chết, nhưng nghĩa này hơi ác độc không giống cách làm người của Trình lão gia tử, vì vậy có lẽ là bùi ngùi thời gian trôi qua, sau này lại gặp hẳn trên trời?

Ừ, có lẽ như vậy không sai, hẳn là cường giả lấy được max điểm khi thi đọc hiểu ngữ văn đây!

Có lẽ bức thư này là do hậu nhân của Trình lão gia tử đưa tới.

“Ôi, cũng không biết là bệnh nan y gì, xem ra phẫu thuật không thành công...”

Nghĩ đến đây, Lâm Chi Thủy không nhịn được thở dài, trong lòng đầy thương tiếc và tưởng nhớ.

Biết đi đâu tìm một khách hàng tốt như vậy đây?

Cũng lâu lắm rồi mấy vị khách hàng khác không tới, trong tiệm chỉ có một khách hàng quen là Trình lão gia tử, vậy mà hẳn ta còn không may qua đời, ngày tháng sau này cũng quá khó khăn.

Cũng may, mặc dù Trình lão gia tử chỉ mua hai bức tranh chữ, nhưng cũng chịu tiêu tiền, vì vậy hẳn còn một khoản tiền tiết kiệm, tiêu tiết kiệm một chút có thể chịu đựng được mấy tháng.

“Lại đăng mấy video lên TikTok nữa thì tuyệt, vạn nhất có fan đến vung tiền như rác thì sao...”

Lâm Chỉ Thủy lẩm bẩm một tiếng, sau đó cầm điện thoại trên giá đỡ bên cạnh xuống.

Chương 2: Hà Minh Hiên (2)

Vừa rồi hắn đã quay lại toàn bộ quá trình viết chữ, chỉ cần biên tập một chút, lại thêm chút hiệu ứng là có thể đăng lên mạng.

Trên mạng và thực tế hai hoa cùng nở, đây mới là cách sinh tồn thích hợp nhất hiện nay.

“Thật là, chữ do ta viết có phong cách bậc thầy như thế, sao lại không có ai ấn like?”

Lâm Chỉ Thủy vừa chỉnh sửa video vừa thàn than thở: “Người tiêu dùng thời này thật không có trình độ thưởng thức.”

Hắn nhớ lại những video thư pháp từng xem trước đây, có một vài người viết còn không bằng tài nghệ thật sự của hắn nhưng vẫn có thể thu được hơn trăm vạn like, mà video của hắn vốn không được mấy like.

Thật đáng buồn, đáng tiếc.

Chẳng lẽ muốn ép hắn phải dựa vào mặt để kiếm cơm, làm một tiểu thị tơi phái thực lực gì đó sao?

Lại nói, kỹ xảo của hắn cũng rất tuyệt mà.

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên một tràng tiếng bước chân, một bóng người mảnh mai kéo dài từ ngoài cửa vào đến mặt đất trong phòng.

Lâm Chỉ Thủy lập tức vui mừng, khách đến rồi?

...

Chân trời đỏ thẫm như ánh lửa bùng cháy, mặt trời chiều ngả về tây, kéo ra một cái bóng mờ thật dài xuống mặt đất trong con hẻm sâu.

Đột nhiên, một trong những bóng mờ đó trở nên đậm hơn chút, bắt đầu chậm rãi vịn vẹo.

Bóng mờ vịn vẹo dần dần nhô lên dựng đứng, rất nhanh đã hóa thành một bóng người có vẻ gầy còm, bước ra từ trong bóng mờ dưới tường.

Dưới nghịch quang mờ lung, có thể thấy được khuôn mặt một thiếu niên 16 17 tuổi, làn da trắng nõn trơn bóng, đôi mắt sắc bén âm trầm như nước, khuôn mặt đẹp trai hơi có vẻ trung tính, khiến người ta khó phân biệt được nam nữ.

Thiếu niên này mặc bộ đồng phục cấp ba màu xanh trắng mộc mạc đơn giản, lại không hề ảnh hưởng đến giá trị nhan sắc.

“Chính là chỗ này?”

Trình Thất Nguyệt đứng dưới trời chiều, nhìn tiệt tranh chữ tên là “Hà Minh Hiên” cách đó không xa, không nhìn được nhú mày.

Nàng nâng bàn tay trắng nõn lên, trong lòng bàn tay đang nâng một chiếc la bàn tròn bằng đồng thau, sau khi kim đồng hồ trên la bàn run rẩy chuyển động mấy vòng, vừa đứng chỉ thẳng về phía tiệm tranh chữ kia.

“Trước khi lão tổ phi thăng đã lưu lại Phi Kiếm truyền thư, đã hạ cánh ở nơi này, chẳng lẽ di thư được giấu ở chỗ này?”

Trình Thất Nguyệt nhìn chằm chằm cánh cửa tiệm tranh chữ, do dự nửa ngày, lật tay một cái cất la bàn bằng đồng thau đi, sải bước đi vào trong tiệm.

Hai bên cửa tiệm có dán hai hàng thơ:

Hà thì mịch tri âm, thử xử tối minh tâm.

(Tạm dịch: Khi nào kiếm tri âm, nơi đây hiểu rõ tấm lòng nhất)

Đây chính là nguồn gốc của “Hà Minh Hiền” sao?

Nàng giật mình bước qua bậc cửa, ánh nắng mờ nhạt sau lưng theo nàng chiếu vào trong phòng, có thể thấy được hạt bụi trôi nổi trong không khí từ tia sáng.

Trong không khí có mùi mực nhàn nhạt, khiến tâm trạng của nàng hơi bình tĩnh lại.

“Chào người.”

Chỉ nghe thấy một giọng nói bình thản ôn hòa vang lên từ bên phải, giọng nói hơi có vẻ trầm thấp lại nhu hòa, nhấn rõ từng chữ như châu ngọc, mượt mà êm tai.

Trình Thất Nguyệt quay sang nhìn, không nhìn được ngẩn ngơ, đôi mắt hơi mất hồn.

Lâm Chỉ Thủy nhàn nhã ngồi dựa vào chiếc ghế ở sau bàn đọc sách, không hề có ý đứng dậy, chỉ cong môi mỉm cười nhìn nàng, không để lại dấu vết mà quan sát.

“Thoạt nhìn dường như người là học sinh cấp ba, không phân biệt được nam nữ, nhưng từ khí chất, dựa vào loại tĩnh táo này đến xem, chỉ sợ tâm lý khá thành thục...”

Trình Thất Nguyệt lại thấy hơi kỳ lạ... Với linh giác của nàng, vậy mà trước khi vào tiệm nàng lại không hề phát hiện sự tồn tại của đối phương!

Thế nhưng, dựa vào song nhãn đặc thù mà nàng mượn pháp thân ngưng luyện ra để quan sát, hoàn toàn có thể thấy được, trên người nam tử trẻ tuổi này không hề có đạo vận, cũng không cảm nhận được chút sóng pháp lực nào, chỉ là một người phàm mà thôi.

‘Ta vừa mới thức tỉnh linh giác, sai lầm cũng bình thường...’

Trình Thất Nguyệt âm thầm thở dài một tiếng, sau đó mở miệng hỏi: “Người là chủ nhân của cửa tiệm này?”

‘Phong cách nói chuyện này, quả nhiên lại là một kẻ yêu thích cổ phong, xem ra thật sự có người trong giới cổ phong để cử tiệm tranh chữ này của ta...’

Trong lòng Lâm Chỉ Thủy thoáng qua suy nghĩ này, sau đó hần lập tức mỉm cười nói: “Chúc mừng người đã tìm đúng đường, ta nghĩ nơi người muốn tìm... Chính là chỗ này.”

Không có mấy lời “hoan nghênh ghé thăm” cũ rích, cũng không có cách gọi tôn trọng kiểu “ngài”, thậm chí ngay cả một câu “mời ngồi” cũng không có.

Hần bán tác phẩm văn hóa nghệ thuật như tranh chữ, khách mà hần gặp được đa số đều là người thích cổ phong, cũng có một vài người hơi học đòi văn vẻ, loại người này hoặc nhiều hoặc ít đều có chút thanh cao.

Đặc biệt là học sinh cấp ba không rõ nam nữ trước mắt, tuổi còn nhỏ đã có khí chất lạnh lùng bình tĩnh và vẻ ngoài xinh đẹp như vậy, nếu là nữ, hoàn toàn xứng với sinh vật trong truyền thuyết – ‘băng sơn giáo hoa’.

Loại sinh vật này phải tự cho mình là thanh cao mới bình thường.

Đối với loại khách này, thái độ khiêm tốn hoàn toàn không đủ để gây ấn tượng với bọn họ, ngược lại sẽ khiến đối phương càng thanh cao hơn.

Hơn nữa hần cũng không bán tranh chữ bình thường, với trình độ thư pháp cấp đại sư của hần, tất nhiên không thể tươi cười rạng rỡ như cửa hàng bình thường.

Nhất định phải thể hiện ra khí chất đại sư thư pháp, khiến nàng thật sự tin phục.

“Đã tìm đúng đường?”

Trình Thất Nguyệt hơi ngạc nhiên nhìn phàm nhân trước mặt, người này lại biết nàng đặc biệt tìm đến đây?

Hoặc là nói, lão tổ đã sớm đoán được nàng sẽ đến đây, vì vậy sớm sắp xếp phàm nhân này đợi nàng?

“Không cần ngạc nhiên, tất cả đều do duyên phận định trước.” Lâm Chỉ Thủy đan hai tay vào nhau đặt lên bàn, khóe môi hiện ra nụ cười đã sớm đoán trước.

Hần vì tiết kiệm tiền, đặc biệt mở cửa tiệm tranh chữ trong con hẻm sâu vắng vẻ như thế này, nếu không phải đặc biệt tìm đến, ai lại tìm tới chỗ chết tiệt này?

Vị khách không quen biết cố ý tìm đến cửa, điều này không phải là duyên phận đã được định trước sao?

Vì đón ý nói đùa đám khách trong giới cổ phong này, hấn đã phải đau khổ học cổ văn một khoảng thời gian dài, loại phong cách nói chuyện ra vẻ nho nhã này tất nhiên không có chút khó khăn nào với hấn.

“Duyên phận đã định trước...”

Đạo lý huyền diệu trong những lời này lập tức khiến Trình Thất Nguyệt tinh tế thương thức một phen, không nhịn được cảm thấy phàm nhân trước mắt cũng nhiều thêm một phần thần bí.

Chương 3: Phi thăng (1)

“Tiểu nữ họ Trình.”

Trong giọng nói của Trình Thất Nguyệt nhiều hơn chút tôn trọng, dò hỏi: “Có phải người quen biết một vị trưởng bối trong nhà ta không?”

‘Hóa ra là một muội tử, còn tưởng là một nam nhân giả nữ, sao lại có cả hầu kết chứ...’ Lâm Chỉ Thủy âm thầm suy nghĩ, ‘Họ Trình? Chẳng lẽ là tôn nữ của Trình lão gia tử?’

Đột nhiên, trong lòng hấn lộp bộp một tiếng.

Trình lão gia tử đã qua đời, vào lúc này, hậu bối của lão tìm đến cửa làm gì?

Chẳng lẽ... Là vì Trình lão gia tử đã bỏ ra quá nhiều tiền mua chữ của hấn, sau khi qua đời, hậu bối của lão phát hiện, cho rằng lão nhân trong nhà bị lừa tiền nên mới tìm đến cửa?

Dù sao, hấn chỉ là một nhà thư pháp dân gian không có danh tiếng gì, tuổi tác còn trẻ như vậy, thế mà một bức chữ lại bán với giá mấy vạn...

Có chút quá mức.

‘Nhưng dù nói thế nào đi nữa, ta đường đường là đại gia thư pháp, dù không có tên tuổi, bán mấy vạn nguyên cũng không tính quá khác người đúng không?’

Lâm Chỉ Thủy giữ vẻ ngoài bình tĩnh, cứ như trưởng bối nhẹ nhàng gật đầu, tỏ vẻ tùy ý nói: “Hóa ra là hậu bối của lão Trình, từ lần trước từ biệt, đã một khoảng thời gian không gặp lại lão, lão có chút yêu thích chữ của ta, ta còn định đợi khi có cơ hội lại tặng lão bức tranh chữ ta mới viết gần đây.”

Hấn không chắc rốt cuộc ý của bài thơ kia có phải muốn nói Trình lão gia tử đã qua đời rồi không, dứt khoát thăm dò.

Nếu không, ngộ nhỡ Trình lão gia tử không chết, hấn lại nói người ta đã qua đời, vậy chẳng phải đắc tội với người ta sao?

Nói kiểu này còn có nhiều chỗ trống để quay đầu.

‘Người này không biết lão tổ đã phi thăng?’

Trình Thất Nguyệt nghe vậy, lúc này mới kịp phản ứng lại, xem ra người trước mắt thật sự chỉ là người phàm, e rằng là người lão tổ đã quen biết khi nhập thế tu hành.

Nàng không nhịn được thầm mỉa mai, lại còn coi người phàm này là cao nhân thâm tàng bất lộ, xem ra chỉ là nàng suy nghĩ nhiều.

“Làm phiền nhớ mong.”

Trình Thất Nguyệt thu lại suy nghĩ, nói: “Trưởng bối nhà ta đã qua đời vào mấy ngày trước, bây giờ chỉ còn lại một bài vị.”

Lúc người tu hành nói chuyện cũng rất cẩn thận, cố gắng tránh né huyền cơ, để tránh bị người phạm dùng thiết bị khoa học kỹ thuật ghi lại, tất nhiên nàng cũng không thể tiết lộ thiên cơ liên quan đến tu hành với người phạm.

Nếu dẫn tới ngoại ma xâm nhập, vậy coi như tự chuốc lấy đau khổ.

Dù sao đối với người phạm, rời khỏi trần thế này chẳng khác nào cơ thể đã chết, trước khi lão tổ phi thăng thật sự chỉ để lại một bài vị, để người phạm này tưởng lão tổ đã qua đời cũng không sao cả.

‘Lão Trình thật sự đã qua đời...’

Lâm Chỉ Thủy âm thầm thở dài, giữ vững phong cách đại sư lạnh nhạt, nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Ta biết lão Trình đã rời khỏi trần thế, nhưng chúng ta cũng coi như có chút tình cảm, nếu đặt bức chữ này trước bài vị của lão, cũng coi như không uống phí quen biết một hồi.”

Trình Thất Nguyệt liếc nhìn bức chữ trên bàn.

Tuy ở trong tầm nhìn của nàng, hàng chữ này đặt ngược, nhưng cũng có thể nhận ra là ‘Niệm khứ khứ, thiên lý yên ba, mộ ải trầm trầm sở thiên khoát’.

Vũ lâm linh, hàn thiên thê thiết.

Câu từ này có ý tiễn biệt, có điều nghĩa gốc thích hợp với từ biệt người đi xa, có tình cảnh sương khói cuộn cuộn, nếu dùng cho người đã mất, lại có hơi mạnh mẽ quá.

Thế nhưng, chữ này thật sự viết khá tốt, có lẽ lão tổ thích thư pháp của người phạm này?

Trình Thất Nguyệt cũng không nghĩ nhiều, chỉ thu tầm mắt, lạnh nhạt nói: “Có phần tâm ý này đã đủ, giao tình của ngươi và trưởng bối nhà ta rất sâu đậm sao?”

Lâm Chỉ Thủy đã nhận ra biến hóa trong thái độ của thiếu nữ này, bình thản lắc đầu nói: “Cũng không tính là sâu đậm, ta chỉ bán cho lão hai bức chữ, cũng tặng lão hai bức chữ mà thôi, nhưng trước khi lão đi còn để lại một bức thư cho ta.”

Ý trong lời nói này là: Ta là đại sư thư pháp, sẽ không dễ dàng quen thân với ai, còn lão Trình rất thích bản chữ mẫu của ta, là fan của ta, trước khi qua đời còn để lại thư cho ta.

Nói như vậy, thiếu nữ tuổi còn nhỏ đã có khí chất bình tĩnh và IQ cao này hẳn có thể hiểu, hẳn không phải kẻ lừa tiền rồi chứ?

“Để lại thư?”

Trình Thất Nguyệt nghe vậy, đôi mắt đẹp lập tức sáng bừng lên, chẳng lẽ là di thư của lão tổ?

Lúc phi thăng không thể mang theo bất kì thứ gì, trước khi lão tổ phi thăng đã phân chia hết tất cả bảo vật, nhưng chỉ không quyết định chí bảo “Thanh Dương Xích” kia thuộc về ai, cũng không biết địa điểm của Thanh Dương Xích.

Người trong gia tộc vẫn luôn nghi ngờ lão tổ có di thư khác, trong đó có cất giấu địa điểm cất chứa Thanh Dương Xích.

Nàng cũng không thèm cân nhắc ý nghĩa trong lời nói của Lâm Chỉ Thủy, lập tức hỏi: “Người nói, trưởng bối nhà ta để lại thư cho người?”

“Không sai.” Lâm Chỉ Thủy khẽ vuốt cằm.

“Thư kia... Có thể cho ta mượn xem chút không?” Trình Thất Nguyệt hỏi.

Dù không mượn, nàng cũng sẽ nghĩ cách sử dụng pháp thuật nhìn lén, dù sao nàng cũng thừa kế pháp thân Thái Âm Thần Quân, cũng khá hiểu cách ẩn nấp che giấu.

“Chỉ là một bài thơ thôi, cho người xem một chút cũng không sao.”

Lâm Chỉ Thủy mở ngăn kéo dưới bàn sách ra, lấy bức thư bên trong đặt lên bàn cho Trình Thất Nguyệt.

Hắn nhắc đến bài thơ này cũng là muốn cho thiếu nữ này xem, tiện xua tan nghi ngờ trong lòng thiếu nữ.

Trình Thất Nguyệt nhận lấy lá thư, mở ra xem.

Bút tích trên bức thư cực kỳ quen thuộc, cùng với đạo vận quen thuộc ẩn chứa trong đó, không hề nghi ngờ đây chính là thư do lão tổ để lại.

Nàng không nhìn được thấy hơi kỳ quái, lão tổ để lại thư cho một người phàm?

“Hôm qua nghe đạo nay ly biệt, trần thế đủ loại tẫn tiêu yên... Sớm biệt non xanh chiều lại thấy, nguyện ở chân trời đợi tôn nhan?”

Trình Thất Nguyệt thâm lâm nhắm từng chữ từng câu, lúc đọc đến câu cuối cùng, nàng không nhìn được khẽ giật mình: “Nguyện ở chân trời... đợi tôn nhan?”

Từ nhỏ nàng đã đọc thuộc lòng điển tịch Chư Tử Bách Gia, mưa dầm thấm đất, sao có thể không hiểu ý của bài thơ này?

Hai câu trước của bài thơ này, chắc chắn là chỉ việc lão tổ phi thăng, rời khỏi trần thế, hai câu sau, hiển nhiên chỉ núi xanh vẫn còn đó, sớm muộn gì cũng có lúc gặp nhau, lão tổ cũng bằng lòng chờ ở trên trời, cho đến khi gặp lại người tôn kính.

Thế nhưng... Một khi phi thăng, chính là thiên nhân cách biệt!
Nếu không thể phi thăng lên thiên giới, sao lại có ngày gặp nhau?
Trừ khi người trước mắt...

Trình Thất Nguyệt không nhìn được ngẩng đầu nhìn Lâm Chi Thủy, trong ánh mắt đầy vẻ hoảng hốt không thể kiềm chế được.

Trước khi lão tổ phi thăng, còn cố ý lấy phi kiếm truyền thư, để lại một bức thư như thế cho người trước mắt, hiển nhiên không thể giả.

Nàng đột nhiên nhìn thoáng qua bức chữ ở trên bàn ‘Vũ lâm linh hàn thiên thê thiết’, câu này biểu đạt hành trình cực xa và ý cảnh sương khói cuồn cuộn, nếu đặt ở trên người phi thăng, thật đúng là rất thích hợp!

Tùng nghi ngờ trong đầu như vân khai vụ tán, trở nên rộng rãi sáng sủa.
Thì ra là thế!

Lúc này, Trình Thất Nguyệt hoàn toàn hiểu rõ.

Chương 4: Phi thăng (2)

Bảo sao lúc trước khi nàng bước vào cửa tiệm, lại không phát hiện được sự tồn tại của người có vẻ là phạm nhân này, hóa ra ‘phạm nhân’ này vốn là cao nhân đắc đạo ẩn dật!

Hơn nữa hẳn còn được lão tổ coi trọng như vậy, chỉ sợ tu vi chưa chắc đã kém lão tổ!

Trong lòng Trình Thất Nguyệt rất gấp gáp.

Không ngờ nàng lại “ngươi ngươi ngươi” với một vị cao nhân tiền bối như thế, không hề có chút cung kính khiêm tốn nào, đối phương rộng lượng như vậy, chỉ sợ là vì nể tình nàng là hậu bối của lão tổ...

Trình Thất Nguyệt nuốt một ngụm nước bọt, cũng không dám suy nghĩ nhiều, nàng chấp hai tay lại hành lễ, giọng điệu cung kính nói: “Vừa rồi vẫn bối không biết quan hệ của ngài và gia tổ, nếu có chỗ thất lễ, xin ngài đừng để trong lòng.”

“Xong!”

Lâm Chỉ Thủy thầm thở phào nhẹ nhõm, nở một nụ cười nhẹ nhàng ôn hòa, lắc đầu nói: “Không có gì, dù sao ngươi cũng còn nhỏ.”

Tần Nghi Ninh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cũng đúng, bản thân mới ba mươi bảy tuổi, thời gian tu hành còn chưa được nửa giáp, vị cao nhân tiền bối sắp phi thăng này ít nhất cũng là lão gia hỏa sống vài trăm năm, sao có thể để ý một tiểu nha đầu như nàng?

“Ngươi tìm đến ta là vì tìm di thư do lão Trình để lại?” Lâm Chỉ Thủy hỏi.

“Vâng, không thể lừa được ánh mắt tinh tường của ngài.” Trình Thất Nguyệt cũng không giấu giếm, trực tiếp gật đầu đáp.

‘Vừa nghe thấy ta nói lão Trình để lại thư, ánh mắt ngươi liền sáng lên như bóng đèn, lão Trình đã qua đời, không tìm di thư còn có thể làm gì?’

Lâm Chỉ Thủy thầm oán, lại mặt không đổi sắc nói: “Đáng tiếc, chỗ ta chỉ có bức thư này, trên thư cũng chỉ có một bài thơ.”

Trình Thất Nguyệt thở dài, nói: “Là vẫn bối làm phiền, xin ngài thứ lỗi.”

Lâm Chỉ Thủy nhìn nàng một cái, tùy ý hỏi: “Vì sao ngươi lại tìm di thư của lão Trình? Ngươi đã là hậu bối của lão, có lẽ trước khi lão qua đời đã phân chia xong gia sản rồi chứ?”

Lão Trình không phải đột tử, trước khi qua đời còn có thể để lại thư cho hấn, hiển nhiên phải có ý thức tự chủ để phân chia di sản đúng không?

Trình Thất Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Nhưng trước khi gia tổ qua đời, còn có một bảo tàng rất quan trọng chưa phân chia, gia tổ cũng không mang đi, không biết giấu ở đâu, có lẽ địa điểm ở ngay trong di thư.”

Lâm Chỉ Thủy không nhịn được thăm chặc chặc.

Mang đi?

Là ý chỉ vật chôn cùng?

Bảo tàng... Lão Trình đúng là người có tiền, còn chơi sưu tầm đồ, bảo sao mua bức chữ mấy vạn nguyên cũng sáng khoái như vậy, thậm chí còn tỏ vẻ nghi ngờ, bây giờ suy nghĩ một chút, có lẽ vì cảm thấy quá rẻ?

Bảo sao lúc lấy tiền, ánh mắt lão Trình luôn khiến hấn cảm thấy bản thân là thể ngoại cao nhân coi tiền tài như rác rưởi.

Hấn không nhịn được thở phào nhẹ nhõm, xem ra đám hậu bối này sẽ không vì chút tiền ấy mà tìm hấn để gây sự.

“Bảo tàng kia rất trân quý sao?”

Lâm Chỉ Thủy hơi tò mò.

“Đối với gia tộc, có lẽ nó cũng không quá trân quý, nhưng...” Trình Thất Nguyệt hơi do dự, cảm thấy mình không lừa được vị cao nhân thế này, liền ăn ngay nói thật: “Nhưng thật ra vẫn bối rất muốn có bảo tàng kia, vì vậy mới tìm tới.”

“Người muốn?” Lâm Chỉ Thủy quan sát Trình Thất Nguyệt một chút.

Tiểu nha đầu này, thoạt nhìn còn trẻ, vẫn biết vợ vét chỗ tốt.

Trình Thất Nguyệt cũng không giấu giếm gì, gật đầu nói: “Thật ra vẫn bối không có địa vị gì ở Trình gia, không hưởng thụ được bao nhiêu tài nguyên, nếu có thể tìm ra món bảo tàng kia, có lẽ có thể khiến con đường phía trước càng rộng rãi hơn.”

Nàng không dám nói là chí bảo “Thanh Dương Xích” tiếng tăm lừng lẫy, vì vậy chỉ có thể nói mập mờ.

Hơn nữa nàng cũng nhận ra trong cửa tiệm tranh chữ có camera, cũng không biết những thứ khoa học kỹ thuật của phàm nhân này có thể ghi âm hay không, vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

“Thì ra là thế.”

Lâm Chỉ Thủy gật đầu nhẹ đến mức gần như không thể nhìn thấy, trong lòng chợt hiểu ra.

Hấn đã nỡ bỏ được tình tiết máu chó của gia tộc hào môn thời nay, có lẽ Trình Thất Nguyệt chỉ là hậu bối bị gia tộc lạnh nhạt, không được coi

trọng, vì tương lai sáng sủa hơn, nàng mới vất vả tìm kiếm món bảo vật bị lão Trình giấu đi, chỉ cần tìm được món bảo vật kia bán đi, nàng sẽ có tiền vốn gây dựng sự nghiệp, từ đó có cơ hội nghênh đón tương lai mới tinh.

Thế nhưng, bản thân là con cháu nhà giàu, dù không được coi trọng cũng phải giàu hơn người nghèo như hấn chứ?

Nghĩ đến đây, Lâm Chỉ Thủy đột nhiên giật mình.

Hả?

Đây chẳng phải cơ hội buôn bán sòng sò sao?

Đúng là việc làm ăn tự đưa đến cửa!

Thế là, Lâm Chỉ Thủy hiền lành nhìn Trình Thất Nguyệt, mỉm cười nói: “Người cũng có thể tính là tự có suy nghĩ của mình, nhưng người phải hiểu, người vẫn là hậu bối của lão Trình, nếu lão Trình còn trên đời, có lẽ lão cũng không muốn nhìn thấy người và gia tộc có rạn nứt, người nói đúng không?”

Trình Thất Nguyệt hơi ngẩn ngơ, im lặng gật đầu, nói: “Ngài nói đúng lắm.”

Đúng vậy, tuy nàng bị gia tộc lạnh nhạt, nhưng đó cũng vì tư chất không tốt, khiến gia tộc thất vọng, thật ra nàng cũng muốn được gia tộc chấp nhận, muốn được gia tộc quan tâm một lần nữa.

Lâm Chỉ Thủy thấy thế, nụ cười nhẹ nhàng bên khóe môi lại ôn hòa hơn, nói: “Ta nghĩ... Người muốn được trưởng bối trong gia tộc công nhận và khẳng định, ta nói đúng không?”

“Đôi mắt của ngài thật sự sáng như đuốc.” Trình Thất Nguyệt hơi xấu hổ cúi đầu nói.

‘Trừ khi bị mù, nếu không ai mà không đoán ra được...’

Lâm Chỉ Thủy chửi bậy trong lòng, mặt ngoài vẫn cười nói: “Người đã muốn nhận được sự khẳng định và coi trọng của trưởng bối gia tộc, vậy ta cảm thấy... Có lẽ ta có thể giúp người.”

Trình Thất Nguyệt hơi ngơ ngác một chút, lập tức giật mình nhìn Lâm Chỉ Thủy, hỏi: “Ngài bằng lòng giúp ta?”

“Ta đã nói rồi chứ?”

Lâm Chỉ Thủy nhìn nàng chăm chăm, trong đáy mắt phản chiếu ánh trời chiều mơ hồ: “Tất cả đều là duyên phận định sẵn, lão Trình và ta có quen biết, cũng khiến người và ta có quen biết, đây... chính là duyên.”

Lời nói nhằm không có dinh dưỡng này, có lẽ một tiểu nha đầu thích cổ phong có thể chấp nhận được.

Đúng như dự đoán, Trình Thất Nguyệt im lặng một chút, hít sâu một hơi, nói: “Rất cảm ơn ngài.”

Một chữ duyên này, mờ mịt không thể nắm bắt.

Đừng nói trong thiên hạ, từ xưa đến nay cao nhân tu hành, dù là tiên trên trời, cũng không thể không tin duyên, không dám không tin số mệnh.

“Việc nhỏ thôi.”

Lâm Chi Thủy không để ý khẽ lắc đầu, trong lòng thầm kêu có hy vọng, đứng lên nói: “Người đi theo ta.”

Nói xong, hần vòng qua tấm bình phong ngăn ở giữa phòng, dẫn Trình Thất Nguyệt đi ra sau tấm bình phong.

Không gian sau tấm bình phong chiếm khoảng hơn nửa căn phòng, vòng qua tấm bình phong là có thể nhìn thấy vài bảng chữ mẫu đã được bôi(1) tốt, treo ở giữa không trung, trong đó còn có một vài bức tranh thủy mặc.

(1) Bôi/trang biểu/装裱: các bức tranh được dán mép bằng lụa hoặc giấy theo một cách thức đặc biệt để có thể cuộn lại thành một trục.

Mỗi một bức chữ đều viết chữ mực rồng bay phượng múa, mỗi một bức tranh thủy mặc đều ẩn chứa ý cảnh cao thâm hoàn toàn mới, cho dù là người không hiểu thư pháp tranh chữ, cũng có thể nhận ra trình độ cao của những bức tranh chữ này.

Lúc Trình Thất Nguyệt nhìn thấy những bức tranh chữ này, hoàn toàn ngây ngẩn cả người, gần như ngây ngốc nhìn những bức tranh này, trong mắt tràn ngập rung động.

Chương 5: Chỉ là con số mà thôi (1)

Tu hành là một quá trình biến đổi bản thân càng phù hợp với thiên địa tự nhiên hơn.

Càng phù hợp với thiên địa, càng phù hợp với “đạo”, cảnh giới tinh thần càng lại càng cao, trình độ thức tỉnh của pháp thân do thượng giới ban tặng cũng cao hơn, cho đến khi vũ hóa phi thăng, chính là tình cảnh thiên nhân hợp nhất chí cao.

Mà lúc này, Trình Thất Nguyệt nhìn những tự thiếp trước mắt, phảng phất như tự nhiên hấp dẫn, ý thức theo tầm mắt tập trung vào một bức chữ trong số đó.

Chỉ trong chớp mắt, tinh thần của nàng hoàn toàn bị rung động bởi bức chữ này, như một họa sĩ chưa từng thấy rồng lại muốn vẽ rồng, mà lúc này, họa sĩ lại gặp được rồng thật sự.

Trong thoáng chốc, nàng như thấy được một vòng minh nguyệt to lớn mọc lên từ trên mặt biển vô biên, ánh trăng lạnh lẽo bao phủ thiên địa, Thái Âm Tinh che đậy bầu trời kia chậm chậm xoay, cứ như một vòng xoáy không thấy đáy.

Cũng như vực sâu cuối bầu trời.

Đây là cái gì?

Giờ khắc này, nàng cảm thấy dường như bản thân mình đã thấy được “đạo” của mình, thấy được pháp lý huyền diệu chí cực, khiến đạo tâm của nàng cũng bắt đầu chậm rãi lộ xác.

Trong lòng Trình Thất Nguyệt dấy lên sóng to gió lớn, cả người triệt để đắm chìm trong cảnh giới vô cùng huyền diệu này.

Bức chữ thoát nhìn như bút họa viết ngoáy tầm thường, lại chứa đựng đạo vận kinh người, hơn nữa còn không phải đạo vận bí ẩn thu liễm trên thân những cao nhân tu hành khác, hoàn toàn không thể nào hiểu được, mà nó thể hiện rõ ràng tỉ mỉ cái gì là đạo, ẩn chứa pháp lý huyền diệu vô cùng vô tận, khiến nàng có thể cảm nhận và lý giải một cách rõ ràng chân thật.

Nếu nói đạo vận trên người những cao nhân đắc đạo khác là một bộ đề thi thử đại học, vậy đạo vận ẩn chứa trong bức chữ này, lại có thể tùy ý tìm đọc trong sách giáo khoa!

Đắm chìm trong cảnh giới huyền diệu tiếp xúc với “đạo”, nàng không nhận được càng thấy mê say và cảm động.

Nàng dám chắc chắn.

Chỉ cần tiếp tục lĩnh hội như vậy, dù không nguy trang thành một học sinh phỏng theo con đường tu hành của Thái Âm Thần Quân, cũng có thể nhanh chóng khiến pháp thân ‘Thái Âm Thần Quân’ của mình thức tỉnh đến cảnh giới tiếp theo, thậm chí sau này cũng không cần nhập thế tu hành quá lâu, không cần đối mặt với quá nhiều nguy hiểm bị ngoại ma quấy nhiễu, cũng có thể nhanh chóng tiến cảnh!

Mà tất cả, phải quy công cho bức chữ trước mắt!

Lâm Chỉ Thủy khoanh tay, dùng khước mắt liếc sang quan sát biến đổi trên mặt Trình Thất Nguyệt, không nhìn được hơi nhếch môi.

‘Xem ra đã ổn, không biết có thể bán bao nhiêu tiền đây?’

Vị khách là học sinh cấp ba này rất giống với mấy vị khách lúc trước, vừa thấy được tự thiếp của hắn đã lộ ra vẻ mặt chân động “khủng bố như vậy”, hiển nhiên đã hoàn toàn bị trình độ thư pháp của hắn thuyết phục.

Dù sao cũng là hậu bối của Trình lão gia tử, mưa dầm thấm đất, yêu thích văn hóa truyền thống và thư pháp bút lông cũng bình thường.

Hắn có trình độ thư pháp cấp đại sư, có lẽ người ngoài nghề chỉ xem cái mới mẻ, nhưng người trong nghề có thể nhận ra môn đạo, giật mình rung động cũng có thể hiểu... Đúng không?

Thiếu nữ này đã được coi là khá bình thường.

Hắn còn nhớ rõ mấy tháng trước, vị khách nữ đeo khẩu trang và mũ kia, dù chỉ lộ ra mỗi đôi mắt, nhưng vẫn có thể nhận ra nàng là đại mỹ nữ, hắn vẫn luôn nghi ngờ nàng là đại minh tinh phim cổ trang đang nổi tiếng nào đó.

Sau khi vị khách nữ kia nhìn thấy tự thiếp của hắn, vừa nghe nói hắn đồng ý bán cho nàng, hốc mắt nàng lập tức ảm ướt.

Cũng là vì cảm động.

Hơn nữa có tin tức bên lề nói, vị đại minh tinh kia cũng là kẻ yêu thích văn hóa truyền thống cuồng nhiệt, chỉ diễn phim cổ trang, vì vậy hắn càng nghi ngờ hơn.

So sánh với nàng, học sinh cấp ba trước mắt bình tĩnh hơn nhiều.

“Thế nào?”

Lâm Chỉ Thủy cảm thấy khách thương thức cũng gần đủ, mỉm cười mở miệng.

Trình Thất Nguyệt lập tức tỉnh táo, chậm rãi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lâm Chỉ Thủy cười như không cười nhìn nàng, dường như đã sớm nhìn rõ nàng.

Nàng hít sâu một hơi, ép mình bình tĩnh.

Những tự thiếp này vô cùng huyền diệu, không phải là vị tiên bói này tự viết chứ?

Nếu không phải, vậy đã nói rõ những tự thiếp này là bảo bối do vị tiên bói tình cờ lấy được.

Nếu do hãn tự viết, có thể diễn giải đạo lý thiên địa một cách rõ ràng và tinh tế như vậy, cảnh giới của vị tiên bói này rất sâu, cũng không phải nàng có thể hiểu được...

“Những tự thiếp này... đều xuất từ ngòi bút trong tay ngài sao?” Trình Thất Nguyệt không nhịn được hỏi.

“Là tác phẩm ta luyện viết trong lúc rảnh rỗi mà thôi.” Lâm Chi Thủy mỉm cười.

Từ trước đến nay khiêm tốn luôn là phẩm chất truyền thống tốt đẹp của Trung Hoa.

“Tác phẩm luyện viết...”

Trình Thất Nguyệt nghe vậy, không nhịn được nhẹ nhàng hít sâu một hơi, trong lòng lại càng rung động hơn.

Báu vật diễn giải thiên địa chân ý như vậy, lại chỉ là tác phẩm luyện viết?

Đồng thời nàng lại càng kích động hơn, rõ ràng bản thân đã tiếp xúc với một kỳ ngộ động trời, chỉ sợ nàng đã gặp được một đại nhân vật có lai lịch phi phàm!

“Tuy là tác phẩm luyện viết, nhưng đã đủ để người được trưởng bối trong gia tộc công nhận và coi trọng, đúng không?” Lâm Chi Thủy mỉm cười nói.

Một gia tộc yêu thích văn hóa truyền thống, có lẽ cũng là dòng dõi thư hương, chỉ cần tặng cho trưởng bối trong nhà một bức tự thiếp cấp đại sự, muốn lấy được niềm vui của trưởng bối, có lẽ rất dễ dàng?

Trình Thất Nguyệt hơi run rẩy gật đầu.

Chỉ cần có thể thường xuyên nhìn ngắm nghiên ngắm bức tự thiếp này, cảm nhận ý cảnh trong đó, lĩnh hội pháp lý trong đó, có thể khiến pháp thân Thái Âm Thần Quân không ngừng thức tỉnh, tu vi của nàng chắc chắn sẽ tiến triển cực nhanh, tất nhiên trưởng bối trong gia tộc cũng sẽ coi trọng nàng!

Nhưng...

Một món bảo vật cấp bậc tuyệt thế đến mức này, trong gia tộc cũng không có mấy món bảo vật có thể so sánh, dù vị tiên bói này bằng lòng đưa cho nàng, nhưng liệu nàng phải bỏ ra cái giá lớn đến mức nào chứ?

Trình Thất Nguyệt hít sâu một hơi, ép bản thân phải bình tĩnh một chút, mới cẩn thận từng chút một hỏi: “Vậy... Ta phải đánh đổi bằng cái gì?”

“Đánh đổi?”

Lâm Chỉ Thủy ngạc nhiên, có cần phải dùng từ nghiêm trọng thế không?

Hắn không nhận được quan sát tiêu cô nương trước mắt một chút, đáng tiếc nàng chỉ mặc một bộ đồng phục bình thường, không nhìn ra tiêu cô nương này có thể bỏ ra bao nhiêu tiền.

Trình Thất Nguyệt thấy vị tiên bối này đánh giá nàng như thế, trái tim không nhận được run lên.

Chương 6: Chỉ là con số mà thôi (2)

Nàng từng nghe nói, có một số đạo thống, có thể mượn nguyên âm xử nữ của người tu hành để thức tỉnh pháp thân truyền thừa, những cao nhân đó sẽ lấy danh nghĩa thu đồ đệ để thu hoạch nguyên âm xử nữ.

Đặc biệt là người tu hành pháp thân Thái Âm Thần Quân truyền thừa như nàng, nguyên âm càng tinh túy thuần khiết, hiển nhiên càng thêm phù hợp.

Chẳng lẽ... Vị tiền bối này dự định...?

Dù nàng cảm thấy nguyên âm của mình cũng không thể so sánh với bảo bối này, nhưng đây đã là cái giá lớn nhất nàng có thể đánh đổi, biết đâu đối phương coi trọng điểm này của nàng thì sao?

Nghĩ đến đây, Trình Thất Nguyệt không nhịn được hơi khó mở miệng nói: “Chẳng lẽ ngài, là... là... muốn ta sao?”

“Muốn người?”

Khóe môi Lâm Chỉ Thủy khẽ giật giật, nhìn Trình Thất Nguyệt một cái, không nhịn được hơi ghen lời.

Học sinh cấp ba thời nay đều cởi mở như thế sao?

Chỉ là một tấm tự thiếp mà thôi, lại có suy nghĩ đền bù bằng thịt?

Dù dáng vẻ của nha đầu này rất dễ nhìn, nhưng lại hơi bất nam bất nữ, hơn nữa tuổi mới 16 17... A, điểm này ngược lại không tệ.

Nhưng trên tổng thể vẫn không thể chấp nhận được, nếu đổi lại vị khách hàng nghi là đại minh tinh lần trước, có lẽ hẳn còn có thể suy nghĩ một chút... Có phải còn có thể bán thêm mấy chục bức tự thiếp nữa không?

“Khụ, người suy nghĩ nhiều.”

Lâm Chỉ Thủy thu lại suy nghĩ, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói: “Ta không có hứng thú với tiểu nha đầu như người, người có thể yên tâm.”

Lúc này Trình Thất Nguyệt mới yên tâm, lại hỏi: “Vậy ngài cần ta phải trả giá gì?”

“Nơi này của ta là cửa tiệm tranh chữ, mở ở nơi thế tục hồng trần, tất nhiên coi trọng nhất là giao dịch tiền tài thế tục.” Lâm Chỉ Thủy cố gắng nói một cách uyển chuyển, văn nhã, không thể biểu hiện rõ vẻ tham lam lợi.

“Tiền tài?”

Trình Thất Nguyệt hơi ngờ ngác.

Lúc người tu hành phải nhập thế tu hành đúng là cần dùng tiền, nhưng đối với cao nhân thế này, dù nhiều tài phú hơn cũng chỉ như mây khói

thoảng qua, phú khả địch quốc cũng chỉ là một ý nghĩ, tiền tài có ý nghĩa gì?

Trong lòng nàng đột nhiên nghĩ tới.

Có lẽ, đối với vị tiên bối này, mở tiệm kiếm tiền... cũng là một giai đoạn nhập thế tu hành?

Cũng như nàng, vì thức tỉnh pháp thân Thái Âm Thần Quân, dựa theo kinh nghiệm tu hành của Thái Âm Thần Quân lúc trước là “thư viện học sinh”, mô phỏng theo con đường tu hành trong giai đoạn này, mới giả vờ như học sinh cấp ba đi học.

Có lẽ vị tiên bối này cũng vì lý do đó?

Tuy không biết pháp thân truyền thừa của vị tiên bối này là vị thượng giới đại năng nào, nhưng chắc chắn là đi xa hơn nàng, cấp độ tu hành cao hơn nàng nhiều!

Cũng khó trách hẳn lại đi bán bảo vật trân quý như thế, nếu là vì tu hành, vậy thì có thể giải thích rõ ràng!

Nghĩ đến đây, Trình Thất Nguyệt thoải mái nhẹ nhàng gật đầu, hỏi: “Không biết chữ của tiên bối trị giá bao nhiêu?”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, không nói gì, chỉ lấy một bức tự thiếp trong sổ đó xuống, nói: “Chắc bức chữ này thích hợp với ngươi nhất, giá cả của nó, còn phải xem ngươi nguyện ý vì nó mà trả bao nhiêu.”

Bức tự thiếp này, trên đó viết hai hàng thơ, “Hải thượng sinh minh nguyệt, thiên nhai cộng thử thi”(1), đầu bút lông liên tục, mượt mà xinh đẹp, trong đó ẩn chứa ý cảnh yên tĩnh.

(1) Nằm trong bài thơ Vọng Nguyệt Hoài Viễn của Trương Cửu Linh

“Đúng là văn bối cần có bức chữ này nhất.” Ánh mắt Trình Thất Nguyệt có vẻ hơi mê ly nhìn bức chữ này.

Nàng thừa kế pháp thân “Thái Âm Thần Quân”, chính là đạo thống do “Thái Âm Thiên Uyên” trong truyền thuyết truyền thừa lại, đạo vận và pháp lý ẩn chứa trong bức chữ này cũng lấy thái âm làm chủ, hiển nhiên là rất phù hợp với nàng.

Vị tiên bối này thật sự là đạo hạnh cao thâm, nàng chưa bày ra pháp thân, hẳn chỉ liếc mắt đã nhìn rõ đạo thống của nàng!

Đúng là cao nhân tuyệt thế.

“Thật sự rất phù hợp với ngươi.” Lâm Chỉ Thủy mỉm cười gật đầu.

Thiếu nữ này vừa đi vào đã nhìn chăm chăm bức chữ này nghiền ngẫm mãi, đôi mắt như muốn dính vào, dù là người ngu ngốc cũng có thể nhận ra nàng thích bức chữ này nhất.

“Không biết gia tử cầu được tranh chữ ở chỗ của ngài, đã phải bỏ ra bao nhiêu?” Trình Thất Nguyệt hơi lo lắng hỏi.

Lâm Chỉ Thủy ôn hòa nói: “Ta bán cho trường bồi nhà ngươi hai bức chữ, đúng lúc nhận của hắn 129.600 nguyên, hai tự thiếp còn lại mỗi bức chỉ có một chữ là tặng cho hắn, đã đến chỗ này của ta cũng là có duyên, bằng lòng ra giá bao nhiêu tùy ở tấm lòng của ngươi.”

Lời ngầm là: Trường bồi nhà ngươi mua của ta hai bức chữ, bỏ ra 129.600 nguyên, ngươi tự xem mà làm, nếu bỏ ra đủ 129.600 nguyên, còn có cơ hội nhận được tự thiếp độc nhất một chữ miễn phí.

Về phần giá tiền này, là vì hắn lựa ý hòa theo những vị khách yêu thích văn hóa truyền thống và cổ phong, cố ý đưa ra một con số mà thôi, cũng tượng trưng cho sự viên mãn.

Còn có một vài con số khá tốt, ví dụ như 900 vạn, ví dụ như bốn bỏ năm lên một ức, ví dụ như Hồn Nguyên lượng kiếp 64.8 ức...

Hắn đều rất thích, đáng tiếc không thể quá mức.

“129.600?”

Trình Thất Nguyệt nhẹ nhàng đọc con số này, hơi hiểu được.

Giá tiền này thật sự quá thấp, thậm chí thấp đến mức ngay cả nàng cũng không dám tin tưởng.

Dù là những đại gia thu pháp phạm tục kia, một bức chữ đã có thể bán được với giá mấy trăm vạn hơn ngàn vạn, một cao nhân thần bí khó lường thế này, một bức chữ căn bản là bảo vật vô giá.

Thế nhưng, chỉ sợ chính vì là bảo vật vô giá, nhận bao nhiêu tiền cũng không có ý nghĩa.

Nàng vốn muốn mượn nhân mạch của gia tộc cố gắng tích góp nhiều tiền tài hơn, muốn kiếm mấy ngàn vạn hắn không khó.

Thế nhưng hiện tại suy nghĩ kỹ một chút, đối với vị tiền bối coi tiền tài như căn bã này, một đồng tiền và một ức có khác biệt gì đâu.

Mà ý nghĩa của con số lại càng quan trọng hơn.

129.600, đúng lúc là số nhất nguyên.

Bởi vì cái gọi là, nhất nguyên phục thủy, vạn tượng canh tân, đây cũng là một loại viên mãn.

Cuối cùng Trình Thất Nguyệt đã hiểu rõ.

Vị tiền bối này cũng chỉ để ý một con số viên mãn, vì vậy nàng lấy tranh chữ trong cửa tiệm này, dù là mấy bức, tổng giá trị cũng không vượt quá 129.600 nguyên.

Dù nàng có cho nhiều tiền hơn, chắc chắn tiền bối cũng không nhận!

Trên thực tế, bức chữ này là tặng cho nàng.

Nghĩ đến đây, Trình Thất Nguyệt hít sâu một hơi, sau đó khom lưng cúi chào thật sâu với vị tiên bối dạo chơi phàm trần trước mắt, thành khẩn nói: “Cảm ơn ngài ban tặng, vãn bối không dám tham lam quá nhiều, vãn bối bằng lòng bỏ ra 129.600 nguyên cho bức tranh chữ này.”

Lâm Chỉ Thủy thâm than trẻ nhỏ dễ dạy, thỏa mãn khế gặt đầu, nói: “Như vậy rất tốt.”

Chương 7: Hai bức chữ (1)

Trình Thất Nguyệt lấy điện thoại ra, vô cùng cẩn thận nhập mức chuyển khoản “129.600”, cũng không dám sai một con số nào, sợ không cẩn thận sẽ nhập thêm một số 0.

Nhập thiếu một chữ số còn tốt, ít nhất còn có thể sửa lại, nhưng chẳng may nhập thêm vào một số 0, chỉ sợ sẽ chọc vị tiền bối này không vui.

Sau khi liên tục xác nhận, nàng thở phào nhẹ nhõm, nhập mật mã thanh toán vào, sau khi thấy thông báo đã chuyển khoản thành công, lúc này nàng mới hỏi: “Tiền bối, vãn bối đã chuyển tiền cho ngài rồi, ngài xem có đúng không?”

“Không cần.”

Lâm Chỉ Thủy rất thản nhiên nói: “Bức chữ này chưa đề lạc khoản, ta đi rửa tay, lại đề khoản cho người, người cầm chữ đến bàn đọc sách ở tiền sảnh chờ ta đi.”

Hắn cố nén sự xung động muốn tự cao kiêu ngạo, thản nhiên xoay người đi về phía nhà vệ sinh.

Cái gì gọi là đại sư?

Coi tiền tài như mây khói thoảng qua, đây mới là đại sư! Đếm tiền quá mất mặt.

Trình Thất Nguyệt không hề ngạc nhiên.

Bởi vì nàng hiểu rõ, cao nhân bậc này đều có khả năng coi bói, thiên ý đều nằm trong suy nghĩ, linh giác kinh người, mạnh hơn cái gọi là giác quan thứ sáu không biết bao nhiêu lần, chút chuyện nhỏ này không cần nhìn cũng có thể xác nhận.

Thế là nàng cung kính gật đầu nói: “Vâng.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười gật đầu, bước chân vững vàng đi vào trong toilet, sau khi đóng cửa lại, hắn nhanh chóng móc điện thoại trong túi ra, mở thay đổi số dư mới ra xem, lập tức mỉm cười.

Rất tốt, đúng là đã nhận được chuyển khoản 129.600 nguyên.

Trước mắt, số dư trong tài khoản đã là đỉnh phong nhân sinh của hắn, cao tới hơn 14 vạn.

Hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, số tiền này đủ để hắn và vị kia nhà mình không cần vì kế sinh nhai mà lo lắng suốt năm nay, còn có thể đổi cho nàng một cái máy trợ thính cao cấp.

Đây thật sự là ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm.

Lâm Chỉ Thủy hơi cong khoe môi đứng trước gương, tâm trạng cực tốt rửa sạch tay, lúc này mới xoay người quay lại sảnh trước.

Trình Thất Nguyệt hơi gò bó đứng bên cạnh bàn đọc sách, bức tự thiếp “Hải thượng thăng minh nguyệt” kia cũng được đặt ngay ngắn trên bàn.

Sau khi Lâm Chỉ Thủy đi đến bàn đọc sách, cầm chiếc bút lông yêu quý đặt trên gác bút lên, nắm chặt cán bút màu đen, chấm vào nước mực đã được mài sẵn trong nghiên mực, hần thuận miệng hỏi: “Tên của người?”

“Vãn bối tên là Thất Nguyệt.” Trình Thất Nguyệt cung kính nói.

Lâm Chỉ Thủy khẽ gật đầu, suy nghĩ một chút liền múa bút viết nhanh, ở dưới góc trái của tự thiếp, đề lên hai hàng lạc khoản song song kiểu chữ nhỏ hơn.

—— Thuộc về Trình Thất Nguyệt tiểu thư

—— Lâm Chỉ Thủy tùy bút, giữa mùa hè Canh Tý tại Hà Minh Hiên
‘Hóa ra tiền bối là Lâm Chỉ Thủy?’

Trình Thất Nguyệt âm thầm ghi nhớ cái tên đáng được tu sĩ trong thiên hạ kính nể, đồng thời đứng bên cạnh quan sát tỉ mỉ.

Cơ hội tuyệt diệu được cao nhân đề tự thế này, sao có thể bỏ lỡ?

Chỉ thấy đầu bút lông nhảy múa trên giấy, theo nét mực ngấm dần, “đạo vận” được chứa đựng trong bức chữ này cũng chậm rãi thu lại ẩn giấu đi, dường như đã xảy ra một loại biến đổi kỳ diệu.

Nhìn thấy tình cảnh này, nàng lập tức hiểu rõ.

Từ nay về sau, toàn bộ bức tự thiếp này đã thuộc về nàng, ngoại trừ nàng, những người khác nhiều nhất chỉ có thể cảm nhận được đạo vận dễ hiểu nhất trên bức tự thiếp này, chỉ có nàng mới tham ngộ được pháp lý huyền diệu càng sâu hơn, đồng thời cảm nhận rõ ràng được sự thay đổi rất nhỏ trong đó, còn có ích lợi kinh người hơn so với nàng tưởng tượng!

Trình Thất Nguyệt không nhìn được thâm rung động, chẳng lẽ đây chính là sắc lệnh chi pháp trong tiên gia truyền thuyết?

Tiên pháp huyền diệu như thế, lại có thể ứng dụng trên đạo thư pháp, vị Lâm tiên bối này thật sự có thể gọi là “kỹ thuật có thể tiến tới Đạo, nghệ thuật có thể liên kết với Thần”!

“Ta chưa từng sử dụng con dấu, lạc khoản đã đủ rồi.”

Đề lạc khoản xong, Lâm Chỉ Thủy đặt bút lông xuống, nói: “Đợi mực khô, người thu lại mang về đi.”

“Vâng.” Trình Thất Nguyệt lại cảm kích hành lễ lần nữa.

“Không cần đa lễ.” Lâm Chỉ Thủy rất thân côn mà bình thản cười một tiếng, “Cũng chỉ là một hồi duyên phận, một lần giao dịch mà thôi.”

Trình Thất Nguyệt nghe vậy, hơi do dự, hỏi: “Tiền bối, văn bối có thể thông báo việc này với người nhà không?”

Lâm Chỉ Thủy khẽ ho khan một tiếng, nói: “Ta làm việc luôn tùy duyên, không thích hỗn loạn, nếu cố ý theo đuổi ngược lại không thú vị, việc này cứ coi như một bí mật nhỏ giữa ngươi và ta đi.”

Trình Thất Nguyệt giật mình, giờ mới hiểu được vì sao gia tổ chưa từng tiết lộ việc đã trải qua ở Hà Minh Hiên này cho mọi người, liền nói: “Vâng, văn bối đã hiểu.”

Chương 8: Hai bức chữ (2)

Lâm Chỉ Thủy âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao tiểu cô nương này cũng chỉ là một học sinh trung học, dù điều kiện gia đình rất tốt, xuất thân giàu có, nhưng tuổi còn nhỏ đã tiêu mười mấy vạn mua một bức chữ, đúng là có chút không thể nào nói nổi.

Chẳng may phụ huynh của tiểu cô nương biết việc này, tìm tới cửa thì hơi rắc rối.

Có thể giữ bí mật, vẫn nên giữ bí mật đi.

Khiêm tốn kiếm tiền mới là vương đạo.

Lúc trước hẳn cũng để Trình lão gia tử giữ bí mật như thế, bây giờ lại để hậu bối của lão giữ bí mật như thế cũng không tính là quá đáng... Đúng không?

“Đúng rồi.”

Lâm Chỉ Thủy cảm bức tự thiếp ‘Niệm khứ khứ, thiên lý yên ba, mộ ái trầm trầm sở thiên khoáng’ ở trên bàn sách lên, nói: “Bức chữ này là vì lão Trình đã qua đời, ta vốn định đưa cho lão, chờ sau khi ta bồi xong, người lại mang về”

Trình Thất Nguyệt nhìn thoáng qua lạc khoản ở góc dưới bên trái bức chữ này, đúng là tặng cho lão tổ nhà mình.

Bảo sao trước đó nàng không cảm nhận được đạo vận trên bức chữ này, hóa ra là vì đã đề lạc khoản, bức chữ này thuộc về lão tổ nhà mình, vì vậy cũng chỉ có lão tổ mới có thể cảm nhận được đạo vận tích chứa trong chữ.

“Thế nhưng... Gia tổ đã rời đi, bức chữ này phải làm sao...” Trình Thất Nguyệt nghi ngờ nói.

“Không sao, người chỉ cần treo bức chữ này trước bài vị của lão là được, ta tự có dụng ý của ta.” Khóe môi Lâm Chỉ Thủy hiện ra nụ cười thần bí.

“Vâng, vẫn bồi chắc chắn không phụ phó thác của tiên bối.” Trình Thất Nguyệt cũng không đoán được suy nghĩ của vị tiên bối cao nhân này, có lẽ liên quan đến thượng giới hoặc là phi thăng đi.

Nhưng rất hiển nhiên, một bí mật cao thâm khó lường thế này, không phải người ở cấp bậc như nàng có tư cách hiểu rõ.

“Đương nhiên, cũng không phải bây giờ, hiện tại thời cơ còn chưa tới.”

Lâm Chỉ Thủy lại dặn dò: “Đợi đến lúc người đạt được càng nhiều sự công nhận của gia tộc hơn, tìm một thời cơ thích hợp, người lại cúng bức

chữ này trước bài vị của lão Trình là được.”

Hắn đã sớm suy nghĩ kỹ càng.

Một tiểu nữ sinh cấp ba, tốn mười mấy vạn mua một bức chữ, rất khó có thể giấu giếm chuyện này mãi.

Muốn thật sự giải quyết việc này, nhất định phải để Trình Thất Nguyệt có địa vị cao hơn trong gia tộc, được gia tộc coi trọng hơn, như vậy bọn họ mới không so đo việc tiêu chút tiền này.

Chỉ đưa cho trưởng bối gia tộc một bức “hài thượng thẳng minh nguyệt”, hiển nhiên vẫn chưa đủ.

Nhưng nếu đợi đến lúc thời cơ chín muồi, ví dụ như ngày giỗ của Trình lão gia tử sang năm, Trình Thất Nguyệt lại cúng bức “Niệm khứ khứ, thiên lý yên ba” này trước bài vị của lão Trình, dùng nó để tiến hành tế lễ, tất nhiên trưởng bối trong gia tộc sẽ cho rằng đứa nhỏ này hiếu thuận, càng coi trọng nàng hơn.

Cứ vậy, cũng có thể giải quyết được tai họa về sau.

‘Chắc chắc, thông minh như ta.’ Lâm Chi Thủy không nhịn được thầm khen ngợi suy nghĩ thiên tài của mình.

“Thời cơ thích hợp?”

Trình Thất Nguyệt nghe thấy lại hơi ngơ ngác.

Lúc nào mới được coi là thời cơ thích hợp?

Lão tổ vũ hóa phi thăng, cũng không phải đã chết, không hề có ngày giỗ, vị Lâm tiên bối này lại để nàng cúng bức chữ này ở trước bài vị, làm như thế hiển nhiên không phải vì tế lễ người đã mất.

Nàng dùng đầu gối để nghĩ, cũng biết có ý đồ khác.

Nhưng sau khi phi thăng là thiên nhân cách biệt, dù gia tộc dốc hết bảo vật ra, e rằng nhiều nhất cũng chỉ có thể miễn cưỡng liên lạc một chút với lão tổ ở Thiên giới xa xôi mà thôi, dưới tình huống bình thường, sao gia tộc có thể tùy tiện liên hệ với lão tổ chứ?

Chẳng lẽ... Vị Lâm tiên bối này có suy tính gì sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng Trình Thất Nguyệt không nhịn được run lên, mơ hồ đoán được tính nghiêm trọng của chuyện này, thế là nàng trịnh trọng gật đầu đáp: “Vâng, vãn bối ghi nhớ, cảm ơn ngài đã chỉ điểm.”

“Ngươi là hài tử thông minh, tất nhiên có thể hiểu rõ ý của ta.”

Lâm Chi Thủy thản nhiên cười một tiếng, “Con người ta không thích xen vào việc của người khác, nhưng dù sao ngươi và lão Trình cũng là khách của ta, giúp đỡ một chút cũng coi như là chút tấm lòng của ta.”

Trình Thất Nguyệt nghe vậy, càng chắc chắn với suy đoán của mình, trên khuôn mặt xinh đẹp trung tính càng thêm vẻ nặng nề, hít sâu một hơi, nói: “Vãn bối hiểu rõ.”

“Cầm hai bức chữ này rời đi thôi.” Lâm Chỉ Thủy thỏa mãn khẽ gật đầu.

Nói chuyện với loại hài tử thông minh có thể hiểu được thâm ý của hắn, đúng là thoải mái.

Chương 9: Xà Tích Lộ (1)

Đợi khi Trình Thất Nguyệt rời đi rồi, Lâm Chỉ Thủy dọn dẹp một chút, đặt chiếc bút lông yêu quý vào trong hộp bút nhét vào trong túi, sau đó đóng cửa tiệm lại về nhà.

Hắn thuê phòng ở ngay khu nội thành cũ, cách tiệm tranh chữ không xa, chỉ cần đi bộ khoảng 20 phút là đến.

Lâm Chỉ Thủy chậm rãi ung dung đi xuyên qua tiểu khu cũ kỹ, dọc theo bức tường hành lang bong tróc đi lên tầng bốn, đi tới cửa nhà mình.

Hắn cũng không gõ cửa, trực tiếp móc chìa khóa ra mở cửa.

Dù sao người bạn cùng phòng đang ở trong nhà kia cũng không nghe thấy tiếng gõ cửa, trừ khi đập cửa thật mạnh.

Lúc đôi giày, Lâm Chỉ Thủy liếc nhìn cửa phòng ngủ đóng chặt, với thời gian làm việc và nghỉ ngơi hoàn toàn điên đảo của nàng, có lẽ nàng còn đang ngủ.

Hắn cũng không đi tới gõ cửa, dù sao mỗi lúc trời tối, thời gian hắn ăn cơm tối chính là thời gian gia hỏa này ăn sáng, mỗi ngày hai người chỉ có thể gặp nhau trong khoảng thời gian này.

Lâm Chỉ Thủy rón rén đi xuyên qua phòng khách, sau khi cất túi vào trong phòng ngủ của mình, nhìn thời gian, thấy còn hơn một tiếng nữa là đến giờ cơm, vừa lúc có thể nghỉ ngơi một chút, thế là hắn nằm trên giường chơi điện thoại.

Mở TikTok ra xem một chút, video kia đã được đăng lên từ hai tiếng trước, trước mắt cũng chỉ có ba người like, một người trong số đó là chính hắn.

Hai người ấn like còn lại, không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là hai vị khách chú ý TikTok của hắn, một người trong số đó là vị đại mỹ nữ rất có thể là minh tinh kia.

Mỗi lần hắn đăng video, nữ hài này đều sẽ ấn like, đúng là fan cuồng.

Nhưng cho dù có cuồng nhiệt hơn nữa cũng chỉ có hai fan hâm mộ như vậy, có tác dụng gì đâu?

“Đại sư đang lưu lãng...”

Lâm Chỉ Thủy thở dài một tiếng, chỉ cảm thấy thế giới này rất không công bằng, chỉ chớp mắt đã không còn chút hứng thú lướt TikTok.

Hay là vào nhóm QQ đi.

Mở QQ ra, hầu hết những nhóm chat có nhiều người quen đều âm u đầy tử khí, duy nhất có một nhóm chat hiển thị 99+ tin nhắn chưa đọc hơi chói mắt.

Nhóm chat sinh động này là nhóm fan hâm mộ một cuốn tiểu thuyết, hăng vào nhóm chat đã lâu, một là vì hăng thích tác giả của quyển sách này, hai là hăng rất quen thuộc với tác giả này.

Lúc này, trong nhóm chat đang trò chuyện khí thế ngất trời, nhìn kỹ một chút, lại đang nói đến chủ đề yêu đương và hôn nhân không có chút dinh dưỡng nào.

Mở lịch sử nói chuyện ra, phát hiện tác giả cũng là chủ nhóm đang ở trong QQ, ra sức phê phán hành vi ở chung, vừa rồi còn gửi một tin nhắn bằng giọng nói.

“Hóa ra đang ở trong nhóm QQ.” Lâm Chỉ Thủy không nhịn được cười, tiện tay mở tin nhắn bằng giọng nói này ra.

Trong điện thoại vang lên một giọng nữ mềm mại ngọt ngào dễ nghe, chỉ nghe thấy nàng dùng lời lẽ chính xác phê phán:

“Buồn cười, có phải các người đang lẫn lộn việc ở chung và ở chung trước hôn nhân vào một chỗ không? Ở chung trước hôn nhân nghe còn được, dù sao cũng là sống thử, có thể làm quen với cách sống của nhau, nhưng điều kiện tiên quyết là hai người đã đính hôn rồi mới được, nếu thiếu đi điều kiện tiên quyết là trước hôn nhân, vậy sống chung cũng chỉ để tiện mua vui mà thôi, không hề có chút trách nhiệm nào.”

Dù giọng nói của nàng có ngọt ngào mềm mại, nhưng nói một tràng lời lẽ sắc bén như thế, nghe vẫn rất có sức thuyết phục.

“Tác giả Cơ đúng là lão tài xế (1), người đẹp giọng ngọt, kinh nghiệm cũng phong phú!”

(1) Lão tài xế: người tình trường lão luyện

“Tác giả Cơ đúng là lão tài xế, người đẹp giọng ngọt, kinh nghiệm cũng phong phú!” +1

Đám sói trong nhóm vừa nghe tin nhắn bằng giọng nói của tác giả lập tức ồn ào sục sôi, thống nhất lặp lại theo phong trào.

Lâm Chỉ Thủy vui vẻ xem, được tính là người thông minh, hăng nên gián đoạn sự lặp lại này mới đúng, thế là hăng tiện tay gửi đi một tin nhắn:

“Bảo sao bên ngoài có nhiều người không tìm được đối tượng như vậy, hóa ra tất cả cầu độc thân đều bận rộn giải quyết vấn đề yêu đương giúp người khác.”

Vừa nói ra câu này, trong nhóm chat lập tức yên lặng.

Qua nửa ngày.

[Chủ nhóm] Tác giả đáng yêu đệ nhất thế giới: “Ta đi gõ chữ, mọi người ngủ ngon.”

Lâm Chỉ Thủy cong môi, cũng mặc kệ đám thành viên trong nhóm xúc động phần nộ, tiện tay tắt nhóm chat đứng dậy đi nấu cơm.

Chờ nấu cơm tối xong, Lâm Chỉ Thủy cởi tạp dề xuống, đi đến trước của phòng ngủ chính, sau khi gõ cửa thật mạnh, hấn gằn như đứng cách cánh cửa gào hét: “Xà Tích Lộ! Ăn cơm!!”

“Ồ, được...”

Qua mấy giây, bên trong phòng ngủ chính mới vang lên một giọng nữ không chút sức sống.

Lâm Chỉ Thủy cũng mặc kệ nàng, về phòng bếp xới cơm dọn thức ăn lên.

Chờ sau khi hấn bày cháo và hai món ăn lên trên bàn, cuối cùng cánh cửa phòng chính cũng được mở ra.

Một nữ sinh mặc áo ngủ đáng yêu, dáng người thon gầy nhỏ nhắn xinh xắn, lê dép đi ra từ trong phòng, mái tóc dài rối tung rõ ràng đã được chải sơ qua, nhưng vẫn có một vài sợi tóc kiên cường bướng bỉnh vênh lên, trên trán có một vài sợi tóc lộn xộn che khuất khuôn mặt của nàng, sống mũi thẳng tắp cũng bị kính mắt gọng tròn màu đen to lớn che khuất không ít, chỉ có thể nhìn thấy đôi môi đang mím chặt và một cái cằm tinh xảo.

Làn da của nàng có vẻ hơi tái, vừa nhìn đã biết người rất lâu rồi chưa ra nắng, khí chất có chút u ám.

Sau khi Lâm Chỉ Thủy ngồi xuống bàn ăn, nhìn nàng đi tới, nụ cười có vẻ ý vị thâm trường.

Xà Tích Lộ thấy hấn mỉm cười với mình, hơi mất tự nhiên nhìn sang nơi khác, né tránh không nhìn thẳng vào mắt hấn, ngồi xuống phía đối diện hấn, sau đó nàng hơi cúi đầu, ngón tay lặng lẽ kéo góc áo, kéo tới áo ngủ phẳng lì hơi nhăn nhúm một chút, lúc này nàng mới lắp bắp nói: “Ngươi... Sao tối nay ngươi... Sao lại về sớm như vậy?”

“Ngươi ngồi đối diện ta làm gì? Muốn để ta gào thét nói chuyện với người sao?”

Chương 10: Xà Tích Lộ (2)

Lâm Chỉ Thủy nhìn nàng, đứng dậy bước tới ngồi xuống chiếc ghế ở bên phải nàng, lại dịch ghế về phía nàng một chút, gần như dính vào nhau, sau đó mới kê sát bên tai nàng nói: “Hôm nay kiếm được tiền, vì vậy kết thúc công việc sớm về với nàng, không vui sao?”

“Không... Không cần...” Khuôn mặt Xà Tích Lộ nóng lên theo thói quen, hơi lắp bắp đáp lại, cơ thể cũng cứng đờ xê dịch sang bên cạnh.

“Nàng là bạn gái của ta, sao lại không cần?” Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, cũng xê dịch theo.

“Ta nói... nói là chỉ yêu... yêu qua mạng, không phải thật...” Xà Tích Lộ xấu hổ, mặt càng đỏ hơn, bàn tay nhỏ hơi mất tự tin nắm lại, nhưng cũng không dám quay sang đối mặt với hắn.

“Ồ, có nghĩa nàng là nữ cận bã?” Lâm Chỉ Thủy cười như không cười nhìn nàng.

“Ta không phải... Ta... Ta mới 19 tuổi...” Xà Tích Lộ hơi cúi đầu, giọng nói hơi run rẩy.

“Ồ, cũng đúng, ăn cơm đi.” Lâm Chỉ Thủy tiện tay cầm đĩa lên đưa cho nàng, lại cười mỉm nói: “Nhưng còn hai tháng nữa là nàng tròn 20 tuổi, ừm, theo pháp luật, đã đến tuổi kết hôn, chờ đến ngày sinh nhật của nàng, chúng ta lại đi đăng ký?”

Xà Tích Lộ vô cùng cẩn thận dùng đũa gắp một miếng dưa leo trộn lên, nghe nói như thế, tay nàng lập tức run lên, dưa leo rơi xuống, cả người hóa đá tại chỗ.

“Sao thế?” Lâm Chỉ Thủy cố ý nghi ngờ nhìn nàng.

Xà Tích Lộ lấy hết can đảm mới khiến bản thân miễn cưỡng quay sang nhìn Lâm Chỉ Thủy, nhưng chỉ mới nhìn một giây, nàng đã không nhịn nổi cúi đầu xuống, hơi bối rối nói: “Ta... Ta... Ta đồng ý cùng người đi đăng... đăng ký lúc nào? Người... Người đừng...”

Nụ cười trên khóe môi Lâm Chỉ Thủy càng sâu hơn, hắn kê sát bên tai nàng, khẽ cười nói: “Vừa rồi trong nhóm chat, không phải nàng nói, ở chung trước hôn nhân là sống thử sao? Ta còn tưởng nàng định kết hôn với ta, chẳng lẽ nàng chỉ định ở chung? Nàng định chỉ mua vui thôi sao?”

Xà Tích Lộ bị hắn nói đến khuôn mặt đỏ bừng, vô cùng lúng túng cúi đầu xuống, hận không thể dán mặt vào ngực.

Lâm Chỉ Thủy lại như tìm được một trò chơi thú vị, càng hăng hái nhìn nàng chăm chăm, cũng không nói chuyện, chỉ cười híp mắt nhìn nàng như vậy.

Tính cách của nha đầu này ở trên mạng và hiện thực, căn bản là hai người.

Ở trên mạng, nàng là tác giả có chút thành tích, trong lời lẽ sắc bén còn mang theo chút cợt nhả, thỉnh thoảng lái xe cũng không bắt ngờ, lúc để lại tin nhắn bằng giọng nói, giọng nàng ngọt ngào lại giòn tan, có thể tính là nói năng khá lưu loát.

Thế nhưng trong hiện thực, nàng hoàn toàn ngược lại.

Không chỉ bị cận thị nặng, hơn nữa tai trái còn không nghe được, thính lực ở tai phải hơi kém, còn mắc chứng sợ hãi giao tiếp khá nghiêm trọng, dù đã quen với Lâm Chỉ Thủy, nói chuyện vẫn hơi lắp bắp, tình trạng sức khỏe cũng hơi tệ, là người yếu ớt nhiều bệnh tiêu chuẩn.

Bị Lâm Chỉ Thủy nhìn chăm chăm một lúc lâu, dường như Xà Tích Lộ đã sắp khóc, giọng nói mềm mại cầu xin: “Người đừng làm... làm khó ta được không, ta còn chưa... Người... người đừng nhìn ta chăm chăm...”

“Xà Tích Lộ đồng học, rõ ràng nàng mới là người làm khó ta có được không?” Lâm Chỉ Thủy cố ý thờ dài nói: “Hai ta quen biết gần ba năm, trong một năm ở chung vừa qua, ta cũng rất tôn trọng nàng, chưa từng ép buộc nàng, cũng không chạm vào nàng, chẳng lẽ không phải là nàng luôn từ chối ta sao?”

Xà Tích Lộ hơi uất ức há hốc mồm, muốn nói rõ ràng người đã từng chạm ta rất nhiều lần, nào có thể tính là không chạm vào?

Nhưng nàng không nói ra được, miệng nhỏ mím chặt, lúng túng cả nửa ngày mới yếu ớt nói: “Nhưng... Nhưng ta nói rồi, người có thể đi... Người... Người người người đừng đánh ta...”

Vừa nói xong lời này, thấy vẻ mặt Lâm Chỉ Thủy trở nên lạnh lùng, nàng lập tức hối hận, vội vàng xô dịch sang bên cạnh lần nữa, gần như nửa cái mông đều rời khỏi ghế.

Nàng còn nhớ rõ lần trước sau khi nàng nói xong lời này, Lâm Chỉ Thủy đã đặt nàng lên bàn, đánh vào mông nàng rất nhiều cái, đau đến mức cả đêm nàng không cách nào ngủ ngon, chảy rất nhiều nước mắt.

Đương nhiên, nàng sẽ không thừa nhận mình là vì quá xấu hổ nên mới bật khóc ngay tại chỗ.

“Nàng biết sợ đau thì đừng nói lời này.”

Lâm Chỉ Thủy khẽ hừ một tiếng, sau khi im lặng một chút, đột nhiên hấn đưa tay ra nắm lấy bả vai Xà Tích Lộ, xoay người nàng qua, nhìn chằm chằm vào đôi mắt ngơ ngẩn luống cuống giấu sau sợi tóc và gọng kính, vẻ mặt thành thật nói:

“Ta xác nhận với nàng một lần cuối cùng, việc ta từng hứa hẹn chắc chắn sẽ không đổi ý, hai ta có thể đi đến ngày hôm nay là nàng đã cứu ta, nếu hiện tại tình huống của nàng không phải thế này, để ta đi cũng không sao, nhưng bây giờ... Ta không thể bỏ nàng lại một mình, mặt khác, những lời ta nói vừa rồi cũng không phải muốn bàn bạc với nàng, đây là quyết định, ngươi hiểu chưa?”

Xà Tích Lộ hơi hé môi, muốn nói điều gì đó, nhưng vẫn uất ức gật đầu.

Lâm Chỉ Thủy thở dài, vung tay nói: “Ăn cơm đi.”

Xà Tích Lộ ngoan ngoãn cầm đũa, cúi thấp đầu nhìn cháo trong bát, đàng hoàng ăn “sáng”, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, dường như đang đề phòng trứng muối và thịt xay trong cháo nhảy ra mắng nàng là đồ hèn nhát.

Qua một lúc lâu, nàng vụng trộm dùng ánh mắt liếc Lâm Chỉ Thủy, hơi do dự một chút, nhỏ giọng nói: “Thật... Thật xin lỗi...”

“Nàng nói xin lỗi với ta làm gì?”

Lâm Chỉ Thủy tức giận lườm nàng, “Được rồi, ba năm qua ta đã quen.”

“Thật... Thật xin lỗi...” Xà Tích Lộ hơi cúi đầu, yếu ớt hỏi thăm: “Có phải ta sắp... Sắp ép ngươi phát điên không?”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười: “Ép phát điên? Dù sao ta cũng là bạn trai giả trên danh nghĩa, nàng không cần ép ta, không ép ta cũng điên rồi.”

Hắn vừa nói xong cũng hơi ngạc nhiên, sao lời này cảm giác như đang lái xe?

...

Chương 11: Rắn và giếng (1)

Trên bàn ăn, mặc dù hai người ăn cùng một bữa cơm, nhưng Lâm Chỉ Thủy ăn bữa tối, còn Xà Tích Lộ ăn bữa sáng.

Sau khi Lâm Chỉ Thủy nhanh chóng giải quyết bữa tối, lau miệng, uống một hớp nước, hấn cũng không vội vàng rời khỏi bàn ăn mà xoay người lại, áp sát vào tai Xà Tích Lộ, nói: “Ngày mai nàng đừng ngủ quá sớm.”

Xà Tích Lộ đã quen việc nói chuyện với Lâm Chỉ Thủy ở khoảng cách gần như vậy, cũng biết hấn vì muốn mình nghe rõ nên mới cố ý ngồi bên tay phải.

Dù sao thì tai trái của nàng cũng không nghe thấy, thính lực ở tai phải lại hạ thấp, phải nhích gần một chút mới có thể nghe rõ hơn.

Nhưng nàng vẫn hơi xấu hổ, đặc biệt là khi hơi thở nóng bỏng của hấn phả vào lỗ tai, càng khiến nàng không dám quay sang nhìn hấn, chỉ có thể cúi đầu giả vờ húp cháo, buồn bực hỏi: “Vì sao?”

Lâm Chỉ Thủy nhìn dáng vẻ húp cháo của nàng, cũng không trả lời, chỉ đưa tay ra chạm vào cánh tay nàng, dọc theo làn da non mềm hơi lạnh chậm rãi trượt đến cổ tay của nàng.

Xà Tích Lộ hơi cứng đờ vùng vẫy một chút, nhỏ giọng nói: “Làm... Làm gì...”

Lâm Chỉ Thủy khẽ cười một tiếng, kéo dây chun màu đen trên cổ tay nàng xuống, sau đó đứng dậy đi ra sau lưng nàng, giúp nàng buộc mái tóc dài thành một cái đuôi ngựa cao cao ở sau lưng.

Ngay sau đó hấn khom lưng, cúi đầu nói bên tai của nàng: “Nàng nhìn nàng đi, đi ăn cơm cũng không biết buộc tóc lên, để tóc rơi vào trong bát rồi.”

Xà Tích Lộ ngẩn ngơ, nói nhỏ: “Cảm ơn...”

Sau khi buộc mái tóc che khuất lỗ tai và khuôn mặt của nàng lên, chiếc cổ thon dài, lỗ tai xinh xắn và gò má diềm tĩnh xinh đẹp vốn bị sợi tóc che khuất đều hiện ra, làn da trắng nõn non mịn gần như không nhìn thấy lỗ chân lông.

Giống như miếng ngọc sau khi được tạo hình tỉ mỉ, lại thêm vài phần đồ ửng tự nhiên mà thành, càng khiến người nhìn phải rung động.

Đây không phải lần đầu tiên Lâm Chỉ Thủy nhìn thấy khuôn mặt nàng, nhưng hấn vẫn cảm thấy rất rung động, liền lại gần hôn lên vành tai đỏ bừng của nàng.

“Người...”

Xà Tích Lộ cũng không biết nên nói gì cho phải, chỉ cảm thấy khuôn mặt nóng bừng, trái tim điên cuồng đập thành thạch, đôi mắt nhìn chằm chằm chút cháo còn thừa lại trong bát, càng không dám đối mặt với hắn.

Qua một lúc lâu, nàng hơi mất tự nhiên háng giọng, lắp bắp nói: “Người... Người còn chưa nói, vì sao muốn ta đừng... đừng ngủ sớm...”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, cũng không tiếp tục trêu nàng nữa, nói: “Ta chuẩn bị dẫn nàng đi mua máy trợ thính mới, mà tiệm người ta vốn không mở cửa lúc nửa đêm.”

Xà Tích Lộ vội vàng xua tay, nói: “Ta... Ta không cần, hiện tại đã đủ... đủ rồi, hơn nữa bên tai phải của ta vẫn có thể... có thể nghe thấy người nói chuyện.”

“Đủ cái gì?”

Lâm Chỉ Thủy véo lỗ tai của nàng coi như trừng phạt, lúc này mới nói: “Máy trợ thính của nàng quá cũ kỹ, ta và nàng chỉ cách nửa mét nàng đã không nghe rõ, đã sớm muốn đổi một cái khác cao cấp hơn cho người, nhưng trước đó thiếu nợ bên ngoài. Hiện tại không còn túng thiếu như vậy nữa, đương nhiên phải mua cái mới.”

Sau khi Xà Tích Lộ im lặng mấy giây, dùng giọng muỗi kêu đỏ mặt nói: “Vậy thì... ngồi gần một chút lại nói chuyện, không... không sao cả...”

Thật ra nàng cảm thấy nói chuyện như bây giờ cũng rất tốt, ít nhất hai người có thể danh chính ngôn thuận thân thiết với nhau, nhưng lý do buồn nôn như thế, tất nhiên nàng không nói ra miệng được.

Lâm Chỉ Thủy cũng không đoán được một nha đầu luôn sợ hãi xấu hổ lại có suy nghĩ như thế, chỉ cười nói: “Ta và nàng gần một chút cũng không sao, thế nhưng nàng cũng không thể chỉ nói chuyện với một mình ta, đúng không? Nữ thì không sao, nhưng nếu để một nam nhân khác nói chuyện sát bên tai nàng như vậy, ta không chịu nổi.”

Xà Tích Lộ cắn môi, cố kìm nén xấu hổ, gần như ép mình thì thầm: “Vậy... vậy ta không nói chuyện với người khác cũng được...”

Dù sao nàng cũng chỉ muốn nói chuyện với Lâm Chỉ Thủy.

Lâm Chỉ Thủy ngạc nhiên, lập tức xoa đầu nàng, cười nói: “Người là động vật quần cư, thế giới của nàng không thể chỉ có mỗi ta, hơn nữa ta cũng không thể vĩnh viễn ngồi bên cạnh nàng, đúng không?”

Xà Tích Lộ hơi ngơ ngác, không nhịn được ngẩng đầu nhìn về phía hắn, hỏi: “Người... Người muốn đi đâu?”

“Yên tâm, ta không đi đâu, đừng suy nghĩ nhiều như nữ chính trong truyện của nàng, râu rĩ chết...”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười cong tay búng vào vàng trán trơn bóng của nàng một cái, “Nàng đúng là Tiểu Xà, chỉ thích quần lấy ta.”

“Đau...”

Xà Tích Lộ uất ức dùng hai tay che trán, yếu ớt nói: “Thế nhưng như vậy quá... quá phí tiền...”

Lâm Chỉ Thủy cong khoe môi, lấy điện thoại ở trong túi ra cho nàng xem số dư tài khoản, cười nói: “Này, thấy không? Ta đã kiểm tra rồi, chiếc máy trợ thính cao cấp nhất tốt nhất kia cũng chỉ chừng bốn vạn nguyên, hiện tại trong thẻ của ta còn 14 vạn, thừa sức thay máy trợ thính cho nàng, biết đâu tương lai còn có thể mua một căn phòng lớn nữa đây.”

Xà Tích Lộ ngạc nhiên nhìn con số trên màn hình, không biết đang suy nghĩ gì.

Qua mấy giây, nàng mới âm thầm nói nhỏ: “Thật xin lỗi... Ta... Ta thật vô dụng... Người phải vất vả kiếm tiền...”

“Nàng lại nữa.”

Lâm Chỉ Thủy hơi đau đầu, nha đầu này luôn tự ti như thế, khiến hắn không nhìn được võ mạnh vào đùi nàng, nghiêm khắc nói: “Không cho phép nàng nói những lời như vậy nữa, nếu không ta sẽ đánh sưng mông nàng, lần này không phải là cách quần.”

“Ta... Ta không nói...” Xà Tích Lộ sợ đến mức vội vàng kéo cạp quần của mình, sợ hắn thật sự cởi quần mình ra.

“Được rồi, ăn xong thì đi rửa bát đi.” Lâm Chỉ Thủy đứng lên, xoa đầu nàng một cái, nói: “Ta đi tắm rửa, nàng có muốn đi cùng không? Tiết kiệm tài nguyên nước cho quốc gia.”

“Không... Không cần.”

Xà Tích Lộ vội vàng xua tay, sau đó dọn dẹp bát đĩa trên bàn, chuồn thẳng vào nhà bếp như đang chạy trốn, “Ta ta ta đi rửa bát, người tắm đi...”

Lâm Chỉ Thủy nhìn bóng lưng nàng, không thể nhìn cười.

Mặc dù hắn rất cưng chiều tiểu nha đầu này, nhưng việc nhà là việc nhà, phải phân chia hợp tác mới được.

Nhà trai nấu cơm, tất nhiên nhà gái phải rửa bát.

Đây cũng là sự tôn trọng với nàng.

Dù sao nha đầu này cũng có chút tự ti quá mức, cho nàng công bằng và bình đẳng mới là tốt nhất với nàng.

Chỉ khi ở trên mạng, Xà Tích Lộ mới có thể buông bỏ sự tự ti của mình, thể hiện ra một mặt bị giấu ở chỗ càng sâu trong nội tâm.

Chương 12: Rắn và giếng (2)

“Đã hơn ba năm.”

Lâm Chi Thủy liếc nhìn bóng lưng duyên dáng của Xà Tích Lộ đang rửa bát trong phòng bếp, không nhìn được thềm than thở một tiếng.

Từ lúc hai người quen biết đến nay, đã hơn ba năm.

Lúc đầu, là hắn lên mạng đọc được tiểu thuyết của Xà Tích Lộ, trở thành fan đầu tiên của nàng, từ đó mới quen biết nàng.

Lúc đó nàng còn chưa tạo nhóm đọc giả, hai người chỉ nói chuyện ở khu bình luận truyện vô cùng lạnh lẽo, sau khi quen thuộc dần, lại nhiều lần nhắc nhở, cuối cùng hắn mới kết bạn với nàng trên QQ, bắt đầu nói chuyện sâu hơn.

Ở thời điểm này, thông qua nội dung nói chuyện trời đất và nội dung tiểu thuyết, phát hiện có lẽ Xà Tích trong hiện thực và Xà Tích trên mạng là hai người hoàn toàn khác nhau.

Nhưng điều này cũng khiến hắn càng cảm thấy hứng thú với nữ sinh dường như ẩn giấu rất nhiều chuyện xưa này.

Thâm nhập vào thế giới tinh thần, có lẽ không trực quan bằng giá trị nhan sắc ngoài hiện thực, nhưng sẽ ảnh hưởng một cách vô tri vô giác.

Vì vậy sau mấy tháng trò chuyện trắng đêm, cũng không có nhiều câu chuyện oanh oanh liệt liệt, hai người đều là người cô đơn, cũng thuận nước đẩy thuyền tiến vào nhịp điệu yêu qua mạng rất thường gặp.

Yêu qua mạng hơn hai năm rưỡi, đây đúng là kỳ tích.

Cho đến tháng tư đầu xuân năm ngoái, không chịu nổi hắn năn nỉ nhiều lần, cuối cùng Xà Tích Lộ đã đồng ý gặp mặt ở hiện thực.

Đương nhiên, trong hai năm qua, Lâm Chi Thủy sớm đã gửi cho nàng rất nhiều ảnh chụp gương mặt đẹp trai của mình, cũng đã xem mấy bức ảnh nàng tự chụp, dù dáng vẻ nàng đeo kính mắt tròn to trên ảnh có vẻ hơi bình thường, kiểu tóc hơi khô khan, còn che khuất đôi mắt, nhưng vẫn chưa đến mức không thấy ánh sáng.

Hai người vốn cùng một thành phố, vì vậy bọn họ hẹn nhau đến một khu du lịch vắng người.

Tới ngày hẹn, Lâm Chi Thủy cũng rất mong chờ, dù sao cũng sắp gặp mặt người mà bản thân mình đã yêu hai năm. Trong lúc đợi Xà Tích Lộ, hắn còn đi dạo quanh mấy quán hàng rong gần khu du lịch, còn tìm được cây bút lông mà hắn yêu thích.

Đáng tiếc, đờn trái đờn phải cũng không thấy Xà Tích Lộ xuất hiện, gửi tin nhắn cho nàng, nàng cũng không để ý.

Lúc đó Lâm Chỉ Thủy cũng hơi nghi ngờ, liệu có phải do mình quá đẹp trai khiến nàng tự ti, vì vậy không dám đến gặp mặt không?

Cho đến trong lúc hấn cho rằng mình đã bị leo cây, tự an ủi mình lần này lên núi ít nhất cũng tìm được bút lông mới, không tính là đi một chuyến không công. Lúc hấn vừa dùng đầu ngón tay xoay bút lông vừa buồn bực không vui xuống núi, đột nhiên hấn cảm thấy đầu ngón tay đau nhói, mắt tối sầm lại, lăn từ trên núi xuống, ngã đến đầu rơi máu chảy, ngất ngay tại chỗ.

Chờ đến khi hấn tỉnh lại, phát hiện bản thân mình đã nằm trong phòng bệnh, Xà Tích Lộ thì đang ghé vào mép giường nghỉ ngơi.

Sau này hấn mới biết được, Xà Tích Lộ đã đến chỗ hẹn chờ hấn từ lâu, còn đến sớm hơn hấn, nhưng không dám đến gần, chỉ vụng trộm nhìn hấn từ xa, vì vậy lúc hấn vừa ngã xuống đường núi nàng đã cứu được hấn ngay.

Khi đó, cuối cùng hấn cũng có thể chắc chắn, Xà Tích Lộ trong hiện thực và Xà Tích Lộ trên mạng thật sự là hai người hoàn toàn khác.

Trong hiện thực, thậm chí nàng còn đáng thương hơn suy đoán của hấn, càng khiến người ta đau lòng hơn.

Bị điếc, nói lắp, cận thị nặng, mắc chứng hoảng sợ giao tiếp, phụ mẫu mất sớm, người yếu ớt nhiều bệnh, mắc nợ chưa trả, thường xuyên đau đầu không rõ lý do, ngày nào cũng mơ thấy ác mộng... Đâu chỉ là một chữ thảm?

Dù sao cũng có hai năm rười tình cảm, tất nhiên Lâm Chỉ Thủy không thể bỏ mặc một người ngay cả cơm cũng không ăn tử tế, để nàng tiếp tục khép kín tự ti như vậy.

Vì vậy, hấn chủ động chuyển tới chăm sóc nàng.

Dưới hai điều kiện tiên quyết là hai người phải chia phòng ngủ và hấn không được quấy rối nàng, lại thêm hấn mè nheo đòi hỏi rất lâu, Xà Tích Lộ mới miễn cưỡng đồng ý.

Dù đã ở chung một năm trời, xuất hiện không ít khúc chiết, nhưng kết quả vẫn khá tốt.

“Đáng tiếc, vẫn không dám gặp ai.”

Lâm Chỉ Thủy hơi bất đắc dĩ thở dài, nhìn Xà Tích Lộ đang rửa bát trong phòng bếp, hấn yên lặng không một tiếng động đi đến sau lưng nàng, đột nhiên ôm lấy nàng, hai tay vòng qua eo thon của nàng.

Xà Tích Lộ sợ đến mức làm rơi chiếc bát trên tay vào chậu nước, cơ thể cứng đờ, nàng không giãy giụa cũng không dám quay lại nhìn Lâm Chỉ Thủy, chỉ run rẩy hỏi thăm: “Sao... sao thế?”

Dù đã ở với nhau gần một năm, nhưng hai người rất ít khi thân thiết như vậy.

“Ta chợt nhớ ra một việc.”

Lâm Chỉ Thủy tựa cằm lên vai của nàng, nói bên tai nàng: “Ngày mai ngoại trừ mua máy trợ thính, hay là ta dẫn nàng đi gặp bác sĩ tâm lý luôn?”

“Không... không cần đâu?” Xà Tích Lộ không nhịn được lộ ra vẻ kháng cự.

“Không phải nàng thường xuyên mơ thấy ác mộng sao?” Lâm Chỉ Thủy vừa cười vừa nói: “Đây chính là vấn đề tâm lý, tìm bác sĩ tâm lý tư vấn một chút, biết đâu sẽ có tác dụng?”

“Không sao, gần đây đã tốt hơn rất... rất nhiều.”

Xà Tích Lộ giả vờ không thèm để ý tiếp tục rửa bát, để mặc Lâm Chỉ Thủy ôm mình, nhưng giọng nói run rẩy và động tác cứng đờ đã vạch trần nàng, “Chỉ cần không mơ... mơ thấy con rắn kia, ta... ta sẽ không sợ.”

Lâm Chỉ Thủy từng nghe nàng nói, những năm gần đây nàng nằm mơ thấy ác mộng, thứ xuất hiện nhiều nhất là một con hắc xà hai đầu to lớn, không có đuôi, bởi vì ngay cả phần đuôi cũng là đầu.

Ngày suy nghĩ, đêm nằm mơ.

Ác mộng có liên quan đến trải nghiệm của một người, nhưng điều kỳ lạ là, mặc dù Xà Tích Lộ có biệt danh là Tiểu Xà, cũng chỉ vì nàng họ Xà, thật ra từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng tiếp xúc với xà, nhưng lại thường xuyên mơ thấy hắc xà hai đầu vốn không tồn tại trong hiện thực.

“Nàng chính là Tiểu Xà của ta.”

Lâm Chỉ Thủy hôn lên khuôn mặt nàng, sau đó lại dịu dàng khuyên bảo: “Vậy gần đây nàng mơ thấy gì?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Xà Tích Lộ biến thành đỏ bừng, ánh mắt hơi ngơ ngác nói nhỏ:

“Một cái giếng, một cái giếng giếng có chất lỏng màu đen trào ra.”

Chương 13: Nghi ngờ (1)

“Một cái giếng?”

Lâm Chỉ Thủy ngạc nhiên ôm nàng, lập tức cười nói bên tai nàng: “Sao nàng luôn nằm mơ mấy loại này, rắn và giếng? Hai cái này có liên quan gì với nhau?”

“Ta... ta cũng không nhớ rõ...” Xà Tích Lộ hơi buồn bực bĩu môi.

“Chẳng lẽ chỉ vì biệt danh của nàng là Tiểu Xà?”

Lâm Chỉ Thủy nói thầm một tiếng, ánh mắt vô tình liếc qua cổ áo ngủ của nàng, đứng từ góc độ sau lưng nàng, lập tức có một mảnh thánh quang nở rộ giữa sơn cốc chiếu thẳng vào mắt hắn.

Cũng đúng, nha đầu này đã 19 tuổi, trong một năm qua, dường như kích thước của nàng cũng lớn hơn rất nhiều...

Bảo sao nàng lại không có đầu óc...

“Ngươi... ngươi đang nhìn cái gì thế?” Xà Tích Lộ có chút lo lắng hỏi.

Mặc dù nàng không nghe thấy tiếng hít thở của Lâm Chỉ Thủy, nhưng vẫn có thể cảm nhận được hơi thở của hắn phả vào cổ nàng trở nên nặng nề hơn nhiều.

“Ngắm phong cảnh.” Lâm Chỉ Thủy khẽ cười một tiếng.

“Phong cảnh?”

Xà Tích Lộ hơi ngờ ngác, lập tức cúi đầu nhìn xuống, lúc này nàng mới kịp phản ứng lại, khuôn mặt xinh đẹp lập tức đỏ bừng, vội vàng uốn éo người, vùng vẫy thoát khỏi lồng ngực Lâm Chỉ Thủy..

“Yên tâm, ta không thấy gì hết.”

Lâm Chỉ Thủy cười ha hả giơ hai tay lên, lại nói: “Đúng rồi, có phải nàng nên thay loại mới rồi không? Đã bị siết chặt đến hằn vết đỏ.”

Xà Tích Lộ đỏ mặt, cắn răng đập hấn một cái, thấy dáng vẻ không đau không ngứa của hắn, nàng không nhìn được uất ức bĩu môi: “Không phải khi đó ngươi đã đồng ý... đồng ý với ta, sẽ không... không quấy rối ta...”

“Đây là ta không cẩn thận nhìn thấy, đâu tính là quấy rối? Dù ngươi nói với chú cảnh sát, chú cảnh sát cũng sẽ không trách ta.”

Lâm Chỉ Thủy bắt đắc dĩ dang hai tay ra, “Hơn nữa ta là bạn trai nàng, nhìn một chút cũng không được sao?”

“Mạng... bạn trai trên mạng...” Xà Tích Lộ yếu ớt sửa lại.

“Bạn trai trên mạng?”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, “Vây cũng được, đợi chút nữa nàng dùng điện thoại chụp một bức ảnh, sau đó gửi qua QQ cho ta, vậy có thể tính là yêu qua mạng rồi chứ? Nhà người ta yêu qua mạng còn có thể làm lính đánh thuê đây.”

Xà Tích Lộ ngẩn ngơ, vội vàng lắp bắp nói: “Không... không được...”

“Vây cũng không được? Xem ra ta cũng không được tính là bạn trai yêu qua mạng, chỉ có thể coi là bạn trên mạng.” Lâm Chỉ Thủy cố ý thờ dài, “Hiện thực chỉ là bạn cùng phòng, trên mạng cũng chỉ là bạn bè, ôi... ta thật đáng thương.”

Xà Tích Lộ biết rõ gia hỏa này đang đặt bẫy mình, nhưng vẫn hơi không nỡ nói: “Vây... vây có thể cho người hôn... hôn mặt.”

Lâm Chỉ Thủy sáo lộ được như ý, mỉm cười: “Cảm ơn.”

Xà Tích Lộ không nhịn được càng đỏ mặt hơn, hơi cúi đầu, nói nhỏ: “Cảm... cảm ơn ta cái gì?”

Lâm Chỉ Thủy lại hôn thật mạnh lên khuôn mặt đỏ hồng của nàng, nói: “Không có gì, ta chỉ khách sáo một chút mà thôi.”

“... Ồ.”

“Ta đi ngủ, nhớ ta thì đi tìm ra, ngày nào ta cũng để cửa cho nàng.”

“Mới... mới không có...”

... ..

Ngày hôm sau.

Sáng sớm, Lâm Chỉ Thủy dẫn theo Xà Tích Lộ đến trung tâm thánh lực.

Làm hồ sơ, kiểm tra thánh lực, chọn máy trợ thánh, sau khi điều chỉnh, bỏ ra khoảng bốn vạn hai.

Lại đợi khoảng hai tiếng, cuối cùng lấy được máy trợ thánh thích hợp với Xà Tích Lộ.

Sau khi hai người rời khỏi trung tâm thánh lực, vẫn luôn đứng ở công trung tâm thánh lực, chờ taxi đặt online đến.

Lâm Chỉ Thủy một tay cầm túi quà tặng của trung tâm thánh lực, tay còn lại kéo lấy tay Xà Tích Lộ, thấy trên mặt nàng hiện lên vẻ mới lạ cùng với một chút sợ hãi không ngừng nhìn chung quanh, như đang cảm nhận thế giới mới do máy trợ thánh mang tới, hẳn không nhịn được cười nói: “Cảm thấy thế nào?”

“Rất rõ ràng... Không khó chịu, cũng không có nhiều tạp... tạp âm...”

Xà Tích Lộ hơi nhảy nhót nói, trên mặt cũng không nhịn được mỉm cười.

Thế nhưng nói xong, đột nhiên nàng cảm thấy dường như thiếu đi thứ gì đó.

Hiếm khi nào thấy được dáng vẻ hung phần tung tăng này của nàng, Lâm Chỉ Thủy cũng mỉm cười, xoa đầu nàng, nói: “Hài lòng thì tốt, xem ra chúng ta tiêu tiền không vô ích, ta cũng không cần luôn cúi người nói chuyện với nàng, nếu không mua, ta còn chưa mua vui với nàng, eo đã bắt đầu mỏi, sau này biết phải làm thế nào?”

Xà Tích Lộ hơi ngơ ngác, lúc này mới kịp phản ứng lại, nàng đã sớm quen với việc lúc Lâm Chỉ Thủy nói chuyện với nàng sẽ nhích lại gần bên tai nàng, mỗi lần đều có thể cảm nhận được hơi thở và mùi hương của hắn.

Dù việc này khiến nàng hơi lúng túng xấu hổ.

Còn bây giờ, Lâm Chỉ Thủy cách rất xa cũng có thể nói chuyện với nàng, không cần thân thiết như vậy.

Cứ như giữa hai người có một khoảng cách.

Trong khoảnh khắc, nàng không biết nên mát mát hay nên vui vẻ.

Bối rối một lúc, Xà Tích Lộ cắn môi, đột nhiên nàng lấy máy trợ thính trên tai xuống, cẩn thận đưa cho Lâm Chỉ Thủy, nói: “Ngươi... cất giúp ta trước đi.”

“Sao thế?”

Lâm Chỉ Thủy ngạc nhiên, không phải vừa rồi còn rất hài lòng sao?

“Bên ngoài hơi ồn ào, ta... khi ta nói chuyện với người khác lại đeo...”

Xà Tích Lộ hơi bối rối tìm một lý do, cảm giác khuôn mặt nóng lên.

“Ồn ào sao?”

Lâm Chỉ Thủy hơi nghi ngờ một chút, phát hiện gò má nàng bắt đầu đỏ ửng, lập tức kịp phản ứng lại, không nhìn được cúi đầu xuống cắn lỗ tai nàng một cái, khẽ cười nói: “Được, vậy đợi lúc nàng nói chuyện với người khác lại đeo.”

Xà Tích Lộ lập tức biết hắn đã nhận ra suy nghĩ của mình, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, nàng cúi đầu xuống, hận không thể tìm được một cái lỗ để chui vào.

Chẳng mấy chốc, một chiếc xe đã dừng lại trước mặt hắn.

Lâm Chỉ Thủy nhìn biển số xe, xác định là xe do mình đặt online, liền dẫn Xà Tích Lộ mở cửa xe, ngồi vào ghế sau.

“Cao ốc Hồng Vân.”

Sau khi lên xe, Xà Tích Lộ nghe thấy Lâm Chỉ Thủy xác nhận địa điểm, không nhìn được nghi ngờ nói: “Không... không về nhà sao?”

Lâm Chi Thủy ôm nàng, cúi đầu xuống giải thích với nàng: “Trong tiệm của ta có một vị khách quen làm nghề tư vấn tâm lý, nàng cũng được tính là bác sĩ tâm lý, để nàng ấy giúp đỡ xem thử tình hình của nàng, biết đâu có thể chữa khỏi vấn đề gặp ác mộng của nàng cũng nên?”

Chương 14: Nghi ngờ (2)

Xà Tích Lộ suy nghĩ, mặc dù hơi kháng cự, nhưng nghĩ tới đối phương là khách trong tiệm của Lâm Chỉ Thủy, nếu có thể quan tâm tới việc làm ăn của đối phương, biết đâu quan hệ giữa đối phương và Lâm Chỉ Thủy sẽ càng tốt hơn, sau này lại mua tranh chữ của Lâm Chỉ Thủy cũng nên?

Vì vậy nàng hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

...

Hai mươi phút sau.

Ca ốc Hồng Vận, tầng 27, trước cửa phòng khám tâm lý Hàn Tố.

“Người... khách của người tên Hàn Tố sao?” Xà Tích Lộ tò mò nói.

Nàng đã đeo máy trợ thính lên, Lâm Chỉ Thủy cũng không cần cúi người nói chuyện với nàng, mỉm cười giải thích: “Thật trùng hợp, ta cũng từng hỏi nàng vấn đề này, nàng tên Hàn Tố Tâm, nhưng nàng cảm thấy ‘phòng khám tâm lý Hàn Tố Tâm’ lặp lại một chữ tâm, cho nên dứt khoát gọi là phòng khám tâm lý Hàn Tố.”

“Nữ?”

Xà Tích Lộ ngẩn ngơ, không hiểu sao trong lòng có chút ghen tuông.

Trong lúc nói chuyện, Lâm Chỉ Thủy đã dẫn theo Xà Tích Lộ đi vào phòng khám tâm lý có hoàn cảnh đơn giản lại thoải mái dễ chịu.

Cách trang trí bên trong phòng khám tâm lý này, hiển nhiên cũng ẩn giấu sắc thái tâm lý học huyền diệu, lấy hai gam màu nóng là màu vàng nhạt và màu be làm chủ, cường độ ánh đèn, phương hướng màu sắc cũng khiến tâm hồn người ta cảm thấy thoải mái dễ chịu, hiệu quả cách âm cực tốt, hoàn toàn không nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, còn có tiếng nhạc nhẹ nhàng và chậm rãi.

“Lâm tiên sinh, ngài đã tới.”

Lúc này, một giọng nữ nhẹ nhàng dịu dàng vang lên, chỉ nghe thấy giọng nói này đã khiến người ta cảm thấy thân thiết như gió xuân ấm áp.

Xà Tích Lộ nhìn về nơi giọng nói phát ra.

Chỉ thấy một nữ nhân mặc quần áo công sở màu xám, dáng người cao gầy khoảng 27 28 tuổi, đang bước ra từ trong phòng khám đối diện, trang phục đúng mực lại hào phóng, mái tóc dài đen nhánh được búi ở sau đầu, thể hiện ra khí chất dịu dàng thân thiện của nàng.

Dù vẻ ngoài của nàng không được tính là xinh đẹp, giá trị nhan sắc chỉ thuộc tầm trung, nhưng lại có vẻ hiền hòa trời sinh, từ cái nhìn đầu tiên đã

khiến người ta cảm thấy thân thiết khó hiểu, khoe miệng còn mang theo nụ cười ám áp thoải mái, vô thức khiến người ta sinh ra cảm giác đáng tin cậy, thậm chí ngay cả dáng vẻ đi đường và bước đi cũng không nhanh không chậm, tuyệt đối không khiến người ta cảm thấy vênh váo hung hăng hoặc là cảm giác mất kiên nhẫn.

Chỉ nhìn nàng thôi, cũng đủ để khiến trong lòng nảy sinh thiện cảm.

“Hàn nữ sĩ.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, nói: “Đã ba tháng không gặp, lần trước người nói gặp rắc rối, đã giải quyết rồi chứ?”

Mặc dù nữ nhân này cũng là người yêu thích văn hóa truyền thống, rất si mê tự thiếp của hần, nhưng trong đám khách hàng của hần, nàng có thể tính là người nói chuyện bình thường nhất.

Những người khác khi nói chuyện, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút nửa cổ nửa không, vừa nhìn đã biết không học tốt nền tảng cổ văn, lại cứng rắn muốn trang bức.

Đương nhiên, người này cũng là người tinh táo nhất trong số đó, chỉ si mê tranh chữ của hần, cũng khá khách sáo với hần mà thôi.

Căn cứ theo khả năng quan sát của hần, hình như vị Hàn nữ sĩ này cũng không tin hần là đại sư thư pháp, luôn cảm giác nàng còn ý nghi ngờ mơ hồ.

Thế nhưng, chỉ cần bút lông còn trong tay, hần chính là đại sư thư pháp hàng thật giá thật.

Vì vậy hần không hề hoảng hốt, lần này đi ra ngoài hần còn cố ý mang theo bút lông, nếu chút nữa có cơ hội thể hiện tài năng, hần cũng có thể chứng minh bản thân một chút, tránh tổn thất một vị khách như thế.

“May mắn có tự thiếp do Lâm tiên sinh tặng ta, ta có thể nhanh giải quyết việc lần trước.” Hàn Tố Tâm nghe vậy, lập tức chân thành biết ơn nói.

“Giải quyết được thì tốt.”

Lâm Chỉ Thủy khẽ gật đầu, nói: “Lần này ta đến là vì có chút việc muốn làm phiền người, không biết có thuận tiện hay không?”

Lúc này Hàn Tố Tâm nghiêm mặt nói: “Tố Tâm còn chưa kịp báo đáp ngài việc lần trước, ngài có rắc rối gì, đương nhiên Tố Tâm chẳng thể chối từ, hay là đi vào phòng làm việc của ta, chúng ta ngồi xuống từ từ nói chuyện.”

“Được.”

“Mời ngài đi bên này.”

Hàn Tố Tâm đi theo bên cạnh Lâm Chỉ Thủy và Xà Tích Lộ, dẫn đường cho hai người, mặt không đổi sắc quan sát Xà Tích Lộ, nàng cũng không

dám tùy tiện đánh giá, chỉ dùng ánh mắt và linh giác lặng lẽ đánh giá.

Nàng nhận ra được, đây rõ ràng là một thiếu nữ tính cách tự ti, có lẽ rất ỷ lại vào Lâm Chỉ Thủy, đồng thời mối quan hệ của hai người cũng không cạn, chỉ sợ không đơn giản là người yêu bình thường.

Nhưng thiếu nữ tự ti này, dù nhìn từ khí tức hay từ tính cách, rất hiển nhiên chỉ là người phạm!

Đạo thống nàng tu luyện đến từ “Vô Gian Thiên Đình” có rất nhiều khởi nguyên chi địa trong truyền thuyết, pháp thân truyền thừa là Bắc Thần Tử Vi Đại Đế, am hiểu nhất là thời diễn cùng quan sát tâm trí.

Nếu thiếu nữ này là người tu hành, tu vi ít nhất cũng phải vượt qua nàng, như vậy mới có thể che giấu tu vi trước mắt nàng, nhưng nếu là người tu hành, tu vi cao như thế, sao lại có tính cách tự ti và nhút nhát này?

Vì vậy, không cần nghĩ cũng biết, thiếu nữ này chắc chắn là người phạm.

Hàn Tố Tâm không nhịn được càng thêm hoài nghi, một vị nghi là cao nhân đắc đạo thông thiên, sao lại trở thành người yêu của một người phạm?

Chẳng may để lộ thân phận người tu hành, không sợ dẫn tới ngoại ma xâm nhập sao?

Trừ khi... Lâm Chỉ Thủy thoát nhìn như cao nhân ẩn dật này, cũng là người phạm!

Lần trước, lúc ở cửa tiệm tranh chữ “Hà Minh Hiên” của Lâm Chỉ Thủy, nàng cũng hơi nghi ngờ.

Có lẽ, vị Lâm Chỉ Thủy thoát nhìn như một vị tiền bối cao nhân này, chỉ vô tình đạt được những bức tranh chữ thần bí lại quý giá kia, nhưng hẳn lại không biết giá trị của những bức tranh chữ đó, vì vậy mới tùy tiện bán bộn chúng đi?

Có lẽ, vị Lâm tiền bối thoát nhìn che giấu cực kỹ này... Thật ra chỉ là một người phạm?

Thiếu nữ người phạm tự ti này, càng khẳng định suy nghĩ của Hàn Tố Tâm!

Chương 15: Truyền thuyết chi địa (1)

“Mời hai vị dùng trà.”

Hàn Tô Tâm đặt trà lên bàn trà trước mặt hai người, sau đó lại ngồi xuống ghế salon ở phía đối diện, mỉm cười nói: “Lần này Lâm tiên sinh đến nhà, không biết có chuyện gì cần Tô Tâm ra sức? Nếu cần, tất nhiên Tô Tâm sẽ cố hết sức giúp đỡ.”

Lâm Chỉ Thủy nghe vậy hơi buồn bực.

Nữ hài này bị gì vậy?

Lúc trước còn đang bình thường, sao đột nhiên lại bắt đầu chuyển sang cổ phong rồi?

Khó khăn lắm trong tiệm mới có một vị khách nói chuyện giống người bình thường, thế mà cuối cùng nàng cũng bắt đầu chơi trò lúng túng...

Hắn hơi bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ có thể cố hết sức phối hợp với khách hàng, dù sao tất cả mọi người đều là kẻ yêu thích văn hóa truyền thống, hơn nữa hắn cũng có việc muốn nhờ, không thể không nể mặt người ta.

“Cũng không phải giúp ta, mà là giúp nàng.”

Lâm Chỉ Thủy đưa tay ra ôm bả vai Xà Tích Lộ, vừa văt hết óc cân nhắc tìm từ, vừa chậm rãi nói: “Đây là thê tử của ta Xà Tích Lộ, gần đây nàng luôn lo lắng không yên, cả ngày bị ác mộng quấy nhiễu, không được yên bình, luôn mơ thấy những giấc mơ kỳ lạ, mơ nhiều lại không có tác dụng, đáng tiếc ta không có sở trường ở mặt này, cũng không tiện giải ưu giải nạn cho nàng, đúng lúc người hiền mặt này, vì vậy muốn mời người giúp đỡ một hai.”

“Thì ra là thế.” Hàn Tô Tâm nhẹ nhàng gật đầu.

Trong lòng nàng lại âm thầm nghi ngờ.

Lần trước khi vị chủ tiệm tranh chữ này nói chuyện, từ ngữ hoàn toàn mang cảm giác của người hiện đại, lúc ấy nàng nghi ngờ có lẽ đối phương là một vị cao nhân tiên bối cũng có năng lực thích ứng rất mạnh giống nàng, vì vậy đành phải phối hợp, cũng dùng giọng điệu của người hiện đại.

Còn bây giờ, nàng hơi nghi ngờ có lẽ vị tiên bối này chỉ là một phạm nhân may mắn, vì vậy nàng mới cố ý quay lại phong cách nói chuyện bình thường, coi như thăm dò cơ bản nhất.

Nhưng không ngờ đối phương cũng đổi phong cách, cách diễn đạt dùng từ thế này, hoàn toàn không nghe ra tặc xấu gì.

Hoặc đối phương thật sự là cao nhân tiên bói, hoặc đối phương cố ý luyện tập rất lâu.

Tuy nàng cảm thấy nếu là người hiện đại, cố gắng học tập cách nói chuyện cổ phong này có hơi khó hiểu, nhưng khả năng không hề nhỏ.

‘Hơn nữa, nghe ra dường như nữ tử phạm nhân này chỉ là mơ thấy ác mộng mà thôi, nếu thật sự là cao nhân tiên bói, dù không sở trường mặt này, giải mộng an thần cũng chỉ là việc nhỏ, chút việc nhỏ như vậy hẳn cũng không giải quyết được, còn cố ý mời ta giúp đỡ, xem ra rất có thể hẳn là phạm nhân thật...’

Trong lòng Hàn Tố Tâm dần dần có phán đoán, không nhìn được thâm bất đắc dĩ, sao ngày đó nàng lại cho rằng phạm nhân này là cao nhân tiên bói, thật sự đã gây ra trò cười lớn.

Cho dù là người tu hành cũng cần tránh bị ngoại ma xâm nhập, không thể bị phạm nhân phát hiện, nhưng nếu là cao nhân tiên bói, dù thi triển pháp thuật an thần, phạm nhân cũng không thể phát hiện ra.

Dù còn có rất nhiều điểm đáng ngờ, nàng vẫn chưa hiểu rõ, nhưng nàng đã nắm chắc bảy phần, có thể xác định Lâm Chỉ Thủy này là phạm nhân.

“Đã vậy, cứ giao việc này cho Tố Tâm đi.”

Hàn Tố Tâm vẫn mỉm cười, nói: “Lâm tiên sinh, người chờ ở đây một chút, ta dẫn phu nhân vào trong phòng nói chuyện, rất nhanh là có thể biết được nguyên nhân.”

Có lẽ là vì phát hiện vị tiên bói trước mắt là giả, nàng cũng vô thức không muốn tiếp tục gọi là “ngài” nữa.

Nói tóm lại...

Tiếp theo, nàng chỉ cần xác nhận bệnh của nữ tử phạm nhân này một chút, nếu thật sự chỉ bị ác mộng làm phiền, như vậy nàng đã có thể chắc chắn.

“Được, ta chờ người ở đây.” Lâm Chỉ Thủy đưa tay xoa đầu Xà Tích Lộ, ra hiệu nàng đừng lo lắng.

Xà Tích Lộ không muốn ở riêng với người xa lạ, nhưng nghĩ đến là vì Lâm Chỉ Thủy, đối phương lại là một đại tỷ tỷ thân thiện như thế, cũng không quá kháng cự nữa.

Dù... nàng cảm thấy phong cách nói chuyện của hai người này có hơi lúng túng.

“Mời đi bên này.”

Hàn Tố Tâm khẽ mỉm cười dùng tay ra hiệu mời, dẫn Xà Tích Lộ đi vào phòng tư vấn tâm lý ở bên cạnh.

...

Trong phòng tư vấn tâm lý.

“Người nằm xuống đây là được.”

Hàn Tố Tâm đi đến bên cạnh ghế nằm ở bên trong, mỉm cười với Xà Tích Lộ.

Nàng cũng không cần dùng lời nói để thăm dò Xà Tích Lộ, càng không cần thối miên nói chuyện từ nông đến sâu giống như bác sĩ tâm lý bình thường.

Như thế quá rắc rối.

Pháp thân truyền thừa của nàng là Bắc Thần Tử Vi Đại Đế, với pháp thuật thần thông của nàng, hoàn toàn có thể làm được tới mức dưới tình huống phạm nhân không hề phát hiện, khiến đối phương lập tức ngủ thiếp đi, sau đó nàng chỉ cần chui vào mộng cảnh của đối phương, tiến hành giao lưu với bản ngã tinh thần thật sự của đối phương, là có thể biết được tình huống chân thật nhất.

Xà Tích Lộ hơi do dự, vẫn còn có chút sợ hãi ngồi xuống ghế nằm, chậm rãi nằm xuống.

“Yên tâm nhắm mắt lại, cứ giao cho ta là được.”

Hàn Tố Tâm khẽ nói, giọng nói ẩn chứa một luồng đạo vận kỳ lạ truyền vào trong tai Xà Tích Lộ, chỉ khoảnh khắc đã khiến nàng rơi vào giấc ngủ say, không hề có sức chống cự.

‘Dễ dàng thành công như thế, đúng là phạm nhân...’

Nhìn khuôn mặt yên tĩnh ngủ say của Xà Tích Lộ, Hàn Tố Tâm không nhìn được kẽ lắc đầu, trong lòng thầm than thở, gần như đã có chín phần chắc chắn Lâm Chỉ Thủy kia chỉ là một phạm nhân, là trong lúc vô tình đạt được những bức chữ kia mà thôi.

Chương 16: Truyền thuyết chi địa (2)

Nhưng điều khiến nàng thấy hơi khó hiểu là, vì sao ngày đó trước khi nàng bước vào cửa tiệm tranh chữ kia, linh giác của nàng lại không thể phát hiện sự tồn tại của Lâm Chỉ Thủy?

Còn nữa... Ngày đó, sau khi Lâm Chỉ Thủy bán tranh chữ cho nàng, vì sao chỉ cần đề lạc khoản, tự thiếp kia lại biến thành chỉ thuộc về một mình nàng chứ?

Có lẽ... là vì bản thân những tranh chữ kia đã như thế?

‘Ừ, cũng chỉ có thể giải thích như vậy, những thứ như nghiên mực, bút lông, bàn sách đủ loại cũng chỉ là đồ dùng của phàm nhân bình thường mà thôi, chỉ có bức tranh chữ này đặc biệt thần bí, biết đâu là truyền thừa từ Thiên giới, chờ xong việc này, chút nữa ta phải đi mua lại tất cả tranh chữ trên tay Lâm Chỉ Thủy, dù sao hần cũng chỉ cần tiền mà thôi.’

Nghĩ đến đây, Hàn Tố Tâm thu lại suy nghĩ, nhìn chăm chăm Xà Tích Lộ, dự định làm một bước xác nhận cuối cùng –

Chui vào trong giấc mơ của thiếu nữ phàm nhân này, xác nhận một vài suy nghĩ của nàng, thuận tiện giúp thiếu nữ này giải quyết vấn đề bị ác mộng quấy nhiễu.

“Hiện.”

Hàn Tố Tâm đặt một tay trên ngực, một tia sáng kỳ lạ mà phàm nhân không thể nhìn thấy, lập tức chạm rãi hiện ra ở bên ngoài cơ thể của nàng, lấy nàng làm trung tâm di chuyển thay đổi, dần dần tạo thành một bóng người hơi mờ cao hơn 1m6.

Nhìn kỹ lại, khuôn mặt của bóng mờ này mơ hồ lại lộ ra sự uy nghiêm khó giải thích được, trên người mặc cảm bào lông lầy, trên eo đeo bạch ngọc hoàn mỹ, trên đỉnh đầu có long đăng màu tím, xung quanh lại có từng vệt ánh sáng vờn quanh, cứ như chúa tể của các vì sao.

Đây là đạo thông “Vô Gian Thiên Đình”, pháp thân “Bắc Thần Tử Vi Đại Đế”.

Trong truyền thuyết, khởi nguồn của pháp thân này chính là một trong Tứ Ngự của Thiên đình cổ, trong rất nhiều pháp thân đạo thông, nó cũng thuộc về hạng nhất.

Từ sau khi nàng được Vô Gian Thiên Đình ban thưởng pháp thân truyền thừa đến nay, cũng đã được 200 năm, pháp thân của nàng cũng thức tỉnh

đến trình độ cao nhất, trong những người tu hành pháp thân Bắc Thần Tử Vi Đại Đế trên thiên hạ, cũng không có nhiều người có thể vượt qua nàng.

Lấy thần thông “Tĩnh Tú Nhập Mộng” của pháp thân để chui vào giấc mộng của một phạm nhân, đơn giản như trở bàn tay.

“Tĩnh tú tại ta, đấu chuyên nhập mộng.”

Hàn Tố Tâm nhẹ nhàng chạm một cái vào mi tâm của Xà Tích Lộ, hư ảnh pháp thân bao phủ bên ngoài cơ thể nàng cũng theo sự chỉ điểm mà chạy về phía Xà Tích Lộ.

Trong chốc lát, thần niệm của nàng liền tách ra, trong vô số lời mê sảng chồng chất hỗn loạn, chỉ thoáng chốc đã tiến vào trong mộng cảnh hư ảo mờ mịt, sau đó từ từ mở mắt ra.

“Ừm?”

Hàn Tố Tâm nhíu mày nhìn hoàn cảnh xung quanh, “Nơi này... Là giấc mơ của nàng?”

Xung quanh là một mảnh tối tăm, bóng tối vô cùng vô tận nuốt trọn tất cả, cứ như không có giới hạn, toàn bộ thế giới trong mơ đều rơi vào bóng tối tuyệt đối.

Đột nhiên, nàng cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy trên đại địa hắc ám vô biên có một chùm sáng âm đạm chậm rãi nhảy lên.

Đó là một cái giếng.

Dường như là lỗ hồng duy nhất trên đại địa vô biên, miệng giếng này có hình bát giác, chỉ cao ba thước, cả giếng làm bằng đá màu xám đen, đang phát ra chút ánh sáng màu xám thần bí, chính là nguồn sáng duy nhất trong bóng tối.

“Đây là...”

Hàn Tố Tâm lơ lửng trong không trung của mộng cảnh, đôi mày thanh tú nhíu chặt, nhìn chăm chăm chiếc giếng thần bí kia, mơ hồ cảm thấy bản thân từng nhìn thấy miệng giếng này ở nơi nào.

Đột nhiên, trong lòng nàng run lên, đột nhiên nhớ ra bản thân đã thấy miệng giếng này ở nơi nào!

Hơn 200 năm trước, trong quyển Đại Thiên Chi Thư của truyền thừa Vô Gian Thiên Đình, nàng đã từng nhìn thấy ghi chép về dáng vẻ và hoa văn của miệng giếng này!

Trong truyền thuyết, khởi nguồn của rất nhiều pháp thân đạo thống, gần như đều từ thần tiên chi địa trước khi thiên địa thượng cổ thay đổi.

Ví dụ như “Vô Gian Thiên Đình” tiên thân là Thái Cổ Thiên Đình, “Thái Âm Thiên Uyên” tiên thân là Thái âm Tinh thượng cổ Nguyệt cung,

“Uế Thổ Kiến Mộc” tiền thân là Thế Giới Thu... đủ loại.

Miệng giếng trước mắt này ở trong bóng tối vô biên, có hình bát giác, cao ba thước, hoàn toàn giống với “Nguyên Sơ Ma Tinh” do Thái Sơ Chi Tinh biến thành!

“Phàm nhân này... Không, vậy mà ta lại có thể nhìn thấy Nguyên Sơ Ma Tinh trong truyền thuyết trong giấc mơ của nàng?”

Lúc này, trong lòng Hàn Tố Tâm đã tràn đầy chấn động kinh hãi, khởi nguyên chi địa chỉ tồn tại trong truyền thuyết, trừ khi phi thăng thượng thiên hoặc thần tiên hạ phàm, nếu không trên thế gian này, không ai có thể tận mắt nhìn thấy truyền thuyết chi địa như thế.

Trong giấc mơ của thiếu nữ này, lại tồn tại Nguyên Sơ Ma Tinh trong truyền thuyết?

Điều này nói rõ, rất có thể thiếu nữ này đã tận mắt nhìn thấy Nguyên Sơ Ma Tinh, từ đó nó mới có thể xuất hiện không chút sai sót trong mộng cảnh của nàng!

“Người phi thăng cũng phải lên kia mới có cơ hội nhìn thấy... Nói cách khác, rất có thể nàng đến từ thượng giới... Thần tiên chuyển thế sao?”

Trong đầu Hàn Tố Tâm lập tức xuất hiện suy nghĩ này.

Lúc này, nàng chợt nghe thấy có tiếng sần sạt khiến người ta rùng mình truyền đến, chỉ thấy trong Nguyên Sơ Ma Tinh đột nhiên có một đầu rắn phủ đầy vảy đen chậm rãi nhô lên, đôi mắt rắn màu xanh thăm thẳm kia đang nhìn nàng chăm chăm.

Chương 17: Động vật nhỏ yếu ớt đáng thương (1)

“Nó đang nhìn ta?”

Chỉ bị hắc lân mãng xà kia nhìn chăm chăm một hồi, Hàn Tố Tâm đã cảm thấy đáy lòng lạnh lẽo, cả người không tự chủ được run rẩy, đây là sợ hãi theo bản năng do chênh lệch cấp độ sinh mệnh đưa tới.

Hiển nhiên hắc lân mãng xà này là tồn tại có ý thức thật sự, không phải tồn tại hư ảo do mộng cảnh biến thành.

Nàng không nhận được càng chấn động hơn.

Trong mộng cảnh, ngoại trừ người lên vào từ bên ngoài như nàng, cũng chỉ có chủ nhân mộng cảnh mới thật sự có ý thức.

Nói cách khác... Bên ngoài mộng cảnh, thiếu nữ nhìn có vẻ tự ti nhút nhát kia, trên thực tế lại là một hắc lân mãng xà không biết đáng sợ đến cỡ nào!

Đột nhiên, một tiếng nổ vang vang vọng đất trời, nuốt hết tầm tới, trên bầu trời đột nhiên trở nên sáng tỏ vô cùng, chỉ chớp mắt đã xua tan tất cả hắc ám, ngay lúc này dường như cả thế giới biến thành ban ngày.

Hàn Tố Tâm ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy bầu trời phía trên Nguyên Sơ Ma Tinh đã nứt ra một khe hở cực nhỏ, trong khe hở kia có ánh sáng vô tận tràn ra, chiếu sáng thiên địa mờ tối.

Đột nhiên, một giọt sương dịch kỳ dị giống như sương sớm lại như kim như ngọc chậm rãi chảy ra từ khe hở, nhìn như hạt sương nhẹ nhàng yếu ớt, lại tản ra uy nghiêm đủ để khiến thiên địa thần phục. Giọt sương rơi xuống từ trong khe hở, rơi vào chính giữa Nguyên Sơ Ma Tinh phía dưới.

Lúc này hắc lân mãng xà đang ở bên miệng giếng cũng đã bơi ra khỏi miệng giếng, đồng thời cơ thể phủ kín hắc lân cũng biến lớn vô cùng, cứ như một ngọn núi nhỏ chiếm giữ phía trên miệng giếng.

Lúc này Hàn Tố Tâm mới phát hiện, hóa ra hắc lân mãng xà này không có phần đuôi, bởi vì phần đuôi của nó cũng là một cái đầu to lớn, hai cái đầu gần như giống hệt nhau, chỉ có mỗi màu mắt là khác biệt, chiếc đầu vừa mới xuất hiện này có đôi mắt màu ám kim lạnh băng.

Chỉ thấy cái đầu có đôi mắt màu ám kim này giương lên cao, nhìn chăm chăm giọt nước kỳ lạ rơi từ trên bầu trời xuống, há miệng thật to, lúc chờ được giọt sương dịch này rơi vào trong miệng, nó lập tức nuốt vào bụng.

Ngay sau đó, khe hở phía trên Nguyên Sơ Ma Tinh chậm rãi lấp đầy.

Không còn ánh sáng nữa, bóng tối lại bao phủ.

Lúc hai đầu hắc lân mãng xà đều nhìn về phía Hàn Tố Tâm, trong chớp mắt, nàng như rơi vào hầm băng, nhưng nó cũng không làm gì, chỉ thu nhỏ thân thể, tiếng sần sạt vang lên, nó lại quay về trong miệng giếng.

Chỉ để lại một giọng nữ lạnh lẽo ẩn chứa tiếng rần xì xì, quanh quần giữa thiên địa trong mộng cảnh:

“Đừng đến phiền ta...”

Một giây sau, Hàn Tố Tâm cảm thấy trước mắt tối sầm lại, thần hồn chấn động mạnh, nàng phát hiện mình đã quay về hiện thức, mà thiếu nữ tự ti nằm trước mắt vẫn đang ngủ say, dung nhan diễm tĩnh tươi đẹp, cứ như tất cả chỉ là ảo giác.

Nhưng nàng biết, bản thân mình đã bị song đầu hắc xà kia đá ra khỏi mộng cảnh, ngay cả thần hồn cũng bị chút tổn thương.

“Người này...”

Sắc mặt Hàn Tố Tâm biến thành trắng bệch, vô thức lùi lại một bước, lập tức cảm thấy hai chân mềm nhũn, không kiềm chế được ngồi quỳ trên mặt đất. Hai tay nàng chống đất, lồng ngực phập phồng dữ dội, lòng còn sợ hãi nhìn Xà Tích Lộ nằm trên ghế, trong mắt đầy vẻ hoảng sợ.

Nàng chỉ cảm thấy bản thân thật sự to gan lớn mật, lại dám xông vào mộng cảnh kỳ lạ đáng sợ đến mức này?

Đối phương có thể dễ dàng đá nàng ra khỏi mộng cảnh, còn tổn thương thần hồn của nàng, nếu đối phương có ác ý với nàng, chỉ cần một ý niệm là có thể khiến nàng hồn phi phách tán ngay tại chỗ!

Hàn Tố Tâm không nhịn được mĩa mai cười khổ một tiếng.

Vừa rồi nàng còn coi thiếu nữ tự ti này chỉ là người phạm, bây giờ suy nghĩ một chút, thật sự buồn cười...

Nhìn thế này, e rằng là nguyên thần của hắc lân mãng xà hai đầu kia chuyển thể đầu thai thành người, nhưng nguyên thần vô cùng cường đại lại không vì chuyển thể mà thay đổi.

Nguyên thần đại diện cho bản chất tồn tại của sinh mệnh, tu hành cũng là quá trình khiến thần hồn dần lột xác thành nguyên thần.

Nàng còn chưa tu luyện được cả nguyên thần, nếu đầu thai chuyển thể, thần hồn sẽ tiêu tan, càng không cách nào giữ được ký ức, chỉ sợ sau khi đầu thai sẽ biến thành một người khác.

“Thế nhưng, xem ra trí nhớ của nàng còn chưa thức tỉnh... Nàng tên là Xà Tích Lộ sao?”

Hàn Tố Tâm hít sâu một hơi, nhìn Xà Tích Lộ ngủ say trên ghế, đột nhiên ngậy ngấn cả người.

“Hà?”

“Xà Tích Lộ? Xà? Tích Lộ?”

Nàng lập tức hiểu ra: “Hóa ra người này là rắn! Tích Lộ... E rằng đang ám chỉ giọt tương dịch giống như hạt sương xuất hiện trong mộng cảnh...”

Nàng cũng biết, những cao nhân hoặc là thần tiên có tu vi thông thiên, trước khi nguyên thần chuyển thể đầu thai sẽ lên kế hoạch tất cả.

Ví dụ như lựa chọn đầu thai, ví dụ nam nữ, ví dụ vẻ ngoài, ví dụ tên...

Mà thiếu nữ trước mặt này, cái tên “Xà Tích Lộ” vốn có chút kỳ lạ.

Bây giờ xem ra, rất có thể đây là nguyên danh của nàng trước khi đầu thai, hoặc nó có ý nghĩa ví von gì đó.

Nhưng rất hiển nhiên, thiếu nữ trước mắt tuyệt đối không phải cao nhân chuyển thể bình thường, rất có thể là dị chủng đáng sợ được sinh ra trong Nguyên Sơ Ma Tinh!

“Chờ chút...”

Đột nhiên, Hàn Tố Tâm lại ngơ ngác, trong đầu hiện một đống suy nghĩ

—

Một dị chủng đáng sợ như vậy chuyển thể làm người, lại trở thành thê tử của Lâm Chỉ Thủy?

Chẳng lẽ là trùng hợp?

Nhưng tồn tại đáng sợ thế này, dù trí nhớ còn chưa thức tỉnh, nguyên thần cũng sẽ thông qua tiềm thức ảnh hưởng đến lựa chọn, có lẽ sẽ không tùy tiện gả cho một người phạm làm thê tử mới đúng.

Hoặc là dị chủng thế này, căn bản không thèm để ý đến chuyện lấy chồng.

Hoặc trước đó là nàng phán đoán sai – có lẽ Lâm Chỉ Thủy thật sự là một vị cao nhân tuyệt thế nguy trang thành người phạm!

Hàn Tố Tâm lập tức nhớ lại.

Trước đó Lâm Chỉ Thủy từng nói, gần đây Xà Tích Lộ vẫn lo lắng không yên, cả ngày bị ác mộng quấy nhiễu, không được bình an, nhưng hẳn không sợ trường về mặt này, vì vậy mới nhờ nàng giúp đỡ một hai.

Bây giờ nàng đã hiểu.

Thế này đầu phải là ác mộng gì?

Đây rõ ràng là quá trình nguyên thần thức tỉnh, dần phóng thích trí nhớ của kiếp trước trong mộng cảnh, rõ ràng là chuyện tốt!

Rất hiển nhiên, đôi phương đã lừa nàng.

Mục đích thật, chỉ sợ là muốn để nàng chui vào mộng cảnh của Xà Tích Lộ.

“Bảo sao hẳn lại cố ý tới tìm ta... Thuật nhập mộng này cũng khá hiếm thấy, rất ít người tu hành bình thường hiểu được...”

Hàn Tô Tâm hiểu rất rõ nhân tính và tâm lý, lúc này, dưới khả năng suy nghĩ phân tích kỹ càng, nàng càng thấy sợ hãi hơn.

“Thế nhưng, tuy thuật nhập mộng này khá hiếm thấy, nhưng đối với cao nhân đắc đạo nó cũng không phải việc khó, cùng lắm thì mượn bảo vật nhập mộng, vì sao phải tìm người khác giúp đỡ?”

Đột nhiên nàng nhớ tới, trước khi mình bị đá ra khỏi mộng cảnh, song đầu hắc xà kia đã nói một câu “đừng đến phiền ta”.

Đừng đến phiền ta? Phiền?

Câu nói này, mới nghe dường như chỉ là một câu bực tức đơn giản, nhưng sau khi nghĩ lại, có lẽ vì có người chui vào mộng cảnh của Xà Tích Lộ không chỉ một lần, nên song đầu hắc xà kia mới có thể cảm thấy phiền?

Chương 18: Động vật nhỏ yếu ớt đáng thương (2)

Nàng càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Nếu như, có người tiến vào mộng cảnh của Xà Tích Lộ không chỉ một lần, vậy...

Rất có thể người kia chính là Lâm Chỉ Thủy!

Có lẽ bởi vì song đầu hắc xà trong mộng cảnh không muốn nhìn thấy Lâm Chỉ Thủy, nên hắn mới cố ý để nàng tiến vào mộng cảnh xác nhận tình hình?

“Phải hỏi cho rõ ràng.”

Nghĩ đến đây, Hàn Tố Tâm cố chịu đựng choáng váng do thần hồn bị tổn thương, chậm rãi đứng lên từ trên mặt đất, sau đó nàng lại liếc nhìn Xà Tích Lộ.

Xà Tích Lộ vẫn đang trong trạng thái hôn mê, dù sao cơ thể nàng cũng không khác phạm nhân, chỉ có nguyên thân bất diệt.

“Phù...”

Hàn Tố Tâm chậm rãi hít thở sâu, cố gắng ổn định tâm trạng buồn bực.

Chịu hoảng sợ như thế, ngay cả thần hồn cũng bị tổn thương, thậm chí thiếu chút nữa đã hồn phi phách tán, sao nàng có thể giữ được bình tĩnh?

Nhưng nàng không dám thể hiện ra cảm xúc quá đáng, nếu không đợi lát nữa lỡ xúc phạm vị nghi là cao nhân tiền bối ngoài kia, sợ rằng đối phương chỉ dùng một ý niệm nho nhỏ đã có thể khiến nàng rơi vào vạn kiếp bất phục.

Một cao nhân như thế lại ngụy trang thành người phạm, mở một cửa tiệm tranh chữ nho nhỏ trên thế gian, có lẽ là niềm vui thú.

Nhưng sở dĩ hắn bán những bức tranh chữ quý giá thần bí kia, tuyệt đối không chỉ đơn giản là vì vui thú, rõ ràng là có ý đồ khác!

Biết đâu đối phương đang dùng rất nhiều người tu hành làm quân cờ, dùng thiên địa làm bàn cờ, âm mưu tính toán một ván cờ kinh thiên!

Nếu thật sự là như thế, nàng là một quân cờ, ngay cả tự vệ cũng không có khả năng, sao dám chọc đối phương không vui?

Trôi qua tròn một phút, Hàn Tố Tâm mới hoàn toàn ổn định được tâm trạng, thu lại suy nghĩ, nàng đi đến cửa phòng tư vấn tâm lý, từ từ mở cửa ra, sải bước đi ra ngoài.

Lâm Chỉ Thủy ngồi trên ghế sofa trong văn phòng, thấy Hàn Tố Tâm đi ra, hắn không nhìn được liếc cánh cửa sau lưng nàng, phát hiện hình như

Tiểu Xà nhà mình đang ngủ.

Không phải là thôi miên tâm lý trong truyền thuyết chứ?

‘Không hồ là nhân tài tâm lý học cao cấp, lại còn biết cả thôi miên, đúng là không tìm sai chỗ.’

Nghĩ đến đây, Lâm Chỉ Thủy không nhịn được mỉm cười nhìn về phía Hàn Tô Tâm, theo thói quen nói nhảm một câu: “Ra rồi?”

Sắc mặt Hàn Tô Tâm lập tức cứng đờ.

‘Quả nhiên... Hẳn tới tìm ta là muốn ta tiến vào mộng cảnh của Xà Tích Lộ! Chỉ sợ, hẳn đã sớm biết nguyên thần của Xà Tích Lộ sẽ không diệt thần hồn của ta, đã biết ta sẽ sống sót đi ra...’

Mà nụ cười kiêu đã sớm dự liệu tất cả trên khóe môi người đối diện, càng nói rõ điềm này!

Thế nhưng nàng cũng chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu cười nói: “Không phụ sự nhờ vả của ngài.”

Không phụ sự nhờ vả? Xem ra là tình trạng khá lạc quan... Lâm Chỉ Thủy thầm thở phào nhẹ nhõm, lại quan tâm hỏi thăm: “Đúng rồi, tính cách Tiểu Xà khá kỳ lạ, ta thấy sắc mặt người không tốt lắm, có phải lúc trong mộng cảnh nàng đã vô lễ với người không?”

Hiệu quả cách âm của phòng tư vấn tâm lý này thật sự quá tốt, vừa rồi hẳn hoàn toàn không nghe thấy tiếng động gì.

“Không có gì đáng ngại.”

Hàn Tô Tâm lắc đầu, nói: “Là ta không chú ý, không thể trách phụ nhân, hơn nữa nàng cũng chỉ vì kháng cự mà thôi, chỉ sợ cũng không phải có ý.”

Nàng hiểu rõ, so sánh với nguyên thần của Xà Tích Lộ, thần hồn của mình thật sự quá yếu ớt, đơn giản là lấy trứng chọi đá.

Dù người ta chỉ đuổi nàng ra khỏi mộng cảnh, không muốn làm gì nàng, nhưng nàng vẫn chịu chút tổn thương.

Lâm Chỉ Thủy hơi ngạc nhiên.

Nha đầu này thật sự khiến Hàn Tô Tâm bị thương?

Ồ, cũng đúng, lúc nha đầu này ngủ thích nhất là véo người ta, có lẽ sau khi thôi miên ngủ thiếp đi, nàng vô thức khiến Hàn Tô Tâm bị thương.

Thế nhưng cũng không nhìn thấy Hàn Tô Tâm bị thương ở đâu, không phải vết thương giấu dưới quần áo chứ?

Nhìn đi, người ta đã đau đến mức sắc mặt trắng bệch, nếu chỉ véo nhưng nơi như cánh tay hẳn sẽ không khó né tránh lắm, cũng không đau như thế mới đúng, chẳng lẽ...

Véo vào chỗ này?

Ánh mắt hắn vô thức liếc qua trước ngực Hàn Tố Tâm, trong lòng hơi kỳ lạ.

“Thật sự xin lỗi.”

Lâm Chỉ Thủy lập tức chân thành nói lời xin lỗi, lại nói: “Thế này đi, ngày mai người đến tiệm của ta, ta viết một chữ cho người, coi như đền bù tổn thất cho người, cũng hy vọng người bỏ qua cho.”

Hàn Tố Tâm ngẩn ngơ, xem ra vị tiền bối này cũng không phải cao nhân lạnh lùng coi chúng sinh là quân cờ như trong tưởng tượng của nàng, vẫn khá có tính người.

Tranh chữ quý giá thế kia, nói đưa là đưa.

Tính toán như vậy, vẫn là nàng kiếm lời mới đúng.

Trong lúc nhất thời, cảm phần trong lòng nàng cũng tiêu tán không ít, lập tức nói: “Ngài quá khách sáo.”

“Việc nhỏ thôi.”

Lâm Chỉ Thủy khẽ lắc đầu, liếc cánh cửa phòng tư vấn tâm lý đang khép hờ, hỏi: “Nàng ở trong đó thế nào?”

Tuy nhìn thấy Xà Tích Lộ ngủ thiếp đi bên trong, nhưng hắn vẫn thấy hơi lo lắng.

‘Bên trong? Là đang hỏi nguyên thân trong mộng cảnh sao?’

Hàn Tố Tâm hơi nghi ngờ một chút, liền nói: “Nàng còn đang trong giấc mộng, nhưng ngài có hiểu rõ tình hình của phu nhân không?”

Nàng muốn xác nhận xem rốt cuộc vị cao nhân trước mặt này là thật hay giả, có biết tình huống trong mộng cảnh hay không.

“Người muốn nói chiếc giếng và song đầu hắc xà kia sao?” Lâm Chỉ Thủy hơi buồn cười nói: “Ta đến tìm người cũng vì điều này, sao lại không biết được chứ?”

Hàn Tố Tâm thấy hắn cười nhạo mình, lập tức hiểu rõ mình đang hỏi vớ vẩn, một chút lo lắng cuối cùng trong lòng cũng biến mất.

‘Quả nhiên, hắn biết tất cả mọi chuyện... Lúc nguyên thân chưa thức tỉnh, sau khi tỉnh mộng sẽ vô thức quên mất những gì nhìn thấy được trong mộng cảnh, ngay cả bản thân cũng không nhớ rõ, mà hắn lại biết rõ ràng, xem ra hắn đã sớm chui vào mộng cảnh của Xà Tích Lộ...’

Nàng thầm than một tiếng, thu hồi suy nghĩ, nói: “Bây giờ nó vẫn đang ngủ say, sau khi ta đi vào đã xác nhận, nó đang nằm trong trạng thái khép kín bản thân, che giấu bản ngã thật sự, chỉ sợ tạm thời sẽ không đi ra, có

lẽ... phải chờ sau khi phu nhân trưởng thành mới có thể dần dần thật sự thả nó ra.”

Lâm Chỉ Thủy nghe vậy, hơi ngạc nhiên.

Lúc những chuyên gia tâm lý này nói chuyện đều cố ra vẻ bí ẩn như vậy sao?

Chẳng lẽ như vậy sẽ có vẻ rất thời thượng?

Thế nhưng, hẳn là cường giả thi đọc hiểu ngữ văn được max điểm, sao có thể không hiểu được ý của nàng?

“Đúng là như vậy.”

Lâm Chỉ Thủy thở dài, nói: “Có lẽ trước kia nàng cũng như vậy, không chịu đối mặt với bản thân chân thật, ta muốn tiến vào nội tâm của nàng rất nhiều lần, nhưng vẫn không có hiệu quả gì, vì vậy mới nhờ người giúp một tay, ôi, Tiểu Xà nàng luôn đề phòng người khác, giống như một động vật nhỏ yếu ớt đáng thương...”

Hàn Tố Tâm nghe vậy, cả người đều choáng váng.

Tiểu Xà? Động vật nhỏ?

Loại dị chủng không lồ đáng sợ như vậy, mà người lại gọi là động vật nhỏ yếu ớt đáng thương?

Sao người không thêm một cái ‘đặc biệt biết ăn’ đi?

Nàng không nhận được một lần nữa đánh giá tu vi thật sự của Lâm Chỉ Thủy, nghe có vẻ vị tiền bối này và Xà Tích Lộ đã quen biết từ kiếp trước, có lẽ là... là thần tiên đại năng sót lại từ thời thượng cổ?

Chương 19: Tang thương

Hàn Tố Tâm cũng có nghiên cứu lịch sử phát triển của giới tu hành.

Nàng hiểu rất rõ, giới tu hành bây giờ hoàn toàn không giống với thời kỳ thượng cổ, giữa thiên địa tràn ngập ngoại ma, không chỗ nào không có, nếu không có thượng giới ban cho pháp thân truyền thừa thì không cách nào tu hành.

Động vật bình thường còn chưa được mở linh trí, tất nhiên không thể đạt được truyền thừa pháp thân, cũng không có cơ hội tu luyện hóa hình.

Chỉ nhân loại mới có thể tu hành pháp thân.

Nói cách khác, thời đại này không thể xuất hiện sinh vật như “yêu” này.

Nói cách khác, chân thân kiếp trước của Xà Tích Lộ – cũng là song đầu hắc xà kia, tất nhiên là yêu tu dị chủng đã tồn tại từ trước khi thiên địa dị biến, cũng tức là tồn tại còn sót lại từ thời thượng cổ!

Mà vị Lâm tiên bối này gọi Xà Tích Lộ là Tiểu Xà, hai người lại quen biết từ rất lâu trước kia, còn nói nàng là động vật nhỏ...

Trong những lời này để lộ ra lượng tin tức kinh người, có lẽ người tu hành bình thường không hiểu, nhưng Hàn Tố Tâm nàng đã tu hành hơn hai trăm năm, nghiên cứu rất nhiều về lịch sử giới tu hành, sao lại không hiểu?

Nàng lập tức kịp phản ứng lại –

Có lẽ... Vị Lâm tiên bối này là thần tiên từ thời kỳ thượng cổ?

Hơn nữa còn trải qua kiếp nạn lớn thời kỳ thượng cổ khiến thiên địa đổi sắc, lại vẫn còn tồn tại đến nay, tu vi thật sự quá cao, thậm chí nàng cũng không dám suy đoán công cuồng!

Nghĩ đến khả năng này, Hàn Tố Tâm cũng cảm thấy trái tim bắt đầu đập nhanh hơn, hô hấp cũng trở nên dồn dập hơn chút, sau lưng mơ hồ tỏa mồ hôi lạnh, hai tay đặt trên chân cũng vì kiếm chế run rẩy mà nắm chặt lại.

Vì sợ hãi, cũng vì hưng phấn.

Nàng cũng có chút danh tiếng trong giới tu hành, nhưng so sánh với cao nhân thật sự vẫn có khoảng cách, phi thăng là điều xa xa khó với.

Nhưng nàng lại có thể tiếp xúc với một vị thần tiên đại năng còn sót lại từ thời thượng cổ, thậm chí còn có thể trò chuyện với đối phương ở khoảng cách gần!

Vinh quang đến mức nào?

Sau khi nàng cảm thấy điều này hoang đường và đáng sợ, nàng lại lấy được thỏa mãn cực lớn!

Về phần có phải quân cờ hay không, điều này không còn quan trọng nữa, trong thiên hạ rất nhiều người tu hành có tu vi cao hơn nàng, cũng chưa có cơ duyên đến mức này đâu...

“Hàn Tô Tâm ta, cũng có thể cùng trò chuyện vui vẻ với đại năng thời thượng cổ...”

Ánh mắt Hàn Tô Tâm nhìn Lâm Chỉ Thủy cũng không tự chủ được mà cung kính thêm vài phần.

“Hàn nữ sĩ? Sao thế?”

Nói được một lúc, Lâm Chỉ Thủy chợt phát hiện, vị khách hàng nữ luôn giữ được nụ cười tinh táo trước mắt dường như trở nên hơi căng thẳng, ánh mắt nhìn hấn cũng không đúng lắm, hình như... đáng vẻ rất tôn kính?

Hấn đã nói điều gì đó khó lường sao?

“Khụ, không có gì.”

Lúc này Hàn Tô Tâm mới kịp phản ứng lại, bản thân đã thất lễ với tiên bối, vội vàng thu lại suy nghĩ, nói: “Chỉ là Tô Tâm nghe thấy ngài nói, đột nhiên rất khâm phục ngài, trong quá khứ có lẽ phu nhân vô cùng cao ngạo với những người khác, nhưng ngài lại có thể được nàng công nhận, đi vào trong lòng của nàng, đúng là không tầm thường.”

Chân thân kiếp trước của Xà Tích Lộ là dị chủng thời thượng cổ, thiên tính hung tàn máu lạnh, lại được sinh ra từ Nguyên Sơ Ma Tinh trong truyền thuyết, e rằng là tồn tại cực kì cao quý trong yêu tộc, cao ngạo lạnh lùng đến mức nào!

Ở trong mắt nó, sợ rằng người tu hành tầm thường chỉ là sâu kiến hèn mọn mà thôi, sao có thể được nó công nhận?

Lâm Chỉ Thủy giật mình, hóa ra là vì điều này.

Đúng vậy, một thiếu nữ khép kín như Xà Tích Lộ, lại mắc chứng sợ giao tiếp nghiêm trọng, người bình thường thật sự rất khó có thể được nàng công nhận.

Nghĩ vậy... Hình như hấn rất không tầm thường?

Hấn không nhịn được hơi đắc ý gật đầu nói: “Đúng vậy, trước kia nàng rất cô đơn, ta cũng tốn rất nhiều tâm tư mới được nàng công nhận, ha ha... Đương nhiên cũng cần chút bạo lực, vừa đấm vừa xoa mới được.”

Ví dụ như, đánh đòn.

Đương nhiên đây là việc riêng tư trong nhà, không thể tùy tiện nói với người ngoài.

“Ngài nói không sai, có lúc, bạo lực đúng là cách tốt nhất để giải quyết vấn đề.”

Hàn Tố Tâm đồng ý khẽ vuốt cằm, trong lòng càng thêm sùng bái khâm phục vị Lâm tiên bối này.

Một dị chủng thượng cổ như thế, không biết phải đáng sợ đến cỡ nào, thế mà vị tiên bối trước mắt lại có thể dùng bạo lực bắt nó phục tùng?

Vậy tu vi của hắn phải cao bao nhiêu?

Thật sự là thần thông quảng đại!

Lâm Chi Thủy cảm thấy hơi kỳ lạ, ngay cả chuyện bạo lực gia đình này nàng cũng đồng ý như thế, hình như hơi quỳ liếm quá mức...

Thay đổi thái độ cũng quá rõ ràng... Dường như từ lúc hắn nói đến chuyện sẽ đền bù cho nàng một bức chữ, nàng đã bắt đầu thay đổi?

Xem ra, nàng rất muốn tự thiếp của hắn.

Thế nhưng, người ta cho mặt mũi, hắn cũng không thể không trả, lúc này liền nói: “Tóm lại lần này đã làm phiền Hàn nữ sĩ, thê tử của ta hơi vô lễ với người, xin hãy tha lỗi cho, ngày mai người đến “Hà Minh Hiên” của ta, ta sẽ tự đưa tự thiếp, coi như quà xin lỗi.”

Hàn Tố Tâm hơi sợ hãi, liền đứng dậy nói: “Ngài thật sự quá khách sáo, Tố Tâm có thể nhận được tự thiếp của ngài đã là may mắn, ta còn chưa thấu hiểu rõ ràng tự thiếp ngài tặng ta lúc trước, ngày mai ngài ban cho ta một chữ là đủ.”

Đúng là đại năng thần tiên thời thượng cổ... Từ trước đến nay nhân vật thế này rất coi trọng nhân quả, sẽ không dễ dàng nợ nhân tình, lại lịch sự như thế, đúng là phong thái Tiên gia!

“Đã vậy, cứ theo ý người đi.” Lâm Chi Thủy nhẹ gật đầu, trong lòng lại thấy hơi kỳ lạ.

Chưa thấu hiểu rõ ràng là cái quỷ gì?

Có lẽ... Vị Hàn nữ sĩ này đang phỏng theo tự thiếp của hắn, muốn học tập thư pháp của hắn sao?

Cũng là việc bình thường, dù sao khi hắn dùng bút lông yêu thích của mình để viết chữ, đúng là chữ viết cực kỳ xinh đẹp, giá trị nghệ thuật cực cao, những vị khách yêu thích văn hoá truyền thống, si mê thư pháp này mua tự thiếp của hắn, tự nhiên sẽ có suy nghĩ phỏng theo.

“Đúng là ta! Trong vô thức, ta đã trở thành đại gia thư pháp.” Hắn không nhận được thấy hơi xúc động.

“Đúng rồi.”

Lâm Chi Thủy lại hỏi: “Đối với tình hình của thê tử ta, người có phát hiện điều gì khác lạ không?”

“Khụ, điều này... Lúc trong mộng cảnh nàng có nói một câu... Đừng đến phiền ta.” Hàn Tố Tâm hơi lúng túng nói.

Dù sao đây cũng là việc riêng của phu thê nhà người ta.

Nàng đã bỏ nã ra một bộ truyền thuyết thần thoại tình yêu nhân xà, ví dụ như... Oan nghiệt kiếp trước, tình cảm của Tiên Yêu không được Thiên Đình thừa nhận, sau đó tiêu xà đầu thai chuyển thế, Lâm tiên bối cố chấp vì tình yêu, muốn nối lại tiền duyên, nhiều lần chui vào mộng cảnh gặp mặt nhưng bị từ chối, lo lắng tình hình của Yêu Xà, vì vậy mới muốn nàng giúp đỡ xem thử tình hình...

Đúng là tình yêu nhân xà xúc động lòng người.

Ôi... Nàng thích xem loại bát quái của thần tiên cao nhân này nhất.

“Đừng đến phiền ta? Ôi, nàng luôn như vậy... Được, cứ từ từ thôi.”

Lâm Chỉ Thủy bất đắc dĩ lắc đầu cười một tiếng, rất có phong cách đại sư nói một câu văn nghệ: “Thương hải tang điền, lòng người không thay đổi... Cuối cùng năm tháng sẽ xoa dịu tất cả.”

Hàn Tố Tâm nghe vậy, không nhìn được hơi than thở cùng rung động, đột nhiên cảm thấy được dưới lớp ngụy trang nhìn như bình thường mà trẻ tuổi này, cuối cùng vị tiên bối trước mắt cũng để lộ ra cảm giác tang thương, lộ ra một góc của băng sơn.

Thương hải tang điền... Đó là tình cảm xa xôi lâu dài đến mức nào...

Ngưu Lang Chức Nữ trong truyền thuyết, tình yêu người và tiên, cũng chỉ như thế... Trong lòng nàng nảy sinh hâm mộ và ao ước sâu sắc.

Lúc này, một tiếng động nhỏ vang lên.

Lâm Chỉ Thủy quay lại nhìn, phát hiện Xà Tích Lộ đang xoa đôi mắt nhấp nhem buồn ngủ, hơi mơ màng đi ra từ phòng tư vấn tâm lý.

“Nàng đã tỉnh?”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười đứng lên, đi đến trước mặt nàng, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng, nói: “Cảm thấy thế nào?”

Xà Tích Lộ phát hiện ánh mắt gia hỏa này có vẻ cứng chiều khó hiểu, khuôn mặt nhỏ không nhìn được đồ bưng, hơi cúi đầu, nói nhỏ: “Không có cảm giác gì... Cảm thấy, ta... ta ngủ thiếp đi...”

“Đúng là chuyên gia tâm lý cao cấp, thật sự biết thôi miên.”

Lâm Chỉ Thủy âm thầm khen ngợi một câu, xoa đầu Tiểu Xà nhà mình, nói: “Yên tâm, người không cần nói gì hết, ta đã biết tình hình của người rồi.”

“Ồ...” Xà Tích Lộ hơi ngơ ngác, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

“Hàn nữ sĩ, vậy ta đưa thê tử về trước, ngày mai gặp lại, không cần tiễn nữa.” Lâm Chỉ Thủy cười nói.

“Vậy ngài đi thông thả.” Hàn Tố Tâm vội vàng cung kính nói.

Lúc này, Lâm Chỉ Thủy lôi kéo Xà Tích Lộ rời khỏi phòng tư vấn tâm lý của Hàn Tố Tâm.

Đi ra cửa, Xà Tích Lộ không nhịn được hỏi: “Ngươi... Ngươi nói chuyện gì với nàng?”

“Đương nhiên là nói về nàng, nàng không ngoan, thật sự xứng với biệt danh “Tiểu Xà” này.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười xoa đầu nàng, nha đầu này không phải ghen ghét người ta lớn hơn nàng, nên mới cố ý véo vào chỗ kia chứ?

“Hả? Ồ...” Xà Tích Lộ hơi uất ức cúi đầu, rõ ràng mình chỉ ngủ một giấc, sao lại không ngoan?

Chương 20: Chậu rửa bút

Ngày hôm sau.

Lúc sáng sớm, mặt trời sớm mai mọc lên ở phương đông.

Lâm Chỉ Thủy đứng trước cửa tiệm tranh chữ nhà mình, nhìn bầu trời xanh thẳm, duỗi lưng một cái, thoải mái hưởng thụ không khí mát mẻ lúc sáng sớm, xem ra hôm nay lại là một ngày vui vẻ.

Hình như hôm nay cũng không có việc gì, luyện tập vẽ tranh thủy mặc một chút cũng tốt.

Hắn cũng được coi là cấp đại sư ở mặt thư pháp, dù không có chiếc bút lông yêu thích của mình hắn vẫn có thể tính là cao thủ thư pháp.

Nhưng hắn mới học tranh thủy mặc chưa được mấy tháng, chỉ có thể coi là có chút trình độ, dù dùng bút lông, cũng chỉ đạt tiêu chuẩn khá cao trên kỹ xảo thay đổi màu mực, còn rất nhiều chỗ cần cải thiện.

Thế nhưng, thư pháp cùng hội họa có liên quan với nhau, với trình độ của hắn, hắn sẽ tiến bộ rất nhanh.

Lâm Chỉ Thủy xoay người mở cửa tiệm, đặt chiếc túi mang theo người lên bàn, lấy hộp bút trong túi ra, mở hộp bút, lúc đang chuẩn bị lấy bút lông ra, hắn lại hơi ngần ngại.

Đầu chiếc bút lông mà hắn yêu thích được chế tạo từ một loại lông thú không biết tên, trắng như tuyết không chút tỳ vết.

Lúc này, lại có thể thấy được vết mực trên đầu bút.

“Kỳ lạ... Rõ ràng hôm qua ta đã rửa sạch, sao lại có mực nước?”

Lâm Chỉ Thủy cảm giác khá kỳ lạ.

Hắn rất nâng niu chiếc bút lông này, mỗi lần sử dụng xong đều cẩn thận tỉ mỉ rửa sạch sẽ.

Nhưng thường xuyên xuất hiện tình huống khá quý dị, chỉ cần một khoảng thời gian không sử dụng, cũng không biết trên đầu bút này chảy mực từ nơi nào, hơn nữa màu mực nước rất đậm.

Hắn suy đoán, có lẽ trong cán bút của chiếc bút lông này trống rỗng, vì vậy mỗi lần rửa bút đều có mực nước thấm vào trong cán bút, một lúc sau lại chảy ra.

Hoặc là nói, thật ra bên trong cán bút cất giấu mực ở trạng thái rắn?

Thế nhưng, Lâm Chỉ Thủy cũng không thể vì chút suy đoán đó mà mở chiếc bút lông yêu quý ra để nghiên cứu, nếu hắn làm vậy, kiếp sống đại sư thư pháp của hắn cũng phải kết thúc.

Chiếc bút lông này thường xuyên xuất hiện tình huống như thế, hẳn đã sớm thành thói quen, vì vậy cũng lười suy nghĩ nhiều, quyết định lại đi rửa bút một lần nữa.

Đầu tiên hẳn bày một chiếc bàn nhỏ ở trước cửa tiệm, sau đó đi vào toilet, lấy một chiếc chậu sắt màu xám ở dưới bồn rửa tay ra, lại lấy hơn phân nửa chậu nước, lúc này mới bê chậu sắt tới trước cửa, đặt chậu sắt lên chiếc bàn nhỏ.

Ngay sau đó, hẳn lấy băng ghế bên cạnh ra, cầm chiếc bút lông yêu cầu lên đặt vào trong chậu sắt nhẹ nhàng đung đưa, vô cùng cẩn thận rửa đầu bút.

Mặc dù chiếc chậu sắt này trông xám xịt, không hề bắt mắt, nhưng rất thuận tiện rửa bút.

Bởi vì không gian trong chậu sắt bị một miếng kim loại uốn lượn hình chữ S ngăn ra, chia thành hai khu vực, giống như hình thái cực lưỡng nghi, hai khu vực đều có thể chứa nước, hoàn toàn có thể dùng một trong số đó rửa bút, một bên khác lại dùng nước sạch rửa thêm lần nữa, không cần phải rắc rối đổi nước thêm một lần.

“Lại nói, đã lâu không gặp mặt người đã chết kia.”

Lúc Lâm Chỉ Thủy dùng chậu sắt rửa bút lông, cũng coi như nhìn vật nhớ người, vô thức nhớ đến vị khách tặng chiếc chậu sắt này cho hẳn.

Mặc dù vị khách trung niên tự xưng là “Lục mỗ” kia thoạt nhìn rất hung hãn, lông mày rất thẳng, lại nghiêm túc thận trọng, cứ như mặt người chết, có vẻ hơi khó gần, nhưng lúc nhìn thấy tranh chữ của hẳn, cũng giống với các vị khách khác, hẳn ta không thể tránh được ngậy người ngay tại chỗ.

Sau khi bỏ ra 86.400 nguyên, mua một bức tự thiếp “Mãn đường hoa túy tam thiên khách, nhất kiếm sương hàn thập tứ châu” của hẳn, hình như vị khách họ Lục kia thấy hẳn chưa có đồ rửa bút, còn rất thân thiết tặng hẳn cái chậu sắt này.

Dù lúc tặng chậu sắt này, vị khách họ Lục kia giả vờ ngẫu, trước sau như một không nói lời nào, nhưng Lâm Chỉ Thủy vừa nhìn đã biết, lão ca này... là lão ngạo kiều.

Nhìn vẻ ngoài lạnh lùng, thật ra vẫn rất tỉ mỉ ám áp.

Dù sao cũng không phải thứ gì quý giá, chỉ là một cái chậu sắt màu xám mà thôi, hẳn cũng thoải mái nhận lấy.

Mặc dù không đủ xinh đẹp, nhưng giá trị thực dụng vẫn rất cao, với cấu tạo của chậu sắt này, đừng nói là dùng để rửa bút, dù dùng để làm nồi lẩu uyên ương cũng không có vấn đề.

Chỉ chốc lát sau, nước trong chậu sắt màu xám đã biến thành nửa đen nửa trắng, thoát nhìn phân chia rõ ràng, vừa vặn thể hiện ra đồ án thái cực lưỡng nghi hoàn chỉnh.

Vị lão ca kia đúng là kẻ yêu thích văn hóa truyền thống, một cái chậu để rửa bút cũng chú ý như thế.

Lâm Chỉ Thủy thầm khen ngợi một câu, lúc đang định rửa lần thứ hai, lại nghe thấy sau lưng vang lên một giọng nữ trong dịu dàng lộ ra vẻ cung kính để nghe:

“Lâm tiên sinh, buổi sáng tốt lành.”

Hắn quay lại nhìn, chỉ thấy một nữ tử tóc dài cao gầy mặc lễ phục màu nâu, khí chất ôn hòa đang đứng cách đó không xa, vẻ mặt cung kính nhìn về phía hắn.

“Hàn nữ sĩ, đến sớm vậy.” Lâm Chỉ Thủy mỉm cười nói.

Người đến chính là Hàn Tố Tâm vừa gặp mặt tối qua.

Hôm qua đã hẹn tặng nàng một bức chữ, để nàng đến lấy, chỉ không ngờ nàng lại đến sớm như thế, cũng quá nóng lòng, xem ra thật đúng là không kịp chờ đợi.

“Tố Tâm không dám để ngài đợi lâu nên mới đến đây từ sớm.” Hàn Tố Tâm nói.

“Được.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười nhìn nàng, nói: “Ta còn đang rửa bút, ngươi chờ một chút.”

“Ngài bận rộn đi, không cần để ý đến ta.” Hàn Tố Tâm khẽ vuốt cằm, không dám thúc giục chút nào, chỉ bình tĩnh đứng bên cạnh nhìn Lâm Chỉ Thủy rửa bút.

Đúng là thần tiên đại năng ẩn cư chốn phàm trần, hành vi cử chỉ lại có thể nguy trang giống hệt người phàm, hôm qua nàng cũng từng quan sát, lúc vị Lâm tiên bối này đi lại chưa từng phi thiên độn địa, hay là thi triển thần thông di chuyển trong truyền thuyết, chỉ đi đường, ngồi xe như người phàm, không hề mất kiên nhẫn, tỏ vẻ không nóng không vội.

Chỉ sợ cũng vì tuổi thọ quá dài, thọ sánh với trời đất, mới không quan tâm lãng phí chút thời gian ấy.

Ngay cả rửa bút cũng không vì thuận tiện mà sử dụng pháp lực, ngược lại không vội không chậm, cẩn thận rửa sạch bút lông.

Có lẽ... đây là phản phác quy chân trong truyền thuyết.

“Hà?”

Đột nhiên, Hàn Tố Tâm ngây ngẩn cả người, nhìn chằm chằm chậu sắt màu xám mà Lâm Chỉ Thủy đang dùng để rửa bút, nhìn hình thái cực phân chia rõ ràng trong chậu, trong mắt dần hiện ra vẻ khiếp sợ khó có thể kiềm chế nổi.

Chương 21: Một chữ “Định” (1)

Cái này...

Chậu nước này... Không phải chứ... Chậu nước này không phải món chí bảo kia chứ?

Giới tu hành có một vài pháp bảo hiểm lạ có thể coi là “Chí bảo”, bất kỳ cái nào cũng có năng lực thần thông không thể tin nổi, gần như là thần tiên chi lực.

Những chí bảo phổ biến nhất, nàng đã từng xem hình ảnh cùng tài liệu.

Kiểu dáng chiếc chậu sắt trước mắt, lại giống y hệt một trong mười chí bảo lớn “Lưỡng Nghi Tụ Pháp Bồn” dưới đạo thống Vô Gian Thiên Đỉnh!

Chỉ là hàng nhái dáng vẻ tương tự?

Hay... Đây là hàng thật?

Hàn Tố Tâm không nhịn được mở miệng nói: “Lâm tiên sinh, tạo hình chậu nước này của ngài có hơi kỳ lạ, không biết ngài có được từ nơi nào?”

“Ồ, chậu nước này là một vị khách cũ họ Lục tặng ta.” Lâm Chỉ Thủy tùy ý nói: “Mặc dù vị khách kia có vẻ ngoài lạnh lùng, nhưng thật ra vẫn rất cẩn thận âm áp.”

Họ Lục? Lạnh lùng?

Hàn Tố Tâm nghe xong, lần này hoàn toàn xác định.

Trong giới tu hành có tin đồn, Lưỡng Nghi Tụ Pháp Bồn là pháp bảo tùy thân của “Lục Kiếm Tiên”, nhưng từ trước đến nay Kiếm Tiên là một kiếm phá vạn pháp, rất ít thấy Lục Kiếm Tiên dùng những pháp bảo khác.

Xem ra, Lục Kiếm Tiên là vì trả lại ân tình Lâm tiên bối ban chữ, mới đưa Lưỡng Nghi Tụ Pháp Bồn cho Lâm tiên bối.

“Sao thế? Người biết lão sao?”

Lâm Chỉ Thủy nhìn Hàn Tố Tâm một cái, những người này đều yêu thích văn hóa truyền thống, người trong cùng một giới, quen biết cũng bình thường.

“Cũng không tính, chỉ từng nghe đến.” Hàn Tố Tâm lắc đầu nói.

Đây chính là Lục Kiếm Tiên cao cao tại thượng, vị cao nhân tuyệt thế nhiều năm trước đã từng cứu vớt sinh linh trong thiên hạ, thật sự có thể gọi là thần tượng giới tu hành, nàng ngay cả thấy cũng chưa từng thấy.

Lâm Chỉ Thủy cũng không thêm để ý, chỉ nói: “Lão cũng rất tri kỷ, dùng chậu này để rửa bút thật sự rất thuận tiện.”

Trong lúc nhất thời, Hàn Tố Tâm không phản bác được.

Chỉ bảo quý giá như thế lại chỉ dùng để rửa bút?

Nhưng cũng đúng, dù sao Lâm tiên bối cũng là thần tiên đại năng, ở trước mặt hắn, chỉ bảo không khác gì đồ chơi.

Hơn nữa, nàng khởi động linh giác cẩn thận quan sát, lúc này mới phát hiện, thật ra mực nước trong Luồng Nghi Tự Pháp Bồn gần như là linh khí nồng độ cao hóa thành thực thể, nghĩ đến chắc hẳn trong lúc Lâm tiên bối viết chữ đã rót pháp lực vào mà thành.

Loại tự thiếp kỳ diệu quý giá này, cũng đáng dùng loại mực nước ấy.

“Xong.”

Lâm Chỉ Thủy rửa bút xong liền bê chậu sắt màu xám lên, đổ mực nước bên trong vào gốc cây tùng trước cửa tiệm.

Hắn cũng không biết mực nước có thể tưới cây không, nhưng trong một lần hắn vô tình đổ chậu nước, khiến mực nước vẩy vào trong khoảng đất bên cạnh cây tùng, qua vài ngày sau, hắn phát hiện cây tùng không hề bị ảnh hưởng chút nào, ngược lại còn sinh trưởng tốt hơn.

Vì vậy, từ đó về sau, mỗi lần hắn rửa bút ở cửa, sau khi rửa xong lại trực tiếp dùng mực nước tưới cây, cũng thuận tiện.

“Cây tùng này... Thật sự có phúc, lại có thể hưởng thụ linh dịch như thế.”

Hàn Tô Tâm nhìn thấy cảnh này, không nhịn được âm thầm cảm thán.

Ánh nắng sáng sớm xuyên qua cửa sổ, xua tan vẻ tối tăm trong phòng, ánh sáng trong treo ấm áp chiếu vào bình phong tranh sơn thủy, cũng khiến cảnh sơn thủy ở bên trên cũng nhuộm chút nắng sớm.

Sau khi Lâm Chỉ Thủy đứng sau bàn đọc sách, nhìn thoáng qua Hàn Tô Tâm đang đứng bên cạnh, thân nhiên hỏi: “Biết mài mực không?”

“Biết.” Hàn Tô Tâm nói.

“Vậy ngươi đến mài mực đi.” Lâm Chỉ Thủy mỉm cười nói.

“Đây là vinh hạnh của vãn bối.”

Hàn Tô Tâm nghe vậy, lập tức hơi kích động khẽ gật đầu. Nàng đi lên phía trước, hít sâu một hơi, cầm lấy thỏi mực, đổ một chút nước sạch vào, bắt đầu quen thuộc mài mực.

Mài mực là một công việc cần phải có trình độ, mực nước không thể mài quá đậm cũng không thể quá nhạt, vì vậy cường độ không thể quá nhẹ hoặc quá nặng, nếu không rất có thể mực nước sẽ bị thô lại không đều, dùng sức quá nhẹ, tốc độ quá chậm, lãng phí thời gian mực lại bị trôi, dùng sức quá mạnh, tốc độ quá nhanh, thì mực thô lại quá đặc, màu sắc không sáng.

Nàng cũng hiểu rõ, vị tiên bối này yêu thích bình phàm quy chân, đương nhiên nàng sẽ không dùng pháp lực giúp đỡ.

Vì vậy, Hàn Tố Tâm chỉ dùng tay, tiết tấu không nặng không nhẹ di chuyển mài mực.

Nàng vốn là người tính tình điềm đạm, cũng đọc lướt qua thư pháp, mài mực mà thôi, đương nhiên chỉ là chuyện nhỏ.

Mấu chốt nhất là, có cơ duyên may mắn được mài mực cho một tiên gia cao nhân thế này, e rằng cả giới tu hành cũng không tìm được mấy người, sao nàng có thể dùng pháp lực để làm nhanh hơn?

Lâm Chỉ Thủy nhìn thấy tình cảnh này, không nhịn được cũng cảm thấy vui vẻ cầm lấy con dao thủ công để cắt giấy.

Bởi vì cái gọi là, hồng tụ tương ban, bàn tay trắng nõn mài nghiên mực, thư sinh lạc chỉ, phóng khoáng tự do.

Điều này, chỉ sợ đều là giấc mộng chung của người yêu thích thư pháp.

Chỉ tiếc, hồng tụ này không đủ đẹp.

Thế nhưng, khí chất của Hàn Tố Tâm lại rất tốt, chấp nhận dùng tạm đi.

Chỉ chốc lát sau, Lâm Chỉ Thủy cắt xong một đoạn giấy tuyên thành, đặt giấy tuyên thành sang một bên, dùng chặn giấy đè cẩn thận.

Thế nhưng, đoạn giấy tuyên thành được cắt xuống lại không có gì để chặn.

Lâm Chỉ Thủy nhìn quanh bốn phía, cũng không tìm được món đồ chơi nhỏ nào thích hợp để chặn giấy, lại mở ngăn kéo ra nhìn một chút, chợt nhớ ra lúc trước Trình lão gia tử đưa cho hắn một cái thước chặn giấy đá xanh, hắn còn chưa từng dùng qua.

Lúc trước hắn hơi ghét bỏ vì bề ngoài cây thước này quá bình thường, thậm chí hơi khó coi, phá hoại phong cách đại gia thư pháp, vì vậy liền nhét vào trong ngăn kéo chưa từng dùng đến.

Bây giờ dùng một chút cũng không sao.

Bởi vì hắn cũng hiểu rõ, chỉ cần viết thư pháp thật tốt, dù hắn trẻ tuổi đến mức nào, cách ăn mặc bình thường ra sao, những vị khách này đều sẽ không để ý!

Đại gia thư pháp, sao có thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài?

Hắn có được sự tự tin và phong thái thế này, còn phải cảm ơn những vị khách cũ trong tiệm, thật sự quá khách sáo, quá tôn kính hắn, khiến hắn cũng hơi kiêu căng.

Bảo sao lại có một vài võng hồng kiêu căng, thật sự là do fan hâm mộ rất biết khen ngợi.

“Lâm tiên sinh, đã mài mực xong.” Hàn Tố Tâm đặt thỏi mực sang bên cạnh, sau đó đẩy nghiên mực đến trước mặt Lâm Chỉ Thủy.

“Ừm.”

Chương 22: Một chữ “Định” (2)

Lâm Chỉ Thủy khẽ gật đầu, đứng ở sau bàn đọc sách, cầm lấy chiếc bút lông yêu quý, chậm rãi chấm vào trong nghiên mực, đồng thời nói: “Đã muốn tặng người một chữ, tất nhiên phải chọn một chữ thích hợp với người.”

Hắn suy nghĩ một chút, nói: “Cách đối nhân xử thế của người không thể bắt bẻ, cũng không có chỗ phải sửa lại, chỉ là người làm việc hơi nóng vội, cũng có chỗ giống với đạo thư pháp, lúc cần phải ‘Định’ xuống, người mới có thể đi càng vững vàng hơn.”

Hàn Tố Tâm không nhịn được khẽ giật mình.

Sáng nay trời còn chưa sáng, nàng đã không kịp chờ đợi đi đến cửa tiệm tranh chữ, chờ Lâm Chỉ Thủy đến, cho đến khi Lâm Chỉ Thủy vào tiệm được một lúc, nàng mới giả vờ như vừa mới tới.

Xem ra, Lâm tiên bối đã sớm phát hiện ra nàng.

Con đường tu hành của nàng thật sự đi hơi vội vã, khiến nền tảng không ổn định, vì vậy những năm gần đây vẫn chưa thể đột phá.

Lâm tiên bối đúng là thần tiên cao nhân, chỉ mấy câu đơn giản đã chỉ ra điểm thiếu sót của nàng, gần như chỉ thẳng vào điểm yếu!

Hàn Tố Tâm không khỏi cảm thấy hơi xấu hổ cúi thấp đầu, nói: “Cảm ơn ngài đã chỉ dẫn, văn bối chắc chắn ghi nhớ.”

Lâm Chỉ Thủy chậm rãi gật đầu, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: Vị fan nữ này cũng quá biết cách lấy lòng, lại đồng ý cả điều này? Chỉ là ta thật sự không tìm ra tật xấu gì, tùy tiện nói lập lờ nước đôi, chắc chắn nàng không cách nào phản bác mà thôi...

Hắn cũng không nói thêm gì nữa, cầm cán bút, múa bút đặt bút, viết chữ như rồng bay phượng múa.

Chỉ thấy nét bút lưu loát như mây bay, đầu bút lông quay đi quay lại trăm ngàn lần, chẳng mấy chốc trên giấy tuyên thành đã xuất hiện một chữ to –

Định!

“Tặng chữ định này cho người.”

Lâm Chỉ Thủy chậm rãi nói, vắt hết óc dùng lời lẽ văn hoa thích hợp với văn hóa truyền thống, “Mong người hành động không hề dao động, vững vàng như Thái Sơn, có thể lập tức ổn định tâm thái của mình, như vậy mới có thể đi tới thông thiên đại đạo.”

Đại đạo!

‘Lâm tiên bối lại cho rằng chỉ cần ta ổn định lại, tương lai có thể đi đến thần tiên đại đạo?’

Mặc dù Hàn Tố Tâm biết lời này hơn phân nửa chỉ là cổ vũ, nhưng nghe xong nàng vẫn thấy kích động, có ngàn vạn lời muốn nói nhưng lại nghẹn trong cổ họng không cách nào nói ra được, chỉ có thể khom lưng cúi đầu thật sâu, hành đại lễ.

Lâm Chi Thủy mỉm cười gật đầu, vui vẻ nhận lấy lễ của nàng.

Cũng không phải hẳn cảm thấy mặt mũi của mình lớn đến mức nào, giúp đỡ nhiều đến mức nào, chủ yếu là lúc trước mấy vị khách hàng kia được hẳn tặng chữ, đều không hề ngoại lệ hành đại lễ với hẳn, người khác đều như vậy, không thể đối xử khác biệt.

“Đợi ta đề lạc khoản, sau khi mực khô, ngươi lại thu hồi ức chữ này đi.”

Lâm Chi Thủy nói xong, lại đề hai hàng lạc khoản ở góc dưới bên trái chữ to.

Thuộc về Hàn Tố Tâm tiểu thư.

Lâm Chi Thủy lưu chữ, giữa mùa hè Canh Tý ở Hà Minh Hiên.

Ngay lập tức, Hàn Tố Tâm lại thấy bức chữ này giống như lần trước, đạo vận của chữ “Định” chậm rãi thay đổi, bị thu lại ẩn giấu đi, chỉ có nàng mới có thể khơi ra đạo vận trong nó, cứ như đã nhận nàng làm chủ.

Nhưng thoát nhìn, tự thiếp chỉ có độc nhất một chữ này không giống với những tự thiếp thơ ca khác, đạo vận trong đó là duy nhất, không có ích cho việc ngộ đạo, hình như có tác dụng khác.

“Đúng rồi, vết thương của ngươi... thế nào rồi?” Lâm Chi Thủy đặt bút lông xuống, quan tâm hỏi một câu.

Hình như hôm qua Tiểu Xà nhà mình đã véo vào chỗ riêng tư nào đó của Hàn nữ sĩ, thoát nhìn hôm qua nàng đau đến sắc mặt trắng bệch, biết đâu đã véo tím bầm rồi?

“Cũng không đáng ngại.” Hàn Tố Tâm khẽ lắc đầu.

Thần hồn đã bị chấn động tổn thương, mặc dù khó khỏi hẳn, nhưng theo thời gian trôi qua vẫn có thể khôi phục.

“Vậy thì tốt.” Lâm Chi Thủy thăm thở phào nhẹ nhõm, mặc kệ nàng giả vờ khách sáo hay thật sự không có việc gì, dù sao chỉ cần hẳn không phải bồi thường tiền thuốc men là được.

Bận rộn cả nửa ngày, hẳn cảm thấy hơi đói, cũng chưa ăn sáng, liền nói: “Xem ra còn phải chờ một lúc nữa mực mới khô, ngươi ăn sáng chưa? Muốn ăn cùng không?”

Hàn Tố Tâm cũng không dám từ chối, gật đầu nói: “Vậy cảm ơn tiên bói chiêu đãi.”

Lâm Chỉ Thủy lấy điện thoại ra, nhanh chóng chọn phần ăn sáng cho hai người bên ngoài, thuận miệng nói: “Gần đây có một quầy ăn sáng bán bánh bao gạch cua khá ngon, sữa đậu nành cũng rất tươi mới, có thể thử một chút.”

“Ngài quyết định là được.” Hàn Tố Tâm nhẹ gật đầu, nào dám yêu cầu nhiều.

Thế nhưng, rõ ràng Lâm tiên bói là thần tiên đứng trên đám mây, lại vẫn có thể hạ thấp phong thái, đi hưởng thụ khói lửa nhân gian phàm trần, thật sự hiếm có, hơn nữa Lâm tiên bói còn theo kịp thời đại, chơi được điện thoại và những app kia, đúng là không phải bình thường.

Lâm Chỉ Thủy chọn xong đồ ăn bên ngoài, thấy tiểu ca giao đồ ăn bắt đầu đi giao hàng, định tiếp tục trò chuyện trên trời, lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Nhìn thoáng qua tên người gọi, lại là Tiểu Xà nhà mình gọi tới.

Sau khi tiện tay nghe máy, đầu bên kia vang lên giọng nói lấp bắp của Xà Tích Lộ: “Điện... công tơ điện không có điện... Làm sao bây giờ...”

Công tơ điện không có điện?

Lâm Chỉ Thủy ngạc nhiên.

Cũng đúng, đã có một thời gian hẵn không đóng tiền điện.

Với chúng sợ hãi giao tiếp của Xà Tích Lộ, để một mình nàng đến phòng kinh doanh của công ty cung cấp điện thanh toán tiền điện, thật đúng là làm khó nàng.

Vì vậy, Lâm Chỉ Thủy đành phải bắt đắc dĩ nói: “Nàng chờ chút, ta sẽ về ngay.”

Sau khi kết thúc trò chuyện, Lâm Chỉ Thủy quay sang nhìn Hàn Tố Tâm, nói: “Trong nhà có chút việc, ta phải quay về một chút, làm phiền người trông cửa tiệm giúp ta, đợi lát nữa đồ ăn được giao đến, người có thể ăn trước, giữ lại một phần cho ta là được.”

“A?”

Hàn Tố Tâm ngơ ngác, hơi lo lắng nhìn thoáng qua phía sau tấm bình phong, nói: “Thế nhưng tranh chữ trong tiệm của ngài quý giá như vậy, chỉ có một mình ta...”

“Không sao, không cần phải lo lắng.” Lâm Chỉ Thủy nhẹ nhàng lắc đầu.

Một vài bức tranh chữ mà thôi, mất thì mất, cùng lắm thì viết lại là được, hơn nữa tiệm của hẵn cũng nằm trong con hẻm sâu vắng vẻ, có tên

trộm nào lại đến đây trộm?

Hàn Tổ Tâm hít sâu một hơi, nói: “VẬY ngài đi đi, vãn bối chắc chắn sẽ trông coi giúp ngài.”

“Không cần căng thẳng, thả lỏng đi.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, sau đó xoay người rời đi.

Chương 23: Thanh Dương Xích (1)

Sau khi Lâm Chỉ Thủy rời đi, Hàn Tố Tâm yên tâm chờ trong tiệm.

Dù chờ đợi như vậy hơi nhàm chán, nhưng nàng cũng không dám phân thân tu hành, lại không dám tùy ý lật xem đi dạo lung tung trong tiệm. Hành động vô lễ như thế, nếu bị Lâm tiên bối biết được, biết đâu ấn tượng về nàng sẽ bị giảm đi.

Vì vậy, nàng chỉ ngoan ngoãn đứng bên bàn đọc sách, định đứng nguyên tại chỗ chờ Lâm tiên bối trở về.

Đương nhiên, như vậy nàng cũng có thể thuận tiện nhìn chữ “Định” mà Lâm tiên bối ban cho nàng.

“Chữ định này...”

Hàn Tố Tâm dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào giấy tuyên, nỗ lực cảm nhận đạo vận kỳ diệu ẩn chứa trong đó, phân biệt những pháp lý đạo vận này sẽ hình thành loại thần thông nào.

Lực lượng vô hình từ trong tự thiếp rót vào trong cơ thể của nàng, âm áp mà yên tĩnh bao phủ cơ thể và thần hồn của nàng.

“Ừm?”

Hàn Tố Tâm không nhịn được giật mình phát hiện, hôm qua thần hồn của nàng vốn bị chấn động tổn thương, dưới sự thẩm thấu của lực lượng vô hình này, lúc này chợt nhanh chóng khôi phục như ban đầu!

Chỉ một lát sau, thần hồn của nàng đã khôi phục hoàn hảo.

“Không thể tưởng tượng nổi... Còn tưởng phải tốn thời gian một năm mới có thể khôi phục, không ngờ lại có thể nhanh chóng khôi phục như thế?”

Hàn Tố Tâm lẩm bẩm một tiếng, giật mình hiểu ra: “Hóa ra Lâm tiên bối đã sớm biết thần hồn của ta bị tổn thương, vì vậy mới cho ta một chữ định để đền bù...”

Lúc này, cuối cùng nàng cũng hiểu rõ chữ “Định” trên tự thiếp này có loại thần thông gì.

Tác dụng dễ hiểu nhất chính là “định thân”, chỉ cần mang theo bên người, có thể cố đạo tâm, trấn thần hồn, ổn pháp lực, định thần thông.

Nói một cách đơn giản, nàng sẽ không gặp phải nguy cơ tẩu hỏa nhập ma, cũng không cần lo lắng công kích tâm thần quý quyết kỳ dị kia, thúc đẩy pháp lực càng thêm ổn định, nền tảng tu hành càng thêm kiên cố, cũng dễ dàng thi triển thần thông hơn.

Dùng từ hiện đại mà nàng biết để giải thích, đó chính là tường lửa kèm máy gia tốc cùng kịch bản gốc trò chơi.

Hình như còn có thần thông cấp độ càng sâu hơn chưa hiện ra, nhưng với cảnh giới hiện tại của nàng, còn chưa thể hiểu thấu đáo cụ thể là cái gì.

Bảo vật quý giá như thế, dù so ra kém chí bảo cũng chênh lệch không nhiều!

“Vẫn nên cất tịt thiếp đi trước đã.”

Hàn Tố Tâm hơi do dự một chút, sau đó triệu hồi từng luồng gió mát đến, sau khi hong khô nét mực trên giấy tuyên thành, nàng vô cùng cẩn thận rút tịt thiếp ở dưới thước chặn giấy đá xanh ra, lập tức vung tay áo, thu vào trong.

Sau khi cất tịt thiếp, cuối nàng nàng cũng thở phào nhẹ nhõm, bảo vật như thế, không cất đi nàng không thấy yên tâm.

Đột nhiên –

“Hà? Cái thước chặn giấy này?”

Hàn Tố Tâm chợt phát hiện, chiếc thước đá xanh dùng để chặn giấy trên bàn sách hình như cũng không phải là vật phàm trần, mặt ngoài còn dính chút vết mực, hình như lúc Lâm tiên bối viết, ngòi bút vô tình để chút mực dính vào.

Thế nhưng, Lâm tiên bối có tu vi như thế, sao lại phạm sai lầm như thế này?

Có điều nàng cũng không suy nghĩ nhiều, bởi lúc này chiếc thước chặn giấy kia lại chậm rãi run rẩy một cách khó hiểu, còn tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, như cảm ứng được điều gì đó.

Lúc nàng đang nghi ngờ, vẻ mặt nàng chợt thay đổi, đột nhiên ngẩng đầu nhìn chằm chằm ra ngoài tiệm, ánh mắt hơi lạnh lẽo.

“Có người tu hành?” Hàn Tố Tâm hơi nhíu mày.

Nàng điềm nhẹ đầu ngón tay, trong không khí đột nhiên có mười bốn ngôi sao sáng lấp lánh. Ngay sau đó, thông qua quy luật vận chuyển của sao trời, dùng phương pháp suy diễn đầu số tử vi, bắt đầu suy tính người tu hành đột nhiên xuất hiện này là địch hay bạn, tiếp xúc với người này là cát hay là hung.

“Nguy nhất kinh hiểm, chấp nhất đa ưu, hung sát chiêm cung...”

Chỉ chốc lát sau, Hàn Tố Tâm nhíu chặt lông mày, vung tay lên thu hồi mười bốn ngôi sao, “Người tới không phải bạn cũng không phải địch của ta, nhưng mệnh số lại là hung tướng, chẳng lẽ là nhắm vào Lâm tiên bối?”

Lâm tiên sinh chân trước vừa đi, chân sau đã có khách không mời mà tới.

Sao nàng có thể không lo lắng?

Thế nhưng, nhìn từ linh giác của nàng, vị khách không mời mà đến này tu vi cũng không cao thâm bao nhiêu, chỉ khiến nàng cảm thấy có chút uy hiếp, tu vi đạo hạnh chưa hẳn đã hơn nàng.

Nàng không nhịn được thấy hơi kỳ lạ, chỉ với tu vi này, sao đối phương dám tìm đến Lâm tiên bối gây rắc rối?

Có lẽ... đối phương cũng không hiểu tu vi thật sự của Lâm tiên bối?

“Dù thế nào, Lâm tiên bối đã để ta trông tiệm giúp hắn, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì.” Hàn Tố Tâm hít sâu một hơi, chậm rãi vận chuyển pháp lực, chuẩn bị đánh thức pháp thân bất cứ lúc nào.

... ..

Trong con hẻm sâu yên tĩnh vắng vẻ.

Ở nơi bóng mờ mà ánh nắng không thể chạm đến, một bóng mờ cực kì thâm thúy chậm rãi vận vẹo đứng thẳng lên, dần dần hóa thành một bóng người cao gầy, bước ra từ trong bóng tối, sau đó tạo thành một nam nhân cao gầy mặc áo khoác màu đen, khoảng ba mươi mấy tuổi, mái tóc dài phóng khoáng buộc sau đầu, hình dáng khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, ánh mắt sắc bén như chim ưng.

Nơi hắn ta đứng phảng phất như đêm tối giáng xuống, ngay cả ánh mặt trời vàng óng cũng mờ hồ ám đạm đi mấy phần.

“Phi kiếm truyền thư lão tổ đã thả ra trước khi phi thăng, đã dừng lại ở nơi này.”

Trình Bất Hưu cho một tay vào áo khoác, một tay khác thì nâng một chiếc la bàn bằng đồng thau lên, ánh mắt sắc bén theo phương hướng của kim đồng hồ nhìn chằm chằm cửa tiệm tranh chữ “Hà Minh Hiên” ở phía xa xa.

“Hà Minh Hiên... Đúng là ở chỗ này.”

Hắn ta chậm rãi nhíu mày, “Trên bức tự thiếp mà Thất Nguyệt mang về nhà hôm qua, trên lạc khoản có đề “Hà Minh Hiên”, có lẽ là nơi này, nha đầu này cầm “Phá Ách La Bàn” của ta đi ra ngoài tìm Thanh Dương Xích của lão tổ, hôm qua sau khi về nhà lại đột nhiên từ bỏ, còn nói muốn bé quan, nhất định là có vấn đề...”

Chương 24: Thanh Dương Xích (2)

Đối với hành động kỳ quái của nữ nhi Trình Thất Nguyệt, Trình Bất Hưu cũng thấy hơi khó hiểu, vì vậy mới đuổi theo dấu vết, cố ý đến xem một chút.

Biết đâu bản thân có thể tìm ra manh mối liên quan tới chí bảo “Thanh Dương Xích” của lão tổ.

Lão tổ, trụ cột duy nhất của Trình gia đã phi thăng.

Lão tổ có rất nhiều bảo vật, ngoại trừ Thanh Dương Xích, gần như mỗi một thứ đều được phân chia rõ ràng.

Một phần bảo vật, lão tổ để lại cho gia tộc.

Một phần khác, lão tổ đưa cho cao nhân hảo hữu của mình, nhờ hảo hữu giúp đỡ quan tâm hậu bối Trình gia.

Duy chỉ có chí bảo “Thanh Dương Xích” kia, đến nay còn chưa biết tung tích, thậm chí ngay cả lúc độ kiếp, lão tổ cũng chưa từng sử dụng Thanh Dương Xích, hình như chỉ dựa vào bản thân đã vượt qua thiên kiếp hung hiểm.

Lúc có người hỏi việc này, lão tổ còn nói: “Sau khi ta phi thăng, đám tiểu bối Trình gia không thể giữ được chí bảo như Thanh Dương Xích, để lại cho bọn họ cũng chỉ là hoài bích có tội, là họa không phải phúc.”

Đám trưởng lão gia tộc còn tưởng lão tổ đã đưa Thanh Dương Xích cho một vị cao nhân nào đó.

Nhưng trước đó vài ngày, lúc đại trưởng lão dựa vào một giọt tinh huyết lão tổ để lại, xuyên qua một cây Thanh Dương Xích hàng nhái cảm ứng tình trạng của hàng thật, lúc này mới phát hiện –

Chí bảo Thanh Dương Xích của lão tổ, đến nay vẫn là vật vô chủ!

Nếu lão tổ đưa Thanh Dương Xích cho một vị cao nhân nào đó, một chí bảo có linh tính như thế, chắc chắn đã sớm chủ động quy thuận, một khi quy thuận, Thanh Dương Xích sẽ chủ động hấp thụ pháp lực của chủ nhân để nhận chủ, sao bọn họ có thể cảm ứng được tình trạng của hàng thật?

Vật vô chủ cũng có nghĩa lão tổ không tặng Thanh Dương Xích cho người khác, chỉ giấu đi.

Chỉ trong chốc lát, sau khi đám trưởng lão gia tộc bàn bạc, rồi rút suy đoán, có lẽ lão tổ cố ý nói như thế, chỉ vì để người khác tưởng Thanh Dương Xích không ở trong tay Trình gia. Mà lão tổ giấu Thanh Dương Xích đi, e rằng cũng hy vọng đám hậu bối âm thầm tìm về.

Cứ vậy, người ngoài cũng không biết Thanh Dương Xích còn ở Trình gia, hoàn toàn có thể làm chí bảo trấn tộc, sử dụng như át chủ bài vào thời khắc mấu chốt.

Hơn nữa trước khi lão tổ phi thăng, còn cố ý để lại một bức phi kiếm truyền thư bí ẩn, càng chắc chắn suy đoán của các trưởng lão Trình gia.

Biết đâu trong bức phi kiếm truyền thư kia, có liên quan đến địa điểm cất giấu Thanh Dương Xích thì sao?

Sau khi các trưởng lão trong gia tộc phát hiện chuyện này đã nghiêm khắc ra lệnh, không được truyền tin tức này ra ngoài, chỉ có người trong nội bộ Trình gia được biết chuyện này.

Thế là, đám đệ tử Trình gia cũng bắt đầu ríu rít âm thầm tìm kiếm địa điểm hạ lạc của Thanh Dương Xích.

Trình Bất Hưu thân là đời sau dòng chính của lão tổ, còn có pháp bảo “Phá Ách La Bàn” do lão tổ ban thưởng, tất nhiên không thể bỏ qua cơ hội này.

Nhưng hôm qua đúng lúc hắn ta có chuyện quan trọng, vì thế hắn ta giao la bàn cùng một giọt huyết dịch của lão tổ cho nữ nhi Trình Thất Nguyệt, dặn dò nàng đi tìm kiếm phương hướng phi kiếm truyền thư của lão tổ.

Nhưng hắn ta không ngờ, hôm qua sau khi nữ nhi về nhà lập tức nói không muốn tìm nữa, đột nhiên bắt đầu bế quan tu luyện, cũng không biết nàng mang về một bức tự thiếp bình thường lấy được từ nơi nào, còn cố ý treo trên tường trong phòng.

Hắn ta hỏi hai lần, Trình Thất Nguyệt vẫn không chịu lộ ra nửa chữ.

Điều này khiến Trình Bất Hưu hơi nghi ngờ.

Có phải... Nữ nhi đã tìm được Thanh Dương Xích rồi không?

Có lẽ vậy, chỉ vì nàng phát hiện tu vi của mình không đủ, chưa thể khiến Thanh Dương Xích nhận chủ, cũng không thể cưỡng ép luyện hóa, vì vậy mới cố ý giả vờ như từ bỏ, về nhà bế quan tu luyện, tranh thủ sớm ngày đột phá, từ đó mới có cơ hội đi luyện hóa Thanh Dương Xích, tranh thủ tương lai được gia tộc thừa nhận, được phụ thân nghiêm khắc như hắn ta công nhận?

Đây là một suy đoán rất hợp lý, cũng rất logic.

Phần lớn người tu hành đều có trải nghiệm cuộc sống phong phú, hơn nữa đứng cao nhìn xa, tư duy mở rộng, sao lại không am hiểu suy đoán và não bở?

“Nếu thật sự là như vậy, nha đầu Thất Nguyệt này không thể cưỡng ép luyện hóa Thanh Dương Xích, nhưng ta có thể.”

Trình Bất Hưu nhìn thoáng qua cửa tiệm tranh chữ cách đó không xa, lật tay một cái, trên tay trái lại xuất hiện một cây thước cổ bằng gỗ màu xanh. Hắn ta lập tức dùng thước cổ nhẹ nhàng gõ vào la bàn bên tay phải, bên ngoài la bàn lập tức thấm ra một giọt máu tươi.

Máu tươi nhanh chóng dung hòa vào chiếc thước gỗ màu xanh.

Chiếc thước màu xanh này là hàng nhái của Thanh Dương Xích, còn giọt máu này là của lão tổ.

Dựa vào huyết dịch của lão tổ có thể tạm thời kích phát cảm ứng giữa Thanh Dương Xích hàng nhái và hàng thật, trong phạm vi trăm mét, nếu tồn tại Thanh Dương Xích hàng thật, chỉ cần còn chưa nhận chủ, tất nhiên sẽ có cảm ứng.

Trình Bất Hưu mong đợi nhìn Thanh Dương Xích hàng nhái trong tay.

Một giây sau, chỉ thấy sau khi huyết dịch thấm vào chiếc thước cổ màu xanh, nó chậm rãi run lên, cứ như lực hấp dẫn của nam châm, một lực kéo khó hiểu đột nhiên phát ra từ chiếc thước cổ.

Còn phương hướng lôi kéo chính là cửa tiệm tranh chữ tên Hà Minh Hiên cách đó không xa.

“Thanh Dương Xích hàng thật, thật sự ở chỗ này!”

Đôi mắt Trình Bất Hưu đột nhiên tỏa sáng, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm cửa tiệm tranh chữ nho nhỏ kia.

Chương 25: Xin hỏi... Đây là hiệu ứng sao? (1)

Hai mắt Hàn Tố Tâm nhìn chăm chăm ngoài cửa, pháp lực trong người mơ hồ lưu chuyển, kìm nén không phát ra.

Dù người phạm không nhìn thấy pháp lực hư ảo hình thành từ pháp thân, nhưng nàng vẫn quen cẩn thận là hơn, nếu không một khi bị người phạm phát hiện sự khác lạ, khiến ngoại ma giáng lâm, vậy thì rắc rối.

Cho dù nàng chưa hề dẫn tới ngoại ma giáng lâm, cũng không cản trở sự hiểu biết của nàng với ngoại ma.

Từ sau kiếp nạn lớn thời kỳ thượng cổ kia, Thiên Đình hóa Vô Gian Thiên Đình, Nguyệt Cung hóa Thái Âm Thần Quân, Thế Giới Thụ hóa Uế Thổ Kiến Mộc, Tinh Thổ Linh Sơn hóa Cực Dạ Linh Sơn... Rất nhiều tiên thần chi địa bị luân hãm, trong thiên địa này cũng tràn ngập vô cùng vô tận ngoại ma.

Ngoại đạo chi ma.

Chúng nó vô cùng vô tận, ẩn nấp sâu trong tiềm thức sinh mệnh phạm trần.

Vô số sinh mệnh phạm trần như đôi mắt của ngoại ma, cũng có thể nói là camera giám sát của thiên nhãn, một khi người phạm phát hiện việc không hợp lý, tồn tại khác hẳn với bình thường, ví dụ như người tu hành lộ ra thân thông bị người phạm phát hiện, sẽ dẫn tới ngoại ma xâm nhập và tiến công.

Một khi ngoại ma giáng lâm, dưới đa số tình huống, kết cục của người tu hành sẽ là vẫn lạc ngay tại chỗ, hoặc bị ngoại ma cắn nuốt.

Càng là người tu hành cường đại, sẽ dẫn tới ngoại ma càng đáng sợ hơn!

Vì vậy, dù đạo thống do Thiên giới truyền thừa hay là giáo đạo của các cao nhân tiền bối, đều không ngoại lệ, đặt “bí ấn” lên hàng đầu, dù là tránh tiếp xúc hay là nguy trang diễn kịch, tu hành giả phải thời thời khắc khắc chú ý tới bí ấn.

Người tu hành tuyệt đối không thể bị người phạm phát hiện!

Đây là thiết luật.

Vì vậy trong mắt người phạm, thế giới này rất bình thường.

Nếu không phải bắt đực dĩ, các tu hành giả cũng không muốn tranh đấu, dù muốn động thủ đấu pháp, cũng phải thiết lập tốt pháp thuật cấm chế kết giới đủ loại, đề phòng bị người phạm phát hiện.

“Hy vọng... Đừng để ta ra tay...”

Hàn Tố Tâm nhìn chăm chăm ngoài cửa tiệm tranh chữ, nếu có thể, nàng cũng không muốn mạo hiểm.

Dù kết quả do nàng dùng phương pháp thôi diễn đấu số tử vi suy tính ra dường như không quá may mắn, nhưng nếu có thể nói chuyện tử tế rõ ràng, đúng là không còn gì tốt hơn.

Đột nhiên –

Dường như bầu trời bên ngoài cửa sổ trở nên âm u hơn, vừa rồi còn ánh nắng rực rỡ, lúc này đột nhiên lại trở nên tối tăm hơn nhiều, trong tiệm tranh chữ sáng sủa cũng trở nên tối tăm hơn mấy phần.

Bên ngoài cửa sổ, cơn gió thổi qua, lá cây xào xạc, trên mái hiên vang lên tiếng tiếng chim sẻ hót khê, trên đường phố xa xa vang lên tiếng động cơ ô tô và tiếng còi... Vào thời khắc này, đủ loại âm thanh hoàn toàn biến mất.

Yên lặng như chết.

Không chỉ âm thanh bên ngoài, ngay cả Hàn Tố Tâm thử dùng đầu ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn cũng không thể phát ra âm thanh.

Ngay lúc này, dường như âm thanh đã mất đi năng lực truyền bá.

‘Cấm chế vô thanh? Còn có cấm chế giống với pháp thuật ảo cảnh...’

Trong mắt Hàn Tố Tâm hiện ra vẻ lạnh lẽo.

Xem ra, đôi phương vốn không muốn trò chuyện với nàng, trực tiếp sắp xếp kết giới huyền cảnh để tránh bị người phạm phát hiện, loại bỏ âm thanh, bóp méo tia sáng.

Hiển nhiên hẳn ta đã chuẩn bị sẵn sàng ra tay.

Hả?

Hàn Tố Tâm đột nhiên quay lại nhìn, chỉ thấy bóng tối hình thành từ bệ cửa sổ cách đó không xa đột nhiên vắn vẹo, bóng tối này như chất lỏng đang dịch chuyển, nhanh chóng lan tràn trên mặt đất.

Khi cái bóng này đến gần, đột nhiên lộ ra một cánh tay do bóng tối mơ hồ tạo thành, vươn thẳng đến chỗ thước chặn giấy đá xanh trên bàn sách.

Thần thông của pháp thân nhất mạch Thái Âm Thần Quân?

Ánh mắt Hàn Tố Tâm trở nên lạnh lẽo, nàng nâng đầu ngón tay lên, chỉ vào khoảng không.

Chỉ thấy từng điểm sáng lấp lánh như ánh sao hiện ra quanh người nàng, trong chớp mắt đã huyền hóa thành tay áo bào hơi hư ảo, tay áo này dài rộng, cứ như một ống tay áo có thể bao trùm thiên địa, lấy màu tím tón

quý làm nền, còn thêu đường chỉ viền vàng và một long trảo như ẩn như hiện, dưới ống tay áo tôn quý là một bàn tay mơ hồ hư ảo.

Theo nàng điếm ra một chỉ, bàn tay trong tay áo khiến lượng lớn quang huy như ánh sao bắt đầu khởi động, đúng lúc một chỉ chạm vào bàn tay mờ ảo.

Dưới tình huống nàng cố gắng kiềm chế lực lượng, hai bàn tay hư huyền chạm vào nhau, sức mạnh cũng không lan đến bàn đọc sách gần bên cạnh, chỉ đưa tới một cơn gió mát, khiến tờ giấy mỏng trên bàn sách bay phấp phới mà thôi.

Một lần giao thủ, Hàn Tố Tâm lùi lại ba bước.

Trong khoảng tối có một nam tử cao gầy mặc áo khoác màu đen thoát ra, mái tóc dài được buộc sau đầu, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng hiện ra vẻ ác liệt.

Trình Bất Hưu!

Lúc hắn ta bị một chỉ này của Hàn Tố Tâm chấn động tới mức bay ngược ra sau, lại vung tay lên, ném một chiếc thước đẽ giấy bằng gỗ màu xanh ra.

Thanh Dương Xích hàng nhái!

Chiếc thanh mộc cổ xích kia xoay tròn bay múa giữa không trung, đồng thời tỏa ra từng luồng ánh sáng màu xanh, theo chiếc thước cổ xoay tròn, ánh sáng trở nên càng ngày càng dày đặc, càng ngày càng lóa mắt, cứ như sắp biến thành một mặt trời màu xanh!

Sắc mặt Hàn Tố Tâm đột nhiên thay đổi.

Thanh Dương Xích!

Dù nàng chưa từng thấy chí bảo Thanh Dương Xích trong truyền thuyết có dáng vẻ gì, nhưng thanh mộc cổ xích trước mắt chắc chắn là Thanh Dương Xích hàng nhái.

Chương 26: Xin hỏi... Đây là hiệu ứng sao? (2)

Mà nam tử trước mắt này vừa xuất hiện đã nhào đến chiếc thước chặn giấy đá xanh trên bàn sách, trên người lại mang theo pháp bảo Thanh Dương Xích hàng nhái chỉ Trình gia mới có, nàng không cần nghĩ cũng biết – e rằng chiếc thước chặn giấy đá xanh trên bàn sách chính là Thanh Dương Xích thật sự!

Nàng cũng không rảnh rỗi hoảng sợ vì Lâm tiên bối lại dùng chí bảo Thanh Dương Xích để chặn giấy, dù sao lúc ở cửa vào hẳn còn dùng Luồng Nghi Tự Pháp Bồn rửa bút, cũng không tính là ngoài ý muốn.

Mà điều nàng lo lắng nhất hiện tại là, dù Thanh Dương Xích này là hàng nhái vẫn có uy lực cực mạnh, một khi bộc phát ra, dù nàng dùng hết toàn lực bảo vệ tiệm tranh chữ này, chỉ sợ cũng không cách nào hoàn toàn ngăn cản được.

Chỉ cần một chút dư ba đã khiến tiệm tranh chữ nho nhỏ này phải sụp đổ.

Liều mạng!

Hàn Tố Tâm thấy mặt trời màu xanh đang bành trướng kịch liệt này sắp bộc phát ra, không nhìn được cản rãng, định liều mình thử một phen.

Nhưng mà, đúng lúc này –

Trong âm thầm, chiếc chậu sắt xám xịt kia, chiếc chậu sắt không đáng chú ý bị chia cắt thành hình luồng nghi thái cực được đặt trên chiếc bàn nhỏ gần lối vào của cửa tiệm thư pháp kia, đột nhiên chậm chạp lại hữu lực xoay tròn.

Giờ khắc này, trong chậu nhỏ như xuất hiện một vòng xoáy vô hình cực lớn.

Trong tiệm tranh chữ, mặt trời nhỏ màu xanh đang bành trướng đến sắp bộc phát trên không trung đột nhiên như quả bóng chứa đầy nước bị một cái ống hút chọc vào, ánh sáng màu xanh chói mắt lập tức uể oải phai nhạt dần, dọc theo quỹ tích vô hình, liên tục không ngừng mà tụ vào trong chiếc chậu sắt màu xám không đáng chú ý kia.

Ánh sáng mặt trời âm đạm ngoài cửa sổ lại lần nữa khôi phục rực rỡ, căn phòng vốn đang u ám cũng trở nên sáng sủa.

“Soạt...” Dường như có tiếng hút nước vang lên.

Chẳng mấy chốc, ánh sáng màu xanh đã hoàn toàn biến mất trong vô hình, chỉ còn lại một cây thước cổ gỗ xanh không còn uy lực, không còn

sức lực xoay tròn vài vòng giữa không trung, cuối cùng “lạch cạch” một tiếng, rơi xuống mặt đất.

Cứ như biến thành một đoạn gỗ khô không có sức lực.

Trình Bất Hưu đang chuẩn bị nhân lúc Thanh Dương Xích hàng nhái bộc phát mà cướp lại Thanh Dương Xích, nhìn thấy tình cảnh này, hắn ta không nhịn được ngây ngẩn cả người.

Hắn ta hơi ngây ngốc nhìn về phía kẻ đầu sỏ hút đi linh lực của Thanh Dương – chiếc chậu sắt màu xám không đáng chú ý.

Nó nằm lặng yên ở đó, như chưa xảy ra chuyện gì.

‘Lâm tiền bối không ở đây, Lương Nghi Tụ Pháp Bồn vẫn có thể tự phát động? Dù chí bảo có linh tính cực mạnh, cũng phải có linh lực mới hoạt động được...’

Hàn Tố Tâm ngỡ ngác, lập tức kịp phản ứng lại: ‘Đúng! Trong Lương Nghi Tụ Pháp Bồn có mực nước do Lâm tiền bối rửa bút để lại, lúc Lâm tiền bối tưới cây, mực nước trong chậu còn chưa bị đổ sạch, linh lực tinh thuần cỡ ấy, dù chỉ còn lại một chút cũng đủ để thúc đầy Lương Nghi Tụ Pháp Bồn!’

Đây chính là chí bảo Lương Nghi Tụ Pháp Bồn, lại am hiểu nuốt hấp tụ hợp pháp lực, dù chỉ thôi động một tia uy năng cũng đủ để kiềm chế Thanh Dương Xích hàng nhái kia.

“Không thể nào...”

Trình Bất Hưu lẩm bẩm một tiếng, không thể tin nổi nhìn chiếc chậu sắt màu xám không nổi bật kia, mặc dù hắn ta đã nghe về danh tiếng của Lương Nghi Tụ Pháp Bồn, nhưng chưa tận mắt nhìn thấy, lại không dám tin tưởng –

Trong một tiệm tranh chữ nho nhỏ, lại tồn tại hai món chí bảo?

“Hả? Âm thanh khô phục rồi?”

Hàn Tố Tâm phát hiện điểm này, đột nhiên kịp phản ứng lại, lúc Lương Nghi Tụ Pháp Bồn hấp thu linh lực của Thanh Dương Xích hàng nhái, tất nhiên cũng sẽ hấp thu cấm chế vô thanh và huyền cảnh bóp méo ánh sáng ở khu vực này.

Dù là cấm chế vô thanh hay là huyền cảnh, đều không ẩn chứa nhiều linh lực, tất nhiên sẽ nháy mắt bị hút khô.

“Người muốn Thanh Dương Xích?”

Hàn Tố Tâm lạnh lùng nói: “Vừa rồi người sắp xếp cấm chế vô thanh, ta không thể nhắc nhở người, nhưng bây giờ cũng không tính là muộn, ta nói rõ cho người biết, tiệm tranh chữ này do một vị cao nhân tiền bối mở ra,

có lẽ người từng nghe về Lương Nghi Tụ Pháp Bồn? Thanh Dương Xích của Trình gia người, còn có Lương Nghi Tụ Pháp Bồn đều là đồ của vị tiên bói kia, chỉ dựa vào người cũng dám nhúng chàm?”

Nàng cũng đoán được, sở dĩ Trình gia lão tổ vượt qua thiên kiếp nhưng ngay cả Thanh Dương Xích cũng không sử dụng, đều là vì vị Lâm tiên bói này.

Mà vì sao Thanh Dương Xích lại ở trong tiệm của Lâm tiên bói, nàng cũng có thể nghĩ ra được.

“Tiên bói?” Trình Bất Hưu lẩm bẩm một tiếng.

Lúc này, ngoài cửa vang lên một âm thanh khác lạ.

Hai người đồng thời quay lại nhìn, đột nhiên phát hiện – chẳng biết từ lúc nào, một nam nhân mặc đồng phục giao đồ ăn đã đứng ngoài cửa, lúc này hắn ta đang tỏ vẻ sợ hãi và giật mình nhìn hai người.

“Xin hỏi... Đây là hiệu ứng sao?” Tiểu ca giao đồ ăn há to miệng.

Nguy rồi!

Sắc mặt Hàn Tố Tâm lập tức thay đổi, lúc này nàng mới nhớ ra, trước khi Lâm tiên bói rời đi có đặt đồ ăn ngoài, chỉ sợ phàm nhân giao đồ ăn này đã đến cửa từ lâu, chỉ là hắn ta bị huyền cảnh lừa gạt, không thể nhìn thấy tình cảnh trong phòng.

Thế nhưng, vừa rời linh lực huyền cảnh bị Lương Nghi Tụ Pháp Bồn hấp thu, huyền cảnh biến mất, linh lực Thanh Dương Xích còn chưa bị hấp thu sạch sẽ, chỉ sợ người giao đồ ăn này đã thấy được tình cảnh Thanh Dương treo lơ lửng giữa trời.

Điều này cũng có nghĩa, bọn họ đã bị ngoại ma phát hiện!

Chương 27: Định! (1)

Lại có phàm nhân ở đây!

Sắc mặt Trình Bất Hưu rất khó coi mà nhìn chăm chăm phàm nhân giao đồ ăn kia, ngón tay dưới ống tay áo khoác đã cong lên búng một cái, một cây ngân châm lập tức im hơi lặng tiếng bay ra ngoài.

Chỉ thấy ánh sáng lạnh lóe lên trong không khí, ngân châm đã bay ra sau lưng tiểu ca giao đồ ăn, trong chớp mắt đã đâm vào da đầu của hắn ta.

Tiểu ca giao đồ ăn ở ngoài cửa còn chưa kịp nói chuyện, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, mềm nhũn ngất xỉu, túi nhựa đựng đồ ăn sáng ở trong tay cũng rơi xuống đất, sữa đậu nành và nước canh đều chảy ra.

“Vong Thần Châm? Quá muộn!”

Hàn Tố Tâm lạnh lùng trầm thấp nói.

Nàng biết, vừa rồi tu hành giả Trình gia này đã thả ra Vong Thần Châm, muốn xóa bỏ ký ức của phàm nhân kia, muốn tránh bị ngoại ma phát hiện.

Nhưng vừa rồi Thanh Dương treo lơ lửng giữa không trung, âm thanh đầu pháp lớn như vậy, trừ khi bị mù, nếu không có ai không nhìn thấy chứ?

Một khắc sau –

Sau khi người giao đồ ăn này ngã xuống đất, đột nhiên xung quanh mờ hồ xảy ra sự biến đổi kỳ diệu, tình cảnh ở nơi xa xa như xuất hiện vụn vẹo, ánh mặt trời màu vàng ấm áp bắt đầu dần biến thành màu xanh lục, trên phiến đá bạc màu hiện ra một tầng sáng xanh rờn khiến người ta sợ hãi, ngay cả bầu trời ngoài cửa sổ cũng như bị người ta giội một thùng sơn màu xanh biếc...

Vào thời khắc này, tất cả xung quanh như bức tranh bị nhuộm một tầng màu xanh mịt mờ.

Chỉ có Trình Bất Hưu và Hàn Tố Tâm không bị ảnh hưởng.

Bất kì một tu hành giả nào nhìn thấy tình cảnh trước mắt đều hiểu điều này có ý nghĩa gì –

Ngoại ma sắp giáng lâm!

Trình Bất Hưu nhìn thấy tình cảnh này, sắc mặt càng thêm khó coi.

Mặc dù hắn ta tính cũng như tên, một khi đã quyết định việc gì, không làm được tuyệt sẽ không bỏ qua, nhưng hắn ta vẫn cẩn thận lên kế hoạch, đề phòng gây ra tai họa.

Vừa rồi hắn ta cảm nhận được Thanh Dương Xích hàng thật, cũng chú ý đến nữ nhân có tu vi không kém hơn hắn ta, nghi ngờ có lẽ đối phương

cũng trùng hợp phát hiện Thanh Dương Xích, nhưng còn chưa kịp luyện hóa, vì vậy hắn ta mới không lo được nhiều như vậy, trực tiếp sắp xếp xong huyền cảnh và cấm chế vô thanh, sau đó ra tay cướp đi.

Bây giờ xem ra, Thanh Dương Xích là đồ của chủ nhân tiệm tranh chữ này, mà hắn ta dường như đã chọc phải một đại nhân vật khó lường!

Điều càng khiến hắn ta khó chịu hơn là, trong lúc hắn ta đấu pháp lại bị phạm nhân phát hiện, đưa tới ngoại ma!

Nhưng ngoại ma ở trước mặt, hắn ta không thể trốn, trốn cũng vô dụng.

Khi ngoại ma giáng lâm, khu vực của tu hành giả đã dẫn ngoại ma tới sẽ bị bóp méo, tách khỏi thế giới hiện thực, Ma vực ngoại đạo xanh lét này chính là minh chứng!

“Cộp! Cộp! Cộp!”

Đột nhiên, một trận tiếng động như đánh vào tảng đá vang lên từ ngoài cửa, khiến hai người đều lạnh cả tim.

Hai người lập tức rời khỏi cửa hàng tranh chữ, nhìn về phía sâu trong ngõ nơi âm thanh phát ra.

Chỉ thấy sâu trong ngõ chập rây xuất hiện một con thú hình dáng quái dị, trông nó hệt như một con báo màu đỏ, trên trán có một cái sừng nhọn, mọc ra năm cái đuôi, trong miệng phát ra tiếng rống lại như đánh vào tảng đá, lộ ra vẻ vô cùng quái dị.

Hơn phân nửa đôi mắt như chuông đồng của nó lòi ra ngoài hốc mắt, bên trên hiện đầy tơ máu vụn vụn, nó khát máu lại điên cuồng nhìn chằm chằm hai tu hành giả trước mặt.

“Là ‘Tranh’!”

Ánh mắt Hàn Tô Tâm thay đổi, lập tức nhận ra dị thú trước mắt, trong rất nhiều dị thú ngoại ma, có lẽ ‘Tranh’ chỉ được xếp ở hạng dưới, nhưng tu hành giả bình thường vốn không có khả năng đối phó với nó!

“Tranh?” Đôi mắt Trình Bất Hưu đột nhiên co rụt lại, trong lòng chỉ cảm thấy tuyệt vọng, không nhịn được cười thảm một tiếng, “Không ngờ ta lại chết ở chỗ này?”

Mấy chục năm trước hắn ta đã được chứng kiến sự đáng sợ của ‘Tranh’, lần đó hắn ta nhận lệnh đuổi bắt một đầu Tranh đã thu hoạch được ý chí tự do, ẩn nấp trong thế gian, còn có hơn mười vị tu hành giả tu vi không hề kém hắn ta đi cùng, thế nhưng không ngờ đầu Tranh kia lại đáng sợ như vậy, bọn họ phải đánh đổi vô cùng nặng nề mới miễn cưỡng tiêu diệt được đầu Tranh kia!

Cuối cùng, chỉ có hắn ta và một người khác còn sống.

Tình hình hiện tại lại càng tồi tệ hơn, hơn nữa gần như không có ai giúp đỡ, bởi vì một khi có tu hành giả khác xâm nhập vào Ma vực ngoại đạo, có thể sẽ đưa tới càng nhiều ngoại ma cường đại hơn!

Chỉ dựa vào hai người họ, sao có thể đối phó với đầu Tranh đáng sợ này?

Cho dù là những cao nhân tuyệt thế sắp phi thăng kia, cũng tuyệt không có khả năng mạo hiểm xâm nhập vào Ma vực ngoại đạo.

Tình huống này đã là thập tử vô sinh!

“Cộc! Cộc! Cộc!”

Trong lúc tiếng động quái dị như đập vào tảng đá trở nên nhanh hơn, đầu Tranh tứ chi cường tráng kia đột nhiên dùng sức, hóa thành một bóng đen lao về phía hai người!

Quá nhanh!

Sắc mặt Hàn Tô Tâm thay đổi, đang định lấy pháp bảo ra liều mạng kéo dài một lúc, đột nhiên nàng cảm thấy trong tay áo truyền đến một tia dị động.

Nàng ngơ ngác, cũng không kịp nghĩ nhiều, vung tay áo lên –

“Soạt –”

Chỉ thấy một bức tự thiếp màu trắng bình thường theo gió mở rộng, bay ra từ trong tay áo của nàng.

Giấy tuyên thành hơi ố vàng bay lượn trên không trung, có thể thấy được bên trên có chữ “Định” đen trắng rõ ràng, lúc này bức tự thiếp như sống lại, không gió mà bay phấp phới giữa không trung. Chữ định rỗng bay phượng múa trên tự thiếp cũng lay động theo tự thiếp, dường như sắp nhảy ra từ trên tự thiếp.

“Định!”

Đột nhiên, một giọng nói bình tĩnh lạnh nhạt lại lộ ra một tia ý cười như sấm sét nổ vang cuộn cuộn, quanh quẩn trong Ma vực ngoại đạo quỷ dị này.

Sau khi Hàn Tô Tâm nghe thấy giọng nói có hơi quen thuộc này, lập tức vô cùng kích động nhìn bức tự thiếp bay múa giữa trời, trong lòng đã trào dâng hy vọng vô hạn.

Nàng đã hiểu, đây là giọng nói của Lâm tiên bối!

Theo giọng nói bình thản này vang lên, bức tự thiếp bay phấp phới trên không trung, chữ “Định” đen nhánh kia đột nhiên bay ra, thoát khỏi tự thiếp, sau khi bay lên bầu trời ma vực màu xanh, một chữ này bắt đầu nhanh chóng phóng đại.

Trong khoảnh khắc, chữ định to lớn này phóng đại đến mức đủ để che khuất bầu trời, sau đó nó chậm rãi đè xuống đầu “Tranh” phía dưới!

Chữ mực cực lớn này cũng như hàm nghĩa của bản thân nó, tuyên cáo quy tắc của nó –

Định!

Dưới sự đàn áp của chữ định này, đầu dị thú ngoại ma hung tàn đáng sợ tên “Tranh” kia điên cuồng run rẩy nỗ lực giãy giụa muốn tránh thoát, lại không cách nào nhúc nhích dù chỉ một chút!

Chữ mực che khuất bầu trời đè xuống, dường như ngay cả Ma vực màu xanh tối tăm cũng đang run rẩy!

“Này...”

Trình Bất Hưu rung động nhìn tình cảnh này, “Nàng lại có được bảo vật trân quý đến mức ấy? Không phải là vị tiên bối kia, cũng là chủ nhân của cửa tiệm tranh chữ này ban cho nàng chứ?”

Chương 28: Định! (2)

Cùng lúc đó, trên bàn sách trong tiệm tranh chữ sau lưng hai người, chiếc thước đá xanh vốn nằm yên lặng trên bàn đột nhiên tràn đầy linh tính trôi lơ lửng, đồng thời điểm đen dính trên thước chặn giấy bắt đầu không ngừng thu nhỏ, nó cũng bay ra khỏi tiệm tranh chữ, hóa thành một vòng mặt trời màu xanh chói mắt vô cùng trên không trung, đè xuống đầu Tranh kia!

Trình Bất Hưu giật nảy mình, vòng mặt trời màu xanh này có uy lực cường đại hơn Thanh Dương Xích hàng nhái mà hắn ta thôi động nhiều!

Không nghĩ tới vậy mà Thanh Dương Xích trong phòng lại chủ động bay ra, cứ như không có ai điều khiển, tất cả đều dựa vào linh tính của bản thân, là cái gì đã phó thác cho nó động lực này?

Hàn Tố Tâm nhìn thấy tình cảnh này, chợt nhớ đến trước đó nàng nhìn thấy một điểm đen trên Thanh Dương Xích.

Đây chính là mực nước Lâm tiên bôi dùng để viết chữ, ẩn chứa linh khí nồng độ cực cao, dù chỉ một chút cũng đủ để thực giục Thanh Dương Xích.

Cũng như một chút xíu mực nước còn lại trong Lương Nghi Tự Pháp Bồn cũng có thể khiến nó tự phát động!

Vốn nàng còn tưởng rằng Lâm tiên bôi không cẩn thận để ngòi bút chạm vào chiếc thước chặn giấy này, vì vậy mới để lại một điểm đen, lúc ấy nàng còn cảm thấy một cao nhân vốn không nên xuất hiện sai lầm kiểu này mới đúng.

Nhưng bây giờ xem ra, chỉ sợ là Lâm tiên bôi cố ý để lại một điểm đen trên thước chặn giấy!

Chẳng lẽ... Lâm tiên bôi đã sớm tính được sẽ xảy ra tình huống trước mắt sao?

“Rầm!”

Uy lực cuộn cuộn của mặt trời màu xanh đè xuống, trong khoảnh khắc, nó nuốt sạch đầu “Tranh” đáng sợ này!

Đợi khi mặt trời màu xanh tản đi, đầu Tranh này chỉ còn lại một cái bóng mờ hồ màu xanh u tối, đã thệt nát xương tan, chỉ còn lại nguyên linh đang chậm rãi chui vào sâu trong hư không, dường như đang chuẩn bị trốn đi.

“Không thể để nó chạy trốn! Nếu không nó sẽ ngóc đầu trở lại!”

Trong lòng Hàn Tố Tâm và Trình Bất Hưu mới vừa hiện ra suy nghĩ này, còn chưa hành động, đột nhiên bọn họ cảm thấy sau lưng truyền đến một sức hút ngập trời. Hai người không nhìn được quay lại nhìn, đột nhiên phát hiện –

Trên chiếc bàn nhỏ ở cửa, Lưỡng Nghi Tự Pháp Bồn màu xám không hề nổi bật kia, lúc này lại đang trôi lơ lửng, miệng chậu đúng lúc nhắm vào nguyên linh của đầu Tranh kia!

Hình thái cực lưỡng nghi trong chậu chậm chậm xoay tròn, vòng xoáy vô hình bao phủ cái bóng mơ hồ có màu xanh u tối kia, trong chốc lát đã hút nó vào trong chậu, dưới sự giao thoa lưu chuyển của âm dương lưỡng khí, chỉ trong chốc lát nguyên linh đã bị xoắn nát, hóa thành hư vô.

Ngay lập tức, ánh mặt trời màu xanh lục lại lần nữa khôi phục màu vàng ấm áp, bàn đá màu xanh u tối trước cửa cũng trở lại dáng vẻ bạc màu cũ nát, bầu trời bị nhuộm thành màu xanh nhạt trên đỉnh đầu, lúc này cũng quay lại màu xanh thăm thẳm.

Thanh Dương Xích rất tự giác bay về trong phòng, một lần nữa rơi xuống bàn sách, dường như nó vẫn là chiếc thước chặn giấy đá xanh không đáng chú ý kia.

Chiếc chậu sắt màu xám trên bàn nhỏ trước cửa cũng khôi phục bình tĩnh, hết như nó chỉ là một chiếc chậu sắt bình thường.

Chữ định trên bầu trời cũng nhỏ lại, quay về tự thiếp, nhưng nó đã nhạt đi một chút, quyền tự thiếp cũng chủ động bay trở về trong tay áo của Hàn Tố Tâm.

Gió êm sóng lặng, vạn vật như thường.

Dường như vừa rồi chỉ là ảo giác, không có gì xảy ra.

Tiểu ca giao đồ ăn nằm trên mặt đất cũng ung dung tỉnh lại, đầu tiên là hơi ngạc nhiên một chút, sau đó hắn ta lập tức xoay người bò dậy, nhìn thoáng qua túi đồ ăn rơi trên mặt đất, lại nhìn hai người Hàn Trình đứng cách đó không xa, hắn ta hơi ngơ ngác gãi gáy.

Hắn ta cũng không nhớ rõ vì sao bản thân lại ngã trên mặt đất, chắc không phải do không ăn sáng, bệnh tụt huyết áp tái phát nên ngất chứ?

Thế nhưng, quan trọng nhất vẫn là công việc, hắn ta đau lòng phát hiện sữa đậu nành và nước canh của bánh bao gạch cua trong túi giao đồ ăn đều đổ ra, vội vàng áy náy nhìn hai người, nói: “Thật sự xin lỗi, ta cũng không biết vì sao lại đột nhiên ngất xỉu, bây giờ ta sẽ đi đổi một phần khác cho hai vị, hai vị xin chờ một chút, thật sự xin lỗi.”

Hàn Tố Tâm đột nhiên nghĩ đến đây là bữa sáng do Lâm tiền bồi đặt, liền gật đầu nói: “Vậy người nhanh một chút.”

“Được, hai vị chờ chút!” Tiểu ca giao đồ ăn vội vàng gật đầu, sau đó cầm theo cái túi xoay người sải bước rời đi.

Đợi sau khi tiểu ca giao đồ ăn rời đi, Trình Bất Hưu vốn đang yên lặng đứng bên cạnh nhìn đột nhiên nói nhỏ: “Người vừa nói, Thanh Dương Xích là của vị tiền bồi chủ nhân tiệm tranh chữ này? Tự thiếp kia của người...”

“Không sai, chữ định vừa trấn áp Tranh, chính là Lâm tiền bồi ban cho ta.”

Hàn Tố Tâm thần nhiên nói: “Chỉ sợ lão tổ nhà người cũng từng nhận được chữ do Lâm tiền bồi ban thưởng, nếu không sao có thể không dùng Thanh Dương Xích mà vẫn có thể dễ dàng vượt qua thiên kiếp như vậy? Có lẽ, Thanh Dương Xích cũng do lão tổ nhà người đưa cho Lâm tiền bồi.”

Hô hấp của Trình Bất Hưu cứng lại.

Bây giờ, cuối cùng hắn ta cũng hiểu vì sao lão tổ không nói ra vị trí của Thanh Dương Xích.

Một vị cao nhân tiền bồi thần thông quảng đại như vậy, lại ẩn nấp trong trốn phàm trần, chỉ sợ ngay cả lão tổ cũng không dám nói ra tên của vị tiền bồi này, tránh chọc vị tiền bồi này không vui.

“Khuyên người một câu, người nên chủ động nhận tội với Lâm tiền bồi đi, Lâm tiền bồi là người rộng lượng, tốt bụng nhân hậu, lại có quen biết với lão tổ nhà người, nếu thái độ của người thành khẩn một chút, biết đâu Lâm tiền bồi sẽ tha thứ cho người.”

Hàn Tố Tâm liếc nhìn hắn ta, lại thờ dãi nói: “Dù sao, Lâm tiền bồi cũng không để ý đến cái gọi là chí bảo này... Chỉ sợ người không biết, trong tiệm tranh chữ này, chí bảo Thanh Dương Xích của Trình gia người chỉ được Lâm tiền bồi dùng làm thước chặn giấy, hơn nữa cái Lương Nghi Tự Pháp Bồn cũng chỉ được Lâm tiền bồi dùng để làm chậu đựng nước rửa bút thôi.”

“Thước chặn giấy? Chậu rửa bút? Thì ra là thế...”

Trình Bất Hưu nghe vậy, lập tức ngơ ngác ngay tại chỗ.

Lúc này, đột nhiên hắn ta hiểu rõ, vì sao rõ ràng Thanh Dương Xích là vật vô chủ, lại bằng lòng giúp người ta trông coi tiệm tranh chữ nho nhỏ này...

Thì ra, vị tiền bồi này vốn không để ý đến Thanh Dương Xích, chỉ là Thanh Dương Xích chủ động quy thuận mà thôi.

Nhìn như vậy, sở dĩ Lương Nghi Tự Pháp Bồn và Thanh Dương Xích chủ động trông coi tiệm tranh chữ này, cũng vì nịnh nọt vị Lâm tiên bối kia...

Hắn ta hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi đi đến bóng tối ở gần đó, chỉ nặng nề để lại một câu:

“Ta về xử lý một chút hậu sự, ngày mai sẽ đến nhận tội với Lâm tiên bối, sống hay chết... đều tùy Lâm tiên bối xử trí, cũng nhờ người chuyên lời giúp ta, chớ lan đến người Trình gia ta.”

Chương 29: Fan chân ái (1)

Trả tiền điện xong, sau khi rời khỏi phòng kinh doanh, Lâm Chỉ Thủy trực tiếp rẽ một cái, đi về cửa tiệm tranh chữ nhà mình.

Phòng kinh doanh của công ty cung cấp điện cách cửa tiệm tranh chữ khá gần, chỉ đi bộ tầm mười phút đã đến đầu ngõ hẻm đi vào cửa tiệm tranh chữ nhà mình.

Nơi này khá vắng vẻ, ngay cả người qua đường cũng không thấy được bao nhiêu, hoàn toàn xứng với giá tiền thuê nhà rẻ mạt của nó.

“Bây giờ ta cũng có chút tiền, có nên chuyển sang nơi khác không?”

Lâm Chỉ Thủy vừa nhìn con đường đi vào trong vừa âm thầm lo lắng vấn đề này.

Có thể nói nơi rách nát này một chút lưu lượng khách cũng không có, có đôi khi ngay cả tiêu ca giao đồ ăn cũng không tìm được vị trí cửa hàng tranh chữ của hần, vẫn cần hần tự mình chạy ra lấy.

Thế nhưng, bây giờ hần đã mơ hồ có khách hàng cố định, có vẻ như... còn đánh vào một phạm vi thần bí?

Phải biết rằng, khách của hần đều là những kẻ yêu thích cổ phong, cả đám đều yêu tha thiết văn hóa truyền thống, còn tôn sùng vị đại gia thư pháp là hần, đồng thời cũng có thể tìm được cửa tiệm nhỏ nằm sâu trong ngõ hẻm vắng vẻ của hần...

Trùng hợp như thế, dù dùng đầu gối để suy nghĩ cũng đoán được chắc chắn chuyện này có vấn đề!

May mắn Lâm Chỉ Thủy luôn am hiểu suy luận, chỉ phỏng đoán một chút, liền hiểu được đại khái –

Chắc hần... Những vị khách này là người trong cùng một giới!

Giới kia có thể là diễn đàn, có thể là nhóm chat, cũng có thể là một đại V ít ỏi nào đó, hoặc là liên hợp những người có cùng sở thích...

Nói tóm lại, giới này tập trung những người cùng yêu thích cổ phong và văn hóa truyền thống.

Hơn nữa, chắc chắn có một vị khách đáng yêu nào đó đã tuyên truyền tiệm tranh chữ của hần với người trong giới này!

Sở dĩ hần có được suy luận này, là vì hôm nay khi hần nhắc đến vị khách họ Lục từng tặng chậu rửa bút cho hần, Hàn Tố Tâm đã nói năng từng nghe tới.

Cũng không phải người nổi tiếng gì, có lẽ là người trong cùng một giới.

Nếu sau này bản thân có thể kinh doanh thật tốt với những vị khách này, dùng danh tiếng đại gia thư pháp của mình đánh vào trong giới này, đào móc ra càng nhiều khách hàng tiềm năng hơn, chiếm lĩnh thị trường lớn trong giới kia, có lẽ hẳn còn có cơ hội kiếm tiền.

Nghĩ như vậy, Lâm Chỉ Thủy phát hiện mình vốn không cần đổi chỗ.

Dù sao thì phần lớn khách hàng đều là ngưỡng mộ danh tiếng mà đến, mở cửa tiệm ở sâu trong ngõ hẻm vắng vẻ thế này, ngược lại càng có ý cảnh khác, hoàn toàn có thể khiến những vị khách này tự bỏ não hẳn là đại gia thư pháp, là cao nhân ở ẩn, chỉ vì chán ghét tranh chấp lợi ích thế tục hồng trần nên mới ẩn cư nơi đây.

Khiến trên người hẳn thêm phần thần bí và thoát tục.

Đây cũng là một điểm bán hàng, một loại bao bì.

Dù sao, những kẻ yêu thích cổ phong cũng thích loại nhịp điệu này.

Tuy vị trí cửa tiệm tranh chữ quá hẻo lánh, hơi khó tìm, nhưng cũng không sao, để những vị khách đó phải tốn chút sức lực mới tìm được tới cửa, bọn họ sẽ càng trân quý kinh nghiệm lần này, từ đó không nở tay không rời đi?

Đây chính là cái được gọi là chi phí chìm.

“Nếu không, sau này lại tìm một bộ quần áo phong cách tương đối cổ xưa? Như vậy có thể mình sẽ càng có phong phạm cao nhân hơn...”

Lâm Chỉ Thủy nghĩ đến cơ hội buôn bán và bản kế hoạch phát triển của tiệm trong tương lai, âm thầm đưa ra quyết định: “Qua mấy năm nữa, nha đầu Tiểu Xà cũng sẽ gả cho mình, mình phải sớm kiếm tiền nuôi gia đình.”

Trong đầu lo lắng tới kế hoạch kiếm tiền, chỉ chốc lát sau, hẳn đã rẽ trái lượn phải đi vào trong ngõ hẻm.

Lúc này, một tiểu ca giao đồ ăn đi tới từ phía đối diện, trên tay còn cầm một túi nhựa.

Lâm Chỉ Thủy quan sát một chút, mở miệng nói: “Dừng bước... Khụ, bữa sáng này của ngươi là đưa đến tiệm tranh chữ ‘Hà Minh Hiên’ số 71 sao?”

Hắn hơi lúng túng, hai ngày nay đi theo đám khách kia đã quen nói kiểu cổ phong, suýt nữa không sửa lại được.

“Đúng.” Tiểu ca giao đồ ăn gật đầu.

“Ồ, bữa sáng này là do ta đặt, ngươi không tìm được đường sao?” Lâm Chỉ Thủy hỏi.

“Của ngươi?”

Tiểu ca giao đồ ăn ngạc nhiên, lập tức nói: “Không phải, vừa rồi ta không cẩn thận làm đổ đồ ăn của ngài, ngài xem nước canh và sữa đậu nành đều bị đổ, ta định đổi lại một phần khác cho ngài, vừa rồi ta đã nói với hai người bạn của ngài trong tiệm.”

“Hai người?” Lâm Chỉ Thủy nghi ngờ nói: “Trong tiệm của ta ngoại trừ một vị khách nữ, còn có người khác?”

“Đúng vậy, một nam một nữ.”

Tiểu ca giao đồ ăn nhẹ gật đầu, lại nhỏ giọng nhắc nhở: “Thế nhưng, nam nhân trong tiệm thoạt nhìn vẻ mặt tối tăm, dường như tâm trạng không được tốt lắm, cứ như đến đòi nợ, hay là ngài nhanh chóng quay về xem một chút đi.”

Lâm Chỉ Thủy khẽ gật đầu, “Cảm ơn.”

“Vậy ngài đừng đánh giá kém ta.” Tiểu ca giao đồ ăn nói ngay.

“Được.” Lâm Chỉ Thủy mỉm cười gật đầu, bảo sao tiểu ca giao đồ ăn này lại nói nhiều như vậy, hóa ra là lo lắng hẳn cho đánh giá kém.

Thế nhưng trong tiệm lại có một vị khách nữa đến?

Tâm trạng không tốt?

Hình như đến đòi nợ?

Nếu là vị khách ngưỡng mộ danh tiếng mà đến, hẳn không nên có vẻ mặt như vậy mới đúng... Vậy đã nói rõ đôi phương có mục đích, có lẽ thật sự đến gây rắc rối?

Về phần gần đây có người sẽ đến cửa gây rắc rối...

“Không phải người đến chính là... Người nhà vị học sinh cấp ba Trình Thất Nguyệt kia chứ?”

Lâm Chỉ Thủy lập tức nghĩ đến khả năng lớn nhất có thể

Chương 30: Fan chân ái (2)

Dù sao, Trình Thất Nguyệt cũng chỉ là một học sinh cấp ba, dù gia đình có điều kiện rất tốt, nhưng việc tiêu mười mấy vạn mua một bức chữ này vẫn có chút xa xỉ quá mức.

Mặc dù lúc ấy hắn đã nói với Trình Thất Nguyệt, để nàng chú ý giữ bí mật này.

Nhưng một học sinh cấp ba có thể kín miệng đến mức nào chứ?

Khụ, đương nhiên người trưởng thành bình thường lại càng không kín miệng.

Dù sao Trình Thất Nguyệt vẫn chỉ là đứa bé, biết đâu phụ mẫu của nàng chỉ nghiêm khắc ép hỏi vài câu, nàng đã nói ra toàn bộ thì sao?

Nếu nghiêm trọng hơn chút, làm không tốt nàng còn nói cả việc Trình lão gia tử đến đây mua chữ...

Vậy sẽ là họa vô đơn chí.

Vừa nghĩ đến bị người nhà đuổi theo đòi tiền, Lâm Chỉ Thủy lại có xúc động muốn quay người chạy trốn.

Hôm qua vừa mua máy trợ thính mới cho Tiểu Xà nhà mình, lại mua quần áo mới cho nàng, đã tiêu rất nhiều trong phần mười mấy vạn đó, muốn hắn trả lại số tiền ban đầu là điều không có khả năng.

“Bình tĩnh, bình tĩnh.”

Lâm Chỉ Thủy hít sâu một hơi, không ngừng thôi miên bản thân: “Ta là đại sư thư pháp, ta có tài năng học vấn thật sự, cũng không tính là hồ tiền, đúng lúc Hàn Tố Tâm cũng ở đây, nàng tôn sùng ta như vậy, có lẽ sẽ nói giúp cho ta một hai. Cùng lắm thì ta lại sang tay bán lại tự thiếp cho nàng, có lẽ nàng sẽ bỏ tiền ra... nhỉ?”

Mang theo tâm trạng lo lắng, hắn cố gắng giữ vững bình tĩnh, từng bước một quay về tiệm tranh chữ nhà mình.

Vừa đi đến cửa đã thấy Hàn Tố Tâm đứng bên bàn đọc sách mỉm cười đi tới, trong vui mừng lại lộ ra cung kính, nàng mở miệng nói: “Lâm tiên sinh, ngài đã quay về rồi.”

Lâm Chỉ Thủy nhìn lướt qua trong tiệm, cũng không phát hiện vị khách nam trong miệng tiêu ca giao đồ ăn.

Hàn Tố Tâm cũng không thể hiện ra vẻ mặt kỳ lạ gì, ngược lại thoát nhìn... hình như lại càng ngưỡng mộ mình hơn??

Cái quỷ gì thế?

“Vị khách ban nãy kia... đi rồi?” Lâm Chi Thủy giả vờ như vô tình hỏi.

Hàn Tố Tâm nghe xong, đôi mắt lập tức sáng lên, mang theo sùng kính mà cảm thán nói: “Ngài thật sự đoán được hần sẽ đến... Nhưng cũng đúng, dù sao thì trước khi hần đến cũng không hề hiểu rõ ngài, càng không biết giá trị của tự thiếp ngài vẽ vượt xa đại giới hần phải bỏ ra, nhận tri lệch lạc cũng bình thường.”

Lâm Chi Thủy nghe vậy, lập tức xác định suy đoán của mình.

Đúng như dự đoán!

Đúng là người trong nhà Trình Thất Nguyệt tìm đến cửa, chắc chắn hôm qua người nhà nàng phát hiện nàng tiêu một khoản tiền quá lớn, tận mười mấy vạn để mua một bức tự thiếp, vì vậy sáng sớm đã tới nhà.

Dù sao, hần cũng không thể trông cậy mỗi người đều yêu quý văn hóa truyền thống, tôn sùng đại gia thư pháp, cũng không thể chờ đợi mỗi người đều có thể giống vị khách Hàn Tố Tâm này, hiểu được trình độ thư pháp của hần cao siêu đến mức nào.

Thế nhưng, đôi phương đã rời đi, hần là không sao rồi chứ?

“Hần cứ bỏ qua như thế?” Lâm Chi Thủy ra vẻ thoải mái hỏi.

Hàn Tố Tâm mỉm cười, gật đầu nói: “Đó là đương nhiên, ta chỉ tiết lộ một chút chỗ cao minh của ngài, lại sau khi thấy được những món trân bảo này, hần liền hiểu được chỗ cao thâm mạt trắc và vĩ đại của ngài, hiểu rõ bản thân đã sai, hần không chỉ từ bỏ suy nghĩ sai lầm trước đó, còn nói rõ ngày mai sẽ đến nhận tội với ngài.”

Tiết lộ một chút chỗ cao minh?

Thấy được trân bảo?

Lâm Chi Thủy nghe mấy từ có vẻ cổ quái này, chẳng lẽ... Hàn Tố Tâm dẫn người nhà Trình Thất Nguyệt tới sau tấm bình phong thưởng thức mấy bức tranh chữ của hần?

Chắc chắn không chỉ đơn giản như vậy, chắc chắn Hàn Tố Tâm còn phải tốn rất nhiều miệng lưỡi.

Thế nhưng, phong cách nói chuyện hiện tại của Hàn Tố Tâm, sao càng lúc càng giống đám fan chân ái khoe khoang idol nhà mình trong giới, hơn nữa còn có xu thế phát triển thành fan nảo nảo...

Ngươi nghe một chút, cái gì cao thâm mạt trắc, cái gì mà vĩ đại... Trời ạ, đây là tiếng người sao?

Có cần nịnh nọt như thế không?

Loại fan cuồng như Hàn Tố Tâm cái gì cũng không hiểu, chỉ biết khoe khoang, tôn sùng idol nhà mình một cách mù quáng, còn tẩy não người

khác, ý đồ biến người khác thành fan giống mình...

Hay lắm hay lắm.

Lâm Chỉ Thủy không khỏi vui mừng đưa tay ra, vỗ vai nàng, khiêm tốn nói: “Ta chỉ là chủ một tiệm tranh chữ nho nhỏ mà thôi, cũng không quá khác biệt so với chúng sinh giữa trần thế này, không mong người khác có thể hiểu ta, chỉ mong một vài tri kỷ hữu duyên là đủ.

Hàn Tố Tâm nghe vậy, không nhịn được càng thấy kính nể vị tiên bối trước mắt.

Đây là tâm thái đến mức nào?

Một nhân vật như Lâm tiên bối, rõ ràng đã thoát khỏi trần thế, vốn nên đứng phía trên đám mây, lại bình yên ẩn vào trong phàm trần, lại coi chúng sinh bình đẳng, rành thế sự, hiểu tình người.

Khiêm tốn như thế, khí khái như thế, đây mới thật sự là siêu phàm thoát tục, cảnh giới tâm linh bao dung thiên địa.

Nếu có thể được vị cao nhân thế này coi là tri kỷ, sẽ là vinh hạnh lớn đến mức nào!

Hàn Tố Tâm không nhịn được gật đầu đồng ý: “Ngài nói rất đúng, thế sự vốn là như thế, không cần cưỡng cầu?”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười gật đầu, nhưng trong lòng lại âm thầm lẩm bẫm.

Khách không thích hợp cũng không thể cưỡng cầu, nếu không, lại xuất hiện tình trạng có người tìm tới cửa giống hôm nay thì phải làm sao bây giờ?

Ôi, nếu có một nhóm fan nào tàn như Hàn Tố Tâm, lo gì không thành nghiệp lớn.

Chương 31: Mặt người (1)

Trong lúc nói chuyện, Lâm Chỉ Thủy nhìn thoáng qua bàn đọc sách và đủ loại đồ dùng trong tiệm, không khác gì so với lúc hấn rời đi, vẫn ở nguyên chỗ cũ, xem ra vị khách này cũng không làm loạn quá mức, thế là hấn mỉm cười nói: “Hàn nữ sĩ, đã làm phiền người trông tiệm giúp ta.”

“Không phiền, không phiền, đây là vinh hạnh của ta.”

Hàn Tố Tâm lại nói: “Hơn nữa ta cũng không giúp đỡ được gì, dù ta không ở đây, chỉ dựa vào những trân bảo mà ngài để lại trong tiệm, có lẽ đã đủ để trấn áp hấn.”

Lâm Chỉ Thủy ngơ ngác.

Lời này... Sao lại cảm thấy có gì đó là lạ?

Chẳng lẽ ý của nàng là, chỉ dựa vào những tranh chữ mà hấn để lại trong tiệm, cũng có thể khiến người nhà Trình Thất Nguyệt tâm phục khẩu phục sao?

Điều này... Cũng có khả năng, dù sao nhiều tự thiếp kỳ diệu tuyệt luân như vậy treo chung một chỗ, còn có tranh thủy mặc tràn đầy ý cảnh làm nền, chắc hiệu quả thị giác cũng khá tốt.

Dù không hiểu nhiều tới mức có thể thưởng thức thư pháp, nhưng dù gì cũng là hậu bối của Trình lão gia tử, được hun đúc trong thời gian dài, có lẽ vẫn có chút nhãn lực.

Ừ, nghĩ như vậy, có lẽ cũng miễn cưỡng nói rõ ràng được... Nhỉ?

Thế nhưng hấn vẫn cảm thấy có điểm là lạ, liền khiêm tốn mỉm cười, nói: “Có lẽ, so với tôn miệng lưỡi, chẳng thà cứ dùng thực lực để nói chuyện thì thích hợp hơn.”

“Ngài nói đúng lắm.” Hàn Tố Tâm gật đầu đồng ý.

Chẳng trách lúc Lâm tiên bối rời đi lại nói nàng không cần lo lắng, muốn nàng đứng quá căng thẳng, cứ thả lỏng.

Bây giờ xem ra, đúng là tiên bối đã để lại một tay.

Hai chí bảo sớm để lại nét mực – Thanh Dương Xích và Luồng Nghi Tu Pháp Bồn, cho dù không ai không chế, cũng đủ để đối phó với tu hành giả bình thường như nàng.

Đột nhiên nàng giật mình, không nhịn được hỏi: “Nói vậy, trước khi Lâm tiên sinh rời đi đã tính được sẽ xảy ra chuyện vừa rồi sao?”

Lâm Chỉ Thủy nghe vậy hơi ngơ ngác.

Tính được cái quỷ gì?

Có phải vị fan nảo tàn này đã mù quáng tôn sùng mình quá mức rồi không, tưởng hấn là Gia Cát Lượng liệu sự như thần sao?

Thế nhưng, thật ra hấn đã sớm đoán trước việc phụ huynh của Trình Thát Nguyệt sẽ tìm tới cửa, chỉ không ngờ lại đến nhanh như thế, tiểu nha đầu này đã nói sẽ giữ bí mật, thế nhưng ngay cả một ngày cũng không giữ được, miệng quá rộng.

Thế là hấn khẽ lắc đầu, ăn ngay nói thật: “Ta cũng chỉ chuẩn bị trước mà thôi, chuyện trên thế gian này, ai có thể tính rõ ràng được chứ?”

“Chuẩn bị trước...”

Hàn Tố Tâm nghe thấy “lời lẽ khiêm tốn” này của Lâm tiên bối, không nhìn được như có điều suy nghĩ.

Đúng vậy, Lâm tiên bối cũng đã sớm đoán trước mọi việc xảy ra trong ngày hôm nay.

Lúc này nàng cẩn thận suy nghĩ, cũng phát hiện một số dấu vết còn sót lại.

Ví dụ như, sáng nay sau khi Lâm tiên bối rửa bút xong, lại không đổ sạch mực nước trong Lưỡng Nghi Tụ Pháp Bồn, thoát nhìn như một nét mực vô tình để lại, lại cung cấp linh lực cho Lưỡng Nghi Tụ Pháp Bồn.

Sau đó, lúc viết chữ “Định” cho nàng, dường như hấn lại không cẩn thận để lại một điểm đen trên Thanh Dương Xích, đây cũng là một phục bút(1).

(1) Phục bút/伏笔: là kỹ thuật được người viết sử dụng để cung cấp các manh mối, giúp độc giả có thể đoán trước điều có thể xảy ra sau đó trong câu chuyện.

Tiệm tranh chữ này nhìn như yếu ớt, nhưng khi nam tử tu hành giả của Trình gia đấu pháp với nàng, gần phá hủy tiệm tranh chữ, đột nhiên Lưỡng Nghi Tụ Pháp Bồn lại vừa vận hóa giải nguy cơ.

Ngay lúc ngoại ma giáng lâm, chữ “Định” này cũng phát huy tác dụng vượt quá sức tưởng tượng, đại thần thông giấu sâu trong tự thiếp lại đủ để trấn áp càn khôn, dừng hình vạn vạn, lúc ngoại ma giáng lâm ở bên ngoài nó còn chủ động bay ra, trấn áp ngoại ma ngay tại chỗ.

Ngay cả Thanh Dương Xích và Lưỡng Nghi Tụ Pháp Bồn đều như được lên kế hoạch từ sớm, đồng thời bay lên tiêu diệt ngoại ma.

Nhiều trùng hợp như vậy, sao nàng có thể không đoán được?

Chỉ nói tới tự thiếp kia, nếu chỉ có tác dụng để nàng khôi phục thần hồn thương tổn, vậy chữ “Định” này chỉ cần phát huy tác dụng dễ hiểu nhất là đủ.

Nhưng nó lại ẩn chứa thần thông lớn vô cùng, lấy tu vi hiện tại của nàng còn không cách nào kích phát, lại vừa vận có đất dụng võ ngay thời khắc quan trọng nhất khi ngoại ma giáng lâm, điều này đủ để chứng minh một vài vấn đề.

Chắc là Lâm tiên bối đã tính ra ngoại ma giáng lâm!

Thoạt nhìn chỉ là một vài hành động vô tâm, nhưng thật ra từng bước đều tràn đầy tính toán.

Đây là năng lực tính toán đáng sợ đến mức nào?

Hàn Tố Tâm đã sớm nghe nói về một vài truyền thuyết thần thoại liên quan đến đại năng của thần tiên.

Năng lực tính toán của những đại năng thần tiên kia rất đáng sợ, tính toán năm trăm năm trước, tính toán năm trăm năm sau, quá khứ tương lai đều nằm trong sự không chế, cho dù không thể thấy rõ chi tiết, cũng có thể nhìn rõ đại thể!

Mà Lâm tiên bối này lại có tính toán vô cùng tinh diệu, khiến nàng đột nhiên cảm thấy... Có lẽ truyền thuyết cũng không phải nói ngoa.

Càng suy nghĩ sâu xa, nàng càng cảm nhận được sự đáng sợ của vị Lâm tiên bối này, bố cục không để lại dấu vết, hết như tự nhiên mà thành, năng lực tính toán kinh người, bảo sao có thể trở thành người đứng trên đám mây chơi cờ.

Nhưng... sao người giỏi tính toán như thế lại mở một cửa tiệm tranh chữ ở trần thế, rốt cuộc hẳn có thể khuấy đảo ra phong vân lớn tới cỡ nào?

Nghĩ đến nàng chỉ là một quân cờ trong đó...

“Sao thế?”

Lâm Chỉ Thủy thấy Hàn Tố Tâm yên lặng không nói gì, dáng vẻ như có tâm sự nặng nề, không nhìn được nghi ngờ nói.

Hàn Tố Tâm đột nhiên bừng tỉnh, thu lại suy nghĩ, thở dài nói: “Vãn bối chỉ đang nghĩ sau này mình nên tới nơi nào, phải làm thế nào mới nắm giữ số mệnh của mình... Trong lúc nhất thời cảm thấy có chút phiền muộn mà thôi.”

Lâm Chỉ Thủy hơi ghen lời.

Vừa rồi hẳn nói nhảm vài lời, cũng có thể khiến nàng suy nghĩ sâu xa như vậy sao?

Những thanh niên này thích chơi chiều sâu, chỉ thích suy nghĩ những vấn đề triết học lãng phí thời gian, tuyệt đối không thực tế.

Thế nhưng, dù sao nàng cũng là khách, hẳn vẫn nên phối hợp với nàng một chút, phải hợp ý mới có thể đánh vào nội tâm.

“Số mệnh như một ván cờ, thiên địa như bàn cờ, chúng sinh như quân cờ, địa vị của mỗi một quân cờ đều bình đẳng, nhưng khi nào quân cờ được lên sân khấu, sẽ xuất hiện ở vị trí nào trên sân khấu... sẽ quyết định giá trị của nó... Nếu không phân thắng thua, sẽ không có đường sống.”

Lâm Chỉ Thủy lắc đầu cười một tiếng, đôi mắt nhìn thẳng vào Hàn Tô Tâm, cố gắng khiến trong ánh mắt hiện ra ba phần lạnh nhạt, ba phần buồn lo vô cớ, cùng bốn phần kiên quyết.

Nhìn thấy không? Thấy trong mắt ta có sơ đồ thống kê hình quạt không?

Lại phối hợp với mấy lời nói nhảm có chiều sâu có đạo lý như thế... Run rẩy đi, những thanh niên truyền thống hệ triết học!

Hàn Tô Tâm nhìn Lâm Chỉ Thủy, trong lòng không nhin được chân động.

Là Lâm tiên bối đã nhìn thấu tâm tư của nàng, vì vậy mới dùng lời này để nhắc nhở nàng sao?

Chương 32: Mặt người (2)

Đúng như dự đoán, Lâm tiên bối thật sự đang mưu tính gì đó, hẳn tặng một vài bức tự thiếp cho đám tu hành giả cùng vì bố trí “ván cờ” của hắn.

Còn quân cờ là nàng, phải sống sót trong ván cờ hung hiểm này, để Lâm tiên bối thắng được ván cờ này...

Thiên địa như bàn cờ, tuy Lâm tiên bối là người chơi cờ, nhưng sao lại không phải quân cờ đang giãy giụa dưới tay người chơi cờ lớn nhất là “số mệnh” chứ?

Chỉ trong khoảnh khắc, nàng hơi hiểu được tâm trạng rất phức tạp trong mắt Lâm tiên bối.

Hàn Tố Tâm hít sâu một hơi, đột nhiên cảm thấy trong lòng hơi nặng nề, nhưng đồng thời cũng trào dâng ý chí chiến đấu, nàng không nhịn được nặng nề nói: “Đa tạ tiên bối đã chỉ điểm, vẫn bối chắc chắn sẽ cố gắng.”

Khóe môi Lâm Chỉ Thủy hơi co quắp, nhưng vẫn giữ được nụ cười, nhẹ gật đầu.

Thật sự gọi mình là tiên bối, không phải vị khách fan cuồng này định theo hắn học thư pháp đấy chứ?

Chẳng qua trong giới thư pháp, gọi tiên bối, vẫn bối gì đó cũng là bình thường.

“Đúng rồi, Lâm tiên bối.”

Hàn Tố Tâm đột nhiên nói: “Trước khi người Trình gia kia rời đi, có nói ngày mai sẽ đến gặp ngài... nhận sai, định nhận lỗi với ngài.”

Nàng vốn muốn nói là nhận tội, nhưng nghĩ lại tu hành giả Trình gia kia cũng không phạm phải sai lầm gì lớn, sao phải nói nghiêm trọng như vậy, ảnh hưởng đến phán đoán của tiên bối?

Hơn nữa, trong lòng nàng mơ hồ có một nghi ngờ, lại không dám nói ra.

Có lẽ, việc ngoại ma giáng lâm ngoài ý muốn này, cũng là một phần trong tính toán của Lâm tiên bối cũng nên?

Dù sao người giao đồ ăn kia cũng do Lâm tiên bối chọn món ăn gọi đến, vừa lúc thấy nàng và tu hành giả Trình gia đấu pháp mới dẫn tới ngoại ma, thật sự quá trùng hợp.

‘Nhận sai cái quý gì?’

Lâm Chỉ Thủy ngạc nhiên, không nhịn được mỉm cười, hỏi: “Người cảm thấy hắn sai ở đâu?”

Không phải vị fan cuồng này đã quán thâm quan niệm kỳ quái gì đó cho người ta, khiến người ta đến nói xin lỗi chứ?

Làm tốt lắm!

“Điều này...”

Hàn Tô Tâm hơi do dự, chẳng lẽ Lâm tiên bối đang khảo nghiệm quan niệm thị phi của nàng?

Nàng vô cùng cẩn thận nói: “Thứ nhất, hấn tự tiện xông vào tiệm tranh chữ của ngài, cũng không có ý tôn trọng ngài, nhưng người không biết không có tội, cũng không thể trách hấn; thứ hai, hấn không biết tất cả mọi thứ trong tiệm tranh chữ đều là của ngài, còn dự định lấy lại thứ vốn thuộc về Trình gia bọn họ, nhưng sau khi bị ta ngăn cản, hấn cũng biết sai, vì vậy dự định ngày mai đến chịu đòn nhận tội với ngài.”

Nàng tự nhận bản thân đều nói sự thật, chỉ là hơi có ý thiên vị, nhưng không thẹn với lương tâm.

Chủ yếu là, lúc người tu hành Trình gia kia rời đi có nói một câu: “Ta về xử lý một chút hậu sự, sống hay chết, chớ để lan tới người Trình gia ta”, khiến nàng hiểu rõ, người này cũng không phải tà đạo mạnh mẽ cướp đoạt, vì vậy cũng sinh ra chút lòng đồng tình.

“Chỉ hai điếm này?” Lâm Chỉ Thủy hỏi.

“Ày... Hấn suýt nữa phá hủy tiệm tranh chữ của ngài...” Hàn Tô Tâm lại bổ sung.

Lâm Chỉ Thủy nghe xong, không nhìn được âm thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Cho dù là con nhà ai đột nhiên bị lừa mười mấy vạn mua về một bức tự thiếp không có danh tiếng gì, chỉ sợ đều sẽ nổi giận.

Tự tiện xông vào tính là gì, muốn lấy lại mười mấy vạn nguyên vốn thuộc về nhà bọn họ, cũng rất bình thường.

Về phần phá hủy tiệm của hấn... Mặc dù điều này hơi bạo lực, nhưng cũng có thể hiểu được.

Thế nhưng, nghe ra hình như tất cả đã được Hàn Tô Tâm hóa giải, cũng không biết nàng đã nói gì với người ta, chẳng lẽ lại khoác lác hấn thành đại gia thư pháp, cao nhân ẩn thế gì đó?

Hoặc là nàng dùng mạng lưới giao thiệp của mình để giúp đỡ hấn?

Điều sau có khả năng lớn hơn.

Ánh mắt Lâm Chỉ Thủy nhìn Hàn Tô Tâm không nhìn được có nhiều hơn mấy phần âm áp, mỉm cười nói: “Chỉ là một căn phòng nho nhỏ mà

thôi, có bị phá cũng không thể tính là chuyện gì lớn, người không cần quá để ý, nhưng ta vẫn phải cảm ơn người.”

“Vãn bồi chỉ bỏ ra một chút sức lực nhỏ bé không đáng kể mà thôi.”

Hàn Tô Tâm nói xong, đồng thời cùng thàn than một câu, Lâm tiên bồi thật sự là người có lòng dạ rộng lượng, tốt bụng nhân hậu.

‘Chỉ chút lực nhỏ bé không đáng kể... Cũng quá giỏi nói chuyện đi?’

Lâm Chỉ Thủy nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói: “Có lẽ phải chờ một lúc nữa đồ ăn mới được đưa đến, người có muốn ăn chút gì không?”

“Điều này... Không cần, vãn bồi cáo từ trước.” Hàn Tô Tâm vô thức rùng mình, vội vàng từ chối.

Bây giờ nàng cảm thấy hơi mất cảm với từ giao đồ ăn này, lần đầu tiên trong đời dẫn ngoại ma giáng lâm, lại là vì phạm nhân giao đồ ăn kia, nếu không có chữ Lâm tiên bồi ban thưởng, chỉ sợ nàng đã biến thành khẩu phần lương thực của ngoại ma.

“Tùy người.”

Lâm Chỉ Thủy cũng không ép buộc, dù sao thoát nhìn nữ nhân này cũng là kẻ có tiền, có lẽ không quen ăn bữa sáng giá rẻ thế này, cứ theo nàng đi.

Sau khi Hàn Tô Tâm rời đi, hấn đợi đồ ăn giao đến có hơi nhàm chán, chợt nhớ tới lúc trước viết chữ cho Hàn Tô Tâm, không cần thận chạm ngòi bút vào chiếc thước đá xanh dùng để chặn giấy kia.

Nếu hấn nhớ không nhầm thì bản thân có để lại một điểm đen trên thước.

Lúc ấy hấn chưa kịp lau sạch sẽ đã vội quay về thanh toán tiền điện.

Lâm Chỉ Thủy đi ra sau bàn đọc sách, cầm lấy chiếc thước đá xanh bình thường trên bàn, không nhìn được thấy hơi nghi ngờ.

Trên chiếc thước đá xanh rất sạch sẽ, không nhìn thấy chút điểm đen nào.

Chẳng lẽ Hàn Tô Tâm đã lau giúp hấn?

Lâm Chỉ Thủy không thể nhìn được cười, vị fan nữ này rất cẩn thận nha.

Hấn nhìn thoáng qua chiếc bút lông yêu quý đặt trên gác bút bên cạnh, tuy buổi sáng vừa rửa một lần, nhưng trước đó viết chữ định lại bị dính mực nước, lúc này mực trên đầu bút đã hơi khô.

Hấn cầm bút lông lên, lại bê chậu sắt màu xám ở cửa, đi vào phòng vệ sinh lấy nửa chậu nước, một lần nữa quay lại rửa bút.

“Hà?”

Không biết vì sao, Lâm Chi Thủy luôn cảm thấy nước trong chậu sắt màu xám hình như hơi xanh, mơ hồ lộ ra màu xanh thăm thẳm mịch.

Hắn cũng không quan tâm nhiều như vậy, dù sao thì cứ rửa bút lông trước lại nói sau.

Đợi sau khi rửa bút xong, mực nước đen nhánh trong chậu cũng mơ hồ hiện ra sắc xanh, hắn khẽ lắc đầu, đổ chậu nước này vào trong vòng đất trồng cây tùng.

Ngay sau đó, hắn đặt chậu sắt xuống, cầm bút lông xoay người đi vào trong tiệm.

Ngay lúc hắn xoay người đi vào trong, lại chưa từng nhìn thấy sau khi hắn đổ nước mực mơ hồ hiện ra màu xanh vào trong đất, mực nước nhanh chóng thấm thấu biến mất, cứ như bị hấp thu.

Cùng lúc đó, cây tùng cường tráng này đột nhiên run lên nhẹ nhẹ, vỏ cây đầy vết rạn trên thân cây bắt đầu chậm rãi vụn vẹo, hàng loạt vết nứt không ngừng biến hóa, nửa ngày sau mới yên tĩnh lại.

Mà lúc này, dáng vẻ của vết rạn trên vỏ cây kia hết là... một khuôn mặt người.

Chương 33: Nhận lỗi (1)

Tối gần chạng vạng tối, mưa phùn mịt mờ.

Đọc theo một con đường lát đá xanh trong làn mưa mỏng lung, thẳng vào đình viện tường trắng ngói xanh đen, bên cạnh là hàng thông xanh, hòn non bộ san sát, có thể thấy được một căn biệt thự nhà vườn phương đông lịch sự tao nhã.

Trình Thất Nguyệt mặc áo thun màu trắng, quần dài rộng rãi màu đen, khuôn mặt như thiếu nữ cấp ba, bước chân nhẹ nhàng đi xuyên qua hành lang uốn lượn có rào chắn sơn đỏ, đi vào một lương đình ở trong đình viện.

Một nam nhân mặc trường sam cổ màu đen đang ngồi phía sau bàn đá trong lương đình, dáng người cao gầy khoảng ba mươi mấy tuổi, mái tóc dài phóng khoáng lại tối tung, trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng có cảm giác cô đơn không diễn tả được, đôi mắt như chim ưng cũng hiện ra vài phần men say, trước mắt bày từng vỏ chai rượu.

Trình Thất Nguyệt nhìn thấy tình cảnh này, không nhận được giật mình nhìn phụ thân ngồi trước mặt.

Ở trong gia tộc, phụ thân là thiên chi kiêu tử, lại là con cháu dòng chính của lão tổ, luôn cực kì phóng khoáng kiêu ngạo, khiến người ta cảm thấy sắc bén, cao ngạo.

Mà hiện tại, phụ thân kiêu ngạo của nàng lại tóc tai rối bời, trên người đầy mùi rượu... Chán nản như một con sâu rượu?

Trình Thất Nguyệt nhìn phụ thân ngồi trong lương đình, không nhận được nói: “Phụ thân, ngài tìm con?”

Đôi mắt say tới lơ đãng mơ hồ của Trình Bất Hưu liếc về phía Trình Thất Nguyệt, nặng nề nói: “Ngồi đi.”

Trình Thất Nguyệt ngơ ngác.

Những năm gần đây, phụ thân càng ngày thất vọng với tiến độ tu hành của nàng, thái độ cũng càng lạnh nhạt hơn, đây là lần đầu tiên phụ thân chủ động để nàng ngồi xuống trước mặt.

Nàng hơi lo lắng không yên, không rõ phụ thân có ý gì.

Trình Bất Hưu khẽ nhíu mày, vừa muốn quát tháo theo thói quen, lại thấy vẻ lo lắng trong mắt nữ nhi, hẳn ta không nhận được thờ dài, giọng điệu chậm dần: “Thất Nguyệt, ngồi xuống đi.”

Trình Thất Nguyệt hơi do dự, lúc này mới ngồi xuống chiếc đôn đá bên cạnh phụ thân.

Trình Bất Hưu cầm chai rượu lên, lại uống một ngụm, lúc này mới tùy ý hỏi: “Tiên độ tu hành thế nào?”

“Có lẽ qua mấy ngày nữa, sẽ có thể vượt qua cửa ải ‘thư viện học sinh’ này.” Trình Thất Nguyệt nói nhỏ.

“Năm nay con đã 37 rồi nhỉ.”

Trình Bất Hưu nhẹ gật đầu, như đang nói với nữ nhi, lại như đang tự nhủ: “37 tuổi vượt qua thiên quan đầu tiên, coi như không tệ, bình thường một chút... có lẽ cũng không phải chuyện xấu.

“Phụ thân, ngài sao thế?” Trình Thất Nguyệt không nhịn được hỏi.

Trình Bất Hưu hơi mỉm cười mỉa mai, lập tức chậm rãi lắc đầu nói: “Không có gì, chờ con qua được thiên quan thư viện học sinh này, trở thành ‘đạo bước dưới ánh trăng’, cũng có thể tính là có chút năng lực tự vệ, đến lúc đó con muốn thư giãn thì thư giãn một chút đi, không cần hi sinh quá nhiều vì tu hành.”

Trình Thất Nguyệt hơi ngạc nhiên, đôi mắt chua xót.

Hơn 20 năm.

Hơn 20 năm qua, ngày nào nàng cũng cố gắng vì tu hành, vì nhanh chóng thức tỉnh pháp thân, vì vượt qua thiên quan đầu tiên ‘thư viện học sinh’ này, nàng đã nguyện trang hơn 20 năm, chỉ vì muốn người thân tự hào về mình nàng mới cố gắng như vậy.

Bây giờ, người phụ thân luôn nghiêm khắc lạnh lùng kia lại nói lời rộng lượng khoan dung như thế?

“Chỉ chớp mắt, con đã 37 tuổi.”

Trình Bất Hưu cầm chai rượu, ánh mắt hơi ngơ ngác nhìn Trình Thất Nguyệt, thờ dãi, nói: “Từ sau khi con bắt đầu tu hành, ta chưa từng ôm con, hiện tại để ta ôm một cái đi, biết đâu đây là lần cuối cùng...”

“Cuối cùng? Phụ thân... Rốt cuộc phụ thân sao thế?”

Vàng mắt Trình Thất Nguyệt đỏ lên, nhìn phụ thân hơi cô đơn yếu ớt trước mặt, hốc mắt không nhịn được hơi ẩm ướt.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại khiến vị phụ thân luôn sắc bén kiêu ngạo biến thành dáng vẻ này?

Đây là lời trần trời sao?

Trình Bất Hưu không trả lời nàng, chỉ đưa tay ra như muốn ôm nữ nhi, nhưng cánh tay do dự giữa không trung một chút, cuối cùng vẫn thu về, lắc đầu nói: “Thôi, nhiều năm như vậy không ôm con, vẫn hơi không quen, hơi xấu hổ.”

“Phụ thân, rốt cuộc ngài sao thế?” Trình Thất Nguyệt hơi nheo ngà� hỏi thăm.

“Đừng hỏi nữa, ta không muốn kéo cả con vào.” Trình Bất Hưu nhìn nữ nhi, khẽ lắc đầu.

Hắn ta biết, có lẽ nữ nhi và vị Lâm tiên bối kia có chút quan hệ, bức tự thiếp treo trong phòng nữ nhi, có lẽ là do vị Lâm tiên bối tặng.

Chỉ là... Hắn ta cũng từng nhìn qua bức tự thiếp kia, chỉ có một tia đao vậ như có như không mà thôi, cũng không phải bức tự thiếp chữ “Định” ẩn chứa đại thần thông của nữ tu hành hắn ta gặp được trong tiệm tranh chữ hôm nay.

Chỉ sợ, bức tự thiếp kia của nữ nhi cũng chỉ là vị tiên bối kia nể mặt lão tổ mà tùy ý tặng cho, chỉ có chút ý nghĩa kỷ niệm mà thôi.

Loại cao nhân tiên bối thế này, ngay cả lão tổ cũng muốn tặng chí bảo lấy lòng, thậm chí ngay cả vị lãnh khốc tự xưng Lục Kiếm Tiên kia cũng đưa tặng Lương Nghi Tự Pháp Bồn, có trời mới biết hắn là nhân vật cấp bậc nào?

Chương 34: Nhận lỗi (2)

Có lẽ là trích tiên, cũng có lẽ là thần tiên chuyển thế... Tóm lại, chắc chắn là thần tiên đại năng đã vượt qua năm đạo thiên quan.

Đại năng bực này, chỉ dựa vào quan hệ tặng một bộ tự thiếp bình thường, sao có thể đề ý đến nữ nhi?

Vì vậy, hắn ta căn bản không nghĩ đến việc đề nữ nhi giúp hắn ta cầu xin.

Hắn ta có thể chấp nhận kết quả xấu nhất, đó là vị tiên bối kia sẽ giết hắn ta ngay tại chỗ, nhưng hắn ta không thể để gia tộc và nữ nhi duy nhất bị cuốn vào.

“Phụ thân...”

Trình Thất Nguyệt thấy phụ thân không nói gì hết, chỉ cô đơn lẻ loi uống rượu, cứ như tử tù sắp bị tử hình, không nhìn được căn môi, nói nhỏ: “Phụ thân... Biết đâu con có thể giúp ngài cũng nên?”

Trình Bất Hưu nhìn nữ nhi, khẽ lắc đầu, nói: “Vớ tu vi của con, nếu sau này ta không có ở đây, sợ rằng cuộc sống của con ở Trình gia cũng không tốt, nhưng chỉ cần sống không lo lắng, phú quý khỏe mạnh là được, bình thường là phúc... Con chỉ cần nhớ, sau này dù con làm việc gì cũng phải suy nghĩ cẩn thận, thế là đủ.”

Trình Thất Nguyệt hít sâu một hơi, nói: “Phụ thân, thật ra con biết một vị cao nhân tiên bối thần thông quảng đại, lão tổ cũng là người quen cũ của hắn, nếu hắn...”

Nàng chưa kịp nói xong, Trình Bất Hưu đã thở dài, mĩa mai cười nói: “Ta biết, con đang nói đến chủ nhân của tiệm tranh chữ tên ‘Hà Minh Hiên’, đúng không?”

“Phụ thân, ngài cũng biết tiên bối?” Trình Thất Nguyệt hơi ngơ ngác.

Trình Bất Hưu im lặng một chút, lắc đầu nói: “Nói cho con biết cũng không sao, hôm nay ta đã chọn... Vị Lâm tiên bối kia.”

Trình Thất Nguyệt như bị sét đánh, ngây ngốc cả nửa ngày, mới run giọng hỏi: “Phụ thân... Sao phụ thân lại chọn tới Lâm tiên bối?”

Trình Bất Hưu đưa tay ra hiệu nàng im lặng, lập tức thần nhiên nói: “Đừng nhắc lại chuyện này, ta đã phạm sai lầm, ngày mai ta sẽ tự đi chịu đòn nhận tội với vị tiên bối kia, sống hay chết ta đều nhận, nhưng tuyệt đối sẽ không liên lụy đến con và Trình gia.”

“Không phải...”

Trình Thất Nguyệt lập tức nói: “Phụ thân, con đã từng trò chuyện với Lâm tiên bối, trong mắt con, Lâm tiên bối cũng không phải loại tà đạo lạnh lùng hung thần, cũng không phải thái thượng vô tình, ngược lại là người thân thiện, cung kính dễ gần, có kiến thức lại không cợt nhả, hẳn nên là một vị cao nhân tuyệt thế lòng dạ rộng lớn mới đúng.”

Trình Bất Hưu nghe vậy, lại lắc đầu thở dài: “Người phàm còn đeo mặt nạ để sống, một đại năng sâu không lường được thế này, không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng, có trăm ngàn khuôn mặt cũng không kỳ lạ. Hiện tại hẳn còn ẩn cư trong chốn trần thế, dù hẳn ngụy tranh hành động cử chỉ như người phàm, chỉ sợ con cũng không nhận ra manh mối gì, sao có thể dựa vào dăm ba câu nói mà kết luận tính cách của hẳn?”

Trình Thất Nguyệt không nhịn được cảm thấy ngạc nhiên.

Trình Bất Hưu đưa tay ra vỗ vai của nàng, nói: “Con đừng lo lắng quá mức, phụ thân chỉ chuẩn bị cho kết quả xấu nhất mà thôi, rốt cuộc như thế nào, ngày mai mới biết được.”

Trình Thất Nguyệt cắn môi dưới, nói: “Vậy ngày mai con đi cùng ngài.”

“Không cần.” Trình Bất Hưu chậm rãi nói: “Con đi cũng không có ý nghĩa gì, nếu đổi thành lão tổ có lẽ còn có chút cơ hội, dù sao lão tổ cũng đã đưa cả Thanh Dương Xích cho Lâm tiên bối, nhưng một tiểu nữ oa như con...”

Nói đến đây, hẳn ta không nhịn được lắc đầu cười một tiếng.

“Thanh Dương Xích? Hóa ra ở chỗ của Lâm tiên bối, bảo sao...” Trình Thất Nguyệt giật mình, nói: “Phụ thân, nếu không ngài cũng tặng lễ tạ tội đi? Nếu có thể khiến Lâm tiên bối vui vẻ, biết đâu ngài ấy sẽ đặc xá cho sai lầm của phụ thân?”

“Tặng lễ tạ tội...”

Trình Bất Hưu im lặng không nói gì.

Hắn ta cũng không nghĩ đến điều này, bởi vì ngay cả “Thanh Dương Xích” – chí bảo trấn tộc của Trình gia, đặt ở chỗ vị Lâm tiên bối kia cũng chỉ là một cây thước chặn giấy, ngay cả chí bảo “Lưỡng Nghi Tụ Pháp Bồn” của Lục Kiếm Tiên cũng chỉ được dùng làm công cụ rửa bút, hiển nhiên đối phương vốn không thèm để ý đến cái gọi là chí bảo nhân gian.

Trước khi lão tổ đi, dù có chia cho hẳn ta chút bảo vật, nhưng không bảo vật nào có thể sánh với chí bảo.

“Phụ thân, Lâm tiên bối đã yêu thích cuộc sống phàm tục bình thản, chứng minh hẳn chú trọng việc ẩn tàng, có lẽ... bảo vật bề ngoài bình

thường lại có công dụng kỳ diệu, càng hợp ý Lâm tiền bối hơn thì sao?”
Trình Thất Nguyệt vô cùng cẩn thận nói.

Trình Bất Hưu suy nghĩ một chút, cảm thấy điều này cũng có lý.

Ở trong mắt vị tiền bối này, dù là chí bảo, chỉ sợ cũng không thể tốt hơn những thứ bình thường phạm tục.

Cho dù hẳn ta lấy kiện pháp bảo quý trọng nhất của mình ra, đôi phương cũng không để trong lòng.

Nhưng nếu tặng lễ nhận lỗi hợp với khẩu vị của vị tiền bối kia, có lẽ sẽ có tác dụng.

“Đúng.”

Trình Bất Hưu chợt nhớ đến một bảo vật đã lâu không lấy ra, đôi mắt say lời đờ cũng rõ ràng hơn mấy phần, “Có lẽ... thứ kia sẽ có tác dụng?”

Chương 35: Thiếu nữ từ trên trời giáng xuống

Hoàng hôn mênh mông.

Ngoài cửa sổ là cơn mưa nhỏ mờ mịn, nhẹ nhàng đánh lên cửa thủy tinh, không một tiếng động.

Lâm Chỉ Thủy ngồi trên ghế trong tiệm tranh chữ, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, hai tay chấp lại với nhau nâng cằm, nhìn chăm chăm cơn mưa ngoài cửa.

Hôm nay không có khách, nhưng hắn cũng không thêm quan tâm, dù sao hắn cũng có khách hàng cố định, hắn chỉ cần ngồi trong tiệm luyện chữ, vẽ tranh một hồi, dần đưa danh tiếng vào giới văn hóa truyền thống kia, sau đó chờ khách hàng đến cửa là được.

Nhưng hắn vẫn hơi buồn bực.

Dự báo thời tiết này thật là ngu ngốc, nói tốt sẽ không có mưa đâu?

Sớm biết vậy hắn đã chuẩn bị một chiếc ô trong tiệm, không mất công phải để Tiểu Xà nhà mình đến đón mình, cũng không biết bao lâu nữa nha đầu nhát gan này mới đến.

Thế nhưng, hắn vốn tưởng nha đầu Xà Tích Lộ này sẽ không dám ra ngoài một mình, không ngờ nàng vừa nghe nói hắn bị nhốt ở chỗ này, lại rất hưng phấn lập tức đồng ý.

Đúng là ngày thường được hắn chăm sóc và bắt nạt quá nhiều, hiếm có cơ hội được “lấy lại danh dự”, cho nên nàng mới thoải mái như thế?

Lại nói, yêu qua mạng hai năm rưỡi, cộng thêm ở chung một năm, đã ở cạnh nhau lâu như vậy hắn còn chưa được hôn nàng lần nào, thật đúng là còn không bằng cầm thú hơn cả Liễu Hạ Huệ.

Thế nhưng, hành động càng thân thiết, càng quá đáng, càng hoàng bạo, càng không hài hòa – chính là đánh đòn hắn cũng đã làm, chỉ cần nha đầu này không tự ti sợ hãi như thế nữa, có lẽ bất cứ lúc nào cũng có thể.

Lâm Chỉ Thủy ngây ngốc, đôi mắt không tiêu cự nhìn chăm chăm phía trước, trong mắt đầy vẻ mờ mịn.

Đột nhiên –

“Bịch bịch.”

Chỉ nghe thấy tiếng vật nặng rơi xuống đất, ở bên ngoài cửa sổ tối tăm, đột nhiên bọt nước bắn tung tóe lên phiến đá bạc màu, dưới ánh đèn mờ ảo trong phòng, dường như những giọt nước kia bị hút lên sau đó lại rơi xuống.

Lâm Chỉ Thủy không nhìn được hơi ngẩn ra, đôi mắt màu nâu tập trung, nhìn chăm chăm ngoài cửa, lại không nhìn thấy cái gì hết.

“Cái gì vậy.”

Hắn quay người cầm lấy chén trà vẫn còn ấm bên cạnh, nhẹ nhàng uống một ngụm.

Lại nghe thấy một tiếng “bịch bịch” như có vật gì rơi xuống đất, nhưng lần này không nặng nề như vừa rồi, hình như là...

Có người đang chạy lấy đà, sau đó bật lên rơi xuống đất phát ra tiếng.

Lâm Chỉ Thủy nghe thấy tiếng động quay lại nhìn, đúng lúc nhìn thấy một màn –

Một thiếu nữ mặc áo jacket màu đen, bên trong mặc áo sơ mi trắng, bên dưới là váy ngắn màu đen, bịch một tiếng nhảy vào vũng nước đọng ở cửa.

Theo đôi chân rơi xuống đất, bọt nước bắn tung tóe, lúc đầu gối của nàng hơi cong lại, để lộ ra hình dáng đôi chân gầy như hoàn mỹ, sau khi đôi chân mảnh mai thẳng tắp kia chịu tác dụng của phản lực cũng chỉ khẽ run lên, chưa từng xuất hiện sóng thịt, hiển nhiên là không có chút thịt thừa nào.

Lâm Chỉ Thủy nhìn thấy hơi im lặng.

Vị tiểu muội muội này ít nhất cũng được 16 tuổi đi, có lẽ tuổi không nhỏ hơn Tiểu Xà nhà mình, lại vẫn có thể ngây thơ như thế, nói tốt nữ sinh trưởng thành sớm đâu?

“Hừ, biết sự lợi hại của cô nãi nãi rồi chứ!”

Thiếu nữ mặc váy ngắn màu đen đứng trong vũng nước đọng, mặc cho nước mưa làm ướt làn váy của mình, sau đó lại chảy xuôi xuống đôi chân, ngược lại hơi có vẻ đắc ý dùng hai tay chống nạnh, hơi há chiếc cằm thon thả lên, lấy dáng vẻ nhìn đời bằng cửa con mắt phát ra tiếng cười “ha ha ha ha ha”.

“...”

Khóe môi Lâm Chỉ Thủy hơi giật giật một chút.

Đây là tận mắt nhìn thấy hiện trường thiếu nữ ngây thơ tính tình trẻ con phát bệnh chuunibyout(1) sao?

(1) Chuunibyout/中二病: là hội chứng tuổi teen hay ảo tưởng sức mạnh.

Hắn không nhìn được ho khan một tiếng, cầm lấy chén trà bên cạnh, lại uống một ngụm, giả vờ như bản thân không thấy gì hết.

Dường như thiếu nữ mặc váy ngắn màu đen kia phát hiện nơi này có người, đột nhiên quay đầu nhìn về phía cửa tiệm tranh chữ, lúc này mới phát hiện Lâm Chỉ Thủy, nàng không nhìn được đôi sắc mặt, trên mặt đầy vẻ căng thẳng hỏi:

“Người nhìn thấy?”

...

Thời gian lùi lại năm giây trước.

...

Ngàn mét trên không trung.

“Nhận lấy cái chết đi!”

Theo tiếng gió dữ dội, Yến Thủy Thủy cắn chặt răng ngà, trong lòng phát ra tiếng quát chói tai, cứ như sao băng bay về phía mặt đất, đồng thời đôi chân mảnh khảnh đi giày da nhỏ màu đen mang theo pháp lực tràn trề, cùng với vô số hạt mưa vừa nhanh vừa mạnh, hung tợn đập xuống đầu quái vật dưới đất.

Con chim to lớn cả người tỏa ra ánh sáng màu đỏ sậm kia có bộ lông màu xanh, lông đuôi màu đỏ, trên hai cánh còn mọc ra móng vuốt, chi dưới màu đỏ sậm rắn chắc, cả người bị từng dòng nước trời buộc, liều mạng giãy giụa.

Lúc này con chim to cao cỡ nửa người này bị hai chân của nàng đá trúng, lại bị vô số hạt mưa xuyên qua đánh trúng, chỉ trong chốc lát đã trở thành bột phấn, hóa thành một luồng khí xanh đỏ rồi biến mất, chỉ còn lại một cái bóng mờ mờ màu đỏ sậm đang liều mạng chui xuống đất bỏ chạy.

“Còn muốn trốn?”

Yến Thủy Thủy nhếch môi, trên má trái lập tức hiện ra một lúm đồng tiền thật sâu.

Giọt nước mưa còn quán quanh cơ thể mềm mại của nàng, khiến tốc độ hạ xuống của nàng càng nhanh hơn, trong chốc lát đã vượt qua khoảng cách mấy chục mét, đuôi kip đoàn nguyên linh của Diệt Mông Điều, một đôi chân dài trắng nõn rắn chắc đột nhiên đập trúng đoàn nguyên linh kia, dưới sự chấn động của pháp lực, trong chớp mắt đã tách nguyên linh của Diệt Mông Điều ra, mặc cho tàn phách của nó đánh vào mặt đất phía dưới, bột nước bắn tung tóe, ngay sau đó tiêu tan thành mây khói.

Cơn gió điên cuồng gào thét, cơ thể của nàng mang theo quán tính kinh người lao xuống mặt đất.

Yến Thủy Thủy lại không hề hoảng loạn, trong lòng suy nghĩ một chút, khống chế giọt mưa giúp nàng giảm tốc độ, tốc độ cơ thể rơi xuống đất bắt đầu chậm lại.

Nàng đứng giữa không trung quan sát căn nhà cũ nát phía dưới, dựa vào linh cảm tìm được một con hẻm sâu vắng vẻ không có ai để rơi xuống, sau đó nàng không nhìn được trong lòng hừ nhẹ một tiếng.

‘Hừ, chỉ là một con Diệt Mông Điều nhỏ nhỏ mà thôi, loại ngoại ma đẳng cấp thấp nhất này, dù cô nãi nãi mới tu hành ba mươi năm đã đủ để đối phó nó, thế mà sư tôn lại có thể không tin ta? 300 đại công, chỉ một mình ta độc hưởng.’

...
Nghe thấy tiếng ho khan rất nhỏ kia, nụ cười đắc ý cao ngạo trên mặt Yến Thủy Thủy lập tức cứng lại.

Cần cổ máy móc quay sang bên cạnh, đột nhiên phát hiện, cũng không biết trong căn nhà gọi là “Hà Minh Hiên” ở trước mắt bán cái gì, lại có một phạm nhân đứng ở đó!

Nàng lập tức luống cuống.

Nếu sự tồn tại của người tu hành bị người phạm phát hiện, rất có thể sẽ dẫn tới ngoại ma giáng lâm!

Ngoại ma giáng lâm vốn không giống với loại ngoại ma tự do diệt sát trên thông cáo tiền thưởng, ngoại ma giáng lâm này mạnh hơn nhiều so với tu hành giả cùng cấp bậc, hơn nữa còn rất khó viện trợ, trên cơ bản có thể nói là thập tử vô sinh!

Diệt Mông Điều chỉ là dị thú ngoại ma đẳng cấp thấp nhất, tu hành giả tầng dưới chót mới vừa bước lên con đường tu hành sẽ dẫn tới ngoại ma này, sau đó nó thôn phệ tu hành giả tầng dưới chót kia, trở thành ngoại ma tự do tồn tại trên thế gian, từ đó mới bị giới tu hành ban bố thông cáo treo thưởng.

Với tu vi của nàng, đương nhiên sẽ dẫn tới ngoại ma đáng sợ hơn Diệt Mông Điều rất nhiều!

“Người nhìn thấy?” Yến Thủy Thủy quay lại nhìn về phía thanh niên trẻ tuổi đứng đối diện, sắc mặt rất khó coi, trong lòng rất hoảng sợ.

Ánh đèn tối tăm của tiệm tranh chữ chiếu vào khuôn mặt của nàng, chiếu rọi khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của thiếu nữ.

Lâm Chỉ Thủy không nhịn được nhìn nhiều hơn một chút.

Ừm, còn rất xinh đẹp, là một mỹ nhân bại hoại.

“Khụ, người nói cái gì?”

Cố gắng không để ánh mắt mình nhìn giọt nước đang chảy xuôi trên đôi chân thiếu nữ, Lâm Chỉ Thủy nhẹ nhàng ho khan một tiếng, cho nàng một nụ cười yên tâm, nói: “Đừng lo lắng, ta không thấy gì hết.”

Nếu không nhìn nhầm, hình như nàng có mặc quần tất, tín nhiệm giữa người với người không còn sót lại chút gì.

Chương 36: Giả vờ nai tơ (1)

“Không thấy được?” Yên Thủy Thủy nghi ngờ nhìn nam tử phàm nhân trẻ tuổi trước mắt.

Rõ ràng phàm nhân này đứng ở cửa ra vào, cách nơi nàng rơi xuống mười mấy mét, một người sồng sờ như nàng rơi từ trên trời xuống, sao hắn có thể không nhìn thấy?

Thế nhưng... Đến bây giờ ngoại ma vẫn chưa giáng lâm, xem ra đúng là hắn không nhìn thấy thật?

Nàng hơi thở phào nhẹ nhõm, lại lần nữa xác nhận: “Ngươi thật sự không nhìn thấy?”

‘Sợ dáng vẻ chuuni đáng xấu hổ bị người ta nhìn thấy như thế sao? Cũng đúng, thật sự rất mất mặt.’

Lâm Chỉ Thủy cười như không cười nhìn đôi chân dài của thiếu nữ, nói: “Yên tâm, thứ không nên nhìn, ta sẽ coi như không thấy.”

Yên Thủy Thủy hơi ngơ ngác.

Ý nghĩa trong những lời phàm nhân này nói, có phải là... thật ra hắn thấy được, nhưng hắn sẽ giả vờ như không thấy được?

Choáng... Rốt cuộc tiểu ca ngươi có nhìn thấy hay không?!

‘Nhưng nếu không dẫn ngoại ma tới, chắc chắn là không thấy được... Có lẽ gia hỏa này thấy ta còn nhỏ, trông lại đáng yêu, muốn hấp dẫn sự chú ý của ta nên mới trêu đùa ta...’

Yên Thủy Thủy hít sâu một hơi, bất đắc dĩ vỗ trán, nói: “Được thôi, vậy coi như ngươi không nhìn thấy đi.”

Nàng đang định xoay người rời đi, đột nhiên khóe mắt liếc qua, phát hiện dưới mái hiên cửa tiệm nho nhỏ này còn gắn camera!

Dù bây giờ phàm nhân này còn chưa phát hiện điều gì, có lẽ trong lòng chỉ hơi nghi ngờ, nhưng chẳng may hắn đi kiểm tra máy giám sát, bị hắn nhìn thấy hình ảnh mình từ trên trời rơi xuống thì nguy!

Sau khi trong đầu thoáng qua suy nghĩ này, Yên Thủy Thủy mới vừa sải bước đã cứng lại.

“Ha ha, ha ha ha.”

Yên Thủy Thủy xấu hổ cười hai tiếng, như không có việc gì đặt bàn chân đi giày da nhỏ của mình xuống, cố gắng ra vẻ tự nhiên xoay người nhìn về phía Lâm Chỉ Thủy, tội nghiệp nhìn về phía hắn, dường như sắp bật

khóc, cầu xin: “Tiểu ca ca, người xem ta đã bị ướt sũng, có thể cho ta đi vào ngồi một chút không?”

Lúc đang nói chuyện, mười ngón tay của nàng đã nắm chặt lấy nhau, đặt trước ngực mình, bày ra dáng vẻ đáng yêu, chỉ thiếu điều bật khóc hu hu.

Lại phối hợp với khuôn mặt thanh xuân xinh đẹp này, sợi tóc đen nhánh ướt sũng dán vào làn da trắng nõn, hàng lông mi thon dài thật dày còn dính giọt nước, càng có vẻ động lòng người.

Khóe môi Lâm Chỉ Thủy hơi giật giật.

Lời này... sao nghe là lạ?

Nếu không biết từ đầu đến cuối, chỉ nhìn mỗi tình huống, dựa vào lời nói vừa rồi kết hợp với vẻ mặt của thiếu nữ cùng giọt nước chảy xuôi trên đùi, chắc chắn sẽ có người hưng phấn nói: Ta từng xem kịch bản này!

“Khụ, vào đi.”

Tuy Lâm đại sư không được tính là một lòng hướng thiện, nhưng cũng không từ chối, dù sao hẳn cũng phải đợi Tiểu Xà nhà mình đến, để nàng vào trong tránh mưa cũng không có gì, có một thiếu nữ đáng yêu nói chuyện giải buồn với mình cũng rất tốt...

“Tiểu ca ca thật đúng là người tốt, cảm ơn người!”

Yên Thủy Thủy vui mừng kêu một tiếng, lập tức lấy tốc độ gàn như là cực hạn của phạm nhân lách vào trong phòng, trong lòng không quên khinh bỉ một hồi.

‘Cô nãi nãi biết mà, đám nam tử phạm trần này vừa nhìn thấy tiểu cô nương xinh đẹp đã không nhúc nhích nổi, vừa rồi ta nói mấy lời mập mờ có hàm ý, hẳn xương cốt của gia hỏa này đã mềm nhũn, chắc chắn hiện tại trong đầu hẳn toàn điều dơ bẩn đi? Đáng vẻ hiện tại của cô nãi nãi rõ ràng chỉ là thiếu nữ 28, thật đúng là cầm thú! Thật muốn cho hẳn biết cô nãi nãi đã 45!’

Đương nhiên, nàng cũng chỉ có thể mắng chửi trong lòng.

Việc khẩn cấp trước mắt là xóa bỏ ghi chép giám sát, nếu dẫn ngoại ma tới thì xong đời.

Tạm thời cứ giả vờ non nớt đi... Nàng âm thầm quyết định.

“Người cứ tránh mưa ở đây.”

Lâm Chỉ Thủy uống một ngụm trà, sau đó lại liếc nhìn thiếu nữ, tùy ý nói: “Bạn gái của ta sắp đến đón ta, có lẽ một lúc nữa sẽ đến, đợi lát nữa ta phải quay về, người cứ chờ mưa tạnh hẵng đi, thuận tiện khóa cửa lại giúp ta là được.”

Yến Thủy Thủy không nhịn được ngẩn ngơ, hỏi: “Được chứ?”

Phàm nhân này không sợ nàng trộm đồ trong tiệm sao? Cho dù có camera, nhưng muốn bắt trộm cũng rất phiền phức, không phải sao?

Lại có thể tin tưởng một người xa lạ như nàng đến thế?

Hơn nữa còn cố ý nhắc đến bạn gái, chẳng lẽ nói... thật ra hẳn cũng không định ấy ấy trẻ con?

“Đương nhiên.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười gật đầu.

Cửa tiệm rách nát này không có một thứ đồ chơi nào đáng tiền, hẳn lắp đặt camera ở cửa ra vào cũng chỉ để trang trí mà thôi, về phần tranh cãi gì đó, bất cứ lúc nào hẳn cũng có thể viết ra một đồng lớn, đối với người không yêu thích thư pháp, đây chỉ là một đồng giấy vụn mà thôi.

Cửa tiệm rách nát này còn sợ người ta trộm?

Hơn nữa nhìn từ khí chất và cách ăn mặc của thiếu nữ này, rõ ràng nàng là hài tử nhà có tiền, sao lại trộm chút đồ rách nát của hẳn chứ?

Đương nhiên hẳn rất yên tâm.

“Vậy thật sự cảm ơn người, tiểu ca ca.” Yến Thủy Thủy lập tức mỉm cười rục rờ.

Nàng vốn định vụng trộm thi triển Vong Thần Châm, để phàm nhân này quên mất ký ức trong khoảng thời gian này, sau đó phá hủy camera gì đó rồi lại rời đi, bây giờ xem ra phàm nhân này rất tốt tính, hay là thôi đi.

Vậy chờ phàm nhân này rời đi, nàng lại xóa bỏ ghi chép giám sát là được.

Lâm Chỉ Thủy nhìn thoáng qua sắc trời ngoài cửa, nói: “Chẳng qua không bao lâu nữa mưa sẽ tạnh, người sẽ không phải chờ quá lâu, huống hồ người cũng không quan tâm việc dầm mưa, đúng không?”

Dù sao cũng đã ướt đầm, còn sợ dầm mưa?

“Sao người biết?” Yến Thủy Thủy hơi giật mình nhìn Lâm Chỉ Thủy.

Chương 37: Giả vờ nai tơ (2)

Cơn mưa rào rích này là nàng dùng thuật cầu mưa để tạo ra, nàng tu hành pháp thân “Cộng Công”, chính là đạo thống truyền thừa do Uế Thổ Kiến Mộc truyền lại, thiên quan đầu tiên “Khâm Thiên Giám” có thể nhìn thấu thiên tượng, mà hiện tại nàng đã tu tới thiên quan thứ hai “Vu Tự”, am hiểu nhất là cầu mưa.

Trận mưa nhỏ này do nàng gọi tới, chính vì muốn thông qua thần thông “Vu Tự”, dùng vũ thủy pháp thuật để tìm kiếm đầu Diệt Mông Điều kia. Đám mây vừa rồi cũng không lớn, không được bao lâu sẽ kết thúc.

Mà phạm nhân này... lại có thể nhìn ra được?

Còn nói nàng không quan tâm việc dâm mưa, điều này khiến nàng có cảm giác đối phương đã nhìn thấu nàng.

Nhưng rõ ràng người này chỉ là một phạm nhân, đâu có cao nhân tiên bối nào phải ở trong phòng tránh mưa, muốn về nhà còn cần người khác đến đón?

Ừ, có lẽ chỉ là ta suy nghĩ nhiều.

Nàng nói thầm.

“Đương nhiên ta biết, điều này rất dễ nhận ra đúng không?” Lâm Chỉ Thủy mỉm cười.

Thật ra, vừa rồi hấn đã lên mạng tìm kiếm một vài phân tích của chuyên gia có liên quan, nghe nói cơn mưa này đột nhiên xuất hiện, chỉ bao trùm một phạm vi nhất định, lượng mưa thấp thế này cũng chỉ là mưa rào mà thôi.

Đương nhiên, trong đó còn có lý luận khoa học gì đó, hấn cũng không rõ lắm, chỉ có thể lừa gạt tiểu cô nương một chút.

“Hấn là người đoán đúng không? Người đừng lừa ta, ta không phải trẻ con.” Yên Thủy Thủy cố ý bĩu môi, học theo thiếu nữ 18 yêu kiều hừ một tiếng.

Lâm Chỉ Thủy buồn cười lắc đầu nói: “Chỉ có trẻ con mới nói mình không phải trẻ con, đám lão già này đều thích giả làm người trẻ tuổi.”

Yên Thủy Thủy há hốc mồm, lại không dám nói gì, hơi bất đắc dĩ nhưng cũng chỉ có thể kiềm chế, dù gì cũng không thể nói mình đã 45 rồi, đúng không?

“Lại nói...” Lâm Chỉ Thủy nhìn thoáng qua sắc trời ngoài cửa, tùy ý hỏi: “Người đã cãi nhau với trưởng bối trong nhà sao? Một mình ra ngoài,

trưởng bối trong nhà người không sợ người xảy ra chuyện?”

“Trưởng bối nhà ta sẽ không lo lắng cho ta, nàng chỉ biết quản ta...”
Yến Thủy Thủy nói thầm một tiếng, lại hơi ngạc nhiên nhìn Lâm Chỉ Thủy:
“Nhưng tiểu ca ca người đoán rất chuẩn đó.”

Không biết tại sao phạm nhân này lại đoán chuẩn như thế, khiến nàng có cảm giác bị nhìn thấu rất khó hiểu.

Lâm Chỉ Thủy chỉ mỉm cười không nói gì.

Thiếu nữ đang thời kỳ nổi loạn, hơn nửa đêm không về nhà, trời đang mưa lại dầm mưa bên ngoài, còn ngày thơ như thế, đương nhiên là ồn ào cãi cọ với trưởng bối trong nhà.

Yến Thủy Thủy thấy phạm nhân này nở nụ cười thần bí, trong lòng càng thấy kỳ lạ, không nhịn được hơi kỳ lạ hỏi thăm: “Lại nói, tiểu ca ca, sao cách nói chuyện của người là lạ?”

Nàng phát hiện phong cách nói chuyện của phạm nhân này nửa cổ nửa không, cho nàng cảm giác... giống như sư tôn và những lão tiền bối đã sống mấy trăm năm đang cố gắng học cách nói chuyện của người hiện đại, nhưng vẫn dùng một số từ ngữ cổ theo thói quen.

Chẳng lẽ... là đang học văn cổ?

“Khụ, nói đã quen, có chút không sửa được.”

Lâm Chỉ Thủy hơi lúng túng nhẹ nhàng ho khan một tiếng, không nhịn được thầm ghen lời.

Mấy ngày nay giao lưu với mấy vị khách quá nhiều, trong chốc lát không đôi lại được...

Ồi, trong mắt những người trẻ thích dùng chữ viết tắt nửa tây nửa tàu để nói chuyện phiếm, chỉ sợ hấn đã biến thành lao lão gia khô khan?

‘Nói đã quen?’

Yến Thủy Thủy hơi nghi ngờ, không nhịn được hỏi: “Chẳng lẽ tiểu ca ca người là diễn viên, hoặc là người lồng tiếng sao?”

“Chỉ là một phạm nhân bán tranh chữ mà thôi.”

Lâm Chỉ Thủy khẽ lắc đầu, cũng lười giải thích quá nhiều với tiểu hài tử này.

“Ồ, hóa ra chỗ người là tiệm tranh chữ, ta còn nói vì sao lại có văn phòng tứ bảo(1).” Yến Thủy Thủy giật mình nhìn thoáng qua bút mực giấy nghiên cùng đủ thứ trên bàn sách.

(1) Văn phòng tứ bảo/文房四宝: Người Trung Quốc cho rằng, bút lông cùng với giấy, mực tàu, nghiên là văn phòng tứ bảo, nghĩa là bốn món đồ

quý của chốn làm văn, trung gian chuyên chở ngôn ngữ, ý nghĩa và nghệ thuật.

“Người thích thư pháp sao?” Lâm Chỉ Thủy không nhịn được hỏi một câu, nhìn từ khí chất và trang phục của thiếu nữ này, hình như nàng cũng xuất thân từ nhà có tiền, biết đâu có thể phát triển thành khách hàng cũng nên?

“Ta từng học một thời gian, nhưng cũng không có hứng thú gì, chỉ là trường bồi trong nhà thích.”

Yên Thủy Thủy lắc đầu.

“Ồ, được.”

Lâm Chỉ Thủy cũng không nhiều lời, ở trước mặt người không thích thư pháp, tranh chữ của hắn không khác gì đồng giấy lộn.

Lúc này, chuông điện thoại vang lên, hắn lấy điện thoại ra xem, đúng là Tiểu Xà nhà mình gọi tới, liền nghe máy.

Ngay lập tức, đầu bên kia vang lên giọng nói có vẻ uất ức và sợ hãi của Xà Tích Lộ: “Alo... Alo? Ta... Ta không tìm thấy tiệm của người, nơi này tối đen, còn... còn quanh co, ta... ta... ta sợ...”

Lâm Chỉ Thủy hơi buồn cười nói: “Người tới đón ta còn sợ? Được thôi, vậy người đừng tìm nữa, chỉ cần chờ ta ở trạm xe buýt trên ngã tư đường ở đầu ngõ hẻm là được.”

“Ồ, vậy người... Người nhanh lên...” Xà Tích Lộ vội vàng nói.

“Được, người chờ chút.” Lâm Chỉ Thủy cười nói.

Sau khi kết thúc trò chuyện, hắn liền cầm túi sách đã được để sẵn bên cạnh, vẫy tay với thiếu nữ, nói: “Ta đi trước, người cứ ở trong tiệm tránh mưa, lúc đi ra ngoài nhớ phải khóa cửa giúp ta.”

“Được, tiểu ca ca tạm biệt.” Yên Thủy Thủy không kịp chờ đợi vẫy tay tạm biệt.

Nếu không phải nể mặt phàm nhân này cũng được coi là tốt bụng trung thực, dáng vẻ cũng rất đẹp mắt, nàng đã sớm mất kiên nhẫn, không thể giả vờ thành thiếu nữ đáng thương, còn há miệng một câu tiểu ca ca, ngậm miệng một câu tiểu ca ca, ọe...

Nôn.

Giả vờ nai tơ trò chuyện cả nửa ngày, cuối cùng người này cũng đi.

Vội vàng xóa bỏ ghi chép giám sát, nàng còn phải về sớm một chút để tranh công với sư tôn.

Chương 38: ĐỂ XUỐNG (1)

Nhìn theo bóng dáng Lâm Chỉ Thủy dần biến mất trong cơn mưa đêm mênh mông, lúc này Yên Thủy Thủy mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng ôm cánh tay, ngẩng đầu nhìn camera giám sát ở cửa.

Nhìn từ góc độ của camera, rõ ràng là màn hình chia thẳng về phía trước cửa tiệm, không có gì bất ngờ xảy ra, có lẽ nó đã quay được tình cảnh nàng rơi xuống đất.

“Rất tốt, chỉ cần xóa bỏ ghi chép giám sát là được, ta có kinh nghiệm với việc này!”

Yên Thủy Thủy nở một nụ cười tự tin.

Trước khi nàng tu hành, từ lúc sinh ra đến khi 15 tuổi, nàng đều sống ở trong huyện thành, mà từ sau khi bắt đầu tu hành, không tới mấy năm, nàng đã vượt qua đạo thiên quan thứ nhất “Khâm Thiên Giám”, cần nhập thế tu hành, vì thế nàng dựa vào quan hệ mà lấy được công việc làm MC chương trình thời tiết ở đài truyền hình.

Dù sao thì ở thời hiện đại này, nghề nghiệp có phần giống với Khâm Thiên Giám thời cổ đại, cũng chỉ có MC chương trình dự báo thời tiết, nàng cũng có thể dựa vào nó để khiến pháp thân dần thức tỉnh.

Trải qua khoảng thời gian nhập thế tu hành, nàng cũng hiểu khá rõ về khoa học kỹ thuật hiện đại.

Xóa bỏ giám sát thật sự chỉ là việc nhỏ, còn rất đơn giản.

“Hả? Trong phòng cũng có một cái?”

Yên Thủy Thủy chợt phát hiện, trong phòng, ở góc trái phía trên cùng của trần nhà cũng có một chiếc camera giám sát đang lấp lóe điểm đỏ, nàng không nhìn được hơi ghen lời: “Một tiệm tranh chữ nhỏ rách nát thế này mà cứ như bảo bối quý giá, còn lắp hai camera?”

Nàng liếc mắt, đang chuẩn bị hành động, đột nhiên cảm thấy trên người ướt sũng, quần áo váy vóc đều ướt đẫm, dính sát vào người rất khó chịu.

Nàng dứt khoát sử dụng pháp lực, không chế quần áo đã bị nước mưa ướt đẫm, ép hết tất cả nước trong quần áo ra ngoài, hội tụ thành một thủy cầu nhỏ nhỏ giữa không trung, sau đó nàng lại điều khiển thủy cầu để nó bay ra ngoài tiệm, rơi xuống mặt đất ướt sũng.

“Phù, cuối cùng cũng dễ chịu.”

Yên Thủy Thủy hơi thở phào nhẹ nhõm, quay lại nhìn lướt qua trong phòng, “Máy tính ở đâu?”

Nàng nhìn một vòng nhưng không tìm thấy máy tính, không nhìn được hơi hoảng hốt.

Tuy nàng không hiểu rõ khoa học kỹ thuật trong mấy năm gần đây lắm, mấy năm trước nàng lại vẫn luôn bế quan khổ tu, nhưng theo lý thuyết, hẳn camera giám sát phải được kết nối với máy vi tính mới đúng, mà video ghi chép cũng được lưu giữ trong máy tính, nhưng sao bây giờ lại không nhìn thấy máy tính đâu?

Đột nhiên Yến Thủy Thủy quay đầu nhìn về phía phòng trong đã bị tấm bình phong ngăn cách, “Chẳng lẽ là ở sau tấm bình phong?”

Nàng sai bước vòng qua tấm bình phong thật dài, lập tức phát hiện phía sau bình phong ngoại trừ một cái giường đơn, chỉ có thể nhìn thấy một vài bức tự thiếp đã được bôi tốt treo ở giữa không trung, còn có lác đác mấy bức tranh thủy mặc.

Lúc những tự thiếp này đập vào mi mắt, nàng lập tức ngây dại.

Đây là cái gì?

Lúc nàng nhìn thấy chữ viết trên những bức tự thiếp kia, đủ loại đạo vận xa xưa không gì sánh được, lại càng sâu không lường được như sóng to gió lớn vô biên vô tận, lập tức nhấn chìm nàng.

Vào thời khắc này, hình như thiên địa cũng biến mất, chỉ còn lại “pháp lý” hiện ra từ những bức tự thiếp này, “đạo” khiến người ta rung động lại si mê tràn ngập trong thế giới của nàng, có thái dương tinh huyền thiên của Bạch Nhật Y Sơn Tẫn (mặt trời dần khuất sau núi rồi lặn mất), có băng tuyết đầy trời của Thiên Sơn Điều Phi Tuyết...

Đủ loại “đạo” không thể tưởng tượng nổi, khiến cho nàng hoàn toàn rung động, cả người không nhìn được đắm chìm trong sự hùng vĩ và huyền diệu của đạo.

Sau đó, dần vứt bỏ các “đạo” tối nghĩa khó hiểu khác, chỉ còn lại “đạo” thích hợp nhất với nàng.

Nó như làn nước bao dung tất cả, thay đổi vô tận, chí nhu chí thiện.

Nàng vốn là Thủy Đức Chi Thân bẩm sinh, thích hợp tu Thủy Hành Chi Đạo nhất, vì thế năm đó sư tôn đã giúp nàng cầu xin đạo thống “Uế Thổ Kiến Mộc” của thượng giới, ban cho nàng pháp thân “Cộng Công”, khởi nguồn của đạo thân này là – Cộng Công đại thần, chính là Thủy Thần thượng cổ, cũng rất phù hợp với nàng.

Bởi vậy nàng chỉ tu hành 30 năm đã sắp vượt qua đạo thiên quan thứ hai, nhưng hiện tại vẫn đang kẹt ở bình cảnh.

Mà bây giờ, sau khi nàng nhìn thấy bức tự thiếp thể hiện Thủy Hành Chi Đạo, nàng hoàn toàn rung động.

Vốn con đường đi thông Thủy Hành Chi Đạo tràn đầy sương mù và tối tăm không thể nào thấy rõ.

Mà bây giờ, sương mù và tối tăm vô tận phía trước như bị xé ra một lỗ hổng, như có ánh sáng lộ ra, dù rất yếu ớt nhưng vẫn để nàng thấy rõ phương hướng.

Đây mới là thủy!

Đây mới là con đường nàng nên đi!

“Phù...”

Không biết qua bao lâu, Yến Thủy Thủy chậm rãi thở ra một hơi, dần tỉnh táo lại từ trong sự rung động mạnh mẽ, cũng nhìn thấy chữ viết trên bức tự thiếp kia –

“Thượng thiện nhược thủy, thủy lợi vạn vật nhi bất tranh.”

(Người thiện có đức cao thì như nước, nước khéo làm lợi cho vạn vật mà không tranh với vật nào)

Nàng nhẹ nhàng đọc từng chữ trên bức tự thiếp, nội tâm khó bình tĩnh nổi.

Thoạt nhìn đây chỉ là mười một chữ cái đơn giản, rõ ràng nàng đã sớm nghe nói tới đạo lý này, nhưng đặt trên bức tự thiếp trước mắt, lại có thể xuyên qua đạo vận ẩn chứa trong chữ viết mà phát huy Thủy Hành Chi Đạo một cách vô cùng tinh tế.

Nàng dám chắc chắn, chỉ cần nàng tiếp tục lĩnh hội, đừng nói tới bình cảnh của đạo thiên quan thứ hai đang cản đường nàng, dù muốn phá ngũ quan, thành đại đạo, cũng là chuyện có hy vọng!

Chỉ cần phá ngũ quan thành đại đạo, vượt qua thiên kiếp, là có thể phi thăng lên thiên giới!

Chỉ trong chớp mắt này, trong lòng Yến Thủy Thủy như thủy triều, không nhịn được nhìn chăm chăm bức tự thiếp “Thượng Thiện Nhược Thủy” kia, giữa hàng mày xinh đẹp đầy vẻ ngóng trông và kích động.

“Thế nhưng...”

Nàng lại hơi nhíu mày, “Tự thiếp quý giá như vậy, hoàn toàn có thể xứng với bốn chữ trân bảo tuyệt thế, chỉ sợ dù là chí bảo cũng không thể so sánh với, sao lại được đặt trong một cửa tiệm tranh chữ nho nhỏ như vậy?”

Chí bảo tức là pháp bảo cường đại nhất nhân gian, nếu có thể thúc giục đến cực hạn sẽ tạo ra uy năng cực hạn ở nhân gian, gần tiếp cận với sức mạnh của thần tiên.

Mà bức tự thiếp này lại có thể chỉ dẫn nàng đi vào đại đạo, để nàng có cơ hội dòm ngó thần tiên chi vị.

Chương 39: ĐỂ XUỐNG (2)

Nhưng dù sao chí bảo cũng là ngoại vật, so sánh ra, vẫn là bức tự thiếp này càng quý giá hơn.

Tự thiếp quý giá như thế lại có những mùi mấy bức, hơn nữa tất cả đều nằm trong tiệm tranh chữ phạm tục nhỏ nhỏ này?

“Chẳng lẽ là phạm nhân kia vô tình đạt được?”

Yến Thủy Thủy không nhịn được hơi nhíu mày, cảm giác khả năng này cũng không quá lớn, nào có chuyện trùng hợp như vậy, vừa vặn có được mùi mấy bức tự thiếp vô cùng quý giá.

Còn có một loại khả năng khác, đó là những bức tự thiếp này... Toàn bộ đều do phạm nhân kia viết!

Nhưng người có thể viết ra tự thiếp như thế, sao có thể là phạm nhân?

Có thể thông qua đạo vận thể hiện ra đại đạo thông tới thần tiên, có nghĩa chắc chắn cảnh giới của đối phương phải nằm trên cả thần tiên!

Nói cách khác, dù là cao nhân tuyệt thế đã phá ngũ quan, thành đại đạo, bất cứ lúc nào cũng có thể nghênh đón thiên kiếp cũng chưa chắc đã có thể cường đại hơn vị chủ cửa hàng tranh chữ thần bí kia!

“Chẳng lẽ... Hắn chỉ đang ngụy trang thành phạm nhân?”

Yến Thủy Thủy hoàn toàn không thể tin được.

Bởi vì thoát nhìn, đối phương không khác gì so với những phạm nhân khác, thậm chí lúc trời mưa hắn còn phải chờ bạn gái đến đón.

Nhưng nếu nói tất cả chỉ là hắn ngụy trang, cũng không phải không có khả năng.

Thế nhưng thế giới này lớn như vậy, nàng tùy tiện rơi xuống một nơi, tùy tiện gặp được một người, lại vừa lúc là đại năng ẩn thế còn cường đại hơn cả người phá ngũ quan?

Khả năng này quá thấp.

“Thế nhưng...”

Yến Thủy Thủy ngẩn ngơ, đột nhiên nhớ lại –

Nàng đánh giết Diệt Mông Điều, từ trên trời rơi xuống, lúc rơi xuống đất tạo ra tiếng động lớn như vậy, rõ ràng đối phương ở ngay cửa ra vào, chỉ cách mười mấy mét, nhưng có thể vừa vặn tới mức không nhìn thấy nàng rơi xuống đất.

Còn nói mấy lời “thứ không nên nhìn, sẽ coi như không thấy”, dường như ý nói, hắn thấy được nhưng lại giả vờ không thấy?

Nếu đã thấy được lại không dẫn tới ngoại ma, điều này nói rõ đối phương không phải phạm nhân!

Hơn nữa, rõ ràng đối phương còn có thể vạch trần sự thực cơn mưa này sắp ngừng rồi.

Có lẽ... đối phương đã sớm nhận ra cơn mưa này là do nàng triệu hoán đến?

Yến Thủy Thủy cau mày, cẩn thận nhớ lại những lời chủ nhân tiệm tranh chữ đã nói, trong lòng đột nhiên chấn động, trong đầu hiện ra một câu nói của đối phương:

“Chỉ có trẻ con mới nói mình không phải trẻ con, đám lão già đều thích giả làm người trẻ tuổi.”

Nàng như tìm được điểm mù, đột nhiên mở to hai mắt nhìn.

Một người thoát nhìn như phạm nhân trẻ tuổi, ngay từ đầu đã coi nàng như tiểu hài tử, sau đó còn nói một câu như vậy, rõ ràng tiểu hài tử là nói nàng, còn lão gia hỏa... không phải đang tự mỉa mai chứ?

Trẻ tuổi như vậy lại nói mình là lão gia hỏa?

Này... nếu thật sự là đại năng đã vượt qua ngũ quan, cũng không biết hẳn đã sống bao nhiêu năm tháng, đương nhiên là lão quái vật, lão gia hỏa thật sự.

Hơn nữa, phong cách nói chuyện của đối phương rất giống với mấy người sư tôn, giống như đang học cách nói chuyện của người hiện đại, nhưng vẫn luôn quen miệng mà dùng một vài từ cổ.

Lúc ấy nàng còn hỏi vì sao đối phương lại vậy, đối phương trả lời “đã quen”!

Các manh mối này không ngừng xâu chuỗi trong đầu Yến Thủy Thủy, phảng phất như tạo thành một con đường thông thẳng đến câu trả lời chính xác –

Có lẽ đối phương thật sự là đại năng ẩn thế!

Trong mắt Yến Thủy Thủy chứa đầy kinh hãi, không nhìn được hít sâu một hơi.

Dù còn một vài điểm đáng ngờ mà nàng không cách nào hiểu được, nhưng nếu đối phương chỉ đang ngụy trang thành phạm nhân, vậy cũng có thể giải thích rõ ràng.

“Thế nhưng, đối phương biết rõ trong tiệm có nhiều tranh chữ quý giá như vậy, sao còn dám bỏ lại một mình ta ở đây...”

Yến Thủy Thủy nhìn những bức tự thiếp treo trước mắt, không nhìn được mím chặt môi.

Có hai khả năng.

Hoặc đối phương thật sự là đại năng ẩn thế, căn bản không sợ nàng trộm tự thiếp.

Hoặc nàng đã phán đoán sai, đối phương chỉ là phạm nhân, căn bản không biết giá trị của những tự thiếp này.

Nàng lại càng nghiêng về khả năng thứ nhất, về phần khả năng thứ hai, thật sự có quá nhiều chỗ không cách nào giải thích được.

“Đồng ý cho ta ở lại, rốt cuộc là hấn có ý gì?”

Yến Thủy Thủy do dự một lúc lâu, cuối cùng cắn răng, nhìn thoáng qua bức tự thiếp “Thượng Thiện Nhược Thủy” kia, lấy nghị lực và quyết tâm lớn nhất, xoay người đi ra ngoài bức bình phong.

Mặc dù bảo vật mê người, nhưng cũng phải có mạng hưởng mới được.

Chẳng may đối phương không có phép người ngoài tùy tiện nhìn, hoặc đối phương có mục đích khác, nàng hành động như vậy chẳng phải đã đúng ý đối phương sao?

Đi ra bên ngoài bình phong, đến phòng trước của cửa tiệm tranh chữ, Yến Thủy Thủy lại nhìn xung quanh một chút, vẫn không phát hiện điều gì đặc biệt.

Nàng đi đến trước bàn sách, muốn xem có thể tìm ra vết tích đối phương sáng tác những bức tự thiếp kia hay không.

Nhưng dù là nghiên mực, bút lông, giấy tuyên thành, thỏi mực, thước chặn giấy... đều là những thứ bình thường phạm tục.

Yến Thủy Thủy không tìm ra manh mối gì, cúi đầu thờ dài, lại phát hiện trong sọt rác dưới bàn sách có ném rất nhiều giấy lộn bị xé nát.

Nàng nhặt một cục giấy lộn trong số đó lên.

Sau khi mở ra, phát hiện là non nửa bức tranh thủy mặc, nhưng nó không ẩn chứa chút đạo vận nào, ngay cả bút pháp cũng không bằng những tự thiếp và tranh thủy mặc đằng sau tấm bình phong, hiển nhiên không cùng một trình độ đẳng cấp.

“Nhìn như vậy, những bức tự thiếp và tranh thủy mặc kia, chỉ sợ chưa chắc đã là tác phẩm của hấn...”

Yến Thủy Thủy đưa ra kết luận này, lại nhặt một cục giấy lộn ở trong sọt rác lên, dự định mang về để sư tôn giúp đỡ nhìn thử, có lẽ có thể nhận ra chỗ khác biệt nào đó.

Ngay lúc nàng lấy một cục giấy này, chuẩn bị cất đi –

Một giọng nói trầm thấp khô ráp không lưu loát, trông rỗng, cứng nhắc, cứ như lần đầu tiên nói chuyện, đột nhiên vang lên ngoài cửa.

“Bỏ xuống.”

Chương 40: Cây

“Ai?”

Yến Thủy Thủy đột nhiên giật mình, quay lại nhìn ra ngoài cửa, chỉ thấy tiếng lá cây ma sát sàn sạt vang lên, đồng thời như có tiếng cây gỗ chậm rãi uốn cong rất nhỏ lại không ngừng vang lên.

Sau đó bóng đen to lớn loang lổ chỗ che khuất ánh đèn trước cổng.

Đó là một cây tùng đang khom người xuống.

Nó hoàn toàn uốn cong thân cây, tựa như một chiếc cầu hình vòm độ cong cực cao, khiến người ta nghi ngờ rốt cuộc nó có còn là cây tùng thà bị gãy chứ không chịu cong nữa không, lúc một lượng lớn lá kim trên tán cây chính rủ xuống mặt đất, chỉ thấy từng cành cây dần tách ra, để lộ ra một đoạn thân cây thô ráp, che kín vết nứt.

Trên vỏ cây chậm rãi nứt ra ba khe hở, trong đó hai khe hở phía dưới có thể thấy được ánh sáng màu xanh biếc, hình như là đôi mắt, còn vết nứt ở phía trên, lại như cái miệng đang mím chặt.

Một khuôn mặt dựng ngược, to lớn, đơn sơ.

Nó như một người khổng lồ cao gầy, khom người xuống, cúi người xuống, ngoẹo đầu ngược lại, mặt không thay đổi nhìn chằm chằm Yến Thủy Thủy ở trong tiệm, lại lần nữa mở miệng, chậm chạp và trúc trắc lặp lại một lần:

“Bỏ xuống.”

“Cái này...” Yến Thủy Thủy khiếp sợ nhìn khuôn mặt cây tùng che ở trước cửa tiệm, lẩm bẫm nói: “Thụ yêu?”

Nàng cũng được nghe nói đến lịch sử giới tu hành, từ sau kiếp nạn lớn thời kỳ thượng cổ, thế gian không còn xuất hiện loại sinh vật “Yêu” này nữa, bởi vì giữa thiên địa tràn ngập ngoại ma đâu đâu cũng có, nếu không có thượng giới ban cho pháp thân truyền thừa, thì không thể tu hành, không thể hấp thu linh khí thiên địa.

Chỉ có loài người thông minh trí tuệ bẩm sinh, có tư cách đạt được rất nhiều pháp thân truyền thừa đạo thống của thượng giới.

Ngay cả động vật cũng không thể tu luyện mở linh trí, hưởng chi thực vật?

Thế nhưng, lúc này trước mặt nàng lại tồn tại một Thụ yêu đã mở linh trí!

“Chẳng lẽ là từ thời kỳ thượng cổ...”

Yến Thủy Thủy vô thức nghĩ đến khả năng này, lập tức khẽ cau mày nói, “Không đúng, hơi thở này còn không cường đại bằng ta, còn yếu hơn ta một chút...”

Nếu là Thụ yêu được mở linh trí từ thời kỳ thượng cổ tu luyện đến nay, sao có thể chỉ mạnh hơn nàng chút đó?

Hơn nữa nhìn từ độ cao của cây tùng này, thụ linh cũng không lâu, e rằng mới trồng ở nơi này chưa được nhiều năm, biết đâu tuổi tác còn không lớn hơn nàng, nói chuyện cũng khó khăn không lưu loát, có lẽ mới học được không lâu.

Vậy chỉ có một khả năng – nó cũng mới mở ra linh trí trước đây không lâu.

“Người mở linh trí thế nào?” Yến Thủy Thủy không nhịn được hỏi.

Mi tâm ở trên khuôn mặt cây tùng chậm rãi nhả lại, hình như đang suy nghĩ phải trả lời như thế nào, qua nửa ngày nó mới chậm chạp nói: “Hắn không cho phép ta nói ra.”

“Hắn?” Yến Thủy Thủy nghe được cái tên này, không nhịn được hỏi: “Hắn là ai? Người giúp người mở linh trí sao?”

Khuôn mặt cây tùng lại chậm lự suy nghĩ một lúc, mới nói: “Ta không nói cho người biết.”

Yến Thủy Thủy nghe xong, tròn mắt giao hoạt đảo lòng vòng, nói: “Được, vậy ta không hỏi, nhưng người bằng lòng giúp hắn trông coi cửa tiệm tranh chữ này, có phải vì báo đáp ân tình hắn giúp người mở linh trí không?”

“Đúng.” Khuôn mặt cây tùng chậm rãi trả lời.

“Tốt! Đùng là chủ nhân của cửa tiệm tranh chữ này giúp người mở linh trí!” Yến Thủy Thủy kêu lên một tiếng, dường như tìm ra được bí mật lớn giờ tay lên, dùng ngón trỏ chỉ vào khuôn mặt cây tùng.

“Hả? Ta không nói...”

Dường như khuôn mặt cây tùng rất hoang mang da mặt nhăn nhú, chậm lự suy nghĩ một lúc, mới hiểu được mình bị lời nói này lừa gạt, không nhịn được sắc mặt chậm rãi trở nên bối rối và bất đắc dĩ, còn hiện ra một tia uất ức, như một đứa bé bị bắt nạt, chầm chậm nói: “Loài người... Thật gian xảo.”

“Người đừng lo lắng, ta tùy tiện hỏi một chút mà thôi.” Yến Thủy Thủy liền xoa tay, lại nói: “Người muốn ta bỏ cái gì xuống? Những cục giấy lộn này sao?”

“Đó là đồ của hấn, không cho phép mang đi.” Khuôn mặt cây tùng từ từ nói, đột nhiên lại cảnh giác bổ sung một câu: “Người đừng nghĩ lừa ta nữa, ta có thể nhận ra.”

“Ồ, được thôi.”

Yến Thủy Thủy gật đầu, lại ném cục giấy lộn ở trên tay vào trong sọt rác ở bên cạnh, giơ hai tay lên nói: “Ta đã để lại chỗ cũ, lần này được rồi chứ?”

Khuôn mặt cây tùng chậm rãi gật đầu một cái, lá tùng đầy trên đầu như mũ lông của nó, cũng lắc lư một chút, chậm rãi nói: “Chỉ cần đừng lấy đồ của hấn là được.”

Yến Thủy Thủy phát hiện hình như Thụ yêu này vừa mở linh trí, như một đứa bé, hơn nữa cũng không có ác ý gì, không nhịn được mỉm cười hỏi thăm: “Vậy ta còn hít thở thì sao, không khí trong tiệm này cũng bị ta mang đi, vậy có tính không?”

Khuôn mặt cây tùng khựng lại một chút, hình như bị nàng hỏi đến ngỡ ngàng, hoang mang suy nghĩ một lúc lâu, mới nói: “Không tính.”

“Vậy thì tốt.” Yến Thủy Thủy mỉm cười, “Năm nay người bao nhiêu tuổi, có thể nói điều này cho ta biết không?”

“Không biết.” Khuôn mặt cây tùng đơ đũa.

Yến Thủy Thủy chớp mắt, nói: “Được thôi, xem ra người vừa thức tỉnh linh trí, còn chưa thật sự tu luyện, người kia giúp người mở linh trí, chẳng lẽ còn chưa giúp người cầu xin thượng giới truyền thừa pháp thân cho người sao?”

“Đó là cái gì?” Khuôn mặt cây tùng tò mò hỏi.

Yến Thủy Thủy suy nghĩ, nói: “Có thể cho người cách tu luyện biến thành hình người.”

“Biến thành người?” Đôi mắt trên khuôn mặt cây tùng sáng rực lên, như rất mong chờ.

“Đúng, người muốn không?” Yến Thủy Thủy mỉm cười nói.

Cây tùng nghiêng đầu, nghĩ một lúc, mới lên tiếng: “Hấn chưa từng nói ta có thể biến thành người...”

Yến Thủy Thủy cười nói: “Vậy sao người không tự hỏi hấn một chút?”

“”Không biết vì sao, chỉ cần hấn chú ý đến ta, ta sẽ không động đậy được.” Cây tùng trầm thấp nói: “Thế nhưng, ta cũng chỉ muốn yên lặng canh cửa giúp hấn.”

Yến Thủy Thủy nghe vậy, đột nhiên hơi thích cây tùng ngốc nghếch đến đáng yêu này, không nhịn được nói: “Vậy ngày mai ta hỏi giúp người một

chút, nếu hấn đồng ý, ta xây pháp đàn giúp ngươi, lại xin thượng giới truyền thừa pháp thân, sao nào?”

Khuôn mặt cây tùng ngây ngốc suy tính mấy giây, nói: “Ngươi là người tốt, cảm ơn ngươi.”

“Hi hi, đó là đương nhiên.” Yên Thủy Thủy nở nụ cười, đột nhiên rất hứng thú hỏi: “Đúng, ta nhớ không nhầm, cây tùng là loài lưỡng tính, nếu ngươi có thể biến thành hình người, muốn làm nam hay nữ?”

“Không biết.”

Cây tùng cau mày, hình như đang nghĩ đến sự khác biệt của nam nữ, nghĩ một lúc, nói: “Hấn là nam, ta có thể trở nên giống hấn không?”

“Hấn là nam?” Yên Thủy Thủy không ngờ nàng cũng không tìm hiểu, cây tùng ngốc nghếch này đã tự nói ra, chẳng lẽ thật sự là người trẻ tuổi nhìn như người phạm kia?

Nàng không nhịn được cười nói: “Ngươi hy vọng hấn cũng thích ngươi sao?”

Cây tùng lại suy nghĩ, nhẹ gật đầu.

“Vậy ngươi biến thành nữ đi.” Yên Thủy Thủy cười hi hi nói: “Nam nhân bình thường đều thích nữ, ngươi biến thành nữ, biết đâu hấn sẽ thích ngươi.”

“Được.” Khuôn mặt cây tùng gật đầu, trở nên kiên định.

“Vậy ta đi đây.” Yên Thủy Thủy cười nói: “Ngày mai ta lại đến tìm ngươi, tạm biệt.”

Nàng liếc camera giám sát, cũng không tiếp tục tìm kiếm cách xóa bỏ ghi chép, trực tiếp đi ra cửa lớn tiệm tranh chữ, dù sao chủ nhân của tiệm tranh chữ này cũng không phải người phạm.

Cây tùng thấy nàng đi ra ngoài, lại lần nữa đứng thẳng người, chậm rãi nhắm mắt và miệng lại, dường như lại biến thành cây tùng bình thường.

Chương 41: Đế Lưu Tương (1)

Màn đêm dày đặc, trong một sơn trang cổ kính ở ngoại ô.

Ở chỗ sâu nhất của sơn trang, trong không gian xanh được chia cắt bởi hàng rào thấp, có thể thấy một tòa lầu các cổ kính hương thơm cổ xưa, trên song cửa sổ gỗ lim điêu khắc tinh tế còn dán giấy lụa theo phong cách trước đây.

Yến Thủy Thủy đứng trước cửa chính của lầu các, nhìn cánh cửa đóng chặt, cung kính nói: “Su tôn, đồ nhi đã về.”

Trong lầu các vang lên một giọng nữa già nua khàn khàn:

“Thủy nhi, vì sư đã sớm nói với ngươi, không thể lạm dụng thuật cầu mưa này, những người phàm thời nay đã không còn là người phàm trong quá khứ, bọn họ có khoa... Khoa học kỹ thuật và khoa học, đã nhìn trộm được một góc quy luật tự nhiên của thiên địa, chưa hẳn đã không nhận ra sự kỳ lạ của cơn mưa này, nếu bị người phàm phát hiện, dù bọn họ không điều tra ra ngươi, ngoại ma ý chí cũng sẽ đưa tới những ngoại ma tự do ẩn nấp kia để điều tra.”

“Su tôn, ta cũng không phải tiểu hài tử.” Yến Thủy Thủy bĩu môi, nói: “Ta thi triển thuật cầu mưa xong, lập tức rời khỏi đám mây mưa kia, dù ngoại ma đã nhận ra, cũng không tìm thấy ta.”

“Ngươi biết cẩn thận thì tốt.” Giọng nữ già nua khàn khàn ở trong lầu các nói.

“Đúng rồi, sư tôn, ta muốn hỏi ngài một vấn đề.”

Yến Thủy Thủy ra vẻ lơ đãng hỏi: “Lúc trước ngài từng nói với ta, bây giờ không có yêu, động vật thực vật đều không thể mở linh trí, vậy làm thế nào mới có thể mở linh trí chứ?”

Giọng nữ già nua khàn khàn ở trong lầu các nghi ngờ nói: “Vì sao ngươi đột nhiên hỏi điều này?”

Yến Thủy Thủy bất đắc dĩ nói: “Gần đây ta nuôi một con mèo, nhưng sợ nó chưa sống được mấy năm đã bỏ ta mà đi, vì vậy muốn để nó tu luyện thành tinh.”

Đây cũng là lý do thoái thác mà nàng đã nghĩ kỹ từ lâu, cũng thật sự có một con mèo như thế.

Sở dĩ nàng giấu giếm cây tùng ở cửa tiệm tranh chữ kia, chủ yếu là lo lắng sư tôn và đủ loại cao nhân biết có một gốc cây được mở linh trí như thế, biết đâu sẽ thấy hứng thú bắt tới nghiên cứu, chẳng may chủ nhân cửa

tiệm tranh chữ kia cũng không phải cao nhân gì đó, vậy chẳng phải một gốc cây nhỏ đáng thương lại gặp tai họa sao?

Hiếm khi nào quen biết một yêu tinh đơn thuần còn hơi ngốc nghếch đến đáng yêu như thế, nàng cũng không muốn thấy cây tùng nhỏ xảy ra chuyện gì.

“Muốn giúp một con mèo thành tinh?”

Giọng nữ già nua khàn khàn ở trong lầu các mỉm cười, nói khẽ: “Vậy người đừng suy nghĩ nữa, ở thời đại thượng cổ trong truyền thuyết, vạn linh đều hấp thụ linh khí của thiên địa, tinh hoa nhật nguyệt, còn có thể mở linh trí, người tu hành có thành tựu, cũng có thể điểm hóa vạn linh thành tinh, nhưng sau khi trải qua kiếp nạn lớn thời thượng cổ, điều này chỉ là vọng tưởng.”

“Vọng tưởng?” Yên Thủy Thủy nghi ngờ nói: “Bây giờ không thể mở linh trí sao?”

“Đại đạo ngũ thập, Thiên Diễn tứ cửu, thế gian cũng không tồn tại điều tuyệt đối, cho dù thời đại bây giờ ngoại ma tràn ngập, truyền thuyết cũng tồn tại hai cách.” Giọng nữ già nua khàn khàn ở trong lầu các nói.

“Hai cách?” Đôi mắt Yên Thủy Thủy sáng lên.

“Thứ nhất, trong truyền thuyết, ở thời kỳ thượng cổ có một nhân vật thiên địa tên là ‘Đế Lưu Tương’, ở trên thiên khung, có thể thông qua giếng Thái Sơn ở trong truyền thuyết, rơi xuống nhân gian, phi cầm tẩu thú, cây cỏ vạn linh, hấp thụ tinh khí tức là có thể mở linh trí, lại tẩy luyện yêu hồn, nuốt càng nhiều Đế Lưu Tương, yêu hồn càng lớn mạnh hơn.”

Nói xong, giọng nữ già nua khàn khàn ở trong lầu các lại khẽ cười một tiếng, nói: “Đáng tiếc, hôm nay đất đai thay đổi lớn, giếng Thái Sơn đã biến thành Nguyên Sơ Ma Giếng, đã mấy ngàn năm Đế Lưu Tương không hề xuất hiện, vì vậy cũng chỉ là truyền thuyết thần thoại mà thôi.”

Yên Thủy Thủy ngạc nhiên.

Nàng vốn tưởng rằng, có thể chủ nhân cửa tiệm tranh chữ kia vô tình lấy được Đế Lưu Tương gì đó, xem ra cũng không phải.

“Vậy cách thứ hai thì sao?” Yên Thủy Thủy hỏi.

“Còn cách thứ hai...”

Giọng nữ già nua khàn khàn ở trong lầu các ung dung nói: “Vậy chỉ có thần tiên cao nhân thật sự ra tay điểm hóa, cho dù cao nhân đã vượt qua năm ải thiên quan cũng không làm được, nhưng sau khi phi thăng lên thiên giới, chắc sẽ có thần tiên đại năng làm được, nếu không rất nhiều đạo thống cũng không có một mạch Yêu Thần.”

Yến Thủy Thủy nghe xong, lại ngậy ngần cả người.

Thần tiên đại năng?

Ở thời đại bây giờ, chỉ thần tiên đại năng mới có thể điểm hóa vạn linh, mở linh trí?

Vốn lúc nàng tìm thấy những tác phẩm luyện viết vẽ ở trong sọt rác, phát hiện rõ ràng trình độ thấp hơn rất nhiều, còn đang suy nghĩ... Có lẽ những bức tự thiếp kia cũng chỉ là chủ cửa tiệm tranh chữ vô tình đạt được, cũng không phải tự tay viết ra.

Nàng suy đoán có lẽ đối phương là cao nhân, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là cao nhân tuyệt thế vượt qua năm ải, thuộc về tầng cao nhất của thế gian.

Nhưng bây giờ xem ra, chỉ sợ cảnh giới của đối phương thật sự cao hơn sức tưởng tượng của nàng!

Bởi vì... Cây tùng ở cửa tiệm tranh chữ kia, sau khi đối phương điểm hóa, mới mở ra linh trí!

Ở trong con ngõ hẻm nhỏ bé vắng vẻ của đô thị phàm trần này, lại ẩn giấu một vị thần tiên đại năng chân chính?

Đối phương là trích tiên hạ phàm? Hay là thiên tiên chuyển thế?

Chương 42: Đế Lưu Tương (2)

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Yên Thủy Thủy không nhịn được run lên, nghĩ như vậy, bảo sao đôi phương dám để nàng ở lại một mình trong cửa tiệm tranh chữ, mặc dù nàng nhìn thấy những bức tranh chữ vạn phần quý giá kia!

Nhưng những bức tranh chữ kia với nàng, thậm chí với cao nhân đương thời đều rất quý giá, nhưng đối với đôi phương mà nói, e rằng cũng không là gì!

“Sao thế?”

Giọng nữ già nua khàn khàn ở trong lầu các nói: “Người đừng cưỡng cầu quá mức, vạn linh có sống có chết, cho dù là người tu hành cũng có một ngày thọ hết chết già, đừng vì một con... Một con thú cưng mà vọng tưởng quá nhiều.”

Yên Thủy Thủy hít sâu một hơi, thu lại suy nghĩ, nói nhỏ: “Vâng, sư tôn.”

“Huống chi, liên quan đến việc ‘điểm hóa’ này, còn có một tin đồn thú vị.”

Giọng nữ già nua khàn khàn ở trong lầu các lại nói: “Trong truyền thuyết, cao nhân truyền đạo điểm hóa, dù sau khi điểm hóa được sự vật nào đó, cũng không thể giao lưu với thứ bị điểm hóa, bởi vì một khi người điểm hóa chú ý đến thứ bị điểm hóa, thứ bị điểm hóa sẽ mất đi sự tự do, không thể động đậy, chỉ sau khi hóa thành hình người, mới có thể khôi phục bình thường.”

Yên Thủy Thủy nghe vậy, lập tức giật mình.

Bảo sao, bảo sao cây tùng kia lại nói, lúc chủ nhân cửa tiệm tranh chữ kia nhìn nó, nó liền không động đậy được.

Thì ra là thế.

“Những truyền thuyết hoang đường này, cũng không cần nói thêm nữa.”

Giọng nữ già nua khàn khàn ở trong lầu các hỏi: “Ái thiên quan thứ hai ‘Vu tự’ trong pháp thân Cộng Công của ngươi, có cơ hội đột phá không?”

“Hồi bẩm sư tôn, đã tìm được một chút cơ hội, nếu thuận lợi qua chút thời gian nữa là có thể đột phá.” Yên Thủy Thủy nhẹ nhàng cười nói: “Phải nhờ sư tôn làm pháp đàn cầu trời.”

Điều này cũng vì may mắn thấy được bức tự thiếp “Thượng Thiện Nhược Thủy” ở trong cửa tiệm tranh chữ kia, thúc đẩy bình cảnh của nàng,

để nàng nhìn thấy con đường chân chính của đạo Thủy Hành, cảnh giới tinh thần lại lần nữa được tăng lên.

Nếu không cũng không biết phải trở ngại bao nhiêu năm.

“Tốt, rất tốt, đúng là thân Thủy Đức.”

Giọng nữ già nua khàn khàn ở trong lầu các vui mừng nói: “Chỉ tu hành nửa giáp, đã có thể đột phá ải thiên quan thứ ba, tiếp tục cố gắng trong tương lai người còn có hy vọng vượt qua năm ải, cứ yên tâm giao pháp đàn cầu trời cho sư tôn, người tiếp tục tu hành thật tốt là được.”

‘Nếu thường xuyên được lĩnh hội bức tự thiếp kia thì tốt, ôi...’ Yên Thủy Thủy thở dài trong lòng, lại nói: “Vậ đồ nhi cáo lui.”

...

...

Sáng sớm hôm sau.

Lâm Chỉ Thủy vẫn như thường ngày, đeo túi đi xuyên qua con ngõ sâu, đi đến cửa tiệm tranh chữ nhà mình.

Vừa mở cửa không lâu lắm, đã thấy một người đi vào từ ngoài cửa.

Một nam nhân mặc áo khoác màu đen, khoảng ba mươi mấy tuổi, mái tóc dài buộc ở sau đầu, hình dáng khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, mí mắt chặt môi, trên mặt viết hai chữ nặng nề.

Khách hàng đến sớm như vậy?

Lâm Chỉ Thủy dùng tốc độ nhanh nhất quan sát vị khách hàng này một chút.

Không đúng, thoạt nhìn dáng vẻ người này không giống đến mua tranh chữ, chẳng lẽ... Người này là người mà Hàn Tố Tâm nói đến vào hôm qua, vị khách đến chịu đòn nhận tội kia?

Phụ huynh của Trình Thất Nguyệt?

Hắn hơi căng thẳng, dù sao lừa của nữ nhi nhà người ta mười mấy vạn, có trời mới biết hôm qua Hàn Tố Tâm nói như thế nào, có lẽ người ta nể mặt Hàn Tố Tâm, chỉ qua loa mặt ngoài một chút thì sao?

“Lâm... Lâm tiên sinh.”

Trình Bất Hưu hít sâu một hơi, hơi lo lắng mở miệng nói.

Hắn ta vốn định gọi là Lâm tiên bối, nhưng chợt nhớ tới nữ nhi từng nói, vị Lâm tiên bối này thích cuộc sống phàm tục yên tĩnh bình thản, chỉ lấy những bức tự thiếp kia tiếp đón các vị khách tu hành một chút mà thôi.

Gọi Lâm tiên bối sẽ có vẻ phá hoại ý cảnh của cuộc sống phàm tục, dù sao người phàm cũng rất ít xưng hô “tiên bối”.

“Trình tiên sinh đúng không?”

Lâm Chỉ Thủy cố gắng giữ sự bình tĩnh, mỉm cười nói: “Không ngờ người lại đến sớm như vậy, hôm qua đúng lúc ta có việc đi ra ngoài, chưa thể đối xử hợp lễ, là ta hơi chậm trễ, nhưng trong tiệm này của ta, cũng coi như để lại một vài thứ có thể giải thích nghi ngờ cho Trình tiên sinh, có lẽ người sẽ không trách tội ta chứ?”

Hắn hơi lo lắng đôi phương tưởng hắn đi ra ngoài để trốn nợ, vậy sẽ mất khí thế, chắc chắn phải giải thích điều này một chút.

Lời ngầm chính là: Dù sao ta để lại nhiều tranh chữ quý giá ở trong tiệm như vậy, người cũng từng thấy, có lẽ hiểu rõ nữ nhi của người cũng không tiêu tiền vô ích, người sẽ không đòi lại tiền chứ?

“Đương nhiên sẽ không, vốn là vẫn bồi sai, vẫn bồi sao dám trách tội ngài?” Trình Bất Hưu vội vàng cúi thấp đầu, thấp thỏm lo lắng.

Hắn ta hiểu được.

Thoạt nhìn vị Lâm tiên bối này đang nói xin lỗi, nhưng trên thực tế chỉ sợ đang nói: ‘Hôm qua ta đã sớm tính ra người sẽ tìm đến ta, nhưng người còn chưa đủ tư cách để ta tự mình ra tay, chỉ với hai chỉ bảo và thủ đoạn nhỏ mà ta để lại trong tiệm, cũng đủ để người hiểu rõ sự chênh lệch.’

Về phần câu cuối cùng của Lâm tiên bối để hắn ta không trách tội...

Chỉ sợ, cũng chỉ là mĩa mai ngược lại?

E rằng lời ngầm là: ‘Cái mạng này của người cũng do ta cứu, người nên cảm ơn ta mới đúng.’

Đúng là trong bông giấu gươm!

Thái độ châm chọc khiêu khích của vị tiên bối này, không khỏi khiến hắn ta càng thêm lo lắng, chỉ cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, sau lưng cũng mơ hồ đồ mồ hôi lạnh.

Chương 43: Làm loài người muốn trở thành tiên (1)

Lâm Chỉ Thủy ngồi sau bàn đọc sách, cũng nhận ra tâm trạng của Trình Bất Hưu gần như có hơi sợ hãi và lo lắng, không nhìn được hơi nghi ngờ.

Thái độ này cũng quá khiêm tốn?

Rõ ràng là Trình Thất Nguyệt bị hấn lừa mười mấy vạn, ngược lại phụ huynh Trình Thất Nguyệt lại tỏ vẻ phạm sai lầm, hình như còn sợ hấn không tha thứ?

Bây giờ hấn càng thêm khó hiểu.

Hôm qua, rốt cuộc Hàn Tố Tâm đã nói gì với phụ huynh Trình Thất Nguyệt? Lại khiến người ta sợ đến thế?

Phải biết rằng, một học sinh cấp ba như Trình Thất Nguyệt lại có thể bỏ ra mười mấy vạn, trong lời nói còn lộ ra “gia tộc”, “vật suu tầm” đủ loại, hiển nhiên là gia đình phú quý.

Nghĩ như vậy, chỉ sợ bối cảnh địa vị của Hàn Tố Tâm rất lớn, chẳng lẽ đây chính là cái gọi là...

Phía trên có người?

Thế nhưng, hấn lên trên mạng điều tra phòng khám bệnh tâm lý do Hàn Tố Tâm mở, phát hiện tiền tư vấn của nàng thật sự rất cao, tiếp đón các vị khách không phú thì quý, còn phải hẹn trước, nếu không có đủ năng lực và mối quan hệ, cũng không có cách nào chơi như vậy.

‘Xem ra, bối cảnh của Hàn nữ sĩ thật sự rất ghê gớm, người như vậy lại là fan cuồng của ta?’

Nghĩ đến đây, Lâm Chỉ Thủy không nhìn được cảm thấy đặc ý, cảm giác thỏa mãn tự nhiên sinh ra.

Đây mới gọi là cuộc sống.

Có thêm chút sức mạnh, hấn ngồi sau bàn đọc sách, cũng vô thức thẳng sống lung hơn mấy phần, không lo bị đòi nợ nữa.

“Hình như Trình tiên sinh hơi căng thẳng, đừng lo lắng.”

Lâm Chỉ Thủy dùng đầu ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, mỉm cười nói: “Có lẽ hôm qua Hàn nữ sĩ có nói một vài lời không quá khách sáo với người, có lẽ còn nhắc đến...”

Nói được một nửa, hấn đưa tay chỉ lên trên, ý là phía trên Hàn Tố Tâm có người.

Trình Bất Hưu thấy thế, cúi thấp đầu hơn chút nữa.

Hôm qua, hắn ta cũng thăm dò thân phận của nữ tu hành kia, biết đối phương là Hàn Tố Tâm đạo thông Vô Gian Thiên Đình, đã tu hành đến đỉnh cao của thiên quan thứ ba, hoàn toàn không kém hơn hắn ta.

Những lời mà Hàn Tố Tâm nói với hắn ta vào hôm qua, có hơi không khách sáo, không chỉ cho hắn ta lời đề nghị, đồng thời cũng là một loại uy hiếp.

Nàng còn nhắc đến vị Lâm tiên bối này không thêm để ý cái gọi là “Chỉ bảo”, ngay cả lão tổ nhà mình cũng chủ động tặng Thanh Dương Xích, chắc chắn phi phạm hơn người, tất nhiên đang ám chỉ với hắn ta: Vị Lâm tiên bối này chính là thần tiên cao nhân, đến từ trên trời!

“Nàng không sai.”

Lâm Chỉ Thủy thấy thái độ khiêm tốn của Trình Bất Hưu, càng chắc chắn bản thân đoán đúng, tiếp tục nói: “Nhưng... Con người của ta luôn cho rằng, đạo lý đối xử với mọi người, phải có qua có lại, nghĩ trước làm sau, người nói đúng không?”

Hắn nói lời này, đầu tiên là thừa nhận Hàn Tố Tâm nói không sai, thật sự đang uy hiếp người.

Tiếp theo, có qua có lại, đang tỏ vẻ: Người đối xử với ta thế nào, ta sẽ đối xử với người thế đó, người xúc phạm ta, ta sẽ xúc phạm người.

Cuối cùng, nghĩ trước làm sau, cũng đang nhắc nhở Trình Bất Hưu suy nghĩ kỹ càng.

Hắn cho đối phương một bậc thang để bước xuống, cũng không thể quá đáng.

“Lâm tiên sinh nói đúng lắm.”

Trình Bất Hưu lập tức đáp: “Lúc trước là văn bối cần nhắc không thích đáng, lúc này mới có chỗ mạo phạm, kính xin ngài cho văn bối cơ hội nhận tội nói lời xin lỗi.”

Lúc đang nói chuyện, hắn ta đã lấy thứ gì đó từ trong ngực ra, hơi cúi đầu, dùng hai tay đưa về phía Lâm Chỉ Thủy, nói: “Đây là chút lời xin lỗi của văn bối, có lẽ món quà tầm thường, nhưng cũng coi như hơi hiếm có, kính xin ngài tha thứ, nhận lấy thứ này.”

‘Tự mình đến cửa nói lời xin lỗi thì thôi đi, lại còn đưa quà?’

Lâm Chỉ Thủy hơi bất ngờ, không nhìn được nhìn kỹ hơn.

Đây là một quả cầu thủy tinh trong suốt, nhỏ hơn bàn tay một chút, nhìn qua có lẽ phẩm chất pha lê, có thể thấy được một pho tượng bạch long uốn

lượn ở trong quả cầu pha lê, sống động như thật, quanh người còn bao phủ sương mù trắng, như ẩn như hiện, rất tinh xảo.

Một quả cầu thủy tinh hàng mỹ nghệ xinh đẹp tinh xảo như thế.

Thế nhưng, bên trong quả cầu thủy tinh tự nhiên thường có những thứ hình sợi bông hoặc là vết nứt, còn quả cầu thủy tinh này lại tinh khiết không tỳ vết, chỉ sợ là pha lê nhân tạo.

Đúng là giá trị không được bao nhiêu tiền, dù tiền nhân công khá cao, nhiều lắm cũng chỉ mấy ngàn nguyên mà thôi.

Nhưng đặt một vật trang trí như vậy ở trong cửa tiệm tranh chữ, cũng tính là rất có ý cảnh.

Dù sao, lúc đầu đối phương cũng không có lỗi lầm gì lớn, chỉ chưa tìm hiểu tình huống đã đến cửa làm loạn một chút mà thôi, có tặng quà đã tính là khá tốt.

“Ừm, cũng coi là thú vị, cứ để lại trong tiệm của ta, làm vật trang trí đi.” Lâm Chỉ Thủy nhẹ nhàng gật đầu.

“Cảm ơn tiên bối.”

Trình Bất Hưu lập tức thở phào nhẹ nhõm, vội vàng vô cùng cẩn thận bày quả cầu thủy tinh ở trong tay lên trên bàn sách.

Đúng là cao nhân tiên bối, liếc mắt một cái đã nhận ra mục đích của hắn ta.

Đúng vậy, hắn ta dâng thứ này lên, chỉ để tiên bối cảm thấy “thú vị”, chứ không phải “thực dụng” và “quý giá”.

Một cao nhân ẩn thế lại có thể coi chí bảo là đồ dùng tầm thường, hắn ta có thể lấy được bảo vật tuyệt thế đủ quý giá, để khiến một cao nhân thế này dao động sao?

Đừng nói tới còn phải thực dụng.

Vì vậy, hắn ta cũng chỉ có thể ra tay từ chỗ “thú vị” này, phù hợp với tính tình của vị tiên bối này, mới là mấu chốt.

Thoạt nhìn vị Lâm tiên bối này thật sự yêu thích cuộc sống phàm tục bình thân, coi trọng việc che giấu, thể hiện giống y hệt người phàm, nhưng trong lòng lại siêu phàm thoát tục, dùng cửa tiệm tranh chữ này để tiếp đón một vài vị khách tu hành.

Lúc đó, hắn ta đã nghĩ đến một món bảo vật cổ trùng hợp lấy được vào khoảng thời gian trước –

Ẩn Long Châu.

Sau khi tra cứu một lượng lớn sách cổ bản độc nhất của gia tộc, mới phát hiện “Ẩn Long Châu” này chính là một phần trong trận pháp “Ẩn Long

Huyền Thế Trận” thời thượng cổ.

Trận pháp lớn kia đã sớm thất truyền, chỉ sợ bộ phận trận pháp này cũng còn sót lại từ thời thượng cổ, trong lúc vô tình lưu lạc đến tay của hắn ta.

Mặc dù là bảo vật còn sót lại thời thượng cổ, nhưng chỉ là một bộ phận, cũng không được tính là quý giá, công dụng cũng bình thường không có gì lạ.

Bộ phận “Ẩn Long Châu” này, chỉ có thể quấy nhiễu trong phạm vi mấy chục mét xung quanh, khiến người phạm không thể đến gần mà thôi, nếu là người tu hành tất nhiên sẽ không sợ.

Còn vị Lâm tiên bối này, đúng là rất thích yên tĩnh, chỉ tiếp đón người tu hành, không có gì thích hợp bằng Ẩn Long Châu này nữa.

Bình thường không có công dụng kỳ lạ, vẻ ngoài tinh xảo xinh đẹp, cùng bản chất với trận pháp lớn tuyệt thế thời thượng cổ, cũng giống như hình tượng của vị Lâm tiên bối này.

Bây giờ xem ra, vị Lâm tiên bối này thật sự có chút hứng thú với Ẩn Long Châu, hắn ta cũng không uổng phí tâm tư.

Cuối cùng Trình Bất Hưu đã thở phào nhẹ nhõm, xem ra cuối cùng đã trốn được một kiếp.

“Đã chịu nhận lỗi, vậy Trình tiên sinh đến chỗ ta cũng là khách, không cần gò bó quá mức.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, giọng điệu nhẹ nhàng nói: “Nếu có ý mua một vài tranh chữ ở chỗ ta, cứ mở miệng là được, không cần khách sáo.”

Chương 44: Làm loài người muốn trở thành tiên (2)

Dù sao cũng là người nhà của hai vị khách là lão Trình vào Trình Thất Nguyệt, người ta cũng đã chịu nhận lỗi, tất nhiên hẳn phải cho một bậc thang bước xuống.

Biết đâu... Còn có thể thúc đẩy một vụ làm ăn chứ?

“Tự thiếp của ngài?”

Trình Bất Hưu không nhịn được hơi ngạc nhiên, hỏi: “Chẳng lẽ ý của ngài là nói... Giống bức tự thiếp chữ ‘Định’ của Hàn nữ sĩ hôm qua sao?”

Lâm Chỉ Thủy đột nhiên cảm thấy có hy vọng, liền vuốt cằm cười nói: “Đương nhiên có thể, hôm qua là ta viết cho nàng một chữ thích hợp với nàng.”

Trái tim Trình Bất Hưu đập thành thịch, hơi do dự, hỏi: “VẬY... Vẫn bối nên dùng cái gì để đánh đổi?”

Chỉ dựa vào một chữ quý giá như thế đã có thể trấn áp thiên địa, sẽ quý giá đến mức nào chứ?

Nếu như là tình huống bình thường, hẳn ta cảm thấy bản thân căn bản không có khả năng bỏ ra được cái giá phải trả.

Thế nhưng, Hàn Tố Tâm kia cũng chỉ là người tu hành thiên quan thứ ba, nàng đã có thể bỏ ra được, biết đâu hẳn ta cũng có cơ hội?

“Đánh đổi cái gì?”

Lâm Chỉ Thủy bật cười nói: “Những người như các ngươi, mỗi lần đều hỏi vấn đề này, cửa tiệm nhỏ này của ta mở ở nơi của người thế tục, đương nhiên cũng tuân theo quy củ người thế tục, chỉ giao dịch tiền tài, cái khác dù là bảo vật đến mức nào, cũng đừng hòng mua được tự thiếp của ta.”

Dù sao, cũng không có nhiều người sẽ dùng những bảo vật khác để đổi...

Hơn nữa hẳn cũng không hiểu phân biệt sự thật giả của đồ cồ châu báu như thế nào, chẳng may là giả thì làm sao bây giờ?

Vẫn là tiền đáng tin nhất.

Trình Bất Hưu nghe vậy, không nhịn được giạt mình nhìn Lâm Chỉ Thủy.

Tiền tài thế tục.

Thế nhưng, hẳn ta cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ, dù sao có một vài giai đoạn tu hành, phải tuân theo quy củ kia, cũng có thể là đam mê của vị cao nhân ẩn thế này.

Ngay cả chí bảo cũng có thể coi là công cụ bình thường, ngay cả Ân Long Châu cũng được dùng là vật trang trí, sao hẳn ta có thể hiểu được suy nghĩ của vị cao nhân tiền bối thế này?

“VẬY... Không biết tiền bối ban thưởng chữ cần bao nhiêu tiền?” Trình Bất Hưu cố hết sức đón ý nói hòa theo quy củ của vị tiền bối này.

Việc làm ăn đã đến!

Lâm Chỉ Thủy vui mừng, giữ nguyên nụ cười bình thản, nói: “Nguyên ý bỏ ra bao nhiêu, vậy phải hỏi bản tâm của ngươi, chỉ cần không cao hơn 129.600 nguyên là được, hai vị khách của Trình gia các ngươi đến đây, lão Trình và Trình Thất Nguyệt mua tranh chữ ở chỗ ta, đúng lúc đều bỏ ra nhiều như vậy, cũng được coi là một loại viên mãn.”

Trình Bất Hưu nghe vậy, lập tức giật mình.

129.600... Đúng lúc là dãy số nhất nguyên, tượng trưng cho ý viên mãn.

Dù là chí bảo cũng không có ý nghĩa gì, thứ vị tiền bối này coi trọng, tất nhiên là hàm nghĩa đại diện cho con số này.

Hẳn ta hoàn toàn hiểu rõ.

Bảo vật quý giá như thế, Lâm tiền bối lại không công tặng cho người tu hành, thứ coi trọng tất nhiên không phải chút tiền tài thế tục thật sự buồn cười này.

Nếu không phải vị Lâm tiền bối này không bằng lòng, hẳn ta hận không thể trực tiếp móc ra 100 triệu, nhưng tiền thì có ý nghĩa gì chứ?

Một thần tiên đại năng thế này, lại có hành động như “truyền đạo tế thế” ở thế gian, hoặc là vì khí vận công đức hư vô mờ mịt ở trong truyền thuyết, hoặc là sắp xếp quân cờ ở nhân gian, có lẽ đang sắp đặt một ván cờ kinh thế.

Lâm tiền bối để hẳn ta hỏi bản tâm của mình, cũng cho ra con số nhất nguyên là hạn mức cao nhất, chỉ sợ sẽ khiến bọn họ tự hỏi lòng, rốt cuộc hẳn ta cần sự giúp đỡ ở trình độ nào?

Dưới sự cân nhắc cẩn thận của hẳn ta, cũng dần hiểu rõ –

Đây thật sự là vấn đề vô cùng phức tạp, cũng bao hàm nhiều góc độ, câu trả lời của hẳn ta không chỉ phải cân nhắc cần sự giúp đỡ đến mức nào, còn phải cân nhắc bây giờ được càng nhiều, tương lai cũng phải cố gắng càng

nhiều, đồng thời phải cân nhắc làm quân cờ, tương lai bằng lòng cố gắng trả lại đến mức nào...

Nhìn như một câu hỏi đơn giản, thật ra giấu giếm huyền cơ như thế!

Trong lúc nhất thời, Trình Bất Hưu không nhìn được im lặng.

Lâm Chỉ Thủy cố gắng giữ vẻ mặt bình thản, trong lòng lại nói thầm: ‘Tại sao không nói chuyện? Chẳng lẽ cuộc sống của gia đình Trình Thất Nguyệt ở trong gia tộc không được tính là quá tốt, vì vậy không nỡ bỏ tiền sao? Chẳng lẽ hẳn đang tưởng ta mượn thế của Hàn Tố Tâm, ép hẳn mua chữ?’

Thế là, hẳn mở miệng nói: “Không cần lo ngại, cân nhắc tình hình thực tế của người là được.”

Trong lòng Trình Bất Hưu chấn động.

Đúng vậy, phải cân nhắc tình huống của bản thân, với tư chất của hẳn ta, gần như không có khả năng vượt qua năm ải, chỉ có thể ra chút sức ở nhân gian, nhiều nhất chỉ có thể trở thành một quân cờ không quan trọng, nếu bây giờ hẳn ta muốn quá nhiều, vậy tương lai cái giá phải trả tất nhiên càng lớn hơn, có lẽ không cẩn thận sẽ vạn kiếp bất phục...

Nghĩ đến đây, trong lòng hẳn ta lạnh lẽo, thu lại nhưng suy nghĩ hy vọng quá xa vời kia.

“Vãn bối có thể được ngài ban thưởng một chữ, đã biết đủ.”

Trình Bất Hưu hít sâu một hơi, cung kính nói: “Vãn bối không dám yêu cầu quá xa vời, bằng lòng trả con số nhất nguyên 129.600, chỉ cần một chữ là đủ.”

Lâm Chỉ Thủy ngạc nhiên, có phải lão ca này hiểu làm điều gì rồi không?

Chẳng lẽ tưởng hẳn còn đang uy hiếp sao?

Bởi vì bị đè nặng áp lực của Hàn Tố Tâm, mới lựa chọn ra giá cao nhất mua chữ, dùng cái này cầu một cái yên ổn?

Thế nhưng, thoạt nhìn dáng vẻ của lão ca này cũng không quá đau lòng, có lẽ cũng không tính là chảy máu, hẳn nói khê: “Cũng đúng, yên ổn cũng là một lựa chọn.”

“Đa tạ ngài đã thông cảm.” Trong mắt Trình Bất Hưu hiện ra vẻ biết ơn.

Hẳn ta lựa chọn chỉ cần bức tự thiếp một chữ độc nhất, cũng là vì trong tương lai trở thành quân cờ, phải trả giá ít một chút, tất nhiên vị Lâm tiên bối này chỉ liếc mắt một cái là nhận ra.

“Về phần nên đưa người chữ gì...”

Lâm Chỉ Thủy suy nghĩ một chút, hỏi: “Người có tâm nguyện gì? Hoặc là nói... Đòi này có mục tiêu gì không?”

“Tâm nguyện của văn bối, tất nhiên là muốn tiêu diêu tự tại, không bị trói buộc, đi đến đại đạo thông thiên kia.” Trình Bất Hưu thở dài nói: “Nhưng văn bối tự biết, với thiên phú tư chất của văn bối, sợ là kiếp này không có phúc duyên kia, chỉ cầu có thể giữ được Trình gia của ta, không xấu hổ với lời dặn của tổ tiên, nguyện vọng này là đủ.”

Tiêu diêu tự tại? Đại đạo thông thiên?

Lâm Chỉ Thủy nghe vậy hơi ghen lời.

Đúng là hậu bối của lão Trình, cách giáo dục gia tộc cũng khác biệt, nói chuyện cũng giống như vậy, đều là tâm nguyện không thực tế, không có mùi vị con người.

Nói thẳng ra là muốn thăng quan phát tài, muốn kinh tế tự do, địa vị tự do... Chẳng phải là xong việc.

Những người thích văn hóa truyền thống này, cũng quá mẹ nó thích vòng vo quanh co.

Lâm Chỉ Thủy âm thầm mắng chửi, nhưng vẫn ra vẻ văn nghệ vuốt cằm nói: “Không sao, con người đều như vậy, loài người muốn trở thành tiên, sinh trên mặt đất lại muốn lên trời... Ta cũng từng như vậy.”

Ừ, những lời này là của Lỗ Tấn tiên sinh.

Thật.

Trình Bất Hưu nghe vậy, sự kính ngưỡng ở trong lòng không nhìn được lại sâu hơn.

Xem ra, vị tiền bối này đã từng là người phạm, chứ không phải người trời ra đòi ở thiên giới, chỉ dựa vào chấp niệm lớn lao, nguyện vọng to lớn trong lòng, đã từ thân phạm tục, từng bước một đi đến địa vị thần tiên hiện tại!

Đúng là khiến người ta kính ngưỡng.

Chương 45: Người là? (1)

Bút đã rửa sạch, giấy cũng đã mở ra, chỉ thiếu chưa mài mực xong.

Thế nhưng, vị Trình tiên sinh này cũng không phải hồng tỵ y nhân gì đó, tất nhiên Lâm Chỉ Thủy cũng không có suy nghĩ để đối phương mài mực, chỉ có thể tự mình cầm dao.

“Trình tiên sinh vừa nói, nguyện vọng của người là tiêu dao tự do, khát vọng đi đến đại đạo thông thiên, trở thành người đứng trên đám mây.”

Lâm Chỉ Thủy hơi cúi đầu, cũng không ngẩng đầu lên chậm rãi mài mực, rất có phong độ đại sư bình thản nói: “Nhưng người cũng hiểu rõ giới hạn của bản thân, cũng bằng lòng từ bỏ suy nghĩ này, giữ vững truyền thừa gia tộc, người có thể tự hiểu lấy mình, cũng được coi là không tầm thường.”

Trình Bất Hưu mỉm cười chua xót.

Hắn ta biết, có lẽ ở trong gia tộc thiên phú của mình được tính là khá tốt, nhưng tu hành hơn 300 năm, vẫn chỉ là thiên quan thứ ba, có lẽ đời này đã định sẵn không thể đột phá năm quan, chứ đừng nói chi là độ kiếp phi thăng.

“Đau khổ thường đến từ sự chênh lệch của ảo tưởng và hiện thực, có lúc bình thường mới là phúc, buông tay chưa hẳn là chuyện xấu.”

Lâm Chỉ Thủy vắt hết óc rót canh gà: “Không có được cũng không cần cưỡng cầu, dù sao rời đi đều là phong cảnh, ở lại mới là cuộc sống, chờ đến khi nhìn thấu phong cảnh, có lẽ người sẽ muốn nhìn khe nhỏ sông dài.”

Vừa nói xong lời này, hắn cũng cảm thấy hình như có chỗ nào đó kỳ lạ...

Chậc...

Hình như không cần thận nói ra lời bài hát...

Trình Bất Hưu lại không có phản ứng gì, chỉ suy nghĩ cả nửa ngày, mới chấp tay, thành khẩn nói: “Tiền bối có kiến thức sâu rộng, văn bối thụ giáo.”

Chắc chắn, Lâm tiên bối này từng lịch luyện ở nhân gian, từng là thân tiên cao nhân tiêu dao ở thiên giới, đã nhìn thấu phần lớn phong cảnh trên thế gian, vì vậy mới lựa chọn làm một chủ cửa tiệm tranh chữ nho nhỏ ở trong con ngõ hẹp vắng vẻ thế tục bình thường lại bất phàm...

Có lẽ, đây chính là khe nhỏ sông dài mà Lâm tiên bối đang hưởng thụ.

Trong lúc nhất thời, hắn ta cảm thấy hình như mình cảm nhận được một chút tâm cảnh của vị cao nhân ẩn thế này, không nhận được có cảm giác

thức tỉnh.

‘Điều này cũng có thể thụ giáo?’ Lâm Chỉ Thủy không phản bác được, không nhìn được thậm thấy may mắn.

May mắn vị Trình tiên sinh này không phát hiện đây là Hồng Đậu của Vương Phi “chỉ điểm”, cũng có thể chưa từng nghe...

Không lâu sau, mực đã mài xong.

Đều đặn trơn bóng, trầm hương nhàn nhạt.

“Người có thể tự hiểu như thế, ta rất yêu thích.”

Lâm Chỉ Thủy cầm chiếc bút lông yêu quý ở bên cạnh, vừa chậm rãi chấm đầu bút vào mực, vừa nói: “Nhưng tính tình của người có vẻ hơi kích động, lúc làm việc cần nghĩ trước làm sau, lúc phía trước không có đường, đừng đụng tường nam mới chịu quay đầu.”

Vừa nói dứt lời, hắn đã nâng bút múa bút, mây bay nước chảy viết xuống một chữ to ở trên giấy –

Lui.

Ngay lập tức, Lâm Chỉ Thủy đặt bút xuống, mỉm cười nói: “Có đôi khi, lui một bước nhìn trời cao biển rộng.”

Trình Bất Hưu nhìn chữ “Lui” trên giấy, chỉ từ sự biến hóa của nét mực, đã có thể cảm nhận được đạo vận ẩn chứa trong đó kỳ diệu lại tinh khiết, e rằng có giấu một loại thần thông nào đó không biết được.

‘Về sau bức chữ này chính là bảo vật áp đáy hòm của ta...’

Hắn ta âm thầm quyết định, lập tức hít sâu một hơi, vô cùng biết ơn chấp tay nói: “Đa tạ Lâm tiên sinh thưởng chữ, văn bối chắc chắn khắc ghi ân tình này trong lòng.”

Lâm Chỉ Thủy gật đầu nhẹ đến mức không thể nhận ra, lập tức nói: “Chỉ thiếu lạc khoản, người tên gì?”

“Văn bối là Trình Bất Hưu, cũng là phụ thân của Trình Thất Nguyệt.” Trình Bất Hưu lập tức nói.

“Ta biết.”

Lâm Chỉ Thủy nhẹ nhàng gật đầu, liền đặt bút xuống đề khoản.

Trình Bất Hưu lập tức phát hiện, đạo vận trên bức tự thiếp chữ “Lui” này, bắt đầu chậm rãi thu lại giấu đi, dường như biến thành một bức tranh chữ bình thường, chỉ có hắn ta mới khởi động được đạo vận trong đó.

Nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng hắn ta không kiềm được sự rung động, lần trước nhìn thấy bức tự thiếp “Hải thượng sinh minh nguyệt” treo trong phòng nữ nhi, cũng thấy bình thường như thế, chỉ có thể cảm nhận được từng tia đạo vận... Có lẽ cũng vì Lâm tiên bối này đã đề lạc khoản?

Chỉ là một cái lạc khoản, tự thiếp đã thuộc sự sở hữu, pháp thuật sắc lệnh tiên gia thần hồ kỳ kỹ như thế, hấn ta lại không cảm nhận được chút khác thường nào, đúng là thiên đạo vô hình.

Vừa nghĩ đến đây, Trình Bất Hưu không nhịn được khen ngợi: “Lâm tiên sinh đúng là bút có thể thông thần.”

“Thư pháp tiểu đạo mà thôi.”

Lâm Chỉ Thủy khiêm tốn cười khẽ một tiếng, trong lòng lại không nhịn được nở hoa: ‘Đâu có đâu có, ta chỉ là một tiểu thiên tài thư pháp bình thường không có gì lạ mà thôi.’

Chương 46: Người là? (2)

Trình Bất Hưu âm thầm than thở, đây mới là phong thái cao nhân, thần thông lớn như thế lại nói là tiểu đạo, cũng quá khiêm tốn.

“Đợi mực khô, người hãy cầm tự thiếp ra về.” Lâm Chỉ Thủy nói.

“Vâng.”

Một lúc sau.

Sau khi đợi nét mực khô, Trình Bất Hưu liền cắt tự thiếp, tiếp theo chuyển 129.600 nguyên cho Lâm Chỉ Thủy, lúc này mới cung kính rời đi.

Chờ người đi được một lúc, Lâm Chỉ Thủy lập tức lấy điện thoại ra, hơi hưng phấn nhìn tin nhắn thông báo thay đổi số dư của ngân hàng.

Lúc này, tiền tiết kiệm của hắn đã được hơn 20 vạn, lần nữa đạt đến một đỉnh cao mới của cuộc sống.

‘Bảo sao nhiều kẻ lừa đảo như vậy, hóa ra lừa người kiếm được nhiều tiền như thế...’

Lâm Chỉ Thủy không nhịn được âm thầm than thở, lập tức lại khinh thường xì một tiếng: ‘Không đúng, ta không phải kẻ lừa đảo! Ta là nhân tài có kiến thức, chỉ là tạm thời không có danh tiếng gì, tương lai trở thành đại gia thư pháp danh xứng với thực, bán một bức chữ mười mấy vạn cũng không tính là quá đáng, ừ... Coi như thu phí sớm...’

Đương nhiên, mục tiêu của hắn là mua một căn nhà tốt một chút ở nội thành, số tiền hơn 20 vạn này còn lâu mới đủ.

Cách mạng chưa thành công, đồng chí cần cố gắng thêm.

“Suýt nữa quên mất, còn chưa ăn sáng đâu.”

Lâm Chỉ Thủy sờ bụng, tiện tay mở phần mềm nào đó, đôi mắt không chớp lấy một cái chọn phần bữa sáng trị giá hơn năm mươi đồng nào đó.

Dù sao cũng là người có tiền tiết kiệm hơn 20 vạn, ăn bữa sáng ngon một chút cũng không tính là quá đáng chứ.

Nửa tiếng sau.

Chuông điện thoại vang lên, Lâm Chỉ Thủy cúi đến hoa cả mắt cầm điện thoại lên nhìn thoáng qua, là cuộc gọi của người giao đồ ăn.

“Alo?”

“Cái gì? Tìm không thấy?”

“Người thấy số 72 sao? Đúng, ở bên tay trái con đường kia, đi vào một đoạn nữa chính là số 71...”

“Hả? Không có? Có phải người đi ngược hay không, ta nói là bên trái.”

“Sao lại tìm không thấy chứ?”

“Ôi, được thôi, vậy ta đi ra tìm người.”

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Lâm Chỉ Thủy hơi nghẹn lời đứng lên, bây giờ tiểu ca giao đồ ăn đều xảy ra chuyện gì thế, hắn cũng đã nói rõ ràng như vậy, lại còn không tìm thấy?

Dân mù đường cũng dám đi giao đồ ăn sao?

Nhưng hắn cũng chỉ có thể tự mình đi ra ngoài lấy đồ ăn.

Theo Lâm Chỉ Thủy rời đi, cây tùng ở cạnh cửa tiệm tranh chữ cũng khẽ run lên, trên thân cây chậm rãi hiện ra một khuôn mặt, đôi mắt hơi ngây thơ lại lưu luyến si mê mở ra, nhìn theo bóng lưng hắn rời đi.

Qua nửa ngày.

“Cây tùng nhỏ, nhớ ta không?”

Đột nhiên, một giọng nói thiếu nữ trong trẻo như chuông bạc vang lên.

Chỉ thấy một luồng hơi nước chậm rãi hiện ra sau đó biến mất, trong hơi nước cũng xuất hiện một thiếu nữ xinh đẹp mặc áo phong rộng và quần đùi, như đang khoe khoang bày ra một đôi chân dài, làn da trắng nõn dưới ánh mặt trời khiến người ta phải nhìn chăm chăm.

Khuôn mặt trên cây tùng hơi chuyển động nhìn sang, vẻ mặt ngây ngốc nhìn thiếu nữ.

“Sao thế?” Yên Thủy Thủy cười hì hì nháy mắt phải một cái, cho cây tùng một ánh mắt phóng điện, nói: “Không ngờ ta sẽ đến tìm người nhanh như vậy à, có cảm động không?”

Trên trán của cây tùng như hiện ra một dấu hỏi, chậm chạp hỏi thăm: “Người là?”

“...”

Khóe môi Yên Thủy Thủy hơi giật giật, chỉ cảm thấy đã ném ánh mắt quỵến rũ của mình cho đầu gỗ, được thôi, đây thật sự là đầu gỗ.

Nàng hít sâu một hơi, bắt đắ dĩ nói: “Người đã quên tối hôm qua rồi sao? Ta là người ở lại trong tiệm vào tối qua, còn nói sẽ giúp người biến thành hình người, người lại quên cả tỷ tỷ sao?”

Khuôn mặt cây tùng cứng lại suy nghĩ cả nửa ngày, lúc này mới chậm rãi nói: “Ồ, hóa ra là người, thật xin lỗi, ta hơi... Hơi...”

Dường như nó không tìm thấy từ nào để hình dung tình huống của mình.

“Tuổi già ngây ngốc!” Yên Thủy Thủy tức giận nói.

“Ừm, hình như vậy.” Khuôn mặt cây tùng nhẹ gật đầu, lại hơi uất ức xin lỗi: “Thật xin lỗi.”

“Được được, không trách người, dù sao người cũng là đầu gối.”

Yến Thủy Thủy đưa tay sờ vỏ cây của nó, nói: “Yên tâm, đợi lát nữa ta sẽ giúp người hỏi chủ nhân của người một chút, xem hấn có đồng ý cho người hóa hình không, thế nhưng... Tối hôm qua ta hỏi sư tôn xong, phát hiện chủ nhân của người còn tài giỏi hơn sự tưởng tượng của ta nhiều, ta cũng không dám chọc giận hấn, chỉ có thể nói bóng nói gió một chút, đến lúc đó hấn không đồng ý, người cũng đừng trách ta.”

“Cảm ơn người.” Khuôn mặt trên cây tùng nói.

“Không có gì, chờ người biến thành hình người, để tử tử hôn một cái là được.” Yến Thủy Thủy cười híp mắt nói.

Nàng vừa nói xong, đã quay đầu nhìn về nơi xa, nói: “Ồ, hấn đã về.”

Khuôn mặt trên cây tùng đã biến mất, lại biến thành một cây tùng bình thường.

Chương 47: Tính trẻ con, không nên bị phá hủy (1)

“Là người à, đúng là người lại tới nữa.”

Lâm Chi Thủy cầm theo bữa sáng được giao đến, đi về phía cửa tiệm, đồng thời tùy ý quan sát thiếu nữ xinh đẹp chân dài đứng bên cạnh cây tùng một chút.

“Người biết ta sẽ đến nữa?” Yên Thủy Thủy ngạc nhiên.

Đúng là cao nhân tiên gia, đúng là năng lực tính toán siêu phàm, điều này cũng tính ra được.

“Đương nhiên.” Lâm Chi Thủy mỉm cười gật đầu.

Tối hôm qua, thiếu nữ này ở trong tiệm của hắn đợi tạnh mưa mới về nhà, với một thiếu niên... Không, với sự tò mò của người bình thường, tám phần đã nhìn qua tự thiếp sau tấm bình phong, nàng không có hứng thú với thư pháp, nhưng dù sao cũng từng học thư pháp, có lẽ sẽ hiểu rõ trình độ thư pháp của hắn cao đến mức nào.

Điều mâu chốt nhất là –

Hắn rất tự tin với giá trị nhan sắc của mình.

Rõ ràng tối hôm qua thiếu nữ này chơi đùa trong mưa, còn nghịch ngợm đạp nước, quần áo đã sớm ướt sũng, sau khi nhìn thấy hắn, đột nhiên nói muốn đi vào tránh mưa, thái độ thay đổi quá rõ ràng.

Hắn cũng không phải sắt thép thẳng nam Lâm Tinh Hà, đương nhiên có thể nhận ra... Rõ ràng thiếu nữ này phát hiện dáng vẻ của hắn đẹp trai, vì vậy mới tìm một lý do vụng về như thế để đi vào nhà, muốn làm quen với hắn.

Sau khi vào nhà liền không che giấu được nụ cười, cứ mở miệng là ngọt ngào gọi một tiếng tiểu ca ca, cũng có thể nói rõ điểm này.

Tiểu cô nương mà, trên cơ bản đều là hiệp hội về ngoài.

Điều này cũng không thể trách nàng, muốn trách chỉ có thể trách hắn quá đẹp trai.

Một đại ca ca có dáng vẻ đẹp mắt, tính cách ôn hòa như ngọc, trình độ thư pháp lại cực cao như hắn, được thiếu nữ thời kỳ hoài xuân say đắm cũng rất bình thường.

Nếu hôm nay nàng không đến, Lâm Chi Thủy còn cảm thấy có lẽ mình suy nghĩ nhiều, nhưng đã tới đây, vậy không thể nghi ngờ gì đã xác nhận

suy đoán của hắn!

‘Tối hôm qua thái độ của ta không quá tôn kính, vị tiền bối này không so đo chứ...’ Yên Thủy Thủy nghĩ đến đây, không nhịn được hơi lo lắng nói: “Cái kia... Tiền bối, tối hôm qua là ta...”

“Tiền bối? Tại sao không gọi tiểu ca ca nữa hả? Không phải tối hôm qua còn gọi rất ngọt à.”

Lâm Chỉ Thủy dừng bước, cười như không cười nhìn về phía nàng, lập tức lắc đầu cười nói: “Yên tâm đi, tuy ngươi và ta là người đồng đạo, nhưng ở chỗ của ta, ngươi không cần bảo thủ không chịu thay đổi như vậy, cứ xung hô như người bình thường là được.”

Thiếu nữ này thật sự từng học thư pháp, nhìn thấy đại sư thư pháp như hắn, còn biết gọi tiền bối.

Nhưng bị một thiếu nữ xinh đẹp có đôi chân dài như thế, luôn gọi là tiền bối tiền bối, dễ dàng khiến hắn liên tưởng đến một vài bộ phim Nhật không thích hợp với thiếu nhi, luôn cảm thấy sau đó có thể xảy ra một vài kịch bản đã từng xem.

Sai lầm, sai lầm, tuy 15 16 tuổi đã là hợp pháp, nhưng không thể có lỗi với Tiểu Xà nhà mình.

“Ày... Tiểu ca... Được rồi, ta cứ tiếp tục gọi là tiền bối đi...”

Yên Thủy Thủy hơi không thể thích ứng được với cách gọi tiểu ca ca thế này.

Nếu vị tiền bối trước mắt chỉ là người phàm, nàng giả vờ non nớt, giả vờ là thiếu nữ ngây thơ, gọi là tiểu ca ca thì thôi đi.

Nhưng biết rõ đối phương là cao nhân tiên gia, không biết cảnh giới cao đến tầng nào, chỉ sợ tuổi tác còn lớn hơn cả tổ tông của nàng, dựa theo quan niệm của người phàm, nàng cũng là bà di hơn 40 tuổi...

Nàng thật sự không gọi được một câu “Tiểu ca ca” này.

Hơn nữa rõ ràng trong lòng vị tiền bối này biết rõ, còn thật sự muốn giả non nớt, đúng là... Càng sống lâu, càng dễ biến thái...

Nhưng nàng còn có thể làm thế nào, còn không phải cười hòa theo như một muội muội hư hỏng, hận không thể quỳ xuống ngay tại chỗ gọi phụ thân.

“Vậy tùy ngươi thôi, nhưng không gần gọi là ‘ngài’.” Lâm Chỉ Thủy cũng không ép buộc.

Yên Thủy Thủy ồ một tiếng, lại dò hỏi: “Vậy... Ta sẽ giả vờ không biết gì hết, tiếp tục coi ngài chỉ là một chủ tiệm tranh chữ bình thường?”

“Đương nhiên.” Lâm Chỉ Thủy mỉm cười nói.

Dù sao hình tượng hiện tại của hắn là một vị cao nhân ẩn sĩ, thoát nhìn vẻ ngoài như một chủ tiệm tranh chữ nho nhỏ, trên thực tế là đại sư thư pháp thâm tàng bất lộ.

Có thể ít fan muội muội, lại không thể sụp đổ hình tượng.

“Vậy... Tiền bối, không biết ta phải xưng hô với người như thế nào? Ta tên Yên Thủy Thủy.” Yên Thủy Thủy dò hỏi.

“Yên Thủy Thủy? Trùng hợp, ta tên là Lâm Chỉ Thủy.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, nói: “Một chữ duyên này thật sự kỳ diệu, bảo sao tối hôm qua người lại đến chỗ của ta tránh mưa, hóa ra là vì người có quá nhiều ‘thủy’, để ta ‘chỉ thủy’ giúp người.”

Chương 48: Tính trẻ con, không nên bị phá hủy (2)

Vừa mới nói xong, hắn cũng hơi ngỡ ngàng: Ta đang nói cái gì?

Thế nhưng, Yến Thủy Thủy lại không ngờ cao nhân tiền bối cũng biết lái xe, hoàn toàn không suy nghĩ lệch lạc, chỉ nói lời cảm ơn: “Lại nói, tiền bối, đa tạ người tốt qua đã cho ta ở lại, ta cũng không biết phải báo đáp người như thế nào...”

Lâm Chỉ Thủy nghe nàng nói vậy, luôn cảm thấy cuộc đời thoải mái của hai người có điểm là lạ.

Thủy... Chỉ Thủy... Tối hôm qua ở lại... Báo đáp...

Nghe nói 10x bây giờ đều khá cởi mở, không phải thiếu nữ này muốn nhân cơ hội lấy thân báo đáp chứ?

“Không cần cảm ơn.”

Lâm Chỉ Thủy không nhịn được khẽ ho khan một tiếng, nói: “Chút chuyện nhỏ mà thôi, ta và người có duyên, ta cũng thuận tiện giúp người một chút, người còn nhỏ đừng để trong lòng.”

Chỉ là ân tình cho tránh mưa mà thôi, còn muốn đền thối thật sự quá mức, đứa nhỏ này suy nghĩ quá hay ho.

Hơn nữa, thiếu nữ này hơi nhỏ.

Không phải nói đến tuổi tác.

“Tóm lại... Ta đã nhớ kỹ, tương lai có cơ hội chắc chắn sẽ báo đáp người.” Yến Thủy Thủy nghiêm túc nói.

Vị Lâm tiền bối này ngầm đồng ý cho nàng quan sát bức “Thượng Thiện Nhược Thủy” kia, lúc này mới giúp đỡ nàng tìm được cơ hội đột phá, đủ để nàng tiết kiệm ít nhất mấy năm, thậm chí còn khiến nàng mơ hồ phân biệt được con đường tương lai.

Cũng như tiền bối đã nói, nàng mới hơn 40 tuổi, tuổi tác còn nhỏ, cũng mới tu hành 30 năm, vốn liếng quá nhỏ bé, bây giờ nàng thật sự không trả nổi phần ân tình này.

‘Tương lai?’

Lâm Chỉ Thủy hơi im lặng, ý là nàng còn chưa chịu từ bỏ, muốn chờ lớn lên sao?

Nhưng tuổi nhỏ không phải vấn đề, vấn đề là người thật sự không lớn... Khụ không phải, vấn đề là người đã tới muộn, thiếu nữ.

“Không nói cái này nữa.”

Lâm Chỉ Thủy trực tiếp nói sang chuyện khác, chỉ cây tùng đứng bên cạnh cửa tiệm, mỉm cười nói: “Vừa rồi ta ở rất xa đã nghe thấy giọng nói của ngươi, ngươi đang nói chuyện với nó sao?”

“Ày...” Yên Thủy Thủy hơi xấu hổ nói: “Bị ngươi phát hiện...”

Cũng đúng, cho dù vị tiên bối này che giấu hơi thở, tự khóa pháp lực thần thông, nguy trạng thành người phạm, nhưng chắc chắn thánh lực mạnh hơn người phạm nhiều.

Chưa được tiên bối đồng ý, đã nói chuyện với Thảo Mộc Chi Linh do hấn điểm hóa, đúng là không nên.

“Không sao, ta có thể hiểu được.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười lắc đầu, hơi xúc động nói: “Dù sao trước kia ta cũng giống ngươi, cũng không tìm được một người nào để nói lời tri tâm, ngược lại những hoa cỏ này, động vật nhỏ gì đó, mới là đối tượng giao lưu của ta.”

Thì thầm với hốc cây, trò chuyện với hoa cỏ, hành vi kỳ lạ làm bầm lâu bầu này, có rất nhiều thiếu nam thiếu nữ hoài xuân đã từng trải qua.

Thiếu nữ tên Yên Thủy Thủy này mới 15 16 tuổi, chính là độ tuổi kiêu này, tối hôm qua nàng còn đi dạo một mình ở trong mưa, vừa nhìn đã biết là một thiếu nữ tuổi dậy thì cô đơn nổi loạn, biết đâu cũng vì tối hôm qua vừa gặp hấn đã yêu, cho nên mới như vậy?

Hoàn toàn có thể hiểu được.

“Tiền bối, cảm ơn ngươi đã hiểu cho, thật ra đây là lần đầu tiên ta trải qua chuyện này, cảm giác rất mới lạ...”

Yên Thủy Thủy hơi cảm động, không ngờ vị Lâm tiên bối này lại rộng rãi hiểu lý lẽ như thế.

“Lần đầu tiên sao?” Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, nói: “Không sao, sau này ngươi có thể thường xuyên đến trò chuyện với nó, con người của ta không thích nói một mình, lúc nó ở cạnh ta, có lẽ cũng cảm thấy buồn bực.

Giáo dục thanh niên nên dùng phương thức nhân cách hóa nhiều chút, tính cách trẻ con mới là điểm đáng ngưỡng mộ nhất của mỗi đứa bé.

“Thật sao? Cảm ơn ngài!” Yên Thủy Thủy ngạc nhiên hỏi: “Vậy ta có thể trở thành bạn bè với cây tùng của ngài sao? Ta thật sự muốn để nó cũng sống thật tốt như loài người, ta sẽ chăm sóc nó thật tốt.”

Thiếu nữ ngây thơ đơn thuần đến mức nào... Lâm Chỉ Thủy không thể nhìn được cười, gật đầu nói: “Đương nhiên có thể.”

Ôi, đúng vậy, ngày thường hẳn rất ít chăm sóc cây tùng che gió che mưa cho hẳn, chỉ có lúc rửa bút mới tưới chút nước mà thôi, thiên nhiên là bạn của loài người, không nên qua loa như thế.

Bây giờ có một thiếu nữ tràn đầy tính trẻ con quan tâm chăm sóc nó, coi nó là loài người, coi là bạn bè để thổ lộ tất cả, vậy không thể tốt hơn nữa.

Sao hẳn lại nỡ dùng hiện thực lạnh lùng của hẳn, đi phá hủy tính trẻ con của nàng chứ?

“Cảm ơn ngài.” Yến Thủy Thủy biết ơn nói, còn lặng lẽ nháy mắt với cây tùng một cái.

Nàng quyết định, hôm nay sau khi quay về, sẽ bắt đầu chuẩn bị vật liệu cho pháp đàn cầu trời, ngày mai sẽ giúp cây tùng nhỏ này cầu xin đạo thống thiên giới ban cho pháp thân.

Cũng không biết, cây tùng thành tinh này thích hợp với con đường pháp thân nào đây?

Chương 49: Mỗi tình đầu đau khổ

Lâm Chỉ Thủy ngồi ở chiếc bàn nhỏ trước cửa tiệm, sau khi đặt bữa sáng lên bàn, thuận miệng hỏi: “Đúng, ta có mua bữa sáng, ngươi muốn ăn một chút không?”

Yến Thủy Thủy ngạc nhiên, nói: “Có thể chứ?”

“Có gì không thể... Khụ, có gì không được?” Lâm Chỉ Thủy theo thói quen nói ra một câu cổ vãn, không nhịn được hơi lúng túng ho khan một cái, sửa lại.

Yến Thủy Thủy liền nói: “Tiền bối, không sao cả, ta biết ngươi quen thuộc nhiều năm không dễ đổi, không cần cố ý sửa lại.”

Lâm Chỉ Thủy không phản bác được, cũng không giải thích điều gì.

Xem ra, thiếu nữ này tưởng hẳn là mấy kẻ yêu thích văn hóa truyền thống và cổ phong, nhưng thật ra là hẳn bị những vị khách hàng kéo theo.

“Đúng rồi, tiền bối.”

Yến Thủy Thủy cầm trên tay một bát sữa đậu ngọt, vô cùng cẩn thận nói: “Ta có thể đi theo ngươi học tập thư pháp hay không?”

Lâm Chỉ Thủy cắn một miếng bánh bao gạch cua, sau đó nhìn nàng một cái, hỏi: “Ngươi muốn học thư pháp?”

“Ày... Được thôi, thật ra ta muốn vẽ lại bức tự thiếp ‘Thượng Thiên Nhược Thủy’ mà ngài treo ở sau tấm bình phong.” Yến Thủy Thủy đang hoảng nói.

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, hỏi: “Không phải ngươi không có hứng thú với thư pháp sao? Muốn vẽ?”

“Điều này...”

Trong chốc lát Yến Thủy Thủy không thể nói ra lời.

Nàng cũng biết yêu cầu này của mình là quá đáng, tự thiếp quý giá như thế, sao có thể tùy ý cho nàng vẽ?

Nhưng đạo vận ẩn chứa trong bức tự thiếp “Thượng Thiên Nhược Thủy” này, thật sự có giúp đỡ quá lớn cho con đường tu hành của nàng, nàng không yêu cầu xa với có thể có được bảo vật tuyệt thế đến mức này, chỉ cầu có cơ hội vẽ, đã thấy thỏa mãn.

Lâm Chỉ Thủy thấy nàng không nói lời nào, không nhịn được lắc đầu cười một tiếng, nói: “Được rồi, sao ta lại không hiểu ý đồ kia của ngươi chứ? Lúc đầu ta cũng không muốn đồng ý, nhưng ngươi và ta cũng được

tính là có duyên, người cũng là một đứa bé tốt bụng, ta sẽ cho người một cơ hội, người có thời gian rảnh, đến luyện chữ một chút cũng tốt.”

Yến Thủy Thủy không nhịn được vô cùng vui mừng, liên tục nói cảm ơn: “Vô cùng biết ơn, cảm ơn tiên bối, cảm ơn người!”

Lâm Chi Thủy bất đắc dĩ cười một tiếng, không nói gì.

Hắn hoàn toàn hiểu rõ, rốt cuộc thiếu nữ này có tâm tư gì.

Tối hôm qua, rõ ràng nàng còn nói mình chỉ từng luyện thư pháp, không có hứng thú gì với thư pháp, nhưng hôm nay đột nhiên thay đổi ý định, nói nàng muốn đi theo hắn học tập thư pháp, vẽ bức tự thiếp “Thượng Thiên Nhược Thủy” kia.

Không hề nghi ngờ gì, nàng đang rảnh rồi muốn đi gây chuyện, chỉ muốn tạo ra một cơ hội có thể ở chung với hắn mà thôi.

Sao hắn lại không hiểu ý đồ của thiếu nữ kia?

Học tập luyện chữ, lâu ngày sinh tình.

Dù mục đích của nàng quá rõ ràng, che giấu cũng rất vụng về, nhưng sự theo đuổi ngây ngô và uyển chuyển như thế, mới chính là sự mên mộ của thiếu nữ.

Đương nhiên, Lâm Chi Thủy cũng không rung động, tuy hắn cảm thấy rất thú vị, nhưng nha đầu này cũng quá nhỏ, cho dù thoát nhìn tuổi tâm lý khá trưởng thành, nhưng... Dù sao chỉ là một thiếu nữ 15 16 tuổi.

Hắn cũng không tiện nói thẳng từ chối.

Bởi vì hắn cảm thấy rất có thể mình là mối tình đầu của Yến Thủy Thủy... Ôi, lần đầu thâm mên, trong tình cảm cả đời của loài người, đây là một trải nghiệm khó quên nhất, cũng không phải nói thẳng từ chối là có thể cắt đứt tình cảm.

Không có được lại càng yêu, rất dễ yêu đến bất chấp.

Càng không có cách nào đến gần, càng lạnh lùng từ chối, ngược lại càng không thể nhìn rõ ràng, có khả năng dẫn đến trong lòng nàng tưởng tượng ra đối tượng thâm mên càng thêm hoàn mỹ, từ đó càng thêm ái mộ càng thêm khắc sâu.

Chẳng thà chủ động để nàng tiếp cận, giữ vẻ lạnh lùng, để nàng dần hiểu rõ hắn chỉ là một người bình thường, ngoại trừ dáng vẻ đẹp trai, thư pháp tốt, yêu lão bà, biết nói chuyện, có tài hoa cùng đủ loại ưu điểm, có khả năng vẫn có khuyết điểm khác.

Đương nhiên, trọng điểm là thỉnh thoảng Tiểu Xà nhà mình sẽ đến “thăm ban”, cũng được coi là kiểm tra đột xuất.

Đến lúc đó, khoe khoang tình cảm trước mặt Yến Thủy Thủy, không chỉ có thể khiến thiếu nữ hiểu rõ trái tim của hắn đã có nơi chốn, còn có thể mượn cơ hội để mối quan hệ của hắn và Tiểu Xà tiến thêm một bước.

Thật sự là một công đôi việc!

‘Ta đúng là mẹ nó một thiên tài...’ Lâm Chỉ Thủy không nhịn được thâm khen ngợi trong lòng.

“Đúng rồi, tiền bối.”

Yến Thủy Thủy ửng ực uống sữa đậu nành, đột nhiên nói: “VẬY... Ta cùng ngài học tập thư pháp luyện chữ, có phải trả giá gì không?”

“Trả giá cái gì?”

Lâm Chỉ Thủy không khỏi quan sát Yến Thủy Thủy ngời đôi diện một chút, chỉ thấy nàng chớp đôi mắt xinh đẹp nhìn mình, đôi môi đỏ thắm cắn ống hút sữa đậu nành, khuôn mặt thanh xuân động lòng người còn hiện ra màu hồng nhàn nhạt, lúc nói chuyện còn nhìn như vô ý bắt chéo đôi chân thon dài trắng nõn lên nhau, khiến hắn vô thức không nhịn được nhìn thoáng qua.

Lại phối hợp với vấn đề này... Người xem người xem, đây không phải lại dụ dỗ sao?

Hắn ép buộc bản thân giữ nguyên ánh mắt không di chuyển xuống dưới, nhìn thẳng vào Yến Thủy Thủy, nói: “Sao nào, người muốn nộp học phí sao? Người cảm thấy học đạo thư pháp với ta, phải trả bao nhiêu học phí mới tính là hợp lý? Ta chào giá rất cao đó.”

Lâm Chỉ Thủy quyết định bây giờ bắt đầu để lộ chút khuyết điểm của mình – tham tiền.

“Ày... Tiền bối người chào giá cao cũng bình thường.” Yến Thủy Thủy hơi ngạc nhiên một chút, ấp úng nói: “Ta chắc chắn không trả nổi học phí...”

“Gia cảnh người thế nào? Vốn liếng như thế nào?” Lâm Chỉ Thủy hỏi.

“Ta là cô nhi, cũng không có vốn liếng gì.” Yến Thủy Thủy thẳng thắn.

“...”

Lâm Chỉ Thủy ngạc nhiên, không biết nên nói gì cho phải.

Hắn đột nhiên cảm thấy hơi xấu hổ, hoàn toàn không ngờ thiếu nữ này lại là cô nhi.

Bảo sao nàng rõ ràng đang ở độ tuổi xuân tốt đẹp nhất trong đời, lại cô độc dạo bước trong đêm mưa, còn hơi vui buồn thất thường, thì ra là thế...

Hơn nữa nhìn từ cách ăn mặc hơi có vẻ mộc mạc của nàng, trên người không có một món hàng hiệu nào, hiển nhiên phụ mẫu cũng không để lại

quá nhiều di sản cho nàng.

Nghĩ đến đây, Lâm Chi Thủy ho nhẹ một tiếng, lập tức vứt bỏ suy nghĩ ra một cái giá học phí thật cao, nói: “VẬY chắc chắn người không trả nổi học phí của ta, vậy đi... Sau này người chịu trách nhiệm quét dọn cửa tiệm này giúp ta, lại chăm sóc cây tùng của ta một chút, coi như là học phí, sao nào?”

“Chỉ như vậy?”

Yến Thủy Thủy ngạc nhiên hỏi.

Điều này không phải tương đương với cho không sao?

Nàng may mắn được đi theo một cao nhân tiên gia thế này học tập “đạo thư pháp”, thật sự là phúc khí tu luyện ba đời, vốn nàng cũng không nghĩ sẽ được, dù có được cũng phải đánh đổi một vài thứ.

Nhưng những điều kiện này cũng quá đơn giản.

Cũng chỉ “chăm sóc” cây tùng ở cửa, có thể nói là muốn nàng giúp đỡ cây tùng kia tu hành, nàng cần chuẩn bị một vài vật liệu cho pháp đàn cầu trời coi như bỏ ra đôi chút.

Thế nhưng so sánh với “học phí”, thật sự không có ý nghĩa gì.

Có cơ hội đi theo cao nhân tiên gia thế này học tập, dù là những cao nhân tuyệt thế đã vượt qua năm quan kia, chắc chắn trong lòng cũng vô cùng chấn động.

“Đương nhiên chỉ có như vậy, hơn nữa người cũng không có gì để trả giá, dù người bán mình cho ta, ta cũng không thèm để ý.” Lâm Chi Thủy cố ý nói: “Nhưng người cũng đừng suy nghĩ nhiều, chỉ đi theo ta luyện chữ mà thôi, sẽ không tồn tại mối quan hệ khác.”

Lời ngầm là: Đừng nghĩ dụ dỗ ta, vô dụng thôi, ta không thèm cơ thể của người, người cũng không theo đuổi được ta.

Yến Thủy Thủy nghe vậy, im lặng một chút, nhìn chằm chằm Lâm Chi Thủy một chút, nói nhỏ: “Ta đã biết, cảm ơn người.”

Ngoại trừ sự tôn, đây là lần đầu tiên gặp được cao nhân đối xử tốt với nàng như vậy, không chỉ bằng lòng dạy bảo nàng, còn không cần nàng trả giá cái gì, thật sự khiến nàng cảm động.

Về phần Lâm tiên bối nói “sẽ không tồn tại mối quan hệ khác”, chắc là chỉ sẽ không nhận nàng làm đồ đệ.

Nhưng nàng cũng chưa từng nghĩ mình có thể làm đồ đệ của cao nhân thế này, vì vậy cũng không để ý.

Yến Thủy Thủy đã âm thầm quyết định, tương lai có cơ hội, nhất định phải báo đáp đại ân đại đức của vị Lâm tiên bối này thật tử tế.

“Yên tâm ăn cơm đi, ngài mai người lại đến luyện chứ.”

Lâm Chỉ Thủy thấy Yên Thủy Thủy im lặng, hình như cảm xúc hơi sa sút, không nhìn được khẽ than thở một tiếng, đưa tay ra vỗ vai của nàng.

Thiếu nữ à, mối tình đầu luôn đau khổ, hy vọng người có thể quên đi.

Chương 50: Tất cả đều đến (1)

Bóng đêm dày đặc, một đoàn hơi nước mờ nhạt chậm rãi hiện ra, lập tức biến mất không chút dấu vết, để lộ ra một thiếu nữ chân dài mặc áo phong quần dài.

“Cây tùng nhỏ, ta đã tới.”

Yến Thủy Thủy cười híp mắt chấp hai tay sau lưng, đứng trước cây tùng cạnh cửa tiệm tranh chữ, hỏi: “Không phải người lại quên mất ta chứ?”

Trên thân cây tùng lại hiện ra một khuôn mặt, hơi ngơ ngác nhìn Yến Thủy Thủy, qua cả nửa ngày, mới mở miệng, chậm chạp nói: “Nhớ kỹ.”

“Cây tùng nhỏ, chủ nhân của người đã nói, sau này sẽ giao người cho ta chăm sóc, cũng bằng lòng để người tu hành hóa hình, người phải ngoan ngoãn nghe lời.”

Yến Thủy Thủy mỉm cười sờ vỏ cây của nó, nói: “Người chờ một chút, bây giờ ta sẽ sắp xếp pháp đàn cầu trời, khăn cầu thượng giới ban cho người pháp thân đạo thống “Uế Thổ Kiến Mộc”.”

“Cám ơn người.” Khuôn mặt cây tùng chậm rãi nói.

Yến Thủy Thủy chỉ mỉm cười, không nói gì, sau đó quan sát xung quanh một chút, nói: “Ồ, mảnh đất trống này cũng gần đủ đầy để sắp xếp pháp đàn cầu trời.”

Dứt lời, nàng vung tay lên, trên khoảng đất trống trước mặt xuất hiện một cái bàn gỗ tử đàn vuông vức, trên bàn còn phủ lên một lớp vỏ cây màu xám trắng mỏng manh, trên vỏ cây có từng đường hoa văn quý dị, dùng nhựa cây làm thuốc màu, một số lượng lớn hoa văn ghép lại với nhau, hình như hợp thành một hình dạng tương tự với sơ đồ cây.

Nàng mỉm cười giải thích: “Đây chính là pháp đàn cầu trời, ta là đạo thống Uế Thổ Kiến Mộc, yêu cầu pháp đàn phải được làm từ gỗ, dùng vỏ cây để gánh chịu pháp lý, như thế mới có thể kết nối được với “Uế Thổ Kiến Mộc” ở thiên giới xa xôi.”

Khuôn mặt cây tùng ngơ ngác nhìn hoa văn trên bàn.

“Còn có tế phẩm.”

Yến Thủy Thủy đứng trước bàn, duỗi một đầu ngón tay ra, chậm rãi lướt qua khoảng không ở trên mặt bàn, chỉ thấy trên mặt bàn bắt đầu xuất hiện một phần tế phẩm.

Có nhân sâm, cam thảo, linh chi, Tuyết Liên Hoa, hà thủ ô cùng đủ loại dược thảo trái cây hoa cỏ, còn có ba loại rễ cây, cùng 36 phiến lá cây đủ

loại, chính giữa còn treo một chuỗi chuông đồng.

“Ba loại rễ cây, mười tám loại hoa cỏ trái cây, 36 loại lá cây... Ừ, những thứ tế phẩm này cũng gần đủ.”

Yến Thủy Thủy xác nhận tế phẩm trên bàn một lần nữa, thuận miệng giải thích: “Đây là lần đầu tiên lập pháp đàn cầu trời, chỉ ban cho người pháp thân của thiên quan thứ nhất, yêu cầu với tế phẩm rất thấp rất cơ bản, với trình độ khoa học kỹ thuật hiện đại rất dễ vun trồng những thực vật này, vì vậy sáng nay ta đã đi gom đủ.”

Ngay lập tức, nàng lại vung tay lên, lại lần nữa thả một tấm ván gỗ nặng nề xuống chỗ trống ở trên bàn, bắt đầu bày ra từng tấm bảng gỗ ở trên chiếc ván gỗ này.

Trên tấm bảng gỗ viết từng tên nhân vật thần thoại, Phục Hi, Nữ Oa, Thần Nông, Cộng Công, Chúc Dung, Cú Mang, Nhục Thu...

Đôi mắt Yến Thủy Thủy đảo qua từng thần vị này, mở miệng hỏi: “Cây tùng nhỏ, Lâm tiên bối có từng dạy người chính sử giới tu hành không?”

Khuôn mặt cây tùng hiện ra một tia ngơ ngác, lắc đầu, lá kim trên người cũng nhẹ nhàng lắc lư theo.

“Vây để ta phổ cập khoa học cho người một chút là được.”

Yến Thủy Thủy cười một tiếng, nói: “Thật ra cũng không có gì phức tạp, đại khái chính là...”

“Rất lâu trước kia, thế giới này xảy ra một trận kiếp nạn lớn, khiến thiên địa thay đổi lớn, ngoại ma tùy ý dạo chơi, người tu hành cũng không thể hấp thu linh khí thiên địa để tu hành, gần như bị ngoại ma diệt tuyệt, vì vậy đám thần tiên thượng giới liền nghĩ ra con đường tu hành mới, cũng chính là đạo “Pháp thân” bây giờ.”

“Pháp thân, có thể nói là dạng thu nhỏ, đơn sơ ngoại xác thần tiên, à... Cũng có thể nói là bản sơn trại(1).”

(1) Bản sơn trại/山寨版: ý nói là hàng nhái

“Mượn nhờ pháp đàn cầu trời, kết nối với đạo thống thần tiên của thiên giới, có thể hấp dẫn sự chú ý của ý chí thần tiên, một khi được vị thần tiên nào đó chọn trúng, vị thần tiên kia sẽ hạ xuống sức mạnh, đem sức mạnh truyền thừa biến thành “Pháp thân” truyền cho phàm trần, cứ vậy, thì có thể đạt được trình độ nhất định của sức mạnh thần tiên.”

“Dù chỉ là bản sơn trại, có sự chênh lệch cực lớn với bản gốc, nhưng dù sao cũng có thể dòm ngó thần thông tiên gia, cũng là dựa vào đó đối đầu với thế gian và ngoại ma.”

Nói đến đây, nàng phát hiện khuôn mặt cây tùng hơi ngơ ngác, hình như là dáng vẻ không hiểu, không nhịn được ngạc nhiên nói:

“Ày, hình như ngươi chỉ hiểu từ ngữ hiện đại đúng không?”

“Đề ta nghĩ lại... Ừ... Dùng cách hiện đại để nói, đây là pháp đàn cầu trời, thật ra là hội tuyển dụng, mỗi một phe đạo thống, chính là một công ty thông báo tuyển dụng nhân tài, Uế Thổ Kiến Mộc, Vô Gian Thiên Đình, Cực Dạ Linh Sơn, Thái m Thiên Uyên... Đủ loại đạo thống đều có thể hiểu thành từng công ty.”

Chương 51: Tất cả đều đến (2)

“Còn bây giờ ngươi cũng như đang tham gia phỏng vấn, phỏng vấn đạo thống một phe Uế Thổ Kiến Mộc này của ta, về phần người phỏng vấn, chính là những tám bảng gỗ thần vị đại diện cho ý chí thần tiên.”

Yến Thủy Thủy lẩm bẩm lải nhải nói xong một đồng như thế, sau khi cây tùng ngu ngốc ngơ ngác một lúc, cuối cùng giật mình hiểu rõ gật đầu.

Lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm, nói: “Vì vậy, bây giờ ngươi hiểu rõ chưa, pháp đàn cầu trời này là đang giúp ngươi xin “Pháp thân” truyền thừa, nếu có vị thần tiên nào nhìn trúng ngươi, ngươi có thể bắt đầu tu hành pháp thân.”

Khuôn mặt cây tùng suy nghĩ, hơi lo lắng hỏi: “Vậy nếu không có vị thần tiên nào nhìn trúng ta thì sao?”

“Không đâu.”

Yến Thủy Thủy lắc đầu, nói: “Trong lịch sử giới tu hành, gần như chưa từng xuất hiện trường hợp pháp đàn cầu trời thất bại, dù những vị thần tiên trên thần vị chướng mắt ngươi, cũng có người kém hơn một bậc, người kém hơn một bậc chướng mắt, còn có người kém hơn một bậc nữa... Kiểu gì cũng được thần tiên tuyển chọn, hơn nữa ngươi còn là cây tùng thành tinh, lại do vị thần tiên đại năng như Lâm tiên bồi điểm hóa, biết đâu là hàng bán chạy đây.”

“Vậy chẳng may rất nhiều tiên thần nhìn trúng thì sao?” Cây tùng nghi ngờ nói.

“Vậy cũng không sao.” Yến Thủy Thủy cười nói: “Ngươi muốn chọn vị thần tiên nào thì chọn vị thần tiên đó, đây là tự do của ngươi.”

Cây tùng lại nghĩ một lúc, nghi ngờ nói: “Thần vị cao cùng thần vị thấp, khác nhau ở chỗ nào?”

“Có khác nhau, nhưng không phải quá lớn.”

Yến Thủy Thủy khoanh tay, tỉ mỉ giải thích: “Thông thường mà nói, đương nhiên là thần tiên có thần vị càng cao, thần thông pháp thân càng mạnh, nhưng cũng không quá khoa trương, dù sao thần tiên khác biệt thần vị, khác biệt lớn nhất là “Hạn mức cao nhất”, thật ra cực hạn cũng không có nhiều ý nghĩa ở thế gian này, bởi vì dù là cao nhân tuyệt thế đột phá năm quan, pháp thân viên mãn, cũng so ra kém thần tiên thật sự.”

“Ồ, vậy thì chọn người thuận mắt là được, đúng không?” Cây tùng hơi chậm lệt nhẹ gật đầu.

“Ày... Cũng có thể nói như vậy.”

Yên Thủy Thủy do dự gật đầu, lại nói: “Thế nhưng cố hết sức chọn thần tiên cao vị luôn không sai, tuy ngươi là Thụ yêu, nhưng Uế Thổ Kiến Mộc của ta có đông đảo thần tiên pháp thân, cũng có rất nhiều thứ thích hợp với ngươi, ví dụ như Thanh Đế trong Ngũ Đế trong, hay là Mộc Thần Cú Mang.”

“Đương nhiên...”

Nàng hơi dừng lại, nói: “Pháp thân lý tưởng nhất của ngươi vẫn là Thần Nông trong Tam Hoàng, chỉ tiếc địa vị của Tam Hoàng quá cao, trong lịch sử có rất ít người thừa hưởng pháp thân Tam Hoàng, khả năng rất thấp.”

“Ồ, ta đã biết.” Cây tùng hơi kích động nói: “Vậy thì bắt đầu đi.”

Yên Thủy Thủy mỉm cười, nói: “Được thôi, pháp đàn cầu trời này cần ít nhất một người tu hành cùng một đạo thống, lại đã qua thiên quan thứ nhất mới có thể chủ trì, đúng lúc ta phù hợp yêu cầu.”

Cây tùng không nhịn được nghi ngờ nói: “Vậy người tu hành pháp thân đầu tiên ở đâu ra?”

“Sao ta biết? Cũng như vấn đề gà đẻ trứng trứng nở ra gà vậy, dù sao cũng không có ý nghĩa gì.”

Yên Thủy Thủy nhún vai, cũng không nói nhiều, liền đi tới trước pháp đàn cầu trời, trong miệng khẽ đọc pháp chú, đầu ngón tay chạm vào mép vỏ cây trải ra trên bàn, đúng lúc là góc rẽ trên sơ đồ cây.

Không lâu sau, cũng không thấy trên pháp đàn cầu trời có hành động gì đặc biệt, chỉ có tám bảng gỗ thần vị được bày ở tầng thứ hai bắt đầu run nhẹ, chuông đồng cũng phát ra tiếng vang lạnh lớt.

Nàng biết, lúc này ý chí của thần tiên đã chú ý đến nơi này.

“Đi.”

Yên Thủy Thủy khẽ quát một tiếng, pháp lực liên tục không ngừng hòa vào pháp đàn, cũng di chuyển ý chí vô hình này ra sau lưng cây tùng.

Tâm mắt của nàng chỉ chú ý đến đông đảo bài vị thần tiên, trong lòng hơi chờ mong.

Cũng không thông báo có vị thần tiên nào coi trọng cây tùng nhỏ, nên mới hiện thân?

Sau một khắc, tám bảng gỗ thần vị trên bàn dần yên tĩnh.

Sau sự yên tĩnh ngắn ngủi, chỉ thấy từng bóng dáng mơ hồ chậm rãi hiện ra trên tám bảng gỗ thần vị, chiếu ra giữa không trung.

Giờ khắc này, đông đảo hư ảnh lơ lửng ở giữa không trung, mỗi một hư ảnh đều tỏa ra hơi thở hùng vĩ khiến lòng người run sợ.

Trong đó ba người dẫn đầu như sao vây quanh trăng sáng, một hư ảnh nữ tử mặc áo lông, trên mặt nở nụ cười từ ái, một hư ảnh nam tử cầm trong tay dị sách tinh đồ uy nghiêm, một hư ảnh lão giả mặc bách thảo, nở nụ cười thân thiết hiền hoà.

Ánh mắt của hư ảnh ba người cầm đầu này, đều không hề ngoại lệ đang nhìn chăm chăm cây tùng nhỏ cách đó không xa.

“Sao... Sao có thể...”

Yến Thủy Thủy gần như ngây ngốc nhìn tình cảnh này, lẩm bẩm nói: “Vậy mà... Tất cả đều tới...”

Chương 52: Thanh

Màn đêm nặng nề, ánh trăng lạnh như nước.

“Điều này...”

Dưới ánh trăng, Yên Thủy Thủy vô cùng rung động nhìn đông đảo hư ảnh thần tiên lơ lửng giữa không trung, gần như không dám tin vào mắt mình.

Thần tiên pháp thân của đạo thống “Uế Thổ Kiến Mộc” này, chính là Tam Hoàng Ngũ Đế mười hai vị thần, tính tất cả là 20 đạo pháp thân, lấy Tam Hoàng là tôn, Ngũ Đế thứ hai, mười hai vị thần thường thấy nhất, đạo thống của phần lớn người tu hành, đều tu hành pháp thân mười hai vị thần.

Mà lúc này, một, hai, ba, bốn, năm, sáu... Hai mươi!

Cả 20 hư ảnh thần tiên!

Tất cả ý chí thần tiên của đạo thống Uế Thổ Kiến Mộc này, tất cả đều tập trung ở đây!

Chỉ ngược lên nhìn hình ảnh ý chí của các thần tiên tề tụ, Yên Thủy Thủy đã cảm thấy áp lực như muốn ngạt thở.

Nàng vốn cho rằng, dù là Thụ yêu nhân gian hiếm có, dù là Thụ yêu do vị cao nhân tiên gia Lâm tiên bồi dưỡng hóa, có thể nhận được truyền thừa pháp thân của Thanh Đế trong Ngũ Đế, đã được coi là rất may mắn.

Lúc trước nhắc đến Thần Nông trong Tam Hoàng, nàng cũng chỉ đùa giỡn một chút mà thôi.

Đã bao nhiêu năm rồi pháp thân Tam Hoàng chưa từng xuất hiện.

Nhưng dù là cây tùng nhỏ thật sự nhận được truyền thừa pháp thân của Tam Hoàng, trình độ chân động của Yên Thủy Thủy cũng không sánh bằng một phần mười lúc này!

Sao có thể?

Hai mươi ý chí thần tiên của đạo thống Uế Thổ Kiến Mộc, tất cả đều coi trọng cây tùng nhỏ này?

Một người cũng không thiếu, trong đó còn có Thủy Thần Cộng Công lúc trước lựa chọn nàng.

Dù thế nào Yên Thủy Thủy cũng không thể hiểu được.

Ngay cả thân Thủy Đức bẩm sinh như nàng, ý chí Hắc Đế cũng chưa từng hiện thân chọn nàng, sao lại lựa chọn tinh quái cây cỏ rõ ràng không phù hợp thuộc tính chứ?

Tam Hoàng Ngũ Đế đều xuất hiện, mười hai vị thần không thiếu một ai.

Cứ như... Căn bản không thêm để ý cây tùng nhỏ có phải là đối tượng truyền thừa thích hợp hay không, chỉ chọn nó vì nó mà thôi...

Hả?

Vừa nghĩ đến đây, trong đầu Yên Thủy Thủy đột nhiên hiện ra một suy nghĩ không thể tưởng tượng nổi, không nhận được chậm rãi quay lại nhìn về phía cửa tiệm tranh chữ nho nhỏ ở bên cạnh, trái tim đập mạnh, không nhận được suy nghĩ.

Chẳng lẽ... Sở dĩ có rất nhiều ý chí thần tiên lựa chọn cây tùng nhỏ, không liên quan đến tư chất thuộc tính của nó, chỉ vì...

Nó là do Lâm tiên bồi điểm hóa?

Lựa chọn nó cũng coi như nể mặt Lâm tiên bồi?

Ngoại trừ suy đoán này ra, nàng cũng không nghĩ ra được cách giải thích càng hợp lý hơn.

Lúc này, nàng cảm giác hình như bản thân đã phát hiện một bí mật kinh thiên khó lường!

Phải biết rằng, một cao nhân tiên gia thần bí khó lường như Lâm tiên bồi, tất nhiên từng sống ở thiên giới, lẽ ra quen biết rất nhiều thần tiên.

Còn bây giờ xem ra, chỉ sợ Lâm tiên bồi còn không phải cao nhân tiên gia bình thường, mà là sự tồn tại có thể làm quen với các vị thần tiên địa vị cao như Tam Hoàng Ngũ Đế mười hai vị thần này!

Ít nhất cũng có tình bạn nhất định!

Nhưng phạm là thần tiên có tư cách ban thưởng pháp thân truyền thừa, đều không hề ngoại lệ ngồi trên vị trí cao ở thiên giới, nhân vật thần thoại có rất nhiều lời truyền tụng ở dân gian, không có một vị thần tiên nào là bình thường.

Mà ý chí của Tam Hoàng Ngũ Đế mười hai vị thần, sau khi nhận ra cây tùng nhỏ này do Lâm tiên bồi điểm hóa, lại cùng nhau xuất hiện.

Không thể nghi ngờ, điều này là đang nể mặt Lâm tiên bồi!

Hơn nữa không phải nể mặt bình thường!

Nghĩ đến đây, Yên Thủy Thủy cũng cảm thấy trái tim điên cuồng nhảy lên thỉnh thoảng, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập, mồ hôi túa ra trong lòng bàn tay, ngay cả đầu ngón tay cũng không nhận được hơi run rẩy, trong đầu vang lên ong ong.

Trời ơi...

Lâm tiên bồi, hử... hử lại có quen biết với Tam Hoàng Ngũ Đế mười hai vị thần ở trong truyền thuyết?

Loại cảm giác này... Cứ như người bình thường hay nhìn thấy tin tức liên quan đến người lãnh đạo tối cao của quốc gia ở trên truyền hình hoặc là tin tức, tuy đã sớm nghe thấy, nhưng lại cách rất xa, muốn gặp một lần gần như là chuyện không thể nào, nhưng có một ngày đại thúc hàng xóm bình thường không có gì lạ, đột nhiên nói với người:

“Thật ra ta trò chuyện với bọn họ rất vui vẻ, thường xuyên chơi trò Ma Sói với bọn họ, có mấy người còn từng trải chăn nằm dưới đất trong nhà ta.”

Ừ, có lẽ chính là cảm giác hoang đường, mộng ảo, không thể tưởng tượng nổi.

Thậm chí càng mãnh liệt hơn!

Hơn nữa, thần tiên luôn lấy pháp lực thần thông làm đầu, thực lực càng mạnh địa vị càng cao.

Lâm tiên bối có thể quen biết Tam Hoàng Ngũ Đế mười hai vị thần, thực lực có thể kém đến mức nào chứ?

Chắc hẳn, ít nhất cũng gần với cấp bậc kia.

‘Ta... Ta lại trò chuyện với vị Lâm tiên bối có sự tồn tại như thế này ở khoảng cách gần, thậm chí còn muốn học tập thư pháp với hắn? Ta...’

Yên Thủy Thủy nghĩ đến việc này, đã cảm thấy tê cả da đầu, trong đầu trống rỗng, cảm thấy trải nghiệm trong hai ngày nay thật sự giống như đang nằm mơ.

Nàng, một người tu hành nho nhỏ ở nhân gian, còn chưa vượt qua thiên quan thứ hai, lại quen biết một vị đại năng thần bí có quen biết Nữ Oa Phục Hi Thần Nông cùng đủ loại đại thần?

Biết đâu, ngọn nguồn pháp thân Cộng Công mà nàng tu luyện – Thủy Thần Cộng Công, có lẽ cũng có quan hệ khá tốt với Lâm tiên bối?

Ôi... Điều này thật sự là...

Mối quan hệ nhân mạch chỉ cách một người này, mang đến cảm giác hưng phấn mạnh mẽ, gần như khiến nàng vui sướng sắp bất tỉnh.

Tu hành, phi thăng, ngoại trừ tiêu dao trường sinh, không phải là vì được gặp những sự tồn tại trong thần thoại truyền thuyết đó một lần sao?

Nàng không nhìn được cảm thấy địa vị và đẳng cấp của mình, ngay từ lúc quen biết Lâm tiên bối, dường như đã có một sự đề cao mang tính lột xác!

“Sao... Sao thế?”

Cây tùng bên cạnh đột nhiên phát hiện thiếu nữ phía trước đột nhiên không nói gì, hơn nữa còn có điểm gì đó là lạ, đầu vai run lên nhẹ nhẹ, hai

chân cũng khép chặt lại, lại còn đang khẽ run lẩy bẩy, còn có thể nghe thấy tiếng thở hơi dồn dập...

‘Đang hưng phấn? Nhìn thấy những hư ảnh giống như tiên tượng thần gỗ này, liền hưng phấn như vậy sao?’ Trên khuôn mặt cây tùng không nhìn được hiện ra vẻ yêu mến.

“Khụ.”

Sau khi Yên Thủy Thủy nghe thấy giọng nói của cây tùng nhỏ, lập tức tỉnh táo lại, không nhìn được ho khan một cái, lại đứng vững.

“Nhỏ... Cây tùng nhỏ.”

Yên Thủy Thủy hít sâu một hơi, sau khi ổn định tâm trạng, lúc này mới nói: “Người chọn đi, người muốn chọn vị thần tiên truyền thừa pháp thân nào cũng được, mười hai vị thần tốt nhất nên chọn Mộc Thần Cú Mang, Ngũ Đế thì tốt nhất nên chọn Thanh Đế, Tam Hoàng cũng được.”

“Tam Hoàng cũng được?” Khuôn mặt cây tùng hiện ra vẻ nghi ngờ.

Yên Thủy Thủy nói khẽ: “Nữ Oa nương nương là Đại Địa Chi Mẫu, gánh vác vạn vật, cũng không xung đột với người, thần thoại Thần Nông ném bách thảo lưu truyền rất rộng rãi, hiển nhiên cũng am hiểu vận dụng cây cỏ, phù hợp với người, còn Phục Hi... Cũng là Thanh Đế đời trước, tất nhiên cũng rất thích hợp với người.”

Cây tùng nghe xong, suy nghĩ một lúc lâu, nói: “Vậy... Ta chọn Phục Hi.”

“Hà? Phục Hi?”

Yên Thủy Thủy không nhìn được tò mò nói: “Vì sao?”

“Không phải người nói vị trí càng cao càng tốt sao?” Cây tùng chậm rãi giải thích: “Hắn là Thanh Đế đời trước, đúng lúc ta thích màu xanh.”

“Thích màu xanh?”

Yên Thủy Thủy mỉm cười, nói: “Lại nói, đúng lúc người còn chưa có tên đầu, tên của người dứt khoát lấy một chữ ‘Thanh’ là được, người muốn họ gì?”

“Không biết ài...” Cây tùng hơi mơ hồ nói.

“Nếu không họ Tống? Hải âm với Tùng, Tống Thanh... Chậc... Được.” Yên Thủy Thủy tăng hắng một cái, nói: “Vậy người dứt khoát theo họ của Lâm tiên bối là được, Lâm Thanh... Ồ... Hình như cũng được, nhưng không biết Lâm tiên bối có muốn để người theo họ của hắn không.”

“Vậy cứ gọi Thanh đi, họ gì để sau này hãy nói.” Cây tùng nhỏ nói.

“Được.”

Yến Thủy Thủy mỉm cười, nói: “Thanh, nếu ngươi chọn thiên chi hoàng Phục Hi làm pháp thân, bây giờ ngươi đi đến chạm vào hư ảnh của Phục Hi là được.”

“Ồ.”

Cây tùng nhỏ “Thanh” gật đầu, lập tức chậm rãi cúi người xuống, đưa một bàn tay cành cây chạm vào hư ảnh đạo “Phục Hi” ở giữa không trung.

Lúc thân cành cuối cùng đã chạm vào hư ảnh Phục Hi, chỉ nghe thấy một tràng tiếng thở dài mờ mịt vang lên, dường như rất nhiều hư ảnh đều phát ra tiếng thở dài vào lúc này, hư ảnh Phục Hi ở trong số đó lại phát ra tiếng cười khẽ, lập tức hóa thành một luồng khí màu xanh tràn vào trong theo thân cành.

Sau đó, cả người cây tùng “Thanh” đột nhiên run lên, lại khôi phục nguyên trạng, đồng thời kèm theo một lượng lớn màu xanh mờ mịt sinh ra, một lượng lớn linh lực Mộc hành bắt đầu không ngừng tràn vào trong vỏ cây của nó.

Yến Thủy Thủy ở bên cạnh yên lặng nhìn một màn này.

Nàng biết.

Vào thời khắc này, thế gian này... Lại xuất hiện một người tu hành có thể nói là lưu truyền pháp thân cao nhất.

Chương 53: Nhìn lên trời

Yến Thủy Thủy đứng bên cạnh lẳng lẳng nhìn, đợi sau khi truyền thừa pháp thân kết thúc, liền thu lại pháp đàn cầu trời, đánh giá dáng vẻ hiện tại của cây tùng nhỏ

So sánh với lúc trước, đã có một sự thay đổi cực lớn, đầu tiên là lá tùng trở nên càng xanh tươi hơn, trên lá kim hiện ra ánh huỳnh quang như có như không, lại bén nhọn thon dài, đồng thời dáng vẻ cao hơn khoảng mười lăm mét, từ cây tùng nhỏ hơn mười mét biến thành “Cây tùng lớn”, thân cây cũng to hơn hai vòng, màu sắc vỏ cây hơi đậm hơn một chút.

“Đã lớn hơn.”

Yến Thủy Thủy khoanh tay, rất hứng thú hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

Vỏ cây ở trên thân cây “Thanh” chậm rãi thay đổi, lớp vỏ cây vốn thô ráp cứng rắn dần vặn vẹo, tạo thành khuôn mặt.

Khác với khuôn mặt lúc trước chỉ nứt ra ba khe hở là mắt và miệng, bây giờ trên khuôn mặt đủ cả mắt, mũi, lông mày, miệng, rõ ràng lại tinh tế tỉ mỉ, chỉ là màu sắc chưa thay đổi, dường như là được điêu khắc chạm nổi ở trên vỏ cây.

Đó là một khuôn mặt tiểu nữ hài vô cùng ngây t nét mặt đáng yêu lại nhỏ nhắn, nhưng không có biểu cảm gì, có vẻ hơi ngốc manh.

“Cảm giác rất tốt, dường như phạm vi cảm ứng lớn hơn nhiều.” “Thanh” chậm rãi nói.

Giọng nói cũng không còn thô ráp, trông rộng, trầm thấp như trước đó nữa, ngược lại là giọng nói non mềm lộ ra vẻ ngây thơ và hồn nhiên, nhưng vẫn hơi cố hết sức.

“Ai da.” Đôi mắt đẹp của Yến Thủy Thủy sáng bừng lên, nở nụ cười: “VẬY là người đã thay đổi dáng vẻ và giọng nói sao?”

“Không tốt sao?” “Thanh” hỏi.

“Không, rất tốt.” Yến Thủy Thủy cười nói: “Thế nhưng sao lại là tiểu hài tử chứ?”

“Thanh” suy nghĩ, nói: “Hình như hẳn không ghét tiểu hài tử, vừa rồi ta nghĩ như vậy, liền biến thành dáng vẻ này.”

“Quyết định tùy tâm sao?”

Yến Thủy Thủy giật mình, gật đầu nói: “Nhưng đúng là vậy, Lâm tiên bối đối xử với những người tu hành chúng ta, thoát nhìn thái độ ôn hòa, trên

thực tế vẫn giữ một khoảng cách, sao người biết hẳn không chán ghét hài tử?”

“Trước kia có một đứa bé từng đến tiệm, thái độ của chủ nhân đối với nàng rất tốt, còn từng ôm nàng.” “Thanh” nhú hàng lông mày thanh tú lại, nhớ lại nói: “Thế nhưng lần thứ hai đứa bé kia đến đây, biến thành dáng vẻ một nữ nhân hơn 20 tuổi, chủ nhân liền giữ khoảng cách với nàng.”

“... ”

Yến Thủy Thủy nghe vậy không hiểu ra sao, nói: “Người nói là, tiểu hài tử và nữ nhân là cùng một người?”

“Ừm.” “Thanh” nhẹ gật đầu.

“Có thể thay đổi giữa tiểu hài tử và trưởng thành? Đây là pháp thân gì?”

Yến Thủy Thủy hơi nghi ngờ, lập tức khẽ lắc đầu, cũng không nghĩ nhiều nữa, dù sao cũng là khách của Lâm tiên bối, chắc hẳn Lâm tiên bối đã sớm rõ ràng, cũng không đến lượt nàng quan tâm quá nhiều.

“Đúng rồi.” Yến Thủy Thủy hỏi: “Bây giờ người có thể hóa hình không?”

“Thanh” suy nghĩ một lúc, lắc đầu, nói: “Bây giờ chỉ có thể thu nhỏ biến thành nguyên dạng, nhìn từ ký ức truyền thừa, phải chờ ta đột phá thiên quan thứ hai, mới có thể hình thành thân ngoại hóa thân, muốn bản thể cũng thay đổi thành hình người, vậy thì phải vượt qua năm quan, vượt qua thiên kiếp mới được.”

“Thân ngoại hóa thân?”

Yến Thủy Thủy đột nhiên cười nói: “Hình như cỏ cây thành tinh đều như vậy, người phạm có quay bộ phim Thiên Nữ U Hồn, có vẻ Thiên Niên Thụ Yêu mỗ mỗ ở trong đó cũng là thân ngoại hóa thân.”

“Một gia đình ở gần đây từng phát bộ phim đó ở trong máy tính, ta đã từng xem.” “Thanh” nói: “Nhưng Thanh chỉ cần hấp thu linh lực Mộc hành là được.”

“Đúng thế, dù sao cũng là pháp thân truyền thừa của thiên chi hoàng Phục Hi, tất nhất là đại đạo chính tông.”

Yến Thủy Thủy mỉm cười gật đầu, nói: “Vậy người chậm rãi tu luyện đi, sau này có chỗ nào không hiểu cứ hỏi ta, dù ta không hiểu, ta cũng có thể hỏi sư tôn một chút, đừng làm phiền Lâm tiên bối vì chút chuyện nhỏ này.”

“Bây giờ cũng không hiểu nhiều.” “Thanh” lập tức nói.

“Chỗ nào không hiểu nhiều?” Yến Thủy Thủy nghi ngờ nói.

“Cũng không hiểu rõ việc tu luyện...” “Thanh” đàng hoàng nói.

Yến Thủy Thủy cười một tiếng, khoanh tay nói.

“Thật ra rất đơn giản, không cần quá lo lắng, nói một cách phổ thông, mỗi một thiên quan đều có thể chia làm hai giai đoạn.”

“Giai đoạn thứ nhất là tích lũy linh lực, dù sao thượng giới ban cho người pháp thân chỉ là một cái xác không, người cần đồ đầy linh lực mới có thể khiến pháp thân ‘sống’ lại, cũng như nạp điện vậy, giai đoạn này chỉ là tích lũy, rất đơn giản.”

“Giai đoạn thứ hai, đó là thức tỉnh pháp thân, dù sao pháp thân này không phải là người tu luyện ra được, cũng như trong trạng thái mê man vậy, người tu hành khó mà thức dậy được, vì vậy phải làm cho nó thức tỉnh, đây mới là giai đoạn mấu chốt.”

Ngay lập tức, nàng dựng thẳng hai ngón tay mảnh khảnh lên, nói:

“Có hai cách để thức tỉnh pháp thân.”

“Cách thứ nhất là người dựa vào cảnh giới trực tiếp thức dậy pháp thân, pháp thân ẩn chứa pháp lý, đại diện ‘đạo’, hiểu đủ cao, tất nhiên có thể tùy tiện khiến nó thức tỉnh, nhưng cách này khá khó khăn, gần như không ai chỉ dựa vào cảnh giới có thể thức dậy pháp thân.”

“Cách thứ hai cũng thường thấy nhất, để pháp thân dần quen thuộc với người, công nhận người, dù sao khởi nguồn của lực lượng pháp thân là thần tiên thiên giới, bọn họ cũng từng có đủ loại trải nghiệm ở nhân gian, chỉ cần người học tập trải nghiệm của thần tiên ở nhân gian, đi đường bọn họ từng đi, thì có thể để pháp thân dần công nhận người.”

Yến Thủy Thủy nói xong, lại đưa ra ví dụ:

“Ví dụ như ta kế thừa pháp thân Thủy Thần Cộng Công, thời gian đầu tu hành của Cộng Công ở thế gian, từng trải qua việc giống với ‘Khâm Thiên Giám’, vì vậy thiên quan thứ nhất của pháp thân, cũng gọi là ‘Khâm Thiên Giám’, ừ, bây giờ gọi là ‘MC chương trình dự báo thời tiết’, tên của mỗi một thiên quan đều đại diện cho thần thông, cũng đại diện cho trải nghiệm.”

Nàng hơi dừng lại, không nhìn được hỏi: “Đúng rồi, thiên quan thứ nhất của pháp thân Phục Hi gọi là gì?”

“Mộc hình người.” “Thanh” nói.

“Mộc hình người?”

Yến Thủy Thủy cười nói: “Ta đã hiểu, trong điển tịch truyền thừa đạo thống Uế Thổ Kiến Mộc, cũng ghi chép thứ liên quan đến trải nghiệm chân thực của thiên chi hoàng Phục Hi, trong đó từng nhắc đến, lúc đầu Phục Hi tu hành, ngồi bất động trên đất trong thời gian dài, quan sát sự thay đổi

thiên địa âm dương, lúc này mới sáng tạo ra bát quái, dáng vẻ ngồi bất động giống ‘mộc hình người’, nói một cách đơn giản, chính là khối gỗ.”

“Thanh” hơi ngạc nhiên, nói: “Nhưng ta vốn là gỗ, ta phải học thế nào?”

“Vì vậy mới nói, người không cần học.” Yên Thủy Thủy cười nói: “Đoán chừng người chỉ cần học tập tiên tổ Phục Hi, quan sát bầu trời nhiều chút là được, ừ... Nói cách khác là nhìn trời.”

“Ồ... Nhìn trời.” “Thanh” cái hiểu cái không gật đầu.

“Được rồi, người tu luyện trước đi.”

Yên Thủy Thủy vỗ vào thân cây tùng, nói: “Ta trở về giúp người điều tra thêm điển tịch liên quan đến Phục Hi, dù sao người phải tích lũy linh lực trước, để pháp thân sống lại là được.”

“Thanh” hơi do dự, nói: “Thế nhưng, linh lực đã được tích đầy.”

“Hả?”

Yên Thủy Thủy ngạc nhiên, nói: “Sao có thể? Không phải người vừa mới nhận được truyền thừa pháp thân sao?”

“Thanh” suy nghĩ, nói: “Nước mực sau mỗi lần chủ nhân rửa bút, thật ra cũng là tinh hoa linh lực, đều sẽ đổ vào cho ta, mấy tháng nay trong cơ thể của ta đã sớm tích lũy rất nhiều linh lực, vừa rồi đạt được truyền thừa pháp thân, ta chỉ rót một phần nhỏ linh lực vào trong pháp thân, đã tràn đầy.”

“... ”

Yên Thủy Thủy nghe vậy khóe miệng hơi run rẩy, lá gan hơi đau.

Nhớ ngày đó, nàng vì tích lũy linh lực cho thiên quan thứ nhất, dưới tình huống ăn rất nhiều tinh đan, còn vất vả tu hành hơn hai năm, mới lấp đầy pháp thân.

Còn Thanh lại lấp đầy ngay tại chỗ?

Nàng bắt đấm dĩ thờ dài, trên mặt đầy vẻ hâm mộ nói: “Dù sao cũng là Lâm tiên bối, với pháp lực vô biên của hắn, chắc hẳn chỉ cần trong lúc viết rót một chút pháp lực vào trong mực nước, là có thể khiến trong mực nước ẩn chứa linh lực nồng độ cao, cứ tưới nước cho người trong ba tháng như thế, đương nhiên người sẽ tích lũy được số linh lực rất lớn...”

“Vậy bây giờ ta... Nhìn trời?” “Thanh” hỏi.

“Nhìn trời đi.”

Yên Thủy Thủy gật đầu thật mạnh, “Ta cũng muốn xem thử, rốt cuộc người tu luyện đến thiên quan thứ ba sẽ nhanh đến mức nào! Cũng không thể nhanh hơn ta chứ?”

Chương 54: Lạnh (1)

Ngoài cửa sổ đã tối đen.

Lâm Chỉ Thủy nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường ở trong nhà, đã hơn mười giờ, lại đi tới trước cửa phòng ngủ Xà Tích Lộ, gõ mấy cái thật mạnh, lớn tiếng nói: “Tiểu Xà, sắp mười rưỡi rồi! Còn chưa ngủ đủ sao? Nếu người không rời giường, ta cũng sắp chết đói!”

Thế nhưng, hấn gõ cộc cộc cộc một lúc lâu, trong phòng ngủ vẫn không có chút phản ứng nào.

Hấn không nhịn được thấy hơi bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ có thể thả tay xuống, quay lại ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, tiếp tục chờ nha đầu này tỉnh ngủ.

Nha đầu Tiểu Xà này không có cảm giác an toàn gì hết, lúc có người ở bên cạnh mãi cũng không ngủ được, vì vậy lúc nàng ngủ gần như đều khóa trái cửa phòng, sợ có người đi vào.

Vì vậy loại chuyện tập kích ban đêm, cũng chỉ có thể tưởng tượng thôi.

Thế nhưng, Xà Tích Lộ luôn ngủ vào lúc bảy tám giờ sáng, tỉnh lại lúc bảy tám giờ tối, mỗi ngày ngủ đủ 12 tiếng, sao hôm nay lại ngủ lâu như vậy?

“Nghe nói thời gian giấc ngủ dài, đều vì thể chất không tốt lắm... Có nên đưa nàng đến bệnh viện khám thử không...”

Lâm Chỉ Thủy hơi buồn bực, lại sờ cái bụng hơi lạnh, càng thêm buồn bực.

Hấn đã làm xong đồ ăn từ một tiếng trước.

Nhưng hấn không thể ăn trước một mình.

Vào rất lâu trước kia, có lẽ là lúc vừa mới ở chung, có một lần hấn không đợi được, liền ăn cơm tối trước, kết quả sau khi nha đầu Tiểu Xà này rời giường cũng không nói gì, sau khi một mình yên lặng ăn xong, ngày hôm sau đến giờ cơm tối, nàng cứ nói không đói bụng, nhịn đói đến lúc Lâm Chỉ Thủy đi ngủ, mới tự nấu cơm một mình.

Hấn cũng không biết đây là tâm lý gì, nhưng cũng có thể đoán được, có lẽ nàng cảm thấy mình bị cô lập, quên lãng, lúc đó giả vờ thân nhiên không có chuyện gì, sau đó thà rằng chịu đói cũng ăn một mình.

Nha đầu này nhạy cảm lại yếu ớt, nhát gan như chuột, lại còn rất hiếu thắng, còn thích giấu mọi việc ở trong lòng.

Cũng chỉ có lúc nàng ở trên mạng, mới thể hiện khá tự tin, hoàn toàn là người trái ngược với hiện thực.

Mâu thuẫn lại thống nhất.

Vì vậy, bây giờ Lâm Chi Thủy cũng không dám ăn trước một mình.

Hình như gõ cửa cũng không có tác dụng gì, lúc nha đầu này ngủ không đến mức đeo máy trợ thính, nếu như ngủ nghiêng, bên tai còn chút thính lực bị gối đầu đè ép, vậy tám phần là không nghe được.

Hắn cũng không thể hung hăng phá cửa mà vào.

Ngoại trừ ôm bụng đói chờ đợi, hắn còn có thể làm gì chứ?

Còn không phải tha thứ cho nàng như một người phụ thân sao.

“Chờ nha đầu này tỉnh lại, ít nhất phải đánh ba cái vào mông rồi lại nói!” Lâm Chi Thủy thầm nghĩ.

Qua một lúc nữa, cửa phòng ngủ ở phía bên kia phát ra tiếng động nhỏ.

Cuối cùng đã tỉnh?

Lâm Chi Thủy đứng lên, đi ra phòng khách, liền thấy Xà Tích Lộ mặc áo ngủ hoạt hình màu trắng, đúng lúc đi ra từ trong phòng ngủ.

Đôi chân nhỏ của nàng trắng nõn trần trụi, đầu nhỏ cúi xuống, mái tóc đen dài xõa tung bù xù như Sadako, cũng không đeo kính, cơ thể hơi lắc lư đi ra ngoài, rõ ràng bước chân rất vững vàng, không hiểu sao cơ thể lại vịn vẹo, nửa lộ ra vòng eo mềm mại tinh tế như rắn nước.

“Ồ, ta vừa định phá cửa vào đây.”

Lâm Chi Thủy mỉm cười đi tới, một tay vỗ lên mông của nàng, trách mắng: “Người để ta chịu đói hai tiếng, đợi lát nữa để ta hôn một chút cũng không quá đáng chứ?”

“Ừm?” Xà Tích Lộ dừng bước, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ hơi nghiêng đầu, trong lỗ mũi phát ra một âm thanh nghi ngờ.

“Ừm cái gì hả? Sao người lại dậy muộn như vậy, bị bệnh sao?”

Lâm Chi Thủy bắt đầu dĩ thờ dài, vừa đưa tay đẩy mái tóc rối tung trên trán nàng ra, dự định thử nhiệt độ trên trán của nàng một chút, vừa nói khẽ: “Ngày thường sau khi người rời giường, không phải đều chải tóc gọn gàng rồi mới gặp ta sao? Sao hôm nay không chải... Hả?”

Khi hắn đẩy mái tóc rối tung của Xà Tích Lộ ra, không nhìn được ngần ngơ.

Bởi vì vẻ mặt của nàng không phải kiểu rụt rè ngượng ngùng và hoảng sợ như nai con trong tưởng tượng của hắn, lúc này làn da hơi tái nhợt lại như băng tuyết, đôi mắt không có chút tiêu cự nào đang lạnh như băng nhìn hắn chằm chằm.

Lạnh.

Ngoại trừ vẻ lạnh lẽo, ở trong đôi mắt kia căn bản không tìm thấy chút độ ấm, không có chút tình cảm nào.

Đôi mắt ấy như đang đánh giá một người xa lạ... Không, hoặc là nói thứ nàng đang nhìn không phải là loài người, mà là vật chết!

“Sao thế?” Lâm Chỉ Thủy khẽ nhíu mày.

Đây là tức giận?

Chẳng lẽ là vì bị hấn đánh thức, nổi giận lúc mới dậy?

Không ngờ nha đầu này lại còn nổi giận lúc mới dậy... Cũng đúng, ngày thường nàng đều dậy khá sớm, cũng rất ít cãi nhau với nàng như thế.

Chương 55: Lạnh (2)

“Ngươi dám đánh ta?” Giọng nói của Xà Tích Lộ hơi lạnh lùng.

Lâm Chỉ Thủy chợt phát hiện, lúc nha đầu này tức giận, lại không nói chuyện lấp bắp nữa?

“Ngươi ngủ đến hồ đồ rồi sao?”

Hắn cũng không sợ nha đầu này, bật cười một tiếng, lại đưa tay ra vỗ một cái thật mạnh vào mũi của nàng, nói: “Ta đánh mũi ngươi thì thế nào? Ngươi còn ồn ào với ta, có tin ta cởi quần ngươi ra đánh hay không?”

Dường như Xà Tích Lộ không ngờ gia hỏa này lại còn dám đánh nàng, khuôn mặt hơi ngậy ngốc, cơ thể chậm rãi run rẩy.

Lâm Chỉ Thủy đang muốn làm lần nữa, bảo vệ địa vị chủ một gia đình, đã thấy đôi mắt của nàng đột nhiên trợn trắng, cơ thể mềm nhũn, ngất xỉu ngay tại chỗ.

“Hả?”

Lâm Chỉ Thủy vội vàng ôm lấy Tiểu Xà nhà mình, để nàng nằm trong ngực của mình rồi ngồi xuống, không nhịn được bất đắc dĩ nói: “Này này, không đến mức đó chứ? Ta đã đánh mũi ngươi bao nhiêu lần, sao ngươi còn tức đến ngất xỉu? Ày... Chắc hẳn ngươi đói quá chóng mặt, không liên quan đến ta...”

Thế nhưng, Xà Tích Lộ đã hôn mê, gò cổ lên cánh tay của hắn, mềm nhũn ngửa đầu lên, để lộ cằm cổ trắng nõn.

“Hả?”

Tuy đã ở chung gần một năm, nhưng đây là lần đầu tiên Lâm Chỉ Thủy thấy nàng không đeo kính, cũng không bị tóc che khuất.

Hàng lông mày hơi nhạt rất thanh tú, đôi mắt nhắm chặt, nhưng có thể nhìn thấy rõ ràng hàng mi dài lại dày, sống mũi thẳng lại khéo léo, đôi môi mỏng hồng nhuận hơi nhếch lên, hình dáng khuôn mặt rất dịu dàng, tuy làn da có vẻ hơi tái, nhưng lại như ngọc thạch.

Khuôn mặt yên tĩnh ngủ của nàng như một bức tranh.

Lâm Chỉ Thủy lại không ngờ, sau khi nha đầu này bỏ đi cặp kính mắt vừa đen vừa thô vừa to lớn công kênh, giá trị nhan sắc vẫn rất cao, nhất là trên khuôn mặt còn mơ hồ lộ ra một tia quyến rũ, ngày thường tất cả đều bị cặp kính mắt che khuất.

Hắn giật mình nhìn cả nửa ngày, lúc này mới tỉnh táo lại, nhẹ nhàng véo khuôn mặt Xà Tích Lộ một cái: “Này, không sao chứ.”

“Ừm...” Đường như nha đầu này cảm nhận được đau đớn, trong lỗ mũi phát ra âm thanh mềm mại, đôi môi cũng hơi vênh lên, lại có vẻ càng cong hơn.

“Có phải người đang giả vờ ngủ không? Muốn ta hôn tỉnh sao? Vậy ta thỏa mãn người.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, chậm rãi cúi đầu xuống, hôn một cái lên môi của nàng.

Thế nhưng, hấn vừa mới cúi đầu xuống, không đợi hấn chạm vào, Xà Tích Lộ đã mở mắt, chỉ ngây ngốc nhìn hấn, ánh mắt hơi ngơ ngác, hàng lông mi thật dài chớp chớp.

Ngay sau đó, soạt một cái đỏ mặt.

Lâm Chỉ Thủy thấy nàng tỉnh lại, lập tức cúi đầu xuống, dùng khí thế sét đánh không kịp che tai trộm chuông kêu đình đang vang dội việc nhân đức chẳng nhường ai, lại như chuồn chuồn lướt nước hôn lên môi của nàng một cái.

Xà Tích Lộ hơi ngơ ngác, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lập tức đẩy Lâm Chỉ Thủy ra, cũng không để ý cái mông nhỏ ngã xuống sàn nhà, vội vàng bối rối bò dậy, luống cuống tay chân đứng lên, sau đó đỏ mặt lùi lại mấy bước.

“Người... Người người người làm gì...” Nàng che cái mông bị ngã đau, ngượng ngùng lại uất ức nhìn chăm chăm Lâm Chỉ Thủy, đôi mắt vì cạnh thị độ cao mà trong mắt không có thần thái gì, lại hiện ra vẻ tức giận.

Lâm Chỉ Thủy cố ý liếm môi một cái, cười híp mắt nói: “Ồ, công chúa của ta đã tỉnh, sau khi công chúa rau diếp ăn quả táo độc, đúng là được hoàng tử éch xanh nhất được giày thủy tinh hôn tỉnh, truyện cổ tích cũng không lừa người.”

“Cái... Cái gì...” Xà Tích Lộ tỏ ra ngơ ngác, trên trán viết đầy dấu chấm hỏi.

“Ai bảo người giả vờ ngủ, coi như trừng phạt một chút.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, xoay người đi vào phòng bếp, thuận miệng nói: “Nhanh đi rửa mặt, chuẩn bị ăn cơm, chờ người lâu như vậy, ta cũng sắp chết đói.”

“Giả... Vờ ngủ? Ta không giả... Vờ ngủ...”

Xà Tích Lộ tỏ ra mờ mịt, lại híp mắt nhìn khung cảnh mơ hồ xung quanh, phát hiện không phải ở trong phòng ngủ của mình, không nhận được lại hơi ngạc nhiên, “Ta... Tại sao ta lại tỉnh ở đây...”

Nàng chỉ nhớ rõ vừa rồi mình mơ thấy ác mộng rất đáng sợ, lúc tỉnh lại đã phát hiện mình ở đây.

Chẳng lẽ tên kia cạy cửa phòng nàng?

Xà Tích Lộ chợt phát hiện mình còn chưa chải đầu, cũng chưa đánh răng rửa mặt, dáng vẻ không có chút hình tượng nào đã bị gia hỏa này thấy được, không nhịn được hơi hoảng hốt, cũng không rảnh nghĩ nhiều như vậy, đôi chân nhỏ trần trụi chạy nhanh về phòng ngủ.

‘Vừa rồi hẳn còn hôn ta một cái, ta còn chưa đánh răng, không phải là miệng thối chứ...’

Nàng đỏ mặt nghĩ.

Chương 56: Tiểu thuyết (1)

“Ăn đi.”

Trên bàn ăn, Lâm Chỉ Thủy ngồi bên cạnh Xà Tích Lộ, tiện tay gấp một miếng chân gà đặt vào bát của nàng, hỏi: “Sao hôm nay ngươi dậy muộn như vậy? Sáng nay ngủ muộn lắm sao?”

Thời gian của nha đầu này đã điên đảo, bình thường tám giờ sáng ngủ, ngủ một hơi đến tám giờ tối mới rời giường.

“Không có...”

Xà Tích Lộ hơi mờ mịt lắc đầu, cúi đầu xuống không kịp chờ đợi cắn miếng chân gà một cái, lập tức bị bỏng, rụt đầu về sau, vội vàng thè lưỡi ra, hít mấy hơi khí lạnh.

“Chậm chút.” Lâm Chỉ Thủy tiện tay đưa cốc nước đá bên cạnh mình cho nàng, “Mấy ngày nữa đại di mục mới đến, uống chút đá cũng không sao.”

Sau khi Xà Tích Lộ nhận cái cốc, không nhìn được hơi ngạc nhiên, đỏ mặt đến mang tai nhìn hấn, lắp bắp nói: “Ngươi... Sao ngươi cả cái này cũng... Cũng tỉnh, biến... Biến thái...”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, nói: “Điều này thì có gì, ta còn biết ngực ngươi đấy, nếu không ngươi cho rằng sao ta lại mua cho ngươi đồ vừa người như thế?”

Khuôn mặt nhỏ của Xà Tích Lộ càng đỏ hơn, vô thức hóp ngực lại.

“Đừng cong lưng.” Lâm Chỉ Thủy vỗ sau lưng nàng một cái, khiến sống lưng của nàng thẳng lại.

Xà Tích Lộ ồ một tiếng, cố gắng ngồi thẳng, nhưng vẫn cúi thật thấp đầu nhỏ xuống ăn cơm.

Một lúc sau, nàng mới nói: “Ta... Ta nằm mơ một... Một cơn ác mộng thật dài...”

“Lần này mơ thấy cái gì hả?” Lâm Chỉ Thủy tò mò nói.

Xà Tích Lộ dùng đũa, hơi mơ hồ nhớ lại một lúc lâu, mới nói: “Trước kia mơ thấy đèn... Đèn là con rắn kia, lần trước mơ thấy chiếc... Chiếc giếng kia, bên trong sẽ trào ra chất lỏng màu đen... Lần này ta lại... Lại mơ thấy bên trong chiếc giếng kia.”

“Bên trong?”

Lâm Chỉ Thủy nghe vậy, không nhìn được hướng dẫn từng bước hỏi thăm: “Bên trong có cái gì?”

Hiểu rõ hơn một chút, hắn có cơ hội có thể hỏi Hàn Tố Tâm một chút, biết đâu nàng biết giấc mơ kia là trạng thái tâm lý gì.

Xà Tích Lộ cắn môi, vừa nhớ lại vừa nói: “Bên trong giếng, có... Có rất nhiều thi thể... Có rồng màu đen, có con hươu... Hươu trên sừng treo đèn lồng đủ màu sắc, còn có đủ loại thi thể sinh... Sinh vật kỳ quái, những thi thể này đều... Đều ở trong giếng...”

“...”

Lâm Chỉ Thủy nghe thấy khoe môi hơi giật giật một chút, nói: “Hươu trên sừng treo đèn lồng đủ màu sắc? Đây không phải là dị thú “Thất Sắc Thần Lộ” trong quyển tiểu thuyết đầu tiên của ngươi sao?”

Hắn là độc giả đầu tiên của Xà Tích Lộ, lúc trước lại rất muốn tán tỉnh nàng, vì tìm đề tài chung, tất nhiên đã xem rất nhiều sách của nàng.

Quyển sách đầu tiên của Tiểu Xà chỉ là tiên hiệp bình thường, là cái loại viết hơn trăm vạn chữ cũng không có ai hỏi thăm, vẫn luôn ở trạng thái độc lập, trong tiểu thuyết có đủ loại thiết lập là khai thiên tích địa, thần tiên viễn cổ, Tam Hoàng Ngũ Đế trị thế, Thông Thiên Kiến Mộc, Thiên Đình, Nguyệt cung, Lịch Sơn không hề mới mẻ, còn quá phức tạp rườm rà.

Thiết lập, sáng tạo không có điểm sáng, cũng chỉ có thể ghép lại nội dung cốt truyện.

Trọng điểm là nội dung cốt truyện của nàng cũng rất nhàm chán, hành văn khá ngây thơ, hơn nữa hình tượng nữ chính trong tiểu thuyết mô phỏng theo Bạch nương tử, đặt trong tiểu thuyết tiên hiệp của nàng, lại càng không ai xem.

Ngoại trừ Lâm Chỉ Thủy theo phái thích đào móc chi tiết để nghiên cứu, chỉ sợ không ai có thể xem tiếp.

Đương nhiên, trên thực tế, hắn cũng không kiên trì được mấy vạn chữ.

Chỉ vì hắn phát hiện, bản thân tác giả này rất thú vị, dưới tình huống không ai đọc sách, tác giả lại không ngừng kiên trì mỗi ngày đều bình luận cổ lên trong khu vực bình luận truyện, hắn cảm thấy quá thắm, lòng tốt bùng nổ, mới chủ động trò chuyện.

Quyển sách kia viết rất dở, lúc trước hắn cũng chỉ đơn giản đọc sơ qua một lần, dù sao cũng hơn trăm vạn chữ đấy, nếu nghiêm túc xem, thật sự là dày vò.

Ôi, چرا گئی thật sự không dễ.

“Thất... Thất Sắc Thần Lộ?”

Xà Tích Lộ ngo ngác, giật mình nói: “Hình như vậy...”

“Được, ta đã hiểu, xem ra người viết sách viết đến hồng não hả.” Lâm Chỉ Thủy xoa đầu của nàng, tức giận nói: “Nói vậy, sở dĩ người mơ thấy con rắn kia, có lẽ cũng vì người từng viết nhân vật chính trong tiểu thuyết là con rắn?”

Lúc nha đầu này vừa viết sách, hành văn khá nát, cũng không viết nội dung cốt truyện trước khi nữ chính biến thành hình người, vì vậy hẳn cũng không rõ rốt cuộc nữ chính là rắn gì, chỉ coi hình tượng giống như Bạch nương tử.

“Hình như vậy...”

Xà Tích Lộ hơi ngơ ngác gật đầu, nói: “Ta... Ta cũng không nhớ rõ lắm, đã rất... Rất nhiều năm, có lẽ lúc ấy ta nghĩ là dùng... Dùng rắn đen làm nữ chính đi...”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, véo khuôn mặt non mềm của nàng một cái, nói: “Tư duy của những tác giả bị vùi dập giữa chợ như các người thật sự kỳ lạ, người ta là Bạch nương tử, người lại muốn một Hắc nương tử sao?”

Chương 57: Tiểu thuyết (2)

Xà Tích Lộ hơi bĩu môi, nhỏ giọng nói: “Ta... Ta chỉ thích làm gì thì làm, tự do phát... Phát huy...”

“Quá cũ kỹ.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười nói: “Còn có đại kiếp thiên địa gì đó, thiết lập loại ngoại ma xâm lược, cũng quá nhàm chán, bây giờ cũng không thịnh hành chém giết, bảo sao người lại bị vùi dập giữa chợ.”

“Vậy người... Người còn xem hết...” Xà Tích Lộ uất ức trợn mắt nhìn hẳn một cái, buồn bực cúi đầu tiếp tục gắp cơm.

“Ai bảo ta thích người chứ, còn không phải vì mỗi lần người nói chuyện đều buồn bực như trúng vậy, đều phải dựa vào ta để tìm đề tài, nếu không ta mới không xem đâu.”

Lâm Chỉ Thủy đột nhiên cười một tiếng, nói: “Huống chi, ta nhớ kết cục quyền sách đầu tiên của người rất bi kịch, cuối cùng nữ chính vì cứu nam chính, lại bị chặt thành hai nửa? Cuối cùng còn mở ra kết cục đầu thai... Năm cỏ, người chắc chắn là muốn báo thù xã hội? May mắn người bị vùi dập giữa chợ, cũng không ai xem đến đoạn sau, nếu không chắc chắn bị chọc tức chết.”

“Nào có...” Xà Tích Lộ khẽ hừ một tiếng, “Ta cảm thấy viết như thế mới... Mới càng chân thực, không phải bi kịch càng... Càng có thể đánh vào lòng người sao?”

“Người làm vậy gọi là cảm động à, dứt khoát trực tiếp đánh nỗ tim người ta đi.”

Lâm Chỉ Thủy liếc mắt, tiện tay giúp nàng lau hạt gạo ở bên khóe môi, đang chuẩn bị ném đi, thấy nàng nhìn sang, liền cố ý nhét vào trong miệng.

Xà Tích Lộ vừa định phản bác, thấy hẳn như thế, khuôn mặt nhỏ lập tức đỏ lên, nói không ra lời, lại yên lặng quay về gắp cơm.

“Người có muốn nói tình huống của người với Hàn Tố Tâm một chút không?” Lâm Chỉ Thủy vừa ăn vừa nói: “Người luôn gặp ác mộng như thế cũng không phải chuyện tốt, để nàng giúp người một chút đi.”

“Không... Không cần đi...” Xà Tích Lộ hơi kháng cự nói nhỏ.

“Vậy tùy người.” Lâm Chỉ Thủy tùy ý nói: “Chờ chút nữa ta gửi Wechat riêng của nàng cho người, người muốn thêm thì thêm, ghi chú người là lão bà của ta, nàng sẽ đồng ý, đến lúc đó người có thể nói rõ ràng giấc mơ của người và nguyên nhân gì đó cho nàng biết, để nàng tư vấn một chút.”

“Ta mới không phải...” Xà Tích Lộ hơi bĩu môi.

“Ngươi nói cái gì?” Lâm Chỉ Thủy nhìn nàng một cái.

Xà Tích Lộ vội vàng nói: “Không, không có gì...”

Lâm Chỉ Thủy cười một tiếng, dùng đầu đũa to gõ vào gáy nàng một cái, lúc này mới tiếp tục ăn cơm.

Ăn cả nửa ngày, nàng đột nhiên nói: “Đúng, tháng này lại phải đóng tiền thuê nhà, hay là chúng ta đổi căn nhà khác tốt một chút?”

“Không cần, như này rất... Rất tốt...” Xà Tích Lộ khẽ lắc đầu.

“Được thôi, tiết kiệm tiền một chút cũng rất tốt, sớm mua nhà tân hôn một chút.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, nói: “Đúng, hôm nay ta lại kiếm được khá nhiều, ngươi có muốn gì không? Muốn gì cũng được, chỉ cần không phải mùi vạ tám vạ là được.”

Xà Tích Lộ bị một câu nhà tân hôn của hắn chọc đến đỏ mặt, chỉ lo cúi đầu gắp cơm, nhút nhát nói: “Không... Không muốn gì...”

“Vậy ta chuyển cho ngươi một vạ, ngươi tự mua đi.” Lâm Chỉ Thủy tùy ý nói.

Xà Tích Lộ chớp mắt, nói: “Ta sắp có... Có tiền, không cần đâu.”

“Sắp có tiền?” Lâm Chỉ Thủy nghi ngờ nói.

“Ta... Sách mới của ta rất hot, sắp lên giá...” Xà Tích Lộ nói rất nhỏ lại xen lẫn vẻ kiêu ngạo: “Có thể có rất... Rất nhiều tiền thù lao đấy, đến lúc đó ngươi giúp ta giữ... Giữ... Chung một chỗ...”

Nàng đỏ mặt vốn muốn nói cùng giữ để mua nhà tân hôn, nhưng vẫn không nói nên lời.

“Rất hot?” Lâm Chỉ Thủy mỉm cười: “Vậy hot đến mức nào?”

Xà Tích Lộ cắn đũa, suy nghĩ, nói: “Biên tập nói, có thể xếp... Xếp thứ hai trong nền tảng...”

“Tài giỏi như vậy?”

Lâm Chỉ Thủy ngạc nhiên, nói: “Đã lâu không xem sách của ngươi, bây giờ ngươi tài giỏi như vậy sao? Tác giả các ngươi nổi tiếng, nói thế nào nhỉ... À, ngươi sẽ được phong thần sao?”

“Hừ.” Xà Tích Lộ lờm hẩn một cái, nói nhỏ: “Ngươi cũng... Cũng không quan tâm ta...”

“Ha ha ha, chủ yếu là năm nay ta bận luyện chữ, cũng không đọc tiểu thuyết, hơn nữa vừa nghĩ đến ngươi ở trong hiện thực ngây ngốc như thế, đọc sách của ngươi sẽ bị ảnh hưởng trải nghiệm đọc, vì vậy ta không xem được nữa.” Lâm Chỉ Thủy không nhịn được cười nói.

Trong lòng của hắn lại càng vui vẻ hơn.

“Sự nghiệp” của mình bước vào quỹ đạo, sách mới của Tiểu Xà nhà mình cũng hot, thật sự là song hỉ lâm môn(1).

(1) Song hỉ lâm môn/双喜临门: hai việc vui cùng đến cửa.

Chương 58: Quá tâm cơ! (1)

Sáng sớm hôm sau.

Lâm Chỉ Thủy tạm biệt Tiêu Xà nhà mình, chờ sau khi nàng về phòng ngủ, liền theo thông lệ đến cửa tiệm tranh chữ của mình, dù sao hôm nay đã đồng ý sẽ dạy Yên Thủy Thủy luyện viết chữ.

Tuy ngoài miệng hấn nói không nhận đồ đệ, nhưng vẫn phải chỉ điểm một chút.

Mặc dù tài nghệ thật sự của hấn chỉ có thể coi là cao thủ thư pháp, cũng không có ý vị như loại đại gia thư pháp kia, những chỉ là lý luận suông, nói chút gì đó, còn không đơn giản sao?

Đến lúc đó tùy tiện chỉ điểm một chút, nàng không học được cũng không thể trách hấn.

Đợi đến lúc Lâm Chỉ Thủy đi đến cửa tiệm tranh chữ, Yên Thủy Thủy mặc áo phong váy ngắn đã đứng chờ ở cửa ra vào, hôm nay nàng buộc mái tóc đuôi ngựa rất trẻ trung, một đôi chân dài thẳng tắp xinh đẹp rất dễ thấy dưới nắng sớm mùa hè.

“Tiền bối, buổi sáng tốt lành.”

Yên Thủy Thủy cung kính mở miệng chào.

“Khụ, đừng nghiêm túc như vậy.” Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, nói: “Chờ lâu rồi hả?”

“Nên làm thôi.” Yên Thủy Thủy nói.

Nàng biết với thân thông của Lâm tiền bối, chắc chắn biết nàng đến đây lúc nào, tất nhiên nàng phải thể hiện chút thành ý, vì vậy đến sớm một tiếng chờ Lâm tiền bối.

Lâm Chỉ Thủy nhìn thoáng qua cây tùng ở bên cạnh cửa tiệm, hình như trở nên có sức sống hơn, hình như ngay cả phiến lá cũng biến thành màu xanh biếc hơn mấy phần, phần đất xung quanh rễ cây còn có vết tích cải tạo lại, có lẽ là Yên Thủy Thủy làm.

Cho dù Yên Thủy Thủy vừa mới bắt đầu chăm sóc cây tùng này, hiệu quả không thể nhanh như vậy, nhưng hấn vẫn khen ngợi một câu:

“Bây giờ tiểu gia hỏa này rắn chắc hơn rất nhiều, người làm khá tốt.”

Yên Thủy Thủy nghe vậy, không nhịn được mỉm cười, vội vàng đè nén sự vui vẻ, nói: “Ngài quá khen, chút chuyện nhỏ mà thôi.”

Một đại năng quen biết Tam Hoàng Ngũ Đế mười hai vị thần như Lâm tiền bối, dù chỉ là một câu khen ngợi rất đơn giản, đối với nàng mà nói,

cũng thẳng ngàn vạn lời khen ngợi của người trên thế gian này.

Dù “Thanh” vì muốn tránh bị người phàm khác phát hiện sự khác thường, cố gắng khôi phục lại dáng vẻ cây tùng nhỏ, nhưng sao có thể giấu giếm được pháp nhãn của Lâm tiên bối?

Chắc hẳn, Lâm tiên bối chỉ liếc mắt một cái là nhận ra sự thay đổi của nó, mới có thể khen ngợi nàng.

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, đi qua mở cửa tiệm, trong lòng rất vui mừng.

Hắn có thể hiểu được tâm trạng của vị thiếu nữ này, phụ mẫu của nàng đều không còn, đối với nàng mà nói, được đại ca ca mà nàng thầm mến khen ngợi, mới là loại thuốc tốt nhất chữa lành cho nàng.

Đã vậy, dù khen ngợi hơi khoa trương một chút, thì sao chứ?

Nhìn thấy mỹ thiếu nữ này không kiềm chế được khóe môi, sự vui vẻ và nụ cười phát ra từ tận đáy lòng, ngay cả tâm trạng buổi sáng cũng tốt hơn.

“Mang theo bút lông không?”

Sau khi đi vào trong tiệm, Lâm Chỉ Thủy thuận miệng hỏi một câu.

“Mang theo.” Yên Thủy Thủy gật đầu.

“Trước đó người nói, người muốn phỏng theo bức ‘Thượng Thiện Nhược Thủy’ kia đúng không?” Lâm Chỉ Thủy tiện tay đặt túi lên bàn sách, nói: “Người đi lấy bức tự thiếp kia ra đi.”

Tuy hắn biết thiếu nữ này là vì thầm mến hắn, cố ý tìm một lý do vụng về như thế, dùng điều này để đến gần hắn, nhưng hắn vẫn giả ngu, không vạch trần.

Nếu tổn thương đến tâm hồn nhỏ yếu ớt của thiếu nữ, hoặc là nàng hoàn toàn bỏ qua thể diện, mặt dày mày dạn theo đuổi hắn thì làm sao bây giờ?

Có cái gọi là, nữ theo đuổi nam cách một tầng sa.

Mặc dù hắn cảm thấy mình là chính nhân quân tử, sẽ không có lỗi với Tiểu Xà, nhưng chẳng may thiếu nữ không chống đỡ được sức hấp dẫn của hắn, quyết định chỉ cần hắn, cưỡng ép thì làm sao bây giờ?

Bị một mỹ thiếu nữ chân dài cưỡng ép như thế, cũng không rõ nàng có thể cưỡng ép đến đâu, nhưng hắn là nam nhân bình thường, chắc chắn cũng sẽ rất cứng.

Vẫn nên từ từ thôi, trong lúc luyện chữ càng đối xử nghiêm khắc với nàng càng tốt, nếu có thể chọc tức nàng, vậy thì càng tốt hơn.

Chỉ chốc lát sau, Yên Thủy Thủy đã chuẩn bị xong bút lông, giấy tuyên thành, mài xong mực, lại treo bức tự thiếp “Thượng Thiện Nhược Thủy” khiến tinh thần nàng rung động ở trên chiếc cột trước bàn sách.

“Tiên bối, ta đã chuẩn bị xong.” Yên Thủy Thủy hơi thấp thỏm nói.

Lâm Chỉ Thủy nhìn bút lông và mực nước của nàng một chút, nói: “Bắt đầu đi, người mô phỏng một lần dựa theo tự thiếp của ta trước, ta xem nền tảng của người thế nào.”

“Vâng.”

Yên Thủy Thủy hít sâu một hơi, chậm rãi chấm đầu bút lông vào mực nước ở trong nghiên mực ở bên cạnh, trong lòng hơi căng thẳng.

‘Lâm tiên bối muốn xem nền tảng của ta, chắc muốn thử thách sự lĩnh ngộ và vận dụng của ta với ‘đạo’ đi... Ta có thể làm sao?’

Nàng nhìn bốn chữ “Thượng Thiện Nhược Thủy” này, lập tức nâng bút đã chấm mực, truyền pháp lực vào trong bút, chậm rãi hạ xuống giấy tuyên thành, lướt nhanh theo pháp lực, mực ở trên bút lông cũng không ngừng lưu chuyển trên tờ giấy trắng.

Nàng cố hết sức ngưng tụ pháp lực, xuyên qua bút lông yếu ớt và mực nước, đưa vào “đạo” mà nàng cảm ngộ, cùng sự hiểu biết với pháp lý, hoàn toàn hóa thành đạo vận trên chữ viết.

Chương 59: Quá tâm cơ! (2)

Lâm Chỉ Thủy đứng bên cạnh nhìn, ngay từ đầu còn không thèm để ý, sau khi nhìn qua không nhìn được thấy ngạc nhiên.

Nha đầu này... Sao trình độ lại cao như vậy?

Chỉ với mấy chữ này, từ cách nàng vận dụng đầu bút lông đã có thể nhận ra... Bản lĩnh thư pháp của nàng, chỉ sợ còn cao hơn trình độ thật của hấn một chút!

Dù so ra kém hơn lúc hấn sử dụng chiếc bút lông yêu quý, không có sự xoay tròn như ý, tùy tiện thể hiện ra sự lưu loát và ý cảnh, nhưng đối với độ tuổi này của nàng, có trình độ thư pháp này cũng được coi là rất khó khăn!

Vốn hấn tưởng Yên Thủy Thủy nói nàng từng luyện nhưng không có hứng thú, có lẽ trình độ của nàng chẳng ra sao cả, không ngờ lại cao như thế.

Chẳng mấy chốc, đã thu đầu bút lông lại.

Yên Thủy Thủy nhắc bút lông lên, nhìn đoạn “Thượng Thiện Nhược Thủy, thủy giúp vạn vật lại không tranh” ở trên giấy, không nhìn được lại càng lo lắng không yên.

Hàng chữ này, giữa từng nét từng nét đều ẩn chứa đạo vận mà nàng biểu đạt.

Đối với người tu hành đến thiên quan thứ hai mà nói, có thể xuyên qua thư pháp biểu đạt ra phân đạo vận này, đã được coi là khá tốt.

Nhưng so sánh với bút tích của Lâm tiên bối, đây thật sự là cách biệt một trời.

Dù là đạo vận trong chữ viết, hay là sự cảm ngộ pháp lý... Cùng đủ loại phương diện, nàng hoàn toàn không thể so sánh được.

‘Ôi, chênh lệch... Thật sự quá lớn.’

Yên Thủy Thủy không nhìn được thâm than trong lòng một tiếng, hơi lo lắng nói: “Tiền bối, đã bêu xấu, kính xin ngài chỉ giáo một hai.”

“...”

Lâm Chỉ Thủy hơi ngơ ngác.

Điều này mẹ nó chỉ điểm thế nào?

Trình độ thư pháp của thiếu nữ này còn cao hơn tài nghệ thật sự của hấn một chút.

Hấn đành phải ho nhẹ một tiếng, nói: “Đối với độ tuổi này của người mà nói, coi như... Tạm được đi, nền tảng vẫn được, chỉ là người hơi căng

thẳng, không đủ thích làm gì thì làm với việc sử dụng lực, chỉ có ngoại hình nhưng không có ý cảnh gì, còn cần siêng năng luyện tập, người dựa theo chữ viết của ta, phỏng theo nhiều hơn đi.”

Lời nói này, ngay cả hắn cũng thấy hơi chột dạ.

Thiếu nữ này mới chỉ 15 16 tuổi mà thôi, hắn còn dựa theo tiêu chuẩn đại sư thư pháp để nhận xét yêu cầu người ta, thật sự hơi quá đáng.

Nhưng không thể không cần mặt mũi đại sư, nếu bị một tiểu nha đầu trấn áp, truyền ra ngoài thì hắn còn cần lăn lộn không?

“Thích làm gì thì làm?”

Yến Thủy Thủy nghe vậy, không khỏi như có điều suy nghĩ.

Đúng vậy, nàng thật sự hơi căng thẳng, trong lòng hơi bất ổn, khiến pháp lực của nàng không được phát huy ổn định, không ngờ Lâm tiên bối chỉ liếc mắt một cái là nhận ra.

Về phần không có ý cảnh gì... Cũng đúng, chỉ là cấp độ đạo vận ý cảnh của thiên quan thứ hai mà thôi, đối với một thân tiên đại năng như Lâm tiên bối mà nói, chắc là cực kỳ thô thiển, có thể bỏ qua không tính.

Đề nghị của Lâm tiên bối cũng rất thực tế, không giống những sư huynh tiên bối khác nói những đạo lý huyền diệu khó giải thích như vậy, trực tiếp đề nghị nàng phỏng theo nhiều hơn.

Không tệ, chỉ cần nàng dựa theo đạo vận ẩn chứa trong bức tự thiếp của Lâm tiên bối, siêng năng phỏng theo, chậm rãi trải nghiệm đạo ẩn chứa ở trong đó, dần dần chuyển biến thành thứ mình hiểu, sẽ nhận được rất nhiều lợi ích.

Lâm tiên bối đã bày tự thiếp của hắn ở trước mặt nàng, nàng còn cầu gì nữa.

‘Đúng là cao nhân tiên bối, chỉ với vài câu, lại thẳng được ngàn vạn câu nói.’

Yến Thủy Thủy thầm than trong lòng một tiếng, biết ơn nói: “Đa tạ tiên bối chỉ điểm, ta đã hiểu, sau này chắc chắn sẽ siêng năng luyện tập, tất nhiên sẽ không phụ sự chỉ điểm của ngài.”

‘Mánh khéo gì đây? Ta nói gì người cũng hiểu...’

Lâm Chi Thủy hơi ngơ ngác, lập tức suy nghĩ tỉ mỉ, trong chớp mắt đã phản ứng lại.

Hay, hay lắm một girl tâm cơ!

Hắn đã hiểu.

Chỉ sợ thiếu nữ này cố ý cho hắn mặt mũi, mới nói như vậy.

Dù sao, ngay từ lúc bắt đầu mục đích của Yến Thủy Thủy cũng không phải học tập luyện chữ, mà là vì của hắn!

Đầu tiên, nàng thể hiện tài năng thư pháp xuất sắc, để hắn hiểu được, trình độ của nàng cũng không kém, khiến hắn không thể nào mắng được, thái độ cũng không thể quá nghiêm khắc, còn muốn cố gắng tranh thủ thiện cảm của hắn.

Sau đó, nàng chỉ cần giả vờ dáng vẻ nhận được rất nhiều lợi ích, tỏ vẻ mình không bằng hắn, sau đó thể hiện ra thái độ chăm chỉ hiếu học, trước đó trình độ của nàng đã theo kịp cấp đại sư, sẽ có thể luôn ở lại trong tiệm luyện chữ, cho đến khi của được hắn mới thôi.

Quá tâm cơ!

Thế hệ 10x hiện nay, sao lại tâm cơ như thế?

Lâm Chỉ Thủy hơi không phản bác được, đành phải miễn cưỡng cười nói: “Thư pháp bác đại tinh thâm, người chậm rãi học đi.”

“Sau này còn phải dựa vào tiền bồi chi điểm.” Yến Thủy Thủy nói.

Lâm Chỉ Thủy giật giật khóe môi, không nói gì, nhưng trong lòng lại âm thầm lải nhải: ‘Chỉ cần người đừng có cưỡng ép là được, dù sao ta cũng không thể lâu ngày sinh tình với người...’

Chương 60: Đánh cờ (1)

Thời gian cứ yên ả như vậy.

Lâm Chỉ Thủy cũng bắt đầu cuộc sống tạo hai điếm thành một đường thẳng, mỗi sáng sớm dạy Yến Thủy Thủy luyện chữ ở cửa tiệm tranh chữ, giữa trưa tự luyện tập tranh thủy mặc, đến tối về nhà ăn cơm đi ngủ trên chóc Tiểu Xà.

Cơn gió cũng không ồn ào náo động, cây tùng nhỏ ở cửa càng ngày càng khỏe mạnh, đôi chân dài của Yến Thủy Thủy cũng không còn mới mẻ, ngày càng mất đi sức hấp dẫn.

Nhưng điều khiến hắn thấy hơi khó hiểu là, đã gần một tháng, sao lại không có một vị khách nào chứ?

Lúc trước dù không có vụ buôn bán, ít nhất cũng sẽ có một vài người nhìn thấy quảng cáo hắn đăng lên mạng, khách hàng đến xem tình hình, bây giờ dứt khoát cũng không nhìn thấy một bóng người đi đường bị lạc đường.

Quá vắng vẻ.

Thế nhưng, cũng may khoảng thời gian trước liên tục kiếm lời được hai cái “Nhất nguyên”, coi như năm nay không buôn bán được cũng có thể sống nổi.

Nửa năm không khai trương, khai trương ăn nửa năm.

Cho khách hàng chuẩn bị tâm lý một chút, cũng có thể chấp nhận được... Hắn yên lặng tự an ủi mình như thế.

Hơn nữa, hình như gần đây sách mới của Tiểu Xà nhà mình rất nổi, sau khi được đưa lên giá vào thời gian trước, dường như cả người nàg cũng tự tin hơn chút, còn dám tuyên bố an ủi hắn: “Người lừa gạt... Ày, không kiếm được tiền cũng không sao, ta nuôi người cũng được.”

Nha đầu này lại để hắn ăn bả, Lâm Chỉ Thủy tức giận đến mức suýt nữa cời thắt lưng ngay tại chỗ, khiến nàng hiểu rõ hắn là một con người kiên cường và cứng đến mức nào.

Nhưng hắn cũng hơi đau lòng cho Tiểu Xà nhà mình, vì viết sách kiếm tiền, thời gian làm việc và nghỉ ngơi của nàng càng ngày càng không có quy luật, thường xuyên ngủ nhiều mấy tiếng mới tỉnh, có đôi khi còn lạnh lùng, cơn tức lúc rời giường rất lớn.

Trưa hôm nay.

Sáng nay dạy Yến Thủy Thủy luyện chữ xong, Lâm Chỉ Thủy không muốn ăn đồ ăn ngoài lắm, liền về nhà nấu cơm.

Sau buổi cơm trưa, khó tránh khỏi hơi lười biếng, hắn cũng không về tiệm luyện tập tranh thủy mặc, dự định hôm nay nghỉ ngơi một ngày, dứt khoát về phòng ngủ chơi game đi.

Rất lâu rồi không chơi auto chess, hình như bây giờ trò chơi này cũng hơi nguội dần.

Liên tục hai lần bị super 8 đẩy ra ngoài, Lâm Chỉ Thủy đen mặt, tức giận trực tiếp mở ra quản lý nhiệm vụ kết thúc nhiệm vụ.

Đang chuẩn bị đổi sang trò chơi mới, chợt thấy phía dưới góc phải nháy ra một tin tức địa phương, tiện tay mở ra nhìn thoáng qua.

“Một giờ chiều, khu đông viên Tứ Quý đình viên bị rò khí ga, xảy ra một vụ nổ cực lớn? Khiến rất nhiều người thương vong?”

Lâm Chỉ Thủy nhìn tin tức này, không nhịn được ngơ ngác.

Hắn nhớ không nhầm, Trình lão gia tử đã từng nói, nhà lão cũng ở trong khu biệt thự đông viên “Tứ Quý đình viên”?

“Cũng may Trình lão gia tử đã sớm qua đời, nếu không sẽ gặp nguy hiểm.”

Lâm Chỉ Thủy không nhịn được than thở một tiếng, hắn vừa nói xong đã ngơ ngác: Ta đang nói cái gì...

Thế nhưng, đầu năm nay lại còn rò khí ga tạo thành vụ nổ?

Hơn nữa còn là khu biệt thự người giàu có bảo an nghiêm ngặt.

Xem ra khu biệt thự của kẻ có tiền cũng không phải rất an toàn, cũng chỉ thế mà thôi, cũng chỉ thế mà thôi... Hắn nhân cơ hội chua xót an ủi bản thân một chút.

“Đúng rồi, ta và Trình lão gia tử cũng được coi là bạn vong niên, hai người Trình Thất Nguyệt và Trình Bất Hưu cũng là khách hàng trong tiệm của ta, có nên gọi điện thoại hỏi một chút, quan tâm một chút không?” Lâm Chỉ Thủy trầm ngâm bẫm.

Dù sao, một già một trẻ của cái nhà này, đã cho hắn kiếm lời hơn 30 vạn gần 40 vạn.

Bây giờ xảy ra sự cố lớn như thế, biết đâu bọn họ cũng bị vụ nổ ảnh hưởng đến sự an toàn, vẫn nên gọi điện thoại hỏi thăm một chút, dù không xảy ra chuyện gì, ít nhất cũng nên ân cần hỏi thăm.

Lần trước, trước khi Trình Bất Hưu rời đi, cũng để lại danh thiếp cho hắn.

Lâm Chỉ Thủy lập tức tìm danh thiếp ở trong ví tiền, dựa theo phương thức liên lạc ở trên danh thiếp, cầm điện thoại lên gọi đi.

Chỉ chốc lát sau, đầu bên kia đã nghe máy.

Đầu bên kia vang lên giọng nói trầm thấp tràn ngập vẻ mệt mỏi của Trình Bất Hưu: “Alo? Ai đây?”

Lâm Chỉ Thủy nghe thấy, hình như tâm trạng của phụ thân Trình Thất Nguyệt thật sự không tốt, chẳng lẽ vụ nổ cũng ảnh hưởng đến người Trình gia?

Hắn trầm ngâm một chút, điều chỉnh tốt giọng điệu, nói: “Trình tiên sinh, ta là lão bản của cửa tiệm tranh chữ ‘Hà Minh Hiên’.”

Hình như Trình Bất Hưu ở đầu bên kia hơi ngạc nhiên, lập tức cung kính nói: “Lâm tiên bối, không ngờ ngài lại liên lạc với ta, thật sự khiến vãn bối được cung chiều mà lo sợ, không biết ngài tìm ta có gì cần dặn dò không?”

‘Thái độ cũng quá tốt...’

Lâm Chỉ Thủy trầm ngâm, lập tức nói khẽ: “Ta cũng nghe nói chuyện xảy ra vào hôm nay, bây giờ tình hình của Trình gia các người thế nào?”

Chương 61: Đánh cờ (2)

Trình Bất Hưu nghe vậy, lập tức thở dài, nặng nề nói: “Việc này quá đột ngột, Trình gia chúng ta có mấy tiêu bồi chết ngay tại chỗ, còn có mấy người bị thương nặng, ngay cả gia chủ cũng đang hôn mê...”

Thương vong nghiêm trọng như vậy?

Ngay cả gia chủ Trình gia cũng vì vụ nổ khí ga này, bị thương nặng hôn mê?

“Nén bi thương.” Lâm Chi Thủy cũng chỉ có thể nói như thế.

“Lâm tiên bối, cũng không biết vì sao, bây giờ gia chủ của Trình gia ta vẫn hôn mê bất tỉnh, mặc dù đã mời mấy vị cao nhân là người quen cũ của Trình gia ta đến giúp đỡ, nhưng vẫn không có thu hoạch gì.”

Trình Bất Hưu hơi do dự, vẫn khẩn thiết lại mong chờ nói: “Không biết, ngài có thể giúp đỡ nhìn xem không?”

‘Muốn ta giúp đỡ?’

Lâm Chi Thủy hơi ngỡ ngác, hẳn cũng không hiểu y thuật, một nhà giàu có như Trình gia mời cao nhân y thuật cũng không cứu được gia chủ, để hẳn nhìn xem thì có tác dụng gì?

Chẳng lẽ... Hẳn ta cảm thấy loại đại sư thư pháp này có mối quan hệ rộng rãi, quen biết càng nhiều cao nhân y thuật hơn, muốn hẳn giúp đỡ liên lạc?

Nhưng hẳn nào có mối quan hệ gì, xem bệnh cũng phải đăng ký xếp hàng, cũng không thể giúp được việc gì.

E rằng Trình Bất Hưu này, cái gì cũng dám thử khi tuyệt vọng.

“Trình tiên sinh, ta biết bây giờ người rất nóng vội.”

Lâm Chi Thủy an ủi: “Nhưng người cũng đừng quá hoảng loạn, có cái gọi là hành sự tại nhân, thành sự tại thiên, tin tưởng lão Trình ở trên trời cũng chú ý đến đám con cháu các người, cho dù một người đáng tin cậy như lão không có ở đây, các người cũng không thể lòng dạ rối bời mới được.”

Hẳn cũng không cho được sự đề nghị và giúp đỡ có ích nào, chỉ có thể khuyên đôi phương tỉnh táo lại.

Tỉnh táo suy nghĩ, mới có thể làm ra hành động hữu hiệu nhất.

“Thành sự tại thiên? Gia tổ...”

Trình Bất Hưu ngỡ ngác, lập tức cười khổ một tiếng, nói: “Đa tạ tiên bối nhắc nhở, vừa rồi trong lòng ta rối loạn, thật sự không nhớ ra còn một cách

như thế, vậy không làm phiền ngài nữa.”

“Ừm.” Lâm Chỉ Thủy nói khẽ: “Lúc Trình tiên sinh làm gì, xin hãy ngẫm lại tự thiếp ta đưa cho người.”

Cũng không biết Trình Bất Hưu nhớ ra cách gì, mặc dù hần hơi tò mò, nhưng vẫn tự biết rõ không hỏi.

Sau khi kết thúc trò chuyện, Lâm Chỉ Thủy đang chuẩn bị lên mạng tìm kiếm thêm về tình huống cụ thể, lại nghe thấy chuông điện thoại vang lên, cầm lên nhìn, người gọi tới là một vị khách cũ trước kia.

Tiêu Tuệ.

Đây chính là vị khách nữ lần nào hần đăng TikTok cũng sẽ ấn like, lần nào nàng đến tiệm cũng đeo kính râm, khẩu trang và mũ lưỡi trai, che đến kín mít, sau này cũng chỉ tháo kính râm xuống, để lộ một đôi mắt.

Lâm Chỉ Thủy vẫn nghi ngờ nàng chính là đại minh tinh đóng phim cổ trang mà nổi tiếng, nghệ danh là “Hạ Cốc Vũ”, nhưng cũng không tiện trực tiếp hỏi vấn đề riêng tư của khách hàng.

Hơn nữa hần cũng nghi ngờ có lẽ vị khách này đã có nữ nhi, nếu người ta thật sự là đại minh tinh, vậy đây cũng được coi là tin tức bùng nổ.

Cần nhắc đến vấn đề riêng tư của khách hàng, hần cũng không nói thêm gì nữa.

Phải đúng bữa nha.

Thật ra hần cũng không muốn liên quan quá đến mối quan hệ của mình tinh, chẳng may bị truyền đi chuyện xấu gì đó, truyền thông đưa tin một chút, lại thêm chớ sấn đào móc sâu hơn, lật hết gốc gác của hần ra, vậy hần còn cần lẩn lộn nữa không?

“Alo.” Lâm Chỉ Thủy hơi do dự, vẫn nghe máy.

“Lâm tiên sinh, ta là Tiêu Tuệ.”

Đầu bên kia vang lên một giọng nói êm tai trong trẻo như suối nước róc rách, thật sự rất giống giọng của nữ chính trong bộ phim cổ trang kia.

“Ta biết.”

Lâm Chỉ Thủy cố gắng giữ giọng điệu bình tĩnh, hỏi: “Có chuyện gì không?”

Giọng nữ ở đầu bên kia vô cùng cẩn thận nói: “Thật ra cũng không có việc gì, chỉ là vừa rồi ta biết thành phố mà ngài đang ẩn cư xảy ra một việc lớn, vì vậy muốn hỏi ngài một chút...”

“Ồ, động tĩnh lớn như vậy, ta đương nhiên biết.” Lâm Chỉ Thủy gật đầu, nói: “Sao thế?”

“VẬY... Ngài thấy thế nào?” Giọng nói ở đầu bên kia nhẹ giọng hỏi.

“Vừa rồi ta cũng tìm hiểu tình huống từ Trình gia, tin tưởng bọn họ có thể xử lý chuyện này.” Lâm Chỉ Thủy tùy ý nói.

“Chỉ dựa vào Trình gia sao?” Giọng nữ ở đầu bên kia ngạc nhiên, lập tức hỏi: “Ý của ngài là, vừa rồi ngài đã liên lạc với người Trình gia sao?”

“Đương nhiên, trong Trình gia từ lão Trình đến con cháu của lão, có mấy người đều là khách của ta.” Lâm Chỉ Thủy nói.

“Đều là khách của ngài? Vậy thì tốt...”

Trong giọng nữ ở đầu bên kia hiện ra một tia giật mình, hình như hiểu rõ điều gì đó, lập tức vô cùng cẩn thận hỏi: “Ta chuẩn bị đến Trình gia một chuyến, bây giờ ngài có bận rộn gì không? Nếu không ta đến thăm hỏi ngài trước?”

Lâm Chỉ Thủy cũng không muốn liên hệ với nữ nhân này lắm, cũng không tiện nói là đang chơi auto chess, liền hàm hồ nói: “Không cần, ta đang đánh cờ, không có thời gian.”

“Đánh... Cờ?”

Giọng nữ ở đầu bên kia thể hiện rõ sự ngạc nhiên, dường như lập tức ngộ ra điều gì đó, hít sâu một hơi, nói: “Thì ra là thế... Ta đã biết, vậy ra sẽ không làm phiền ngài nữa.”

Chương 62: Người đánh cờ (1)

Bởi vì trước đây không lâu xảy ra vụ nổ kinh thiên, lúc này khu biệt thự đông viên ở Tứ Quý đình viên đã hoàn toàn phong tỏa, tất cả đám người ở trong biệt thự đã sơ tán từ lâu, chỉ có một vài người mới có thể đi qua đây phong tỏa.

Trong đó có một căn biệt thự vườn kiêu phương Đông cổ kính.

Mấy chục con cháu Trình gia đứng trong thính đường rộng lớn ở tầng một, dù lặng ngắt như tờ, vẫn có thể nhìn ra sự lo lắng và bứt rứt trong mắt của mọi người, ánh mắt đều tập trung ở tầng hai.

Trong đó có Trình Thất Nguyệt mặc áo thun quần dài theo phong cách trung tính, như một thiếu nữ cấp ba, cũng đang đứng trong đám người.

Lúc này, trên mặt nàng hiện ra vẻ do dự.

Bởi vì nàng còn nhớ rõ, tháng trước ở trong cửa tiệm tranh chữ “Hà Minh Hiên” đây thần bí kia, vị Lâm tiên bối cao thâm khó dò đưa cho nàng hai bức tranh chữ, một bức tặng cho nàng dùng để ngộ đạo, bức còn lại nói là tặng cho lão tổ tông.

Hôm nay gia tộc xảy ra việc lớn như thế, nếu lão tổ tông ở đây, tất nhiên nàng sẽ lập tức dâng tặng bức tự thiếp kia cho lão tổ tông, nhưng lão tổ tông đã phi thăng từ lâu, lạc khoản trên bức tự thiếp kia lại là tặng cho lão tổ tông, ngoại trừ lão tổ tông ra, dù là ai cũng không thể thúc giục được, dù bây giờ nàng lấy ra cũng không có ý nghĩa.

Hơn nữa vị Lâm tiên bối kia từng nói, để nàng tìm thời cơ thích hợp lấy ra, thờ cúng trước bài vị của lão tổ tông.

Bây giờ là thời cơ thích hợp sao?

Trình Thất Nguyệt không thể chắc chắn được, vì vậy nàng vẫn hơi do dự.

Lúc này, một nam tử mặc áo khoác đi đến, mái tóc dài buộc ở sau gáy đi vào từ ngoài cửa, chỉ thấy bước chân của hắn ta vững vàng, khuôn mặt sắc bén đi qua cửa lớn, vào thẳng trong phòng.

Chính là Trình Bất Hưu.

“Trưởng lão Bất Hưu.”

Mỗi một con cháu của Trình gia đều rói rít hành lễ ân cần hỏi thăm.

Vị trưởng lão Bất Hưu này là dòng chính của lão tổ, tu vi lại là cao nhất của thiên quan thứ ba, trong các vị trưởng lão của gia tộc, địa vị của vị trưởng lão này rất cao, gần với đại trưởng lão.

Trình Bất Hưu thản nhiên gật đầu, lập tức liếc nhìn Trình Thất Nguyệt một cái, nói: “Thất Nguyệt, con đi vào với ta.”

“Vâng, phụ thân.” Trình Thất Nguyệt nhẹ gật đầu.

Hai người lập tức đi dọc theo bậc thang lên tầng hai, đi vào một căn phòng ngủ trong số đó.

Một nam tử trung niên mái tóc hoa râm đang nằm trên giường lớn trong phòng ngủ, đôi mắt của lão nhắm chặt, hôn mê bất tỉnh, khuôn mặt tiêu tụy đáng vẻ như cương thi, một thiếu niên khí chất âm nhu ngồi bên cạnh giường, ngoài ra còn có năm người khác đứng bên cạnh giường lớn.

“Bất Hưu, vừa rồi ngươi đi liên lạc với những cao nhân khác sao?”

Một lão thái thái tóc bạc ở trong số đó mở miệng nói: “Có cao nhân đương thời nào khác bằng lòng đến cứu chữa cho gia chủ không?”

Trình Bất Hưu khẽ lắc đầu.

Một thanh niên mặc âu phục đi giày da khác thở dài, nói: “Ôi, vừa rồi ta gửi Phi Kiếm truyền thư đi hỏi Tù đạo nhân, hắn nói một khi bị dị thú ngoại ma như ‘Thiên Cầu’ tấn công, nuốt mất nguồn gốc sinh cơ, trừ khi là thiên tiên hạ phàm, nếu không... Chỉ sợ không ai có thể cứu được, ngay cả cao nhân tuyệt thế vượt qua năm quan như Tù đạo nhân cũng không có cách nào, dù những cao nhân khác đến đây thì có ý nghĩa gì chứ?”

“Vừa rồi ta cũng hỏi qua Lưu Hồ tán nhân tiên bối, Lưu Hồ tán nhân cũng không có cách nào...”

“Ôi, lúc ấy Vũ Lạc tiên tử lại không có ở đây, vì vậy cũng không kịp chạy đến, hơn nữa... Ai có thể nghĩ đến lại có một con ‘Thiên Cầu’ nguy trang thành người thường để đến đây chứ?”

“Nếu không phải lão tổ để lại mảnh khóc trấn tộc, sợ rằng Trình gia chúng ta cũng suýt nữa diệt tộc...”

Các trưởng lão Trình gia rồi rít thở dài.

“Yên lặng.”

Thiếu niên âm nhu ngồi cạnh giường khẽ nhíu mày, khẽ quát một tiếng.

Sau khi trong phòng yên tĩnh lại, thiếu niên âm nhu kia lại liếc nhìn Trình Bất Hưu, cùng với Trình Thất Nguyệt sau lưng hắn ta, hỏi: “Bất Hưu, vừa rồi ngươi đi nghe điện thoại của ai? Còn cố ý đi ra ngoài nghe... Bây giờ lại dẫn Thất Nguyệt lên đây?”

Ánh mắt Trình Bất Hưu liếc quá đám người, nói: “Vừa rồi có một vị cao nhân tiên bối quen biết với lão tổ khi còn sống liên hệ với ta, ta nói với hắn tình hình hiện tại, hắn đề nghị chúng ta liên lạc với lão tổ ở thiên giới.”

“Liên lạc với lão tổ?”

Thiếu niên âm nhu này cau mày nói: “Đúng là trước khi lão tổ phi thăng có để lại hai ‘Bỉ Ngạn thảo nhân’, có thể để ý chí của lão tổ phá vỡ trở ngại thiên nhân, giáng xuống thế gian, nhưng cũng chỉ có hai cơ hội mà thôi, nếu lão tổ cũng không cứu được gia chủ, chẳng phải sẽ uổng phí hết.”

“Lúc ta thỉnh giáo Tù đạo nhân, cũng có hỏi qua chuyện này, Tù đạo nhân nói, cho dù thiên giới có cách để cứu chữa cho gia chủ, nhưng chỉ dựa vào ý chí của lão tổ giáng lâm, có lẽ cũng không có cách nào.”

“Không sai, Lưu Hồ tán nhân tiên bối cũng nói như thế, nếu thiên tiên hạ phạm có lẽ có thể cứu được, nhưng chỉ dựa vào ý chí hai giới thiên nhân giáng lâm, e là vô vọng.”

“Ta từng hỏi Vũ Lạc tiên tử, câu trả lời cũng nằng cũng vậy không khác quá nhiều.”

Các vị trưởng lão Trình gia đều rít lặc đầu.

Trình Bất Hưu khẽ nhíu mày, nói: “Không thử một chút sao biết được? Vị cao nhân tiên bối kia đã nói như vậy, tất nhiên không phải là nói lung tung.”

“Cao nhân tiên bối?” Thiếu niên âm nhu kia hỏi: “Không biết vị cao nhân tiên bối mà người đang nói là ai?”

“Đại trưởng lão, vị tiên bối kia là cao nhân ẩn thế, không thích hỗn loạn, không cho phép ta lộ ra, thứ cho ta không thể nói được.” Trình Bất Hưu lắc đầu, nói: “Nhưng ta có thể chắc chắn, vị tiên bối kia thần thông quảng đại, chắc chắn sẽ không nói bậy.”

Thiếu niên âm nhu nhíu chặt lông mày, nói: “Sẽ không nói bậy? Ngay cả cao nhân tuyệt thế vượt qua năm quan như Tù đạo nhân cũng nói là vô dụng, những cao nhân khác đều nói như vậy, chẳng lẽ những cao nhân này mới là nói bậy sao?”

“Thất Nguyệt từng gặp vị tiên bối kia, nàng cũng biết rõ.” Trình Bất Hưu đưa tay vỗ lưng nữ nhi một cái.

Trình Thất Nguyệt tiến lên một bước, cung kính nói: “Đại trưởng lão, còn có các vị trưởng lão, vị tiên bối kia thật sự cao thâm khó lường, hẳn đã nói như vậy, chắc chắn có lý lẽ của hẳn.”

Chương 63: Người đánh cờ (2)

Trình Bất Hưu thản nhiên nói: “Đứa nhỏ Thất Nguyệt này còn đang ở thiên quan thứ nhất ‘Thư viện học sinh’, quy củ tu hành là không thể nói dối, các ngươi đã tin chưa?”

“Thất Nguyệt chỉ có tu vi của thiên quan thứ nhất, sao có thể nhìn ra được tu vi của vị cao nhân tiên bối mà ngươi nói?”

Thiếu niên âm nhu chậm rãi lắc đầu, lập tức nói: “Chẳng lẽ tiên bối trong lời nói của người là trích tiên nhân? Hay là tiên nhân chuyển thế?”

Trình Bất Hưu nhíu mày, không dám để lộ quá nhiều tin tức liên quan đến Lâm tiên bối, chỉ nói: “Tuy Bỉ Ngạn thảo nhân rất quý giá, nhưng việc lớn như thế, dù lãng phí một cái mời lão tổ quyết định việc này, thì có sao chứ?”

“Lão tổ vừa mới phi thăng, lão nhân gia hẳn để lại Bỉ Ngạn thảo nhân, là vì đợi sau khi hắn đạt được pháp môn tốt hơn ở thiên giới, chúng ta sẽ liên lạc với hắn, mới đúng với giá trị của Bỉ Ngạn thảo nhân.”

Thiếu niên âm nhu lạnh nhạt nói: “Tùy tiện dùng mất một Bỉ Ngạn thảo nhân, chỉ sợ lão tổ cũng không vui.”

“Vị tiên bối kia...”

Trình Bất Hưu đang muốn nói chuyện, lại phát hiện ánh sáng trong phòng ngủ đột nhiên trở nên âm đạm, chỉ thấy một ánh trăng lạnh lẽo đột nhiên hiện ra, hóa thành một vệt ánh sáng bắn vào khoảng đất trống trong phòng ngủ.

Sắc mặt mọi người thay đổi, quay lại nhìn.

Chỉ thấy từng vệt ánh trăng ngưng tụ, sau đó hóa thành một bóng dáng nữ tử tóc dài yếu điệu, nhìn như chân thực, nhưng khuôn mặt mơ hồ, cũng có vẻ hơi hư ảo.

“Tiêu Tuệ tiên bối.”

“Gặp qua Tiêu Tuệ tiên bối.”

Đám người Trình gia thấy thế rồi rít hành lễ.

Thủ đoạn dùng ánh trăng đột nhiên ngưng tụ thành hình chiếu này, cũng chỉ cao nhân một mạch Thái m Thần Quân mới có thể làm được.

Bọn họ cũng quen biết vị Tiêu Tuệ tiên bối này từ lâu, cũng là bạn bè đồng đạo của lão tổ trước khi phi thăng, là cao nhân tuyệt thế của đạo thống Thái m Thần Quân này, thần bí vô tung, lại thần thông quảng đại.

Trong truyền thuyết... Vị Tiên tiên bối này là thiên tiên hóa sinh, tiên nhân thượng giới chuyên thể, dù là các vị cao nhân vượt qua năm quan, cũng sẽ nể mặt nàng.

“Tình hình hiện tại của Trình gia thế nào?” Hình chiếu ánh trăng “Tiêu Tuệ” thân nhiên hỏi.

“Tiêu tiên bối.”

Thiếu niên âm nhu cung kính nói: “Hôm nay, có một ‘Thiên Cầu’ ngoại ma tự do ẩn nấp ở nhân gian, nguy trang thành người phạm lên vào tộc địa của Trình gia ta, giết mấy người của Trình gia ta, còn làm gia chủ bị thương nặng, may mắn trước khi lão tổ phi thăng để lại một dị bảo, mới đánh chết Thiên Cầu này, nhưng gia chủ lại bị Thiên Cầu này nuốt mất nguồn gốc sự sống, nguy cơ sớm tối, không biết ngài có biện pháp gì không?”

“Thiên Cầu...” Tiêu Tuệ nhẹ nhàng gật đầu, lập tức nói: “Ta cũng không có các nào, dị thú ngoại ma Thiên Cầu này, thuộc hàng thượng đẳng trong đông đảo ngoại ma, một khi bị Thiên Cầu nuốt mất sự sống, bình thường mà nói, thế gian không thể cứu chữa, trừ khi có đại năng tiên gia vượt qua năm quan ra tay.”

Ánh mắt thiếu niên âm nhu liếc qua Trình Bất Hưu, lại hỏi: “Vậy nếu dùng Bỉ Ngạn thảo nhân, mời ý chí lão tổ giáng lâm, vậy có cách cứu chữa cho gia chủ?”

“Ý chí giáng lâm?”

Tiêu Tuệ mỉm cười, nói: “Chẳng lẽ các ngươi không hỏi những cao nhân khác sao? Lão tổ của các ngươi cũng chỉ vừa phi thăng thôi, chỉ dựa vào ý chí giáng lâm thế gian, thiên nhân cách biệt đã không còn pháp lực, cũng không còn thần thông, nhiều nhất chỉ có thể dùng linh lực điều khiển thiên địa thế gian một chút mà thôi, cứu chữa sao được?”

“Đa tạ Tiêu tiên bối đã chỉ điểm.”

Sau khi thiếu niên âm nhu chấp tay với Tiêu Tuệ, lại quay sang nhìn Trình Bất Hưu, lạnh lùng nói: “Bất Hưu, bây giờ ngươi tin chưa? Ngay cả Tiêu Tuệ tiên bối cũng nói như thế, ngươi còn gì để tranh cãi nữa?”

Trình Bất Hưu nhíu mày, nặng nề nói: “Ta đã nói, vị tiên bối kia thần thông quảng đại, chỉ sợ còn hơn cả lão tổ, sao lại lừa gạt ta?”

“Ngươi...” Sắc mặt thiếu niên âm nhu hơi thay đổi, cau mày thật chặt: “Ngay cả Tiêu tiên bối cũng đã nói, ngươi còn...”

“Chờ chút.”

Tiêu Tuệ đột nhiên ngắt lời thiếu niên âm nhu, đôi mắt hư ảo mơ hồ nhìn Trình Bất Hưu, nói khẽ: “Vị tiên bối mà ngươi nói... Có phải là họ

Lâm?”

Trình Bất Hưu ngẩn ngơ, lập tức gật đầu nói: “Vâng, chẳng lẽ Tiên tiên bói cũng quen biết?”

Tiêu Tuệ không thể nhịn được cười, nói: “Ta cũng chỉ may mắn từng được gặp mặt Lâm tiên bói một lần thôi.”

Thiếu niên âm nhu và tất cả trưởng lão Trình gia đứng bên cạnh nghe vậy, không nhịn được giật mình.

Ngay cả vị cao nhân thiên tiên chuyển thế như Tiêu Tuệ cũng gọi là tiên bói??

“VẬY... Vị Lâm tiên bói kia là cao nhân thế nào?”

“Lâm tiên bói cũng đã nói như vậy, dĩ nhiên không sai.” Tiêu Tuệ mỉm cười nói: “VẬY liên lạc với lão tổ của các ngươi đi.”

Thiếu niên âm nhu im lặng một chút, đáp: “Vâng.”

Ngay cả Tiêu Tuệ tiên bói cũng chủ động tự vả mặt, rõ ràng vừa nói mời ý chí lão tổ giáng lâm cũng không có cách nào, trong chớp mắt đã đổi giọng đồng ý, hẳn ta có thể làm thế nào chứ?

Tiêu Tuệ lại khoanh tay đứng bên cạnh, trên mặt lộ vẻ suy tư.

Lúc nàng gọi điện thoại cho vị Lâm tiên bói kia, Lâm tiên bói nói hẳn đã liên lạc với Trình gia, chắc là liên lạc với Trình Bất Hưu.

Điều khiến nàng để ý nhất là... Lâm tiên bói nói, hẳn đang đánh cờ.

Với sự hiểu biết của nàng với vị Lâm tiên bói này, vị cao nhân thần bí này nguy trang cực tốt, tùy tiện tặng rất nhiều tự thiếp vô cùng quý giá, ẩn chứa đại thần thông như vậy, dù là vì khí vận công đức hư vô mờ mịt kia, cũng không đáng.

Vì vậy, nàng cho rằng rất có thể vị tiên bói này đang bố trí quân cờ, có lẽ vì tương lai sẽ có đại kiếp giáng lâm, cũng có lẽ vì mưu tính điều khác...

Tóm lại, vị Lâm tiên bói này như người đánh cờ, coi rất nhiều người tu hành là quân cờ, khuấy đảo phong vân ở thế gian này, chỉ sợ ngoại trừ những đại thần tiên thiên giới kia, không ai đoán được dụng ý thật sự của vị tiên bói này.

Vừa rồi, vị tiên bói này lại nói hẳn đang đánh cờ...

Điều này đáng giá suy nghĩ sâu xa.

Có lẽ... Một kiếp mà Trình gia đang phải trải qua, thật ra cũng chỉ là một nước cờ của vị tiên bói kia?

Chương 64: Lâm tiên bối nói rất đúng (1)

“Trước khi lão tổ phi thăng, lưu lại hai con Bỉ Ngạn thảo nhân, may mắn ta và gia chủ đều cầm một cái, nếu không muốn liên lạc với lão tổ cũng phiền phức.”

Thiếu niên âm nhu kia nói, bàn tay xoay chuyển lấy ra một con người rơm cao khoảng nửa người.

Con người rơm này được tết từ sợi tơ đỏ thẫm, rơm rạ cũng là một màu vàng rực.

Sau khi thiếu niên âm nhu đặt người rơm màu vàng đứng trên sàn nhà, lại hơi ngưng ngưng nhìn về phía Tiêu Tuệ, cung kính nói: “Tiêu tiên bối, muốn khởi động Bỉ Ngạn thảo nhân này, cần hai người tu hành thiên quan thứ tư, hoặc là một vị cao nhân thiên quan thứ năm, có thể làm phiền ngài không...”

Trình gia chỉ có hai người tu hành đến thiên quan thứ tư, hẳn ta là đại trưởng lão Trình gia, cũng là một người trong số đó.

Về phần người còn lại, lại là gia chủ đang hôn mê bất tỉnh nằm trên giường.

Vào thời điểm này, muốn một mình hẳn ta khởi động Bỉ Ngạn thảo nhân cũng không làm được, chỉ có thể nhờ vị Tiêu tiên bối này.

“Chuyện nhỏ.”

Tiêu Tuệ khẽ gật đầu, nói: “Người chuẩn bị kỹ càng bài vị của lão tổ nhà ngươi là đủ.”

Dù nàng chỉ để một hình chiếu đến, nhưng phối hợp với đại trưởng lão, cũng đủ để khởi động Bỉ Ngạn thảo nhân này.

Chẳng mấy chốc.

Một chiếc bàn rộng lớn được bày trong phòng ngủ, trên bàn là một bài vị bằng gỗ lim không có tên, chỉ khắc một chữ “Trình”, vô cùng đơn giản, không hề thu hút.

“Thiên nhân giao giới, Bỉ Ngạn mở ra.”

Nhẹ nhàng niệm nhỏ một câu, thiếu niên âm nhu đột nhiên đưa tay ra, chỉ vào người rơm màu vàng, Tiêu Tuệ cũng không chút khó khăn búng tay một cái, chỉ nghe một tiếng động vang lên, người rơm kia đột nhiên bốc cháy.

Ánh lửa càng ngày càng lóa mắt, ngọn lửa cao lớn bốc lên cao hơn một mét, nhưng không có nhiệt độ gì, chỉ có không gian bên cạnh ánh lửa bị bóp

méo.

Dường như bài vị chữ Trình ở trên bàn cũng cảm ứng được điều gì đó, bắt đầu không ngừng rung lên.

Không lâu sau, ánh lửa to lớn hoàn toàn ổn định lại, như một mặt gương, trong ngọn lửa bốc lên hiện ra một bóng dáng nửa người hơi mơ hồ, rõ ràng là một lão giả tóc bạc mặt hồng.

“Lão tổ!”

“Thái gia gia!”

“Tằng tổ!”

Mọi người của Trình gia nhìn thấy lão giả ở trong ánh lửa, vẻ mặt kích động rồi rít quỳ xuống mặt đất.

Chỉ trong chốc lát, ngoại trừ Tiêu Tuệ còn đứng ở bên ngoài, những người còn lại của Trình gia đều cung kính quỳ rạp xuống đất.

Vốn Trình gia chỉ là một gia tộc tu hành bình thường mà thôi, chỉ vì có một cao nhân tuyệt thế kinh tài tuyệt diệu như lão tổ, mới có được địa vị này.

Lão tổ chính là Định Hải Thần Châm của gia tộc!

Vào mấy ngày sau khi lão tổ vừa phi thăng, dường như đám người Trình gia mất đi người đáng tin cậy, khó tránh khỏi lo lắng không yên.

Còn bây giờ lại lần nữa nhìn thấy khuôn mặt lão tổ, sao bọn họ có thể không kích động?

“Ta mới rời khỏi nhân gian hơn một tháng, tìm ta có chuyện gì?”

Vẻ mặt lão tổ Trình gia lạnh nhạt nhìn thoáng qua mọi người quỳ trên mặt đất, lập tức nhìn thấy Tiêu Tuệ ở trong hình chiếu ánh trăng, lập tức mỉm cười, nói: “Không ngờ Tiêu đạo hữu cũng ở đây, xem việc này không nhỏ.”

“Trình đạo hữu.” Tiêu Tuệ nhẹ nhàng gật đầu, hỏi: “Sống ở thiên giới thế nào?”

“Thiên địa mới còn chưa quen thuộc, cũng không thích ứng lắm.” Lão tổ Trình gia mỉm cười nói: “Nhưng có chút tâm đắc, còn phải đa tạ Tiêu đạo hữu đã chỉ điểm.”

“Hả?”

Đôi mắt Tiêu Tuệ hơi sáng lên, lập tức cười nói: “Thời gian quý giá, ta cũng không trò chuyện với người nữa, đợi sau khi ta quay về thiên giới, chúng ta sẽ chậm rãi nói chuyện.”

Lão tổ Trình gia nhẹ nhàng gật đầu, lúc này mới nhìn về phía đại trưởng lão, lại liếc nhìn gia chủ nằm trên giường, lạnh nhạt nói: “Đã xảy ra chuyện

gì?”

Đại trưởng lão dáng vẻ thiếu niên âm nhu quỳ trên mặt đất, hít sâu một hơi, nói: “Lão tổ, cũng chẳng biết tại sao, hôm nay có một con ‘Thiên Cầu’ ngoại ma tự do lên vào gia tộc Trình gia ta, sau khi nó đánh lén, đã chết mất mấy vị con cháu của Trình gia, ngay cả gia chủ cũng bị nó thôn phệ nguồn gốc sinh cơ, suýt chết.”

“May mắn có trọng bảo do ngài để lại trấn tộc, mới có thể khiến con Thiên Cầu này bị thương nặng, khiến nó tự bạo, nhưng gia chủ lại nguy cơ sớm tối, kính xin ngài ra tay cứu giúp.”

“Kính xin lão tổ ra tay cứu giúp.”

Tất cả mọi người Trình gia quỳ sát sau lưng hắn ta, rồi rít lên tiếng phụ họa.

Tiêu Tuệ bình tĩnh đứng bên cạnh, lúc nghe được “khiến nó tự bạo”, trên mặt lại hiện ra vẻ nghi ngờ, nhưng cũng không lên tiếng.

“Thiên Cầu? Bị Thiên Cầu nuốt mất nguồn gốc sinh cơ?”

Lão tổ Trình gia ở trong ngọn lửa khế nhú mày, lạnh nhạt nói: “Chẳng lẽ các ngươi chưa hỏi các vị cao nhân đương thời khác sao? Một khi bị Thiên Cầu nuốt mất sinh cơ, đó chính là ngay cả ngọn nguồn căn bản nhất cũng bị mất, linh dược thế gian căn bản không thể nào cứu sống được người tu hành, ta ở thiên giới sao có thể cứu được?”

Chương 65: Lâm tiên bói nói rất đúng (2)

Nói đến đây, giọng nói của lão càng lạnh lùng hơn: “Bỉ Ngạn thảo nhân không dễ kiếm, ta bôn ba rất lâu mới để lại được hai cái, các ngươi cứ thế lãng phí một cái?”

Thiếu niên âm nhu kia ngạc nhiên, hỏi: “Lão tổ ngài cũng không cứu được?”

“Nếu ở thiên giới, chỉ dựa vào thần thông của bản thân ta có lẽ hơi rắc rối, nhưng tồn một viên tiên quả, tái tạo sinh cơ là được.”

Giọng nói của lão tổ Trình gia lạnh lùng: “Nhưng cách hai giới thiên nhân, ta cứu giúp như thế nào? Trước khi các ngươi dùng Bỉ Ngạn thảo nhân, không đi hỏi những cao nhân khác một chút sao? Trước khi ta đi đã chào hỏi giúp các ngươi, đều là bận rộn toi công sao?”

Đám người Trình gia nghe vậy, sắc mặt từng người đều trắng bệch, cũng không dám thở mạnh.

Dù lão tổ đã phi thăng, nhưng dư uy vẫn còn, lúc này dưới sự tức giận, tất nhiên bọn họ sợ hãi vạn phần.

“Lão tổ bớt giận.”

Thiếu niên âm nhu tỏ vẻ sợ hãi nói: “Là Bất Hưu nói, chỉ cần liên lạc với ngài ở thiên giới, là có thể cứu gia chủ, hơn nữa...”

Nói xong lời cuối cùng, hắn ta cũng không dám nói nữa, bởi vì Tiêu Tuệ cũng đồng ý với chuyện này, hắn ta không dám tùy tiện chia mùi dùi về phía Tiêu Tuệ.

“Bất Hưu?”

Lão tổ Trình gia cau mày, nhìn về phía Trình Bất Hưu trong đám người đang quỳ sát mặt đất: “Vì sao ngươi lại cho rằng như vậy?”

“Lão tổ, là Lâm tiên bói của ‘Hà Minh Hiên’, hắn chỉ điểm ta làm như vậy.” Trình Bất Hưu cung kính nói.

Lúc trước hắn muốn sớm nói ra một chút, nhưng lão tổ chính là bầu trời trong gia tộc, ai dám tùy ý nói chen vào?

“Ồ? Lâm tiên bói?”

Đôi mắt lão tổ Trình gia sáng rực lên, vẻ mặt lạnh lùng dần tan đi, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Lâm tiên bói đã nói như thế, vậy chắc chắn có dụng ý của hắn, xem ra là ta trách nhầm các ngươi.”

Mọi người Trình gia nghe xong, cũng hơi ngây ngẩn cả người.

Vừa nãy lão tổ còn đang nổi giận, còn chắc chắn nói mình không cứu được, thế nhưng vừa nghe thấy là vị Lâm tiên bối kia nói, lại lập tức thừa nhận mình sai?

Thật sự giống hệt vừa rồi Tiêu Tuệ tiên bối tự vả mặt...

Rốt cuộc vị Lâm tiên bối kia là nhân vật cấp bậc gì, mặc là thiên tiên hóa sinh như Tiêu Tuệ tiên bối, hay là lão tổ đã phi thăng thiên giới, lại cũng kính trọng hần như thế?

“Thế nhưng...”

Chỉ thấy lão tổ Trình gia trong ngọn lửa hơi hoang mang nói: “Có lẽ là ta ngu dốt, dù Lâm tiên bối nói ta có thể cứu, nhưng ta thật sự không biết nên cứu như thế nào...”

Lão quay sang nhìn về phía Tiêu Tuệ, nói: “Tiêu đạo hữu, người cũng biết ta ở thiên giới, rốt cuộc nên cứu hậu bối không nên thân của ta như thế nào?”

“Ta cũng không có manh mối gì.” Tiêu Tuệ lắc đầu mỉm cười một tiếng, nói: “Nhưng Lâm tiên bối đã nói như vậy, tất nhiên sẽ không sai.

Lão tổ Trình gia nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Đó là đương nhiên.”

Đám người Trình gia nghe vậy hai mặt nhìn nhau.

Rõ ràng cũng không có manh mối phải cứu thế nào, lại kiên định tin tưởng vị Lâm tiên bối kia như vậy?

“Cứu như thế nào đây...”

Trong ngọn lửa, lão tổ Trình gia không nhìn được nhú mày đau khổ suy nghĩ.

Lúc này –

“Lão tổ.”

Trong đám người, một giọng nữ có vẻ hơi non nớt đột nhiên vang lên: “Ta có việc bẩm báo, có lẽ cũng liên quan đến việc này.”

Mọi người nhìn về phía phát ra giọng nói, chỉ thấy người nói chuyện, rõ ràng là thiếu nữ xinh đẹp quý ở hàng cuối cùng – Trình Thất Nguyệt.

Trong mọi người ở đây, nàng là người có địa vị và tu vi thấp nhất, nàng dám mở miệng?

Lão tổ Trình gia gật đầu nói: “Nói.”

Trình Thất Nguyệt cung kính nói: “Khoảng một tháng trước, văn bối may mắn gặp được Lâm tiên bối, hắn từng giao một vật cho ta, nói là tặng cho lão tổ, để ta tìm thời cơ thích hợp, thờ cúng vật này ở trước bài vị của lão tổ.”

“Ồ? Là vật gì?” Đôi mắt lão tổ Trình gia sáng lên.

“Lâm tiên bồi tặng cho ngài một bức tự thiếp.”

Lúc đang nói chuyện Trình Thất Nguyệt lấy một bức tự thiếp đã được bồi tốt từ trong Tủ Lý Càn Khôn ra, chậm rãi đứng lên, cung kính dùng hai tay nâng bức tự thiếp.

“Tự thiếp của Lâm tiên bồi?” Đôi mắt lão tổ Trình gia càng sáng hơn, nói: “Mở nó ra.”

“Vâng.”

Trình Thất Nguyệt lên tiếng, vô cùng cẩn thận mở cuộn giấy ra, để lộ bức tự thiếp bình thường không có gì lạ, có thể thấy được một hàng chữ cuồng thảo rồng bay phượng múa, nước chảy mây trôi –

Niệm khứ khứ, thiên lý yên ba, mộ ái trầm trầm sở thiên khoát.

Còn ở góc dưới bên trái, có thể thấy được hai hàng lạc khoản.

Thuộc về Trình Vô Niệm tiên sinh

Lâm Chi Thủy tùy bút, giữa mùa hè Canh Tý tại Hà Minh Hiên

Mọi người quay lại nhìn, đều thấy được bức tự thiếp này, ngoại trừ Trình Bất Hưu, Trình Thất Nguyệt và Tiêu Tuệ, đám trưởng lão Trình gia đều không nhận được cảm thấy rất kỳ lạ.

Một bức tự thiếp bình thường như thế, lại không có nửa phần áp lực và uy áp nào, thì có ích lợi gì?

“Ha ha ha...”

Sau khi lão tổ Trình gia nhìn thấy, chợt cười to: “Thì ra là thế... Thì ra là thế! Đúng là thủ bút của Lâm tiên bồi, ngay cả cục diện ngài hôm nay... Cũng nằm trong suy tính của ngài sao?”

Mọi người đều hoảng sợ, chỉ một bức tự thiếp đơn giản như vậy, rốt cuộc lão tổ đã nhìn ra cái gì?

Chỉ có Trình Bất Hưu, Trình Thất Nguyệt và Tiêu Tuệ lại mơ hồ hiểu rõ, tất nhiên bức tự thiếp này ẩn chứa đại thần thông nào đó, một khi bức tự thiếp này thuộc về ai, chỉ có người sở hữu mới có thể nhìn ra đạo vận và thần thông cất giấu trong đó.

Đương nhiên, phải có cảnh giới tu vi đủ cao mới được, sau khi Trình Thất Nguyệt nhận được bức tự thiếp kia, cũng chỉ có thể cảm ngộ được đạo trong đó, lại không thể thúc đẩy thần thông trong đó.

“Trình đạo hữu vui mừng như thế, không biết bên trong bức tự thiếp Lâm tiên bồi tặng cho người, có ẩn chứa loại thần thông nào?”

Tiêu Tuệ không nhận được mở miệng hỏi.

Chương 66: Phá toái hư không (1)

“Hắn Tiêu đạo hữu phải biết rằng, tự thiếp của Lâm tiên bối có ẩn chức sự huyền diệu vô tận, chỉ có cảnh giới viên mãn vượt qua năm quan, mới có thể thúc giục đại thần thông tiềm tàng ở trong đó.”

Lão tổ Trình gia lại cười nói: “Còn bức tự thiếp này... Niệm khứ khứ, thiên lý yên ba, mộ ái trầm trầm sở thiên khoát, cũng như ý thơ của nó, lấy ý cảnh đường xá xa xôi mênh mông làm hình ảnh, đại thần thông ẩn chứa trong đó, đủ để vượt qua càn không, xé rách thiên khung, phá vỡ giới hạn thế gian và thiên giới ra một con đường, dù thần tiên không thể vượt qua, nhưng chứa đựng một vài vật chết thì vẫn được.”

“Đạo càn khôn?”

Tiêu Tuệ giật mình, không khỏi sợ hãi than: “Người tu hành đạo càn khôn trong nhân gian cũng không phải là số ít, nhưng có thể phá vỡ khoảng cách hai giới thiên nhân, lại chưa từng nghe thấy, đúng là đại thần thông!”

Đám người Trình gia nghe vậy, càng rung động nói không ra lời.

Phải biết rằng, chỉ mời người luyện chế hai Bì Ngạn thảo nhân này, đã tiêu hao hơn phân nửa vốn liếng Trình gia, dù là cao nhân vượt qua năm quan, lấy ra một Bì Ngạn thảo nhân như thế, chỉ sợ cũng đau lòng không thôi.

Vì vậy lúc đại trưởng lão nghe Trình Bất Hưu nói phải dùng một cái Bì Ngạn thảo nhân, mới do dự như thế.

Nhưng Bì Ngạn thảo nhân quý giá như thế, cũng chỉ để một tia ý chí thần niệm vượt qua không gian, miễn cưỡng giáng lâm mà thôi.

Cách biệt thiên nhân, tức là vĩnh viễn cách biệt!

Dù là trích tiên hạ phạm, cũng bị Trảm Tiên Thai trảm diệt Tiên thể, phong ấn nguyên thần, bị giáng chức thành người phạm, còn tiên nhân chuyên thể cũng là nguyên thần đầu thai chuyên thể.

Từ xưa đến nay, dù chưa từng nghe nói có vị thần tiên nào có thể giáng lâm xuống thế gian, nhiều nhất chỉ có thể đem một chút thiên bảo, tiên đan đủ loại vật chết đến nhân gian mà thôi, hơn nữa cũng chỉ là truyền thuyết.

Còn tám tự thiếp thoát nhìn bình thường không có gì lạ, lại có thể đưa vật thật ở trên thiên giới xuống?

Không thể tưởng tượng nổi...

Bì Ngạn thảo nhân gì đó, so sánh với bức tự thiếp này, căn bản cũng không cùng một cấp bậc!

Vì vậy, lúc mọi người nghe thấy trong bức tự thiếp này ẩn chứa đại thần thông, cả đám đều cảm thấy giống như đang nghe truyền thuyết thần thoại, hoang đường như vậy, không thể tưởng tượng nổi.

Đồng thời bọn họ cũng càng thêm rung động và tò mò –

Vị Lâm tiên bối kia, không phải là vị lão đại nào đó của thiên giới chuyên thể chứ?

“Nhìn uy năng thần thông ẩn chứa trong bức tự thiếp này, đưa mấy viên tiên quả xuống dưới, có lẽ không khó.”

Lão tổ Trình gia mỉm cười nói: “May mắn trước khi phi thăng có Tiêu đạo hữu chỉ điểm, ta may mắn được chia mấy quả tiểu bàn đào, mặc dù là loại ba ngàn năm mới chín nhưng với tiên linh ở bên trong, vẫn đủ để đền bù sinh cơ cho Lan Hải.”

Lão vừa nói ra, đám người Trình gia vừa vui mừng vừa kích động.

Đây chính là trân phẩm “bàn đào” trong truyền thuyết của tiên gia, mặc kệ là ba ngàn năm mới chín, hay là sáu ngàn năm mới chín, hoặc là chín ngàn năm mới chín, người tu hành thế gian đều không có tư cách nhắm nháp.

Lão tổ nhà mình lại có thể nhận được trân phẩm thế này, còn phải đưa xuống?

“Tiểu bàn đào?”

Tiêu Tuệ mỉm cười, nói: “Động tác của Trình đạo hữu cũng rất nhanh.”

“Điều này cũng phải đa tạ Tiêu đạo hữu đã chỉ điểm.” Lão tổ Trình gia cười nói: “Chỗ ta còn có bốn quả tiểu bàn đào, một quả dùng để chữa trị cho Lan Hải, một quả tặng cho Tiêu đạo hữu, hai quả còn lại đưa cho Lâm tiên bối, Tiêu đạo hữu không có ý kiến chứ?”

Tiêu Tuệ lắc đầu nói: “Khó mà làm được.”

Lão tổ Trình gia không nhìn được khẽ nhú mày nói: “VẬY... Tiêu đạo hữu dự định lấy mấy quả?”

“Ta cũng không cần một quả nào.”

Tiêu Tuệ cười khẽ, nói: “Chỉ là tiểu bàn đào ba ngàn năm mà thôi, ta đã nếm rất nhiều, đối với ta của hiện tại cũng không có quá nhiều lợi ích, đưa cả ba quả cho Lâm tiên bối đi, bảo vật thần thông lớn đến thế, so sánh với mấy quả tiểu bàn đào này thì quý giá hơn nhiều.”

Nói xong, nài nỉ lại cười nói: “Đương nhiên, một nhân vật như Lâm tiên bối, e rằng càng không quan tâm đến mấy quả tiểu bàn đào như thế.”

“Mặc kệ Lâm tiên bối có để ý hay không, chúng ta là vẫn bối, tóm lại vẫn phải đưa chút tâm ý.” Lão tổ Trình gia cười nói.

“Trình đạo hữu cũng có lòng.”

Tiêu Tuệ mỉm cười, nói: “Thế nhưng, Lâm tiền bối luôn yêu thích yên tĩnh, chỉ xem duyên phận, cả nhà người đều biết, sợ rằng sẽ đến làm phiền Lâm tiền bối.”

Chương 67: Phá toái hư không (2)

Lão tổ Trình gia suy nghĩ một chút, lập tức lạnh lùng nói: “Đám con cháu Trình gia của ta nghe rõ đây, ngoại trừ Bất Hưu và Thất Nguyệt đã gặp Lâm tiên bối, những người khác, ai dám đến làm phiền Lâm tiên bối, tức là ngỗ nghịch gia tộc, xử lý theo gia quy, không chút lưu tình, các ngươi hiểu chưa?”

Trong lòng đám người Trình gia đều giật mình, mấy trưởng lão trong số đó còn muốn đi tìm vị Lâm tiên bối kia thử tiên duyên một chút, lập tức bóp tắt ý định này.

Một khi ngỗ nghịch gia tộc, xử lý theo gia quy chính là chết!

“Vâng, lão tổ.”

Đám người Trình gia không dám do dự, lúc này rồi rít đáp.

Cùng lúc đó, mọi người Trình gia cũng đều thấy hâm mộ ghen ghét Trình Bất Hưu và Trình Thất Nguyệt, lại có may mắn từng gặp vị tiên bối kia?

“Bốn quả tiểu bàn đào này, còn có một phong tiên chữ triện, ta đều đưa qua.”

Lão tổ Trình gia lạnh nhạt dặn dò: “Trong tiên chữ triện ghi chép một vài pháp ngưng khí luyện đan càng tuyệt diệu hơn, người của Trình gia ta có thể thử lĩnh hội một hai, về phần tiểu bàn đào... Trong đó có một quả tiểu bàn đào để Lan Hải ăn vào, đủ để cứu sống hắn, ba quả còn lại để Thất Nguyệt thay ta đưa cho Lâm tiên bối.”

Lúc đang nói chuyện, lão đã mỉm cười với Trình Thất Nguyệt, mặc dù lão không biết vì sao vị hậu bối này lại được Lâm tiên bối nhìn trúng, nhưng chắc là Lâm tiên bối nhìn ra chỗ đặc biệt của nàng, để hậu bối nhà mình đưa mấy quả tiểu bàn đào đến, biết đâu nàng cũng được Lâm tiên bối ưu ái.

“Ta?” Trình Thất Nguyệt hơi lo lắng không yên.

Bảo vật trân quý như thế, trân phẩm tiên gia trong truyền thuyết, lại để một người tu hành nho nhỏ còn chưa qua thiên quan thứ nhất như nàng đưa qua?

Dường như Tiêu Tuệ nhận ra lo lắng của mình, không nhịn được mỉm cười nói: “Đừng lo lắng, nếu là đồ vật của Lâm tiên bối, trong thiên hạ này cũng không có ai dám động vào.”

“Chuẩn bị nhận lấy đi.”

Lúc lão tổ Trình gia nói chuyện, đôi mắt sáng lên, một tia thần niệm hòa vào bức tự thiếp trong tay Trình Thất Nguyệt, khơi dậy uy năng thần thông chất chứa ở nơi sâu nhất ra.

“Àm âm!”

Sau một khắc, bức tự thiếp trong tay Trình Thất Nguyệt chậm rãi trôi nổi, tờ giấy tuyên thành màu trắng hơi ngả vàng không ngừng run rẩy.

Chỉ thấy từng chữ mực đen nhánh run rẩy bay ra từ trên giấy, những chữ “Niệm khứ khứ, thiên lý yên ba, mộ ái trầm trầm sở thiên khoát” này như một con rắn dài, không ngừng bay múa uốn lượn trong không khí, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Ngay lập tức, từng chữ mực đột nhiên vỡ vụn, hóa thành vô số điểm sáng nhỏ xíu, gần như bay múa xoay tròn điên cuồng, hiện ra một quỹ tích tròn trịa, ngay cả không gian cũng bị bóp méo theo.

Lúc này, dường như có tiếng nổ vang vô hình vang vọng cứu thiên.

“Xoẹt.”

Không gian hình tròn vặn vẹo đột nhiên vỡ vụn, hình như tạo thành một con đường sâu thăm thẳm tối đen, trong không khí xuất hiện một cửa hang hình tròn, mép cửa động vỡ vụn hiện ra đủ loại màu sắc khó nói lên lời, dường như đã bao hàm tất cả, lại như hư vô.

Ở đầu bên kia con đường, cũng theo đó truyền đến một hơi thở thần bí lại khó hiểu.

Đó là hơi thở thần tiên.

“Phá toái hư không!”

Đám người Trình gia vô cùng rung động nhìn tình cảnh này.

Ngay lập tức, mấy bóng đen xuyên qua con đường, khiến con đường chậm rãi chân động, dường như hơi khó khăn khi gánh chịu những thứ này, trở nên hơi bất ổn.

Tiêu Tuệ vung tay lên, nhận lấy mấy bóng đen kia vào trong tay.

Đây là bốn quả đào to bằng nắm đấm trẻ con, thoát nhìn bình thường không có gì lạ, thậm chí còn hơi xanh, còn có một quyển sách mỏng chế ra từ giấy thép vàng.

“Lối đi này cũng gần đến cực hạn.”

Lão tổ Trình gia ở trong ngọn lửa lạnh nhạt nói: “Ta vốn không nên quản quá nhiều việc nhân gian, sau này trừ khi Trình gia có đại họa diệt tộc, nếu không đừng tìm ta, nếu ta nhận được chỗ tốt gì có thể cho các ngươi, tự nhiên sẽ chủ động liên hệ với các ngươi.”

Cuối cùng, lão còn nói thêm: “Đương nhiên, nếu là Lâm tiền bối muốn liên lạc với ta, cứ tìm ta bất cứ lúc nào, đừng trì hoãn thời gian của Lâm tiền bối, nhớ rõ rồi chứ?”

“Vâng, lão tổ.”

Đám người Trình gia cũng không dám không đồng ý, đành phải rí rít đáp.

“Nói đến thế thôi, các ngươi tự giải quyết cho tốt đi.”

Lão tổ Trình gia nói xong, lại liếc nhìn Tiêu Tuệ một cái, mỉm cười nói: “Tiêu đạo hữu, vậy chúng ta gặp lại ở thiên giới.”

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sẽ có một ngày như vậy.”

Tiêu Tuệ khẽ gật đầu, lập tức không khỏi khẽ giật mình: ‘Không phải vừa rồi là ta dựng flag chứ?’

Không cho mọi người suy nghĩ nhiều, ngọn lửa Bỉ Ngạn thảo nhân đã cháy hết, con đường hình tròn cũng bắt đầu không ngừng thu nhỏ, thậm chí biến mất, chỉ trong giây lát không gian vỡ vụn đã hoàn toàn lấp đầy.

Chỉ có tro tàn trôi giạt trong không khí, cùng với bức tự thiếp trống không đã mất chữ mực, chậm rãi bay xuống đất.

Chương 68: Trời sập, cũng có Lâm tiên bối

“Tiên chử triện còn có quả tiểu bàn đào này thuộc về Trình gia người.”

Tiêu Tuệ vung tay lên, sách giấy thép vàng và một quả tiểu bàn đào trong số đó bay về phía thiếu niên âm nhu, ba quả tiểu bàn đào còn lại thì bay vào trong tay Trình Thất Nguyệt.

Trình Thất Nguyệt run rẩy cầm ba quả tiểu bàn đào này, trên tay không dám dùng sức, cũng không dám thả lỏng, sợ bóp hỏng hoặc là rơi xuống mặt đất.

Đây chính là trân phẩm tiên gia trong truyền thuyết, lại để nàng đưa đến?

“Tiêu... Tiêu tiên bối, có cần tìm một chiếc hộp ngọc hoặc là kiêu gỗ đàn hương để đặt tiểu bàn đào này vào không?” Trình Thất Nguyệt không nhìn được hỏi.

“Tùy tiện tìm một cái túi đựng là được.”

Tiêu Tuệ tùy ý nói: “Tiểu bàn đào ở trên thiên giới cũng không được tính là quá quý giá, ừ... Cũng giống như hoa quả hiếm có của phàm trần, ngay cả ta cũng đã nếm rất nhiều, chứ đừng nói đến loại cao nhân như Lâm tiên bối, chắc chắn không thể lọt vào mắt xanh của lão nhân gia, các người cứ làm trịnh trọng như vậy, có lẽ Lâm tiên bối còn cảm thấy quá dung tục, chẳng bằng tùy tiện một chút, đừng quá coi trọng.”

Trình Thất Nguyệt hít sâu một hơi, ổn định tâm trạng, nói: “Đa tạ tiên bối chỉ điểm.”

Tất cả đám người Trình gia ở xung quanh đều cúi đầu, hoặc là quay đầu đi, không dám nhìn ba quả tiểu bàn đào trong tay Trình Thất Nguyệt.

Bởi vì bọn họ thật sự nhìn mà thèm, nhưng cũng hoàn toàn không dám động lòng, chẳng bằng không nhìn, mắt không thấy tâm không phiền

Trân phẩm trong truyền thuyết, ai không muốn nếm thử?

Nhưng nghĩ đến ba quả tiểu bàn đào đã có chủ, hơn nữa lại là một vị cao nhân thần bí ngay cả người trong thiên giới như lão tổ và một thần tiên chuyển thế như Tiêu Tuệ cũng cam nguyện a dua lấy lòng, liền lập tức dập tắt tâm tư.

Dám có suy nghĩ với ba quả tiểu bàn đào này, là chán sống sao?

Vì vậy, nhiều nhất bọn họ cũng chỉ dám suy nghĩ một chút thôi, dù đặt tiểu bàn đào ở trước mặt của bọn họ, cho bọn họ một vụn lá gan, bọn họ cũng không dám nhúng chàm.

“Thất Nguyệt.”

Trình Bất Hưu nhìn lướt qua đám người Trình gia, lập tức nói với nữ nhi: “Ta đưa con đi, đến lúc đó một mình con đi gặp Lâm tiên bối là được.”

“Vâng, phụ thân.” Trình Thất Nguyệt hơi thở phào nhẹ nhõm, chỉ dựa vào tu vi của chính nàng, nàng thật sự sợ xảy ra chuyện.

“Tiêu tiên bối, vẫn bối cáo từ.”

Sau khi Trình Bất Hưu dẫn theo nữ nhi tạm biệt Tiêu Tuệ, liền dẫn nữ nhi đi ra ngoài.

Trong phòng ngủ, chỉ còn lại mấy vị trưởng lão Trình gia và hình chiếu ánh trăng Tiêu Tuệ.

“Tiêu tiên bối.”

Sau khi thiếu niên âm nhu cầm sách giấy thép vàng và tiểu bàn đào, liền cất sách giấy thép vàng đi, lại nhìn tiểu bàn đào trong tay, hơi do dự mở miệng hỏi: “Không biết phải ăn bàn đào này như thế nào?”

“Đương nhiên trực tiếp ăn.” Tiêu Tuệ thản nhiên nói: “Tiểu bàn đào này ẩn chứa tiên khí cực kỳ thuần khiết ôn hòa, dù là người phàm cũng có thể hấp thu, chỉ cần ăn vào là có thể tẩy luyện khí dơ bẩn, thu hoạch được sinh cơ bán tiên và thọ nguyên, nhưng cũng vì quá mức ôn hòa không giúp đỡ cho việc tu luyện, thậm chí cũng không thể tăng cường cơ thể, chỉ có một tác dụng là tăng lên 500 năm thọ nguyên.”

“500 năm thọ nguyên...”

Đám người nghe vậy trong lòng run rẩy.

Không giúp được việc tu luyện, không thể nào tăng cường cơ thể?

Vậy thì thế nào, 500 năm thọ nguyên, đây mới là quan trọng nhất!

Trừ khi là cao nhân tuyệt thế vượt qua năm quan, nếu không người tu hành bình thường cũng chỉ có thể tiêu dao 500 năm xuân thu mà thôi, một quả tiểu bàn đào đã có thể gia tăng 500 năm thọ nguyên, tương đương với tăng lên gấp đôi!

Nhưng có trông mà thèm cũng vô dụng.

“Đợi chút nữa bóp nát quả tiểu bàn đào này đút cho hấn là được.”

Tiêu Tuệ liếc nhìn gia chủ Trình gia đang nằm trên giường, còn nói thêm: “Thế nhưng trước lúc rời đi, ta còn có một việc cần hỏi người.”

Thiếu niên âm nhu nói: “Mời Tiêu tiên bối nói.”

Tiêu Tuệ suy nghĩ một chút, nói: “Trước đó người có nói, Thiên Cầu này lén lút vào tộc địa của Trình gia người, đánh lén các người, các người dựa vào trọng bảo trấn tộc do Trình đạo hữu để lại, mới khiến Thiên Cầu bị thương nặng, dẫn đến tự bạo?”

“Vâng.” Thiếu niên âm nhu gật đầu nói: “Là dựa vào một đạo phù triện ‘Bà Sa Cửu Nguyên Chú’ do lão tổ để lại trước khi phi thăng.”

“Vậy dù Thiên Cầu bị thương nặng, tại sao lại tự bạo?”

Tiêu Tuệ cau mày nói: “Trong rất nhiều dị thú ngoại ma, Thiên Cầu cũng thuộc về loại thượng đẳng, thực lực của nó gần bằng cao nhân thiên quan thứ năm, ta cũng biết rõ uy năng của Bà Sa Cửu Nguyên Chú, chỉ tương đương với pháp thuật của cao nhân thiên quan thứ năm, cho dù nó không địch lại được, cũng không nghĩ tới việc bỏ trốn sao?”

Ngoại ma tự do am hiểu ẩn nấp nguy trang nhất, một khi trốn trong người phạm, dù cao nhân tuyệt thế vượt qua năm quan cũng không thể phân biệt được.

Trừ khi sớm đánh dấu, nếu không một khi bỏ trốn, còn muốn tìm ra cũng khó khăn.

“Điều này... Văn bối cũng không rõ ràng lắm.”

Thiếu niên âm nhu ngần ngại, nói: “Thế nhưng, văn bối cảm thấy Thiên Cầu này lên vào Trình gia của ta, hình như là muốn tìm thứ gì đó, chỉ bị bắt gặp trong lúc vô tình, lúc này mới hiện hình ra tay.”

Tiêu Tuệ chau mày, nói: “Vậy sau khi nó tự bạo, các người có bắt được nguyên linh của nó không?”

“Thật xin lỗi, lúc ấy đám người văn bối vì hợp lực chống cự uy năng tự bạo của nó, cũng không phát hiện tung tích nguyên linh của nó.” Thiếu niên âm nhu tỏ ra xấu hổ nói.

“Để nguyên linh của nó chạy trốn, không cần quá lâu là có thể khôi phục.” Tiêu Tuệ khẽ lắc đầu, nói: “Cũng không trách các người, nhưng Trình gia các người có thứ gì, lại hấp dẫn Thiên Cầu lên vào tìm kiếm? Những pháp bảo, đan dược đủ loại mà người tu hành sử dụng, ngoại ma đều không dùng được, nó muốn tìm cái gì?”

Thiếu niên âm nhu mờ mịt lắc đầu: “Điều này... Văn bối chưa điều tra, còn không rõ lắm.”

Lúc này, một trưởng lão Trình gia dáng vẻ lão thái thái tóc bạc đứng bên cạnh, lại mở miệng nói: “Trình gia ta có một hậu bối, lúc ấy nhìn thấy Thiên Cầu cầm một cái vảy màu trắng lớn khoảng bàn tay, liệu thứ nó muốn tìm có liên quan đến vật này không?”

“Vảy màu trắng?”

Tiêu Tuệ hỏi: “Dáng vẻ cụ thể là gì?”

“Điều này... Ta cũng từng hỏi vị hậu bối kia, nhưng Thiên Cầu vừa phát hiện đã lập tức cất đi, hẳn cũng không rõ lắm.” Lão thái thái lắc đầu nói.

“Bây giờ yêu tinh ở nhân gian lác đác không có mấy, còn vảy màu trắng...”

Trong đầu Tiêu Tuệ lập tức hiện ra mấy loại khả năng, lập tức khẽ lắc đầu, phân phó: “Các người chậm rãi điều tra việc này đi, nhưng gần đây phải cẩn thận một chút, vụ nổ kinh thiên như thế, cũng có rất nhiều người phạm chú ý đến nơi này, có lẽ Thiên Cầu này cũng đã nhận ra thân phận của các người, chẳng may khiến các người ra tay trước mặt người phạm, dẫn tới đại ý thức ngoại ma, vậy thì rắc rối.”

“Vâng.”

Trong lòng mọi người run lên, không nhìn được sắc mặt trở nên tối tăm.

Ngoại ma tự do là cá thể độc lập đã thoát khỏi “đại ý thức ngoại ma”, dù người tu hành bị ngoại ma tự do phát hiện, cũng không dẫn đến ngoại ma giáng lâm, sẽ không sinh ra Ma vực ngoại đạo.

Nhưng ngoại ma tự do hoàn toàn có thể ép người tu hành bại lộ trước mặt người phạm, cứ vậy dù ngoại ma tự do sẽ vì thế mà trả giá đắt, thế nhưng người tu hành cũng hấp dẫn sự chú ý của đại ý thức ngoại ma, khiến ngoại ma giáng lâm, vậy gần như là phải chết không thể nghi ngờ.

“Chỉ sợ chuyện này không đơn giản, không biết trong đó liên lụy sâu đến mức nào, các người nhất định phải hành động cẩn thận.”

Tiêu Tuệ dặn dò một tiếng, lại cười nhạt nói: “Đương nhiên cũng không cần căng thẳng thái quá, cho dù trời sập, cũng có một đại năng như Lâm tiên bối ở đây, có lẽ việc này đã sớm nằm trong sự khống chế của Lâm tiên bối.”

Dưới cái nhìn của nàng, Lâm tiên bối đã giao bức tự thiếp “Niệm khứ khứ, thiên lý yên ba, mộ ái trầm trầm sở thiên khoát” cho Trình Thất Nguyệt từ một tháng trước, chỉ sợ lúc ấy đã suy tính đến cục diện này.

Hôm nay Lâm tiên bối nhắc nhở Trình Bất Hưu đi liên lạc với lão tổ Trình gia ở thiên giới, có lẽ cũng chỉ là hạ một quân cờ mà thôi.

Có lẽ, ngay cả việc Thiên Cầu lên vào Trình gia, cũng nằm trong sự thay đổi ván cờ của Lâm tiên bối?

Chỉ là nàng còn không rõ lắm...

Cả một bàn cờ này của Lâm tiên bối, rốt cuộc là đang tính kế gì?

Cũng không biết, mấy quả tiểu bàn đào truyền thừa thiên giới kia, có phải cũng là một phần trong sự tính toán của Lâm tiên bối hay không?

Nàng cũng từng nghe nói, từ tin tức có được ở bên đạo thông Vô Gian Thiên Đình, hình như Hàn Tổ Tâm kia từng tiếp xúc với Lâm tiên bối và một thiếu nữ tên là Xà Tích Lộ, lai lịch cũng không tầm thường.

Ôi, suy nghĩ của những thần tiên đại năng này, thật sự khiến người ta nhìn không thấu...

Tiêu Tuệ không nhìn được thâm thở dài.

Chương 69: Lễ nhẹ nhưng tình nặng (1)

“Lại là người đầu tiên đi ra ngoài... Đúng là đánh cờ không thích hợp với ta.”

Khóe miệng Lâm Chỉ Thủy khẽ giật giật, trực tiếp mở quản lý nhận nhiệm vụ kết thúc trò chơi, sau đó ném con chuột đi, một lần nữa từ bỏ trò chơi này: “Auto chess rác rưởi, phá hủy thanh xuân của ta, tổn sức lực của ta, tổn thời gian của ta, phá hỏng tâm trạng của ta...”

Vào lúc này, còn không bằng đến trong tiệm luyện chữ, vẽ tranh một chút.

Biết đâu chiều nay đúng lúc có khách hàng trong giới cổ phong nghe danh mà đến, đến cửa đưa tiền đây?

Biết đâu đúng lúc có vị khách cũ đã lâu không gặp đột nhiên mang theo quà đến sưởi ấm chứ?

Lâm Chỉ Thủy nhìn thoáng qua thời gian, quyết định về cửa tiệm tranh chữ của mình luyện chữ một chút, mới hơn hai giờ chiều, còn có thể luyện tranh thủy mặc mấy tiếng, trên đường trở về có thể thuận tiện mua chút hoa quả.

Gần đây Tiểu Xà ăn khá nhiều hoa quả, có lẽ viết sách viết đến đầu óc không đủ dùng, cần hoa quả bổ sung trí nhớ.

Nửa tiếng sau.

Lâm Chỉ Thủy đeo túi, bước dưới ánh mặt trời hơi chói mắt, đi đến phía trước cửa tiệm tranh chữ của nhà mình.

“Hà?”

Trước cửa tiệm tranh chữ, một thiếu nữ tóc ngắn mặc đồng phục màu xanh trắng của cấp ba đứng một mình dưới ánh mặt trời, dáng người cao ráo, dung mạo tuấn mỹ, phong cách có vẻ hơi trung tính, nàng bình tĩnh đứng cách cửa tiệm tranh chữ năm mét, trên tay còn cầm một chiếc túi nhựa nho nhỏ, ánh mắt nhìn chằm chằm cây tùng nhỏ ở cửa, hình như hơi mất hồn.

“Trình Thất Nguyệt?”

Lâm Chỉ Thủy ngạc nhiên.

Thật sự có khách hàng đứng ở đây chờ hẵn, nhưng không ngờ người này lại là vị khách học sinh cấp ba.

Sáng hôm nay, hẵn vừa nói chuyện với Trình Bất Hưu phụ thân của Trình Thất Nguyệt, buổi chiều thiếu nữ này liền đến tìm hẵn hả?

Thế nhưng, thoát nhìn hình như Trình Thất Nguyệt có tâm sự nặng nề, dáng vẻ có hơi lo lắng, hơn nữa một cái cây có gì đáng xem, rõ ràng là đang mất hồn.

Dựa theo lời nói của Trình Bất Hưu, vụ nổ khí ga sáng nay khiến mấy người Trình gia chết ngay tại chỗ, còn có mấy người bị thương nặng, thậm chí ngay cả gia chủ cũng đang hôn mê, có lẽ... Nàng đang lo lắng chuyện này?

Cũng đúng, xem ra nàng có lạnh lùng bình tĩnh trưởng thành như thế nào đi nữa, cũng chỉ là một thiếu nữ cấp ba 16 17 tuổi mà thôi, đột nhiên gặp phải tai nạn này, dù là ai cũng sẽ thấy lo lắng.

Hơn nữa trong nhà có họ hàng chết đi, có người bị thương nặng, ngay cả gia chủ cũng đang hôn mê bất tỉnh, lo lắng không yên cũng là bình thường.

Ôi, đứa bé đáng thương.

Lâm Chi Thủy đi tới phía trước, nhẹ giọng mở miệng nói: “Trình tiểu thư.”

Lúc này Trình Thất Nguyệt mới chợt bừng tỉnh, xoay người lại, cung kính nói: “Lâm tiên bối.”

“Mới chỉ một tháng không gặp, hình như ngươi cũng đã trưởng thành hơn nhiều. Lâm Chi Thủy cố gắng ôn hòa mỉm cười nói.

Hắn cũng không muốn nói mấy kiểu bốt đau buồn gì đó, chỉ uyển chuyển hơn chút nói nàng đã trưởng thành hơn, cho nàng sự ấm áp và khẳng định.

Dù sao, trải qua việc người thân qua đời, sự đau khổ trong lòng sẽ khiến người ta nhanh chóng trưởng thành.

“Đề ngài chê cười.”

Trình Thất Nguyệt miễn cưỡng mỉm cười.

Nàng thật sự đã đến được đỉnh điểm của thiên quan thứ nhất, chỉ là vì còn chưa chuẩn bị pháp đàn cầu trời, cho nên còn chưa thật sự vượt quan, nhưng chỉ cần có pháp đàn cầu trời, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào thiên quan thứ hai.

Nhưng dù sao cũng là 37 tuổi mới tu hành đến thiên quan thứ hai, còn là Lâm tiên bối giúp đỡ, đương nhiên nàng cũng không cảm thấy mình tài giỏi đến mức nào.

“Gặp khó khăn và cản trở, là con đường tu hành mà mỗi một người cần phải trải qua trong cuộc sống, hy vọng ngươi có thể suy nghĩ thấu suốt.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, lúc này mới xoay người đi mở cửa tiệm, thuận miệng nói: “Vào đi, việc trong nhà người giải quyết thế nào rồi?”

Trình Thất Nguyệt đi theo Lâm Chỉ Thủy vào trong tiệm, nói: “Miễn cưỡng trấn an, cũng may có sự giúp đỡ của Lâm tiên bối, nếu không trong một khoảng thời gian rất dài sau này, e rằng gia tộc cũng rất khó bình yên.”

“Sự giúp đỡ của ta?”

Lâm Chỉ Thủy hơi ngạc nhiên, lập tức phản ứng lại, khẽ lắc đầu nói: “Chỉ là một bức tự thiếp mà thôi, có thể tạo ra tác dụng thì tốt, các người cũng không cần để trong lòng.”

Hắn cũng không dám tranh công.

Dù sao, hắn cũng chỉ nhắc nhở Trình Bất Hưu tinh táo xử lý mọi việc, để lúc Trình Bất Hưu làm việc, lại nghĩ đến bức tự thiếp mà hắn tặng.

Việc rò rỉ khí ga dẫn đến vụ nổ nghiêm trọng như vậy, nếu xử lý không tốt, rất có thể cần phải gánh chịu trách nhiệm hình sự.

Còn chữ “Lui” này, tức là đúng lúc đó lùi lại một bước, mới có thể thấy bầu trời rộng lớn hơn, đừng nóng lòng kích động.

Chương 70: Lễ nhẹ nhưng tình nặng (2)

Chắc hẳn, lúc Trình Bất Hưu xử lý việc này, cũng nhớ đến chữ lui, đưa ra sự phán đoán chính xác, mới miễn cương trấn an được.

Nhưng cũng chỉ là một bức tự thiệp mà thôi, không được tính là sự giúp đỡ quá lớn.

“Điều này...”

Trình Thất Nguyệt hơi ngạc nhiên, lập tức nói nhỏ: “Đối với ngài, có lẽ bức tự thiệp kia không tính là gì, nhưng đối với Trình gia của chúng ta lại là cọng cỏ cứu mạng... Tóm lại, lần này đa tạ ngài.”

Hôm nay đã trải qua nhiều chuyện như vậy, chính mắt nhìn thấy đại thần thông Phá toái không gian, nhìn thấy sự tồn tại cao cao tại thượng như Tiêu Tuệ tiên bối và lão tổ, đều cam nguyện a dua nịnh nọt vị Lâm tiên bối này... Thần thông và địa vị cao cả của vị Lâm tiên bối này, nàng căn bản không thể tưởng tượng được.

Nhưng mặc kệ tiên bối có để ý hay không, nàng thật sự không thể không thêm quan tâm đến ân tình lần này.

‘Cọng cỏ cứu mạng?’

Lâm Chỉ Thủy nhìn nàng với vẻ kỳ lạ, lập tức nói: “Người đến đây gặp ta, không phải là thay phụ thân người và Trình gia, cố ý đến cảm tạ ta chứ?”

“Ày... Cũng không tính.” Trình Thất Nguyệt do dự một chút, lắc đầu, lại nói: “Thế nhưng, Thất Nguyệt thật sự rất cảm ơn ngài đã giúp đỡ Trình gia chúng ta.”

Chuyến đi này của nàng là đến đưa tiểu bàn đào.

Đại ân đại đức như thế, nàng chỉ là một hậu bối trong gia tộc, nào có tư cách thay thế gia tộc và phụ thân đến gặp mặt cảm ơn chứ?

Nếu không phải Tiêu Tuệ tiên bối nói Lâm tiên bối yêu thích cuộc sống yên tĩnh, lão tổ lại cố ý hạ lệnh cấm làm phiền, chỉ sợ tính cả gia chủ và đám trưởng lão, đã sớm đến đây quỳ đầy đất.

“Không có gì, không cần đa lễ.”

Lúc này Lâm Chỉ Thủy mới chợt hiểu ra, không nhận được lắc đầu cười một tiếng.

Vừa rồi hẳn còn cảm thấy, có phải tiểu cô nương này nói hơi quá lời không?

Chỉ là một bức tự thiệp mà thôi, nhiều lắm cũng chỉ có một tác dụng chỉ điểm, về phần nói là cọng cỏ cứu mạng của Trình gia sao?

Bây giờ xem ra, có lẽ Trình gia căn bản cũng không có ý đến cảm ơn, chỉ là mong muốn đơn phương của thiếu nữ này cho rằng như vậy mà thôi.

Dù sao, hào quang thần tượng cũng có thể khiến người ta mù quáng, khiến cho người ta mất trí.

Đối với sự tôn kính và sùng bái của đại sư thư pháp, tất nhiên vị fan hâm mộ thiếu nữ này sẽ phóng đại vô hạn tác dụng của bức tự thiếp chữ “Lui” kia ở trong lòng, cho rằng sở dĩ phụ thân đưa ra quyết định chính xác như vậy, là vì nhận được sự nhắc nhở của chữ “Lui”.

Nhưng hẳn vẫn còn tự hiểu rõ, chẳng phải chỉ là một chữ thôi sao, có tác dụng cái trứng gì.

“Gia chủ của Trình gia các người, đã không có gì đáng ngại chứ?” Lâm Chỉ Thủy thuận miệng quan tâm một câu.

“Tiền bối liệu sự như thần.” Trình Thất Nguyệt gật đầu nói.

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười.

Đây cũng là liệu sự như thần?

Nhìn tâm trạng còn có dáng vẻ của người, là có thể đoán được.

Thế nhưng, thiếu nữ này đã đến gặp hẳn, lại cố ý một mình đến cảm ơn hẳn, có lẽ...

Lâm Chỉ Thủy nhìn thoáng qua túi nhựa trên tay Trình Thất Nguyệt, mỉm cười nói: “Đây là quà cho ta sao?”

“Vâng, ngài cũng biết à?”

Trình Thất Nguyệt không hề ngoài ý muốn gật đầu, đưa túi nhựa cho Lâm Chỉ Thủy, cung kính nói: “Đưa ba quả tiêu bàn đào này cho ngài xong, ta cũng cần phải quay về, trong nhà còn đang chờ ta.”

Tiêu bàn đào? Chỉ ba quả?

Lâm Chỉ Thủy ngạc nhiên, lập tức nhận lấy túi nhựa, tùy ý mở ra nhìn thoáng qua, trong túi nhựa thật sự chỉ có ba quả đào có lớp vỏ hơi xanh, cũng không tính là lớn, thoạt nhìn dáng vẻ cũng không quá ngon.

Không phải là quả đào chín, lại chỉ mua ba quả?

Hắn nghĩ lại, đột nhiên hiểu được.

Chỉ sợ... Là vì lần trước nàng tiêu tiền bậy bạ mua tự thiếp, bị trong nhà cắt tiền tiêu vặt, thật sự không mua nổi món quà ra dáng, trên đường đến cảm ơn chỉ thuận tiện mua mấy quả đào.

Bảo sao nàng vừa lấy quà ra, đã định quay về, có lẽ cũng cảm thấy rất xấu hổ.

Thế nhưng, dù sao cũng là một phần tâm lòng của fan hâm mộ.

Vì vậy, Lâm Chi Thủy mỉm cười ôn hòa, đưa tay ra vỗ vai của nàng, nói khẽ: “Mặc dù chỉ là mấy quả bàn đào nho nhỏ, nhưng lễ nhẹ tình nặng, ở chỗ của ta, so ra nó còn quý giá hơn bàn đào lớn của Vương Mẫu.”

Nhìn mà xem, EQ này của ta, chắc chắc... Không nói được nữa hả?

“Lâm tiên bối... Cảm cảm, cảm ơn ngài...”

Trình Thất Nguyệt không nhịn được cũng hơi cảm động.

Lâm tiên bối thật sự như lời Tiêu Tuệ tiên bối đã nói, căn bản không vừa mắt mấy quả quả tiểu bàn đào như thế, còn nói lễ nhẹ tình nặng, nhưng chỉ vì tấm lòng thành, liền cho rằng những quả tiểu bàn đào này, còn quý giá hơn cả bàn đào chín ngàn năm mới chín.

Đây là phong phạm cao nhân khiến người ta kính trọng đến mức nào!

Chương 71: Hột đào

Đợi Trình Thất Nguyệt từ biệt rời đi, Lâm Chỉ Thủy nhìn theo bóng lưng của nàng biến mất, lại quay về trong phòng, tiện tay đặt ba quả đào nhỏ lên bàn, bắt đầu mài mực cắt giấy, chuẩn bị luyện tập tranh thủy mặc.

Lúc vừa mới bắt đầu mài mực, lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, hần đành phải đặt thỏi mực xuống, lấy điện thoại ra xem, người gọi đến là Yên Thủy Thủy.

“Tiền bối, ta là Thủy Thủy.”

Sau khi kết nối, đầu bên kia lập tức vang lên giọng nói trong trẻo của Yên Thủy Thủy.

“Sao vậy, Tiểu Thủy, có chuyện gì sao?” Lâm Chỉ Thủy nghiêng đầu dùng khuôn mặt và bả vai kẹp điện thoại, vừa nói chuyện, trên tay vừa mài mực.

“Điều này... Có lẽ sắp tới ta không có thời gian đi luyện chữ.”

Yên Thủy Thủy bắt đầu dĩ thử dài, nói: “Không biết một vị trưởng bối của lão sư ta đã đi đâu, gần đây ta phải tìm kiếm nơi ở của vị trưởng bối kia khắp nơi, chỉ sợ tạm thời không đi được.”

Lâm Chỉ Thủy dừng động tác trên tay lại, nói: “Không có việc gì, người làm việc của người đi, cần ta giúp đỡ không?”

Tiểu nha đầu này đi theo hần luyện chữ đã được một tháng, bây giờ cũng được coi là người quen, quan tâm một chút cũng là nên làm.

“Ngài đồng ý giúp đỡ sao?” Yên Thủy Thủy vui mừng hỏi.

“Ta chỉ có thể thuận tiện giúp người đề ý một chút.” Lâm Chỉ Thủy ngạc nhiên nói: “Người gửi hình của hần cho ta đi, chẳng may ta may mắn, tìm được sẽ thông báo với người một tiếng.”

Dù sao cũng cách hai tầng quan hệ đấy, hần cũng chỉ khách sáo một chút, cũng không chú tâm đi tìm, cứ xem duyên phận đi.

“Được, vậy cảm ơn tiền bối, bây giờ ta sẽ gửi ảnh chụp của vị tiền bối kia cho ngài.”

Sau khi kết thúc trò chuyện, Lâm Chỉ Thủy liền nhận được ảnh chụp do Yên Thủy Thủy gửi tới.

Trong bức ảnh là một đại gia đẹp trai khoảng 50 tuổi, mái tóc cẩn thận tỉ mỉ vuốt ngược ra sau, thái dương hơi có vẻ hoa râm, hai đầu lông mày lộ ra vẻ nho nhã, âu phục giày da, nghiêm túc thận trọng, thoạt nhìn đáng vẻ rất có khí chất.

Hắn nhìn lướt qua, liền tắt hình ảnh đi, cắt điện thoại.

Một đại gia đẹp trai khí chất hạc giữa bầy gà như thế, chỉ cần gặp được, hẳn chắc chắn có thể lập tức nhận ra.

...

Thời gian trôi qua nhanh chóng.

Trong vô thức, Lâm Chỉ Thủy luyện tranh thủy mặc đến tận chiều, nhìn thời gian một chút đã là tám giờ.

Nếu là trước kia, hẳn đã sớm về nấu cơm, nhưng gần đây Tiểu Xà nhà mình luôn rời giường rất muộn, tối nay quay về nấu cơm cũng vừa đúng.

“Hơi đói bụng.”

Lâm Chỉ Thủy sờ cái bụng đã xẹp xuống, chợt thấy trên bàn sách còn đặt một cái túi nhựa, bên trong là ba quả đào nhỏ mà Trình Thất Nguyệt tặng cho hắn vào buổi chiều, liền lấy một quả tiểu bàn đào trong túi ra, chuẩn bị lột dạ trước.

Kích thước quả đào này không lớn, vẫn còn hơi xanh, nhưng vỏ quả cũng rất sạch sẽ trơn bóng, có lẽ trước khi tiểu cô nương mang đến đã rửa sạch.

Là một người theo đảng xuân đào không thích ăn quả đào lông, hắn càng thích đào giòn hơn.

Tuy bề ngoài quả đào này bình thường, nhưng lúc cầm lên hình như vẫn rất co giãn, biết đâu cũng khá ngon?

“Thế nhưng, quả bàn đào lớn lên cũng không như vậy, bàn đào còn có xuân đào sao?”

Lâm Chỉ Thủy âm thầm lẩm bẫm, cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cầm quả đào lên cắn một miếng, nước quả thơm ngọt ngon miệng lập tức trào ra, tràn ra trong mồm miệng, chảy xuôi xuống cổ họng, thấm vào ruột gan.

Lại phối hợp với thịt quả mềm mại trơn trượt, thật sự có hơi ngon miệng.

“Không tệ lắm, quả đào mềm cũng ăn rất ngon, chỉ là quá ít.”

Hắn không nhịn được khẽ gật đầu.

Liên tục ăn mấy miếng quả đào nhỏ này, rất nhanh chỉ còn lại một hột đào màu vàng nhạt nho nhỏ.

Trong phòng chỉ có sọt rác giấy, không tiện phân loại rác rưởi.

Lâm Chỉ Thủy đi đến công, tiện tay ném hột đào vào thùng rác đặt bên cạnh công, không ngờ dùng hơi nhiều sức, hột đào đập vào mép thùng rác

kêu keng một tiếng, lập tức đập vào cây tùng bên cạnh, cuối cùng rơi vào trong vòng đất đai dưới tán cây, lăn mấy vòng, hột đào mới dừng lại được.

Thế nhưng, trên hột đào màu vàng nhạt cũng dính lấm tẩm bùn đất.

“Ôi chao...”

Lâm Chỉ Thủy vốn còn muốn nhặt lên, phát hiện bên trên dính một lớp bùn, lập tức hơi ghét bỏ, vẫn quyết định từ bỏ.

Dù sao tiểu nha đầu Yên Thủy Thủy kia cũng thường xuyên đến chăm sóc cây tùng nhỏ này, nàng còn thắm mến mình, hẳn sẽ không ghét bỏ nước bọt của hân... Nhi?

“Khụ, cây tùng nhỏ, coi như đưa hột đào cho người thêm chất dinh dưỡng, yêu người.”

Lâm Chỉ Thủy cười ha hả, sau khi vẫy tay áo với cây tùng nhỏ, liền xoay người quay về trong tiệm, đặt túi nhựa còn hai quả tiểu bàn đào vào trong túi, đeo túi lên lưng khóa cửa đi về nhà.

Để hai quả tiểu bàn đào này cho Tiểu Xà nhà mình đi, dù sao hân cũng thích đào giòn hơn, không có tình cảm với loại đào mềm này.

Hơn nữa cũng không cần đi đường vòng đến siêu thị mua hoa quả, bớt việc, hoàn mỹ.

Đợi sau khi hân đi xa, trên thân cây tùng nhỏ ở cửa, chậm rãi hiện ra một khuôn mặt tiểu nữ hài ngây thơ vô cùng đáng yêu, dù không nhìn ra màu da, nhưng cũng có thể nhận ra trên khuôn mặt ngọc manh của nàng đã hiện ra đầy cảm xúc xấu hổ và vui vẻ.

‘Chủ nhân nói... Yêu ta? Còn đưa cho ta một cái hột bàn đào?’

Cây tùng nhỏ hơi cúi người, đôi mắt đáng yêu nhìn hột đào dưới chân, hơi ngây ngô nghĩ.

Nó cũng đã được nghe nói bàn đào của Vương Mẫu nương nương, hơn nữa cũng có thể cảm nhận được tiên khí thuần khiết ẩn chứa trong hột đào này, nhìn từ ký ức của pháp thân truyền thừa Phục Hi, nếu như nó hấp thu hột đào này, sẽ có thể chậm rãi thay đổi từ cây cỏ phàm tục thành linh căn thiên địa.

‘Chủ nhân thật sự đối xử với ta quá tốt...’

Nó không nhịn được kích động muốn rơi lệ, nhưng chỉ tiếc không có nước mắt để chảy.

Sau một khắc, rễ cây dưới đất thò ra như xúc tu, từng xúc tu rễ cây dài nhỏ, lập tức bao vây lại hột bàn đào này, kéo vào trong đất.

...

Vào thời gian này, trên đường không còn đông đúc, sau khi Lâm Chỉ Thủy đi qua một cây cầu vượt, lại đi vào một đường hầm, đi dọc theo con đường này, không bao lâu là về đến nhà.

“Hà?”

Sau khi Lâm Chỉ Thủy đi vào con đường hầm, chợt phát hiện trên khoảng đường trống cách đầu đường không xa, một lão đầu quần áo lam lũ đang nằm đó.

Lão nhân này tóc bạc da đồi mồi, cả người dơ bẩn, quần áo trên người phủ kín tro bụi, mái tóc bạc cũng rối bời, như một tên ăn mày bẩn thỉu, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng nhận ra quần áo trên người là một bộ đồ vét, giày trên chân bị thiếu mất một chiếc, dù chỉ còn lại một chiếc giày da vừa bẩn vừa nát, nhưng cũng có thể mơ hồ đoán được giá trị nguyên bản không hề nhỏ, cùng... Quá khứ gọn gàng xinh đẹp của chủ nhân.

Ồ, là một lão đầu có chuyện xưa.

Lúc này, lão nhân đang ngây ngốc nằm nghiêng trên mặt đất, không hề để ý đến ánh mắt người qua lại, cũng không quan tâm quần áo dính đầy tro bụi, ánh mắt trống rỗng lại vô hồn, hình như đã sống không lý thú.

Rõ ràng lão nhân này không phải là khát cái, trước mặt cũng không đặt bát.

Có lẽ người qua đường cũng không lạnh lùng như vậy, nhưng hiển nhiên có rất ít người bằng lòng gặp rắc rối.

Lâm Chỉ Thủy nhìn thoáng qua, lúc đang định lách qua, chợt như ngác dừng bước, vừa cẩn thận nhìn lão đầu kia một chút, luôn cảm thấy hơi quen mặt, hình như từng gặp ở đâu.

‘Đúng!’

Hắn đột nhiên kịp phản ứng lại, dáng vẻ của lão nhân này có chút giống với bức ảnh Yên Thủy Thủy gửi cho hắn, trường bối của lão sư nàng, ông chú đẹp trai rất có khí chất kia.

Thế nhưng, cũng có thể chỉ là lớn lên giống nhau?

Dù sao mái tóc của ông chú đẹp trai trong bức ảnh kia, cũng không trắng như vậy, làn da cũng không có nhiều nếp nhăn như vậy, càng không già nua như thế, hơn nữa trên hai đầu lông mày đều rất nho nhã, vừa nhìn chính là loại người cẩn thận tỉ mỉ có bệnh thích sạch sẽ, sao lại như tên khát cái thế này?

Đương nhiên...

Cũng có thể đó là ảnh chụp trước kia, có lẽ bây giờ bị điều gì đó đã kích, mới biến thành dáng vẻ này?

Nhìn vẻ mặt sống không còn lưu luyến của đại gia này, rõ ràng đang tuyệt vọng chờ chết.

Bảo sao Yên Thủy Thủy cũng không thèm quan tâm đến đại ca ca mà nàng thâm mến, sốt ruột tìm kiếm đại gia này như vậy, hóa ra trường bối của lão sư nàng lạc đường, có khả năng còn muốn tìm chết.

Nhưng có tầng quan hệ này với Yên Thủy Thủy, vẫn nên đến khuyên nhủ lão nhân gia đi.

Lâm Chi Thủy suy nghĩ một chút, liền đi tới ngòi xỏm xuống trước mặt lão đầu kia, mở miệng nói: “Nhìn dáng vẻ này của ngươi, là đang chờ chết à?”

Chương 72: Hướng lên trời mượn thêm 500 năm (1)

Khóe miệng lão đại gia khẽ giật giật một chút không thể nhận ra được.

Cho dù lão đã không còn luyến tiếc cuộc sống, nhưng lúc này nghe người trẻ tuổi kia “n cần hỏi thăm”, không nhìn được vẫn hơi ngơ ngác, phong tục dân gian ở thời thế này đã không còn thuần phác như thế sao?

Vốn còn tưởng người trẻ tuổi kia tới để dành lão, có thể ban thưởng cho người trẻ tuổi kia một đường cơ duyên đây...

Ôi, trong nhân thế cô tịch như vậy...

Vẫn nên chờ chết đi.

Lão đại gia tiếp tục mặt xám như tro, ánh mắt trống rỗng, giả vờ không nghe thấy.

Lâm Chỉ Thủy ngồi xôm bên cạnh lão đại gia, không lộ ra chút dấu vết nào quan sát phản ứng của lão nhân này.

Trước kia, hắn từng gặp người đánh mất hy vọng với cuộc sống, vì vậy hắn hiểu được, đối với người tuyệt vọng thế này, súp gà cho tâm hồn bình thường không có ích lợi gì, bọn họ không nghe nổi, cũng không muốn nghe, nhất định phải đủ kích thích mới có phản ứng.

Từ ảnh chụp của lão nhân này có thể nhận ra, khí chất thư sinh và nho nhã kia, rõ ràng là một người từng trải.

Lời ngon tiếng ngọt bình thường, chỉ sợ không có ý nghĩa.

Nhất định phải thẳng vì đánh bất ngờ.

“Ta biết người nghe được.”

Lâm Chỉ Thủy ngồi xôm ở bên cạnh, nhạy bén quan sát sự thay đổi trên cơ bắp khóe miệng của lão đại gia, nói: “Có lẽ người phải chịu sự trắc trở gì đó, nhưng ta không quan tâm, người cũng không nên suy nghĩ nhiều, ta không định khuyên người phải sống thật tốt.”

Lão đại gia cưỡng ép khống chế khóe miệng đang giật giật, cố nén sự xúc động dùng một bàn tay đánh bay người phạm này, tiếp tục không nhúc nhích nằm ở đó.

“Có thể thấy, nửa người của người đã bước xuống mồ rồi, đại nạn cũng cách không xa, kiểu chết này của người, cũng không có vấn đề gì.”

Lâm Chỉ Thủy không nói tiếng người theo thói quen: “Dù sao, mạng sống trên thế gian này, có sống tức có chết, dù là cố gắng sống sót, hay là

sống thật thoải mái, hoặc là còn sống giống như người, cuối cùng cũng khó thoát khỏi cái chết.”

Đôi mắt lão đại gia hơi chuyển động, nhìn Lâm Chỉ Thủy một cái, lập tức chậm rãi xoay người nằm nghiêng, để lại cho hắn một cái gáy, khăn khăn trầm thấp nói: “Vậy để ta yên lặng chết đi.”

“Người muốn chết yên lặng? Nói vậy, người vẫn quan tâm những việc trải qua trước khi chết.”

Lâm Chỉ Thủy rèn sắt khi còn nóng: “Thế nhưng, trước khi chết có yên tĩnh hay không, có khác biệt gì đâu? Một khi chết đi, mặc kệ người đã từng có mộng tưởng gì, mặc kệ người đã từng huy hoàng đến mức nào, đối với người tất cả đều trở nên không có chút ý nghĩa nào, sau khi chết, tất cả đều không còn.”

Trong lòng lão đại gia không hề dao động, chỉ nghĩ thầm, tiểu tử này muốn thắng vì đánh bất ngờ? Tiếp theo chắc chắn còn có một cái “thế nhưng”.

“Thế nhưng... Cuối cùng con người cũng chết đi, mục đích người đi vào thế giới này, chính là vì chờ chết sao?”

Lâm Chỉ Thủy cố hết sức phát huy triết học mà hắn ngộ ra từ những chỗ lung tung rối loạn trong mấy năm qua, vắt hết óc suy nghĩ nói thế nào càng có đạo lý hơn.

“Cũng chỉ có người cảm thấy sau khi chết đi tất cả đều không còn ý nghĩa, nhưng đối với người khác thì sao?”

“Cho dù mặt trời gay gắt có vẻ như vĩnh hằng, cũng sẽ có ngày dập tắt, nhưng trước khi dập tắt nó sẽ tắm bỏ vạn vật trên mặt đất, còn người thì sao? Người có người nhà chứ? Nếu không có, vậy người có bạn bè không?”

“Cuộc sống của người sắp đi đến cuối cùng, tất cả những việc người làm, sau khi người chết đều không có ý nghĩa, mà ý nghĩa duy nhất... Chính là người giao phó cho những người khác càng nhiều ý nghĩa sinh tồn, trí nhớ của bọn họ cũng là ý nghĩa duy nhất mà người để lại trên thế gian này.”

Nói đến đây, ngay cả Lâm Chỉ Thủy cũng cảm thấy lời mình nói thật sự quá có triết lý.

Hắn dừng lại một chút, liền mỉm cười hỏi: “Có lẽ bây giờ người đã hiểu rõ rồi chứ?”

Qua mấy giây, lão đại gia mới trầm thấp mở miệng nói: “Sau khi chết đi tất cả đều là hư vô, thế giới này có nhớ kỹ ta hay không, thì có ý nghĩa gì chứ?”

“ ... ”

Khóe miệng của Lâm Chỉ Thủy hơi giật giật.

Cái lão già hóm hèm vừa thúí vừa cứng!

Người giỏi mặc cả như thế, tại sao người không đến công trường tranh cãi đi?

Hắn cố gắng bình tĩnh nói: “Con người vốn lẻ loi trợ trợ đi đến thế giới này, cũng phải lẻ loi trợ trợ rời đi, chẳng lẽ người không muốn để lại chút gì đó sao? Người không có tâm nguyện gì vẫn chưa hoàn thành sao?”

Lão đại gia cũng không quay đầu lại chỉ nói: “Ta muốn mãi mãi ở lại thế giới này, ta muốn hướng lên trời mượn thêm 500 năm nữa, được chứ?”

“ ... ”

Lâm Chỉ Thủy không phản bác được.

Hắn đột nhiên hiểu rõ.

Hóa ra không phải lão nhân này muốn chết, mà là muốn quá nhiều, còn hướng lên trời mượn thêm 500 năm nữa?

Sao người không muốn khói lửa nhân gian yên ổn thái bình mỹ mãn đi chứ?

Lâm Chỉ Thủy hít sâu một hơi, sau khi ổn định tâm trạng, suy nghĩ một chút, lấy một quả đào nhỏ ở trong túi ra, đặt ở sau lưng lão đại gia, mỉm cười nói: “Ta cảm thấy người đang muốn ăn quả đào, vậy cho người một quả đào, người ăn no bụng trước đã lại nói sau.”

Trong lòng của hắn thì thầm lắm bầm, lão đại gia này tuổi đã cao, cũng không biết đào là cái gì chứ?

Còn lão đại gia này vẫn nằm quay lưng về phía Lâm Chỉ Thủy, không nói gì, chỉ âm thầm thở dài, xem ra phong tục dân gian của thời thế này cũng khá tốt, gặp được một người trẻ tuổi hiền lành...

Chỉ tiếc, lão không thể sống qua ngày hôm nay nữa, thậm chí chưa đến nửa canh giờ nữa, lão sẽ nghênh đón đại nạn...

Chẳng bằng lăn lộn trong bụi bặm bùn đất, một mình an nghỉ, cũng không cần đối mặt với những khúc mắc khiến người ta đau xót ly biệt...

“Dù phải chết, cũng không thể làm một quỷ chết đói chứ?” Lâm Chỉ Thủy đứng lên: “Ta cũng chỉ có thể làm từng đó thôi, có lẽ... Điều này cũng có thể khiến tính mạng của ta càng có ý nghĩa hơn.”

Chương 73: Hướng lên trời mượn thêm 500 năm (2)

Nói xong một câu canh gà cuối cùng, hấn lại nhìn lão đại gia một chút, nói khê: “Tạm biệt.”

Hấn không nói vĩnh biệt, bởi vì hấn sẽ gửi tin nhắn cho Yến Thủy Thủy ngay lập tức, để nàng và lão sư của nàng cùng đến đón lão nhân này, nói vĩnh biệt gì đó cũng là điềm xấu.

Tiếng bước chân từ từ đi xa.

Đợi sau khi Lâm Chỉ Thủy rời đi, lão đại gia giống như tên khát cái ngòi dậy, nhìn bóng lưng người trẻ tuổi rời đi, thở dài một tiếng, nhẹ nhàng bấm ngón tay, lúc chuẩn bị đưa một luồng pháp lực qua đó, lão chợt sững sờ, chậm rãi cúi đầu nhìn về phía mặt đất.

“Hả? Đây là..”

Lão nhìn quả đào vỏ xanh ở trên mặt đất, thoát nhìn bề ngoài bình thường không có gì lạ, lại có thể cảm ứng được một luồng tiên khí vô cùng thuần khiết.

Điều quan trọng nhất là, lão từng nhìn thấy dáng vẻ của nó ở trong “Đại Thiên Chi Thư” do thiên giới truyền thừa.

“Sao lại thế... Cái này... Đây là... Tiểu bàn đào?”

Lão đại gia run rẩy vươn bàn tay già nua ra, dường như đang chạm vào bọt biển yếu ớt, lại cứ như nung lên mòng cảnh tiêu tan, chậm rãi cầm quả đào nho nhỏ này lên, lập tức cảm nhận được tiên khí ôn hòa lại vô cùng thuần khiết ở trong đó.

Về ngoài giống y hệt với tiểu bàn đào ba ngàn năm mới chín ở trong truyền thuyết, lại ẩn chứa tiên khí ôn hòa thuần khiết như thế... Không phải tiểu bàn đào, thì có thể là thứ gì?”

Cả người lão run rẩy nhìn tiểu bàn đào trước mắt, chỉ trong chớp mắt không nhìn được rơi nước mắt đầy mặt, tầm mắt mơ hồ.

Tiểu bàn đào trong truyền thuyết đủ để nối tiếp 500 năm thọ nguyên!

Ngay lúc đại nạn của lão sắp đến, lại nhận được trân phẩm tiên gia như thế, sao lão có thể không kích động mất không chế chứ?

Tựa như một chùm sáng rực rỡ trong bóng tối vô biên!

“Rốt cuộc người trẻ tuổi kia là thần thánh phương nào, lại... Lại có thể tặng trân phẩm tiên gia cho ta?”

Trong thoáng chốc, lão nhớ lại lời người trẻ tuổi kia đã nói –

‘Ta cảm thấy người đang muốn ăn quả đào, vậy cho người một quả đào, người ăn no bụng trước đã lại nói sau.’

Lão đại gia không nhìn được trong lòng chân động.

Người trẻ tuổi thoát nhìn như một người phàm này, lúc hỏi tâm nguyện của lão, lão chỉ nói bừa một câu muốn hưởng lên trời mượn thêm 500 năm, người trẻ tuổi kia lại có thể đưa cho lão một quả tiểu bàn đào trong truyền thuyết?

Một trải nghiệm mộng ảo lại phi thực tế như thế, thật sự giống như truyền thuyết thần thoại!

Lão hiểu rõ đứng bật dậy, nhìn về phía người trẻ tuổi kia rời đi, linh giác lại không cảm nhận được mảy may tung tích nào.

“Có lẽ là... Là cao nhân tiên gia?”

Lão đại gia lẩm bẩm một tiếng, đôi mắt đắm lệ mơ hồ nhìn tiểu bàn đào ở trong tay, nói khẽ: “Tiền bối, ngay thời khắc đại nạn của ta sắp tới, lại ban thưởng cho ta cuộc sống mới... n tình này, Chúc Thừa Hòa ta vĩnh viễn khó quên!”

Ngay lập tức, Chúc Thừa Hòa ngậm nước mắt há miệng chậm rãi nuốt quả tiểu bàn đào này vào trong miệng, hấp thu tiên khí ôn hòa sinh cơ bùng bùng ở trong đó.

Tiên khí liên tục không ngừng nghỉ này, như nước mưa tưới tắm khắp nơi trên mặt đất, lại như mùa xuân khiến cây gỗ khô khô phục, không ngừng khôi phục cơ thể chết chóc gần tới đại nạn của lão, khiến thọ nguyên còn sót lại chưa đầy nửa canh giờ của lão, bắt đầu tăng lên cực nhanh.

Ngay cả thọ nguyên hao tổn do thi triển cấm thuật vào năm đó, lúc này cũng không ngừng khôi phục!

Cảm nhận được trạng thái cuộc sống mới này, lão đối với vị tiền bối tiên gia thần bí kia, không nhìn được lại càng cảm động đến rơi nước mắt.

Bởi vì điều này không chỉ cho lão 500 năm tuổi thọ, càng cho lão cơ duyên phá năm quan!

Nếu không phải cấm thuật tạo thành sự tổn thương, với tài năng thiên phú của lão chỉ sợ đã sớm phá ngũ quan, trở thành một trong những cao nhân tuyệt thế của thiên hạ ngày nay.

Còn bây giờ, 500 năm thọ nguyên này đã cho lão đủ thời gian!

Một viên tiên quả lại khiến lão phá kén trùng sinh!

Bảo sao vị tiền bối kia biết rõ lão đang chờ chết, cuối cùng lại nói ‘tạm biệt’ với lão, thì ra là thế!

Vào giờ khắc này, sự vui vẻ của cuộc sống mới không khỏi khiến Chúc Thừa Hòa nhớ lại đủ loại đạo lý mà vị tiên bói tiên gia thần bí kia nói vào trước đó.

Lúc này dưới dư vị tinh tế suy nghĩ, lão chỉ cảm thấy sự hiểu biết của đối phương với cuộc sống lại sâu sắc như vậy, đối với ý nghĩa sinh mệnh lại càng nhìn rõ ràng như thế.

Lão chợt nhớ tới câu nói cuối cùng trước khi vị tiên bói kia rời đi –

‘Có lẽ... Điều này cũng có thể khiến tính mạng của ta càng có ý nghĩa hơn.’

Trong lúc nhất thời, dường như là hiểu được tinh túy khắc sâu trong đó, hình như Chúc Thừa Hòa hơi hiểu được ý nghĩa khi đối phương làm việc như thế, không nhìn được cảm thấy xấu hổ vì bản thân ích kỷ chỉ lo cho mình.

Đúng vậy... Sau khi chết đi, tuy tất cả đều là hư vô, thoát nhìn không hề có ý nghĩa.

Thế nhưng, để người sống cảm nhận được ý nghĩa và hy vọng sinh tồn, không giống sự vui vẻ của lão vào lúc này sao?

Đúng là cao nhân tiên gia... Chỉ sợ điều này chính là chân lý nhân sinh mà vị tiên bói kia đã lĩnh ngộ được trong cuộc sống dài đằng đẵng đi.

Cuối cùng Chúc Thừa Hòa đã hiểu rõ ràng.

Sự chênh lệch của bản thân với vị tiên bói kia, e rằng không chỉ là chênh lệch độ cao cảnh giới và sinh mệnh, còn là sự khác biệt trên mặt tư tưởng!

“Cao sơn an khả nhượng, đồ thử áp thanh phân(1)...”

(1) Hai câu thơ nằm trong bài thơ Tặng Mạnh Hạo Nhiên thời kỳ Thịnh Đường.

Lão chậm rãi nhắm mắt lại, yên lặng nói trong lòng: “Ta Chúc Thừa Hòa, lúc này lấy tiên bói làm ngọn đèn sáng, rèn luyện tiến lên.

Chương 74: Thật ra ta rất quen thuộc với Lâm tiên bối (1)

Trong sơn trang cổ kính ở vùng ngoại ô.

Ở sâu trong sơn trang, một khu vườn cỏ xanh được chia cắt bởi hàng rào thấp, một tòa lầu gỗ lim tràn ngập vẻ cổ phong tọa lạc ở đó, cảnh sắc hợp lòng người, yên tĩnh thanh nhã.

Yên Thủy Thủy bước nhanh xuyên qua bãi cỏ, cơ thể nhẹ nhàng đi đến trước cửa lầu các, hơi cau mày nói: “Sur tôn, vừa rồi ta đã truyền thư cho Ngu đạo nhân tiên bối, nhưng bây giờ hắn còn đang ở nước ngoài, cũng không tiện nhanh chóng quay về giúp đỡ tìm kiếm thái sư thúc.”

Chỉ nghe thấy một tiếng cọt kẹt vang lên, cửa lớn lầu các chậm rãi mở rộng, một nữ nhân tóc dài hơi có vẻ ốm yếu bước ra ngoài, mặc dù nàng có một khuôn mặt mỹ lệ, nhưng mái tóc đen lại sớm nhuốm bạc, khuôn mặt trái xoan mỹ lệ hơi tái nhợt, bước đi như liễu rủ trong gió, tựa như một mỹ nhân bệnh tật uyển chuyển hàm xúc lại hơi yếu đuối.

Nàng nhắc chân bước qua ngạch cửa lầu các, bàn tay trắng nõn đỡ khung cửa, hàng lông mày nhíu chặt đủ để nhận ra nàng đang suy nghĩ và lo lắng.

“Vậy thì thôi.”

Giọng nói của mỹ nhân bệnh tật tóc trắng trầm thấp lại khàn khàn, cau mày nói: “Ngu đạo nhân cũng không phải người của đạo thống Uế Thổ Kiến Mộc ta, chỉ là có chút giao tình với sư thúc mà thôi, dù hắn vội vàng trở về, chỉ sợ cũng không kịp.”

“Sur tôn, những cao nhân khác cũng không có tin tức của thái sư thúc sao?” Yên Thủy Thủy không nhịn được hỏi.

“Không có.”

Mỹ nhân bệnh tật tóc trắng chậm rãi lắc đầu, thờ dài một tiếng, nói: “Ngoại trừ mấy vị cao nhân mà ta để người đi liên lạc, ta cũng truyền thư cho Vũ Lạc tiên tử, Lưu Hồ tán nhân và các cao nhân khác, ngoại trừ những cao nhân tuyệt thế vượt qua năm quan, có thể mời ta đã mời cả, nhưng vẫn không có tin tức của sư thúc.”

“Cao nhân thiên quan thứ năm, cũng không tìm thấy thái sư thúc?” Yên Thủy Thủy cau mày nói.

Mỹ nhân bệnh tật tóc trắng khẽ thở dài: “Mặc dù mấy vị kia cũng là cao nhân thiên quan thứ năm, nhưng sư thúc đã tu hành thiên quan thứ năm nhiều năm, chỉ thiếu chút nữa là có thể viên mãn thiên quan thứ năm, lại am hiểu che dấu hơi thở, nếu sư thúc cố ý che giấu, chỉ sợ Vũ Lạc tiên tử cũng khó có thể tìm ra hẳn...”

Nàng hơi khựng lại, hỏi: “Đúng rồi, không phải ngươi nói, ngươi đã liên lạc với một cao nhân tiên bối mới quen biết gần đây sao? Cũng không có tin tức gì sao?”

Yến Thủy Thủy nghe vậy, không nhìn được bất đắc dĩ thở dài, nói: “Nếu vị tiên bối kia chịu nghiêm túc giúp đỡ, tất nhiên có thể tìm được, nhưng... Ta cũng không hiểu rõ tính nết của vị cao nhân này, hình như hẳn càng coi trọng duyên phận hơn, chỉ sợ chưa chắc sẽ nghiêm túc giúp đỡ...”

“Nghiêm túc giúp đỡ là sẽ tìm được?”

Mỹ nhân bệnh tật tóc trắng hơi nhíu mày, nửa tin nửa ngờ nói: “Ngươi chắc chắn chứ? Ngay cả cao nhân như Vũ Lạc tiên tử, cũng không thể tìm ra thái sư thúc của ngươi, chẳng lẽ vị tiên bối mà ngươi quen biết là cao nhân tuyệt thế vượt qua năm quan?”

“Điều này... Vị tiên bối kia đã ẩn thế không ra ngoài, đồ nhi cũng không dám tùy ý để lộ ra.” Yến Thủy Thủy do dự nói.

Mỹ nhân bệnh tật tóc trắng nhìn nàng một cái, nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Ta quen biết phần lớn những cao nhân tuyệt thế trong thiên hạ ngày nay, lại không nghe nói có vị cao nhân tuyệt thế nào ở trong tỉnh này.”

Yến Thủy Thủy hơi bất đắc dĩ.

Nàng cũng không thể nói, vị Lâm tiên bối kia là đại năng tiên gia quen biết Tam Hoàng Ngũ Đế mười hai vị thần chứ?

Đột nhiên, một tia sáng bay đến từ phía chân trời, lướt qua bầu trời, một vị lão thái thái tóc trắng lập tức lơ lửng trước mặt.

Rõ ràng là một đạo phi kiếm khéo léo xinh đẹp, phía trên còn buộc một phong thư.

“Vũ Lạc tiên tử gửi thư đến, có phải đã tìm ra sư thúc rồi không?”

Mỹ nhân bệnh tật tóc trắng vui mừng lấy bức thư trên phi kiếm xuống, trong lòng đầy mong đợi mở ra xem, sắc mặt lại trắng bệch, không nhìn được lùi lại một bước.

“Sư tôn?” Yến Thủy Thủy nghi ngờ nói.

Mỹ nhân bệnh tật tóc trắng hít sâu một hơi, sắc mặt nặng nề nói: “Vũ Lạc tiên tử lấy pháp thiên địa vô tướng, đã lục soát khắp ngàn dặm xung

quanh, lại vẫn không tìm được địa điểm của sư thúc, thấy đã qua giờ Tuất năm khắc, vì vậy Vũ Lạc tiên tử cũng từ bỏ...”

Yến Thủy Thủy không nhìn được lấy điện thoại ra, nhìn thoáng qua thời gian, đã 8h10p.

Dựa theo suy tính vài ngày trước, đại nạn thọ nguyên của thái sư thúc, chính là khoảng giờ Tuất năm khắc hôm nay, cũng chính là khoảng 8h15p.

Bây giờ... Biết đâu thái sư thúc đã nghênh đón đại nạn, thọ hết chết già.

“Sư thúc cần gì phải vậy chứ?”

Ánh mắt mỹ nhân bệnh tật tóc trắng tối tăm, nhẹ cắn môi dưới, yếu ớt nói: “Nếu dùng pháp thuật nghịch thiên cải mệnh, biết đâu còn có thể kéo dài thọ nguyên cho hắn, như thế có lẽ sư thúc còn có cơ hội vượt qua năm quan, nhưng hắn...”

“Sư tôn, dù sao pháp thuật nghịch thiên cải mệnh kia cũng quá ác độc âm tà, cần một người tu hành khác hi sinh mấy chục năm thọ nguyên, mới có thể kéo dài mười năm, một người nhân nghĩa như thái sư thúc, thà rằng ngồi đợi đại nạn đến, cũng sẽ không đồng ý để đám hậu bối chúng ta hao tổn thọ nguyên.” Yến Thủy Thủy thở dài nói.

Mỹ nhân bệnh tật tóc trắng im lặng một chút, thở dài nói: “Đúng là như thế, nhưng năm đó nếu không phải sư thúc vì cứu sư tôn và đám đệ tử chúng ta, thì triển cấm thuật tổn hao thọ nguyên, nếu không sao lại nghênh đón đại nạn sớm như vậy chứ? Ôi... Đám hậu bối chúng ta không chỉ không giúp được sư thúc, thậm chí ngay cả cơ hội đưa tiễn hắn cũng không có...”

“Sư tôn, ngài đã cố hết sức.” Yến Thủy Thủy nhẹ giọng an ủi.

Nàng tận mắt nhìn thấy vị sư tôn này của mình, vì tìm cách kéo dài tính mạng cho thái sư thúc, không tiếc bảo vật, buông bỏ mặt mũi, đau khổ cầu xin các cao nhân.

Nhưng các vị cao nhân thiên quan thứ năm cũng đã tìm tòi gần một ngày, thấy đại nạn của thái sư thúc sắp tới, lại vẫn bất vô âm tín.

Chương 75: Thật ra ta rất quen thuộc với Lâm tiên bối (2)

Đúng lúc này –

Điện thoại của Yên Thủy Thủy hơi rung lên một cái, phát hiện là điện thoại nhận được một tin nhắn mới, ấn mở ra xem, đôi mắt lập tức sáng lên, hơi kích động nói: “Su tôn, vị tiên bối kia nói, hắn đã tìm được sư thúc! Sư thúc đang ở ngay trạm xe lửa Khúc Trì khu nội thành cũ!”

Đầu tiên đôi mắt đẹp của mỹ nhân bệnh tật tóc trắng sáng lên, lại lập tức tối tăm, khe thở dài: “Thôi được, chúng ta qua đưa tiên sư thúc đi.”

Bây giờ đã quá muộn.

Cho dù có thể chạy đến chỗ sư thúc trước khi đại nạn tìm tới đối phương, cũng không kịp thi triển cách kéo dài tính mạng này.

Vì vậy, lần này đi cũng chỉ có thể tận mắt nhìn thấy sư thúc tạ thế, chỉ thêm đau xót mà thôi.

Thế nhưng, dù thế nào, ít nhất cũng phải gặp một lần cuối.

“Vâng.” Yên Thủy Thủy gật đầu.

“Trực tiếp bày ra kết giới Yên Thủy, dùng tốc độ nhanh nhất bay qua đó.”

Mỹ nhân bệnh tật tóc trắng nói khẽ, vung tay áo lên, đang muốn thi pháp, lại phát hiện khoảng đất trống ở trước mắt đột nhiên bùng lên một ánh lửa to lớn.

Theo ánh lửa dần biến mất, một nam tử khoảng chừng 50 tuổi, mái tóc được chải ngược ra sau rất cẩn thận tỉ mỉ, thái dương có vẻ hơi hoa râm, hai đầu lông mày hiện ra vẻ nho nhã, bước ra từ trong ngọn lửa, như thần linh trong lửa.

“Thái sư thúc?” Yên Thủy Thủy ngơ ngác.

“Sư thúc?”

Mỹ nhân bệnh tật tóc trắng giật mình nhìn người tới, không ngờ sư thúc lại đột nhiên trở về, càng không ngờ sư thúc đôi lại thái độ sa sút và tuyệt vọng trước kia, lại khôi phục phong thái lúc trước?

Điều khiến người ta khó hiểu nhất là, khí tử tịch thọ nguyên sắp hết, đại nạn sắp tới cũng đã biến mất không còn tung tích, lại như có được cuộc sống mới, khiến người ta cảm nhận được tinh thần phấn chấn.

“Đây... Đây là chuyện gì?”

“Diệp sư diệt, Tiểu Thủy.”

Ánh mắt Chúc Thừa Hỏa lướt qua hai người, khẽ cười nói: “Hôm nay làm phiền các người lo lắng cho ta, yên tâm, ta đã không sao nữa.”

“Sur, sư thúc... Ngài đây là?” Mỹ nhân bệnh tật tóc trắng vui mừng lại nghi ngờ nhìn Chúc Thừa Hỏa, không nhịn được hỏi: “Chẳng lẽ ngài đã đột phá trước khi đại nạn đến? Bởi vì phá năm quan, pháp thân viên mãn, vì vậy thọ nguyên tăng lên?”

Theo nàng được biết, vị Chúc sư thúc này chỉ còn thiếu một bước là thiên quan thứ năm viên mãn, chứ đừng nói đến là phá ngũ quan, vẫn còn một cửa ải pháp thân viên mãn cuối cùng nữa, không biết đã ngăn cản bao nhiêu cao nhân, đâu có dễ dàng đột phá như vậy?

Nhưng ngoại trừ khả năng này, nàng cũng không nghĩ ra những lý do khác, vì vậy cũng chỉ có thể suy đoán như thế.

“Vừa rồi có một vị tiên bối chỉ điểm, đúng là có chút đột phá.”

Chúc Thừa Hỏa mỉm cười, lập tức lắc đầu nói: “Nhưng cũng chỉ là thiên quan thứ năm viên mãn mà thôi, còn chưa có manh mối pháp thân viên mãn.”

“Vậy ngài vì sao...” Mỹ nhân bệnh tật tóc trắng không hiểu.

Nếu pháp thân không thể viên mãn, phần lớn người tu hành chỉ có 500 năm thọ nguyên mà thôi, đây là giới hạn của thiên địa, dù có ăn nhiều linh dược thế gian, cũng không thể đột phá đường dây này.

“Không thể nói, không thể nói.”

Chúc Thừa Hỏa lắc đầu cười nói: “Nhưng ta có thể nói cho các người biết, ta có thể sống sót, hoàn toàn là vì một vị tiên bối ẩn thế đã cứu ta.”

Yến Thủy Thủy lại mở miệng nói: “Thái sư thúc, có lẽ là... Là Lâm tiên bối?”

“Lâm tiên bối ?” Chúc Thừa Hỏa nhìn về phía Yến Thủy Thủy, hơi nghi ngờ.

“Là Lâm tiên bối nói, hẳn tìm được ngài ở trạm xe lửa Khúc Trì bên khu nội thành cũ.” Yến Thủy Thủy không nhịn được hỏi: “Chẳng lẽ không phải Lâm tiên bối cứu ngài sao?”

“Lâm tiên bối mà người nói, là một nam tử trẻ tuổi dáng vẻ rất anh tuấn?”

Chúc Thừa Hỏa liền hỏi, lại nói thêm: “Thoạt nhìn vị tiên bối kia như người phàm, không cảm ứng được chút hơi thở pháp lực nào, nhưng dùng linh giác lại không cảm ứng được sự tồn tại của hắn, là người này sao?”

“Đúng, là hấn.” Yên Thủy Thủy khẽ gật đầu, không nhìn được cười nói: “Vừa rồi ta thấy vẻ ngoài của thái sư thúc rục rờ hấn lên, cũng nghĩ có phải Lâm tiên bối cứu được ngài hay không... Xem ra ngài cũng rất may mắn, trước khi đại nạn tiến đến lại có tiên duyên thế này.”

“Tiên duyên?”

Mỹ nhân bệnh tật tóc trắng đứng bên cạnh không nhìn được hỏi: “Đồ nhi, Lâm tiên bối mà người đang nói, có phải là vị tiên bối mà người quen biết gần đây không?”

“Đúng vậy, sư tôn.” Yên Thủy Thủy gật đầu nói.

Mỹ nhân bệnh tật tóc trắng không nhìn được ngây ngẩn cả người.

Không ngờ đồ nhi của mình, lại yên lặng không một tiếng động quen biết một vị nhân vật lớn đến thế?

Tiên duyên?

Bảo sao ngay cả các vị cao nhân cũng không tìm được sư thúc, mà đồ nhi của mình lại nói, chỉ cần vị tiên bối này bằng lòng nghiêm túc giúp đỡ, nhất định có thể tìm được.

Hóa ra... Đối phương đúng là cao nhân tiên gia!

“Quá tốt.”

Chúc Thừa Hòa vui mừng nói: “Ta đang lo không biết nên đi đâu tìm kiếm vị tiên bối này để báo ơn, không ngờ Tiểu Thủy lại quen biết vị Lâm tiên bối này, Tiểu Thủy, ngày mai người dẫn ta đi thăm hỏi vị Lâm tiên bối này đi.”

“Điều này...” Yên Thủy Thủy hơi do dự, nói: “Lâm tiên bối thích yên tĩnh, ẩn cư trong nơi phạm trần, là cao nhân ẩn thế chân chính, ta không dám tùy tiện dẫn thái sư thúc đi gặp Lâm tiên bối, ta vẫn phải hỏi hấn trước mới được.”

“Đó là tất nhiên.” Chúc Thừa Hòa nói.

“Được, vậy bây giờ ta sẽ liên lạc với Lâm tiên bối?” Yên Thủy Thủy hỏi.

“Vậy thì nhờ người.” Chúc Thừa Hòa gật đầu, lại nhắc nhở: “Tiểu Thủy, người nhất định phải chú ý lễ nghi, ngàn vạn lần đừng va chạm Lâm tiên bối.”

“Ày...”

Yên Thủy Thủy cảm điện thoại, vô cùng cẩn thận nói: “Thái sư thúc, thật ra ta rất quen thuộc với Lâm tiên bối, hấn còn dạy ta luyện chữ, thường xuyên ăn sáng chung với ta đấy.”

“Hả?”

Chúc Thừa Hỏa không nhìn được trọn tròn mắt.

Ngo ngác mấy giây, lão mới không nhìn được nhìn chăm chăm Yên Thủy Thủy với ánh mắt hâm mộ, thờ dài nói: “Không ngờ, Tiểu Thủy người mới là người có tiên duyên sâu sắc nhất, thật sự khiến người ta rất hâm mộ.”

Chương 76: Ta, chào người (1)

“Alo? Tiểu Thủy.”

“Không cần cảm ơn, người về nhà là tốt, ày... Hấn muốn gặp ta cảm ơn? Khụ, không cần, không cần đâu, thật sự không cần, chút chuyện nhỏ mà thôi.”

“Được, ngày mai gặp.”

Sau khi Lâm Chỉ Thủy kết thúc trò chuyện, đặt điện thoại xuống, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ trước kia lão đại gia này là một người thành công, hiển nhiên đã gặp đả kích gì đó, mới tìm đến cái chết như thế, vừa nhìn cũng là tinh thần có vấn đề, hấn không dám đi trêu chọc.

Hơn nữa lưu lạc đến mức làm khát cái, đoán chừng cũng không có tiền.

Chỉ là cảm ơn miệng, hoặc là một món quà nhỏ giá rẻ, vậy thì miễn đi.

Tuy nói lễ nhẹ tình nặng, nhưng từ lúc hấn mở tiệm đến nay, quà tặng của những vị khách trong tiệm, không khỏi cũng hơi nhẹ quá.

Hoặc là thước chặn giấy đá xanh bình thường, hoặc là chậu rửa bút màu xám không hề thu hút, hoặc là mấy quả đào nhỏ, mặc dù hương vị khá ngon...

Quý giá nhất là quả cầu thủy tinh do Trình Bất Hưu tặng, nhưng lại là pha lê nhân tạo.

Ôi... Xem những vị đại sư trên tivi nhận quà rất bức cách đó, hoặc là được liệu trân quý, hoặc là thiệp mời hội họp của người thượng lưu, hoặc dứt khoát là bao lì xì lớn, những món quà của mình cũng quá keo kiệt đi?

Nếu là vị khách khác thì cũng thôi đi, đây rõ ràng là một lão đại gia tinh thần có vấn đề, vẫn nên trốn xa một chút thì tốt hơn.

Dù sao, Tiểu Xà nhà mình cũng là bệnh nhân tâm thần nhỏ, hấn đã hơi không chống đỡ nổi, lại thêm một người thì phải làm sao?

“Tiểu Xà, ăn cơm đi!”

Sau khi nấu cơm xong, Lâm Chỉ Thủy theo thói quen đập cửa kêu gào.

Qua một lúc lâu, Xà Tích Lộ mới mở cửa ra, nhưng xem ra hôm nay con tức lúc rời giường của nàng không quá lớn, còn nhớ rõ chải đầu chỉnh sửa lại bản thân, chỉ có mấy sợi tóc ngóc bướng bình bất khuất vênh lên.

“Còn nửa năm.”

Trên bàn ăn, Lâm Chỉ Thủy đột nhiên mở miệng nói một câu như vậy.

“Cái... Cái gì nửa năm?” Xà Tích Lộ nghi ngờ hỏi.

“Còn nửa năm nữa, ngươi sẽ tròn 20 tuổi.” Lâm Chỉ Thủy mỉm cười nói: “Đến lúc đó cũng đủ tuổi kết hôn theo pháp luật.”

Khuôn mặt nhỏ của Xà Tích Lộ lập tức đỏ bừng, hơi xấu hổ cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói: “Ta... Ta chưa nói sẽ gả cho ngươi...”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, nói: “Ta cũng không nói tổ chức hôn lễ với ngươi.”

“... Ồ.”

Xà Tích Lộ cắn môi một cái, chậm rãi cúi đầu, cup mắt, tiếp tục yên lặng ăn cơm.

“Ngươi ồ cái rắm, ta nói ‘tốt’ ngươi cũng không bằng lòng.” Lâm Chỉ Thủy không nhịn được đưa tay véo lỗ tai của nàng, bắt đắc dĩ nói: “Ý của ta là, chúng ta có thể đi đăng ký trước, sau này hãy tổ chức hôn lễ... Ngươi có ngốc không?”

“Ồ!”

Đầu tiên Xà Tích Lộ hơi ngơ ngác, lúc này mới hơi vui vẻ trả lời một câu, lập tức kip phản ứng lại hình như mình thể hiện quá rõ ràng, vội vàng đỏ mặt cúi đầu xuống, tiếp tục vùi đầu ăn cơm.

Thế nhưng rõ ràng động tác của nàng nhẹ nhàng hơn nhiều, cũng có thể nhìn thấy ý cười không kiềm chế được trên khóe mắt.

“Chết vì ngạo kiêu...” Lâm Chỉ Thủy trợn mắt lườm một cái.

“Đúng... Đúng rồi.”

Ăn một lúc, Xà Tích Lộ đột nhiên ngẩng đầu lên, quai hàm phình ra ngậm cơm, thoát nhìn hơi đáng yêu, như một con hamster nhỏ.

Nàng hơi do dự, ra vẻ tự nhiên nói: “Gần... Gần đây ngươi lại có mới... Khách mới sao? Ta... Sáng nay ta nghe được có... Có người gọi... Gọi điện thoại cho ngươi, là... Là... Ai vậy?”

“Buổi sáng?”

Lâm Chỉ Thủy nhớ lại một chút, hình như sáng nay cũng chỉ có Yên Thủy Thủy gọi điện thoại cho hắn?

Hắn không để lại dấu vết quan sát Tiểu Xà một chút, phát hiện nàng đang cúi đầu ăn cơm, cố gắng giả vờ đáng vẻ không thèm để ý, rõ ràng lỗ tai đã sắp dựng đứng lên, hơn nữa rõ ràng vừa rồi tần suất lấp bắp cao hơn nhiều, hiển nhiên là vì căng thẳng.

Hắn không nhịn được cười thầm, nha đầu này vẫn có lòng cảnh giác.

“Nàng là một tiểu muội muội, không tính là khách hàng, nên tính là học trò của ta.”

Lâm Chỉ Thủy ăn ngay nói thật: “Nàng khá có thiên phú thư pháp. Đang học thư pháp với ta, thật ra lúc đầu cũng không muốn giữ lại nàng, nhưng nàng cũng hơi đáng thương, không cha không mẹ, đêm hôm khuya khoắt còn đi dạo một mình trong mưa, vì vậy ta mới thể hiện chút ý tốt.”

“Vậy... Vậy thật đáng thương.” Xà Tích Lộ đồng ý nhẹ gật đầu, ánh mắt hơi cảm thông.

Nàng cũng là cô nhi, cũng thích ở một mình, vì vậy nàng có thể đồng cảm được, cũng có thể hiểu được tâm trạng đi dạo một mình trong mưa là thế nào.

Nhưng có thể đồng cảm, cũng không có nghĩa buông lỏng cảnh giác!

Thế là, Tiểu Xà lại rất cẩn thận hỏi: “Nàng... Đẹp không?”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, biết nàng không có cảm giác an toàn, liền nói: “Con người của ta bị mù mắt, không biết nàng có đẹp hay không, yên tâm, ta cảm thấy ngươi là người đẹp nhất cả thế giới này.”

Chương 77: Ta, chào ngươi (2)

Khuôn mặt nhỏ của Xà Tích Lộ đỏ lên, bị hấn đỡ ngon đỡ ngọt đến mức đầu hơi choáng váng, đỏ mặt cúi đầu ăn cơm một lúc, mới chậm rãi tỉnh táo một chút.

Nàng lại nói nhỏ: “Vậy có rảnh, ngươi... Ngươi đưa nàng về ăn... Ăn cơm tối?”

“Đưa nàng về ăn cơm tối?” Lâm Chỉ Thủy ngạc nhiên, nói: “Không cần chứ? Ta đã cố gắng giữ khoảng cách với nàng rồi, ngươi còn kéo nàng về nhà?”

Hấn lại nhìn Tiểu Xà một cái, đột nhiên cười nói: “Ta đã hiểu... Được thôi, vậy ngươi định để nàng đến vào lúc này đây?”

“Ày... Ngày kia đi.” Xà Tích Lộ suy nghĩ, nói: “Ta... Ta nấu cơm, ngươi... Ngày mai ngươi cùng... Cùng ta đi mua kính... Kính sát trùng.”

Nàng còn cần dùng thời gian một ngày chuẩn bị một chút, bản thân phải ăn mặc lại, còn thể hiện ra trù nghệ, như vậy mới có thể biểu hiện ra địa vị nữ chủ nhân.

“Ok.”

Lâm Chỉ Thủy lắc đầu cười một tiếng, tất nhiên cũng biết rõ tâm tư nhỏ của nha đầu này.

Chẳng mấy chốc, sau khi hai người ăn cơm tối xong, Xà Tích Lộ đi tìm hoa quả trong tủ lạnh theo thói quen, phát hiện đã ăn hết hoa quả, liền trông chờ quay lại nhìn Lâm Chỉ Thủy, nói: “Ta... Ta muốn ăn hoa quả, ngươi cùng ta ra... Ra ngoài mua được không...”

Hoa quả của hai cửa hàng trái cây có giao hàng không ngon, ngược lại siêu thị hoa quả ở gần đây cũng khá được.

Lâm Chỉ Thủy suy nghĩ một chút, nói: “Nếu không ngươi ăn đào trước đi.”

Xà Tích Lộ ngơ ngác, không nhịn được uất ức méo miệng: “Ngươi... Ngươi mắng ta làm gì...”

“Không phải... Ta nói là trong túi của ta còn có quả đào, ngươi ăn trước, ta xuống lầu mua cho ngươi, ngươi cũng không cần đi ra ngoài.” Lâm Chỉ Thủy cười ha hả nói.

“Ồ...”

Xà Tích Lộ luôn cảm thấy gia hỏa này nhân cơ hội bắt nạt mình, nhưng nàng không tìm thấy chứng cứ, đành phải ôm theo uất ức xoay người đi vào

phòng ngủ của Lâm Chi Thủy, đi lấy túi.

Lâm Chi Thủy cười một tiếng, liền cầm điện thoại đi ra ngoài mua hoa quả, trước khi ra cửa còn không quên đóng cửa thật chặt.

“Hả?”

Trong phòng ngủ, Xà Tích Lộ lấy một túi nhựa ở trong túi của Lâm Chi Thủy ra, mở túi nhựa ra xem, bên trong có một quả đào da xanh không lớn lắm.

“Nhỏ như vậy...”

Nàng là đảng đào mềm, không quá thích đào giòn, càng thích đào mật mọng nước hơn.

Thế nhưng, dù sao cũng là tên kia để lại cho mình, vẫn nên ăn đi.

Xà Tích Lộ cầm quả đào, hơi ghét bỏ mở cái miệng nhỏ nhắn ra, sau khi cắn một cái, không nhịn được ồ lên một tiếng, đôi mắt đẹp sáng lên, không ngờ một quả đào nhỏ thoát nhìn rất bình thường, lại ngọt ngào mềm mại như thế?

Nàng liên tục ăn mấy miếng, rất nhanh đã ăn sạch quả đào này chỉ còn lại hạt đào.

‘Mua ở đâu vậy? Người xấu này cũng không mua nhiều một chút...’

Nàng lại thè lưỡi ra liếm nước trên môi, lúc này mới lưu luyến không rời đặt hạt đào lên bàn, quả đào ăn ngon như vậy, để lại hạt đào làm kỷ niệm đi.

Đột nhiên –

“Um...”

Trong đầu ong một tiếng, Xà Tích Lộ cảm thấy trước mắt hơi choáng váng, dường như có bóng chong lắc lư, hình như là... Đột nhiên xuất hiện một góc nhìn khác.

Cùng lúc đó, nàng cảm giác cơn đau đầu từng xuất hiện rất nhiều lần trong quá khứ, lại bắt đầu tái phát.

Không biết xảy ra chuyện gì, từ nhỏ đến lớn nàng vẫn luôn đau đầu rất nhẹ, lúc trước khoảng cách giữa những cơn đau đầu vẫn còn khá dài, còn khoảng thời gian gần đây, tần suất lại càng ngày càng cao.

Nhất là bây giờ, dường như có thứ gì đó bành trướng trong đầu, khiến nàng đau đầu như muốn nứt ra, bắt đầu rên rỉ đau đớn.

“Um...”

Sau cơn đau đầu vô cùng dữ dội, trong đầu nàng hiện ra một số tình tiết trong cuốn tiểu thuyết mới.

‘Không phải ta có u não chứ...’

‘Không muốn... Rõ ràng còn nửa năm nữa là kết hôn, có lẽ không trùng hợp như vậy chứ...’

‘Nếu ta bị u não... Có khi nào Lâm Chỉ Thủy không cần ta nữa không... Là hẳn đã nói, chắc chắn sẽ không... Nhưng ta có phải nên chủ động rời khỏi hẳn hay không, không làm gánh nặng của hẳn... Hu hu, thật cầu huyết...’

‘Nhưng nếu thật sự biến thành gánh nặng... Ta... Ta cũng không muốn rời đi... Thật sự không làm được...’

‘Làm sao bây giờ... Hình như đầu ta sắp nổ tung... Lâm Chỉ Thủy nhanh cứu ta...’

‘Không phải ta cứ vậy mà đau chết chứ... Ta còn chưa ở cạnh ngươi...’

Theo một lượng lớn suy nghĩ vớ vẩn xuất hiện, cơ thể của nàng càng cảm thấy đau đầu hơn, run rẩy dữ dội ở trên sàn nhà, ý thức của nàng cũng dần rơi vào mơ hồ.

Đột nhiên, cơn đau đầu bành trướng đến cực hạn hình như đã nổ tung, một tiếng nổ vang lên trong đầu của nàng, dường như trong mơ hồ vang lên tiếng cười nhẹ lạnh lùng của nữ tử ẩn chứa tiếng rần xì xì.

“A...”

Cứ như là ảo giác, cơn đau đầu biến mất như thủy triều.

Sau đó, Xà Tích Lộ từ từ mở mắt, mờ mịt nhìn lên trần nhà cả nửa ngày, dùng sức thở hỏn hển, một lúc lâu sau cả người đầy mồ hôi bò lên từ dưới sàn nhà, có cảm giác sống sót sau tai nạn.

Cùng lúc đó, nàng nhìn thấy bản thân trong tấm kính thử đồ ở phòng ngủ.

Lúc này, làn da nửa bên mặt trái của nàng lại mơ hồ hiện ra vảy màu đen, bên mắt trái cũng hiện ra sắc xanh yếu ớt, còn dáng vẻ của con ngươi... Lại như mắt rắn!

“Điều này...”

Nàng hơi ngây ngốc, còn chưa xịch lại gân quan sát bản thân, liền nghe thấy trong đầu vang lên một giọng nữ lạnh lùng như là của mình, lại còn xen lẫn tiếng rần xì xì:

“Ta, chào ngươi.”

Chương 78: Can đảm (1)

“Ta?”

Xà Tích Lộ ngây ngốc nhìn dáng vẻ hơi đáng sợ của mình trong gương, vô thức lùi lại một bước, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ nói: “Người... Người là ai?”

“Ta là ai?” Giọng nữ xem lần tiếng rần xì xì kia phát ra tiếng cười nhẹ, nói: “Cũng đúng, người cũng không nhớ rõ gì hết... Ta, đương nhiên chính là người, không phải những năm qua người thường xuyên mơ thấy ta sao?”

Trong lòng Xà Tích Lộ run lên, con người co rụt lại, run giọng nói: “Người... Người là con rắn kia?”

“Có thể nói như vậy.

Giọng nữ xen lẫn tiếng rần lạnh lùng nói: “Thế nhưng không chỉ là ‘ta’, người cũng thế.”

“Ta là người, sao... Sao... Lại là rắn?” Xà Tích Lộ không thể tin nổi lắc đầu.

“Sao thế? Người đã quên?”

Giọng nói xen lẫn tiếng xì xì mỉm cười, tiếng cười vẫn lạnh lùng như thế: “Con rắn mà người mơ thấy có hai cái đầu, người và ta vốn là một thể, ai cũng không thể rời bỏ ai, người có thể coi ta như tử muội song sinh nối liền, dù có chuyển thể đầu thai, cũng không thể tách ra.”

“Ta... Kiếp trước ta là rắn?” Xà Tích Lộ lẩm bẩm một tiếng, lập tức hơi hoảng sợ nói: “Không phải người muốn cướp... Cướp cơ thể của ta chứ?”

“Người viết nhiều tiểu thuyết quá à?” Giọng nữ kia cười nhạo một tiếng, nói: “Chúng ta là một thể hai hồn, người chết thì ta cũng chết, nếu ta có thể cướp đi quyền chủ động, qua nhiều năm như thế, ta đã chiếm từ lâu, cần gì chờ đến bây giờ?”

Xà Tích Lộ không nhịn được nói: “Sao ta biết người nói thật hay giả, biết đâu là đang lừa ta, để ta buông lòng cảnh giác chứ?”

Nàng đã sớm viết đến nội dung cốt truyện tranh đấu với nhau trong tiểu thuyết.

“... Người thật sự ngớ ngẩn.”

Giọng nữ mang theo tiếng rần kia nói: “Thần hồn của chúng ta dính liền nhau, nếu ta có thể cướp cơ thể của người, đã sớm thành công, còn có thể để người tùy ý làm ầu, lưu lạc đến tình trạng hiện nay?”

“Ồ...” Xà Tích Lộ hơi uất ức, sao ngay cả bản thân nàng cũng muốn hung dữ với nàng?

“Thật sự buồn cười.” Giọng nữ kia lạnh lùng nói: “Kiếp trước tính cách của ngươi cũng chỉ hơi mềm yếu một chút, sao sau khi chuyển thế lại biến thành phé vật hèn nhát như vậy?”

“Ta...”

Xà Tích Lộ bĩu môi, càng ngày càng muốn khóc, sao một “bản thân” khác lại mắng ác như vậy?

Giọng nữ kia không nhìn được mắng: “Ngươi khóc cái gì? Những năm qua, ta đã sắp tức chết, ngay cả việc nói chuyện với người khác mà ngươi cũng không dám hỏi? Trò chuyện với người phạm lại còn cúi thấp đầu, thật sự là đồ bỏ đi!”

Vành mắt Xà Tích Lộ đỏ lên, nước mắt chảy xuống ào ào, vô cùng uất ức nói nhỏ: “Ngươi... Ngươi đừng mắng ta...”

“Ngươi còn khóc?”

Giọng nữ kia lạnh lùng nói: “Thấy ngươi như vậy ta lại tức giận, ngoại trừ khóc ngươi còn biết làm gì nữa?”

“Đúng... Thật xin lỗi...” Xà Tích Lộ vừa khóc vừa nói xin lỗi.

Giọng nữ kia lại im lặng, hình như hơi ngạc nhiên.

Một lúc sau, giọng nói lạnh lùng kia mới vang lên trong đầu Xà Tích Lộ: “Qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên ngươi xin lỗi ta, không ngờ sau khi ngươi chuyển thế, thật sự thú vị.”

Xà Tích Lộ lau nước mắt, yếu ớt hỏi: “Vậy sau này ngươi định làm gì?”

“Tu luyện trước đã.” Giọng nữ kia nói: “Cho dù đầu thai chuyển thế để thoát khỏi nó, nhưng nó vẫn còn, chúng ta nhất định phải có sức tự vệ, nếu ngươi là chủ thể, vậy phải có giác ngộ tu luyện thật tốt, biết không?”

Xà Tích Lộ hơi ngạc nhiên, nói: “Kiếp trước ta là xà... Xà yêu, bây giờ còn phải tu luyện biến trở về xà yêu sao?”

“Xà yêu?”

Giọng nữ kia mỉm cười châm chọc, mới nói: “Bây giờ khoảng trời này đã là ông trời của nó, sao có thể đi theo đường cũ? Ngay cả đạo tu hành pháp thân, chỉ cần đừng đi một con đường trong số đó là được.”

“Pháp thân?” Xà Tích Lộ nghi ngờ nói.

“Ta cũng không rõ lắm, có cơ hội tìm người tu hành ở thời đại này hỏi một chút là biết.” Giọng nữ kia nói.

“Ồ...” Xà Tích Lộ lại vô cùng cẩn thận nói: “Vậy tu luyện, có thể... Có thể trường sinh bất lão không?”

Giọng nữ kia im lặng một chút, nói: “Thế gian không có vĩnh hằng, nhưng thành tiên làm thân, đúng là sống lâu hơn người phàm.”

“Vậy có thể để Lâm Chỉ Thủy cùng tu luyện không?” Xà Tích Lộ nói.

“Người phàm kia?” Giọng nữ kia lạnh lùng nói: “Còn để hấn tu luyện? Người còn muốn tiêu dao trường sinh cùng với hấn hay sao?”

Khuôn mặt nhỏ của Xà Tích Lộ đỏ lên, nói nhỏ: “Hấn đối xử với ta... Tốt nhất.”

“Nói đến cái này là ta lại tức giận!”

Trong tiếng rần xì xì, giọng nữ kia cười lạnh nói: “Dựa vào sự tôn quý của chúng ta, cho dù đầu thai chuyển thế, ở trong người phàm cũng là thiên sát cô tinh, không ai dám làm phiền người mới đúng, người lại để một người phàm thân thiết không tôn trọng người như thế?”

“Nhưng... Nhưng mà... Rõ ràng Lâm Chỉ Thủy rất tốt!” Xà Tích Lộ không nhịn được phản bác một câu.

“Rất tốt?” Giọng nữ kia lạnh lùng nói: “Cũng không phải ta không thấy được, hờ một chút là người bị hấn bắt nạt, hấn dạy dỗ người nhiều lần như vậy, người lại nhu nhược còn không biết phản kháng?”

Xà Tích Lộ lập tức nhớ đến việc mình bị Lâm Chỉ Thủy đánh đòn, khuôn mặt không nhịn được ửng đỏ, nói nhỏ: “Nhưng đây... Đây là vì tốt cho ta...”

Giọng nữ kia cười lạnh một tiếng, nói: “Tất cả yêu thân tiên Phật đều không ai dám bắt nạt người, hấn là một người phàm hèn mọn, lại không tôn trọng sỉ nhục người như vậy, người còn nói là vì tốt cho người? Người thật sự hèn nhất.”

Chương 79: Can đảm (2)

“Ngươi... Ngươi mắng ta thì thôi đi, không... Không cho phép nói Lâm Chỉ Thủy như vậy.” Xà Tích Lộ cắn chặt môi, trong mắt hàm chứa nước mắt.

“Chỉ là một người phạm, trăm năm qua đi, hắn chỉ còn một nắm đất vàng, bây giờ ngươi được mấy năm tình cảm như thế, có đáng là gì chứ?”

Giọng nữ kia lạnh lùng nói: “Lâm Chỉ Thủy này không tôn trọng sĩ nhục ngươi như thế, sớm muộn gì cũng trở thành tâm ma của ngươi, cửa ải khó khăn thứ nhất để ngươi tu luyện, chính là giết Lâm Chỉ Thủy kia.”

“Ngươi nói cái gì?” Xà Tích Lộ ngây ngẩn cả người.

“Sao nào? Không muốn sao?”

Giọng nữ kia lạnh lùng nói: “Nề mặt ngươi thích hắn, ta mới để ngươi giết hắn, cho hắn thêm một cơ hội luân hồi, nếu với tính cách lúc trước của ta, không rút hồn phách của hắn, lấy ma diễm luyện hồn, khiến hắn hồn phi phách tán mới thôi!”

Xà Tích Lộ lùi lại một bước, ngã ngồi trên sàn nhà, sắc mặt tái nhợt run giọng nói: “Ngươi... Ngươi căn bản không phải ta, ngươi... Ngươi chắc chắn là đại ma đầu...”

“Đại ma đầu? Nói vậy cũng không sai.”

Tiếng rần xì xì lạnh lùng vang lên, giọng nữ kia cười nhạt: “Vì vậy ta khuyên ngươi nên tự mình giết Lâm Chỉ Thủy này đi, nếu không dù ngươi không giết hắn, ta cũng sẽ tìm cơ hội giết hắn, để giải mối hận trong lòng ta.”

Nàng thấy Xà Tích Lộ cắn chặt môi, không lên tiếng, lại thản nhiên nói: “Tuy ngươi chiếm thế chủ đạo, nhưng bây giờ ta cũng tỉnh lại, ngươi cũng sẽ có lúc đi ngủ chứ? Chờ lúc ngươi ngủ, ta sẽ có thể khống chế cơ thể của ngươi.”

Sắc mặt Xà Tích Lộ lại càng trắng bệch, cơ thể cũng không ngừng run rẩy, trong ánh mắt lộ ra sự sợ hãi nồng đậm.

“Ngươi không tin?”

Giọng nữ kia giễu cợt nói: “Lúc trước, ta còn chưa tỉnh lại, đều có thể ảnh hưởng đến nhân cách của ngươi trong lúc tư duy của ngươi không rõ ràng, nếu không ngươi cho rằng vì sao ngươi lại biến thành một người khác ở trên mạng? Nếu không ngươi cho rằng trong những ngày này, người thay thế ngươi tỉnh lại sớm hơn là ai?”

Xà Tích Lộ im lặng nửa ngày, hít sâu một hơi, cắn môi, lau nước mắt, đứng dậy rời khỏi phòng.

“Cuối cùng ngươi đã hiểu rõ rồi sao?” Giọng nữ kia nói: “Nếu để ta giết, ta chỉ sợ chưa chắc đã cho hấn toàn thân, ngươi tự tay giết hấn, ít nhất hấn sẽ chết ở trên tay của ngươi, cung coi như để lại cho ngươi một kỷ niệm, không phải sao?”

Xà Tích Lộ không nói gì.

Nàng đã hiểu, một “bản thân” khác ở trong cơ thể của nàng, căn bản chỉ có tính rắn máu lạnh, thực chất bên trong là cách tư duy của động vật máu lạnh!

Nàng yên lặng đi vào phòng khách, trên vách tường phòng khách treo một khung ảnh, trong khung ảnh là ảnh chụp chung của nàng và Lâm Chi Thủy.

Ở trong bức ảnh, Lâm Chi Thủy đang hôn trộm nàng, nhưng bị nàng né tránh.

Xà Tích Lộ ngạc nhiên nhìn chăm chăm bức ảnh chụp chung, dường như vĩnh viễn cũng nhìn không đủ, trong vô thức nước mắt đã đọng đầy trong mắt.

“Thôi được, ngươi nhìn thêm mấy lần đi.” Giọng nữ kia lạnh lùng nói: “Thế nhưng, chúng ta là rắn, nhiều nhất là một trăm năm ngươi sẽ quên hấn.”

Qua nửa ngày, cuối cùng Xà Tích Lộ nhìn thoáng qua Lâm Chi Thủy trong bức ảnh chụp chung, trong ánh mắt hiện ra vẻ kiên quyết, cầm một con dao gọt trái cây ở trên bàn trà lên, hai tay cầm ngược chuôi dao, nghiêng chặt hàm răng, dùng hết sức đâm về phía trái tim của mình!

“Ngươi!!” Giọng nữ kia vang lên trong đầu của nàng, tràn ngập hoảng sợ.

Lưỡi dao sắc nhọn tùy ý đâm rách quần áo ở ngực Xà Tích Lộ, đâm mạnh vào trên ngực của nàng!”

“Keng!”

Một tiếng kim loại va chạm vang lên, mũi dao không thể đâm vào làn da, lại như đâm trúng tường sắt.

Xà Tích Lộ ngẩn ngơ, không thể tin nổi cú đầu nhìn, xuyên qua vết rách phát hiện trên làn da ở chỗ trái tim lại hiện lên một lớp vảy rắn màu đen dày đặc.

Cho dù nàng đã ôm lòng quyết tâm muốn chết, dùng hết sức lực, con dao sắc nhọn cũng không thể đâm xuyên qua lớp vảy này.

“Người điên rồi sao?! Người đang làm gì!!”

Trong tiếng rần xì xì, giọng nữ kia đang gào hét trong đầu của nàng, tràn ngập sự hoảng hốt, phẫn nộ, và... Sợ hãi.

Xà Tích Lộ dùng hai tay nắm chuôi dao, nặng nề nói: “Ta không biết kiếp trước ta thế nào, ta chỉ biết hắn là người đối xử với ta tốt nhất... Người muốn giết hắn, ta không ngăn cản được người, vậy thì cùng ta chết đi.”

Xà Tích Lộ cắn chặt hàm răng, hai tay nắm lấy dao gạt trái cây, lần nữa giờ cao lên, ra vẻ muốn đâm xuống lần nữa.

“Dừng tay!” Giọng nữ kia tức giận quát một tiếng, không thể tin nổi nói: “Chỉ vì một người phạm, người lại không cần cả mạng sống? Rốt cuộc người đã xảy ra chuyện gì??”

“Không có ai quan trọng hơn hắn, bao gồm cả ta...”

Xà Tích Lộ lẩm bẩm một tiếng, lại lần nữa dùng hết sức lực đâm về phía bụng của mình, nhưng lại keng một tiếng, lưỡi dao lại đâm trúng một lớp vảy rắn, vảy rắn chấn động, lưỡi dao cũng đứt đoạn.

Nàng im lặng một chút, ném chuôi dao sang một bên, lạnh lùng nói: “Chỉ cần ta muốn chết, người cũng không ngăn cản được ta.”

“Đủ rồi.”

Trong giọng nữ kia mang theo sự mõi mệt, bất đắc dĩ và mờ mịt, nhẹ giọng đùa cợt: “Thật sự buồn cười, người là người hèn yếu như thế, lúc này lá gan lại lớn đến vậy, cũng không thấy người lắp bắp... Chỉ vì một người phạm, người lại không cần cả mạng sống?”

Xà Tích Lộ nhẹ nhàng nói: “Đúng là ta rất nhát gan, hèn nhát đến mức ta cũng chán ghét bản thân, nhưng người căn bản không hiểu... Hắn là gì của ta...”

Nàng không nói gì nữa, qua nửa ngày, mới nói: “Ta nhận thua... Người và người phạm kia, muốn làm gì cũng được, tùy người.”

Chương 80: Một người phạm mà thôi

“Người thật sự không giết Lâm Chỉ Thủy nữa?” Xà Tích Lộ cắn môi hỏi.

“Người đã dùng việc cùng tìm cái chết để uy hiếp ta, ta còn có thể làm gì?”

Giọng nữ xen lẫn tiếng rần xì xì kia thở dài nói: “Không ngờ người còn hung ác hơn cả người của kiếp trước, đây cũng không phải lần đầu tiên người uy hiếp ta như vậy, nhưng lần này người lại vì một người phạm... Đúng là mỉa mai...”

Xà Tích Lộ nhặt cán dao rơi trên mặt đất lên, nói nhỏ: “Nếu người thật sự là ta, cũng trải qua chuyện của ta và hắn, có lẽ người sẽ hiểu rõ.”

“Lúc trước nguyên thần của ta còn đang ngủ say, chỉ có tâm cảnh của người thay đổi kịch liệt, ta mới có thể cảm ứng được bên ngoài.” Giọng điệu của người kia hơi phức tạp nói: “Phần lớn thời gian, ta đều không thấy người đã trải qua điều gì.”

“Vậy người từ từ xem đi.”

Xà Tích Lộ ném dao gọt trái cây và mảnh vỡ vào thùng rác nói: “Nhưng người dám tổn thương hắn, dù ta không thể làm gì người, cũng sẽ nghĩ hết mọi cách để cùng chết với người.”

“Nói cách khác, hắn cũng là ranh giới cuối cùng của người, đúng không?” Giọng nữ kia nói.

“Đúng.”

Xà Tích Lộ nhẹ nhàng lên tiếng, nói: “Ta cũng không muốn chết, ta muốn kết hôn với Lâm Chỉ Thủy, hy vọng người đừng ép ta, chỉ cần người có thể làm được, ta sẽ chung sống hòa bình với người.”

“Đã biết.” Giọng nữ kia thản nhiên nói.

Lúc này Xà Tích Lộ mới ngồi xuống ghế sofa, im lặng một chút, lại hỏi: “Người vừa nói ‘cũng là ranh giới cuối cùng của ta’? Kiếp trước ta còn có ranh giới cuối cùng sao?”

Người kia im lặng một lúc, nói: “Một ranh giới cuối cùng khác là... Không được tùy ý giết chóc người tu hành, đâu cũng là ước định lúc trước của người và người kia.”

“Người kia? Ai?”

Xà Tích Lộ nghi ngờ nói: “Giết chóc người tu hành? Kiếp trước ta thật sự là đại ma đầu sao?”

“Người kia... Người không cần biết.”

Giọng điệu của người kia hơi phức tạp, im lặng một chút, nói: “Về phần đại ma đầu... Nói đúng ra là ta, bản năng giết chóc của người đều tập trung ở chỗ ta, lúc trước bẩm sinh chúng ta đã đôi lập với người tu hành.”

“Cúng chính là hai nhân cách thiện ác? Ta nhớ tới một phim truyền hình, trong tiên kiếm long quỳ, cũng là như vậy đi?” Xà Tích Lộ không nhận được nói.

“Đúng vậy.”

Xà Tích Lộ đột nhiên nói: “Nói như vậy, những giấc mơ kia của ta, thật ra đều là trải nghiệm kiếp trước? Còn những thi thể dị thú ở trong chiếc giếng kia... Còn có tiểu thuyết do ta viết, chẳng lẽ đều là trải nghiệm kiếp trước?”

“Có thể nói như vậy.” Giọng nữ kia nói: “Sau này người viết tiểu thuyết cũng là chịu ảnh hưởng từ trí nhớ của ta, tất nhiên sẽ thêm trải nghiệm kiếp trước vào đó, tạm thời không nói đến tình tiết mà người tạo ra, nhân vật, thiết lập lại không khác nhiều lắm, nhưng... Khi đó, Thái Sơ Chi Giếng còn chưa được gọi là Nguyên Sơ Ma Giếng.”

“Thái Sơ Chi Giếng?”

Xà Tích Lộ giật mình nhẹ gật đầu.

Trong tiểu thuyết của nàng thật sự có một thiết lập như thế, Thái Sơ Chi Giếng ở vùng đất Thái Sơ tối tăm, cũng được gọi là yêu giới, Đế Lưu Tương sẽ từ Thái Sơ Chi Giếng rơi xuống bầu trời của yêu giới, một phần trong số đó sẽ rơi xuống thế gian, phần lớn lưu lại yêu giới.

Nàng không nhận được hỏi: “Vậy những thi thể yêu tộc trong Thái Sơ Chi Giếng kia là sao?”

Giọng nữ kia bình thản nói: “Tất nhiên là chúng ta giết, chúng ta phụ trách trấn giữ Nguyên Sơ Ma Giếng, phong tỏa toàn bộ yêu giới, người xông vào chắc chắn phải chết không chút nghi ngờ.”

“Vì sao?” Xà Tích Lộ không nhận được hỏi.

“Chuyện cũ trước kia, hỏi lại cũng không có ý nghĩa.”

Giọng nữ kia thở dài, nói: “Chúng ta đã thoát khỏi quá khứ, người biết những điều này cũng không có chỗ tốt gì.”

“Ồ... Vậy được.” Xà Tích Lộ ngon ngoãn gật đầu.

Dù sao chỉ cần không nguy hại đến Lâm Chỉ Thủy, thỏa hiệp những việc khác cũng không có gì.

“Đúng, người tên là gì?” Xà Tích Lộ vô cùng cẩn thận hỏi.

“Ta và ngươi là cùng một người, ngươi tên gì, tất nhiên ta cũng tên như thế.” Giọng nữ kia nói.

“Không thể được.” Xà Tích Lộ vội vàng lắc đầu, nói: “Nếu ngươi cùng tên với ta, ta luôn cảm thấy mình bị cấm sùng... Không cho phép ngươi cùng tên với ta.”

Người kia im lặng nửa ngày, nói ra: “Vây... Ta dùng tên kiếp trước đi, gọi ta là ‘U Thiên’.”

“Đây không phải tên nữ chính trong tiểu thuyết của ta sao?” Xà Tích Lộ ngạc nhiên.

“Ừm.” Người kia nói.

Xà Tích Lộ nhẹ gật đầu, nói: “Vây ta gọi ngươi là U Thiên.”

U Thiên im lặng một lúc, nói: “Lại nói, hôm nay xảy ra chuyện gì? Ta còn tưởng rằng phải đợi thêm một khoảng thời gian nữa để ngươi trưởng thành, nguyên thân của ta mới có thể hoàn toàn thức tỉnh, hôm nay ngươi sao thế?”

“Hôm nay? Không có gì...”

Xà Tích Lộ hơi mờ mịt, nói: “Vừa rồi ta cũng không biết xảy ra chuyện gì, không hiểu sao cảm thấy đầu rất đau đớn, dường như muốn nổ tung vậy, ta cũng không làm gì, chỉ ăn một quả đào thôi, cũng không thể vì một quả đào chứ?”

“Đau đầu là vì nguyên thân của ta thức tỉnh.” U Thiên giải thích một câu, lại vặn hỏi: “Ngươi nói ngươi ăn quả đào? Quả đào gì?”

“Chỉ là một quả đào rất bình thường.”

Xà Tích Lộ suy nghĩ, đứng dậy đi đến phòng ngủ của Lâm Chỉ Thủy, cầm hộp đào ở trên bàn sách lên, nói: “Chính là cái này, chẳng lẽ quả đào này có vấn đề gì?”

“Cái này...” U Thiên kêu lên một tiếng ở trong đầu của nàng.

“Sao thế?” Xà Tích Lộ nghi ngờ nói.

“Quả đào này ở đâu ra?” U Thiên hỏi.

Xà Tích Lộ thấy hơi kỳ quái nói: “Lâm Chỉ Thủy cho ta, hôm nay hẳn mang về, chẳng lẽ quả đào này là thiên tài địa bảo gì sao?”

“Đây là tiểu bàn đào.” U Thiên nặng nề nói.

“Bàn đào?”

Xà Tích Lộ ồ lên một tiếng, tất nhiên trong tiểu thuyết của nàng cũng thường gặp thứ đồ chơi này, không nhịn được nói: “Không phải bàn đào là sản phẩm của tiên giới sao? Tại sao Lâm Chỉ Thủy lại có? Chẳng lẽ nhân gian cũng có cây bàn đào?”

U Thiên im lặng nửa ngày, hỏi: “Người hiểu rõ Lâm Chỉ Thủy kia không?”

“Hiểu rõ, hẳn đối xử với ta khá tốt.” Xà Tích Lộ nhẹ gật đầu.

“Người thật sự hoàn toàn hiểu rõ hẳn sao? Từng gặp hẳn thật sự chứ?” U Thiên lại hỏi.

“Hoàn toàn... Ày, cũng chưa hiểu rõ hoàn toàn.”

Xà Tích Lộ nói một nửa, đột nhiên nghĩ đến mình và Lâm Chỉ Thủy còn chưa phải là phu thê, chưa từng thấy dáng vẻ Lâm Chỉ Thủy không mặc gì, đâu được coi là hiểu hoàn toàn?

“Chỉ có hoàn cảnh của thiên giới mới có thể thai nghén ra bàn đào, nếu hẳn mang về cho người, vậy tất nhiên không phải đơn giản là ‘trùng hợp’, có lẽ là tác phẩm của thượng giới...” U Thiên nói khẽ.

“Chẳng lẽ thật ra Lâm Chỉ Thủy là người tu hành ẩn thế? Cao thủ tu tiên ở đô thị?” Đôi mắt Xà Tích Lộ tỏa sáng, chợt nhớ đến những tiểu thuyết tu tiên đô thị từng xem trước kia.

“Người suy nghĩ nhiều.”

U Thiên thản nhiên nói: “Dựa vào linh giác nguyên thân của ta, rất nhiều tiên Phật trên trời dưới đất, có thể giấu giếm sự tồn tại với ta, một tay cũng đếm hết được, hẳn chỉ là một người phạm mà thôi, có lẽ bàn đào là người của thiên giới để hẳn đưa cho người, cho dù bản thân hẳn không biết cũng rất bình thường, đối với những lão gia hỏa kia mà nói, chỉ là một quân cờ mà thôi.”

“Ồ...” Xà Tích Lộ hơi mắt mát gục đầu xuống.

U Thiên nói: “Đợi lát nữa người hỏi hẳn một chút, quả đào này từ đâu ra, sau đó chúng ta có thể điều tra thêm.”

Lúc này, ở cửa lớn vang lên âm thanh khóa cửa chuyển động.

“Ồ, Lâm Chỉ Thủy đã về.”

Trong lòng Xà Tích Lộ vui mừng, vội càng đi về phía cửa.

“Hả?”

U Thiên trong đầu nàng lại hơi ngạc nhiên, lập tức nghi ngờ không thôi nói: “Sao có thể? Có người cách gần như thế, linh giác nguyên thân của ta lại không cảm ứng được hẳn?”

“Hả?” Xà Tích Lộ ngạc nhiên, không nhịn được hỏi: “Không phải người vừa nói, trên trời dưới đất, có thể giấu giếm sự tồn tại với người, một tay cũng đếm hết được sao?”

Nàng không nhịn được nghĩ: Chẳng lẽ, kiếp trước của mình... Thật ra có vô số ngón tay?

Chương 81: Ta đương nhiên biết (1)

“Sao lại chờ ở cửa?”

Lâm Chỉ Thủy cầm một túi hoa quả, mở cửa đi vào trong nhà, phát hiện Tiểu Xà nhà mình đang đứng ở cửa, lúc đang muốn chê cười nàng tham ăn, lại phát hiện vành mắt của nàng đỏ lên, còn thay một bộ quần áo khác.

Hắn không nhìn được ngơ ngác.

Chỉ đi ra ngoài nửa tiếng mà thôi, sao nha đầu này lại khóc rồi hả?

Còn thay quần áo là cái quỷ gì?

Lúc hắn đang muốn hỏi rõ ràng, đã thấy Xà Tích Lộ đột nhiên đi về phía trước hai bước, duỗi tay ra ôm chặt lấy eo của hắn, dựa đầu vào lồng ngực của hắn, cứ như đã lâu không gặp, yên lặng dựa vào ngực của hắn.

Sao thế?

Lâm Chỉ Thủy hơi ngạc nhiên, nhưng cũng chỉ có thể nhẹ nhàng ôm nàng, vỗ về sau lưng nàng, dịu dàng nói: “Đừng sợ, ta ở đây.”

Vào lúc này, hay là đừng hỏi thăm nguyên nhân vội, an ủi trước rồi nói sau.

“Ta... Ta sợ hãi...” Xà Tích Lộ bĩu môi, vành mắt đỏ lên.

Nàng cũng không biết làm sao, rõ ràng vừa rồi đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng bây giờ vừa nhìn thấy Lâm Chỉ Thủy, nghĩ đến bản thân suýt nữa không gặp được hắn, liền nghĩ mà sợ lại muốn khóc.

Cứ như lúc sống sót sau tai nạn, đột nhiên lại lần nữa nhìn thấy người quan trọng nhất, khiến lớp phòng ngự tâm lý của nàng lập tức hồng mắt.

“Yên tâm, ta vẫn luôn ở đây.” Lâm Chỉ Thủy khẽ an ủi.

Xà Tích Lộ đang muốn nói chuyện, lại nghe thấy giọng nói lạnh lùng xen lẫn tiếng rần xì xì của U Thiên vang lên trong đầu:

“Có lẽ hắn chỉ là người phạm, người không thể nói thật với hắn, ‘nó’ và trời là một thể, tiềm tàng ở sâu trong ý thức của vô số người phạm, một khi hắn biết rõ việc của chúng ta, chẳng khác nào ‘nó’ cũng biết, có khả năng bị ‘nó’ tìm đến chúng ta.”

Lời nói của U Thiên như một thùng nước đá, giội xuống đầu Xà Tích Lộ, khiến nàng lập tức tỉnh táo lại.

Dù nàng không biết những chuyện này, nhưng trong sách của nàng lại từng viết qua thiết lập này.

Đó chính là ngoại ma tạo thành đại kiếp thiên địa, bản thân thiên đạo là một đại ý thức của thế giới, nhưng lúc đại kiếp đã bị ngoại ma ăn mòn một

phần đại ý thức, đại ý thức ngoại ma lấy mạng sống phàm trần làm mất, hạ xuống rất nhiều tai nạn ngoại ma, cắt đứt con đường tu hành của thế gian.

Một khi người tu hành bị người phàm phát hiện, vậy gần như phải chết không nghi ngờ!

Cho dù chỉ là khi nàng làm đại kết cục, viết thiết lập hơi mơ hồ, nhưng nếu tiểu thuyết chịu ảnh hưởng trí nhớ của kiếp trước, vậy có lẽ không phải giả.

Bây giờ U Thiên thức tỉnh là một thể song hồn với nàng, cũng không tính là mạng sống phàm tục, chẳng may bị Lâm Chỉ Thủy biết được, vậy chỉ sợ...

Trong lòng Xà Tích Lộ không khỏi run lên.

Nàng hít sâu một hơi, hơi do dự, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhắm mắt hôn lên môi Lâm Chỉ Thủy một cái, sau đó nhanh chóng cúi đầu xuống, trái tim đập loạn nhịp nằm sấp trong ngực của hắn, lắp bắp nói: “Ta... Ta không sao, chỉ là... Chỉ là muốn... Muốn hỏi một chút... Quả đào... Đúng, đào... Quả đào ở đâu ra?”

“Ngươi lại bắt đầu nói lắp rồi...” Giọng nói bất đắc dĩ của U Thiên vang lên trong đầu của nàng.

Xà Tích Lộ hơi uất ức, nàng vừa nhìn thấy Lâm Chỉ Thủy đã mềm nhũn, lại thêm nói dối, lập tức không biết nói chuyện nữa.

“Quả đào?”

Lâm Chỉ Thủy ngẩn ngơ, cúi đầu nhìn Xà Tích Lộ, nhưng cả khuôn mặt của nàng đều vùi vào trong ngực của mình, dáng vẻ không dám ngẩng đầu, cũng không biết có vẻ mặt gì.

Thế nhưng, rõ ràng nàng từng khóc, vừa về đến lại đột nhiên nhắc đến quả đào... Trước khi hắn đi ra ngoài cũng không nói gì khác, chỉ có lúc trên bàn cơm mới nhắc đến Yến Thủy Thủy ở trong tiệm một chút...

Hả?

Thì ra là thế... Lâm Chỉ Thủy đột nhiên hiểu rõ.

Tiểu Xà là một nữ hài tử tâm tư cẩn thận lại nhạy cảm, luôn thích giấu đau khổ ở trong lòng, chỉ sợ lúc ở trên bàn cơm nàng đã ăn giấm, chỉ miễn cưỡng vui cười mà thôi, lúc ấy hắn cũng không chú ý lắm.

Sau khi hắn đi ra ngoài, lúc Tiểu Xà đi lấy quả đào trong túi, có lẽ đã phát hiện cái gì đó ở trong túi –

Hắn nhớ trong túi của mình còn đặt một túi khăn tay mà Yến Thủy Thủy tặng hôm trước, kiểu dáng màu hồng và mùi nước hoa kia cũng chỉ có

tiểu nữ sinh mới dùng, lúc ấy hẳn cũng không nghĩ quá nhiều đã nhận lấy, có lẽ Tiểu Xà đã phát hiện túi khăn tay này.

Với năng lực liên tưởng bổ não của Tiểu Xà, lại phát hiện chỉ có một quả đào, biết đâu cũng sẽ nghi ngờ quả đào kia là quả đào tình yêu mà Yên Thủy Thủy tặng cho hẳn?

Cả một loạt nguyên nhân kết nối vào chung một chỗ, vì vậy... Nàng mới khóc?

Hơn nữa nàng còn nói lấp thành dáng vẻ này, hiển nhiên là đang nói dối, ý không trong lời nói, mặt ngoài là hỏi quả đào, trên thực tế là muốn hỏi rõ hẳn có vượt quá giới hạn không.

Ừ, tám phần là như vậy, nếu không sẽ chẳng giải thích được sao nàng lại khóc.

Chương 82: Ta đương nhiên biết (2)

Hắn vẫn hiểu rất rõ Tiểu Xà nhà mình, cộng thêm năng lực trinh thám không gì sánh bằng, muốn suy luận ra tình hình còn không phải thoải mái đơn giản à?

‘Ồi, trách ta không cẩn thận.’

Lâm Chỉ Thủy thâm than một tiếng, mở miệng nói: “Đứa bé ngọc, đừng suy nghĩ nhiều, tiểu bàn đào này là ta tự mua, nhưng bởi vì khá hiếm có, lúc ấy chỉ còn lại ba quả, ta ăn một quả, tặng lão đại gia muốn chết một quả, một quả cuối cùng đặc biệt để lại cho ngươi.”

Mặc dù tiểu bàn đào không phải hắn mua, nhưng cũng không thể nói là Trình Thất Nguyệt tặng chứ?

Đã có một mỹ thiếu nữ chân dài như Yên Thủy Thủy, lại thêm một mỹ thiếu nữ cấp ba cao ngạo lạnh lùng phong cách trung tính, sợ là Tiểu Xà lại muốn khóc.

“Ngươi... Ngươi mua?” Tiểu Xà hơi ngạc nhiên, không nhìn được ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

Đây chính là tiểu bàn đào chỉ có thể sinh trưởng ở thiên giới, căn bản không thể sống được ở phàm trần, cũng không đủ tiên khí, đi đâu mua được?

Không phải là có cao nhân tiên gia cố ý bán cho Lâm Chỉ Thủy chứ?

U Thiên ở trong đầu nàng lập tức nói: “Hỏi hắn mua ở đâu.”

“Đương nhiên.” Lâm Chỉ Thủy cúi đầu xuống hôn lên trán nàng một cái, nói: “Ta biết tình huống của ngươi như thế nào, sao có thể hời hợt với ngươi?”

Xà Tích Lộ ồ một tiếng, hơi đỏ mặt cúi đầu xuống, nói: “Ngươi mua ở đâu...”

Lâm Chỉ Thủy trôi chảy tự nhiên mỉm cười nói: “Là một vị khách cũ trong tiệm của ta, chính là lão Trình đã nói với ngươi vào trước kia, thật ra cũng không tính là mua, chỉ là ta tặng hắn một bộ tranh chữ, hắn liền đáp lễ ta mấy quả đào mà thôi, ôi, ta còn thua thiệt rất nhiều đấy, nhưng hương vị quả đào này cũng khá ngon, đúng không?”

Trong lòng của hắn lại nghĩ thầm: May chưa nói với nàng lão Trình đã qua đời, đúng lúc dùng làm bia đỡ đạn, lần này coi như ‘không có chứng cứ’.

“Lão Trình? Chính là Trình lão gia tử của gia tộc hào môn ‘Trình gia’ mà người nói lần trước sao?” Xà Tích Lộ hỏi.

“Đúng, chính là hắn.” Lâm Chỉ Thủy mỉm cười gật đầu.

“Lão Trình?”

U Thiên nhẹ giọng lặp lại một lần ở trong đầu Xà Tích Lộ, nói: “Nếu là gia tộc hào môn thế tục, có lẽ rất dễ tra, có cơ hội thì điều tra thêm về lão Trình này.”

Đã có mục tiêu, tìm hiểu nguồn gốc, biết đâu có thể biết người giết dây đưa bàn đào này cho nàng, rốt cuộc là vị cao nhân tiên gia nào.

“Thật xin lỗi.”

Lâm Chỉ Thủy chậm rãi cúi đầu xuống, dùng trán tựa vào đỉnh đầu của Xà Tích Lộ, hít hà mùi hương trên tóc nàng, nói khẽ: “Là ta không nói rõ ràng với người trước, chắc chắn vừa rồi người rất khó chịu...”

Giải thích rõ ràng, cũng nên áp ủ chút tình cảm.

Xà Tích Lộ nghe hắn nói chuyện thân thiết như thế, bị chọc đến khuôn mặt đỏ chót.

U Thiên ở trong đầu lại ngẩn ngơ, nói: “Chờ chút, lời này của hắn có ý gì? Sao hắn biết vừa rồi người đau đầu? Sớm nói rõ ràng? Hắn biết sau khi người hắn bàn đào, nguyên thân của ta sẽ khôi phục sao?”

“Người biết?” Xà Tích Lộ ngạc nhiên hỏi.

Chỉ không chắc chắn rốt cuộc Lâm Chỉ Thủy có phải là người phạm hay không, nàng cũng không dám nói thẳng.

“Ta đương nhiên biết, người là Tiểu Xà mà ta thích nhất.”

Lâm Chỉ Thủy nhân cơ hội triển khai thể công lời tâm tình mềm mại, dịu dàng nói: “Cho dù người giấu giếm rất kỹ, nhưng ta đã sớm nhìn rõ bản chất của người... Ta biết người thật sự vẫn luôn ngủ say, cũng biết, nàng vẫn luôn ở trạng thái khép kín bản thân, chỉ có lúc người lên mạng, mới thể hiện ra một chút, chờ sau khi người trưởng thành, mới có thể thả ra người thật sự... Ta cũng rất muốn để người nhanh chóng trưởng thành, Tiểu Xà của ta.”

Sau khi đạo văn nói lại những lời ở chỗ Hàn Tố Tâm, hắn liền cúi đầu xuống, cũng không cho Tiểu Xà thời gian phản ứng, liền hôn lên môi của nàng.

Lúc này còn không nhân cơ hội để mối quan hệ tiến thêm một bước, còn chờ đến khi nào?

Tiểu Xà mơ hồ nhắm mắt lại, cũng không quan tâm đến những lời hắn nói, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng đắm chìm trong sự dịu dàng của gia hỏa này.

U Thiên ở trong đầu nàng lại ngậy ngẩn cả người: “Ý tứ trong lời này của hấn... Chẳng phải đang nói, hấn biết sự tồn tại của ta sao? Muốn cho ngươi trưởng thành? Vì vậy hấn cho ngươi bàn đào sao? Điều này...”

Lời nói này của Lâm Chỉ Thủy, mặc dù ý tứ hơi mơ hồ, nhưng rõ ràng đang nói, hấn đã phát hiện sự tồn tại của nàng!

“Sao có thể... Hấn rõ ràng là người phạm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

U Thiên càng không thể nào hiểu được, lại phát hiện Xà Tích Lộ đã hoàn toàn đắm chìm, không nhìn được oán hận nói: “Ngươi... Đây cũng là cơ thể của ta mà, ngươi có thể chú ý một chút không? Không cho phép đưa đầu lưỡi ra!”

Chương 83: Ta liếc mắt một cái là nhận ra người không phải người! (1)

Đợi đến lúc hai người tách ra, khuôn mặt Xà Tích Lộ đã đỏ gàn như sắp nhỏ máu, hoàn toàn không dám ngẩng đầu đối mặt với Lâm Chi Thủy, chỉ có thể nghe thấy giọng nói lạnh như băng của U Thiên vang lên trong đầu:

“Người đã chịu tách ra? Lúc người làm rắn cũng không thích thè lưỡi như thế.”

Gò má Xà Tích Lộ nóng lên, âm thầm lẩm bẩm: ‘Cũng không phải ta chủ động, còn bị người nhìn thấy...’

Nếu không phải hôm nay đã trải qua việc tự sát này, khiến nàng nghĩ mà sợ, tâm trạng thay đổi quá dữ dội, nàng cũng không tùy ý để Lâm Chi Thủy “làm xằng làm bậy” như thế.

“Bây giờ không còn chuyện gì rồi chứ?” Lâm Chi Thủy mỉm cười hỏi thăm.

Xà Tích Lộ không dám nhìn hẳn, chỉ cúi đầu tròn trong ngực hẳn, giơ nắm tay nhỏ lên nhẹ nhàng đập hẳn một cái.

“Có lẽ gần đây người rất cô đơn, dù sao thật sự có rất ít người có thể nói chuyện hợp nhau với người.” Lâm Chi Thủy cười nói: “Nếu không, ta tìm thú cưng cho người?”

Xà Tích Lộ ngạc nhiên, nói: “Không... Không cần rắc rối như vậy chứ...”

Thật ra trước kia nàng từng muốn nuôi một con chó nhỏ, lúc nằm chán có thể tìm nó trò chuyện, nhưng không ngờ Lâm Chi Thủy lại chuyển đến ở với nàng.

“Không phải người thích chó con sao? Ta giúp người chọn một con được chứ.” Lâm Chi Thủy mỉm cười nói.

“Đều được...” Xà Tích Lộ cúi đầu xuống nói.

U Thiên lại cười lạnh nói trong đầu nàng: “Lại còn tìm thú cưng cho người? Nếu hẳn thật sự biết rõ bản chất của chúng ta là cái gì, nên hiểu chúng ta mới là nguồn gốc cắt đứt vạn vật thành yêu, sao có thể để thú cưng ở với người? Ồ... Thái độ này của hẳn, nhìn thế nào cũng đã coi người trở thành người phạm rồi...”

...

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc đã qua một ngày.

Sáng sớm, mặt trời mọc lên ở phương Đông.

Khu đông viên Tứ Quý đình viện, trải qua cả hai ngày bận rộn, cuối cùng đã hoàn toàn yên ổn lại, bên bắt động sản và nhân viên bảo an nhiều lần kiểm tra từng nhà, bảo đảm sẽ không xuất hiện vấn đề nghiêm trọng như vụ nổ do rò rỉ khí ga nữa.

Trên con đường nhỏ rải đá vụn, một nữ nhân tóc ngắn mặc quần áo công sở màu xám chặm rãi ung dung đi dọc theo bờ hồ nhân tạo, trên tay cầm một phen đơn đăng ký và danh sách.

Nàng không để lộ ra dấu vết nhìn lướt qua xung quanh, dường như đang ngắm phong cảnh, một bàn tay lại rút về trong ống tay áo, nhẹ nhàng cảm nhận sự thay đổi nhiệt độ tỏa ra từ chiếc vảy lân cứng rắn này.

“Không có...”

Vẻ mặt của nàng như thường cất cái vảy lân đi, lại đưa tay ra ngoài, tiếp tục đi về phía một ngôi biệt thự ở cách đó không xa.

Chỉ chốc lát sau, nàng đi tới một căn biệt thự dựa sát vào hồ nhân tạo.

Nàng đẩy cửa sân ra, đi từng bước một vào trong đình viện, lúc đi dọc theo hành lang đến trước một tòa biệt thự vườn theo kiểu phương Đông, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một thanh niên cao gầy đầu trọc đi ra từ trong biệt thự, mỉm cười nhìn nàng.

Trên khuôn mặt của nữ nhân tóc ngắn rất tự nhiên nở một nụ cười lễ phép, nói: “Chào tiên tinh, ta là Viên Tử Thủy quản lý bộ phận phục vụ khách hàng của bắt động sản Tứ Quý, hôm qua đã phái người đến chỗ của ngài kiểm tra tu sửa, vì vậy hôm nay đến xác nhận với ngài một chút, chỗ ngài có còn vấn đề nào khác không, nếu không còn vấn đề gì, làm phiền ngài ký tên vào chỗ này.”

“Chào người.”

Thanh niên đầu trọc mỉm cười, nói: “Vậy người vào đi, chỗ này của ta thật sự có chút vấn đề, người đến giúp đỡ xem một chút.”

“Thật sao?” Nữ nhân tóc ngắn tỏ vẻ nghi ngờ, nhìn thoáng qua danh sách trong tay, nói: “Ngài là chủ sở hữu nơi này sao? Ta nhớ chủ sở hữu là một vị lão tiên sinh họ Trình?”

“Ồ, hôm nay hẳn có chút việc đi ra ngoài.” Thanh niên đầu trọc khinh thường lắc đầu, nói: “Vào đi.”

Nữ nhân tóc ngắn giật mình gật đầu, liền đi theo thanh niên đầu trọc đến bậc thang trước cửa biệt thự, lập tức bước vào cửa lớn biệt thự.

Thế nhưng, trong chớp mắt vượt qua bậc cửa, sắc mặt nàng đột nhiên thay đổi, lập tức nhìn về phía thanh niên đầu trọc kia.

Thanh niên đầu trọc cười như không cười quay sang nhìn về phía nàng, hỏi: “Sao thế?”

Nữ nhân tóc ngắn nhìn thanh niên kia, lại không nhìn ra điều gì, chỉ miễn cưỡng cười nói: “Tiên sinh, ta chợt nhớ ra còn chút việc chưa xử lý, nếu nơi này của ngài có vấn đề, để ta tìm người đến xem giúp ngài một chút?”

“Khó mà làm được?”

Thanh niên đầu trọc mỉm cười ôn hòa nói: “Vấn đề ở chỗ ta chỉ có người mới giải quyết được, bởi vì... Người chính là vấn đề duy nhất!”

Nói xong lời cuối cùng, cả người hắn đột nhiên tỏa ra ánh sáng vàng hùng vĩ, uy thế ngập trời khuếch tán ra như thủy triều!

Chương 84: Ta liếc mắt một cái là nhận ra người không phải người! (2)

“Con lừa trọc Cự Dạ Linh Sơn!”

Con người của nữ nhân tóc ngắn đột nhiên co rút lại, lập tức hóa thành một đạo tàn ảnh, bay ngược về phía sau bằng tốc độ nhanh nhất, quanh người còn quán quanh ánh sáng màu u lam.

Nàng vừa mới bay ngược đến giữa không trung, đã nghe thấy trên mặt đất vang lên tiếng hừ nhẹ lạnh lùng của nữ tử.

Ngay thời khắc này hình như bầu trời cũng trở nên tối tăm, dường như che kín một lớp lụa mỏng như có như không, bao phủ hoàn toàn phạm vi xung quanh nơi này, trên trời dưới đất không có chút khe hở nào.

Nàng hiểu rõ kết giới phong cấm đã được lập xong.

Cùng lúc đó, trên mặt đất đột nhiên bay ra một chiếc đoản kiếm khéo léo xinh đẹp, thoáng qua một cái ở giữa không trung, liền huyền hóa thành mấy chục đạo kiếm quang, phân tán ra bốn phương tám hướng, vây quanh lấy nàng, từng đạo kiếm quang bay múa vận chuyển theo quỹ tích, cứ như một nhà tù.

“Tiên kiếm?”

Nữ nhân tóc ngắn cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng dáng nữ tử mặc đồ trắng yếu diệu ngồi trong lương đình ở đình viện phía dưới, một tay của nàng đang nâng chén trà, cúi đầu thưởng thức, ngón tay nhỏ nhắn của một bàn tay khác lại cầm lấy kiếm quyết tức sát, không chế sự thay đổi kiếm trận từ xa xa.

“Vũ Lạc tiên tử...” Nữ nhân tóc ngắn lập tức nhận ra nữ tử kia, không nhận được hí mắt lại.

“Sắp chết đến nơi, còn muốn chạy trốn?”

Trong tiếng quát mắng như Sư Tử Hống, thanh niên đầu trọc kia lẳng không bước đến, cả người phát ra ánh sáng vàng càng thêm lóa mắt, dường như tạo thành một hư ảnh tượng Phật, mơ hồ có thể thấy được long ảnh màu vàng bay múa vờn quanh.

Nữ nhân tóc ngắn cười lạnh: “Hóa ra là Cự Dạ Linh Sơn Hàng Long tôn giả, còn có Vô Gian Thiên Đình Vũ Lạc tiên tử.”

“Trong chớp mắt ngươi bước vào Vô Súc trận, ngươi đã bại lộ!”

Vẻ mặt thanh niên đầu trượt lạnh lẽo, tức giận nói: “Ta liếc mắt một cái là nhận ra ngươi không phải người! Thiên Cầu to gan! Ta muốn ngươi lộ ra nguyên hình!”

“Hộ Pháp Thiên Long!”

Kim Cương như Phật nộ, hần ta đột nhiên đánh một chưởng cách khoảng không về phía nữ nhân tóc ngắn kia, ánh sáng vàng che khuất bầu trời huyền hóa thành một hư ảnh Kim Long khổng lồ ở giữa không trung, tiếng long ngâm đang muốn phá tan chân trời, lại bị kết giới phong cấm cản lại, bản thể Kim Long lại uốn lượn lao về phía nữ nhân tóc ngắn kia!

Trong lương đình, nữ tử mặc đồ trắng cũng nhẹ nhàng ngược mắt, đầu ngón tay kiếm quyết khẽ nhúc nhích, ánh kiếm bay múa đầy trời cũng biến đổi theo, tức sát phóng lên tận trời!

“Lại còn coi ta là Thiên Cầu bình thường sao?”

Nữ nhân tóc ngắn kia cười lạnh một tiếng, ánh sáng màu u lam đột nhiên nổ tung, một tiếng gầm như sói tru chó sủa vang lên theo.

...

...

Một lúc sau.

Gió mưa ngừng nghỉ, tất cả đều bình tĩnh lại.

Đình viện từng đẹp đẽ lịch sự tao nhã, lúc này đã biến thành một khoảng lộn xộn, nước hồ bốc hơi, hòn non bộ vỡ nát, khắp nơi trên mặt đất là hố sâu và vết nứt, biệt thự cũng bị sập một nửa.

Chỉ còn nữ tử mặc đồ trắng ở đình nghỉ mát kia vẫn hoàn hảo không tổn hại chút nào.

“Lại tự bạo... Thế này cũng có thể để nguyên linh của nó bỏ trốn.”

Thanh niên đầu trượt nhíu chặt mày, sắc mặt rất xấu nói: “Thiên Cầu này thật sự không giống với Thiên Cầu bình thường, nếu là Thiên Cầu bình thường, một chưởng của ta cũng có thể đánh chết nó ngay tại chỗ, cũng không biết nó có lai lịch gì... Hai người chúng ta liên kết lại cũng để nó chạy trốn được.”

“Không sao, kiếm ý của ta đã tổn thương nguyên linh của nó, với thực lực của nó cũng không thể loại bỏ được kiếm ý của ta.”

Nữ tử mặc đồ trắng kia bình tĩnh cầm chén trà, thản nhiên nói: “Cho dù nó có thể khôi phục trong khoảng thời gian ngắn, chỉ cần nó không giữ được sự nguy trang ẩn nấp, một khi thúc đẩy lực lượng ngoại ma, ta có thể cảm ứng được vị trí của nó, đến lúc đó cũng có thể giết nó.”

“Cũng không biết rốt cuộc nó đang tìm cái gì, lại còn dám quay về Trình gia.” Thanh niên đầu trọc cau mày nói.

“Theo ta điều tra, hình như nó có một miếng vảy rồng Ân Long, có lẽ đang tìm thứ gì đó liên quan đến Ân Long.”

Nữ tử mặc đồ trắng kia hơi cau mày nói: “Thế nhưng, lần này chỉ sợ nó cũng đã biết, Trình gia không có thứ nó muốn tìm, cũng không biết bước tiếp theo sẽ đến đâu.”

Thanh niên đầu trọc trầm ngâm một chút, nói: “Hình như lão gia hỏa Chúc Thừa Hỏa kia có tiên duyên khác, đại nạn đã đến, vẫn có khả năng sống sót, hay là mời hắn giúp đỡ?”

Chương 85: Chó ở đâu ra (1)

“Chúc lão ca?”

Nữ tử mặc đồ trắng nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Những năm gần đây, không biết hắc sử dụng bao nhiêu linh dược, nhưng đại nạn thiên địa, chỉ dựa vào lực lượng nhân gian là có thể phá vỡ sao? Vốn đại nạn của hắc sẽ đến vào hai ngày trước, nhưng hôm nay hắc chưa vượt qua năm quan, lại có thể giành được cuộc sống mới, chắc là có tiên duyên... Cũng không biết vô tình đạt được tiên dược thiên giới, hay là gặp thần tiên chuyển thế.”

“Khả năng tiên dược truyền xuống từ thiên giới quá thấp.”

Thanh niên đầu tóc lác đầu nói: “Ta thấy đã gặp thần tiên chuyển thế, chúng ta là người tu hành phạm trần, pháp thân viên mãn đã là cực hạn, nhưng đại năng thần tiên chuyển thế, lại có thể đột phá giới hạn cao nhất, có lẽ gặp được thần tiên chuyển thế, cho hắc sự trường sinh.”

“Có lẽ là như thế.” Nữ tử mặc đồ trắng than thở: “Với tư chất bẩm sinh của Chúc lão ca, không cần tốn bao nhiêu năm, chỉ sợ cũng có thể lấy được pháp thân viên mãn, trở thành một trong những cao nhân tuyệt thế trong thiên hạ ngày nay.”

“Vũ Lạc tiên tử người và Chúc Thừa Hòa có quan hệ khá thân thiết, người không ngại liên lạc với hắc chứ, chắc hắc cũng không cần bỏ ra bao nhiêu bảo vật, hắc sẽ đồng ý giúp đỡ.” Thanh niên đầu tóc nói: “Lần tiếp theo, tuyệt đối không thể để Thiên Cầu chạy trốn nữa.”

“Được.”

Nữ tử mặc đồ trắng nhẹ gật đầu, nói: “Thật sự không thể bỏ qua cho Thiên Cầu này, thực lực Thiên Cầu bình thường cũng gần đến thiên quan thứ năm, Thiên Cầu này lại còn mạnh hơn nhiều, có thể so với người tu hành thiên quan thứ năm bình thường, hơn nữa nhanh như vậy đã có thể khôi phục như lúc ban đầu, hiển nhiên lai lịch phi phàm, chỉ sợ sau lưng còn có một ngoại ma đáng sợ ẩn nấp ở nhân gian quán đỉnh cho nó, không thể không đề phòng.”

Thanh niên đầu tóc chấp tay trước ngực, thở dài nói: “Đây là vũng nước đục có cấp độ sâu hơn, e rằng cũng chỉ có cao nhân tuyệt thế... Thậm chí là thần tiên chuyển thế mới có thể khuấy đảo được...”

“Cũng không cần lo lắng quá mức.”

Nữ tử mặc đồ trắng nói: “Cho dù trời sập xuống, cũng có tiên bối tiên gia chống đỡ, ví dụ như vị thần tiên tiên bối cứu Chúc lão ca, có lẽ ẩn nấp ở

thế tục, dạo bước ở nhân gian, đợi đến thời khắc máu chốt, có lẽ cũng sẽ xuất hiện.”

...

...

Lúc sáng sớm, trên đường phố khu nội thành cũ.

Một lão thái thái lưng gù tóc trắng, đang bước chống một cây quái trượng run rẩy bước đi trên lối đi bộ, sâu trong đôi mắt đục ngầu mơ hồ hiện ra màu u lam.

‘Đáng chết! Lại tự bạo một lần, may mắn có lực lượng do chủ thượng ban cho, nếu không chẳng biết tốn bao lâu mới có thể khôi phục...’

Vẻ ngoài của nàng già nua yếu ớt, trong lòng lại quanh quẩn tiếng gào hét phẫn nộ: ‘Hay cho một tên Hàng Long tôn giả! Hay cho một Vũ Lạc tiên tử! Vì bắt ta, lại để hai cao nhân thiên quan thứ năm mai phục ta! Nếu không phải chủ thượng quán đỉnh, chỉ sợ ta đã tan thành mây khói!’

Mặc dù nó đã được quán đỉnh, lực lượng tăng lên, nhưng trên bản chất vẫn là Thiên Cầu, một khi người tu hành thiên quan thứ năm hoàn toàn che giấu hơi thở, bố trí sẵn trận pháp mai phục nó, nó cũng không nhận ra.

Vốn Vô Sóc trận kia không có tác dụng lớn, chỉ để người phạm không thể bước vào trong mà thôi, nhưng nơi này đã bị ngăn cách, người tu hành căn bản không đến, trong chớp mắt nó bước vào trận pháp, tất nhiên sẽ để lộ thân phận.

‘Còn chưa tìm ra thứ mà chủ thượng muốn, ta cũng không thể quay về.’

Lão thái thái tóc trắng vừa chống quái trượng chậm rãi đi về phía trước, vừa âm thầm buồn bực: ‘Thật là, dựa theo manh mối mà ta điều tra được, thứ đồ chơi kia nên ở trong Trình gia mới đúng, hơn nữa vảy lân Ân Long cũng xuất hiện phản ứng nhàn nhạt, chắc đã từng ở trong Trình gia một khoảng thời gian, nhưng lục soát Trình gia mấy lần cũng không tìm được, rốt cuộc đã đi đâu?’

Lúc này, có một nam tử trẻ tuổi đeo balo lệch vai đi tới từ phía trước, hấn dứt hai tay vào trong túi, bước chân nhẹ nhàng bước trên lối đi bộ.

Lão thái thái tóc trắng không nhường đường, bởi vì nàng biết rất nhiều người phạm có lẽ vì “Kính già yêu trẻ”, sẽ tự động nhường đường cho nàng, dù nàng ngã xuống đất, những người phạm kia cũng sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để né tránh.

Đúng như dự đoán, sau khi nam tử trẻ tuổi nhìn thấy nàng, lập tức rất có lễ phép lách qua, chỉ là... Hơi có vẻ bối rối.

Nhưng trong chớp mắt hai người lướt qua nhau –

“Hả?”

Lão thái thái tóc trắng đột nhiên cảm nhận được chiếc váy lân Ân Long ở trong tay áo, trong chớp mắt đột nhiên trở nên ấm áp.

Cơ thể của nàng lập tức cứng đờ, đột nhiên quay lại nhìn về phía nam tử trẻ tuổi đang dần đi xa, trong ánh mắt hiện ra sự sợ hãi xen lẫn vui mừng: ‘Váy lân Ân Long lại sinh ra phản ứng đối với người phạm này! Tất nhiên hẳn đã từng tiếp xúc với món đồ kia, hơn nữa nhiều nhất không quá một ngày!’

Cả người nàng đều kích động đến run rẩy, quả nhiên là đi mòn gót sắt không tìm thấy, chẳng tốn công sức lại gặp được!

Nếu sớm biết người tiếp xúc gần nhất với món đồ kia chính là người phạm này, nàng còn liên tục mạo hiểm hai lần chui vào Trình gia này làm cái gì?

‘Hả? Chờ chút...’

Lão thái thái tóc trắng nhìn bóng lưng của nam tử trẻ tuổi kia, đột nhiên do dự.

‘Chẳng may đối phương là cao nhân che giấu hơi thở thì sao? Một khi cao nhân thiên quan thứ năm che giấu tu vi, ta cũng không nhận ra được, trừ khi...’

Nàng suy nghĩ một chút, không để ý tới tiếp tục giả vờ là lão thái thái, nhanh chân bước vào trong một ngõ hẻm ở bên cạnh, sau khi xác nhận xung quanh không có người, chỉ thấy ánh sáng màu u lam lóe lên, nàng liền biến thành một con chó Pomeranian cả người lông trắng.

Bản thể của nàng là Thiên Cầu, đúng lúc am hiểu ngụy trang theo tập tính của loài chó, hơn nữa dáng vẻ hiện tại là loại chó đáng yêu nhất mà nàng từng gặp, chắc hẳn dù là người phạm cũng không bài xích một chú chó đáng yêu như nàng, cố hết sức gần gũi?

Chương 86: Chó ở đâu ra (2)

Chỉ cần nàng có thể tiếp xúc gần gũi với đối phương, với lực lượng ngoại ma đặc thù của nàng, cho dù đối phương là cao nhân tuyệt thế vượt qua năm quan, ít nhất cũng có thể cảm ứng được đối phương có phải là người phạm hay không!

Sau đó, con chó Pomeranian màu trắng nhỏ nhắn đáng yêu này chạy ra từ trong ngõ hẻm, như một làn khói đuôi theo nam tử trẻ tuổi đã đi xa.

‘Đậu phộng, con chó nát này ngoại trừ đáng yêu thì không còn gì khác, chạy thật chậm!’

Nàng không nhận được tầm mắt đồng loại của mình ở trong lòng.

Thật ra dù nàng không sử dụng lực lượng ngoại ma, cho dù biến hóa ra cơ thể kém bản thể rất xa, nhưng lực lượng cũng cực mạnh, thậm chí còn có thể chạy nhanh hơn báo rất nhiều.

Nhưng như thế cũng quá dọa người, có khả năng bị người phạm và người tu hành phát hiện, dù bị người nào phát hiện cũng không có kết quả gì tốt.

Một lúc lâu sau, cuối cùng nàng đã đuổi kịp nam tử trẻ tuổi kia, vội vàng giả vờ thành thái độ nịnh nọt thân thiết, vui sướng phe phẩy cái đuôi lao tới, muốn giả vờ dùng đầu cọ bắp chân của loài người này một chút.

“Gâu gâu!”

Nhưng mà –

“Thứ gì thế?”

Lâm Chỉ Thủy nghe thấy tiếng chó sủa vang lên ở sau lưng, không nhận được giạt nẩy mình, chẳng lẽ nhà nào đó gần đây không buộc chặt chó dữ, lại thả ra rồi?

Hắn nhìn cũng không nhìn, vô thức đá ngược lại một cái –

Chó ở đâu ra, người đi luôn đi!

“Ngao ô!”

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, con chó Pomeranian nhỏ nhắn đáng yêu lập tức bị đá bay ra ngoài.

Lúc con chó Pomeranian bị đá bay đến giữa không trung, còn hơi đau lòng nghĩ: ‘Gia hỏa này bị làm sao thế? Ta đáng yêu như thế, sao hắn lại nỡ?’

Ngay lập tức, nàng lặn một vòng ở giữa không trung, vũng vàng rơi xuống mặt đất.

Đây là tôn nghiêm cuối cùng của mình, dù diễn kịch cũng phải làm đủ, cho dù nguy trang thành chó con, nhưng giả vờ thành một con chó nhỏ biết chút trò xiếc cũng không thành vấn đề... Nhỉ?

“Ày...”

Lúc này Lâm Chỉ Thủy mới nhìn rõ bản thân đã bay một bé chó nhỏ đáng yêu, không nhìn được ngạc nhiên, ho khan một tiếng, nói: “Thật xin lỗi, người không sao chứ?”

‘Sao người này lại nói xin lỗi ta? Điên rồi sao? Cũng không thể nhận ra ta chứ?’ Pomeranian hơi ngậy ngấn cả người.

Nàng chưa từng làm thú cưng của người phàm, cũng không biết người phàm có thể coi con chó là nhi tử nữ nhi.

“Đến đây.” Lâm Chỉ Thủy ngồi xổm trên mặt đất, cố gắng nở nụ cười thân thiết, phát ra âm thanh líu lo, vẫy tay với bé chó Pomeranian ở đằng xa, trong lòng vẫn hơi nghi ngờ.

Thoạt nhìn món đồ chơi nhỏ này cũng không quá thông minh, không phải bị đá đến chấn động não chứ?

‘Người đứng ở đó líu lo cái gì chứ, tưởng là trêu chim à? Ta là chó!’

Pomeranian dùng khí thế Thiên Cầu rống lên một câu ở trong lòng, sau đó đành hoảng phe phẩy cái đuôi nhỏ đáng yêu, hấp tấp chạy tới.

“Thật ngoan, chủ nhân của người không cần người nữa sao?” Lâm Chỉ Thủy đưa tay vuốt ve lông trên người Pomeranian.

‘Người đang làm cái gì thế? Người đang vuốt ve mèo à? Ta là chó!’

Pomeranian lại rống lên một câu ở trong lòng, nhưng cũng không nghĩ được nhiều như vậy, liền híp mắt giả vờ thành dáng vẻ hưởng thụ, sau đó bắt đầu vô cùng cẩn thận cảm nhận xem rốt cuộc gia hỏa này có phải là người phàm hay không.

Nếu là người tu hành, tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy, linh lực của người tu hành sẽ khiến lực lượng ngoại ma của nó sinh ra phản ứng.

Thế nhưng –

Không có phản ứng.

‘Quá tốt, gia hỏa này là người phàm! Ta chỉ cần lặng lẽ nuốt ký ức của hắn, nhiều nhất là khiến hắn biến thành đồ đàn, không cần phải mạo hiểm bị hắn phát hiện, cũng không cần trả giá đắt.’

Pomeranian âm thầm vui mừng, lập tức dừng hành động vẫy đuôi không có tôn nghiêm này lại, nhanh chóng nhìn xung quanh một chút, phát hiện không có người khác đi ngang qua, bắt đầu không ngừng giải phóng lực lượng ngoại ma thu lại đến cực hạn ở trong cơ thể, cũng không rảnh lo

áp chế kiếm ý còn sót lại, một luồng ánh sáng màu u lam mà người phạm không nhìn thấy dần nở rộ từ bên trong cơ thể.

Nàng cố ý trốn đến nơi này là để dưỡng thương, chỉ không ngờ lại có bất ngờ thế này.

Dù Vũ Lạc tiên tử cảm ứng được vị trí kiếm ý, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới, cũng đủ để nàng cắn nuốt trí nhớ của người phạm này sau đó chạy trốn!

“Sao con chó này lại cười?”

Lâm Chỉ Thủy hơi ngạc nhiên phát hiện, trên miệng con chó Pomeranian này lại hiện ra ý cười rõ ràng, thì ra gói biểu cảm trên mạng là thật?

Đúng lúc này, nụ cười trên mặt Pomeranian đột nhiên cứng đờ, trong chớp mắt đã dùng tốc độ nhanh nhất thu lại lực lượng ngoại ma, như một con chó nhỏ đáng yêu tìm được chủ nhân, tiếp tục phe phẩy đuôi, liếm láp ngón tay Lâm Chỉ Thủy để lấy lòng.

“Lâm tiên bối, thật trùng hợp.”

Chỉ nghe thấy một giọng nam trong trẻo ẩn chứa sự kích động và căng thẳng, đột nhiên vang lên ở sau lưng.

Lâm Chỉ Thủy quay lại nhìn, chỉ thấy một đại gia khoảng 50 tuổi, mái tóc chải ngược ra sau trẻ đẹp lịch sự, thái dương hơi có vẻ hoa râm, khí chất nho nhã đẹp trai, đang đứng ở sau lưng của hắn, ánh mắt hơi lo lắng không yên và cung kính nhìn hắn.

Chương 87: Vô tình gặp được (1)

Khỏe môi Lâm Chỉ Thủy hơi giật giật.

Tuy hẳn không biết vị đại gia đẹp trai rất có khí chất này, nhưng hai ngày trước Yên Thủy Thủy nhớ hẳn giúp đỡ tìm người, hẳn từng xem ảnh chụp của vị đại gia đẹp trai này.

Không cần nghĩ cũng biết, người này chính là lão đại gia nghèo túng mà hẳn gặp được dưới đường hầm vào hai ngày trước.

Thế là, hẳn giả vờ như không biết, xoay người lại, ôm lấy con chó Pomeranian ngây ngốc rất đáng yêu này, đặt ở trong ngực nhẹ nhàng an ủi, dường như con chó nhỏ này cũng rất thích hẳn, lại ngoan ngoãn tùy ý để hẳn an ủi.

Pomeranian thành thật ngồi trong ngực Lâm Chỉ Thủy, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm: ‘May mà vừa rồi không hiện ra nguyên hình, nếu bị lão đầu người phạm này phát hiện, vậy thì nguy... Vẫn nên tiếp tục giả vờ làm chó đi, chờ lão đầu người phạm này rời đi, gia hỏa này đưa ta đến nơi vắng vẻ một chút, lại cắn nuốt ký ức của hẳn.’

Nàng lập tức hơi ngạc nhiên: ‘Cũng không đúng, ta vốn là chó, cần phải giả vờ cái gì...’

Tất nhiên đại gia đẹp trai này là Chúc Thừa Hòa.

Lúc này lão hơi lo lắng không yên.

Lão nghe Yên Thủy Thủy nói Lâm tiên bối không muốn gặp lão, hai ngày nay lão cố gắng đi dạo quanh khu này, hoàn toàn che giấu hơi thở, muốn vô tình gặp gỡ Lâm tiên bối một chút, không ngờ vô tình gặp thì có vô tình gặp, nhưng dường như Lâm tiên bối không muốn để ý đến lão lắm?

“Lâm... Tiên sinh.”

Chúc Thừa Hòa cung kính lễ phép nói: “Tại hạ là Chúc Thừa Hòa, hai ngày trước chúng ta đã từng gặp nhau, ngài còn nhớ chứ?”

Lão muốn gọi Lâm tiên bối, nhưng nghĩ đến Yên Thủy Thủy từng nói, vị Lâm tiên bối này thích nguy trang thành người phạm, cũng tuân theo quy củ phạm trần, vẫn nên gọi Lâm tiên sinh thì tốt hơn chút.

Sau khi Lâm Chỉ Thủy ôm chó đứng lên, lắc đầu nói: “Không nhớ rõ.”

Chúc Thừa Hòa lập tức thấy ngạc nhiên, lập tức không nhận được chữ thề ngay tại chỗ.

“Khụ, chỉ đùa chút thôi.”

Lâm Chỉ Thủy cũng biết không thể giả vờ không nhận ra, cười ha ha nói: “Người chính là lão đầu nằm một chỗ chờ chết, còn muốn quả đào.”

Dù sao lần trước hắn cũng không nói tiếng người với một lão gia hỏa một lời không hợp liền muốn chết muốn sống này, cũng không cần phải khách sáo nữa, hắn không thích kiểu lão nhân tùy hứng làm ầu, còn làm hại người nhà lo lắng.

“Đúng vậy, đúng vậy, ngày đó nhờ có ngài chỉ điểm và giúp đỡ, mới để tại hạ giành được cuộc sống mới.”

Chúc Thừa Hòa liên tục gật đầu, mặc dù nghe lời nói này của Lâm tiên bối không quá thân thiện, nhưng chỉ mong để ý đến lão, là lão đã rất hài lòng.

“Việc nhỏ, không cần để trong lòng.” Lâm Chỉ Thủy khẽ lắc đầu, liền cúi đầu xuống nghịch móng vuốt của con chó nhỏ.

Không phải chỉ là mấy câu canh gà cho tâm hồn cao cấp thôi à, hắn chỉ cần vợ vét trong bụng một cái, là có thể tùy tiện bịa ra một đồng lời không giống nhau.

Về phần quả đào kia, mặc dù ăn ngon, nhưng cũng chỉ là một quả đào mà thôi.

“Lâm tiên sinh...”

Chúc Thừa Hòa cũng nhận ra vị tiên bối tiên gia này không muốn để ý đến mình, lập tức nói: “Hai ngày trước ngài có ân giúp ta sống lại, tại hạ suốt đời khó quên, nếu ngài có gì cần ta ra sức, cứ việc dặn dò.”

“Không cần, người có thể giúp ta cái gì chứ?” Lâm Chỉ Thủy cũng không ngẩng đầu lên tùy ý nói: “Nếu không người trả lại quả đào kia cho ta cũng được.”

“Điều này...”

Chúc Thừa Hòa sững sốt, tiểu bàn đào này lại là trân phẩm của tiên gia, lão đi đâu tìm đây?

“Được, ta chỉ đưa một chút thôi, chỉ là một quả đào, ta chưa nhỏ mọn đến mức như vậy.” Lâm Chỉ Thủy lắc đầu cười một tiếng, xem ra lão đại gia này tưởng nhầm hắn muốn lão phun quả đào ra.

Lúc này Chúc Thừa Hòa mới thở phào nhẹ nhõm, nói: “Lâm tiên sinh ngài có đức độ, khẳng khái tốt bụng, tại hạ thật sự rất bội phục, ngày đó nghe ngài dạy bảo một hồi, tại hạ cũng được lợi rất nhiều, thật sự không biết nên cảm ơn ngài như thế nào.”

“Không cần.”

Lâm Chỉ Thủy gãi cái bụng thịt của Pomeranian, thuận miệng nói: “Người giải quyết tốt chuyện của mình trước đi, ta nói nhiều với người như vậy, cũng không thể là vô ích chứ?”

Hắn cũng không để ý đến lời cảm ơn của lão đại gia này, hôm trước còn chán nản như khắt cái, vừa nhìn cũng là gặp sự đả kích nặng nề như là phá sản, bây giờ lại coi trọng mặt mũi như thế, có lẽ cũng là vẻ ngoài ngăn nắp, trên thực tế trong túi quần còn sạch sẽ hơn trên mặt.

Nhìn thấy loại người này nên trốn xa một chút thì tốt hơn, đừng dính líu quan hệ gì, biết đâu ngày nào đó lại là một rắc rối.

“Những lời ngài nói, tại hạ đều hiểu.” Chúc Thừa Hòa vội vàng gật đầu.

Lão biết, Lâm tiên bối có ý muốn hắn trân trọng thời gian, đừng sống uổng phí, sớm ngày tu hành vượt qua năm quan, để lão đừng uổng phí 500 năm thọ nguyên của tiểu bàn đào.

Pomeranian nằm trong ngực Lâm Chỉ Thủy nghe cuộc đối thoại của hai người, đầu óc cũng hơi mơ hồ.

Sao cách nói chuyện của người hiện đại này cũng nửa cổ nửa không thế?

Chương 88: Vô tình gặp được (2)

Hơn nữa, sao lão đầu tử này lại cung kính có lễ nghĩa với người trẻ tuổi kia như thế, có lẽ gia hỏa này là đời thứ hai gì đó sao?

‘Loài người thật là phức tạp.’ Nàng thầm lẩm bẩm.

“Hiểu rõ thì tốt, đi thôi, người làm việc của người đi, đừng chậm trễ thời gian.”

Lâm Chỉ Thủy khoát tay, liền ôm một con chó về mặt mơ hồ, xoay người đi về phía cửa tiệm tranh chữ của nhà mình.

Chúc Thừa Hỏa cũng không dám nhiều lời, chỉ có thể cung kính hành lễ tiễn biệt: “Vây Lâm tiên sinh ngài đi thong thả.”

Lão rất tự hiểu lấy mình.

Cho dù ở trước mặt người khác, lão là cao nhân đương thời tu hành đến thiên quan thứ năm, nhưng lão hiểu rất rõ ràng, ở trong mắt một đại năng tiên gia như Lâm tiên bối, lão chỉ là một con sâu cái kiến hơi khỏe mạnh mà thôi, dù khiêm tốn lễ phép đến thế nào cũng không đủ.

Ngay cả bàn đào cũng có thể tùy ý tặng cho người, tầm cao cảnh giới và địa vị của vị Lâm tiên bối này, sao lão dám tùy ý phỏng đoán?

‘Cao nhân tiên gia đúng là không phải tầm thường...’

Chúc Thừa Hỏa đưa mắt nhìn bóng lưng Lâm tiên bối rời đi, không nhịn được âm thầm thở dài, trong lòng lại hơi do dự, có nên lặng lẽ xem Lâm tiên bối đang ở đâu không?

Lão đứng tại chỗ do dự một lúc, vẫn quyết định không làm phiền Lâm tiên bối, nếu không chọc Lâm tiên bối cảm thấy không vui, vậy thì nguy.

Lúc Chúc Thừa Hỏa đang chuẩn bị rời đi, linh giác khẽ động, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Chỉ thấy trên bầu trời có một đạo kiếm quang và một vệt ánh sáng vàng trong kết giới thần ẩn thuật, giấu giếm đông đảo người trần trên mặt đất, như sao băng xẹt qua bầu trời, nhanh chóng bay về phía này.

Ngay lập tức, hai vệt sáng rơi xuống trước mặt lão.

Ánh sáng tản đi, một người là nữ tử mặc đồ trắng khuôn mặt lạnh lùng, một người là thanh niên đầu trọc Phật quang hào hùng.

“Vũ Lạc tiên tử, Hàng Long tôn giả.” Chúc Thừa Hỏa mỉm cười mở miệng chào, nói: “Sao các ngươi lại đến đây?”

“Chúc lão ca.”

Sau khi nữ tử mặc đồ trắng “Vũ Lạc tiên tử” nhìn lướt qua xung quanh, nhíu mày nói: “Không phải lúc trước ta đã truyền tin nói qua với người sao? Ta để lại kiếm ý của ta ở trong nguyên linh Thiên Cầu, chỉ cần nó thúc giục lực lượng ngoại ma, ta sẽ có thể cảm ứng được vị trí của nó, ta vừa cảm nhận được Thiên Cầu này thúc giục lực lượng ngoại ma ở ngay chỗ này, vì vậy ta và Hàng Long mới chạy tới bằng tốc độ nhanh nhất.”

Thanh niên đầu trọc “Hàng Long tôn giả” hỏi: “Chúc đạo hữu, người đến đây lúc nào? Có nhìn thấy Thiên Cầu này không?”

“Chưa từng thấy.” Chúc Thừa Hòa trực tiếp lắc đầu nói: “Ta cũng vừa đến đây, trùng hợp... Gặp một người quen, nhưng cũng chưa từng thấy tung tích ngoại ma.”

“Chẳng lẽ Thiên Cầu chỉ đi ngang qua nơi này?” Vũ Lạc tiên tử hơi nhíu mày, nói: “Vậy Thiên Cầu chỉ vận dụng lực lượng ngoại ma trong nháy mắt, chỉ có một khoảnh khắc không áp chế kiếm ý của ta, ta cũng khó có thể xác định tung tích dấu vết.”

Hàng Long tôn giả cau mày nói: “Gần đây cũng có khá nhiều người phạm, nếu nó trà trộn trong số những người phải này, thì phải tìm kiếm thế nào?”

Chúc Thừa Hòa lại hơi nghi ngờ, hỏi: “Vũ Lạc tiên tử, người chắc chắn ngoại ma mới xuất hiện ở đây không lâu?”

“Đó là đương nhiên.” Vũ Lạc tiên tử gật đầu nói.

“Vậy thì kỳ lạ...”

Chúc Thừa Hòa khẽ nhíu mày.

Đúng là hơi thở ngoại ma rất mơ hồ, nếu không phải gần ngay trước mắt, rất khó cảm ứng được sự tồn tại của nó.

Nhưng vị Lâm tiên bối kia vừa ở ngay chỗ này, một cao nhân tiên gia như Lâm tiên bối, nếu ngoại ma kia không hoàn toàn che giấu hơi thở, sao Lâm tiên bối lại không phát hiện được chứ?

‘Chẳng lẽ... Cao nhân tiên gia cũng có lúc lơ là sơ suất sao?’

Chúc Thừa Hòa thấy hơi khó hiểu.

Một tiên bối tiên gia như vậy, một khi phát hiện tung tích của ngoại ma, chỉ là một con Thiên Cầu, e rằng sẽ bị diệt sát trong nháy mắt...

Hả?

Lão đột nhiên khẽ giật mình, lập tức hiểu rõ.

Có lẽ là... Sở dĩ hơi thở Thiên Cầu chỉ xuất hiện trong chớp mắt, là vì trong chốc lát nó để lộ hơi thở, đã bị Lâm tiên bối nhất niệm diệt sát?

Thì ra là thế, đã nói mà, một tiên bối tiên gia như thế sao lại có lúc lơ là sơ suất chứ?

Nghĩ đến đây, Chúc Thừa Hỏa không nhịn được cười, liền lắc đầu cười nói với hai người Vũ Lạc tiên tử và Hàng Long tôn giả: “Yên tâm đi, các ngươi không cần tìm ngoại ma kia, nó đã không còn sức uy hiếp nữa.”

“Ồ? Vì sao?”

Vũ Lạc tiên tử ngạc nhiên nhìn Chúc Thừa Hỏa, thấy hơi khó hiểu.

Chúc Thừa Hỏa đang muốn nói chuyện, đã thấy khuôn mặt xinh đẹp của Vũ Lạc tiên tử hiện ra vẻ sợ hãi, giọng nói dịu dàng quát lên: “Lại xuất hiện! Ta cảm ứng được vị trí của ngoại ma này! Ở ngay gần đây!”

“Hả?” Chúc Thừa Hỏa ngây ngẩn cả người.

Xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ Lâm tiên bối còn chưa diệt sát Thiên Cầu đó sao?

Chờ chút! Ngay gần đây?

Vừa rồi trong ngực Lâm tiên bối cũng có một con chó nhỏ ngoan ngoãn, chẳng lẽ Lâm tiên bối hẳn...

Lúc này, trong đầu Chúc Thừa Hỏa đột nhiên lóe lên một suy nghĩ không thể tưởng tượng nổi.

Chương 89: Pomeranian tuyệt vọng (1)

Trong con ngõ vắng vẻ, Lâm Chi Thủy vừa ôm Pomeranian đi về phía cửa tiệm tranh chữ nhà mình, vừa xoa đầu của nó, tự nhủ: “Người đã là con chó không ai muốn, vậy ta sẽ đưa người về nhà, qua mấy ngày nữa nếu chủ nhân của người tìm tới, ta sẽ trả người về, trước hết trong khoảng thời gian này cứ bắt người về thí nghiệm một chút đi.”

Khuôn mặt đáng yêu của con chó Pomeranian hơi ngây ngốc: ‘Thí nghiệm? Thí nghiệm cái gì? Không phải người phàm này là biến thái chứ?’

Thế nhưng nàng vẫn đang hoảng nằm sấp trong ngực Lâm Chi Thủy, cũng không làm gì.

Bởi vì nàng vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của người phàm khác ở quanh đây, nơi này cũng không thích hợp ra tay, hơn nữa vừa rồi nàng sử dụng lực lượng ngoại ma, không thể hoàn toàn ngăn chặn kiếm ý của Vũ Lạc tiên tử ở trong cơ thể, biết đâu Vũ Lạc tiên tử và Hàng Long tôn giả đã đuổi đến đây.

Nếu lúc này còn để lộ hơi thở, vậy là xong đời.

Vì vậy, nàng quyết định chờ một chút, chờ sau khi người phàm xung quanh đây rời đi, lại tìm cơ hội cắn nuốt ký ức của hắn!

Tạm thời... Trước hết cứ chịu đựng sự quấy rối của người phàm này chút đã.

Chỉ chốc lát sau, Lâm Chi Thủy đã ôm con chó nhỏ đi đến cửa tiệm tranh chữ nhà mình ở trên con đường kia, từ xa xa đã có thể nhìn thấy cửa tiệm và cây tùng nhỏ trước cửa.

Pomeranian ở trong ngực hắn lại vẹo một cái ngẩng đầu nhỏ lên, mắt chó ngốc nhìn chằm chằm về phía cửa tiệm tranh chữ, cứ như phát hiện ra sự ngạc nhiên chấn động nào đó.

‘Vầy lân Ân Long đột nhiên trở nên nóng như thế, chẳng lẽ... Ân Long Châu đang ở ngay trong tiệm tranh chữ này?’

Nàng cảm nhận được vầy lân Ân Long giấu trong cơ thể, phát hiện nhiệt độ của nó càng ngày càng cao, trong lòng không nhịn được mừng như điên nhìn về phía cửa tiệm tranh chữ.

Chẳng trách người phàm này lại từng tiếp xúc với Ân Long Châu, thì ra Ân Long Châu ở ngay trong tiệm của hắn!

Nàng càng kích động vui mừng hơn.

Nhìn thế này, nàng cũng không cần mạo hiểm cắn nuốt ký ức của người phạm này, chỉ cần tìm cơ hội trực tiếp trộm Ân Long Châu đi là được!

“Kích động cái gì chứ? Trong tiệm của ta cũng không có thức ăn cho chó, về nhà sẽ cho người ăn.”

Lâm Chỉ Thủy phát hiện hình như Pomeranian hơi kích động, không khỏi đưa tay ra xoa đầu của nó.

‘Hừ, nể mặt một người phạm như người giúp ta tìm được Ân Long Châu, người muốn xoa thì xoa đi, coi như ta khen thưởng cho người.’ Nàng thảm lắm bả.

Chỉ chốc lát sau, hắn đã đi đến phía trước cửa tiệm tranh chữ nhà mình.

Lúc đang muốn mở cửa, lại phát hiện hình như đất đai dưới tán cây bên cạnh cửa hơi bị xói lên, còn có chút vụn đất bắn ra ngoài vòng tròn đất đai, thoạt nhìn hơi lộn xộn.

“Có lẽ nha đầu Thủy Thủy kia không sơ ý như thế... Có lẽ lại là hùng hài tử trong gia đình gần đây...”

Lâm Chỉ Thủy hơi im lặng, suy nghĩ một chút, quyết định đợi lát nữa viết tám bảng treo ở trên cây, đề phòng hùng hài tử làm loạn.

Một tay ôm chó, một tay lấy chìa khóa ra mở cửa, lập tức đi vào trong tiệm.

Pomeranian ở trong ngực Lâm Chỉ Thủy chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấy quả cầu thủy tinh được bày ở trên bàn sách, cũng cảm nhận được vảy lân Ân Long ở trong cơ thể trở nên rất nóng bỏng, đôi mắt chó không nhìn được sáng lên.

Nàng nhìn kỹ lại, phát hiện lại có thể nhìn thấy một pho tượng bạch long uốn lượn ở trong quả cầu thủy tinh, quanh người bao phủ sương mù màu trắng, chỉ tự nhiên tỏa ra sự dao động nhàn nhạt, cũng đủ để khiến người phạm không thể tới gần.

Không hề nghi ngờ gì –

Đây chính là Ân Long Châu một bộ phận trong “Ân Long Huyền Thế Trận” mà chủ thượng đang tìm kiếm.

Nàng hơi hưng phấn kích động, chỉ cần mang Ân Long Châu này trở về, sẽ được chủ thượng khen ngợi, không chỉ có thể nâng cao lực lượng một lần nữa, còn có thể lấy được sự tự do thật sự.

Nếu không phải người phạm này đang nhìn nàng, nàng cũng hận không thể bước tới cướp đi Ân Long Châu ngay bây giờ.

Sau khi Lâm Chỉ Thủy đặt balo lệch vai lên bàn, dùng hai tay nâng Pomeranian lên, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Người đi sang một bên nghịch đất

trước đi, không cho phép đi ị đi tiểu, không cho phép nhảy lung tung, biết chưa?”

‘Ta là một ngoại ma cao quý! Sao lại đi bài tiết chứ!’ Thiên Cầu trong lòng Pomeranian nổi giận gầm lên một tiếng, lập tức khéo léo phe phẩy đuôi, gâu một tiếng.

“Ồ, hy vọng người có thể làm được.”

Lâm Chỉ Thủy thấy tiểu gia hỏa này vẫn rất có nhân tính, không thể nhìn được cười, thả nó xuống mặt đất.

Thế nhưng, Pomeranian cũng chỉ ngoan ngoãn ngồi trên sàn nhà, ngửa đầu nhìn hấn, như không có ý đi nghịch đất.

“Ta viết mấy chữ trước đã.”

Lâm Chỉ Thủy cũng mặc kệ nó, lấy chiếc bút lông yêu quý ở trong túi ra, bắt đầu bày giấy mài mực.

Sau một lúc lâu, mực nước được chuẩn bị kỹ càng, hấn cầm bút lông ở bên cạnh, dùng đầu bút chấm vào mực nước, liền nâng bút lên bắt đầu viết chữ trên giấy, chuẩn bị viết bốn chữ lớn “Cấm đến gần”(1), đề phòng hùng hài tử đến làm loạn.

(1) Nguyên văn trong tiếng Trung là 禁止靠近, vì vậy là bốn chữ.

Trong tiệm cũng không có chiếc bút nào thật to, chiếc bút lông yêu quý của mình đã là cỡ chữ lớn nhất, chỉ cần viết chậm một chút là được.

Sau khi hấn viết chữ “Cấm” đầu tiên, thỏa mãn đánh giá một lúc, lúc này mới chấm đầu bút đã hơi khô mực, đang định tiếp tục viết, lại cảm thấy hơi buồn tiểu, hấn do dự một chút, liền đặt bút lông xuống, chuẩn bị đi giải quyết vấn đề của thân.

Cũng không biết xảy ra chuyện gì, hai ngày nay cứ như uống thuốc xổ và thuốc lợi tiểu vậy, bông đái và dạ dày hơi thông suốt quá mức, tinh thần cũng càng ngày càng tốt.

Nhưng gần đây làm việc và nghỉ ngơi có quy luật, lại kiên trì uống nước nóng, vì vậy loại bỏ tạp chất trong người?

“Ta rời đi một chút, người phải ngoan ngoãn, không cho phép làm đổ mực nước, nếu không ta sẽ biến người thành chó đen.” Lâm Chỉ Thủy không quên cảnh cáo Pomeranian một tiếng.

Pomeranian ngồi xồm trên mặt đất, lè lưỡi, phe phẩy đuôi, dáng vẻ ngoan ngoãn đàng hoàng.

Chương 90: Pomeranian tuyệt vọng (2)

Lúc này Lâm Chỉ Thủy mới bước vòng qua bình phòng, đi nhà vệ sinh.

Ngay lúc cánh cửa phòng vệ sinh đóng lại, Pomeranian đứng bật dậy.

‘Cơ hội tốt, nhân lúc này mang Ân Long Châu đi!’

Nàng nhẹ nhàng nhảy lên, lại mạnh mẽ nhanh nhẹn nhảy lên bàn đọc sách, nhảy đến bên cạnh Ân Long Châu, sau đó đưa một đôi móng vuốt tinh xảo về phía Ân Long Châu trên bàn, chuẩn bị ôm đi, lại tranh thủ thời gian chuồn đi, tìm một chỗ biến thành dáng vẻ người khác, là có thể rời khỏi nơi này.

Chủ yếu là bây giờ không biết chừng Vũ Lạc tiên tử và Hàng Long tôn giả đang ở gần đây, nó cũng không dám sử dụng lực lượng ngoại ma.

Ngay khoảnh khắc móng của nó chạm vào quả cầu thủy tinh –

Tờ giấy tuyên thành trên bàn như cảm ứng được điều gì đó, đột nhiên bay lên, không gió mà bay, run rẩy dữ dội.

“Cấm.”

Ngay lúc này, một giọng nói bình tĩnh lại lạnh lùng hùng vĩ đột nhiên vang lên, cứ như quanh quần ở đáy lòng, âm vang rung động trong thần hồn của nàng.

‘Đây là cái gì?’

Nàng quá sợ hãi, cũng phân biệt được... Hình như đây là giọng nói của người phạm kia?

Nét mực của chữ “Cấm” thật to trên giấy tuyên thành còn chưa khô hẳn, lúc này đột nhiên tỏa ra ánh sáng rực rỡ, chỉ thấy chữ “Cấm” to khoảng cái đầu tỏa ra ánh sáng, đột nhiên bay ra từ trên tờ giấy, bồng bềnh in lên trên người Pomeranian, trong chớp mắt đã biến mất vào trong cơ thể không thấy gì nữa.

‘Hả?’

Pomeranian ngơ ngác, lập tức cảm thấy dường như lực lượng ngoại ma ở trong cơ thể đọng lại, trở nên trì trệ.

Còn không đợi nàng làm gì, chữ mực lại bay ra một chữ “Cấm” to lớn tỏa sáng, lại bay về phía nàng.

‘Đây là thứ đồ chơi gì?’

Nàng vội vàng nhảy ra muốn né tránh, nhưng chữ “Cấm” như được ánh sáng tạo ra này lại có linh tính, trong chớp mắt đã lướt qua một đường vòng

cung trên không trung, đuổi kịp nàng, thoải mái khắc lên người của nàng, khiến lực lượng ngoại ma trong cơ thể nàng lại trì trệ hơn mấy phần.

Cấm!

Cấm!

Cấm!

Ngay lập tức, lại liên tục có mấy chữ “Cấm” bay ra, liên tục khắc lên người Pomeranian, mặc kệ nàng trốn tránh như thế nào cũng không thể né tránh được, không ngừng hòa vào trong cơ thể của nàng.

Ngay lúc chữ “Cấm” thứ chín bay ra ngoài, khắc lên trên người Pomeranian, nàng lập tức cảm thấy cả người cứng đờ, ngã xuống trên mặt đất, lực lượng ngoại ma vốn ngang ngược ở trong cơ thể, lúc này nàng hoàn toàn không cảm nhận được chút tung tích nào, cứ như bị phong ấn!

Sau đó, bức tự thiếp này lại quay về trên bàn sách, chỉ là nét mực hơi nhạt đi.

“Gâu gâu! (Xảy ra chuyện gì!)”

Pomeranian bò lên, vô thức gào hét một tiếng, lại chỉ phát ra tiếng cho con sủa yếu ớt, thậm chí còn hơi đáng yêu.

Nàng ngơ ngác, lập tức thử biến thành người, nhưng... Hoàn toàn không thể cảm ứng được lực lượng ngoại ma, nên biến thành người thế nào?

Nàng hoàn toàn ngây dại.

Hơn nữa, dường như nàng cảm thấy kiếm ý trong cơ thể cũng bị lực lượng phong ấn thần bí kia bài xích, trong khoảnh khắc đã thả ra ngoài, rất nhanh đã biến mất không thấy.

Dù kiếm ý đã tiêu tan, nhưng đã bị thả ra ngoài, cũng có nghĩa sẽ bị Vũ Lạc tiên tử cảm ứng được!

Nàng lập tức tỉnh táo lại, đột nhiên nhảy lên bàn đọc sách, một đôi tay chó ôm lấy viên “Ẩn Long Châu” có hình dáng quả cầu thủy tinh ở trên bàn, lao ra bên ngoài cửa tiệm tranh chữ.

Dù lực lượng ngoại ma của nàng đã bị phong ấn, nhưng chỉ dựa vào lực lượng xác thịt sau khi biến hóa, tốc độ còn nhanh hơn con báo bình thường.

Hơn nữa bây giờ kiếm ý đã bị tiêu trừ, Vũ Lạc tiên tử cũng không thể tìm thấy nàng!

Chỉ cần nàng chạy đi trước khi Vũ Lạc tiên tử đuổi tới, mang theo Ẩn Long Châu nhanh chóng rời khỏi nơi này, tìm một chỗ ẩn nấp, dù là Vũ Lạc tiên tử, cũng rất khó tìm được một con chó nhỏ như nó!

Sau này, chỉ cần nghĩ cách gặp được chủ thượng, tin tưởng chủ thượng nhất định có thể loại bỏ phong ấn đáng chết này cho nàng!

Thế nhưng, ngay lúc nàng ôm Ân Long Châu lao ra khỏi cửa tiệm tranh chữ –

“Vù!”

Một âm thanh như trường tiên xé rách không khí đột nhiên vang lên, nàng chỉ cảm thấy trước mắt có một khoảng bóng râm che xuống, lập tức phát hiện một thân cây mềm mại cứng cỏi như dây leo, đón đầu quất vào người của nàng.

Pomeranian nho nhỏ bị quất một cái thật mạnh như thế, đập xuống mặt đất như châu chấu, trực tiếp va đầu vào chiếc bàn đá ở khoảng đất trước cửa.

May mắn cơ thể nàng mềm mại rắn chắc, nếu không phải sàn nhà vỡ ra, thì cũng là nàng bị thương.

Dù như thế, nàng cũng bị ngã đến choáng váng mặt mày, sau khi loạng chạng đứng lên, lúc này mới phát hiện kẻ đầu sỏ chính là cây tùng nhỏ ở cửa!

Sau khi cây tùng nhỏ kia dùng một nhánh cây như là bàn tay tát bay nó, một nhánh cây khác lại vững vàng đỡ quả cầu thủy tinh rơi xuống, dùng nhánh cây đỡ quả cầu thủy tinh, không ngừng duỗi dài vào trong phòng, sau khi nhẹ nhàng đặt lại đúng vị trí cũ trên bàn sách không hề thay đổi, lúc này mới rút về.

Ngay lập tức, trên thân cây hiện ra một khuôn mặt thiếu nữ xinh xắn đáng yêu, như đang nói thầm, chậm chạp nói với con chó nhỏ: “Không cho phép trộm đồ.”

Ngay sau đó, khuôn mặt biến mất, trở lại như bình thường.

Cơn gió nhẹ nhàng, cây tùng lay nhẹ, cứ như tất cả việc vừa rồi chỉ là ảo giác.

Pomeranian ngậy người trên mặt đất, ngốc nghếch ngồi tại chỗ, cũng không tiếp tục thử hoặc là trực tiếp bỏ trốn.

Bởi vì...

Nàng đã nhìn thấy ba bóng người ở xa xa đang đi về phía này, Vũ Lạc tiên tử, Hàng Long tôn giả, còn có đại gia đẹp trai trước đó tên là Chúc Thừa Hòa.

“Ồ, sao ngươi lại chạy ra ngoài?”

Lúc này, nàng lại nghe thấy sau lưng vang lên một giọng nói ôn hòa mang theo ý cười, cứng đờ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lâm Chỉ Thủy đang

mím cười đi về phía này.

Trong lòng nàng đột nhiên run lên.

Chữ “Cấm” thần bí khó lường kia, cũng do gia hỏa thoát nhìn như người phạm ở trước mắt viết ra, nàng lại không cảm nhận được đối phương là người tu hành, vậy cũng chỉ có thể nói rõ một điều –

Cảnh giới của đối phương đã vượt ra khỏi phạm trù người tu hành thế gian!

Tiên?

Nghĩ đến chữ này, nàng như biến thành một con chó đá, hoàn toàn tuyệt vọng.

Chương 91: Để chủ nhân của nó tự đến tìm ta (1)

“Thiên Cầu này ở ngay trong cửa tiệm nhỏ phía trước.”

Vũ Lạc tiên tử hơi nhíu mày, nhìn cửa tiệm tên là “Hà Minh Hiên” cách đó không xa.

Nàng cong ngón tay búng một cái, một tia sáng vô hình bay lên không trung, rủ xuống như rèm châu, một kết giới phong cầm hơi có vẻ mơ hồ đã thành hình.

Ngay lập tức, nàng nhẹ nhàng lắc tay áo dài một cái, một phi kiếm khéo léo đẹp đẽ trượt xuống từ trong tay áo, đầu ngón tay bám kiếm quyết, đã có thể thúc đẩy sự tấn công của phi kiếm bất cứ lúc nào.

“Thiên Cầu này lại dám can đảm để lộ hơi thở?”

Hàng Long tôn giả ở bên cạnh nàng hừ lạnh một tiếng, “Không biết trời cao đất rộng, còn ở lại nơi này? Căn bản không để ta vào mắt!”

Vũ Lạc tiên tử nhíu mày nói: “Nó gian xảo như vậy, lại dám để lộ hơi thở, chẳng lẽ có mai phục?”

“Mai phục?” Hàng Long tôn giả nói: “Ba người chúng ta hợp lại, dù là những dị thú ngoại ma đứng đầu như Quỷ Ngưu, Thao Thiết, Ba Xà mai phục, chưa chắc đã có thể bắt được chúng ta, trừ khi là chân ma ngoại đạo hình người bẩm sinh, nhưng có thể sao?”

Vũ Lạc tiên tử nhẹ nhàng gật đầu.

Thiên Cầu thuộc hàng thượng đẳng trong dị thú ngoại ma, dưới tình huống bình thường thực lực cũng gần bằng ngoại ma thiên quan thứ năm, ngày thường là người tu hành thiên quan thứ tư bị người phạm phát hiện, mới có thể dẫn đến ngoại ma thể này.

Ngoại ma vốn là khắc tinh của người tu hành, một khi người tu hành thiên quan thứ tư gặp được ngoại ma có thực lực gần bằng thiên quan thứ năm, tất nhiên khó thoát khỏi cái chết.

Đứng đầu trong dị thú ngoại ma, có Ba Xà, Quỷ Ngưu, Thao Thiết cùng đủ loại, thực lực càng gần với cao nhân tuyệt thế vượt qua năm quan, ngày thường chỉ có người tu hành thiên quan thứ năm như bọn họ, bị người phạm phát hiện mới có thể dẫn tới ngoại ma đứng đầu như thế.

Về phần cao nhân tuyệt thế vượt qua năm quan, một khi bị người phạm phát hiện, sẽ dẫn đến “Chân ma ngoại đạo” giáng lâm, vậy thật sự là họa kiếp!

Một ngoại ma đáng sợ như thế, cũng chỉ có thần tiên thật sự mới có thể đối phó.

Nếu chỉ là dị thú ngoại ma đứng đầu, nàng có chí bảo phi kiếm truyền thừa đạo thống, Chúc Thừa Hỏa cũng có một chí bảo, Hàng Long tôn giả lại ngang tàng không sợ chết, dưới tình huống ba đánh một, ít nhất cũng có thể tự vệ.

“Hà? Chúc lão ca đâu? Sao lại chậm như vậy?”

Vũ Lạc tiên tử chợt phát hiện Chúc Thừa Hỏa lại không đi cùng, không nhìn được quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện Chúc Thừa Hỏa đang chậm rãi từ từ đi về phía này, trên mặt hiện ra ý cười ung dung.

“Chúc đạo hữu, sao ngươi lại lười biếng như thế?” Hàng Long tôn giả khẽ cau mày nói.

Chúc Thừa Hỏa cười một tiếng, chỉ hỏi: “Vũ Lạc tiên tử xác định được vị trí của Thiên Cầu chưa?”

“Có lẽ ở trong cửa tiệm tranh chữ kia.”

Vũ Lạc tiên tử chỉ một cửa tiệm bình thường ở cách đó không xa, nói: “Dù linh giác của ta không phát hiện Thiên Cầu này, nhưng ta cứ hạ kết giới phong cấm trước tiên, Thiên Cầu này không có đường để trốn, chắc hẳn nó đang trốn trong cửa tiệm tranh chữ, chỉ là... Ta hơi lo lắng, hình như Thiên Cầu này có ý dụ chúng ta đến, có phải là cạm bẫy ngoại ma không?”

“Cạm bẫy ngoại ma? Không thể nào.” Chúc Thừa Hỏa lắc đầu cười một tiếng, nói: “Đi qua nhìn một chút là biết.”

Vũ Lạc tiên tử không nhìn được hơi nghi ngờ, sao Chúc Thừa Hỏa lại chắc chắn như vậy?

“Vũ Lạc tiên tử, đừng lo lắng.” Hàng Long tôn giả nói: “Dù là ngoại ma như Thao Thiết, ba người chúng ta hợp lại, vẫn có thể tự vệ trong khoảng thời gian ngắn, đủ để mời Không Trần đại sư chạy tới.”

Đôi mắt đẹp của Vũ Lạc tiên tử sáng lên, lập tức yên tâm hơn nhiều, gật đầu nói: “Đã có cao nhân tuyệt thế vượt qua năm quan như Không Trần đại sư chi viện, vậy ta yên tâm, đến đó xem chút đi.”

Chúc Thừa Hỏa chỉ mỉm cười tự nhiên.

Lúc này, ba người đi đến cửa tiệm tranh chữ nho nhỏ này.

Chưa đi được bao xa, ba người đã nhìn thấy một con chó nhỏ lông trắng xinh xắn đáng yêu chạy như bay từ trong nhà ra, hai móng vuốt còn ôm một quả cầu thủy tinh, nhưng cây tùng ở trước cửa tiệm lại đột nhiên bắt đầu chuyển động, cứ như là người cây, đầu tiên dùng một tay đánh con chó nhỏ

lông trắng này ngã xuống đất, sau đó đỡ lấy quả cầu thủy tinh kia, đặt vào trong phòng, nhanh chóng khôi phục bình thường.

Nhìn thấy tình cảnh này, ba người lập tức ngây ngẩn cả người, hơi không dám tin vào đôi mắt của mình, nhìn chăm chăm vào cây tùng kia.

“Kia... Kia là Thụ yêu?” Hàng Long tôn giả mở to hai mắt nhìn.

“Sao có thể? Từ sau đại kiếp thượng cổ, giữa thiên địa không còn ‘Yêu’ nữa mới đúng... Đệ Lưu Tương bị cắt đứt, trong truyền thuyết cũng chỉ cao nhân tiên gia mới có thể điểm hóa...” Vũ Lạc tiên tử lẩm bẩm một tiếng.

“Nhìn hơi thở này, nó chỉ có cảnh giới thiên quan đệ nhất, nhưng lại tu đạo thống Uế Thổ Kiến Mộc của ta pháp thân Phục Hi...” Chúc Thừa Hòa cũng rung động nhìn cây tùng nhỏ kia, lập tức giật mình, có lẽ... Đây là do Lâm tiên bối điểm hóa sao?

Yêu là loài chỉ tồn tại trong truyền thuyết, ngoại trừ Đệ Lưu Tương đã sớm bị cắt đứt mấy ngàn năm, chỉ có cao nhân tiên gia trong truyền thuyết mới có thể điểm hóa, mở linh trí cho vạn vật.

Nhưng cuối cùng truyền thuyết là như vậy, bọn họ từng thấy thần tiên chuyển thế, lại không ai có kinh nghiệm điểm hóa ra yêu linh tinh quái, vì vậy cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi.

Còn bây giờ, một con Thụ yêu sống sờ sờ lại xuất hiện trước mắt bọn họ!

Vũ Lạc tiên tử hít sâu một hơi, nói: “Thoạt nhìn động tác của con chó kia nhanh nhẹn như vậy, lại bị giật một cái như thế cũng không có chuyện gì, chỉ sợ nó chính là Thiên Cầu đang nguy trang.”

“Vậy ra tay đi.” Hàng Long tôn giả cũng thu lại tâm tư, năng nề nói.

“Chờ chút, đừng vội.” Chúc Thừa Hòa vội vàng khuyên can.

Lão chỉ muốn nhân cơ hội bá kiến Lâm tiên bối mà thôi, cũng không muốn ra tay đánh nhau ở chỗ của Lâm tiên bối.

Lúc này, ba người đột nhiên phát hiện, một nam tử trẻ tuổi đi ra từ cửa tiệm tranh chữ.

“Còn có người? Linh giác của ta lại không cảm ứng được?” Vũ Lạc tiên tử hơi ngơ ngác.

Hàng Long tôn giả nhìn kỹ một chút, hơi không chắc chắn nói: “Hình như là người phạm?”

Chúc Thừa Hòa lại hít sâu một hơi, nói: “Hai người các ngươi đừng nói lung tung, theo ta đi bá kiến Lâm tiên sinh, nhớ kỹ, Lâm tiên sinh đang nguy trang thành người phạm, không thích người khác quấy nhiễu cuộc sống yên tĩnh của hắn.”

“Lâm tiên sinh?”

Chương 92: Để chủ nhân của nó tự đến tìm ta (2)

Vũ Lạc tiên tử và Hàng Long tôn giả không nhìn được nhìn nhau, hình như có một vài suy đoán mơ hồ.

...

Pomeranian nho nhỏ ngồi xồm trên mặt đất như pho tượng, nghiêng cái đầu nhỏ, chỉ ngậy ngốc nhìn Lâm Chỉ Thủy đi về phía nàng.

Phía trước có ba người tu hành cao nhân thiên quan thứ năm đang đi về phía nàng, trong đó có đại gia đẹp trai tên là Chúc Thừa Hòa kia, nhìn từ hơi thở mà đối phương thả ra, cảnh giới còn cao hơn hai người kia một chút.

Gia hỏa phía sau này, lại là một tiên ở chốn nhân gian sâu không lường được!

Bây giờ lực lượng ngoại ma của nàng đã bị phong ấn hoàn toàn, muốn tự bạo cũng không được, chỉ dựa vào chút lực lượng của cơ thể, không phải chỉ có thể gãi ngứa cho mấy người kia sao?

Nàng có thể làm gì?

Nàng cũng rất tuyệt vọng!

“Ta còn tưởng ngươi muốn bỏ chạy đấy, thật ngoan.”

Lâm Chỉ Thủy đi ra cửa, bế Pomeranian ngoan ngoãn đang hoàng lên, mỉm cười xoa đầu của nó.

Lúc này, hấn ngẩng đầu nhìn sang, phát hiện lão đại gia tên là Chúc Thừa Hòa kia, đang dẫn theo hai người một nam một nữ đi về phía này.

Thanh niên đầu trọc kia cao ráo gầy teo, thoạt nhìn dáng vẻ cũng không dễ chọc, người nữ lại mặc áo sơ mi trắng dài tay cùng quần dài màu trắng, giá trị nhan sắc khá được, thoạt nhìn rất có khí chất.

“Tại sao lại là ngươi? Ngươi vẫn chưa xong đúng không?” Lâm Chỉ Thủy hơi tức giận hỏi.

Chúc Thừa Hòa thấy hình như Lâm tiên bối không vui, sợ hãi vội vàng giải thích: “Không phải, Lâm tiên sinh, ta chỉ dẫn hai người bạn của ta đến mà thôi, không phải cố tình muốn làm phiền ngài, ngài đừng tức giận.”

“Hai người bạn của ngươi? Có chuyện gì sao?” Lâm Chỉ Thủy tùy ý hỏi.

Vũ Lạc tiên tử và Hàng Long tôn giả liếc nhìn nhau, đều nhận ra vẻ ngạc nhiên trong mắt đối phương.

Chúc Thừa Hòa là nhân vật cấp bậc nào?

Đã sớm là cao nhân thiên quan thứ năm, hơn nữa trên người có chí bảo, có thể nói là vang danh thiên hạ, ngoại trừ cao nhân tuyệt thế vượt qua năm quan, trong số các cao nhân trên thiên hạ này, địa vị của Chúc Thừa Hòa khá cao.

Người trẻ tuổi trước mắt thoát nhìn như người phàm, lại dám dùng thái độ mất kiên nhẫn đối xử với Chúc Thừa Hòa?

Điều càng kỳ lạ hơn là, Chúc Thừa Hòa bị quát lớn như vậy, lại còn sợ hãi hèn mọn, hình như sợ chọc người trẻ tuổi kia không vui, còn mở miệng gọi “ngài”.

Bọn họ chợt nhớ tới, trước đó Chúc Thừa Hòa từng nói, bọn họ cứ yên tâm, không cần đi tìm Thiên Cầu nữa, nói nó đã không còn sức uy hiếp.

Còn lúc này, Thiên Cầu đang nằm trong ngực người trẻ tuổi kia.

Bọn họ không nhịn được dùng ánh mắt nhìn lướt qua cây tùng ở bên cạnh, càng thêm chắc chắn với suy đoán trong lòng –

Người trẻ tuổi này... Biết đâu chính là thần tiên đại năng chuyển thế nhân gian!

“Lâm tiên sinh, không biết con chó nhỏ ở trong ngực ngài ở đâu ra?” Vũ Lạc tiên tử vô cùng cẩn thận mở miệng hỏi.

Lâm Chỉ Thủy nhìn nàng một cái, nói: “Vô tình gặp được, sao thế?”

Vũ Lạc tiên tử lập tức nói: “Là thế này, chúng ta vẫn đang tìm kiếm tung tích của nó khắp nơi, chỉ không ngờ lại bị ngài tìm được trước, vì vậy chúng ta muốn đến xác nhận một chút.”

Lâm Chỉ Thủy nhìn thoáng qua Pomeranian, phát hiện nó nằm yên không hề nhúc nhích trong ngực của mình, không hề có dáng vẻ chủ nhân tìm thấy, liền nói: “Người cảm thấy chủ nhân của nó còn muốn nó sao?”

Pomeranian nghe thấy từ chủ nhân này đột nhiên giật mình, lập tức héo rũ xuống, gặp được thần tiên đại năng như vậy, trừ khi chủ nhân của nó tự mình ra tay, nếu không dù điều động thuộc hạ cũng không cứu được nó.

Ba người nghe vậy, không khỏi ngơ ngác.

Chủ nhân?

Chủ nhân của Thiên Cầu?

Bọn họ nghĩ lại, rõ ràng thực lực của Thiên Cầu này mạnh hơn Thiên Cầu bình thường rất nhiều, hiển nhiên có ngoại ma vô cùng cường đại đứng phía sau quán đỉnh cho nó.

Chẳng lẽ... Lâm tiên bối đã biết từ sớm, ngoại ma đứng sau lưng Thiên Cầu này cũng là chủ nhân của nó sao?

Sau khi ba người nhìn nhau, Vũ Lạc tiên tử không nhịn được bất đắc dĩ nói: “Lâm tiên sinh, chúng ta cũng không rõ chủ nhân của nó còn muốn nó hay không, chúng ta chỉ phụ trách tìm ra nó mà thôi, ngài nói lời này có ý là?”

“Vậy các người quen biết chủ nhân của nó sao?” Lâm Chỉ Thủy lại hỏi.

Đám người Vũ Lạc tiên tử ngạc nhiên.

Có thể quán đỉnh tăng lực lượng đến mức này cho Tư Cần, ngoại ma đứng sau lưng Thiên Cầu này, ít nhất cũng là một vị chân ma ngoại đạo!

Ngoại ma đáng sợ như thế, ngay cả cao nhân tuyệt thế vượt qua năm quan cũng không dám chọc vào, thần tiên cũng sẽ cảm thấy khó giải quyết, sao bọn họ lại quen biết sự tồn tại kinh khủng như vậy chứ?

Ba người đành lắc đầu.

“Hóa ra các người không biết.”

Lâm Chỉ Thủy lắc đầu cười một tiếng, trong lòng cũng hiểu rõ.

Xem ra, nữ nhân xinh đẹp và tên đầu trọc này không phải chủ nhân của con chó, có lẽ chỉ giúp đỡ tìm chó mà thôi, chắc là chủ nhân con chó đăng thông báo tìm chó gì đó trên vòng bạn bè, hơn nữa còn cho rất nhiều tiền thưởng.

“Ta thấy vật nhỏ này rất ngoan ngoãn nghe lời, vì vậy muốn giữ nó ở lại chỗ của ta một thời gian ngắn.”

Lâm Chỉ Thủy bình tĩnh sờ đầu Pomeranian, thản nhiên nói: “Nếu muốn mang nó đi từ chỗ của ta, vậy để chủ nhân của nó tự đến tìm ta, bây giờ... Cứ làm thú cưng của ta đi.”

Không chỉ có thể chơi với chó, biết đâu sau này còn có thể nhận được tiền thưởng từ chủ của chó, sao có thể đưa chuyện tốt như vậy cho người khác chứ?

Đám người Vũ Lạc tiên tử nghe thấy lời này của hắn, không nhịn được đều ngơ ngác, trong lòng vô cùng chấn động.

Tư Cần này có thực lực cường đại như thế, ngay cả cao nhân thiên quan thứ năm cũng phải cẩn thận đối phó, nhưng vị Lâm tiên bối này lại coi là thú cưng?

Điều quan trọng hơn là... Chủ nhân sau lưng Thiên Cầu này, ít nhất cũng là một vị chân ma ngoại đạo!

Cao nhân tuyệt thế đụng phải sự tồn tại kinh khủng như chân ma ngoại đạo, gần như có thể nói chắc chắn sẽ chết, ngay cả thần tiên cũng cảm thấy khó giải quyết... Còn vị Lâm tiên sinh này, lại giữ tôi tớ ở lại cạnh người, coi như thú cưng?

Từ giọng điệu lạnh nhạt tự nhiên này của Lâm tiền bối, chỉ sợ căn bản không coi ngoại ma sau lưng Thiên Cầu này ra gì!

Hơn nữa, còn nói “để chủ nhân của nó tự đến tìm ta” như vậy.

Nghe thử xem đây là sự tự tin và khí phách đến mức nào chứ?

Nghĩ đến đây, ba người không nhịn được càng rung động và kính nể, đúng là cao nhân tiên gia, hơn nữa rất có thể không phải là thần tiên bình thường!

Có một thần tiên đại năng chuyên thể hạ phàm như thế, đúng là chuyện may mắn của nhân gian!

Chương 93: Đơn phương không tính là tranh đấu (1)

Vũ Lạc tiên tử hơi nghiêng đầu, sau khi liếc nhìn Chúc Thừa Hỏa và Hàng Long tôn giả một cái, liền nói: “VẬY... Cứ giao con chó này cho Lâm tiên sinh xử trí, nhưng bản sinh nó đã gian xảo, ngài cũng phải cẩn thận một chút, đừng để nó chạy trốn.”

Dù là cao nhân tiên gia, cũng sẽ có lúc sơ sót, chẳng may để Thiên Cầu chạy trốn, sau khi nguy trang che giấu, muốn tìm ra cũng khó.

“Trốn?”

Lâm Chỉ Thủy ngạc nhiên, không nhịn được buồn cười lắc đầu nói: “Không đâu, nó ở chỗ ta rất lanh lợi đấy, huống chi ta cũng có thủ đoạn khác, đề phòng nó chạy trốn.”

Còn bản sinh gian xảo?

Rõ ràng con chó nhỏ này rất ngốc manh, trong lúc hấn đi vệ sinh, con chó này cũng chỉ ngậy ngốc ngời xồm ở công, không hề có ý chạy trốn, dường như còn rất thân thiết với hấn.

Hơn nữa hấn cũng dự định mua thiết bị định vị, đến lúc đó đeo cho con Pomeranian này, không sợ nó trốn nữa.

Trước khi chủ nhân con chó tự đến cửa bàn việc thù lao, sao hấn lại để con chó nhỏ này chạy trốn chứ?

“Thủ đoạn khác?”

Đám người Vũ Lạc tiên tử nghe vậy, mơ hồ có suy đoán, rồi rút sử dụng linh mắt, nhìn kỹ Thiên Cầu trong ngực Lâm Chỉ Thủy.

Chỉ thấy bên ngoài cơ thể Thiên Cầu mơ hồ hiện ra từng chữ “Cấm” nhàn nhạt, những chữ rục rờ này tản ra hàm ý thần bí, phân chia ra cả người Thiên Cầu, cứ như Cửu Cung phong ấn lực lượng cả người Thiên Cầu ở trong đó.

Với cảnh giới của bọn họ, ngay cả một kẻ hờ cũng không thể tìm ra được, chỉ có thể cảm nhận được ý cảnh mênh mông như hàm chứa cả bầu trời trong đó.

Cửu Thiên Thần Cấm!

Sau khi ba người Vũ Lạc tiên tử dùng linh mắt phát hiện điều này, không nhịn được hô hấp cứng đờ, trong lòng càng rung động.

Trong truyền thuyết, trong đại chiến thượng cổ ngoại ma đáng sợ bị trấn áp tại một nơi bí ẩn ở thế gian, cũng dùng pháp thuật phong ấn cấp độ “Cửu Thiên Thần Cấm” để trấn áp, cho dù là chân ma ngoại đạo cũng không thể thoát khỏi sự trói buộc!

Còn vị Lâm tiên bối này... Lại biết được Cửu Thiên Thần Cấm?

Bảo sao Lâm tiên bối lại yên tâm như thế, hóa ra Thiên Cầu này đã bị hấn dùng pháp thuật Cửu Thiên Thần Cấm phong ấn, căn bản không thi triển được lực lượng ngoại ma, sao có thể chạy trốn dưới mí mắt thần tiên đại năng chứ?

Ba người lập tức yên tâm, Vũ Lạc tiên tử cũng cố hết sức bình ổn sự sợ hãi trong lòng, miễn cưỡng cười nói: “Nếu vậy chúng ta cũng yên tâm.”

“Ở chỗ của ta, tất nhiên không cần lo lắng, ta sẽ để ý nó.” Lâm Chỉ Thủy lắc đầu cười một tiếng.

Nụ cười của mỹ nữ này miễn cưỡng như thế, còn yên tâm chứ, sợ rằng đang định tìm cơ hội vụng trộm đưa con chó nhỏ đi?

Khó mà làm được, nhất định phải nhìn kỹ.

Hấn vô thức ôm chặt Pomeranian, tính toán đợi một lát nữa sẽ lên mạng mua một thiết bị định vị, phải nhanh, ngày mai là có hàng.

“Thế nhưng...”

Vũ Lạc tiên tử hơi do dự, lại hơi lo lắng nói: “Lâm tiên sinh, nếu chủ nhân con chó này đến cửa tìm ngài, một khi xảy ra tranh đấu, ảnh hưởng quá lớn...”

Thần tiên cao nhân thế này, tranh đấu với chân ma ngoại đạo, chỉ sợ tùy tiện dùng mấy chiêu là trời long đất lở, biết đâu còn ảnh hưởng đến rất nhiều người phạm tội!

“Tranh đấu? Không có tranh đấu, lại càng không có ảnh hưởng gì.”

Lâm Chỉ Thủy không nhịn được cười một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Ta đang chờ chủ nhân con chó này đến tìm ta đây.”

Chỉ cần tiền thưởng không tệ, hấn tuyệt đối sẽ không trả giá, dù giá cả thấp cũng không phải không thể chấp nhận được, dù sao cũng là tiền tự nhiên có, không đến mức vì chút chuyện nhỏ mà xảy ra tranh chấp.

“Không có tranh đấu?” Ba người nghe xong, lập tức mơ hồ.

Bẩm sinh ngoại ma và người tu hành đã là đối thủ một mất một còn, dù là ngoại ma tự do, cũng là địch không phải bạn của người tu hành, sao lại không xảy ra tranh đấu chứ?

Pomeranian nghe nói như thế, cảm thấy hình như mình trở thành mối câu, không khỏi hơi nóng nảy, không nhịn được vằn vẹo một chút.

‘Tiểu gia hỏa này nghe thấy chủ nhân là kích động như vậy.’ Lâm Chỉ Thủy âm thầm lẩm bẩm, không nhìn được võ một cái thật mạnh lên miệng của nó, để nó ngoan ngoãn hơn.

Pomeranian sợ đến mức cơ thể cứng đờ, chỉ có thể đáng hoàng nằm sấp trong ngực của hắn.

Tuy một cái tát này không có chút cảm giác nào, ngay cả gãi ngứa cũng không được tính, hiển nhiên cũng chỉ đang cảnh cáo nàng, nếu nàng lại không nghe lời, bàn tay tiếp theo sẽ ẩn chứa lực lượng, biết đâu có thể đập vỡ một ngọn núi.

Lâm Chỉ Thủy thấy nó đã ngoan ngoãn, lúc này mới thỏa mãn vuốt ve lông trên lưng của nó.

Ba người Vũ Lạc tiên tử, Chúc Thừa Hỏa và Hàng Long tôn giả nhìn thấy hành động này của hắn, không nhìn được khẽ giật mình, trong lòng lập tức đột nhiên hiểu ra.

Vào lúc này, cuối cùng bọn họ đã hiểu rõ ý của vị tiên bối này.

Lâm tiên bối cố ý giữ Thiên Cầu này ở lại bên người làm thú cưng, tất nhiên là để dụ ngoại ma ở sau lưng.

Nếu là thần tiên bình thường, một khi gặp được chân ma ngoại đạo, tất nhiên không tránh được sẽ có một hồi tranh đấu, thậm chí cũng rất khó bắt được đối phương.

Lâm tiên bối lại nói “không có tranh đấu”, còn cố ý đánh Thiên Cầu một cái, kết hợp với ngữ cảnh trước đó, vậy ý của Lâm tiên bối đã rất rõ ràng –

‘Đánh chó phải ngó mặt chủ, nhưng cũng phải xem trọng lượng của chủ nhân con chó, trong mắt ta chủ nhân Thiên Cầu cũng không được coi là gì, muốn đánh thì đánh.’

Chương 94: Đơn phương không tính là tranh đấu (2)

Chỉ sợ đây mới là hàm nghĩa chân chính trong câu nói này của Lâm tiên bối.

Dù Lâm tiên bối là cao nhân tiên gia thích ngụy trang thành người phàm, khiêm tốn lại biết cách che giấu, sẽ không nói thẳng ra, nhưng ba người bọn họ cũng có thể hiểu rõ, chỉ sợ lời ngậm của Lâm tiên bối là như thế.

Chắc hẳn... Trong mắt Lâm tiên bối, cho dù chủ nhân của con chó kia là chân ma ngoại đạo, cũng chỉ cần lật tay một cái là có thể trấn áp nó, vì vậy mới nói “không có tranh đấu” đi!

Đúng vậy, nếu chỉ là đơn phương nghiền ép, vậy dĩ nhiên không được tính là “tranh đấu”.

Nếu tranh đấu vậy cũng phải cùng cấp độ không có sự chênh lệch quá lớn mới được.

Nhớ đến gốc Thụ yêu này, ngay cả thần tiên chuyển thế mà bọn họ từng gặp cũng không ai có thể điem hóa vạn vật, mở linh trí, Lâm tiên bối lại có thể làm được điều này, xem ra... Đúng là không phải là thần tiên bình thường.

Nghĩ rõ ràng điểm này, ba người không nhịn được càng thêm kính ngưỡng và bội phục vị Lâm tiên bối ẩn cư nơi thế tục.

“Lâm tiên sinh đã nói như vậy, vậy chúng ta cũng không cần nhiều lời nữa.”

Vũ Lạc tiên tử mở miệng nói đầu tiên: “Nếu sau này chủ nhân của con chó này tới, vậy làm phiền Lâm tiên sinh ra tay sớm một chút, để tránh tạo ra sự ảnh hưởng không cần thiết.”

‘Ra tay?’

Lâm Chỉ Thủy ngẩn ngơ, phải là buông tay mới đúng chứ?

Thế nhưng... Ý nghĩa cũng không kém nhiều, ra tay trả chó.

Hắn liền gật đầu, nói: “Ta tự có chừng mực, chỉ cần chủ nhân của con chó tìm đến ta, tất nhiên ta sẽ sớm ra tay một chút, sẽ không tạo ra sự ảnh hưởng khác.”

“Vậy chúng ta cáo từ.”

Ba người Vũ Lạc tiên tử rói rít nói tạm biệt, cũng không dám bay lên không ngay trước mặt vị cao nhân tiền bối này, để tránh thất lễ, cứ rời đi từng bước một.

Đợi ba người rời đi, Lâm Chỉ Thủy không nhịn được sờ cằm, luôn cảm thấy có điêm là lạ, nhưng lại không nói ra được.

‘Đúng, sao cách nói chuyện của mấy người này cũng có cảm giác nửa cổ nửa không? Còn ngài ngài ngài, chú ý lễ nghi phiền phức như thế...’

Hắn đột nhiên kịp phản ứng lại.

Dù sao, gần đây hắn rất ít gặp được người bình thường, hoặc là nói gần đây căn bản không gặp được mấy khách hàng, cơ bản cũng là mấy vị khách đều không học hành cổ văn cho tử tế, khiến hắn cũng hơi bất thường.

Vì vậy ngay từ đầu, hắn cũng không phát hiện được có chỗ nào không đúng.

‘Thế nhưng, Yên Thủy Thủy cũng nói chuyện nửa cổ nửa không, từng học thư pháp, có lẽ lão sư của nàng cũng là người khá truyền thống, Chúc Thừa Hỏa là trưởng bối của lão sư nàng, hai người này lại là bạn của Chúc Thừa Hỏa, tuổi tác chênh lệch khá lớn lại là bạn bè, có lẽ là người có chung hứng thú và sở thích mới đúng, ví dụ như... Văn hóa truyền thống?’

Lâm Chỉ Thủy suy luận một chút, không nhịn được âm thầm gật đầu, ‘Nghĩ như vậy, cho dù có chút tình cảm với truyền thống... Cũng được coi là bình thường.’

Thật là, không ngờ giới văn hóa truyền thống này cũng không nhỏ.

Hừ hừ, cũng đúng, ta lớn lên ở Trung Hoa truyền thừa tinh túy năm ngàn năm, chắc chắn cũng có rất nhiều người tìm hiểu, không chỉ truyền thừa, hơn nữa còn rất dễ “truyền nhiễm”.

Điều này cũng được gọi là tinh thần dân tộc?

Văn hóa truyền thống, vĩnh viễn không kết thúc!

Thật cảm động.

Lâm Chỉ Thủy không nhịn được âm thầm cảm động một tiếng, ‘Ôi chao, đúng là gần đèn thì sáng... Phì phì, ta chính là người bình thường.’

Lúc này, một tiếng bước chân dần đến gần, chỉ thấy một thiếu nữ chân dài xinh đẹp, bước nhanh từ phía đường tắt bên kia đến đây.

“Tiểu Thủy, hôm nay đến sớm vậy.”

Lâm Chỉ Thủy mở miệng chào, chợt nhớ đến một chuyện, nói: “Đúng, người bạn nhỏ kia ở trong nhà của ta muốn mời người đến nhà làm khách, mời người ăn cơm tối, người có muốn đến hay không?”

“Hả?”

Yến Thủy Thủy ngẩn ngơ, vô cùng cẩn thận hỏi: “Ngài nói là... Bạn gái của ngài mời ta đến nhà ngài làm khách?”

Lâm Chỉ Thủy cũng biết có hơi kỳ lạ, nhưng hẳn đã đồng ý với nha đầu Tiểu Xà kia, đành phải gật đầu nói: “Yên tâm, không có việc gì lớn, chỉ là nàng hơi buồn bực, muốn tìm người tâm sự mà thôi.”

“Được, tiền bối ngài đã mời ta, đương nhiên ta sẽ không từ chối.” Yến Thủy Thủy vội vàng gật đầu.

“Tôi nay cùng ta đi về nhà.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, lại vuốt ve đầu của Pomeranian ở trong ngực một chút, nói: “Người cũng thế, bắt đầu từ tối nay, người chính là thú cưng của nàng, người không được phép làm nàng bị thương, biết không?”

Pomeranian hơi ngạc nhiên.

Một thần tiên đại năng thế này, lại tìm bạn gái ở thế gian, hơi không thể nào tin nổi.

Nếu đối phương là nữ tu hành tài giỏi còn được tính là bình thường, nhưng nghe lời nói này, lại sợ nàng làm đối phương bị thương?

Bây giờ lực lượng ngoại ma của nàng đã bị phong ấn hoàn toàn, chỉ còn lại một chút lực lượng của cơ thể, ngay cả người tu hành thiên quan thứ nhất cũng khó ứng phó được, nhiều lắm chỉ có thể đối phó người phạm mà thôi.

Chẳng lẽ... Bạn gái của vị thần tiên chuyên thế này, lại là người phạm?

Nàng không nhìn được càng cảm thấy nhục nhã hơn, làm thú cưng của một vị thần tiên, nàng còn có thể chấp nhận được, nhưng làm thú cưng cho một người phạm, vậy thật sự mất mặt.

Thế nhưng, cứ như vậy nàng cũng tự do hơn nhiều, chỉ là một người phạm còn muốn trông coi nàng?

Đến lúc đó, có lẽ nàng sẽ có cơ hội liên lạc với chủ thượng!

Chương 95: Điền báo hạo kiếp (1)

Thanh Niệm Tự ở phía nam bắc triều, vốn là phong cảnh đặc biệt của thành phố, đặc điểm lớn nhất là thu phí rẻ, hiếm người đến.

Nơi đây cũng là một chốn thanh u trong thành phố ồn ào náo động.

Cửa lớn Thanh Niệm Tự mở rộng, thanh niên đầu trượt “Hàng Long tôn giả” sải bước đi qua cánh cửa, bước nhanh vào trong miếu, xuyên qua hành lang và bảo điện Đại Hùng, nhanh chóng đi tới trước một căn phòng không đáng chú ý, sau khi thi lễ, liền mở miệng nói: “Không Trần đại sư, Pháp Hà đã quay về.”

Trong phòng yên lặng một lúc lâu, lập tức vang lên một giọng nói thiếu niên trong trẻo có vẻ hơi non nớt: “Có tìm được Thiên Cầu không?”

“Tìm được.”

Hàng Long tôn giả nhẹ gật đầu, nói: “Thế nhưng, Thiên Cầu kia cũng không bị diệt sát, mà bị một vị tiên bối bắt sống, hình như định giữ lại bên cạnh làm thú cưng.”

“Thú cưng?”

Giọng nói thiếu niên trong trẻo có vẻ hơi non nớt trong căn phòng kia nói: “Thú vị... Thực lực của Thiên Cầu này không yếu, mặc dù không bằng người và Vũ Lạc, nhưng so ra cũng trội hơn người tu hành thiên quan thứ năm bình thường, lại dám mang theo bên cạnh làm thú cưng? Nói đi, là vị đạo hữu nào lại hăng hái như thế?”

Hàng Long tôn giả im lặng một chút, nói: “Không Trần đại sư, vị tiên bối kia cảnh giới sâu không lường được, là tiên ở nhân gian.”

“Tiên ở nhân gian?”

Giọng nói thiếu niên trong trẻo có vẻ hơi non nớt giật mình, lập tức vặn hỏi: “Là trích tiên hay là thần tiên chuyển thế?”

“Điều này... Văn bối cũng không biết.” Hàng Long tôn giả nghi ngờ nói: “Trích tiên và thần tiên chuyển thế khác nhau ở chỗ nào?”

“Đương nhiên có khác nhau, khác nhau rất lớn.”

Thiếu niên ở trong căn phòng kia thở dài một tiếng, nói: “Ta sống đến nay cũng hơn 1300 năm, từng gặp tất cả tám vị tiên nhân gian, nhưng trong đó có bảy người là trích tiên, chỉ có một người là thần tiên chuyển thế.”

Hàng Long tôn giả ngạc nhiên nói: “Tám vị tiên ở nhân gian?”

Tuy hẳn biết vị Không Trần đại sư này đã là cao nhân tuyệt thế vượt qua năm qua từ ngàn năm trước, nhưng không ngờ vị đại sư này còn từng gặp

tám vị thần tiên?

Đây chính là tiên ở nhân gian đó.

Trong cả đời của hắn ta chỉ từng nghe nói đến hai vị tiên nhân gian mà thôi, một là “Nguyệt Thần” Tiêu Tuệ của Thái m Thần Quân, hai là Phật sống chuyển thể “Khốc Tăng” của Cực Dạ Linh Sợ, nhưng chưa từng gặp một người nào.

“Chỉ có một người là thần tiên chuyển thể? Vì sao?” Hàng Long tôn giả không nhịn được nghi ngờ nói.

Thiếu niên ở trong căn phòng kia trầm ngâm một chút, nói:

“Trích tiên là thần tiên bị giáng chức hạ phạm, cũng tức là mang tội nghiệt hạ phạm, bị Trảm Tiên Thai trảm diệt tiên thể, phong ấn nguyên thân, không khác biệt quá nhiều với người tu hành chúng ta, chỉ là có kinh nghiệm của con đường trước kia, con đường tu hành thuận lợi hơn, nhưng cũng chưa chắc có thể vượt qua thiên kiếp để phi thăng, ví dụ như vị Khốc Tăng kia, hắn bị Kim Thân tịch diệt, nguyên thân bị phong ấn, bị đánh xuống hồng trần chịu phạt.”

“Thần tiên chuyển thể lại khác biệt, ví dụ như vị Nguyệt Thần của Thái m Thần Quân kia chính là như thế, là nàng chủ động từ bỏ tiên thể, lấy nguyên thân chuyển thể ở nhân gian, đối với nàng việc tu hành dễ như uống nước, chỉ tu hành mười năm là có thể vượt qua năm quan.”

Hắn ta hơi dừng lại, còn nói thêm: “Nhưng nếu không chịu nạn thiên phạt, liệu có thần tiên nào bằng lòng đi đến thế gian này chứ? Chỉ có hạo kiếp sắp đến, đại năng thượng giới cảm nhận được thiên ý, nhận mệnh lệnh thiên giới, mới có thể điều động thần tiên chuyển thể hạ phạm, thần tiên chủ động bỏ qua tiên thể, chuyển thể đến nhân gian, cũng tức là ‘ứng kiếp mà sinh’.”

Hàng Long tôn giả giật mình, còn nói thêm: “Thế nhưng... Ta cũng không rõ vị tiên bối kia là trích tiên, hay là thần tiên chuyển thể.”

Giọng nói ở trong phòng yên lặng nửa ngày, nói: “Cũng đúng, người cũng chưa từng gặp trích tiên, không phân biệt được cũng là bình thường, người có thể nói một chút, vị tiên gia kia có từng thi triển thần thông gì không?”

Hàng Long tôn giả nghe vậy, lập tức gật đầu nói: “Có.”

“Ồ?” Giọng nói thiếu niên non nớt ở trong căn phòng lập tức vặn hỏi: “Loại thần thông nào?”

“Tuy vẫn bối không tận mắt nhìn thấy, nhưng cũng có thể suy đoán một hai.”

Hàng Long tôn giả trầm ngâm một chút, nói: “Thiên Cầu này bị chín chữ ‘Cấm’ phong ấn, pháp thuật phong ấn kia hàm ý cao cả như bầu trời, hoàn mỹ không kẽ hở, có lẽ là pháp thuật Cửu Thiên Thần Cấm mà ngài từng nhắc tới.”

“Cửu Thiên Thần Cấm?”

Thiếu niên ở trong căn phòng kia khẽ búi người: “Cửu Thiên Thần Cấm này không thuộc về nhân gian, trích tiên bị phong ấn nguyên thần không thể thi triển tiên pháp, nhìn như vậy... Vị tiên bối kia thật sự là thần tiên chuyển thế.”

Hàng Long tôn giả nghe vậy, lại nói: “Không Trần đại sư, ngoại trừ Cửu Thiên Thần Cấm kia, vị tiên bối này còn thi triển một thần thông khác.”

Giọng nói thiếu niên non nớt ở trong căn phòng vang lên: “Nói nghe một chút.”

“Ngài biết Chúc Thừa Hòa chứ?” Hàng Long tôn giả nói.

“Đương nhiên, năm đó tiểu tử kia còn nợ của ta một bình Thanh Tửu.” Giọng nói thiếu niên thờ dãi: “Thế nhưng, tính toán thời gian, đại nạn của hắn cũng đã đến, nếu không thể vượt qua năm quan, chỉ sợ đã thân tử đạo tiêu.”

“Hắn không chết.” Hàng Long tôn giả nói.

“Ồ? Không chết? Hắn đã vượt qua năm quan?” Thiếu niên trong phòng hỏi: “Chẳng lẽ là vị tiên gia tiên bối mà người nói chỉ điềm cho hắn vượt qua?”

“Cũng không phải.”

Hàng Long tôn giả lắc đầu nói: “Chỉ là vị tiên gia tiên bối kia đã kéo dài tuổi thọ cho hắn.”

“Kéo dài tuổi thọ?” Thiếu niên trong phòng ngạc nhiên nói: “Ngoại trừ những vị đại thần tiên kia, thần tiên có thần thông trao tuổi thọ kéo dài tính mạng thế này, cũng có địa vị khá cao ở thiên giới, xem ra không phải là tiên gia bình thường.”

Chương 96: Điềm báo họa kiếp (2)

“Vâng, vẫn bói cũng cho rằng như vậy.” Hàng Long tôn giả gật đầu.

“Còn có thần thông nào khác không?” Giọng nói thiếu niên non nớt ở trong phòng lại hỏi.

“Có.”

Hàng Long tôn giả nhẹ gật đầu, lại nói: “Trước cửa nhà vị tiên bói kia có một cây tùng có vẻ bình thường, nhưng thật ra là Thụ yêu, chỉ sợ đã được vị tiên bói kia điểm hóa, mở linh trí, còn nhận được pháp thân truyền thừa.”

“Điểm hóa thụ mộc tinh quái?” Thiếu niên trong phòng ừ một tiếng, nói: “Trừ khi là trích tiên bị phong ấn nguyên thần, nếu không cao nhân tiên gia đều có bản lĩnh thế này, nhưng điểm hóa vật chết có độ khó cực cao, chỉ là thụ mộc tinh quái cũng không tính quá bất hợp lý.”

Hàng Long tôn giả giật mình, lại nói: “Thế nhưng, cây tùng kia lại có kỳ ngộ phi phàm, nghe nói cây tùng kia nhận được pháp thân truyền thừa, còn là pháp thân Phục Hi một trong Tam Hoàng của Uế Thổ Kiến Mộc.”

Trong phòng yên lặng mấy giây, lập tức vang lên một âm thanh đầy sự rung động –

“Cái gì?!”

Cửa phòng đột nhiên mở ra, một tiểu tăng đầu trọc dáng vẻ thiếu niên non nớt đột nhiên xuất hiện trước cửa phòng, trên mặt tràn ngập sự chấn động khó có thể tin nổi, lập tức lại lóe lên một cái, đi đến trước mặt Hàng Long tôn giả, nhìn chằm chằm khuôn mặt của hắn ta, hỏi: “Người nói cái gì? Cây tùng kia nhận được pháp thân truyền thừa của Phục Hi?”

Hàng Long tôn giả hơi ngạc nhiên, không ngờ Không Trần đại sư sống hơn một ngàn năm, lại có phản ứng lớn đến thế.

Hắn ta vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, Chúc Thừa Hòa truyền thừa pháp thân Xích Đế của đạo thống Uế Thổ Kiến Mộc, vì vậy lúc cây tùng kia hoạt động, hắn liếc mắt một cái là nhận ra, đó là thiên quan thứ nhất ‘Mộc hình người’ của pháp thân Phục Hi.”

“Cây tùng kia là linh căn quý hiếm gì đó rất hiếm thấy của thiên địa sao?” Không Trần đại sư có dáng vẻ tiểu tăng đầu trọc nghiêm túc vặn hỏi.

“Không phải...” Hàng Long tôn giả lắc đầu nói: “Chỉ là một cây tùng rất bình thường mà thôi.”

“Cây tùng bình thường...”

Khuôn mặt Không Trần đại sư hơi có vẻ ngây ngốc lẩm bẩm một tiếng, “Sao có thể... Cây tùng bình thường lại nhận được pháp thân truyền thừa của pháp thân Phục Hi có thể nói là đứng đầu?”

Hàng Long tôn giả nghi ngờ nói: “Không Trần đại sư, điều này có vấn đề gì không? Có lẽ cây tùng kia có phúc duyên thâm hậu thì sao? Thiên phú kinh người thì sao?”

“Không... Người không hiểu.”

Không Trần đại sư hít sâu một hơi, miễn cưỡng ổn định tâm trạng, lắc đầu nói: “Người có biết người đạt được pháp thân truyền thừa cao cấp nhất, đều là người thế nào không?”

Hàng Long tôn giả suy nghĩ một chút, nói: “Lục Kiếm Tiên của đạo thống Vô Gian Thiên Đình, chính là người đạt được pháp thân truyền thừa Thương Thanh Linh Bảo Thiên Tôn một trong Tam Thanh? Ngược lại đã mấy trăm năm rồi không xuất hiện người thừa kế pháp thân Tam Hoàng của Uế Thổ Kiến Mộc... Thế nhưng, dù việc này có mới mẻ, cũng không khiến ngài giật mình như vậy chứ?”

“Người không hiểu.”

Không Trần đại sư nói: “Lục Kiếm Tiên chính là kỳ tài kiếm đạo bẩm sinh, từ sáu trăm năm trước, hẳn không phải là thần tiên chuyên thể gì cả, lại chỉ tốn thời gian một giáp để tu hành đã vượt qua năm quan, trong ngàn năm qua của Vô Gian Thiên Đình, chỉ có một vị kỳ tài hiếm thấy ngàn năm khó gặp như Lục Kiếm Tiên đạt được pháp thân Tam Thanh mà thôi, một pháp thân Tam Hoàng cùng một cấp độ, sao có thể đơn giản như vậy?”

“Biết đâu cây tùng nhỏ kia có ngộ tính cao thì sao?” Hàng Long tôn giả nói.

“Đứa ngốc, ngộ tính của cỏ cây tinh quái vốn không thể bằng loài người, điểm hóa ra linh trí cũng không thể sánh nổi với người bình thường.”

Không Trần đại sư lắc đầu thở dài: “Theo lời nói của mấy vị trích tiên mà ta quen, một cây tùng bình thường thành tinh, nhiều nhất chỉ có thể đạt được pháp thân truyền thừa Mộc Thần Cú Mang của Uế Thổ Kiến Mộc mà thôi, nếu không phải thiên địa linh căn quý giá hiếm có, căn bản không thể đạt được pháp thân Thanh Đế, huống chi là pháp thân Phục Hi tối cao?”

“Vậy... Vậy đã xảy ra chuyện gì?” Hàng Long tôn giả ngạc nhiên.

“Còn không hiểu sao?” Không Trần đại sư chậm rãi lắc đầu, nói: “Đã không phải nguyên nhân từ bản thân cây tùng kia, vậy dĩ nhiên là vì cao nhân tiên gia đã điểm hóa cho nó.”

Hắn ta thở dài nói: “Điều này... Chỉ sợ là vị thiên cho hoàng Phục Hi một trong Tam Hoàng kia, đang nể mặt vị tiên bồi này.”

Hàng Long tôn giả nghe vậy ngẩn ngơ, chân động lấm bầm: “Thiên chi hoàng Phục Hi... Nể mặt vị tiên bồi kia?”

“Chỉ vì vị tiên gia tiên bồi kia điếm hóa một cây tùng, Tam Hoàng Phục Hi cũng bằng lòng nể mặt...”

Không Trần đại sư thốt thốt nói: “Nhìn như thế, chỉ sợ vị tiên gia tiên bồi kia không chỉ đơn giản là có quen biết với Phục Hi, hắn là người đứng ở vị trí cao trên thượng giới đây.”

Hàng Long tôn giả hoàn toàn ngây ngẩn cả người, chỉ cảm thấy mình như đang nghe thấy truyền thuyết thần thoại.

Mặc dù hắn ta là cao nhân tu hành thiên quan thứ năm, nhưng trong mắt Phục Hi Tam Hoàng cao cao tại thượng của thần thoại, cũng chỉ là một con sâu cái kiến hơi cường đại mà thôi.

Vị tiên bồi mà hắn ta gặp vào hôm nay... Lại quen biết với thiên chi hoàng Phục Hi! Thậm chí một vị đại thần cao cao tại thượng như Phục Hi, cũng bằng lòng nể mặt vị tiên bồi kia?

Trời ạ... Rốt cuộc vị tiên bồi kia là thần tiên chuyển thế đáng sợ đến mức nào.

“Thần tiên chuyển thế chính là ứng kiếp mà sinh, một vị thần tiên ở địa vị cao như thế lại chuyển thế đến nhân gian...”

Không Trần đại sư ngẩng đầu nhìn bầu trời tối tăm mờ mịt, ánh mắt hơi mê man, lo lắng nói khẽ: “Nhân gian... Chỉ sợ sắp dấy lên một trận họa kiếp to lớn...”

Chương 97: Thú cưng??? (1)

Bóng đêm bao phủ.

“Vào đi.”

Lâm Chỉ Thủy ôm Pomeranian, xoay chìa khóa, mở cửa đi vào, thuận miệng nói với Yên Thủy Thủy ở sau lưng: “Có hơi đơn sơ, người đừng để ý, bên kia có dép lê kiểu nữ, nếu người không chê có thể thay.”

“Không chê không chê, là ta làm phiền ngài mới đúng.”

Yên Thủy Thủy vội vàng nói, hơi lo lắng không yên đi theo Lâm Chỉ Thủy vào trong nhà, vô thức quan sát cách bày biện và trang trí trong phòng một chút.

Đây... Chính là chỗ ở của thần tiên cao cao tại thượng tại thế gian sao?

Đúng là... Ừ, thật sự rất mộc mạc.

Nhìn trong căn phòng dù là cách trang trí hay đồ điện gia dụng đều có vẻ đơn sơ bình thường, đầu óc Yên Thủy Thủy xoay chuyển ba vòng rưỡi, cũng không nghĩ ra từ ngữ thích hợp để khen ngợi.

Thế nhưng, đối với một cao nhân tiên gia cũng đã nhìn thấy phong cảnh thiên giới như Lâm tiên bối, vinh hoa phú quý trên thế gian có đáng là gì, cung điện vàng ngọc, biệt thự tòa thành cũng chỉ là chỗ ở của người phàm, sao có thể so với cung điện trên bầu trời?

Có lẽ... Cuộc sống phàm trần đơn giản như thế này, mới là những điều cơ bản mà Lâm tiên bối hằng mong mỏi.

“Cũng không biết nàng đã dậy chưa, ta đi xem một chút.”

Sau khi Lâm Chỉ Thủy thay sang dép lê, giấu Pomeranian ở dưới gầm bàn ăn, nhìn nó suýt một cái, để nó trốn kỹ đợi chút nữa cho Tiểu Xà một bất ngờ, liền đi đến trước cửa phòng ngủ của Xà Tích Lộ.

Lúc đang chuẩn bị gõ cửa, cửa phòng ngủ lại được mở ra từ bên trong.

“Ày...” Lâm Chỉ Thủy hơi ngạc nhiên nhìn Tiểu Xà nhà mình, suýt nữa không nhận ra.

Ngày thường Xà Tích Lộ đều để tóc tai bù xù, nhiều lắm là lấy một sợi chun buộc túm ở sau gáy, còn đeo một cặp kính gọng tròn màu đen vừa dày vừa to, cũng vì ở trong nhà thời gian dài không tiếp xúc với ánh mặt trời, nên khuôn mặt có vẻ hơi tái nhợt tiêu tụy, luôn mặc quần áo ở nhà rất mộc mạc rộng rãi.

Hôm nay nàng lại buộc mái tóc đuôi ngựa gọn gàng, khuôn mặt không trang điểm, vẻ mặt cũng tốt hơn trước kia nhiều, hơn nữa đã tháo cặp kính

to hơi ngu ngốc kia xuống, có lẽ đang đeo kính sát trùng, cánh môi hồng nhuận hơi nhếch lên, hình như đã bôi son, giá trị nhan sắc lập tức được tăng lên hai cấp bậc so với trước kia.

Ngay cả quần áo trên người nàng cũng đổi thành áo thun rộng và quần đùi mới mua cho nàng lần trước nhưng vẫn chưa mặc, một phần vạt áo thun được nhét vào trong quần cuộn lại còn thắt nút, vừa nhìn đã biết học cách ăn mặc từ trên Tiktok, cách ăn mặc trông rất trẻ trung.

Nói một cách đơn giản, trên thang điểm mười, dáng vẻ đã từ sáu điểm rưỡi biến thành chín điểm.

Mặc dù Lâm Chỉ Thủy biết bởi vì Yến Thủy Thủy sẽ đến, Tiểu Xà lại muốn thể hiện địa vị nữ chủ nhân trong nhà, nàng mới đặc biệt trang điểm một chút, nhưng cũng không ngờ sau khi nàng chỉnh trang, lại xinh đẹp như vậy?

“Nhìn... Nhìn cái gì vậy...”

Xà Tích Lộ bị hấp nhìn chăm chăm đến mức khuôn mặt nhỏ đỏ lên, không nhìn được hơi cúi đầu xuống, đây là lần đầu tiên nàng thử cảm giác này.

Một năm trước, lúc từ yêu qua mạng đến gặp mặt ngoài đời, nàng không có ý định gặp Lâm Chỉ Thủy, vì vậy cũng không chỉnh trang lại bản thân, còn đeo cặp kính che khuất giá trị nhan sắc.

Còn hai ngày nay vì đã ăn tiểu bàn đào kia, sắc mặt tốt hơn nhiều, làn da cũng đẹp hơn.

Thế nhưng bệnh cận thị lại không khôi phục, xem ra tiểu bàn đào không chữa được bệnh cận thị, nhưng một “U Thiên” khác nói, chỉ cần có thể tu hành, với linh lực thiên quan thứ nhất cũng đủ để khôi phục.

“Ta đã nói mà, người phàm này chỉ coi trọng vẻ đẹp của người mà thôi.”

Theo tiếng rần xì xì vang lên, U Thiên ở trong đầu nàng nói khẽ: “Tình yêu của người phàm, cũng chỉ là thêm nhỏ dãi vẻ đẹp của người mà thôi, nếu người cũng là người phàm, chờ người già đi, người chắc chắn hẳn còn thích người sao?”

‘Người câm miệng.’ Xà Tích Lộ đáp trả nàng ấy một câu ở trong lòng.

“Người xinh đẹp, không nhìn người thì nhìn ai?”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, kéo đầu ngón tay Tiểu Xà, xoay người nói với Yến Thủy Thủy: “Tiểu Thủy, đây là bạn gái của ta, Xà Tích Lộ, người cứ gọi nàng là Tiểu Xà, hoặc là Tiểu Xà tử đều được.”

Dù Yên Thủy Thủy phát hiện thoát nhìn thiếu nữ trước mắt còn căng thẳng hơn nàng nhiều, hình như là một người phạm, nhưng nàng vẫn hơi lo lắng không yên nói: “Tiểu Xà tử, ta tên Yên Thủy Thủy, gần đây đang đi theo tiên bối học tập thư pháp.”

“Chào người.” Xà Tích Lộ giữ bình tĩnh nhẹ gật đầu với nàng ta.

“Tiểu Xà tử ngài... Thật xinh đẹp.” Yên Thủy Thủy cũng không biết khen một người phạm như thế nào, chỉ có thể khen người ta xinh đẹp.

Chương 98: Thú cưng??? (2)

“Ngươi cũng thế.” Xà Tích Lộ mỉm cười.

Lâm Chỉ Thủy không nhịn được cười thầm.

Hôm nay nha đầu Tiểu Xà này dự định cứ tích chữ như tích vàng, đề phòng bị Yên Thủy Thủy phát hiện nàng nói lấp sao?

Hắn vỗ lưng Tiểu Xà một cái, mỉm cười nói: “Các ngươi đến phòng khách ngồi đi, ta đi pha trà.”

Xà Tích Lộ vội vàng nói: “Đề ta.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười nhìn nàng một cái, gật đầu nói: “Được, vậy ngươi làm đi.”

Xà Tích Lộ lườm hắn một cái, liền xoay người đi vào nhà bếp.

Trong đầu nàng cũng vang lên giọng nói xen lẫn tiếng răn của U Thiên: “Thiếu nữ này là người tu hành, nhìn hơi thờ... Có lẽ là pháp thân truyền thừa Cộng Công, nhưng cũng chỉ là thiên quan thứ hai mà thôi, nàng là một người tu hành còn đi theo Lâm Chỉ Thủy luyện chữ?”

‘Biết đâu Lâm Chỉ Thủy cũng là người thâm tàng bất lộ thì sao?’ Xà Tích Lộ vừa pha trà, vừa trả lời nàng ấy ở trong lòng.

“Ngươi vẫn còn nghĩ như vậy à? Ngày đó ta phát hiện hơi thờ của hắn, cũng thiếu chút nữa nghĩ là như thế.”

U Thiên ở trong đầu thản nhiên nói: “Nhưng sau đó ta nghĩ lại chuyện này, trong mấy vị mà ta nhìn không thấu kia, sao có thể từ bỏ tu vi thông thiên triệt địa trên người, chuyển thể thành người phàm chú? Tám phần là mấy vị kia cố ý giúp hắn che đậy thiên cơ, vì vậy linh giác của ta mới không cảm ứng được.”

‘Chẳng may trong mấy vị ngươi không nhìn thấu có một người nghĩ quẩn thì sao?’ Xà Tích Lộ âm thầm nói khẽ.

“Đúng là có khả năng này.” U Thiên cười nhạo: “Nhưng ngươi cảm thấy, sự tồn tại có khả năng giúp hắn che đậy thiên cơ, cùng với từ bỏ tất cả để chuyển thể đầu thai, khả năng nào cao hơn chút?”

Xà Tích Lộ nói không ra lời, chỉ rầu rĩ không vui ngậm trà.

“Chính ngươi cũng hiểu rõ, hai loại khả năng này căn bản không thể so sánh được, dù mấy vị kia muốn đến nhân gian, cũng chỉ cần một tia thần niệm hóa thân thành hình chiếu, cần gì từ bỏ tất cả chứ?”

U Thiên bình thản nói: “Vì vậy Lâm Chỉ Thủy mà ngươi thích, chỉ là người phàm mà thôi, có lẽ Yên Thủy Thủy cũng chỉ quen biết hắn trong quá

trình tu hành nhập thể, đi theo hấn học thư pháp mà thôi, người tu hành của thời đại này, cũng không phải đủ loại người tu tiên cao cao tại thượng siêu phàm thoát tục của trước kia, nhập thể tu hành xen lẫn trong đám người phàm cũng là chuyện rất bình thường.”

‘Người phàm thì sao? Ta cứ thích, chỉ muốn hấn! Chờ ta tu luyện được rồi, ta còn muốn nghĩ cách kéo dài tuổi thọ cho hấn!’ Xà Tích Lộ thở hên hên bật lại trong lòng.

“Tùy ngươi, nhưng chờ chút nữa, ngươi có thể nhân cơ hội nói chuyện với Yên Thủy Thủy kia.”

U Thiên nói: “Nàng là người tu hành đạo thống Uế Thổ Kiến Mộc, đúng lúc là cảnh giới thiên quan thứ hai, hoàn toàn có thể chủ trì pháp đàn cầu trời cho ngươi, giúp ngươi nhập đạo, hơn nữa đạo thống này có con đường pháp thân ‘Nữ Oa’, đúng lúc có thể đi được, cái này cũng rất thích hợp với loài rắn chúng ta, đến lúc đó ngươi lựa chọn pháp thân Nữ Oa, thì có thể bắt đầu tu luyện.”

‘Ta phải nói chuyện với nàng như thế nào?’ Xà Tích Lộ hơi khó xử, nàng không dám nói chuyện với người khác, huống chi còn phải nói ra yêu cầu này.

“Ngươi không được, đợi chút nữa cứ giao cho ta đi, để ta nói với nàng, ta giả dạng thành thần tiên chuyển thể là được.” U Thiên nói.

‘Vây... Được thôi, nhưng ngươi đừng có làm loạn đó.’ Xà Tích Lộ dặn dò trong lòng.

U Thiên thần nhiên nói: “Đã biết, chỉ là một người tu hành nho nhỏ ở thế gian mà thôi, ta chỉ cần tùy tiện dùng chút thủ đoạn, nàng sẽ hiểu.”

“Hả?”

Lúc này, Xà Tích Lộ đột nhiên cảm thấy bắp chân bị thứ gì đó cọ vào một cái, không nhìn được cúi đầu nhìn, đôi mắt xinh đẹp lập tức trợn to, lộ ra vẻ ngạc nhiên: “Hả, con chó nhỏ ở đâu ra?”

U Thiên ở trong đầu của nàng nói: “Là Lâm Chỉ Thủy mang về, có lẽ hấn muốn cho ngươi một niềm vui bất ngờ, nhằm chán... Người phàm đều thích làm mấy việc vô dụng, nếu hấn biết chúng ta mới là lý do cắt đứt loài yêu, sao lại mang thú cưng về cho ngươi chứ?”

‘Không cho phép ngươi nói hấn, hai ngày trước hấn nói muốn chọn một con chó cho ta, hôm nay đã mang về, hơn nữa còn là loài Pomeranian mà ta rất thích đấy.’

Xà Tích Lộ cãi lại U Thiên một câu ở trong lòng, lại ngòì xôm xuống, cười híp mắt nhìn Pomeranian, dịu dàng nói: “Chào ngươi.”

‘Cứ giữ gìn mối quan hệ với người phàm này trước đã... Hừ, nể tình vẻ ngoài của người rất đáng yêu, cho phép người vuốt ve ta.’ Pomeranian thềm nhủ một câu trong lòng, liền lè lưỡi, phe phẩy đuôi, liếm đầu ngón tay của Xà Tích Lộ một cái.

“Ồ, người thật đáng yêu, ngoan như vậy.” Xà Tích Lộ ngạc nhiên xoa đầu Pomeranian.

“Hả? Con chó này...”

Đúng lúc này, U Thiên ở trong đầu của nàng lại giật mình nói: “Đây... Đây không phải Thiên Cầu sao? Sao hắn lại đưa cho người làm thú cưng???”

Chương 99: Cầu giả xà uy (1)

“Liếm... Liếm chó?”

Xà Tích Lộ ngạc nhiên, nhìn thoáng qua Pomeranian đang ra sức liếm láp tay của nàng, giật mình gật đầu, ‘Đúng là nó rất thích liếm, có lẽ là tập tính của chó đi.’

“... Ta nói là ‘Thiên Cầu’, từng nghe thần thoại Thiên Cầu ăn trăng chưa?”

U Thiên ở trong đầu nàng hơi nghẹn lời, lập tức đó, “Năm đó ‘nó’ sáng tạo ra tộc quần của chúng ta, chính là lấy con Thiên Cầu cắn nuốt ánh trăng của Yêu giới làm nguyên mẫu, những loài thuộc ‘ngoại đạo’ của chúng ta, cũng giống như mối quan hệ của người tu hành vậy, mặc dù nó chỉ là dị thú, nhưng ở nhân gian cũng đã được coi là thượng đẳng.”

‘Dị thú?’ Xà Tích Lộ ngạc nhiên, hỏi ở trong lòng: ‘Không phải người cũng là loại dị thú sao? Rắn hai đầu?’

“Sao có thể?” U Thiên cười nhạt một tiếng, nói: “Hơn nữa không phải ‘ta’, mà là ‘chúng ta’, chúng ta đều đứng sừng sững ở đỉnh cao nhất trong tộc bầy, sao dị thú có thể so sánh được?”

‘Còn không phải chuyển thể biến thành người à?’ Xà Tích Lộ không đồng ý.

“Cái đó là... Được.”

U Thiên mở miệng muốn giải thích, nhưng lại thờ dãi, nói: “Thế nhưng, Thiên Cầu này ở đâu ra? Nó lại đi theo Lâm Chỉ Thủy về nhà, chẳng lẽ có đại năng ngoại đạo nào đó nhận ra kiếp trước của chúng ta? Vì vậy có ý phái nó tới?”

‘Vì sao không phải Lâm Chỉ Thủy mang về tặng cho ta?’ Xà Tích Lộ hơi không phục hỏi trong lòng.

“Nói nhảm.” U Thiên thản nhiên nói: “Ta và người đã nói rất nhiều lần, Lâm Chỉ Thủy chỉ là một người phạm, hẳn dựa vào cái gì lại coi một con Thiên Cầu là thú cưng để mang về nhà?”

Xà Tích Lộ trả lời ở trong lòng: ‘Biết đâu hẳn nhờ Yên Thủy Thủy kia giúp đỡ bắt lại?’

U Thiên khẽ cười một tiếng, nói: “Người đừng thấy dáng vẻ ngụy trang của Thiên Cầu có vẻ như rất nhỏ yếu, nhưng nếu nó bộc phát toàn bộ lực lượng, tòa nhà này sẽ sụp đổ trong chớp mắt, người tu hành thiên quan thứ tư bình thường cũng bị nó cắn nuốt, huống chi là một người tu hành thiên

quan thứ hai? Muốn bắt được nó, ít nhất phải là người tu hành đã vượt qua năm quan, đây chính là đỉnh cao nhất của thế gian, cũng có thể gọi là thần tiên trên mặt đất.”

‘Hỏi nó một chút chẳng phải sẽ biết sao.’ Xà Tích Lộ nói khẽ.

‘Người giữ sự tiếp xúc với nó, ta thúc đẩy lực lượng nguyên thần là có thể trao đổi với nó.’ U Thiên nói.

Pomeranian phe phẩy đuôi, để mặc thiếu nữ loài người trước mắt vuốt ve da lông của mình, nhẫn nhịn chịu nhục nhất thời, tương lai mới có cơ hội bỏ trốn.

Nhưng chẳng biết tại sao, nó luôn cảm thấy thiếu nữ trước mắt cho nó một cảm giác vô cùng thân thiết, khiến cho nó có sự xúc động muốn lấy lòng, vừa rồi không nhịn được liếm đầu ngón tay của thiếu nữ này mấy lần, cảm thấy rất vui vẻ.

Theo trí nhớ của nó loài người có một thuật ngữ chuyên nghiệp để nói về hành vi này... Hình như gọi là liếm chó?

Hình như cũng có nghĩa xấu không quá vẻ vang...

‘Không được liếm chó, liếm chó có còn là chó không? Chẳng bằng con chó... Ta là Thiên Cầu cao quý!’ Nó thầm lẩm bẩm, ‘Chỉ là một người phạm, cũng xứng để ta làm liếm chó? Nằm mơ đi.’

Đột nhiên, thiếu nữ người phạm trước mặt đưa bàn tay về phía lưng của nó.

Sau đó, một cảm giác lạnh lẽo quen thuộc, cảm giác khó hiểu cứ như trở về ngọn nguồn ngoại đạo chí cao vô thượng, chậm rãi bao phủ nó cứ như mây đen che phủ bầu trời.

“Đây... Đây là...”

Nó không thể không chế nổi mà run rẩy, chậm rãi nâng đầu chó lên, run lẩy bẩy nhìn thiếu nữ trước mắt, đột nhiên phát hiện –

Chẳng biết từ lúc nào, trên khuôn mặt xinh xắn động lòng người của thiếu nữ, lại hiện ra một lớp vẩy rắn màu đen, trong đôi mắt cũng hiện ra màu xanh yếu ớt, hình dáng con người hơi giống mắt rắn.

Lúc nó ngẩng đầu lên đối mặt với thiếu nữ, đôi mắt rắn màu xanh thăm thẳm kia cũng đang nhìn chăm chăm nó, sâu trong đôi mắt thâm thúy lại lạnh như băng, mơ hồ có một con rắn khổng lồ cả người phủ kín vẩy đen, dường như cũng đang dùng ánh mắt giống vậy nhìn nó chăm chăm, uy áp đủ để khiến thiên địa run rẩy và nguồn gốc cao quý từ sâu trong huyết mạch, khiến nó không nhịn được chân trước mềm nhũn, lập tức quỳ xuống.

Lúc này, nó hiểu rõ –

Người trước mắt thoát nhìn như là thiếu nữ người phàm, cũng là ngoại ma giống nó!

Chỉ là, không biết huyết mạch cao quý hơn nó bao nhiêu, dù là vị chủ thượng ban cho nó lực lượng, vị chủ thượng thống trị rất nhiều ngoại ma ẩn nấp ở nhân gian, cũng không thể so sánh với thiếu nữ trước mắt!

Pomeranian quỳ xuống, sau đó vô cùng cẩn thận lè lưỡi liếm cổ tay của thiếu nữ một cái, cố gắng dùng cách này để thể hiện sự thần phục và lấy lòng của mình.

“Nói đi, là ai phái ngươi tới?”

Chương 100: Cầu giả xà uy (2)

Một giọng nói lạnh như băng xen lẫn từng tiếng rần xì xì truyền vào trong lòng của nó, không ngừng quanh quẩn trong thế giới nội tâm của nó.

“Gâu gâu! (Ta bị bắt tới!)” Nó run lẩy bẩy muốn trả lời, lại chỉ có thể sửa.

“Gâu?”

Nó ngạc nhiên, lại thúc đẩy ma thức kêu một tiếng, lúc này mới kịp phản ứng lại, chín chữ “Cấm” thần bí kia, không chỉ hoàn toàn phong ấn lực lượng ngoại ma của nó, thậm chí còn giam cầm cả ma thức.

Hơn nữa bây giờ nó lại là xác chó, căn bản không thể trả lời.

“Hả? Sao không trả lời?”

U Thiên hơi nghi ngờ một chút, bắn lực lượng nguyên thần thông qua mắt trái của Xà Tích Lộ, cẩn thận đánh giá Thiên Cầu, lập tức phát hiện, trên người Thiên Cầu này lại phân bố chín chữ “Cấm” hàm ý thần bí mệnh mông, hoàn mỹ không một kẽ hở, cứ như bầu trời sâu xa.

“Đây là... Cửu Thiên Thần Cấm?”

U Thiên vô cùng hoảng sợ, lập tức xuyên qua lực lượng nguyên thần, hỏi thăm Thiên Cầu: “Tiên pháp thể này không thuộc về nhân gian, chỉ có thần tiên chuyển thế mới có thể thi triển, ngươi bị tiên ở nhân gian phong ấn sao?”

Pomeranian nghe vậy, đôi mắt lập tức đong đầy nước mắt, cứ như tiêu hài tử bị bắt nạt tìm được phụ huynh, nước nở uất ức gật đầu.

“Chẳng lẽ là thần tiên chuyển thế nhân gian, sau khi phong ấn Thiên Cầu mới giao cho Lâm Chỉ Thủy?”

U Thiên lẩm bẫm một câu ở trong đầu Xà Tích Lộ, lại xuyên qua nguyên thần truyền âm cho Thiên Cầu, hỏi: “Vị tiên ở nhân gian phong ấn ngươi là ai? Ngươi có biết không?”

Pomeranian ngẩn ngơ, vô cùng cẩn thận nhẹ gật đầu.

“Ai?”

U Thiên nói: “Nếu ngươi biết tên, viết chữ ở ngay trên mặt đất đi, hoặc là có cơ hội chỉ cho ta nhận biết một chút.”

Lúc này, bên ngoài phòng bếp vang lên tiếng bước chân, Xà Tích Lộ vội vàng nói ở trong lòng: ‘Ngươi nhanh quay về.’

“Hừ.”

U Thiên hừ khê một tiếng, lúc này mới thu hồi lực lượng nguyên thần, vẩy rần trên mặt và đôi mắt của Xà Tích Lộ cũng trở lại bình thường.

Pomeranian lại sợ đến mức giật mình, lập tức co rúm lại đứng bên cạnh chân Xà Tích Lộ, kêu gâu một tiếng, giơ vuốt chó lên chỉ ra ngoài cửa, kêu lên tố cáo:

“Gâu! Gâu gâu gâu! (Chủ nhân, là hấn phong ấn ta!)”

Xà Tích Lộ thấy thế, không nhịn được ngạc nhiên: ‘Nó như vậy là có ý gì?’

U Thiên cũng nghi ngờ nói: “Nó đang chỉ cái gì thế?”

“Ôi, hóa ra người ở đây.”

Lúc này, Lâm Chỉ Thủy đi vào nhà bếp, phát hiện Tiểu Xà đang ngồi xồm trên mặt đất, Pomeranian lại đang núp bên cạnh nàng, dựa vào bên cạnh chân của nàng, móng vuốt chó không ngừng vung vẩy về phía hấn, còn không ngừng sủa.

Nhưng lúc hấn liếc mắt nhìn qua, hình như Pomeranian lập tức cứng đờ, móng vuốt chó cũng lúng túng dừng lại giữa không trung, sau đó yếu ớt buông xuống.

“Ồ, vật nhỏ, người chỉ ta làm gì? Người có chủ nhân mới, bắt đầu ‘câu giả xà uy’ sao?”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười cúi người, đưa tay ra tóm lấy Pomeranian.

Pomeranian không nhịn được hoảng sợ quay lại, nhìn Xà Tích Lộ càng ngày càng cách xa, sợ hãi kêu lên: “Gâu gâu! (Chủ nhân cứu ta!)”

Lâm Chỉ Thủy giơ con chó nhỏ lên giữa không trung, sau đó mỉm cười nhìn thoáng qua Tiểu Xà, nói: “Ta còn định chuẩn bị cho người niềm vui bất ngờ đấy, không ngờ vật nhỏ này lại tự đi tìm người, thích không?”

Xà Tích Lộ đứng lên, khuôn mặt nhỏ ửng đỏ gật đầu: “Thích... Thích.”

“Ha ha, ta đã biết người sẽ thích mà.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, đặt con chó nhỏ dửng như hơi ngơ ngác xuống đất, nói: “Ta biết ngày thường người rất cô đơn, cũng không thể tiếp xúc được với đồng loại của người, ta cũng không có cách gì, nhưng con chó này lại rất giống với người... Ày, ta không có ý mắng người là chó...”

Hấn hơi muốn tát bản thân một cái, chỉ là muốn nói con chó này cô đơn giống nàng, không có nhà để về mà thôi, sao kiểu nói này lại có cảm giác như đang mắng nàng là chó?

“Ý của ta là, nó và người...”

Lâm Chỉ Thủy vừa định giải thích, đã thấy Tiểu Xà đột nhiên nhón chân lên, đỏ mặt nhanh chóng hôn một cái lên môi của hấn, hôn xong liền cúi

đầu xuống, không dám đối mặt với hắn nữa, nhưng hai tay vẫn ôm lấy eo của hắn, khuôn mặt dựa vào trước ngực hắn.

“Ta... Ta hiểu ý của ngươi.” Xà Tích Lộ nói khẽ: “Ta rất... Rất thích.”

“Vậy thì tốt.” Lâm Chỉ Thủy mỉm cười.

Ở trong đầu Xà Tích Lộ, lại đột nhiên vang lên giọng nói nghi ngờ không chắc chắn của U Thiên: “Người này có ý gì? Hắn nói ngươi và Thiên Cầu là đồng loại? Còn nói lời ‘câu giả xà uy’ này... Tại sao ta cảm thấy hình như hắn biết được chân thân kiếp trước của ngươi??”

“Chờ chút!”

Trong lòng U Thiên đột nhiên chấn động, vừa rồi nàng nói với Thiên Cầu, nếu sau này nó có cơ hội, hãy chỉ ra vị tiên ở nhân gian đã phong ấn nó, nó lập tức chỉ về phía Lâm Chỉ Thủy, còn không ngừng kêu lên.

Chẳng lẽ...

Vì tiên ở nhân gian phong ấn Thiên Cầu... Chính là Lâm Chỉ Thủy?!

Chương 101: Tiên nữ cầu vòng (1)

“Tiểu Xà, vừa rồi Thiên Cầu đang chỉ vào Lâm Chỉ Thủy sao?”

U Thiên ở trong đầu Xà Tích Lộ không nhận được hỏi một câu.

‘Chỉ vào Lâm Chỉ Thủy?’

Xà Tích Lộ không thay đổi sắc mặt, yên lặng dựa vào trong ngực Lâm Chỉ Thủy, chỉ nghi ngờ nói ở trong lòng: ‘Hình như là vậy... Ý của người là, vị tiên ở nhân gian phong ấn Thiên Cầu... Là Chỉ Thủy?’

“Hình như nó có ý này...”

Trong giọng nói của U Thiên ẩn chứa vẻ không thể tin nổi, “Nhưng... Sao có thể như thế chứ? Nếu ngay cả ta cũng không thể nhìn thấu hẳn, vậy chẳng phải là...”

Xà Tích Lộ không nhận được hơi hưng phấn hỏi ở trong lòng: ‘Chẳng lẽ... Chỉ Thủy hẳn thật sự là mấy vị mà người nói chuyển thế?’

“Không thể nào, mấy vị kia là trụ cột của thiên giới, nếu bất kỳ một người nào vẫn lạc, chỉ sợ không trấn áp được ngoại đạo, sao lại lựa chọn chuyển thế chứ?”

U Thiên thở dài nói: “Ý của ta là, nếu Lâm Chỉ Thủy thật sự là tiên ở nhân gian, chỉ là che giấu tu vi, mà ngay cả ta cũng không nhìn thấu hẳn, vậy có nghĩa... Mấy vị kia vì giúp hẳn che đậy thiên cơ, ẩn giấu tu vi, đã không tiếc trả giá lớn.”

Xà Tích Lộ hỏi trong lòng: ‘Không tiếc trả giá lớn?’

U Thiên giải thích: “Vị độ khó để che giấu thiên cơ cho người phạm, cùng độ khó che đậy thiên cơ của một vị tiên ở nhân gian, căn bản không cùng một cấp độ, dù là đối với mấy vị kia mà nói, cũng là tiêu hao cực kỳ kinh người... Tại sao bọn họ lại muốn làm như vậy chứ?”

‘Vậy... Nếu không ta hỏi Lâm Chỉ Thủy một chút?’ Xà Tích Lộ hỏi.

“Tuyệt đối không được.”

U Thiên lạnh lùng nói: “Mấy lão gia hỏa ở thượng giới kia, có trời mới biết bọn họ đang tính toán cái gì, còn để thần tiên chuyển thế đến bên cạnh người, người tuyệt đối không thể bị hẳn nắm mũi dẫn đi, nếu không rơi vào trong bẫy của bọn họ, muốn thoát thân cũng khó.”

Nàng thở dài, còn nói thêm: “Bây giờ ta chỉ còn nguyên thân, dù là tiên ở nhân gian bình thường đến mức nào, chỉ sợ ta cũng khó có thể ngăn cản, vẫn nên cẩn thận nhiều hơn.”

“Thế nhưng... Lâm Chỉ Thủy đã hiểu rõ về ta.” Xà Tích Lộ không nhịn được nói.

Nàng cũng muốn thẳng thắn với người trong lòng, không muốn giấu giếm như thế.

“Hiểu rõ? Sao có thể.”

U Thiên hừ lạnh nói: “Mặc dù ta không nhìn thấu được Lâm Chỉ Thủy, nhưng dựa vào sự nguy trang che giấu của ta, hẳn không thể nào hiểu rõ người, đừng nói là hẳn, dù mấy lão già kia quan sát người cách hai giới thiên nhân, cũng không nhìn ra cái gì.”

“Về phần Lâm Chỉ Thủy, ta không cần nghĩ cũng biết... Một người bị điều động thân tiên chuyển thế đến nhân gian, thực lực có thể mạnh đến mức nào? Đám thân tiên đứng ở vị trí cao trên thiên giới kia, cả đám đều là lão già thành tinh, sao có thể từ bỏ hết tất cả được?”

“Huống chi, Lâm Chỉ Thủy có tu vi càng cao, độ khó che đậy thiên cơ càng lớn, mấy lão già này sẽ không lựa chọn một vị thân tiên tu vi cao hạ phạm.”

Nàng hơi dừng lại, lạnh nhạt tự nhiên nói: “Vì vậy, nhiều lắm chỉ là mấy lão già hỏa kia tính ra được cơ thể người chuyển thế đầu thai, vì vậy điều chuyển Lâm Chỉ Thủy đến thăm dò hoặc là trông chừng mà thôi, chỉ cần người giả vờ không biết cái gì hết, tiếp tục giả vờ làm người phạm, đừng bị hẳn lợi dụng là đủ.”

‘Lâm Chỉ Thủy sẽ không lợi dụng ta đâu.’ Xà Tích Lộ không nhịn được cãi lại một câu ở trong lòng.

“Người đừng quá ngây thơ, hẳn là tiên ở nhân gian, là thân tiên chuyển thế, cho dù là thân tiên bình thường, cũng không biết sống bao nhiêu năm.”

U Thiên lạnh nhạt nói: “Trí nhớ của hẳn cũng đã thức tỉnh, ký ức của năm tháng quá khứ dài đằng đẵng mạnh mẽ ùa đến, cũng chỉ mới trải qua hơn 20 năm ở nhân gian, có đáng là gì chứ? Dù hẳn diễn kịch, người cũng không nhìn ra sơ hở.”

Xà Tích Lộ ngẩn ngơ, ‘Không... Sẽ không...’

“Sẽ không?” U Thiên mỉm cười, nói: “Người cho rằng đang viết tiểu thuyết tình cảm sao? Tình yêu thật sự thắng được tất cả?”

Xà Tích Lộ không để ý đến nàng ấy, im lặng cả nửa ngày, không nhịn được chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Chỉ Thủy, trong đôi mắt hiện lên sương mù, mở miệng hỏi: “Lâm Chỉ Thủy, người... Người thật... Thật sự thích ta sao?”

Nàng nghe thấy giọng nói của mình đang run rẩy.

Lâm Chỉ Thủy ngẩn ngơ, lập tức cười nói: “Vậy ngươi cảm thấy như thế nào mới được tính là thích?”

“Ta... Ta không biết...” Xà Tích Lộ không nhịn được cắn chặt bờ môi.

Nàng phải thừa nhận, nàng thật sự bị những lời này của U Thiên dọa sợ, đúng như U Thiên đã nói... Thời gian nàng và Lâm Chỉ Thủy quen biết chỉ mới được ba, bốn năm, sao có thể bù đắp được những năm tháng dài đằng đẵng trước khi hắn chuyển thế chứ?

“Nếu ta không thích ngươi, tại sao bây giờ lại ở bên cạnh ngươi? Sao lại để ngươi ôm ta như thế chứ?” Lâm Chỉ Thủy cười nói: “Ta cũng không thể chứng minh với ngươi, nhưng thời gian sẽ chứng minh tất cả.”

Xà Tích Lộ im lặng một chút, nói nhỏ: “Thế nhưng... Chúng ta mới quen biết mấy năm như thế...”

Chương 102: Tiên nữ cầu vòng (2)

Lâm Chỉ Thủy ngạc nhiên.

Cũng đã được thời gian ba, bốn năm, còn chưa đủ dài sao?

Sao nha đầu này lại không có cảm giác an toàn như thế?

Hắn suy nghĩ, quyết định nói lời văn nghệ lãng mạn êm tai: “Đúng là mới chỉ mấy năm, nhưng chiều dài thời gian không thể đại diện cho điều gì, một bức tượng đá không có trái tim trải qua ngàn năm vạn năm, dù thịt nát xương tan, nó cũng không cảm thấy đau đớn, còn người... Chỉ cần mấy năm cũng đủ để khắc sâu trong lòng.”

“Ngàn năm vạn năm...”

Xà Tích Lộ khẽ giật mình.

Lâm Chỉ Thủy đang nói đến kiếp trước của hắn sao?

Nàng không nhịn được hỏi trong lòng: ‘U Thiên, có phải cuộc sống ở thiên giới rất buồn tẻ nhàm chán hay không?’

U Thiên thần nhiên nói: “Còn tùy từng người, thần tiên không phải bất tử, cũng cần thường xuyên ngủ say hoặc là bế quan, không dám lười biếng, so với khói lửa nhân gian đúng là nhàm chán hơn, nếu tu hành không đủ cao, thì phải không ngừng bế quan hoặc là ngủ say, đúng là rất buồn tẻ.”

Xà Tích Lộ nghe vậy, đôi mắt xinh đẹp không nhịn được sáng lên.

Thì ra là thế... Lâm Chỉ Thủy đang ám chỉ với nàng, cuộc sống của hắn lúc ở thượng giới rất buồn tẻ nhàm chán, như một bức tượng đá vậy, cho dù từ bỏ tiên thể, trong lòng cũng không hề gợn sóng, nhưng sau khi hắn trở thành người ở nhân gian, trái tim đã rung động.

Nghĩ đến đây, Xà Tích Lộ khẽ thở phào một hơi, sự buồn bực trong lòng dần biến mất, không nhịn được mỉm cười, gật đầu nói: “Ừm, ta hiểu ý của ngươi.”

Như vậy đã hiểu?

Lâm Chỉ Thủy thầm lẩm bẫm, xem ra Tiểu Xà vẫn khá thích kiểu đồ ngon đồ ngọt này.

“Đã hiểu thì tốt, ngươi ôm con chó này, đi đến phòng khách nói chuyện với Yên Thủy Thủy đi, ta phải nấu cơm.” Lâm Chỉ Thủy nói.

“Ồ, được.”

Xà Tích Lộ nhẹ gật đầu, cúi người ôm Thiên Cầu vừa ăn thức ăn cho chó ăn đến vẻ mặt đờ đẫn ở bên cạnh, đi ra ngoài phòng bếp.

Đi được vài nước, nàng chợt dừng bước quay lại, nở một nụ cười ngọt ngào với Lâm Chi Thủy: “Ta rất thích con chó này, cảm ơn người.”

U Thiên hừ một tiếng ở trong lòng nàng, nói: “Người không sợ hấn lừa người sao?”

Xà Tích Lộ yên lặng nói: ‘Ít nhất hấn thật sự đối xử tốt với ta, vậy là đủ.’

...

Trong phòng khách.

Xà Tích Lộ ôm chó ngồi trên ghế sofa, Yên Thủy Thủy ngồi cách một vị trí ở ngay bên cạnh.

Yên Thủy Thủy ngồi ngay ngắn, cảm thấy hơi căng thẳng.

Nàng cũng nghe thái sư thúc Chúc Thừa Hòa từng nhắc đến, hôm nay Lâm tiên bối bắt được một con “Thiên Cầu” đủ để so sánh với cao nhân tu hành thiên quan thứ năm, còn coi nó như thú cưng.

Không ngờ, Lâm tiên bối lại coi con Thiên Cầu này như thú cưng, đưa cho một thiếu nữ thoát nhìn vừa mới thành niên này?

Điều khiến nàng càng ngạc nhiên hơn là, con Thiên Cầu này lại không có chút phản kháng nào hoặc là có ý gây chuyện, ngược lại cực kỳ chủ động nịnh nọt thiếu nữ tên là Xà Tích Lộ này, thái độ nịnh nọt này hiển nhiên là một liếm chó.

Nàng vốn tưởng bạn gái của Lâm tiên bối có lẽ chỉ là một người phạm, nhưng bây giờ cũng hơi không chắc chắn.

Nếu Xà Tích Lộ chỉ là người phạm, dù Thiên Cầu bị phong ấn, lực lượng cơ thể cũng có thể tùy tiện đập chết người phạm, dù trở ngại vì quan hệ của Lâm tiên bối, nó không dám làm như thế, cũng không thể trở nên liếm như thế chứ?

Nhìn thái độ lấy lòng hèn mọn đến cực điểm của Thiên Cầu, thậm chí Yên Thủy Thủy cũng cảm thấy hơi buồn nôn.

Có lẽ... Thật ra thiếu nữ này cũng là cao nhân tu hành thâm tàng bất lộ?

Ngay lúc Yên Thủy Thủy đang giả vờ xem tivi, trong lòng không ngừng suy đoán, lại nghe thấy một giọng nói hơi lạnh lùng xen lẫn tiếng rần, truyền vào trong lòng nàng:

“Đừng đoán, ta còn chưa bắt đầu tu hành đâu.”

Yên Thủy Thủy lập tức ngơ ngác, không nhìn được giạt mình quay sang nhìn về phía Xà Tích Lộ, đã thấy đối phương mỉm cười lộ vẻ xấu hổ với nàng.

Truyền âm bằng nguyên thần?

Thiếu nữ này có thể trực tiếp truyền âm đến tâm linh, thần thông thế này, phải tu thành nguyên thân mới có, bình thường ít nhất cũng là cao nhân tuyệt thế vượt qua năm quan, sau khi pháp thân viên mãn mới có thể tu thành nguyên thân!

Rõ ràng thiếu nữ trước mắt đã tu thành nguyên thân, lại nói mình còn chưa bắt đầu tu hành, vậy cũng chỉ có một khả năng...

Đối phương là thần tiên chuyên thế!

Yến Thủy Thủy lập tức có cảm giác giật mình hiểu ra.

Đúng là Lâm tiên bối ngay cả Tam Hoàng Ngũ Đế mười hai vị thần cũng sẽ nể mặt, độ phô trương cũng khác biệt, dù chuyển thế xuống dưới phàm cũng sẽ mang theo một vị tiên nữ ở trên thiên giới đi cùng hẳn...

Dù sao, thần tiên cũng là người, cũng có ham muốn.

Có thể hiểu, có thể hiểu.

Nàng đã nói mà, một đại năng tiên gia như Lâm tiên bối, sao có thể để ý đến một nữ tử người phàm chứ, dù nữ tử người phàm có sạch sẽ, cũng phải đi ị đánh rắm... Nếu ngay cả cái này mà Lâm tiên bối cũng có thể chịu đựng được, vậy khẩu vị cũng quá nặng?

Cuối cùng bây giờ nàng đã hiểu rõ, thì ra... Thiếu nữ này thật sự là tiên nữ.

Tiên nữ không đi ị cũng không đánh rắm.

Cho dù có, đó cũng là cầu vồng!

Chương 103: Chỉ nhìn một chút (1)

Nghĩ rõ ràng điều này, thái độ của Yên Thủy Thủy lập tức trở nên cung kính hơn, đang muốn mở miệng, đã thấy Xà Tích Lộ không hề xoay đầu sang, chỉ nghe thấy truyền âm nguyên thần lại vang lên:

“Người cứ giả vờ không xảy ra chuyện gì là được, ta có một vài việc muốn nói với người.”

Yên Thủy Thủy vội càng ngồi nghiêm chỉnh, tiếp tục giả vờ đang xem tivi, nhìn không chớp mắt.

Sau đó, giọng nữ kia lại truyền âm nói: “Ta có mấy việc muốn người giúp ta, nhưng ta không muốn để Lâm Chi Thủy biết, đó là một việc nhỏ rất đơn giản... Người có thể chủ trì pháp đàn cầu trời chứ? Giúp ta chuẩn bị một vài thứ cần thiết cho pháp đàn cầu trời, cầu xin đạo thống “Uế Thổ Kiến Mộc” trên thượng giới ban thưởng pháp thân cho ta.”

Yên Thủy Thủy ngạc nhiên.

Đề nàng giúp đỡ chủ trì pháp đàn cầu trời?

Không phải tìm Lâm tiên bối càng tốt hơn sao?

Một thần tiên đại năng như Lâm tiên bối chủ trì pháp đàn cầu trời, chắc chắn hiệu quả phải tốt hơn nàng mới đúng chứ.

Nàng không nhìn được nhớ tới một tháng trước, trải nghiệm lần nàng giúp cây tùng nhỏ “Thanh” chủ trì pháp đàn cầu trời... Tình cảnh hùng vĩ cả hai mươi đạo hư ảnh thần tiên đều tới, dù bây giờ nàng nhớ lại, vẫn cảm thấy vô cùng rung động.

U Thiên cũng nhận ra nghi ngờ của Yên Thủy Thủy, liền kiểm cố, truyền âm nói: “Ta và hắn... Trong suy nghĩ có một vài điểm khác nhau, hắn muốn lựa chọn đạo thống khác cho ta, nhưng ta lại thiên vị đạo thống Uế Thổ Kiến Mộc này hơn, vì vậy muốn làm phiền người chủ trì giúp ta.”

Yên Thủy Thủy nghe vậy, giờ mới hiểu được.

Hóa ra là ý kiến không hợp, bảo sao lại muốn tìm nàng giúp đỡ.

Thế nhưng...

Nàng hơi khó hiểu, một thần tiên đại năng như Lâm tiên bối, ngay cả Tam Hoàng Ngũ Đế đều nể mặt, hiển nhiên tầm nhìn càng xa hơn, càng được gọi là nhìn xa trông rộng, có lẽ càng nhìn kỹ càng con đường tương lai hơn.

Nếu nàng giúp Xà tiên bối chủ trì pháp đàn cầu trời đạo thống Uế Thổ Kiến Mộc, liệu Lâm tiên bối có trách nàng không?

Nhưng Xà tiên bối cũng là thần tiên chuyển thế, nàng không thể không nể mặt.

Yến Thủy Thủy không nhìn được thấy hơi khó xử, do dự một chút, nàng gõ nhẹ lên mép bàn trà, nhanh chóng viết:

“Ngài làm như vậy, liệu Lâm tiên bối có thấy mất hứng không?”

U Thiên ở trong đầu Xà Tích Lộ nhìn thoáng qua, liền dùng truyền âm nguyên thần nói dối: “Sao hấn lại tức giận vì chút chuyện nhỏ này chứ? Thật ra hấn muốn để ta lựa chọn một pháp thân am hiểu giữ mệnh, nhưng ta cũng muốn giúp hấn, vì vậy mới bất đồng ý kiến.”

Yến Thủy Thủy chợt hiểu ra.

Nàng không nhìn được thấy hơi cảm động, hóa ra là nguyên nhân này... Không ngờ hai vị tiên bối đều suy nghĩ cho nhau, đúng là cặp thần tiên quyền lữ khiến người ta hâm mộ.

Nhưng nàng nghĩ lại, Lâm tiên bối thân cơ diệu toán như thế, biết rõ nàng có thể chủ trì pháp đàn cầu trời Uế Thổ Kiến Mộc, nhưng vẫn mang nàng đến đây, có phải cũng đã chấp nhận, hoặc là có ý khác không?

Thế nhưng, nàng cũng là nữ nhân, tất nhiên cũng có thể cảm nhận được suy nghĩ của Xà tiên bối.

Vì vậy, Yến Thủy Thủy do dự một chút, liền đồng ý.

“Vậy nhờ ngài.”

U Thiên truyền âm nói: “Ba giờ đêm nay, sau khi người chuẩn bị kỹ càng pháp đàn cầu trời, đến phía sau sân tập của trường cấp ba Dương Quang ở gần đây chờ ta, có thể làm được không?”

Yến Thủy Thủy suy nghĩ một chút, lần trước chuẩn bị pháp đàn cầu trời cho “Thanh”, vẫn còn dư lại một vài nguyên liệu không có tác dụng, rất dễ gom góp đủ, liền gật đầu.

“Rất tốt.”

U Thiên không nhìn được để lộ vẻ hài lòng trong giọng nói.

...

...

Thời gian nhanh chóng đến ba giờ đêm.

Trường cấp ba Dương Quang, phía sau sân tập.

Bóng đêm tràn ngập, cũng không thấy được mấy ngôi sao trên trời, chỉ có bên trong kết giới phong cấm vẫn sáng sủa như vậy.

“Bắt đầu đi...” Xà Tích Lộ nhẹ gật đầu với Yến Thủy Thủy, nụ cười có vẻ xấu hổ.

“Tiên bối chờ chút.”

Yến Thủy Thủy cung kính mở miệng, bắt đầu lấy những vật phẩm cần thiết cho pháp đàn cầu trời ở trong Tụ Lý Càn Khôn ra.

Bàn gỗ tử đàn vuông vức, vỏ cây có hoa văn sơ đồ cây được vẽ bằng nhựa cây, cùng ba loại rễ cây, nhân sâm, cam thảo, hà thủ ô, linh chi cùng đủ loại dược thảo hoa cỏ trái cây, 36 phiến lá cây đủ chủng loại, chính giữa cái bàn vẫn để một chuỗi chuông đồng.

Ngay sau đó, là từng tấm bảng gỗ đại diện cho thần vị, trên tấm bảng gỗ là tên của Tam Hoàng Ngũ Đế mười hai vị thần.

Chuẩn bị xong tất cả công phẩm, hình thành pháp đàn, sau khi Yến Thủy Thủy xác nhận một lần nữa, vẫn hơi do dự, không nhịn được hỏi: “Tiền bối, ngài thật sự quyết định không nghe theo đề nghị của Lâm tiên bối sao? Chẳng may... Lâm tiên bối nhìn càng xa hơn thì sao?”

Mặc dù nàng đã đồng ý, nhưng sau đó nghĩ lại, một thần tiên chuyển thế xuống phạm như Lâm tiên bối, tất nhiên sẽ có việc lớn xảy ra, có lẽ căn bản không muốn để Xà tiên bối bị uy hiếp.

Nàng làm như thế, chẳng phải có lỗi với Lâm tiên bối sao?

Xà Tích Lộ cũng không hiểu U Thiên đã lừa gạt Yến Thủy Thủy thế nào, nghe vậy không nhịn được ngơ ngác, lời này có ý gì?

U Thiên hơi mất kiên nhẫn truyền âm cho Yến Thủy Thủy: “Hắn nhìn càng xa hơn? Yên tâm đi, ta biết ta đang làm gì, tiểu cô nương, đợi lát nữa người biết ta đang làm gì, hy vọng người đừng quá chân động.”

Dưới góc nhìn của nàng, Lâm Chỉ Thủy cũng chỉ là một thần tiên bình thường mà thôi, bàn về tầm nhìn, sao có thể so với nàng chứ?

“Vậy... Được.”

Việc đã đến nước này, tên đã lên dây không bắn không được, Yến Thủy Thủy cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Chương 104: Chỉ nhìn một chút (2)

Thế nhưng, nàng cũng không cảm thấy có gì chấn động, có lẽ vị Xà tiên bối này muốn nói, đợi lát nữa trong Tam Hoàng Ngũ Đế mười hai vị thần, sẽ rất nhiều hình chiếu của ý chí thần tiên có mặt, là cảnh tượng hoành tráng hiếm có.

Nhưng... Nàng đã được thấy tình cảnh hùng vĩ cả hai mươi vị thần tiên đều tới, dù có thêm lần nữa, cũng không cảm thấy rung động đến mức nào.

Dù sao, bản thân vị Xà tiên bối này là thần tiên chuyên thể, sau lưng lại có thần tiên đại năng như Lâm tiên bối làm chỗ dựa, Tam Hoàng Ngũ Đế mười hai vị thần đến đủ một lần, cũng rất bình thường.

Ngay cả một cây tùng nhỏ do Lâm tiên bối điểm hóa cũng có được đãi ngộ này, huống chi là tiên lữ của Lâm tiên bối?

“Vậy ta bắt đầu đây.”

Yến Thủy Thủy hít sâu một hơi, cũng hơi căng thẳng, tuy nàng đã chủ trì pháp đàn cầu trời mấy lần, nhưng đây là lần đầu tiên chủ trì pháp đàn cầu trời cho thần tiên chuyên thể.

Cũng được coi là một trải nghiệm quý giá trong cuộc sống.

Nàng chậm rãi đi đến trước pháp đàn cầu trời, trong miệng khẽ đọc pháp chú cầu trời, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào mép vỏ cây trái trên bàn, rót pháp lực vào từ gốc rễ của sơ đồ hình cây, bắt đầu thúc đẩy năng lực của pháp đàn cầu trời.

Chỉ chốc lát sau, pháp đàn cầu trời cũng không có tình hình đặc biệt gì, chỉ có những tấm bảng gỗ thần vị kia bắt đầu run rẩy, cùng tiếng chuông đồng thanh thúy vang lên.

Hiển nhiên trong đám thần tiên của đạo thống Uế Thổ Kiến Mộc, đã có một tia ý chí chú ý đến nơi này.

“Đi.”

Yến Thủy Thủy khẽ quát một tiếng, pháp lực không ngừng tập trung vào pháp đàn, đã chuyển dời ý chí thần tiên vô hình này ra sau lưng Xà Tích Lộ.

Xà Tích Lộ đứng nguyên tại chỗ, không dám thở mạnh, hơi lo lắng không yên nhìn tình cảnh này, không nhịn được hỏi trong lòng: ‘U Thiên, người nói sẽ có thần tiên nào chọn ta không?’

U Thiên lại lười biếng nói: “Cơ thể của người đã hòa vào lực lượng nguyên thần của ta, dù là tư chất hay tiềm lực, đều được gọi là có một

không hai trong tam giới, người còn mang theo tính rắn, rất thích hợp với nhân chi hoàng Nữ Oa, thiên chi hoàng và địa chi hoàng thì khó mà nói được, nhưng hình chiếu ý niệm của Ngũ Đế mười hai vị thần và Nữ Oa chắc chắn sẽ giáng lâm.”

Nàng không nhịn được hừ nhẹ một tiếng: “Hình chiếu ý niệm của Ngũ Đế mười hai vị thần đều tới, thậm chí còn có Nữ Oa nương nương... Hừ hừ, chỉ sợ tình cảnh thế này chưa từng xuất hiện trong giới tu hành đâu.”

Yến Thủy Thủy cũng tỏ vẻ mong đợi nhìn những tấm bảng gỗ thần vị này, mặc dù biết rất có thể Tam Hoàng Ngũ Đế mười hai vị thần đều tới, nhưng cũng thấy hơi hưng phấn.

Thời gian dần trôi qua, tấm bảng gỗ thần vị ở trên bàn dừng run rẩy, chuông đồng cũng yên tĩnh lại.

Ngay lập tức, chỉ thấy từng hư ảnh thần tiên mơ hồ hiện ra trên tấm bảng gỗ thần vị, bắn ra giữa không trung, hơi thở hùng vĩ đủ để khiến thiên địa mất màu, cứ như thủy triều đang lan ra.

Trong đó, người cầm đầu là một hư ảnh nữ tử xinh đẹp mặc vũ y, vẻ mặt âm áp từ ái, phía sau là năm đạo hư ảnh xanh kim trắng đen vàng uy nghiêm như Đê Quân, cùng với hư ảnh Chúc Dung, Cộng Công, Cú Mang đủ mười hai vị thần.

U Thiên ở trong đầu Xà Tích Lộ không nhịn được khẽ cười một tiếng, nói: “Ta nói không sai chứ?”

Nàng chú ý vẻ mặt của Yến Thủy Thủy ở bên cạnh, lại ngẩn ngơ.

Bởi vì nàng phát hiện, tiểu gia hỏa này mới chỉ đến cảnh giới thiên quan thứ hai, lại không có nhiều sự rung động, ngược lại khuôn mặt tỏ vẻ nghi ngờ, hình như đáng vẻ có hơi thất vọng?

Thất vọng là có ý gì???

‘Kỳ lạ, ngay cả Thanh do Lâm tiên bối điễm hóa, cũng có Tam Hoàng Ngũ Đế mười hai vị thần xuất hiện, vì sao một thần tiên chuyển thế như Xà tích bối, thiên chi hoàng và địa chi hoàng lại không đến chứ?’ Yến Thủy Thủy âm thầm nghi ngờ.

Nhưng mà, đúng lúc này –

Trong đông đảo hư ảnh hùng vĩ đang lơ lửng giữa không trung, sau khi hư ảnh nữ tử “Nữ Oa” xinh đẹp mặc vũ y đang cầm đầu, cẩn thận quan sát Xà Tích Lộ một chút, dường như hàng lông mày trên khuôn mặt mơ hồ của nàng hơi nhíu lại, lập tức vung tay áo lên, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, ngay lúc này đông đảo hư ảnh lại biến mất sạch!

“Hả?”

Yến Thủy Thủy ngây ngẩn cả người.

“Sao lại không có gì nữa?” Xà Tích Lộ cũng hơi ngơ ngác.

U Thiên cũng tròn tròn mắt, không thể tin nổi: “Xảy ra chuyện gì? Sao hình chiếu ý niệm thần tiên lại rời đi?”

Với ánh mắt của nàng, tất nhiên có thể nhận ra không phải pháp đàn cầu trời bị gián đoạn, trên thực tế đến lúc này cũng không thể gián đoạn, tình huống như vậy, rõ ràng là Nữ Oa nương nương dẫn theo hình chiếu ý niệm của các thần tiên chủ động giải tán!

Cơ thể của Xà Tích Lộ đã dung hợp với lực lượng nguyên thần của nàng, lại là thần hồn mạnh mẽ bẩm sinh, tiềm năng tư chất có thể nói là “tiên miêu”, sao hình chiếu ý niệm của Nữ Oa nương nương lại có thể chướng mắt??

Hơn nữa, dù có chướng mắt, cũng không thể vừa tới đã rời đi chứ!

Chỉ nhìn một cái là đi?

Yến Thủy Thủy cũng ngơ ngác mất mấy giây, lập tức kịp phản ứng lại, không nhịn được nói: “Tiền bối, dường như hình chiếu ý niệm của các vị thần nhận ra người sau đó mới rời đi, chẳng lẽ... Là Lâm tiền bối lo lắng người vùng trộm lựa chọn đạo thống Uế Thổ Kiến Mộc, đã nói trước với các vị thần tiên, vì vậy bọn họ phát hiện là người mới chủ động rời đi?”

U Thiên nghe vậy, lập tức ngây ngẩn cả người.

Chương 105: Có mặt mũi

“Nữ Oa, còn có Ngũ Đế mười hai vị thần, từ bỏ ta... Là vì Lâm Chỉ Thủy?”

Trong tiếng rần xì xì, giọng nói khó tin của U Thiên vang vọng trong đầu Xà Tích Lộ: “Điều này sao có thể? Rõ ràng hẳn chỉ là một vị thần tiên chuyển thể bình thường... Sự tồn tại của Nữ Oa, còn có Ngũ Đế mười hai vị thần đều là thần tiên địa vị cao trên thiên giới, sao lại nể mặt một thần tiên bình thường chứ?”

Xà Tích Lộ cũng hơi ngơ ngác, không nhận được chớp mắt.

Lâm Chỉ Thủy... Nghe có vẻ rất đáng gờm, thần tiên trong truyền thuyết thần thoại lại nể mặt hẳn?

Chẳng lẽ hẳn đúng là cường giả có mặt mũi?

“Không đúng không đúng, chắc chắn có chỗ nào đó sai lầm.”

U Thiên cẩn thận nhớ lại, dù sao việc ‘nàng và Lâm Chỉ Thủy có sự bất đồng việc lựa chọn đạo thông’, là nàng lừa gạt Yến Thủy Thủy, trên thực tế Lâm Chỉ Thủy chưa từng nói sẽ ngăn cản nàng.

‘Không phải người nói, ngoại đạo và người tu hành là kẻ địch sao?’ Xà Tích Lộ nghi ngờ nói: ‘Có phải là vì Nữ Oa nương nương nhận ra ta là ngoại đạo, vì vậy không muốn chọn ta hay không?’

“Vậy lại càng không thể.”

U Thiên lập tức nói: “Những đại năng ngoại đạo như chúng ta chuyển thể thành người, đã thoát khỏi sự khống chế của ‘nó’, một phe thần tiên chỉ ước gì sớm lôi kéo được chúng ta, làm suy yếu quân địch tăng mạnh phe mình, sao có thể từ bỏ người được?”

Xà Tích Lộ ngẩn ngơ, cũng không thể nào hiểu được.

Dù nàng căn cứ vào trí nhớ kiếp trước khôi phục lại đưa vào tiểu thuyết, từng viết thiết lập liên quan đến ngoại đạo, nhưng cũng khá mơ hồ, nàng cũng không biết rõ tình hình cụ thể.

“Vừa rồi, dường như hình chiếu Nữ Oa đã nhận ra người, chỉ sợ vì một vài nguyên nhân, nên mới không muốn ban thưởng truyền thừa cho người đi.”

U Thiên nói khẽ: “Thế nhưng, nghĩ như vậy, ngược lại cũng không liên quan đến Lâm Chỉ Thủy, dù sao... Đây là quyết định của Nữ Oa nương nương, một thần tiên bình thường sao có thể khống chế được?”

‘Vậy làm sao bây giờ?’ Xà Tích Lộ ngạc nhiên.

“Cũng không chỉ có mỗi đạo thống Uế Thổ Kiến Mộc, con đường của các đạo thống khác cũng có thể đi được, Vô Gian Thiên Đình, Thái m Thiên Uyên, Vĩnh Âm Ma Ngục, Cực Dạ Linh Sơn...”

U Thiên thần nhiên nói: “Uế Thổ Kiến Mộc không cần chúng ta, chẳng lẽ các đạo thống khác cũng không cần chúng ta sao? Các đạo thống trên thiên giới cũng không phải bền chắc như thép, trước khi ngoại đạo xâm lược, thậm chí còn đối địch với nhau, chúng ta lựa chọn đạo thống khác là được.”

‘Được.’

Xà Tích Lộ hơi bất đắc dĩ.

Nàng vẫn rất thích Nữ Oa nương nương, ít nhất ở trong sách của nàng, Nữ Oa nương nương là một vị thần tốt từ ái, chỉ tiếc hình chiếu ý niệm Nữ Oa không chọn nàng.

Yến Thủy Thủy đứng bên cạnh phát hiện Xà Tích Lộ im lặng, không nhìn được nghĩ thầm, có phải vị Xà tiên bối này đang không vui không?

Cũng đúng.

Xà tiên bối muốn giúp đỡ Lâm tiên bối, mới nảy sinh việc bất đồng suy nghĩ, nhưng vẫn là suy nghĩ tốt, chỉ là... E rằng Xà tiên bối cũng không ngờ, mặt mũi của Lâm tiên bối lại lớn đến thế.

Yến Thủy Thủy không nhìn được quan tâm hỏi: “Xà tiên bối, ngài không sao chứ?”

U Thiên trực tiếp truyền âm nói: “Không có gì, xem ra thần tiên đạo thống Uế Thổ Kiến Mộc của các ngươi không vừa mắt ta, quên đi, ta chọn một đạo thống khác là được.”

“Xà tiên bối ngài đừng tức giận, hay là ngày nghe theo Lâm tiên bối đi?”

Yến Thủy Thủy lại nói: “Lâm tiên bối thần cơ diệu toán, nhìn ra trông rộng, có lẽ cũng vì suy nghĩ cho ngài, mới không để ngài chọn đạo thống Uế Thổ Kiến Mộc, ngài có thể khiến Nữ Oa nương nương cùng Ngũ Đế mười hai vị thần ưu ái, có lẽ cũng dựa vào tư chất của chính ngài? Nếu không phải Lâm tiên bối đã nói chuyện với thần tiên của Uế Thổ Kiến Mộc từ trước, có lẽ bọn họ sẽ không từ chối ngài.”

“Nói chuyện trước?” U Thiên cảm thấy hơi buồn cười, truyền âm nói: “Sao ngươi lại chắc chắn như vậy, thần tiên một phe Uế Thổ Kiến Mộc của ngươi, là vì Lâm Chỉ Thủy mới từ chối ta sao?”

Yến Thủy Thủy ngạc nhiên, vị Xà tiên bối này không biết sao?

“Tiểu nha đầu, ngươi phải biết, thần tiên thiên giới... Phân chia giai cấp còn nghiêm trọng hơn nhân gian rất nhiều.”

U Thiên thần nhiên nói: “Đạo thống Uế Thổ Kiến Mộc của ngươi có Tam Hoàng Ngũ Đế mười hai vị thần ở trên thượng giới, kém cõi nhất cũng là chí tôn một phương, ngươi cảm thấy bọn họ sẽ để ý đến một vị thần tiên được phải đi chuyển thế đến nhân gian sao?”

Yến Thủy Thủy hơi ngạc nhiên, nói: “Ngài không biết cây tùng nhỏ do Lâm tiên bối điểm hóa sao?”

“Cây tùng nhỏ?”

U Thiên hơi nghi ngờ, truyền âm nói: “Thần tiên bình thường nhất cũng có thể điểm hóa cỏ cây tinh quái, điều này thì có gì kỳ lạ đâu?”

“Thế nhưng...” Yến Thủy Thủy rất cẩn thận nói: “Cây tùng nhỏ do Lâm tiên bối điểm hóa cũng không có gì đặc biệt, lúc cử hành pháp đàn cầu trời, Tam Hoàng Ngũ Đế mười hai vị thần đều tới, điều này... Cũng chỉ có thể là vì Lâm tiên bối?”

“Ngươi nói cái gì?”

U Thiên ngạc nhiên, trong giọng nói tràn ngập sự hoảng sợ.

Tam Hoàng Ngũ Đế mười hai vị thần đều tới?

Điều này sao có thể?

Nàng dùng lực lượng nguyên thần tinh túy thuần khiết nhất nâng cao tư chất của Xà Tích Lộ, sau đó tiềm lực của Xà Tích Lộ có thể nói là “tiên miêu”, gần như là thiên phú hoàn mỹ nhất, được gọi là có một không hai trong tam giới.

Chỉ có tư chất và tiềm lực như vậy, mới có tư cách nhận được pháp thân truyền thừa cao nhất như Tam Hoàng và Tam Thanh.

Cho dù là vậy, Xà Tích Lộ cũng không thể khiến hai mươi vị đại thần của Uế Thổ Kiến Mộc đều tới, chỉ được Nữ Oa và Ngũ Đế mười hai vị thần ưu ái.

Một gốc cây tùng nhỏ, dựa vào cái gì khiến Tam Hoàng đều tới?

“Lời ngươi nói là tin đồn? Hay là Lâm Chi Thủy nói với ngươi?” U Thiên không nhịn được hỏi.

Yến Thủy Thủy đàng hoàng nói: “Tiền bối, đây là vì lúc vận bối chủ trì pháp đàn cầu trời cho cây tùng nhỏ, tận mắt nhìn thấy, cuối cùng cây tùng nhỏ lựa chọn pháp thân Phục Hi, nếu ngài không tin có thể tự đi nhìn xem, cây tùng nhỏ kia ở ngay trước cửa tiệm tranh chữ của Lâm tiên bối.”

U Thiên không nói gì, chỉ thả ra linh giác của nguyên thần, càn quét cảm ứng những người tu hành ở hướng đó.

Nàng cũng biết vị trí của tiệm tranh chữ của Lâm Chỉ Thủy, chỉ chốc lát sau đã cảm ứng được ở phương hướng kia, thật sự tồn tại hơi thở của một cây tùng thành tinh, đồng thời ẩn chứa linh lực Mộc hành cực kỳ thuần khiết.

Với kiến thức của nàng, tất nhiên lập tức nhận ra linh lực đặc tính quen thuộc kia đến từ pháp thân Phục Hi!

“Thế mà... Thật sự là pháp thân Phục Hi?”

U Thiên lẩm bẩm: “Điều này sao có thể? Rõ ràng chỉ là một cây tùng bình thường, dù đã thành tinh, có lẽ cũng chỉ có thể đạt được pháp thân truyền thừa của Mộc Thần Cú Mang mới đúng, cũng không phải linh căn thiên địa quý giá hiếm thấy gì, sao lại nhận được pháp thân truyền thừa Phục Hi chứ? Không... Dù có là linh căn thiên địa hi hữu như thế nào, cũng không thể khiến Tam Hoàng đều đến...”

Nàng hoàn toàn không thể hiểu được.

Nếu nói một vị thần tiên cường đại nào đó của thiên giới chuyển thế, lúc lựa chọn pháp thân truyền thừa, xuất hiện tình cảnh Tam Hoàng Ngũ Đế mười hai vị thần đều xuất hiện cũng là bình thường.

Nhưng đây là cỏ cây tinh quái được điễm hóa, cũng không phải thần tiên chuyển thế gì, sao có thể?

Chẳng lẽ... Thật sự đang nể mặt Lâm Chỉ Thủy?

“Ngươi đang nói thật sao?” U Thiên đột nhiên truyền âm cho Yên Thủy Thủy, chậm rãi nói: “Tam Hoàng Ngũ Đế mười hai vị thần thật sự đều tới sao?”

“Vãn bối sao lại dám lừa gạt cao nhân tiên gia?”

Yên Thủy Thủy cung kính nói: “Vãn bối là thân Thủy Đức, cũng chỉ dẫn tới Thủy Thần Cộng Công và Đông Thần Huyền Minh mà thôi, còn ‘Thanh’ chỉ là một cây tùng nhỏ bình thường, nếu không phải nể mặt Lâm tiên bối, sao những đại năng cao cao tại thượng như Tam Hoàng Ngũ Đế mười hai vị thần lại đồng thời hạ xuống hình chiếu ý niệm chứ?”

U Thiên im lặng.

Không sai, chỉ là một gốc tùng thụ yêu mà thôi, cũng không có chỗ nào đặc biệt, nhận được cấp độ truyền thừa gì, chủ yếu vẫn phải xem chủ nhân điễm hóa nó có địa vị như thế nào.

Nếu không phải thần tiên địa vị cao, nhất định phải có quan hệ thân thiết với Tam Hoàng, còn chào hỏi từ trước, mới có thể khiến ý niệm của Tam Hoàng Ngũ Đế mười hai vị thần đồng thời giáng lâm.

Nếu không có giao tình gì, vậy e rằng chỉ những thần tiên địa vị cao mới có mặt mũi như thế.

Giao tình càng sâu đậm, lại càng coi trọng thực lực.

Một vị tiên ở nhân gian yêu thích nguy trang thành người phàm như Lâm Chỉ Thủy... Lại là tình huống nào chứ?

U Thiên không khỏi đắm chìm trong suy nghĩ.

Chương 106: Sáu đã mất một (1)

“Thế nhưng... Ta hoàn toàn không nhìn rõ được cảnh giới của Lâm Chỉ Thủy, nếu hắn là thần tiên địa vị cao chuyển thế, vậy gần như có thể chắc chắn là một trong mấy vị kia, nhưng mấy vị kia tọa trấn thiên giới từ thời thượng cổ đến nay, sao có thể không để ý đến đại cục, chuyển thế đến nhân gian chứ?”

“Về phần các vị thần tiên địa vị cao khác, ngoại trừ mấy vị kia, ta đều có thể nhìn rõ được, mấy vị kia cũng không thể giúp thần tiên địa vị cao che đậy thiên cơ...”

U Thiên ngẫm nghĩ nửa ngày, khẽ than thở một tiếng: “Nhìn như vậy, dù Lâm Chỉ Thủy không phải là thần tiên địa vị cao, nhưng trước khi chuyển thế, e rằng cũng có quan hệ mật thiết với Tam Hoàng, không phải là một trong những đời thứ hai của đám thần tiên địa vị cao trên thiên giới chứ?”

Dù nói thế nào, nàng cũng không thể tin mấy vị kia sẽ buông bỏ tất cả, không để ý đến đại cục, chuyển thế đến nhân gian một cách khó hiểu.

Vì vậy, cũng chỉ có thể là vậy thôi.

Thế nhưng... U Thiên vẫn không hiểu rõ, vì sao đám thần tiên của Uế Thổ Kiến Mộc lại từ bỏ nàng chứ?

Nàng còn nhớ rõ trước khi nàng chuyển thế, có một ngoại ma tu hành nguyên thần khác, nguyên thân tiến vào luân hồi, đầu thai chuyển thế thành người, đạo thống các phương đều đến tranh cướp.

Nếu Nữ Oa nương nương nhận ra nàng là ngoại đạo chuyển thế, có lẽ mời cũng không kịp, sao lại từ bỏ nàng chứ?

Chẳng lẽ... Vẫn có một vài nguyên nhân mà nàng không biết?

“Được rồi, Uế Thổ Kiến Mộc đã không chọn ta, vậy thì thôi.”

U Thiên cũng không nghĩ nhiều, truyền âm nguyên thần cho Yên Thủy Thủy, hỏi: “Người có quen biết người tu hành những đạo thống khác không? Chỉ cần cảnh giới đạt tới thiên quan thứ hai, có thể chủ trì pháp đàn cầu trời là đủ.”

Yên Thủy Thủy ngần ngại, gật đầu nói: “Ít nhất ta cũng có quen biết một hai người tu hành trẻ tuổi của các đạo thống khác ở thành phố này, tiền bối có cần ta giúp ngài liên hệ với bọn họ không?”

“Người nói với bọn họ một tiếng, đưa phương thức liên lạc cho ta là được.” U Thiên nói.

“Được.”

Yến Thủy Thủy lập tức lấy điện thoại ở trong túi ra, hơi do dự, hỏi: “Ngài có dùng điện thoại không? Ta có thể gửi Wechat của bọn họ cho ngài.”

“Người có điện thoại không?” U Thiên hỏi Xà Tích Lộ một câu.

Xà Tích Lộ vội vàng lấy điện thoại ở trong túi ra, hỏi: “Người thêm ta?”

Yến Thủy Thủy hơi hưng phấn gật đầu, vội vàng mở ra mã QR ra quét, lần này tính cả Lâm tiên bối, nàng đã là bạn tốt với hai vị thần tiên chuyển thế ở trên Wechat!

Chỉ tiếc, dữ liệu trò chuyện trên Wechat bị người phàm giám sát, nàng cũng không dám học hỏi những vấn đề liên quan đến mặt tu hành ở trên Wechat.

Sau khi hai người thêm bạn tốt, Yến Thủy Thủy nhanh chóng tìm kiếm danh bạ của mình, tìm nick Wechat tất cả người tu hành trẻ tuổi của các đạo thống khác nhau ở thành phố này, đẩy danh thiếp của họ cho Xà tiên bối.

Đương nhiên, nàng cũng không quên nhắc nhở đám bạn tốt của mình một chút – đây là một vị cao nhân tiên bối, chú ý đừng tìm được chết.

“Được, tiên bối, ta đã nói trước với bọn họ, giới thiệu ngài một chút, ngài tự liên hệ là được.”

Yến Thủy Thủy nhìn danh thiếp ở trong khung chat, nói theo thứ tự:

“Người tên ‘Ly Nặc’ là bạn tốt của ta, đến từ đạo thống Vô Gian Thiên Đình, pháp thân là Tam Đàn Hải Hội Đại Thần, cảnh giới thiên quan thứ hai...”

“Người tên ‘Tần Chiêu Diên’ là đạo thống Vĩnh Âm Ma Ngục, pháp thân là Tần Quảng Vương, cảnh giới cũng là thiên quan thứ hai...”

“Người tên ‘Nhâm Nham’ là đạo thống Cực Dạ Linh Sơn, pháp thân là Chiên Đàn Công Đức Phật, cảnh giới thiên quan thứ ba... Ừm, mặc dù đạo thống Cực Dạ Linh Sơn không lồ, có thể so sánh với Vô Gian Thiên Đình, nhưng ta chỉ có một người bạn Cực Dạ Linh Sơn mà thôi...”

Lúc Yến Thủy Thủy giới thiệu đến danh thiếp cuối cùng, hơi dừng lại, rồi mới cẩn thận nói: “Tiên bối, cái người ‘Trình Thất Nguyệt’ cuối cùng này, gần đây nàng vừa đột phá thiên quan thứ hai, pháp thân là Thái m Thiên Uyên Thái m Thần Quân, thế nhưng... Vốn chỉ có Trình gia là đạo thống Thái m Thiên Uyên, vì vậy ta cũng chỉ quen biết một người tu hành đạo thống Thái m Thiên Uyên, không sao chứ?”

“Trình gia?”

Xà Tích Lộ không nói chuyện, U Thiên ở trong đầu đã truyền âm nói: “Vừa đột phá cũng không sao, chỉ cần có thể chủ trì pháp đàn cầu trời là được.”

Yến Thủy Thủy thở phào nhẹ nhõm, nói: “Vậy thì được, bốn đạo thống lớn còn lại đã đủ, ngài muốn chọn đạo thống nào, chỉ cần liên hệ với bọn họ là được.”

“Chỉ có bốn đạo thống lớn?”

U Thiên không nhịn được nghi ngờ nói: “Người tu hành đạo thống Thái Sơ Thiên Cung đâu? Người không biết sao?”

Yến Thủy Thủy nghe vậy, không nhịn được ngạc nhiên nhìn Xà Tích Lộ, nói: “Tiền bối, một phe đạo thống Thái Sơ Thiên Cung này... Đã sớm biến mất từ mấy trăm năm trước...”

“Cái gì?” U Thiên giật mình truyền âm nói: “Biến mất? Vì sao?”

“Bởi vì pháp đàn cầu trời không liên lạc được với thần tiên của đạo thống Thái Sơ Thiên Cung.” Yến Thủy Thủy rất cẩn thận giải thích: “Nhìn từ tin tức truyền thừa của thượng giới, hình như là vì đám thần tiên của Thái Sơ Thiên Cung đều đã vẫn lạc...”

U Thiên lại càng hoảng sợ.

Chương 107: Sáu đã mất một (2)

Thái Sơ Thiên Cung, đây chính là thiên đình tiền thân đã chiếm cứ vùng đất Thái Sơ vào thời kỳ thượng cổ – yêu tộc thiên cung, dù kiếp trước nàng phá hỏng Thái Sơ Chi Giếng, nhưng vào lúc đại kiếp đến yêu tộc thiên cung đã rời khỏi vùng đất Thái Sơ, cũng chính vì Đại Nhật Thiên Cung không còn ở đó, nên vùng đất Thái Sơ mới trở nên tối tăm như thế.

Còn bây giờ... Một phe đạo thống Thái Sơ Thiên Cung này, lại đã biến mất?

Đây chẳng phải có nghĩa, đám yêu thần của Thái Sơ Thiên Cung... Thậm chí là chủ của thiên cung, đều đã vẫn lạc vào mấy trăm năm trước?

Trong ấn tượng của nàng –

Vô Gian Thiên Đình, Thái Sơ Thiên Cung, Cực Dạ Linh Sơn, Thái m Thiên Uyên, Vĩnh Âm Ma Ngục, Uê Thổ Kiến Mộc... Sáu đạo thống lớn này nhận lấy ý chí của thiên địa, kết nối chúng sinh với Bỉ Ngạn, cho dù trải qua đại kiếp thượng cổ vẫn còn sống sót, vốn không thể bị tiêu diệt được.

Mấy trăm năm sau khi nàng đầu thai chuyển thế, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại khiến đạo thống Thái Sơ Thiên Cung này... Bị diệt?

“Chẳng lẽ... Là ‘nó’ thức tỉnh?”

Trong đầu U Thiên đột hiện hiện ra suy nghĩ đáng sợ này.

Nó là sự tồn tại tối cao sáng tạo ra ngoại đạo, là chúa tể tối cao của vô số ngoại ma, là căn nguyên của đại kiếp, cũng là ý thức lớn ngủ say trong nội tâm vô số sinh mệnh phạm trần.

Nếu nó thức tỉnh, thật sự có khả năng tiêu diệt một phe đạo thống.

“Nhưng cũng không đúng, nếu ‘nó’ thức tỉnh, tất cả đã kết thúc từ lâu...”

U Thiên cẩn thận suy nghĩ, lại cảm thấy không thể nào, liền tạm thời đề suy nghĩ này xuống.

Dù nói thế nào, bây giờ nàng đã thoát khỏi sự khống chế của “nó”, chắc chắn không thể biến thành tay sai của “nó” nữa, đạo thống của người tu hành là lựa chọn duy nhất của nàng.

“Nói như vậy, giữa thiên địa chỉ còn lại năm đạo thống lớn sao?”

U Thiên truyền âm cho Yến Thủy Thủy, tùy ý giải thích: “Trước khi ta chuyển thế còn ngủ say mấy trăm năm, cũng không rõ giữa thiên địa đã xảy ra việc lớn gì.”

Lúc này Yến Thủy Thủy chợt hiểu ra.

Bảo sao... Một chuyện lớn như đạo thống Thái Sơ Thiên Cung biến mất, sao thần tiên thiên giới lại không biết rõ?

Hóa ra là ngủ say mấy trăm năm.

Thật sự hâm mộ thần tiên, ngủ một lần cũng là mấy trăm năm, cũng không sợ ngủ chết...

“Đúng.” U Thiên truyền âm nguyên thần nói: “Vừa rồi ngươi có nói đạo thống Thái Sơ Thiên Uyên ở thành phố này, chỉ có mỗi Trình gia?”

“Đúng vậy, tiền bối.” Yên Thủy Thủy gật đầu nói.

“Trình gia có cao nhân gì không?” U Thiên hỏi.

Trước đó nàng nghe Lâm Chỉ Thủy từng nhắc đến, tiểu bàn đào này do một vị “Trình lão gia tử” trong gia tộc hào môn cũng là khách cũ trong tiệm của hần tặng lại cho hần, bởi vì hần tặng cho Trình lão gia tử một bức tự thiếp.

“Cao nhân? Bây giờ thì không có.”

Yên Thủy Thủy suy nghĩ, nói: “Ta nghe sư tôn nói, bây giờ Trình gia đã suy thoái, chỉ có gia chủ và đại trưởng lão đến thiên quan thứ tư, vị lão tổ ‘Trình Vô Niệm’ từng là cao nhân tuyệt thế của Trình gia, đã độ kiếp phi thăng từ hai tháng trước.”

“Phi thăng?”

U Thiên nghe vậy, đột nhiên hiểu rõ.

Nàng đã nghe Lâm Chỉ Thủy nói qua, hần và vị Trình lão gia tử của Trình gia kia có quan hệ khá tốt.

Thần tiên chuyển thế chỉ có nguyên thần hạ phàm, không thể mang theo bảo vật gì, muốn liên lạc với thượng giới cũng rất phiền phức, có một cách khá tốt đó là... Sau khi một người phi thăng lên đó, thuận tiện giúp đỡ truyền tin, sau này cũng có thể coi người phi thăng này là một công cụ, phụ trách liên hệ thượng giới và nhân gian.

Có lẽ... Lão tổ Trình gia, chính là công cụ để Lâm Chỉ Thủy liên lạc với thượng giới?

Có lẽ tiểu bàn đào cũng là một vị thần tiên địa vị cao nào đó trên thiên giới, thông qua mối liên hệ của Trình Vô Niệm với hạ giới để đưa xuống.

Nàng biết, tuy khoảng cách giữa thiên nhân rất khó phá vỡ, nhưng đối với thần tiên địa vị cao mà nói, truyền tống vật thật giữa hai giới thiên nhân cũng không được tính là quá khó.

Chỉ là, một thần tiên nho nhỏ vừa mới phi thăng như Trình Vô Niệm, cũng không có tư cách nhờ thần tiên địa vị cao ra tay.

Vậy dĩ nhiên chỉ có thể là vì “tiên nhị đại” Lâm Chỉ Thủy.

U Thiên không nhịn được thòm nghẹn lời, tiểu bàn đào cũng chỉ gia tăng 500 năm thọ mệnh, đối với tiên ở nhân gian mà nói, ngoại trừ ngon miệng thì còn ý nghĩa gì nữa?

Chắc chắn là vì thòm ăn, nhớ nhung đặc sản của thiên giới.

Ôi, nhớ năm đó nàng trần thủ Thái Sơ Thiên Cung, không dám rời đi nửa bước, không có món ngon gì cả.

Đám tiên nhị đại này lại xa hoa lãng phí như thế, lại dùng đại thần thông phá giới truyền tống như thế này, truyền tống chút hoa quả bình thường giản dị để đỡ thòm, cuộc sống cũng quá buồn tẻ.

Thế nhưng, U Thiên đột nhiên cảm thấy, ánh mắt của Xà Tích Lộ cũng khá tốt... Tìm một bạn lữ là tiên nhị đại, hình như cũng rất tốt?

Chương 108: Thất bại toàn bộ

Trong chớp mắt, đã qua năm ngày.

Lại đến đêm khuya.

Tối nay là ngày rằm, trăng tròn treo cao, ánh sáng bạc lạnh lẽo chiếu xuống dưới mặt đất, tất cả đều bao phủ một lớp sa mỏng nhàn nhạt.

Trong một nhà máy bỏ hoang tối đen yên tĩnh, một kết giới phong cấm mà người phàm không thể phát hiện, dưới tác dụng của kết giới phong cấm, ánh trăng vốn mỏng manh không ngừng hội tụ lại ở đây, hình thành ánh sáng nhu hòa u tĩnh, chiếu sáng bên trong kết giới.

Trên mặt đất ở trong kết giới đang đặt một chiếc vạc lớn, trong chiếc vạc lớn chứa đầy chất lỏng màu tối đậm, có thể mơ hồ thấy được rất nhiều viên đá lạ, phi thúy và các loại đá quý vuông vức như bài vị.

Ánh sáng trăng tròn ở trên bầu trời cũng tập trung vào trong chiếc vạc lớn này, tạo thành một hình trăng tròn rõ ràng trên mặt nước.

Nếu lấy hết toàn bộ những viên đá lạ phi thúy ngọc bích ở trong chiếc vạc lớn này ra, thì có thể phát hiện trên những bài vị bảo thạch này có điều khắc từng cái tên.

Lúc này, ở khoảng không trên mặt nước trăng tròn này đang hiện ra từng đạo hư ảnh.

Một hư ảnh nữ tử ung dung hoa quý như mẫu nghi thiên hạ, một hư ảnh cây quế chói lọi óng ánh, một hư ảnh hình người mộng ảo lạnh lẽo như tinh linh ánh trăng, một hư ảnh nữ tử thuần khiết xinh đẹp...

Tất cả chín đạo hư ảnh đứng lơ lửng giữa không trung, phần lớn trong số đó đều là hình tượng nữ tử, hơi thở thần tiên hùng vĩ ẩn chứa khí thuần âm, tràn ngập bên trong kết giới phong cấm.

“Nguyệt Quế Thu Linh, Thái m Thần Quân, Tây Vương Mẫu, Hằng Nga... Ngoại trừ đại thần Hậu Nghệ, một đám tiên nữ đều đến đông đủ...”

Phía dưới đông đảo hư ảnh, Trình Thất Nguyệt dáng vẻ thiếu nữ xinh đẹp trung tính đang đứng bên cạnh vạc nước, hơi rung động nhìn tình cảnh này.

Nàng thuộc đạo thống Thái m Thiên Uyên, thuộc về một nhánh yếu kém nhất trong rất nhiều đạo thống, cũng chỉ có mười thần tiên pháp thân, về số lượng căn bản không thể nào so sánh được với hai đạo thống lớn là Vô Gian Thiên Đình và Cực Dạ Linh Sơn, thần tiên pháp thân của hai đạo thống lớn này đều hơn trăm loại.

Ngay cả Vĩnh Âm Ma Ngục tiền thân của m Tào Địa Phủ còn yếu hơn Thái m Thiên Uyên một chút, tuy nhiên Vĩnh Âm Ma Ngục cũng có 17 loại pháp thân gồm Phong Đô Đại Đế, ngũ phương Quỷ Đế, thập diện Diêm La cùng đệ nhất phán quan Thôi Giác từng quản lý “Sổ sinh tử của con người”, nhưng sau khi đại thần Hậu Nghệ và Tây Vương Mẫu trải qua kiếp nạn thương cô, địa vị đều tăng lên rất nhiều, cũng có thể so với pháp thân đỉnh phong Tam Hoàng, Tam Thanh, Tam Thế Phật.

Lúc này, ngoại trừ pháp thân Hậu Nghệ, chín pháp thân còn lại đều xuất hiện cả!

Ngay lúc Trình Thất Nguyệt truyền pháp lực vào “pháp đàn cầu trời”, không nhìn được quay lại nhìn thiếu nữ thanh tú hơi xấu hổ ở sau lưng, không khỏi thán than trong lòng: ‘Vị Xà tiền bối này đúng là thần tiên chuyên thể, lại có thể dẫn đến nhiều hình chiếu ý niệm thần tiên như vậy.’

Năm đó nàng lựa chọn pháp thân ở dưới pháp đàn cầu trời, cũng chỉ có một con đường Thái m Thần Quân mà thôi.

Dù sao phần lớn người tu hành Thái m Thiên Uyên, trên cơ bản đều chỉ có một con đường như vậy.

“Hả?”

Trình Thất Nguyệt chợt phát hiện, trên mặt vị Xà tiền bối ở sau lưng lại có vẻ căng thẳng thấp thỏm, hình như hơi lo lắng?

‘U Thiên.’ Xà Tích Lộ căng thẳng lo lắng nói ở trong lòng: ‘Thần tiên Thái m Thiên Uyên sẽ không từ bỏ ta giống như bốn phe đạo thống khác chứ?’

“Điều này...” U Thiên ở trong đầu nàng hơi do dự, nói; “Một phe đạo thống Thái m Thiên Uyên này vốn thừa người, coi trọng người tu hành nhất, cũng coi trọng nữ tu hành nhất, con đường đạo thống pháp thân Tây Vương Mẫu này, cũng rất thích hợp với người, có lẽ sẽ không...”

Dù nói như vậy, nhưng rõ ràng giọng điệu của nàng cũng không chắc chắn, đã hoàn toàn mất đi sự tự tin của lần đầu tiên tiến hành pháp đàn cầu trời.

Bởi vì... Trong mấy ngày nay, Xà Tích Lộ đã liên tục thất bại bốn lần!

Uế Thổ Kiến Mộc, Vô Gian Thiên Đình, Cực Dạ Linh Sơn, Vĩnh Âm Ma Ngục... Trong mấy ngày nay nàng đã thử pháp đàn cầu trời của bốn đạo thống này một lượt, lần nào cũng có rất nhiều thần tiên có mặt, tình cảnh rất hùng vĩ, cũng rất chấn động.

Thế nhưng, sau khi những thần tiên kia quan sát nàng, đều không hề ngoại lệ lựa chọn rời đi!

Điều này khiến Xà Tích Lộ hơi mơ hồ, U Thiên cũng hoàn toàn không hiểu rõ tình hình như thế nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn hình chiếu ý niệm của những vị thần tiên kia biến mất rồi đi.

Lần này thì sao?

Sau một khắc –

Hình như hư ảnh Tây Vương Mẫu dẫn đầu đã quan sát tỉ mỉ Xà Tích Lộ, trên khuôn mặt hiện ra vẻ ngạc nhiên, lập tức lạnh nhạt vung tay áo bảo lên, đông đảo hư ảnh lại lần nữa biến mất không còn bóng dáng.

Trình Thất Nguyệt lập tức ngạc nhiên, tình huống này là như thế nào?

Không phải vừa rồi vẫn còn rất tốt sao? Sao nói biến mất là biến mất luôn?

“A! Lại như thế này...”

U Thiên phần hận hét lên một câu trong đầu Xà Tích Lộ, gần như phát điên nói: “Rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Vì sao đám gia hỏa này đều chạy đi? Dù phát hiện người là ngoại đạo chuyển thế, không phải càng nên mời người sao? Rốt cuộc đang chạy cái gì?!”

Nàng đã thoát khỏi sự khống chế của “nó”, tất nhiên không thể đi theo đường ngoại ma nữa, cũng chỉ có thể lựa chọn đi con đường pháp thân của người tu hành.

Nhưng bây giờ, năm đạo thống lớn... Không một cái nào bằng lòng nhận nàng!

Điều này khiến nàng rất khó hiểu, hoàn toàn không thể nào hiểu được rốt cuộc tình huống là như thế nào, chẳng lẽ đám thần tiên thiên giới này đều thay đổi sao? Đã không còn hoan nghênh đại năng ngoại đạo chuyển thế nữa?

‘Vậy làm sao bây giờ?’ Xà Tích Lộ không nhịn được hỏi.

“Không biết.” U Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nhưng bất kể như thế nào, chúng ta tuyệt đối không thể lại đi con đường xưa nữa, cùng lắm thì ta chủ động để lộ thân phận, tự hỏi xem rốt cuộc những thần tiên này đã xảy ra chuyện gì, ta cũng không tin!”

Những ngày qua liên tục thất bại, hoàn toàn thất bại, đã khiến tâm trạng của nàng sắp sụp đổ.

So với quay lại con đường ngoại ma, bị “nó” lợi dụng khống chế, chẳng bằng chủ động để lộ thân phận cho đám thần tiên này, tìm những thần tiên này nói chuyện thật tốt.

‘Vậy người định nói chuyện với thần tiên của đạo thống nào?’ Xà Tích Lộ hỏi ở trong lòng.

“Thái m Thiên Uyên đi.” U Thiên hừ lạnh nói: “Thần tiên đạo thống khác đều đối địch với ta nhiều năm, Thái m Thiên Uyên luôn cô độc, cực ít tham gia, ta và Tây Vương Mẫu cũng không có thù gì, đúng lúc Thái m Thiên Uyên cũng thiếu đại năng, nói chuyện thật rõ ràng, có lẽ cũng được.”

Xà Tích Lộ ô một tiếng, nói ở trong lòng: ‘Trình Thất Nguyệt nói, pháp đàn cầu trời của Thái m Thiên Uyên, chỉ có tác dụng vào đêm trăng tròn, vậy cũng chỉ có thể đợi đến đêm trăng rằm tiếp theo vào tháng sau.’

“Xà tiên bói?” Trình Thất Nguyệt thấy Xà Tích Lộ không nói lời nào, không nhìn được mở miệng hỏi.

U Thiên trực tiếp truyền âm cho nàng: “Hôm nay có một vài tình huống ngoài ý muốn, tháng sau làm lần nữa, đến lúc đó ta lại liên lạc với ngươi, được chứ?”

Trình Thất Nguyệt hơi do dự, nhẹ gật đầu.

Thế nhưng, nàng lại nghĩ thầm trong lòng, hình như việc này có chút kỳ quặc, vẫn nên nói việc này cho gia chủ hoặc là đại trưởng lão đi, thật sự không được thì hỏi Lâm tiên bói một chút cũng được, Lâm tiên bói cũng là tiên ở nhân gian, biết đâu cũng quen biết vị Xà tiên bói này?

...

...

Ngày tiếp theo, vào lúc sáng sớm, ánh sáng bình minh vừa ló rạng.

Khu đông viên, Tứ Quý đình viên, trong một căn biệt thự vườn kiểu phương đông.

“Thất Nguyệt, ngươi chắc chắn ngươi đang nói thật?”

Trong phòng khách, đại trưởng lão dáng vẻ thiếu niên âm nhu của Trình gia ngồi trên ghế sofa, nhìn Trình Thất Nguyệt đứng ở phía đối diện, khẽ cau mày nói: “Tối hôm qua, ngươi chủ trì pháp đàn cầu trời giúp một vị thần tiên chuyển thể? Ngoài trừ đại thần Hậu Nghệ đã đưa tới hình chiếu ý niệm của các vị thần tiên khác? Nhưng hình chiếu ý niệm này lại rời đi?”

“Vâng.” Trình Thất Nguyệt gật đầu nói.

“Việc này... Có hơi kỳ lạ, ta cũng không rõ lắm.”

Đại trưởng lão Trình gia suy nghĩ một chút, nói: “Thế nhưng, người đừng đi làm phiền Lâm tiên bói vì chút chuyện nhỏ này, biết không? Lần trước Tiêu Tuệ tiên bói cũng đã dặn dò, không bằng ta truyền tin hỏi Tiêu tiên bói một chút, chắc hẳn một thần tiên chuyển thể như Tiêu tiên bói, cũng có thể hiểu rõ tình huống này là như thế nào.”

Sau một lúc lâu.

Đột nhiên, ánh sáng trong phòng khách trở nên tối tăm, chỉ thấy từng luồng ánh trắng lạnh lẽo trống rỗng xuất hiện, hóa thành cột sáng bắn xuống sàn nhà ở trong phòng khách, từng vệt ánh trắng di chuyển ngưng tụ bên trong cột sáng, sau đó tạo thành một bóng dáng nữ tử yếu điệu có vẻ hơi hư ảo.

Chương 109: Luân hồi (1)

“Tiêu tiền bồi.”

“Tiêu tiền bồi.”

Đại trưởng lão Trình gia và Trình Thất Nguyệt không hẹn cùng hành lễ với nữ tử ở trong hình chiếu ánh trăng kia.

Trong ánh trăng mờ lung, Tiêu Tuệ chậm rãi mở mắt ra, liếc nhìn hai người một cái, sau khi mỉm cười với Trình Thất Nguyệt, lúc này mới nhìn về phía đại trưởng lão Trình gia, mở miệng nói: “Vừa rồi người truyền tin cho ta, nói có việc liên quan đến thần tiên chuyển thế, muốn bẩm báo với ta?”

“Vâng, Tiêu tiền bồi.”

Đại trưởng lão Trình gia lên tiếng, lập tức nói với Trình Thất Nguyệt, “Thất Nguyệt, người hãy nói rõ ràng việc này với Tiêu tiền bồi đi.”

Lúc này Trình Thất Nguyệt mới nói: “Tiêu Tuệ tiền bồi, khoảng bốn ngày trước, một người bạn của ta là ‘Yến Thủy Thủy’ đạo thống Uê Thổ Kiến Mộc, đột nhiên gửi một tin nhắn cho ta, đẩy một danh thiếp cho ta, nói có một vị tiền bồi có thể sẽ tìm ta nhờ giúp đỡ, hôm qua vị tiền bồi kia đột nhiên kết bạn với ta, nói có chuyện tìm ta giúp đỡ, sau khi nhìn thấy vị tiền bồi kia, ta phát hiện đối phương đúng là thần tiên chuyển thế.”

“Ồ? Người xác định thế nào?” Tiêu Tuệ rất hứng thú hỏi.

“Truyền âm nguyên thần.” Tần Nghi Ninh nói: “Vị tiền bồi kia còn chưa tu hành, nhưng lại tu luyện được nguyên thần, cũng chỉ thần tiên chuyển thế mới làm được chứ?”

“Ồ? Không phải trích tiên? Thật sự là thần tiên chuyển thế?”

Tiêu Tuệ nghe vậy, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc hơn chút.

Nàng cũng hiểu khá rõ nhân gian này, trong ngàn năm qua, e rằng chưa từng xuất hiện thần tiên chuyển thế, trên cơ bản có thể xác định đều là trích tiên.

Lúc trước gọi là “thần tiên chuyển thế”, trên thực tế là “trích tiên”.

Trích tiên đều là thần tiên bị phạt, sau khi phong ấn nguyên thần, bị giáng chức vào nhân gian, nếu không tu luyện đến cấp độ vượt qua năm quan, cũng không thể truyền âm nguyên thần.

Chỉ có thần tiên chuyển thế, nguyên thần hoàn hảo không chút tổn hại, mới có thể sử dụng thần thông truyền âm nguyên thần lúc còn chưa tu hành.

Nhưng thần tiên chuyển thể hạ phàm, bình thường đều là ứng kiếp mà sinh.

Nàng hạ phàm cũng vì có việc cần giải quyết, vì đối phó với một kiếp nạn ở thế gian trong tương lai, nhưng không ngờ vẫn còn thần tiên chuyển thể khác, không phải cũng hạ phàm ứng kiếp chứ?

“Sau đó thì sao, người nói tiếp đi.” Tiêu Tuệ nghiêm túc hơn.

“Vị tiên bối kia tìm ta là vì muốn ta giúp nàng chủ trì pháp đàn cầu trời, cầu xin thiên giới ban cho nàng pháp thân truyền thừa.”

Trình Thất Nguyệt cẩn thận nói: “Tất nhiên vẫn bối không từ chối, vì vậy chuẩn bị tất cả những thứ cần thiết cho pháp đàn cầu trời của Thái m Thiên Uyên, giúp vị tiên bối kia chủ trì pháp đàn cầu trời và đêm trăng tròn tới qua.”

Nàng hơi dừng lại, nói: “Sau khi thúc đẩy pháp đàn, ngoại trừ đại thân Hậu Nghệ, chín vị thần tiên còn lại của đạo thống Thái m Thiên Uyên đều xuất hiện, nhưng... Ngay lúc vẫn bối vô cùng chấn động, Tây Vương Kim Mẫu Nguyên Quân dẫn đầu lại quan sát vị tiên bối kia một chút, lập tức vung tay áo dẫn theo đám thần tiên rời đi, cũng không cho vị tiên bối kia cơ hội lựa chọn pháp thân truyền thừa.”

Sau khi kể rõ mọi chuyện, lúc này Trình Thất Nguyệt mới cung kính nói: “Chuyện này là như thế, vẫn bối cảm thấy hơi kỳ lạ, vì vậy mới quyết định bẩm báo với Tiêu tiên bối.”

“Rời đi?”

Tiêu Tuệ hơi nhíu mày, im lặng không nói gì.

Qua nửa ngày, nàng mới nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Ta đã nhớ ra... Hóa ra chuyện là như vậy.”

Đôi mắt Trình Thất Nguyệt sáng lên, hỏi: “Tiêu tiên bối biết sao?”

Tiêu Tuệ liếc nhìn đại trưởng lão Trình gia ở bên cạnh, lạnh nhạt nói: “Đại trưởng lão, làm phiền người tránh đi một chút được chứ?”

Đại trưởng lão Trình gia đang dựng thẳng lỗ tai chuyên bị nghe bí mật, không ngờ Tiêu Tuệ lại để hắn ta rời đi, nhưng hắn ta còn có thể làm thế nào chứ, đành phải cười nói: “Vâng.”

Hắn ta biết, tuy cảnh giới tu vi của hắn ta cao hơn Trình Thất Nguyệt nhiều, nhưng Trình Thất Nguyệt lại là người có liên hệ với vị Lâm tiên bối kia, hơn nữa vị thần tiên chuyển thể Tiêu Tuệ tiên bối này tôn kính Lâm tiên bối đến mức nào cũng không cần phải nhiều lời, tất nhiên càng coi trọng Trình Thất Nguyệt hơn, coi Trình Thất Nguyệt là “người một nhà”.

Sau khi đại trưởng lão Trình gia rời đi, Tiêu Tuệ tiện tay bố trí một cấm chế cách âm, lúc này mới nói: “Tiểu Thất Nguyệt, việc này... Thật ra ngươi đã đoán sai, vị tiên bối mà ngươi gặp, cũng không phải thần tiên chuyển thể.”

“Không phải?” Trình Thất Nguyệt khẽ giật mình, nói: “Thế nhưng, rõ ràng nàng truyền âm nguyên thần cho ta...”

“Người phạm có được nguyên thần thì chắc chắn là thần tiên chuyển thể sao?”

Tiêu Tuệ hỏi ngược lại một câu, lập tức nói: “Còn có một khả năng, đó chính là... Ngoại ma.”

“Ngoại ma?” Trình Thất Nguyệt sững sờ.

“Đương nhiên, thứ ta nói không phải là những dị thú ngoại ma xuất hiện trên thế gian.”

Tiêu Tuệ lắc đầu, nói khẽ: “Thời thượng cổ, lúc đại kiếp ngoại đạo, những loại dị thú ngoại ma này cũng chỉ xuất hiện trên thế gian thôi, dị thú ngoại ma mạnh nhất như Quỷ Ngưu, Thao Thiết đủ loại cũng chỉ gần tới cấp độ vượt qua năm quan, chỉ có thể đánh giết người tu hành thiên quan thứ năm, ngay cả thần tiên lục địa vượt qua năm quan cũng không đối phó được, nếu chỉ là như vậy, sao thiên giới lại có thể kiêng dè?”

Trình Thất Nguyệt sững sờ, sự hiểu biết của nàng với ngoại ma chỉ giới hạn ở năm cấp bậc dị thú ngoại ma.

Chương 110: Luân hồi (2)

Dị thú ngoại ma hàng thứ năm như Diệt Mông Điều, Doanh Ngư đủ loại, có thể tùy tiện diệt sát người tu hành thiên quan thứ nhất, sự đáng sợ có thể so sánh với người tu hành thiên quan thứ hai.

Dị thú ngoại ma hàng thứ tư có thể tùy tiện diệt sát người tu hành thiên quan thứ hai, sự đáng sợ có thể so với người tu hành thiên quan thứ ba...

Cứ thế suy ra, cho đến dị thú ngoại ma hàng thứ nhất, Quỷ Ngu, Thao Thiết, Bá Hạ đủ loại, có thể tùy tiện diệt sát người tu hành thiên quan thứ năm, có thể so sánh với thần tiên lục địa vượt qua năm quan.

Về phần cao hơn?

Có lẽ được ghi chép trong những điển tịch càng bí ẩn hơn, nhưng nàng không có khả năng được biết.

“Ngoại ma có sức uy hiếp thật sự, là ‘chân ma ngoại đạo’ bắt đầu theo trời sống trong hình người.”

Tiêu Tuệ nghiêm nghị nói: “Chân ma ngoại đạo đáng sợ, có thể tùy tiện diệt sát thần tiên lục địa vượt qua năm quan, đủ để so sánh với thần tiên vừa phi thăng, gần như vô địch ở nhân gian, đồng thời... Chân ma ngoại đạo cũng tu thành nguyên thần.”

“Chân ma ngoại đạo...” Trình Thất Nguyệt lẩm bẩm.

Trong sự hiểu biết trước kia của nàng, người cao cao tại thượng nhất ở nhân gian chính là thần tiên lục địa vượt qua năm quan, chân ma ngoại đạo lại có thể tùy tiện diệt sát thần tiên lục địa?

“Ý của ngài... Vị tiền bối kia chính là chân ma ngoại đạo chuyển thế?” Trong lòng Trình Thất Nguyệt vẫn thấy sợ hãi run giọng nói.

“Ừm, cũng chỉ có thể như vậy.” Tiêu Tuệ nhẹ nhàng gật đầu, lại cười khẽ một tiếng, nói: “Đương nhiên, người cũng không cần lo lắng, ngoại ma cũng chia mấy loại, loại ngoại ma đã đầu thai chuyển thế, đối với những người tu hành như ta, cũng không thể coi là sự uy hiếp gì nữa.”

Trình Thất Nguyệt không nhịn được nghi ngờ nói: “Vì sao?”

Nàng chỉ biết, ngoại ma chia làm ngoại ma giáng lâm và ngoại ma tự do.

“Ngoại ma giáng lâm” chính là sau khi người tu hành bị người phạm phát hiện, khiến ngoại ma giáng lâm, ma vực ngoại đạo sẽ chia cắt khu vực của người tu hành và hiện thực, tình hình này gần như là thập tử vô sinh.

Ngoại ma giáng lâm cũng như con rối của đại ý thức, hoặc phải nói chính là một phần đại ý thức của ngoại ma.

Còn “ngoại ma tự do”, là sau khi ngoại ma giáng lâm đánh giết cắn nuốt người tu hành, nhận được sự tự chủ ý thức, có thể ẩn nấp ở thế gian, nhưng vẫn sẽ bị đại ý thức ngoại ma canh chừng, vì vậy vẫn là tử địch của người tu hành.

“Chuyển thế đầu thai là phải trải qua luân hồi.”

Tiêu Tuệ giải thích: “Luân hồi là phần thần bí nhất giữa thiên địa, nó có thể đưa tất cả sinh linh hồn phách trở về thuở ban sơ, cho dù là lực lượng ngoại ma cũng bị gột rửa, một khi nguyên thần ngoại ma tiến vào luân hồi, gột rửa lực lượng ngoại ma, ngay cả đại ý thức ngoại ma cũng bó tay không có cách nào.”

Trình Thất Nguyệt giật mình: “Luân hồi?”

“Ta cũng chỉ nghe đại năng thiên giới nói đến.”

Tiêu Tuệ mỉm cười nói: “Ngoại ma càng cường đại, khoảng thời gian cần phải gột rửa lực lượng ngoại ma ở trong luân hồi lại càng dài, chân ma ngoại đạo bình thường nhất cũng cần phải trải qua luân hồi mấy tháng, mới có thể gột rửa sạch sẽ lực lượng ngoại ma.”

Nàng than thở một tiếng, nói: “Đây chính là luân hồi, nguyên thần của thần tiên bình thường chuyển thế, một khi tiến vào luân hồi, không đến bảy ngày là sẽ quay về thuở ban sơ... Còn những đại năng ngoại đạo thật sự đáng sợ kia, ít nhất cũng phải trải qua luân hồi trên trăm năm, mới có thể hoàn toàn gột rửa sạch sẽ lực lượng ngoại ma.”

Trình Thất Nguyệt không nhịn được hơi rung động.

Đối với nàng, những bí mật giữa thiên địa này thật sự quá xa xôi.

Còn vị Xà tiên bối ngày hôm qua, lại là ngoại ma chuyển thế cấp độ gì đây?

Nàng cố gắng tiêu hóa những bí ẩn này, vừa nghi ngờ nói: “Vậy lực lượng ngoại ma đã bị gột rửa sạch sẽ, vì sao hình chiếu ý niệm thần tiên lại không chịu ban truyền thừa cho vị tiên bối kia chứ?”

Tiêu Tuệ suy nghĩ một chút, nói: “Việc này là bí mật của thiên giới, vốn không nên nói cho người biết, nhưng người đã là người mà Lâm tiên bối nhìn trúng, để người biết cũng không sao.”

Nàng hơi dừng lại, nói khẽ: “Có lẽ người biết, ‘Thái Sơ Thiên Cung’ đã từng là một trong sáu phương đạo thống, đã biến mất vào mấy trăm năm trước? Đó là vì Thái Sơ Thiên Cung của thượng giới bị diệt, đám thần tiên vẫn lạc, vì vậy một đạo thống này mới bị cắt đứt biến mất.”

“Tục truyền... Thái Sơ Thiên Cung bị diệt, trong đó có liên quan đến một vài đại năng ngoại đạo đầu thai chuyển thế.”

“Vì vậy, từ mấy trăm năm trước năm phương đạo thống của thượng giới đã thống nhất một quy củ -”

“Ngoại ma chuyển thế muốn tham gia vào trận doanh của người tu hành? Có thể, nhưng nhất định phải có ‘pháp chỉ’ của thần tiên địa vị cao trên thiên giới, mới được ban thưởng truyền thừa pháp thân.”

Tiêu Tuệ khẽ nói: “Về pháp chỉ này, ngươi có thể hiểu thành ‘thư giới thiệu’, ‘thư bảo đảm’ của hiện đại, nếu không có pháp chỉ của thần tiên địa vị cao, ngoại ma chuyển thế không thể tu hành nhập đạo.”

“Nói như vậy, vị tiên bối kia cũng không có pháp chỉ?” Trình Thất Nguyệt giật mình.

“Vị tiên bối mà ngươi nói, tên là gì?” Tiêu Tuệ hỏi.

Trình Thất Nguyệt khẽ lắc đầu, nói: “Vãn bối cũng không rõ, ta chỉ biết nàng họ ‘Xà’.”

“Xà?”

Đôi mắt Tiêu Tuệ không nhìn được sáng lên, “Chẳng lẽ là nàng?”

Chương 111: Lâm tiên bối cũng hiểu nuôi con? (1)

Vào lúc giữa trưa.

Hình như gần đây thời tiết đã nóng lên, Lâm Chỉ Thủy thấy hơi vui vẻ, may mắn lúc trước cân nhắc đến sự tiện lợi, chọn cửa hàng vắng vẻ nhưng lại có điều hòa, từ bỏ một nơi khác có lưu lượng khách nhưng không có điều hòa, nếu không sao có thể yên tĩnh viết chữ?

Lâm Chỉ Thủy hơi buồn chán nằm trên chiếc giường nhỏ sau tấm bình phong, lợi dụng thời gian nghỉ trưa, hơi híp mắt lật xem tiểu thuyết ở trên điện thoại.

Lâu lắm rồi không xem sách của Tiểu Xà nhà mình, có thể là vì quá quen thuộc với tác giả, không có quá nhiều hứng thú, nhưng tháng trước nghe Tiểu Xà nói sách mới của nàng đang rất hot, vì vậy mới nhân lúc nghỉ trưa nhìn xem.

Thế nhưng, hẳn luôn cảm thấy thiết lập sách mới của nàng khá giống quyền sách đầu tiên, chỉ là bối cảnh đổi thành đô thị, có vẻ đặc biệt mơ hồ, vì vậy sau khi đuổi kịp đến chương mới nhất, hẳn rảnh rồi nhàm chán, lại bắt đầu lật xem quyền sách đầu tiên của nàng.

Có lẽ vì quyền sách đầu tiên của nàng miêu tả quá tiêu chuẩn, đã bị đóng lại, may mắn hẳn còn bản chỉnh sửa vô cùng quý giá.

Đúng lúc mãi không đi vào giấc ngủ trưa, quyền sách nhàm chán như vậy thích hợp làm sách đọc trước khi ngủ, sau khi hẳn xem nữ chính đánh nhau với một vị tiên nhân hơn 50 chương, cuối cùng đã thành công thôi miên.

Trong lúc mơ màng, Lâm Chỉ Thủy nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa, còn có một giọng nữ gọi tên của hẳn.

“Lâm tiên sinh? Lâm tiên sinh?”

Lâm Chỉ Thủy mơ màng đứng dậy, đi đến bên cạnh tấm bình phong nhìn thoáng qua bên ngoài, phát hiện một nữ nhân tóc dài dáng vẻ yếu điệu đang đứng ở cửa, trên mặt còn đeo khẩu trang, trên sống mũi đeo kính râm, trên đầu còn đội một cái mũ tai bèo.

Nữ nhân tóc dài kia thấy Lâm Chỉ Thủy đi ra, vội vàng tháo kính râm xuống, áy náy nói: “Lâm tiên sinh, thật xin lỗi, ta đã làm phiền thời gian nghỉ trưa của ngài?”

“Ồ... Là Tiêu Tuệ, vào đi.”

Lâm Chỉ Thủy đi ra từ sau tấm bình phong, thuận miệng gọi: “Bên ngoài không an toàn, vào đi.”

Tuy vị khách nữ này tự xưng là Tiêu Tuệ, nhưng Lâm Chỉ Thủy vẫn nghi ngờ nàng là đại minh tinh phim cổ trang “Hạ Cốc Vũ” kia, hơn nữa rõ ràng còn chưa kết hôn, lại lén lút có một đứa con gái.

Trước khi Tiêu Tuệ đến tiệm của hắn, đã có một tiểu loli giống Hạ Cốc Vũ đến bảy tám phần đến trước một bước, sau đó Tiêu Tuệ mới đến theo, lúc ấy vẻ mặt của nàng hoảng hốt, rõ ràng là vẻ mặt mẫu thân không tìm thấy nữ nhi.

Có lẽ tiểu loli kia có bệnh gì đó, cũng không biết nói chuyện như một con búp bê xinh đẹp đáng yêu, nhưng tính tình rất nóng nảy như một tiểu đại nhân, vừa nhìn là biết sinh ra trong nhà giàu có, từ nhỏ đã lớn lên trong gia đình thiếu tình thương, hoàn toàn phù hợp với tình hình của Hạ Cốc Vũ.

Đồng thời có lẽ tiểu loli kia chịu sự hun đúc dạy dỗ của mẫu thân, thật sự cảm thấy hứng thú với thư pháp, vốn đáng vẻ rất nóng nảy, nhưng lúc được Lâm Chỉ Thủy ôm lên trên đùi, sau khi hoàn thành bức tự thiếp “Thập niên sinh tử lưỡng mang mang, bất tư lượng, tự nan vong”(1) còn chưa viết xong ở trước mặt nàng, rõ ràng nàng đã trở nên ngoan ngoãn hơn.

(1) Trích từ bài thơ Giang Thành Tử – Át Mão Chính Nguyệt Thập Nhị Nhật Dạ Ký Mộng của Tô Đông Pha.

Vừa nhìn chính là kiêu cả người mọc đầy vi khuẩn văn hóa nghệ thuật truyền thống, thật sự giống mẫu thân của nàng.

Quan trọng nhất là, tiểu loli còn đeo chiếc vòng tay giống hệt với vị khách nữ này, trùng hợp như thế, cũng không thể là tỷ muội chứ?

Vì vậy, Lâm Chỉ Thủy gần như có thể chắc chắn, tiểu loli kia chính là nữ nhi của nàng!

‘Bên ngoài không an toàn?’

Tiêu Tuệ nghe vậy, trong lòng không nhịn được thấy nghi ngờ, âm thầm tính toán ý tứ sâu xa trong câu nói này của Lâm tiên bối, dưới chân lại bước qua cánh cửa đi vào trong tiệm.

Lâm Chỉ Thủy ngồi xuống phía sau bàn đọc sách, vừa ngáp vừa nói: “Ta vừa mới tỉnh ngủ, không ngờ người đã tự chạy tới.”

Loại minh tinh hạng nhất ở trong nước thế này, ngay cả điện thoại cũng không gọi đã tự mình chạy tới, không khỏi khiến hắn thấy hơi lo lắng, sẽ không bị chó săn chụp ảnh, để lộ ra cửa tiệm nhỏ của hắn chứ?

Tiêu Tuệ nghe hắn nói như vậy, nói: “Đến đây thăm hỏi ngài, tất nhiên Tiêu Tuệ không dám thất lễ.”

Nàng là thần tiên chuyển thể, bẩm sinh đã có đủ loại thần thông trên phương diện nguyên thần, lúc gặp người tu hành khác, ngày thường nàng đều là cách xa ngàn dặm, lấy ý niệm nguyên thần ngưng tụ thành một luồng ánh trắng hóa thân, điều này nhanh hơn Phi Kiếm truyền thư nhiều, có lẽ còn nhanh hơn cả công cụ truyền tin của người hiện đại, nhưng trình độ bí mật lại không bằng.

Nhưng thấy Lâm tiên bối là một thần tiên đại năng tinh thông nhiều loại đại đạo, sâu không lường được, sao nàng lại dám sơ suất như vậy?

Chương 112: Lâm tiên bối cũng hiểu nuôi con? (2)

Tất nhiên chỉ có thể tự mình đến nhà thăm hỏi, nếu không cũng quá bất kính.

“Một người bận rộn như ngươi, còn có thời gian rảnh đến gặp ta à.”

Lâm Chi Thủy lại ngáp một cái, cảm thấy trong đầu hơi hỗn loạn, nên thuận miệng hỏi: “Đúng rồi, đứa bé kia của ngươi thế nào? Còn làm loạn không?”

Vừa nói xong lời này, hắn cũng hơi hỏi hặn.

Mặc dù hắn biết vị đại minh tinh này lén lút có con, nhưng rõ ràng là bí mật riêng tư quan trọng của khách hàng, sao có thể tùy tiện hỏi chứ?

‘Ày... Lúc vừa tỉnh ngủ, đúng là đầu óc không tỉnh táo lắm.’ Hắn thầm lẩm bẫm.

Thế nhưng, Tiêu Tuệ lại không kích động, chỉ ngẩn ngơ, lập tức lắc đầu nói: “Không có vấn đề gì, may mắn lần trước có ngài giúp đỡ, gần đây tâm trạng của nó đã hoàn toàn ổn định lại, không tiếp tục làm loạn nữa, rất cảm ơn ngài.”

Lâm Chi Thủy không nhìn được thậm thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra, Tiêu Tuệ cũng không quá để ý việc hắn có biết hay không, biết đâu lại vì sùng bái hắn coi hắn là thần tượng, càng thêm hưởng thụ cảm giác bản thân có bí mật chung với thần tượng?

Ừm, lại nói, hắn cũng như vậy, dù sao hắn cũng rất thích những bộ phim cổ trang mà Hạ Cốc Vũ đã diễn, sau khi phát hiện đại minh tinh là fan hâm mộ của hắn, còn biết nàng có một nữ nhi bí mật, cũng cảm thấy rất có thành tựu.

Đương nhiên, cho đến bây giờ Tiêu Tuệ cũng chỉ ngầm thừa nhận, nhưng không thừa nhận rõ ràng, chắc chắn gánh nặng thần tượng vẫn rất lớn.

“Chút chuyện nhỏ mà thôi, ta cũng chỉ trị ngọn không trị gốc, nàng nóng nảy thích làm loạn như vậy, tất nhiên cũng có vấn đề của ngươi.”

Lâm Chi Thủy tạm thời làm người hướng dẫn giáo dục gia đình, nghiêm túc khuyên nhủ: “Ngươi cũng phải đối xử cẩn thận với nàng, dù sao ngoại trừ tính cách ra, các ngươi gần như giống hệt nhau, nàng là nơi ngươi gửi gắm hy vọng, cũng là một phần trong mạng sống của ngươi, càng giống một người khác của ngươi, ngươi hiểu chưa?”

Tiêu Tuệ thành khẩn nói: “Đa tạ Lâm tiên sinh đã chỉ điểm, không ngờ Lâm tiên sinh lại hiểu cả đạo này?”

Lâm Chỉ Thủy đã sớm quen bị đại minh tinh này không có thói quen nói tiếng người, dù sao cũng từng đọc những lời thoại cổ phong tự kỷ đáng xấu hổ trong khoảng thời gian dài, chút việc này có tính là gì?

Vì vậy, hắn chỉ lắc đầu cười nói: “Chỉ là từng gặp, từng nghe rất nhiều về loại tình huống này của người mà thôi, cũng không được tính là hiểu nhiều, lý lẽ nuôi con... Luôn như thế.”

Không phải chỉ là nuôi đứa bé à, có ai không từng là một đứa bé chứ.

“Đa tạ ngài đã dạy bảo, tiểu nữ thụ giáo.” Tiêu Tuệ nói khẽ.

Nàng không nhìn được thâm than trong lòng, vị Lâm tiên bối này thật sự có năng lực trác tuyệt, những đại đạo hiểu rõ có thể nói là nhiều vô số kể, đã có thể nhìn ra được điều này từ những bức tự thiếp ẩn chứa đủ loại đại đạo kia.

Nếu không phải nắm giữ nhiều đại đạo như vậy, sao có thể dùng đạo vận thư pháp hoàn toàn thể hiện ra pháp lý của “đạo”?

Đại năng sâu không lường được như vậy, hiểu được bồi dưỡng đệ nhị Nguyên Thần phân thân Huyền Môn phân thân hóa Anh chi pháp, có gì đáng ngạc nhiên chứ?

Đáng tiếc quen biết Lâm tiên bối quá muộn, nếu không ngày đó cũng không xuất hiện nhiều sự cố như thế.

Mỗi khi nàng nhớ đến chuyện ngày đó, cũng không nhìn được hơi không rét mà run.

Ngày đó, nàng để nguyên thần thứ hai phân thân tu hành pháp thân thứ hai, nhưng lại hơi nôn nóng, không ngờ lại khiến tinh thần của nguyên thần thứ hai hỗn loạn, mất sự khống chế và liên hệ, lại nhân lúc nàng chưa kịp chuẩn bị chạy ra ngoài.

Cũng may gặp Lâm tiên bối ra tay giúp đỡ, nếu không trong tình huống nguyên thần thứ hai nổi điên mất khống chế, bị người phạm phát hiện, khiến ngoại ma giáng lâm, một khi nguyên thần thứ hai bị diệt, bản tôn là nàng nhẹ thì nguyên thần tổn thương, nặng thì nguyên thần hỗn loạn, chẳng may vị tiên nhân gian là nàng dẫn tới sự tồn tại khủng bố hơn chân ma ngoại đạo giáng lâm, đó chính là họa kiếp của nhân gian!

Cũng may, có đại năng như Lâm tiên bối ở đây, chỉ đơn giản viết một câu “Thập niên sinh tử lưỡng mang mang, bất tư lượng, tự nan vong”, khiến nguyên thần thứ hai đã mất khống chế dần ổn định lại, một lần nữa liên hệ với nàng.

Trong bức thư pháp này thể hiện “sinh tử luân chuyển chi đạo”, cũng khiến nàng lại có một nhận thức mới với sinh tử chi đạo đã sớm hiểu được.

Lúc đó nàng phát hiện nguy hiểm sinh tử của nàng... Cùng họa kiếp thế gian, lại được vị Lâm tiên bối này giải quyết dễ dàng như thế, nàng cũng thấy hơi khó tin.

Vì vậy, sau khi nàng xác nhận vị tiên bối này thật sự là thần tiên đại năng sâu không lường được, hốt mắt lập tức ướm dẫm.

Có lẽ, đây là thần tiên đại năng chân chính.

Chương 113: Mắc kẹt? (1)

“Lại nói, đứa bé kia đang ở nhà à?” Lâm Chỉ Thủy hỏi.

Tiêu Tuệ nhẹ gật đầu, nói: “Vâng, ta để nó đợi ở nhà, dù sao cũng không thể rời khỏi bên kia được.”

Nàng ứng kiếp hạ phàm, chính vì trần giữ một phong ấn cực kỳ quan trọng, tất nhiên không thể lười biếng.

Cũng may có đại năng như Lâm tiên bối giúp đỡ, để phân thân nguyên thân thứ hai ổn định lại, còn cường đại hơn bản tôn là nàng, thích hợp trần thủ phong ấn kia nhất.

“Vậy thì tốt.”

Lâm Chỉ Thủy nhẹ gật đầu, “Ta chỉ sợ chẳng may gây ra chút chuyện, vậy thật sự hơi rắc rối, đến lúc đó ta cũng phải từ biệt cuộc sống bình thường này.”

Chỉ cần nữ nhi của vị đại minh tinh này không đến cùng, dù chó săn chụp được hãn và Tiêu Tuệ, cũng không gây ra cơn sóng quá lớn, nhưng nếu có cả nữ nhi của nàng ở đây, vậy có lẽ thật sự sẽ nổ tung.

Tiêu Tuệ không nhìn được thâm than, lập tức nói: “Ngài cứ yên tâm đi, ta dám một mình đến gặp ngài, tất nhiên đã chuẩn bị kế hoạch vẹn toàn, nếu không phải lúc không còn cách nào, chắc chắn sẽ không làm phiền tôn giá ngài.”

Nàng hoàn toàn hiểu rõ.

Nếu phong ấn kia vỡ tan, sự tồn tại đáng sợ bị phong ấn hàng ngàn hàng vạn năm ở trong đó trôn ra ngoài, chắc chắn sẽ ồn ào đến trời long đất lở.

Thế nhưng, chỉ cần Lâm tiên bối xuất hiện ra tay, tất nhiên cũng không khó giải quyết rắc rối này.

Thế nhưng, cũng vì vậy, Lâm tiên bối sẽ để lộ thân phận.

Một đại năng có tu vi thông thiên như Lâm tiên bối chuyển thế hạ phàm, tất nhiên có mưu tính và ván cờ càng sâu hơn, có lẽ là vì đối phó với họa kiếp đáng sợ hơn trong tương lai, nếu vì sai lầm của nàng khiến Lâm tiên bối bị lộ quá sớm, vậy nàng có chết trăm lần cũng không đủ.

“Vậy ta yên tâm.”

Lâm Chỉ Thủy thở phào nhẹ nhõm, nhẹ gật đầu, mỉm cười nói: “Ta còn nghĩ đứa bé kia có quá say mê tự thiếp của ta, lại vụng trộm chạy tới xem hay không.”

“Điều này...” Tiêu Tuệ hơi có vẻ lúng túng nói: “Thật ra việc lần trước, đến nay tiêu nữ vẫn chưa hiểu, vì sao nó lại chạy đến chỗ của ngài.”

Thật ra phân thân nguyên thần thứ hai của nàng đã không còn si mê bức tự thiếp “Thập niên sinh tử lưỡng mang mang” kia, bởi vì năm đó trước khi nàng hạ phạm, đại đạo sinh tử luân chuyển đã đại thành, bây giờ cũng hoàn toàn viên mãn, không cần tìm hiểu nữa.

Bây giờ nguyên thần thứ hai của nàng, chỉ chịu trách nhiệm duy trì pháp thân thứ hai của nàng, pháp thân “phán quan Thôi Giác” đạo thống Vĩnh Âm Ma Ngục.

Còn bản tôn là nàng, thì đang tu hành pháp thân “Thái m Thần Quân” của Thái m Thiên Uyên, dùng điều này lĩnh hội Thái m chi đạo, tương lai âm cực hóa dương, hợp lại với sinh tử luân chuyển càng tăng thêm sức mạnh, hy vọng có thể tiến thêm một bước trong tương lai.

Ngược lại bản tôn là nàng, lại càng si mê tự thiếp của vị Lâm tiên bối này.

“Vì sao nàng đến chỗ của ta?”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, nói: “Có lẽ đây chính là duyên phận, cũng có thể là tự thiếp của ta hấp dẫn nàng đến?”

Trong lòng hấn lại thảm lắm lắm: Âm chỉ như vậy cũng không có vấn đề gì chứ? Đứa bé thích thì người mua đi, rõ ràng người là đại minh tinh giá trị bản thân hơn mấy ngàn vạn ức, sẽ để ý mười mấy vạn như thế sao?

Thế nhưng, Tiêu Tuệ hoàn toàn không nghe hiểu ám hiệu của hấn, chỉ như đã hiểu nhẹ gật đầu.

Trong những bức tự thiếp của Lâm tiên bối ẩn chứa pháp lý xen lẫn “đạo”, nếu không có lạc khoản, đạo vận chưa bị thu lại, tất nhiên sẽ hấp dẫn người tu hành gần gũi với đạo trong cõi u minh.

Người tu hành vốn đi về phía đại đạo.

Lúc ấy, bức tự thiếp “Thập niên sinh tử lưỡng mang mang” của Lâm tiên bối cũng chưa hoàn thành, không có lạc khoản, thể hiện ra sinh tử luân chuyển chi đạo, có lẽ đây là nguyên nhân hấp dẫn nguyên thần thứ hai của nàng đến nơi này.

Chắc đây chính là “duyên” do Lâm tiên bối sáng tạo ra.

Suy nghĩ rõ ràng điểm này, Tiêu Tuệ không nhịn được âm thầm sợ hãi thán phục, nói khẽ: “Ngài nói rất đúng, đây là duyên.”

‘Ta đúng... Vậy người cũng bỏ tiền đi...’

Lâm Chỉ Thủy thảm nghẹn lời, nhưng dù sao người ta cũng đã bỏ ra mười mấy vạn, vì vậy cũng không cưỡng ép nữa, chỉ nói: “Đúng rồi, hôm

nay người tới tìm ta, là có việc khác sao?”

“Ngài đoán không sai.” Tiêu Tuệ vuốt cằm nói: “Là việc liên quan đến cô bé Xà Tích Lộ đang ở chung với ngài.”

“Tiểu Xà?”

Lâm Chỉ Thủy hơi nhíu mày nói, nói: “Nàng cũng được coi là... Vị hôn thê của ta, nàng làm sao?”

Chương 114: Mắc kẹt? (2)

Tiêu Tuệ nghe vậy, không nhịn được thầm nghĩ: ‘Tiểu Xà? Đúng là Lâm tiên bối đã sớm biết rõ kiếp trước của nàng, xem ra ta thật sự quan tâm mù quáng.’

Nàng liền mỉm cười, nói: “Cũng không tính là việc lớn gì, chỉ là mấy ngày trước, ta biết được một vài tình trạng liên quan đến nàng từ vị khách ‘Hàn Tố Tâm’ của ngài, chắc hẳn ngài cũng biết.”

“Ồ, mộng cảnh kia à.” Lâm Chỉ Thủy giật mình gạt đầu, xem ra đúng là phòng khám bệnh của Hàn Tố Tâm rất cao cấp, lại còn tư vấn các vấn đề tâm lý cho minh tinh.

Lần trước hẳn nói chuyện với Xà Tích Lộ về ác mộng, mới phát hiện nguyên nhân gây ra ác mộng của nàng là do nàng viết tiểu thuyết.

Ví dụ như mơ thấy hắc xà, cũng vì nữ chính trong quyển sách đầu tiên của nàng, thiết lập trong suy nghĩ của nàng, cũng là hắc xà hóa thành người.

Ví dụ như mơ thấy một lượng lớn thi thể yêu trong chiếc giếng kia, trên thực tế là Thái Sơ Chi Tinh trong sách của nàng, còn những con yêu thú chết trong giếng cũng là vì đại kiếp mà thôi.

Chỉ sợ... Nha đầu Tiểu Xà này quá khát vọng thành công, vì vậy mới ngày suy nghĩ, đêm nằm mơ, luôn mơ đến những tình tiết tiểu thuyết không thiết thực.

Ngay cả trong quyển sách mới của nàng cũng có rất nhiều thiết lập của quyển sách đầu tiên, xem ra thật sự ảnh hưởng rất lớn đến nàng.

Lần trước hẳn đã đưa phương thức liên lạc của Hàn Tố Tâm cho Tiểu Xà, nghe ý Tiêu Tuệ nói như vậy, có lẽ Tiểu Xà đã đi tìm vị bác sĩ tâm lý Hàn Tố Tâm này, kể ra nguồn gốc ác mộng của nàng?

“Ồ, nói như vậy, người cũng biết những mộng cảnh của Tiểu Xà đến như thế nào đúng không?” Lâm Chỉ Thủy không nhịn được hỏi.

“Ừm, Hàn Tố Tâm đã nói cho ta biết.” Tiêu Tuệ nói: “Thế nhưng, lúc ấy nàng cũng hơi phán đoán sai lầm, không điều tra rõ ràng, gần đây mới hiểu rõ được.”

Nàng âm thầm điều động thế lực người tu hành nhân gian, sưu tập tin tình báo khả nghi uy hiếp đến phong ấn trong khoảng thời gian dài.

Ngay từ đầu Hàn Tố Tâm tưởng con dị thú gặp phải trong giấc mơ là “Yêu”, cho rằng Xà Tích Lộ là thần yêu chuyển thế, vì vậy đã sớm báo cáo với nàng.

Nhưng trên thực tế, con dị thú trong mộng cảnh của Xà Tích Lộ là một đại năng ngoại ma có địa vị cực cao, ngay cả nàng là thần tiên chuyên thể cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết đối phương là đại năng ngoại đạo chuyên thể.

Nàng cũng vì có Trình Thất Nguyệt báo cáo với nàng, mới đoán được việc này.

“Phán đoán sai lầm...” Lâm Chi Thủy khẽ gật đầu.

Đúng vậy, Hàn Tố Tâm không đoán được Tiểu Xà là vì viết tiểu thuyết mới có thể gặp những ác mộng này, thật sự được coi là chẩn đoán bệnh sai lầm.

Tiêu Tuệ nhẹ nhàng hỏi: “Gần đây nàng thế nào?”

“Có lẽ người cũng biết nàng đang làm gì, gần đây nhìn dáng vẻ buồn bực của nàng, có lẽ là... Đã kẹt lại.” Lâm Chi Thủy mỉm cười lắc đầu.

Rõ ràng gần đây tâm trạng của Tiểu Xà không tốt, hình như có tâm sự, nhưng nàng không quen biết những người khác, có thể có tâm sự gì được?

Đơn giản là...

Là gần đây nàng kẹt lại ở đoạn nội dung cốt truyện đang viết, hơn nữa rõ ràng tốc độ cập nhật cũng đã chậm lại.

Ồ, dùng thuật ngữ của người chuyên nghiệp, hình như tình huống này được gọi là “kẹt văn”?

“Kẹt lại?” Tiêu Tuệ khẽ gật đầu.

Dù sao, Xà Tích Lộ là ngoại ma chuyên thể, nếu không có pháp chỉ của thần tiên địa vị cao, căn bản không thể tu hành nhập đạo, tất nhiên sẽ kẹt lại.

Thế nhưng... Nàng cũng không rõ lắm, rốt cuộc vị Lâm tiên bối này có phải là thần tiên địa vị cao, pháp chỉ có tác dụng hay không?

Hoặc là nói, nếu Lâm tiên bối thật sự là thần tiên địa vị cao, có phải còn chưa suy nghĩ kỹ để Xà Tích Lộ tu hành nhập đạo hay không?

“Vậy ngài đã dự định cưới nàng, không có ý định giúp nàng sao?” Tiêu Tuệ dò hỏi.

“Giúp nàng?”

Lâm Chi Thủy ngần ngại.

Hắn cũng không biết viết sách, Tiểu Xà bị kẹt văn, hắn cũng chỉ có thể cung cấp một vài đề nghị trên mạch suy nghĩ, hình như cũng không giúp được điều gì khác?

‘Hả? Đúng rồi.’

Lâm Chỉ Thủy nhìn vị đại minh tinh trước mắt, đột nhiên nghĩ đến nàng đã từng quay rất nhiều phim cổ trang tiên hiệp, hơn nữa xem Weibo của nàng, có lẽ đã từng đọc tiểu thuyết nguyên tác của những phim cổ trang tiên hiệp đó, lại học thuộc lòng kịch bản, có thể diễn tả nội tâm nhân vật một cách tuyệt diệu như vậy, có lẽ cũng có nghiên cứu qua?

Đúng lúc hần mới xem xong sách mới của Tiểu Xà, liên quan đến sự phát triển của kịch bản, hỏi thăm vị nữ thần cổ trang này, biết đâu nàng sẽ hiểu?

Thế nhưng... Tám phần là đại minh tinh người ta cũng chưa đọc sách của Tiểu Xà đi, việc thảo luận tình tiết tiểu thuyết cũng có vẻ không quá thích hợp.

Lâm Chỉ Thủy suy nghĩ một chút, nói: “Ta cũng muốn giúp nàng, đáng tiếc... Ta cũng không biết rõ, không bằng hỏi người một chút, đúng lúc người cũng khá thích hợp.”

‘Ta thích hợp?’ Tiêu Tuệ nghe vậy lại ngơ ngác, lập tức nghiêm mặt nói: “Mời ngài nói.”

Chương 115: Đây là người nhà ta (1)

Lâm Chỉ Thủy không ngờ Tiêu Tuệ lại đồng ý thoải mái như vậy, suy nghĩ trong đầu cũng xoay chuyển, nảy sinh suy nghĩ khác.

“Thế nhưng... Ta phải xác nhận thân phận của người trước đã, mới biết được người có năng lực trả lời vấn đề này không.”

Hắn xếp chồng hai tay đặt lên trên bàn sách, cười như không cười nhìn Tiêu Tuệ, nói khẽ: “Ta biết, thật ra tên thật của người cũng không phải Tiêu Tuệ, đúng không? Người cũng không cần giấu giếm ta nữa, lần đầu tiên ta nhìn thấy người, đã phát hiện thân phận thật của người, hơn nữa quan sát lâu như vậy, cũng đã chắc chắn.”

Thật ra cũng không cần xác nhận việc này, Lâm Chỉ Thủy đã chắc chắn nàng là đại minh tinh Hạ Cốc Vũ kia, chỉ là lòng tò mò nổi lên, muốn nhân cơ hội này nghe nàng tự thừa nhận một chút mà thôi.

“Ngài biết?”

Sắc mặt Tiêu Tuệ hơi thay đổi, lập tức thở dài, im lặng nửa ngày mới nói: “Được, thật ra ta cũng từng nghĩ, có phải ngài đã đoán được không... Bây giờ xem ra, đúng là ngài mắt sáng như đuốc.”

“Ta đâu được tính là mắt sáng gì? Chỉ là người ngựa trang không tốt mà thôi.” Lâm Chỉ Thủy khẽ cười một tiếng, lắc đầu.

Chỉ một cái khẩu trang và mũ đơn giản, cũng được coi là ngựa trang?

Giọng nói và đôi mắt của Hạ Cốc Vũ đều khá đặc biệt, hắn xem nhiều phim cổ trang của Hạ Cốc Vũ như vậy, nếu chút ngựa trang đó cũng không nhận ra, vậy chẳng phải đã xem uổng phí.

Tiêu Tuệ bất đắc dĩ thàn than, lại không nói gì.

Ngựa trang không tốt?

Nàng đã chuyển thế đầu thai, nguyên thần cũng có sự thay đổi mới, cho dù là thân tiên mạnh hơn nàng, không phải ai cũng có thể nhìn rõ tam sinh chi năng, ngay cả thân phận thật trong kiếp trước của nàng cũng có thể nhìn trộm ra được, hoặc là thân tiên địa vị cao chạm đến thiên đạo, mới có được thần thông này.

Dù sao, thân phận kiếp trước của nàng là một bí mật ở thiên giới, thậm chí cũng không có nhiều người biết.

Cái tên “Tiêu Tuệ” này, cũng là nàng dựa theo ý nghĩa thân phận của mình ở kiếp trước, lấy hài âm mà thôi.

Về phần “Hạ Cốc Vũ”, cũng chỉ là một lớp nguy trang vỏ ngoài và thân phận người phạm, là cha mẹ ruột đặt cho nàng sau khi nàng chuyển thế, đương nhiên nàng sẽ không dùng để lừa gạt Lâm tiên bối.

Còn thân phận tầng thứ ba của nàng, Lâm tiên bối lại liếc mắt nhận ra tầng cuối cùng, đúng là... Đúng là thân tiên địa vị cao.

Chỉ là... Nàng hơi lo lắng, không biết vị tiên bối này cũng muốn chiếm hữu nàng hay không?

“Người đừng lo lắng.”

Lâm Chỉ Thủy thấy sắc mặt của vị đại minh tinh này không tốt, liền mỉm cười lắc đầu nói: “Ta cũng chỉ xác nhận một chút mà thôi, cũng không muốn làm gì ngươi, ta không thêm quan tâm rốt cuộc ngươi là ai, ở chỗ này... Ngươi chỉ là một vị khách của ta, tên là Tiêu Tuệ, chỉ thế thôi.”

Tiêu Tuệ ngẩn ngơ.

Vị Lâm tiên bối này, lại không thêm để ý nàng?

Với thân phận thật trong kiếp trước của nàng, dù là thân tiên địa vị cao, cũng chỉ có một phần không thêm để ý mà thôi... Vị Lâm tiên bối này cũng không thêm để ý, chẳng lẽ kiếp trước hẳn là một trong những vị thần tiên địa vị cao xếp ở hàng phía trước?

Nàng không nhìn được càng thêm kính nể và thán phục, nói khẽ: “Không ngờ... Ta vẫn đánh giá thấp Lâm tiên sinh, thế gian lại có một người chí khí như ngài, chỉ sợ cũng không có nhiều.”

Lâm Chỉ Thủy ho nhẹ một tiếng, bị nàng khen ngợi đến hơi xấu hổ.

Hắn hắng giọng một cái, nói: “Đã xác nhận thân phận của ngươi, vậy ta cũng có thể hỏi ý kiến của ngươi... Ngươi cũng biết, gần đây Tiểu Xà nhà ta đang làm gì, e rằng bây giờ nàng không biết làm thế nào cho phải, ta cũng đang nghĩ, rốt cuộc có nên xen vào chuyện của nàng hay không? Vì vậy, muốn nghe ý kiến của ngươi, dù sao ngươi cũng hiểu khá nhiều về phương diện này, chắc ngươi cũng có kinh nghiệm hơn.”

Lại chẳng chặc đảng hoàng thảo luận nội dung cốt truyện của tiểu thuyết tự kỷ như thế, chắc chắn người bình thường sẽ cảm thấy đầu óc của người này hơi có vấn đề, nhưng một nữ diễn viên từng diễn phim tiên hiệp như Tiêu Tuệ, còn từng xem rất nhiều tiểu thuyết tiên hiệp, cũng hơi tương tự với người sáng tác như Tiểu Xà.

“Mời ngài nói.” Tiêu Tuệ nghiêm mặt nói.

Nàng hiểu.

E rằng câu trả lời của nàng sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của Lâm tiên bối – có muốn ban thưởng pháp chỉ hay không, để Xà Tích Lộ đi lên con

đường tu hành pháp thân.

Dù sao, kiếp trước Xà Tích Lộ là ngoại ma, tức là công cụ lợi dụng của đại ý thức ngoại ma.

Còn kiếp trước của nàng... Thật sự có thể được coi là công cụ, có điểm tương tự với kiếp trước của Xà Tích Lộ.

Lâm Chỉ Thủy nhớ lại nội dung cốt truyện trong quyển sách mới của Tiểu Xà, suy nghĩ một chút, nói:

“Là thế này, giả thiết... Ngươi từng là một đại ma đầu, sau khi trải qua một vài việc, bị luyện thành một pháp bảo thần binh, giết chóc vô số, phạm phải tội nghiệt ngập trời, sau khi trải qua vô số năm tháng, ngươi rơi vào trong tay một thần tiên thương yêu thế nhân, đồng thời rửa sạch sát khí và tội nghiệt, vậy ngươi cảm thấy vị tiên nhân kia nên phong ấn ngươi, hay tiếp tục sử dụng ngươi đây?”

Vấn đề này, là hẳn căn cứ vào nội dung cốt truyện trong quyển sách mới của Tiểu Xà để tổng kết ra, hình như ở khu bình luận truyện cũng bàn tán về quan điểm này rất nhiều.

Chương 116: Đây là người nhà ta (2)

Tiêu Tuệ là nữ diễn viên có kinh nghiệm với phim tiên hiệp cổ trang, có lẽ biết độc giả thích xem nội dung cốt truyện phát triển theo hướng nào?

Lâm Chỉ Thủy không nhịn được hơi mong đợi nhìn Tiêu Tuệ, chờ câu trả lời của nàng.

“Điều này...” Tiêu Tuệ im lặng.

Vấn đề này của Lâm tiên bối, thật sự rất thích hợp để nàng trả lời.

Trên cơ bản kinh nghiệm của nàng cũng như thế, chỉ may mắn gặp được một người sử dụng tốt bụng, lấy rất nhiều công đức rửa sạch tội nghiệt trước kia của nàng, lại để nàng nhận được công đức lớn.

Người sử dụng nàng vì để nàng có thể đột phá cảnh giới, còn để nàng chuyên thể hạ phạm, truyền cho nàng đệ nhị nguyên thần chi pháp, để nàng lĩnh hội đại đạo âm cực sinh dương, đúng lúc có thể giải quyết một kiếp nạn của nhân gian, cũng coi như lập được công lao.

Vì vậy, nàng rất biết ơn người kia, nguyên thần thứ hai cũng lựa chọn pháp thân của người kia, cũng là thứ nàng quen thuộc nhất.

Nàng cũng hiểu rõ, vấn đề này của Lâm tiên bối, trên thực tế đang hỏi: ‘Xà Tích Lộ là ngoại ma chuyên thể, đã từng là tử địch của người tu hành, sau khi chuyên thể ta có nên tin tưởng nàng nữa không?’

“Đại ma đầu” trong câu nói này, dĩ nhiên đang chỉ Xà Tích Lộ.

Còn vị tiên nhân thương yêu thể nhân kia, đương nhiên đang chỉ Lâm tiên bối.

Tiêu Tuệ im lặng nửa ngày, lúc này mới cân nhắc mở miệng nói: “Lâm tiên sinh, ta cảm thấy lựa chọn như nào còn tùy vào người sử dụng, nếu người sử dụng là nhân vật như ngài, mặc kệ pháp bảo kia phạm phải sai lầm gì, có lẽ cũng có cơ hội chuộc tội, nếu cố gắng còn có thể lập được công đức lớn đây? Có ai không sai, nếu cố gắng né tránh, sẽ không có cơ hội chuộc tội.”

Lâm Chỉ Thủy nghe vậy, suy nghĩ một lúc, hỏi: “Đây là kinh nghiệm của người?”

“Có lẽ ngài hiểu rõ, đâu là do ta tự trải nghiệm.” Tiêu Tuệ nghiêm túc nói.

Lâm Chỉ Thủy nhẹ nhàng gật đầu.

Đúng như vậy, Tiêu Tuệ cũng từng quay phim tiên hiệp, tất nhiên biết sở thích của độc giả, vì vậy mới cho rằng kịch bản đi theo hướng này lại

càng tốt hơn?

Nàng có thể diễn ra nhiều nhân vật đặc sắc như vậy, chắc chắn cũng khá đa cảm.

“Ta đã biết.” Lâm Chỉ Thủy mỉm cười.

“Vậy ngài dự định giúp nàng?” Tiêu Tuệ không nhịn được hỏi.

“Thử một chút đi.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười gật đầu, “Thật ra nên để nàng giao lưu trao đổi với người nhiều hơn, dù sao nàng và người cũng được coi là người cùng giới, nếu người có thể giúp nàng, vậy có thể giúp nàng một tay không?”

Hắn nhớ kỹ những biên kịch nổi tiếng, hình như cũng có hợp tác với minh tinh, ví dụ như đại sứ hình tượng, diễn xuất video quảng cáo, thậm chí là hợp tác sửa đổi phim truyền hình điện ảnh gì đó, dù sao cũng là ngành nghề giải trí, có lẽ cũng được coi như cùng một giới?

Mặc dù những người kia cách Tiêu Xà nhà mình rất xa, nhưng nếu có một đại minh tinh như Tiêu Tuệ giúp đỡ, vậy sẽ dễ dàng hơn nhiều.

“Ý của ngài là... Để nàng tham gia vào một phương của ta?” Tiêu Tuệ ngạc nhiên.

Chẳng lẽ, vị Lâm tiên bối này dự định để Xà Tích Lộ tiến vào đạo thống Thái m Thiên Uyên?

“Có thể chứ?” Lâm Chỉ Thủy hỏi.

Ngành nghề giải trí cũng có phân chia thế lực nhân mạch, có lẽ một phương của Tiêu Tuệ cũng cường thế hơn, Tiêu Xà đi theo nàng lăn lộn, có lẽ sẽ không chịu thiệt.

“Ngài đã nói ra, đương nhiên là được.” Tiêu Tuệ lập tức gật đầu nói: “Ta cũng có chút hiểu rõ về vị này của ngài, tiềm lực của nàng rất kinh người, có thể đi vào một phương này của ta, cũng được coi là chuyện may mắn của một phương này.”

Đây chính là nhân mạch đó... Lâm Chỉ Thủy không nhịn được than, nhìn một cái đi, người ta thật biết nói chuyện, một tác giả nhỏ vừa mới nổi tiếng mà thôi, lại nói đến chuyện may mắn?

Chắc chắn, vị đại minh tinh này cũng quá nể mặt?

Đúng là fan hâm mộ của hắn!

“Đúng rồi, có gì cần ta giúp một tay không?” Lâm Chỉ Thủy quan tâm hỏi.

Hắn biết, ngành nghề giải trí có rất nhiều người học đòi văn vẻ, thích đồ cổ tranh chữ gì đó, một đại gia thư pháp như hắn, có lẽ cũng phát huy được chút tác dụng?

“Không cần, ngài chỉ cần viết một bức tự thiếp là đủ.”

Tiêu Tuệ khẽ lắc đầu, cười nhạt nói: “Chỉ cần để bọn họ biết vị kia của ngài, có ngài chống lưng là đủ, ngài cứ giao những việc còn lại cho ta xử lý.”

Lâm Chỉ Thủy hơi ngạc nhiên.

Xem ra đại gia thư pháp cũng rất ngon ăn, xem ra công ty giải trí đứng sau lưng Tiêu Tuệ, cũng có quản lý cấp cao thích tự thiếp thư pháp gì đó.

Dù sao, từ sự hiểu biết gần đây của hắn, giới văn hóa truyền thống còn rộng lớn hơn sự tưởng tượng rất nhiều, người trong nước thật sự có cảm tình với quốc phong hàn mặc phiêu hương truyền thừa mấy ngàn năm.

Đương nhiên, chủ yếu cũng là dựa vào sự giao thiệp của Tiêu Tuệ mới được, nếu không dù người khác có tôn kính một đại gia thư pháp như hắn, cũng không để ý quá nhiều.

“Tự thiếp? Ta hiểu.”

Lâm Chỉ Thủy nhẹ nhàng gật đầu, suy nghĩ một chút, lập tức bắt đầu cắt giấy, mài mực, làm ẩm bút, sau khi tất cả sẵn sàng, liền nâng bút múa bút, viết một hàng chữ lớn rồng bay phượng múa ở trên giấy tuyên thành –

“Đây là người nhà của ta, kính xin quan tâm một hai.”

Lập tức đề lạc khoản –

Lâm Chỉ Thủy tùy bút, tháng cuối hạ Canh Tý ở Hà Minh Hiên.

Chương 117: Không chút sơ hở (1)

Nét mực dần khô, theo ngòi bút đề xuống lạc khoản, đạo vận trong chữ viết cũng chậm rãi thu lại đến biến mất.

Lâm Chỉ Thủy nhìn hàng chữ này, không nhịn được thỏa mãn thầm gật đầu.

Mặc dù hẳn không có danh tiếng gì, nhưng trình độ viết tự thiếp thật sự cao đến đột phá chân trời, dù nhờ người giúp đỡ quan tâm một chút, cũng không thể ăn nói quá khép nép, phải có chút khí phách đại gia thư pháp.

“Không quá ngông cuồng chứ?” Lâm Chỉ Thủy không nhịn được hỏi một chút.

“Không có... Ngài đã đủ khiêm tốn.” Tiêu Tuệ lập tức lắc đầu nói.

Tuy pháp chỉ này là cho thần tiên địa vị cao xem, nhưng dù sao cũng chỉ là hình chiếu ý niệm thôi.

“Vậy thì tốt.”

Lâm Chỉ Thủy yên tâm, tiếp tục thưởng thức kiệt tác của mình.

“Pháp chỉ này...”

Tiêu Tuệ cũng đứng bên cạnh bàn đọc sách, cẩn thận quan sát sự thay đổi bút pháp và đạo vận, lại không nhìn ra cái gì hết, bình thường không có chút dao động pháp lực nào, đạo vận kinh người ẩn giấu trong đó, lại không gây ra chút thay đổi linh khí nào.

Đạo vận vô cùng huyền ảo kia cứ như thiên nhiên tạo ra, thể hiện ra một cách tự nhiên như vậy.

Thậm chí, ngay cả đại thần thông ẩn chứa trong bức tự thiếp này, nàng cũng chỉ có một vài suy đoán mơ hồ, lại không thể xác nhận.

Đúng là phản phác quy chân, có lẽ... Đây chính là cái được gọi thiên đạo vô hình đi.

Lý lẽ thiên đạo, thật sự là tối nghĩa khó hiểu đến cực điểm.

Tiêu Tuệ không nhịn được thầm than, khoảng cách của bản thân với thiên đạo chí cao vô thượng kia, thật sự khoảng cách còn rất xa xôi...

“Đợi chút nữa người mang bức tự này đi là được.”

Lâm Chỉ Thủy đặt bút lông sang một bên, nhìn thoáng qua Tiêu Tuệ đứng bên cạnh, tiện tay đẩy bức tự thiếp sang một bên, dùng thước đá xanh đề xuống một góc tự thiếp.

“Vâng.” Tiêu Tuệ cung kính lên tiếng, lại liếc nhìn chiếc thước đá xanh kia.

Tất nhiên nàng liếc mắt một cái đã nhận ra chiếc thước đá xanh có vẻ bình thường đó, là chí bảo “Thanh Dương Xích”, là lúc trước nàng để nghị Trình Vô Niệm cần tận tâm báo đáp ân đức lớn như thế, Trình Vô Niệm mới đưa chiếc thước đá xanh này cho Lâm tiên bối.

Thế nhưng, dù Thanh Dương Xích được coi là chí bảo, cũng chỉ là chí bảo nhân gian mà thôi, có tư cách đặt lên bức tự thiếp của một đại năng như Lâm tiên bối, cũng được coi là phúc duyên của nó sâu dày.

Nếu sau này Lâm tiên bối thấy hứng thú, biết đâu còn thuận tay tăng phẩm chất của nó lên một tầng nữa, thậm chí ngưng tụ khí linh cũng khó nói?

“Đúng rồi.”

Lâm Chỉ Thủy lấy một tờ giấy mới ở bên cạnh ra, vừa cẩn thận chậm rãi cắt bớt, vừa nói: “Nhân lúc mực chưa khô, ta cũng viết một bức tự thiếp tặng ngươi.”

“Tặng ta?” Tiêu Tuệ không nhịn được hơi kích động, rất muốn khiêm tốn nhã nhận từ chối một chút, nhưng lại sợ tiên bối thật sự không cho nữa.

“Cũng coi như khuyên nhủ một chút.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, lập tức cầm bút lông, chậm rãi chấm đầu bút vào trong nghiên mực, đồng thời nghĩ thầm, danh ngôn nào thích hợp để khuyên nhủ nàng đây?

Tiêu Tuệ ở trên màn hình luôn cao ngạo lạnh lùng như tiên tử hạ phàm, thậm chí còn có một vài nhân vật tính cách khá lạnh lẽo buồn tẻ.

Nhưng trên thực tế, chỉ sợ cũng không có nhiều người biết, nàng là người yêu quý thư pháp như thế, còn sùng bái một đại gia thư pháp như hần, lúc nói chuyện với hần không hề có chút khí chất cao ngạo lạnh lùng gì, ngược lại cung kính có thừa, cứ như một fan hâm mộ nhỏ sợ mình nói sai gì đó.

Rất hiển nhiên, “Hạ tiên tử” cao ngạo lạnh lùng trong mắt của công chúng, chỉ là hình tượng do công ty giải trí đóng gói cho nàng mà thôi.

Dù sao... Minh tinh mà, vẫn cần có hình tượng để kinh doanh.

Nghĩ đến đây, Lâm Chỉ Thủy suy nghĩ một chút, liền nâng bút viết lên giấy –

Ky điều luyện cừu lâm, trì ngư tư cố uyên(1).

(1) Hai câu thơ trong bài Quy viên điền cư của Đào Uyên Minh.

Tiêu Tuệ nhìn kỹ chữ mực thanh bình nhã nhặn này, khẽ đọc một lần.

Nàng biết đây là câu thơ do một người phàm cổ đại tên Đào Uyên Minh viết ra, ý là chim trong lồng nhớ cuộc sống trong rừng, cá trong hồ nhớ lúc

chơi đùa trong đầm sâu.

“Không cần suy nghĩ nhiều.”

Lâm Chỉ Thủy đặt bút lông xuống, cười khẽ: “Bây giờ hai câu thơ này chưa thể giúp đỡ cho ngươi, nhưng đợi đến ngày nào đó trong tương lai, ngươi nhìn lại nó, có lẽ sẽ có cảm nhận khác biệt.”

Dù sao, bây giờ Tiêu Tuệ vẫn là một người nổi tiếng hạng nhất như mặt trời ban trưa, tất nhiên việc rời khỏi ngành giải trí không hề thực tế, chớ sau này chán ghét, hai câu thơ này cũng khá thích hợp với nàng.

Tiêu Tuệ im lặng nhìn bức chữ này, cảm nhận đạo vận ẩn sâu trong đó, cũng dần dần nhận ra bên trong bức chữ này ẩn chứa đại thần thông gì.

Càn khôn, nhân quả, bản ngã... Cùng rất nhiều loại đạo kết hợp lại, tối nghĩa khó hiểu, vô cùng huyền diệu.

Chương 118: Không chút sơ hở (2)

Nếu không thúc đẩy đại thần thông trong bức tự thiếp này, nàng cũng không rõ rốt cuộc có hiệu quả gì.

Tiêu Tuệ thầm quyết định, bức tự thiếp này... Phải đợi đến thời khắc quan trọng mới sử dụng.

Hơn nữa, nàng còn cất giữ một bức tự thiếp, đó là bức nàng lấy được trong lần đầu tiên gặp Lâm tiên bối, đến nay nàng còn chưa lĩnh hội được sự ảo diệu trong đó, chưa thúc đẩy thần thông ở trong tự thiếp.

“Đa tạ Lâm tiên sinh thương chử.” Tiêu Tuệ hít sâu một hơi, cung kính nói cảm ơn.

“Việc nhỏ mà thôi.”

Lâm Chỉ Thủy khẽ lắc đầu, cũng không tiện đòi tiền.

Dù sao Tiêu Tuệ còn phải giúp Tiểu Xà nhà mình đây, tặng bức tự thiếp có đáng là gì?

...

...

Đêm đó.

Trên bàn ăn, Lâm Chỉ Thủy nhìn thoáng qua Xà Tích Lộ cúi đầu gắp cơm ở bên cạnh, gắp một ít đồ ăn cho nàng, thuận miệng nói: “Hình như gần đây tâm trạng của nàng không tốt lắm, cần ta giúp đỡ không?”

“Không có... Không có...” Xà Tích Lộ lắc đầu.

“Ta biết gần đây tâm trạng của nàng bực bội.”

Lâm Chỉ Thủy đưa tay xoa đầu của nàng, nói: “Ta cảm thấy, nàng không thể làm cho tất cả mọi người hài lòng, không bằng nàng cứ làm theo suy nghĩ hiện tại của nàng là được, ta sẽ đứng sau lưng nàng, làm chỗ dựa cho nàng.”

Hắn biết, nội dung cốt truyện trong sách mới của Xà Tích Lộ là đề nhân vật chính tiếp tục sử dụng món ma khí kia, nhưng trong phần bình luận truyện lại có khá nhiều tranh luận, vì vậy nàng mới do dự.

Nhưng đề nghị của Tiêu Tuệ cũng là như thế, nói rõ suy nghĩ của nàng không sai.

“Ày... Chàng muốn giúp ta?” Đôi mắt Xà Tích Lộ sáng lên.

Thật ra nàng cũng không buồn bực quá nhiều, chủ yếu là liên tục năm phương đạo thống không chịu nhận nàng, lần nào U Thiên cũng thề son sắt,

nhưng mỗi lần đều thất bại, sắp vả súng mặt mình rồi, đặc biệt là ngay cả Thái m Thiên Uyên cũng thất bại, khiến U Thiên hơi phát điên.

Nghe U Thiên nói, có lẽ Lâm Chỉ Thủy nhà nàng là tiên nhị đại rất ngu bực, có lẽ sẽ giúp được nàng?

“Ừm, trưa nay ta đã nói chuyện với Tiêu Tuệ.” Lâm Chỉ Thủy cười nói: “Qua vài ngày nữa, có lẽ nàng ta sẽ chủ động liên lạc với nàng.”

“Tiêu Tuệ?”

Xà Tích Lộ suy nghĩ, ồ một tiếng nói, “Ta đã nhớ ra, chính là chàng... Là người chàng từng nói... Nghi ngờ là... Đại minh tinh Hạ Cốc Vũ... Là vị khách nữ đó, đúng không?”

U Thiên ở trong đầu nàng lập tức thần nhiên nói: “Hóa ra là nàng, hôm nay linh giác của ta cảm nhận được hơi thở của một vị tiên nhân gian, nhưng cũng chỉ là như vậy, cũng không phải là thần tiên địa vị cao gì, ngay cả tiên nhị đại của ngươi cũng không giúp được ngươi, nàng có thể giúp gì cho ngươi chứ?”

“Đúng, nàng ta sẽ xem giúp nàng.” Lâm Chỉ Thủy mỉm cười gật đầu.

“Ồ, ta còn tưởng là... Là chàng giúp ta đấy.” Xà Tích Lộ bĩu môi một cái.

“Ta chỉ biết viết chữ mà thôi, cũng không thể giúp nàng quá nhiều.” Lâm Chỉ Thủy véo má của nàng một cái, khen ngợi: “Chủ yếu vẫn phải dựa vào nàng, nàng cũng phải cố gắng, biết chưa?”

“Được...”

Xà Tích Lộ ngoan ngoãn gật đầu, tiếp tục ăn cơm.

“Hóa ra là giúp ngươi xem một chút...” U Thiên ở trong đầu nàng cười nhạo: “Với tư chất này của ngươi, lại là đại năng ngoại đạo chuyển thế, các phương đạo thống lại không chịu nhận ngươi, hiển nhiên là thần tiên địa vị cao nhất đã đưa ra quyết định, ngay cả nam nhân của ngươi là tiên nhị đại cũng không giúp đỡ được cái gì, nàng xem giúp ngươi thì có ích lợi gì chứ?”

Nàng hơi dừng lại, lười biếng nói: “Nhìn từ hơi thở của vị tiên nhân gian kia, cũng là đạo thống Thái m Thiên Uyên, có lẽ muốn để nàng giúp chúng ta liên hệ với thượng giới hỏi thăm một chút, nhưng một tiên nhân gian nhỏ nhỏ như thế, sao có thể ảnh hưởng đến quyết sách của những vị thần tiên địa vị cao chứ?”

“Vậy ít nhất cũng có thể biết được nguyên nhân?” Xà Tích Lộ hỏi ở trong lòng.

“Biết nguyên nhân thì có ý nghĩa gì chứ?”

U Thiên hỏi ngược lại một câu, nặng nề hỏi: “Ngươi phải hiểu rõ, chúng ta nhất định phải nhập đạo tu hành, thà rằng chết cũng không thể quay lại ngoại ma chi đạo, vì vậy dù như thế nào, ngươi chắc chắn phải nhận được pháp thân truyền thừa, hơn nữa không chỉ là ngươi, chúng ta là một thể song hồn, hoàn toàn có thể đi hai pháp thân chi đạo.”

Nàng im lặng một chút, nói: “Vì vậy... Đợi đến ngày rằm trăng tròn tiếp theo, đợi đến lúc ý niệm của đám thần tiên Thái m Thiên Uyên giáng lâm, ta cứ trực tiếp để lộ chân thân là được, dựa vào uy danh kiếp trước của chúng ta, có lẽ đám thần tiên Thái m Thiên Uyên sẽ vô cùng coi trọng, cứ vậy mới được coi là không chút sơ hở.”

‘Ồ...’ Xà Tích Lộ khẽ trả lời một câu.

Nàng lại không nhịn được nghĩ thầm: Thế nhưng, lần trước, lần trước nữa, lần trước trước nữa, còn có lần trước trước trước nữa... Ngươi cũng nói như vậy.

Chương 119: U Thiên lễ phép (1)

Trong chớp mắt, lại trôi qua một tháng.

Ngoài cửa sổ, màn đêm dày đặc.

Trong phòng ngủ, Xà Tích Lộ ôm chân ngồi xồm trên sàn nhà, hàng lông mi thanh tú hơi nhú lại, trong mắt hàm chứa vẻ lo lắng nhìn Pomeranian đang co quắp trên mặt đất trước mặt.

Lúc này, Thiên Cầu nguy trang thành Pomeranian đang co quắp trên sàn nhà, cơ thể nhỏ nhắn như một cục lông màu trắng, thoát nhìn vô cùng đáng yêu, nhưng cũng đang không ngừng run rẩy, hình như nhận lấy một sự hoảng sợ nào đó, vô cùng sợ hãi.

Xà Tích Lộ đưa tay ra vuốt lông của nó, muốn an ủi nó, lại hỏi ở trong lòng: ‘Nó không sao chứ?’

“Không sao, nó chỉ bị dọa sợ thôi.”

U Thiên ở trong đầu nàng thần nhiên nói: “Có lẽ ‘chủ thượng’ của nó lại đang kêu gọi nó, có thể quán đỉnh cho nó tăng lực lượng đến tận mức này, vị ‘chủ thượng’ ở sau lưng nó, có lẽ là chân ma ngoại đạo, hơn nữa còn không phải chân ma ngoại đạo bình thường...”

‘Chân ma ngoại đạo? Vậy người có phải đối thủ của vị ‘chủ thượng’ kia không?’ Xà Tích Lộ nghi ngờ nói.

Trong một tháng qua, tuy Thiên Cầu không thể nói chuyện, không có cách nào nói cho nàng biết rất nhiều chuyện, nhưng vẫn có thể dùng vuốt chó để viết chữ.

Cho nên, nàng cũng hiểu rõ khá nhiều việc liên quan đến Thiên Cầu.

“Chân ma ngoại đạo? Cũng chỉ có thể hoành hành ở thế gian thôi, xứng làm đối thủ của chúng ta sao?” U Thiên hừ lạnh: “Nếu là thời kỳ cực thịnh, một ánh mắt của ta là có thể trấn sát nó cách vạn dặm.”

‘Ồ...’

Xà Tích Lộ lại hỏi: ‘Vậy bây giờ thì sao?’

“... Ta đang nói là thời kỳ cực thịnh, bây giờ ta chỉ còn nguyên thần.” Rõ ràng giọng điệu của U Thiên yếu hơn, khẽ ho một tiếng, nói: “Bây giờ, tạm thời tha cho nó một thời gian đi.”

Thì ra người cũng nghe theo lựa chọn trong lòng...

Xà Tích Lộ thầm lẩm bẩm, lại hơi đau lòng vuốt ve thú cưng của mình, hỏi trong lòng: ‘Vậy người có thể giúp đỡ tiểu Thiên Cầu hay không, người xem nó đã run rẩy như vậy.’

“Nó chỉ sợ mà thôi, chắc có bóng ma tâm lý với người gọi là ‘chủ thượng’ kia.”

U Thiên thờ ơ nói: “Lâm Chỉ Thủy bố trí ‘Cửu Thiên Thần Cấm’ trên người nó, không đơn thuần là phong cấm, cũng gần như là một loại đoạn tuyệt ngăn cách với giới, chủ thượng quán thấu lực lượng vào trong cơ thể của nó, cũng chỉ có thể miễn cưỡng dùng để kêu gọi nó, nhưng muốn dẫn nỗ lực lượng lại là không thể nào, phong ấn Cửu Thiên Thần Cấm này đã hoàn toàn áp chế lực lượng chủ thượng truyền cho nó, căn bản không có nguy hiểm.”

‘Vậy Lâm Chỉ Thủy có thể đối phó với chân ma ngoại đạo kia không?’ Xà Tích Lộ không nhịn được hỏi.

“Chỉ sợ chưa chắc.”

U Thiên nói: “Dù sao Lâm Chỉ Thủy cũng là tiên nhị đại, nếu không phải sau lưng có trưởng bối nhà hắn, hắn mạnh đến đâu cũng không thể so với thần tiên bình thường ở thiên giới, chỉ là y vào bối cảnh thôi, rõ ràng chân ma ngoại đạo này không giống bình thường, thần tiên bình thường chưa chắc đã là đối thủ của nó.”

Xà Tích Lộ hơi không phục hỏi: ‘Tại sao ta cảm thấy, ngươi hơi khinh thường Lâm Chỉ Thủy vậy? Có phải ngươi cảm thấy ta ở cạnh tiên nhị đại khiến ngươi mất mặt không?’

“Chúng ta là cùng một người, nào có thao tác mình làm mình mất mặt chứ? Ta chỉ tùy tiện nói một chút thôi.” U Thiên bất đắc dĩ nói: “Chúng ta còn cần trưởng thành, ngươi có thể ở cạnh một tên tiên nhị đại, cũng... Cũng tạm được.”

‘Miệng nói không nhưng cơ thể rất thành thật...’ Xà Tích Lộ nói thầm một tiếng.

“Có ý gì?” U Thiên nghi ngờ, nàng vẫn có nhiều từ ngữ hiện đại chưa hiểu được.

‘Khen ngươi đấy.’

Xà Tích Lộ tùy ý nói qua loa, lại nhìn đồng hồ, kéo rèm cửa ra nhìn ánh trăng mờ ảo ngoài cửa sổ, nói trong lòng: ‘Đã gần đến giờ, ta đã hẹn Trình Thất Nguyệt gặp mặt ở nhà máy bỏ hoang lần trước lúc hai giờ rưỡi, nên đi thôi?’

“Vậy thì đi thôi.”

U Thiên nói xong, đột nhiên cười ha ha: “Đợi chút nữa sẽ để ngươi mở mang kiên thức một chút, cái gì mới là mặt mũi thật sự, tiên nhị đại? Ha...”

Trước mặt cường giả đang đứng sừng sững ở đỉnh cao của tam giới, đúng là cận bả!”

‘Ồ...’

...

...

Lại là một buổi đêm, trăng tròn treo trên cao, một kết giới phong cầm mà người phàm không thể nhìn trộm đã được dựng lên, còn hội tụ một lượng lớn ánh trăng, tạo ra ánh sáng yên tĩnh dịu dàng, chiếu sáng bên trong kết giới.

Trong kết giới, trên khoảng đất trống bày pháp đàn cầu trời đặc biệt của Thái m Thiên Uyên, xuyên qua chất lỏng đậm đặc trong chiếc vạc lớn, mơ hồ có thể thấy được ở trong đó có những bài vị được tạo ra từ những loại đá kỳ lạ, phi thúy ngọc bích cùng đủ loại bảo thạch, đang lẳng lẳng đứng ở chỗ ngồi hình tròn trong chiếc vạc lớn.

“Xà tiên bối, vị này là Tiêu Tuệ tiên bối, là cao nhân tiên bối của đạo thống Thái m Thiên Uyên.”

Chương 120: U Thiên lễ phép (2)

Trình Thất Nguyệt dáng vẻ thiếu nữ cấp ba, đứng cách Xà Tích Lộ mấy mét, giới thiệu nàng với Tiêu Tuệ xinh đẹp như nữ thần ánh trăng ở bên cạnh.

Nàng vừa nghĩ đến vị thiếu nữ trước mặt, thực tế là một ngoại ma cực kỳ đáng sợ chuyển thể, nàng liền thấy hơi hoảng hốt, nếu không phải bên cạnh còn có vị cao nhân tiền bối Tiêu Tuệ là thân tiên chuyển thể đứng ở bên cạnh, nàng thật sự không dám nói chuyện.

‘U Thiên, lúc nói chuyện với bọn họ, nhớ kỹ thái độ phải thân thiện một chút.’ Đột nhiên xuất hiện hai người không quen biết, chúng sợ hãi giao tiếp của Xà Tích Lộ lại phát tác, lựa chọn tiếp tục làm câm điếc, để U Thiên giúp đỡ giao tiếp.

“Yên tâm, ta đã biết.”

U Thiên đáp lại nàng một câu, liền trực tiếp truyền âm nguyên thần cho Tiêu Tuệ, thần nhiên nói: “Ta biết ngươi, ngươi chính là tiên nhân gian do Lâm Chỉ Thủy mời đến giúp ta, đúng không? Với tu vi của ngươi... Ngươi chắc chắn ngươi có khả năng giúp được ta sao?”

Tiêu Tuệ cũng không tức giận, chỉ mỉm cười nói: “Đúng là ta không giúp được gì, chỉ thay Lâm tiền bối đến xem một chút, cố chút tâm ý không đáng kể mà thôi.”

“Vậy lần này ngươi đã đến vô ích.” U Thiên không hề khách sáo truyền âm nói: “Một mình ta đã đủ, không cần ngươi ra mặt.”

Tiêu Tuệ mỉm cười gật đầu: “Đúng là ta không cần ra mặt, người thật sự có thể giúp ngươi, chỉ có Lâm tiền bối, ta chỉ cần đứng bên cạnh xem là được.”

U Thiên luôn cảm thấy cô gái này nói chuyện có hơi quái gở, nhưng lại không tìm được chứng cứ, liền buồn bực truyền âm nói: “Vậy ngươi cứ xem đi.”

Xà Tích Lộ lại phát hiện thái độ nói chuyện của vị tiên nhân gian gọi là Tiêu Tuệ này khá tốt, không nhịn được thấy hơi vui vẻ.

Xem ra U Thiên vẫn rất giỏi nói chuyện trời đất, ít nhất mạnh hơn người có bệnh sợ hãi giao tiếp như nàng, mặc dù nàng không biết U Thiên nói gì, nhưng thái độ của đối phương thân thiện như thế, có lẽ U Thiên cũng rất lễ phép?

Sau đó, nàng nghe thấy giọng nói của U Thiên vang lên trong đầu.

“Nữ nhân này cho ta cảm giác giống với con Thiên Cầu kia của ngươi, từ kia nói thế nào? À, liếm chó... Lâm Chỉ Thủy cũng chỉ là thần tiên bình thường, còn không biết tu vi của nàng và Lâm Chỉ Thủy ai cao hơn đâu, nàng lại còn gọi tiên bối, vừa nhìn đã biết là loại tiên nữ thích nịnh bợ tiên nhị đại.”

Nói xong, U Thiên lại hừ lạnh một tiếng.

“Ày...”

Xà Tích Lộ hơi nghi ngờ một “bản thân” khác có phải sống Tổ An(1) hay không, chỉ thiếu mắng thẳng vào mặt người ta là tiêu biểu tập.

(1) Nguyên văn là 祖安生活: ngôn ngữ trong game liên minh, chỉ những người vừa vào trận đã chửi rửa om sòm.

Nàng vô cùng cẩn thận hỏi ở trong lòng: ‘Ngươi nói với ta làm gì? Vì sao ngươi không trực tiếp truyền âm cho nàng?’

“...” U Thiên im lặng mấy giây, hơi yếu ớt nói: “Ta cho nàng chút mặt mũi mà, không phải ngươi muốn thái độ của ta thân thiện một chút sao?”

Rõ ràng là đánh không lại người khác, chỉ dám mắng ở sau lưng, chắc chắn ngươi rất thích hợp với con đường khóa tiên... Xà Tích Lộ thầm lẩm bầm.

“Tiêu tiên bối, pháp đàn cầu trời đã được chuẩn bị xong.”

Trình Thất Nguyệt đứng bên cạnh vạc nước, hỏi: “Bây giờ bắt đầu sao?”

Tiêu Tuệ không nói chuyện, chỉ mỉm cười quay sang nhìn về phía Xà Tích Lộ, bởi vì nàng phát hiện Tiểu Xà này của nhà Lâm tiên bối, hình như là một người không thích nói chuyện trời đất?

Xà Tích Lộ hơi căng thẳng gật đầu.

Tiêu Tuệ nhìn dáng vẻ này của nàng, luôn cảm thấy với cái người truyền âm nguyên thần hùng hổ dọa người, vừa nhìn đã thấy không biết nói tiếng người kia, hình như tính cách không giống nhau, không nhìn được hơi nghi ngờ, không phải là hai nhân cách? Hoặc là một thể song hồn chứ?

Nghĩ đến đây, nàng lại mỉm cười nói với Xà Tích Lộ: “Đừng lo lắng, vẫn còn Lâm tiên bối nữa.”

“Cảm ơn ngài...” Xà Tích Lộ cắn môi một cái.

Cảm nhận được hai loại thái độ hoàn toàn khác biệt, Tiêu Tuệ lập tức càng thêm chắc chắn suy đoán của mình, cũng mơ hồ hiểu rõ, vì sao ngay từ đầu Lâm tiên bối lại không ban thưởng pháp chỉ.

Nếu để một Tiểu Xà khác tiến vào giới tu hành, với cách nói chuyện như thế này, chỉ sợ không được mấy ngày đã bị người ta đánh chết.

Chỉ chốc lát sau, theo Trình Thất Nguyệt truyền pháp lực vào trong pháp đàn cầu trời có hình cái vạc lớn, sau khi niệm tụng pháp chú cầu trời, mặt nước ở trong vạc nước vốn bình tĩnh như gương bắt đầu hiện lên từng vòng gợn sóng.

Ngay lập tức, từng luồng ánh trăng không ngừng ngưng tụ trên khoảng không của kết giới phong cấm, như ánh sáng diu diu tập trung ở phía trên chum nước.

Qua nửa ngày, gợn sóng trên mặt nước dần biến mất, chỉ còn lại một hình trăng tròn rõ ràng hiện ra ở trên mặt nước.

Sau đó, hình trăng tròn này hơi lay động một chút, bắn ra từng đạo hư ảnh thần tiên lạnh lẽo ở giữa không trung, hơi thở hùng vĩ khiến người ta run sợ, cũng khuếch tán ra như thủy triều.

Chương 121: Chúng ta hiểu rõ (1)

Một hư ảnh nữ tử ung dung hoa quý như quân vương dẫn đầu, hư ảnh cây quế chói lợi như bông tuyết, hư ảnh hình người ánh trăng như tinh linh mộng ảo, hư ảnh nữ tử xinh đẹp trong treo... Tất cả chín hư ảnh lơ lửng trên khoảng không của pháp đàn cầu trời.

Ngoại trừ đại thần Hậu Nghệ, hư ảnh của chín đại thần tiên của Thái m Thiên Uyên đều xuất hiện.

Tây Vương Mẫu vẫn dẫn đầu như lần trước, lại nhìn về phía Xà Tích Lộ, lập tức nhìn mày, dáng vẻ muốn vung tay áo lên rời đi.

Lúc này, U Thiên lập tức truyền âm nguyên thần, giọng nói nguyên thần xuyên qua ý niệm hai giới thiên nhân, truyền cho bản thể Tây Vương Mẫu ở thiên giới xa xôi –

“Bạch Nguyệt Dao, còn nhớ ta không?”

Giữa không trung, động tác của hư ảnh Tây Vương Mẫu kia dừng lại, cũng không biến mất rời đi.

“Là ngươi?”

Một giọng nói nữ tử trong veo lạnh nhạt, nhưng âm thanh hùng vĩ của thiên địa, quanh quẩn trong kết giới phong cấm, chỉ trong âm thanh đã ẩn chứa một tia thiên uy, khiến kết giới phong cấm này rung động, tựa có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào.

Sắc mặt Trình Thất Nguyệt trắng bệch, không ngờ Thái Hoa Tây Chân Vạn Khí Tổ Mẫu Nguyên Quân ở trong truyền thuyết, lại chủ động để một tia thần niệm đến từ bản thể giáng lâm?

Trong truyền thuyết, pháp đàn cầu trời này chỉ dẫn tới hình chiếu ý niệm thần tiên, chỉ là thần tiên đại năng ở thiên giới xa xôi, chia ra một suy nghĩ đơn giản, hơi giống với chương trình máy móc khô khan, chỉ biết gò bó theo khuôn phép, đánh giá tư chất người tu hành, thiên phú các loại, quyết định có hạ xuống hình chiếu hay không thôi.

Chúng cứ trực tiếp nhất là –

Những hình chiếu ý niệm này mãi mãi có vẻ mặt giống nhau, không biết nói chuyện cũng không làm việc khác.

Còn bây giờ, vị Tây Vương Mẫu cao cao tại thượng này, lại chủ động nói chuyện, tất nhiên là bản thể cũng đã chú ý đến nơi này, vì vậy mới bỏ ra một tia thần niệm!

Chỉ một tia thần niệm cách biệt thiên nhân tất nhiên mang theo thiên uy, chỉ là một chút xú động tác trong lúc vô tình, khiến kết giới ánh trăng do nàng cố hết sức bố trí, đã đến cấp độ sắp bị phá nát, cũng chỉ có âm khí chúa tể của nữ tiên đứng đầu, mới có uy năng đáng sợ như vậy.

Tiêu Tuệ đứng bên cạnh hơi nhíu mày, hình như cũng không ngờ thần niệm bản thể của Tây Vương Mẫu lại giáng lâm.

Nàng cong ngón tay búng ra, một tia ánh sáng hòa vào bên trong kết giới phong cấm, trong chớp mắt đã khiến uy năng trên kết giới phong cấm tăng lên mấy cấp độ, hoàn toàn ổn định lại.

Xà Tích Lộ nghe âm thanh thần tiên giống như ông trời phát ra, cũng vô thức cảm nhận được cảm giác ngạt thở, hít thở thôi cũng hơi khó khăn.

U Thiên ở trong đầu nàng, lại tiếp tục dùng nguyên thần truyền âm cho Tây Vương Mẫu: “Ta đã chuyển thế trọng tu, vốn định nhập vào đạo thống của người tu hành, nhưng bọn ngươi lại liên tục từ chối ta, rốt cuộc có ý gì?”

“Từ chối ngươi?”

Giọng nữ lạnh lùng mênh mông như bầu trời chấn động lại vang lên: “Đám ngoại đạo chi ma như các ngươi không thể tin được, nếu không được các đạo hữu cảnh giới Thiên Đạo của đạo thống khác thừa nhận, thì không thể nhập đạo.”

Cuối cùng U Thiên đã hiểu rõ, giọng điệu lạnh lùng truyền âm nói: “Vậy còn ngươi? Ngươi cũng không thừa nhận?”

Nửa ngày sau, giọng nữ trong trẻo khiến không gian cũng đang rung động kia, mới lại vang vọng:

“Quy củ là như thế, nếu ngươi muốn nhập vào đạo thống Thái m Thiên Uyên của ta, vậy thì mời các đạo hữu cảnh giới Thiên Đạo của đạo thống khác ban thưởng pháp chỉ cho ngươi, nếu không... Bản tọa cũng không đồng ý.”

“Đạo thống khác?” U Thiên im lặng một chút, truyền âm nguyên thần nói: “Vậy ngươi viết cho ta một pháp chỉ đi, để ta đi đến đạo thống khác.”

“Viết cho ngươi một pháp chỉ? Được thôi.”

Giọng nói lạnh lùng hùng vĩ cao cao tại thượng kia vang lên: “Thế nhưng, bây giờ cũng có quy củ, đám ngoại ma như các ngươi cần phải chuyển thế chín chín tám mươi một lần, nếu không có lòng phản nghịch, mới được ban thưởng pháp chỉ, đến khi đó, ta sẽ tự ban thưởng pháp chỉ cho ngươi.”

“Cái gì?”

Giọng nói của U Thiên lộ ra vẻ tức giận, truyền âm từng chữ: “Người dám đối xử với ta như thế, không sợ ta quay về vòng tay của ‘nó’, đối địch với các người sao?”

“Xin cứ tự nhiên.” Trong giọng nói hùng vĩ mênh mông kia đều là vẻ lạnh nhạt: “Hậu quả của việc trở về với ‘nó’, dám ngoại ma các người hiểu rõ nhất, cũng chỉ là chín chín tám mươi một thế, nếu người không đợi được cả cái này, vậy thì thôi.”

U Thiên im lặng.

Chín chín tám mươi một thế, cũng chính là cần trải qua hơn tám mươi một lần luân hồi, nguyên thần của người sẽ dần trở nên nhỏ yếu, lại muốn khôi phục thì phải trải qua năm tháng dài đằng đẵng.

Chương 122: Chúng ta hiểu rõ (2)

Mấu chốt nhất là, chẳng may trong tám mươi một lần chuyển thế này, bị “nó” bắt về, vậy thì hoàn toàn xong đời.

Nàng hoàn toàn không ngờ, chỉ với thời gian mấy trăm năm tiến vào luân hồi, lại có quy củ khắc nghiệt như thế, không phải là vì Thái Sơ Thiên Cung bị diệt, mới khiến cho thần tiên thiên giới đặt ra quy củ này chứ?

Nhưng... Dù nói thế nào cũng không kịp nữa.

Dù Lâm Chi Thủy nam nhân của Tiểu Xà là tiên nhị đại cũng vô dụng, nếu cầu mong thiên giới ban thưởng pháp chỉ, cũng phải chờ sau chín chín tám mươi một thế.

Tiêu Tuệ đứng bên cạnh cũng hơi ngây ngẩn cả người.

Nàng cũng chỉ nghe nói, ngoại ma chuyển thế muốn nhập đạo nhất định phải có pháp chỉ mới đủ tư cách, nhưng không ngờ... Lại còn phải luân hồi chín chín tám mươi một thế, mới được ban thưởng pháp chỉ?

Thế nhưng... Lâm tiên bối lại trực tiếp ban pháp chỉ, có lẽ Lâm tiên bối không biết điều này.

Tiêu Tuệ không nhìn được hơi nghi ngờ, rốt cuộc pháp chỉ của Lâm tiên bối có tác dụng hay không đây?

Nàng hơi do dự, cắn răng một cái, tiến lên một bước, lấy ra một tấm tực thiếp từ trong Tụ Lý Càn Khôn, cung kính mở miệng nói: “Bẩm Kim Mẫu Nguyên Quân, ở đây có pháp chỉ do một vị đại năng Thiên Đạo viết cho nàng, kính xin ngài xem qua.”

Lúc đang nói chuyện, nàng đã dùng hai tay nâng bức tực thiếp có vẻ bình thường kia lên.

“Hả?”

Hư ảnh Tây Vương Mẫu kia dường như là chúa tể cứu thiên, cùng hư ảnh của các vị thần tiên, ngay lúc này đều nhìn về phía nàng.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của nhiều vị thần tiên địa vị cao như vậy, dù chỉ là một tia thần niệm, cũng khiến Tiêu Tuệ cảm nhận được áp lực to lớn, sắc mặt hơi trắng bệch, nhưng nàng vẫn cố gắng chống đỡ đi lên trước ba bước chậm rãi đưa bức tực thiếp này lên.

Tiên uy vô cùng hùng vĩ đáng sợ tràn ngập trong kết giới phong cấm, từng hư ảnh thần tiên đưa mắt nhìn sang, bức tực thiếp thoát nhìn bình thường lại yếu ớt này, dường như cảm nhận được ánh mắt nhìn chăm chăm của thần tiên, đột nhiên chậm rãi bay lên.

Đổi mặt với các vị thần tiên, bức tự thiếp này trôi nổi ở giữa không trung, mở ra ở giữa không trung, để lộ chữ mực ở bên trên.

Ánh mắt của từng đạo hư ảnh thần tiên nhìn chằm chằm chữ mực ở trên bức tự thiếp kia, đặc biệt lúc nhìn đến lạc khoản ở góc dưới bên trái, trên khuôn mặt hư ảo mơ hồ của các vị thần tiên, đều hiện ra vẻ giật mình.

Ngay lập tức, từng chữ mực ở trên bức tự thiếp bay ra, đột nhiên vỡ nát hóa thành từng vệt ánh sáng vàng, chia ra bay về phía từng hư ảnh thần tiên ở giữa không trung, hình như là xuyên qua hư ảnh để bay vào thiên giới xa xôi, rất nhanh đã không thấy gì nữa.

“Đây là người nhà của ta, kính xin quan tâm một hai.”

Cùng lúc đó, một giọng nói nam tử lạnh nhạt lại bình tĩnh, dường như đầu đầu cũng có quanh quần trong kết giới phong cấm, cũng xuyên qua hư ảnh thần tiên truyền đến thiên giới.

Giờ khắc này, dường như hư ảnh đám thần tiên cũng cứng lại.

Im lặng trong chốc lát, dường như rất nhiều hư ảnh thần tiên đều sống lại, từng người rồi rít đáp lại:

“Chúng ta hiểu rõ.”

Từng giọng nói kia ẩn chứa thiên uy hùng vĩ mênh mông, không ngừng quanh quần trong kết giới phong cấm, cho dù kết giới đã được Tiêu Tuệ gia tăng cũng hơi không chịu nổi sự chấn động này.

Dù là Trình Thất Nguyệt cảnh giới mới đến thiên quan thứ hai, hay là thần tiên nhân gian Tiêu Tuệ, thậm chí là U Thiên từng đối địch với thiên giới, lúc này cũng không nhịn được sự rung động nhìn tình cảnh này, trong chốc lát hoàn toàn nói không nên lời.

Đông đảo thần tiên địa vị cao lại nể mặt như thế?

Hắn... Rốt cuộc là nhân vật cấp bậc nào?

U Thiên lại càng giật mình hơn, trong chớp mắt đã đẩy ngã phỏng đoán cho rằng Lâm Chỉ Thủy là tiên nhị đại trước đó.

Quá buồn cười, đâu có tiên nhị đại nào có thể khiến cho Kim Mẫu Nguyên Quân cùng các vị thần tiên địa vị cao đều nhượng bộ?

Tất nhiên chỉ có thể là thần tiên đại năng cũng đứng ở vị trí cao trong tam giới!

“Là người à.”

Hư ảnh Tây Vương mẫu dẫn đầu đột nhiên nhìn về phía Xà Tích Lộ, trong giọng nói ẩn chứa vô tận uy nghiêm mênh mông, lại có thêm ý cười ôn hòa.

“Đã có pháp chỉ của hấn, vậy cứ trực tiếp ban thưởng cho người pháp thân truyền thừa của năm đạo thiên quan đi.”

Sau đó, chỉ thấy hư ảnh Tây Vương Mẫu nhẹ nhàng vung tay áo, liền có một luồng sáng cầu vồng năm màu bay về phía Xà Tích Lộ.

Chương 123: Người không thể nào nhìn thấu (1)

Tiên uy cuộn cuộn, thiên địa chấn động.

Theo cầu vòng năm màu chói lọi hòa vào trong cơ thể, Xà Tích Lộ cũng cảm nhận được thế giới trước mắt đột nhiên trở nên mờ mịt, giữa thiên địa mênh mông mịt mờ này, chỉ nghe thấy vô số tiếng nói khẽ than nhẹ vang lên bên tai, trình bày rất nhiều đạo thuật pháp môn huyền diệu tối nghĩa với nàng.

“Thiên quan thứ nhất Nhân Duyên Vương Nữ...”

“Thiên quan thứ hai Phá Ách Công Chúa...”

“Thiên quan thứ ba Phạt Ác Nữ Đế...”

“Thiên quan thứ tư Tứ Dực Đế Thần...”

“Thiên quan thứ năm Dao Trì Kim Mẫu...”

Xà Tích Lộ nhắm chặt hai mắt, lượng lớn ký ức như thủy triều tràn vào trong đầu, tầng tầng thiên quan hàm chứa pháp môn, tất cả đạo thuật đều phù huyễn sinh diệt ở trong đầu, dần dần lắng đọng, tin tức truyền thừa năm đạo thiên quan liên tục tràn vào, khiến nàng cảm nhận ý thức đều đang bành trướng phát tán.

Cùng lúc đó, bên ngoài cơ thể của nàng cũng hiện ra ánh sáng kỳ lạ mà người ngoài không nhìn thấy.

Lúc đầu hư ảnh này có hình tượng như một thiếu nữ hoạt bát cười đùa diễm hóa nhân duyên, sau đó dần hóa thành hình tượng công chúa khuôn mặt trang nghiêm đang tiên đoán tai kiếp tiến đến, sau đó lại hóa thành hình tượng Nữ Đế uy nghiêm cao quý ban tội phạt ác.

Cuối cùng, hư ảnh này dựng lại trở thành hình tượng nữ thần ung dung hoa quý, trên người mặc đế bào hoa lệ, đôi mắt quan sát chúng sinh bỉ ngạn, quanh người còn quần Thái Bạch kim khí sắc bén và Thái m chi khí khéo léo.

Ngược lại cũng có chút giống với hư ảnh Tây Vương Mẫu cao cao tại thượng ở giữa không trung.

Pháp thân sơ thành!

Sau đó, sau khi hư ảnh Tây Vương Mẫu dẫn đầu trong đám thần tiên lơ lửng ở giữa không trung ban thưởng truyền thừa, liền vung tay áo bào lên, rời đi cùng các vị thần tiên, chỉ để lại một câu cuối cùng ẩn chứa ý cười ung dung vang vọng trong kết giới phong cấm.

“Thay ta vẫn an hửn.”

Dư âm còn chưa tan đi, đông đảo hư ảnh thần tiên đã biến mất không thấy bóng dáng.

Chỉ để lại một người tu hành, một tiên nhân gian, một ngoại ma chuyên thể trong kết giới phong cấm.

Đội hình chiếu ý niệm thần tiên rời đi, Trình Thất Nguyệt mới cảm thấy áp lực khiến người ta hít thở không thông đột nhiên biến mất không còn, không nhìn được thờ hỏn hỏn thật mạnh, cơ thể cũng loạng choạng sắp ngã, vừa rồi đứng dưới tiên uy ngập trời kia, nàng vẫn luôn cúi đầu, ngay cả việc ngược mắt nhìn cũng không dám, có thể thấy áp lực tâm lý kinh người đến mức nào.

Nàng chỉ là một người tu hành thiên quan thứ hai, cho dù chỉ là một tia thần niệm của thần tiên địa vị cao giáng lâm, cho dù không cố tình nhằm vào nàng, nàng cũng suýt nữa hỏng mất.

“Không sao chứ?”

Tiêu Tuệ đứng bên cạnh quan tâm hỏi một câu, đồng thời độ một tia tiên lực qua.

Nàng là tiên nhân gian, kiếp trước lại có chút bất phàm, người chưởng quản nàng chính là một vị thần tiên địa vị cao, nàng cũng từng gặp rất nhiều thần tiên địa vị cao, đương nhiên sẽ không chật vật như Trình Thất Nguyệt.

Tiên lực nhập thể, Trình Thất Nguyệt mới cảm thấy tốt hơn rất nhiều, cơ thể đứng vững, biết ơn nhìn Tiêu Tuệ một cái, nói: “Cảm ơn tiên bối, đã để ngài chê cười.”

“Không có gì.”

Tiêu Tuệ khẽ lắc đầu, nói: “Ta cũng không ngờ, các vị đại năng của đạo thống Thái m Thiên Uyên, lại để một tia thần niệm bản thể giáng xuống thế gian.”

Lúc đang nói chuyện, nàng không nhìn được nhìn về phía Xà Tích Lộ đang nhắm mắt đứng cách đó không xa, trong lòng âm thầm sợ hãi thán phục.

Quá khứ của ngoại ma chuyên thể này, chắc là một vị đại năng ngoại đạo, hơn nữa có quen biết với Tây Vương Mẫu, nếu không Tây Vương Mẫu cao cao tại thượng, là nhân vật lãnh tụ một phương đạo thống chi chủ, sao có thể nói nhiều lời như thế?

Nhưng... Điều khiến nàng rung động nhất, vẫn là đạo pháp chỉ kia của Lâm tiên bối.

Nghe lời nói của Tây Vương Mẫu, rất nhiều người địa vị cao đạo thống thiên giới định ra quy củ mới cho ngoại ma chuyên thể, nhất định phải chờ

sau khi ngoại ma chuyển thế chín chín tám mươi một lần, xác định nó không còn lòng phản nghịch nữa, mới có thể ban thưởng pháp chỉ.

Còn vị đại năng ngoại ma chuyển thế gọi là Xà Tích Lộ này, nhìn từ lời nói của Tây Vương Mẫu, hiển nhiên là lần đầu tiên chuyển thế, nhưng cũng bởi vì một đạo pháp chỉ của Lâm tiên bối, một câu nhắc nhở rất đơn giản, lại có thể để Tây Vương Mẫu cam lòng làm trái với quy củ?

Một vị đại năng đứng đầu tam giới làm trái với quy củ cũng không bị phạt, dù sao quy định là do các đại năng cùng nhau quyết định, nhưng điều này cũng đại diện cho mặt mũi, nếu tùy tiện phá hỏng quy củ, biết đâu sẽ bị các đại năng khác chỉ trích.

‘Thế nhưng... Tây Vương Mẫu lại đồng ý giong giã như vậy, chỉ sợ là vì thân phận đặc biệt của Lâm tiên bối đi...’

Tiêu Tuệ thâm suy nghĩ: ‘Vị thần tiên địa vị cao chạm đến Thiên Đạo như thế, lại từ bỏ tất cả chuyển thế đến trong nhân thế, tất nhiên là có chuyện quan trọng gì đó, đã hy sinh lớn như thế, có đặc quyền thế này cũng là bình thường.’

Nàng đã sớm suy đoán Lâm tiên bối là thần tiên địa vị cao, còn bây giờ lại hoàn toàn xác nhận điểm này.

Chương 124: Người không thể nào nhìn thấu (2)

Vị Lâm tiên bối thoát nhìn như người phàm kia, đúng là đại năng Thiên Đạo cao cao tại thượng.

Những thần tiên có tư cách ban thưởng pháp thân truyền thừa, không hề ngoại lệ đều là đại năng chạm đến thiên đạo, dù giữa đại năng cũng có phân chia cao thấp, thậm chí cách biệt một trời, nhưng đối với thần tiên bình thường mà nói, dù là người nào đều là sự tồn tại cao như trời.

‘Không biết Lâm tiên bối là đại năng của phương đạo thống nào đây?’

Tiêu Tuệ âm thầm phỏng đoán: ‘Chỉ sợ... Là một trong những thần tiên địa vị cao nghi ngờ đã vẫn lạc trong quá khứ đi.’

Từ đại kiếp thượng cổ đến nay, từ lúc liêu chết với ngoại ma đến nay, số đại năng Thiên Đạo vẫn lạc cũng không ít, có lẽ chỉ có một vài đại năng cũng không vẫn lạc thật sự, ít nhất còn giữ lại nguyên thần luân hồi chuyển thế tìm hy vọng.

Điều này không thể nào suy đoán được từ “có phải pháp thân truyền thừa đã bị cắt đứt”.

Bởi vì đạo pháp thân này, cho dù là đại năng ngọn nguồn đã vẫn lạc, cũng có thể có người mới lên thay thế, chỉ có toàn bộ đạo thống chi địa bị diệt tuyệt, mới có thể hoàn toàn cắt đứt truyền thừa.

Thiên giới có rất nhiều thần tiên nghi ngờ, bây giờ nhóm đại năng cao cao tại thượng này, e rằng cũng có rất nhiều người không phải là người bàn đầu nữa.

Vì vậy, nàng cũng không đoán được rốt cuộc kiếp trước Lâm tiên bối là vị đại năng nào.

Nhưng sự tồn tại Thái Hoa Tây Chân Vạn khí Tổ Mẫu Nguyên Quân này, chỉ vì một đạo pháp chỉ, đã trực tiếp ban năm đạo thiên quan pháp thân truyền thừa cho ngoại ma chuyển thế, nể mặt đến mức nào, không cần nói cũng biết.

Đột nhiên –

“Tiên nhân gian, có lẽ ngươi hiểu rõ pháp thân truyền thừa nhân gian hơn ta.”

Một truyền âm nguyên thần nữ tử xen lẫn tiếng rần xì xì vang lên: “Chỉ một lần đã ban cho năm đạo thiên quan pháp thân... Trước kia từng xuất hiện chuyện này chưa?”

Trong giọng nói của U Thiên, rõ ràng có vẻ lo lắng không yên.

Người tu hành bình thường, mỗi một thiên quan đều phải cử hành pháp đàn cầu trời một lần, còn phải sưu tầm đủ loại trân bảo, càng về sau càng cần bảo vật trân quý hơn, cho dù bản thân đã tích lũy đủ cảnh giới và linh lực, cũng có thể là vì không đủ bảo vật cần thiết cho pháp đàn cầu trời, mà dẫn đến không thể đột phá.

Nếu đã như vậy, duy nhất một lần đã ban cho năm đạo thiên quan pháp thân truyền thừa?

Nàng cũng chưa từng nghe đến!

“Cũng có, nhưng khá hiếm thấy.”

Tiêu Tuệ nghe vậy, khẽ lắc đầu nói: “Chỉ có hai loại tình huống mới có thể ban cho năm đạo thiên quan pháp thân, hoặc là thần tiên chuyển thể, đồng thời pháp thân tu hành trước khi chuyển thể và pháp thân tu hành sau khi chuyển thể giống nhau, không cần ngộ đạo tu hành, chỉ cần tích lũy linh lực là đủ... Hoặc là, thần tiên địa vị cao chuyển thể, tất nhiên cũng có tư cách.”

“Vậy ngoại ma thì sao?” U Thiên hỏi.

“Về ngoại ma chuyển thể, cũng là bốn trăm năm trước mới có quy định...” Tiêu Tuệ giải thích: “Mặc dù kiếp trước là đại năng ngoại đạo, nhưng trọng tu đạo mới, cũng phải đi từng bước một, hơn nữa mỗi đạo thiên quan đều cần phải hoàn thành một thử thách lớn do thượng giới ban phát, để xác định có trung thành với một phe người tu hành hay không, phải làm ra công hiến mới được.”

Đạo chính là Thiên Đạo tam giới, người tu hành đi theo pháp thân chi đạo cũng là di chuyển phía dưới Thiên Đạo.

Còn ngoại đạo lại là sự tồn tại ngoại lai không thuộc về tam giới, cả hai có con đường khác nhau, tất nhiên không có kinh nghiệm để nói, nhiều lắm là mạnh như thác đổ mà thôi.

“Chẳng lẽ ngoại ma chuyển thể... Không có tiền lệ ban thưởng ngũ đạo thiên quan pháp thân truyền thừa trong một lần duy nhất sao?” U Thiên vặn hỏi.

“Không có.”

Tiêu Tuệ nói chắc chắn: “Ít nhất trong ghi chép nhân gian, người tu hành được ban thưởng năm đạo thiên quan pháp thân trong một lần duy nhất cũng chỉ ít ỏi như vậy, hơn một nghìn năm qua, cũng chỉ có một mình ta mà thôi, trích tiên bị giáng chức hạ phạm cũng không có tư cách này.”

Ngay cả loại kỳ tài tuyệt thế ngàn năm khó gặp như Lục Kiếm Tiên, cũng phải đi qua một đạo thiên quan lại một đạo thiên quan, hưởng chỉ là

ngoại ma chuyển thế?

U Thiên im lặng.

Ban thường năm đạo thiên quan pháp thân truyền thừa, nếu không phải vì nguyên nhân từ bản thân nàng, vậy cũng chỉ có thể là vì nể mặt Lâm Chỉ Thủy.

Lâm Chỉ Thủy có thể ban cho pháp chi, ngay cả đại năng như Tây Vương Mẫu cũng nể mặt hẳn...

Vậy chắc chắn là thần tiên địa vị cao.

Nhưng ngoại trừ mấy vị thần tiên địa vị cao kia, ít nhất nàng cũng có thể nhìn ra chút mảnh khoe của các đại năng khác, chỉ có mấy vị kia là nàng không nhìn thấu...

“Thái Sơ Thiên Cung diệt tuyệt lúc nào?” U Thiên đột nhiên truyền âm hỏi.

“Thái Sơ Thiên Cung?” Tiêu Tuệ nhớ lại một chút, nói: “Có lẽ là hơn 400 năm trước đi, chính vì Thái Sơ Thiên Cung bị tiêu diệt, mới có quy củ này.”

U Thiên lại càng im lặng, nhưng trong lòng lại như có sóng to gió lớn cuộn cuộn không dừng.

Trong mấy vị mà nàng không thể nào nhìn thấu... Chỉ có vị Thái Sơ Thiên Cung chi chủ nghi ngờ đã vẫn lạc.

Chẳng lẽ... Lâm Chỉ Thủy chính là Thái Sơ Thiên Cung chi chủ chuyển thế?

Chương 125: Mười vạn tám ngàn đạo (1)

Trong lịch sử tam giới mà U Thiên biết...

Thời kỳ viễn cổ, tất cả khởi nguồn là Thái Sơ chi địa, mà chữ “Yêu” này, cũng là con đường tu hành thiên địa vạn linh đi tới, gần như bao gồm tất cả đều gọi chung là “Yêu”, lúc loài người chưa ra đời, Thái Sơ chi địa là thiên hạ của vạn tộc vạn linh.

Còn Thiên Cung là đạo thống cổ xưa nhất.

Lúc đầu chủ của Thiên Cung cũng là Thiên Đế cổ xưa nhất, thống trị rất nhiều thần tiên Cửu Thiên Thập Địa, bàn về địa vị cao, cho dù lãnh tụ các phương đạo thống hiện tại cũng không sánh kịp.

Bản thể Thiên Cung là Thái Dương tinh hóa thành, ở trên chín tầng trời của Thái Sơ chi địa, hóa thành Thái m Tinh Nguyệt cung, quản lý ngày đêm.

Nhưng hưng suy là lẽ trời, trải qua vô số năm tháng, theo sự bành trướng và phát triển của tam giới, Thái Sơ chi địa càng ngày càng nhỏ, sau khi loài người chiếm cứ địa vị bá chủ ở thời kỳ thượng cổ, cũng rời khỏi Thái Sơ chi địa, chỉ có yêu tộc còn chiếm lấy Thái Sơ chi địa bị hoang phế mất một nửa, Thái Sơ chi địa cũng trở thành yêu giới.

Cho đến đại kiếp thượng cổ, ngoại đạo xâm lấn.

U Thiên còn nhớ rõ, vào lúc đại kiếp thượng cổ, nàng phụ trách trấn thủ Thái Sơ Chi Tinh, tiêu diệt tất cả yêu tộc, yêu tộc Thiên Cung thấy tình hình không ổn muốn rời khỏi yêu giới, nàng cũng thử đi ngăn cản, nhưng Thái Sơ Thiên Đế vừa ra tay đã đánh lui nàng, không hề kém hơn mất vị lãnh tụ đạo thống kia.

Sau đó, rất nhiều đại năng lùi lại thiên giới, ngay cả m Tào Địa Phủ, Kiến Mộc đều chuyển đến thiên giới.

Nhưng cho đến ngày nay, mỗi giờ mỗi khắc ngoại đạo đều đang ăn mòn rất nhiều nguồn gốc đạo thống, khiến con đường tu luyện thượng cổ căn bản không cách nào kéo dài đạo thống.

Cho nên... Rất nhiều đại năng đều sáng tạo ra “pháp thân” chi đạo, cũng diễn hóa ra sáu đạo thống lớn như bây giờ.

Thiên Đình hóa thành Vô Gian Thiên Đình.

Linh Sơn hóa thành Cự Dạ Linh Sơn.

Thông Thiên Kiến Mộc hóa thành Uế Thổ Kiến Mộc.

m Tào Địa Phủ hóa thành Vĩnh Âm Ma Ngục.

Thái Dương tinh Thiên Cung hóa thành Thái Sơ Thiên Cung.

Thái m Tinh Nguyệt cung hóa thành Thái m Thiên Uyên.

Còn bây giờ đạo thống Thái Sơ Thiên Cung trong sáu đạo thống lớn đã bị cắt đứt, không cần nghĩ cũng biết, tất nhiên đây là căn nguyên khiến Thái Sơ Thiên Cung bị hủy diệt.

Ngay cả Thái Sơ Thiên Cung cũng bị diệt sạch, Thái Sơ Thiên Đế và đám thần tiên Thiên Cung còn sống được mấy người?

Hơn phân nửa là đã vẫn lạc.

Trong sáu đạo thống lớn, chỉ có mấy vị mà U Thiên không nhìn thấu, một bàn tay cũng đếm hết được, trong đó có một vị là Thái Sơ Thiên Đế!

Mấy trăm năm trước, Thái Sơ Thiên Cung đã bị diệt, Thái Sơ Thiên Đế cũng bị nghi đã vẫn lạc...

Lâm Chỉ Thủy đúng lúc là người mà nàng không thể nhìn thấu...

Suy luận đầy đủ điều kiện như thế, việc này cũng đã rõ ràng, nếu nói Lâm Chỉ Thủy không phải Thái Sơ Thiên Đế, bản thân cũng không tin được!

“Hắn... Lại là vị Thiên Đế lúc ban sơ?”

U Thiên lẩm bẩm một tiếng, chỉ cảm thấy trong đầu ong ong.

Lúc đầu, nàng tưởng đối phương chỉ là một con kiến hôi phạm nhân, sau đó phát hiện đối phương có thể đã bị che giấu thiên cơ, nhưng cũng chỉ là một phạm nhân mà thôi, sau này lại phát hiện đối phương là một vị tiên nhân gian có lai lịch không nhỏ, nhưng cũng chỉ là một vị tiên nhị đại ý vào bối cảnh mà thôi.

Còn bây giờ, nàng lại phát hiện... Rất có thể đối phương là vị Thiên Đế ban sơ cổ xưa nhất từ lúc khai thiên lập địa đến nay!

Trước sau lại chênh lệch lớn như vậy, khiến nàng có cảm giác như đang nằm mơ.

Dù thực lực hay là địa vị, cho dù là nàng ở thời kỳ đỉnh phong, đều kém hơn vị Thiên Đế cổ xưa nhất một bậc, huống chi bây giờ nàng đã thoát khỏi ngoại ma, chuyển thể trọng tu đạo mới.

Dù nàng và đối phương đều đã chuyển thể trọng tu, nhưng nàng đang đi con đường hoàn toàn mới chưa từng đi qua, còn đối phương lại đi con đường đã quen thuộc từ khi khai thiên lập địa đến nay, điều này còn có thể so sánh sao?

“Bảo sao Tam Hoàng, Tây Vương Mẫu đều nể mặt hắn...”

U Thiên hoàn toàn tỉnh ngộ, “E rằng, không có một đạo thống nào không nể mặt hắn...”

Nhưng nàng vẫn không hiểu, vì sao đối phương đã chuyển thế trọng tu, còn muốn tìm một ngoại ma chuyển thế như nàng chứ?

Đừng bảo là bởi vì tình yêu gì đó, mấy năm quen biết tình cảm của phàm nhân có đáng là gì, nếu Lâm Chỉ Thủy đã thức tỉnh ký ức Thiên Đế của kiếp trước, từ khi khai thiên lập địa đến nay, trong năm tháng dài đằng đặc vô tận kia, một khi ký ức bùng nổ tuôn ra, trải nghiệm của một thế hiện tại chỉ như một hạt bụi mà thôi.

“Chắc chắn có nguyên nhân gì đó sâu xa hơn...”

U Thiên âm thầm suy đoán, “Tuy trên con đường nào đó Thái Sơ Thiên Đế không bằng mấy vị kia, nhưng danh xưng là thống trị mười vạn tám ngàn đạo, sự hiểu biết với thiên địa càng thêm toàn diện rõ ràng, có lẽ đang mưu tính điều gì đó...”

Ở kiếp trước nàng chỉ giao chiến với vị Thiên Đế ban sơ kia mấy lần, nhưng dù là bao vây tấn công hay là đánh lén, hoặc là đủ loại thần thông quỷ dị, đối phương đều có cách hóa giải, đạo pháp thần thông tầng tầng lớp lớp, dường như không điều gì không biết.

Thậm chí nàng còn nghi ngờ, trong tam giới này, ngoại trừ “nó”, không ai có thể đánh bại vị Thiên Đế ban sơ kia.

Nàng vốn tưởng đối phương là vị khó vẫn lạc nhất, lại không ngờ rằng là người thứ nhất, còn chuyển thế đầu thai đến thế gian này, làm một chủ cửa tiệm tranh chữ nho nhỏ?

Chỉ là... Không biết cảnh giới của đối phương đã khôi phục bao nhiêu?

Am hiểu nhiều đại đạo như vậy, đại năng thần thông toàn diện như thế, muốn khôi phục cũng rất khó khăn.

Nghĩ đến đây, U Thiên đột nhiên truyền âm cho Tiêu Tuệ, hỏi: “Người thấy cảnh giới của Lâm Chỉ Thủy thế nào? Hắn đã từng ra tay chưa?”

Chương 126: Mười vạn tám ngàn đạo (2)

Tiêu Tuệ ngẩn ngơ, nói: “Tất nhiên Lâm tiên bối sâu không lường được, chút năng lực ấy của văn bối, sao có thể nhận ra cảnh giới của Lâm tiên bối như thế nào?”

“Hắn chưa từng ra tay?” U Thiên hỏi.

“Mặc dù ta chưa từng thấy Lâm tiên bối ra tay... Nhưng với một cao nhân như hắn, chút chuyện nhỏ ở chốn nhân gian, cũng không cần tự mình ra tay chứ?”

Tiêu Tuệ nói xong, lại than thở: “Hơn nữa Lâm tiên bối am hiểu thư pháp, luôn dùng đạo lý thư pháp thể hiện pháp lý, lấy thi từ ý cảnh giải thích đại đạo, dùng tầng tầng đạo vận hàm chứa thân thông... Theo ta được biết, trong những bức tự thiếp mà Lâm tiên bối từng viết có thể nhìn ra được hơn mười loại đại đạo, đồng thời mỗi loại đều là tình trạng viên mãn, đây là cảnh giới cỡ nào?”

Nàng không nhịn được nhớ lại những bức tự thiếp trong tiệm của Lâm tiên bối, mỗi một bức tự thiếp đều ẩn chứa một loại đại đạo, thật sự không tưởng tượng nổi.

“Thư pháp? Hơn mười loại?”

U Thiên ngẩn ngơ.

Xem ra, trong quá trình Lâm Chỉ Thủy luyện chữ thư pháp, cũng là quá trình khôi phục cảnh giới?

Thế nhưng, nhanh như vậy đã có thể khôi phục mười mấy đại đạo cảnh giới viên mãn, tốc độ thật sự rất khủng bố.

Nàng cũng hiểu đại khái...

Người tu hành chỉ cần có thể ngộ được hiển hình chi tượng của một loại đại đạo, đã có thể vượt qua năm quan, tổng hợp pháp thân năm quan, trở thành thân tiên lục địa.

Nếu có thể khiến đại đạo đi đến viên mãn, vậy càng ghê gớm hơn, đã thuộc về người rất mạnh trong số thân tiên bình thường, năm giữ càng nhiều đại đạo viên mãn, thực lực cũng dần trở nên cường đại, chỉ là... Không có sự thay đổi về chất.

Thông thường, muốn thay đổi về chất, gần như đều phải đi theo một con đường, vượt mọi chông gai, phá vỡ hạn chế.

Vị Thiên Đế ban sơ lại khác, cũng không lựa chọn phá vỡ hạn chế, chỉ nắm giữ đủ nhiều đạo mà thôi, ở thời kỳ viễn cổ còn không bằng mấy vị

kia, nhưng sau khi trọn vẹn nắm giữ mười vạn tám ngàn đạo, cuối cùng sự thay đổi về lượng đã dẫn đến sự thay đổi về chất, lại càng khó chơi hơn mấy vị kia.

“Nhìn như vậy, ký ức của Lâm Chỉ Thủy đã thức tỉnh một chút.”

U Thiên hơi hiểu ra, “Cảnh giới hiện tại của hần... So với đại năng ở thiên giới có lẽ cũng được coi là rất cao, chỉ là pháp lực không thể nào đột phá cực hạn của nhân gian mà thôi.”

Ở nhân gian, nhiều nhất chỉ có thể tu luyện ra pháp lực bán tiên thân tiên lục địa, lại tăng lên nữa thì phải phi thăng.

Vì vậy, cho dù cảnh giới của Lâm Chỉ Thủy có cao hơn nữa, cũng không thể so sánh với Thiên Đế kiếp trước.

Nàng cũng không biết Lâm Chỉ Thủy đã khôi phục bao nhiêu ký ức, kiếp trước nắm giữ mười vạn tám ngàn đạo, lại nhớ được bao nhiêu đạo, nhưng cho dù bây giờ chỉ dựa vào pháp lực đỉnh cao nhất của nhân gian, phối hợp với hơn mười đại đạo viên mãn, đoán chừng cũng có thể thoải mái tru sát tiên nhân gian.

Ngoại trừ một vài sự tồn tại bị phong ấn, đã được gọi là vô địch nhân gian.

“Ngài đã thành công, nếu không còn việc gì khác, vậy chúng ta liền cáo từ.” Tiêu Tuệ mỉm cười, cũng không lãng phí nhiều thời gian, định đưa Trình Thất Nguyệt rời đi.

“Không tiễn.”

U Thiên ừ một tiếng, đột nhiên lại nói: “Đúng, nể mặt người giúp ta, ta nhắc nhở người một câu... Gần đây có một chân ma ngoại đạo tự xưng là ‘chủ thượng’, có thể sẽ có một vài hành động, dựa vào miêu tả của con tiểu Thiên Cầu kia, có thể nó đang sưu tập bộ phận của Ân Long Huyền Thế Trận thượng cổ, có lẽ cũng có chút kỳ ngộ, bàn về tu vi có lẽ nó đã vượt qua thần tiên bình thường.”

Nàng dừng lại, đột nhiên cố ý mỉm cười, nói: “Ta đang chỉ thân tiên trên thiên giới.”

“Chân ma ngoại đạo? Vượt qua thần tiên thiên giới?”

Tiêu Tuệ nghe vậy, không nhịn được cau mày.

Thần tiên thiên giới và tiên nhân gian, hai loại này khác nhau về pháp lực, tiên nhân gian chỉ là pháp lực bán tiên cấp độ vượt qua năm quan, pháp lực kém xa chân tiên thiên giới.

Cho dù trước đó không lâu nàng đã đột phá, ngộ ra được sinh tử luân chuyển chi đạo viên mãn, cũng được coi là có cảnh giới khá cao trong thần

tiên thiên giới, nhưng pháp lực vẫn kém hơn tiên lực, cũng chỉ có thể so tài với thần tiên một chút mà thôi.

Nếu chân ma ngoại đạo kia đánh tới, chỉ sợ nàng cũng hơi bị động.

Nàng đã sớm biết lúc trước con Thiên Cầu kia lên vào Trình gia tạo thành rung chuyển, có lẽ trên tay có một miếng vảy lân Ân Long, nhưng lại không biết nó đang tìm kiếm bộ phận Ân Long Huyền Thế Trận thượng cổ?

“Ân Long Huyền Thế Trận thượng cổ?”

Tiêu Tuệ nhíu mày hỏi: “Cái người gọi là ‘chủ thượng’ kia, tìm kiếm bộ phận Ân Long Huyền Thế Trận làm gì?”

“Sao ta biết được? Con tiểu Thiên Cầu kia chỉ là một con chó công cụ mà thôi, nó cũng không biết.” U Thiên bình tĩnh truyền âm nói: “Thế nhưng, một bộ phận trong đó là Ân Long Châu, lúc này đang ở trong cửa tiệm nhỏ của Lâm Chỉ Thủy.”

“Hà?”

Tiêu Tuệ nghe xong, lại không thể nhịn được cười, lắc đầu nói: “Nhìn như vậy, ta cũng không cần lo lắng, chỉ dựa vào một chân ma ngoại đạo nho nhỏ, chỉ cần Lâm tiên bối không muốn, e rằng nó cũng không mang đi được chút tro bụi nào, nó dám tới đó, chẳng phải tự tìm đường chết sao?”

Cho dù chỉ có năng lực bán tiên, dựa vào cảnh giới đại năng Thiên Đạo, e rằng cũng có thể diệt sát chân ma ngoại đạo này trong nháy mắt.

Nàng còn có gì cần lo lắng?

“Hừ, thật sự là liêm chó...”

U Thiên âm thầm mắng một tiếng, lập tức thản nhiên truyền âm nói: “Dù sao nên nói ta cũng đã nói, làm thế nào là chuyện của ngươi.”

Tiêu Tuệ gật đầu cười nói: “Dù thế nào, vẫn đa tạ tiên bối đã nhắc nhở, vẫn bối cáo từ, ta sẽ để Tiểu Thất Nguyệt gửi nick Wechat cho ngài, có việc gì cứ gửi tin nhắn cho ta bất cứ lúc nào.”

Ngay lập tức, nàng vung tay áo thu hồi pháp đàn cầu trời kia, loại bỏ kết giới phong cấm, dựa vào ánh trăng thấp thoáng, trực tiếp đưa Trình Thất Nguyệt bay đi.

Chương 127: Ký ức biến mất

“Hà?”

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Xà Tích Lộ cảm nhận được tin tức huyền diệu vô tận kia chấm dứt, không nhìn được chậm rãi mở mắt ra, đầu tiên hơi ngạc nhiên một chút, lúc này mới phát hiện thế giới trước mắt khác biệt với quá khứ.

Vì hôm nay nàng gặp người khác, cố ý không đeo kính, vốn bệnh cận thị đã khiến thế giới mơ hồ, lúc này đã rục rở hẳn lên, trở nên rất rõ ràng, thậm chí thị lực còn kinh người hơn cả người bình thường.

Lúc trước lỗ tai như bị lấp kín, bây giờ cũng có thể nghe được tiếng động cực nhỏ, ví dụ như tiếng chuột kêu vang lên sâu trong nhà máy.

“Cái này là... Tu luyện?” Xà Tích Lộ hơi ngạc nhiên.

Từ trước đến nay giác quan chưa từng rõ ràng như vậy, khiến sự nhận biết của nàng với thế giới có sự thay đổi, cứ như thấy được một thế giới mới tinh.

“Coi như ngươi đã nhận được lợi lớn.”

U Thiên vui mừng nói: “Bạch Nguyệt Dao trực tiếp đưa cho ngươi năm đạo thiên quan pháp thân truyền thừa, sau này ngươi chỉ cần ngộ đạo và tích lũy linh lực là đủ, ta và ngươi là một thể song hồn, cũng không biết có cơ hội chọn đạo thống khác hay không.”

Xà Tích Lộ ngạc nhiên, hỏi ở trong lòng: ‘Vậy vì sao vừa rồi ngươi không thuận tiện chọn luôn một thân tiên pháp thân Thái m Thiên Uyên đi? Dù sao cũng nể mặt Lâm Chỉ Thủy.’

“Các thân tiên truyền thừa khác của Thái m Thiên Uyên đều không được, đường này không đi được, nhưng cũng là đạo có thể đi được, sau này chúng ta lại nói, ôi... Đáng tiếc đạo thống Thái Sơ Thiên Cung đã bị diệt tuyệt, nếu không pháp thân truyền thừa của vị phó cung chủ kia mới thích hợp với ta nhất.”

Xà Tích Lộ vô cùng cẩn thận hỏi: ‘Nếu không... Để Lâm Chỉ Thủy lại viết một tấm pháp chỉ khác?’

U Thiên cười nhạo một tiếng, nói: “Ngươi tưởng ngươi để hắn viết là hắn sẽ viết à? Hắn là...”

Nàng nói được một nửa, vốn muốn nói “hắn là vị Thiên Đế cổ xưa nhất, thời gian tồn tại đã gần bằng từ lúc khai thiên lập địa đến nay, sao lại có tình cảm thật với ngươi”, nhưng vẫn thu lại.

Dù nói thế nào, cục diện đã như vậy, đối phương cố ý ở lại thế gian không đi lên, chỉ sợ có mưu đồ khác.

Nàng và Xà Tích Lộ nhận pháp chỉ của hấn, cũng đã thành con cò của hấn, muốn chạy trốn cũng đã muộn.

Chẳng bằng yên tâm tu luyện, thực lực của các nàng đủ cường đại, mới có thể sống sót trong ván cờ hung hiểm do Thiên Đế là người đánh cờ, nhân gian làm bàn cờ, tu hành giả là quân cờ.

“Được, không có gì, ngươi và hấn cứ nói chuyện yêu đương thật tốt đi, tốt nhất khiến hấn si mê ngươi, sinh thêm mấy hài tử.” U Thiên đột nhiên nói.

“Hả?”

Khuôn mặt Xà Tích Lộ lập tức đỏ bừng, bối rối nói: ‘Ngươi... Ngươi đang nói cái gì? Sao đột nhiên lại kéo đến việc sinh hài tử...’

“Ta không nói đùa với ngươi.” U Thiên nghiêm túc nói: “Việc này liên quan đến tương lai của chúng ta.”

Trong lòng nàng lại nghĩ thầm: Cho dù vị Thiên Đế kia trải qua vô số năm tháng, đã không thể rung động, nhưng nể tình nhân duyên và đời sau ở nhân gian, có lẽ sẽ cưới Tiểu Xà về?

Nếu có thể làm Thiên Phi, chẳng phải tương lai có thể đi ngang ở thiên giới sao?

“Ồ... Nói sau đi.” Xà Tích Lộ nói thầm một câu, còn nói người ta là liêm chó, ngươi mới là liêm rắn đấy...

Tháng trước, rõ ràng U Thiên còn nói cái gì mà “chỉ là phạm nhân, lại dám vấy bẩn sỉ nhục sự tôn quý của chúng ta, không giết hấn sao được”, bây giờ đột nhiên để nàng nói chuyện yêu đương thật tốt, còn sinh nhiều hài tử?

Đúng là quá thực tế.

‘Đúng, lại nói, ngươi nhanh dạy ta tu luyện đi.’ Xà Tích Lộ đột nhiên nói.

“Dạy ngươi tu luyện?”

U Thiên kỳ quái nói: “Ngươi muốn ta dạy ngươi thế nào? Ta đã tặng tư chất, thiên phú, linh tính của ngươi đến cấp độ có một không hai trong tam giới.”

‘Không phải ngươi nói trước kia ngươi đặc biệt lợi hại sao?’ Xà Tích Lộ không nhịn được nói: ‘Ngươi không thể viết những thứ giống trong sách của ta, truyền thụ cảm ngộ của ngươi với thiên địa cho ta, truyền thụ pháp tắc đạo quả gì đó sao? Hoặc là giúp ta hấp thụ linh khí, tạo ra vòng xoáy

linh khí kinh thiên động địa, còn hội tụ thành chất lỏng này linh thạch gì đó...”

“Người viết tiểu thuyết quá nhiều...”

Gần một tháng qua, U Thiên cũng đi theo Tiểu Xà xem rất nhiều tiểu thuyết cùng cách dùng ngôn ngữ mạng của thời đại này.

“Trước kia ta là ngoại đạo, cũng không phải Thiên Đạo tam giới, không có kinh nghiệm để dạy cho người.”

Nàng không biết phải nói thế nào: “Sau khi chuyển thế, chỉ còn lại chút nguyên thần thuần túy, có lẽ chút lực lượng nguyên thần ấy không kém tu hành giả thiên quan thứ ba là bao, hơn nữa vốn nguyên thần không phải dùng để đánh nhau, chỉ liên quan đến đại nạn thọ nguyên và luân hồi chuyển thế mà thôi.”

“Ồ, vậy người không phải là một lão gia gia đủ tư cách.” Xà Tích Lộ thâm lâm bậm.

“Ta là người, không phải lão gia gia tùy thân của người!”

U Thiên không nhịn được quát một câu, lại khẽ nói: “Hơn nữa dựa vào kiếp trước người là ma đầu, kiếp này trở về chính đạo, lúc bắt đầu đã gia tăng nguyên bộ kỹ năng năm quan, nuôi thú cưng cũng là Thiên Cầu cực phẩm, nam nhân của người còn là đại năng ẩn thế, thoát nhìn bình thường lại bá đạo sừng người đến quá đáng... Những thiết lập này, người đã là nhân vật chính Mary Sue còn thêm Long Ngạo Thiên, người còn muốn lão gia gia gì nữa?”

“Ồ... Ta là nhân vật chính? Có phải còn cần cứu vớt chúng sinh không?”

Xà Tích Lộ chớp mắt một cái, bị năng lực học tập kinh người của U Thiên dọa sợ, lại còn sắc bén chửi lại như vậy.

“Người vui vẻ là được.”

U Thiên không muốn nhiều lời với một bản thân có quá nhiều suy nghĩ ngu ngơ, chỉ nghi ngờ nói: “Nhưng ta thấy hơi kỳ lạ, vì sao ký ức của người còn chưa thức tỉnh chứ?”

“Không phải ký ức của ta nằm ở chỗ người sao?” Xà Tích Lộ ngạc nhiên nói.

“Nói bậy, chúng ta là một thể song hồn, người và ta đều là nguyên thần chuyển thế, chỉ là xà tính nằm ở chỗ ta, nhân tính nằm ở chỗ người, ta đã thức tỉnh ký ức từ khi người là phạm nhân, người cũng bắt đầu tu luyện, sao lại chưa thức tỉnh ký ức?” U Thiên kỳ lạ nói.

“Có lẽ ta đã uống canh Mạnh Bà, người không uống à?” Xà Tích Lộ hỏi.

“Người đừng tùy tiện thêm thiết lập khác được không?”

U Thiên bất đắc dĩ nói: “Chúng ta chưa từng uống canh Mạnh Bà, canh Mạnh Bà chủ yếu được dùng để bảo vệ hồn phách, chỉ che giấu ký ức, cũng không có tác dụng với người tu thành nguyên thần, huống chi bây giờ m Tào Địa Phủ đều ở thiên giới, không thể phục vụ cho thế gian.”

‘Vậy sao ta lại không khôi phục?’ Xà Tích Lộ nghi ngờ nói.

“Sao ta biết được? Theo lý thuyết, chỉ cần che đậy ma thức, cố hết sức bảo vệ nguyên thần, mặc cho luân hồi gột rửa ngoại ma chi lực, không cứng đối cứng với luân hồi, sẽ không tổn thương nguyên thần, càng không có khả năng mất ký ức.”

U Thiên suy nghĩ một chút, nói: “Có lẽ ngươi vờ ngớ ngẩn, lúc bị luân hồi gột rửa, đã cứng đối cứng với luân hồi, dù sao ngươi vốn đã đần độn, ta cũng không lạ gì.”

Xà Tích Lộ hơi ngớ ngẩn.

‘Vậy ta chỉ có thể tự tu luyện à...’

Nàng suy nghĩ, nói: ‘Pháp thân Tây Vương Mẫu này, nếu tu hành thiên quan thứ nhất phải tích lũy linh lực trước, người có tư chất bình thường cần đến mười năm, sau khi trải qua thiên quan thứ nhất, cần dựa theo trải nghiệm của Tây Vương Mẫu ở nhân gian, bắt chước học tập, để pháp thân quen thuộc với ta... Thiên quan thứ nhất gọi là ‘Nhân Duyên Vương Nữ’, đây là cái quỷ gì? Muốn ta làm Hồng Nương sao?’

“Ngươi hỏi tiên nhân gian tên là Tiêu Tuệ kia một chút đi, không phải nàng nói sẽ cho ngươi Wechat sao?”

U Thiên nói: “Ta cũng không hiểu tu hành pháp thân, hơn nữa hai ta cùng một cơ thể, lại không thể đồng thời tu luyện, chỉ có thể chờ đợi người tu luyện gần đủ lại đến ta tu luyện.”

“Ồ...” Xà Tích Lộ trả lời một tiếng, lại nói ở trong lòng: ‘Vậy trở về đi, sáng mai ta lại hỏi nàng, ta tích lũy linh lực trước đã, đáng tiếc không có linh đan diệu dược gì, nếu không cũng tiết kiệm được rất nhiều thời gian.’

“Ta đã nói, tư chất của ngươi có một không hai trong tam giới.”

U Thiên nói: “Tư chất quyết định tốc độ tích lũy linh lực của ngươi, thiên phú linh tính quyết định ngươi thích ứng quen thuộc với pháp thân nhanh hay chậm, dù không có những điều kiện bên ngoài kia cũng rất nhanh.”

Xà Tích Lộ suy nghĩ, nói: “Vậy nếu có, chẳng phải càng nhanh hơn?”

“Điều này cũng đúng.” U Thiên nói: “Ngươi có thể đi hỏi Lâm Chỉ Thủy một chút, chỉ cần hấn bằng lòng giúp ngươi, độ cho ngươi một đạo

rươi linh khí tinh hoa gì đó, chút chuyện này sẽ được giải quyết rất dễ dàng.”

“Độ linh khí tinh hoa? Độ thể nào?”

Xà Tích Lộ ngẩn ngơ, trong đầu đột nhiên xuất hiện một vài hình ảnh ngọt sủng trong tiểu thuyết, khuôn mặt nhỏ không nhìn được đở bưng, không hiểu sao lại hơi mong chờ.

“... Chờ chút, người đở mặt là có ý gì? Hắn chỉ cần đặt một đầu ngón tay lên trán của người là được, không cần dùng miệng làm gì đó, người có thể bớt viết tiểu thuyết hay không?”

Chương 128: Tu tiên (1)

Ngày tiếp theo.

Lúc này đã gần đến tối, sắc trời dần tối, mặt trời buổi chiều dần lặn về phía tây.

Trên đường Lâm Chỉ Thủy về nhà từ cửa tiệm tranh chữ, thuận tiện mua hoa quả ướp lạnh, lúc về đến nhà, phát hiện cửa phòng ngủ chính đang mở, cũng không thấy bóng dáng Tiểu Xà.

Hắn vội đi vào cửa phòng nhìn xem, lúc này mới phát hiện Tiểu Xà nhà mình đã rời giường.

Xà Tích Lộ mặc áo thun màu trắng rộng rãi và quần đùi, đôi chân trắng nõn khoanh lại ngồi dựa vào ghế sofa trong phòng khách, hiếm khi nào mái tóc dài lại được búi ở sau gáy, để lộ cần cổ dài trắng nõn, lúc này nàng không đeo kính, đang mơ màng nhắm mắt lại, dáng vẻ như đang ngủ gà ngủ gật, khuôn mặt nghiêng an tĩnh rất xinh đẹp, rất giống nữ hài xinh đẹp nhà hàng xóm.

‘Tu thế ngồi này... Đã thấy rất nhiều trong phim cổ trang...’

Lâm Chỉ Thủy thầm lẩm bẫm, suy nghĩ một chút, liền lấy điện thoại ở trong túi ra, mở chức năng quay chụp của Tiktok, vừa quay vừa đi vào trong phòng khách.

Sau đó, hắn tập trung quay lại hình ảnh khuôn mặt nghiêng của Tiểu Xà nhà mình, trêu chọc cười nói: “Xà tiên nữ... Tu luyện rất khắc khổ nhỉ, hiệu quả thế nào?”

Xà Tích Lộ đã sớm nghe thấy tiếng mở cửa, nhưng đang trong trạng thái luyện hóa linh khí tích lũy linh lực, chỉ có thể chậm rãi thu lại linh thức phát tán ra, để linh lực nhanh chóng tăng lên trong cơ thể dần lắng đọng ổn định lại, lập tức mở to mắt lại như đang ngáp một cái, nhẹ nhàng phun ra mấy ngụm linh khí còn chưa luyện hóa, lúc này mới nói: “Không được tốt lắm...”

Lâm Chỉ Thủy không nhịn được cười một tiếng, nha đầu này ngồi trên ghế sofa ngủ gà ngủ gật, nhìn dáng vẻ không ngừng ngáp này, không phải ban ngày cũng không ngủ chứ?

Bảo sao sáng hôm nay nha đầu này còn cập nhật hai chương một lượt, có lẽ nàng cũng không ngủ, vẫn luôn thức đêm tu tiên gõ chữ.

Ôi, nha đầu này thật sự quá liều.

Lâm Chỉ Thủy thầm than một tiếng, cất điện thoại đi, cũng không tiện đả kích nàng, chỉ có thể bất đắc dĩ cười nói: “Nàng tu tiên như thế, có lẽ không được bao lâu là phi thăng, nàng không định học theo Thường Nga, bỏ lại một mình ta lên trăng chứ?”

“Sao... Sao có thể...” Xà Tích Lộ bĩu môi, hơi uất ức nói: “Ta cũng vì... Vì tương lai, mới... Mới khắc khổ tu tiên.”

Nàng tu luyện pháp thân đạo thống Thái m Thiên Uyên, nếu phi thăng lên thiên giới, cũng đến Thái m Thiên Uyên, nhưng nàng không có ý định lên sớm, trước tiên cần phải khắc khổ tu luyện ở nhân gian, chuẩn bị xong lại nói.

Vì vậy, hôm nay nàng ngồi cả một ngày, vẫn luôn tích lũy linh lực.

Với tư chất của nàng, đúng như U Thiên đã nói, chỉ tốn một ngày, số linh lực cần thiết cho thiên quan thứ nhất đã được tích lũy đến mức độ cực kỳ khả quan.

Tiếp tục như vậy, nhiều nhất là một tháng, nàng có thể tích đủ linh lực cho thiên quan thứ nhất.

Tu hành giả bình thường cần thời gian tròn mười năm, còn nàng chỉ cần một tháng, cao hơn gấp trăm lần!

Đúng là tư chất có một không hai trong tam giới!

Sau khi Xà Tích Lộ phát hiện điểm này, cũng tràn đầy lòng tin với tương lai.

Đương nhiên, nếu có thể nhanh chút nữa thì tốt, thiên quan đầu tiên yêu cầu ít linh lực nhất, càng về sau càng khó khăn, cho dù tư chất của nàng có một không hai trong tam giới, muốn vượt qua năm quan, cũng phải tiêu hao ít nhất hơn mười năm.

“Không cần nhiều lời, ta hiểu nàng.”

Lâm Chỉ Thủy ngồi xuống bên cạnh Tiểu Xà trên ghế sofa, đưa tay đặt lên bàn tay của nàng, khẽ cười nói: “Ta cũng không nói không cho nàng cố gắng, nhưng muốn nàng điều chỉnh tiết tấu thật tốt, tìm một cách càng có hiệu suất hơn, hơn nữa có đôi khi thả lỏng tinh thần và thể xác một cách thích hợp, nhìn phong cảnh rộng lớn, còn có tác dụng hơn việc nàng luôn bế quan.”

Xà Tích Lộ cái hiểu cái không gật đầu, đồng thời hỏi ở trong lòng: ‘U Thiên, Chỉ Thủy nói như vậy, vậy rốt cuộc ta nên nghe lời người khắc khổ tu luyện, hay là thả lỏng một cách thích hợp đây?’

“Điều này...”

U Thiên ở trong đầu nàng do dự một chút, nói: “Ta cũng không hiểu nhiều, nhưng ngươi nghe lời hẳn chắc chắn không sai, ngươi cứ nghe hẳn đi, không cần nói nhiều, hẳn chịu chỉ điểm cho ngươi đã là rất tốt.”

‘Ồ.’

Lúc này Xà Tích Lộ mỉm cười với Lâm Chỉ Thủy, khuôn mặt nhỏ đỏ ửng nói: “Ta... Ta nghe lời chàng.”

“Ngoan.” Lâm Chỉ Thủy cười một tiếng, lại gần hôn lên môi nàng một cái, lại liếc nhìn laptop ở trên bàn trà, thuận miệng hỏi: “Tiêu Tuệ tìm nàng rồi hả? Có giúp đỡ được nàng không?”

Xà Tích Lộ ừ một tiếng, nói: “Giúp đỡ được rất nhiều.”

Tuy nàng biết pháp chỉ do Lâm Chỉ Thủy viết ra, nhưng cũng là Tiêu Tuệ lấy can đảm, ngay trước mặt đông đảo ý niệm của thần tiên địa vị cao, chủ động đi ra dâng pháp chỉ lên.

“Vậy thì tốt.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, lại dặn dò: “Sau này nàng muốn làm gì, cứ nghe ý kiến của Tiêu Tuệ nhiều hơn, có nàng ta giúp nàng, ta cũng có thể yên tâm, thế nhưng... Nàng cũng không cần tham gia quá sâu vào vũng nước đục trong giới của nàng ta, nên lùi thì lùi, đừng lo lắng quá nhiều, nếu nàng ta chưa chắc có thể giúp đỡ nàng, có lẽ ta cũng không có quá nhiều tác dụng.”

Chương 129: Tu tiên (2)

Trong ngành nghề giải trí này, cho dù không bước vào thùng nhuộm màu giới giải trí, cũng phải chú ý cẩn thận một chút.

Dù sao, Tiểu Xà nhà mình không chỉ có thể dựa vào tài năng để kiếm com, cũng có thể dựa vào mặt để kiếm com, biết đâu có thể lấy được danh hiệu tác giả mỹ thiếu nữ thế hệ mới nổi tiếng gì đó thì sao?

Vẫn nên cẩn thận hơn, thật sự không được thì lùi về.

“Ừm, ta nghe chàng.” Xà Tích Lộ nghiêm túc nhẹ gật đầu, Chỉ Thủy nhà mình là thần tiên đại năng, còn nghiêm túc dạy nàng như thế, tất nhiên phải nhớ kỹ trong lòng.

Lâm Chỉ Thủy không nói gì, chỉ đưa tay ôm bả vai mềm mại của nàng, bây giờ là lúc nên vuốt ve an ủi.

“Đúng là hần, xem ra hần cũng đã nhận ra từ lâu.”

U Thiên ở trong đầu Tiểu Xà cũng nói khẽ: “Hần nói không sai, vũng nước đục Thái m Thiên Uyên rất sâu, Tây Vương Mẫu hiện tại... Cái người Bạch Nguyệt Dao này, theo ta được biết, nàng ta cũng không phải vị Tây Vương Mẫu ban sơ, mà là người đi lên thay thế, nhưng nàng ta lại cường đại hơn cả vị Tây Vương Mẫu ban sơ, lúc trước vẫn không thể hiện tài năng, chắc chắn có bí mật.”

‘Ngươi biết nàng?’ Xà Tích Lộ dựa vào trong ngực Lâm Chỉ Thủy, hỏi ở trong lòng.

“Vào kiếp trước, ta và nàng ta từng giao thủ mấy lần, nhưng lần nào nàng ta cũng nhẹ nhàng tránh né trận chiến rời đi, hình như không muốn đánh với ta, cũng không hiểu vì sao.”

U Thiên thở dài, nói: “Vũng nước tam giới này... Cũng sâu không thấy đáy, chỉ sợ nó không đơn giản rõ ràng như ngoại đạo đối đầu với thiên giới, e rằng còn có một vài bí mật lớn, cũng không biết vì sao ‘nó’ diệt tuyệt Thái Sơ Thiên Cung, hơn nữa thiếu đi Thái Sơ Thiên Đế, thiếu một vị trụ cột, vậy mà không mất đi sự cân bằng, có lẽ ‘nó’ cũng bị thương, còn đang dưỡng thương?”

Nàng im lặng một chút, nói: “Dù nói thế nào, ngươi nhất định phải nhanh chóng tu luyện, nếu không trong tương lai một lần nữa xảy ra đại kiếp, ngươi và ta đều không có sức để tự vệ, vậy có khả năng sẽ rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục.”

Xà Tích Lộ hơi sùng sốt, do dự một chút, nói: ‘Vậy ta cầu xin Lâm Chỉ Thủy giúp ta?’

“Hắn có thể đồng ý, vậy dĩ nhiên là tốt nhất.”

U Thiên nói: “Nhưng ngươi đừng trực tiếp quá, chẳng may chọc hắn không vui, vậy được không bù nổi mất, thăm dò một chút là được, nếu hắn thật sự muốn giúp ngươi, tất nhiên sẽ hiểu ý của ngươi.”

Xà Tích Lộ ở một tiếng ở trong lòng, dựa vào trong ngực Lâm Chỉ Thủy, suy nghĩ một chút, mở miệng nói nhỏ: “Chỉ Thủy, chàng... Chàng có cảm thấy... Ta tiến bộ quá chậm không?”

Quá chậm?

Lâm Chỉ Thủy suy nghĩ, hình như Tiểu Xà nhà mình đã viết sách được bốn năm, sau bốn năm mới bắt đầu nổi tiếng, đúng là hơi chậm.

Thế nhưng, hắn vẫn cười nói: “Tích lũy lâu dài sử dụng một lần.”

Xà Tích Lộ ngẩn ngơ, lại nói nhỏ: “Thế... Thế nhưng... Ta muốn nhanh hơn nữa, chàng... Chàng có thể giúp ta không?”

“Này.” U Thiên ở trong đầu của nàng không nhịn được nói: “Ngươi quá trực tiếp, đã nói là thăm dò mà?”

Xà Tích Lộ trả lời ở trong lòng: ‘Chỉ Thủy đối xử với ta tốt nhất, ta cũng thích hắn, hắn nên biết chứ.’

Lâm Chỉ Thủy nghe vậy hơi ngạc nhiên, lập tức xoa đầu của nàng, dịu dàng nói: “Ta không thể giúp nàng quá nhiều, nếu nàng có gì không hiểu, có thể hỏi Tiêu Tuệ nhiều hơn, dù sao nàng ta và nàng cũng được coi là cùng một phương.”

“Ngươi nhìn đi, ta đã nói gì hả? Ôi...” U Thiên ở trong đầu Xà Tích Lộ thở dài, nói: “Hắn đã là vị kia, sao có thể ngươi muốn hắn giúp, hắn sẽ giúp chứ?”

Xà Tích Lộ hơi tủi thân, đang muốn cãi lại U Thiên, lại nghe thấy Lâm Chỉ Thủy nói: “Ta có thể giúp nàng, tất nhiên sẽ giúp nàng, nhưng ta cũng chỉ biết viết chữ mà thôi, nhiều lắm là đưa cho nàng hai bức tự thiếp, để lúc nàng nhìn nó, cũng như ta đang chỉ điểm cho nàng, cái khác... Ta cũng không giúp được quá nhiều.”

Tự thiếp?

Đôi mắt đẹp của Xà Tích Lộ lập tức sáng lên, nàng cũng nghe Tiêu Tuệ từng nói, tự thiếp của Lâm Chỉ Thủy ẩn chứa đại đạo và thần thông, bất kì một tấm nào cũng là bảo vật tuyệt thế vô cùng quý giá.

“Chàng... Chàng muốn cho ta tự thiếp sao?”

Xà Tích Lộ không nhận được ngẩng đầu, hơi cảm động nhìn Lâm Chỉ Thủy, vui mừng nói: “Lại nói, ta... Ta chưa từng thấy chàng viết chữ...”

Lâm Chỉ Thủy hơi ngỡ ngác, lập tức cười nói: “Ta còn tưởng nàng không thích.”

“Sao có thể... Chỉ cần là chàng tặng, ta đều rất thích.” Xà Tích Lộ khẽ lắc đầu.

Lúc này Lâm Chỉ Thủy mới chợt hiểu ra, hóa ra là coi trọng tâm ý.

Đã nói mà, lúc trước Tiểu Xà cũng không quá hứng thú với tự thiếp của hắn, xem ra có thể là vì nàng lo lắng bận rộn công việc, muốn nhìn vật nhớ người.

“Vậy ta sẽ tặng cho nàng hai bức chữ.” Lâm Chỉ Thủy cười nói.

Xà Tích Lộ lập tức vui mừng khắp khởi gật đầu.

“Hai bức?” U Thiên ở trong đầu nàng không nhận được nói: “Không phải, rốt cuộc sao hắn lại coi trọng ngươi hả?”

Chương 130: Khách trong bút (1)

‘Hừ, liên quan gì đến ngươi...’

Xà Tích Lộ khẽ hừ một tiếng ở trong lòng, xen lẫn chút đắc ý và niềm vui nho nhỏ, lặng lẽ trả lời nàng một câu: ‘Có lẽ, đây được coi là làm tình đi.’

“Ồ.”

U Thiên cảm thấy khó chịu ở một tiếng, lại không không chế được cơ thể của Xà Tích Lộ, nếu không chắc chắn sẽ trợn trừng mắt ngay tại chỗ.

Lâm Chỉ Thủy đưa tay vỗ lưng Tiểu Xà đang dựa vào ngực mình, mỉm cười nói: “Đúng lúc trong nhà cũng có giấy bút, nếu không để ta viết cho nàng ngay bây giờ.”

“Ừ.” Xà Tích Lộ lập tức nhẹ gật đầu, buông Lâm Chỉ Thủy ra.

Trong nhà cũng có văn phòng tứ bảo, mỗi ngày đi về nhà hẳn đều mang theo chiếc bút lông yêu quý, những thứ khác có thể bỏ lại trong cửa tiệm tranh chữ, lại không thể để chiếc bút lông này lại.

Đợi Lâm Chỉ Thủy chuẩn bị xong bút mực giấy nghiên, ở trên bàn sách trong phòng ngủ cất giấy, mài mực, sau khi chấm bút vào nước mực, hẳn đứng trước bàn sách suy nghĩ một chút, liền nâng bút múa bút, nước chảy mây trôi viết xuống một hàng chữ –

Ti nhi luy, dĩ chí vu thôn, luy thôn bất dĩ, toại thành trượng thất.

Ngay sau đó, bắt đầu đề lạc khoản.

“Ti nhi luy, dĩ chí vu thôn, luy thôn bất dĩ, toại thành trượng thất...”

Xà Tích Lộ tò mò đứng bên cạnh nhìn, nhỏ giọng lầm bầm mấy câu này.

U Thiên ở trong đầu nàng cũng nâng lên mười hai phần linh giác, cẩn thận quan sát sự lưu chuyển đạo vận và thay đổi huyền diệu trong chữ viết.

Xà Tích Lộ vừa mới bắt đầu tu hành, sự hiểu biết với đạo ít ỏi đến mức gần như có thể bỏ qua, chỉ cảm thấy trong chữ này ẩn chứa pháp lý và đạo vận, như biển sâu mênh mông bao vây lấy nàng, đắm chìm vào trong đó, không thể tự kiềm chế.

U Thiên còn có trí nhớ kiếp trước, mặc dù ngoại đạo khác biệt, nhưng ở mặt trình độ vẫn so sánh được với đại năng Thiên Đạo.

Lúc nàng mạnh như thác đổ, linh giác lại tăng đến cực hạn, vì vậy cũng không chịu ảnh hưởng gì, còn có thể thông qua kinh nghiệm kiếp trước,

miễn cưỡng phân biệt ra trong những chữ này, có pháp lý đại đạo thời kỳ đầu nào đang hiện ra thành hình.

Đột nhiên –

“Hả?”

U Thiên ngẩn ngơ, tăng linh giác đến cực hạn, mơ hồ cảm ứng được một âm thanh như có như không, cứ như là ảo giác.

Nhưng nguyên thần ngoại ma vốn am hiểu đánh giá linh giác, dù cảnh giới của nàng không bằng mấy vị kia, nhưng linh giác mạnh đến cấp độ có thể gần tính là đỉnh phong tam giới, cũng chỉ có mấy vị kia dám nói linh giác mạnh hơn nàng.

Sao nàng lại xuất hiện tình huống nghe nhầm này?

Lúc U Thiên đang chuẩn bị phân biệt cẩn thận, giọng nói kia lại biến mất.

Còn lúc này, Lâm Chi Thủy cũng đã thu bút lại, cảm thấy thỏa mãn nhìn hàng chữ trên giấy, hơi liếc mắt nhìn Tiểu Xà bên cạnh, phát hiện nàng đang nhìn bức tự thiếp này, đôi mắt đẹp không chớp lấy một cái, như đang ngơ ngác nhìn.

Hắn không nhìn được hỏi: “Sao nào? Hiểu ý nghĩa của những lời này không?”

Xà Tích Lộ hơi hoảng hốt, lúc này mới như vừa tỉnh từ trong mộng, dần tỉnh táo lại, nói nhỏ: “Biết đại khái...”

Câu nói này xuất phát từ 《Nhạc Dương Tử Thê》 của Phạm Diệp, ý bề ngoài là: Tích lũy từng cây lại từng cây, mới dài được tới một tấc, tích lũy từng tấc lại từng tấc, mới có thể thành trượng thành thất.

Nói một cách đơn giản, cũng là tụ ít thành nhiều, tích tiểu thành đại.

Nhưng tác dụng cụ thể của bức tự thiếp này, nàng cũng chỉ có chút suy đoán mơ hồ, về phân đại thần thông ẩn sâu ở trong đó, càng là hai mắt tối thui.

“Biết thì tốt.”

Lâm Chi Thủy mỉm cười.

Dù sao nha đầu này cũng là viết sách, đương nhiên đã xem rất nhiều sách, cũng hiểu ý nghĩa của những lời nói này.

“Vừa rồi nàng nói nàng tiến bộ quá chậm, muốn nhanh hơn nữa.”

Lâm Chi Thủy mỉm cười nói: “Nhưng nóng vội thì hỏng việc, tích lũy lâu dài sử dụng một lần mới hợp lý, nàng phải nhớ kỹ, sau này nàng nhìn bức chữ này nhiều chút, cũng coi như có sự giúp đỡ với nàng.”

“Ừm.” Xà Tích Lộ nhẹ gật đầu.

“Vậy ta sẽ viết cho nàng một bức nữa.”

Lâm Chỉ Thủy đẩy bức tự thiếp còn chưa khô mực sang một bên, lại lần nữa cắt giấy.

‘U Thiên, sao ngươi không nói chuyện?’ Xà Tích Lộ không nhịn được hỏi ở trong lòng: ‘Chỉ Thủy tặng cho ta bức chữ này, cụ thể có tác dụng và công hiệu gì? Ngươi có thể nhìn ra được không?’

U Thiên ở trong đầu nàng lại lẩm bẩm nói: “Kỳ lạ... Sao âm thanh kia lại biến mất...”

‘m thanh gì?’ Xà Tích Lộ nghi ngờ nói.

“Vừa rồi linh giác của ta cảm nhận được một âm thanh, nhưng không đợi ta cẩn thận phân biệt đã biến mất không còn bóng dáng, hình như âm thanh này xuất hiện lúc nam nhân của ngươi viết chữ... Quên đi.”

U Thiên bất đắc dĩ thở dài, lập tức đặt sự chú ý vào bức tự thiếp trên bàn sách.

Nhìn một lúc, nàng không nhịn được ngạc nhiên nói: “Đúng là bút tích của hán, không nhắc tới thần thông ẩn giấu ở nơi sâu nhất trong tự thiếp, chỉ công hiệu cơ bản nhất, cũng quý giá hơn chí bảo trên thế gian nhiều.”

‘Công hiệu gì?’ Xà Tích Lộ tò mò hỏi trong lòng.

“Chắc hẳn đã sớm nhận ra ngươi cần gì, đúng lúc bức tự thiếp này có thể giúp ngươi.”

Chương 131: Khách trong bút (2)

U Thiên cảm thán: “Công hiệu cơ bản nhất là giúp người thu thập linh khí, lại chỉ tinh lọc ra một tia linh nguyên tinh túy nhất trong đó, ít nhất có thể tăng tốc độ tích lũy linh lực của người lên hơn gấp mười lần, hơn nữa sẽ khiến linh lực của người chí thuần lại cô đọng, căn cơ vô cùng vững chắc, trong tương lai sẽ có chỗ cực tốt.”

‘Gấp mười lần?’ Xà Tích Lộ vô cùng vui mừng.

Nàng vốn chỉ cần một tháng là có thể tích đầy linh lực cho thiên quan thứ nhất, vậy bây giờ chẳng phải ba ngày là đủ?

‘VẬY ĐẠI THẦN THÔNG THÌ SAO?’ Nàng tò mò hỏi.

‘Ta cũng không hiểu đạo trong tam giới của các người, chỉ phân tích dựa vào kinh nghiệm, cụ thể ta cũng không rõ lắm.’”

U Thiên hơi không chắc chắn nói: “Có thể là đại thần thông cùng loại với phong ấn, hoặc là trói buộc? Chỉ dựa vào tu vi hiện tại của người vẫn chưa thể thôi động, nguyên thần chi lực của ta lại chỉ có thể khơi ra đại thần thông trong đó.”

Xà Tích Lộ ồ một tiếng ở trong lòng.

“Đây là bức chữ thứ hai tặng cho nàng.”

Lúc này, Lâm Chỉ Thủy cũng chuẩn bị xong giấy mới, sau khi lại thấm mực vào đầu bút, lại nâng bút đặt xuống tờ giấy, viết ra từng chữ rồng bay phượng múa tràn ngập nhuệ khí và ý chí chiến đấu.

“Bảo kiếm phong tòng ma lệ xuất(1)?”

(1) Một câu danh ngôn của Trung Quốc.

Dù còn chưa viết xong, nhưng Xà Tích Lộ đã đoán được Lâm Chỉ Thủy muốn viết cái gì.

Chỉ nhìn bức chữ chưa hoàn thành này, nàng đã có thể cảm nhận được lúc đạo vận lưu chuyển trong chữ viết tỏa ra sự kiên quyết và kim tính, cứ như một thanh tuyệt thế thần binh được mài giũa thành mũi nhọn!

‘U Thiên, cái này để dùng cho ta ngộ đạo à?’ Xà Tích Lộ ngạc nhiên nói trong lòng.

Nàng tu hành pháp thân truyền thừa của Tây Vương Mẫu, Tây Vương Mẫu lại được gọi là Kim Mẫu Nguyên Quân, cũng là vì thuộc mệnh kim trong ngũ hành phương tây, Tây Vương Mẫu chủ tu một đạo kim hành này, lại là ti thiên chi lệ.

Trong truyền thuyết pháp bảo mà Tây Vương Mẫu quản lý, cũng có tên là “Thiên Chi Lệ” kim hành thần khí!

Còn trong bức tự thiếp này lại ẩn chứa kim hành chi đạo, cứ như rên đúc “Thiên Chi Lệ” sắc bén vô song, rất có lợi cho việc tu hành của nàng.

‘Hả? U Thiên?’

Xà Tích Lộ lại phát hiện, U Thiên không trả lời nàng, không nhìn được hỏi: “Sao thế?”

“Lại tới...” U Thiên lảm bảm một tiếng, không rảnh quan tâm Xà Tích Lộ, thôi phát linh giác đến cực hạn nắm bắt lấy âm thanh hư ảo như có như không kia, “m thanh kia... Hình như đang nói...”

“Cứu ta?”

Ngay lập tức, U Thiên đột nhiên giật mình nói: “m thanh này... Phát ra từ trong bút của Lâm Chỉ Thủy!”

‘Cái gì?’ Xà Tích Lộ ngẩn ngơ.

Lúc này, Lâm Chỉ Thủy cũng viết xong lạc khoản, thu lại đầu bút.

U Thiên lại nói ở trong đầu của Xà Tích Lộ: “m thanh kia biến mất, đúng thật... Lúc hắn viết chữ, âm thanh kia mới xuất hiện...”

“Tốt lắm.”

Lâm Chỉ Thủy đặt bút lông sang bên cạnh, cười nói với Tiểu Xà: “Ý vị von của bức chữ này đơn giản hơn, hy vọng nàng có thể vượt mọi chông gai, rèn luyện tiến lên.”

“Ừm, ta hiểu.” Xà Tích Lộ nhẹ gật đầu.

“Bây giờ mực còn chưa khô, ta dọn dẹp một chút, nàng rửa nghiên mực và bút lông giúp ta đi.” Lâm Chỉ Thủy tùy ý nói.

“Ta?”

Xà Tích Lộ cũng phát hiện chiếc bút lông này không giống bình thường, không nhìn được vô cùng cẩn thận hỏi: “Để ta rửa sao?”

“Đừng lo lắng.” Lâm Chỉ Thủy lắc đầu cười một tiếng, nha đầu này sợ rửa hỏng chiếc bút lông yêu quý của hắn sao?

Thế nhưng, chiếc bút lông này có chất lượng rất tốt, cho tới bây giờ chưa hề có tình trạng rụng lông, chỉ cần không phải cố ý làm hỏng, trên cơ bản không có chuyện gì.

Xà Tích Lộ nhẹ gật đầu, lúc này mới cầm bút lông và nghiên mực đi vào nhà vệ sinh.

Nhân lúc nàng rửa bút, U Thiên cũng cẩn thận thả ra linh giác, tỉ mỉ quan sát chiếc bút lông này, cũng không nhìn ra cái gì hết, giống như một chiếc bút lông bình thường, hoàn toàn không nghe được âm thanh vừa nãy.

“Chiếc bút lông này... Chắc chắn không phải thần khí bình thường.”

U Thiên cẩn thận quan sát rất lâu, thờ dài nói: “Hắn biết rõ nguyên thần của ta gần đến cấp độ đỉnh phong tam giới, lại là nguyên thân ngoại ma, am hiểu nhất việc ăn mòn nguyên thần lạc ấn trong pháp bảo, am hiểu cướp đoạt pháp bảo nhất, lại không hề lo lắng ta sẽ cướp đi chiếc bút lông này, thậm chí ta cũng không tìm ra được nửa điểm đặc biệt nào, e rằng... Cũng chỉ có hắn mới sử dụng được nó.”

“Không phải người vừa nói trong chiếc bút lông này có âm thanh, đang nói ‘cứu ta’ sao?” Xà Tích Lộ vô cùng cẩn thận rửa bút lông, đồng thời nghi ngờ nói.

“Không sai.”

U Thiên nói khẽ: “Trong chiếc bút lông này, chắc đang giam giữ một nguyên thần rất cường đại, dùng để làm khí linh, nhưng linh giác của ta không đủ mạnh, còn chưa thể nhìn thấy nó.”

“A, là khí linh à.” Xà Tích Lộ giật mình.

“Hả? Không đúng...”

Đột nhiên, U Thiên hơi nghi ngờ nói: “Theo lý thuyết, với cấp độ của hắn, dù những thần tiên đỉnh phong dưới cảnh giới Thiên Đạo phải dùng nguyên thần làm khí linh, cũng chỉ có thể ngoạn ngoạn không có cách nào chống cự, có lẽ sẽ không cầu cứu mới đúng, trừ khi...”

Trong giọng nói của nàng hiện ra sự sợ hãi: “Khí linh của chiếc bút lông này, là nguyên thần của thần tiên cảnh giới Thiên Đạo!”

Chương 132: Người (1)

Đại năng cảnh giới Thiên Đạo, cũng tức là thần tiên địa vị cao, bất kì một người nào cũng là nhân vật thần thoại cao cao tại thượng, có thể nói là xa không thể chạm.

Còn trong chiếc bút lông này, lại giam cầm một nguyên thần được nghi là đại năng cảnh giới Thiên Đạo?

“Thế nhưng... Nếu là hắn, cũng không phải không có khả năng.”

U Thiên âm thầm suy đoán, “Dù sao hắn cũng là vị Thiên Đế ban sơ và cổ xưa nhất, muốn làm điều này cũng không khó...”

Cho dù là giữa các vị thần tiên địa vị cao, cũng có khả năng chênh lệch cực lớn, ví dụ như Thái Sơ Thiên Đế đứng ở đỉnh cao nhất của thần tiên địa vị cao, nếu muốn giết đại năng cảnh giới Thiên Đạo bình thường, tất nhiên cũng có cách.

“Thế nhưng, với tính cách của Thái Sơ, lại đi giết thần tiên khác?”

U Thiên hơi nghi ngờ, từ sau đại kiếp thượng cổ, thần tiên thiên giới đã khá đoàn kết, mặc dù không được tính là bền chắc như thép, nhưng ít nhất cũng là đồng minh nhất trí đối ngoại.

Thái Sơ Thiên Đế ở thời kỳ thượng cổ, sau khi phát hiện nhân tộc quật khởi, vì để tránh tổn thương, thậm chí còn chủ động nhượng bộ, thống trị vạn linh vạn tộc vô số năm, một minh quân nhân ái lương thiện như vậy... Sẽ tùy tiện giết đại năng cảnh giới Thiên Đạo khác, còn luyện thành khí linh?

E rằng, trong đó còn có bí mật gì đó chưa biết...

Trong lúc nhất thời, U Thiên mơ hồ cảm thấy, ngoại trừ trong khoảng thời gian nàng tiến vào luân hồi ngũ say mấy trăm năm đã xảy ra rất nhiều việc, ngay cả trong quá khứ tam giới cũng che giấu rất nhiều bí mật mà nàng không biết.

“Nó” và thiên giới không biết đã giằng co bao nhiêu năm từ thượng cổ, vì sao đột nhiên giết chết Thái Sơ?

Cho dù nàng từng là một trong những thuộc hạ đắc lực nhất của “nó”, cũng không hiểu “nó”, ngược lại cả ngày lo lắng bị nó cướp mất bản thân, cho đến mấy trăm năm trước mới tìm được cơ hội rời khỏi.

“Quên đi, nghĩ nhiều như vậy cũng không có ý nghĩa.”

U Thiên thở dài, đột nhiên nói: “Tiểu Xà, khó khăn lắm chúng ta mới lấy được tự do, dù như thế nào... Cũng không thể bị ‘nó’ bắt về, biết

không?”

‘Nó?’ Xà Tích Lộ ngần ngợ, hỏi ở trong lòng: ‘Chính là đại ý thức ngoại ma sao?’

“Mặc dù không chính xác, nhưng cũng có thể nói như vậy.” U Thiên nói khẽ.

Xà Tích Lộ nghi ngờ nói: ‘Nó thật sự sẽ bắt chúng ta về?’

“Nó muốn chúng ta quay về.” U Thiên nặng nề nói: “Người nhớ kỹ, chúng ta thà rằng chết trong tay người tu hành, tuyệt đối không thể bị ngoại ma giết chết, nếu không chắc chắn sẽ quay lại vòng tay của nó.”

‘Ày... Nhưng ta không muốn chết.’ Xà Tích Lộ nói trong lòng.

U Thiên mỉm cười, nói: “Không muốn chết... Vậy tu luyện thật tốt.”

Xà Tích Lộ nhẹ nhàng ừ một tiếng, tắt vòi nước, quan sát chiếc bút lông thoát nhìn bình thường không có gì lạ này, rút mấy tờ khăn giấy ở bên cạnh, vô cùng cẩn thận thấm nước còn sót lại ở trên bút lông.

“Không cần cẩn thận như vậy, dù người cầm tiên kiếm đâm cũng không thể làm tổn thương một cọng lông của nó.” U Thiên không nhịn được nói.

Xà Tích Lộ không để ý đến nàng, lau sạch sẽ bút lông, lúc này mới rời khỏi nhà vệ sinh, trả lại cho Lâm Chỉ Thủy.

“Rửa rất sạch sẽ.” Lâm Chỉ Thủy nhận lấy chiếc bút lông nhìn thoáng qua, không nhịn được mỉm cười.

Lúc này Xà Tích Lộ mới thở phào nhẹ nhõm, bảo vật quý giá như thế, nàng cầm ở trong tay cũng thấy hơi hoảng hốt, cuối cùng đã trả lại cho Lâm Chỉ Thủy.

Nàng không nhịn được tò mò nói: “Chàng... Hình như chàng rất thích chiếc bút lông này?”

“Cũng không có gì, chỉ vì nó đặc biệt thuận tay mà thôi.”

Lâm Chỉ Thủy đặt bút lông sang một bên, tùy ý nói: “Đối với người khác mà nói, đây chỉ là một chiếc bút lông bình thường, nhưng đối với ta mà nói, nó rất có ý nghĩa.”

“Ồ...” Xà Tích Lộ cái hiểu cái không gật đầu.

U Thiên ở trong đầu nàng nói: “Đúng vậy, một đại năng như hấn, cho dù là thần khí, đối với hấn cũng chỉ là dẹt hoa trên gấm, chỉ dùng ‘thuận tay’ mà thôi, hơn nữa có lẽ cái này đã trộn lẫn mảnh vỡ nguyên thần của hấn để luyện thành, vì vậy trừ hấn ra, dù là ai cũng không thể sử dụng.”

Từ lúc U Thiên biết về Thái Sơ Thiên Đế đến nay, cho dù là thần khí, đối với Thái Sơ Thiên Đế cũng không được tính là quý giá đến mức nào.

Dù sao, đây là sự tồn tại cổ xưa được sinh ra từ lúc khai thiên lập địa đến nay, lại từng là Thiên Đế thống trị trên trời dưới đất bát hoang lục hợp, có nhiều bảo vật quý hiếm đến mức không thể tưởng tượng nổi, dù là thần khí cũng có không chỉ một hai cái.

Tay cầm mười vạn tám ngàn đạo, quan sát vạn linh sinh diệt chìm nổi, có được vô tận trân bảo tuế nguyệt...

Đây chính là Thái Sơ Thiên Đế.

Vì vậy, U Thiên cũng có thể hiểu được lời nói này của Lâm Chỉ Thủy, cũng không phải là lời nói ngông cuồng.

“Thế nhưng, mục tiêu trong tương lai cũng cần sự giúp đỡ của nó, ta cũng phải luyện chữ nhiều một chút.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, đưa tay véo má Xà Tích Lộ, nói: “Người cũng phải cố gắng, Tiểu Xà của ta.”

Chỉ dựa vào một mình hấn để mua một căn phòng lớn cũng là khá khó khăn, nhưng bây giờ Tiểu Xà cũng rất nổi tiếng, hình như mục tiêu có thể càng to lớn hơn nữa?

Nghĩ đến đây, hấn không nhịn được hơi ước mơ.

“Có nghe thấy không? Ta đã nói mà, quá trình hấn luyện chữ, chắc chắn chính là quá trình khôi phục cảnh giới!” U Thiên ở trong đầu Xà Tích Lộ thờ dài, nói: “Xem ra, hấn ở lại nhân gian, thật sự có việc lớn phải mưu tính...”

Chương 133: Người (2)

Thời gian lại trôi qua từng ngày.

Ngày hôm nay.

Đại học Thanh Thành bắt đầu kỳ nghỉ hè, vốn còn một lượng lớn học sinh đến thư viện ngồi ké máy lạnh, bây giờ cũng không thấy được bao nhiêu người, cả tòa nhà yên tĩnh.

Ánh nắng tháng bảy chiếu xuyên qua cửa sổ thủy tinh, theo thời gian chậm rãi di chuyển trên mặt đất lát gạch men sứ bóng loáng, cuối cùng chiếu vào một góc ngách ở tầng hai của thư viện.

Một người trẻ tuổi thanh tú dáng vẻ sinh viên đại học, đang yên lặng ngồi trên chiếc bàn ở góc hẻo lánh, trong tay cầm một quyển sách, vẻ mặt tập trung nghiêm túc ngồi đọc.

Hắn ta đọc rất cẩn thận, từng câu từng chữ, cứ như vĩnh viễn không xem hết.

Đột nhiên, tia sáng ở tầng hai trở nên tối tăm.

Người trẻ tuổi không ngẩng đầu, vẫn đắm chìm trong thế giới sách vở.

Một lão đầu lưng gù đỡ eo đi từ đằng xa tới, dường như không có bất kì ai chú ý đến lão, mặc dù có một nam sinh chạy vội qua bên cạnh lão, cũng không nhìn đến lão, dường như không hề lo lắng vị lão đầu này đột nhiên ngã xuống đòi tiền.

Lão nhân kia đi đến trước mặt người trẻ tuổi đang đọc sách, giọng nói già nua trầm thấp nói: “Chủ thượng.”

Lúc đang nói chuyện, lão lại muốn quỳ mọp xuống.

“Đứng đây nói chuyện.”

Người trẻ tuổi cũng không ngẩng đầu lên nói: “Ta đã nói, ta chỉ là người đọc sách, không cần người hành lễ như thế.”

Lão nhân hơi do dự, lúc này mới đứng vững, nhưng vẫn cúi đầu khom lưng.

Người trẻ tuổi liếc nhìn lão, tùy ý hỏi: “Tìm được bao nhiêu?”

Lão nhân cung kính nói: “Ấn Long chi thủ, Ấn Long chi thân, Ấn Long chi vĩ, Ấn Long chi cốt, Ấn Long chi thảo... Cùng rất nhiều long lân đều đã được gom góp, nhưng còn thiếu một viên Ấn Long Châu chủ chốt, đó là Long Hồn của Ấn Long Huyền Thế Trận.”

“Rất tốt.”

Người trẻ tuổi đặt quyển sách xuống, nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Tốn gần trăm nam, gần như lật tìm khắp bảy trăm sáu mươi chín chỗ, cuối cùng đã tìm đủ.”

“Tìm đủ?” Lão nhân hơi ngạc nhiên nhìn người trẻ tuổi, nghi ngờ nói: “Chủ thượng, đến nay vẫn còn chưa biết gì về vị trí của Ân Long Châu.”

“Ta đã biết nó ở đâu.”

Người trẻ tuổi thản nhiên nói: “Trăm năm trước, ta mời ‘thầy tướng số’ suy tính vị trí của bộ phận Ân Long Huyền Thế Trận, phát hiện rất nhiều bộ phận phân chia ở bảy trăm sáu mươi chín khu vực trên thiên hạ, còn bây giờ... Đều đã tìm bộ phận Ân Long Châu ở bảy trăm sáu mươi tám khu vực khác, chỉ còn lại một chỗ vẫn chưa có tin tức, vì vậy, dĩ nhiên đang ở nơi đó.”

“Thì ra là thế...” Lão nhân giật mình, lại nói: “Xin hỏi chủ thượng, Ân Long Châu cuối cùng đang ở đâu?”

Người trẻ tuổi mỉm cười, nói: “Dùng cách nói thể tục hiện đại, nơi đó gọi là Tô Thành.”

“Tô Thành?”

Lão nhân tỏ vẻ nghi ngờ, nói: “Nhắc đến cũng kỳ lạ, ta đã điều động ‘Thiên Cầu’ mang theo một Ân Long lân phiến đến khu vực Tô Thành tìm kiếm, nhưng đã hơn một tháng nó không liên lạc với ta, không phải đã xảy ra chuyện chứ?”

“Nó còn sống, có lẽ đã bị bắt.”

Người trẻ tuổi, đầu ngón tay khẽ gõ mặt bàn, “Ta đã phái ‘Cùng Kỳ’ đi thăm dò, lần cuối cùng Thiên Cầu xuất hiện là ở Trình gia Tô Thành, chỉ sợ nó phát hiện tung tích Ân Long Châu ở nơi đó nhưng đã bị bắt lại, lúc này nó đang ở Tô Thành.”

“Bị bắt...” Lão nhân khẽ nhíu mày, nói: “Chủ thượng, ngài đã quán đỉnh cho Thiên Cầu, với lực lượng của nó, đủ để so sánh với tu hành giả thiên quan thứ năm bình thường, dù là thần tiên lực địa vượt qua năm quan cũng rất khó bắt sống nó chứ?”

“Chỉ sợ là tiên nhân gian đã ra tay.”

Hành động dùng ngón tay gõ mặt bàn của người trẻ tuổi dừng lại, “Dù ta đã lưu lại lực lượng của ta ở trong cơ thể nó, nhưng ta cũng không thể liên lạc với nó, hình như bị ngăn cách.”

Hắn ta hơi híp mắt lại, “Chỉ dựa vào cấm pháp thể gian sẽ không làm được đến mức này, vì vậy... Tất nhiên là ‘Cửu Thiên Thần Cấm’ không

thuộc về nhân gian, hiểu Cửu Thiên Thần Cấm lại có thể thi triển, chỉ có thần tiên chuyên thế, vậy có lẽ là Nguyệt Thần “Tiêu Tuệ” kia.”

“Có lẽ... Ân Long Châu đang ở trong tay Tiêu Tuệ kia?” Lão nhân lo lắng nói: “Nếu đang ở trong tay Tiêu Tuệ kia, chủ thượng ngài có thể đối phó với nàng ta không?”

Người trẻ tuổi mặt không thay đổi nói: “‘Bãi Độ Nhân’ từng giao thủ với nàng ta, cảnh giới bản tôn của nàng ta, dù có thể thi triển Cửu Thiên Thần Cấm, cũng chỉ là thần tiên lục địa bình thường mà thôi, nhưng cảnh giới Đệ Nhị Nguyên Thần thật sự rất cao, ta chưa hẳn có thể giết được nàng ta.”

Hắn ta hơi dừng lại, nói: “Đương nhiên, cũng không cần thiết giao thủ với nàng ta ngay bây giờ, chuyện Thiên Cầu đi tìm kiếm bộ phận Ân Long Huyền Thế Trận, chỉ cần Thiên Cầu không chủ động nói ra, người khác cũng rất khó nghĩ đến Ân Long Huyền Thế Trận, hơn nữa cho dù Thiên Cầu bị bắt sống, nó cũng không dám phản bội ta, đi tìm Thiên Cầu, đưa nó về là đủ.”

“Không biết chủ thượng muốn phái ai đi?” Lão nhân hỏi.

“Để con ‘Tất Phương Điều’ mới tới đến Tô Thành xem tình hình trước đi.”

Người trẻ tuổi nói khẽ: “Ta đã đề bạt lực lượng cho Tất Phương, trong cơ thể Thiên Cầu cũng có lực lượng của ta, chỉ cần khoảng cách gần một chút, Tất Phương hoàn toàn có thể cảm nhận được vị trí của Thiên Cầu, sau khi để nó tìm được Thiên Cầu, đừng bứt dây động rừng vội, sau khi xác nhận vị trí không hề sai lầm lại nói.”

“Chủ thượng thật sự vẫn chú ý cẩn thận như trước đây.” Lão nhân thở dài nói.

“Có thể sử dụng đầu óc, vậy đừng lỗ mãng.” Người trẻ tuổi mỉm cười, lại cười như không cười nói: “Dù sao, ta cũng là ‘Độc Thư Nhân’.”

Chương 134: Khoảng cách tiếp xúc bằng không (1)

Trong quán cà phê yên tĩnh thoải mái.

Một thiếu nữ thanh tú mặc áo thun màu trắng rộng rãi và quần đùi ngồi trên chiếc bàn ở góc hẻo lánh, trong ngực ôm một con Pomeranian xinh xắn, ánh mắt vụng trộm quan sát từng đôi nam nữ đi vào trong quán cà phê.

Nơi này là quán cà phê tình nhân nổi tiếng, phần lớn khách hàng ra vào đều có đôi có cặp.

“Tiền bối đang nhìn cái gì thế?”

Phía đối diện thiếu nữ, một nữ tử xinh đẹp mặc áo cánh dơi màu nâu cùng quần dài màu xám trắng, dáng người cao gầy, khí chất cao nhã, hai chân bắt chéo ngồi dựa vào trên ghế, mỉm cười nhìn thiếu nữ đối diện.

Xà Tích Lộ hơi do dự, nhìn đám người xung quanh.

“Yên tâm nói đi, ta đã thiết lập kết giới, phạm nhân không nghe thấy chúng ta nói chuyện.” Tiêu Tuệ mỉm cười nói.

Lúc này Xà Tích Lộ mới vô cùng cẩn thận nói: “Cái kia... Linh lực thiên quan thứ nhất của ta, đã tích... Tích đầy, nhưng pháp thân đã thức tỉnh... Hơi không biết nên... Nên làm gì...”

“Vậy à.”

Tiêu Tuệ giật mình giật đầu, không hề cảm thấy kỳ lạ vì thiếu nữ trước mặt lại nói lắp.

Nàng đã sống không biết bao nhiêu năm, đã thấy rất nhiều việc, hơn nữa thiếu nữ ngoại ma chuyển thể trước mắt này, vừa nhìn đã là hai nhân cách hoặc là một thể song hồn, có hai loại tính cách cũng rất bình thường.”

“Người đang tu hành pháp thân Tây Vương Mẫu, thiên quan thứ nhất được gọi là ‘Nhân Duyên Vương Nữ’.”

Tiêu Tuệ mỉm cười giải thích: “Dựa theo ghi chép trên điển tịch, Tây Vương Mẫu từng là nữ nhi vương thất trong quốc gia cổ ở thời thượng cổ, lúc còn trẻ thường làm người tác hợp nhân duyên, nói một cách đơn giản, đó là làm việc như Nguyệt lão Hồng Nương, ở thời hiện đại chính là bà mối, trên cơ bản tu hành thiên quan thứ nhất rất đơn giản, người chỉ cần tác hợp cho các cặp tình nhân là được.”

Xà Tích Lộ hơi khó xử ôm chặt Pomeranian, hỏi: “Sao... Làm sao để tác hợp?”

Tiêu Tuệ ngạc nhiên, nói: “Chính là tạo ra cơ hội đó, thiên quan thứ nhất của pháp thân Tây Vương Mẫu, có lẽ sẽ cho người một chút pháp thuật nhỏ chứ? Nếu là ‘Nhân Duyên Vương Nữ’, tất nhiên sẽ có một vài pháp thuật liên quan đến tác hợp nhân duyên, có lẽ pháp thuật không có tên, nhưng người có thể xem tác dụng.”

Xà Tích Lộ cẩn thận nhớ lại một chút, nói: “Có một loại có thể là pháp thuật ẩn thân, có một loại... Ày, pháp thuật cảm giác mức độ tình cảm, có một loại pháp thuật dùng pháp lực làm dây đỏ kết nối cảm xúc, còn có một loại... Ày, pháp thuật này... Lại là pháp thuật dùng để phù phép trong mắt những người yêu nhau, chỉ cần tình cảm với nhau càng sâu sắc, hiệu quả điểm tô điểm lại càng mạnh mẽ, đây không phải là bộ lọc làm đẹp sao?”

“Đây không phải là thế à? Ta hẹn người gặp mặt ở quán cà phê tình nhân này, cũng vì mục đích đó.”

Tiêu Tuệ mỉm cười, rất hứng thú nói: “Trước tiên người có thể cảm giác xem những cặp nam nữ trong quán cà phê có tình cảm hay không, cảm thấy có hy vọng dùng pháp lực dây đỏ kết nối cảm xúc nam nữ, lại dùng bộ lọc làm đẹp để nam nữ nhìn đối phương càng vừa mắt hơn, cuối cùng dùng pháp thuật ẩn thân tạo ra một vài cơ hội, chẳng phải là được rồi sao?”

Xà Tích Lộ nghe xong, lập tức cảm thấy rất có lý, đôi mắt không nhịn được sáng rực lên.

“Ví dụ như hiện tại, người có thể nhìn xem có cặp nam nữ nào là tình nhân không, nếu có độ thiện cảm, người có thể ra tay.” Tiêu Tuệ mỉm cười nói.

“Được.” Xà Tích Lộ nhẹ gật đầu.

Tiêu Tuệ bê cà phê lên uống một ngụm, cười nói: “Lại nói, tốc độ tích lũy linh lực của người thật sự rất nhanh, lúc này mới được mấy ngày đã đầy.”

“Không, là Lâm Chỉ Thủy giúp ta.”

Xà Tích Lộ trả lời một câu, vận dụng pháp thuật tập trung ở đôi mắt, chậm rãi quan sát độ thiện cảm giữa những cặp nam nữ trong quán cà phê này.

“Đã đoán được.” Tiêu Tuệ khẽ gật đầu, không hề thấy ngạc nhiên.

Dù tu hành linh lực thiên quan thứ nhất, tu hành giả bình thường cần mười năm mới có thể hoàn thành, nhưng tư chất của Xà Tích Lộ bất phàm, một cao nhân như Lâm tiên bối tùy tiện bỏ ra chút sức lực nữa, sẽ rất nhẹ nhàng.

Xà Tích Lộ quan sát một lúc, lập tức khóa chặt một đôi cửa nam nữ liếc mắt đưa tình, nói: “Tiêu tử tử, vậy... Ta chờ một lúc lại bắt đầu.”

Tiêu Tuệ mỉm cười gậy đầu nói: “Ngươi làm việc của ngươi đi, đúng lúc ngày mai ta còn phải gặp một người, sẽ ở lại Tô Thành một ngày, ngươi có chuyện gì, cứ gọi ta là được.”

Lúc này, Pomeranian vốn đang ngoan ngoãn rúc trong ngực Xà Tích Lộ, dường như đã nhận ra điều gì đó, đột nhiên ngẩng cái đầu nhỏ lên, nhìn về phía cửa quán cà phê, lập tức vung vuốt chó nhỏ nhấc lên.

“Ngoan, đừng làm loạn.” Xà Tích Lộ vội vàng quan sát đôi tình nhân kia, xoa đầu của nó.

“Thiên Cầu nào dám làm loạn với ngươi?” U Thiên ở trong đầu nàng nói: “Có lẽ nó đã phát hiện ra điều gì đó, đợi ta thả ra linh giác cảm nhận một chút.”

Chương 135: Khoảng cách tiếp xúc bằng không (2)

Qua nửa ngày, U Thiên mới nói: “Không cảm nhận được điều gì hết, nhưng như vậy mới đáng nghi, dựa vào linh giác của ta, ngoại trừ mấy vị kia, cũng chỉ có ngoại ma nguy trang kỹ càng, ta mới không cảm nhận được, tám phần là ngoại ma... Đợi ta hỏi Thiên Cầu một chút.”

“Ngoại ma?” Xà Tích Lộ hơi giật mình.

Gần đây nàng cũng biết được một vài thường thức liên quan đến ngoại ma, ví dụ như ngoại ma có thể nguy trang ẩn nấp tuyệt đối cường đại, một khi nguy trang, dù là tiên nhân gian cũng không thể phát hiện, chỉ có người cao hơn cấp bậc của ngoại ma mới có thể nhìn ra.

Nàng và U Thiên đã chuyển thể thành người, đã mất đi ngoại ma chi lực, tất nhiên không được tính là ngoại ma.

Lúc này U Thiên truyền âm cho Thiên Cầu, hỏi: “Người cảm nhận được ngoại ma hả? Nếu đúng, gật đầu một cái.”

Thiên Cầu lập tức lè lưỡi, gật đầu.

“Ai bảo người lè lưỡi hả?” U Thiên tùy ý nói: “Người cảm nhận được ngoại ma có cấp độ thấp hơn người?”

Pomeranian tủi thân thu lại đầu lưỡi, lập tức hơi lắc lư đầu nhỏ một chút.

“Không phải?” U Thiên ngẫm nghĩ một chút, nói: “Đó chính là người gọi là ‘chủ thượng’? Người cảm nhận được lực lượng giống với chủ thượng kia sao?”

Pomeranian nhanh chóng nhẹ gật đầu.

“Thú vị, thật sự tìm đến cửa.” U Thiên cười nhạo một tiếng: “Xem ra muốn mang tiểu Thiên Cầu về, dù sao cũng phải nó đi ra ngoài tìm bộ phận Ân Long Huyền Thế Trận, trong cơ thể nó còn có một miếng long lân, biết đâu còn nghi ngờ nó tìm được Ân Long Châu?”

Trong khoảng thời này, dù tiểu Thiên Cầu không nói tiếng người, nhưng cũng có thể dùng vuốt chó để viết chữ.

“Vậy làm sao bây giờ?” Xà Tích Lộ hỏi.

“Cách tốt nhất, đương nhiên là dẫn bọn họ đến chỗ Lâm Chỉ Thủy.” U Thiên nói: “Thế nhưng... Có Tiêu Tuệ ở đây, chỉ cần đối phương không phải dị thú ngoại ma đệ nhất đẳng, nàng ta lại hiểu Cửu Thiên Thần Cầm,

muốn bắt sống dị thú ngoại ma đệ nhị đẳng như Thiên Cầu, cũng không khó.”

Lúc này, một đôi tình nhân đi vào từ bên ngoài quán cà phê.

Thiên Cầu không nhìn được ngược đầu lên nhìn sang.

U Thiên chú ý tới phản ứng của nó, cũng nhìn ra ngoài cửa, quan sát một chút đôi tình nhân vừa mới đi vào, truyền âm cho Thiên Cầu, hỏi: “Là người nào?”

Thiên Cầu vô cùng cẩn thận dùng móng vuốt, chỉ vào nữ sinh bên phải trong đôi tình nhân kia.

“Người nam bên trái thì sao?” U Thiên hỏi: “Là ngoại ma sao?”

Thiên Cầu nhẹ gật đầu.

“Cũng là thuộc hạ của chủ thượng kia sao?” U Thiên lại hỏi.

Thiên Cầu hơi do dự, lắc đầu.

“Ồ, ta đã hiểu, người nói là, nữ sinh bên phải kia là thuộc hạ của chủ thượng, trong cơ thể có lực lượng giống với người, còn người bên trái chỉ là ngoại ma đẳng cấp thấp hơn người, đúng không?” U Thiên gật mình nói.

Thiên Cầu lập tức gật đầu.

U Thiên suy nghĩ một chút, truyền âm cho Tiêu Tuệ nói: “Tiên nhân gian, chú ý đến cặp tình nhân vừa mới đi vào không? Nữ hài là thuộc hạ của ‘chủ thượng’ kia nguy trang, không rõ thực lực, không phải dị thú ngoại ma đệ nhất đẳng, là đệ nhị đẳng, còn nam nhiều nhất chỉ là một ngoại ma tam đẳng bình thường nguy trang.”

Tiêu Tuệ bình tĩnh bưng cà phê lên, không thay đổi sắc mặt quan sát một chút, cũng truyền âm nói: “Bản tôn của ta tu luyện đạo thống Thái m Thiên Uyên chưa được nhiều năm, so ra kém hơn nguyên thần thứ hai rất nhiều, lúc này nguyên thần thứ hai của ta đang tọa trấn Thanh Thành, không thể rời đi, nếu đối phương là ngoại ma đệ nhị đẳng, bản tôn của ta chỉ cần dùng Cửu Thiên Thần Cẩm chi pháp là có thể phong ấn, nhưng nếu là ngoại ma đệ nhất đẳng... Ta cũng không có cách nào.”

Cảnh giới bản tôn của nàng chỉ là cấp độ vượt qua năm quan, dù tinh thông Cửu Thiên Thần Cẩm chi pháp không thuộc về nhân gian, nhưng trở ngại cảnh giới và pháp lực, cũng chỉ có thể phát huy ra cấp độ vượt qua năm quan mà thôi.

Cho dù là ngoại ma đệ nhất đẳng bình thường, thực lực cũng gần bằng thần tiên lục địa vượt qua năm quan, tất nhiên nàng không phong ấn được, huống chi đối phương còn có thể từng được “chủ thượng” kia quán đỉnh, đề bạt lực lượng.

Nếu là ngoại ma đệ nhị đẳng, tối đa cũng là thực lực thiên quan thứ năm, cho dù chỉ là bản tôn của nàng, cũng có thể dùng Cửu Thiên Thần Cẩm để phong ấn.

“Đệ nhất đẳng hay đệ nhị đẳng, ta cũng không nhìn ra được.” U Thiên truyền âm nói: “Nhưng nếu ta có thể tiếp xúc với đối phương, ngược lại có thể phân biệt ra được.”

“Khoảng cách tiếp xúc thế nào?” Tiêu Tuệ hỏi.

“Khoảng cách bằng không, tiếp xúc đến làn da là được.” U Thiên truyền âm nói.

“Vậy ngươi thử một chút đi.” Tiêu Tuệ nói: “Ta sẽ nhìn ngươi, nếu là ngoại ma đệ nhị đẳng, ngươi trực tiếp truyền âm cho ta, ta có thể làm trận phong ấn nó, nếu là đệ nhất đẳng, vậy thì dẫn nó đến chỗ Lâm tiên bối, Lâm tiên bối nhất định có thể phong ấn nó.”

Chương 136: Chân ma ngoại đạo

Trong quán cà phê yên tĩnh, Xà Tích Lộ đứng dậy rời khỏi góc hẻo lánh trong cửa tiệm, ôm Pomeranian ở trong ngực đi đến nhà vệ sinh, lúc đi đến cửa phòng rửa tay, nàng ngồi xổm xuống đặt Pomeranian ở dưới đất, nói: “Người ở đây chờ ta một chút.”

Nàng lại xoa đầu Pomeranian một cái, liền xoay người đi vào phòng rửa tay.

Pomeranian đứng ngơ ngác tại chỗ một lúc, đột nhiên chạy như một làn khói đến phía trước bàn của cặp tình nhân kia, ngẩng đầu nhìn nữ sinh trong cặp tình nhân, đột nhiên nhảy lên mép ghế sofa mà nữ sinh kia đang ngồi.

“Ồ, con chó nhỏ thật đáng yêu.”

Muội tử có giá trị nhan sắc bình thường này thấy Pomeranian nhảy lên, không nhịn được vui mừng ôm lấy nó.

Đồng thời, một đạo truyền âm yêu dị ma thức vang lên trong lòng Pomeranian: “Thiên Cầu, chủ thượng để ta đến đưa người về nhưng không phải bây giờ, tạm thời người cứ kiên nhẫn chờ đợi.”

Pomeranian mong chờ nhìn nàng ta, đôi mắt như đang cầu xin.

Muội tử giá trị nhan sắc bình thường xoa đầu của nó, cười híp mắt nói: “Chủ nhân của người đâu?”

Truyền âm yêu dị ma thức kia lại nói: “Ta có thể nhìn ra được thiếu nữ vừa đi vào nhà vệ sinh, nàng ta mới chỉ có tu vi thiên quan thứ nhất mà thôi, nhưng ta lại không nhìn thấu được nữ nhân ngồi ở góc hẻo lánh kia, ít nhất nàng ta cũng là tu hành giả thiên quan thứ năm, nàng ta là ai? Chẳng lẽ nàng ta chính là tiên nhân gian đã phong ấn người sao?”

Pomeranian khẽ lắc đầu một cái.

Truyền âm yêu dị ma thức kia lại vang lên lần nữa: “Không phải thì tốt, tạm thời người cứ nguy trang, đừng chủ động đến gần ta, tránh để ta bị lộ, đợi ta bẩm báo chủ thượng, chủ thượng sẽ phái người đến cứu người.”

Lúc này, Xà Tích Lộ đi ra từ nhà vệ sinh, nhìn quanh một chút, hình như vừa mới phát hiện vị trí của Pomeranian, nói: “Tại sao người lại ở đây, nó... Không làm người bị thương chứ?”

Câu sau đó là nói với muội tử có giá trị nhan sắc bình thường,

“Nó đáng yêu như thế, sao lại làm người khác bị thương chứ?”

Muội tử giá trị nhan sắc bình thường lắc đầu, nói: “Đây là chó của người à? Ta thấy nó rất đáng yêu, liền ôm nó lên, thật xin lỗi.”

“Không phải, là người khác nhờ ta nuôi hộ.” Xà Tích Lộ rất tự nhiên đưa tay ra nhận lấy Pomeranian ở trong tay muôi tử có giá trị nhan sắc bình thường, đồng thời ngón tay cũng chạm vào làn da của đôi phương.

“Ha ha ha...”

Cùng lúc đó, U Thiên ở trong đầu của nàng nở nụ cười, nói: “Hóa ra là một con Tất Phương Điều, chỉ là dị thú ngoại ma đệ nhị đẳng mà thôi.”

Ngay sau đó, U Thiên trực tiếp truyền âm nguyên thần cho Tiêu Tuệ ngồi trong góc hẻo lánh cách đó không xa: “Là Tất Phương Điều, ta giúp ngươi trấn áp nàng ta, ngươi có thể ra tay, tốt nhất có thể phong cấm cả hai con ngoại ma này trong một lần.”

“Được, giao cho ta đi.” Tiêu Tuệ khẽ đáp lời.

U Thiên lại nói ở trong đầu Xà Tích Lộ: “Tiểu Xà, ngươi nhìn vào mắt nàng ta, để ta thả ra ma thức trấn áp nàng ta, tạo cơ hội cho Tiêu Tuệ.”

‘Ày... Ở ngay đây?’ Xà Tích Lộ giả vờ như đang an ủi con chó nhỏ, giật mình nói trong lòng: ‘Không phải ngươi nói, không thể bị phạm nhân nhìn thấy sao?’

U Thiên khẽ cười nói: “Yên tâm, phạm nhân vốn không nhìn thấy pháp lực, nhiều nhất chỉ nhìn thấy hiệu ứng pháp thuật, Tiêu Tuệ lại dùng Cửu Thiên Thần Cấm chi pháp không thuộc về nhân gian, dù thi triển ngay trước mặt người phạm, cũng không bị phát hiện.”

‘Ồ...’

Xà Tích Lộ trả lời ở trong lòng, lập tức ngược mắt nhìn về phía nữ sinh kia, khẽ gọi: “Này.”

“Làm sao... Hả?”

Nữ sinh kia quay sang nhìn, lại ngơ ngác, cả người đột nhiên cứng đờ.

Chỉ thấy trên khuôn mặt của thiếu nữ thanh tú trước mắt, trên làn da lại mơ hồ hiện ra một lớp xà lân màu đen, trong mắt trái cũng hiện ra màu xanh yếu ớt, như đôi mắt rắn lạnh như băng nhìn nàng ta chằm chằm.

Ngay thời khắc này, nàng ta như nhìn thấy một con cự mãng đáng sợ cả người phủ kín hắc sắc lân phiến ở trong đáy mắt của thiếu nữ trước mặt, đang xa xôi nhìn nàng ta chằm chằm, một luồng uy áp khủng khiếp bao phủ cả thể xác và tinh thần của nàng ta khiến nàng ta phải run rẩy, khiến nàng ta cảm nhận được sự sợ hãi từ bản năng của sinh mệnh.

Thoạt nhìn là một thiếu nữ tu hành giả nhỏ yếu, trong cơ thể lại cất giấu một ngoại ma đáng sợ như vậy?

Cho dù là vị “chủ thượng” đang ẩn nấp ở nhân gian, cũng chưa từng mang đến cho nàng ta cảm giác áp lực khủng bố và âm trầm như thế!

Cùng lúc đó –

Cách đó không xa, đột nhiên từng luồng ánh trắng mờ lung mà người phạm không thể nhìn thấy đang hội tụ kiềm nén cùng một chỗ, như từng cây đinh hư ảo đâm vào cơ thể của nàng ta, khiến cơ thể vốn đang muốn quỳ mọp xuống của nàng ta, lập tức bị giữ chặt lại.

Lực lượng ngoại ma vừa mới được tăng lên cách đây không lâu, cũng hoàn toàn bị trấn áp phong ấn, không còn cách nào chuyển động được nữa.

Thậm chí, ngay cả động đậy một chút cũng không được.

Một chùm ánh sáng biến thành cây đinh trong số đó cũng bay về phía nam sinh đối diện nữ sinh kia, trong chớp mắt chui vào trong cơ thể của nó, đồng thời cũng phong ấn giam cầm lại.

Lân phiến trên mặt Xà Tích Lộ lập tức biến mất không còn chút dấu vết nào.

Các phạm nhân xung quanh không hề phát hiện, hai nam sĩ lặng lẽ đánh giá Xà Tích Lộ ở gần đó, cũng không phát hiện ra bất kì điều khác lạ nào.

“Đã xong.” U Thiên thần nhiên nói: “Đi thôi, việc còn lại cứ giao cho Tiêu Tuệ là được.”

“Đơn giản như vậy?” Xà Tích Lộ ngạc nhiên.

“Dù sao cũng là tiên nhân gian, lại hiểu Cửu Thiên Thần Cấm, còn không làm được chút chuyện nhỏ này, cũng xứng làm tiên nhân gian sao?” U Thiên tùy ý nói.

Cách đó không xa, Tiêu Tuệ đứng lên từ chỗ ngồi trong góc hẻo lánh, đầu ngón tay nhẹ nhàng động đậy, từng sợi tơ vô hình lập tức lan ra, hai ngoại ma một nam một nữ kia như con rối bị sợi tơ kéo đứng lên, sai bước đi theo nàng rời khỏi quán cà phê.

Xà Tích Lộ vội vàng đuổi theo, rời khỏi quán cà phê.

Mấy người đi xuyên qua con đường thật dài, chỉ chốc lát sau, đã đi tới một nơi ít người qua lại gần Lạn Vĩ lâu.

Tiêu Tuệ tiện tay bố trí một đạo ảo thuật cấm chế, đề phòng bị phạm nhân làm phiền, ngay sau đó lại nhìn hai người kia, thu lại sợi tơ pháp lực khô lồi chi thuật.

Hai người kia lập tức quỳ bịch xuống đất, run lẩy bẩy nhìn Xà Tích Lộ, so với tiên nhân gian kia, bọn họ càng sợ ngoại ma đẳng cấp cao hơn.

Ví dụ như vị chủ thượng kia.

Thoạt nhìn thiếu nữ trước mắt như một tu hành giả, trong cơ thể lại ẩn chứa một con ngoại ma còn đáng sợ hơn cả chủ thượng.

Kể cả ngoại ma bị tu hành giả giết chết, dù bị diệt đi nguyên linh, cũng sẽ quay lại vòng tay của đại ý thức ngoại ma, cái giá phải trả cũng như bị phạm nhân phát hiện, chỉ mất đi sự tự do mà thôi.

Nhưng nếu bị ngoại ma đẳng cấp cao cắn nuốt nguyên linh, vậy sẽ hoàn toàn biến mất.

Bây giờ, cuối cùng bọn họ đã hiểu rõ, vì sao Thiên Cầu dám phản bội chủ thượng, hóa ra gặp phải một chủ nhân càng khó dây vào càng kinh khủng hơn!

“Mồm miệng của đám ngoại ma này khá cứng rắn, ta cũng không cạy ra được, người đến đi.” Tiêu Tuệ mỉm cười nói.

U Thiên khẽ hừ một tiếng, lập tức truyền âm nguyên thần cho hai người kia, thần nhiên nói: “Nói đi, chủ thượng của các người, phái các người đến làm gì?”

Trong hai người này, ngoại ma dáng vẻ nam tử quý trên mặt đất, cố nén cảm giác sợ hãi, run rẩy nói: “Ta chỉ là thành viên vòng ngoài của ‘Thư Các’, không biết rõ mệnh lệnh của chủ thượng, chỉ nhận lệnh phối hợp với Tất Phương mà thôi.”

“Thư Các?” Tiêu Tuệ tỏ vẻ ngạc nhiên.

U Thiên cười nhạt: “Nghe tên thế này là biết, tám phần tên chủ thượng kia là chân ma ngoại đạo mấy nghề nghiệp giảng kinh nhân, đọc thư nhân, truyền đạo nhân đi.”

“Người? Nghề nghiệp? Chân ma ngoại đạo?” Xà Tích Lộ ngạc nhiên.

“Tiểu Xà không biết sao?”

Tiêu Tuệ giải thích: “Tu hành giả năm đạo thiên quan đều dẫn tới ngoại ma có hình thái dị thú, còn thần tiên lục địa vượt qua năm quan khi dẫn tới ngoại ma giáng lâm, sẽ là chân ma ngoại đạo hình người bẩm sinh, mỗi người bọn họ đều rất đáng sợ, nhưng lại có nghề nghiệp hoặc là công việc đặc biệt như phạm nhân, thật ra cũng hơi giống pháp thân chi đạo, ví dụ như người là Nhân Duyên Vương Nữ, thật ra cũng giống với nghề nghiệp Hồng Nương này.”

Xà Tích Lộ cái hiểu cái không gật đầu.

“Trước đừng nói nhiều như vậy.”

U Thiên truyền âm cho ngoại ma “Tất Phương” dáng vẻ nữ sinh, lạnh lùng hỏi: “Nói một chút đi, người hiểu rõ chủ thượng cùng thế lực ‘Thư Các’ đó bao nhiêu? Nếu không đủ nhiều, ta sẽ diệt nguyên linh của người ngay tại chỗ, khiến người không có cơ hội quay về.”

Ngoại ma “Tất Phương” dáng vẻ nữ kinh kia giật mình, vẻ mặt sợ hãi co rụt về phía sau, lập tức run giọng nói: “Bẩm đại nhân, chủ thượng là chân ma ngoại đạo ‘Độc Thư Nhân’.”

Chương 137: Chim hoàng yến (1)

“Độc Thư Nhân?”

Tiêu Tuệ nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Thiên giới cũng từng xuất hiện chân ma ngoại đạo ‘Độc Thư Nhân’ này, am hiểu học tập pháp thuật của tu hành giả, khá khó đối phó.”

“Ngoại ma, cũng có thể... Học tập pháp thuật của tu hành giả?” Xà Tích Lộ nghi ngờ nói.

“Người phải biết một điều, tu hành giả không dám trực tiếp hấp thu linh khí thiên địa, là vì giữa thiên địa ẩn chứa đại ý thức ngoại ma, vì vậy tu hành giả chỉ có thể thông qua pháp thân luyện hóa.”

U Thiên trực tiếp giải thích: “Còn chân ma ngoại đạo, bản sinh là hình người, lại có thể thông qua việc lặp lại nghề nghiệp của bọn họ, để hấp thu linh khí thiên địa, cũng như luyện khí sĩ thời thượng cổ, tất nhiên cũng có thể tu luyện điển tịch thượng cổ, hơn nữa càng ngày càng cường đại, thậm chí chân ma ngoại đạo đứng đầu còn gần bằng thiên tiên trên thiên giới, cũng được gọi là đại la kim tiên.”

Xà Tích Lộ gật đầu.

Ý là, chỉ cần độc thư nhân kia đọc nhiều sách, thì có thể tu luyện giống như luyện khí sĩ thượng cổ?

“Nếu là chân ma ngoại đạo đứng đầu, vậy dù nguyên thân thứ hai của ta có đến đây, e rằng cũng không ngăn được.”

Tiêu Tuệ khẽ thở dài: “Mặc dù có Lâm tiên bồi chỉ điểm, để nguyên thân thứ hai của ta viên mãn sinh tử luân chuyển chi đạo, cảnh giới bắt kịp đại la kim tiên, nhưng pháp lực chỉ đến cấp độ bán tiên, nhiều nhất chỉ có thể đối phó với chân tiên bình thường ở thiên giới.”

“Vậy cũng không cần lo lắng.” U Thiên nói: “Nhìn bản chất lực lượng của chủ thượng này, tuy mạnh hơn chân ma ngoại đạo bình thường, nhưng tối đa cũng chỉ so sánh được với chân tiên bình thường trên thiên giới thôi.”

Tiêu Tuệ thở phào nhẹ nhõm, nói: “Vậy thì tốt, nếu là loại chân ma ngoại đạo đáng sợ nhất, e rằng phải là đại la kim tiên chân chính mới có thể trấn áp, còn ở thế gian... Cũng chỉ Lâm tiên bồi mới có thể đối phó được.”

U Thiên lại không nói gì.

Lấy pháp lực bán tiên đối phó với chân ma ngoại đạo gần đến cấp độ đại la kim tiên?

Quá khó khăn.

Vậy phải có cảnh giới cực cao mới được, cho dù mười mấy người cảnh giới viên mãn đại đạo kết hợp lại, cũng chưa chắc có thể trấn áp được chân ma ngoại đạo kinh khủng như thế.

“Nhưng cũng không cần phải lo lắng, loại chân ma ngoại đạo này gần như đều ở thiên giới, không có khả năng xuất hiện ở nhân gian.”

U Thiên thuận miệng nói một câu, lại tiếp tục truyền âm cho “Tất Phương Điều” dáng vẻ nữ sinh kia, nói: “Thư Các có bao nhiêu thành viên?”

“Điều này.” “Tất Phương Điều” dáng vẻ nữ sinh kia quỳ trên mặt đất, hơi bối rối sợ hãi nói: “Đại nhân, ta mới gia nhập vào Thư Các không lâu, ta cũng không rõ lắm, nhưng người liên hệ với ta là một con ‘Thao Thiết’, ngoài ra ta biết được còn có mấy ngoại ma tự do cùng cấp độ với ta, ta chỉ là tầng dưới chót ở trong Thư Các mà thôi.”

“Tầng dưới chót?” U Thiên nói khẽ: “Xem ra ít nhất phải là ngoại ma tự do đệ nhị đẳng, mới có tư cách tiến vào Thư Các.”

Tiêu Tuệ hơi nhíu mày.

Tu hành giả khiến ngoại ma giáng lâm, một khi giết chết tu hành giả, thì có thể thu hoạch được bản thân, trở thành ngoại ma tự do.

Dù có rất ít tu hành giả bị phạm nhân phát hiện, nhưng qua nhiều năm như thế, những ngoại ma tự do ẩn nấp ở nhân gian cũng không phải là số lượng nhỏ, đệ ngũ đẳng đến đệ nhất đẳng, thậm chí chân ma ngoại đạo cũng có cả, còn có một vài ngoại ma khác đang âm thầm thúc đẩy, thiết lập cạm bẫy dụ tu hành giả bị phạm nhân phát hiện, để càng nhiều ngoại ma giáng lâm xuống nhân gian.

Những ngoại ma có trí tuệ này, tất nhiên sẽ áp ủ hình thành một thế lực.

Chân ma ngoại đạo “Độc Thư Nhân” này là lãnh tụ của Thư Các, ngay cả nhân viên cấp cơ sở cũng là ngoại ma đệ nhị đẳng, một khi quán đỉnh đề bạt lực lượng, cũng đủ để sánh với cao nhân tu hành thiên quan thứ năm.

Có thể biết được nó mạnh đến mức nào.

Tuyệt đối không kém hơn bất kỳ đạo thống nào của nhân gian, thậm chí còn hơn!

“Chủ thượng kia ở đâu? Vì sao lại sưu tập bộ phận Ân Long Huyền Thế Trận?” U Thiên thản nhiên hỏi.

“Lúc đầu ta gặp chủ thượng ở Phúc Thành, sau khi hấn quán đỉnh cho ta, để ta lưu lại phương thức liên lạc của Thao Thiết liền rời đi, ta cũng chưa gặp lại chủ thượng.”

“Tất Phương Điều” dáng vẻ nữ sinh kia nghiêm túc nói: “Về phần Ân Long Huyền Thế Trận... Ta cũng không biết, chủ thượng chỉ để ta tới tìm Thiên Cầu, hơn nữa dặn ta đừng bứt dây động rừng, chờ sau khi xác nhận chắc chắn lại bẩm báo với chủ thượng.”

Tiêu Tuệ lạnh lùng nói: “Đúng là Độc Thư Nhân, thật sự xảo trá.”

“Nói hết những tin tức mà người biết về mấy thành viên Thư Các đi.” U Thiên thảo nhiên nói.

“Vâng.”

“Tất Phương Điều” dáng vẻ nữ sinh kia run rẩy gật đầu, lập tức kể rõ ràng tất cả những việc mình biết được.

Chương 138: Chim hoàng yến (2)

Tiêu Tuệ yên lặng nhớ kỹ, lập tức nói: “Đợi lát nữa ta sẽ phái người đi thăm dò, mặc dù chỉ là mấy thành viên tầng dưới chót của Thư Các, nhưng cũng khá tốt.”

Dù sao cũng là ngoại ma tự do có thể so với cao nhân thiên quan thứ năm, nếu có thể diệt trừ, cũng được coi là thu hoạch rất lớn.

Ngay cả Tô Thành lớn như vậy, cũng không có nhiều cao nhân thiên quan thứ năm.

“Máu chốt nhất, vẫn phải nghĩ xem nên đối phó với chủ thượng kia như thế nào.”

Tiêu Tuệ hơi cau mày nói: “Nguyên thần thứ hai của ta không thể rời khỏi Thanh Thành, dù mời mấy vị thần tiên lục địa vượt qua năm quan giúp ta trấn thủ Thanh Thành, muốn nguyên thần thứ hai của ta trấn áp chủ thượng kia cũng hơi khó khăn, dù có thể được, cũng không biết phải tồn bao lâu.”

U Thiên lại truyền âm nguyên thần nói: “Nếu Lâm Chỉ Thủy chịu ra tay trấn áp chủ thượng kia, có lẽ dễ như trở bàn tay.”

“Tiền đề cũng phải là chủ thượng kia xuất hiện mới được.”

Tiêu Tuệ nhẹ nhàng lắc đầu, suy nghĩ một chút, nói: “Thế nhưng, chủ thượng kia đã muốn Ân Long Châu, vậy sẽ không thoát ải của Lâm tiên bối, trong ván cờ này, ngược lại cũng không cần lo lắng quá mức, chỉ cần có thể dụ chủ thượng kia đến đây là được.”

U Thiên đột nhiên nói: “Vậy đưa Tất Phương Điều này đến chỗ Lâm Chỉ Thủy đi, để con chim này bám bó với chủ thượng, nói đã tìm được Ân Long Châu, dụ hắn đến đây, sao nào?”

“Ý tưởng này khá tốt.”

Tiêu Tuệ không nhìn được khẽ cười, nói: “E rằng chân ma ngoại đạo kia cũng không ngờ, thế gian còn có đại năng chuyển thế như Lâm tiên bối, nếu hắn dám đi tìm Ân Long Châu, vậy cũng chỉ có một con đường chết.”

Dù lúc nàng biết có một thế lực ngoại ma mạnh mẽ như “Thư Các” cũng hơi hoảng sợ, nhưng nghĩ đến nhân gian còn có Lâm tiên bối lại yên tâm hơn.

Ngay cả Tây Vương Mẫu cao cao tại thượng cũng phải nể mặt đại năng chuyển thế, cho dù là chân ma ngoại đạo, cũng có thể gây ra gợn sóng gì?

“Trước kia người liên hệ với Thư Các thế nào, bây giờ bắt đầu đi.”

Lúc này U Thiên truyền âm cho Tất Phương Điều, nói: “Cứ nói, người đã phát hiện Thiên Cầu, cũng tìm được Ân Long Châu, nhưng có cao nhân tu hành giả đang tìm kiếm người, vì vậy phải tốn một khoảng thời gian để quay về, đừng có nói nhiều lời.”

“Tất Phương Điều” dáng vẻ nữ sinh kia vội vàng lấy điện thoại ở trong túi ra, nói: “Lúc trước ta vẫn dùng ám ngữ liên lạc với ‘Thao Thiết’ thuộc hạ đặc lực nhất dưới trướng chủ thượng.”

Đợi nàng ta gửi tin nhắn xong, U Thiên liền nói: “Được, chỉ chờ con cá cắn câu thôi, người theo ta đi gặp Lâm Chi Thủy đi.”

“Chờ chút.”

Tiêu Tuệ lại mở miệng, lắc đầu nói: “Lâm tiên bối cũng không thích hỗn loạn, để Tất Phương Điều này giữ dáng vẻ một người sống sờ sờ đi gặp Lâm tiên bối, vậy chẳng phải chúng ta đang để Lâm tiên bối giúp đỡ trông coi phạm nhân sao? Khó tránh khỏi quá không tôn trọng.”

U Thiên ngạc nhiên, hỏi: “Cần vậy không?”

“Đối với đại năng như Lâm tiên bối, tôn kính thế nào cũng không đủ.” Tiêu Tuệ nghiêm nghị nói: “Chúng ta không đủ năng lực, còn phải làm phiền Lâm tiên bối giúp đỡ đã không tốt, còn để một người sống sờ sờ làm phiền Lâm tiên bối, vậy thật sự hơi quá đáng.”

“Vậy để nàng ta biến thành vẹt?” U Thiên nói: “Dù sao nàng ta cũng là con chim.”

“Vẹt quá ồn ào, Lâm tiên bối thích yên tĩnh, không phù hợp lắm.” Tiêu Tuệ suy nghĩ một chút, nói: “Cứ để nàng ta biến thành chim hoàng yến đi.”

“Vậy còn phải đi mua lồng.”

U Thiên mỉm cười, lập tức truyền âm cho Tất Phương Điều dáng vẻ nữ sinh kia: “Người biến thành chim hoàng yến đi.”

Tiêu Tuệ cũng vung tay lên, rút từng cây đinh dài ánh trắng ra khỏi cơ thể Tất Phương Điều dáng vẻ nữ sinh kia, tạm thời thả lỏng một phần phong ấn.

Tất Phương Điều cũng không dám chống cự, chỉ thấy ánh sáng màu lam tối vỡ tung, trên mặt đất xuất hiện một con chim hoàng yến xinh xắn lung linh, chỉ thấy nó vỗ cánh, phát ra tiếng hót du dương dễ nghe như đang nịnh nọt.

“Khá tốt, đợi chút nữa lại mua một chiếc lồng, treo trong cửa tiệm tranh chữ của Lâm tiên bối, cũng coi như thêm chút vẻ lịch sự tao nhã.”

Tiêu Tuệ mỉm cười, lập tức liếc mắt nhìn ngoại ma còn lại đang run lẩy bẩy, vung tay lên, chỉ thấy một ánh trắng mờ lung bay ra, ngoại ma kia và

cả nguyên linh đều tan thành mây khói.

“Đi thôi.”

...

Vào lúc này, trên không trung vạn mét, một con chim ưng mọc ra sừng hươu thật dài đang xoay quanh trong đám mây, đôi mắt sắc bén màu đỏ tươi nhìn chằm chằm kết giới huyền thuật không thể nào nhìn xuyên qua được ở phía dưới.

Đội kết giới huyền thuật biến mất, sau khi thấy chỉ có hai nữ tử và một con chim hoàng yến bay múa, con chim ưng mọc sừng đột nhiên phát ra một tràng tiếng kêu như hài nhi khóc nỉ non, lập tức sải rộng cánh chim vỗ đập, xé gió bay đi.

Chương 139: Cá cắn môi (1)

Đại học Thanh Thành.

Ánh nắng giữa trưa xuyên qua cửa sổ thủy tinh rộng lớn, chiếu vào trong thư viện yên ắng.

Ở góc hẻo lánh, người trẻ tuổi thanh tú cầm quyển sách yên lặng ngồi ở sau bàn, vô cùng nghiêm túc đọc sách, một lượng lớn linh khí thiên địa như dòng sông liên tục không ngừng tập trung vào cơ thể của hắn ta, khiến ma thân của hắn ta càng thêm cường đại.

Lão đầu khô gầy lưng còng kia cung kính đứng trước mặt người trẻ tuổi, nói khẽ: “Chủ thượng, ngay vừa rồi, Tất Phương Điều và Cổ Điều đều liên lạc với ta.”

“Đều?” Động tác lật sách của người trẻ tuổi hơi khựng lại.

“Tất Phương Điều gửi tin nhắn cho ta trước, nói đã phát hiện Thiên Cầu, cũng tìm được Ân Long Châu, nhưng có cao nhân tu hành đang tìm kiếm nó, vì vậy cần một khoảng thời gian mới có thể quay về.” Lão nhân khô gầy lưng còng nói.

Người trẻ tuổi cũng không tỏ ra vui mừng, chỉ bình tĩnh hỏi: “Cổ Điều thì sao?”

Lão nhân chậm rãi nói: “Ngay sau đó Cổ Điều cũng gửi tin nhắn cho ta, nói tận mặt nhìn thấy Tất Phương Điều không hề chống cự bị hai tu hành giả đưa vào kết giới, lúc đi ra Tất Phương Điều đã biến thành một con chim hoàng yến, có lẽ đã trúng Cửu Thiên Thần Cấm.”

Người trẻ tuổi không nói gì, chỉ hơi nhắm mắt lại, lấy ma thức cảm ứng lực lượng hắn ta để lại trong cơ thể Tất Phương Điều ở phương xa.

Qua nửa ngày, hắn ta mở mắt ra, lạnh lùng nói: “Không sai, đúng là bị ngăn cách, chắc chắn là Cửu Thiên Thần Cấm, xem ra tin tức của Tất Phương Điều là giả.”

Lão nhân lại nghi ngờ nói: “Thế nhưng, thuộc hạ thấy hơi khó hiểu, ám ngữ do Tất Phương Điều gửi tới không hề sai, dù tu hành giả cầm điện thoại của nàng ta, Tất Phương Điều cũng không thể nói ám ngữ cho tu hành giả, sao tu hành giả lại biết ám ngữ?”

“Điều này còn khó hiểu sao?”

Người trẻ tuổi lạnh nhạt nói: “Tin tức kia là do Tất Phương Điều gửi đi, nàng ta đã phản bội ta.”

“Điều này... Sao có thể?” Lão nhân không nhìn được nói: “Sao ngoại ma lại nương nhờ vào tu hành giả? Bị tu hành giả giết đi, ít nhất còn có thể quay về vòng tay của ‘nó’, nhưng dám phản bội ngài, mặc dù có Cửu Thiên Thần Cầm, lúc nghênh đón đại nạn vẫn bị lực lượng của ngài cắn nuốt nguyên linh, hoàn toàn hóa thành hư vô, sao nó dám phản bội?”

Người trẻ tuổi đặt quyển sách xuống, nói khẽ: “Nó dám phản bội ta, tất nhiên chỉ có thể vì xuất hiện người cũng có thể cắn nuốt nguyên linh của nó, khiến nó chết càng nhanh hơn...”

Lão nhân lập tức hiểu ra: “Ngài nói là?”

“Không ngờ nhân gian thật sự có chân ma ngoại đạo chuyên thế, còn gia nhập vào tu hành giả?” Người trẻ tuổi hơi híp mắt lại, đầu ngón tay gõ nhẹ xuống mặt bàn, “Nhìn như vậy, không chỉ Tất Phương Điều, có lẽ Thiên Cầu cũng đã phản bội ta.”

“Điều này... Chẳng phải đang nói, tiên nhân gian kia cũng biết việc Ân Long Huyền Thế Trận?” Lão nhân căng thẳng nói.

“Biết thì biết đi, dù sao cũng chỉ thiếu một viên Ân Long Châu mà thôi.”

Người trẻ tuổi bình tĩnh nói: “Bản tôn của nàng ta cũng chỉ đến cấp độ thần tiên lục địa, chỉ cần ta tự đến đó, nàng ta cũng không giữ được viên Ân Long Châu kia, nếu nàng ta dám đưa Ân Long Châu đến phong ấn chi địa của Thanh Thành, để nguyên thân thứ hai của nàng ta giữ Ân Long Châu, lại càng hợp ý của ta, phong ấn đại trận của Thanh Thành gặp được Ân Long Châu chắc chắn sẽ yếu bớt, sao nàng ta dám làm như thế?”

“Chủ thượng muốn tự mình ra tay?” Lão nhân giật mình hỏi.

“Không sao, Thiên Cầu và Tất Phương Điều cũng không hiểu rõ thực lực thật sự của ‘Thư Các’.” Người trẻ tuổi nói: “Chỉ cần nguyên thân thứ hai của nàng ta không rời đi được, dựa vào bản tôn của nàng ta, nhiều nhất chỉ mời được mấy vị thần tiên lục địa mà thôi, huống chi... Trong thiên hạ cũng không có mấy vị thần tiên lục địa dám tự ý rời khỏi nơi đang trấn thủ.”

Lão nhân nhẹ nhàng gật đầu. “Chủ thượng ngài tự mình ra tay, cho dù là mấy vị thần tiên lục địa hợp lại cũng không ngăn được ngài.”

“Nếu có một lượng lớn tu hành giả hợp lại bày trận, ta cũng không có cách nào.”

Người trẻ tuổi khẽ cười một tiếng, nói: “Nhưng bọn họ căn bản không biết Ân Long Huyền Thế Trận có tác dụng gì, chỉ căn cứ vào suy nghĩ ‘ngăn cản ngoại ma không hề sai’ mà thôi, sao có thể liều mạng hết sức như vậy?”

Lão nhân vuốt cằm nói: “Chủ thượng định làm gì?”

Người trẻ tuổi suy nghĩ một lúc, nói: “Người đang giữ Ân Long Châu, chính là tiên nhân gian kia hoặc là phản đồ ngoại ma chuyên thể kia, nếu giấu Ân Long Châu ở chỗ của nó lại càng tốt hơn, ta mời ‘Toán Mệnh Nhân’ tính toán là biết rõ, vì vậy chỉ cần tìm tiên nhân gia và ngoại ma chuyên thể kia là đủ.”

Chương 140: Cá cắn mồi (2)

Hắn ta hơi dừng lại, đắn đo: “Ngươi, Quỷ Ngưu và Cùng Kỳ, ba người các ngươi cùng đi tìm Thiên Cầu, cho dù gặp được tiên nhân gian hoặc là thần tiên lục địa, ba người các ngươi hợp lại cũng đủ để đối phó, sau đó ta sẽ đi mời Bối Độ Nhân đến Thanh Thành làm khách, để nguyên thần thứ hai của tiên nhân gian kia không dám rời Thanh Thành nửa bước, về phần ta... Cứ đi tìm Tất Phương Điều đi, khả năng Ân Long Châu ở chỗ Tất Phương Điều khá lớn, nếu không ở đó, ta sẽ tụ họp với các ngươi.”

“Vì sao khả năng ở bên Tất Phương Điều lại lớn hơn?” Lão nhân nghi ngờ nói.

Người trẻ tuổi tùy ý nói: “Tiên nhân gian kia đã cố ý để Tất Phương Điều truyền tin cho ta, nói tìm được Ân Long Châu, tất nhiên đã sớm đề phòng không sợ bị ta cướp đi, hoặc là tiên nhân gian kia điều khiển đại trận, hoặc là mời thần tiên lục địa hợp lại điều khiển đại trận, nhưng... Chỉ dựa vào bọn họ cũng không làm gì được, ta đi thử là biết.”

Lão nhân cũng không nói gì.

Lão biết vị chủ thượng này của mình có thực lực mạnh, dù thật sự là thần tiên thiên giới cũng không làm gì được, thần tiên lục địa thế gian hợp lại có thể làm gì?

Huống chi, chủ thượng đã tu luyện quyền điển tịch thượng cổ kia, cho dù thật sự chẳng may xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng không sao...

“Lấy mồi câu cá, vậy cũng phải có thể câu được mới được, nếu cá cắn mồi để lừa thì sao?”

Người trẻ tuổi chậm rãi đứng lên, đặt quyển sách trên tay xuống bàn, thản nhiên nói: “Bọn họ đã coi ta là cá lớn, vậy Thư Các của ta phải khuấy đảo long trời lở đất, ta cũng muốn xem thử... Là cá chết, hay là lưới rách?”

...

...

Cửa tiệm tranh chữ đã đóng cửa từ sớm, cơn gió nhẹ thổi ra từ máy điều hòa khiến trong phòng rất mát mẻ.

Lâm Chỉ Thủy đứng sau bàn đọc sách, nhàm chán vẽ tranh sơn thủy, đáng tiếc trình độ vẫn còn chưa đủ, cho dù dùng chiếc bút lông yêu quý, tiêu chuẩn vẫn không bắt kịp thư pháp của hắn, cảm giác còn thiếu chút ý cảnh, vẫn nên luyện thêm một khoảng thời gian.

Lúc này, ngoài phòng đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Lâm Chỉ Thủy đi ra mở cửa nhìn, phát hiện Tiểu Xà nhà mình đang đứng ở cửa, không nhìn được mỉm cười kéo nàg vào nhà. “Ồ, sao nàg lại đến đây.”

Lúc đang nói chuyện, hấn nhìn thoáng qua thứ Tiểu Xà đang cầm trong tay.

Một chiếc lồng chim màu trắng hình dáng đèn lồng, có thể nhìn thấy một con chim hoàng yến nhỏ nhắn xinh đẹp ở trong lồng, hình như cảm nhận được ánh mắt của hấn, chim hoàng yến ngẩng đầu nhìn về phía hấn, lại còn nghiêng đầu, dáng vẻ hơi nghi ngờ.

Gần đây động vật nhỏ thật sự rất có linh tinh, có nên quay lại đăng lên Tiktok không?

Lâm Chỉ Thủy tiện tay đóng cửa lại, đề phòng hơi lạnh thoát ra ngoài, lập tức liếc mắt nhìn chim hoàng yến, hỏi: “Đây là tặng ta sao?”

“Ừm...”

Xà Tích Lộ dùng tay còn lại ôm Pomeranian đáng yêu, nhẹ gật đầu, lấp bắp nói: “Là Tiêu Tuệ, đề... Đề ta mang đến cho chàng, nàg ta còn nói, con chó nhỏ kia... Chủ nhân cũ sẽ đến tìm... Tìm chàng, chàng... Chàng cẩn thận.”

‘Chủ nhân cũ của con chó nhỏ muốn tìm ta?’

Lâm Chỉ Thủy ngạc nhiên, cũng không quan tâm vì sao Tiêu Tuệ lại tặng chim hoàng yến cho hấn, chỉ giật mình hỏi: “Xem ra các nàg đều biết chủ nhân con chó là ai?”

Xà Tích Lộ nhẹ gật đầu, nói: “Là Độc... Độc Thư Nhân.”

Độc Thư Nhân? Là học sinh sao?

Lâm Chỉ Thủy thầm lẩm bẩm, gần đây hấn thường xuyên ở trong nhà học thuộc cổ văn, có lẽ đã lây bệnh cho Xà Tích Lộ, còn Độc Thư Nhân đấy, đương nhiên cũng có thể là vì người ta rất thích đọc sách?

Nếu biết đối phương là học sinh, vậy thì dễ làm, mọi người đều nói lý lẽ.

Thế nhưng...

Lâm Chỉ Thủy nhìn thoáng qua con chó nhỏ được Xà Tích Lộ ôm lấy, nói: “Nàg thích con chó nhỏ này sao?”

Xà Tích Lộ ngẩn ngơ, nhẹ gật đầu.

“Được, ta đã biết.” Lâm Chỉ Thủy xoa đầu nàg, nói: “Không muốn để nó rời khỏi nàg, trước khi chủ nhân của con chó này đến, nàg đưa nó về đi, cứ giao Độc Thư Nhân kia cho ta.”

Vốn hấn còn muốn dùng con chó này để đổi chút tiền thù lao, nhưng Tiểu Xà nhà mình đã thích như vậy, vẫn nên nói chuyện với chủ nhân của con chó, xem có thể mua lại không.

“Chàng... Được không?” Xà Tích Lộ hơi lo lắng.

“Đương nhiên, chỉ là việc nhỏ thôi.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười nói: “Cứ giao chút chuyện nhỏ này cho ta, ta đảm bảo chủ nhân con chó không có cơ hội đi tìm nàng.”

Vì Tiểu Xà nhà mình, cùng lắm mất chút máu là được.

Lúc này Xà Tích Lộ mới nhẹ gật đầu.

“Ngươi yên tâm đi.” U Thiên ở trong đầu nàng tức giận nói: “Độc Thư Nhân kia chỉ là chân ma ngoại đạo hơi tài giỏi chút mà thôi, chỉ cần hấn dám bước vào căn phòng này của Lâm Chỉ Thủy, vậy chắc chắn phải chết, còn cần ngươi lo lắng? Yên tâm giao cho hấn là được.”

Chương 141: Lục Thanh Phong

“Cứ treo chim hoàng yến ở đó đi.”

Lâm Chỉ Thủy chỉ thanh ngang trước cửa sổ, tùy ý nói: “Đúng lúc hơi nhàn chán, để nó chơi đùa với ta cũng khá tốt.”

Vị đại minh tinh Tiêu Tuệ này cũng rất biết quan tâm, còn biết tặng cho hắn một con chim hoàng yến.

Thế nhưng... Loại chuyện đùa chim này, không phải người già mới có thời gian rảnh rỗi làm việc này sao?

Xem ra Tiêu Tuệ thật sự coi hắn là cao nhân ẩn sĩ, e rằng đã tưởng hắn không thích hưởng thụ sự xa hoa của thế tục, chỉ thích ung dung thoải mái gần với thiên nhiên?

Cũng tốt.

Sau này lại có khách tới, nhìn thấy trong phòng nuôi một con chim hoàng yến xinh đẹp như vậy, có lẽ sẽ tự nhiên cho rằng hắn là một văn nhân nhã sĩ.

Chỉ tiếc, gần đây không có vị khách nào, có nên để mấy vị khách giúp đỡ tuyên truyền trong giới cổ phong một chút không...

“Được.”

Sau khi Xà Tích Lộ treo chiếc lồng chim hoàng yến lên, liền xoay người nói với Lâm Chỉ Thủy, “Vậy ta trở về tu... Tu tiên đây.”

“Nàng khắc khổ tu tiên như thế, cẩn thận lại phi thăng đó.” Lâm Chỉ Thủy bắt đầu dĩ khuyên một câu.

Nha đầu này, ngày nào cũng thức đêm... À không, ngủ ngày, sẽ không đột tử chứ?

Xà Tích Lộ ngạc nhiên, phi thăng có cái gì hay mà cẩn thận?

Giọng nói của U Thiên lại vang lên trong đầu nàng: “Hắn đã nói cẩn thận phi thăng, vậy chắc chắn có nguyên nhân của hắn, ngươi vẫn nên chú ý một chút.”

‘Ồ.’

Xà Tích Lộ nói nhỏ với Lâm Chỉ Thủy: “Không đâu, ta... Ta chắc chắn sẽ ở lại nhân gian với... Với chàng.”

Lâm Chỉ Thủy buồn cười liếc nàng một cái, cũng không nói nhiều với nàng, chỉ thuận miệng hỏi: “Đúng, hôm nay nàng và Tiêu Tuệ trò chuyện thế nào? Chúng sợ giao tiếp của nàng đã tốt hơn rồi hả?”

“Ừm... Tiêu Tuệ tử tử là người rất tốt...” Xà Tích Lộ nhẹ nhàng gật đầu, hơi ước ao nói: “Hơn nữa nàng còn rất... Rất mạnh, thật hâm mộ nàng.”

U Thiên ở trong đầu nàng không nhịn được mắng: “Người ước ao cái rắm, kiếp trước chúng ta còn mạnh hơn nàng nhiều.”

‘Đó là kiếp trước, đến đạo mới, đâu có dễ dàng như vậy?’ Xà Tích Lộ nói thầm một câu trong lòng.

U Thiên hơi ủ rũ, nói cũng đúng, dù mạnh như thác đổ cũng có một giới hạn, Tiêu Tuệ đã là cảnh giới đại la kim tiên, đâu có dễ dàng vượt qua như vậy.

“Không có gì, tiềm năng của nàng rất lớn.” Lâm Chỉ Thủy mỉm cười an ủi.

Một tác giả viết sách, dù có là mỹ thiếu nữ, nhưng đã nói lắp, lại còn mắc chứng sợ giao tiếp, muốn so với đại minh tinh nổi tiếng như Tiêu Tuệ, thật sự đã suy nghĩ nhiều.

Thế nhưng, cũng không thể đả kích Tiểu Xà.

“Nghe thấy không?” U Thiên nghe xong, lập tức nói ở trong đầu Xà Tích Lộ: “Ngay cả hắn cũng nói người có tiềm năng lớn hơn Tiêu Tuệ, người tự tin một chút cho ta.”

“Ồ, vậy ta... Cố lên, học hỏi Tiêu Tuệ tử tử nhiều chút.” Xà Tích Lộ gio nắm tay nhỏ lên lắc lư.

“Nàng ở cạnh nàng ta cũng phải cẩn thận một chút, với thân phận của nàng ta, cũng rất dễ gây ra rắc rối.”

Nói đến đây, Lâm Chỉ Thủy không nhịn được quan tâm hỏi: “Hôm nay nàng gặp nàng ta, có gặp phải rắc rối gì không?”

Xà Tích Lộ lắc đầu nói: “Cũng không có gì, Tiêu Tuệ tử tử rất... Rất mạnh, dễ dàng bắt được... Hai tên gia hỏa này.”

Thật sự gặp được rắc rối?

Lâm Chỉ Thủy ngạc nhiên.

Xem ra, ở cùng một chỗ với đại minh tinh như Tiêu Tuệ, rất dễ gặp phải rắc rối.

Không cần nghĩ cũng biết, hai tên gia hỏa mà Tiểu Xà đang nói, tám phần là fan cuồng, hoặc là chó săn kiểu biến thái.

Đối với việc Tiêu Tuệ có thể đánh được hai người này cũng không có gì kỳ lạ, nàng đã nhắc đến trong phỏng vấn từ lâu, từ nhỏ nàng đã luyện võ, đánh nhau đủ loại, được gọi là nữ hiệp phiên bản hiện đại, nếu không cũng không trở thành nữ minh tinh võ thuật nổi tiếng.

Trên mạng cũng có tin đồn, nghe nói dù là ba đến năm tên nam tử trưởng thành cũng không thể chạm vào cơ thể của nàng, có thể thấy nàng cường hãn đến mức nào.

“Nàng ta thật sự có bản lĩnh, ta cũng không lo lắng.”

Lâm Chỉ Thủy vỗ vai Tiêu Xà, nói: “Ta chỉ lo lắng cho nàng, nàng yếu đuối như thế, đi theo nàng ta chẳng may gặp phải nhân vật hung ác thì làm sao bây giờ? Nàng vẫn phải tự cẩn thận mới được, ta cũng không thể lúc nào cũng đến giúp nàng.”

U Thiên ở trong đầu Xà Tích Lộ cũng nói: “Hắn nói không sai, ngươi nên cẩn thận một chút, dù sao Tiêu Tuệ cũng là tiên nhân gian, nếu Lâm Chỉ Thủy ẩn thế không xuất hiện, có thể nói nàng ta là lãnh tụ tối cao của tu hành giả nhân gian, phe ngoại ma chắc chắn sẽ đặt sự chú ý lên người nàng ta, chẳng may ngươi bị liên lụy, cũng sẽ gặp nguy hiểm, cho dù Lâm Chỉ Thủy có tu vi thông thiên, chưa chắc đã có thể cứu ngươi trong chớp mắt.”

Nghe lời nói của hai người, Xà Tích Lộ nghiêm túc gật đầu, nói: “Ừm, ta sẽ... Cẩn thận.”

“Biết thì tốt.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, véo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng một cái, thở dài: “Bây giờ rất tốt, chờ sau này nàng trưởng thành, danh tiếng lớn hơn, lúc đó mới là rắc rối nhất, có phải nên tìm thêm vệ sĩ cho nàng không?”

Xà Tích Lộ ngạc nhiên, nói: “Không... Không cần thiết chứ?”

“Đương nhiên rất cần.” Lâm Chỉ Thủy lắc đầu nói: “Bây giờ nàng đã có chút danh tiếng, lại thường xuyên ở cạnh Tiêu Tuệ, biết đâu sẽ nhanh chóng hấp dẫn một vài ánh mắt đen tối, ta còn ước gì tìm vệ sĩ cho nàng ngay bây giờ.”

Xà Tích Lộ kéo tay của hắn lắc lắc, nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Có chàng... Chàng bảo vệ ta là đủ.”

Lâm Chỉ Thủy không nói gì, chỉ bắt đắc dĩ xoa đầu nàng.

“Ngươi nghĩ hay quá.” U Thiên ở trong đầu nàng khẽ cười nói: “Muốn hắn bảo vệ ngươi mọi lúc? Một đại năng như hắn, ban ngày phải bận rộn luyện chữ khôi phục cảnh giới, có lẽ đến đêm phải suy tính bố trí bàn cờ ở trong mộng, đâu có nhiều thời gian rảnh rỗi để lãng phí trên người ngươi?”

Xà Tích Lộ không phục nói khẽ ở trong lòng: ‘Chỉ cần hơi rảnh rỗi, chắc chắn Lâm Chỉ Thủy sẽ bảo vệ ta.’

Sau khi hai người trò chuyện một lúc lâu, vuốt ve an ủi nửa tiếng, Xà Tích Lộ liền đứng dậy về nhà tu tiên.

Lâm Chỉ Thủy cũng quay lại trước bàn sách, tiếp tục sáng tác bức tranh thủy mặc còn chưa hoàn thành.

...

Trong chớp mắt, thời gian đã đến buổi chiều.

“Cộc cộc cộc.”

Đột nhiên, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, đồng thời có một giọng nói nam tử trầm thấp hiện ra vẻ khiêm tốn vang lên:

“Lâm tiên sinh, Lục mỗ đến đây thăm hỏi, có thể gặp một lần không?”

Lục mỗ?

Lâm Chỉ Thủy ngẩn ngơ, đặt chiếc bút lông trong tay xuống, lúc này mới nhớ ra đối phương là ai.

Lục Thanh Phong.

Lúc trước vị Lục lão ca này đã bỏ ra 86.000 nguyên, sau khi mua một bộ tự thiếp “Mãn đường hoa túy tam thiên khách, nhất kiếm sương hàn thập tứ châu” của hắn, còn rất thân thiết tặng cho hắn một nồi lẩu uyên ương... À không, chậu rửa bút Thái Cực đồ.

Rõ ràng là một người rất biết quan tâm, còn tỏ vẻ nghiêm túc thận trọng, rõ ràng là lão ngạo kiều.

Vì vậy, hắn có ấn tượng khá sâu sắc.

“Cửa không khóa, người vào đi.” Lâm Chỉ Thủy lập tức nói.

Một tiếng cọt kẹt vang lên, cánh cửa hơi cũ kỹ mở ra, một nam tử trung niên dáng người cao lớn đi vào từ ngoài cửa.

Hắn mặc quân trang màu xanh sẫm, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, làn da hơi đen, lông mày rất thẳng, khí chất rất sắc bén, trên mặt không có chút biểu cảm nào, cứ như một khuôn mặt chết, lúc bước đi sống lưng thẳng tắp, bước chân gọn gàng.

‘Quân phục?’

Lâm Chỉ Thủy ngạc nhiên, thật ra cũng không quá ngạc nhiên.

Dù sao, lần trước hắn đã cảm thấy vị khách này có khí chất làm lính, dù là dáng ngời, thế đứng, nhịp bước chân đều có cảm giác được huấn luyện nghiêm khắc.

Cũng như, còn có một dáng vẻ đại hiệp giang hồ, khiến hắn không nhận được nghi ngờ, có phải Lục Thanh Phong từng luyện võ không?

Chỉ là, so với lần gặp trước, hình như Lục Thanh Phong có vẻ sa sút hơn, râu ria không cạo, trên đầu lông mày còn có cảm giác mỗi mội.

“Lục mỗ gặp qua Lâm tiên sinh.” Lục Thanh Phong cung kính nói.

“Lục tiên sinh, một khoảng thời gian không gặp mặt, ngươi đã thay đổi rất nhiều.”

Lâm Chỉ Thủy không để lại dấu vết quan sát Lục Thanh Phong một chút, mỉm cười nói: “Thế nhưng, xem ra gần đây ngươi cũng gặp phải chuyện rắc rối.”

Đúng là tiên bối tiên gia, chỉ liếc mắt một cái là nhận ra... Lục Thanh Phong thâm than thở trong lòng, lập tức nói: “Lâm tiên sinh thật tinh mắt, đúng là Lục mỗ đang rơi vào tình cảnh khó khăn.”

“Ta hiểu.” Lâm Chỉ Thủy mỉm cười.

Lần trước còn nhân mô cầu dạng, bây giờ lại chán chường như vậy, ngay cả râu ria cũng không cạo, có ai không nhìn ra chứ...

Thế nhưng... Hình như lại có vụ làm ăn?

Hắn thâm trầm bầm bầm một tiếng, liền mỉm cười nói: “Có lẽ ta có thể giúp ngươi?”

Chương 142: Đốn ngộ (1)

“Lâm tiên sinh... Còn bằng lòng chỉ điểm cho Lục mỗ không?” Lục Thanh Phong hơi ngạc nhiên hỏi.

“Ta cũng không đảm bảo lời ta nói chắc chắn là đúng.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười nói: “Ta chỉ căn cứ vào kinh nghiệm và quan điểm, đưa ra một vài đề nghị mà thôi, người có thể tham khảo một hai, rốt cuộc như thế nào, vẫn phải xem chính người.”

Mặc kệ là buồn bực gì, chỉ cần nói ra phân tích một chút, lại nói lập lòe nước đôi, không tìm ra điểm sai, tóm lại sẽ không sai, cuối cùng thuận thế bán một bức tự thiếp phù hợp với tình hình, để khách hàng cẩn thận lý giải ý tứ sâu xa trong đó, phương hướng không sai là được.

Từ xưa tình cảm thật lòng không giữ được, chỉ có sáo lộ được lòng người.

“Ngài bằng lòng chỉ điểm tại hạ, cũng đã đủ.”

Lục Thanh Phong hít sâu một hơi, suy nghĩ một chút, nói: “Lần trước, tại hạ may mắn được ngài chỉ điểm và một bức tự thiếp, sau khi quay về cũng thu hoạch được rất nhiều, chỉ là... Con đường phía trước mênh mông, cũng không có người chỉ dẫn, tại hạ thật sự không nhìn rõ con đường phía trước, cũng không biết có phải nên tiếp tục bước tới không?”

Mặt ngoài Lâm Chỉ Thủy bình tĩnh lắng nghe, nhưng trong lòng lại cảm thấy hơi kỳ lạ.

Mặc dù hẳn đã sớm biết cách nói chuyện của vị lão ca này, không khác gì với những người trong giới truyền thống cổ phong, không thích nói tiếng người, nhưng cách nói này cũng quá mơ hồ?

Con đường phía trước mênh mông, không người chỉ dẫn, không thấy rõ con đường phía trước... Bệnh xà tinh à.

Thế nhưng, Lâm Chỉ Thủy cũng đã quen thuộc, vì vậy suy nghĩ một chút, liền nói bóng nói gió hỏi thăm: “Lục tiên sinh nói, con đường phía trước không ai chỉ dẫn, vậy người đã đi qua con đường này chưa? Nếu lúc trước cũng không có ai chỉ dẫn, người còn có thể đi đến một bước hiện tại sao?”

Lục Thanh Phong ngẩn ngơ, cảm nhận được tiên kiếm trong cơ thể, im lặng một lúc, nói: “Có lẽ sẽ rất gập ghềnh, nhưng ta luôn coi Tam Xích Thanh Phong là sư là bạn, có lẽ cũng có thể đi đến một bước này.”

Tam Xích Thanh Phong?

Lâm Chỉ Thủy ngạc nhiên, lập tức kịp phản ứng lại, tuy vị lão ca này mặc quân phục, nhưng cũng không phải loại lão đại thô kệch, yêu thích văn hóa truyền thống cổ phong như thế, có lẽ Tam Xích Thanh Phong là đang chỉ vũ khí?

Cũng đúng, câu danh ngôn của Thái Sử Từ cũng nói như vậy – nam nhi đương đề tam xích kiếm, lập bất thể chi công!

Fan võ hiệp mà, có thể hiểu được.

Ý của lời này, có lẽ giống với “sự thật đi ra từ nòng súng”.

Hắn đột nhiên giật mình, lại hỏi: “Lục tiên sinh, có lẽ đã từng lên chiến trường?”

“Tất nhiên đã từng đi.”

Lục Thanh Phong gật đầu nói: “Hôm qua, tại hạ mới đánh chết một đám tội phạm xuyên quốc gia ở biên cảnh, dùng tội nhân tàn sát đâm máu rửa Minh Tịnh chi kiếm trong lòng của ta, nhưng trong lòng thấy buồn phiền, còn chưa kịp thay bộ quân phục này đã đến gặp ngài, xin ngài đừng trách tội.”

Hắn ta tu Minh Tâm Kiến Tính chi kiếm, nếu không thoải mái, tất nhiên sẽ khiến kiếm tâm mê man, thời cổ kiếm tiên còn có thể chém yêu trừ ác, bây giờ yêu đã biến mất, muốn giết kẻ ác, hoặc là làm cảnh sát, hoặc là tham gia quân đội, hắn ta đã lựa chọn cái sau.

“Không sao.”

Lâm Chỉ Thủy khẽ lắc đầu, lúc này mới chột hiểu.

Hóa ra là tinh anh đặc chủng, bảo sao lại tài giỏi như vậy...

Thế nhưng, vì sao lại buồn phiền như vậy chứ?

Lâm Chỉ Thủy suy nghĩ một chút, hỏi: “Chắc hẳn ngươi cũng đã thấy rất nhiều chiến hữu hi sinh?”

“Vâng.”

Lục Thanh Phong nói khẽ: “Từng thấy rất nhiều, ví dụ như hôm qua, đội trưởng của đội Lục mỗ cũng đã hy sinh, mặc dù bọn họ chỉ là người bình thường, nhưng cả một bầu nhiệt huyết, vẫn rất đáng kính nể.”

Người bình thường?

Lâm Chỉ Thủy nhay bén bắt được từ ngữ này, như có điều suy nghĩ hỏi: “Vậy ngươi có sợ chết không?”

Lục Thanh Phong im lặng nửa ngày, thở dài nói: “Không dám lừa gạt ngài, tất nhiên tại hạ sợ chết, nhưng đã đi đến con đường này, tất nhiên đã sớm chuẩn bị sẽ bỏ mình bất cứ lúc nào, chỉ là... Nếu có thể sống sót, tất nhiên càng muốn sống hơn.”

“Không cần nhiều lời, trên đời có ai không sợ chết?”

Lâm Chỉ Thủy khẽ lắc đầu, suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Vậy ngươi có lo lắng việc gì không? Có người thân thiết nào ngăn cản ngươi không?”

Lục Thanh Phong khẽ giật mình, trong đầu không nhin được hiện ra khuôn mặt của mấy đồ nhi, nghĩ đến các đồ nhi khuyên can mình đừng nóng nảy vội tu kiếm đạo, nhớ lại lúc kiếm tâm của mình hỗn loạn khiến các đồ nhi lo lắng...

Ngay lập tức, hắn ta nói khẽ: “Đương nhiên là có, bọn họ đã từng khuyên can tại hạ, chỉ là... Tại hạ còn chưa muốn lên đó, vì vậy cũng chỉ có thể bước đi một mình.”

Lâm Chỉ Thủy nghe xong, cuối cùng hiểu rõ.

Xem ra, vị Lục tiên sinh này lập được chiến công, đã có thể thăng quan từ lâu, rời xa chiến trường nguy hiểm.

Hơn nữa còn nói những chiến hữu khác đều là người bình thường, nghe vào... Có lẽ có bối cảnh gia đình rất sâu.

Chỉ vì một vài lý do, còn chưa muốn rời khỏi chiến trường?

Vì lời hứa với chiến hữu? Hay là nguyên nhân khác?

Nghĩ đến đây, Lâm Chỉ Thủy cũng biết mình không cần tiếp tục hỏi tiếp nữa, liền thở dài, nói: “Nói thật, ta cảm thấy hành động này của ngươi hơi điên cuồng.”

Lục Thanh Phong nghe vậy, không nhin được cười khở một tiếng.

Còn không phải sao, rõ ràng sáu trăm năm trước đã bắt đầu tu hành, chỉ thời gian một giáp đã vượt qua năm quan, đủ để phi thăng, nhưng hắn ta lại cưỡng ép ở lại nhân gian hơn năm trăm năm, tính toán không có căn cứ lại ngộ ra kiếm đạo viên mãn?

Chương 143: Đốn ngộ (2)

Thần tiên lục địa vượt qua năm quan bình thường, chỉ cần ngộ ra bề ngoài đại đạo hiển hình chi tướng cơ sở nhất, là có thể phi thăng đến thiên giới, tiếp nhận truyền thừa cao thâm hơn.

Một khi ngộ ra đại đạo viên mãn, thì có thể thành tựu “Đại La”.

Còn hấn ta dưới tình huống không có truyền thừa, thật sự tự mình tu hành ở nhân gian hơn năm trăm năm.

Không có truyền thừa, không có đạo tiêu, không có chỉ dẫn... Thậm chí hấn ta cũng không biết kiếm đạo mình lĩnh ngộ được là đúng hay sai!

Cho dù trước đó vài ngày, vị Lâm tiên bối thần bí này đưa cho hấn ta một bức tự thiếp ẩn chứa kiếm đạo, nhưng kiếm đạo trong đó cũng không phải là thứ tự truyền thừa chỉ dẫn, chỉ bù đắp kiếm đạo của hấn ta.

Điều hấn ta cảm ngộ được trong những năm gần đây, vẫn tán loạn như cát.

Tu hành kiếm đạo tựa như dùng bùn cát đắp lên một căn nhà, hấn ta trải qua năm trăm năm tu hành, cộng thêm ẩn chứa thiếp mời kiếm đạo, để hấn ta chuẩn bị đủ nhiều bùn cát, nhưng không có truyền thừa chẳng khác nào xây nhà không có bản vẽ.

Tất cả truyền thừa đều là rất nhiều đòi tiền bối tu hành giả suy diễn thí nghiệm ra.

Nếu chỉ dựa vào một mình hấn ta, đã muốn không có cơ sở suy diễn ra kiếm đạo viên mãn cũng quá khó khăn, nếu như kiếm đạo có một tơ một hào sai lầm nào, sẽ có khả năng dẫn đến đạo tâm sụp đổ ngay tại chỗ!

Rõ ràng có con đường yên ổn lại không đi, nhất định phải tự phế hai mắt, người mù qua cầu độc mộc, hành động như thế thật sự không khác gì tên điên.

“Nhưng...”

Lâm Chỉ Thủy còn nói thêm: “Ta cũng rất khâm phục sự can đảm của ngươi, dù sao... Người xưa cũng là như vậy, nếu không có sự điên cuồng và hy sinh của người xưa, sao lại có sự yên ổn của bây giờ?”

Nói đến đây, hấn không nhịn được thở dài một tiếng, nhớ đến sự hy sinh của những liệt sĩ trong quá khứ, bây giờ năm tháng yên bình tốt đẹp, chỉ là vì trong quá khứ có người gánh vác trách nhiệm tiến lên.

“Ngài quá khen.”

Lục Thanh Phong mỉm cười mỉa mai một tiếng, lắc đầu nói: “Ta chỉ vì lý do cá nhân, mới hành động như vậy thôi, sao có thể so sánh với người xưa?”

Lâm Chi Thủy lắc đầu cười một tiếng, không nói gì, chỉ nói: “Việc nguy hiểm như thế, người không nhìn rõ kết quả phía trước, không dám tùy tiện bước đi cũng là bình thường, ta cũng không biết người đúng hay sai, nhưng người chỉ cần tuân theo bản tâm của người là đủ.”

“Bản tâm...” Lục Thanh Phong lẩm bẩm một tiếng.

Tuân theo bản tâm, đạo lý đơn giản như vậy, sao hẳn ta lại không hiểu chứ?

Không có cơ sở suy diễn ra tu hành kiếm đạo, việc nguy hiểm như thế, một khi phạm sai lầm, đạo tâm sụp đổ, dù không bỏ mình ngay tại chỗ, cũng tổn hao rất nhiều nguyên khí, sao có thể muốn thế nào làm thế ấy?

Nhưng ngay cả cao nhân tiên gia như Lâm tiên bối cũng nói như thế, có lẽ không phải thật sự đơn giản như “bản tâm”.

Trong đó... Nhất định có ý nghĩa sâu xa.

“Cũng như lời người nói, trong lòng người có Minh Tịnh chi kiếm, có lẽ người sẽ nghi ngờ bản thân, nhưng người đừng nghi ngờ trái tim của mình, tất cả cứ nghe theo sự lựa chọn của trái tim là đủ.”

Lâm Chi Thủy nhìn hẳn ta, nói nhỏ: “Cứ coi ánh mắt nghi ngờ của người khác như từng ngọn lửa quỷ, to gan đi con đường tối tăm của người.

Việc lớn sống chết thế này, hẳn cũng không dám giúp người khác đưa ra quyết định, cũng không dám thuận nước đẩy thuyền, dù sao tất cả đều “từ tâm”, câu danh ngôn này dùng ở đâu cũng đúng.

“Nghe theo trái tim...”

Lục Thanh Phong lẩm bẩm một tiếng, chậm rãi nhắm mắt lại.

Kiếm...

Từ rất lâu trước kia, trước khi còn chưa tu hành, hẳn ta đã thích loại binh khí “kiếm” này, khi đó hẳn ta còn chưa có kẻ địch, cũng không có chấp niệm gì, chỉ đơn thuần thích “kiếm” mà thôi.

Năm đó, sư tỷ bị ngoại ma sắp khôi phục giết chết, lúc chết thảm trên mép rồng, trên kiếm của hẳn ta đã dính chấp niệm báo thù, không còn thuần khiết.

Trong năm trăm năm dài đằng đẵng, chấp niệm của hẳn ta càng ngày càng nặng, mục đích dùng kiếm cũng thay đổi thành báo thù, thậm chí từ bỏ phi thăng.

Nhưng... Bỏ qua những chấp niệm này, hẳn ta vẫn rất thích kiếm.

Có lẽ chính vì kiếm tâm thuần túy đơn giản như vậy, hấn mới có thể được “Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn” của đạo thống Vô Gian Thiên Đình chọn trúng.

Lúc này, ngay cả cao nhân tiên gia như Lâm tiên bối cũng nói như thế, khiến trong lòng hấn ta đột nhiên hiểu rõ ràng.

“Chỉ căn cứ vào kinh nghiệm và cảm ngộ, sao có thể hơn được lựa chọn của kiếm tâm? Ta chỉ cần tuân theo lựa chọn của kiếm tâm là đủ, con đường nó thích... Mới thật sự là kiếm đạo.”

Đôi mắt Lục Thanh Phong nhắm chặt, cảm ngộ kiếm đạo tích lũy năm trăm năm, dần dần tạo thành một đạo bình thường giản dị ở trong lòng, kiếm quang vô cùng thuần túy, nó tự do mà linh xảo, thể hiện sự yêu thích với kiếm.

“Thì ra là thế... Đây chính là ‘kiếm hợp với tâm’ mà Lâm tiên bối nói đến?”

Lúc này, những ràng buộc quấy nhiễu hấn ta mấy trăm năm hoàn toàn vỡ vụn, sương mù trong lòng tản đi như rẽ mây nhìn thấy mặt trời, khiến cho hấn ta giật mình hiểu ra.

Kiếm đạo của hấn ta hoàn toàn không sai!

Chương 144: Vô Tự Thiên Thư (1)

Điều này... Nói thì nói đi, còn nhắm mắt lại chứ?

Lâm Chỉ Thủy hơi ghen lời nhìn Lục Thanh Phong.

Chỉ cần người đưa ra quyết định từ trái tim mà thôi, cần phải nhắm mắt lại nghiêm túc cân nhắc như thế không?

Thế nhưng, chẳng mấy chốc Lục Thanh Phong đã mở mắt ra, ánh mắt lại vô cùng sắc bén, khiến hắn thấy hơi chói mắt, đúng là người đi lên chiến trường, đây chính là tà khí sát khí bá khí đủ loại khí trong truyền thuyết hả?

Lâm Chỉ Thủy giữ nguyên nụ cười, mở miệng nói: “Xem ra người đã hiểu.”

Lục Thanh Phong chậm rãi ngăn chặn kiếm ý ở trong lòng đang muốn bắn ra, thu lại kiếm quang trong đôi mắt, sau khi hít sâu một hơi, rồi mới lên tiếng: “Đa tạ ngài đã chỉ điểm, Lục mỗ sẽ khắc sâu ân chỉ điểm này vào trong lòng.”

Mấy câu nói mà thôi, không đến mức đó chứ... Lâm Chỉ Thủy âm thầm lẩm bầm một tiếng, lắc đầu nói: “Một vài đạo lý đơn giản mà thôi, trong lòng người có chấp niệm, vì vậy mới không nhìn thấu.”

“Ngài quá khách sáo.” Lục Thanh Phong chậm rãi lắc đầu.

Thoạt nhìn Lâm tiên bối chỉ nói mấy lời khuyên bảo rất đơn giản, nhưng trên thực tế, chỉ mấy câu như vậy cũng đã đủ, hắn ta căn bản cũng không cần những chỉ điểm khác.

Hắn ta vốn đã có thiên phú kiếm đạo trác tuyệt, lại mài kiếm 500 năm, cảm ngộ những kiếm đạo vụn vặt nhiều vô số kể, lại được Lâm tiên bối ban tặng cho bức tự thiếp ẩn chứa kiếm đạo kia, khiến kiếm đạo không có cách nào tiến bộ tiếp của hắn ta, đã đi đến điểm cuối.

Thế nhưng, bởi vì không có truyền thừa chỉ dẫn và đạo tiêu, hắn ta chỉ cảm ngộ được kiếm đạo vụn vặt, như đang ghép hình từ vô số mảnh vỡ vụn.

Hắn ta không thiếu sự cảm ngộ với kiếm đạo, chỉ thiếu một trái tim hòa vào kiếm, nếu đi theo kiếm tâm đến cảm ngộ tổ hợp kiếm đạo, cho dù không có truyền thừa chỉ dẫn, cũng có thể khiến kiếm đạo viên mãn!

Đáng tiếc, trong năm trăm năm nay, kiếm tâm của hắn ta đã sớm bị chấp niệm che mắt.

Những lời này của Lâm tiên bối lại đúng lúc đánh thức hắn ta!

Thoạt nhìn là mấy câu bình thường không có gì lạ, lại nói trúng tim đen đánh trúng vào điểm yếu của hắn ta!

Chắc hẳn... Lâm tiên bối đã sớm nhìn thấu điểm này.

Ánh mắt cao minh như thế, chỉ điểm tài tình như thế, dù là đại la kim tiên cũng chưa chắc có thể làm được?

Dù sao, lúc này hẳn ta đã hiểu được kiếm đạo viên mãn, trên cảnh giới đã là cấp độ đại la, chỉ vì cơ thể ở nhân gian, pháp lực chỉ đến cấp độ bán tiên vượt qua năm quan.

Dù là tiên nhân gian, cũng chưa chắc có thể so với hẳn ta.

Ở thiên giới, đại la kim tiên đã được coi là nhân vật cấp cao, sao có thể tùy ý chuyển thế hạ phàm?

Còn hẳn ta ở tại thế gian lại có được cảnh giới khó mà tin nổi thế này, ngoại trừ thiên phú kiếm đạo của bản thân hẳn ta, nguyên nhân chủ yếu là vị tiên bối thần bí ở trước mắt!

Nghĩ đến đây, Lục Thanh Phong càng thêm biết ơn vị tiên bối trước mắt, không nhìn được hít sâu một hơi, nói: “Tại hạ thật sự không biết nên cảm tạ ngài thế nào, nếu ngài có yêu cầu gì, cứ việc tìm ta là được.”

Mặc dù mấy trăm năm qua hẳn ta đều không thể hiện biểu cảm gì, cả ngày chỉ chuyên tâm đắm chìm trong kiếm đạo, nhưng vẫn cố hết sức thể hiện dáng vẻ thành khẩn.

‘Sao lại cảm thấy dáng vẻ này rất miễn cưỡng... Vừa nhìn đã thấy không thành tâm, có lẽ chỉ là lời khách sáo...’

Lâm Chỉ Thủy thâm trầm lắm lắm, không phản bác được.

Thế nhưng, hẳn cũng không nghĩ nhiều, dù sao cũng chỉ là vài câu nói như thế thôi, người ta mở miệng cảm ơn một chút đã khá tốt, còn muốn làm gì nữa?

Thế nhưng...”

“Đúng.”

Lâm Chỉ Thủy đột nhiên giật mình, nói: “Ta có một người nhà, gần đây có lẽ nàng sẽ gặp chút rắc rối, ta muốn tìm một vệ sĩ cho nàng, có lẽ người cũng có nhân mạch chứ? Nếu được, người có thể tìm giúp nàng một vệ sĩ không? Chỉ cần lúc nàng đi ra ngoài, âm thầm bảo vệ nàng là đủ, thù lao có thể bàn bạc được.”

Lục Thanh Phong này là người của quân đội, có lẽ sẽ quen biết rất nhiều bộ đội xuất ngũ, biết đâu trong đó có người chuyên nghề làm vệ sĩ?

“Vệ sĩ?” Lục Thanh Phong ngần ngừ, nói: “Chút chuyện nhỏ này, đương nhiên không thành vấn đề, không biết ngài muốn bảo vệ ai? Ở đâu?”

“Coi như là vị hôn thê của ta.”

Lâm Chỉ Thủy nói: “Nàng tên Xà Tích Lộ, ở chung với ta, địa chỉ là số 301 tòa nhà 28 tiểu khu Tử Yến nội thành cũ, thỉnh thoảng nàng sẽ đi ra ngoài, đợi chút nữa ta gửi phương thức liên lạc của nàng cho ngươi, ngày mai các ngươi liên lạc với nhau là được.”

“Được, ngài yên tâm, ta đã biết.” Lục Thanh Phong nhẹ nhàng gật đầu.

“Hôm nay đến gặp ta, ngoại trừ chuyện này, còn có việc khác không?” Lâm Chỉ Thủy thử thăm dò: “Ngoại trừ tự thiếp, ta cũng có rất nhiều nghiên cứu mới với tranh thủy mặc.”

Chương 145: Vô Tự Thiên Thư (2)

Lời ngầm là – có muốn mua một bức tranh thủy mặc không?

“Tranh thủy mặc?”

Lục Thanh Phong vô thức nhìn thoáng qua bức tranh thủy mặc còn chưa hoàn thành ở trên bàn, không nhìn được thâm hoảng sợ rung động, hít sâu một hơi, lắc đầu nói: “Lúc trước bức tự thiếp kia và ngài có ơn chỉ điểm với ta, tại hạ còn chưa báo đáp, sao dám suy nghĩ nhiều?”

“... Được thôi, đều tùy người.” Lâm Chi Thủy cũng không khuyên nhiều.

Hắn vốn muốn bán rẻ một bức tranh thủy mặc, để bày tỏ lòng cảm ơn, nhưng người ta đã uyển chuyển ám chỉ không muốn mua như thế, đương nhiên hắn cũng không ép buộc, thật ra dù tặng không cũng không sao cả, dù sao cũng là anh hùng bảo vệ quốc gia, hắn cũng rất khâm phục.

“Nếu không có việc khác, vậy người nhanh về đi, ta cũng phải tiếp tục vẽ tranh.”

Lâm Chi Thủy rất uyển chuyển hạ lệnh tiễn khách.

“Vâng, vậy tại hạ không làm chậm trễ thời gian của ngài nữa.”

Lục Thanh Phong lên tiếng, lại lấy một quyển sách hơi cũ kỹ ố vàng, lộ ra phong cách cổ xưa, trên bìa cũng không có chữ gì, đặt lên bàn sách, nói: “Cách đây mấy năm tại hạ vô tình lấy được quyển sách cổ này ở trong Lăng Yên Các, coi như cảm tạ ơn chỉ điểm của ngài, Lục mỗ cáo từ.”

Nói xong, hắn ta lùi lại mấy bước, xoay người bước ra cửa lớn của tiệm tranh chữ.

Sau khi đóng cửa lại, Lục Thanh Phong bước ra một bước, như là dịch chuyển, trong chớp mắt đã lẳng không bay đến giữa không trung, vừa rời ở trong tiệm không dám tùy ý làm bậy, bây giờ lập tức bắn ra kiếm ý đã kiềm chế rất lâu, từng đạo kiếm vô hình xung quanh tràn ngập ánh sáng, thậm chí ngay cả hư không cũng vặn vẹo không chịu nổi, mơ hồ xuất hiện vết rách.

Chỉ cần hắn ta muốn, có thể gọi thiên kiếp đến ngay lập tức, thoải mái phá kiếp, sau đó phá toái hư không, phi thăng lên đó.

Thế nhưng... Hắn ta ở lại nhân gian 500 năm, chưa từng nghĩ đến sẽ phi thăng, cũng bởi vì còn rất nhiều việc chưa hoàn thành, nhất định phải giải quyết từng cái một, chỉ là lúc trước hắn ta không đủ tu vi mà thôi.

Còn bây giờ đã đầy đủ!

Lục Thanh Phong hít sâu một hơi, chậm rãi thu lại kiếm ý, không gian sắp bị phá nát ở xung quanh cũng khôi phục sự bình tĩnh.

Hắn ta không nhìn được lại nhìn thoáng qua cửa tiệm tranh chữ có vẻ rất bình thường ở phía dưới, trong lòng vô cùng biết ơn.

May mắn gặp được cao nhân tiên gia như Lâm tiên bối, nếu không hẳn ta cũng không biết kiếp này có còn hy vọng đột phá hay không.

Ồn lớn như thế, có lẽ quyển sách cổ lấy được từ Lăng yên Các kia không đủ để trả lại, nhưng là bảo vật hắn ta có thể lấy ra, có khả năng sẽ giúp được Lâm tiên bối.

Hơn nữa quyển sách cổ kia cần dùng tiên lực thôi phát mới hiện rõ, có lẽ... Chờ đến lúc Lâm tiên bối quay lại thiên giới, sẽ có tác dụng.

“Su tử, chờ ta...”

Lục Thanh Phong đứng lơ lửng trên không trung, ngây ngốc nhìn bầu trời bao la, qua một lúc lâu mới lẩm bẫm một tiếng, chợt hóa thành một đạo kiếm quang bay mất.

...

Trong phòng.

Lâm Chỉ Thủy thấy cửa đã đóng lại, lúc này mới cầm quyển sách có phong cách cổ xưa ở trên bàn sách lên, vừa rồi trở ngại mặt mũi và hình tượng cao nhân ẩn sĩ, không lập tức cầm quyển sách có vẻ là đồ cổ lên xem, bây giờ cuối cùng có thể xem một chút.

“Lăng Yên Các? Cái quái gì thế? Cửa hàng cất giữ đồ cổ sao?” Hắn đánh giá quyển sách cổ này, thâm lẩm bẫm.

Thoạt nhìn quyển sách phong cách cổ xưa này đã rất lâu năm, chất giấy mơ hồ ố vàng, trên bìa trống không, không nhìn thấy nửa chữ nào, cũng không biết là thứ gì.

“Không phải là bí tịch võ công chứ? Lục tiên sinh có thể trở thành đặc chủng tinh anh, biết đâu cũng vì trên người có tuyệt kỹ võ công?”

Trong lòng Lâm Chỉ Thủy đột nhiên chấn động, trong đầu hiện ra một suy đoán cũ nát dung tục từ mười năm trước –

Chẳng lẽ... Long tổ trong truyền thuyết có tồn tại?

Chẳng lẽ Lục Thanh Phong thật sự biết ơn hắn, vì vậy đưa một bản võ công bí tịch cho hắn.

Lâm Chỉ Thủy không nhìn được vô cùng mong đợi mở quyển sách cổ có vẻ rất bình thường này ra xem, nhưng vừa mới mở ra, hắn đã không nhìn được hơi ngơ ngác, lập tức lật về sau, khước miệng hơi giật giật.

Hắn hơi không tin nổi, lại soạt soạt soạt lật hết quyển sách cổ này, không nhìn được trọn mắt, cuối cùng đã phát hiện mình nghĩ quá nhiều.

“Móa! Vô tự thiên thư? Đây không phải là một bản bút ký từ thời đại trước sao?”

Chương 146: Tiến đến

Đến gần tối, màn đêm buông xuống.

Hình như màn đêm của đêm nay lại càng đậm đặc hơn lúc trước, bầu trời mờ tối mờ hồ phủ kín mây đen, dường như cơn mưa to sắp tới, cơn gió đêm xào xạc dần mạnh hơn.

Trong bầu trời đêm u ám, có thể thấy được lần lượt từng bóng dáng đứng lơ lửng ở khoảng không phía trên mây đen, cứ như đội quân âm phủ chân đạp lên mây đen.

“Àm àm –”

Sấm sét cuồn cuộn kéo đến, trên đám mây đen ở xa xa mơ hồ hiện ra ánh chớp cầu long uồn lượn di chuyển, trong chớp mắt chiếu sáng từng bóng đen ở trên bầu trời.

Người dẫn đầu là một người trẻ tuổi thanh tú tràn ngập khí chất thu sinh, hắn ta chấp tay đứng ở phần rìa mây đen, ánh mắt lạnh nhạt quan sát cảnh đêm của thành phố phía dưới, tia chớp vừa lóe lên một cái rồi biến mất thoáng chiếu rọi đáy mắt của hắn ta, lại không thể khiến ánh mắt của hắn ta hiện ra chút thay đổi nào.

Phía sau hắn ta là hơn hai mươi bóng người màu đen bao phủ trong bóng tối.

“Ta đã gia tăng đẳng cấp nguyên mẫu Ma vực cho các ngươi, sau khi các ngươi phát hiện Thiên Cầu, hãy phóng thích ngục Ma vực.”

Ánh mắt người trẻ tuổi thoáng liếc qua đông đảo bóng dáng ở sau lưng, thân nhiên phân phó: “Đến lúc đó, ngục Ma vực đủ để bao phủ hơn phân nửa Tô Thành, một khi bóp méo chia tách với thế giới hiện thực, phạm nhân không thể tiến vào ngục Ma vực, các ngươi cũng không cần bó chân bó tay, cứ để lộ nguyên hình, cố hết sức hành động là được, nếu có tu hành giả đủ can đảm tiến vào ngục Ma vực, vậy cứ giết đi.”

Nói xong câu này, đông đảo bóng người màu đen ở sau lưng hắn ta lập tức cùng đáp: “Vâng, chủ thượng!”

Đúng lúc một đạo sấm sét cuồn cuộn vang lên, xen lẫn với tiếng đáp lại vang trời, cứ như trời xanh đang gào hét.

“Lần này cần phải nhanh chóng cướp được Ân Long Châu, đừng kéo dài thời gian, nếu không một khi có quá nhiều thần tiên lục địa chạy đến, vậy cũng là rắc rối không nhỏ.”

Người trẻ tuổi chấp tay nhìn thành phố phía dưới, lạnh nhạt nói: “Ta đã để ‘Toán Mệnh Nhân’ thôi toán, bộ phận ‘Ân Long Châu’ cuối cùng trong Ân Long Huyền Thế Trận đang ở ngay trong Tô Thành, ta giao bên Thiên Cầu cho các ngươi, còn ta sẽ tự đến bên Tất Phương Điều, nếu Ân Long Châu không ở bên Tất Phương Điều, ta sẽ lập tức tụ họp với các ngươi.”

Trong bóng đen gần người trẻ tuổi nhất, vang lên một giọng nói già nua trầm thấp: “Chủ thượng, nếu chúng ta không phát hiện Ân Long Châu, có cần tiến đến giúp đỡ ngài không?”

Người trẻ tuổi nói khẽ: “Nếu cần, ta sẽ tự dùng ma thức truyền âm cho ngươi, nếu bên ngươi có phát hiện gì, cũng có thể truyền âm ma thức cho ta.”

Nói xong, hắn ta đã đưa tay chỉ xuống phía bắc của Tô Thành, nói: “Thiên Cầu ở khu vực này, các ngươi đi đi.”

“Vâng.”

Sau khi đông đảo bóng đen cung kính lên tiếng, lập tức từ trên cao bay về phía bắc Tô Thành.

Người trẻ tuổi cũng không hành động, chỉ không nói một câu nào nhìn xuống khu nội thành cũ.

Với nhãn lực của hắn ta, cho dù là đêm tối cũng có thể nhìn rõ ràng đám kiến cảm nhận được mưa gió tiến đến đang dọn nhà trên mặt đất ở phía dưới, cũng có thể chú ý đến con kiến bị tụt lại.

Trong cơ thể Tất Phương Điều có lực lượng của hắn ta, dù có chút khoảng cách, hắn ta cũng có thể tùy tiện cảm ứng được vị trí chính xác của Tất Phương Điều.

Ngay trong khu nội thành cũ, sâu trong một con đường vắng vẻ, vị trí cảm ứng được là một cửa tiệm nho nhỏ thoạt nhìn không đáng chú ý.

“Ngoại trừ Tất Phương, lại không cảm ứng được gì hết...”

Người trẻ tuổi đứng ở sát phần rìa mây đen, híp mắt nhìn chằm chằm cửa tiệm nho nhỏ kia, “Không có ai? Hoặc là... Tiên nhân gian?”

Bản thân hắn ta là chân ma ngoại đạo, dù là hơi thở của thần tiên lục địa cũng có thể tùy tiện cảm ứng được, chỉ có tiên nhân gian cảnh giới vượt qua thế gian, mới có thể che giấu hơi thở đến tình trạng hắn ta cũng không thể cảm ứng.

Ở nhân gian, chỉ có nguyên thần thứ hai của tiên nhân gian Tiêu Tuệ kia mới là đối thủ của hắn ta, nhưng nguyên thần thứ hai của Tiêu Tuệ sao dám rời khỏi Thanh Thành?

Vì vậy, hắn ta không sợ.

...
...

Đại học Tô thành.

Trên sân tập, Xà Tích Lộ ôm Pomeranian đáng yêu, đứng ở phía sau hàng rào bao xung quanh sân tập, nhìn đôi nam nữ ngồi trên bãi cỏ ở cách đó không xa, hơi bĩu môi, nói thầm ở trong lòng: ‘U Thiên, nam sinh kia bị làm sao vậy? Ta đã tạo ra mấy cơ hội cho hắn ta rồi, sao hắn ta còn không hôn hả?’

“Sao ta biết được?”

U Thiên ở trong đầu nàng nói: “Ta cũng không hiểu tình yêu của đám phàm nhân các ngươi, có lẽ cách nói chuyện của hắn ta không đúng lắm...”

“Hắn ta nói cái gì?” Xà Tích Lộ nghi ngờ nói.

“Ngươi để ta nghe lén làm gì, sao ngươi không tự ẩn thân đi qua đó nghe lén hả?” U Thiên ghen lời.

‘Ta ngại nhìn thấy người ta hôn môi.’ Xà Tích Lộ nói ở trong lòng: ‘Ngươi kể lại cho ta một chút đi, không phải ngươi nói, người chính là ta sao? Ngươi nghe được, không phải tương đương ta cũng nghe được sao?’

“Ồ, lúc này biết ta chính là ngươi rồi hả?”

U Thiên cười mỉa mai một tiếng, nhưng vẫn nói: “Bọn họ cũng không nói chuyện gì hết, ta cảm thấy rất bình thường, nữ sinh kia nói ‘một tiểu cô nương còn đang thi nghiên cứu như ta, còn chưa thích ứng được với môi quan hệ xã hội’, sau đó nam sinh kia cười to nói ‘thi nghiên cứu? Tiểu cô nương??? Ha ha ha ha’, điều này cũng không có gì chứ? Người hai tư hai lăm tuổi, lại còn tự xưng tiểu cô nương, đúng là chết cười.”

Khóe miệng Xà Tích Lộ giật giật: ‘Đây là sắt thép thẳng nam...’

“Sắt thép thẳng nam? Không phải hắn ta rất tốt sao? Nam sinh kia còn muốn nữ sinh kia về ký túc xá nghỉ ngơi sớm một chút, nữ sinh kia thật sự không hiểu chuyện, còn nói nàng ta không thể về, muốn nam sinh kia tối nay cũng đừng hòng quay về.” U Thiên kỳ quái nói.

‘Được, là hợp kim titan thẳng nam...’

Xà Tích Lộ hơi buồn bực thở dài, ‘Lại bận rộn vô ích, bảo sao tồn cả nửa ngày tình cảm của hai người này cũng không tăng lên, có nên đổi một đôi cậu nam nữ khác không...’

Nàng lại cúi đầu xuống xoa đầu Pomeranian, nói: “Tiểu Thiên Cầu, nếu không ngươi đi làm máy bay yểm trợ đi?”

Pomeranian ngẩng đầu nhỏ lên, vô tội nhìn thoáng qua chủ nhân của mình.

Đúng lúc này –

“Hả? Nguy rồi!”

U Thiên không kiềm chế được sự sợ hãi giọng nói đột nhiên vang lên trong đầu Xà Tích Lộ: “Nhanh thông báo với Tiêu Tuệ! Trên bầu trời có lượng lớn ngoại ma đến gần!”

“Cái gì?”

Xà Tích Lộ ngơ ngác, lập tức lấy điện thoại ra, muốn gọi cho Tiêu Tuệ.

Thế nhưng, ngay lúc này, tất cả mọi thứ xung quanh đột nhiên xảy ra sự thay đổi kỳ diệu, dường như bầu trời ở nơi xa xôi xuất hiện sự vẩn vọ nghiêm trọng, ánh đèn ở nơi xa nhanh chóng trở nên u ám, các trụ đèn nề ông ở xung quanh sân tập cũng mất đi màu sắc, thậm chí màu xanh biến thành màu xám trắng, đường băng màu cam cũng xám xịt như đá, bầu trời đêm càng tối đen nặng nề...

Cứ như bị kéo hết màu sắc, toàn bộ thế giới đều biến thành ba màu trắng xám đen hơi có vẻ mịt mù.

Vốn xung quanh sân tập có các học sinh đi dạo, chạy bộ, nói chuyện yêu đương, thêu thùa may vá kiếm sống, lúc này cũng biến mất không còn bóng dáng.

Nàng nhìn điện thoại, phát hiện sóng điện thoại đã bị cắt đứt.

Khu vực u ám đến gần như im lặng chết chóc này, ngoại trừ nàng không có bất kì sự sống nào, gần như bị lưu đày.

Một khắc sau –

Trong tiếng gió gào hét, từng bóng dáng lần lượt bay xuống từ trên không trung, đáp xuống mặt đất ở trước mặt Xà Tích Lộ.

Có lão giả tóc trắng lưng còng, có nam tử cao lớn lạnh lùng, có nữ tử quỳn rũ mỉm cười nhàn nhạt, có hài đồng thoạt nhìn còn nhỏ tuổi... Tất cả hai mươi một ánh mắt tràn ngập cảm giác áp lực, đồng thời nhìn chằm chằm Xà Tích Lộ và Thiên Cầu ở trong ngực nàng.

“Là nguy Ma vực của chân ma ngoại đạo...”

Giọng nói âm u của U Thiên vang lên: “Phạm vi rất lớn, có lẽ cả nửa Tô Thành đều bị chia tách với thế giới thật, phàm nhân không vào được, chỉ có tu hành giả mới có thể đi vào, nhưng... Đây là mười tám con dị thú ngoại đệ nghị đẳng, còn có ba con dị thú ngoại ma đệ nhất đẳng!”

Hơn nữa còn không phải dị thú ngoại ma bình thường, mà là sự tồn tại đáng sợ sau khi được “chủ thượng” kia quán đỉnh.

Hoàn toàn có thể so sánh với mười tám vị cao nhân thiên quan thứ năm, cùng ba vị thần tiên lục địa!

Vẫn còn có một chân ma ngoại đạo kinh khủng như chân tiên thiên giới, không biết đang ở nơi nào...

Đội hình như vậy, ai dám đi tìm cái chết?

...

Trong con hẻm sâu vắng vẻ, đột nhiên một người trẻ tuổi vẻ mặt lạnh nhạt hạ xuống, giữa hàng lông mày hiện ra khí chất thư sinh, cũng không thể che được vẻ lạnh lùng của hắn ta.

Ngay khi hắn ta hạ xuống đất, đã giết chết con kiến lạc đàn đang dọn nhà trước khi mưa gió đến.

Sau đó, hắn ta nhìn chằm chằm cửa tiệm tranh chữ bình thường ở cách đó không xa, nhìn bóng người mơ hồ do ánh đèn phản chiếu ra ở trong nhà, chậm rãi sỏi bước đi tới.

Chương 147: Công lao lớn! (1)

Trong căn phòng khách sạn.

Tiêu Tuệ lẳng lẳng nhắm mắt, khoanh chân ngồi trên giường, ánh trăng nhàn nhạt bao phủ cơ thể của nàng, nhịp nhàng lúc sáng lúc tối giống như hô hấp.

Một bức tự thiếp bay lơ lửng ở trước mặt của nàng, trên đó viết “Nguyệt hạ phi thiên kính, vân sinh kết hải lâu”.

“Vẫn thiếu rất nhiều...”

Sau một lúc lâu, nàng từ từ mở mắt ra, khẽ than thở một tiếng, “Chỉ là tiểu thành của Thái m chi đạo đã khó khăn như vậy, chẳng biết lúc nào mới có thể viên mãn, thậm chí âm cực sinh dương... May mắn có Lâm tiên bối ban tặng tự thiếp, nếu không căn bản chính là xa vời khó với...”

Lần đầu tiên Lâm tiên bối ban cho nàng bức tự thiếp này, bên trong ẩn chứa Thái m chi đạo viên mãn.

Nhưng ngộ đạo khó khăn đến mức nào chứ, mặc dù có sẵn sự tham khảo ở trước mắt, cũng không dễ dàng như vậy, đặc biệt là lúc trước nàng tu sinh tử luân chuyển chi đạo, nếu không chia tách phần cảm ngộ này ra, chuyển dời cho nguyên thần thứ hai, nàng nghĩ việc cảm ngộ Thái m chi đạo cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

“Hà?”

Đột nhiên –

Một ánh sáng màu đen yếu ớt như ẩn như hiện giống gợn sóng nhanh chóng lan tràn khuếch tán ra, tất cả những nơi đi qua đều bao phủ một lớp bóng đen phàm nhân không thể nhìn thấy, chỉ có tu hành giả mở linh mục mới có thể nhìn thấy.

“Điều này...”

Tiêu Tuệ thay đổi sắc mặt, con ngươi đột nhiên co rút lại nhìn tầng bóng đen tràn ngập trong không gian, “Ngụy Ma vực chân ma ngoại đạo?”

Lúc tu hành giả dẫn tới ngoại ma giáng lâm, sẽ hình thành Ma vực ngoại đạo, khiến khu vực ở đó bị bóp méo chia tách với thế giới hiện thực, thoát nhìn là xếp chồng lên hiện thực, phàm nhân không thể tiếp xúc được chỉ có tu hành giả mới có thể phát hiện được sự tồn tại của Ma vực, linh lực hộ thân có thể cưỡng ép tiến vào Ma vực ngoại đạo.

Thế nhưng, Ma vực ngoại đạo này cũng nằm dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của đại ý thức ngoại ma, nếu tu hành giả khác dám đi vào, sẽ khiến

ngoại ma mới giáng lâm, tu hành giả càng cường đại, sẽ dẫn tới ngoại ma càng đáng sợ hơn giáng lâm, vì vậy gần như chắc chắn phải chết!

Ngụy Ma vực lại là thần thông đặc biệt của chân ma ngoại đạo tự do, chỉ có năng lực bóp méo khu vực đó chia tách với hiện thực, sẽ không bị đại ý thức ngoại ma chú ý đến, cũng không dẫn tới ngoại ma giáng lâm.

Điều này tương đương với... Chế tạo ra một chiến trường có thể tùy ý phát huy, vì vậy mới gọi là “ngụy Ma vực”.

Thế nhưng, một khi chân ma ngoại đạo xuất hiện ở thế gian, cũng đại diện cho một thế lực ngoại ma cường đại, có trời mới biết bên trong ngụy Ma vực che giấu bao nhiêu ngoại ma đáng sợ?

Cho dù là thần tiên lục địa vượt qua năm quan, cũng không dám tùy tiện xông vào!

“Chẳng lẽ là Độc Thư Nhân của ‘Thư Các’ kia?”

“Vì tìm kiếm Ân Long Châu?”

“Hoặc phát hiện Tiểu Xà là ngoại ma chuyển thế, muốn giết nàng lấy được công lao lớn?”

Trong đầu Tiêu Tuệ lập tức thoáng qua những suy nghĩ này, “Bảo sao Bã Độ Nhân kia đột nhiên đến Thanh Thành... Hóa ra là vì ép nguyên thân thứ hai của ta không dám rời đi.”

Ngay chiều hôm nay, nguyên thân thứ hai của nàng cảm ứng được chân ma ngoại đạo “Bã Độ Nhân” kia đến Thanh Thành, sao nàng lại dám để một chân ma ngoại đạo đáng sợ như vậy đến gần phong ấn chi địa, để nguyên thân thứ hai rời đi chứ?

“Hơn nữa đã được một thời gian, ngụy Ma vực lại không biến mất... Lâm tiên bối lại không ra tay?”

Tiêu Tuệ hơi nhíu mày.

Theo như nàng thấy, một đại năng cảnh giới Thiên Đạo như Lâm tiên bối chuyển thế, cho dù không khôi phục được bao nhiêu cảnh giới, nhưng chỉ cần kết hợp rất nhiều đại đạo viên mãn được thể hiện bây giờ, đã có thể tùy tiện trấn sát chân ma ngoại đạo kia.

Nếu Lâm tiên bối ra tay, vậy có lẽ ngụy Ma vực này chỉ duy trì được trong khoảnh khắc, sẽ biến mất bởi vì chân ma ngoại đạo kia bỏ mình.

“Đúng rồi... Mầm mống tai họa do chân ma ngoại đạo này đưa tới, e rằng còn chưa đủ để Lâm tiên bối ra tay...”

Trong đầu Tiêu Tuệ thoáng qua suy nghĩ này, không nhịn được khẽ than thở một tiếng, đột nhiên hiểu rõ.

Lần trước, Lâm tiên bối từng nói với nàng: Một khi phong ấn do nàng trấn thủ vỡ tan, sẽ phải tạm biệt cuộc sống bình thường.

Một đại năng như Lâm tiên bối lại chuyển thế hạ phàm, hiển nhiên có mưu tính và ván cờ càng sâu hơn, thứ phải đối phó là họa kiếp càng đáng sợ hơn trong tương lai, tất nhiên không muốn để lộ sự tồn tại trước khi ra tay.

Ngay cả nhân vật đáng sợ trong phong ấn mà nàng phải trấn thủ, cũng không có tư cách để Lâm tiên bối ra tay, huống chi chỉ là một chân ma ngoại đạo chứ?

“Tuyệt đối không thể làm phiền Lâm tiên bối ra tay... Lâm tiên bối ban thưởng nhiều cơ duyên ở nhân gian như vậy, nếu ngay cả một chân ma ngoại đạo cũng không chống đỡ được, vậy chúng ta cũng quá vô dụng.”

Tiêu Tuệ chậm rãi hít sâu một hơi, trong lòng đã có quyết định: “Cứ để ta dẫn đầu tu hành giả nhân gian tự giải quyết đi...”

Nàng cũng không nghĩ nhiều, lật tay một cái, lấy ra từng lá bùa chú bằng giấy vàng chu sa.

Ngay lập tức, trong miệng nàng khẽ tụng niệm, thông qua pháp lực ghi lại những lời nói này vào trong Truyền m Phù, sau đó vung tay lên, vung những Truyền m Phù này ra ngoài –

“Đi!”

Chỉ thấy từng tấm Truyền m Phù như bông tuyết bay múa trên không trung, lập tức biến thành từng luồng sáng, trong chớp mắt đã bay ra khỏi cửa sổ, nhanh chóng biến mất ở chân trời, không biết đi về phía nào.

“Truyền m Phù nhanh nhất... Hy vọng đến kịp...”

Tiêu Tuệ lẩm bẩm một tiếng, lập tức nhìn chằm chằm bóng đen mờ mờ tràn ngập trong không gian đâu đâu cũng có, “Chỉ có thể để bản tôn tiến vào...”

Nàng cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều nữa, chắc chắn phải nhanh chóng tiến vào nguy Ma vực.

Chân ma ngoại đạo kia chỉ đến vì Ân Long Châu hoặc là Tiểu Xà.

Chương 148: Công lao lớn! (2)

Ân Long Châu ở chỗ Lâm tiền bối, nàng không cần phải lo lắng, nhưng nếu đối phương đến chỉ vì Tiểu Xà, vậy sẽ rất nguy hiểm, dù là vì Lâm tiền bối hay vì Tiểu Xà, nàng nhất định phải nhanh chóng đi vào.

Tiêu Tuệ hít sâu một hơi, quanh người đột nhiên hiện ra ánh sáng rực rỡ trong trẻo, bỗng bèn tiến lên trước một bước, cả bóng người biến mất trong bóng đen.

...

...

Khu vực trắng xám đen lan tràn tĩnh mịch, sắc thái duy nhất chính là vật sống trong đó.

‘U Thiên... Làm sao bây giờ?’

Xà Tích Lộ hơi hoảng sợ nhìn đám ngoại ma giống như loài người ở trước mắt, vô thức lùi lại một bước.

U Thiên nặng nề nói: “Ta có thể thả ra ma thức dọa bọn họ sợ, cũng phải xem khi nào Lâm Chỉ Thủy mới chạy đến cứu người, nhưng... Còn chưa biết chân ma ngoại đạo này đang ở nơi nào, tất nhiên hẳn ta có thể nhận ra chúng ta là ngoại ma chuyển thế, e rằng không chỉ không bị dọa sợ, còn dốc hết sức giết người, nhận ban thưởng của ‘nó’.”

Xà Tích Lộ cắn môi, nói nhỏ: ‘Chỉ Thủy chắc chắn sẽ đến cứu ta.’

U Thiên thở dài: “Đáng tiếc hai bức tự thiếp kia đều ở nhà, không mang ra ngoài, nếu không chỉ cần thôi động đại thần thông trong đó, dù chỉ có thể thôi động ra một phần uy năng, có lẽ nhưng ngoại ma này đều phải chết...”

Dù sao, Xà Tích Lộ còn chưa học được pháp thuật Tụ Lý Càn Khôn này, mang theo tự thiếp cũng rất rắc rối, nên không mang theo ở bên người.

“Khụ...”

Trong đám ngoại ma phía đối diện, lão già lưng còng dẫn đầu ho nhẹ liếc nhìn Xà Tích Lộ một cái, chỉ nghe thấy một giọng nói trầm thấp hơi khàn vang lên: “Ân Long lân phiến không có phản ứng, Ân Long Châu không ở đây, mang theo Thiên Cầu, quay về tìm chủ thượng.”

Ngay lập tức, lão nhẹ nhàng vung tay áo về phía Xà Tích Lộ.

Về phần tu hành giả chỉ mới thiên quan thứ nhất này, căn bản không cần thiết hiện ra nguyên hình, cũng không cần tốn mồm mép, giết là được.

“Rầm!”

Thực lực của lão rất đáng sợ, dù chỉ là động tác vung tay áo rất đơn giản, cũng tạo ra tiếng động như dùi núi lấp biên, uy năng kinh người lại như sóng xung kích quét ngang qua, ở những nơi đi qua, mặt đất đều nổ tung vỡ nát, cuốn sạch đá vụn và bột phấn trên cả quãng đường, cứ như một bức tường không khí nghiền ép về phía Xà Tích Lộ.

Thế nhưng –

Lực lượng vô hình đột nhiên trào ra, bức tường không khí do hành động vung tay áo tạo ra lập tức biến mất không còn bóng dáng.

“Hả?” Lão giả lưng còng hơi híp mắt lại.

Mặc dù lão chỉ tùy ý vung tay áo, nhưng chỉ dựa vào một tu hành giả thiên quan thứ nhất nhỏ nhoi, lại có khả năng chống đỡ được?

Lão nhìn xuyên qua bụi đất tung bay đang chậm rãi rơi xuống đất, con người màu nâu đục ngầu co rụt lại.

Thiếu nữ loài người thanh tú có vẻ yếu đuối ở phía đối diện, lúc này bên trái khuôn mặt lại hiện lên một mảng hắc sắc xà lân hoàn toàn hư ảo, đôi mắt kia lạnh lùng tà dị càng trở nên giống mắt rắn hơn.

Sau đó, trong tiếng rần xì xì lạnh lẽo, một hư ảnh nửa trong suốt chui ra từ trong cơ thể của thiếu nữ kia.

Đó là một con cự mãng hắc sắc mờ ảo, chỉ một nửa cơ thể chui ra từ bên trong cơ thể thiếu nữ đã vô cùng to lớn, cứ như một ngọn núi nhỏ bao trùm thiếu nữ ở trong đó, đôi xà đồng màu xanh lạnh lùng nhìn chằm chằm đám ngoại ma trước mắt.

Trong chốc lát, một luồng uy áp khủng bố cao cao tại thượng tràn ra, lập tức bao phủ tất cả ngoại ma trước mắt.

“Bịch bịch.”

Tiếng đầu gối chạm đất vang lên, chỉ trong chớp mắt, một ngoại ma dáng vẻ nam tử trong số đó cũng không chịu nổi sự sợ hãi bản năng từ sâu trong sinh mệnh, quỳ nằm trên mặt đất ngay tại chỗ.

“Bịch bịch... Bịch bịch... Bịch bịch...”

Chỉ nghe thấy tiếng quỳ xuống đất không ngừng vang lên, từng ngoại ma đều thân phục dưới uy áp ma thức đáng sợ này, run lẩy bẩy quỳ xuống, không cách nào chống cự sự run rẩy từ sâu trong huyết mạch, rồi rít cú thấp đầu.

Chỉ trong chốc lát, ngoại trừ ba người đứng phía trước còn đang cố gắng chống đỡ, mười tám ngoại ma đệ nhị đẳng còn lại đã quỳ hết xuống.

“Người...”

Lão nhân lưng còng kia chần động nhìn Xà Tích Lộ bị cự mãng hư ảo quần quanh, run rẩy nói: “Người chính là ngoại ma chuyển thể mà chủ thượng đã nhắc tới? Ma thức đáng sợ như vậy, rốt cuộc người có lai lịch gì?”

Lúc trước lão từng nghe chủ thượng nhắc đến, trong tu hành giả ở thế gian, có lẽ cũng có chân ma ngoại đạo chuyển thể.

Nhưng lão không ngờ, bây giờ đối phương lại chỉ là một tu hành giả thiên quan thứ nhất nho nhỏ, càng không ngờ tới đối phương chỉ dựa vào ma thức còn lại sau khi chuyển thể, lại có uy áp khủng bố như vậy!

Dù là uy áp tỏa ra trên người chủ thượng, còn lâu mới kinh khủng như vậy!

Thiếu nữ này... Thật sự là chân ma ngoại đạo chuyển thể sao?

Dù là những chân ma ngoại đạo đứng trên đỉnh cao trong truyền thuyết, cũng không đáng sợ như vậy...

Chẳng lẽ...

“Giết nàng ta!”

Lão nhân không còn dám nghĩ sâu hơn nữa, đột nhiên cắn đầu lưỡi một cái, cảm giác đau đớn khiến lão miễn cưỡng tỉnh táo lại, lập tức nghiêm nghị quát: “Mặc kệ lúc trước nàng ta là ai, nhưng bây giờ nàng ta chỉ còn lại ma thức không đủ đáng sợ, cũng không còn là ngoại ma! Chỉ cần có thể giết nàng ta sẽ có công lao rất lớn, đến lúc đó sự ban thưởng của chúa tể tối cao cũng sẽ cao đến mức khó tưởng tượng nổi!”

Trong truyền thuyết, bất kỳ một ngoại ma chuyển thể nào, ít nhất đều là chân ma ngoại đạo tu hành được nguyên thần, nếu bị một ngoại ma khác giết chết, sẽ quay về với “nó” – vòng tay của chúa tể tối cao này.

Đối với ngoại ma mà nói, cắn nuốt tu hành giả là công lao, giải cứu đại năng ngoại đạo là công lao, đánh giết ngoại ma chuyển thể cũng là công lao, một khi đủ nhiều công lao, thì có thể nhận được sự ban thưởng của “nó”!

Còn vị ngoại ma chuyển thể ở trước mắt, hình như còn đáng sợ hơn cả chân ma ngoại đạo, nếu có thể giết nàng, đây là công lao lớn!

Chương 149: Truyền Âm Phù (1)

“Vài ba con bò sát nhỏ không có ý nghĩa, lại còn muốn giết chúng ta?”

Con cự mãng màu đen chiếm cứ quần quanh Xà Tích Lộ thấy thế, đôi xà đồng màu xanh lập tức trở nên càng lạnh lùng hơn, trên mặt mơ hồ hiện ra vẻ giận dữ.

Lão nhân dẫn đầu vừa nói ra lời này, những ngoại ma đệ nhị đẳng kia nghe vậy, cả đám đều vượt qua sự sợ hãi trong lòng, run rẩy đứng dậy tại chỗ, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng đứng lên, vẫn không chịu nổi mà run rẩy.

Đây là sự sợ hãi bản năng từ sâu trong sinh mệnh, cho dù biết rõ đối phương rất nhỏ yếu, nhưng vẫn biết sợ.

Lão nhân thấy thế, cũng biết không thể trông cậy vào những ngoại ma đệ nhị đẳng như vậy, liền quát lên: “Cùng Kỳ, Quỷ Ngưu, chúng ta giết nàng ta!”

“Được.”

Nữ tử quyền rũ yêu dị ở bên trái lão cán chặt răng, sắc mặt tái nhợt lên tiếng, nam tử cao lớn lạnh lùng không nói gì, nhưng bên ngoài cơ thể cũng tràn ngập ánh sáng màu tím đậm sâu kín.

Dù sao bọn họ cũng là sự tồn tại đứng đầu trong đám dị thú ngoại ma, còn được chủ thượng ban cho lực lượng, đủ để so sánh với thần tiên lục địa!

Chỉ với uy áp do ma thức mang đến, hoàn toàn không đủ để bọn họ không có cả dũng khí để ra tay.

“Sao Lâm Chỉ Thủy còn chưa tới?”

Giọng nói hơi lo lắng của U Thiên vang lên trong đầu Xà Tích Lộ: “Lực lượng nguyên thần của ta mới khôi phục một chút, để lộ ra bản tướng như thế cũng không kiên trì được bao lâu, một khi bọn họ ra tay, ta căn bản không ngăn được... Đáng chết, thời gian dài như vậy, nguy Ma vực gây ra ảnh hưởng lớn như vậy, Lâm Chỉ Thủy phải phát hiện từ lâu rồi mới đúng!”

‘Ta... Ta không biết...’ Xà Tích Lộ hơi mơ hồ.

Đúng lúc này –

Tùng luồng ánh trăng lạnh lẽo như sương đột nhiên phát sáng lên, im hơi lặng tiếng chiếu xuống mặt đất, từ trong ánh trăng này có thể thấy được một bóng dáng sống động sáng ngời xuất hiện trong thế giới màu xám yên tĩnh này.

Chỉ thấy một bóng lưng nữ tử yếu điệu đứng phía trước Xà Tích Lộ, dáng người yếu điệu, khuôn mặt xinh đẹp, được bao phủ ở trong ánh trăng cứ như tiên tử dưới trăng vậy.

“Tiêu Tuệ tử tử?” Xà Tích Lộ ngạc nhiên nhìn bóng lưng quen thuộc này.

“Cuối cùng đã đến, suýt nữa không kiên trì nổi.” U Thiên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó, hắc mãng hư ảo khổng lồ kia cũng quay về bên trong cơ thể Xà Tích Lộ, uy áp kinh khủng cũng biến mất không còn.

“Thật xin rồi, vừa rồi ta phải truyền tin, đến hơi muộn một chút.”

Tiêu Tuệ hơi nghiêng đầu, áy náy nói một câu, đôi mắt lạnh lùng lập tức nhìn lướt qua rất nhiều ngoại ma ở phía trước, lạnh lùng nói: “Ngoại ma? Các ngươi lại dám tùy ý làm bậy như thế?”

Sau khi uy áp khiến rất nhiều ngoại ma sợ hãi run rẩy biến mất, ngoại trừ mười tám ngoại ma đệ nhị đẳng đều thở phào nhẹ nhõm, ba ngoại ma đệ nhất đẳng dẫn đầu cũng cảm thấy áp lực đã biến mất, dù không ảnh hưởng nhiều đến thực lực, nhưng cũng rất khó chịu.

“Nguyệt Thần Tiêu Tuệ?”

Ánh mắt u ám lạnh lùng của lão nhân lưng cong dẫn đầu nhìn chằm chằm Tiêu Tuệ, nói: “Cũng không phải nguyên thần thứ hai, chỉ là bản tôn mà thôi, không ngờ ngươi còn dám xông tới?”

“Chỉ dựa vào đám súc sinh các ngươi, cũng xứng để nguyên thần thứ hai của ta ra tay?” Tiêu Tuệ lạnh lùng nói.

“Ha...” Lão giả lưng còng cười lạnh nói: “Bạn tốt của chủ thượng còn đang du lịch ở Thanh Thành, nguyên thần thứ hai của ngươi còn dám rời khỏi Thanh Thành nửa bước?”

Lão cũng không nói nhảm nhiều, trực tiếp quát: “Cho dù nàng ta là tiên nhân gian, bản tôn cũng chỉ cùng một cấp độ với thần tiên lục địa, chúng ta liên thủ lại có thể giết được nàng ta! Hiện hình đi!”

Theo mệnh lệnh của lão nhân được đưa ra, đám người phía sau lão đột nhiên nổ tung thành từng luồng ánh sáng màu xanh tối, rất nhiều tiếng thú gào rống quỷ dị cũng vang lên theo, sóng xung kích nổ tung cuồn cuộn khuếch tán ra, chỉ trong chốc lát trời đất mù mịt, cát bay đá chạy.

Sắc mặt Tiêu Tuệ lạnh lùng, ánh trăng mờ lung như bức bình phong bảo vệ xung quanh nàng và Xà Tích Lộ, không hề bị ảnh hưởng chút nào.

“Rầm!”

Ngay sau đó, lại một tiếng nổ càng khủng bố hơn vang lên, trong khu vực tĩnh mịch này, khắp nơi đều đang chấn động, chỉ thấy đám người cầm đầu gồm lão giả lưng còng, nữ tử quyến rũ yêu dị và thanh niên cao lớn lạnh lùng, lúc này đều biến mất không còn thấy gì nữa, cùng lúc bùng nổ ra ánh sáng màu tím đậm sâu kín.

Mặt đất xung quanh đó đã hoàn toàn nứt toác ra, luồng không khí cuồng bạo như đao thổi qua mặt đất, thảm cỏ màu xám, đường băng và những thứ khác đều bị càn quét không còn chút nào.

Đợi sau khi ánh sáng biến mất, từng bóng ma to lớn hình thù kỳ quái lập tức bao trùm bên trong khu vực tĩnh mịch này.

Từng dị thú đáng vẻ quỷ dị mà kinh khủng đã xuất hiện ở vị trí ánh sáng biến mất, hoặc là lợn rừng to lớn mọc ra gai nhọn dày đặc, hoặc là dị chủng như viên hầu lại mọc ra lông bờm đặc biệt, hoặc là yêu hồ mọc ra chín đuôi, hoặc là cục thịt như con người màu đỏ cả người bao phủ màu đỏ tươi...

Còn ba con dị thú cầm đầu lại to lớn kinh khủng hơn.

Dị thú lo lớn bên trái cao gần mười mét, đáng vẻ như lão hổ, nhưng cả người mọc ra lông nhím màu đỏ sậm, còn có một đôi cánh chim rộng lớn mở ra, đôi mắt yêu dị lại sáng rực tràn ngập lệ khí cuồng bạo.

Dị thú bên phải lại là một con trâu chỉ có một chân, cả người đều là lớp da màu xanh biếc, không có sừng trâu, từng tiếng hít thở nặng nề như sấm nổ, bên ngoài cơ thể còn có ánh sáng lóng lánh.

Còn dị thú ở giữa, rõ ràng là một con quái vật thân dê mặt người, dưới nách mọc ra đôi mắt to lớn đỏ hồng, trong miệng mọc ra một cặp răng nanh của hổ, bốn móng vuốt lại như tay người.

Đám dị thú khổng lồ bao vây ở xung quanh, bóng mờ như mây đen chậm rãi bao phủ xuống, ánh mắt ngang ngược quan sát hai loài người nhỏ nhỏ được bao phủ trong ánh trắng, như muôn căn nuốt không còn gì hết!

“Cùng Kỳ... Quỷ Ngu... Thao Thiết!”

Chương 150: Truyền Âm Phù (2)

Tiêu Tuệ nhìn ba con dị thú khổng lồ trước mắt, không nhìn được con người đột nhiên co rụt lại.

Trước khi những ngoại ma này để lộ nguyên hình, nàng đã suy đoán trong đó có thể sẽ có dị thú ngoại ma đệ nhất đẳng, không ngờ lại có tới ba con!

Cùng Kỳ, Quỷ Ngưu, Thao Thiết, ba con dị thú đệ nhất đẳng này, bản thân thuộc về tầng cao nhất trong đám dị thú ngoại ma, có thể so với thần tiên lục địa vượt quan năm quan, sau khi được vị chủ thượng kia quán đỉnh, tất nhiên lực lượng lại càng cường đại hơn, cho dù là thần tiên lục địa chưa chắc có thể chiếm được chỗ tốt!

Mặc dù nàng là tiên nhân gian, nhưng thực lực thuộc về cấp độ thần tiên đều tập trung ở nguyên thần thứ hai, bản tôn chỉ là cấp độ thần tiên lục địa bình thường, chỉ biết Cửu Thiên Thần Cấm càng cao minh hơn mà thôi.

Ba con dị thú không hề kém nàng, còn có đông đảo dị thú có thể so sánh với tu hành giả thiên quan thứ năm, nếu đồng thời tấn công nàng...

‘Ta có thể đỡ nổi sao?’ Trong lòng Tiêu Tuệ thoáng hiện ra suy nghĩ này.

“Giết!”

Đột nhiên, lão giả biến thành Thao Thiết kia phát ra tiếng gầm giận dữ.

Theo tiếng rống của đủ loại dị thú kỳ quái, từng bóng mờ cao chót vót đáng sợ bao phủ xuống, đồng thời lao về phía Tiêu Tuệ được bao phủ bên trong ánh trắng mờ lung!

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Tuệ lạnh lùng, đầu ngón tay hơi xoay chuyển, một chiếc Bạch Ngọc Bàn trong sáng lập tức trượt xuống từ trong tay áo, đã bị nàng nắm vào đầu ngón tay.

...

...

Trong hang động tối đen yên tĩnh, mơ hồ vang lên tiếng hít thở kỳ quái, trầm thấp lại có tiết tấu rõ ràng.

“Phù!”

Lúc này, một ánh lửa mịt mờ lướt qua khoảng không bay đến, ánh lửa như sao băng bay vào trong hang động, sau đó dừng lại ở nơi sâu nhất trong hang đá, trôi nổi ở giữa không trung, bắt đầu tự bốc cháy, từ đầu tới đuôi bị ngọn lửa dần cắn nuốt.

Cùng lúc đó, một giọng nữ lạnh lùng bình thản dễ nghe cũng vang lên:

“Huyền Vũ đạo nhân, ta là sứ giả Thái Âm Thiên Uyên thiên giới... Tiêu Tuệ, hiện tại Tô Thành đang bị chân ma ngoại đạo làm hại, nếu ngươi bằng lòng ra tay giúp đỡ, thiên giới sẽ ghi nhớ một phần công lao của ngươi, nếu không có ý kiến gì, xin hãy nhanh chóng chạy đến!”

Đợi sau khi Truyền Âm Phù cháy hết, một giọng nam trầm thấp nhẹ nhàng quanh quẩn trong huyết động: “Tô Thành? Chân ma ngoại đạo?”

Sau khi yên lặng một lúc, đỉnh chóp của hang động này đột nhiên nhẹ nhàng rung lắc, đá vụn rơi xuống, chỉ thấy một hư ảnh Quy Xà khổng lồ chậm rãi thò đầu ra từ trong hang động, sau đó ngưng tụ lại từng chút một, lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Một nam tử tóc dài quân áo tả tơi nhìn rất lôi thôi, nhưng lại có đôi mắt như sao lạnh, lẳng không đứng trong gió núi đang gào hét.

“Còn chưa nắm chắc thiên kiếp... Vậy đi xem một chút đi...”

...

Lĩnh Nam, một tiểu sơn thôn xa xôi.

Trước cửa nhà đầu thôn, một lão đầu tóc hoa râm mặc áo lót và quần đùi ngồi trên ghế đầu, trên tay cầm một cây tẩu, hút bập bập, đóm lửa lúc sáng lúc tối đặc biệt nổi bật trong màn đêm.

Đột nhiên, một đóm lửa bé nhỏ bay tới từ chân trời, chớp mắt đã lướt qua bầu trời, rơi xuống trước mặt lão đầu đang hút thuốc lá sợi.

Lão đầu hơi nhíu mày, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ tẩu.

Một lớp cảm chế vô hình khuếch tán ra, bao phủ lão và lá Truyền Âm Phù bay tới.

Một khắc sau, theo Truyền Âm Phù bị thiêu đốt, một giọng nữ lạnh lùng bình thản dễ nghe vang lên trong cảm chế:

“Thiên Tinh Tử, ta là sứ giả Thái Âm Thiên Uyên thiên giới... Tiêu Tuệ, hiện tại Tô Thành đang bị chân ma ngoại đạo làm hại, nếu ngươi bằng lòng ra tay giúp đỡ, thiên giới sẽ ghi nhớ một phần công lao của ngươi, nếu không có ý kiến gì, xin hãy nhanh chóng chạy đến!”

Lão đầu im lặng ngồi trên ghế đầu, hút thuốc lá sợi một lúc lâu, nhẹ nhàng gõ tàn thuốc, đứng dậy, nhìn màn đêm đen như mực.

“Lão đầu tử cũng không muốn phi thăng, nhưng việc của nhân gian thì vẫn có thể quan tâm một chút...”

Trong tiếng lẩm bẩm, lão cúi người, vô cùng cẩn thận đặt chiếc tẩu lên trên ghế đầu, chợt biến mất ngay tại chỗ.

...

Phía dưới núi Thái Sơn.

Dưới chân núi, trong một khu vực thần bí mà phàm nhân không thể đặt chân vào, một bia đá to lớn cao mấy chục mét đứng thẳng, trên tấm bia đá khắc một hàng chữ viết như nhuộm máu:

“Tù nhân tù kỹ tù sinh tử, vô tình vô ái vô sở cầu”

Một người mắc kẹt ở bên trong bệ của bia đá đó, chỉ để lộ ra một cái đầu người vùi mặt xuống đất, cho dù nghe thấy tiếng Truyền Âm Phù bay tới, người này cũng không định ngẩng đầu lên.

“Tù đạo nhân, ta là sứ giả Thái Âm Thiên Uyên thiên giới... Tiêu Tuệ, hiện tại Tô Thành đang bị chân ma ngoại đạo làm hại, nếu ngươi bằng lòng ra tay giúp đỡ, thiên giới sẽ ghi nhớ một phần công lao của ngươi, nếu không có ý kiến gì, xin hãy nhanh chóng chạy đến!”

Cái đầu kia chậm rãi ngẩng lên, để lộ ra một khuôn mặt dính bùn đất, còn đen như than.

Hắn ta há miệng ra, phun ra ba tấm Truyền Âm Phù, lập tức yếu ớt thôi động pháp lực, bắt đầu ghi chép truyền âm: “Hoạt Diêm La, Huyết Tiên, Cứu Mệnh Ti Quân, nhanh đến Tô Thành, nên làm cái gì, các ngươi đến là biết.”

Ngay lập tức, ba đạo Truyền Âm Phù lập tức hóa thành ánh lửa mịt mờ bay về phía bầu trời.

Sau đó, hắn ta lại cúi đầu xuống, vùi mặt vào trong bùn đất, cứ như một tù phạm vĩnh viễn bị cầm tù ở nơi này.

...

Bên trong Tô Thành, cũng có từng đạo Truyền Âm Phù bay múa thiêu đốt.

“Không Trần đại sư, ta là sứ giả Thái Âm Thiên Uyên thiên giới... Tiêu Tuệ, hiện tại Tô Thành đang bị chân ma ngoại đạo làm hại, nếu ngươi bằng lòng ra tay giúp đỡ, thiên giới sẽ ghi nhớ một phần công lao của ngươi, nếu không có ý kiến gì, xin hãy nhanh chóng chạy đến!”

“Cúc Thừa Hòa, hiện tại Tô Thành đang bị chân ma ngoại đạo làm hại, ta đã thông báo với thần tiên Lục Đại, ngươi tạm thời chờ đợi Không Trần đại sư sai phái là đủ.”

“Vũ Lạc...”

“Hàng Long tôn giả...”

...

Cả đêm nay, từng đạo Truyền Âm Phù bay lượn trên khoảng không của Tô Thành, hóa thành ánh lửa mịt mờ, bay múa ở nhân gian.

Chương 151: Đền (1)

Bên trong ngục Ma vực tĩnh mịch u ám bị chia cắt tách rời với hiện thực bên ngoài.

“Âm ầm –”

Tiếng nổ tung kinh khủng và ánh sáng u tối như từng cơn sóng thần tràn đầy trời đất, không ngừng đánh thẳng vào ánh trăng mờ hồ lại mông lung ở trung tâm, nhưng vẫn tay trắng trở về.

Ánh trăng này như một bức bình phong che trở, chống đỡ sự tấn công kinh khủng như vậy một lúc lâu, cũng không còn rục rĩ kiên cố như lúc ban đầu, trở nên càng mỏng manh yếu ớt hơn, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ vụn, dưới sự tấn công mênh mông cuồng bạo của ngoại ma, cứ như một chiếc thuyền nhỏ bé trong cơn sóng thần, lúc ẩn lúc hiện, cứ như ngay sau đó sẽ bị nuốt hết.

Bên ngoài lớp bình phong ánh trăng, vụ nổ tràn ngập tính hủy diệt, bên trong lại bình tĩnh như lúc ban đầu, ngay cả một hạt tro bụi cũng không thể bay vào.

Sắc mặt Tiêu Tuệ bình tĩnh, nhìn chằm chằm từng cơn dị thú bên ngoài lớp bình phong ánh trăng.

Xà Tích Lộ đứng ở sau lưng nàng, cắn chặt môi, trên mặt đầy vẻ lo lắng nhìn đám ngoại ma đang điên cuồng tấn công, đồng thời trong lòng cũng đầy vẻ bất lực và tự trách.

Nàng quá yếu ớt, trong loại đại chiến như thế này, hoàn toàn không thể giúp đỡ bất kỳ việc gì, ngược lại chỉ là gánh nặng.

‘U Thiên, ngươi không thể làm giống như trước đó, duy trì thêm một chút sao? Dù sao cũng có thể giúp Tiêu tỷ tỷ.’ Xà Tích Lộ không nhịn được nói.

“Ngươi cho rằng ta không muốn sao?”

Giọng nói hơi có vẻ suy yếu của U Thiên vang lên trong đầu của nàng: “Bây giờ nguyên thần của ta yếu đuối như thế, muốn ảnh hưởng đến nhiều ngoại ma như vậy trong một lần, nhất định phải để lộ bản tướng, nhưng tiêu hao quá lớn, ta có thể giữ được một lúc như vừa rồi, cũng đã gần đến cực hạn, ngươi muốn nguyên thần của ta khôi phục, chủ thể là ngươi phải nhanh chóng mạnh lên.”

‘Thế nhưng...’ Xà Tích Lộ cắn môi dưới, vành mắt đỏ ửng.

“Đừng khóc, chẳng lẽ đến lúc này, ngươi còn cần người khác đỡ dành ngươi sao?”

U Thiên nặng nề nói: “Ngươi không cần quá lo lắng, nàng ta là tiên nhân gian, lớp bình phong này được hình thành từ Bạch Ngọc Bàn, có thể kiên trì lâu như vậy dưới sự tấn công như thế, rõ ràng đã lấy Cửu Thiên Thần Cẩm chi pháp luyện thành pháp bảo hộ thân, hơn nữa nàng còn quen biết nam nhân của ngươi, sao có thể không có một vài con át chủ bài?”

Đột nhiên –

“Sắp không chịu được nữa.” Tiêu Tuệ đột nhiên mở miệng nói.

Xà Tích Lộ ngẩn ngơ, nói: “Vậy làm sao bây giờ...”

“Mặc dù có Yêm Nguyệt Ngọc Bàn hộ thân, nhưng bị tấn công như vậy, pháp lực vẫn tiêu hao quá nhanh.”

Tiêu Tuệ không hề bối rối, chỉ khẽ thở dài: “Đáng tiếc, chỉ vì những súc sinh này, lại phải lãng phí một trân bản tuyệt thế do Lâm tiên bồi ban thưởng cho ta...”

Nàng là tiên nhân gian, hiểu rất rõ Cửu Thiên Thần Cẩm – cũng tức là pháp thuật cấm chế không thuộc về thế gian, tất nhiên cũng biết luyện chế đủ loại tiên bảo quý giá, nhưng lại trở ngại không tìm được tài liệu quý giá ở nhân gian, cũng không có tiên lực, chỉ có thể luyện chế một vài pháp bảo bán thành phẩm hoặc là đẳng cấp thấp.

Ví dụ như “Yêm Nguyệt Ngọc Bàn” chính là một trong số đó, đặc biệt dùng làm pháp bảo hộ thân, nhưng bản về lực phòng ngự, còn cao hơn chí bảo một bậc.

Về phần át chủ bài nàng trân quý nhất... Tất nhiên là hai bức tự thiếp do Lâm tiên bồi ban cho.

Lần trước Lâm tiên bồi ban cho bức tự thiếp “Ky điều luyện cự lâm, trì ngư tư cố uyên” kia, nói là trong tương lai mới được dùng đến, hơn nữa nghe ra hình như còn thay đổi nàng, vì vậy nàng không có ý định dùng ngay bây giờ.

Còn bức tự thiếp “Nguyệt hạ phi thiên kính, vân sinh kết hải lâu” lúc trước, là chí bảo nàng dùng để ngộ đạo, đại thần thông ẩn chứa trong đó cũng có thể tùy tiện giải quyết những ngoại ma này, nhưng thật sự không biết trọng nhân tài, một khi uy năng trong bức tự thiếp tiêu hao hết, nàng cũng không thể dùng để ngộ đạo nữa.

Nếu không phải bị ép bắt đắc dĩ, bất kì một bức tự thiếp nào, nàng đều không muốn dùng hết ngay bây giờ.

“Hơn nữa, hình như trong cõi u minh còn có sự uy hiếp âm thầm chưa xuất hiện...”

Tiêu Tuệ hơi híp đôi mắt sáng ngời, trong lòng thấy hơi không cam tâm: “Bây giờ dùng hết, thật sự thích hợp sao?”

Tu hành giả tu Thiên đạo, tất nhiên từ nơi sâu xa sẽ có chút cảm ứng với nguy hiểm, phúc duyên đủ loại, với cảnh giới này của nàng, tất nhiên cảm ứng cũng nhạy bén hơn.

Nàng hoàn toàn có thể cảm nhận được... Trong Ma vực này, lúc này còn ẩn giấu sự uy hiếp càng đáng sợ hơn.

Có lẽ tên Độc Thư Nhân được gọi là “chủ thượng” kia, cũng đang ẩn nấp trong bóng tối?

Bây giờ sự uy hiếp ngầm này còn chưa xuất hiện, chỉ với những súc sinh này đã muốn để nàng sử dụng át chủ bài, đương nhiên nàng sẽ không cam tâm.

“Nhưng không còn cách nào...”

Tiêu Tuệ nhẹ nhàng ngẩng đầu, cổ tay nhẹ xoay một cái, cuối cùng trong tay áo trượt xuống một quyển tự thiếp hơi ố vàng, pháp lực cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

“Bây giờ ngươi đã muốn dùng át chủ bài?” U Thiên cũng phát hiện ra mục đích của Tiêu Tuệ, liền dùng truyền âm nguyên thần nói: “Có lẽ ngươi đã cảm nhận được, trong nguy Ma vực này ẩn giấu một vị chân ma ngoại đạo, nhưng ta có thể cảm ứng được, đối phương không phải là Độc Thư Nhân, dù đối phương triển khai nguy Ma vực, ta không tìm thấy hắn ta, thế nhưng ta có thể cảm nhận được, hắn ta không phải chủ nhân của nguy Ma vực này.”

“Còn có một chân ma ngoại đạo khác?” Trong lòng Tiêu Tuệ giật mình, “Độc Thư Nhân kia đâu?”

Nhưng tình hình hiện tại không cho phép nàng suy nghĩ nhiều, bức bình phong ánh trăng đã sớm mỏng manh đến cực điểm, đến tình trạng sắp vỡ vụn.

“Sắp bị phá!”

Thao Thiết thân dê mặt người thấy thế, lập tức vui mừng hét lớn một tiếng, tiếp tục thi triển thần thông căn cốt đặc biệt của Thao Thiết, không ngừng hút uy năng của bề ngoài bình phong ánh trăng vào trong cơ thể như lột tơ rút kén.

Các ngoại ma khác nghe vậy, càng tiến công mạnh mẽ hơn, tầng tầng lớp lớp sự tấn công cuồn cuộn ào ạt đánh thẳng vào lớp bình phong yếu ớt

kia.

Chương 152: Đến (2)

Lớp bình phong ánh trắng này có uy năng mạnh, vốn đủ để chống đỡ một chiêu của chân tiên thiên giới, với lực lượng kinh khủng của chủ thượng bọn họ, cũng phải liên tục tấn công mấy lần mới có thể phá vỡ, bọn họ hợp lại tấn công lâu như vậy, cuối cùng đã sắp phá vỡ.

Đúng lúc này –

“A di đà Phật...”

Một tiếng Phật hiệu ẩn chứa sự từ bi vang lên, ánh sáng Phật màu vàng lóa mắt lập tức tràn ngập trong khoảng thiên địa u ám này, lại xua tan một chút tĩnh mịch, nhiều hơn một phần sinh cơ.

Cùng lúc đó, một bàn tay to lớn ánh vàng rực rỡ như được đúc bằng vàng ròng hạ xuống từ trên không trung, che khuất bầu trời đánh về phía rất nhiều ngoại ma đang tấn công lớp bình phong ánh trắng.

“Lão lừa trọc Cự Dạ Linh Sơn!”

Quy Ngưu kia ngẩng đầu, nổi giận gầm lên một tiếng, phát ra một tiếng sấm kinh khủng, lập tức xoay người một cái, một chân đạp về phía bàn tay màu vàng óng to lớn kia.

Sự chấn động vô hình đột nhiên khuếch tán ra, trong sự va chạm kinh khủng này, Quy Ngưu bị một tát này đạp đến bay ngược lại, một đầu đâm vào trong lòng đất, còn bàn tay màu vàng óng kia cũng hóa thành Phật quang sụp đổ biến mất.

Ở nơi xa, một tiểu tăng đầu trọc đáng vẻ thiếu niên non nớt chậm rãi đi tới, cứ như niêm hoa vi tiếu.

“Không Trần đại sư.”

Tiêu Tuệ lại cất bước tự thiếp đi, khóe môi hiện ra nụ cười, nói khẽ: “Cuối cùng đã đến.”

“Tiếp tục tấn công!” Thao Thiết hét lớn.

Thế nhưng, ở phía trên bầu trời, chẳng biết từ lúc nào lại có một bức Bát Quái đồ to lớn sáng lên, xoay chậm chậm ở trên bầu trời, lực lượng vô hình tràn ngập.

“Chân.”

Một giọng nói già nua trang nghiêm vang lên, từng đạo sấm sét kinh khủng lập tức bổ xuống từ trong Bát Quái đồ.

Thao Thiết đột nhiên há to miệng, sức hút đáng sợ lập tức hút phần lớn sấm sét này vào trong cơ thể, nhưng vẫn có một lượng nhỏ sấm sét chạy

trón được, trong khoảnh khắc đã đánh con dị thú trên lưng mọc đầy gai nhím thành bột mịn, ngay cả nguyên linh cũng vỡ nát theo.

“Thiên Tinh Tử?”

Tiêu Tuệ thoáng thấy ngạc nhiên, lão nhân này trở thành thần tiên lục địa đã hơn mấy trăm năm, không muốn phi thăng, vẫn luôn ẩn cư ở nhân gian, không ngờ lại đến thật?

Còn hung thú Cùng Kỳ kia vẫn đang điên cuồng tấn công bức bình phong ánh trắng, sau khi nó lại tàn nhẫn đánh một trảo khiến bức bình phong ánh trắng vỡ vụn, không nhịn được vô cùng vui mừng: “Pháp lực của nàng ta không chịu nổi!”

Tiêu Tuệ hơi nhíu mày.

Pháp lực của nàng vẫn còn sót lại, muốn ngăn cản sự tấn công của Cùng Kỳ này cũng rất đơn giản, nhưng nhất định phải giữ lại một phần pháp lực, đôi phó chân ma ngoại đạo đang ẩn nấp kia.

Lúc này, một bóng người như chậm mà nhanh cất bước đi xuyên qua khe hở giữa đám dị thú ngoại ma, đi đến trước mặt Tiêu Tuệ và Xà Tích Lộ.

“Coong!”

Móng vuốt sắc bén của Cùng Kỳ hạ xuống, cũng bị một lớp bình phong to lớn như mai rùa hơi mờ chặn lại, sự tấn công của nó chỉ để lại từng dấu vết ở trên bức bình phong mai rùa, trong chớp mắt đã khôi phục lại như lúc ban đầu.

“Điều này...” Cùng Kỳ không nhịn được hơi ngơ ngác.

“Ha ha... Xem ra ta không đến muộn.”

Một nam tử tóc dài mặc quần áo lam lũ, vô vùng nhếch nhác đứng trước mặt Tiêu Tuệ, một tay chường thiên, cười ha hả nói: “Tiêu Tuệ tiên bối, ngươi đã đợi lâu.”

“Huyền Vũ đạo nhân.”

Tiêu Tuệ không hề thấy bất ngờ, chỉ khẽ cười nói: “Ta không chắc chắn những người khác có đến hay không, nhưng ta biết ngươi chắc chắn sẽ đến.”

Lão giả mặc đạo bào “Thiên Tinh Tử” ở xa xa, cùng với tiểu tăng đầu trọc “Không Trần đại sư” có vẻ non nớt, một người đang nhắm vào Bát Quái trận đồ ở phía xa triệu hồi ra nước lửa sấm chớp đủ loại, một người thì huyền hóa bàn tay không lồ Phật Đà, bắt đầu tiếp tục tấn công ngoại ma.

Lấy ba dị thú ngoại ma lớn gồm Thao Thiết, Cùng Kỳ và Quỷ Ngưu dẫn đầu, các dị thú ngoại ma khác đều rời rít tập trung lại một chỗ, cố hết sức chống đỡ sự tấn công của hai đại cao nhân.

Đột nhiên –

“Soạt! Soạt! Soạt!”

Trong tiếng xé gió, chỉ thấy hơn mười đạo độn quang bay tới từ đằng xa, rõ ràng là Chúc Thừa Hòa, Vũ Lạc tiên tử, Hàng Long tôn giả cùng các vị tu hành giả thiên quan thứ năm.

Nhìn thấy tình cảnh này, Thao Thiết lập tức thấy hơi tuyệt vọng.

“Xong đời...”

Nó đã hiểu rõ, liên tục có ba vị cao nhân tuyệt thế vượt qua năm quan xuất hiện, còn có hơn mười vị cao nhân tu hành thiên quan thứ năm cũng theo đến đây, thực lực tổng hợp của đối phương đã không hề kém hơn đám ngoại ma Thụ Các bọn chúng!

Dưới tình huống này, còn muốn giết ngoại ma chuyển thế kia, còn muốn cướp lại Thiên Cầu?

“Có cần thông báo với chủ thượng không?”

Trong đầu Thao Thiết thoáng qua suy nghĩ này, nếu như chủ thượng đến đây, dù ba đại cao nhân tuyệt thế kia hợp lại, cũng không ngăn cản được uy năng kinh khủng của chủ thượng, muốn giết ngoại ma chuyển thế kia cũng không khó.

Chỉ là, nó không biết đối với chủ thượng, rốt cuộc Ân Long Châu quan trọng, hay là giết ngoại ma chuyển thế nghi ngờ có địa vị cực cao, nhận được sự ban thưởng của “nó” quan trọng hơn?

“Hả? Không đúng?”

Nó đột nhiên phát hiện chỗ không đúng.

Dựa theo lời nói của chủ thượng, vị trí của Ân Long Châu hoặc là ở bên Thiên Cầu, hoặc là ở bên Tất Phương Điều.

Long lân ở trên người nó có thể cảm ứng được, Ân Long Châu không ở chỗ này, nhưng tiên nhân gian, ngoại ma chuyển thế, ba đại cao nhân chuyển thế đều ở nơi này, cũng không phải hợp lại thủ hộ Ân Long Châu như dự đoán của chủ thượng.

Nói cách khác, bên chủ thượng mới có Ân Long Châu, như vậy... Là ai đang thủ hộ Ân Long Châu chứ?

Tiêu Tuệ là tiên nhân gian, biết rõ chủ thượng đang mưu toan Ân Long Châu, lại không tự mình thủ hộ, ngược lại giao cho những người khác, chẳng lẽ... Nàng cho rằng người đang thủ hộ Ân Long Châu, có năng lực lớn hơn cả nàng?

Ngay lúc này, trong lòng Thao Thiết đột nhiên nảy sinh dự cảm không tốt.

Chương 153: Chạy mau!! (1)

Màn đêm nặng nề.

Trong con hẻm sâu vắng vẻ đen kịt một màu, cũng chỉ có cửa tiệm tranh chữ nho nhỏ ở phía trước còn hiện ra ánh đèn mờ nhạt, còn có thể nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ do ánh sáng hắt ra từ trong nhà ở trên mặt đất trước cửa.

Người trẻ tuổi có khí chất thư sinh nồng đậm chậm rãi đi đến cửa tiệm tranh chữ, vẻ mặt lạnh nhạt dần nghiêm túc hơn.

Bởi vì linh giác của hắn ta không cảm ứng được điều gì, cũng không nhận ra sự tồn tại của bất kì người nào, lại có thể nhìn thấy một bóng người ở trong tiệm tranh chữ kia, hiển nhiên cảnh giới của đối phương đã vượt ra khỏi phạm trù thế gian, tức là cấp độ thần tiên.

Hơn nữa, cây tùng ở cửa tiệm... Hắn ta liếc qua một cái là có thể nhận ra, đây là một Thụ yêu, tu vi mới chỉ là thiên quan thứ nhất, hiển nhiên vừa mới tu hành không lâu.

Ở nhân gian không thể có sự tồn tại của loài “Yêu” này, trừ khi có thần tiên chuyển thể điễm hóa, mới có thể mở linh trí.

Nói cách khác, người trong cửa tiệm tranh chữ này là một vị tiên nhân gian.

Hơn nữa, theo sự tiếp cận của hắn ta, miếng Ân Long lân phiến ở trên người hắn ta cũng trở nên nóng hơn, rất hiển nhiên Ân Long Châu ở ngay trong tiệm này, do tiên nhân gian ở trong tiệm này thủ hộ.

‘Nhìn bóng người, hình như không phải Tiêu Tuệ... Lại có tiên nhân gian thứ hai?’

Trong lòng người trẻ tuổi thoáng qua suy nghĩ này, nhưng bước chân lại không có chút do dự nào, vẫn đi về phía cửa tiệm tranh chữ như thường.

Bởi vì... Nhân gian không có gì đáng sợ.

Dù là tiên nhân gian, dù là nguyên thần thứ hai đã viên mãn đại đạo cảnh giới đại la kim tiên của Tiêu Tuệ, dưới tình huống pháp lực chỉ đến cấp độ thần tiên lục địa, nhiều lắm chỉ không kém hắn ta là bao mà thôi.

Về phần thần tiên chuyển thể có cảnh giới cao hơn?

Có thể sao?

Một đại la kim tiên như Tiêu Tuệ lại chuyển thể hạ phàm, đã khiến hắn ta thấy rất ngạc nhiên, những thần tiên có thể nhận được danh hiệu “đại la

kim tiên” này, là người thật sự đứng ở vị trí cao trên tiên giới, sao có thể bỏ qua tất cả để chuyển thế đến nhân gian?

Điều này giống như một câu chuyện cười ở trong phạm tục, một người là phú hào trị giá chục tỷ rõ ràng sống rất tốt, đột nhiên nghĩ quẩn, sau khi vứt bỏ gia tài, còn chạy đến Châu Phi làm một tên ăn mày ở tầng dưới chót.

Dù thật sự xảy ra chuyện buồn cười như vậy, lại thêm một vị đại la kim tiên chuyển thế, hẳn ta cũng không có gì phải sợ.

Khỏi phải nói khả năng này rất thấp.

Ánh đèn trong phòng chiếu lên cơ thể của người trẻ tuổi, tạo thành một cái bóng thật dài ở sau lưng hắn ta.

Theo ánh đèn, hắn ta thấy được người ở trong nhà –

Một nam tử trẻ tuổi đang đuổi người.

Mặc dù hắn ta không cảm nhận được cảnh giới tu vi của đối phương, nhưng cũng không nhận ra chút tiên vận nào, thoạt nhìn hình như hoàn toàn là một phạm nhân.

Đồng thời, hắn ta cảm nhận được mảnh Ân Long lân phiến ở trên người trở nên vô cùng nóng bỏng, chỉ nhìn lướt qua đã phát hiện được “Ân Long Châu” mục tiêu của hắn ta, chỉ được bày vô cùng đơn giản ở trên bàn sách, không thực hiện bất kì pháp thuật cấm chế hoặc là trận pháp nào.

Tất Phương Điều biến thành chim hoàng yến bị nhốt trong lồng, đang treo ở bên cạnh cửa sổ.

Lúc Tất Phương Điều nhìn thấy hắn ta đi tới, lập tức vung cánh bay nhảy, kêu lên thật to, dường như rất kích động.

“Ôi...”

Lâm Chỉ Thủy vừa mới hoàn thành xong bức tranh sơn thủy, đang định đuổi người một cái rồi vào nhà vệ sinh, chợt phát hiện một tiểu hỏa tử đáng vẻ sinh viên đại học đi đến, nhìn khí chất của đối phương là có thể nhận ra khí chất thư sinh đậm đặc.

Hắn hơi ngơ ngác, lại cười nói theo thói quen: “Chào buổi tối, nơi này có khó tìm không?”

Giữa đêm hôm khuya khoắt, rất nhiều đèn đường ở xung quanh đây bị hỏng, cũng không thể nhìn rõ cột mốc đường, còn cố ý chạy đến đây, không biết đây là khách hàng hay là cái gì khác?

Người trẻ tuổi hơi híp mắt lại.

Xem ra người này đã biết hắn ta sẽ đến đây, hình như còn ngằm mĩa mai hắn ta tốn nhiều thời gian như vậy mới tìm được Ân Long Châu?

“Có tìm được hay không cũng không quan trọng, có thể tìm ra là đủ.”

Người trẻ tuổi nhìn lướt qua Ân Long Châu trên bàn, thản nhiên nói: “Tiêu Tuệ không ở đây, vậy đang ở bên con chó ngu xuẩn kia?”

Thái độ không quá thân thiện, kẻ đến không thiện... Lâm Chỉ Thủy thâm trầm, cảm giác buồn tiêu rõ ràng hơn.

Cái gì gọi là Tiêu Tuệ đang ở bên con chó ngu xuẩn kia?

Hắn chợt nhớ ra, sáng nay Xà Tích Lộ từng nói, chủ nhân cũ của con chó nhỏ sẽ tìm đến hắn, hơn nữa hình như Xà Tích Lộ và Tiêu Tuệ từng gặp chủ nhân của con chó, còn nói đối phương là Độc Thư Nhân?

Nghĩ đến đây, hắn giật mình hiểu ra, không nhịn được quan sát người trẻ tuổi kia một chút.

Thật sự là học sinh, hơn nữa khí chất thư sinh nặng như vậy, đúng là được gọi biệt danh “Độc Thư Nhân” này.

“Đừng nói như vậy, con chó nhỏ kia cũng rất đáng yêu.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười nói: “Lúc mới gặp được nó, ta đã biết người sẽ đến, không ngờ người lại đến muộn như vậy, nhìn dáng vẻ của người, có lẽ cũng không cần nó?”

Đã lâu như vậy cũng không đi tìm con chó, còn mở miếng mắng con chó ngu xuẩn, hiển nhiên cũng không có tình cảm gì.

“Một con súc sinh phản bội ta, ta giữ nó lại có tác dụng gì?” Người trẻ tuổi lạnh nhạt nói: “Thế nhưng... Người dám cướp chó của ta, cũng nên trả giá một chút chứ?”

“Người muốn cái gì?” Lâm Chỉ Thủy hỏi.

Trong lòng hắn lại thâm trầm, bảo sao khí chất thư sinh của tiểu tử này lại đậm đặc như vậy, nói chuyện cũng nửa cổ nửa không, còn quen biết với Tiêu Tuệ, có lẽ cũng là một kẻ yêu thích cổ phong.

“Đưa nó cho ta.”

Người trẻ tuổi hơi giơ ngón tay lên chỉ Ân Long Châu ở trên bàn sách, lạnh lùng nói: “Người đưa nó cho ta, ta sẽ rời đi ngay, ta cũng có thể mặc kệ con chó ở bên kia, nếu không...”

“Người muốn nó?” Lâm Chỉ Thủy ghen lời.

Tiểu tử này bị sao vậy, ánh mắt cũng rất tốt, chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấy thứ đồ chơi đáng giá nhất trong tiệm?

Hắn vốn cảm thấy đối phương cũng là kẻ yêu thích cổ phong, dự định đưa cho đối phương một bức tự thiếp, hoặc là đưa bức tranh sơn thủy vừa mới hoàn thành cho đối phương, coi như là tiền mua chó.

Dù sao đối với hắn mà nói, tự thiếp hay tranh thủy mặc gì đó, đều không đáng tiền.

Còn quả cầu thủy tinh Trình Bất Hưu tặng cho hắn, ít nhất cũng trị giá mấy ngàn nguyên đây!

Huống chi bày ở trong tiệm, cũng có ý cảnh hơn.

“Không được.”

Lâm Chỉ Thủy lập tức từ chối, trực tiếp lắc đầu nói: “Cái này do một vị khách để ta trông coi, ta cũng không thể đưa nó cho người.”

Dù sao cũng muốn mua chó của người ta, không thể từ chối quá trực tiếp, tìm lý do uyển chuyển một chút cũng dễ nói chuyện hơn.

Người trẻ tuổi nghe vậy, đôi mắt hơi híp lại, nói nhỏ: “Ta biết, Tiêu Tuệ đã thấy yên tâm với người như thế, có lẽ thân phận của người không tầm thường, ta cũng không muốn ra tay với người, nhưng nếu người không chịu...”

Còn muốn ra tay?

Lâm Chỉ Thủy ngạc nhiên, không nhìn được quan sát người trẻ tuổi kia.

Loại Độc Thư Nhân đáng vẻ thư sinh yếu đuối, thoạt nhìn gầy gò yếu ớt, lại còn muốn đánh nhau với hắn?

Không phải là từ bên Tiêu Tuệ biết được hắn là đại sư thư pháp, liền coi hắn là văn nhân yếu đuối chứ?

“Ta khuyên người nghĩ lại đi.”

Lâm Chỉ Thủy hơi đùa cợt mỉm cười, khẽ lắc đầu nói: “Ta biết người là Độc Thư Nhân, một người như người, vẫn lên suy tính xem bản thân có bao nhiêu cân lượng rồi nói sau.”

“Thật sao?” Người trẻ tuổi nhìn chằm chằm Lâm Chỉ Thủy, ngoại ma chi lực trong cơ thể đủ để khiến non sông vỡ nát, bắt đầu chậm rãi vận chuyển lại, cười lạnh nói: “Chẳng lẽ người còn tài giỏi hơn Tiêu Tuệ?”

Chương 154: Chạy mau!! (2)

Thực lực chân ma ngoại đạo bình thường cũng gần với thần tiên, nhiều nhất chỉ mạnh hơn tiên nhân gian bình thường một chút.

Còn hẳn lại mạnh hơn chân ma ngoại đạo bình thường nhiều, đủ để so sánh với chân tiên thiên giới thật sự, hẳn ta chưa từng giao thủ với Tiêu Tuệ, sao Tiêu Tuệ lại biết được thực lực của hẳn ta?

Dù là ngoại ma chuyển thế, chỉ dựa vào ma thức cũng không nhận ra được thực lực thật sự của hẳn ta, trừ khi ma thức đã vượt qua cấp chân ma, nhưng sự tồn tại đáng sợ như vậy, dù có tiến vào luân hồi, cũng chuyển thế đến thiên giới, sao lại xuất hiện ở nhân gian?

“Tiêu Tuệ?”

Lâm Chỉ Thủy nghe vậy lại thấy hơi buồn tiêu.

Tiêu Tuệ là nữ hiệp mà ba đến năm tên đại hán cũng không chạm vào được, hẳn thật sự không phải là đối thủ.

Hắn miễn cưỡng giữ nụ cười thân thiện, cưỡng ép tìm lại mặt mũi: “Vấn đề này không có ý nghĩa, nàng sẽ không ra tay với ta, ta cũng không cần phải ra tay với nàng.”

Người trẻ tuổi nhìn vẻ mặt của Lâm Chỉ Thủy, lập tức hiểu rõ.

Xem ra vị tiên nhân gian trước mắt cũng biết bản thân không bằng Tiêu Tuệ, nghĩ lại cũng đúng, Tiêu Tuệ là cảnh giới đại la, sao có thể dễ dàng xuất hiện người thứ hai cùng cấp độ với nàng chứ?

“Vì vậy, ngươi không muốn đưa cho ta, đúng không?” Người trẻ tuổi thân nhiên nói.

Lúc đang nói chuyện, bên ngoài cơ thể của hẳn ta bắt đầu chậm rãi tỏa ra khí đen yếu ớt mà phàm nhân không nhìn thấy được, lực lượng kinh khủng như thủy triều không ngừng tuôn ra, chỉ cần trong một tích tắc, hẳn ta có thể để vị thần tiên trước mắt hiểu được lực lượng của hẳn ta.

Đã nói đến mức này, hẳn ta cũng không muốn nhiều lời nữa, vị tiên nhân gian trước mắt đã không bằng Tiêu Tuệ, vậy trực tiếp cứng rắn cướp đi là được, còn có thể cố gắng giết đối phương?

“Chờ chút đã, chờ một chút ta lại nói chuyện với ngươi.”

Lâm Chỉ Thủy cảm thấy buồn tiêu không nhịn nổi nữa, liếc nhìn người trẻ tuổi kia một chút, liền xoay người bước nhanh về phía nhà vệ sinh ở sau tấm bình phong.

Muốn chạy trốn? Ánh mắt người trẻ tuổi lạnh lẽo, bàn tay đột nhiên lật một cái, khí đen yếu ớt di chuyển, lực lượng kinh khủng không ngừng ngưng tụ lại, chuẩn bị vỡ ra một chuồng.

Lúc này –

“Chủ thượng!”

Một đạo truyền âm ma thức vang lên trong lòng hắn ta, rõ ràng là giọng nói của Thao Thiết: “Chủ thượng, bên ngài thế nào? Bây giờ Tiêu Tuệ, ba thần tiên lục địa vượt qua năm quan, còn có một đám tu hành giả thiên quan thứ năm đều tập trung ở bên này! Bọn họ căn bản không quan tâm Ân Long Châu, thuộc hạ nghi ngờ Ân Long Châu do một vị tiên nhân gian cường đại hơn thủ hộ! Ngài phải cẩn thận!”

“Ta biết.” Người trẻ tuổi thản nhiên đáp lại một câu, ma thức xuyên qua ấn ký nguyên linh mà Thao Thiết để lại ở chỗ của hắn ta, truyền âm nói: “Nơi này thật sự có một tiên nhân gian khác thủ hộ, ta đang chuẩn bị ra tay.”

Thao Thiết thở phào nhẹ nhõm, nói: “Ngài không sao thì tốt, sau khi ngài giải quyết bên kia, có thể nhanh chóng chạy đến đây không, chúng ta sắp không chịu được nữa.”

“Không cần lo lắng, chẳng mấy chốc sẽ không sao nữa.”

Sau khi người trẻ tuổi cắt đứt liên hệ ma thức với Thao Thiết, lại xuyên qua một đạo ấn ký nguyên thần khác, truyền âm nói: “Người còn chưa ra tay sao?”

Ngay sau đó, một giọng nói hàm chứa ý cười lập tức vang lên bên trong ấn ký nguyên thần: “Ta đang tìm cơ hội, đúng lúc một mẻ hốt gọn đám tu hành giả này, đã nói trước, Ân Long Châu thuộc về ngươi, ngoại ma chuyển thế kia để ta đến giết, ngươi không được đổi ý.”

“Đương nhiên, một ngoại ma chuyển thế mà thôi, ban thưởng mà ‘nó’ ban cho nhiều nhất chỉ để ngươi tiến thêm được một bước, miễn cưỡng có thể đến cấp độ này của ta đã khá tốt.” Người trẻ tuổi lạnh nhạt nói.

“Ha ha ha... Vậy ngươi đã mắc sai lầm lớn.”

Ấn ký nguyên thần vang lên một tiếng cười to: “Ngoại ma chuyển thế này cũng không bình thường, ma thức của nàng ta cực kỳ đáng sợ, hiển nhiên là sự tồn tại vượt qua cấp bậc chân ma! Sau khi ta giết nàng, biết đâu ban thưởng của ‘nó’ có thể trực tiếp đề bạt ta lên tới cực hạn đấy!”

“Cái gì?”

Người trẻ tuổi thay đổi sắc mặt, truyền âm ma thức nói: “Ngươi nói cái gì?”

Ẩn ký nguyên thần vang lên giọng nói đầy ý cười: “Ngoại ma chuyển thể này chỉ dựa vào uy áp của ma thức khi để lộ bản tướng, cũng đủ khiến ngoại ma đệ nhị đẳng trực tiếp quỳ sát đất, chân ma ngoại đạo tài giỏi hơn nữa cũng không làm được?”

Người trẻ tuổi không nhịn được khẽ giật mình.

Đầu tiên hẳn ta thấy hoảng sợ vì ở nhân gian lại xuất hiện ngoại ma chuyển thể vượt quá cấp bậc chân ma, lập tức kịp phản ứng lại –

Nếu ngoại ma chuyển thể này là sự tồn tại vượt qua cấp bậc chân ma, vậy chỉ cần dùng ma thức điều tra lực lượng hẳn ta để lại trong cơ thể Thiên Cầu một chút, là có thể nhận ra thực lực của hẳn ta!

Nhưng biết rõ thực lực của hẳn ta, vẫn để đám người Tiêu Tuệ canh giữ bên Thiên Cầu, vẫn để Ân Long Châu trong cửa tiệm tranh chữ, để tiên nhân gian này bảo vệ?

Có vấn đề!

Trong lòng người trẻ tuổi thoáng hiện ra suy nghĩ này, ánh mắt thay đổi, cũng không muốn lãng phí thời gian trên người một tiên nhân gian không rõ thực lực nữa, nhìn thoáng qua Ân Long Châu trên bàn sách, đưa tay ra cầm lấy, mặc kệ thực lực của đối phương như thế nào, trước tiên cứ cầm theo Ân Long Châu chạy trốn!

Nếu đối phương thật sự muốn đối phó với hẳn ta, dù hẳn ta không cầm Ân Long Châu cũng sẽ đối phó với hẳn ta, chẳng bằng cầm đi rồi nói!

Ngay chớp mắt đầu ngón tay của hẳn ta chạm vào Ân Long Châu –

Bức tranh thủy mặc ở trên bàn sách đột nhiên bắt đầu chuyển động, một lực hút vô hình cuồn cuộn, lập tức bao phủ lấy hẳn ta.

Sức lực to lớn kia gần như không thể nào phản kháng được, khiến hẳn ta không thể giãy giụa, chỉ trong chốc lát đã biến thành một luồng sáng, không chịu sự khống chế bay về phía bức tranh thủy mặc kia.

“Rầm!”

Người trẻ tuổi chỉ cảm thấy thế giới trước mắt đột nhiên biến ảo, lập tức phát hiện ra, bản thân lại đang ở trong một bức tranh sông núi rộng lớn như thế giới chân thực.

“Đây là... Thế giới tự thành?”

Trong lòng hẳn ta hiện ra suy nghĩ này, trong đôi mắt không nhịn được hiện ra vẻ hoảng hốt sợ hãi.

Ngay sau đó, thế giới ở trong bức họa kia, đỉnh núi vô cùng to lớn này đột nhiên bay lên, mang theo sức mạnh to lớn không thể chống cự được,

xu thế như thái sơn áp đỉnh, che khuất bầu trời đè xuống hấn ta, hấn ta chỉ nhìn thấy cảnh này, trong lòng đã tuyệt vọng.

Còn con sông rộng lớn dâng trào kia cũng hóa thành một con thủy long gào thét ngút trời, uốn lượn bơi lội lao về phía hấn ta, trong đó ẩn chứa linh lực thủy hành khủng bố, càng khiến hấn ta như rơi vào hầm băng, trong chớp mắt đã mất đi dũng khí chống cự.

Ngay lúc này, trong đầu hấn ta đột nhiên hiện lên lời mà nam tử trong cửa tiệm tranh chữ đã nói trước đó –

“Vấn đề này không có ý nghĩa, nàng sẽ không ra tay với ta, ta cũng không cần phải ra tay với nàng.”

Hóa ra... Là ý này sao?

Thế giới tự thành, đúng là không cần tự mình ra tay... Ha ha.

Hấn ta khẽ mỉm cười mỉa mai, đột nhiên không nhịn được run rẩy giận dữ gào hét: “Vì sao!? Một đại năng có thể khai mở động thiên thế giới tự thành này, sao lại chuyển thế đến nhân gian?!”

Đột nhiên, hấn ta cảm giác được trước mắt tối sầm lại, đỉnh núi nặng nề như thế giới nhẹ nhàng va chạm, tùy ý nghiền nát cơ thể của hấn ta.

Trước khi thủy long kinh khủng kia tách nguyên thần của hấn ta ra, hấn ta giận dữ gào hét đưa một đạo truyền âm ma thức cuối cùng, xuyên qua ấn ký nguyên thần phát cho đồng bọn đang ở trong ngục Ma vực kia:

“Chạy mau!”

Sau đó, thủy long mãnh liệt đáng sợ kia gào thét lao đến, nguyên thần của hấn ta lập tức bị chôn vùi.

Chương 155: Một góc Quảng Hàn Cung (1)

Thế giới ngục Ma vực u ám lại chết chóc.

Lão giả mặc đạo bào “Thiên Tinh Tử” đứng trên tòa nhà cao tầng tối tăm, bàn tay phải đặt ở sau lưng nhẹ nhàng xoay chuyển, điều khiển Bát Quái đồ ở trên bầu trời chậm rãi xoay chuyển, không ngừng hạ xuống từng đạo sấm chớp nước lửa, không hề ngừng nghỉ.

Còn “Không Trần đại sư” dáng vẻ tiêu tãng đầu trọc kia, lại đang ngưng tụ một lượng lớn Phật lực, không ngừng điều khiển bàn tay khổng lồ Phật Đà màu vàng kia.

Chỉ mới qua một lúc lâu mà thôi, đã có năm con dị thú ngoại ma đệ nhị đẳng bỏ mạng.

Đám cao nhân tu hành đến thiên quan thứ năm kia, lại đứng ở xa xa thi triển thần thông, pháp bảo, pháp thuật đủ loại mạnh mẽ tấn công đám dị thú ngoại ma đang tập trung lại một chỗ.

Cho dù đám ngoại ma có ý đồ xông đến, cũng sẽ bị nam tử quần áo tơ tã nhếch nhác “Huyền Vũ đạo nhân” này ngăn cản, phòng ngự và phong cấm chi pháp thân thiết hòa hợp như một, dù không am hiểu công sát chi pháp, nhưng trên mặt phòng ngự thủ hộ lại không cho phép có chút nghi ngờ nào.

“Cứ tiếp tục như vậy, chẳng mấy chốc có thể diệt sát bọn chúng.” Huyền Vũ đạo nhân không nhịn được nở một nụ cười.

“Đừng vui vẻ quá sớm, nơi này là ngục Ma vực, còn có một ngoại đạo chân ma chưa xuất hiện.”

Tiêu Tuệ lại mở miệng nói: “Huống hồ ngục Ma vực này cũng là lực lượng của chân ma ngoại đạo kia, chúng nó chỉ có thể thả ra, lại không thể thu hồi, dẫn đến bọn chúng không có cách nào rời đi, vì vậy mới không có đường để chạy trốn.”

Huyền Vũ đạo nhân khẽ nhíu mày, nói: “Nếu chân ma ngoại đạo kia xuất hiện, Tiêu tiên bối có nắm chắc sẽ đối phó được không?”

“Nếu chỉ có một chân ma ngoại đạo, tất nhiên ta hoàn toàn nắm chắc.” Tiêu Tuệ nói khẽ.

“Ý của Tiêu tiên bối là...” Huyền Vũ đạo nhân giật mình nói: “Lại có đến hai chân ma ngoại đạo?”

“Thế nhưng cũng không cần phải lo lắng quá mức.” Tiêu Tuệ mỉm cười, nói: “Còn có một chân ma ngoại đạo không tới nơi này, vậy có lẽ đã đi tìm

Ân Long Châu, nó tự tìm đường chết, vậy chẳng thể trách ai.”

Huyền Vũ đạo nhân không nhịn được ngạc nhiên nói: “Tự tìm đường chết?”

“Sau này ngươi sẽ hiểu.” Tiêu Tuệ khẽ cười một tiếng, cũng không nhiều lời.

Đúng lúc này –

Một bóng dáng bao phủ trong ánh sáng đen u tối đột nhiên độn địa xuất hiện, lao về phía hai người ở bên trong bình phong mai rùa, đồng thời một bàn tay hiện ra khí đen yếu ớt, biến nặng thành nhẹ đập về phía bình phong mai rùa, trên bàn tay mơ hồ hiện ra một hư ảnh đỉnh núi, xu thế cứ như núi băng không thể chống đỡ!

Sắc mặt Huyền Vũ đạo nhân thay đổi, bình phong mai rùa hộ thân kia lập tức thôi phát đến cực hạn, xoay chậm chậm.

“Rầm!”

Trong tiếng vang trầm lắng, lực lượng nặng nề như núi bộc phát ra ở trên bình phong mai rùa, trong chớp mắt đã khiến bức bình phong hộ thân này bị lõm sâu cả một mảng lớn, gần như đến ranh giới vỡ tan, nhưng dù sao cũng đã cản lại.

Còn bóng dáng bao phủ trong ánh sáng màu đen kia đánh một chuông không thành, cũng tung bay hạ xuống ở nơi xa.

Theo ánh sáng chậm rãi biến mất, cũng để lộ ra một nam tử cao gầy mặc áo bào trắng, khuôn mặt hắc ta tuần tú, khí chất lạnh nhạt, trên mi tâm mơ hồ hiện ra một dấu ấn trắng nhạt, khóe môi hiện ra một nụ cười bình tĩnh tự nhiên, cứ như đã tính toán kỹ càng tất cả từ trước.

Hắn ta bình tĩnh đánh giá Huyền Vũ đạo nhân, khẽ cười nói: “Đúng là pháp thân truyền thừa Chân Vũ đại đế, cái mai rùa này thật sự cứng rắn, ta đã học được luyện khí sĩ ‘Phiên Sơn Ấn’ này từ thời thượng cổ lại không đánh tan được, lợi hại.”

“Toán Mệnh Nhân!”

“Là Toán Mệnh Nhân!”

Nam tử mặc áo bào trắng này vừa xuất hiện, lập tức có rất nhiều tu hành giả ở đây nhận ra thân phận của hắn ta, không nhịn được sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Hành tung của ngoại ma luôn cực kỳ bí ẩn, chân ma ngoại đạo lại càng vô cùng bí ẩn, một khi ẩn nấp ở nhân gian, vậy không ai có thể tìm được.

Tiên nhân gian không xuất hiện, chân ma ngoại đạo gần như là sự tồn tại vô địch, vì vậy số chân ma ngoại đạo mà toàn bộ giới tu hành ở nhân

gian biết đến, cũng chỉ có hai người như vậy, một người trong số đó là Toán Mệnh Nhân!

Trong truyền thuyết, Toán Mệnh Nhân thích đoán mệnh cho phàm nhân, cũng sẽ đoán mệnh cho tu hành giả, thích nhất lấy cơ duyên, kỳ ngộ và đủ loại cách thức lừa giết tu hành giả, nhưng bởi vì am hiểu thời diễn báo hiệu, hơn một ngàn năm trước, ngay cả tiên nhân gian do thiên giới cố ý phái tới cản trở hẳn ta cũng khó bắt được hẳn ta.

Một phương ngoại ma nhìn thấy thế, lại vô cùng vui mừng, cứ như tìm được trụ cột.

Thao Thiết vừa mới dùng ma thức truyền âm để liên lạc với chủ thượng, lúc này phát hiện Toán Mệnh Nhân xuất hiện, không khỏi giật mình hiểu rõ, bảo sao chủ thượng lại nói chẳng mấy chốc sẽ không sao nữa, thì ra là thế...

“Toán Mệnh Nhân?”

Tiêu Tuệ nhìn nam tử mặc áo bào trắng, thản nhiên nói: “Thật sự là người... Trước đó ta đã suy nghĩ, trong thiên hạ này chân ma ngoại đạo có thể giúp đỡ “Độc Thư Nhân” suy tính ra bộ phận của Ân Long Huyền Thế Trận, cũng chỉ có người thôi.”

“Biết thì thế nào?” Nam tử áo bào trắng mỉm cười nói: “Nếu nguyên thần thứ hai của người ở đây, tất nhiên ta tránh cũng không kịp, nhưng chỉ dựa vào bản tôn của người, có thể làm khó dễ được ta sao?”

Tiêu Tuệ lạnh lùng nhìn, không nói gì, hình như đang chấp nhận.

“Độc Thư Nhân muốn làm gì cũng không liên quan đến ta, mục đích để ta đến đây cũng chỉ có nàng ta.”

Nam tử áo bào trắng chỉ vào Xà Tích Lộ đứng sau lưng Xà Tích Lộ, mỉm cười nói: “Ta giết nàng ta xong, tất nhiên sẽ rời đi, đồng thời cam đoan sẽ không đối địch với các người, các người muốn giết đám thuộc hạ này của Độc Thư Nhân thì cứ giết đi.”

Ngoại ma tự do cũng không phải là con rối của đại ý thức ngoại ma, đã có được ý thức của bản thân, đối với ngoại ma tự do việc đánh giết tu hành giả cũng chỉ là “công lao”, có thể nhận được ban thưởng của “nó”, dù không giết cũng không bị xử phạt, nhưng một số thời khắc sự ban thưởng đặc biệt với ngoại ma tự do mà nói, cũng là sự cám dỗ không thể từ chối.

Xà Tích Lộ nghe vậy, không nhìn được thay đổi sắc mặt.

“Ha ha, một chân ma ngoại đạo nhỏ cũng mưu toan giết chúng ta?”

U Thiên ở trong đầu nàng cười lạnh nói: “Cũng đúng, nếu thật sự có thể giết được chúng ta, để chúng ta quay lại vòng tay của ‘nó’, đây chính là sự ban thưởng cực kỳ lớn, đến lúc đó sự ban thưởng của ‘nó’ đủ để một chân

ma ngoại đạo phá vỡ cực hạn chân ma, liên tục đề bạt lên mấy cấp độ cũng dư xài.”

Tùng người trong đám tu hành giả thiên quan thứ năm này, thậm chí là thần tiên lục địa vượt qua năm quan, nghe lời nam tử áo bào trắng nói ra, không nhịn được nhìn về phía Xà Tích Lộ, lập tức hiểu rõ, e rằng thiếu nữ này chính là ngoại ma chuyển thể chỉ ghi chép trong truyền thuyết của thiên giới.

Tiêu Tuệ lạnh lùng nhìn về phía nam tử áo bào trắng, nói: “Không thể nào.”

“Vậy thật sự đáng tiếc.”

Chương 156: Một góc Quảng Hàn Cung (2)

Nam tử áo bào trắng cũng không thấy kỳ lạ, khẽ cười nói: “VẬY ta cũng chỉ có thể giúp Độc Thư Nhân giết sạch các người, hẮN ta đến bên kia tìm kiếm Ân Long Châu, ta ở nơi này giết ngoại ma chuyên thể, Đám tu hành giả các người còn muốn có đường sống sao?”

“Giết sạch Đám ngoại ma các người, tất nhiên tu hành giả chúng ta sẽ có đường sống.” Tiêu Tuệ nói ra từng chữ một, đột nhiên cười lạnh nói: “Độc Thư Nhân đã đến bên kia chịu chết, vậy chúng ta giết người ở ngay chỗ này đi.”

Trong lúc đang nói chuyện, nàng đột nhiên lật tay một cái, trong đầu ngón tay xuất hiện một quyền tự thiếp, lập tức nhẹ nhàng ném ra –

“Soạt!”

Một bức tự thiếp màu trắng thoát nhìn bình thường không có gì kỳ lạ hơi lác lư một cái, liền đón gió mở ra, bay lên bầu trời.

Chỉ thấy tờ giấy tuyên thành màu trắng hơi ngả vàng kia tùy ý bay múa ở trên không trung, có thể nhìn thấy rõ ràng một hàng chữ lớn rồng bay phượng múa ở trên đó, rõ ràng là “Nguyệt hạ phi thiên kính, vân sinh kết hải lâu”!

Từng chữ mực đen nhánh động đậy theo bức tự thiếp, lại rồi rít nhảy ra từ trên tờ giấy, sau khi thoát khỏi tự thiếp, bay múa ở giữa không trung tạo ra từng quỹ tích huyền diệu, đồng thời bắt đầu không ngừng to ra, trong chớp mắt đã mở rộng đến tình trạng gần như che khuất bầu trời.

Ngay sau đó –

Một vòng Thái m Tinh hư ảo lại lạnh lẽo như trăng trong gương, chậm rãi chiếu rọi ở trên bầu trời u ám, trên bầu trời tràn ngập mây mù nhàn nhạt, theo ánh sáng trong trẻo của Thái m Tinh hư ảo này tỏa ra, trong mây mù cũng dần hiện ra từng tòa lầu các như ẩn như hiện, cũng mơ hồ có thể thấy được một khoảng cung điện lầu các khổng lồ phía sau lầu các.

Dù chỉ có thể nhìn trộm một góc trong đó, nhưng cũng có thể cảm nhận được sự vắng vẻ lại lạnh lẽo hiện ra trong khoảng lầu các cung điện này.

“Hình chiếu Thái m Tinh... Còn có hư ảnh của một góc Quảng Hàn Cung!”

Tiêu Tuệ hơi rung động nhìn tình cảnh này.

Nàng đã sớm biết tự thiếp do Lâm tiên bối viết ra, tất nhiên là đại thần thông không tầm thường, lần trước phá vỡ khoảng cách hai giới thiên nhân

đã có thể nhận ra, lần này lại hạ xuống hình chiếu Thái m Tinh, từ đó tạo thành hư ảnh một góc Quảng Hàn Cung!

Từ thời kỳ thượng cổ, Thái m Tinh đối lập với Thái Sơ Thiên Cung biến thành Thái Dương Tinh.

Mà Thái m Tinh, chính là Nguyệt Cung – Quảng Hàn Cung biến thành!

Rất nhiều tu hành giả đều vô cùng chấn động nhìn tình cảnh này, bảo vật thần thông lớn như thế, trong thế gian có mấy người từng gặp?

Nam tử áo bào trắng “Toán Mệnh Nhân” kia cũng nhìn thấy hư ảnh một góc Quảng Hàn Cung trong truyền thuyết, vẻ mặt hơi ngây ngốc.

Chỉ thấy sâu trong mây mù ở giữa bầu trời kia, mơ hồ lộ ra hư ảnh một góc Quảng Hàn Cung, đột nhiên nhẹ nhàng chấn động, một luồng ánh trắng lạnh lẽo cô tịch im hơi lặng tiếng hạ xuống.

Ý cảnh của ánh trắng kia ẩn chứa một tia “Quảng Hàn” chi ý, im lặng chiếu xuống trên người nam tử áo bào trắng.

Khóe môi của nam tử áo bào trắng vừa mới nhếch lên thành một đường cong, vẻ tươi cười kia đã bị “Quảng Hàn” chi ý chí âm chí lạnh làm cứng đờ, ngay cả một cơ hội để phản kháng cũng không có, trong chớp mắt đã hạ thấp tình trạng băng lạnh đến cực hạn.

Chợt, một cơn gió nhẹ lướt qua, nam tử áo bào trắng như tạc bằng băng kia đã biến thành bột phấn.

Tiêu Tuệ nhẹ nhàng nâng đầu ngón tay lên, hình chiếu Thái m Tinh giữa bầu trời kia dần u ám, hư ảnh mơ hồ hiện ra một góc Quảng Hàn Cung cũng bị mây mù che giấu biến mất không thấy gì nữa.

Mười chữ mực khổng lồ “Nguyệt hạ phi thiên kính, vân sinh kết hải lâu” còn chưa tiêu hao hết uy năng trên bầu trời kia, cũng rớt rít thu nhỏ lại bay về bên trong tự thiếp, tự thiếp lập tức quay lại trong tay Tiêu Tuệ.

Trên bức tự thiếp kia, rõ ràng mười chữ mực kia đã nhạt đi rất nhiều, trong chớp mắt đã mất đi uy năng to lớn của trước đó, chỉ còn lại đạo vận huyền diệu.

Điều đó cũng có nghĩa, không có cách nào thôi phát ra đại thần thông chấn động lòng người kia nữa.

“Thế nhưng, còn có thể ngộ đạo đã tốt lắm.”

Tiêu Tuệ âm thầm thở dài, an ủi bản thân một câu.

Thế nhưng, nàng vẫn vô cùng đau lòng, đại thần thông có uy năng như thế, dù đối phó với những chân ma ngoại đạo đỉnh phong cũng dư sức, lại dùng để đối phó một chân ma ngoại đạo bình thường như Toán Mệnh Nhân này, thật sự hơi lãng phí.

“Uy năng thật khủng khiếp...”

“Trời... Kia là Quảng Hàn Cung trong truyền thuyết sao?”

“Vừa rồi hình như ta nhìn thấy người tặng chữ là ‘Lâm Chỉ Thủy’?”

“Không phải là thần tiên đại năng ở thiên giới chứ?”

“Bảo vật thần thông lớn như thế, tất nhiên chỉ thần tiên thiên giới mới có thể chế thành.”

Lúc này đông đảo các cao nhân tu hành mới lấy lại tinh thần, không nhìn được rồi rít sợ hãi thán phục than thở, trong đó mấy vị Chúc Thừa Hỏa, Vũ Lạc tiên tử nhận ra cao nhân tên “Lâm Chỉ Thủy” này, càng rung động và kính trọng hơn.

Đúng lúc này –

“Cẩn thận!”

Tiêu Tuệ đột nhiên nhận được truyền âm nguyên thân của U Thiên: “Toán Mệnh Nhân kia... Hẳn ta còn sống!”

Còn sống?

Phản ứng đầu tiên của Tiêu Tuệ là không thể nào, ngay lập tức linh giác khê di chuyển, đột nhiên quay lại nhìn về phía cách đó không xa, lại thấy một người cao gầy mặc áo bào trắng đi về phía này, trên khuôn mặt tuấn tú có dấu ngấn trắng nhạt ở mi tâm, nở một nụ cười vui vẻ hưng phấn lại nghĩ mà sợ.

Đông đảo tu hành giả không khỏi vô cùng giật mình nhìn về phía nam tử áo bào trắng này.

Dưới uy năng đại thần thông kinh khủng như vậy, sao có thể không chết?

“Ha ha... Thật sự đáng sợ...”

Nam tử áo bào trắng chậm rãi đi tới, khê cười nói: “Lúc trước đã phát hiện hình như ngươi còn có một món bảo vật không nở sử dụng, vốn muốn dùng nguyên thân thứ hai đã bị thương nặng để đánh đổi liều mạng tiêu hao món bảo vật kia, không ngờ thậm chí ngay cả chút cơ hội phản kháng cũng không có, chặc chặc chặc, cũng quá đáng sợ! Thế gian này lại có món bảo vật uy năng thế kia?”

“Nguyên thân thứ hai?”

Tròng mắt của Tiêu Tuệ co rụt lại, lạnh như băng nói: “Đệ nhị Nguyên Thần phân thân chi pháp chính là bí truyền của thiên giới, ngươi là một chân ma ngoại đạo, dù có thể tu hành Luyện Khí Sĩ công pháp thượng cổ, sao có thể đạt được bí truyền như thế này?”

Nàng biết, chân ma ngoại đạo bẩm sinh đã là hình người, lại có thể thông qua đoán mệnh, đọc sách, bải độ cùng đủ loại cách thức để luyện hóa linh khí thiên địa, hoàn toàn có thể tu hành Luyện Khí Sĩ công pháp thượng cổ.

Thế nhưng tu luyện Đệ nhị Nguyên Thần phân thân pháp môn lại là bí truyền của thiên giới, trong toàn bộ tu hành giả của thế gian, ngoại trừ Lâm tiên bối ra, e rằng chỉ có một mình nàng hiểu về pháp môn này, vậy chân ma ngoại đạo này học được từ đâu?

“Điều này không liên quan gì đến ngươi.”

Nam tử áo bào trắng cong môi khẽ nở nụ cười, nói: “Một bảo vật như vậy, ngươi còn gì nữa không? Nếu như còn nữa thì cứ việc lấy ra đi, nếu như ngươi còn có thể lấy ra được, vậy ta có chết cũng không hề oán giận một câu nào.”

Tiêu Tuệ im lặng.

Chương 157: Đã đến, vậy đừng đi (1)

Nghe lời này, đông đảo tu hành giả cũng không nhìn về phía Tiêu Tuệ.

Thoạt nhìn bức tự thiếp kia bình thường không có gì lạ, lại ẩn chứa đại thần thông đáng sợ như vậy, hiển nhiên là trân bảo tuyệt thế cực kỳ quý giá, tất nhiên người viết ra mấy chữ kia cũng là cao nhân thần tiên thiên giới.

Bảo vật tuyệt thế như vậy, có thể tìm ra món thứ hai trong cả thế gian hay không cũng là vấn đề, còn muốn lấy ra món thứ hai?

Mặc dù bọn họ đều hiểu lý lẽ này, nhưng bây giờ pháp lực của đông đảo tu hành giả đã tiêu hao rất nhiều, lại có chân ma ngoại đạo ở phía trước, lúc trước Tiêu Tuệ cũng đã truyền âm nhắc nhở bọn họ, nguy Ma vực này là do một chân ma ngoại đạo khác bố trí, có lẽ còn đang ẩn nấp trong bóng tối.

Một bảo vật có thần thông lớn như thế, cũng chỉ tiêu diệt được nguyên thần thứ hai của Toán Mệnh Nhân, vậy phải đối phó bản tôn như thế nào?

Còn chân ma ngoại đạo “Độc Thư Nhân” vẫn chưa xuất hiện, phải đối phó như thế nào?

Nếu như hai đại chân ma ngoại đạo này thật sự liều mạng, tất nhiên hôm nay sẽ có rất nhiều tu hành giả phải chôn thân ở trong Ma vực này!

Vì vậy bọn họ cũng âm thầm chờ đợi, hy vọng Tiêu Tuệ còn có món trân bảo thứ hai, chẳng may thật sự còn có món thứ hai, biết đâu có thể chấn nhiếp được Toán Mệnh Nhân và Độc Thư Nhân, tránh được tai kiếp này.

“Sao nào?”

Nam tử áo bào trắng “Toán Mệnh Nhân” kia cũng mỉm cười nhìn về phía Tiêu Tuệ, thấy nàng im lặng, nụ cười trên khóe môi càng sâu hơn, khẽ cười nói: “Loại bảo vật kinh khủng như vậy, nếu người có thể lấy ra món thứ hai, vậy ta thật sự chết cũng không oán.”

Tiêu Tuệ vẫn im lặng.

“Xem ra không có.”

Nam tử áo bào trắng cười khẽ một tiếng, đột nhiên bước tới một bước, lấy mặt đất đang tiếp xúc ở dưới chân làm trung tâm, đột nhiên từng luồng ánh sáng đen sâu kín nở rộ ra, ngay lúc này ánh sáng đen yếu ớt vô biên lan tràn ra cứ như gợn sóng lăn tăn, một không gian hình tròn nhanh chóng bành trướng phóng đại, trong khoảnh khắc đã gần lấp đầy một nửa khu vực tĩnh mịch này.

Nhưng cứ như là xếp chồng, vẫn là thế giới u ám tĩnh mịch trước kia, cũng không thay đổi gì, chỉ là khu vực này có không gian nhỏ hơn rất nhiều.

Đây là ngục Ma vực của hắn ta.

Thực lực của hắn ta kém hơn Độc Thư Nhân rất nhiều, vì vậy ngục Ma vực cũng nhỏ hơn rất nhiều.

Đối với chân ma ngoại đạo mà nói, dùng lực lượng bản thân hình thành ngục Ma vực, không chỉ đơn giản là bóp méo phân chia hiện thực, còn có thể liên tục không ngừng cung cấp một lượng lớn ngoại ma chi lực!

Với thực lực của hắn ta, cũng rất khó trực tiếp đánh tan tác nhiều tu hành giả hợp lại với nhau, cũng như một “Phiên Sơn Ấn” đối phó “Huyền Vũ đạo nhân” kia, hắn ta gần như một chưởng dùng hết sức, còn thiếu chút nữa mới phá vỡ, vì vậy chỉ có thể dùng “cách ngu đàn” này, để tiêu hao pháp lực của tu hành giả, chỉ cần không có càng nhiều tu hành giả đến giúp đỡ, hắn ta sẽ chiến thắng trong cuộc chiến tiêu hao.

“Ngục Ma vực?”

Đông đảo tu hành giả thấy thế, đều thay đổi sắc mặt, cũng hiểu rõ ý đồ của nam tử áo bào trắng này.

“Tiêu tiên bối.”

“Tiền bối, kết loại trận pháp này?”

“Tiền bối!”

Từng tu hành giả không nhìn được nhìn về phía Tiêu Tuệ, nàng là tiên nhân gian, nếu muốn liên thủ kết thành trận pháp, tất nhiên phải lấy nàng làm trung tâm.

“Chịu chết đi.” Nam tử áo bào trắng cười lạnh một tiếng, khí đen cả người bành trướng, liền muốn ra tay.

Còn đám dị thú ngoại ma Thao Thiết, Cùng Kỳ, Quỷ Ngưu nhìn thấy thế, cũng như đã tìm được người đáng tin cậy, tỏ vẻ muốn đánh trả.

Đúng lúc này –

Tiêu Tuệ đột nhiên lật tay một cái, lấy một quyển tự thiếp có vẻ hơi ố vàng từ trong Tụ Lý Càn Khôn ra.

Chỉ thấy đầu ngón tay của nàng hơi lắc một cái, tự thiếp đã nhẹ nhàng mở ra, lập tức để lộ chữ mực ở trên giấy – Kỳ điều luyện cự lâm, trì ngu tu cố uyên.

Trên lạc khoản người viết chữ ở góc dưới bên trái, vẫn là cái tên “Lâm Chi Thủy” này!

Đông đảo đám ngoại ma lập tức ngơ ngác.

Nụ cười trên khóe môi nam tử áo bào trắng kia cũng hoàn toàn cứng lại, ý cười dần biến mất không còn thấy gì nữa.

Đầu tiên đông đảo tu hành giả khẽ giật mình, lập tức tỏ vẻ mừng như điên, không ngờ ngay cả bảo vật trân quý như thế, Tiêu Tuệ lại có món thứ hai, thật sự không hô là tiên nhân gian!

“Ngươi muốn món thứ hai.”

Tiêu Tuệ mặt không thay đổi nhìn về phía nam tử áo bào trắng, nói: “Ta vốn định xem Độc Thư Nhân kia có xuất hiện hay không, trân bảo tuyệt thế như thế này, ta thật sự không muốn lãng phí ở trên người một mình ngươi, ngươi chủ động muốn tìm chết, vậy...”

“Chờ... Chờ chút!”

Nam tử áo bào trắng lùi lại mấy bước, vội vàng kêu lên một tiếng, lập tức miễn cưỡng nở một nụ cười, nói: “Ta chỉ nói đùa chút thôi, nguyên thân thứ hai của ta đã bị diệt, chỉ còn lại bản tôn, cũng không dám gây chuyện, không có sức uy hiếp với đám tu hành giả các ngươi, cần gì phải lãng phí loại bảo vật này ở trên người ta chứ?”

Đông đảo tu hành giả ngạc nhiên, một chân ma ngoại đạo vô sỉ như vậy, thật sự hiếm thấy.

“Không phải vừa rồi ngươi muốn chúng ta nhận lấy cái chết sao?” Tiêu Tuệ lạnh lùng nói: “Đây còn không được gọi là uy hiếp?”

“Nói đùa, nói đùa.”

Nam tử áo bào trắng lập tức mỉm cười xấu hổ, nói: “Nhưng ngươi bình tĩnh xem xét, Toán Mệnh Nhân ta trong số chân ma ở nhân gian, cũng chỉ là một người có thực lực bình thường nhất, sự uy hiếp với đám tu hành giả các ngươi cũng là thấp nhất, đúng không?”

Tiêu Tuệ chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm nam tử áo bào trắng, cũng không nói lời nào.

Toán Mệnh Nhân đúng là người có thực lực kém nhất trong số chân ma ở nhân gian, tất nhiên nàng không nỡ dùng món bảo vật này, liên tục hai món đều lãng phí ở trên một Toán Mệnh Nhân, ít nhất cũng phải đối phó Độc Thư Nhân kia mới thích hợp hơn.

Chương 158: Đã đến, vậy đừng đi (2)

Hơn nữa, nàng lấy bức tự thiếp này ra, cũng chỉ là không thành kế mà thôi.

Trên thực tế, tuy nàng không rõ đại thần thông trong bức tự thiếp này có thể làm được gì, nhưng rõ ràng để nàng tự sử dụng, cũng không phải loại thần thông công sát kia, chưa chắc đã có tác dụng với thế cục hiện tại.

Thế nhưng, nàng thật sự không muốn để mặc Toán Mệnh Nhân này rời đi như vậy.

“Ta nói thật, dùng đại thần thông thế này ở trên người ta thật sự quá lãng phí.”

Nam tử áo bào trắng nhìn vẻ mặt của Tiêu Tuệ, liền biết mình đoán đúng, tiếp tục nói: “Ta biết, trong số đám chân ma ẩn nấp ở nhân gian, vị mạnh nhất còn mạnh hơn Độc Thư Nhân rất nhiều, nếu bây giờ người dùng loại bảo vật này, sau này sao có thể đối phó nó.”

Còn mạnh hơn Độc Thư Nhân?

Trong lòng Tiêu Tuệ hoảng sợ, lập tức cười lạnh nói: “Người thật sự đủ vô sỉ, sao ta biết người nói thật hay giả?”

Nam tử áo bào trắng ung dung nói: “Hai ngàn năm trước, sáu phương đại thống thiên giới điều động sáu vị thần tiên chuyển thể đến nhân gian, ý đồ tìm kiếm Lăng Yên Các, bọn họ đâu?”

Ánh mắt Tiêu Tuệ khẽ thay đổi.

Tất nhiên nàng cũng biết đến việc này, cảnh giới của sáu vị thần tiên kia cũng không kém trước khi nàng chuyển thể, khoảng cách đến đại đạo viên mãn đại la chi cảnh, chỉ thiếu chút nữa mà thôi, nàng cũng may mắn gặp được Lâm tiên bối, mới có thể đại đạo viên mãn.

Sáu vị tiên nhân gian kia, thực lực mỗi người chỉ kém hơn nguyên thân thứ hai của nàng một chút mà thôi, nhưng sau khi chuyển thể đến nhân gian, đến nay vẫn bật vô âm tín, nghi ngờ đã vẫn lạc.

Có lẽ...

Tiêu Tuệ hít sâu một hơi, nặng nề hỏi: “Chân ma kia tên là gì?”

“Ta không thể nói.”

Nam tử áo bào trắng khẽ cười nói: “Một bí mật thế này, nếu ta dám để lộ ra, nó nóng giận, giết ta thì phải làm thế nào? So với đắc tội nó, ta thà rằng bị đám tu hành giả các ngươi giết chết.”

Tiêu Tuệ im lặng.

“Nhưng nó đang ở nhân gian, vì vậy các ngươi vẫn nên chừa lại một vài át chủ bài cho nó đi.” Nam tử áo bào trắng khẽ cười một tiếng, ánh mắt nhìn lướt qua đông đảo tu hành giả, nói: “Vậy ta đi đây.”

“Cút đi, nếu lại để ta nhìn thấy ngươi gây họa, ta chắc chắn sẽ giết ngươi.” Tiêu Tuệ lạnh lùng nói.

Nàng cũng biết, nếu không sử dụng bức tự thiếp này, cho dù đám tu hành giả ở đây hợp lại, cũng không có khả năng giết chết một vị chân ma ngoại đạo.

So với việc lãng phí bức tự thiếp này trên người Toán Mệnh Nhân, chẳng bằng giữ lại uy hiếp những chân ma ngoại đạo kia.

“Ha ha ha, đó là tất nhiên.”

Nam tử áo bào trắng cười lớn một tiếng, lại liếc nhìn Thao Thiết cùng đám ngoại ma ở xa xa, lạnh nhạt nói: “Các ngươi cũng theo ta rời đi thôi, không được làm hại tu hành giả.”

Hắn ta lại mỉm cười nói với Tiêu Tuệ: “Dù sao các ngươi hợp lại cũng rất khó giết chết bọn họ, chẳng bằng để lại cho bọn họ một mạng, đợi chút nữa Độc Thư Nhân tìm tới, ta cũng có thể để hắn ta nhin một chút, ngươi nói đúng không?”

Hắn ta ăn chắc Tiêu Tuệ.

Nếu nàng đã biết nhân gian còn có một vị chân ma ngoại đạo cường đại, vậy chỉ cần hắn ta không làm gì quá đáng, đương nhiên sẽ không lãng phí một trân bảo thế này ở trên người hắn ta.

Tiêu Tuệ lạnh lùng, không nói gì.

Dù nàng không đồng ý thì phải làm thế nào đây?

Pháp lực của nàng không còn dư lại bao nhiêu, cho dù tam đại thần tiên lục địa Thiên Tinh Tử, Huyền Vũ đạo nhân, Không Trần đại sư liên thủ lại, cộng thêm hơn mười vị tu hành giả thiên quan thứ năm, nhiều lắm chỉ tiêu diệt được đám ngoại ma đệ nhị đẳng ngoại trừ Thao Thiết, Cùng Kỳ và Quỳ Ngưu, còn tam đại ngoại ma đệ nhất đẳng này, bọn họ rất khó giết chết.

Nam tử áo bào trắng thấy nàng không nói lời nào, không nhin được nhếch môi, nói với một đám ngoại ma: “Đều đến đây đi.”

Trong ánh mắt không cam lòng của đông đảo tu hành giả, Thao Thiết, Cùng Kỳ, Quỳ Ngưu và các ngoại ma khác nhanh chóng tập trung sau lưng nam tử áo bào trắng.

“Nguyệt Thần Tiêu Tuệ, đúng không?”

Nam tử áo bào trắng nhìn Tiêu Tuệ, khóe môi nhẹ nhếch lên, nói: “Xem ra... Ngươi vẫn rất hiểu tình hình chung, ha ha ha, vậy chúc đám tu hành

giả các người may mắn.”

Tiêu Tuệ nghiêng chặt răng.

Nàng cảm thấy Toán Mệnh Nhân này phải gọi là “m Dương Nhân” mới đúng, rõ ràng là bên chịu uy hiếp, còn dám nói chuyện quái gở như thế, nếu không phải cân nhắc vì tình hình chung, nàng thật sự muốn trực tiếp dùng bức tự thiếp này, để cái tên m Dương Nhân này không cười nổi.

Nhưng trong nhân gian còn ẩn giấu sự uy hiếp khác, nàng cũng không thể gặp chuyện gì cũng ỷ vào Lâm tiên bối, vì vậy...

Nàng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, mắt điếc tai ngơ.

Vào lúc này, nàng càng phát hiện mình rất thất bại, nếu không dựa vào bảo vật do Lâm tiên bối ban cho, e rằng ngay cả việc uy hiếp Toán Mệnh Nhân này cũng không làm được, còn bây giờ... Nàng cũng chỉ có thể tro mắt nhìn đám ngoại ma này nhẹ lướt đi, lại không thể làm gì.

Đông đảo tu hành giả và ba vị thần tiên lục địa nhìn thấy tình cảnh này, sắc mặt đều rất xấu.

“Được, đi thôi.”

Nam tử áo bào trắng liếc xéo qua đám ngoại ma ở sau lưng, đang muốn cưỡng ép xé rách ngực Ma vực của Độc Thư Nhân để rời đi, đúng lúc này –

“Đã đến, vậy dừng đi.”

Một giọng nói nam tử lạnh nhạt trầm thấp đột nhiên vang lên ở sau lưng nam tử áo bào trắng và đám ngoại ma.

Mọi người nhìn về phía phát ra giọng nói.

Chỉ thấy trên một tòa cao ốc màu xám trắng ở cách đó không xa, có thể nhìn thấy một nam tử trung niên mặc trường sam màu đen ngồi xếp bằng ở mép sân thượng, từ trên cao nhìn xuống nơi này.

Khuôn mặt hắn ta góc cạnh rõ ràng, ánh mắt không hề quan tâm, làn da hơi đen, hàng lông mày như mũi kiếm, khí chất cả người như một thanh kiếm sắc bén!

Hắn ta mặt không thay đổi nhìn chằm chằm đám ngoại ma này, một chiếc Thanh Phong kiếm kiêu dáng cổ xưa được đặt nằm ngang trên đầu gối.

“Lục Kiếm Tiên?”

Chương 159: Một kiếm! (1)

“Lục Kiếm Tiên!”

“Lục Thanh Phong cũng tới.”

Sau khi một đám cao nhân tu hành nhìn thấy nam tử mặc trường sam màu đen kia, lập tức nhận ra thân phận của đối phương, không nhịn được hơi ngạc nhiên.

Điều khiến bọn họ ngạc nhiên là –

Vì sao Lục Kiếm Tiên đến muộn như vậy?

Hơn nữa, còn dám nói lời “đã đến, vậy đừng đi” ngông cuồng như vậy?

Tuyệt thế Kiếm Tiên “Lục Thanh Phong” đạo thống Vô Gian Thiên Đình, từ mấy trăm năm trước danh hiệu này đã vang danh thiên hạ, chỉ tu hành trong khoảng thời gian một giáp đã vượt qua năm quan, một kỳ tài kinh thế như vậy, có thể nói là ngàn năm khó gặp, thế nhưng hình như Lục Kiếm Tiên cũng không nắm chắc việc độ kiếp phi thăng, những năm qua cũng dần trở nên yên lặng.

Chỉ cần đến hạn mức cao nhất của truyền thừa là vượt qua năm quan, nếu không có truyền thừa chỉ dẫn của thượng giới, dù ở lại nhân gian cũng có ý nghĩa gì?

Lục Kiếm Tiên mạnh hơn cũng chỉ là cấp độ thần tiên lục địa tuyệt đỉnh thế gian, dù muốn giết những ngoại ma đỉnh phong như Thao Thiết, Quỷ Ngưu cũng có khó khăn, so với một chân ma ngoại đạo như Toán Mệnh Nhân cũng có chênh lệch cực lớn, sao lại dám nói ra lời ngông cuồng thế kia?

Dù là cao nhân thiên quan thứ năm, hoặc là đám thần tiên lục địa vượt qua năm quan, trong chốc lát cũng không thể hiểu được.

Trừ khi... Lục Kiếm Tiên cũng có một bức tự thiếp như thế?

“Lục Thanh Phong?”

Tiêu Tuệ nhìn Lục Thanh Phong ở nơi xa, không nhịn được hơi nhú mày.

Nàng đã sớm gửi Truyền m Phù cho Lục Thanh Phong, với tốc độ ngự kiếm phi hành của Kiếm Tiên tuyệt thế này, chỉ cần ở trong nước, có lẽ phải chạy đến nơi rất nhanh mới đúng, vì sao bây giờ mới xuất hiện?

Còn có lòng tin chắc chắn như thế, có lẽ... Là Lâm tiên bói để hấn ta đến?

Nàng từng nhìn thấy “Luống Nghi tự pháp bồn” do Lục Thanh Phong để lại ở trong cửa tiệm tranh chữ của Lâm tiên bối, tất nhiên biết Lục Thanh Phong cũng từng may mắn được Lâm tiên bối ban cho tự thiếp.

Chẳng lẽ, Lục Thanh Phong định dùng bức tự thiếp do Lâm tiên bối ban cho hắn ta, đến diệt đám ngoại ma này sao?

Tiêu Tuệ nhíu mày lại, không nhịn được truyền âm nguyên thân nói: “Lục Kiếm Tiên, ta biết Lâm tiên bối đã từng ban cho người tự thiếp, nhưng bây giờ nhân gian còn có chân ma càng đáng sợ hơn ẩn nấp trong bóng tối, người đừng xúc động.”

Thế nhưng, nàng chỉ nhận được một truyền âm trả lời bình tĩnh lại lạnh nhạt –

“Ta tự có chừng mực, diệt Toán Mệnh Nhân và đám ngoại ma này trước rồi lại nói.”

Diệt Toán Mệnh Nhân và đám ngoại ma này?

Tiêu Tuệ thở dài một tiếng, hiểu rõ Lục Kiếm Tiên đã quyết định sử dụng tự thiếp của Lâm tiên bối, nhưng nàng cũng không tiện nói cái gì, dù sao cũng là Lâm tiên bối ban cho người ta, nàng cũng không có quyền lực quyết định thay người ta phải dùng thế nào.

“Hóa ra là Lục Kiếm Tiên.”

Nam tử áo bào trắng xoay người nhìn vị Kiếm Tiên tuyệt thế ở phía trên, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, khẽ cười nói: “Người đến hơi muộn, bỏ lỡ trò vui lớn nhất của tôi nay, đáng tiếc... Hơn nữa ta không có hứng thú với người, người không ngăn cản được ta.”

Về ngoài của hắn ta bình tĩnh, thoạt nhìn không thèm để ý đến Lục Kiếm Tiên, nhưng đã âm thầm cảnh giác.

Tất nhiên hắn ta đã từng nghe đến kỳ tài tuyệt thế như này, hơn năm trăm năm trước đã vượt qua năm quan, lại là truyền thừa Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, dù không có cách nào tiến bộ ở nhân gian, nhưng đã bằng lòng ở lại nhân gian, tất nhiên có lý do gì đó.

Ví dụ như... Vì đạt được Thiên Bảo nào đó thất lạc ở nhân gian?

Lục Kiếm Tiên có pháp thân truyền thừa hạng nhất thế này, nếu có một món “Thiên Bảo” cấp bậc phi kiếm, cộng thêm Kiếm Tiên bản sinh đã thiện chiến, thật sự không hề kém hơn hắn ta là bao.

Nếu ngăn cản hắn ta, dẫn tới càng nhiều cao nhân tu hành hơn, có lẽ thật sự sẽ nảy sinh sự uy hiếp với hắn ta.

Một cơn gió mạnh thổi qua.

Lục Thanh Phong khoanh chân ngồi ở nơi cao, mặc cho cơn gió mạnh thổi trường sam của hắn ta tung bay, cơ thể cao lớn lại ngồi vững vàng, chỉ có ánh mắt lạnh nhạt quan sát nam tử áo bào trắng kia, mở miệng nói: “Toán Mệnh Nhân, người nói sai ba điều.”

“Ồ?” Nam tử áo bào trắng vẫn mỉm cười như cũ.

Lục Thanh Phong thản nhiên nói: “Thứ nhất, ta là người đầu tiên có mặt ngay sau Tiêu Tuệ, thứ hai nếu trò vui mà người đang nhắc đến, là chỉ một góc Quảng Hàn Cung diệt đi nguyên thần thứ hai của người, vậy ta cũng không bỏ lỡ.”

“Cái gì?”

Ánh mắt nam tử áo bào trắng khẽ thay đổi.

Đã đến từ lâu... Cũng có ý nghĩa, Lục Kiếm Tiên vẫn giấu kín hơi thở ẩn nấp trong bóng tối, vì vậy mới nhìn thấy “trò vui” hư ảnh một góc Quảng Hàn Cung kia!

Nhưng hắn ta là chân ma ngoại đạo, sao có thể không cảm ứng được hơi thở của một thần tiên lục địa?

Một đám cao nhân tu hành giả cũng giật mình nhìn về phía Lục Thanh Phong, bởi vì không chỉ thần tiên lục địa, ngay cả Tiêu Tuệ trên bản chất là tiên nhân gian cũng không phát hiện được sự tồn tại của Lục Thanh Phong!

Che giấu hơi thở đạo vận bản thân đều dựa vào cảnh giới ngộ đạo, bọn họ không phát hiện được sự tồn tại của Lục Thanh Phong, vậy chẳng phải đang nói...

Cảnh giới của Lục Thanh Phong đã vượt qua bọn họ?

Tiêu Tuệ hơi ngơ ngác, trong đầu lập tức lóe lên một suy nghĩ không thể tưởng tượng nổi, không nhìn được khó mà tin nổi nhìn về phía Lục Thanh Phong, trong lòng tràn đầy sự chấn động.

“Nếu vậy... Thứ ba thì sao?”

Nam tử áo bào trắng hí mắt lại, cẩn thận nhìn chằm chằm Lục Thanh Phong.

Lục Thanh Phong nhìn chằm chằm nam tử áo bào trắng, nói khẽ: “Thứ ba, ta chưa hề nghĩ sẽ ngăn cản người, mà là muốn... Giết người.”

Hắn ta vừa mới nói hết câu, ánh mắt đột nhiên bén nhọn đến đáng sợ, cứ như đang bắn ra kiếm ý, cây Thanh Phong kiếm phong cách cổ xưa đặt ngang trên đầu gối của hắn ta, cũng theo đó mà bay lên không trung, khẽ lắc lư lơ lửng ở trên đỉnh đầu của hắn ta.

“Hừ, chỉ là một Kiếm Tiên mà thôi.”

Quỳ Ngu đứng bên cạnh nam tử áo bào trắng hừ lạnh một tiếng, lại như đang tranh công chủ động nhảy lên giữa không trung, lao về phía Lục Kiếm Tiên, đồng thời một chiếc chân mạnh mẽ cứng rắn nhất, mang theo lực lượng mạnh mẽ nặng nề đủ để đánh sập ngọn núi, như thiên thạch trực tiếp đập về phía Lục Kiếm Tiên!

Về mặt Lục Thanh Phong bình tĩnh, vẫn khoanh chân vững vàng, cũng không để ý đến Quỳ Ngu ngang trời lao đến.

Chương 160: Một kiếm! (2)

Hoặc là nói, hẳn ta căn bản không liếc nhìn lấy một cái nào, không hề để tâm đôi mắt nhìn chăm chăm vào nam tử áo bào trắng ở xa xa, cứ như trong mắt chỉ có một mục tiêu như vậy.

Sau đó, hẳn ta vươn một tay, đầu ngón tay chỉ về phía nam tử áo bào trắng một cái.

“Soạt!”

Cây Thanh Phong kiếm thoát nhìn phong cách cổ xưa lại tầm thường kia như nhận được mệnh lệnh, đột nhiên tản ra ánh sáng chói mắt bức người, trong chớp mắt đã hóa thành một đạo kiếm quang bay ra ngoài.

Trong thế giới u ám tĩnh mịch, cứ như xuất hiện một vòng mặt trời.

“Cái này...”

Mục tiêu một đá này của Quỷ Ngưu là bản thân Lục Kiếm Tiên, nhưng cũng phải đá văng chuỗi kiếm này trước, mới có thể chạm tới chủ nhân của kiếm.

Vì vậy, thứ đầu tiên nó nghênh đón là một kiếm lóa mắt, nhưng lúc kiếm quang tản ra đã khiến trong lòng nó sợ hãi, nó cũng bắt đầu hối hận: Tại sao ta lại nhảy ra chứ?

Một đạo kiếm quang kia cực kỳ đơn giản, không có bất kì chiêu thức hoa lệ gì, chỉ là một đạo kiếm quan thật sự đơn giản, cũng đủ lóa mắt, cứ vậy đã im hơi lặng tiếng xuyên qua cơ thể Quỷ Ngưu, cứ như nó không khác gì không khí, chỉ là đi ngang qua.

Thế nhưng, trên tuyến đường của kiếm quang, lại xuất hiện một đường đi trống rỗng.

Đường đi này cũng bao gồm cả cơ thể Quỷ Ngưu, bắt đầu từ một chân của nó nghênh đón kiếm quang, mãi cho đến phần lưng của nó, tạo thành một lỗ thủng xuyên qua lớn khoảng cổ tay.

“Cái này... Không phải kiếm chiêu nhân gian...”

Cùng lúc trong đầu Quỷ Ngưu xuất hiện suy nghĩ cuối cùng, thân hình khổng lồ của nó đã bắt đầu hóa thành từng vệt ánh sáng màu tím sẫm kín, không ngừng tiêu tán vỡ vụn ở giữa không trung.

Còn một đạo kiếm quang này lại không hề có ý chầm dứt hoặc là chậm lại, vẫn bay về phía mục tiêu mà chủ nhân của nó chỉ.

Chỉ là đi ngang qua mà thôi, đủ để so sánh với ngoại ma lục địa thần tiên “Quỷ Ngưu”, lại trực tiếp tiêu diệt bản nguyên và nguyên linh của

ngoại ma, cùng nhau biến mất sụp đổ!

Nam tử áo bào trắng kia nhìn thấy một màn này, trong đôi mắt kiếm quang chiếu rọi lập tức trào ra sự rung động và sợ hãi.

Cả người hắn ta tản ra ánh sáng màu đen u ám, trong tay hắn ta nhanh chóng tạo thành một mặt phủ kín hoa văn huyền diệu lại phức tạp, cứ như thần thông kính tròn lưu ly kỳ dị, đồng thời dùng tốc độ nhanh nhất bay ngược về sau.

Nhưng tốc độ của kiếm quang này rất đáng sợ, lúc hắn ta lùi lại chưa được một trượng, đã lao tới trước mặt hắn ta!!

“Phụt phụt.”

Một tiếng vang nhỏ, kiếm quang lập tức xuyên qua kính tròn, ngay sau đó lại xỏ xiên qua cơ thể nam tử áo bào trắng, cũng để lại một cái lỗ lớn khoảng hai ngón tay.

Thoạt nhìn vết thương rất nhỏ, vẻ mặt nam tử áo bào trắng lại thay đổi, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

Bởi vì có từng điểm từng điểm ánh sáng màu đen u ám hiện lên trong cái lỗ kia.

Một kiếm này đã khiến bản nguyên của hắn ta bị thương nặng, đến mức ngoại ma chi lực của hắn ta cũng bắt đầu không bị khống chế tiêu tan vỡ vụn.

Sau khi kiếm quang xẹt qua một đường vòng cung ở trên không trung, bay về với chủ nhân của nó – trên đỉnh đầu của Lục Thanh Phong, bình tĩnh lơ lửng, hình như không có chút uy thế nào.

Nhưng mọi người đã thấy một kiếm vừa rồi, còn ai dám nghĩ như vậy?

“Không tệ.”

Trong lúc từng vệt ánh sáng màu tím của Quỷ Ngưu biến mất, Lục Thanh Phong lạnh nhạt nhìn về phía nam tử áo bào trắng, nói khẽ: “Đỡ một kiếm này của ta, lại không chết, coi như có chút bản lĩnh.”

Đông đảo tu hành giả chấn động nhìn tình cảnh này.

Hóa ra, một kiếm này của hắn ta thật sự dự định trực tiếp tiêu diệt tất cả sinh cơ của chân ma ngoại đạo “Toán Mệnh Nhân” kia!

Chỉ một kiếm đã khiến đối phương bị thương nặng, lại còn không hài lòng?

Vốn các dị thú ngoại ma đã coi Toán Mệnh Nhân là nòng cốt của bọn họ, lại càng sợ hãi vạn phần.

Một chân một kích mạnh nhất của Quỷ Ngưu, ngay cả việc ảnh hưởng đến phi kiếm của đối phương cũng không làm được, sau đó trong chớp mắt

đã bị diệt sát tất cả sinh cơ, ngay cả nguyên linh cũng trốn không thoát!

Dù bọn họ có liên thủ, trước mặt Kiếm Tiên kinh khủng như thế này, lại có tác dụng gì?

“Quả nhiên...”

Tiêu Tuệ nhìn chăm chăm Lục Thanh Phong ở nơi xa, trong miệng lầm bầm một tiếng: “Đại la...”

Dù bản tôn của nàng, ở trên cảnh giới chỉ có cấp độ vượt qua năm quan, nhưng vẫn có ánh mắt, vì vậy nàng liếc một cái là nhận ra, kiếm đạo ẩn chứa trong một kiếm vừa rồi của Lục Kiếm Tiên, đã là đại la chí cảnh viên mãn!

Cũng giống với sinh tử luân chuyển chi đạo của nàng, đã viên mãn vô khuyết, vạn kiếp bất diệt, là cảnh giới đại la.

E rằng cây Thanh Phong kiếm phong cách cổ xưa này cũng là vật phi phàm, uy năng trên thân kiếm còn đáng sợ hơn chí bảo, ít nhất cũng là Thiên Bảo bán thành phẩm!

Kiếm Tiên vốn am hiểu một kiếm phá vạn pháp, cực kỳ thiện chiến, thích nhất công sát.

Còn pháp thân truyền thừa mà Lục Kiếm Tiên tu luyện, lại là Thượng Thanh Thiên Tôn chi đạo có được Tru Tiên Kiếm Trận trong truyền thuyết, còn có một thanh Thiên Bảo bán thành phẩm!

Có thể thấy được một kiếm này đáng sợ đến mức nào!

Cho dù chỉ là pháp lực bán tiên cực hạn của thế gian, uy năng một kiếm này ở trong chân tiên thiên giới cũng đủ để gọi là đáng sợ!

Nhưng điều khiến Tiêu Tuệ rung động nhất, không phải uy năng của một kiếm này.

Mà là...

Rõ ràng Lục Kiếm Tiên là tu hành giả thế gian, nhiều nhất chỉ đạt được truyền thừa năm đạo thiên quan, còn truyền thừa thật sự cao thâm của thượng giới, lại không thể nào truyền cho tu hành giả của thế gian.

Không có truyền thừa, không có chỉ dẫn, không có đạo tiêu...

Thuần túy chỉ dựa vào bản thân, chẳng khác nào tự sáng tạo ra con đường tu luyện, Lục Kiếm Tiên cũng có thể cảm ngộ ra kiếm đạo viên mãn?

Một chuyện không thể tưởng tượng nổi như thế, cũng chỉ có tiền bối tu hành giả thời kỳ viễn cổ mới có thể làm được, hơn nữa khi đó giữa thiên địa không có ngoại ma tàn sát bừa bãi, việc ngộ đạo dễ hơn bây giờ rất nhiều.

Còn Lục Kiếm Tiên, sao lại làm được?

“Hả? Đúng...”

Đột nhiên, trong lòng Tiêu Tuệ chấn động, trong đầu lóe lên một khả năng: “Chẳng lẽ... Kiếm đạo của hắn, là do Lâm tiên bối dạy bảo hắn?”

Nếu là một đại năng như Lâm tiên bối, dù làm ra một chuyện hoang đường khó có thể tin nổi như thế, hình như cũng không có gì là không thể.

Chương 161: (1)

Trong Ma vực tĩnh mịch u ám, nam tử áo bào trắng quỳ một gối xuống mặt đất, khuôn mặt không còn chút máu nào, trong lỗ thủng trên lồng ngực không ngừng có vệt sáng màu đen u ám tiêu tán.

“Chỉ là một kiếm... Đã phá hủy bốn phần bản nguyên của ta...”

Hắn ta nhớ lại một kiếm vô cùng đáng sợ vừa rồi, càng cảm thấy rung động và sợ hãi.

Nếu không phải hắn ta nhận được bí điển Luyện Khí Sĩ thượng cổ do vị đại nhân kia ban tặng, học xong đủ loại phép thuật thần thông ở trong đó, lấy tuyệt học phòng ngự thượng cổ “Thái Ất Huyết Sát Kính” kia ngăn cản rất nhiều kiếm ý tản ra trong một kiếm này, nếu không rất có thể hắn ta đã bỏ mình ngay tại chỗ!

Dù là Độc Thư Nhân dùng hết sức tấn công, dù hắn ta sẽ tan tác, cũng không đến mức làm bị thương bao nhiêu bản nguyên.

Cho dù là tiên kiếm Thiên Bảo bán thành phẩm kia, cho dù là pháp thân truyền thừa Thượng Thanh Thiên Tôn, cho dù là Kiếm Tiên giỏi về công sát, cũng hoàn toàn không có khả năng khủng bố như vậy!

Chỉ là pháp lực bán tiên, đã có thể phát huy đến mức này, tất nhiên là cảnh giới cao đến mức đáng sợ.

“Hay cho một Kiếm Tiên...”

Nam tử áo bào trắng sắc mặt trắng bệch nhìn chăm chăm Lục Thanh Phong ở xa xa, cắn chặt hàm răng, nói ra từng chữ một: “Trong thiên hạ đều tưởng người yên lặng năm trăm năm, thậm chí cảm thấy người không dám độ thiên kiếp, ai ngờ rằng... Người lại ở nhân gian ngộ ra kiếm đạo đại la chí cảnh?”

Giọng nói của hắn ta hàm chứa hận thù, gần như toàn bộ tu hành giả ở trong Ma vực đều nghe ra được lời nói oán hận này của hắn ta.

“Đại la!”

“Cái gì? Kiếm đạo đại la chí cảnh??”

“Điều này... Sao có thể?”

“Ở nhân gian... Lại không có cả truyền thừa thượng giới, đã lên được đại la?”

“Cơ sở nhất là tầng ngoài cùng của đại đạo hiện hình chi tướng, ta cũng không ngộ ra được... Lục Kiếm Tiên tồn năm trăm năm, không thầy cũng ngộ ra được đại la chí cảnh?”

“Trời ạ... Không có chỉ dẫn và đạo tiêu truyền thừa, cũng có thể ngộ ra đạo có cấp độ càng sâu hơn?”

“Không thể tưởng tượng nổi... Ta còn chưa đi vào cả cánh cửa của đại đạo đâu...”

“Ôi...”

Trong chớp mắt, từng cao nhân tu hành cũng không nhìn được rung động nghẹn ngào, tiếng thán phục tràn ngập sự không thể tưởng tượng nổi bay bổng ở trong Ma vực.

Trong suy nghĩ của bọn họ, đây căn bản là chuyện không thể nào, ngay cả chỉ dẫn và đạo tiêu của truyền thừa đều không có, trong giai đoạn đầu của tu hành còn có thể tự mình suy diễn xuất lai hậu tục, nhưng đại đạo viên mãn chi cảnh, mới là mấu chốt để chứng nhận đại la.

Dù là trên thiên giới thần tiên như mây, đại la kim tiên cũng là thượng tầng trong đám thần tiên!

Có thể thấy được độ khó đạt được đại la cao đến mức nào.

Mặc dù có truyền thừa, đại la kim tiên đều là sự tồn tại cực thiểu số, nếu không có chỉ dẫn và đạo tiêu truyền thừa, độ khó kia cũng cao đến quá đáng, ở thời đại ngoại ma tàn sát bừa bãi này, gần như có thể so sánh tiền bối tu hành giả khai sáng đại đạo ở thời thượng cổ.

Đông đảo cao nhân tu hành giả không nhìn được ánh mắt rung động nhìn về phía Lục Thanh Phong, hình như đang chờ câu trả lời chắc chắn của hắn ta.

Về mặt Lục Thanh Phong bình tĩnh, ngồi ngay ngắn ở chỗ cao vững vàng như thái sơn, quan sát đám tu hành giả ở phía dưới, lạnh nhạt gật đầu nói: “Không sai, ta đã ngộ ra được kiếm đạo chí cảnh, nhưng... Nói ra thật xấu hổ, ta có thể đạt được đại la, cũng là dựa vào sự giúp đỡ của một vị tiền bối, chỉ dựa vào một mình ta, e rằng mãi mãi cũng không có cơ hội.”

“Tiền bối?”

“Không phải là đại năng thượng giới chứ?”

“Đương nhiên, một đại năng như thế, không thể nào chuyển thế đến nhân gian.”

“Tất nhiên là như thế.”

Đông đảo cao nhân tu hành rối rít thở dài, vốn tưởng rằng Lý Khải Thiên tìm được bí quyết đặc biệt gì chứ, xem ra hữu duyên nhận được sự chỉ điểm của đại năng.

Lục Thanh Phong cũng mặc kệ những cao nhân này nghĩ như thế nào, chỉ thản nhiên nói: “Đợi ta diệt trừ ngoại ma này, sẽ nói tỉ mỉ với các vị.”

Hắn ta vung tay lên, Thanh Phong kiểm lơ lửng ở trên đỉnh đầu ba thước hơi giơ lên, lại lần nữa hiện ra kiếm quang chói mắt, chuẩn bị bay về phía nam tử áo bào trắng kia.

“Chờ chút!”

Nam tử áo bào trắng hoảng sợ kêu lên: “Buông tha ta! Ta có thể nói cho người biết nhân gian còn có chân ma ngoại đạo nào nữa, ngoại trừ vị bên ngoài kia, ta có thể nói cho người biết những cái khác!”

Hắn ta không thể trốn thoát, lại không dám phá bỏ Ma vực, nếu không sẽ càng bất lợi cho việc chạy trốn của hắn ta hơn.

Với sự tinh xảo kiếm đạo đại la của Lục Kiếm Tiên, cho dù thi triển kiếm đạo ngay trước mắt phạm nhân, cũng có thể giấu giếm được phạm nhân tùy tiện giết chết hắn ta, còn hắn ta cũng không dám thi triển toàn lực ở trước mặt phạm nhân, một khi bị phạm nhân nhìn thấy, hắn ta sẽ bị xóa bỏ ý thức tự chủ, trở lại vòng tay của “nó”, không khác gì cái chết.

Lục Thanh Phong lại không nhúc nhích chút nào, từ trên cao nhìn xuống nam tử áo bào trắng này, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Ngoại ma, đến một cái ta giết một cái.”

“Người!”

Nam tử áo bào trắng càng sợ hãi hơn, trên mặt hiện ra vẻ dữ tợn căm hận nói: “Người đừng ép ta quá ác! Ta và Độc Thụ Nhân đã đạt được nhận thức chung, chúng ta đều dùng ấn ký nguyên thần để thề, một khi người kia chết đi, người còn lại nhất định phải toàn lực đối phó để báo thù, dù hắn không giết được người, cũng có thể đánh lén tu hành giả khác chứ?”

Đông đảo tu hành giả không nhìn được sắc mặt thay đổi.

Dù ngoại ma tự do đối lập với tu hành giả, nhưng dù sao cũng có ý thức tự chủ, dưới tình huống bình thường, chân ma ngoại đạo cũng không tùy ý giết chóc tu hành giả cấp bậc thấp, bởi vì chút ban thưởng này với chân ma ngoại đạo, căn bản không có ý nghĩa, ngược lại sẽ chọc giận giới tu hành.

Chẳng may khiến cấp cao trong giới tu hành, người nắm giữ đạo thống trên thiên giới tức giận, quá mức nghiêm trọng, làm không tốt sẽ khiến đại la kim tiên chuyển thế.

Chương 162: (2)

Vì vậy, chân ma ngoại đạo cũng khá khiêm tốn.

“Ấn ký nguyên thân?”

Lục Thanh Phong hơi híp mắt, Tam Xích Thanh Phong treo giữa không trung run lên nhè nhẹ, lại chưa trả ra.

Không phải hấn ta thật sự bị lời này dọa sợ, mà đang cân nhắc, làm thế nào để tìm ra Độc Thư Nhân kia, tốt nhất nghĩ cách cùng giết luôn thể, dù là dùng hết bức tự thiếp mà Lâm tiên bồi ban cho, cũng không tiếc nuôi.

Tổ hợp chân ma ngoại đạo bằng lòng giao ấn ký nguyên thân cho đối phương, thật sự rất phiền phức, tất nhiên phải đủ sự tin tưởng mới có thể làm như thế.

Nếu không một bên khác dựa vào ấn ký nguyên thân thì triển một ít bí thuật, thì có khả năng khiến đối phương bị thương nặng.

Hấn ta cũng phải cân nhắc vì đạo hữu khác, chẳng may giết Toán Mệnh Nhân này, còn Độc Thư Nhân kia vẫn lẫn trốn, khiến Độc Thư Nhân vì lời thề nguyên thân mà báo thù, vậy các cao nhân tu hành này sẽ gặp nguy hiểm.

“Sao nào?”

Nam tử áo bào trắng cắn chặt răng, ánh mắt điên cuồng nhìn chằm chằm Lục Thanh Phong.

Đột nhiên –

Ấn ký nguyên thân mà Độc Thư Nhân để lại cho hấn ta hơi rung lên một chút, một truyền âm ma thức đến từ Độc Thư Nhân xuyên qua ấn ký nguyên thân, vang lên trong lòng hấn ta:

“Chạy mau!!”

Tiếng gào thét này vô cùng thê lương, lại hàm chứa sự tuyệt vọng trước nay chưa từng có, cứ như gặp phải việc gì đó vô cùng đáng sợ, cách ấn ký nguyên thân vẫn có thể nghe được sự sợ hãi trong đó.

Nam tử áo bào trắng sững sờ.

Ngay lập tức, hấn ta phát hiện... Ấn ký nguyên thân mà Độc Thư Nhân để lại ở chỗ hấn ta, cũng theo tiếng gầm thét tuyệt vọng, đột nhiên đập tắt như nền tàn trong gió.

Cùng lúc đó, mơ hồ vang lên tiếng sụp đổ hư ảo.

Sắc mặt hấn ta đột nhiên thay đổi, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, lại nhìn xung quanh một chút, lập tức phát hiện vốn có hai phe ngụy

Ma vực bao bọc lấy nhau, ngục Ma vực tầng ngoài cùng thuộc về Độc Thư Nhân, lúc này lại đang sụp đổ!

Ngục Ma vực vốn bao phủ quá nửa Tô Thành, bây giờ cũng chỉ còn quá nửa mà thôi.

“Hả? Ngục Ma vực tầng ngoài cùng sụp đổ?”

“Xảy ra chuyện gì?”

Đông đảo các cao nhân tu hành cũng phát hiện điều này, không nhìn được thấy ngạc nhiên.

Tiêu Tuệ cũng ngẩn ngơ.

Lúc này, truyền âm nguyên thần của U Thiên lại vang lên trong đầu của nàng: “Ngục Ma vực của Độc Thư Nhân kia đã tự sụp đổ, cũng không phải là giải trừ, e rằng nguyên thần đã bị diệt trong chớp mắt, ngục Ma vực mất đi sự liên hệ tinh thần, vì vậy mới sụp đổ trong chớp mắt, nếu không phải không liên hệ được tinh thần, dù bản nguyên bị diệt, cũng chỉ từ từ thu nhỏ phạm vi mà thôi.”

Nguyên thần bị diệt trong chớp mắt?

Tiêu Tuệ hơi ngạc nhiên.

Dù là Kiếm Tiên tuyệt thế đạt được đại la như Lục Kiếm Tiên, muốn giết được Độc Thư Nhân kia cũng rất khó khăn, ai có thể xử lý được Độc Thư Nhân kia?

Trong nhân gian này, e rằng cũng chỉ có một người có thể làm được như thế.

Trong lòng nàng đã có đáp án.

Sắc mặt nam tử áo bào trắng, lập tức trở nên rất xấu.

Ấn ký nguyên thần sụp đổ, đây cũng có ý nghĩa là vẫn lạc, ngay cả nguyên thần cũng không thể chạy thoát!

Hơn nữa nguyên thần trực tiếp bị diệt, ngục Ma vực mất đi liên hệ tinh thần, mới có thể xuất hiện tình huống sụp đổ trong chớp mắt.

Độc Thư Nhân... Rốt cuộc trước khi chết đã gặp phải chuyện gì?

Hắn ta nhớ lại tiếng gào thét thảm thiết cuối cùng của Độc Thư Nhân, mơ hồ phát hiện... Hình như mình chọc phải một vị đáng sợ nào đó, không nhìn được hơi run rẩy.

“Sao nào? Ấn ký nguyên thần mà Độc Thư Nhân để lại cho ngươi, đã biến mất rồi sao?”

Tiêu Tuệ nhìn nam tử áo bào trắng kia, cười nhạo: “Xem ra ta nói không sai, Độc Thư Nhân kia thật sự đến bên Tất Phương Điều tìm Ân Long Châu, ha ha... Thật sự cười chết người, nhân gian này có nhiều đường sống

đề đi như vậy, lại cứ phải xông vào đường chết? Ngay cả nơi đó của Lâm tiên bối cũng dám đến, tự tìm đường chết, trách được ai chứ?”

“Lâm tiên bối? Lâm?”

Trông mặt nam tử áo bào trắng co rụt lại, lại nghĩ đến đại thần thông đáng sợ ẩn chứa trên bức tự thiếp kia, người viết cái này chính là một cao nhân thần tiên “Lâm Chỉ Thủy”!

Hắn ta vốn tưởng rằng bức tự thiếp vô cùng trân quý kia, có thể là đại năng thượng giới phá vỡ cách biệt thiên nhân, ban đến nhân gian.

Nhưng bây giờ xem ra...

Người viết ra loại tự thiếp đại thần thông này, lại ở ngay nhân gian?

Thế nhưng... thần tiên đại thần đáng sợ như vậy, sao lại chuyển thế đến nhân gian chứ?!

Lúc này, hắn ta đột nhiên hiểu rõ tiếng gào thét mà Độc Thư Nhân phát ra trước khi chết, tại sao lại thê lương và tuyệt vọng như vậy.

Ở nhân gian gặp được một nhân vật khủng bố như thế, sao có thể không cảm thấy tuyệt vọng chứ?

“Lục Kiếm Tiên, nguyên thần của Độc Thư Nhân kia đã bị diệt, không còn là sự uy hiếp nữa, giết hắn đi.” Tiêu Tuệ khẽ cười nói.

Lục Thanh Phong mỉm cười, nói: “Hóa ra là Lâm tiên bối, hôm nay Lâm tiên bối giúp ta đạt được đại la, ta đã suy nghĩ, vì sao Lâm tiên bối đột nhiên để ta đến bảo vệ gia quyến của mình... Thì ra là thế.”

Hắn ta đã sớm nhìn thấy thiếu nữ ngoại ma chuyển thế kia, lúc trước cũng đã tìm hiểu tài liệu về thân phận phạm trần của Lâm tiên bối, tất nhiên cũng biết nàng là Xà Tích Lộ ở chung với Lâm tiên bối, là người mà sáng nay Lâm tiên bối nhờ hắn ta âm thầm bảo vệ.

“Có lẽ chuyện này là kiếp nạn với chúng ta, nhưng đối với Lâm tiên bối mà nói, chỉ là một chút rắc rối nhỏ ở nhân gian mà thôi.”

Tiêu Tuệ khẽ lắc đầu, nói: “Chút rắc rối nhỏ này, tất nhiên Lâm tiên bối khinh thường tự mình ra tay, vì vậy mới để người đến bảo vệ Tiểu Xà.”

Lục Thanh Phong giật mình gật đầu.

“Có lẽ Lâm tiên bối đã sớm tính ra Độc Thư Nhân kia sẽ đến chịu chết.”

Tiêu Tuệ cười nói: “Vốn Độc Thư Nhân kia khá khó giải quyết, dù là Lục Kiếm Tiên người muốn diệt hắn cũng hơi khó khăn, nhưng hắn lại tự tìm đường chết, vậy đừng trách ai.”

Chương 163: Cứu? (1)

“Giết ta đi.”

Nam tử áo bào trắng “Toán Mệnh Nhân” đứng ở nơi đó, mặc cho vết thương kia không ngừng bay ra ánh sáng màu đen u ám, lại chậm rãi nhắm mắt, sắc mặt thản nhiên nói: “Chết trong tay Lục Kiếm Tiên người, cũng coi như chết có ý nghĩa.”

Lục Thanh Phong khoanh chân ngồi ở chỗ cao, nhìn nam tử áo bào trắng kia, thản nhiên nói: “Trước đó, không phải người bằng lòng nói trong nhân gian có những chân ma ngoại đạo nào sao?”

“Có thể sao?”

Nam tử áo bào trắng mở to mắt, cười nhạt nói: “Bị tu hành giả các người giết chết, cuối cùng sẽ quay lại vòng tay của ‘nó’, cho dù bây giờ mất đi ý thức tự chủ, tương lai có lẽ còn có một ngày khôi phục, nhưng nếu bị nó biết được, ha ha...”

Có lẽ tu hành giả khác không quá hiểu, hai cái “nó” này rốt cuộc đang chỉ ai, nhưng Tiêu Tuệ và U Thiên trong đầu Xà Tích Lộ lại hiểu rõ ràng.

“Nó” dĩ nhiên là vị chúa tể ngoại đạo chí cao vô thượng.

Nó là một, cũng là vô tận.

Nó ẩn nấp trong tiềm thức vô số phạm tục, ngoại ma sinh ra, giáng lâm, hủy diệt... Tất cả đều vận chuyển dưới quy tắc của nó.

Nếu ngoại ma giáng lâm có thể giết được tu hành giả, sẽ có thể nhận được ý thức tự chủ, như một loại khen ngợi của “nó”.

Cho dù ngoại ma bị tu hành giả hủy diệt bản nguyên, vỡ nát nguyên linh, cuối cùng vẫn trở về thiên địa, trở về trong vòng tay của nó, sau đó dưới sự vận chuyển của nó lại lần nữa sinh ra, dù sẽ mất đi ý thức bản thân, trong tương lai có lẽ vẫn còn ngày khôi phục.

Nó chính là trời của ngoại ma!

Trong miệng của Toán Mệnh Nhân lại còn một “nó” khác, cho dù không biết giới tính, nhưng không cần nghĩ cũng biết đang chỉ người mà hắn ta nói tới trước đó, vị cường đại nhất trong số chân ma ẩn nấp ở nhân gian!

Dù sao, “nó” chí cao vô thượng như là quy tắc hóa thân, cũng không thèm quan tâm sự lấy lòng hoặc phản bội của ngoại ma, chỉ vận chuyển theo quy tắc cố định mà thôi.

Vì vậy, “nó” mà Toán Mệnh Nhân đang e ngại, đơn giản là vị chân ma mạnh nhất đang ẩn nấp ở nhân gian.

Tu hành giả không có cách nào thật sự giết chết ngoại ma, nhưng giữa ngoại ma lại có thể làm được, chỉ cần ma thức đủ cường đại, trực tiếp cắn nuốt hoàn toàn hoặc là chôn vùi nguyên linh, sẽ không thể quay về vòng tay của “nó”.

Đây cũng là sự vẫn diệt đúng nghĩa, không có nửa khả năng khôi phục.
“Quả nhiên...”

Lục Thanh Phong thấy vẻ mặt quyết muốn chết của nam tử áo bào trắng, đã biết thuyết phục nữa cũng không có ý nghĩa gì, hướng chỉ hấn ta cũng chưa từng hy vọng, lúc trước nhân gian cũng từng xuất hiện rất nhiều tình huống thế này.

“Đã vậy...” Lúc hấn ta đang muốn một kiếm diệt sát nó, lại nghe thấy trong đầu đột nhiên vang lên một truyền âm nguyên thần xen lẫn tiếng rần xì xì –

“Chờ chút, ta có cách để hấn mở miệng.”

Lục Thanh Phong không nhịn được quay sang nhìn về phía thiếu nữ thanh tú vẻ mặt hơi lo lắng đứng ở sau lưng Tiêu Tuệ, lúc này mới nhớ đến thiếu nữ này đã là ngoại ma chuyển thế, có lẽ cũng có cách đối phó ngoại ma?

“Nhưng hiện tại tu vi của ta quá yếu, không dám đến gần Toán Mệnh Nhân.” U Thiên truyền âm nguyên thần cho Lục Thanh Phong, nói: “Người lại tổn thương một phần bản nguyên của hấn, nhưng đừng giết chết, ta để Tiêu Tuệ dùng Cửu Thiên Thần Cẩm chi pháp phong bế lực lượng của hấn.”

“Được.”

Lục Thanh Phong cũng dùng truyền âm nguyên thần để đồng ý.

Dù sao cũng là gia quyến của Lâm tiên bối, tất nhiên hấn ta cũng không có lý do hoài nghi, hơn nữa việc này cũng liên quan đến sự an nguy của nhân gian.

“Đi.”

Đầu ngón tay của Lục Thanh Phong nhẹ nhàng chỉ về phía nam tử áo bào trắng một cái, Tam Xích Thanh Phong lơ lửng trên đỉnh đầu ba thước, lại lần nữa hóa thành một đạo bạch quang bay về phía nam tử áo bào trắng.

Nam tử áo bào trắng nhắm mắt lại.

Lần này hấn ta không phản kháng một chút nào, dù có phản kháng cũng vô dụng, bốn phần bản nguyên bị tổn thương, cũng có ý nghĩa thực lực đã thấp hơn bốn phần, làm sao có thể chống đỡ được một kiếm đáng sợ quý thần khó đoán?

Trong chớp mắt kiếm quang xuyên thủng cơ thể của hắn ta, để lại một khoảng trống, càng nhiều ánh sáng mà đen yếu ớt tiêu tán.

“Hả?”

Nam tử áo bào trắng mở choàng mắt ra, đột nhiên phát hiện mình lại không chết?

Dù chỉ còn lại khoảng nửa phần bản nguyên, nhưng cuối cùng vẫn không chết, lấy kiếm chiêu mà Lục Kiếm Tiên thể hiện ra trước đó, sao lại không thể dùng một kiếm diệt sát hắn ta đã bị thương nặng?

Lúc này, Tiêu Tuệ đột nhiên vung tay áo lên, từng luồng ánh trắng lạnh lẽo trong sáng hội tụ thành chùm, cô đọng thành từng cây đinh dài ánh trắng bay ra, liên tục hai mươi bốn chiếc đinh dài ánh trắng, hoàn toàn chui vào trong cơ thể của hắn ta.

Rõ ràng là Cửu Thiên Thần Cấm!

“Phong cấm ta?”

Sắc mặt nam tử áo bào trắng rất xấu, giọng nói lạnh lùng: “Phong cấm ta thì có ý nghĩa gì? Chẳng lẽ các ngươi tưởng tra tấn hoặc là hình phạt, có ý nghĩa với chân ma chúng ta sao?”

Tu hành giả bình thường đã có thể che đậy lực thức, không sợ nỗi đau đón trên xác thịt, nhưng có một vài cách tra tấn thần hồn, còn tàn nhẫn hơn cả cơ thể.

Một khi thần hồn lột xác, tu thành nguyên thần, thu lại thần thức, sau khi che đậy thần thức, tra tấn nguyên thần cũng không có ý nghĩa.

Đối với hắn ta mà nói, dù tra tấn thế nào cũng không đáng kể, cùng lắm thì chỉ là kết cục một nguyên thần sụp đổ mà thôi, hồn phi phách tán vẫn có thể quay về vòng tay của nó.

Vĩnh viễn không có khả năng khôi phục, mới là kết cục đáng sợ nhất.

“Tra tấn?”

Tiêu Tuệ thần nhiên nói: “Ta đương nhiên sẽ không lãng phí pháp lực ở trên cơ thể của ngươi, sẽ có người khác đối phó ngươi.”

Lúc đang nói chuyện, thiếu nữ thanh tú hơi có vẻ căng thẳng lo lắng ở sau lưng nàng – Xà Tích Lộ, cũng hơi mất tự nhiên bước ra, đứng trước mặt nam tử áo bào trắng.

Nam tử áo bào trắng chỉ cảm thấy lực lượng đã bị Cửu Thiên Thần Cấm kia phong bế, ngay cả động đậy cũng cực kì khó khăn.

Hắn ta thấy Xà Tích Lộ đi ra, không nhịn được cười lạnh nói: “Sao nào? Chỉ dựa vào chút tu vi đó của ngươi, cũng muốn uy hiếp ta sao?”

U Thiên ở trong đầu Xà Tích Lộ đột nhiên khẽ cười một tiếng, truyền âm nói: “Ngươi cảm thấy ta không làm được sao?”

“Ta thừa nhận, bản chất nguyên thần của ngươi rất đáng sợ.”

Nam tử áo bào trắng lạnh lùng nói: “Nhưng sau khi ngươi luân hồi chuyển thế, nguyên thần suy yếu đến mức độ này, chỉ dựa vào ma thức hiện tại của ngươi, chôn vùi nguyên linh ngoại ma chưa tu thành nguyên thần thì vẫn được, nhưng muốn đối phó ta? Ngươi cho rằng ngươi là những sự tồn tại vĩ đại hậu hạ chúa tể kia sao?”

Hắn ta biết, chờ sau khi ngoại ma chuyển thế này trưởng thành, thì có thể chôn vùi nguyên thần của hắn ta, nhưng hắn ta cũng không sợ đối phương kéo dài thời gian.

Chương 164: Cứu? (2)

Lúc này bản nguyên sinh mệnh của hắn ta bị thương nặng, chỉ cần hắn ta không muốn khôi phục sẽ không ngừng tiêu tán, cho đến khi nguyên thần phá diệt.

Đối phương chỉ là một tu hành giả vừa mới nhập môn, nguyên thần còn chưa khôi phục được bao nhiêu, hắn ta có gì phải sợ?

Nếu là những đại năng ngoại đạo phụng dưỡng chúa tể tối cao, ở gần chúa tể nhất trong truyền thuyết, có lẽ còn có thể làm được điều này, nhưng cũng chỉ là suy đoán của hắn ta mà thôi.

Những sự tồn tại vĩ đại hầu hạ chúa tể ngoại đạo, chuyển thế đến nhân gian?

Sao có thể!

Vì vậy, hắn ta không hề lo lắng.

“Ha ha ha ha...”

Thế nhưng, U Thiên lại đột nhiên nở nụ cười đùa cợt, “Hầu hạ nó?”

Ngay sau đó, trên khuôn mặt thanh tú của Xà Tích Lộ, bên má trái đột nhiên hiện ra hắc sắc xà lân hư ảo, mắt trái cũng biến thành xà đồng màu xanh sâu kín, lạnh lùng nhìn chằm chằm nam tử áo bào trắng.

Trong tiếng rần xì xì khiến da đầu người ta tê dại, nam tử áo bào trắng hoảng hốt nhìn thấy một con cự蟒 to lớn cả người đầy hắc sắc lân phiến ở sâu trong đôi mắt của thiếu nữ, cũng thấy ánh mắt u ám lạnh lẽo này nhìn chằm chằm hắn ta, uy áp đáng sợ kia như bầu trời sụp đổ bao phủ xuống, khiến cả người hắn ta run rẩy xuất phát từ bản năng, trong lòng tràn đầy sự sợ hãi nhìn về phía thiếu nữ.

Lúc trước hắn ta chỉ nhìn thấy tình cảnh, thiếu nữ ngoại ma chuyển thế này chỉ lấy ra uy áp, đã trấn áp được rất nhiều ngoại ma, cũng không rõ rốt cuộc uy áp này đáng sợ đến mức nào.

Còn bây giờ, coi như hắn ta đã tự mình cảm nhận được.

Cho dù hắn ta là chân ma, cho dù thiếu nữ trước mắt này nhỏ yếu như vậy, trong lòng hắn ta cũng không nhìn được trào ra sự xúc động muốn quỳ sát đất.

“Ngươi...”

Trong ánh mắt nam tử áo bào trắng tràn ngập sự hoảng sợ, khó có thể tin nổi nhìn về phía Xà Tích Lộ, truyền âm nói: “Một ngoại ma như ngươi... Sao lại ruồng bỏ chúa tể... Sao lại chuyển thế đến nhân gian?”

Hắn ta không hề nghi ngờ, chỉ cần thiếu nữ trước mắt này bùng phát ma thức, tất nhiên có thể chôn vùi nguyên thần của hắn ta!

“Ruồng bỏ?”

U Thiên nghe vậy cười nhạo một tiếng, thản nhiên nói: “Một loài bò sát nhỏ nhỏ như ngươi, còn chưa từng được thấy bộ mặt thật của ‘nó’, ngươi hiểu được thứ gì?”

Nam tử áo bào trắng lại càng sợ hãi, cũng càng thêm chắc chắn.

Thiếu nữ nhỏ yếu ở trước mắt, trước khi luân hồi chuyển thế, rất có thể là một trong những sự tồn tại từng hầu hạ vị chúa tể tối cao kia!

“Nói đi.”

U Thiên lạnh lùng nói: “Chân ma ngoại đạo ở nhân gian, có những ai? Nếu nói ra, ta có thể không chôn vùi nguyên thần của ngươi, cho ngươi một cơ hội trở về với nó, nếu không... Lập tức khiến ngươi quay về với hư không.”

Nam tử áo bào trắng hơi do dự, lo lắng không yên run giọng nói: “Ngươi... Ngươi xác định sẽ thả ta?”

U Thiên cười nhạo một tiếng, “Một loại người y hệt loài bò sát như ngươi, cũng xứng để ta làm trái với lời hứa?”

“Vậy... Được.”

Nam tử áo bào trắng hít sâu một hơi, đồng ý.

Nếu không nói ra lời, vậy hắn ta sẽ bị chôn vùi nguyên thần ngay bây giờ.

Nếu nói ra, ít nhất hắn ta còn có thể quay về vòng tay của “nó”, chỉ là sau khi thức tỉnh một lần nữa trong tương lai, nếu gặp lại vị chân ma mạnh nhất ẩn nấp ở thế gian, mới có thể trả thù.

So sánh hai loại kết cục một chút, tất nhiên hắn ta cũng không có gì để chọn nữa.

Tiêu Tuệ và đám tu hành giả nghe vậy, không nhìn được lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, không ngờ chân ma ngoại đạo này thật sự khuất phục!

Ở nhân gian, đây là tình huống chưa hề xuất hiện!

“Trong số chân ma ở nhân gian, ta thuộc về tầng dưới chót, cũng không biết nhiều.”

Nam tử áo bào trắng hơi do dự, vẫn nói: “Ta ẩn nấp ở nhân gian này trong thời gian 2200 năm, biết tổng cộng 17 vị chân ma.”

“Cái gì?”

“Chân ma ngoại đạo... 17 vị!?”

“Nhân gian lại có nhiều như vậy?”

“Ở đâu ra?”

Mấy con số như sôi trào này, lập tức gây ra một trận xôn xao, đông đảo tu hành giả vừa rung động vừa sợ hãi.

Sự tôn tại đáng sợ như chân ma ngoại đạo, yếu nhất cũng mạnh hơn thần tiên lục địa vượt qua năm quan rất nhiều, dù là chân ma cường đại như Độc Thư Nhân, cũng đủ để so sánh với thần tiên chân chính!

Còn nhân gian... Vậy mà ít nhất cũng có hơn 17 vị?

“Mọi người yên tĩnh.”

Tiêu Tuệ khẽ quát một tiếng, lập tức nhìn về phía nam tử áo bào trắng, cau mày nói: “17 vị chân ma ngoại đạo mà ngươi nói đến, còn ẩn nấp ở nhân gian không?”

“Có lẽ đều ở đây.” Nam tử áo bào trắng khẽ gật đầu, nói: “Trong hơn một ngàn năm qua, cũng chỉ có một vị chân ma ngoại đạo được sinh ra, phần lớn các vị chân ma ngoại đạo còn lại, nghe nói đến từ trận chiến tranh Lăng Yên Các từ hai ngàn năm trước, lúc đó có rất nhiều thần tiên lục địa vẫn lạc, nhưng thật ra là nó đứng sau lưng bố trí ván cờ, để rất nhiều thần tiên lục địa bị phạm nhân phát hiện, dẫn tới một đám chân ma giáng lâm.”

Một đám chân ma ngoại đạo?

Dù các tu hành giả không lên tiếng, nhưng vẫn không kiềm chế được trong mắt hiện ra vẻ hoảng sợ.

“Nó?”

Tiêu Tuệ hơi nhíu mày, hỏi: “Nó là ai? Bản tướng chân ma là cái gì?”

Bản tướng chân ma, tức là vẻ ngoài của chân ma ngoại đạo khi làm người, ví dụ như Độc Thư Nhân, Bối Độ Nhân, Toán Mệnh Nhân các loại, những công việc và nghề nghiệp mà “người” nên làm.

“Sau đại kiếp thượng cổ, nàng là chân ma do vị thần tiên lục địa đầu tiên nhận được pháp thân truyền thừa đến nay dẫn tới, không biết đã ẩn nấp ở nhân gian bao nhiêu năm, tu hành vô số điển tịch thượng cổ, ta tu luyện Luyện Khí Sĩ bí thuật thượng cổ, cũng do nó truyền cho ta.”

Trong ánh mắt nam tử áo bào trắng hiện ra sự sợ hãi dày đặc, nói khẽ: “Bản tướng chân ma của nó là cứu...”

Lúc hần ta vừa nói ra một chữ “cứu”, khuôn mặt đột nhiên hoàn toàn đóng băng cứng đờ, lập tức lộ ra vẻ sợ hãi vô tận, hoảng sợ mở miệng cầu xin tha thứ: “Không...”

Thế nhưng, hần ta chưa kịp nói ra lời cầu xin tha thứ không biết là nói với ai, đã có một ngọn lửa nóng hừng hực thiêu đốt ở trên người hần ta.

“Phùng!”

Lúc đầu ngọn lửa này là màu đỏ, lập tức hóa thành màu xanh da trời xen lẫn màu xanh lá cây, nhoáng một cái lại biến thành ngọn lửa màu đen đậm đặc u ám, cứ như màu đen đủ để cắn nuốt tất cả, chỉ trong khoảnh khắc đã khiến nam tử mặc áo bào trắng hóa thành tro tàn!

Ngay lập tức, một giọng nữ sâu kín êm tai, vang lên trong ngọn lửa màu đen tự mình hại mình:

“Không ngờ người này lại phản bội ta, nói cách khác... Trong thế gian thật sự có ngoại ma chuyển thế sao? Còn gia nhập vào tu hành giả? Thú vị...”

Theo ngọn lửa màu đen u ám này cháy hết, giọng nữ sâu kín kia cũng biến mất không thấy.

Chương 165: Che giấu lực lượng (1)

Hắc Viêm kia tiêu tan trong sự yên tĩnh gần như tĩnh mịch.

Đông đảo đám tu hành giả rung động nhìn Hắc Viêm kia thiêu đốt gần như không còn, đột nhiên không nói gì.

“Àm âm!”

Theo nam tử áo bào trắng bỏ mình, nguy Ma vực chia tách với hiện thực này cũng bắt đầu nhanh chóng sụp đổ, thế giới hư ảo tĩnh mịch tiêu tán như bọt nước, thế giới hiện thực từ mơ hồ dần rõ ràng.

Tiêu Tuệ cong ngón tay búng ra, một luồng ánh trắng bay lên không trung, lập tức bùng xuống từng luồng ánh trắng, trong chớp mắt đã dựng lên một kết giới phong cấm vô hình.

Lục Kiếm Tiên cũng tỉnh táo lại, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn những dị thú ngoại ma cách đó không xa.

Tam Xích Thanh Phong lơ lửng ở trên đỉnh đầu của hắn ta lóe lên, lập tức hóa thành một vòng kiếm ảnh vô hình bay ra, trong chớp mắt đã lướt qua cơ thể từng dị thú ngoại ma kia, tùy tiện xuyên thủng qua.

Chỉ trong một hơi thở, bao gồm Thao Thiết, Cùng Kỳ và đám dị thú ngoại ma còn thừa lại, không hề có cơ hội phản kháng, thậm chí ngay cả kêu thảm cũng không kịp, đã bị phá hủy bản nguyên và nguyên linh, hóa thành u quang tán đi.

Sau đó, đông đảo tu hành giả lại lần nữa quay về sân thể dục của Tô đại.

Sân thể dục trong thế giới hiện thực vẫn hoàn hảo không hề tổn hại, những hố sâu, dấu chân đủ loại để lại trong thế giới u ám tĩnh mịch kia cũng không còn tồn tại, còn có thể nhìn thấy lẻ tẻ một vài học sinh, nhưng Tiêu Tuệ đã thiết lập kết giới phong cấm, những phạm nhân này cũng không nhìn thấy sự tồn tại của bọn họ.

Càng không biết... Trong một tầng không gian khác gần ngay gang tấc, đã từng xảy ra một trận đại chiến có thể gọi là cấp độ đỉnh phong của nhân gian.”

“Chư vị, vừa rồi hình như Toán Mệnh Nhân kia cũng không hề giả dối.”

Tiêu Tuệ nhìn lướt qua đông đảo cao nhân tu hành, nói: “Không biết các ngươi có ý kiến gì không?”

“Lão hủ cũng nghĩ như vậy.” Lão giả đạo bào “Thiên Tinh Tử” kia nhíu mày nói: “Vậy Toán Mệnh Nhân nói trong nhân gian có 17 vị chân ma ngoại đạo, có lẽ điều này là thật... Chủ nhân Hắc Viêm vừa rồi, có phải

chính là người mà hấn ta nói tới... Chân ma ngoại đạo giáng lâm xuống thế gian sớm nhất?”

“Tám chín phần mười là như thế.”

Không Trần đại sư nhẹ nhàng gật đầu, nói: “E rằng chủ nhân Hắc Viêm kia đã sớm thiết lập cấm chế trong cơ thể Toán Mệnh Nhân, ngay lúc Toán Mệnh Nhân có ý đồ nói ra bản tướng chân ma của nàng ta, đã khơi ra Hắc Viêm này, hóa nó thành tro tàn ngay tại chỗ.”

Huyền Vũ đạo nhân hơi suy nghĩ, lại mở miệng nói: “Trong quá trình Hắc Viêm chuyển biến, xem ra có điểm giống pháp thuật 《Trọng Nguyên Thần Hỏa》 trong Luyện Khí Sĩ thượng cổ, liên tục tam trọng chân hỏa thay đổi, không ngờ uy năng lại khủng bố như thế, tùy tiện đốt một chân ma thành tro bụi, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có...”

“Không sai.”

Tiêu Tuệ nói khẽ: “Chỉ là một đạo cấm chế dự lưu, có thể trong chớp mắt diệt sát chân ma, chủ nhân của Hắc Viêm kia, dù không phải nhân vật đỉnh phong của chân ma ngoại đạo, cũng không kém nhiều lắm... Bàn về thực lực, biết đâu đã gần với đại la kim tiên thiên giới.”

Lục Thanh Phong nghe vậy, cũng không nhịn được khẽ nhíu mày.

Hấn ta là cảnh giới đại la hàng thật giá thật, nhưng chỉ có cảnh giới, pháp lực vẫn là cực hạn của nhân gian.

Cảnh giới là kỹ xảo, pháp lực là cơ sở, tiên lực chân tiên thiên giới mạnh hơn pháp lực bán tiên của hấn ta nhiều, chứ đừng nói đến tiên lực của đại la kim tiên gần như bất diệt.

Mặc dù hấn ta là Kiếm Tiên thiên chiến, lại có pháp thân đỉnh lưu, tổng hợp lại cũng chỉ mạnh hơn chân tiên thiên giới bình thường một cấp độ mà thôi.

Còn chủ nhân của Hắc Viêm này, lại gần với đại la kim tiên!

Chênh lệch này quá lớn.

Cho dù Toán Mệnh Nhân và chủ nhân Hắc Viêm đều là chân ma ngoại đạo, nhưng Toán Mệnh Nhân tương đương với dị thú ngoại ma đệ ngũ đẳng, còn chủ nhân Hắc Viêm kia lại tương đương với dị thú ngoại ma đệ nhất đẳng, căn bản không có cách nào so sánh.

Dù là Độc Thư Nhân cường đại hơn người, đứng trước mặt chủ nhân Hắc Viêm, e rằng chỉ có kết cục hóa thành tro bụi!

“Một chân ma ngoại đạo đáng sợ như vậy, lại ẩn nấp ở nhân gian...”

Thiên Tinh Tử không nhịn được lắc đầu thở dài nói: “Nếu người kia là chân ma loạn thế, e rằng... Nhất định là một trận họa kiếp của nhân gian...”

“Đúng là như vậy.” Huyền Vũ đạo nhân gật đầu nói: “Ngoại ma đáng sợ như vậy, ở nhân gian đã là vô địch, có cần bẩm báo lên thượng giới, mời đạo thống thượng giới giúp đỡ?”

“Cũng chỉ có thể như thế...”

“Thế nhưng, đây là chân ma ngoại đạo cấp độ gần với đại la kim tiên, dù là đại la kim tiên chuyển thế hạ phàm, cũng chưa chắc có thể vượt qua Lục Kiếm Tiên?”

“Chuyển thế hạ phàm, chỉ sợ không thể thực hiện được, cũng chưa chắc đã đến kịp.”

“Trừ khi là sự tồn tại tiếng tăm lừng lẫy trong những đại la kim tiên kia, nếu không dù hạ phàm, e rằng cũng bó tay không có cách nào...”

Đông đảo tu hành giả càng nghĩ càng nhú mày thật chặt, cảm thấy không có cách nào.

Nếu chủ nhân Hắc Viêm kia thật sự gây rối loạn, e rằng sẽ quét ngang toàn bộ nhân gian, không có ai là đối thủ của nó, nên ngăn cản như thế nào?

“Tiêu tiên bối.”

Lúc này, Không Trần đại sư vẫn đứng bên cạnh suy nghĩ không nói gì, lại đột nhiên mở miệng nói: “Lâm tiên bối mà ngươi vừa nhắc đến, chính là vị tiên bối thân bí trong của tiệm tranh chữ ở khu nội thành cũ?”

Chương 166: Che giấu lực lượng (2)

Tiêu Tuệ nhìn hấn ta một cái, gật đầu nói: “Không sai.”

Không Trần đại sư nghe vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm, nói: “Vậy bản tăng cũng yên tâm, bản tăng đã từng nghe nói một vài truyền thuyết của Lâm tiên bối... Lâm tiên bối điểm hóa một Thụ yêu bình thường, cũng có thể đạt được pháp thân truyền thừa Phục Hi một trong Tam Hoàng, chắc hẳn cũng không phải đại nhân vật tầm thường ở thiên giới?”

“Người cũng rất thông minh.”

Tiêu Tuệ mỉm cười, lập tức gật đầu nói: “Đúng vậy, ta cũng không lo lắng quá mức, tuy chủ nhân của Hắc Viêm này đáng sợ, nhưng có Lâm tiên bối tọa trấn nhân gian, e rằng cũng không gây ra được sóng gió gì.”

“Lâm tiên bối?”

“Không phải chính là người đề lạc khoản trên bức tự thiếp kia... Lâm Chỉ Thủy?”

“Chỉ điểm hóa một gốc Thụ yêu bình thường cũng có thể nhận được pháp thân truyền thừa Phục Hi? Đây chẳng phải là nói, thần tiên đại năng thiên giới cũng sẽ nể mặt Lâm tiên bối?”

“Nhân gian... Sao lại có một đại năng chuyển thế như vậy?”

“Thần tiên chuyển thế, ở nhân gian chỉ có pháp lực bán tiên, cảnh giới này đã đáng sợ đến mức độ nào?”

“Không thể tưởng tượng nổi, một đại năng như thế lại chuyển thế đến thế gian?”

Ngoại trừ số ít đã hiểu rõ sự tồn tại cao nhân chi ngoại của Lâm tiên bối, các cao nhân tu hành khác đều rối rít lắc đầu sợ hãi thán phục, trên mặt cũng hiện ra vẻ không thể tưởng tượng nổi và khó có thể tin.

“Điều này thật sự rất không thể tưởng tượng nổi.”

Ánh mắt của Tiêu Tuệ lướt qua mọi người, lạnh nhạt nói: “Thế nhưng, các người không ngại nghĩ lại, nhân gian có ít nhất mười chân ma ngoại đạo, còn có một chân ma đáng sợ là chủ nhân Hắc Viêm kia, nếu nàng ta thật sự vô địch nhân gian, nhưng... Là người nào vẫn luôn giữ bình an không có việc gì trong những năm gần đây?”

Nàng hơi dừng lại, nói: “Không cần nghĩ nhiều cũng biết, trong nhân gian tất nhiên cũng có người âm thầm che giấu lực lượng, đủ để cản tay chủ nhân Hắc Viêm... Người che giấu lực lượng này có thể là ai chứ?”

Không cần nói nhiều, đám người cũng có thể hiểu rõ đáp án này là gì.

Điều này... Tất nhiên có liên quan đến vị Lâm tiên bối thần bí kia.

Tiêu Tuệ đã sớm tìm hiểu tài liệu về Lâm Chỉ Thủy.

Thoạt nhìn chỉ là một phàm nhân bình thường, nhưng một đại năng như Lâm tiên bối, đùa nghịch thiên cơ, xuyên tạc số mệnh cũng không hề nói chơi, giả tạo ra một thân phận giả thì có khó gì?

Dù thật sự mới chuyên thê hạ phàm, nhưng một đại năng như vậy sao lại không sắp xếp trước chứ?

“Lâm tiên bối đúng là sâu không lường được.”

Lục Thanh Phong đột nhiên mở miệng nói: “Ta cũng vì theo đuổi kiếm đạo viên mãn, như thầy bói mù xem voi khắc khổ tu hành hơn năm trăm năm, nếu không phải Lâm tiên bối bản thưởng đạo, lại chỉ điểm cho ta, ta chỉ sợ căn bản không có hy vọng đạt được đại la... Nếu là hắc, vậy cho dù chủ nhân Huyền Vũ đạo nhân có vô địch nhân gian, cũng sẽ kiêng dè Lâm tiên bối.”

Ngoại trừ một vài người ra, các cao nhân còn lại nghe được lời nói này của Lục Thanh Phong, lập tức cảm thấy hoảng sợ.

Trước đó đã nghe Lục Kiếm Tiên nói, hắc tã có thể đạt được đại la, là vì có một vị tiên bối chỉ điểm, bọn họ vốn cho rằng là một vị đại năng thiên giới nào đó hạ xuống hình chiếu thần niệm... Bây giờ xem ra, đúng là vị Lâm tiên bối kia?

Ở nhân gian không nhận được truyền thừa sau này, lại chỉ điểm ra một vị đạt được đại la kiếm tiên?

Sau tin tức truyền thừa năm đạo thiên quan, sẽ không thuộc về nhân gian nữa, vì vậy căn bản không thể truyền đến nhân gian, cũng không thể ghi chép vào trang giấy, thần niệm, thanh âm đủ loại, đây là thiên quy.

Trời có thiên quy, cho dù là thần tiên đại năng, cũng không thể ban thưởng truyền thừa vượt qua thế gian xuống thế gian này.

Vì vậy, không có cách nào truyền thụ nội dung có cấp độ càng sâu hơn, chỉ có thể chỉ điểm hướng dẫn từ khía cạnh, tựa như đang chơi bóng sát biên với thiên quy.

Dù là như vậy, cũng có thể chỉ điểm một người đạt được đại la kim tiên?

E rằng... Cũng chỉ có những sự tồn tại chạm tới “Thiên Đạo” trong truyền thuyết, mới có thể làm được điều này.

“Đã có một đại năng như vậy tọa trấn nhân gian, vậy bọn ta cũng yên tâm.”

Thiên Tinh Tử thở phào nhẹ nhõm, hỏi: “Chẳng lẽ... Vị Lâm tiên bối kia phát hiện được hạo kiếp của thế gian, phát hiện chủ nhân Hắc Viêm kia,

vì vậy mới chuyển thế hạ phàm ứng kiếp.”

Tiêu Tuệ lắc đầu nói: “Ta cũng không rõ lắm, nhưng... Có lẽ không đơn giản như vậy.”

Nàng cũng không muốn nói nhiều lời.

Ngay cả khu vực phong ấn mà nàng đang trấn thủ, Lâm tiên bối cũng cho rằng nếu phong ấn bị phá, cũng chỉ là trình độ “hơi rắc rối”, chỉ kết thúc cuộc sống bình thường của hắn, chứ chưa từng nói không có cách nào giải quyết.

Hiển nhiên kiếp nạn do phong ấn kia tạo ra, đối với Lâm tiên bối cũng là một việc có thể giải quyết.

Sự tồn tại được trấn áp trong phong ấn kia, thật sự còn kinh khủng hơn chủ nhân Hắc Viêm rất nhiều, Lâm tiên bối lại không hề để vào mắt...

Nếu vậy, Lâm tiên bối đang chấp cờ sắp đặt ở thế gian, rốt cuộc là muốn đối phó với loại đại kiếp nào.

Ngay cả Lâm tiên bối cũng phải cẩn thận đối phó, từng bước tính toán họa kiếp, vậy sẽ đáng sợ đến mức nào... Nàng chỉ nỡ bỏ một chút đã không nhìn được run rẩy, không dám nghĩ sâu hơn nữa.

Vì vậy, chỉ mỗi chủ nhân Hắc Viêm, tất nhiên còn chưa đáng để Lâm tiên bối cố ý chuyển thế hạ phàm.

“Đã có một đại năng như vậy tọa trấn, vậy chúng ta còn cần bẩm báo thượng giới nữa không?” Huyền Vũ chân nhân hỏi.

Tiêu Tuệ suy nghĩ một chút, nói: “Bẩm báo đi, Lâm tiên bối hạ phàm vì có chuyện khác quan trọng hơn, chúng ta không thể cứ ỷ lại vào Lâm tiên bối, đợi sau khi các vị quay về, hãy liên hệ với giới đạo thống, mời thần tiên thượng giới quyết định.”

Chương 167: Vị tu hành giả pháp thân đầu tiên

(1)

Chỉ trong chốc lát, đông đảo cao nhân tu hành đã rời đi dưới sự che giấu của pháp thuật thần thông.

Trên sân thể dục, chỉ còn lại ba người Tiêu Tuệ, Lục Kiếm Tiên và Xà Tích Lộ.

“Lục Kiếm Tiên, người khắc khổ tu hành ở nhân gian năm trăm năm, có thể đạt được đại la, chúc mừng.”

Tiêu Tuệ mỉm cười, hỏi: “Người có dự định phi thăng không? Nếu như người định phi thăng lên thiên giới, với cảnh giới của người, sớm muộn gì cũng có thể trở thành đại la kim tiên.”

Cảnh giới quyết định hạn mức cao nhất, Lục Kiếm Tiên có thể ngộ ra kiếm đạo viên mãn, chỉ cần khắc khổ tu hành pháp lực thần thông, tất nhiên tu vi cũng có thể đạt tới đại la.

Lục Thanh Phong nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Bây giờ nhân gian cuộn cuộn sóng ngầm, ta cũng còn một vài việc chưa làm, đương nhiên sẽ không độ kiếp phi thăng vào lúc này.”

Nụ cười của Tiêu Tuệ lại càng sâu hơn, không nhịn được nói: “Một mình ta cũng cảm thấy một cây chằng chống vững nhà, có Lục Kiếm Tiên người ở lại giúp đỡ, đúng là một may mắn lớn.”

Lục Thanh Phong chỉ lắc đầu, lại không nói gì.

“Lục Thanh Phong, đúng không?”

Lúc này, truyền âm nguyên thần của U Thiên đột nhiên vang lên trong đầu của hai người: “Còn có Tiêu Tuệ, ta nhắc nhở các người một việc, đây là lời do Lâm Chỉ Thủy từng nói ra.”

“Hả?” Lục Thanh Phong không nhịn được nhìn về phía Xà Tích Lộ.

“Lâm tiên bối nói?” Đôi mắt Tiêu Tuệ hơi sáng lên, lập tức bày ra thái độ rửa tai lắng nghe.

“Trưa hôm nay, sau khi ta đến gặp Lâm Chỉ Thủy, lúc đang định quay về tu luyện, hắn đột nhiên nhắc nhở ta một câu...”

U Thiên suy nghĩ một chút, nói: “Hắn nói ‘cẩn thận đừng phi thăng’, hình như... Hắn thấy, phi thăng lên thiên giới là một việc nguy hiểm, ta cũng không hiểu ý tứ của hắn, nhưng với ánh mắt và địa vị của hắn, chắc là

đã nhận ra điều gì đó, chắc chắn hẳn có nguyên nhân, vì vậy ta khuyên các người tạm thời đừng về thiên giới.”

Sắc mặt Tiêu Tuệ nghiêm nghị, nghiêm túc nói: “Ngay cả Lâm tiên bối cũng nhắc nhở người như thế, vậy chắc hẳn đã nhìn ra điều gì đó...”

Dưới cái nhìn của nàng, một đại năng chuyên thể như Lâm tiên bối, ngay cả Tây Vương Mẫu cũng nể mặt, tất nhiên không phải là thần tiên địa vị cao bình thường, lời nói này tuyệt đối không phải lời nói suông, tất nhiên cũng có lý lẽ của hẳn.

“Cẩn thận đừng phi thăng?”

Lục Thanh Phong hơi suy nghĩ, nghiền ngẫm câu nói này, qua nửa ngày, mới gật đầu nói: “Ta vốn không có ý định phi thăng, ngay cả Lâm tiên bối cũng nói như vậy, tất nhiên ta càng không tùy tiện phi thăng.”

Lúc này Tiêu Tuệ cười nói: “Với cảnh giới của Lục Kiếm Tiên người, cũng không vội phi thăng, không biết tiếp theo Lục Kiếm Tiên có tính toán gì đây?”

“Hôm nay, Lâm tiên bối cố ý ra lệnh cho ta âm thầm bảo vệ bị Xà cô nương này.” Lục Thanh Phong nói: “Trong khoảng thời gian này, tất nhiên ta phải thực hiện lời nhắc nhở của Lâm tiên bối trước.”

“Bảo vệ... Ta?”

Xà Tích Lộ ngạc nhiên nhìn Lục Thanh Phong, lập tức giật mình nói: “À đúng... Đúng là Chỉ Thủy đã nói... Nói phải tìm vệ sĩ cho ta...”

“Nam nhân của người cũng quá độc ác đi?” U Thiên không nhịn được nói ở trong đầu Xà Tích Lộ: “Nói muốn tìm vệ sĩ cho người, lập tức bồi dưỡng ra một Kiếm Tiên tuyệt thế đạt được đại la? Tu hành giả có cảnh giới thế này, e rằng trong lịch sử của toàn bộ nhân gian cũng chỉ có một vị như thế... Xem ra lần này sự an toàn của người đã được đảm bảo.”

Xà Tích Lộ vui mừng rạo rức khẽ nói trong lòng: ‘Ta đã nói Lâm Chỉ Thủy chắc chắn sẽ bảo vệ ta, chỉ là hẳn bạn quá, mới sai người âm thầm bảo vệ ta.’

Tiêu Tuệ không nhịn được cười nói: “Có Lục Kiếm Tiên người âm thầm bảo vệ Tiểu Xà, vậy thật sự có thể yên tâm.”

“Chưa thể nói là yên tâm.”

Lục Thanh Phong lắc đầu nói: “Vừa rồi chủ nhân Hắc Viêm kia đã biết sự tồn tại của ngoại ma chuyên thể, chẳng may chủ nhân Hắc Viêm tự ra tay, vậy e rằng ta cũng không ngăn được.”

“Nhưng chân ma ngoại đạo bình thường dám đến gần chính là muốn chết, cho dù một chân ma ngoại đạo cường đại như Độc Thư Nhân, người

cũng có thể tùy tiện đánh lui, nếu mạnh hơn, không phải ngươi còn có tự thiếp mà Lâm tiên bối ban thưởng cho ngươi sao?”

Tiêu Tuệ cười nói: “Lâm tiên bối còn cố ý để ngươi âm thầm bảo vệ, chắc hẳn cũng cân nhắc đến cảnh giới của ngươi cực cao, chân ma ngoại đạo cũng không phát hiện sự tồn tại của ngươi, chân ma ngoại đạo bình thường dám đến gây sự với Tiểu Xà, ngược lại còn trúng mai phục của ngươi, không phải muốn chết à.”

Lục Thanh Phong nhẹ nhàng gật đầu, hiểu rõ ý của nàng.

Lúc trước, sau khi hắn ta nhận được truyền âm của Tiêu Tuệ, là người đầu tiên bước vào ngục Ma vực của Độc Thư Nhân, nhưng vì hắn ta cảm nhận được trong cõi u minh của ngục Ma vực, còn có hai chân ma ngoại đạo đang ẩn nấp, nhưng linh giác không tìm thấy vị trí của đối phương, hắn ta muốn một mẻ hốt gọn, nên vẫn luôn ẩn nấp trong bóng tối, chờ đợi nó xuất hiện.

Nếu Tiêu Tuệ không chịu được, mấy vị thần tiên lục địa vượt qua năm quan cũng không kịp tới giúp đỡ, hắn ta sẽ lập tức ra tay.

“Lại nói...”

Lục Thanh Phong suy nghĩ một lúc, nói: “Chân ma ngoại đạo mà ta từng gặp, cũng chỉ có Toán Mệnh Nhân mà thôi, không hiểu rõ lắm thực lực của chân ma ngoại đạo, cũng không biết... Thực lực hiện tại của ta, so ra vượt qua cấp độ chân ma ngoại đạo nào?”

“Lúc ta ở thiên giới, cũng rất ít tiếp xúc với chân ma ngoại đạo, chỉ hiểu rõ ở trên văn bản.” Tiêu Tuệ quay sang nhìn về phía Xà Tích Lộ, nói: “Có lẽ Tiểu Xà hiểu rõ?”

“Ày?”

Xà Tích Lộ ngạc nhiên, nói ở trong lòng: ‘U Thiên, ngươi biết chứ?’

“Kiếp trước chúng ta là tổ tông của ngoại ma, bàn về việc hiểu rõ ngoại ma, cũng chỉ có ‘nó’ sáng tạo ra ngoại ma mới mạnh hơn chúng ta.”

U Thiên hừ một tiếng, lập tức truyền âm cho Lục Thanh Phong và Tiêu Tuệ, thản nhiên nói: “Thật ra cũng rất đơn giản, ngoại ma tầng dưới chót chính là dị thú ngoại ma ở thế gian đối ứng với tu hành giả nhân gian, ngũ đẳng dị thú đối ứng với năm đạo thiên quan của tu hành giả, tu hành giả thiên quan thứ nhất bị phạm nhân phát hiện, sẽ dẫn tới dị thú đệ ngũ đẳng giáng lâm, cứ thế suy ra, tu hành giả thiên quan thứ năm sẽ dẫn tới dị thú đệ nhất đẳng.”

“Chỉ là... Thực lực của ngoại ma cường đại hơn cấp độ tu hành giả rất nhiều, gần như là cực hạn cùng cấp độ, có lẽ các ngươi cũng đã hiểu.”

“Còn về chân ma ngoại đạo càng cao hơn, đối ứng là ‘tiên’, cũng tương tự chia ra thành ngũ đẳng, từ thần tiên lục địa... Cũng tức là bắt đầu từ bán tiên, thực lực chân ma đệ ngũ đẳng là cực hạn bán tiên, gần với ‘chân tiên’ vừa phi thăng, cũng tức là chân tiên sơ cảnh.”

Chương 168: Vị tu hành giả pháp thân đầu tiên

(2)

“Lại lên nữa, chân tiên sơ cảnh đối ứng với chân ma đệ tứ đẳng, cũng tức là Độc Thư Nhân này, thực lực thật sự mạnh hơn tiên sơ cảnh rất nhiều, gần với chân tiên trung cảnh.”

“Cứ thế mà suy ra –”

“Chân ma đệ tam đẳng đối ứng với chân tiên trung cảnh, thực lực gần bằng chân tiên thượng cảnh... Chân ma đệ nhị đẳng đối ứng với chân tiên thượng cảnh, gần với chân tiên đỉnh phong.”

“Còn chân ma đệ nhất đẳng cũng tức là cấp độ của chủ nhân Hắc Viêm kia, đối ứng với chân tiên đỉnh phong, thực lực gần bằng đại la kim tiên thiên giới.”

Nói đến đây, U Thiên hơi dừng lại, nói: “Mặc dù pháp lực của Lục Kiếm Tiên người chỉ là cấp độ bán tiên, nhưng có kiếm đạo cảnh giới đại la, lại có truyền thừa Thượng Thanh Thiên Tôn cao nhất, còn là Kiếm Tiên thiện chiến, tổng hợp lại... Có lẽ thực lực của người so ra vượt qua chân tiên thượng cảnh, thực lực mạnh hơn chân ma đệ tam đẳng nửa bậc.”

“Chân ma đệ tam đẳng...”

Lục Kiếm Tiên nhẹ nhàng gật đầu, có lẽ hiểu mình có bao nhiêu chênh lệch với chủ nhân Hắc Viêm kia.

Chân tiên thiên giới, đều là cảnh giới và pháp lực hỗ trợ lẫn nhau.

Pháp lực cực hạn của thế gian nhiều nhất là bán tiên, vì vậy mới tạo ra tình huống như vậy.

Cảnh giới bán tiên bình thường cũng chỉ thấy được biểu tượng đại đạo, sau khi độ kiếp phi thăng, cũng chỉ là pháp lực bán tiên chuyên hóa thành pháp lực chân tiên sơ cảnh, mạnh hơn thần tiên lục địa bình thường một cấp độ.

Sau này nữa, thực sự tiếp xúc với cánh cửa đại đạo, thậm chí cả đại đạo sơ thành, đại đạo đại thành, mới có thể dùng cảnh giới cao thâm hình thành pháp lực càng mạnh mẽ hơn.

Bước vào cánh cửa đại đạo, sẽ phá nhập chân tiên trung cảnh.

Đại đạo sơ thành sẽ phá nhập thượng cảnh.

Còn lĩnh ngộ đại đạo đại thành, chính là sự tồn tại đỉnh phong trong chân tiên.

Kiểu như hấn ta, kiếm đạo viên mãn, đạt được đại la, đã có hi vọng trở thành thiên tiên tiêu diêu tự tại, thụ phong đại la kim tiên.

Đáng tiếc... Mặc dù cảnh giới của hấn ta cao đến quá đáng, nhưng pháp lực lại bị nhân gian hạn chế.

Đây cũng là thiên quy.

“Nói cách khác, chân tiên đỉnh phong mới có thể dẫn tới chân ma đệ nhất đẳng giáng lâm.”

Tiêu Tuệ hơi cau mày nói: “Đã như vậy... Nhân gian, vì sao lại có chân ma đệ nhất đẳng như chủ nhân Hắc Viêm chứ?”

“Ta cũng không rõ nữa.” U Thiên truyền âm nguyên thần nói: “Có hai loại khả năng.”

“Hai loại?” Tiêu Tuệ nghi ngờ nói.

U Thiên giải thích: “Thứ nhất, đó là chủ nhân Hắc Viêm tự tu luyện ra, dù sao... Chân ma ngoại đạo bẩm sinh hình người, tất nhiên cũng có thể luyện khí tu hành, một khi học tập điển tịch Luyện Khí Sĩ thượng cổ, theo thời gian tu hành càng dài, tất nhiên cũng càng cường đại, nếu chủ nhân Hắc Viêm kia là tuyệt thế kỳ tài trong việc luyện khí, cũng có một phần khả năng nhỏ nhoi đạt tới mức độ này.”

Tiêu Tuệ nhẹ nhàng gật đầu.

Toán Mệnh Nhân này cũng đã nói, chủ nhân của Hắc Viêm là chân ma ngoại đạo thứ nhất do vị thần tiên lục địa đầu tiên nhận được pháp thân đạo thống ở phạm trần đưa tới, vậy cũng đã là việc của mấy ngàn năm trước, ngoại đạo lại không chịu sự hạn chế của thiên quy, nếu thật sự là kỳ tài tuyệt thế, tu luyện lâu như vậy, đúng là có một phần khả năng nhỏ nhoi tăng lên cảnh giới này.

“Về phần khả năng thứ hai...”

U Thiên suy nghĩ một lúc, nói: “Cũng có thể là tu hành giả bất phạm dẫn tới chủ nhân Hắc Viêm kia giáng lâm.”

“Ngươi nói là...” Tiêu Tuệ ngần ngừ, mơ hồ hiểu rõ ý của nàng.

“Sau khi thần tiên lục địa bị phạm nhân phát hiện dẫn tới chân ma, thật sự là đệ ngũ đẳng, nhưng... Cũng chỉ là lần đầu tiên dẫn tới chân ma đệ ngũ đẳng.”

U Thiên nói: “Nếu chân ma giáng lâm lần đầu tiên không thể diệt sát tu hành giả, lại bị phạm nhân phát hiện, sẽ dẫn tới chân ma đệ tứ đẳng, nếu ngay cả chân ma giáng lâm lần thứ hai cũng không thể thành công, tu hành giả kia lại bị phạm nhân phát hiện lần nữa, sẽ dẫn đến đệ tam đẳng... Cứ

thế mà suy ra, nếu tu hành giả kia dẫn tới chân ma lần thứ năm, thì có khả năng là đệ nhất đẳng.”

Tiêu Tuệ giật mình hiểu rõ.

Từ đại kiếp thượng cổ, ngoại đạo xâm lấn đến này, một khi tu hành giả bị phạm nhân phát hiện, sẽ dẫn đến ngoại ma giáng lâm diệt sát.

Ngoại ma giáng lâm mạnh hơn tu hành giả gần một cảnh giới, thông thường tất nhiên chắc chắn phải chết.

Nhưng cũng có ngoại lệ.

Ví dụ như Lục Kiếm Tiên, bản thân chỉ có tu vi bán tiên, lại là sự tồn tại đạt được cảnh giới đại la, nếu dẫn tới ngoại ma giáng lâm, cũng chỉ là chân ma đệ ngũ đẳng mà thôi, một kiếm của Lục Kiếm Tiên là có thể diệt sát nó.

Thế nhưng, nếu bị phạm nhân phát hiện lần nữa, lần thứ hai dẫn tới ngoại ma giáng lâm, vậy sẽ là chân ma đệ tứ đẳng giáng lâm.

Dù Lục Kiếm Tiên chống đỡ được ngoại ma giáng lâm lần thứ ba, nhưng đến lần thứ tư, chân ma đệ nhị đẳng giáng lâm, lại đủ để diệt sát hắn ta!

“Nếu là như vậy, hình như khả năng thứ hai càng lớn hơn?” Tiêu Tuệ không nhịn được hỏi.

“Đúng vậy.”

U Thiên truyền âm nguyên thần nói: “Dù Toán Mệnh Nhân cũng tu luyện hơn hai nghìn năm, nhưng lại không bằng cả chân ma đệ tứ đẳng, ở một nơi thiếu thôn linh khí như nhân gian, trong vòng mấy ngàn năm, muốn tu luyện đến chân ma đệ nhất đẳng cũng có độ khó quá cao.”

Tiêu Tuệ cau mày nói: “Theo như truyền thuyết, năm đó vị tu hành giả pháp thân đầu tiên, chính là thần tiên thiên giới chuyển thế hạ phạm, chắc hẳn cảnh giới cực cao, cũng có khả năng liên tục đối đầu với bốn lần ngoại ma giáng lâm, chỉ là... Rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại liên tục dẫn tới năm lần ngoại ma giáng lâm chứ?”

“Vậy cũng không biết là việc bao nhiêu năm trước, có lẽ cũng không có nhiều người biết.”

U Thiên thần nhiên nói: “Hơn nữa, theo ta được biết... Vốn nội bộ thiên giới của các người cũng có vấn đề, biết đâu cũng có đại năng âm thầm thiết kế sắp xếp, mới tạo thành tình huống này đi.”

Tiêu Tuệ không khỏi im lặng.

Vị thần bí đại năng chuyển thế như Lâm tiên bối...

Từ vài ngàn năm trước, âm thầm đứng sau lưng tính toán vị tu hành giả pháp thân đầu tiên...

Cố ý dẫn tới chân ma đê nhất đặng, vậy ý nghĩa tồn tại của chủ nhân Hắc Viêm kia...

Chẳng biết tại sao, nàng luôn cảm thấy vùng nước nhân gian này càng ngày càng sâu, còn phức tạp hơn cả sự tưởng tượng của nàng, có quá nhiều ẩn số ẩn nấp đằng sau.

Chỉ với một góc của tảng núi băng mà nàng nhìn thấy hiện tại, cũng đã đủ kinh người.

“Đêm nay... Sau khi ta trở về, sẽ lập tức bẩm báo với thượng giới.”
Tiêu Tuệ thở dài một tiếng.

Chương 169: 500 năm (1)

“Vậy ta muốn thỉnh giáo một chút.”

Lục Thanh Phong đột nhiên mở miệng, đôi mắt nhìn sang Xà Tích Lộ đang ôm Thiên Cầu, ánh mắt kỳ lạ nói: “Chân tiên đỉnh phong sẽ dẫn đến chân ma đệ nhất đẳng, vậy cao hơn thì sao? Đại la kim tiên sẽ dẫn đến ngoại ma cấp độ gì?”

“Đại la kim tiên?” U Thiên khẽ cười một tiếng, nói: “Vậy dĩ nhiên là vượt qua sự tồn tại của chân ma ngoại đạo, dù là đại la kim tiên gặp được sự tồn tại kia, cũng là cử tử nhất sinh.”

Nàng hơi dừng lại, nói: “Ví dụ như Tiêu Tuệ, trong phong ấn mà nguyên thần thứ hai của nàng đang trấn thủ ở Thanh Thành, chính là một sự tồn tại vượt qua chân ma ngoại đạo.”

Ánh mắt Lục Thanh Phong đột nhiên thay đổi, sắc mặt cũng trở nên rất khó coi, hình như không thể nào chấp nhận được, run giọng hỏi: “Sự tồn tại bên trong phong ấn kia... Lại là sự tồn tại vượt qua chân ma ngoại đạo?”

“Đúng, có lẽ Lục Kiếm Tiên người từng nghe nói?”

Tiêu Tuệ hơi kỳ lạ nhìn Lục Thanh Phong một cái, nói: “Năm trăm năm trước, phong ấn kia hơi thả lỏng ra một chút, ngoại ma đáng sợ bị phong ấn trong đó phóng xuất ra một tia lực lượng, tạo thành một hình chiếu phân thân, mưu toan xuyên qua đại trận phong ấn, tàn sát phạm nhân Thanh Thành, chủ động trở về vòng tay của chúa tể ngoại đạo, dùng cách này để thoát khỏi đại trận phong ấn.”

“Phân thân...” Lục Thanh Phong lâm bảm một tiếng.

Tiêu Tuệ thở dài, nói: “Năm đó, cao nhân tu hành các phương đạo thống vì muốn ngăn cản phân thân của nó, hy sinh rất nhiều đạo hữu, ngay cả thần tiên lục địa cũng có mấy vị vẫn lạc, may mắn có một vị trích tiên dùng việc hồn phi phách tán để đánh đổi, mới một lần nữa bổ sung vào kẽ hở phong ấn kia.”

Lục Thanh Phong im lặng.

Ký ức phủ bụi năm trăm năm, chấp niệm quấy nhiễu năm trăm năm, tình cảnh năm đó không nhìn được lại một lần nữa hiện ra trong đầu của hắn ta...

Một đạo kiếm khí kinh thiên động địa kia, một tiếng long ngâm tức giận vang vọng đất trời, bóng dáng yếu đuối rơi từ trên trời xuống, nàng nằm ở trong ngực của hắn ta, nụ cười cuối cùng trên khuôn mặt tái nhợt kia.

Một lần đó, sau khi hấn ta khóc lóc ba ngày ba đêm trong cơn mưa to, trong vòng năm trăm năm nay, dù thế nào hấn ta cũng không chảy một giọt nước mắt nào nữa, cả ngày cứ tu luyện kiếm đạo nàng dạy cho mình như một người điên, chỉ trong thời gian một giáp đã vượt qua năm quan, nhưng hấn ta biết điều này còn thiếu rất nhiều, dứt khoát từ bỏ suy nghĩ phi thăng thành tiên, tìm tòi kiếm đạo của mình trong bóng tối vô biên...

Cho tới hôm nay, hấn ta may mắn gặp Lâm tiên bối, cuối cùng đã lĩnh ngộ kiếm đạo chí cảnh mà nàng nói, hấn ta tưởng rằng cuối cùng mình đã nắm chắc bảo thù cho nàng...

Thế nhưng, Ma Long tàn sát đông đảo cao nhân tu hành của năm đó... Lại là một phân thân?

Chỉ là một tia lực lượng hình thành phân thân đã đáng sợ như vậy, vậy bản thể của nó nên khủng bố đến cỡ nào?

“Lục Kiếm Tiên, có lẽ trong số tu hành giả vẫn lạc vào năm đó, có người thân thiết của ngươi?” Tiêu Tuệ không nhịn được hỏi.

Lục Thanh Phong im lặng nửa ngày, nói khẽ: “Trích tiên phong ấn nó... Chính là sư tử của ta.”

“Hóa ra Si Kiếm tiên tử là sư tử của ngươi?” Tiêu Tuệ ngạc nhiên nói.

Sau khi nàng chuyển thế hạ phàm, cũng chỉ hiểu rõ một chút về chuyện năm đó, cũng không có ý điều tra người bên cạnh trích tiên “Si Kiếm tiên tử” đã lập được đại công vào năm đó, không ngờ Lục Kiếm Tiên lại là sư đệ của Si Kiếm tiên tử?

Nhưng cũng đúng, là trích tiên bị giáng chức hạ phàm, mặc dù nguyên thần bị phong cấm, nhưng cảnh giới vẫn còn, che giấu tung tích bái nhập vào môn hạ của thần tiên lục địa nào đó cũng là bình thường.

“Nàng đối với ta, là sư tử, là sư tôn, còn là...”

Nói xong lời cuối cùng, Lục Thanh Phong lại im lặng, từ đầu đến cuối đều không nói ra, dù sao nàng chưa từng mở miệng thừa nhận, ngay cả nụ hôn vào thời khắc hấp hối kia... Cuối cùng cũng chưa kịp.

“Nói như vậy, ngươi cố hết sức ở lại nhân gian năm trăm năm, chính là muốn tìm nó báo thù?”

Tiêu Tuệ thở dài một tiếng, nói: “Quên đi thôi... Bản thể của nó vô cùng kinh khủng, dù là đại la kim tiên cũng chỉ có thể nuốt hận, nếu không phải có đại trận kia phong ấn và trăm vạn sinh nhân chi khí của Thanh Thành trấn áp nó, e rằng đã sớm sinh linh đồ tán.”

Lục Thanh Phong im lặng một lúc, nói: “Năm trăm năm không được, vậy thì năm ngàn năm, năm ngàn năm không được vậy thì năm vạn năm...”

Chỉ cần ta còn sống, cuối cùng cũng có ngày đó.”

“Ngươi...”

Tiêu Tuệ há hốc mồm, nhưng vẫn không nói gì, chỉ thở dài nói: “Đây là chấp niệm của ngươi... Ta cũng không muốn nói nhiều, nhưng ngươi cũng đừng nghĩ đến mở ra đại trận phong ấn kia, biết không?”

“Lấy việc hồn phi phách tán để đánh đổi bù đắp phong ấn, đương nhiên ta sẽ không lỗ mẫn như vậy.” Lục Thanh Phong thản nhiên gật đầu nói.

“Ngươi...”

Xà Tích Lộ ôm Thiên Cầu đứng bên cạnh, chột không nhìn được mở miệng nói: “Ngươi... Ngươi đừng lo lắng, sau này ta... Ta có thể giúp người...”

Lục Thanh Phong ngẩn ngơ, lập tức nặng nề nói: “Cảm ơn.”

“Ngươi ngớ ngẩn à, ngươi là một tiểu gia hỏa thiên quan thứ nhất, còn giúp hắn?” U Thiên không nhìn được mắng chửi trong đầu nàng: “Gia hỏa ở bên trong phong ấn kia chính là vô địch nhân gian, dù là cảnh giới của Lâm Chỉ Thủy, chỉ dựa vào pháp lực bán tiên, cũng không thể giết tên kia, ngươi giết thế nào?”

Xà Tích Lộ hơi uất ức nói ở trong lòng: ‘Ta cảm thấy hắn hơi giống ta, Lâm Chỉ Thủy là thần tiên chuyên thể... Vừa nhìn hắn đã biết là người có câu chuyện xưa, là một kẻ rất đáng thương... Không phải ngươi nói kiếp trước của chúng ta rất mạnh sao? Biết đâu có thể...’

“Đó là kiếp trước, chúng ta cũng không phải đi ngoại đạo.”

U Thiên bắt đấm dĩ nói: “Bây giờ Thiên Đạo bị ‘nó’ ăn mòn, thiên quy cũng giới hạn tu vi của tu hành giả, nhất định không có cách nào đột phá giới hạn bán tiên này, nhưng ngoại đạo lại không bị ảnh hưởng.”

‘Quá không công bằng...’ Xà Tích Lộ trầm lâm lâm.

U Thiên thở dài nói: “Đây chính là thiên quy của ‘nó’, ngay cả loại đại năng như nam nhân của ngươi cũng không có cách nào...”

“Lục Kiếm Tiên, ngươi tự giải quyết cho tốt.”

Tiêu Tuệ lắc đầu khẽ than thở, lại nhìn Xà Tích Lộ một chút, nói: “Tiểu Xà, ta đi trước, nhớ phải vấn an Lâm tiên bối giúp ta, lần này có thể giải trừ tai nạn này, may mắn có Lâm tiên bối, ta cũng không tạo ra tác dụng gì, ngược lại đều dựa vào Lâm tiên bối, tóm lại... Thay ta nói lời xin lỗi với hắn.”

Chương 170: 500 năm (2)

“Ày... Được.” Xà Tích Lộ nhẹ gật đầu.

Tiêu Tuệ lại liếc nhìn Lục Kiếm Tiên, lúc này mới hóa thành một đạo độn quang bay lên bầu trời, chỉ chốc lát sau đã đi xa không thấy bóng dáng.

Sau khi Xà Tích Lộ đưa mắt nhìn Tiêu Tuệ rời đi, không nhìn được quay sang nhìn về phía Lục Kiếm Tiên, lúc chuẩn bị nói gì đó, lại ngạc nhiên phát hiện, đã không thấy bóng dáng của Lục Kiếm Tiên.

“Người đâu?” Xà Tích Lộ hơi ngơ ngác.

U Thiên tức giận nói: “Người ta từng nói sẽ ‘âm thầm bảo vệ’ người đi? Với cảnh giới của hắn, thu lại hơi thở, sau khi bóng dáng biến mất, trong nhân gian này ngoại trừ ta và Lâm Chỉ Thủy, e rằng cũng không ai tìm được hắn, người cứ yên tâm là được.”

“Ồ...”

...

...

Trong cửa tiệm tranh chữ.

“Kỳ quái... Người đâu?”

Lâm Chỉ Thủy đi ra từ nhà vệ sinh, lại phát hiện không thấy bóng dáng của học sinh trẻ tuổi hơi tự kỷ táo bạo kia nữa, không nhìn được ngăn ngơ.

Đi như thế nào?

Hắn lại liếc nhìn trên bàn sách, quả cầu thủy tinh quý giá nhất trong tiệm vẫn được bày ở đó, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng –

“Hả?”

Ánh mắt Lâm Chỉ Thủy đột nhiên liếc qua bức tranh thủy mặc ở trên bàn sách, khóe miệng hơi giật giật một chút, bước nhanh đến trước bàn sách xem xét, không nhìn được mắt: “Móa! Ta đã biết gia hỏa này không tốt bụng như vậy!”

Trên bàn sách, bức tranh sơn thủy mà hắn tốn nửa ngày để vẽ ra, hình như bị người trẻ tuổi kia dùng bút lông chấm nước bôi loạn một hồi, ngọn núi và dòng sông được vẽ lên đều trở nên mơ hồ, nhoe nhoét không nhìn ra nữa, mơ hồ cảm thấy còn hơi biến dạng sai chỗ, hơn nữa còn vẽ thêm rất nhiều chấm đen, cũng không biết có ý gì.

Xem ra, đối phương không muốn nói nhảm quá nhiều với hắn, phá hủy tranh của hắn xong liền bỏ chạy.

“Bệnh tâm thần, nói không lại ta, cũng không dám đánh với ta, lại phá hủy tranh của ta?”

Lâm Chỉ Thủy không nhìn được âm thầm cắn răng, “Có bản lĩnh thì quyết đấu với ta đi, phá hủy tranh của ta là có ý gì? Ghen ghét ta vẽ đẹp?”

Hắn đột nhiên hiểu rõ.

Vừa nhìn đã biết người trẻ tuổi kia có quen biết với Tiêu Tuệ, khí chất thư sinh đậm đặc như vậy, nói chuyện lại có vẻ nho nhã, mặc dù hơi bạo lực, nhưng vừa nhìn đã biết là người xuất thân thư hương thế gia.

Có lẽ còn thăm mền Tiêu Tuệ?

Tiêu Tuệ là đại minh tinh còn trẻ lại xinh đẹp như vậy, tiểu tử kia thăm mền nàng cũng rất bình thường.

Có lẽ... Là vì Tiêu Tuệ thường xuyên ở trước mặt người trẻ tuổi kia, khen ngợi vị thần tượng là hắn, hôm nay người trẻ tuổi kia lại phát hiện con chó cưng mình không cần lại ở chỗ của hắn, vì vậy mới nhân cơ hội này đến cửa tìm hắn để gây sự?

Ồ... Hóa ra là ăn giám à, vậy có thể hiểu được.

Lâm Chỉ Thủy âm thầm gật đầu.

Bảo sao tiểu tử này vừa vào cửa thái độ đã không được tốt lắm, còn nói cái gì, ngay cả Tiêu Tuệ cũng thấy yên tâm với hắn như thế, có lẽ thân phận của hắn không tầm thường, không muốn ra tay với hắn... Đủ loại.

Vừa nhìn đã biết, Tiêu Tuệ chắc chắn thường xuyên khoe khoang về vị thần tượng là hắn với gia hỏa này, mới chọc gia hỏa này ăn giám.

Hơn nữa, tiểu tử này vừa đến cửa, đã đánh giá trong tiệm một lần, mở miệng là đòi quả cầu thủy tinh của hắn, đoán chừng cũng phát hiện trong tiệm của hắn không có thứ gì đáng giá, mới cố ý lấy thú cưng “phản bội” làm lý do, lại yêu cầu quả cầu thủy tinh thoát nhìn là quý giá nhất.

E rằng mục đích cũng là muốn hắn đau lòng một chút.

Dù sao... Nào có chuyện thú cưng nhà mình ở trên tay người khác một tháng, còn không tìm về?

Rõ ràng tiểu tử này không quan tâm con chó kia, đột nhiên tới cửa nói muốn để hắn phải trả giá “đắt”, mới có thể cho hắn con chó, mục đích làm như vậy... Thật sự là lòng dạ Tư Mã Chiêu.

Đoán chừng trong lúc hắn đi nhà vệ sinh, tiểu tử này phát hiện tranh thủy mặc của hắn quá ngu bức, trong lòng cảm thấy ghen ghét, mới nhân cơ hội này phá hỏng tranh vẽ của hắn.

Ngay sau đó, cũng bỏ trốn mất dạng.

“Ôi... Ta đã biết có liên quan với đại minh tinh thể này sẽ không có chuyện tốt mà.”

Lâm Chỉ Thủy thở dài, đau lòng nhìn bức tranh thủy mặc của mình, lắc đầu bất đắc dĩ, “Được rồi, mất thì mất thôi, coi như đã trả cái giá để mua lại con chó từ trên tay tiểu tử kia.”

Hắn dọn dẹp bức tranh thủy mặc ở trên bàn một chút, tiện tay vò thành một cục ném vào trong thùng rác.

Ngay sau đó, cũng khóa cửa đi về nhà.

...

“Nàng đã quay về?”

Lúc Lâm Chỉ Thủy về đến trong nhà, phát hiện Tiểu Xà nhà mình đã về, đang ôm chó con ngồi xếp bằng trên ghế sofa, không nhìn được mỉm cười nói: “Hôm nay thế nào? Không gặp nguy hiểm chứ?”

Xà Tích Lộ ôm tiểu Thiên Cầu, khẽ lắc đầu nói: “Không có... Không có gì, chỉ hơi nguy... Nguy hiểm mà thôi, nhưng có Tiêu Tuệ tử tử ở đó.”

Nàng hơi dừng lại, nói: “À đúng... Còn có Lục Thanh Phong chàng mời đến cũng ở đó, ta đương nhiên không có... Không có việc gì cả...”

Lâm Chỉ Thủy ngạc nhiên.

Hiệu suất của Lục Thanh Phong thật sự rất cao, đồng ý với hắn tìm vệ sĩ giúp Tiểu Xà, bản thân lại tự đến?

Thế nhưng, hiển nhiên Lục Thanh Phong vừa mới chấp hành nhiệm vụ ở biên cảnh quay về, có lẽ cũng sẽ rảnh rỗi một khoảng thời gian, một người sùng bái hắn như thế, tự mình đến làm vệ sĩ cũng là chuyện bình thường.

“À... Đúng rồi.” Xà Tích Lộ lại hơi do dự một chút, nói: “Tiêu Tuệ tử tử nói, muốn ta giúp nàng nói xin lỗi chàng.”

“Xin lỗi?” Lâm Chỉ Thủy nghi ngờ nói.

Xà Tích Lộ suy nghĩ, nói: “Bởi vì cái người Độc... Độc Thư Nhân đi...”

“Ồ... ta đã hiểu.”

Lâm Chỉ Thủy giật mình, lập tức lắc đầu nói: “Cũng không có gì, không có liên quan gì với nàng ta, ta cũng không quan tâm, chỉ là... Đáng tiếc cho bức tranh hôm nay của ta.”

Xà Tích Lộ không nhìn được hơi nghi ngờ.

“Đàn, hôm nay người đến cửa tiệm của hắn, không nhìn thấy bức tranh ở trên bàn của hắn sao?”

U Thiên khẽ than thở một tiếng, nói: “Bức tranh sơn thủy kia, vừa nhìn đã biết khai mở càn khôn, thế giới tự thành ‘bảo vật động thiên’, trong đó ẩn chứa một phương thế giới thu nhỏ, chỉ cần Độc Thư Nhân kia bị hút vào thế giới ở trong bức tranh, chỉ sợ cũng không có cơ hội để ra tay, đã bị thế giới chi lực đè chết ngay tại chỗ.”

Chương 171: Nàng thật sự hiểu ta (1)

Đêm.

Trong phòng ngủ mờ tối, Xà Tích Lộ khoanh chân ngồi trên giường, ngẩng đầu nhìn hai bức tự thiếp treo ở trên vách tường trước mặt.

Một bức tự thiếp viết “Ti nhi luy, dĩ chí vu thôn, luy thôn bất dĩ, toại thành trượng thất”, bức tự thiếp còn lại viết “Bảo kiếm phong tông ma lệ xuất”.

‘U Thiên, tình hình lần này vẫn rất nguy hiểm.’

Xà Tích Lộ nói ở trong lòng: ‘Sau này ta vẫn nên đem theo tự thiếp Chỉ Thủy tặng cho ta ở bên người, chỉ hơi rắc rối chút thôi, tìm một cái hộp ống dài để vào là được.’

Lần này cũng vì nàng cảm thấy rắc rối, mới không mang theo tự thiếp, chủ yếu cũng không ngờ lại gặp phải nguy hiểm thế này.

“Không sao, có lẽ không lâu nữa, người có thể tiến vào thiên quan thứ hai, gần như tất cả pháp thân truyền thừa, đến thiên quan thứ hai là học được pháp thuật “Tụ Lý Càn Khôn”, đến lúc đó sẽ thuận tiện hơn.” U Thiên nói.

Xà Tích Lộ ồ một tiếng, lại hỏi: ‘Vậy ta nên mang theo bức tự thiếp nào đây? Hay là nên mang theo cả hai bức?’

“Đối với người mà nói, tăng cảnh giới quan trọng hơn, tích lũy linh lực... Bây giờ linh lực thiên quan đệ nhất của người đã đầy, tạm thời không cần đến.”

U Thiên nói: “Ngày thường người cứ mang theo bức tự thiếp ‘Ti nhi luy, dĩ chí vu thôn’ này đi, tuy ta không biết cụ thể đại thần thông ẩn chứa trong đó có hiệu quả gì, nhưng có lẽ là lấy vô số sợi tơ pháp lực, hình thành một đại thần thông giống như vải vóc, có lẽ hiệu quả kiểu phong ấn, phòng ngự gì đó đi, dù sao có Lục Kiếm Tiên bảo vệ người, dù kẻ địch quá mạnh, người cũng có thể dùng nó trói buộc kẻ địch.”

‘Được.’ Xà Tích Lộ cái hiểu cái không gật đầu, lại hỏi: ‘Nếu không... Ta lại tìm Lâm Chỉ Thủy đòi thêm mấy bức tranh gì đó? Càng nhiều át chủ bài càng tốt?’

“Đòi thêm? Tự thiếp có đại thần thông như thế, không phải người muốn...”

U Thiên nói được một nửa, đột nhiên nhớ đến trước đó lần nào nàng cũng bị Tiểu Xà vả mặt, đột nhiên yên lặng nuốt ngược nửa câu còn lại vào,

hơi bất đắc dĩ nói: “Người có thể đòi thì cứ đòi đi.”

Xà Tích Lộ suy nghĩ, nói ở trong lòng: ‘Thế nhưng, tạm thời cũng không vội, dù Chỉ Thủy bằng lòng đưa thêm mấy bức cho ta, ta cũng không mang theo được nhiều như vậy, chờ ta đạt tới thiên quan thứ hai, học được Tụ Lý Càn Khôn lại nói sau.’

...

...

Thời gian lại trôi qua từng ngày.

Bảy ngày sau, ban đêm.

Trong phòng chiếu phim của một rạp chiếu phim, trên màn hình đang chiếu một bộ phim tình cảm không có động tác.

“Nhanh hôn, nhanh hôn đi...”

Xà Tích Lộ ở trong trạng thái ần thân thuật, nắm chặt tay nhỏ, đôi mắt nhìn chăm chăm đôi cầu nam nữ không ngừng lại gần nhau ở phía trước, không nhìn được thúc giục trong lòng.

Qua nửa ngày, cuối cùng đôi nam nữ phía trước đã hôn nhau.

Trong mắt Xà Tích Lộ, sợi dây đỏ tình cảm giữa hai người, cũng không ngừng trở nên dày đặc mà chân thực.

“Yes!”

Xà Tích Lộ không nhìn được reo hò một tiếng ở trong lòng, ‘Trời ơi, cuối cùng đã có một đôi chân tình thật lòng, một chết ta...’

“Bây giờ phạm nhân thật sự đúng là tình cảm giả dối, nếu bây giờ Nguyệt Lão vẫn còn phụ trách xử lý nhân duyên, e rằng sẽ bị chọc tức chết một trận.”

U Thiên ở trong đầu nàng cười nhạo: “Các cặp nam nữ mà người tìm được trong những ngày qua, rõ ràng có rất nhiều người đã trải qua phu thê chi lễ(1), sợi dây đỏ tình cảm lại như có như không, hiển nhiên không có tình cảm thật sự.”

(1) Phu thê chi lễ ý nói chuyện vợ chồng nam nữ.

‘Không còn cách nào, bây giờ nhiều nam cận bã nữ cận bã lắm...’

Xà Tích Lộ nói thầm một tiếng, tĩnh tâm cảm nhận trình độ thức tỉnh pháp thân “Tây Vương Mẫu” ở trong cơ thể, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức hiện ra vẻ vui mừng: ‘Thiên quan thứ nhất ‘Nhân Duyên Vương Nữ’ của pháp thân Tây Vương Mẫu đã hoàn toàn thức tỉnh! Lại nhanh như vậy à?’

U Thiên lười biếng nói: “Có thể là vì lần này tìm được cặp tình nhân có tình yêu thật sự, thành tựu nhân duyên ở trên tay người càng nhiều hơn, tình

cảm của cặp tình nhân càng cao, thì càng gần với ‘Nhân Duyên Vương Nữ’ hơn.”

“Ày...” Xà Tích Lộ nghi ngờ nói: “Trong tin tức truyền thừa có miêu tả, không phải bình thường cần hơn ngàn đời tình nhân mới có thể hoàn thành sao?”

“Đó là tu hành giả bình thường, người lại khác.”

U Thiên thần nhiên nói: “Các đạo pháp thân tu hành khác, đơn giản chính là hai giai đoạn ‘tích lũy linh lực’ và ‘thức tỉnh pháp thân’, thức tỉnh pháp thân thì phải xem mức độ làm quen của cơ thể người, để pháp thân làm quen với người, hoặc người có trải nghiệm tương tự với Tây Vương Mẫu, hoặc là đại đạo mà người nhận biết tương tự với Tây Vương Mẫu, tất nhiên nó sẽ chấp nhận người.”

“Điều này cũng quá nhanh, ta mới tu luyện mấy ngày.” Xà Tích Lộ sợ hãi than thở.

“Ta đã nói từ lâu, tư chất, thiên phú và linh tính của người đều có thể gọi là có một không hai trong tam giới, lại có hai bức tự thiếp vô cùng trân quý giúp đỡ người, người có điều kiện tốt như vậy, mấy ngày thì có gì kỳ lạ?”

U Thiên tức giận nói: “Trên bức tự thiếp kia có kim hành sát phạt chi đạo, rất phù hợp với bản chất ‘Ti thiên chi lệ’ của pháp thân Tây Vương Mẫu, những ngày qua người lại quan tưởng rất nhiều lần, dù không sờ tới cánh cửa đại đạo thật sự, nhưng cũng rình mò được một góc của ‘biểu tượng đại đạo’, cho dù là biểu tượng đại đạo dễ hiểu nhất, chỉ cần có thể hoàn toàn thấy rõ, cũng có thể nắm quan hợp nhất, pháp thân viên mãn, trở thành thần tiên lục địa.”

Nàng hơi dừng lại, nói: “Bây giờ người đã nhận biết biểu tượng đại đạo, thế nhưng đã mạnh hơn rất nhiều tu hành giả, tất nhiên trình độ thức tỉnh pháp thân cũng rất nhanh.”

Xà Tích Lộ giật mình, không nhịn được vui vẻ nói: “Hôm nay ta đã có thể bắt đầu tu luyện thiên quan thứ hai, không biết lần này cần tốn mấy ngày đây?”

“Có lẽ cũng không cần mấy ngày đâu.” U Thiên tùy ý nói.

‘Thiên quan thứ hai của pháp thân Tây Vương Mẫu, gọi là ‘Phá Ách Công Chúa’.’

Xà Tích Lộ ngửa đầu dựa vào thành ghế, hai tay đặt ở tay vịn chỗ ngồi, khẽ lắc lư hai chân, nói ở trong lòng: ‘Tiêu Tuệ nói, then chốt của thiên quan này nằm ở chỗ ‘Phá Ách’, cũng chính là loại trừ, ngăn cản tai nạn, thì

có thể dần dần thức tỉnh pháp thân, ngoại trừ đủ loại pháp thuật phá ách, ta còn có thể đoán trước tai nạn xảy ra.’

“Đây là một loại thiên phú thần thông số mệnh ‘triệu kiến’.”

U Thiên đột nhiên cười nói: “Cũng như dự báo sớm, nếu gặp nguy hiểm tai nạn đến gần, người có thể sớm nhìn thấy một số hình ảnh quan trọng trong dòng sông số mệnh, dù chỉ là nhìn thấy điềm báo dễ hiểu nhất, nhưng người cũng có cơ hội sớm đối phó.”

“Dự báo tương lai à...” Xà Tích Lộ giật mình.

“Đúng, vốn thần thông này cũng không có tác dụng lớn, chỉ có thể dự báo tai nạn do phạm nhân tạo ra mà thôi.”

U Thiên mỉm cười nói: “Nhưng thần thông này coi trọng nhất chính là bản chất nguyên thần, phối hợp với trình độ nguyên thần của chúng ta, “triệu kiến” này vẫn có tác dụng rất lớn, cho dù là thần tiên chân ma, cũng không thể trốn khỏi triệu kiến của người.”

Xà Tích Lộ trầm lâm bẩm, ‘Vậy chẳng lẽ ta có thể đi đoán mệnh?’

“Có thể nói như vậy.” U Thiên nói: “Dù sao trong đám người hiện đại này, cũng có rất nhiều thần côn đại sư bói toán, người dùng cách này sớm dự báo, ngăn cản tai nạn, cũng có thể thức tỉnh pháp thân.”

‘Thôi đi, ta nói chuyện thôi cũng khó khăn, còn giả vờ đại sư cái gì chứ, ai lại tin ta...’

Xà Tích Lộ buồn bực xoa khuôn mặt nhỏ của mình, ‘Thế nhưng, Lâm Chỉ Thủy thật sự giỏi giả vờ, rõ ràng có địa vị lớn như vậy, lại giả vờ phạm nhân giống đến thế, ăn uống ngủ nghỉ không thiếu một thứ nào, còn động một chút lại nói mình chỉ là đại sư thư pháp, hơn nữa còn tính toán tỉ mỉ việc kiếm tiền...’

“Người biết cái gì?” U Thiên hừ một tiếng, nói: “Cái này gọi là phản phúc quy chân, tất nhiên nguy trạng phạm nhân sẽ giống như đúc, đối với một đại năng như thế, chuyện này có đáng là gì? Người nên học tập hẳn, rèn luyện trong phạm trần nhiều hơn mới được.”

Xà Tích Lộ hơi uất ức, rõ ràng trước kia đều là nàng nói giúp cho Lâm Chỉ Thủy, sao bây giờ lại trái ngược? Đồ liêm răn này...

...

Lúc đêm khuya.

Xà Tích Lộ nhắm mắt khoanh chân ngồi trên giường trong phòng ngủ, trước mặt đặt bức tự thiếp “Ti nhi luy, dĩ chí vu thốn, luy thốn bất dĩ, toại thành trượng thất”, không ngừng hấp thu linh khí tinh tú được tẩy luyện ở trong đó.

Khóe môi nàng hơi hiện ra nụ cười.

Theo tu vi của nàng lên cao, tốc độ tẩy luyện linh khí của bức tự thiếp này cũng nhanh hơn gấp bội, dù số linh lực cần đến càng khổng lồ hơn, nhưng nhiều nhất ba ngày, nàng đã có thể lấp đầy linh lực thiên quan thứ hai.

Đột nhiên –

Ý thức của Xà Tích Lộ trở nên hơi hoảng hốt, cứ như cảm nhận được một loại nhấc nhở nào đó trong cõi u minh, trong đầu đột nhiên hiện ra một hình ảnh kỳ lạ.

Hình ảnh này hơi mơ hồ hư ảo, một nam tử trung niên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, làn da hơi đen, hàng lông mày như lưỡi kiếm, đột nhiên bị một ngọn lửa màu đen đậm đặc u ám bao vây, hình như sắp hóa thành tro tàn!

Chương 172: Nàng thật sự hiểu ta (2)

“Hà?”

Xà Tích Lộ mở mắt ra, trái tim đập nhanh hít sâu một hơi, lập tức lo lắng nói ở trong lòng, ‘U Thiên, ‘Triệu kiến’ xuất hiện, ta thấy Lục Thanh Phong kia... Hình như hắn bị ngọn lửa màu đen lần trước đốt thành tro!’

“Cái gì?”

U Thiên hơi giật mình nói, “Không phải là... Chủ nhân Hắc Viêm này tự mình ra tay chứ?”

“Có thể vậy...” Xà Tích Lộ lẩm bẩm.

“Chủ nhân Hắc Viêm này đã ẩn nấp mấy ngàn năm, sao đột nhiên lại ra tay vào lúc này?”

U Thiên không ngừng nghi ngờ nói: “Ngay cả mấy trăm năm trước, lúc đại trận phong ấn ở Thanh Thành xuất hiện kẽ hở, chủ nhân Hắc Viêm cũng không nhân cơ hội đi phá vỡ đại trận, sao bây giờ lại ra tay?”

Có lẽ tu hành giả khác không hiểu rõ lắm, nhưng nàng từ lúc nhìn Hắc Viêm thiêu đốt đã có thể nhận ra, chủ nhân Hắc Viêm là chân ma đệ nhất đẳng!

Một ngoại ma đáng sợ như vậy, cho dù là đại la kim tiên hạ phàm, cũng không hề có ý nghĩa gì, cho dù là những sự tồn tại cổ xưa cảnh giới Thiên Đạo đó, sau khi chuyển thế đến nhân gian cũng khó có thể ngăn cản chân ma đệ nhất đẳng.

Chân ma ngoại đạo đệ nhất đẳng, đó là sự tồn tại vô địch ở thế gian.

Chủ nhân Hắc Viêm kia đã ẩn nấp ở nhân gian trong thời gian mấy ngàn năm, nhưng lại chưa từng động chạm đến giới tu hành, nếu không phải lần này Toán Mệnh Nhân nói ra, chỉ sợ cũng không biết trong nhân gian còn có sự tồn tại kinh khủng như vậy.

“Nó” gần như không ra lệnh cho ngoại ma tự do làm gì, vì vậy nếu là ngoại ma tự do có tính tình lười nhác, có lẽ thật sự chưa chắc là kẻ địch của giới tu hành.

Còn chủ nhân Hắc Viêm ẩn nấp mấy ngàn năm, tại sao lại ra tay chứ?

‘Có phải Triệu kiến của ta sai rồi không?’ Xà Tích Lộ không nhịn được hỏi.

“Sao lại như vậy?”

U Thiên nói: “Triệu kiến dự đoán, bình thường là một phương hướng trong vô số nhánh sông của dòng sông số mệnh, cũng có thể thay đổi,

nhưng đã tồn tại... Vậy có nghĩa trong tương lai sẽ xảy ra, người lại xuất hiện Triệu kiến, nói rõ thật sự uy hiếp đến sinh mệnh của người.”

‘Vậy... Làm sao bây giờ?’ Xà Tích Lộ nói: ‘Ta nhớ Lục Kiếm Tiên có một bức tự thiếp do Lâm Chỉ Thủy đưa cho hấn mà? Chẳng lẽ thứ này còn chưa đủ hóa giải nguy cơ sao?’

“Chỉ dựa vào một bức tự thiếp, sẽ không có tác dụng gì với chân ma đệ nhất đẳng...”

U Thiên thở dài một tiếng, nói: “Nếu là thiên giới, pháp lực và cảnh giới của Lâm Chỉ Thủy xứng đôi, tùy tiện viết một chữ cũng có thể lập tức đè chết chân ma đệ nhất đẳng.”

“Nhưng ở thế gian này, thiên quy giới hạn, cho dù là Lâm Chỉ Thủy viết tự thiếp, trong bút mực ẩn chứa tiên lực cũng chỉ là cấp độ bán tiên, trên cơ sở còn không sánh bằng chân ma đệ ngũ đẳng.”

“Sở dĩ đại thần thông kia lại đáng sợ như vậy, hoàn toàn là vì cảnh giới thể hiện trong những tự thiếp kia, cao đến mức không thể tưởng tượng nổi, ít nhất lấy một đại đạo viên mãn làm căn cơ, lại hòa vào rất nhiều loại pháp lý đại đạo khác, trên mặt cảnh giới hoàn toàn vượt qua đại la chi cảnh, mới có uy năng như vậy.”

U Thiên khẽ thở dài: “Nhưng dù là như vậy, pháp lực chịu hạn chế, những đại thần thông đó cũng chỉ phát huy ra uy năng cực kỳ bé nhỏ, ví dụ như hình chiếu Thái m Tinh hình thành hư ảnh một góc Quảng Hàn Cung kia, nếu có cảnh giới xứng đôi với pháp lực, hoàn toàn có thể hình thành hoàn chỉnh, hư ảnh sẽ gần với Quảng Hàn Cung chân thực, với chút uy năng nhìn thấy mấy ngày trước, căn bản không thể sánh nổi.”

Xà Tích Lộ khẽ giật mình, lo lắng hỏi: ‘Vậy nếu chủ nhân Hắc Viêm kia ra tay, chẳng phải Lâm Chỉ Thủy cũng không ngăn được?’

“Chỉ với tự thiếp của hấn, đương nhiên không được.”

U Thiên bắt đầu nói: “Chỉ dựa vào tự thiếp, đừng nói diệt sát chân ma đệ nhất đẳng, dù diệt sát chân ma đệ nhị đẳng cũng khó khăn, nên tảng thật sự quá xa, nhưng hấn tự mình ra tay, cũng không có vấn đề...”

‘Có lẽ?’ Xà Tích Lộ không nhịn được hỏi.

“Điều này phải xem hấn đã khôi phục bao nhiêu trí nhớ và cảnh giới kiếp trước.”

U Thiên im lặng một chút, nói: “Với cảnh giới hiện tại mà hấn đang thể hiện, tự mình ra tay cũng không khó đối phó chân ma đệ nhất đẳng, nếu hấn hoàn toàn khôi phục cảnh giới kiếp trước, cho dù chỉ là pháp lực bán tiên, cũng có thể trấn sát chủ nhân Hắc Viêm trong chớp mắt!”

Xà Tích Lộ thở phào nhẹ nhõm, giật mình nói: ‘Chẳng trách Tiêu Tuệ tử tử lại có lòng tin với Lâm Chỉ Thủy như vậy...’

“Đó là tất nhiên.”

U Thiên nói khẽ: “Thế nhưng, người đã từng thấy Lâm Chỉ Thủy tự mình ra tay chưa? Từ lúc người biết hắn đến giờ, hắn luôn đưa tự thiếp, chưa từng tự mình ra tay, e rằng là vì hắn không muốn ra tay, hắn ngại trang phạm nhân bày bố ở nhân gian, tất nhiên có lý do không muốn ra tay, vì vậy... Người đừng hy vọng hắn ra tay thì hơn.”

‘Vậy... Ngày mai ta hỏi hắn thêm mấy bức tự thiếp để phòng thân?’ Xà Tích Lộ hỏi.

“Nếu có thể được, vậy là tốt nhất.”

U Thiên ừ một tiếng, còn nói: “Nếu có thể để hắn giúp đỡ vẽ một bức tranh thủy mặc, vậy càng tốt hơn, tuy ta chưa từng tu Thiên Đạo, cũng không hiểu nhiều về cảnh giới được thể hiện trong tranh thủy mặc, nhưng chắc chắn áp đảo được những bức tự thiếp kia.”

‘À, được...’ Xà Tích Lộ nhẹ nhàng gật đầu.

...

...

Sáng sớm hôm sau.

“Ồ, sớm vậy.”

Lâm Chỉ Thủy vừa định đi ra ngoài, lại phát hiện cửa phòng ngủ Tiểu Xà đột nhiên mở ra, thấy nàng mặc đồ ngủ đứng ở cửa, không nhìn được cười, nói: “Định cho ta một nụ hôn buổi sáng tốt lành sao?”

Khuôn mặt nhỏ của Xà Tích Lộ đỏ bừng, hơi lo lắng cắn môi, không đủ tự tin nói nhỏ: “Cái kia... Hôm qua ta phát hiện một chuyện... Chuyện rắc rối, nhưng, không cần làm phiền chàng... Chàng tự mình giúp đỡ, có thể cho... Cho ta thêm mấy bức tự thiếp được không, nếu là tranh thủy mặc... Thì càng tốt hơn...”

“Cho thêm một chút?”

Lâm Chỉ Thủy ngạc nhiên, không phải lúc trước mới đưa cho Tiểu Xà hai bức tự thiếp sao?

Bây giờ nàng đột nhiên lại muốn lấy thêm mấy bức tự thiếp, chẳng lẽ nàng định dùng làm quà tặng người ta?

Lại nói, gần đây Tiểu Xà rất thân thiết với Tiêu Tuệ, có lẽ trên con đường nổi tiếng của “Tác giả mỹ thiếu nữ nổi tiếng”. cũng bắt đầu có bước tiến của mình, chẳng lẽ... Là Tiêu Tuệ nghĩ kế cho nàng, để nàng chuẩn bị

thêm một vài món quà như kiếu tranh chữ, thuận tiện xây dựng quan hệ nhân mạch?

Cũng đúng, dù sao trong nước cũng là một xã hội nhân tình, có đôi khi quan hệ và nhân mạch thường quan trọng hơn cả năng lực.

Lần trước hẳn dựa theo đề nghị của Tiêu Tuệ, cố ý viết một bức tự thiếp “Đây là người nhà của ta, kính xin quan tâm một hai”, đã có thể nhận được sự khẳng định của một lão đại yêu thích thư pháp nào đó, vì vậy Tiêu Tuệ mới đưa ra ý tưởng này cho Tiểu Xà.

“Tiểu Xà, nàng muốn tự thiếp của ta... Nàng cũng không phải vì bản thân nhỉ?” Lâm Chỉ Thủy mỉm cười nhìn nàng.

“Ày...”

Xà Tích Lộ thấy vẻ mặt “đã sớm nhìn thấu nàng” của hẳn, lập tức xấu hổ hơi cúi đầu xuống, gật đầu, “Ừm... Chàng... Chàng biết à?”

“Ta là bạn trai của nàng, đương nhiên hiểu nàng.” Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, dự định xác nhận lại ý tưởng của Tiêu Tuệ, liền hỏi: “Thế nhưng, việc này... Tiêu Tuệ thấy thế nào?”

“Tiêu Tuệ tỷ tỷ?”

Xà Tích Lộ ngần ngại.

Nàng biết, Tiêu Tuệ rất có lòng tin với Lâm Chỉ Thủy, chỉ là... Điều này cần phải được xây dựng trên tiền đề Lâm Chỉ Thủy bằng lòng ra tay đi?

Nếu Lâm Chỉ Thủy không muốn ra tay, đối phó với chân ma đệ nhất đẳng kia, hình như vẫn hơi khó.

“Nàng... Nàng nghĩ là, chuyện này... Chủ yếu vẫn... Xem chàng.”

Xà Tích Lộ hơi bất đắc dĩ nói: “Nhưng ta biết, chàng... Chàng cũng có khó xử của chàng, bởi vì một vài nguyên nhân, chàng cũng không tiện tự xuất hiện, vì vậy, chàng... Chàng chỉ cần đưa ta một vài bức tranh chữ là được.”

Lâm Chỉ Thủy nghe vậy, không nhịn được khẽ giật mình.

Ngay lập tức, hẳn thâm than thở một tiếng.

Thoạt nhìn Tiểu Xà nhu nhược nhất gan, nhưng trên thực tế suy nghĩ lại tỉ mỉ, xem ra... Mặc dù ngày nào hẳn cũng khoác lác về thư pháp của mình, nhưng e rằng nàng đã biết hẳn đang lừa gạt khách hàng để kiếm tiền.

Hẳn là một thư pháp gia không có danh tiếng gì, cho dù thật sự có tiêu chuẩn đại sư, thế nhưng người không hiểu nhiều về thư pháp, thấy hẳn còn quá trẻ, lại không có danh tiếng lớn, chỉ sợ hoặc ít hoặc nhiều cũng sẽ khinh thường hẳn, loại hành động tặng tranh chữ thế này, không xuất hiện mới là tốt nhất.

Không ngờ, Tiểu Xà cũng hiểu được lý lẽ này?

“Đúng là Tiểu Xà của ta, nàng thật sự hiểu ta.”

Trong khoảnh khắc, Lâm Chỉ Thủy không nhịn được hơi cảm động, bước tới ôm lấy cơ thể mềm mại của nàng, hôn lên trán nàng một cái, lập tức nói khẽ ở bên tai của nàng: “Yên tâm đi, dù bây giờ ta không tiện tự mình xuất hiện, ta cũng sẽ đứng sau lưng làm chỗ dựa cho nàng, nàng muốn cái gì, bất cứ lúc nào cũng có thể nói với ta.”

Xà Tích Lộ hơi ngơ ngác, nhưng vành mắt vẫn đỏ hoe, giơ tay lên ôm hấn thật chặt, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

“Ta đã nói mà? Hấn chắc chắn không muốn ra tay.”

U Thiên ở trong đầu nàng nói: “Thế nhưng... Ta thật sự không hiểu, một đại năng như hấn, rốt cuộc sao lại thích ngươi??”

Chương 173: Sinh Ý Nhân và Dưỡng Miêu Nhân

(1)

“Giấy tuyên thành và mực sắp dùng hết, ta đến cửa hàng mua một chút dự phòng đã.”

Lâm Chỉ Thủy đi giày xong, mở cửa nhà, quay lại nói với Tiểu Xà: “Nàng không cần cố ý đến chỗ ta lấy, tối nay ta quay về, mang tự thiếp về cho nàng là được.”

“Được...” Xà Tích Lộ ngoan ngoãn gật đầu.

“Đúng rồi.” Lâm Chỉ Thủy đột nhiên nhớ đến một chuyện, nhắc nhở: “Lúc nàng gặp Tiêu Tuệ, cũng phải chú ý một chút, ngày đó nàng nói ‘Độc Thư Nhân’ kia khá cố chấp với Tiêu Tuệ, nàng cũng phải cẩn thận một chút.”

“Độc Thư Nhân?”

Xà Tích Lộ ngần ngại.

Không phải nguyên thân của Độc Thư Nhân kia đã bị diệt rồi sao?

“Thế nhưng, hắn cũng không dám đến tìm ta nữa, nàng không cần lo lắng quá.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, cũng không nhiều lời, tùy ý vẫy tay với Tiểu Xà, “Bái bai, tối gặp lại.”

“Ồ...”

Xà Tích Lộ đứng ở cửa ra vào, vẫy tay với hắn, sau khi nhìn hắn đi xa, mới hỏi ở trong lòng: ‘U Thiên, lời này của Lâm Chỉ Thủy là có ý gì? Độc Thư Nhân chưa chết sao?’

“Đàn, chắc chắn hắn đang nói nguyên thân thứ hai.”

U Thiên nói ở trong đầu của nàng: “Độc Thư Nhân và Toán Mệnh Nhân kia đi cùng nhau, ngay cả Toán Mệnh Nhân kia cũng đã học được Đệ nhị Nguyên Thần phân thân chi pháp, Độc Thư Nhân lại chưa từng học sao? Ngày đó bị diệt có thể là bản tôn hoặc là nguyên thân thứ hai của Độc Thư Nhân.”

“Ồ...”

Xà Tích Lộ quay lại trong phòng ngủ ngồi xuống, nghiêng đầu, dùng một tay đỡ má, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

“Sao không tu luyện nữa?” U Thiên hỏi.

Xà Tích Lộ lại hỏi ở trong lòng, ‘U Thiên, không phải ngươi từng nói, nội dung trong quyển sách đầu tiên, là ta chịu ảnh hưởng của ký ức kiếp trước mới viết ra sao?’

“Sao thế?” U Thiên nghi ngờ nói.

‘Kết cục trong quyển sách đầu tiên của ta, là nữ chính vì cứu nam chính, bị chặt thành hai nửa, sau đó đi đầu thai...’

Xà Tích Lộ lẩm bẩm ở trong lòng, sau đó nói: ‘Đây cũng là thật sao? Thật sự có một nam chính như thế sao? Ta luôn cảm thấy... Nam chính trong sách có tính cách rất giống Lâm Chỉ Thủy, đối xử với ta rất tốt, cũng rất cẩn thận...’

U Thiên im lặng một chút, nói: “Không phải ta đã nói với ngươi, trong quá khứ chúng ta từng giao hẹn với một người, không được tùy ý giết hại tu hành giả sao?”

‘Đúng vậy, chẳng lẽ người kia chính là nam chính trong sách của ta?’ Xà Tích Lộ nghi ngờ nói.

“Trên thế giới này, vốn không có nam chính hoặc nữ chính gì đó...”

U Thiên khẽ nói một câu, rồi mới lên tiếng: “Trong quá khứ chúng ta là rắn, tất nhiên không có tình cảm như phạm nhân, ngươi... Cứ coi như người kia là bạn của ngươi kia, nhưng cũng không trải qua loại ngược luyến như ngươi viết trong sách, cuối cùng ngươi cũng không phải vì cứu hắn bị chia làm hai nửa, mà là hắn giết ngươi.”

‘Hắn giết ta?’ Xà Tích Lộ ngạc nhiên.

“Hắn đã từng nợ ngươi một nhân tình, đồng ý làm giúp ngươi một chuyện, điều gì cũng được, vì vậy mấy trăm năm trước, ngươi nói mình không muốn làm ngoại ma nữa, cảm thấy trần thủ giếng quá cô đơn, muốn tự do thật sự.” U Thiên nói: “Hắn suy tính rất lâu, đã phong ấn chúng ta lại, qua một thời gian lại giết chúng ta, để chúng ta tiến vào luân hồi.”

‘Chỉ cần đi vào luân hồi là có thể thoát khỏi ngoại đạo, vậy vì sao chúng ta không chết sớm một chút chứ?’ Xà Tích Lộ nghi ngờ nói.

“Đương nhiên là vì không chết được, dùng lực lượng bản thân cũng không thể tổn thương bản thân.”

U Thiên nặng nề nói: “Cũng như trong ngục Ma vực của chân ma ngoại đạo vậy, có lực lượng liên tục không ngừng nghỉ, đối với cấp độ của chúng ta mà nói... Chỉ cần ý chí của ‘nó’ tồn tại, chính là Ma vực của chúng ta, ý chí của nó trải rộng tam giới, thậm chí lan ra cả khoảng hồng hoang hỗn độn xung quanh tam giới, tất nhiên đâu đâu cũng có Ma vực của chúng ta, không chỉ có sức mạnh vô cùng vô tận, còn có cơ thể bất tử bất diệt, mặc dù

mấy vị kia có thể đánh bại chúng ta, nhưng dù chúng ta không phản kháng, cũng không thể giết chúng ta.”

‘Mấy vị kia đều không giết được chúng ta, người kia lại có thể giết?’ Xà Tích Lộ ngạc nhiên nói.

‘Không liên quan đến thực lực, chỉ vì Thiên Đạo chịu sự ảnh hưởng của ‘nó’, dẫn đến sự tổn thương của đại năng cảnh giới Thiên Đạo với chúng ta cũng có hạn.’ U Thiên nói: “Còn hấn cũng là ngoại ma, chúng ta lại từ bỏ phản kháng, hình như hấn còn luyện thành binh khí gì đó, mới lấy một đạo phong mang cắt chúng ta thành hai nửa, bản nguyên cũng bị hủy diệt.”

Nàng dừng lại một chút, hơi nghi ngờ nói: “Thế nhưng, ngươi và ta là một thể song hồn, ta nhớ rõ ràng phong mang kia đã cắt sự liên hệ nguyên thần của ta và ngươi ra, nhưng sự liên hệ nguyên thần của ngươi và ta lại không bị chia cắt, ta mơ hồ cảm giác hình như có gì đó đổi mới, nhưng cho tới bây giờ ta cũng không phát hiện là điều gì.”

‘Người kia cũng là ngoại ma...’ Xà Tích Lộ giật mình.

U Thiên thở dài, nói: “Tuy chúng ta và người kia đã quen biết rất nhiều năm, nhưng ta cũng không hiểu rõ lai lịch của hấn, hình như là ngoại ma đầu tiên do ‘nó’ sáng tạo ra, cũng là ngoại ma cường đại nhất giữa thiên địa ban sơ, chỉ là... Hình như hấn không muốn nghe theo ‘nó’, nhưng cũng không thoát được ‘nó.’”

Xà Tích Lộ cũng hiểu đại khái.

Kiếp trước nàng là ngoại ma đẳng cấp bất tử bất diệt, chỉ có thể bị ngoại ma mạnh hơn giết chết, nhưng người kia không tìm được ngoại ma cường đại hơn, tất nhiên cũng không chết được.

“Thế nhưng, mấy trăm năm trước, chuyện Thái Sơ Thiên Cung bị diệt, lại hơi kỳ lạ.”

U Thiên nghi ngờ nói: “Nếu ‘nó’ thật sự thức tỉnh, cũng không khó diệt đi toàn bộ đạo thống thiên giới, nhưng chỉ có Thái Sơ Thiên Cung bị diệt, năm phương đạo thống khác lại bình yên vô sự... Cũng không biết rốt cuộc ‘nó’ có thức tỉnh hay không...”

‘Biết đâu là thiên giới nội loạn chứ?’ Xà Tích Lộ nói: ‘Nếu không sao lại đột nhiên không chấp nhận ngoại ma chuyển thế chứ?’

“Ừm... Ta cũng cảm thấy nội bộ thiên giới có vấn đề.”

U Thiên nói: “Sau đại kiếp thượng cổ, Luyện Khí Sĩ trên thế gian hoàn toàn diệt tuyệt, chỉ có Lăng Yên Các và một vài người ở trong cấm địa, còn lưu lại truyền thừa Luyện Khí Sĩ, nhưng dựa theo lời nói của Tiêu Tuệ, nguyên thần thứ hai là bí truyền thiên giới, theo lý thuyết toàn bộ nhân gian

chỉ có một mình nàng hiểu, còn chủ nhân Hắc Viêm kia lại dạy cho Toán Mệnh Nhân, vậy chủ nhân Hắc Viêm học từ đâu? Tất nhiên... Là có người ở thiên giới truyền cho nàng.”

Nàng im lặng một chút, nói khẽ: “Cũng không phải tất cả ngoại ma đều là kẻ địch, đạo thống thiên giới... Cũng không thể tin hoàn toàn.”

Xà Tích Lộ hơi do dự, nói ở trong lòng: ‘Thế nhưng, sao ta lại cảm thấy... Ngoại trừ việc bảm sinh ngoại ma đã đối đầu với tu hành giả, hình như cũng không làm hại phạm nhân?’

“Đâu chỉ không làm hại, ‘nó’ quyết định loại quy tắc này, ngược lại còn đang bảo vệ phạm nhân.”

U Thiên thần nhiên nói: “Thời kỳ thượng cổ, thần tiên có thể tùy ý qua lại hai giới thiên nhân, một khi thần tiên đại năng đấu pháp ở nhân gian, động một tí là long trời lở đất, tiếng kêu than dậy khắp trời đất, còn có yêu tà tàn phá bờ bãi ở nhân gian, vì vậy ‘nó’ giáng lâm, tu hành giả không dám hiển linh trước mặt phạm nhân, nhân gian mới có nhiều năm thái bình như vậy.”

“Vậy ngoại ma là tốt hay xấu?” Xà Tích Lộ nghi ngờ nói.

“Không có tốt xấu.” U Thiên thở dài nói: “Cho dù thoát nhìn ngoại ma tạo ra tình hình thái bình, cũng có khả năng làm hại đến phạm tục, ví dụ như gia hỏa ở trong đại trận phong ấn Thanh Thành, vì thoát thân cũng đã nghĩ đến tàn sát phạm nhân, để người ta biết sự tồn tại của nó, tiện quay về vòng tay của ‘nó’, nó là tốt hay xấu?”

Nàng hơi dừng lại, nói: “Vì vậy, dù là tu hành giả hay ngoại ma, đều có người từ bi chí thiện chí thánh, cũng có người vô tình coi chúng sinh như con sâu cái kiến... Ngoại ma và tu hành giả, cũng chỉ là tử địch trên lập trường mà thôi.”

‘Vậy chúng ta chỉ vì thoát khỏi ‘nó’, lại gia nhập vào phe phái của tu hành giả sao?’ Xà Tích Lộ hỏi.

“Không còn cách nào... Là ‘nó’ cứ ép buộc chúng ta, chúng ta không thể phản kháng, cũng chỉ có thể thoát khỏi.”

U Thiên thở dài, nói: “Tự do mới là quan trọng nhất...”

...

...

Nửa tiếng sau.

Sau khi bước ra trạm xe lửa, Lâm Chỉ Thủy đi thẳng đến quảng trường Quan Thế ở gần đó.

Hôm nay đúng lúc là cuối tuần, lượng người đến trung tâm thương mại khổng lồ kiểu quảng trường Quan Thế này đặc biệt nhiều.

Thế nhưng, hắn cũng lười đến nơi khác, cửa hàng vẫn mua văn phòng tứ bảo trong mấy năm nay đều mở ở chỗ này, khá quen thuộc với lão bản, giá cả sẽ ưu đãi hơn chút, đúng lúc quan tâm việc làm ăn của lão bản một chút.

Đọc theo con đường dành riêng cho người đi bộ người đến người đi lượn quanh một vòng thật lớn, đi đến trước văn một tiệm văn phòng phẩm khá vắng vẻ.

“Hả?”

Lâm Chỉ Thủy đột nhiên phát hiện trên cửa chính dán một tờ thông báo “Chuyển nhượng cửa tiệm, người có nhu cầu liên hệ”, không nhịn được ngạc nhiên nhìn thoáng qua bên trong cửa tiệm văn phòng phẩm, liền đi vào.

Chương 174: Sinh Ý Nhân và Dưỡng Miêu Nhân (2)

“Kiều lão bản? Kiều lão bản?”

Trong tiệm không thấy một bóng người, hắn không nhìn được gõ quày hàng.

Lúc này, cửa phòng chứa đồ của tiệm văn phòng phẩm mở ra, một nam nhân khoảng ba mươi tuổi, thoát nhìn hơi có vẻ thật thà, ngáp một cái đi ra từ trong nhà.

“Là Lâm lão bản à.”

Nam tử hơi có vẻ thật thà kia nở một nụ cười chân thành giản dị, nói: “Lần trước đến mua thỏi mực và giấy tuyên thành, ta nhớ cũng không ít, dùng hết nhanh như vậy à?”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười gật đầu, nói: “Gần đây luyện viết chữ vẽ tranh khá nhiều, đương nhiên dùng nhanh hơn.”

“Xem ra trình độ của Lâm lão bản cũng tiến bộ rất nhiều.” “Kiều lão bản” hơi có vẻ thật thà cười nói.

Lâm Chỉ Thủy háng giọng một cái, nói: “Nào có, ta vốn đã có trình độ xuất sắc, chỉ là khôi phục một chút tài nghệ thật sự mà thôi.”

Hắn sử dụng chiếc bút lông yêu quý kia càng ngày càng nhiều, trình độ của bản thân hắn cũng không ngừng tiến bộ, chờ đến một ngày nào đó trong tương lai, có lẽ dù không sử dụng chiếc bút lông kia, hắn cũng đạt đến người bút hợp nhất, tùy tâm như ý, trở thành đại sư thư pháp chân chính, không dùng chiếc bút kia cũng được.

Vì vậy, nói là khôi phục cũng không có gì sai.

“Đúng, Kiều lão bản người muốn chuyển nhượng cửa tiệm này sao?” Lâm Chỉ Thủy quan tâm hỏi.

“Đúng vậy, việc làm ăn khó khăn quá.”

Kiều lão bản thở dài, nói: “Người hiện đại đều dùng điện thoại máy tính, ngay cả học tập cũng là ở trên mạng, việc buôn bán của tiệm văn phòng phẩm càng ngày càng khó làm, ta chuẩn bị đổi việc làm ăn mới.”

Lâm Chỉ Thủy ngạc nhiên.

Mấy cái điện thoại máy tính internet đã được phổ biến bao nhiêu năm rồi, thoát nhìn Kiều lão bản này cũng chỉ khoảng ba mươi tuổi, sao lại còn có chút hương vị đồ cổ?

“Đổi lại? Kiều lão bản trước kia người buôn bán cái gì?” Lâm Chi Thủy tò mò hỏi một câu.

“Rất nhiều, bán cá, bán thịt... Việc làm ăn gì cũng từng làm, ta là người dân, cũng chỉ có thể làm chút việc buôn bán.” Kiều lão bản nở nụ cười chất phác, nói: “Chỉ cần có thể kiếm được ít tiền, dù sao, ta chỉ là người làm ăn nha.”

Lâm Chi Thủy thở dài, nói: “Được, xem ra đây là lần cuối cùng ta mua đồ ở chỗ của người.”

“Gần đây ta cũng có chút chuyện bận rộn.” Kiều lão bản lắc đầu cười một tiếng, nói: “Ta nhớ giấy tuyên thành và thỏi mực tồn kho cũng không nhiều, ta đi tìm một chút, tất cả đều bán rẻ cho người.”

“Vậy cảm ơn Kiều lão bản.”

Lâm Chi Thủy cảm thấy buồn bã, đột nhiên nói: “Nếu không ta viết bức chữ tặng người đi? Người cũng đừng ghét bỏ, bây giờ một bức chữ của ta cũng rất đáng tiền đấy.”

Kiều lão bản ngẩn ngơ, nở một nụ cười chất phác, gật đầu nói: “Được, vậy ta lấy văn phòng tứ bảo cho người.”

“Mực nghiên giấy là được, ta có mang bút.” Lâm Chi Thủy nói.

Dù sao, Kiều lão bản cũng được coi là bạn cũ quen biết hai năm, phát huy trình độ “chân thực”, viết một bức chữ thật tốt cũng không có gì.

Kiều lão bản xoay người đi đến kệ hàng cầm giấy tuyên thành thỏi mực nghiên mực các loại, đặt lên trên quầy, cười nói: “Người cần cái gì thì tự cầm đi, người viết, ta đến nhà kho tìm giấy tuyên thành và thỏi mực cho người.”

“Đúng rồi, lão Kiều người tên gì?”

Lâm Chi Thủy giải thích: “Chờ chút nữa ta đề lạc khoản, có thể đề tên của người lên, ý là tặng cho người.”

“Không cần.” Kiều lão bản nở nụ cười chất phác, nói: “Ở trên đó cứ đề tên của mình người là được, chẳng may sau này người trở thành thư pháp gia nổi tiếng, biết đâu còn có người tìm ta mua tự thiếp của người đấy, người viết tặng ta, vậy chẳng phải ta không bán được nữa hả?”

Lâm Chi Thủy bật cười nói: “Được.”

Vị Kiều lão bản này là người chân chất chân thành, quen biết được mấy năm, lần nào cũng cho hẵn cái giá phải chăng, cho dù giá hàng tăng lên, cũng không tăng giá cho hẵn, là người thành thật.

Kiều lão bản tìm kiếm trong nhà kho, Lâm Chi Thủy lấy chiếc bút lông yêu quý ở trong túi ra, trải rộng giấy tuyên thành ở trên quầy, cắt giấy, mài

mực, chấm bút, trầm ngâm một chút, liền đặt bút múa bút.

Nhân sinh bất tương kiến, động như tham dũ thương(1).

(1) Hai câu thơ nằm trong bài Tặng Vệ Bát Xử Sĩ của tác giả Đỗ Phủ.

Đây là một bài thơ tiễn biệt của Đỗ Phủ, ý là – giữa người và người, cũng như Tham Tinh và Thương Tinh ở trên trời, một khi chia xa, sẽ khó gặp mặt.

Dù sao mối quan hệ của hắn và Kiều lão bản cũng không thân thiết, chỉ là quan hệ khách hàng và lão bản.

Sau khi chia xa, chưa chắc kiếp này đã có ngày gặp lại.

Câu thơ này cũng được coi là sát đề.

Sau đó, Lâm Chỉ Thủy lại đề lạc khoản ở góc dưới bên trái bức tự thiếp, nhưng lần này là đơn khoản, chỉ có tên của chính hắn.

Nét mực dần khô.

Đạo vận mà phạm nhân không thể phát hiện được, cũng theo đó thu lại thành vô hình, chỉ có chủ nhân của nó mới có thể nhìn ra sự huyền diệu trong đó.

“Không sai.”

Lâm Chỉ Thủy thỏa mãn quan sát sát tự thiếp của mình một chút, phát hiện Kiều lão bản còn đang tìm kiếm ở bên trong, liền rửa sạch sẽ bút lông ở trong bồn rửa tay của tiệm, cất đi.

Chỉ chốc lát sau, Kiều lão bản cầm một cái túi đi ra ngoài, nói: “Lâm lão bản, giấy tuyên thành chỉ còn tồn hai đao, ta đã gói lại cho ngươi, cộng thêm một số thời mực, ngươi đưa một ngàn rưỡi là được.”

“Được, ta chuyển Wechat cho ngươi.”

Lâm Chỉ Thủy nhẹ gật đầu, lấy điện thoại ra quét mã 2D ở trên quày.

Giấy tuyên thành mà Kiều lão bản bán cho hắn đều là giấy tuyên thành tinh phẩm hàng thật giá thật, chưa từng có hàng giả, giá tiền này cũng rất rẻ.

“Nhân sinh bất tương kiến, động như tham dũ thương...”

Kiều lão bản đánh giá bức tự thiếp của Lâm Chỉ Thủy ở trên quày hàng, nở nụ cười có vẻ chất phác, thở dài nói: “Trình độ thư pháp của Lâm lão bản thật sự rất cao, sớm biết vậy đã miễn phí cho ngươi.”

“Sao có thể vậy được?” Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, nói, “Mặc dù sau này chưa chắc có cơ hội gặp lại, nhưng cửa tiệm tranh chữ ‘Hà Minh Hiên’ của ta ở số 71 ngõ Tị Thủy phố Lương Ngạn khu nội thành cũ, nếu cần ta giúp đỡ, ngươi có thể đến đó tìm ta.”

“Ta đã biết.”

Kiều lão bản nhẹ gật đầu, chân thành cười nói: “Sau này chắc chắn Lâm lão bản sẽ phát tài lớn.”

Lâm Chỉ Thủy ngạc nhiên, lập tức cười nói: “Vậy thì nhờ vào lời chúc của ngươi.”

Kiều lão bản đưa tay về phía hắn.

Lâm Chỉ Thủy cười một tiếng, đưa tay ra bắt tay với Kiều lão bản.

“Mục trên bức tự thiếp còn chưa khô, đợi chút nữa hãy cất đi.”

Lâm Chỉ Thủy nhắc cái túi lớn kia lên, lại đeo túi của mình, lúc này mới xoay người đi ra bên ngoài tiệm văn phòng phẩm, nói: “Có duyên sẽ gặp lại.”

Sau khi Lâm Chỉ Thủy rời đi, Kiều lão bản nhìn vào bàn tay của mình một chút, không nhịn được thở dài: “Xem ra Lâm lão bản này không có vận buôn bán đất khách... Ta tặng hắn một đạo khí vận, vậy mà không tăng được vận buôn bán của hắn...”

Lúc này –

“Meo! Một tiếng mèo tinh tế đột nhiên vang lên.

Sắc mặt Kiều lão bản thay đổi.

Chỉ thấy một con mèo đen ưu nhã bước đi, đi vào từ bên ngoài tiệm văn phòng phẩm, ngẩng đầu nhìn về phía hắn ta, không gian xung quanh dường như bị ngăn cách, cũng chậm rãi trở nên tối tăm.

“Dưỡng Miêu Nhân?” Kiều lão bản nặng nề nói.

Trên mặt con mèo mun kia lộ ra một nụ cười rất nhân tính hóa, miệng lại nói tiếng người: “Ngươi không phải là “Sinh Ý Nhân” sao? Lại còn làm loại mua bán lỗ vốn như vậy? Xem ra ngươi rất có thiện cảm với phạm nhân kia.”

“Hắn tặng ta một bức tự thiếp, ta tặng hắn một đạo vận, đây cũng là việc làm ăn.” Kiều lão bản thân nhiên nói: “Huống hồ... ta làm cái gì cũng không có quan hệ với ngươi, ngươi tới làm gì?”

Mèo đen lười biếng nói: “Vị đại nhân phụ trách liên hệ với đám chân ma nhân gian chúng ta, gần đây nhận được một tình báo bí ẩn... Tìm được một cách có thể giải phóng Ma Long, vì vậy để ta thống nhất điều phối toàn bộ ngoại ma nhân gian, dù là dị thú hay là chân ma, đều không được vắng mặt, nếu không... Sẽ coi như phản bội ngoại đạo.”

“Giải phóng Ma Long? Mấy trăm năm trước, không phải ngươi từng thử rồi sao?”

Kiều lão bản lạnh lùng nói: “Ngươi còn không từ bỏ hay sao? Phong ấn Vạn Thế Phục Long đại trận kia căn bản không thể phá nổi, ngươi nghĩ hết

cách cũng chỉ có thể xé ra một khe hở như vậy, còn suýt nữa tạo thành họa kiếp ở nhân gian, ngược lại sẽ chỉ chọc giận nàng ta, năm đó người thiếu chút nữa đã bị nàng ta giết, chẳng lẽ... Lần này người còn muốn thử cảm giác Hắc Viêm luyện hồn nữa?”

Sắc mặt mèo đen hơi khó coi, hừ lạnh nói: “Lần này đương nhiên không giống, lần này vị đại nhân thượng giới kia cung cấp phương pháp, hoàn toàn có thể phá vỡ cả trận pháp, sẽ không ảnh hưởng đến phạm nhân... Cứ như vậy, nàng ta sẽ không có lời nào để nói đi?”

“Hoàn toàn phá vỡ trận pháp? Nàng ta đồng ý?” Kiều lão bản nhíu mày hỏi.

“Vị đại nhân thượng giới kia cũng từng tự mình liên lạc với nàng ta, đương nhiên nàng ta sẽ đồng ý.”

Mèo đen liếm láp da lông, lập tức ngẩng đầu nở một nụ cười âm trầm rất tà dị, nói: “Hơn nữa, nàng ta đã tới.”

Chương 175: Tập trung (1)

“Nàng ta đã đến?”

Kiều lão bản im lặng một chút, lập tức quan sát con mèo đen một chút, đùa cợt nói: “Nếu nàng ta đích thân đến, chỉ dựa vào ngươi cũng có tư cách ra lệnh cho nàng ta?”

Trên mặt con mèo đen lập tức hiện ra một sắc mặt giận dữ rất nhân tính hóa, sau đó cười lạnh nói: “Ta nhận mệnh lệnh của vị đại nhân thượng giới kia! Vị đại nhân kia mới thật sự là lãnh tụ thống lĩnh ngoại ma nhân gian! Ngươi nói ta có tư cách hay không?”

Kiều lão bản lại im lặng một chút, nói: “Ta đi vào nhân gian này, khó khăn lắm mới nhận được tự do, không muốn lại tham gia vào sự tranh đấu của các ngươi và tu hành giả.”

“Ngươi muốn kháng lệnh?” Con mèo đen hí nửa đôi mắt lại, trong đôi mắt thẳng đứng màu vàng xanh hiện ra vẻ lạnh lùng.

“Trước kia, sau khi ta dốc sức phục vụ nàng ta, nàng ta đã đồng ý với ta, sau này ta không cần ra tay nữa, xin thứ cho ta không thể đồng ý.”

Kiều lão bản thở nhàn nói: “Huống chi, ta chỉ là một người làm ăn bình thường, ta đang sống bình thường ở nhân gian, vì sao nhất định phải ép ta đối địch với tu hành giả?”

“Nàng ta?” Con mèo đen cười nhạo nói: “Nàng ta đã đồng ý với ngươi thì đã sao? Lần này người ra lệnh chính là vị đại nhân kia của thượng giới, sau lưng vị đại nhân kia, là ngoại đạo bao phủ tam giới! Là chúa tể chí cao vô thượng! Còn nàng ta chỉ đang xưng vương ở chốn nhân gian mà thôi, lần này... Lời nói của nàng ta không được tính!”

“Buồn cười...”

Kiều lão bản lườm con mèo đen một cái, “‘Nó’ là hóa thân của quy tắc cao cao tại thượng, chưa hề ép buộc đám ngoại ma thu hoạch được tự do như chúng ta phải làm bất cứ điều gì! Ta đối địch với tu hành giả, đánh giết tu hành giả, ‘nó’ sẽ ban thưởng cho ta, nhưng ta không đối địch với tu hành giả, thậm chí giúp đỡ tu hành giả, ‘nó’ cũng không trừng phạt ta! Đây là sự tự do ‘nó’ ban cho ta! Ngươi... Dựa vào cái gì giờ cao lá cờ của ‘nó’?”

Con mèo đen cũng không trả lời vấn đề của hắn ta, chỉ dùng đôi mắt thẳng đứng màu vàng xanh quý dị lạnh lùng nhìn hắn ta, chậm rãi đứng thẳng dậy, cứ như đang giương cung vận sức chờ hành động, lớp lông đen trên người cũng dựng đứng lên.

“Nói cách khác, ngươi muốn kháng lệnh, đúng không?” Con mèo đen trầm thấp hỏi.

Kiều lão bản hỏi ngược lại: “Phải thì thế nào?”

“Rất tốt.”

Con mèo đen nhe răng, nở một nụ cười quỷ dị lại dữ tợn nhìn về phía hắn ta.

Sau một khắc, lấy nó làm trung tâm ánh sáng màu đen u ám như là gợn sóng trong nước khuếch tán lan tràn ra ngoài, cứ như một quả bóng màu đen nhạt nhanh chóng khuếch trương ra trong không gian, trong chốc lát đã bao phủ phạm vi trăm mét xung quanh, tất nhiên cũng bao gồm toàn bộ cửa tiệm văn phòng phẩm, cửa hàng mặt tiền xung quanh, cùng với lối đi bộ cách đó không xa.

Tất cả mọi thứ trong phạm vi này đều xảy ra sự thay đổi kỳ diệu, dường như bị rút mất màu sắc phong phú, tất cả mọi thứ trong khu vực này đều lập tức biến thành màu xám trắng tĩnh mịch, ngoại trừ Kiều lão bản và con mèo đen ra, lại không thấy được nửa bóng người nào.

“Ngươi Ma vực này...”

Kiều lão bản cảm nhận được lực lượng vô hình phun trào ra bên trong ngục Ma vực này, ánh mắt lập tức thay đổi, không thể tin nổi nhìn nó: “Ngươi đột phá?”

“Vị đại nhân thượng giới kia rất coi trọng chuyện này, vì vậy không tiếc phải trả giá đắt hạ xuống lực lượng giúp ta đột phá.”

Con mèo đen chậm rãi bước đi, dạo quanh, lộ ra móng vuốt bén nhọn, đôi đồng tử dựng thẳng kia nhìn chăm chăm Kiều lão bản, hiện ra vẻ nguy hiểm, cứ như đang nhìn một người chết, “Trong nhân gian, ngoại trừ nàng ta ra, ta cũng không sợ ai hết, nếu không ngươi cho rằng ta dựa vào cái gì thống lĩnh ngoại ma nhân gian?”

Sắc mặt Kiều lão bản rất xấu.

Trước đây, trong số chân ma ẩn nấp ở nhân gian, ngoại trừ nàng quá vô địch, cũng quá siêu nhiên vượt trội, chính là lấy hắn ta, Dưỡng Miêu Nhân và một vị chân ma khác cầm đầu, còn chân ma khác, cấp bậc mạnh nhất chính là Độc Thư Nhân kia.

Còn bây giờ, Dưỡng Miêu Nhân lại nhận được sự giúp đỡ của vị đại nhân thượng giới kia, cứ đột phá như vậy?

Dù Dưỡng Miêu Nhân vẫn kém nàng, nhưng nàng đã là người mạnh nhất dưới nhân gian!

“Người đã không muốn, vậy thì coi là đã phản bội ngoại đạo... Chịu chết đi!”

Con mèo đen trầm thấp nói, trong đôi mắt đột nhiên hiện ra lệ khí, trên mặt đất đột nhiên nứt toác, cơ thể của nó cũng hóa thành một luồng khói nhẹ tan biến như tàn ảnh, lập tức đi đến trước mặt Kiều lão bản trong chớp mắt, một trào đánh về phía đối phương, tốc độ nhanh đến mức khó mà tin nổi, thậm chí cũng không gây ra sự thay đổi không khí nào, đã im hơi lặng tiếng đến trước mặt đối phương.

Sắc mặt Kiều lão bản nghiêm túc, đã bắt đầu chuẩn bị trước khi con mèo đen xông tới, mười ngón tay khẽ cử động, nở rộ như hoa sen, cả người tỏa ra ánh sáng đen u ám, trong khoảnh khắc đã hội tụ thành một đóa hắc liên tinh mịch, chỉ thấy từng cánh sen khép lại như một, ngăn cản vuốt mèo kia.

Cơ thể con mèo đen nhỏ nhắn như huyền ảnh quý mị, trong chớp mắt đã lướt qua người hắn ta.

“Răng rắc.”

Tiếng vỡ vụn vang lên, hắc liên bên ngoài cơ thể Kiều lão bản nứt toác vỡ vụn thành từng mảnh, không ngừng hóa thành hư vô, trước ngực hắn ta lại xuất hiện một vết thương sâu đến tận xương, từng vệt ánh sáng đen sâu kín bay ra.

Con mèo đen hạ xuống sau lưng Kiều lão bản, quay lại nhìn, nở một nụ cười khinh miệt: “Liên Sinh Diệu Pháp thượng cổ... Cũng chỉ đến thế mà thôi.”

Sắc mặt Kiều lão bản trắng bệch.

Bản thể nguyên thần thứ hai của Dưỡng Miêu Nhân này là một con mèo đen, tu luyện pháp môn luyện thể Nhục Thân Thành Thánh thượng cổ, bản thân am hiểu chém giết cận chiến, lại đột phá đến tầng cao như vậy, chỉ thiếu chút nữa là có thể ngang hàng với hắn ta, lúc trước hắc liên của hắn ta có thể chống đỡ được, nhưng bây giờ lại không có cách nào.

Chỉ là một trào đã tổn thương đến bản nguyên của hắn ta.

Dù chỉ là một chút xiu, nhưng cũng mang ý nghĩa có khả năng giết hắn ta.

“Vì tu hành giả, có đáng giá không?” Con mèo đen liếm máu tươi trên móng vuốt, cười nhạt một tiếng.

“Vì tu hành giả?”

Kiều lão bản hít sâu một hơi, vẻ mặt dần bình tĩnh lại, quay người nhìn con mèo đen, thân nhiên nói: “Điều này không liên quan đến tu hành giả,

đây là... Tự do, ngoại ma chúng ta được sinh ra đã là con rồi, ‘nó’ cho ta ý thức tự chủ, ta cũng cống hiến cho nàg ta ngàn năm, khó khăn lắm mới lấy được tự do, sao có thể nghe lệnh của người?”

Chương 176: Tập trung (2)

Con mèo đen dừng động tác liếm móng vuốt, híp mắt lại nhìn hắn ta: “Mạng và tự do, cái nào quan trọng hơn?”

Kiều lão bản cười nhạt nói: “Nàng ta là người mạnh nhất nhân gian, thượng giới cũng không thể nhúng tay vào chuyện của nàng ta, ta vì tự do và mạng sống, vì vậy cúi đầu trước nàng ta, nhưng ngươi... Có tư cách gì?”

Trong mắt con mèo đen hiện ra vẻ tức giận, lông tóc dựng đứng, nhe răng cười lạnh: “Vậy ngươi đi chết đi, hắc, ta sẽ không chôn vùi nguyên thần của ngươi, ta muốn để ngươi quay về vòng tay của nó một lần nữa, ta cũng muốn xem thử, ngươi còn có thể theo đuổi tự do mà ngươi muốn nữa không!”

Kiều lão bản thay đổi sắc mặt.

Đúng lúc này –

Tám tự thiếp được trải ra trên quây, đột nhiên không gió lại tung bay, thoát nhìn bức tự thiếp bình thường kia không ngừng run rẩy, hàng chữ đen như mực “Nhân sinh bất tương kiến, động như tham dũ thương” ở bên trên run rẩy theo tự thiếp, lại rời rít nhả ra khỏi tờ giấy!

Uy áp khủng bố không thể nào coi nhẹ, cũng lan tràn ra từ trong đó.

Một mèo một người đột nhiên quay lại nhìn.

Chỉ thấy từng chữ mực đầu đuôi nối liền với nhau, như một con rắn uốn lượn bay múa giữa không trung, đồng thời không ngừng vỡ nát hình thành vô số đốm sáng, lăm lăm lơ lửng ở giữa không trung, cứ như tạo thành một “tinh không” cỡ nhỏ ở phía trên.

Chư thiên tinh thần xếp hàng trong đó, ánh sáng nhàn nhạt nương theo uy áp đáng sợ đó, bao phủ con mèo đen kia.

“Tinh không?”

Con mèo đen ngửa đầu, rung động nhìn tình cảnh này.

Sau đó, trong khoảng tinh không cỡ nhỏ này, Tham Tinh và Thương Tinh ở nơi xa xôi hơi chuyển động.

“Rầm!!”

Không gian phía trên con mèo đen đột nhiên vỡ ra thành một khoảng trống đen kịt tĩnh mịch, rìa khoảng trống này không ngừng xoay tròn như một vòng xoáy, xuyên thấu qua khoảng trống kia, có thể thấy được phía đối diện là một vũ trụ mênh mông vô biên lại hư ảo, từng ngôi sao trời có một quỹ tích vận hành cố định mà huyền diệu dọc theo tinh không, cứ như đang

hội tụ thành một sức mạnh to lớn vô hình lại hùng vĩ, hoàn toàn ngăn cách tất cả.

Sau đó, một sức hút kinh khủng vô hình sinh ra, giống như vòng xoáy biển sâu.

Sức hút vô hình kia hoàn toàn hội tụ trên người con mèo đen nhỏ kia, hoàn toàn không ảnh hưởng đến xung quanh, chỉ có tác dụng trên người con mèo đen, muốn lôi kéo nó vào trong lỗ hổng tinh không!

“Không!”

Con mèo đen hoảng sợ gào thét một tiếng, cả người bộc phát ra ánh sáng màu đen u ám, bốn chân cũng bám chặt xuống mặt đất, ánh sáng màu đen u ám lan tràn từ bốn chân của nó đến đại địa, cứ như dính liền với đại địa vậy.

Nó liều chết chống cự lại sức hút tỏa ra từ trong lỗ hổng, lớp lông đen và cơ bắp cả người đều không ngừng chập chờn như làn sóng, còn bốn chân của nó lại bám chặt vào mặt đất, dựa vào lực lượng đại địa chống cự lại sức hút này, lại miễn cưỡng duy trì cân bằng.

“Điều này...”

Kiều lão bản vô cùng giật mình nhìn cảnh này.

Thoạt nhìn Lâm lão bản chỉ là một phạm nhân, bức tự thiếp tặng cho hắn ta, lại có đại thần thông không thể tưởng tượng nổi như thế!

Đột nhiên xé mở ra một khoảng trống, nối liền với tinh không xa xôi vô tận?

Mặc dù hắn ta có thể cảm nhận được pháp lực ẩn chứa trong đó cũng không mạnh, chỉ có cấp độ bán tiên, nhưng cảnh giới được thể hiện trong đại thần thông này, lại đã cao đến mức vượt quá sức tưởng tượng của hắn ta!

Nếu không phải pháp lực chịu sự hạn chế của nhân gian, chỉ sợ trong chớp mắt có thể trục xuất con mèo đen kia vào trong tinh không xa xôi vô tận!

Lâm lão bản kia lại không phải phạm nhân?

Thế nhưng, dưới tình trạng cảnh giới của đối phương lại cao đến mức không thể tưởng tượng nổi như thế, hắn ta không nhận ra cũng rất bình thường.

Nhưng bây giờ không phải lúc suy nghĩ những điều này, bởi vì khoảng trống kia đã bắt đầu chậm rãi thu nhỏ, hiển nhiên uy năng sắp tiêu hao hết sạch.

Kiều lão bản hít sâu một hơi, nhẹ nhàng giậm chân một cái, chỉ thấy từng đóa hắc liên nở rộ dưới chân, trong tâm sen đột nhiên bắn ra từng vệt ánh sáng tối tăm, uốn lượn bay về phía con mèo đen đang đau khổ chống cự giữa giữa, trong chớp mắt chui vào cơ thể của nó.

“Người... Đứng!”

Trên mặt con mèo đen không khỏi hiện ra vẻ sợ hãi.

Nếu là bình thường, chút công kích đó không hề đáng kể với nó.

Thế nhưng, bây giờ toàn bộ lực lượng của nó đều dùng để đối đầu với sức hút truyền đến từ khoảng trống này, mới miễn cưỡng chống cự được, không bị hút vào.

Cổ hết sức mới giữ được sự thăng bằng yếu ớt, chợt có thêm một lực lượng ngoại lai, khiến nó không thể phát huy toàn lực, vậy... Có thể nghĩ được kết cục của nó!

“Muốn chết! Người muốn chết!!”

Trong tiếng kêu thê lương thảm thiết lại tức giận, con mèo đen cũng không còn cách nào chống cự sức hút kinh khủng kia, trực tiếp bị hút vào trong lỗ hổng tinh không có vẻ vô biên kia, chỉ còn lại một tiếng rống tuyệt vọng cuối cùng vang lên trong khoảng trống.

“Ta sẽ khiến ngươi hối hận!”

Ngay lập tức, khoảng trống bắt đầu chậm rãi lấp đầy.

Ở phía đối diện của khoảng không, tinh không mênh mông vô biên còn hơi hư ảo kia, sau khi con mèo đen tiến vào bên trong, lại như một viên đá dấy lên ngàn cơn sóng, những ngôi sao gần đó trông cực kỳ mơ hồ và trừu tượng, dường như cảm ứng được điều gì đó, đột nhiên trở nên sáng rõ, ánh sáng ngôi sao ẩn chứa uy năng khủng bố, trong chớp mắt đã nhấn chìm con mèo đen thoát nhìn rất đáng thương kia.

Cùng lúc đó, khoảng trống hoàn toàn được lấp đầy, biến mất không còn tăm tích.

Theo tiếng sụp đổ hư ảo vang lên, ngục Ma vực nhỏ này cũng đồng thời sụp đổ tiêu tán, tất cả đều khôi phục sự bình tĩnh, cứ như chưa xảy ra điều gì.

Kiều lão bản ngẩn ngơ.

Ngục Ma vực cũng trực tiếp sụp đổ, nói rõ sự liên hệ tinh thần với Dưỡng Miêu Nhân đã hoàn toàn cắt đứt, tất nhiên nguyên thần của đối phương đã bị diệt.

“Đại thần thông này trực xuất nguyên thân thứ hai của Dưỡng Miêu Nhân ra tinh không... Lại chết ngay tại chỗ hả?”

Kiều lão bản lẩm bẩm một tiếng, mơ hồ cảm thấy hình như mình đã tiếp xúc với bí mật lớn nào đó không thể tưởng tượng nổi, nhưng lại không thể nào hiểu được.

Hắn ta đã từng thử đột phá sức hút trái đất, tiến vào tầng khí quyển bên ngoài vũ trụ, thậm chí còn từng đi dạo một vòng trên mặt trăng giống như Thái m Tinh trong truyền thuyết thượng cổ, nhưng cũng không có bất kì phát hiện nào.

Chương 177: Tập trung (3)

Ở trong vũ trụ, địa cầu chỉ như một hạt bụi nhỏ bé.

Tuy nhiên, trái đất được gọi là nhân gian, lại được gọi là tam giới cùng với thiên giới mệnh mông và khu vực luân hồi trong truyền thuyết, thoát nhìn điều này rất không hợp lý.

Hắn ta đã từng suy nghĩ đến vấn đề này rất lâu, nhưng vẫn không có đáp án, còn nghi ngờ có lẽ trong vũ trụ còn có một tinh cầu nhân loại khác giống với địa cầu, có lẽ cũng là một phần của nhân gian.

Nhưng từ tin tức có liên quan đến thiên giới mà hắn ta sưu tầm được, hình như nhân gian cũng chỉ có một địa cầu mà thôi.

Ở thời kỳ thượng cổ, tam giới thiên địa nhân lại cân bằng, nhân giới cũng vô cùng to lớn, mệnh mông vô biên, trong thời kỳ thượng cổ đã xảy ra chuyện gì, mới biến thành như bây giờ chứ?

Kiều lão bản khẽ lắc đầu, thu lại những suy nghĩ này, chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này –

Không gian xung quanh đột nhiên tối sầm lại, ánh sáng màu đen u ám lan tràn như gợn sóng, lại lần nữa bao phủ tất cả, tất cả sắc thái trong phạm vi này đều bị rút đi, khu vực này lại biến thành màu xám trắng tĩnh mịch.

“Đáng chết, hại ta mất đi nguyên thần thứ hai...” Một giọng nói già nua ẩn chứa sự tức giận vô tận quanh quẩn ở trong Ma vực.

Kiều lão bản thay đổi sắc mặt.

Dưỡng Miêu Nhân này đến nhanh như vậy, chẳng lẽ bản tôn ở ngay gần đây?

Chỉ thấy một lão giả mái tóc hoa râm dáng vẻ gầy còm thấp bé đi về phía này, trong đôi mắt già nua hơi có vẻ vẫn đục ẩn chứa sát khí lạnh băng, sát ý bùng bùng nhìn hắn ta chằm chằm, đi tới từng bước một.

“Hóa ra bản tôn của ngươi cũng có đột phá?” Kiều lão bản không thể tin nổi nhìn lão giả kia.

Bản tôn và nguyên thần thứ hai của Dưỡng Miêu Nhân tu luyện hai loại Luyện Khí Sĩ bí pháp khác biệt, dù nguyên thần thứ hai đột phá, cũng không thể giúp đỡ bản tôn đột phá, trừ khi là vị đại nhân thượng giới kia không tiếc phải trả giá đắt, hạ xuống lực lượng giúp đỡ đột phá.

Không ngờ... Thượng giới lại coi trọng chuyện này như thế, liên tục giúp đỡ bản tôn và nguyên thần thứ hai phân thân của Dưỡng Miêu Nhân đột phá?

“Chịu chết đi.”

Lão giả gầy còm thấp bé đứng ở trên vỉa hè đối diện, nhìn Kiều lão bản từ xa, trong ánh mắt là sát khí lạnh lẽo và hận ý thấu xương.

Đột nhiên –

Một ngọn lửa cao khoảng một người đột nhiên bốc cháy rùng rục, màu sắc từ đỏ đến xanh lam, từ xanh lam lại chớp mắt chuyển hóa thành ngọn lửa đen nhánh đậm đặc u ám, lẳng lẳng lơ lơ ở khoảng không trung giữa hai người.

Hai người nhìn thấy đạo Hắc Viêm này, lập tức thay đổi sắc mặt.

“Đủ rồi.”

Một giọng nữ tử êm tai sâu kín vang lên trong Hắc Viêm.

“Đại nhân, xin đừng ngăn cản ta, hấn hại nguyên thần thứ hai của ta chết đi, ta phải báo mối thù này.” Lão giả gầy còm thấp bé sắc mặt u ám nói.

Giọng nữ sâu kín ở trong Hắc Viêm thản nhiên nói: “Dừng tay đi.”

“Đại nhân, hiển nhiên bức tự thiếp kia là bảo vật đại thần thông do thần tiên đại năng ban thưởng, chỉ sợ người này đã phản bội chúng ta, biết đâu còn bắt tay với tu hành giả, đối địch với chúng ta.”

Ánh mắt hận thù của lão giả gầy còm thấp bé nhìn chằm chằm Kiều lão bản, nói từng chữ: “Cứ để ta đến diệt trừ người này đi!”

Lúc đang nói chuyện, lão giơ bàn tay lên, muốn ra tay.

Nhưng mà –

“Người muốn chết?”

Giọng nữ tử vang lên trong Hắc Viêm kia, nhiều hơn vẻ lạnh như băng.

Lão giả gầy còm thấp bé lại như rơi vào hầm băng, trong chớp mắt đã nhớ lại sự sợ hãi bị nàng điều khiển trong quá khứ, không nhịn được run rẩy thả tay xuống, lùi lại một bước, vội vàng cúi đầu xuống, hơi sợ hãi nói: “Không, đại nhân.”

Giọng nữ sâu kín ở trong Hắc Viêm lại nói: “Lúc trước ngươi cũng đứng nói chuyện với ta như vậy sao?”

Lão giả gầy còm hơi cong đầu gối một chút, nhưng vẫn hơi không cam lòng khuất phục, không nhịn được nói: “Đại nhân, vị đại nhân ở thượng giới kia sai khiến ta...”

Lão còn chưa nói hết câu, giọng nữ trong Hắc Viêm đã cười khẽ một tiếng, nói: “Xem ra thực lực của ngươi không trở nên mạnh mẽ hơn là bao, lòng tin lại bành trướng rất nhiều.”

“Không...”

Lão giả gầy còm nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi lớn, bịch một tiếng quỳ xuống mặt đất, run giọng nói: “Đại nhân, ta tuyệt đối không coi thường ý của ngài.”

“Vị kia của thượng giới sai khiến ngươi thế nào, ta không xen vào.” Giọng nữ trong Hắc Viêm bình thản nói: “Nhưng ngươi đã ở nhân gian, hoặc là nghe lời ta, hoặc là vĩnh viễn quay về với hư không, nghe rõ chưa?”

Lão giả gầy còm run giọng nói: “Vâng.”

Lão biết, ở trên thượng giới những ngoại ma mạnh mẽ hơn nàng thật sự nhiều không đếm hết, nhưng thiên nhân cách biệt, nhân gian gần như không thể xuất hiện sự tồn tại nào vượt qua cấp độ chân ma.

Nàng lại là sự tồn tại mạnh nhất trong chân ma, đó là bá chủ thật sự ở nhân gian, ngoại ma thượng giới có mạnh đến đâu, đối với nàng cũng là núi cao hoàng đế xa, căn bản không uy hiếp được nàng, cũng không quản lý được nàng.

Nếu không phải nàng còn cân nhắc tương lai có khả năng sẽ quay về thượng giới, e rằng cũng không nể mặt những nhân vật lớn ở thượng giới.

“Đúng lúc ngươi cũng mở ngục Ma vực...”

Giọng nữ trong Hắc Viêm phân phó: “Toàn bộ nhân gian, ngoại trừ những người được ta cho phép, lúc này những người khác đều đã đến, để bọn họ vào đi.”

“Vâng.” Lão giả gầy còm cung kính đáp lại.

Sau một khắc, chỉ thấy từng bóng dáng tản ra ánh sáng màu đen sâu kín hiện ra từ trong hư không, từ bên ngoài tiến vào trong ngục Ma vực này.

Ngay lập tức, ánh sáng màu đen sâu kín thu lại biến mất, hiện ra từng khuôn mặt.

Có “Giảng Kinh Nhân” trọc đầu trong tay cầm quyền kinh như một vị hòa thượng, có “Bãi Độ Nhân” khiêng mái chèo như một nhà dò cổ đại, có “Du Lịch Nhân” phong trần mệt mỏi cứ như một vị lữ khách...

Thậm chí... Trong đó rõ ràng có một “Độc Thư Nhân” thoạt nhìn như học sinh trẻ tuổi, khí chất thư sinh cực kỳ đậm đặc!

Sau khi mọi người đều đến đông đủ, Hắc Viêm đột nhiên hơi chuyển sang Kiều lão bản, giọng nữ kia cũng vang lên theo: “Sinh Ý Nhân, ta hứa hẹn cho ngươi sự tự do, ngươi không cần phải cống hiến sức lực cho ta nữa, nếu ai không phục cứ để hấn đến tìm ta, nhưng chờ chút nữa ta có một vài vấn đề muốn hỏi ngươi một chút, sau khi ngươi trả lời xong hãy rời đi.”

“Đa tạ đại nhân.” Kiều lão bản hơi khom lưng.

“Như vậy...”

Hắc Viêm chậm rãi thiêu đốt, giọng nữ sâu kín này cứ như quân vương
điện thượng, vang vọng ở bên trong Ma vực này.

“Chư vị, lần này để hai mươi tám người các ngươi tập trung ở đây, là có
một việc quan trọng...”

Chương 178: Hấn tới tìm ta! (1)

“Một phương ngoại đạo thượng giới của ta, cùng với thiên giới sắp nghênh đón một trận đại chiến mới, cần gấp chiến lực mới, ví dụ như... Những ngoại ma thượng cổ bị phong ấn ở nhân gian.”

Hắc Viêm lẳng lặng thiêu đốt lên, giọng nữ sâu kín kia lại nói: “Vì vậy, vị đại nhân thượng giới kia phụ trách liên hệ với chân ma nhân gian chúng ta, quyết định thử lại Vạn Thế Phục Long đại trận ở Thanh Thành một lần nữa, nếu có thể thả ra Ma Long kia, ngoại ma cổ xưa bị phong ấn trong đại trận cũng có cơ hội lại nhìn thấy ánh mặt trời.”

Trong đó “Giảng Kinh Nhân” cầm quyển kinh ở trong tay, vẻ mặt hiền lành như một vị hòa thượng hỏi: “Đại nhân nói là... Hoàn toàn phá hủy đại trận, thả Ma Long kia ra?”

Các chân ma khác không dám lên tiếng, lúc trước hấn ta, Dưỡng Miêu Nhân và Sinh Ý Nhân là tam đại chân ma đứng ngang hàng, lại quen biết với nàng nhiều năm, quan niệm giống nhau, cũng được coi là bạn bè, vì vậy vẫn dám nói xen vào.

“Đúng là như thế.”

Giọng nữ sâu kín ở trong Hắc Viêm nói: “Trong số các người có lẽ một vài người cũng biết, mấy trăm năm trước Dưỡng Miêu Nhân đã từng thử một lần, nhưng hấn nghĩ hết cách, cũng chỉ xé mở đại trận kia ra một khe hở mà thôi, chỉ thả ra lệ khí Ma Long tạo thành hóa thân, ha... Lệ khí hóa thân kia lại chỉ muốn tùy ý tàn sát phàm nhân.”

Nói đến đây, nàng không nhìn được phát ra một tiếng cười lạnh đù đù.

Lão già gầy còm thấp bé “Dưỡng Miêu Nhân” kia lập tức run lẩy bẩy cúi đầu, đàng hoàng quỳ sát đất, không dám nói câu nào.

“Phân thân lệ khí? Tàn sát phàm nhân?”

Giảng Kinh Nhân kia tỏ vẻ nghi ngờ, “Vậy hành động lần này có ý nghĩa gì? Sao phàm nhân lại nhìn thấy lệ khí hư vô mờ mịt chứ?”

“Phàm nhân không nhìn thấy lệ khí hóa thân của Ma Long, nhưng...”

Giọng nữ trong Hắc Viêm thần nhiên nói: “Ma Long kia dùng cách này, là dự định để lệ khí hóa thân tàn sát đủ nhiều phàm nhân, hấp thụ oán khí ngập trời, cho đến khi hội tụ thành một Huyết Sát có thực chất, phàm nhân có thể phát hiện được sự tồn tại của lệ khí hóa thân, để cho bản thể Ma Long bị nhốt ở trong đại trận, quay về vòng tay của ‘nó’.”

“Thì ra là thế.” Giảng Kinh Nhân giật mình hiểu rõ.

Giọng nữ trong Hắc Viêm cười nhạo nói: “Nhưng không biết hành động lần đó đã phải hi sinh bao nhiêu phạm nhân, cũng chỉ có thể khiến Ma Long này quay về vòng tay của ‘nó’, không cách nào dừng lại ở nhân gian, cũng không hề có sự giúp đỡ gì với kế hoạch sau này, vì vậy ngay lúc đó ta đã ngăn cản Dưỡng Miêu Nhân, mặc cho tu hành giả tu sửa đại trận kia.”

Lão giả gầy còm “Dưỡng Miêu Nhân” kia lập tức sợ hãi nói: “Là thuộc hạ ngu muội, đa tạ đại nhân đã chỉ điểm.”

Lão biết, vị bá chủ cường đại nhất nhân gian này, cũng không thèm quan tâm tu hành giả chết bao nhiêu, nhưng quan tâm nhất chính là rất nhiều phạm nhân, để ý muôn dân trong thiên hạ.

Hành động năm đó của lão, suýt nữa ử thành họa kiếp nhân gian, tất nhiên cũng chọc giận nàng, dưới cơn tức giận của nàng, suýt nữa đã giết chết lão.

Giọng nữ ở trong Hắc Viêm cũng không quan tâm đến Dưỡng Miêu Nhân, chỉ nói: “Còn lần này, thượng giới cung cấp một cách, nếu kế hoạch có thể hoàn thành, đã chắc chắn chín mươi phần trăm, phá giải toàn bộ Vạn Thế Phục Long đại trận.”

“Chín phần?”

Rất nhiều chân ma mặc dù không dám tùy ý xen vào bàn tán, nhưng vẫn khiếp sợ nhìn sang đạo Hắc Viêm đang lẳng lặng thiêu đốt kia.

Vạn Thế Phục Long đại trận của Thanh Thành, cái này được xây dựng vào thời kì cuối của đại kiếp thượng cổ, lúc đó nhân giới và thiên giới còn chưa hình thành sự ngăn cách vĩnh viễn, chỉ là thông đạo thượng giới và hạ giới trở nên càng yếu ớt hơn, đến mức thần tiên cường đại không có cách nào hạ phạm mà thôi.

Nhưng vẫn có từng đại la kim tiên chân chính hạ phạm, pháp lực cũng là cấp độ đại la kim tiên, tốn rất nhiều tâm huyết mới xây dựng được đại trận này.

Đại trận tuyệt thế như thế, cho dù là chân tiên có thực lực vượt xa chân ma đệ nhất đẳng đỉnh phong, cũng hoàn toàn không thể rung chuyển chút mây may nào.

Ma Long vị bây ở trong đại trận, còn cường đại hơn cả đại la kim tiên rất nhiều, cũng bị giam giữ nhiều năm như vậy, căn bản không có chút hy vọng phá trận thoát ra.

Cách do thượng giới cung cấp, lại có thể hoàn toàn phá giải đại trận này?

“Mấu chốt phá trận nằm ở ba điểm.”

Giọng nữ trong Hắc Viêm kia nói: “Vạn Thế Phục Long đại trận kia, ngoại trừ dựa vào lực lượng do đại la kim tiên lưu lại vào năm đó bố trí trận pháp, còn dựa vào mấy trăm vạn bách tính phạm nhân ở Thanh Thành, lấy trăm vạn sinh nhân chi khí ổn định trận pháp.”

Nàng hơi dừng lại, nói: “Vì vậy điểm thứ nhất, chính là phải để mấy trăm vạn bách tính phạm nhân ở Thanh Thành rời đi, điểm này là đơn giản nhất.”

Tu hành giả và ngoại ma cũng không thể bị phạm nhân phát hiện ra sự khác lạ vượt xa nhận thức, nếu không sẽ dẫn ý chí của nó đến điều tra, vì vậy không có cách nào tùy ý hiển linh như thời kỳ thượng cổ.

Tuy nhiên, cũng có rất nhiều cách khác để không bị phạm nhân phát hiện, cho dù chỉ là dùng thế lực phạm nhân đến giải quyết cũng không phải việc khó.

“Điểm thứ hai, đó là ‘Ẩn Long Huyền Thế Trận’.”

Giọng nữ sâu kín ở trong Hắc Viêm nói: “Ở thời kỳ thượng cổ, có một đại la kim tiên am hiểu trận pháp, đã từng nghiên cứu Vạn Thế Phục Long đại trận, đồng thời sáng tạo ra một loại trận pháp kỳ lạ, có thể lấy trận pháp trận, đặc biệt dùng để phá giải Vạn Thế Phục Long đại trận, đó chính là ‘Ẩn Long Huyền Thế Trận’ kia.”

“Chỉ là, trận pháp này thuộc về bí mật bất truyền của vị đại la kim tiên kia, thượng giới cũng không thể tìm ra cách hoàn chỉnh để bày trận.”

“May mắn ở nhân gian đã từng có một Ẩn Long Huyền Thế Trận, dù trận pháp bị vỡ vụn, bộ phận trận pháp rải rác cả thiên hạ, nhưng mấy trăm năm trước thượng giới đã để ta bắt đầu bí mật tìm kiếm, bây giờ chỉ thiếu một cái là đầy đủ hết.”

Hắc Viêm hơi dừng lại, còn nói thêm: “Độc Thư Nhân, mấy ngày trước ngươi có nói, còn thiếu một chút xíu nữa đúng không?”

Người trẻ tuổi có khí chất thư sinh dày đặc kia nghe vậy, hơi sợ hãi nói: “Thuộc hạ vô dụng, vốn chỉ thiếu một chút nữa, nhưng bây giờ còn thiếu ba miếng long lân cùng với một viên Ẩn Long Châu quan trọng nhất.”

Hắn ta để Thiên Cầu đi tìm kiếm, tất nhiên bên Thiên Cầu cũng mang theo một mảnh Ẩn Long lân phiến, mấy ngày trước đó, thuộc hạ Thao Thiết của hắn ta đi tìm Thiên Cầu, cũng mang theo một miếng Ẩn Long lân phiến, lúc bản tôn của hắn ta đến cửa tiệm tranh chữ, cũng mang theo một miếng Ẩn Long lân phiến.

Tính ra, đúng lúc thiếu ba miếng Ẩn Long lân phiến và một viên Ẩn Long Châu cực kỳ quan trọng.

“Chỉ thiếu Ân Long Châu cùng ba miếng long lân sao?”

Chương 179: Hắc tới tìm ta! (2)

Giọng nữ sâu kín ở trong Hắc Viêm ừ một tiếng, nói: “Vây thì được, dù sao thiên giới vẫn còn Ân Long chân chính đang sống sót, đợi ta bẩm báo cho thượng giới, tất nhiên sẽ nghĩ cách đồ long lấy được long châu và lân phiến, đưa đến cho chúng ta, điều này cũng không phải vấn đề.”

“Đại nhân...” Người trẻ tuổi khí chất thư sinh dày đặc kia hơi do dự, hỏi: “Cửa tiệm tranh chữ kia?”

“Điều này để sau lại nói.”

Giọng nữ sâu kín ở trong Hắc Viêm tiếp tục nói: “Về phần điểm máu chốt thứ ba này, đó chính là... Ta.”

Đông đảo chân ma lẳng lẳng nhìn Hắc Viêm, cũng không hề ngạc nhiên chút nào.

Loại đại trận tuyệt thế kia, cho dù cách làm khéo léo, cũng phải cần một người phá trận đủ cường đại, lúc này người được chọn tốt nhất thích hợp nhất để gánh vác, tất nhiên là nàng một vị cường giả ở nhân gian.

“Vạn Thế Phục Long đại trận này có uy năng cực mạnh, do rất nhiều vị đại la kim tiên bắt tay bố trí, dù tiến thêm một bước, đại la kim tiên đạt được ‘Hỗn Nguyên’ cũng đừng hòng phá vỡ.”

Giọng nữ trong Hắc Viêm lạnh nhạt nói: “Mặc dù có ‘Ân Long Huyền Thế Trận’ để phá trận, cũng cần tu vi đại la kim tiên chủ trì Ân Long Huyền Thế Trận, mới có thể phá trận, với tu vi hiện tại của ta... Còn kém hơn đại la kim tiên rất nhiều, e rằng cũng chỉ có ba phần nắm chắc.”

“Ba phần?”

Một đám chân ma ngạc nhiên.

Chân ma đệ nhất đẳng rất lợi hại, còn mạnh hơn chân tiên đỉnh phong thiên giới rất nhiều, danh xưng gần với thiên tiên, chỉ dưới đại la kim tiên, nhưng trên thực tế đại la kim tiên cảnh giới viên mãn, thật sự mạnh hơn tiên đỉnh phong quá nhiều, vẫn phải kém hơn chân ma đệ nhất đẳng rất nhiều.

Vốn chủ trận cần đại la kim tiên, bây giờ đổi thành chân ma đệ nhất đẳng, có thể nắm chắc ba phần đã được tính là rất cao.

“Tu vi hiện tại...” Giảng Kinh Nhân lại nghe ra được ý tại ngôn ngoại, không nhịn được hỏi: “Ý của đại nhân là... Chẳng lẽ ngài còn có hy vọng đột phá?”

“Sáu ngàn năm trước, lúc ta giảng lâm xuống nhân gian, đã là chân ma đệ nhất đẳng.”

Giọng nữ ở trong Hắc Viêm nói: “Bây giờ sáu ngàn năm trôi qua, ta tu tập rất nhiều Luyện Khí Sĩ bí truyền thượng cổ, cũng có tinh tiến cực lớn, dù còn cách một đoạn nữa mới đến giới hạn cao nhất, nhưng nếu có thể lập được công lớn, phần khen thưởng mà ‘nó’ ban cho ta, có lẽ ta sẽ có cơ hội đột phá hạn chế chân ma.”

“Công lớn?”

Giảng Kinh Nhân tỏ vẻ nghi ngờ, “Đại nhân chỉ đánh giết tu hành giả? Tu hành giả nhân gian mạnh nhất chính là thần tiên chuyển thế Tiêu Tuệ kia? Nguyên thân thứ hai của nàng ta thật sự rất mạnh, nghe nói có cảnh giới đại la kim tiên, nhưng dù sao cũng không phải là đại la kim tiên chân chính, dù có giết nàng ta, phần khen thưởng mà ‘nó’ ban cho ngài, cũng thiếu rất nhiều mới đột phá được giới hạn chân ma?”

Một khi ngoại ma tự do đánh giết tu hành giả, thì có thể đạt được sự khen thưởng của ‘nó’.

Phần thưởng này, phần lớn là ban cho một chút ngoại đạo chi lực, để “bản nguyên” của ngoại ma thu hoạch được sự đề bạt nhất định.

Nhưng đánh giết tu hành giả cấp bậc thấp, chút khen thưởng đó căn bản cũng không tăng lên, đánh giết cùng cấp độ mới có được một chút không có ý nghĩa tăng lên, ví dụ như chân ma đệ ngũ đẳng đánh giết thần tiên lục địa, chỉ có thể đề bạt một chút mà thôi.

Về phần chân ma đệ nhất đẳng như nàng, lại ẩn nấp tu luyện nhiều năm dù có giết chân tiên đệ nhất đẳng cũng không có tác dụng gì!

Về phần Tiêu Tuệ, ở trên cảnh giới là cấp độ đại la kim tiên, nhưng dù sao cũng ở nhân gian, tu vi pháp lực chỉ là bán tiên, cũng không phải đại la kim tiên chân chính, vì vậy dù có giết Tiêu Tuệ, ban thưởng cũng kém xa sự khuếch đại đánh giết đại la kim tiên.

Độ khó đột phá hạn chế chân ma... Là cao đến mức nào?

Dù giết một vị đại la kim tiên chân chính, cũng chưa chắc có thể đột phá giới hạn này, chứ đừng nói tới chỉ là tiên nhân gian cảnh giới đại la.

“Cho dù giết Tiêu Tuệ kia, nhiều nhất cũng chỉ khiến tu vi của ta hơi tiến một bước, tiếp cận giới hạn cao nhất mà thôi.”

Giọng nữ trong Hắc Viêm bình tĩnh nói: “Ta nói tới ‘công lớn’, là chỉ một vị ngoại ma nhân gian chuyển thế đến.”

Giảng Kinh Nhân nghi ngờ nói: “Ngoại ma chuyển thế?”

“Độc Thư Nhân, ngươi đến nói đi.” Giọng nữ ở trong Hắc Viêm nói.

“Vâng.”

Người trẻ tuổi có khí chất thư sinh dày đặc lên tiếng, lập tức nói: “Mấy trăm năm qua, ta vẫn luôn thu thập bộ phận Ân Long Huyền Thế Trận vì đại nhân, vài ngày trước đó, cuối cùng đã sưu tầm gần đủ, chỉ thiếu một viên Ân Long Châu.”

“Đồng thời ta cũng phát hiện, hai thuộc hạ ‘Thiên Cầu’ và ‘Tất Phương Điều’ do ta phái đến Tô Thành sưu tầm Ân Long Châu, tất cả đều phản bội ta, vì vậy lúc ấy ta đã nghi ngờ, có lẽ nhân gian có ngoại ma chuyển thế, mới có thể khiến bọn chúng phản bội ta.”

“Vì vậy, ta liền phái toàn bộ thế lực ‘Thư Các’ của ta tiến về Tô Thành, mời được Toán Mệnh Nhân mai phục trong bóng tối, cho dù rất nhiều thần tiên lục địa hợp lại cũng có thể đối phó.”

“Lúc ấy ta suy đoán Ân Long Châu ở bên của Thiên Cầu, hoặc là ở bên Tất Phương Điều, vì vậy nguyên thân thứ hai và thuộc hạ của ta, liền phân chia hai đường, thuộc hạ của ta và Toán Mệnh Nhân kia đi một đường tìm Thiên Cầu, còn ta đi tìm Tất Phương Điều.”

“Nhưng không ngờ, nguyên thân thứ hai của ta đã phải tám ván sắt, nguyên thân bị diệt ngay tại chỗ, bên Toán Mệnh Nhân cũng bị diệt toàn bộ!”

Nói đến đây, sắc mặt của hắn ta trở nên tối tăm, “Tuy ta không rõ bên Toán Mệnh Nhân kia bị diệt như thế nào, nhưng lúc ấy Toán Mệnh Nhân còn truyền âm cho ta, nói hắn phát hiện ngoại ma chuyển thế kia, mới chỉ là tu vi thiên quan thứ nhất, nhưng chỉ dựa vào uy áp do ma thức tỏa ra lại có thể chấn nhiếp được dị thú đệ nhất đẳng, ở kiếp trước chắc chắn là sự tồn tại vượt qua cấp bậc chân ma!”

Hắn ta vừa nói điều này, đông đảo chân ma không nhin được càng thêm hoảng sợ.

Sự tồn tại vượt qua cấp bậc chân ma?

Vị đại nhân này là bá chủ nhân gian, cũng chỉ là chân ma đệ nhất đẳng.

Bọn họ cực khổ mưu tính mấy ngàn năm, ý đồ thả ra Ma Long ở trong Vạn Thế Phục Long đại trận kia, chính là sự tồn tại đáng sợ vượt xa cấp bậc chân ma!

Chưa nói tới tu hành giả căn bản không muốn giết đi ngoại ma đáng sợ như thế, bởi vì một ngoại ma đáng sợ như thế trong truyền thuyết, dù bị thần tiên đại năng thượng giới diệt sát, cũng chỉ quay về vòng tay của “nó”, sẽ không mất đi ý thức bản thân, chỉ cần đủ thời gian là có thể khôi phục như lúc ban đầu, vì vậy bình thường đều bị phong ấn trấn áp.

Chân ma tu thành nguyên thần, hoặc là sự tồn tại vượt qua cấp bậc chân ma muốn vào luân hồi, chỉ có thể là bản nguyên bị diệt, nguyên thần lại trốn được một kiếp, mới có thể tiến vào luân hồi chuyển thế.

Đây vốn chính là trường hợp đặc biệt.

Cho dù là luân hồi chuyển thế, bình thường cũng đều luân hồi chuyển thế ở thiên giới, sao lại chủ động chuyển thế đến nhân gian chứ?

Một trường hợp đặc biệt trong số trường hợp đặc biệt thế này, lại là sự tồn tại vượt qua cấp bậc chân ma, tất nhiên vô cùng ít ỏi, hoặc là nói chưa từng nghe thấy.

“Cũng như Độc Thư Nhân từng nói...”

Chương 180: Hắc tới tìm ta! (3)

Giọng nữ trong Hắc Viêm kia nói: “Bây giờ nhân gian có một vị ngoại ma chuyên thể vượt qua cấp bậc chân ma, đối với ‘nó’ mà nói, hoặc là đánh giết tu hành giả, hoặc là đánh giết ngoại ma chuyên thể, để ngoại ma chuyên thể quay về vòng tay của ‘nó’, cái sau lại là sự ban thưởng càng cao hơn một bậc.”

Một sự tồn tại vượt qua cấp bậc chân ma, nếu có thể trở về ngoại đạo, vậy so sánh với công lao giết một vị đại la kim tiên còn lớn hơn rất nhiều, dù sao một sự tồn tại đáng sợ như vậy, thực lực cũng sắp tiếp cận với những đại la kim tiên đạt được “hỗn nguyên”.

“Nếu ta có thể khiến ngoại ma chuyên thể này quay về vòng tay của ‘nó’, vậy phần thưởng ‘nó’ ban cho ta, hoàn toàn có thể khiến ta đột phá giới hạn chân ma.”

Giọng nữ sâu kín ở trong Hắc Viêm nói: “Sau đó, ta lại chủ trì Ân Long Huyền Thế Trận kia, sẽ có thể tùy tiện nổi dậy phá giải ‘Vạn Thế Phục Long đại trận’ Thanh Thành, thậm chí tương lai còn giải phóng ngoại ma cổ xưa khác, cũng không thành vấn đề.”

Đông đảo chân ma nghe vậy, lúc này mới chợt hiểu rõ kế hoạch của bên trên.

Thật ra chính là loại bỏ bách tính phạm nhân của Thanh Thành, để người mạnh nhất nhân gian là nàng đến chủ trì Ân Long Huyền Thế Trận, phá giải Vạn Thế Phục Long đại trận.

Đương nhiên, chỉ với tu vi hiện tại của nàng, nhiều lắm chỉ nắm chắc ba phần mà thôi, nếu nàng có thể đột phá được giới hạn chân ma, vậy thì có một trăm phần trăm tự tin.

“Với thực lực của đại nhân, phải là vô địch ở nhân gian mới đúng, ngài triệu tập chúng ta, không phải để chúng ta sớm chuẩn bị Ân Long Huyền Thế Trận sao?” Giảng Kinh Nhân dò hỏi.

“Cũng không phải thế.”

Giọng nữ yếu ớt trong Hắc Viêm nói: “Ta triệu tập các ngươi, là vì... Ta cũng không nắm chắc có thể giết chết ngoại ma chuyên thể kia.”

“Không phải nói, ngoại ma chuyên thể này chỉ mới có tu vi thiên quan thứ nhất thôi sao?” Giảng Kinh Nhân ngạc nhiên nói.

“Nhưng có một vị tiên nhân gian lai lịch bí ẩn bảo vệ nàng ta.” Giọng nữ bên trong Hắc Viêm nghiêm nghị nói: “Người kia... Ta cũng không nắm

chắc sẽ đối phó được.”

“Dù là Tiêu Tuệ có cảnh giới đại la kim tiên kia, còn lâu mới là đối thủ của ngài.” Giảng Kinh Nhân vô cùng ngạc nhiên hỏi: “Ở nhân gian này còn có người mà ngài không thể đối phó được?”

“Độc Thư Nhân, tự người nói đi.” Giọng nữ bên trong Hắc Viêm thân nhiên nói.

Người trẻ tuổi khí chất thư sinh hít sâu một hơi, nói: “Không phải vừa rồi ta đã nói, nguyên thần thứ hai của ta đã phải tắm ván sắt à? Lúc ấy, nguyên thần thứ hai truyền âm cho ta, nói hẳn phát hiện Ân Long Châu, ở ngay bên trong một cửa tiệm tranh chữ nho nhỏ trong một con hẻm sâu vắng vẻ ở khu nội thành cũ của Tô Thành, sau đó cũng không lâu lắm, nguyên thần thứ hai của ta cũng trực tiếp bị diệt nguyên thần.”

Hắn ta dừng lại một chút, nặng nề nói: “Tuy ta không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nguyên thần thứ hai của ta lại không kịp nói thêm một điều gì, chỉ truyền cho ta một câu ‘Chạy mau’, hình như không có chút sức chống cự nào, cực kỳ tuyệt vọng.”

“Khiến người không có chút sức chống cự nào?”

“Điều này sao có thể?”

“Dù là nguyên thần thứ hai của Tiêu Tuệ kia, cảnh giới đại la kim tiên, cũng nhiều lắm chỉ thắng hơn chút ít mà thôi, nhân gian còn người có thể thuận sát người sao?”

“Chẳng lẽ... Là sự tồn tại vượt qua đại la kim tiên chuyển thế xuống đây?”

“Sự tồn tại đạt được ‘hỗn nguyên’, đây chính là người có địa vị cao quý hơn đại la kim tiên rất nhiều, sao lại chuyển thế hạ phạm?”

“Có lẽ chỉ là một món bảo vật cấp độ hỗn nguyên nào đó?”

Một đám chân ma nghe vậy, trên mặt không nhìn được lộ vẻ chấn động, trong giọng đều là vẻ khó tin.

Kiều lão bản cách đó không xa cũng ngơ ngác.

Cửa tiệm tranh chữ ở khu nội thành cũ?

Địa chỉ này không là cửa tiệm tranh chữ do Lâm lão bản có vẻ là phạm nhân nói ra sao?

Hắn ta không nhìn được thảm thán, chẳng trách lại có thể tùy ý viết ra một bức tự thiếp ẩn chứa loại đại thần thông kia, vị Lâm lão bản này thật sự là thần tiên chuyển thế khó lường à, vậy còn đáng sợ hơn cả sự tưởng tượng của hắn ta!

Dưỡng Miêu Nhân cũng tròn tròn mắt.

Nguyên thần thứ hai của lão đã tự mình trải qua đại thần thông của bức tự thiếp kia, không gian vòng xoáy kia kết nối với tinh không xa xôi vô tận, lão vốn tưởng rằng đại thần thông kia là bảo vật do thiên giới ban tặng.

Bây giờ xem ra, bức tự thiếp kia lại do nam tử trẻ tuổi thoát nhìn là một phàm nhân kia viết ra!

“Chư vị.”

Giọng nữ trong Hắc Viêm mở miệng nói: “Theo ý ta, chỉ sợ cũng không phải là bảo vật do thiên giới ban cho, về điều này có lẽ Dương Miêu Nhân và Sinh Ý Nhân hiểu rõ nhất, Sinh Ý Nhân, đại thần thông vừa rồi lại nối liền với cả tinh không xa xôi, người có thể nói một chút về lai lịch của bức tự thiếp kia không?”

Kiều lão bản im lặng một chút, nói: “Ta cũng mới quen hẳn hai năm trước, không hiểu rõ về hẳn lắm, chỉ biết trong lạc khoản viết trên tự thiếp của hắn đề tên Lâm Chỉ Thủy, lúc trước ta vẫn tưởng hắn là phàm nhân.”

Hắn ta không muốn nói quá nhiều, về phần tên gọi tùy tiện cũng có thể điều tra ra tin tức, nói hay không cũng như thế.

“Vì sao hắn cho người tự thiếp?” Giọng nữ trong Hắc Viêm hỏi.

“Hôm nay hắn đột nhiên tới tìm ta, nói muốn mua giấy tuyên thành và thổi mực, nghe nói ta muốn rời đi, liền nói muốn đưa bức tự thiếp cho ta, vì vậy viết một bức tự thiếp ngay trong tiệm của ta.” Kiều lão bản lắc đầu nói.

“Đúng là do hắn viết ra.”

Giọng nữ trong Hắc Viêm nói khẽ: “Từ đại thần thông trên tấm tự thiếp kia, có thể thấy cảnh giới mà hắn thể hiện ra, tương đương với cảnh giới vượt qua ‘hỗn nguyên’ đại la, lấy càn khôn đại đạo làm căn cơ, trộn lẫn hòa hợp rất nhiều loại đại đạo, mới có được uy năng không thể tưởng tượng nổi như vậy, trực tiếp nối liền với tinh không xa xôi vô tận, lưu đày Dương Miêu Nhân này.”

Một đám chân ma chân động không thể nói ra lời.

Cảnh giới như thế, đừng nói là chân ma đệ ngũ đẳng bình thường, một chân ma cường đại như Độc Thư Nhân cũng rơi vào kết cục bị thuần sát.

Cho dù là những chân ma cường đại như Giảng Kinh Nhân và Sinh Ý Nhân, cũng không có cách nào chống cự.

Sau khi Dương Miêu Nhân đột phá coi như có thể đối kháng, nhưng chênh lệch về cảnh giới quá lớn, cũng chỉ rơi vào kết cục tùy ý chơi đùa, tối đa cũng chỉ có thể tự vệ mà thôi.

Chỉ sợ... Chỉ có vị đại nhân được gọi là vô địch nhân gian, sở hữu nền tảng lực lượng không biết cao hơn đối phương bao nhiêu cấp độ, mới có thể

dùng sức mạnh phá vỡ kỹ xảo, mới có thể uy hiếp được đối phương đi.

“Thần tiên chuyên thể có cảnh giới đáng sợ như vậy, cho dù là ta... Cũng không dám tùy tiện trêu chọc.”

Giọng nữ trong Hắc Viêm nghiêm nghị nói: “Một đại nhân vật như thể chuyên thể hạ phạm, không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn vì ta mà đến, có lẽ thiên giới sớm có vị đại năng tính được một ngày này, vì vậy sớm để một đại nhân vật chuyên thể hạ phạm, đến cản tay của ta, kế hoạch lần này chắc chắn phải cẩn thận... Hả?”

Nói đến đây, giọng nói của nàng đột nhiên dừng lại.

Đông đảo chân ma ngẩn ngơ.

Ngay lập tức, giọng nói tràn ngập vẻ nghiêm nghị của nàng chậm rãi vang lên ở trong Hắc Viêm:

“Hắn tới tìm ta!”

Chương 181: Quan Thi Âm (1)

“Sao lại nhiều người như vậy?”

Lâm Chỉ Thủy đứng ở cửa thang máy, nhìn thang máy từ đầu đến cuối không hề dừng lại, cùng với đám người phía trước đang chuẩn bị chen vào thang máy, không nhìn được cảm thấy hơi đau đầu.

Tuy hôm nay là cuối tuần, nhưng lượng người đến quảng trường Quan Thế vẫn hơi khoa trương đi?

Không phải lại là minh tinh nào đó có mặt ở đây, đang làm hoạt động chứ?

‘Được, đi bậc thang cuốn tự động đi.’

Lâm Chỉ Thủy hơi ghen lời từ bỏ suy nghĩ đi thang máy, liền xoay người đi vào trong trung tâm thương mại, đi đến bậc thang cuốn tự động ở lối vào tầng một.

Cũng sắp vào thu rồi, hẳn định mua mấy bộ quần áo mùa thu, mới cố ý chạy đến con đường dành riêng cho người đi bộ này, hẳn có thể hội viên chiết khấu của một cửa hàng đồ nam trên tầng bốn.

Vừa đi vào trong trung tâm thương mại, đã thấy quảng cáo trên màn hình LED lớn nhất dưới tầng một, đang hiện ra một áp phích tuyên truyền hoạt động.

“Cứu trợ phòng chống động đất, hoạt động quyên tiền từ thiện?”

Lâm Chỉ Thủy ngẩng đầu nhìn màn hình LED to lớn kia, quan sát hai người trên poster tuyên truyền hoạt động một chút, cuối cùng đã hiểu rõ vì sao hôm nay trong trung tâm thương mại lại có nhiều người như vậy.

Hai nữ nhân ở trên poster được chụp nửa người, giá trị nhan sắc một người cao hơn một người, hẳn cũng biết cả hai người kia.

Một người trong số đó là đại minh tinh “Hạ Cốc Vũ” nổi tiếng nhờ phim cổ trang, được gọi là thần tiên hạ phàm.

Cũng chính là Tiêu Tuệ.

Một nữ nhân khác khoảng chừng hai bốn hai lăm tuổi, làn da trắng nõn, vẻ ngoài xinh đẹp, dáng vẻ lẳng lạng nhắm mắt có khí chất yên tĩnh ôn hòa, khóe miệng hiện ra nụ cười nhẹ không thể nhận ra, hình như còn lộ ra vẻ thương hại khó hiểu.

Nữ nhân này là “Quan Thi Âm”, mặc dù không phải minh tinh gì đó, nhưng danh tiếng còn nổi hơn cả Hạ Cốc Vũ.

Nơi hắn đang đứng là quảng trường Quan Thế thuộc sở hữu của tập đoàn Quan thị, chủ tịch là lão cha của nữ nhân này, nàng cũng được coi là người nổi tiếng nhất trong nước, một phú nhị đại có danh tiếng tốt nhất.

Chủ tịch tập đoàn Quan thị vốn là một nhà từ thiện nổi tiếng, số tiền quyên góp từ thiện cao đến hơn trăm tỷ, mặc dù không phải nhà giàu nhất trong nước, nhưng có thể nói là “Thủ Thiện” trong nước, trong video phỏng vấn ở trên mạng, lão còn nhắc đến cái tên “Quan Thi Âm” của con gái mình, đây là từ hài âm của “Quan Thế m”, cũng đại diện sự kỳ vọng của lão với con gái.

Thế nhưng, Quan Thi Âm là thiên tiên mất mù, trong phỏng vấn có nói bởi vì mình bị mù, không nhìn thấy thế giới thật sự, ngược lại càng dễ nghe thấy một thế giới khác biệt, sau khi lớn lên cũng giống như phụ thân của nàng, tổ chức hoạt động quyên góp từ thiện ở khắp nơi, lại lớn lên xinh đẹp, được gọi là “Quan Âm tử tử” ở trên mạng.

Có lời đồn, Quan Thi Âm đã từng bị lưu manh bắt cóc, nhưng sau khi lưu manh biết rõ là nàng, lại bị nàng làm cảm động, không chỉ thả nàng đi không thiếu một sợi tóc nào, còn chủ động đi tự thú đền tội.

Loại nhân vật truyền kỳ như thế này, ngay cả anh hùng bàn phím cũng ngại mắng chửi nàng, ngược lại tràn ngập khen ngợi.

Có thể nói, hôm nay trong trung tâm thương mại nhiều người như vậy, nếu một phần ba đến vì Hạ Cốc Vũ, vậy phần còn lại có lẽ cũng đến vì Quan Thi Âm.

Đương nhiên, loại công chúa hào môn như thế này, mặc dù Lâm Chỉ Thủy biết người ta, nhưng người ta không biết hắn.

Số người không biết nàng trong cả nước, ngược lại mới là số ít.

[Thần tiên hạ phàm và Quan Âm tử tử, nắm tay người cùng làm từ thiện, dâng hiến chút tấm lòng ấm áp cho nhân dân khu vực thiên tại!]

Lâm Chỉ Thủy nhìn thoáng qua lời tuyên truyền phía dưới màn hình LED, suy nghĩ một chút, quyết định đi xem qua.

Dù sao hắn từng nghe rất nhiều tin đồn về Quan Thi Âm ở trên mạng, cho đến bây giờ vẫn chưa từng thấy bản thân Quan Thi Âm, thuận tay quyên mấy trăm tệ, cũng được coi là chút tấm lòng đi.

Dù sao, hắn ta cũng lừa gạt rất nhiều khách hàng, vẫn nên đến cống hiến chút tấm lòng, làm chút việc thiện, tích công đức.

Chỉ chốc lát sau, Lâm Chỉ Thủy đã đi đến bên ngoài khu vực hoạt động, có thể nói là người đông nghìn nghịt, gần như đầy ắp người.

Thế nhưng, người trong sân hoạt động cũng không được tính rất nhiều, dù sao sau khi quét mã quyền tiền mới có thể vào sân, chẳng khác gì là phí tham gia, tốn 299 nguyên, hiển nhiên không có nhiều người bằng lòng tốn 299 nguyên đi xem trò vui.

Đương nhiên, ngoại trừ đến xem trò vui, ở hiện trường còn có hoạt động chọn ra một vị quần chúng tham gia quyền tiền từ thiện, tặng chữ kí của Hạ Cốc Vũ và Quan Thi Âm, còn có phần thưởng của nhà tài trợ hoạt động.

Lâm Chỉ Thủy lấy điện thoại ra, sau khi quét mã ở góc dưới bên trái áp phích quyền tiền trên màn hình, đã nhận được một nhắc nhở cảm ơn, số thứ tự hoạt động là “522”, cùng một hình 2D dùng để vào sân.

Hắn đi đến sân hoạt động được đặt ở đường dành riêng cho người đi bộ, đặt mã 2D ở phía dưới thiết bị quét một cái, liền đi vào bên trong sân.

Lúc này hoạt động đã bắt đầu, có thể nhìn thấy người dẫn chương trình ở trên sân khấu đang đi theo quy trình, còn có thể nhìn thấy số người quyền tiền hiện tại ở trên màn hình lớn phía sau sân khấu.

“Đây là lần thứ hai trong chuyến lưu động một trăm hoạt động quyền tiền từ thiện trên cả nước của Quan Âm tử tử chúng ta, nàng cũng là người đại diện quyền một trăm vạn nguyên lần thứ hai cho nhân dân khu thiên tai! Mời mọi người vỗ tay cổ vũ.”

Theo lời nói của người dẫn chương trình kết thúc, dưới sân khấu lập tức vang lên tiếng vỗ tay.

Lâm Chỉ Thủy hơi giật mình.

Làm một trăm lần trên cả nước, nghe vậy hình như mỗi một lần đều quyền một trăm vạn, vậy chẳng phải sẽ quyền một trăm triệu sao?

“Tiếp theo, chính là một màn mà tất cả chúng ta mong đợi nhất, như vậy... Mọi người hãy vỗ tay mời Quan Âm tử tử và thần tiên hạ phàm của chúng ta xuất hiện.” Người dẫn chương trình cười nói.

Theo tiếng vỗ tay nhiệt liệt, bên trong lớp màn sân khấu ở phía sau, một mỹ nữ tóc dài khuôn mặt như tranh, khí chất lạnh lùng, đẩy một nữ tử xinh đẹp nhắm mắt ngồi trên xe lăn chậm rãi đi ra, rõ ràng là Hạ Cốc Vũ và Quan Thi Âm, nhìn từ phía xa, hai người này như châu ngọc hợp bích, làm nổi bật sự rực rỡ của nhau.

Chương 182: Quan Thi Âm (2)

Dưới sân khấu lập tức vang lên tiếng reo hò và vỗ tay như sấm, hoặc là gọi hai cái tên Hạ Cốc Vũ và Quan Thi Âm, hoặc là hô đủ loại khẩu hiệu của fan hâm mộ, hiển nhiên phần lớn đều là fan hâm mộ của hai người này.

Lâm Chỉ Thủy đứng xa xa nhìn Tiêu Tuệ khác với lúc trước, lúc này trên khóe môi của nàng hiện ra nụ cười ấm áp lại bình tĩnh, lộ ra vẻ hào phóng tự nhiên, hoàn toàn không có vẻ gò bó như lúc ở trước mặt hắn.

Hắn không nhịn được thăm lăm bầm, nếu như bị đám fan hâm mộ này của Hạ Cốc Vũ biết được, thật ra Hạ Cốc Vũ là fan hâm mộ trung thành của hắn, vậy không biết sẽ có tình cảnh gì đây?

Đương nhiên, trong lòng hắn vẫn thấy hơi đắc ý, đại minh tinh được vạn người chú ý thật ra là fan hâm mộ của ta, loại mừng thầm này... Cũng không đủ để nói với người ngoài.

Sau đó, là Tiêu Tuệ và Quan Thi Âm lên phát biểu.

Lời phát biểu của Tiêu Tuệ rất chính thức, người dẫn chương trình cũng rất phối hợp nói Tiêu Tuệ đã quyên hai trăm vạn nguyên, lời phát biểu của Quan Thi Âm cũng không khác gì ở trong video, giọng nói rất ôn hòa cũng rất bình tĩnh, chỉ nói những lời trong lòng, nói dự tính ban đầu khi làm từ thiện cùng với cảm nghĩ các loại.

Không biết xảy ra chuyện gì, Lâm Chỉ Thủy phát hiện Tiêu Tuệ cũng nhìn thấy hắn, lúc nói chuyện còn cố ý nhìn về phía hắn, khóe môi mang theo nụ cười, hình như đang chào hỏi.

Lâm Chỉ Thủy cũng nhẹ gật đầu với nàng, trong lòng lại thăm lăm bầm, Tiêu Tuệ cũng quá tinh mắt đi?

Một lát sau, sau khi Quan Thi Âm kết thúc lời phát biểu, người dẫn chương trình đi ta, cười nói: “Hiện tại đã hết thời gian, số người tham gia quyên góp tại hiện trường đã đạt tới 753... Ồ, 754 người, sau khi chúng ta đếm ngược mười giây, sẽ đóng mã quyên tiền 2D ở hiện trường, mười, chín... Ba, hai, một! Được, bây giờ đã đóng mã quyên tiền 2D, nếu bạn muốn công hiến một chút tấm lòng cho nhân dân khu vực thiên tai, có thể thông qua website từ thiện Thi Âm để tiến hành quyên tiền.”

Ngay lập tức, người dẫn chương trình nói: “Tiếp theo, lần hoạt động quyên tiền từ thiện này, sắp tìm ra một bạn quần chúng ngẫu nhiên có mặt ở đây, bạn quần chúng được tìm ra sẽ nhận chữ kí của Quan Âm tử tử và Hạ

Cốc Vũ, cùng với một thẻ mua sắm trị giá một vạn nguyên do tập đoàn Quan Thế tài trợ!”

Trên màn hình lớn phía sau sân khấu, bắt đầu nhanh chóng lướt qua từng con số.

Nếu vậy, mời Quan Âm tử tử của chúng ta đến hô dừng.” Người dẫn chương trình mỉm cười nói.

Quan Thi Âm nhắm mắt, qua nửa ngày, cầm micro lên mở miệng nói: “Dừng.”

Con số trên màn hình lớn lập tức ngừng di chuyển, một con số lớn hiện ra ở trên màn hình –

[522]

Đầu tiên Lâm Chỉ Thủy ngẩn ngơ, lập tức lấy điện thoại ra nhìn thoáng qua số thứ tự của mình, không nhận được ngạc nhiên.

Đây không phải là tám màn đen chứ?

Đâu có trùng hợp như vậy, đúng lúc lại rút trúng hần?

Có lẽ... Là Tiêu Tuệ cố ý đổi giúp hần?

Cũng không đúng, trừ khi hần vào vào sân Tiêu Tuệ đã phát hiện ra hần, mới có thể so sánh ra số thứ tự này, nếu không có lẽ nàng cũng không biết hần là số mấy mới đúng...

Chẳng lẽ, thật sự chỉ là trùng hợp?

Tiêu Tuệ ở trên sân khấu lại vận khởi linh mục, quan sát “vận” của Lâm Chỉ Thủy một chút.

Lúc này nàng mới phát hiện, trên người vị Lâm tiên bối này có một luồng “tài vận” đang chậm rãi biến mất, thoát nhìn... Là Lâm tiên bối cố ý tăng tài vận bản thân, muốn lên sân khấu?

Quan Thi Âm nhắm mắt lại, yên lặng ngồi trên xe lăn, nhưng sau khi xuất hiện con số này, nàng cũng không nhận được hơi siết chặt hai tay.

“Năm trăm hai mươi hai... Đã vậy, mời vị quần chúng có con số may mắn 522 này lên sân khấu.” Người dẫn chương trình cười nói.

Lâm Chỉ Thủy hơi bất đắc dĩ, hần cũng không thích quá khoe khoang, đặc biệt là đứng cùng một chỗ với đại minh tinh Tiêu Tuệ này, chẳng may đợi chút nữa thái độ của Tiêu Tuệ với hần quá mức thân thiết, bị truyền thông phát hiện thì nên làm cái gì bây giờ?

Chỉ là chữ ký thì có tác dụng cái búa gì, những lúc khoe khoang thế này, ngày thường hần tuyệt đối sẽ không lên sân khấu.

Thế nhưng... Thẻ mua sắm một vạn nguyên thật sự quá mê người.

Vì vậy, hắn vẫn không nhịn được sỏi bước, không chịu sự khống chế đi lên sân khấu.

“Người may mắn có lòng nhân ái này, người có thể bắt tay với thần tiên chuyển thế và Quan Âm tử tử, dính chút tiên khí.” Người dẫn chương trình mỉm cười nói với Lâm Chỉ Thủy.

‘Ngày nào vị kia nhà ta cũng tu tiên, ta hút tiên khí cũng đủ phi thăng...’

Lâm Chỉ Thủy mắng chửi một câu ở trong lòng, đi đến trước mặt Tiêu Tuệ, đưa tay về phía nàng, hơi nghẹn lời nhìn nàng, thử dùng ánh mắt hỏi nàng: ‘Có phải đây là chuyện tốt do người làm không?’

‘Ánh mắt Lâm tiên bối hơi u uất, chẳng lẽ hắn muốn ta chú ý thái độ... Đừng ảnh hưởng đến cuộc sống yên bình của hắn?’ Tiêu Tuệ thầm nghĩ trong lòng, lập tức mỉm cười gật đầu, duỗi ngón tay ra bắt tay với Lâm Chỉ Thủy.

Thật ra nàng hơi hưng phấn, một thần tiên đại năng như Lâm tiên bối giả làm phạm nhân ở đô thị phạm tục, ở hiện trường cũng chỉ có nàng biết thân phận thật sự của người trẻ tuổi trước mắt, cảm giác cùng chung bí mật này, khiến nàng hơi muốn gãi vào lòng bàn tay của Lâm tiên bối một cái, nhưng cảm giác hình như làm vậy quá vô lễ, vì vậy vẫn nhẫn nhịn.

‘Làm tốt lắm!’ Lâm Chỉ Thủy thấy Tiêu Tuệ gật đầu, không nhịn được khen ngợi một câu trong lòng, cuối cùng là hưởng thụ sự vui vẻ được tấm màn đen một lần.

Ngay lập tức, sau khi buông đầu ngón tay mềm mại hơi lạnh của Tiêu Tuệ ra, hắn lại cúi đầu xuống, nhìn Quan Thi Âm ngồi ở trên xe lăn, hơi cúi người, xích lại gần nàng một chút, khẽ cười nói: “Chào người, Quan tiểu thư, ta đã sớm biết người, cuối cùng hôm nay đã gặp mặt.”

Nói xong, hắn đưa tay về phía Quan Thi Âm.

Thật ra lúc đầu hắn muốn thể hiện giống fan hâm mộ một chút, có thể nhân cơ hội đưa ra một chút yêu cầu, ví dụ như chụp ảnh chung để đăng lên vòng bạn bè khoe khoang một chút, nhưng một fan hâm mộ trung thành là Tiêu Tuệ đang ở bên cạnh, vẫn nên rụt rè một chút.

Đối mặt với bàn tay đang đưa ra của hắn, Quan Thi Âm lại như không phát hiện được, cũng không giơ tay lên.

‘Người này... Nói đã sớm biết ta rồi hả?’

Lúc này, trong lòng của nàng đã dấy lên tầng tầng gợn sóng: ‘Hắn thật sự biết nguyên thân thứ hai chuyển thế đến nhân gian của ta? Hay là chỉ... Lúc bản tôn vừa đến nhân gian?’

Chương 183: Quan Thi Âm (3)

Nàng cũng không tin trong lời nói này của vị trước mắt, “đã sớm biết” chỉ đơn giản là từng nghe nói đến thân phận bên ngoài “Quan Thi Âm” này.

Một đại nhân vật của thiên giới lại chuyển thế đến nhân gian, nguy trang thành phạm nhân, cố ý đến hiện trường để xem nàng, còn gia tăng tài vận, dường như là trùng hợp trúng thưởng lên sân khấu, chỉ vì nói một câu ân cần thăm hỏi không có ý nghĩa như vậy, nàng dùng đầu gối để nghĩ cũng biết – tất nhiên câu nói này còn một ý tứ nào đó cấp độ sâu hơn!

Là ám chỉ nàng? Hoặc là... Thăm dò nàng?

Quan Thi Âm cố hết sức ổn định tâm trạng, đồng thời truyền âm ở trong lòng: ‘Bản tôn, cái người Lâm Chỉ Thủy mà ngươi nhắc tới... Hẳn tới tìm ta.’

“Quan tiểu thư?”

Lâm Chỉ Thủy phát hiện vị Quan Âm tỷ tỷ này không có phản ứng, không nhìn được cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng dù sao đối phương cũng là người mù, không nhìn thấy cũng bình thường, liền mở miệng nói: “Bắt tay chứ?”

Quan Thi Âm im lặng một chút, hơi do dự.

Vị đại nhân vật này... Vì sao nhất định phải bắt tay với nàng?

Là muốn nhân cơ hội vận dụng thần thông đánh giá cơ thể của nàng và nguyên thần? Hay là vì để lại ấn ký giám sát hành động của nàng?

“... Được.”

Im lặng một lúc, nàng mới mở miệng, lập tức hít sâu một hơi, chậm rãi giơ tay lên.

Đồng thời, pháp lực trong cơ thể nàng đã hoàn toàn vận chuyển, trong chớp mắt bày ra tầng tầng Cửu Thiên Thần Cấm ở trong cơ thể, mặc dù biết nguyên thần thứ hai của nàng có sự chênh lệch rất lớn với đối phương, nhưng vẫn phải cố hết sức chống cự.

Lâm Chỉ Thủy cũng nhận ra sự do dự của Quan Thi Âm, không nhìn được âm thầm lẩm bẩm.

‘Hình như vị thiên kim xinh đẹp này không muốn bắt tay với ta, ôi, cũng chỉ vì nàng bị mù, không nhìn thấy vẻ ngoài của ta, nếu không chắc chắn nàng sẽ rất nhiệt tình, biết đâu còn khiến ta bớt mười năm cố gắng...’

Thu lại suy nghĩ hỗn loạn ở trong đầu, Lâm Chỉ Thủy đưa tay ra nắm lấy đầu ngón tay trắng nõn của Quan Thi Âm, mỉm cười nói: “Không cần

căng thẳng, ta sẽ không làm gì người, thật ra ta đã chú ý đến người từ rất lâu, cũng thật sự thương thức người, chỉ là...”

Nói xong, hắn rất tự nhiên buông ra.

Hắn vốn muốn nói “chỉ là muốn chụp ảnh chung”, nhưng sợ người ta không đồng ý, dù sao trên mạng còn chưa có ai từng chụp ảnh chung với nào, dứt khoát nuốt lại lời nói này.

Quan Thi Âm lại hơi mờ mịt rút tay về.

Nàng không cảm ứng được điều gì, cảm chế trong cơ thể vẫn hoàn hảo không tổn hại chút nào, điều này có nghĩa, hoặc là đối phương không có ý đồ dò xét nàng hay để lại ấn ký, hoặc là thủ đoạn quá cao minh, khiến nàng căn bản không thể phát hiện được.

Dù sao, nguyên thân thứ hai của nàng kém xa bản tôn.

Dù sao nàng không thể tin được, một đại nhân vật thế này cố ý bắt tay với nàng, chỉ đơn giản là bắt tay như vậy.

‘Chỉ là... Chỉ là cái gì? Chỉ là vì ta là phân thân thứ hai của nàng ấy, vì vậy cũng không thể không đề phòng ta sao?’ Trong lòng nàng hiện ra suy nghĩ này.

Lâm Chỉ Thủy đứng thẳng người, lại liếc nhìn Quan Thi Âm trên xe lăn, không nhìn được thắm than.

Xem ra, khi Quan Âm tử tử trong truyền thuyết bắt tay với nam tử xa lạ, cũng thấy căng thẳng, không hề giống với tin đồn bình tĩnh tự nhiên trên mạng.

Nhưng điều này cũng rất bình thường, con người đều đeo mặt nạ, làm một ông trùm từ thiện, giữ hình tượng cũng rất bình thường.

“Chúc mừng người đã nhận được thẻ mua sắm trị giá một vạn nguyên do tập đoàn Quan Thế tài trợ!”

Người dẫn chương trình mỉm cười đưa một tấm thẻ mua sắm màu đen cho Lâm Chỉ Thủy, nói: “Về phần chữ ký của Quan Âm tử tử và thần tiên hạ phàm, người muốn ký ở đâu?”

Lâm Chỉ Thủy tiện tay nhét thẻ mua sắm vào trong túi, lắc đầu, nói: “Không cần.”

Fan hâm mộ trung thành Tiêu Tuệ còn đang đứng bên cạnh nhìn hắn đấy, hắn là đại gia thư pháp, ít nhất cũng phải có chút bức cách mới được, lấy chữ ký của mình tinh cũng quá mất mặt đi?

“Không cần?”

Người dẫn chương trình ngạc nhiên cười một tiếng, nói: “Có thể hỏi một chút là tại sao không?”

Lâm Chỉ Thủy nhìn thoáng qua chiếc micro được đưa đến trước mặt, thuận miệng nói bừa: “Vừa rồi đã bắt tay, chẳng khác nào đã lưu lại một ấn ký sâu sắc thoát nhìn không tồn tại, còn cần ký tên sao?”

Người dẫn chương trình giật mình, cười nói: “Ồ! Xem ra, cả đời này người cũng không định rửa tay đúng không?”

Khóe miệng Lâm Chỉ Thủy hơi run rẩy một chút, gia hỏa này... Đừng vì hiệu quả chương trình mà xuyên tạc ý tứ của ta! Ta chỉ tùy tiện qua loa một chút mà thôi.”

Thế nhưng, hiển nhiên người dẫn chương trình không có ý định cho hẳn cơ hội phản bác, trực tiếp chuyển micro, nói: “Mọi người hãy cùng vỗ tay vì một người nhân ái thú vị như vậy.”

Trong tiếng vỗ tay thừa thốt, sắc mặt Quan Thi Âm hơi xấu.

Vị đại nhân vật thần bí của thiên giới chuyển thế... Ý của lời nói này, là đã để lại ấn ký ở trên người nàng sao?

Quả nhiên... Với cảnh giới của nàng, căn bản không thể nào chống cự Cửu Thiên Thần Cảnh cảnh giới “hỗn nguyên”, thậm chí ngay cả phát hiện cũng không làm được!

‘Đợi lát nữa, vẫn nên để bản tôn kiểm tra giúp ta một chút đi... Mặc dù cảnh giới của bản tôn không bằng ta, nhưng thực lực vẫn vô cùng cường đại, có lẽ sẽ giúp được ta...’ Quan Thi Âm thầm thở dài.

Còn Tiêu Tuệ đứng ở bên cạnh, trong lòng lại thấy hơi nghi ngờ: ‘Lâm tiên bối lên sân khấu là có ý gì chứ? Chẳng lẽ... Chỉ vì Quan Thi Âm này là vị thần tiên chuyển thế không rõ lai lịch? Chẳng lẽ Quan Thi Âm có vấn đề gì sao?’

Lâm Chỉ Thủy không nói gì, cuối cùng liếc qua Tiêu Tuệ một cái, hơi nhú mày, nhắc nhở nàng “đừng để ý đến hắn”, sau đó lại tỏ vẻ tiếc hận nhìn thoáng qua Quan Thi Âm, lại không có cơ hội để chụp ảnh chung.

Thế nhưng, không uổng phí tiêu 299 nguyên này... Nghĩ đến đây, hắn vô cùng mỹ mãn cất thẻ mua sắm một vạn nguyên, phóng khoáng bước xuống sân khấu.

‘Lâm tiên bối liếc ta một cái, còn khẽ nhú mày, chẳng lẽ là... Đang cảnh cáo ta, để ta cẩn thận? Chẳng lẽ Quan Thi Âm rất nguy hiểm sao?’ Tiêu Tuệ âm thầm tính toán.

Trong lòng Quan Thi Âm lại hơi run rẩy, đại nhân vật thiên giới thần bí này, ánh mắt tiếc hận cuối cùng là có ý gì?

Tiếc hận bản tôn của nàng không tới, chỉ có nguyên thần thứ hai xuất hiện sao?

Nàng càng lo lắng hơn, hít sâu một hơi, truyền âm nói: “Bản tôn, ta bị Lâm Chỉ Thủy này đê mắt tới, ta nghi ngờ... Hẳn biết thân phận thật sự của ta.”

Chương 184: Ân ký đâu? (1)

Lúc này ma vực u ám tĩnh mịch đã thu nhỏ đến phạm vi mấy chục mét, còn chuyển đến một khu vực hoang vu ở ngoài ô cách xa mười mấy cây số.

Bầu không khí hơi cứng đờ, lặng ngắt như tờ.

Một đám chân ma vẻ mặt hơi lo lắng nhìn sang đạo Hắc Viêm chậm rãi thiêu đốt kia, cũng hơi căng thẳng cảnh giác nhìn xung quanh.

Từ khi vị đại nhân này đột nhiên nói đại nhân vật thân bí thiên giới chuyển thế tìm đến nàng, nàng đã hạ lệnh rút lui, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến nơi này, đồng thời thu nhỏ ngục Ma vực đến chút phạm vi ấy.

Trong số đó, Giảng Kinh Nhân dáng vẻ hòa thượng đầu trọc không nhìn được nói: “Đại nhân, đại nhân vật thân bí thiên giới chuyển thế kia, bây giờ còn biết chúng ta đang ở chỗ này không? Hẳn dám đến tìm ngài, chẳng lẽ... Hẳn đã nắm chắc sẽ đối phó được ngài?”

“Bây giờ không sao, hẳn đã rời đi, ta tạm thời không có ý định giao thủ với hẳn.”

Giọng nữ trong Hắc Viêm im lặng một chút, nói: “Hơn nữa, ý của ta không phải nói hẳn sẽ tìm được Ma vực này... Mà là nói, hẳn tới tìm nguyên thần thứ hai của ta, lúc này nguyên thần thứ hai của ta đang ở ngay trong trung tâm thương mại kia, đang ở cùng với Nguyệt Thần Tiêu Tuệ.”

“Nguyên thần thứ hai? Ngài ở cùng với tiên nhân gian?”

Ngoại trừ Giảng Kinh Nhân và một số ít chân ma có hiểu biết ra, đám chân ma còn lại không nhìn được giật mình nhìn đạo Hắc Viêm kia.

Đệ nhị Nguyên Thần chi pháp của bọn họ là do vị đại nhân này dạy cho, vị đại nhân này có nguyên thần thứ hai cũng không phải là việc đáng kinh ngạc, nhưng... Lại ở cùng một chỗ với vị tiên nhân gian Tiêu Tuệ hả?

“Đương nhiên, nàng không biết nguyên thần thứ hai của ta là ngoại ma.”

Giọng nữ ở trong Hắc Viêm thản nhiên nói: “Dù sao, nguyên thần thứ hai của ta cũng là tiên nhân gian... Hoặc phải nói là trích tiên.”

“Thần tiên chuyển thế?”

“Trích tiên?”

“Nguyên thần thứ hai của ngài không phải ngoại ma sao?”

Rất nhiều chân ma đều tỏ vẻ ngạc nhiên, không thể tin nổi nhìn đạo Hắc Viêm kia.

Rõ ràng vị đại nhân này là chân ma đệ nhất đẳng, sao nguyên thần thứ hai lại là trích tiên một phương thiên giới?

“Đúng lúc, nguyên thần thứ hai của ta cũng muốn tham gia vào kế hoạch này, bây giờ nói cho các ngươi biết đi.”

Giọng nữ trong Hắc Viêm thản nhiên nói: “Sáu ngàn năm trước, ta giáng lâm nhân gian, sau khi thu hoạch được ý thức của bản thân, cũng may mắn đạt được bí mật bất truyền ‘Đệ nhị Nguyên Thần’ chi pháp của thiên giới, thế nhưng nguyên thần thứ hai cũng vì một vài chuyện, bị đại nhân vật thiên giới chuyển thế nào đó chém giết, ta liền để nguyên thần thứ hai tiến vào luân hồi, rửa đi ngoại ma chi lực, trở thành tu hành giả pháp thân thể gian, đồng thời phi thăng thành tiên.”

Phi thăng thành tiên?

Một đám chân ma nghe vậy, không nhịn được cảm thấy rất hoang đường.

Bản tôn là ngoại ma, nguyên thần thứ hai là thần tiên thiên giới? Đây rốt cuộc là tính toán phương nào?

Thế nhưng, nguyên thần thứ hai vốn có thể tính là sinh mệnh thứ hai, chỉ có thể truyền âm nguyên thần với bản tôn bất cứ lúc nào, lúc đầu có lẽ là phục chế bản tôn, hoặc là cấy một phần trí nhớ của bản tôn, nhưng trừ khi thường xuyên giao hòa thức hải ký ức, giữ gìn nhân cách ổn định, nếu không sớm muộn cũng biến thành người khác.

Đối với tu hành giả mà nói, tác dụng lớn nhất của nguyên thần thứ hai, chính là dùng để tu hành đạo pháp thân mới, cảm ngộ đại đạo mới, có thể chia cắt một phần trí nhớ, tránh để bản tôn chịu ảnh hưởng.

Còn chân ma, nếu nguyên thần thứ hai tiến vào luân hồi, gột rửa ngoại ma chi lực, cũng không phải không thể trở thành tu hành giả.

Nhưng loại tình huống này, đây là lần đầu tiên bọn họ nghe thấy đấy.

“Tình huống giống ta rất ít ỏi.”

Giọng nữ trong Hắc Viêm thản nhiên nói: “Bởi vì pháp môn ‘Đệ nhị Nguyên Thần’ này vốn là bí mật bất truyền của thiên giới, đã bị cắt đứt từ thời thượng cổ, pháp môn này vẫn chỉ truyền thừa vào trong tay những đại năng Thiên Đạo đứng ở địa vị cao nhất ở thiên giới, dù là đại năng Thiên Đạo, cũng chỉ có lập lời thề với Thiên Đạo, mới có thể tập được pháp môn Đệ nhị Nguyên Thần, ngoại ma vốn không có cơ hội học tập, chỉ là...”

Nói đến đây, nàng ngừng lại, không nói tiếp nữa.

Còn một đám chân ma lại hiểu rõ ý của nàng.

Tu hành giả bình thường không có cách nào làm trái với lời thề Thiên Đạo, một khi làm trái sẽ có Thiên Phạt giáng xuống, nhưng đại năng Thiên Đạo đã chạm tới Thiên Đạo, căn bản không thèm để ý đến lời thề Thiên Đạo gì đó.

Đã tiết lộ pháp môn Đệ nhị Nguyên Thân, vậy dĩ nhiên có đại năng Thiên Đạo của thiên giới tiết lộ cho một phương ngoại đạo!

“Vì vậy, sau khi nguyên thân thứ hai của ta phi thăng lên thiên giới, đã trở thành thần tiên thiên giới.”

Giọng nữ trong Hắc Viêm nói: “Chỉ là... Sáu trăm năm trước, đạo thống Thái Sơ Thiên Cung của thiên giới bị diệt, trong đó có liên quan đến ngoại ma chuyển thế gia nhập vào trận doanh thiên giới, vì vậy một phương thiên giới không tin tưởng ngoại ma chuyển thế nữa, đáng giết thì giết, nên giam giữ thì giam giữ, còn nguyên thân thứ hai của ta may mắn được một đại nhân vật che chở, chỉ là bị giáng chức vào thế gian, trở thành trích tiên.”

Đông đảo chân ma không nhịn được ngạc nhiên.

Ngoại ma chuyển thế nhân gian trở thành tu hành giả, phi thăng thiên giới, lại bị cách chức hạ phàm trở thành trích tiên... Trải nghiệm này thật sự là đủ quanh co.

“Đại nhân, không phải trích tiên sẽ bị phong cấm nguyên thân sao?”
Giảng Kinh Nhân hỏi.

“Đúng, lúc trước nguyên thân thứ hai của ta bị phong cấm chấp pháp chi thần, mặc dù là đại la kim tiên, nhưng cũng không mạnh hơn ta là bao, tiện tay bố trí Cửu Thiên Thần Cấm cũng không quá mạnh.”

Giọng nữ trong Hắc Viêm lạnh nhạt nói: “Vì vậy, sáu trăm năm trước, sau khi nguyên thân thứ hai của ta chuyển thế hạ phàm, ta đã tự mình ra tay, bế quan giúp nguyên thân thứ hai của ta phá đi phong cấm trong nguyên thân này, nhưng cũng bởi vậy đã khiến Tiêu Tuệ chú ý đến.”

“Sáu trăm năm trước?”

Giảng Kinh Nhân nghi ngờ nói: “Ta nhớ, Vạn Thế Phục Long đại trận bị xé nát ra một khe, lệ khí hóa thân Ma Long xuất thế, cũng vào sáu trăm năm trước mà? Chẳng trách lúc ấy ngài không tự mình ra tay...”

Giọng nữ trong Hắc Viêm thở dài một tiếng, nói: “Lúc ấy ta đang bế quan giúp đỡ nguyên thân thứ hai luyện hóa phong cấm nguyên thân, nếu không phải Sinh Ý Nhân cho ta biết, ta cũng không biết việc này.”

Dưỡng Miêu Nhân quỳ sát ở bên cạnh lập tức run rẩy cả người, run lấy bầy nhìn mặt đất, không dám ngẩng đầu chút nào.

Chương 185: Ân ký đâu? (2)

Sáu trăm năm trước, chính vì hấn ta muốn lấy lòng vị đại nhân thượng giới kia, mới nghĩ hết cách đi phá giải Vạn Thế Phục Long đại trận, nhưng không ngờ trình độ vững chắc của đại trận kia không hề tầm thường, hấn ta nghĩ hết cách, cũng chỉ khiến đại trận nứt ra một khe hở không có ý nghĩa, chỉ có thể lộ ra một chút để Ma Long tản ra lệ khí mà thôi.

“Nói đến đây, còn phải cảm ơn Sĩ Kiếm tiên tử kia.”

Giọng nữ trong Hắc Viêm khẽ thở dài: “Lệ khí hóa thân Ma Long xuất thế kia, mặc dù ta âm thầm ra tay, mượn chiêu kiếm của nàng yểm hộ, đánh tan hóa thân Ma Long kia, nhưng dù sao ta cũng là ngoại ma, không cách nào tu sửa trận pháp do đại la kim tiên bố trí, may mắn có nàng thiêu đốt nguyên thần bù đắp vào khe hở trên trận pháp kia, nếu không sớm mượn gì cũng ử thành đại họa.”

Lúc này đông đảo chân ma chột hiểu ra.

Chẳng trách, dù chỉ là một lệ khí hóa thân của Ma Long, đó cũng là một phần của Ma Long.

Lúc ấy có rất nhiều người trong bọn họ đều ở gần đó, cũng cảm nhận được sự cường đại của lệ khí hóa thân kia, cho dù là một luồng lực lượng không có ý nghĩa, cũng gần với cấp độ chân ma đệ tam đẳng Sinh Ý Nhân và Giảng Kinh Nhân này.

Cảnh giới của tiên nhân gian kia còn lâu mới đến kiếm đạo viên mãn, dù có liều mạng, cũng không thể thoải mái diệt đi hóa thân Ma Long.

Hóa ra... Là vì vị đại nhân này âm thầm ra tay.

“Đại nhân.”

Giảng Kinh Nhân đột nhiên nghi ngờ nói: “Ngài nói vị đại nhân vật thiên giới chuyển thế kia đi tìm nguyên thần thứ hai của ngài, nhưng điều này cũng không có gì phải lo lắng chứ? Dù sao nguyên thần thứ hai của ngài cũng là tu hành giả.”

Giọng nữ trong Hắc Viêm nói: “Nguyên thần thứ hai đúng là tu hành giả, nhưng... Trên phương diện ý thức, chúng quy vẫn là ‘ma thức’, điều này dù có luân hồi chuyển thế cũng không thể thay đổi được, đại nhân vật thể này... Nếu như có một vài thủ đoạn đặc biệt, nghiêm túc dò xét phương diện ý thức, thì có khả năng phát hiện được điều này, biết ta là ngoại ma chuyển thế.”

Một đám chân ma chậm rãi gật đầu.

Trên phương diện ý thức ngoại ma và tu hành giả hoàn toàn khác biệt, phương diện ý thức của ngoại ma là ma thức, còn tu hành giả lại là thần thức.

“Hắn dò xét nguyên thần thứ hai của ngài rồi hả?” Giảng Kinh Nhân không nhịn được hỏi.

“Có lẽ đã dò xét.”

Giọng nữ trong Hắc Viêm thở dài, nói: “Nguyên thần thứ hai truyền âm cho ta, nói hình như Lâm Chi Thủy kia đã để mắt đến nàng, có khả năng biết thân phận thật sự của nàng.”

Giảng Kinh Nhân ngạc nhiên nói: “Toàn bộ nhân gian, biết được lúc trước nguyên thần thứ hai của ngài là tu hành giả, cũng không được mấy người đi...”

“Tạm thời không rõ lắm, lại dám tới bên nguyên thần thứ hai kia, chờ nguyên thần thứ hai đến rồi nói sau.” Giọng nữ trong Hắc Viêm nói khẽ.

...

Ba tiếng sau.

Không gian ngục Ma vực này hơi dao động một chút, chỉ thấy một thiếu nữ tóc dài nhắm mắt làn da trắng nõn, khuôn mặt xinh đẹp, rất tự nhiên xuất hiện bên trong ngục Ma vực không quá rộng rãi này.

Lúc này ngục Ma vực cường đại nhất do nàng thả ra, lại không hề bài xích nữ tử này chút nào, tất nhiên là nàng chủ động kéo người đi vào.

Một đám chân ma lập tức hiểu rõ, nữ tử nhắm mắt này là nguyên thần thứ hai của đại nhân, nhưng cũng hơi do dự, có nên ân cần hỏi thăm hoặc gọi là đại nhân hay không?

Giảng Kinh Nhân là người hỏi thăm trước tiên: “Đại nhân.”

“Đại nhân.”

“Đại nhân.”

Đám chân ma thấy thế, cũng rời rít ân cần hỏi thăm theo.

Nữ tử nhắm mắt kia nhẹ nhàng gật đầu, coi như là đang đáp lại, lập tức nhìn về phía đạo Hắc Viêm kia, nói: “Bản tôn, nếu người không muốn giao thủ với người kia, vẫn nên rời khỏi nơi đây thì tốt hơn.”

“Không sao, tuy ta kiêng dè hắn, không có niềm tin tuyệt đối sẽ đối phó được với hắn, nhưng cũng không tin hắn có thể làm gì được ta.”

Giọng nữ trong Hắc Viêm lạnh nhạt nói xong, lại nói: “《Trọng Nguyên Thần Hỏa》 này của ta đã tu luyện đến cảnh giới ‘Vô căn tâm hỏa’, ba ngàn hỏa diễm cũng có thể ngưng tụ thành chân thân, cho dù thật sự có điều gì ngoài ý muốn, ta cũng có thể bỏ chạy bất cứ lúc nào, không cần lo lắng.”

“Người có thể đối phó thì tốt.” Nữ tử nhắm mắt kia nhẹ gật đầu, cũng không nhiều lời.

Tất nhiên nàng chính là “Quan Thi Âm”.

“Lại nói, ý trong lời này của người... Hình như người bị Lâm Chỉ Thủy kia theo dõi?” Giọng nữ trong Hắc Viêm nói: “Có lẽ người bị hắn đánh dấu sao?”

“Ừ, người này rất thông minh.”

Quan Thi Âm nhắm mắt lại nói: “Hắn mượn áp lực của đông đảo quần chúng ở đây, cố hết sức chế tạo sự trùng hợp gặp được ta, bắt tay với ta, có lẽ đang đánh giá phương diện ý thức của ta là ‘ma thức’ hay là ‘thần thức’ đi, còn để lại một ẩn ký bí ẩn.”

Giọng nữ trong Hắc Viêm im lặng một chút, hỏi: “Vậy... Hắn đã tra được chưa?”

“Chắc chắn đã tra ra được.”

Quan Thi Âm thở dài, nói: “Ngay lần đầu tiên hắn nhìn thấy ta, đã nói với ta, hắn đã sớm biết ta, sau khi bắt tay, còn nói đã chú ý ta từ rất lâu, vốn rất thương thức ta, chỉ là... Mặc dù hắn không nói ra câu tiếp theo, nhưng chắc đang nói, chỉ vì ta là ngoại ma chuyển thế, cũng chắc chắn phải coi ta là kẻ địch đi.”

Nàng dừng một chút, lại lắc đầu nói: “Đến lúc hắn rời đi, còn tiếc hận liếc ta một cái, người nói hắn đã tra ra hay chưa?”

Giọng nữ trong Hắc Viêm lại im lặng một chút, nói: “Xem ra, ít nhất hắn cũng biết người là ngoại ma chuyển thế, hơn nữa đã sớm biết người, chú ý người từ rất lâu... Chẳng lẽ đang nói đến, mấy trăm năm trước người bị giáng chức hạ phạm?”

Quan Thi Âm thở dài nói: “Thế nhưng... Đại nhân vật thiên giới thế này, chỉ mấy trăm năm đâu được gọi là ‘đã sớm’ hoặc là ‘từ rất lâu’? Trước khi ta bị cách chức hạ phạm, cũng khiêm tốn tu luyện ở thiên giới, chỉ là một chân tiên nho nhỏ ở tầng dưới chót, sao một đại nhân vật như thế lại chú ý đến ta chứ?”

Giọng nữ trong Hắc Viêm lại lần nữa yên lặng.

Đại la kim tiên đạt được “hồn nguyên”, đây thật sự là đại nhân vật ở thiên giới!

Nếu nói địa vị của chân tiên ở thiên giới tương đương với dân chúng bình thường trong thế tục, vậy đại la kim tiên chính là quan lại một phương ở trong thế tục, còn đại nhân vật đạt được hồn nguyên lại là chư hầu!

Chư hầu mắt cao hơn đầu, xem dân chúng như cỏ rác cũng rất bình thường, sao lại đặc biệt chú ý chứ?

Chương 186: Ấn ký đâu? (3)

Trừ khi... Đã sớm biết nguyên thần thứ hai là ngoại ma chuyển thế, cũng biết là nguyên thần thứ hai của nàng, đồng thời... Còn biết bản tôn của nàng ở nhân gian, là một mối họa lớn của nhân gian, mới có đầy đủ tính đặc thù, khiến đối phương đặc biệt chú ý đến!

Nói một cách khác, đối phương nói “đã sớm biết”, “chú ý từ rất lâu”... Rất cả thể đang nói đến bản tôn là nàng!

“Bản tôn.”

Quan Thi Âm không nhịn được hỏi: “Năm đó đại năng đứng sau màn cố ý dẫn đường để ngươi giáng lâm kia, liệu có liên quan với hấn không...”

“Điều này...” Giọng nữ trong Hắc Viêm do dự nói, “Ta cũng không rõ chuyện năm đó lắm, sáu ngàn năm trước, lúc ta thu hoạch được ý thức bản thân, ta cũng không biết rốt cuộc mình giết ai, ta cũng không biết là ai mưu tính, nhưng...”

Đông đảo chân ma không nhịn được âm thầm sợ hãi.

Quả nhiên, chân ma đệ nhất đẳng như nàng giáng lâm nhân gian, đúng là có đại năng đứng đằng sau mưu tính, cố gắng để vị thần tiên lục địa đầu tiên của sáu ngàn năm trước bị phạm nhân phát hiện, lần lượt dẫn tới ngoại ma giáng lâm, cho đến khi chân ma đệ nhất đẳng là nàng giáng lâm nhân gian, giết đối phương, thu hoạch được ý thức của bản thân, từ đây ẩn núp chiếm cứ ở nhân gian.

Ở trong đó, tất nhiên có mục đích bí ẩn nào đó...

So sánh với đại năng khuấy đảo phong vân như thế, bọn họ chỉ tưởng tượng một chút, cũng có cảm giác bất lực, cứ như sẽ bị biến thành quân cờ bất cứ lúc nào.

“Được rồi.”

Quan Thi Âm thở dài, khẽ lắc đầu nói: “Ngươi giúp ta loại bỏ ấn ký hấn để lại trước đã.”

“Ấn ký kiểu gì?” Giọng nữ trong Hắc Viêm hỏi.

“Kiểu gì? Ta cũng không biết.”

Quan Thi Âm hơi mờ mịt nói: “Hấn chỉ bắt tay ta, ta cũng không cảm nhận được cái gì hết, hấn đã dò xét ta một lần, còn để lại ấn ký, lúc ấy còn có ý ám chỉ với ta, cảm giác là đang uy hiếp ta.”

“Uy hiếp ngươi?”

Giọng nữ trong Hắc Viêm lộ ra một chút nghi ngờ.

Ngay lập tức, Hắc Viêm hơi lắc lư một cái, đột nhiên ngưng tụ co rút thành thực thể, trong khoảng khắc đã biến hóa thành hình người.

Chỉ thấy bạch y tung bay, nhanh nhẹn như hồ điệp, một đôi chân trần trắng nõn tinh xảo nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất, lại không nhiễm trần thế, một mái tóc đen như thác nước xõa ra rủ xuống sau lưng nàng, bao trùm đến vòng eo thon của nàng.

Rõ ràng là một nữ tử trẻ trung có dáng vẻ tương tự với Quan Thi Âm, giống như song bào thai.

Chỉ là, so sánh với Quan Thi Âm, thoạt nhìn nàng càng yếu đuối dễ lừa gạt, vẻ dịu dàng trong khí chất lại càng thêm mãnh liệt, giữa hàng lông mày hiện ra vẻ thương tiếc trách trời thương dân, dường như cả người cũng tỏa ra ánh sáng thánh khiết như có như không, cứ như...

Nàng sinh ra cũng vì cứu vớt thể nhân mà tồn tại.

Một đám ngoại ma thấy nàng để lộ chân thân, không nhìn được cùng nhau cúi thấp đầu.

Tất cả mọi người đều biết, nữ tử yếu đuối thoạt nhìn như một người vô hại ở trước mắt, lại là người thống lĩnh ngoại ma ở nhân gian, chân ma mạnh nhất vô địch ở nhân gian –

Cứu Thế Nhân!

Nữ tử áo trắng “Cứu Thế Nhân” nhìn về phía nguyên thân thứ hai của mình, hỏi: “Dò xét người, người không phát hiện được thì thôi đi, đối phương có để lại ấn ký hay không, người cũng không phát hiện được sao?”

Quan Thi Âm bất đắc dĩ nói: “Ta chỉ là một chân tiên đỉnh phong ở thiên giới mà thôi, còn cách cảnh giới đại la rất xa, ta bị đại nhân vật đạt được ‘hỗn nguyên’ điều tra, người còn trông cậy ta cảm ứng được thủ đoạn của hắn?”

Nữ tử áo trắng nhẹ vuốt trán, nói: “Được rồi, để ta tới, tuy cảnh giới của ta kém xa hắn, nhưng dù sao hắn cũng chỉ có pháp lực cấp độ bán tiên, nên tảng chân ma chi lực của ta mạnh hơn hắn mấy cảnh giới, loại trừ một ấn ký cũng không hề khó.”

Tu hành Thiên Đạo, tu hành ngoại đạo, cho dù là hai loại đạo khác nhau, nhưng ngoại ma vốn khắc chế tu hành giả, nếu độ cao cảnh giới của hai loại đạo tương đương nhau, tất nhiên ngoại ma càng mạnh hơn.

Cho dù cảnh giới của nàng kém xa đối phương, nhưng chân ma chi lực của nàng lại mạnh hơn tiên nhân gian nhiều lắm.

“Đưa tay cho ta, để ta xem.”

Nữ tử áo trắng “Cứu Thế Nhân” duỗi một đầu ngón tay ra, nói: “Thế nhưng, ta không thể trực tiếp loại trừ ấn ký này, có lẽ hẳn chỉ thăm dò người còn chưa chắc chắn, nhưng một khi ta loại trừ ấn ký này, gần như đã chắc chắn, ở nhân gian này ngoại trừ ta e rằng không ai có thể loại trừ ấn ký của hẳn.”

“Ừm.” Quan Thi Âm khẽ gật đầu, đi đến trước mặt nàng, nắm chặt bàn tay của nàng.

Nữ tử áo trắng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hàng lông mi dài nhỏ bao phủ lên trên mí mắt, vẻ mặt yên tĩnh lại ôn hòa, cẩn thận cảm ứng đánh giá.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

“Hả?”

Nữ tử áo trắng chậm rãi mở mắt ra, cau mày nói: “Xảy ra chuyện gì vậy? Người chắc chắn trên người của người bị hạ ấn ký?”

“Chắc chắn, nếu không đang tốt đẹp tại sao lại phải bắt tay với ta?”

Quan Thi Âm bất đắc dĩ nói: “Hơn nữa, hẳn còn nói ‘vừa rồi đã bắt tay, chẳng khác nào đã lưu lại một ấn ký sâu sắc thoát nhìn không tồn tại’, điều này đã là công khai nói cho ta biết rồi mà?”

“Lưu lại ấn ký, còn dám tự tin nói với người như vậy...” Nữ tử áo trắng nhíu chặt hàng lông mày.

Đối phương đã dám nói ra, cũng có ý nghĩa không sợ bị nàng phát hiện!

“Ngay cả người cũng không thanh trừ được à?” Quan Thi Âm không nhịn được hỏi.

“Ta...” Nữ tử áo trắng thở dài, lắc đầu nói: “Ta căn bản không tìm được tung tích ấn ký.”

“Ngay cả người cũng không tìm ra được?” Quan Thi Âm ngạc nhiên.

“Có hai khả năng.”

Nữ tử áo trắng suy nghĩ một chút, nói: “Thứ nhất, hoặc là đối phương vốn am hiểu loại thần thông ẩn nấp lần theo dấu vết này, đạt được ‘hỗn nguyên’ chi đạo, cũng là khuynh hướng ở phương diện này, cảnh giới của ta chênh lệch với hẳn quá nhiều, vì vậy không tìm thấy?”

“Thứ hai thì sao?” Quan Thi Âm nghi ngờ nói.

Nữ tử áo trắng im lặng cả nửa ngày, chậm rãi nói: “Hỗn Nguyên Vô Cực.”

Quan Thi Âm ngạc nhiên.

Nữ tử áo trắng hít sâu một hơi, sắc mặt trắng bệch nói: “Nếu đối phương là người ở trong truyền thuyết đã tiến thêm một bước nữa trên cảnh giới hỗn nguyên, lấy hỗn nguyên sinh vô cực lên cảnh giới ‘Hỗn Nguyên

Vô Cực', sự tồn tại vĩ đại có thể gọi là gần với Thiên Đạo nhất, chỉ thiếu nửa bước nữa là có thể đi vào Thiên Đạo, chênh lệch cảnh giới lớn đến mức độ này, tất nhiên ta không thể nhìn ra được thủ đoạn của đối phương."

"Hỗn Nguyên Vô Cực?"

Quan Thi Âm lập tức trợn tròn mắt, chỉ cảm thấy trong đầu ong ong.

Chương 187: Thiên Mục (1)

Sau khi Quan Thi Âm phi thăng, cũng ở thiên giới trong khoảng thời gian mấy ngàn năm. Đối với chế độ giai cấp khá nghiêm ngặt của thiên giới, tất nhiên nàng cũng hiểu khá rõ.

Chân tiên là nền tảng của thiên giới, cũng như dân chúng bình thường trong thế tục, còn “đại la kim tiên” là một cách gọi, đại diện cho giới thượng lưu của thiên giới, cũng như quan lại.

Tiền thêm một bước nữa, đại la kim tiên đạt được “hỗn nguyên”, chính là chư hầu một phương.

Về phần tầng lớp cao hơn, hoặc là nói tầng lớp tối cao, đại la kim tiên nắm giữ cảnh giới “Hỗn Nguyên Vô Cực” này, đó chính là Đế Hoàng chân chính!

Một khi nắm giữ “Hỗn Nguyên Vô Cực”, thì có thể nói là đỉnh phong chân chính, chỉ thiếu nửa bước nữa là có thể tiếp xúc với Thiên Đạo chí cao vô thượng, những đại năng cảnh giới Thiên Đạo thần bí cổ xưa kia ẩn trong trời cao không ra, đây là sự tồn tại chí tôn của thiên giới!

Đế Hoàng thần tiên thế này, chí tôn của thiên giới... Chuyển thế đến nhân gian?

“Không thể nào...”

Vừa nghĩ đến đây, Quan Thi Âm không nhịn được lắc đầu, ném suy nghĩ này ra sau đầu, nói: “Chí tôn nắm giữ Hỗn Nguyên Vô Cực thiên giới, sao có thể chuyển thế đến nhân gian? Quá buồn cười?”

Điều này thật sự buồn cười như một con kiến nhỏ ven đường, đột nhiên nói mình là đế vương cao cao tại thượng của nhân gian.

“Ta cũng cảm thấy khả năng này rất thấp.”

Nữ tử áo trắng nhẹ gật đầu, nói: “Chỉ là một suy đoán như thế mà thôi, đối phương am hiểu thư pháp đan thanh, lại thích ẩn nấp nguy trang thành phàm nhân, có lẽ thật sự rất am hiểu đạo ẩn nấp, nếu không cũng không tự tin nói cho người biết như thế.”

Quan Thi Âm cũng đồng ý khẽ ừ một tiếng, lại hỏi: “Vây ấn ký của ta thì phải làm sao bây giờ?”

“Dù sao ta cũng không giải quyết được.”

Nữ tử áo trắng khẽ lắc đầu, nói: “Dù sao người cũng là nguyên thần thứ hai của ta, còn cần người tham gia vào kế hoạch sau này, cũng không thể để người bị hấn đánh dấu như vậy, ừ...”

Nàng suy nghĩ một chút, nói: “Đã vậy, cứ mời vị đại nhân kia của thượng giới hạ xuống thần niệm, kiểm tra cho người một chút, khóa chặt ấn ký đối phương để lại cho người, ta lại lấy chân ma chi lực hóa giải là được.”

“Vị đại nhân thượng giới kia?”

Quan Thi Âm ngạc nhiên, lập tức gật đầu nói: “Cũng chỉ có thể như vậy thôi.”

Đám chân ma xung quanh nghe vậy, không nhìn được sắc mặt nghiêm nghị hơn.

Mặc dù vị đại nhân vật ngoại đạo ở thượng giới kia không thể nhúng tay vào việc nhân gian, nhưng dù sao cũng là sự tồn tại vượt qua chân ma, nếu chân thân giáng xuống nhân gian, chỉ sợ trong chớp mắt là có thể diệt sát chân ma đệ nhất đẳng.

Cũng chỉ có bá chủ nhân gian “Cứu Thế Nhân” như nàng, mới có thể nhìn thẳng vào đại nhân vật thượng giới, có thể liên hệ bất cứ lúc nào.

“Đại nhân.”

Lão đầu khô gầy “Dưỡng Miêu Nhân” quỳ sát ở bên cạnh vôi vàng nói như tranh công: “Có cần thuộc hạ liên hệ thượng giới giúp ngài không?”

“Không cần.” Nữ tử áo trắng liếc nhìn lão, thản nhiên nói: “Trong sáu ngàn năm qua, ta cũng luyện chế ra rất nhiều ‘Bỉ Ngạn Hắc Liên’, lúc này tiêu hao một đóa cũng không tính là gì... Mặt khác, trong lòng người chú ý một chút, đừng tưởng ta không biết, không phải người muốn tự liên hệ với vị đại nhân kia, vụng trộm tố cáo ta chứ? Có gì không hài lòng, người cứ nói ra là được.”

Dưỡng Miêu Nhân kia sợ đến mức khẽ run rẩy, vôi vàng cúi xuống dập đầu, gáp gáp nói: “Đại nhân ngài nghi oan ta, cả nhân gian này đều do ngài quyết định, sao ta có thể tố cáo ngài chứ?”

Nữ tử áo trắng cũng lười để ý đến lão, chỉ lật tay một cái, trên đầu ngón tay xuất hiện một đóa hoa sen đen truyền.

Nàng nhẹ nhàng ném đi.

Chỉ thấy đóa hoa sen đen tuyền này xoay tròn trôi nổi ở giữa không trung, dần trở nên lớn hơn như một tòa sen, đồng thời có một ngọn lửa màu đen chậm rãi thiêu đốt ở tâm của hoa sen, từ một ngọn lửa nhỏ bé, dần hóa thành một đoàn hỏa diễm to lớn thiêu đốt dữ dội, cao khoảng mấy người.

Sau đó, chính giữa ngọn lửa đen tuyền kia, chậm rãi biến thành màu xám nhạt gần như trong suốt, cứ như một tầng ngăn cách như có như không.

Qua nửa ngày, trên tầng ngăn cách gần như trong suốt ở chính giữa ngọn lửa kia, lộ ra một đầu nam tử tóc tai bù xù, thoát nhìn hình như cực kỳ to lớn, nhưng lại không có người, chỉ còn lại một cái đầu trôi nổi ở giữa không trung, còn có thể nhìn thấy từng vết sẹo ở trên trán, lít nha lít nhít, số lượng rất nhiều.

Một đám chân ma cúi đầu chậm rãi chờ đợi ở bên cạnh, lúc này cũng không nhìn khẽ ngẩng đầu nhìn sang, không nhìn được hơi ngạc nhiên.

Đại nhân vật thượng giới phụ trách liên lạc với chân ma ở nhân gian trong truyền thuyết, chính là một cái đầu lâu?

Sau một khắc, một luồng uy áp đáng sợ cao cao tại thượng tự nhiên tản ra, cách hai giới thiên nhân, chỉ là một tia thần niệm mà thôi, lại khiến rất nhiều chân ma không nhìn được thay đổi sắc mặt.

Đây mới là sự tồn tại đáng sợ vượt qua chân ma, chỉ uy áp thôi đã đáng sợ như vậy!

Rất nhiều chân ma do dự một chút, cả đám đều quỳ sát xuống đất, cùng mở miệng ân cần thăm hỏi: “Đại nhân!”

“Thiên Mục đại nhân.”

Nữ tử áo trắng cùng Quan Thi Âm hơi cúi đầu, coi như là hành lễ.

“Ừm.”

Đầu lâu nam tử kia nhìn lướt qua các chân ma khác, nhẹ nhàng lên tiếng, lại nhìn về phía nữ tử áo trắng kia, mỉm cười hỏi: “Cứu Thế Nhân, tìm ta có chuyện gì? Sao nguyên thần thứ hai cũng tới.”

“Đại nhân, xin ngài giáng lâm thần niệm, là có chuyện muốn nhờ ngài giúp.” Nữ tử áo trắng nói: “Nguyên thần thứ hai này của ta, trúng một đánh dấu bí ẩn do một vị tiên nhân gian bày ra, dựa vào thực lực của ta còn chưa đủ phát hiện đánh dấu kia, vì vậy muốn nhờ ngài hóa giải.”

“Tiên nhân gian?”

Đầu lâu nam tử kia tỏ vẻ ngạc nhiên, nói: “Mặc dù cảnh giới của ngươi không cao lắm, nhưng với nền tảng lực lượng của chân ma đệ nhất đẳng, cũng đủ để hoành hành ở nhân gian, ngay cả ngươi cũng không nhìn ra? Chẳng lẽ... Đối phương là Lâm Chỉ Thủy mà ngươi đã nhắc đến lần trước?”

“Vâng.” Nữ tử áo trắng nói.

Lần trước nàng liên hệ với vị đại nhân thượng giới này, đã bẩm báo luôn cả việc mà Độc Thư Nhân nói cho nàng biết.

“Nếu là người kia, vậy cũng có khả năng.”

Đầu lâu nam tử kia nhẹ nhàng gật đầu một cái, nói: “Chỉ là tiên nhân gian, đã có thể diệt sát chân ma đệ tứ đặng trong chớp mắt... Cho dù là đại la kim tiên cũng rất khó làm được, thật sự có thể là đại nhân vật đạt được hồn nguyên, thế nhưng... Ngay cả người cũng không phát hiện được, xem ra đôi phương rất am hiểu đại thần thông ẩn nấp này.”

Nữ tử áo trắng gật đầu nói: “Ngài nói không sai, ta cũng nghĩ như vậy.”

“Am hiểu ẩn nấp... Lại am hiểu tranh chử...”

Trên mặt đầu lâu nam tử kia lộ ra một vẻ do dự, nói: “Chờ chút nữa ta sẽ điều tra trong số đại la kim tiên hồn nguyên thiên giới đã vẫn lạc, có ai phù hợp với điều kiện này không, xem ra... Chẳng mấy chốc là có thể biết thân phận kiếp trước của Lâm Chỉ Thủy kia, đến lúc đó ta căn cứ vào đạo cùng thần thông mà hẩn am hiểu, ban thưởng cho người một vài bảo vật khắc chế hẩn, lúc người ra tay sẽ hoàn toàn nắm chắc.”

Chương 188: Thiên Mục (2)

“Vâng.” Nữ tử áo trắng nhẹ giọng đáp.

“Ta giúp ngươi hóa giải đánh dấu trước đã.”

Đầu lâu nam tử kia quan sát Quan Thi Âm một chút, khẽ cười nói: “Nguyên thần thứ hai này của ngươi tu luyện pháp thân ‘Quan Thế Âm’, mặc dù gần giống với bản tướng ‘Cứu Thế Nhân’ của bản tôn, đều là đại từ bi chi đạo, nhưng tốc độ tu luyện bình thường, còn một khoảng cách rất xa mới đạt được đại la?”

“Còn thiếu rất nhiều.” Quan Thi Âm khẽ lắc đầu.

“Đúng lúc, chỗ ta có một viên Xá Lợi Tử, là Cực Dạ Linh Sơn tu hành pháp thân ‘Quan Thế Âm’ Bồ Tát bỏ mình để lại.” Đầu lâu nam tử kia khẽ cười nói: “Qua một thời gian nữa, ta sẽ mời Ma Tôn phá vỡ ngăn cách thiên nhân, lúc truyền bảo vật xuống nhân gian, cũng có thể đưa cả Xá Lợi Tử xuống chung luôn, có lẽ sẽ giúp được ngươi đôi chút.”

“Đa tạ ngài.” Quan Thi Âm nói.

Đầu lâu nam tử kia khẽ cười một tiếng, nói: “Không cần khách sáo, chỉ cần các ngươi có thể thả ra Ma Long kia, phá giải phong ấn của rất nhiều ngoại ma thượng cổ ở nhân gian, cũng được coi là một công lớn, đến lúc đó còn có càng nhiều ban ơn nữa.”

Ngay sau đó, một đạo dấu vết ở trên trán của hắn ta đột nhiên chậm rãi vỡ ra, có thể thấy được một con mắt màu đỏ sậm ở trong đó.

Nhìn kỹ lại, nửa đôi mắt mở ra này rõ ràng là một con trùng đồng, bên ngoài là màu đỏ sậm, phần bên trong lại là màu vàng kim nhàn nhạt, hiện ra vẻ hơi quý dị.

“Mặc dù thiên nhân cách biệt, nhưng dựa vào thần niệm của ta, lại phối hợp với cấm pháp phá giải ‘Phá Thần Pháp Mục’ mà ta am hiểu nhất, tìm ra đánh dấu ẩn nấp do cảnh giới ‘hỗn nguyên’ thần cấm bố trí, vẫn rất đơn giản.”

Trên khuôn mặt đầu lâu nam tử kia hiện ra nụ cười tự tin.

Trong đám ngoại đạo thượng giới, hắn ta cũng được gọi là đại nhân vật, trên cấp độ cảnh giới này, cũng tương đương với cảnh giới ‘hỗn nguyên’, cho dù là đại la kim tiên hỗn nguyên thiên giới, hắn ta cũng có thể đánh lui thậm chí từng đánh chết mấy vị.

“Soạt!”

Chỉ thấy con trùng đồng quỹ dị ở trên trán nam tử đột nhiên trợn to, bắn ra một tia ánh sáng vàng tối và màu đỏ thẫm trợn lẫn thần niệm hư ảo, như một chùm laser, trong chốc lát đã vượt qua cách biệt thiên nhân, xuyên qua hỏa diễm hắc liên, trực tiếp mang theo uy áp kinh khủng, xuất hiện ở nhân gian.

Đạo pháp mục này bắn ra ánh sáng thần niệm hư ảo im hơi lặng tiếng, trong chớp mắt đã tiến vào trong cơ thể Quan Thi Âm, tựa như là một chùm tia sáng kết nối thiên nhân, kết nối nàng với trùng đồng ở thiên giới kia.

Khóe môi nam tử hiện ra một nụ cười ung dung bình tĩnh, dựa vào pháp mục đánh giá lực lượng ngoại lai trong cơ thể Quan Thi Âm, đạo thần niệm cứ như là rada quét hình thấu triệt nhất.

“Ồ?”

Qua nửa ngày, nam tử kia khẽ gật đầu, lạnh nhạt nói: “Khá thú vị.”

Trong lúc nói chuyện, dấu vết trên trán hắn ta lại lần nữa nứt ra một đạo, để lộ ra trùng đồng quỹ dị thứ hai.

Ngay sau đó trùng đồng này lại lần nữa bắn ra một đạo tia sáng thần niệm hư ảo, xuyên qua ngăn cách thiên nhân, như laser chiếu xạ lên người Quan Thi Âm, trong nháy mắt đã biến mất trong cơ thể của nàng.

Lại một lát sau, nam tử lộ ra vẻ ngạc nhiên, chột mím cười: “Xem ra người kia thật sự rất am hiểu ẩn nấp.”

Sau đó, dấu vết trên trán của hắn ta trong một lần duy nhất đã nứt ra hơn mười con trùng đồng, chỉ thấy từng trùng đồng lại bắn ra mười đạo tia sáng thần niệm hư ảo, xuyên qua cách biệt thiên nhân, chiếu xạ lên người Quan Thi Âm.

Đông đảo chân ma thấy thế, lập tức hiểu rõ, xem ra vị đại nhân này phải xem xét nghiêm túc một chút.

Cứu Thế Nhân gọi vị đại nhân thượng giới này là “Thiên Mục đại nhân”, một danh xưng như thế, lại nhìn trên trán vị đại nhân này có một nghìn đạo dấu vết, hiển nhiên thật sự có hơn một ngàn đạo pháp mục, bây giờ chỉ mới mở mười đạo pháp mục, cũng chỉ là một phần trăm mà thôi, tất nhiên chỉ có thể coi là “nghiêm túc một chút”.

Lại qua một lúc lâu, trên khuôn mặt đầu lâu nam tử kia chậm rãi hiện ra vẻ nghi ngờ, cũng không nói cái gì, chỉ thấy từng đạo dấu vết trên trán của hắn ta liên tục không ngừng nghỉ vỡ ra, hóa thành từng trùng đồng quỹ dị, khoảng chừng một trăm đạo pháp mục liên tục mở ra, trên cái trán kia trải đầy đôi mắt, đáng vẻ lít nha lít nhít, cực kì kinh dị đáng sợ.

Một đám chân ma âm thầm sợ hãi, vị đại nhân vật này là muốn làm thật đúng không?

“Soạt soạt soạt soạt!”

Chỉ thấy một trăm đạo pháp mục trực tiếp bắn ra một trăm tia sáng thần niệm hư ảo, cách biệt thiên nhân chiếu xạ lên người Quan Thi Âm, từng tia sáng thần niệm lít nha lít nhít không ngừng đánh giá lực lượng ngoại lai ở trong cơ thể của nàng.

Thế nhưng –

“Lại có thể ẩn nấp sâu như vậy?”

Về nghi ngờ trên khuôn mặt nam tử kia càng ngày càng rõ ràng, hơi không dám tin tưởng – bản thân đã vận dụng một trăm đạo pháp mục, lại không thể tìm thấy chút tung tích nào!

Hắn ta cũng từng giao thủ với thần tiên cấp độ hỗn nguyên ở thiên giới, Phá Thần Pháp Mục này am hiểu đối phó Cửu Thiên Thần Cấm nhất, cũng là bản lĩnh mà hắn ta đặc ý nhất, đối phó với cấm pháp cấp độ Hỗn Nguyên Vô Cực bình thường, chỉ cần mở ra mười con pháp mục cũng đã đủ rồi, lúc khó giải quyết mới cần hơn trăm con pháp mục đồng thời vận chuyển.

Chỉ lúc đối phó với những đại la kim tiên hỗn nguyên uy danh truyền xa kia, mới có thể khiến hắn ta mở cả Thiên Mục, cũng có nghĩa là liều mạng.

“Hừ...”

Nam tử kia đột nhiên cười lạnh một tiếng, “Không tệ, trên đạo ẩn nấp này, đáng giá khen ngợi, cũng có tư cách để ta vận dụng toàn lực.

Sau một khắc, trên trán hắn ta bắt đầu không ngừng mở ra vết nứt, chỉ trong khoảnh khắc, một ngàn con trùng đồng quý dị đã hoàn toàn mở ra, đáng vẻ một ngàn đôi mắt dày đặc trên trán này, đủ để khiến người mắc chứng hoảng sợ dày đặc ngất ngay tại chỗ.

“Cái này...” Một đám chân ma giật mình nhìn tình cảnh này.

Đại nhân vật thần bí thiên giới chuyên thể gọi là Lâm Chỉ Thủy kia, thật sự có bản lĩnh, lại khiến vị đại nhân này vận dụng toàn lực!

Nữ tử áo trắng và Quan Thi Âm lại hơi nhíu mày.

Vị đại nhân vật thượng giới này là đại nhân vật thật sự, bàn về thực lực còn mạnh hơn Ma Long kia một chút, lại liên tục mở ra một trăm đạo pháp mục kiểm tra cũng không tìm ra tung tích?

Thế nhưng, sau khi mở Thiên Mục, thì không có gì bất ngờ nữa.

Nàng cũng hiểu rõ thần thông 《Phá Thần Pháp Mục》 thượng cổ này, càng rõ ràng sau khi tu luyện ra một ngàn đạo pháp mục thì sức quan sát sẽ đáng sợ đến mức nào, dù am hiểu thần thông cấm pháp ẩn nấp đến mức

nào, dưới sự kiểm tra của một ngàn con pháp mục, cũng không có chỗ che thân!

“Rầm!”

Chỉ thấy một ngàn đạo pháp mục lít nha lít nhít chậm rãi chuyển động, con người nhìn chăm chăm Quan Thi Âm, đồng thời bắn ra một ngàn đạo tia sáng thần niệm, xuyên qua giao giới thiên nhân, trực tiếp hội tụ thành một chùm tia sáng vàng đỏ to lớn kỳ lạ, hoàn toàn bao phủ cả người Quan Thi Âm ở trong đó!

Thần niệm mang theo uy áp kinh khủng tùy ý tràn ngập, thậm chí ngay cả không gian cũng đang run rẩy.

Chương 189: Thiên Mục (3)

Một lát sau.

“Điều này...”

Trong ngọn lửa hắc liên, ánh mắt của nam tử kia tràn ngập vẻ chấn động không thể tin nổi, dường như không thể tin được sự thật không thể tìm ra bất kì tung tích nào.

Ngay lập tức –

“Ha ha...”

Trong tiếng cười khê đầy phức tạp, tia sáng màu vàng đỏ kia đột nhiên biến mất không còn tung tích.

Tùng đạo pháp mục ở trên trán của đầu lâu nam tử cũng theo đó mà nhắm lại, tất cả đều bình tĩnh lại, chỉ là khóe môi của hắn ta nhiều hơn một nụ cười bất đắc dĩ chua xót.

“Đại nhân?”

Nữ tử áo trắng và Quan Thi Âm ngạc nhiên nhìn nam tử, trong lòng mơ hồ có dự cảm không ổn.

Một đám chân ma cũng lo lắng không yên nhìn nam tử kia, thoát nhìn... Sao lại cảm thấy tình hình này không lạc quan cho lắm?

“Cứu Thế Nhân.”

Nam tử kia đột nhiên khê hỏi: “Người chắc chắn người kia đã hạ ấn ký cho người sao?”

“Vâng.” Quan Thi Âm lập tức gật đầu nói: “Hắn tìm mọi cách bắt tay với ta, còn trực tiếp chỉ rõ với ta, nói hắn lưu lại ấn ký cho ta, hình như đáng vẻ rất tự tin.”

“Ha... Tự tin...” Nam tử kia cười nhạo mỉa mai một tiếng, nói: “Có thể không tự tin sao? Một thần tiên nắm giữ cảnh giới ‘Hỗn Nguyên Vô Cực’ thế này, dùng hỗn nguyên sinh vô cực... E rằng cấm chế được bày ra đã hòa làm một thể với người, sao ta có thể tìm ra được?”

“Thế mà... Thật sự là Hỗn Nguyên Vô Cực?” Quan Thi Âm hơi ngo ngác.

“Nhân gian...” Nữ tử áo trắng lẩm bẫm nói: “Tại sao lại có một đại nhân vật chuyển thế như vậy?”

Một đám chân ma càng chấn động gần như là ngây ngốc, dù thế nào cũng không hiểu sao nhân gian lại có thêm một thần tiên chuyển thế cấp độ chí tôn thiên giới?

Bọn họ còn phải chiến đấu với đại nhân vật thế này?

Điều này...

Xác định không phải đi chịu chết sao?

“Vậy... Vậy làm sao bây giờ?” Quan Thi Âm không nhịn được hỏi.

“Ta không có cách nào.”

Nam tử kia hít sâu một hơi, than thở: “Đây chính là đại nhân vật nắm giữ ‘hỗn nguyên’, trên cảnh giới cũng cùng một cấp độ với Ma Tôn sau lưng ta, trừ khi Ma Tôn tự mình đến kiểm tra, mới có thể tra ra được, nhưng cũng không thể phá giải.”

“Ma Tôn cũng không thể phá giải?” Nữ tử áo trắng hơi cau mày nói.

Đại la kim tiên nắm giữ Hỗn Nguyên Vô Cực, đó là nhân vật chí tôn thiên giới, ngoại trừ những đại năng Thiên đạo ẩn vào bầu trời thiên giới, thì không ai là đối thủ.

Ma Tôn chính là sự tồn tại chí tôn trong số ngoại ma, trên mặt cảnh giới là cùng một cấp bậc.

“Thiên nhân vĩnh viễn cách biệt, cho dù là sự tồn tại cường đại như Ma Tôn, cũng chỉ có thể giáng xuống một đạo thần niệm, nhiều nhất chỉ có thể kiểm tra giúp người, khóa chặt vị trí ẩn ký.”

Nam tử kia khẽ lắc đầu nói: “Thế nhưng, dù có giúp người khóa chặt ẩn ký, với thực lực của người cũng không thể nào thanh trừ ẩn ký kia, cho dù nền tảng chân ma chi lực của người vượt xa đối phương mấy cảnh, nhưng trên mặt cảnh giới vẫn kém quá xa.”

Hắn ta không nhịn được thở dài nói: “Đây chính là tiên nhân gian nắm giữ ‘Hỗn Nguyên Vô Cực’, chút cảnh giới đó của người, đứng trước mặt người kia thật sự tựa như hài nhi vừa mới học bò lại so xem ai nhanh hơn với hùng ưng bay lượn trên trời cao, tình trạng chênh lệch lớn đến như thế... Rất khó bù đắp được.”

“Nhưng kế hoạch của ta nhất định phải có nguyên thần thứ hai tham gia...” Nữ tử áo trắng cau mày nói: “Nếu không có nguyên thần thứ hai, đi đâu tìm tiên nhân gian thứ hai ở trong nhân gian đến giúp ta?”

“Đại nhân, chẳng lẽ không có cách nào khác sao?” Quan Thi Âm không nhịn được hỏi.

Nam tử kia im lặng một chút, nói: “Đương nhiên có.”

“Có?” Nữ tử áo trắng và Quan Thi Âm không nhịn được đôi mắt sáng lên.

Nam tử kia sâu kín nói: “Cho dù Ma Tôn không có cách, nhưng nếu như là đại năng ngoại đạo của ta, những người phụng dưỡng chúa tể ngoại đạo ở

trên bầu trời thiên giới, sự tồn tại vĩ đại tranh đấu với những đại năng cảnh giới Thiên Đạo đó, chắc có thể giải quyết nhẹ nhàng.”

Hắn ta mỉm cười hơi có vẻ đùa cợt, nhìn nữ tử áo trắng và Quan Thi Âm nói: “Nhưng chút chuyện nhỏ đó của nhân gian, sao có thể mời được sự tồn tại vĩ đại kia?”

Nữ tử áo trắng suy nghĩ một chút, lại nói: “Đại nhân, e rằng việc này cũng không được tính là việc nhỏ gì, ngay cả chí tôn thiên giới nắm giữ ‘Hỗn Nguyên Vô Cực’ cũng đã chuyển thế đến nhân gian, ở trong đó... Chẳng lẽ không có mưu tính của những đại năng Thiên Đạo kia sao?”

Nam tử kia im lặng nửa ngày, thờ dãi nói: “Ta đương nhiên biết, nhưng hiển nhiên bây giờ vũng nước nhân gian đã rất sâu, nếu bị cuốn vào trong tranh đấu thế cuộc của đại năng thế này, ta sợ chưa chắc đã có thể thoát ra được...”

Hắn ta lại im lặng một lúc, mới lên tiếng: “Thôi, ta sẽ bẩm báo việc này với Ma Tôn, đợi sau khi Ma Tôn lựa chọn, xem thử ngoại năng đại ma của chúng ta có bằng lòng nhúng tay vào việc này không.”

“Vâng.” Nữ tử áo trắng và Quan Thi Âm đáp.

Ánh mắt nam tử kia nhìn lướt qua đông đảo đám chân ma, nặng nề nói: “Trong khoảng thời gian này, các ngươi đừng hành động thiếu suy nghĩ, tuyệt đối không được trêu chọc vị tiên nhân gian tên là ‘Lâm Chỉ Thủy’ kia, ngoại trừ Cứu Thế Nhân có thể ngăn cản được một hai, đám người các ngươi đứng trước mặt hắn cũng chỉ có phần chịu chết.”

Một đám chân ma nghe vậy, lập tức cung kính đáp: “Vâng.”

Trong lòng bọn họ lại đang nghĩ, một đại nhân vật chuyển thế thành tiên nhân gian như thế, e rằng tránh còn không kịp, sao còn đến trêu chọc chứ?

Trong số đó, sắc mặt Độc Thư Nhân lại càng trắng bệch, sớm biết vị tiên nhân gian trong cửa tiệm tranh chữ kia khủng bố như thế, lại là nhân vật cấp chí tôn của thiên giới chuyển thế, dù có đánh chết hắn ta cũng không dám đi trêu chọc.

“Tóm lại, trước tiên cứ yên lặng chờ tin tức của ta, các ngươi... Tự giải quyết cho tốt đi.”

Nam tử kia thờ dãi một tiếng, xua tay cắt đứt liên hệ thần niệm, hỏa diễm hắc liên cũng thiêu đốt gần như không còn, biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ có một đóa hắc liên nhẹ nhàng rơi xuống từ trên không trung, cánh sen chậm rãi hóa thành tro tàn.

Trong Ma vực u ám tĩnh mịch này, khôi phục sự bình tĩnh.

Chỉ là... So sánh với lúc trước, nơi này đã tràn ngập bầu không khí áp lực và căng thẳng.

“Các ngươi cũng nghe thấy...”

Ánh mắt có vẻ u ám lạnh lẽo của nữ tử áo trắng đảo qua mọi người, lạnh lùng nói: “Việc này đã không đơn giản là cuộc tranh đấu giữa tu hành giả nhân gian và chân ma chúng ta nữa, còn liên quan đến cả thượng giới... Tranh đấu giữa đại năng ngoại đạo của chúng ta và đại năng Thiên Đạo, đừng nói là các ngươi, dù là ta chỉ sơ ý một chút cũng sẽ có nguy hiểm vẫn lạc.”

Một đám chân ma đều ngoan ngoãn nín thở lắng nghe, cũng không dám thở mạnh.

“Nếu không muốn chết, sắp tới các ngươi đều ẩn nấp thật kỹ cho ta, cũng dặn dò đám thuộc hạ của các ngươi, đừng có trêu chọc ra bất kì rắc rối gì.”

Nữ tử áo trắng nghiêm khắc nói: “Nếu còn ôm loại suy nghĩ ‘chân ma là vô địch ở nhân gian, tu hành giả cũng không có cách nào’, vậy... Cứ chết đi thì tốt hơn.”

Chương 190: Nàng ta chỉ là hài tử (1)

Hoàng hôn dần sâu hơn, dưới ánh đèn nê ông rực rỡ làm nổi bật khu thành phố mới, sắc trời ở khu nội thành cũ cũng dần tối tăm.

Trong cửa tiệm tranh chữ nằm sâu trong ngõ hẻm vắng vẻ.

“Ừm... Đã gần đủ.”

Sau khi Lâm Chỉ Thủy quan sát một vài bức tự thiếp đã được bồi đơn giản ở trên bàn, liền cuộn từng cái lại cho vào trong túi.

Có mấy bức tự thiếp này mang theo bên người, Tiểu Xà muốn dùng để biếu tặng gì đó, có lẽ cũng không thành vấn đề.

Trong xã hội ân tình này, Tiểu Xà nhà mình lại đi theo con đường văn hóa, cần có bối cảnh nhân mạch, thông thường tất nhiên đều là những người làm công tác văn hóa, mặc kệ thật sự thích văn hóa truyền thống, hay chỉ là học đòi văn vẻ cũng được, những bức tự thiếp duyên dáng xinh đẹp lại rất có giá trị thưởng thức này, vậy không có gì thích hợp hơn nữa.

“Còn cần một bức tranh thủy mặc nữa, ngày mai vẽ tiếp.” Lâm Chỉ Thủy không nhịn được duỗi lưng một cái.

Thật ra hôm nay hấn cũng không tốn bao nhiêu sức lực, chỉ viết mấy bức chữ mà thôi, chủ yếu là việc bồi khá rắc rối.

Lâm Chỉ Thủy ngồi xuống ghé, tiện tay cầm quyển sách phong cách cổ xưa có hơi ố vàng cũ kỹ ở trên bàn sách lên, nhằm chán mở quyển sách này ra xem, không nhìn thấy nửa chữ nào, ngoại trừ trang giấy sờ lên thấy bóng loáng, còn rất có cảm giác niên đại ra, cũng không có chỗ nào đặc biệt.

“Thật là... Rốt cuộc thứ đồ chơi này có phải là đồ cổ hay không đây?” Hấn thầm lẩm bầm.

Ngày ấy, lúc Lục Thanh Phong đưa bản “Vô Tự Thiên Thư” này cho hấn, chỉ nói là vô tình lấy được trong “Lăng Yên Các”.

Lăng Yên Các...

Trong ấn tượng của hấn chỉ có Lăng Yên Các ở trong câu “Thỉnh quân tạm thượng Lăng Yên Các, nhược cá thư sinh Vạn Hộ Hầu”(1) kia.

(1) Nằm trong tuyển tập 12 bài thơ Nam Viên (bài thứ năm) của nhà thơ Lý Hạ nhà Đường.

Nhưng ở xã hội hiện đại có những tiệm đồ cổ cất giữ đồ cổ thế này, đặt tên như vậy cũng quá bình thường, thậm chí còn có loại Ngự Thư Phường, không tìm được ở trên mạng.

“Mặc dù chỉ là một chút lòng biết ơn rất đơn giản, nhưng cũng không đơn giản chỉ là một bản bút ký trông không như vậy chứ...”

Lâm Chỉ Thủy trầm suy nghĩ.

Hắn luôn cảm thấy bản “Vô Tự Thiên Thư” này có lai lịch lớn, có thể là một quyển sách cổ mà Lục Thanh Phong vô tình vơ vét được, nhưng không biết hàng nên mới đưa cho hắn, biết đâu trong đó còn có huyền cơ khác.

Ví dụ như, những quyển sách cổ có giấu bí quyết võ công trên phim truyền hình, muốn tìm ra bí mật thật sự nằm trong đó, hoặc là cần dùng lửa hơ qua một chút, hoặc là dùng chút nước, hoặc là trong lúc vô tình dính máu, sau khi hấp thu máu tươi mới có thể hiện ra...

Đây chính là trí tuệ của cổ nhân.

Đương nhiên, chủ yếu là vì... Vài ngày trước hắn vô tình làm đổ nước lên quyển sách cổ này, nhưng trang giấy của quyển sách cổ này lại bóng loáng lạ thường, dường như có một lớp giấy dầu, căn bản không có cách nào thấm nước được, nếu không phải là khoa học kỹ thuật hiện đại làm ra hàng giả, vậy vừa nhìn đã biết có ẩn chứa trí tuệ của cổ nhân.

Mặc dù khoa học kỹ thuật hiện đại rất phát triển, nhưng cũng không thể khinh thường trí tuệ của cổ nhân, thậm chí ngay cả khoa học kỹ thuật của hiện đại cũng khó làm được, ví dụ như thuật cơ quan của cổ đại, ví dụ như nhìn tách trà xem sự thay đổi của thời tiết, ví dụ như văn vật tổ sa y nặng 49 gram của Tây Hán...

Mấy ngày nay, Lâm Chỉ Thủy cũng thử dùng ngọn lửa nhỏ hơ sơ qua, nhưng màu sắc của trang giấy lại không có chút thay đổi nào, lớp giấy dầu bóng loáng phủ trên trang giấy như một lớp bảo vệ, có thể nói là nước lửa bất xâm.

Đương nhiên... Hắn cũng không ngốc đến mức trực tiếp dùng lửa đốt, nếu chẳng may đốt xong, bị phá hủy thì phải xử lý thế nào?

Thậm chí hắn còn có suy nghĩ hão huyền nhìn đau một chút, hung ác quyết tâm dùng kim châm vào đầu ngón tay, nhỏ một giọt máu tươi lên, nhưng vẫn không có chút phản ứng nào.

Ồi... Nhỏ máu nhận chủ gì đó, quả nhiên đều là giả.

“Lâm tiên sinh?”

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên một giọng nữ quen thuộc dễ nghe.

Lâm Chỉ Thủy quay lại nhìn, chỉ thấy trong bóng đêm mịt mờ ở ngoài phòng, hiếm khi nào Tiêu Tuệ không đeo khẩu trang và kính râm, lúc này

đang đứng ở cửa ra vào, ánh đèn trong phòng chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp hiện ra vẻ cung kính của nàng, khiến ban đêm cũng sáng hơn mấy phần.

“Người thật sự đến à.”

Lâm Chỉ Thủy quan sát Tiêu Tuệ một chút, nói: “Vào đi, đóng chặt cửa lại.”

“Lâm tiên sinh ngài thật sự biết ta muốn tới.” Tiêu Tuệ mỉm cười, sải bước đi vào trong tiệm, thuận tay đóng cửa lớn lại.

“Bởi vì hoạt động từ thiện sáng nay chứ sao.” Lâm Chỉ Thủy tùy ý nói.

Dù sao sáng nay hẳn vừa mới gặp Tiêu Tuệ ở trung tâm thương mại, nàng còn giúp đỡ làm tấm màn đen, để hẳn trúng thưởng, tất nhiên cũng đang lấy lòng vị thần tượng là hắn, sáng nay nàng chạy thông báo xong, đến tối rảnh rỗi, tất nhiên sẽ đến xem một chút.

“Đúng.” Tiêu Tuệ gật đầu mỉm cười, nói: “Người bên trên sai khiến ta phải tiếp xúc với Quan Thi Âm nhiều một chút, đúng lúc nàng ta tổ chức buổi hoạt động từ thiện lần thứ hai ở Tô Thành, ta thuận tiện đến xem, cũng có thể đến thăm hỏi ngài.”

Lâm Chỉ Thủy thầm nói đúng là như thế.

Mặc dù Quan Thi Âm không phải minh tinh ngành giải trí gì đó, nhưng sự nổi tiếng và nhân khí cũng không khác gì minh tinh hạng nhất, để Tiêu Tuệ đến cạ chút độ nổi tiếng cũng rất bình thường, cũng có cô vũ Quan Thi Âm, tất nhiên là việc tốt đôi bên đều có lợi.

“Thế nhưng, nói một lời từ tận đáy lòng với ngài, ta càng tiếp xúc với Quan Thi Âm, ta càng cảm thấy nàng ta không thích hợp.” Tiêu Tuệ khẽ lắc đầu, nói: “Lúc đầu trên người nàng ta có rất nhiều điểm không thể nào giải thích, lại không rõ lai lịch, chỉ là ta không tìm thấy chứng cứ...”

Nói đến đây, nàng không nhịn được nhìn Lâm Chỉ Thủy, nói khẽ: “Hôm nay ngài cũng gặp nàng ta, có lẽ cũng có phát hiện gì đó?”

Lâm Chỉ Thủy ngẩn ngơ, không nhịn được quan sát Tiêu Tuệ một chút, đột nhiên cười nói: “Xem ra... Người cũng thấy rất rõ ràng.”

Hắn thường xuyên cũng với mấy dân mạng có quan hệ tốt ở trong nhóm, thảo luận về tin đồn của những minh tinh này, người được nhắc đến nhiều nhất là Quan Thế Âm này, chỉ là làm antifan của Quan Thi Âm sẽ rất dễ bị lên án, hắn cũng không tiện nói ra bên ngoài.

Tiêu Tuệ nghe vậy, đôi mắt đẹp lại sáng lên, liền hỏi: “Nói như vậy... Ngài đã sớm cảm thấy Quan Thi Âm không thích hợp?”

Nàng không nhịn được thầm than một tiếng, Lâm tiên bối đúng là Lâm tiên bối.

Nàng cũng phải điều tra rất nhiều ghi chép liên quan đến Quan Thi Âm, lại bẩm báo lên cấp trên thiên giới, thiên giới lại phái người đi điều tra một thời gian, mới phát hiện vị tiên nhân gian Quan Thi Âm này có vấn đề.

Chương 191: Nàng ta chỉ là hài tử (2)

Lâm tiền bối lại nhận ra từ lâu, hình như hôm nay còn cố ý tự mình xuất hiện xác nhận một chút?

“Ừm...”

Lâm Chỉ Thủy suy nghĩ một chút, hỏi: “Ngươi chắc chắn muốn ta nói thật ra?”

“Đôi mắt của ngài luôn sáng như đuốc, tất nhiên ta tin tưởng lời ngài nói là chân tướng.” Tiêu Tuệ lập tức nghiêm mặt nói.

“Thế gian này vốn không có cái gọi là chân tướng...”

Lâm Chỉ Thủy chậm rãi lắc đầu, sau khi vẫn nghe một câu, lại suy nghĩ một chút, lúc này mới nói: “Trong mắt ta, có lẽ Quan Thi Âm khác với suy nghĩ của những người khác, có lẽ ta cũng chỉ mang theo ác ý nhìn người, có rất nhiều chỗ ta cũng không thể chắc chắn, chỉ là nghi ngờ mà thôi, vì vậy ngươi nghe một chút là được, không cần để ý.”

“Rửa tai lắng nghe.” Tiêu Tuệ cung kính nói.

“Quan Thi Âm được xưng là Quan Âm tại thế, từ bi lại thiện lương... Nàng ta cũng đúng là như thế, dù quá trình như thế nào, dù nàng ta vì sao, ít nhất kết quả đều như thế, điều này cũng không có gì để nói, ta cũng rất thương thức nàng ta.”

Lâm Chỉ Thủy nói khẽ: “Thoạt nhìn, nàng ta là một người rất hoàn mỹ, cũng được thế nhân công nhận, nhưng trên thực tế thế gian này không tồn tại sự hoàn mỹ, nàng ta cũng không phải thật sự hoàn mỹ, đã không phải người hoàn mỹ, tất nhiên sẽ có tì vết... Ta thấy, những lời khen ngợi về nàng ta, thật sự là khen ngợi khắp thiên hạ, ngay cả toàn bộ thứ được công khai trên mạng cũng không tìm được chút điểm đen nào.”

Tiêu Tuệ trầm nghĩ, Lâm tiền bối nhắc tới ví dụ này, là đang nói Quan Thi Âm che giấu rất kỹ sao?

Nàng biết, bản thân Quan Thi Âm có xuất thân hào môn thế tục, lại là trích tiên, còn tu hành đạo thống Cực Dạ Linh Sơn, có quyền lực nhân mạch không hề nhỏ ở thế tục, lại phối hợp với phật môn độ hóa chi năng, cho dù không thể hiện thần thông, chỉ dựa vào khí chất dẫn dắt ảnh hưởng tinh thần, đầu lưỡi nở hoa sen, cùng đủ mọi cách xóa bình luận, thì có thể không tìm thấy phạm nhân bôi đen nàng ở trên mạng.

“Vừa rồi ngươi cũng đã nói, trên người nàng ta có rất nhiều điểm không thể giải thích, ví dụ như không rõ lai lịch.”

Lâm Chỉ Thủy nói: “Nhiều năm trước đã có tin đồn, nói nàng ta cũng không phải là nguyên sinh, nhưng bây giờ hình như không ai biết điểm này, hiển nhiên tin tức đã bị phong tỏa.”

Hắn nhớ kỹ nhiều năm trước, lúc internet còn chưa phát triển như thế này, trên mạng thường xuyên xuất hiện tin đồn Quan Thi Âm là dưỡng nữ, nhưng bây giờ đã hoàn toàn không còn, dù xuất hiện bài đăng liên quan đến phương diện này, cũng nhanh chóng bị xóa bỏ.

Tiêu Tuệ như có điều suy nghĩ.

Sau khi nàng phát hiện Quan Thi Âm này là tiên nhân gian không rõ lai lịch, cố ý bầm báo với thượng giới, thượng giới lại điều tra một lúc lâu, mấy ngày trước mới điều tra ra được nguyên nhân sáu trăm năm trước Quan Thi Âm bị giáng chức hạ phạm, bởi vì Quan Thi Âm là ngoại ma chuyển thế, cũng không phải vốn là người bên trận doanh tu hành giả.

Nhưng rất nhiều ghi chép và tin tức ở thượng giới đều bị xóa đi, chỉ có thể điều tra được chút dấu vết để lại mà thôi.

Thậm chí ngay cả vị đại la kim tiên trên thiên giới phong cấm nguyên thần của nàng ta, cách chức nàng ta xuống thế gian, cũng đột nhiên chết bất đắc kỳ tử vào mấy trăm năm trước, cũng không thể thông qua cảm ứng cấm chế để kiểm tra thân phận của nàng ta.

Còn Lâm tiên bối, hình như đã sớm biết?

“Thật ra lai lịch thế nào, xuất thân thế nào, căn bản không quan trọng, quan trọng là ‘tâm’.”

Lâm Chỉ Thủy nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Quan Thi Âm thường xuyên nói ‘xuất thân của một người không quan trọng’, nhưng nếu trong lòng nàng ta không có quý, đã sớm xuất hiện làm sáng tỏ, hoặc là thân nhiên đối mặt thì có sao? Nàng ta cố gắng che giấu điểm này, không dám để lộ ra chút nào, cũng không cho phép tin đồn tồn tại, điều này đã đủ chứng minh một vài vấn đề.”

Tiêu Tuệ khẽ gật đầu.

Đúng là như vậy, Quan Thi Âm vẫn luôn che giấu sự thật bản thân là ngoại ma chuyển thế, nếu không phải nàng bầm báo thượng giới, thượng giới mời một vị đại nhân vật cấp độ chí tôn thôi diễn nhân quả, nghịch tính quá khứ, thật sự không thể nào tra ra được.

“Mặt khác, tuy nàng ta được gọi là Quan Âm tại thế, nhưng nàng ta làm từ thiện công ích, lại không giống như thật lòng làm việc thiện.”

Lâm Chỉ Thủy nói khẽ: “Từ trước tới nay nàng ta không chú trọng chi tiết, ngược lại mỗi lần làm từ thiện trước đó đều trắng trợn tuyên truyền,

khiến người ta cảm thấy nàng ta làm từ thiện không chỉ xuất phát từ thiện lương, là vì đạt được phản ứng và khen ngợi của thế nhân, cứ như đang đóng vai chúa cứu thế, coi hành động ‘cứu vớt thế giới’ này là một công việc, cảm giác như muốn người khác coi nàng ta là chúa cứu thế.”

Nói đến đây, hắn khẽ cười một tiếng, nói: “Dù ta cảm thấy kết quả là đúng hay sai, hành động này của nàng ta cũng đáng được khen ngợi, nhưng nguyên nhân trong đó vẫn đáng để suy nghĩ sâu xa, hơn nữa... Ngay cả phụ thân của nàng ta cũng như thế, không cảm thấy rất thú vị sao?”

Tiêu Tuệ ngẩn ngơ, mơ hồ cảm thấy bất được điều gì đó.

Pháp thân “Quan Thế Âm” của Cục Dạ Linh Sơn, lúc tu hành nhập thế thật sự cần làm việc thiện, dùng điều này để thức tỉnh pháp thân.

Nhưng... Quan Thi Âm là tiên nhân gian, cho dù bị giáng chức hạ phạm, nguyên thần bị phong ấn, cảnh giới cũng không biến mất, chỉ là không có sự giúp đỡ của nguyên thần cường đại, việc tích lũy linh lực cũng chỉ có thể đi từ từ giống như tu hành giả bình thường.

Chỉ cần cảnh giới vẫn còn, căn bản không cần bắt chước trải nghiệm của Quan Thế Âm, chỉ dựa vào cảnh giới bước vào đại đạo này, cũng có thể tùy tiện thức tỉnh pháp thân, nếu đủ linh lực, thì có thể một phát vượt qua năm quan!

Lúc trước nàng tưởng Quan Thi Âm là vì khi xưa đã quen làm việc thiện, mới có thể tiếp tục làm từ thiện, xuất phát từ lòng nhân từ của bản thân, chứ không phải vì tu hành, cũng không tinh tế nghiên cứu những hành vi này.

Bây giờ nàng nghe Lâm tiền bối nói như vậy, lại đột nhiên phát hiện được điều không đúng.

Vì nàng điều tra Quan Thi Âm, cũng biết rất nhiều tình huống liên quan đến pháp thân “Quan Thế Âm”, cho dù tu hành pháp thân Quan Thế Âm, cũng chỉ là tận tâm tận lực làm việc thiện, chứ không phải vì để người khác công nhận.

Lúc trước... Nàng còn cảm thấy Quan Thi Âm là vì tuyên truyền hành động và tư tưởng từ thiện này, vì vậy mới giống trồng khua chiêng, nhưng bây giờ xem ra, hình như mục đích chủ yếu không phải là từ thiện, mà là vì đạt được phản ứng của thế nhân!

“Chúa cứu thế...”

Tiêu Tuệ lẩm bẩm một tiếng, cảm thấy hình như mình càng ngày càng đến gần chân tướng, nhưng từ đầu đến cuối vẫn thiếu một chút như vậy.

Chương 192: Nàng ta chỉ là hài tử (3)

“Đương nhiên, mặc kệ xuất phát từ mục đích nào, dù sao nàng ta thật sự đang làm việc thiện.” Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, nói: “Dù kẻ nào cũng có hai khuôn mặt, có lẽ Quan Thế Âm là khuôn mặt nàng ta muốn cho thế nhân nhìn thấy, còn có một khuôn mặt khác không muốn cho thấy chứ? Từ xưa đến nay, cũng có rất nhiều người thích làm việc thiện như vậy.”

“Khuôn mặt thứ hai... Từ xưa đến nay...”

Tiêu Tuệ nghe vậy, đột nhiên khẽ giật mình, trong đầu lập tức xẹt qua một tia chớp –

Trong chân ma ngoại đạo, có một loại chân ma tên là “Cứu Thế Nhân”, bản tướng chân ma không phải lấy việc cứu vớt thế giới làm nhiệm vụ của mình sao?

Nàng đột nhiên nhớ lại ngày đó, trước khi Toán Mệnh Nhân chết đã nhắc đến chân ma cường đại nhất của nhân gian, truyền thụ cho Toán Mệnh Nhân rất nhiều Luyện Khí Sĩ bí truyền thượng cổ, thậm chí là Đệ nhị Nguyên Thần bí truyền, thân phận thật sự của chủ nhân Hắc Viêm, trước khi Toán Mệnh Nhân chết cũng chỉ nói ra một chữ “Cứu”!

Dù là bản tướng chân ma gì, ở nhân gian đều chỉ có thể xuất hiện một loại, là độc nhất vô nhị.

Chẳng lẽ nói... Chân ma cường đại nhất nhân gian kia, chính là “Cứu Thế Nhân”?

Còn trích tiên Quan Thi Âm này, đúng lúc là ngoại ma chuyên thế, trên người chông chát điểm đáng ngờ, hành động lại giống như Cứu Thế Nhân, có lẽ... Nàng ta là nguyên thần thứ hai của Cứu Thế Nhân?

Vừa nghĩ đến đây, Tiêu Tuệ đột nhiên cảm thấy đủ loại hành động khả nghi và điểm thần bí của Quan Thi Âm, vào thời khắc này đều rõ ràng hơn nhiều!

Dù nàng còn chưa chắc chắn, nhưng ít nhất cũng chắc chắn đến sáu mươi phần trăm!

“Thì ra là thế...” Tiêu Tuệ lẩm bẩm một tiếng, lập tức hít sâu một hơi, cung kính hỏi: “Nói như vậy, sau khi Lâm tiên sinh tiếp xúc với Quan Thi Âm vào hôm nay, có lẽ ngài cũng chứng thực được một chút?”

“Coi như là thế đi.” Lâm Chỉ Thủy khẽ gật đầu: “Bản thân nàng ta và nàng ta mà ta biết, thật sự khác nhau, con người mà đều sẽ đeo mặt nạ.”

Trên mạng có tin đồn Quan Âm tử tử là người rất lạnh nhạt bình tĩnh, nhưng lúc bắt tay với hắn, lại cũng rất căng thẳng.

“Ta đã hiểu.”

Tiêu Tuệ nhẹ nhàng gật đầu.

Lời nói này của Lâm tiên bối, không thể nghi ngờ là đang chắc chắn suy đoán của nàng.

“Thế nhưng, người cũng không cần vì vậy mà nảy sinh ánh mắt khác lạ với nàng ta.”

Lâm Chỉ Thủy chậm rãi lắc đầu, nói: “Ồ trong mắt người khác, nàng ta cường thế như thế nào, nhưng trên thực tế... Nàng ta cũng chỉ là một hài tử cô độc đáng thương, còn rất yếu đuối mà thôi.”

Vì để thế nhân công nhận mình là chúa cứu thế, lại có lý tưởng ngu ngốc lại ngây thơ như thế, nàng ta thật sự đang cố gắng, hơn nữa còn rất sợ hãi bị người khác chỉ trích, sợ bị người khác nhắc đến nàng ta là dưỡng nữ, hiển nhiên trong lòng rất yếu đuối, nói cho cùng... Thật ra trong lòng của nàng ta cũng chỉ là một hài tử quật cường mà thôi.

Coi bản thân là chúa cứu thế, lại không ai hiểu nàng ta, sự cô độc kia... Không cần nói cũng biết.

Tiêu Tuệ nghe vậy, không khỏi im lặng.

Chân ma đệ nhất đẳng, một khi ẩn nấp ở nhân gian, dù là đại la kim tiên hỗn nguyên hạ phạm, cũng không phải đối thủ, một chân ma đáng sợ như vậy lại chỉ là một hài tử đáng thương lại yếu ớt?

Đúng vậy, dù sao cũng là Lâm tiên bối, trước mặt một đại năng như Lâm tiên bối, chân ma có mạnh đến đâu, cũng chỉ là hài tử chơi đùa mà thôi.

Về phần cô độc và đáng thương...

Cũng đúng, chân ma đệ nhất đẳng vốn không nên xuất hiện ở nhân gian, sáu ngàn năm trước bị đặt bẫy, cưỡng ép dẫn tới nhân gian, tất nhiên rất cô độc, lại phải đối mặt với một đại năng Thiên Đạo như Lâm tiên bối, đâu chỉ đơn giản là đáng thương chứ?

“Quên đi, không nói về nàng ta nữa.”

Lâm Chỉ Thủy khẽ lắc đầu nói: “Gần đây Tiểu Xà đi theo người học tập thế nào?”

Tiêu Tuệ thu lại suy nghĩ, cười nói: “Nàng vốn tiến bộ rất nhanh, lại có sự giúp đỡ của ngài, tất nhiên không cần phải nói.”

“Vậy thì tốt.” Lâm Chỉ Thủy mỉm cười.

“Đúng rồi, Lâm tiên sinh, ta muốn thỉnh giáo ngài một chút.”

Tiêu Tuệ đột nhiên nói: “Sau việc lần trước, ta cũng đã xin phép với bên trên, nhưng đến nay còn chưa cho ta một câu trả lời chắc chắn, luôn cảm thấy hình như không quá coi trọng.”

Từ khi nàng từ chỗ Toán Mệnh Nhân biết được, trong nhân gian còn ít nhất mười mấy vị chân ma ngoại đạo, còn có một chân ma đệ nhất đẳng ẩn nấp đằng sau, đã trực tiếp báo cáo với người chủ trì đạo thống thiên giới.

Nhưng thần tiên bên trên thiên giới lại trả lời nàng “không cần nhiều lời, tự có tính toán”, cũng không nói nhiều thêm.

Ngay cả một việc lớn như nhân gian xuất hiện chân ma đệ nhất đẳng thế này, thượng giới cũng không thèm để ý?

Nàng thật sự không thể hiểu được, cho dù Lâm tiên bối ở nhân gian, chắc chắn nhân gian sẽ không dậy lên sóng gió quá lớn, nhưng Lâm tiên bối ẩn thế, người địa vị cao ở thiên giới không dám tính toán cả Lâm tiên bối ở trong đó mới đúng.

Việc lần trước?

Lâm Chỉ Thủy ngẩn ngơ, lần trước... Không phải Tiêu Tuệ nói muốn giúp Tiểu Xà mở đường với cấp trên trong giới văn hóa sao? Chẳng lẽ gặp khó khăn?

“Không quá coi trọng?” Hắn rất hứng thú hỏi: “Cấp trên của ngươi nói với ngươi thế nào?”

“Nói là, muốn ta không cần nhiều lời, tự có tính toán.” Tiêu Tuệ bắt đầu dĩ thử dài.

“Có lẽ thật sự có những sắp xếp khác, ngươi cũng không cần hỏi ta nữa, ta sẽ không xen vào chuyện bên trên ngươi.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, còn nói thêm: “Thế nhưng, ta cũng chuẩn bị cho Tiểu Xà rất nhiều tự thiếp, có lẽ sẽ có chút tác dụng.”

Đôi mắt đẹp của Tiêu Tuệ sáng lên.

Rất nhiều tự thiếp?

Lâm tiên bối thật sự rất cung chiêu Tiểu Xà, loại tự thiếp đại thần thông kia, lại chuẩn bị rất nhiều cho Tiểu Xà.

Thế nhưng, Lâm tiên bối không xen vào việc của thượng giới?

Lâm tiên bối cũng quá khiêm nhường, phải là “lười quản” mới đúng.

Cũng như những đại năng Thiên Đạo ẩn vào trong bầu trời phía trên thiên giới kia, cũng rất ít hỏi đến việc thiên giới, còn Lâm tiên bối đã đi vào nhân gian, tất nhiên càng không thèm để ý đến.

Tiêu Tuệ thở phào nhẹ nhõm, nói: “Có lẽ bên trên đã sớm nghĩ kỹ phải xử lý như thế nào, ngài yên tâm, ta biết ngài không tiện xuất hiện, nếu

không phải bất đắc dĩ, ta sẽ không làm phiền ngài.”

‘Trẻ nhỏ dễ dạy...’ Lâm Chỉ Thủy thầm khen một tiếng, mỉm cười với nàng.

“Ta cũng không làm chậm trễ thời gian của ngài nữa, vậy ta xin cáo từ, ngài bận rộn đi.” Tiêu Tuệ cung kính nói.

Trong lòng nàng lại rất hài lòng, chuyến đi này thật sự không hề uổng phí.

Chương 193: Chưởng Trung Phật Quốc (1)

Bóng đêm tĩnh mịch, ánh trăng mịt mờ.

Xà Tích Lộ khoan chân ngồi trên giường, đối mặt với bức tự thiếp “Ti nhi luy, dĩ chí vu thốn, luy thốn bất dĩ, toại thành trượng thất”, dùng một tốc độ cực kỳ đáng sợ để tích lũy linh lực.

Thiên phú có một không hai trong tam giới, lại phối hợp với tấm tự thiếp thần dị này, cho dù là linh lực thiên quan thứ hai, cũng chỉ tồn có ba ngày.

Tất nhiên thiên quan thứ nhất và thiên quan thứ hai có chênh lệch rất lớn, nhưng sau khi tu vi của nàng tăng lên, công dụng của bức tự thiếp này càng mạnh hơn, vì vậy thiên quan thứ hai còn nhanh hơn trong tưởng tượng rất nhiều.

“Hà?”

Đột nhiên, Xà Tích Lộ cảm thấy ý thức xuất hiện sự hoảng hốt rất nhỏ, cứ như một đạo tin tức từ nơi sâu xa rót vào trong đầu, trong lòng đột nhiên hiện ra một hình ảnh mờ lung đã từng xuất hiện từ trước.

Đó là một nam tử khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, hơi có vẻ đen xì, lông mày như lưỡi kiếm, bị hỏa diễm màu đen đậm đặc u ám vây quanh.

Thế nhưng, ngay sau đó, hình ảnh này lại hóa thành lớp sương mù hư ảo mờ lung tiêu tán, nhanh chóng ngưng tụ thành một hình ảnh mới.

Hình ảnh này hơi có vẻ mờ lung hư ảo không quá rõ ràng, tất cả đều bị ánh sáng vàng mờ lung bao phủ, trên bầu trời đang có một bàn tay khổng lồ màu vàng óng cứ như một ngọn núi chậm rãi đè xuống dưới, có thể nhìn thấy một chữ “Vạn” màu vàng cực lớn ở trong lòng bàn tay, cứ như muốn đặt nàng ở dưới lòng bàn tay, đồng thời còn có kiếm quang chói mắt bay múa giữa trời, không ngừng đâm về phía bàn tay khổng lồ màu vàng óng kia, nhưng vẫn không công mà lui.

Cuối cùng, bàn tay to lớn che kín bầu trời kia tràn ngập trong tầm mắt của nàng, không thể ngăn cản dần dần áp xuống!

“Ừm!”

Xà Tích Lộ đột nhiên mở mắt ra, vô thức co rụt lại, trái tim đập nhanh còn hít thở sâu mấy lần, lúc này mới dần bình tĩnh lại.

“Sao thế?” Giọng nói của U Thiên vang lên trong đầu của nàng.

‘Triệu Kiến lại xuất hiện...’

Xà Tích Lộ lại hít sâu một hơi, lúc này mới nói ở trong lòng: ‘Không biết xảy ra chuyện gì, hình ảnh của Triệu Kiến trước đã tiêu tan, sau đó biến thành một hình ảnh mới.’

“Tiêu tan? Sau đó biến thành cái mới.” U Thiên suy nghĩ một chút, nói: “Triệu Kiến là dự kỳ, là một trong vô số nhánh sông của dòng sông số mệnh, đã tiêu tan, vậy có nghĩa nguy hiểm từ Triệu Kiến lần trước đã được hóa giải, số mệnh đã thay đổi, nhưng cũng bởi vậy xuất hiện nguy hiểm mới.”

‘Hóa giải?’

Xà Tích Lộ ngạc nhiên, hỏi: ‘Ta còn chưa làm cái gì mà... Sao lại hóa giải?’

“Sao ta biết được?” U Thiên nói.

‘Chẳng lẽ là vì Lâm Chỉ Thủy đưa cho ta một đồng tự thiếp?’ Xà Tích Lộ nghi ngờ nói.

“Có lẽ không phải vậy...”

U Thiên nói: “Chưa nói đến Lâm Chỉ Thủy là đại năng đã chạm đến Thiên Đạo, đã nhảy ra khỏi dòng sông số mệnh, đối với số mệnh mà nói, hắn đã không còn tồn tại, vì vậy tranh chử của hắn cũng không nằm trong nhánh sông của dòng sông số mệnh, Triệu Kiến của ngươi cũng không tính cả điểm này vào.”

Nàng hơi dừng lại, còn nói thêm: “Hơn nữa... Mặc dù tự thiếp của Lâm Chỉ Thủy là bảo vật cảnh giới ‘hỗn nguyên’, nhưng chỉ có uy năng cực hạn nhân gian, nhiều nhất chỉ có thể đối phó với chân ma đệ nhị đẳng, thứ có thể uy hiếp đến người ở nhân gian, có lẽ chỉ có chủ nhân Hắc Viêm kia?”

Xà Tích Lộ ngẩn ngơ, hơi mờ mịt trả lời ở trong lòng: ‘Thế nhưng... Lần này gặp phải nguy hiểm, cũng không phải chủ nhân Hắc Viêm kia, mà là một bàn tay to lớn màu vàng óng.’

“Bàn tay to lớn màu vàng óng?” U Thiên nghi ngờ nói: “Chân ma chi lực đều là màu đen u ám, rất hiếm có lực lượng màu vàng.”

‘Cứ như một ngọn núi vậy, vô cùng to lớn, hơn nữa trong lòng bàn tay có một chữ ‘Vạn’...’

Xà Tích Lộ nhớ lại hình ảnh trong Triệu Kiến, đột nhiên a một tiếng, nói: ‘Đúng, lần trước ở trong nguy Ma vực, Không Trần đại sư giống như tiểu tăng đầu trọc kia, thần thông hắn ta sử dụng rất giống với bên trong Triệu Kiến, chỉ là uy lực mạnh hơn hắn ta nhiều, bao vây ta và Lục Kiếm Tiên, ngay cả phi kiếm của Lục Kiếm Tiên cũng không phá nổi.’

“Chương Trung Phật Quốc?”

U Thiên nói khẽ: “Đây là thần thông của đạo thống Cực Dạ Linh Sơn, chỉ có pháp thân Tam Thế Phật chí tôn mới có thể tu luyện được, theo cảnh giới càng cao, uy năng của thần thông này càng cường đại, tiểu tăng kia chỉ là thần tiên lục địa, cảnh giới La Hán nhân gian, chỉ có thể phát huy ra uy năng dễ hiểu nhất mà thôi.”

Xà Tích Lộ ngạc nhiên nói: “Đó chính là Chương Trung Phật Quốc kia?”

“Theo lời người nói, trong lòng bàn tay xuất hiện chữ Vạn chân ngôn, đó chính là Chương Trung Phật Quốc cảnh giới ‘hỗn nguyên’, đủ để bóp méo không gian giới vực, ngăn cách trong ngoài.”

U Thiên nói: “Nếu là Chương Trung Phật Quốc cảnh giới ‘Hỗn Nguyên Vô Cực’, đó chính là Lục Tự Chân Ngôn và chữ Vạn cùng xuất hiện, uy năng đủ để mở càn khôn, hình thành một phương thế giới, từng xem thần thoại chứ? Tốc độ của Hầu Tử kia có nhanh hơn, cũng không trốn thoát được một bàn tay của Phật tổ, trong bàn tay kia chính là một phương đại thế giới, ở trên cảnh giới, cũng tương đương với bức tranh sơn thủy ở trong tiệp Lâm Chỉ Thủy lần trước.”

‘Tranh của Chỉ Thủy?’ Xà Tích Lộ hơi ngơ ngác, ‘Người nói là, thần thông mà Phật tổ nhất Đại Thánh, cùng một cấp độ với bức tranh của Chỉ Thủy?’

“Đúng vậy, chỉ là Phật tổ không có cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực, còn có Phật lực cấp độ ngang nhau, cực hạn pháp lực của nhân gian cũng chỉ có cấp độ bán tiên, không thể hiện được loại uy năng kia mà thôi.”

U Thiên nói: “Đương nhiên, ta đang nói Phật tổ thời kỳ thượng cổ, chứ không phải hiện tại, sau khi trải qua đại kiếp thượng cổ, Thiên Đạo thiếu hụt, dẫn đến rất nhiều đại năng thời kỳ thượng cổ đều tiếp xúc được với Thiên Đạo, vì vậy thực lực đều có sự biến chất to lớn, trước đại kiếp thượng cổ, Thiên Đạo hoàn mỹ vô khuyết, chỉ có vị vị khai thiên tích địa mà thành Bàn Cổ là cảnh giới Thiên Đạo, nam nhân của người không kém Bàn Cổ là bao.”

Xà Tích Lộ hơi mơ hồ ồ một tiếng, lại nói: “Thế nhưng... Không phải lần này Triệu Kiến lại sai chứ, tại sao lại có tu hành giả Cực Dạ Linh Sơn trấn áp ta chứ?”

“Với bản chất nguyên thần của người, tình cảnh trong Triệu Kiến, ở dưới cảnh giới Thiên Đạo thì không thể nào phạm sai lầm.”

Chương 194: Chưởng Trung Phật Quốc (2)

U Thiên suy nghĩ một chút, nói: “Thế nhưng, nhân gian lại xuất hiện Chưởng Trung Phật Quốc cảnh giới hỗn nguyên? Cảnh giới của tiểu tăng kia chỉ là biểu tượng đại đạo dễ hiểu nhất, ngay cả đại đạo đại la cũng còn cách xa vạn dặm, chứ đừng nói tới lĩnh ngộ “hỗn nguyên”, trừ khi... Là Phật Đà chuyển thế?”

‘Phật Đà chuyển thế?’ Xà Tích Lộ ngạc nhiên, nói: ‘Thế nhưng, không phải Tiêu Tuệ tử tử nói, trong ngàn năm qua, cũng chỉ có mình nàng là thần tiên chuyển thế sao?’

U Thiên mỉm cười, nói: “Từ khi thế gian bắt đầu lưu truyền pháp thân chi đạo đến nay, đã qua hơn sáu nghìn năm, dù trong ngàn năm qua không có, vậy năm ngàn năm trước thì sao? Hơn hai ngàn năm trước, đã có sáu vị đại la kim tiên hạ phàm, sớm hơn thì sao?”

Xà Tích Lộ ngạc nhiên.

“Chứ đừng nói tới, trước khi nàng hạ phàm, ngay cả đại la kim tiên cũng không phải.” U Thiên nói: “Dù đường như lai lịch của nàng khá đặc biệt, nhưng tin tức được biết chưa hẳn là chân thực, nếu thượng giới bố trí thần tiên cảnh giới hỗn nguyên ở nhân gian, Phật Đà chuyển thế, tất nhiên sẽ rất kín đáo, sao có thể tùy ý bại lộ chứ? Ta đã nói, vũ trụ nhân gia này... Rất sâu đấy.”

‘Thế nhưng, Phật Đà Cực Dạ Linh Sơn chuyển thế, tại sao phải đối phó với ta?’ Xà Tích Lộ nghi ngờ nói.

“Sao ta biết được?”

U Thiên nói: “Nhưng bởi vì như vậy, thật ra ta có thể hiểu được, trước đó ta đã cảm thấy không thích hợp, chân ma đệ nhất đẳng là vô địch ở nhân gian, vì sao chủ nhân Hắc Viêm kia còn phải che giấu bản thân, còn không tiêu diệt tu hành giả đạo thống nhân gian chứ? Chắc là có điều kiêng dè.”

Nàng đột nhiên khẽ cười một tiếng, nói: “Bây giờ xem ra, nhân gian này... Đúng là có một thần tiên chuyển thế cường đại ẩn nấp trong bóng tối, dù sao ngay cả nam nhân của ngươi là đại năng Thiên Đạo cũng chuyển thế đến nhân gian, dù sau này xuất hiện mấy nhân vật chuyển thế nắm giữ ‘Hỗn Nguyên Vô Cực’ cấp bậc chí tôn thiên giới, cũng không phải là không được.”

‘Thế nhưng, dù là Phật Đà chuyển thế, chẳng lẽ không biết sau lưng ta còn có Chỉ Thủy sao?’ Xà Tích Lộ nghi ngờ nói: ‘Vì sao lại dám ra tay với

ta chứ? Ta không phải là nhân vật chính có bối cảnh lớn ở nhân gian sao?’

“... Người đã xem nhiều Mary Sue...”

U Thiên tức giận nói: “Chưa nói tới nam nhân của người vẫn luôn che giấu bản thân, dù những tu hành giả kia biết hắn, cũng không có mấy người biết hắn là đại năng Thiên Đạo chuyển thế, càng tưởng rằng hắn sâu không lường được, lại càng không dám để lộ tin tức của hắn, cho dù là bảm báo thượng giới, cũng không dám tùy ý để lộ bí mật, nếu không chẳng may liên lụy vào đó, ai có thể giữ được?”

Kiếp trước nàng đã giao chiến với thiên giới nhiều lần, cũng hiểu khá rõ về thần tiên thiên giới.

Càng là đối xử với cao nhân ẩn thế sâu không lường được, thái độ của thần tiên càng chú ý cẩn thận, để lộ tin tức của một vị đại năng chuyển thế đến nhân gian ra ngoài, có được công lao gì chứ?

Chẳng may bởi vậy chọc cho đại năng không vui, biết đâu một ngày nào đó không hiểu tại sao đã thân tử đạo tiêu.

‘Ồ...’

Xà Tích Lộ cái hiểu cái không gật đầu, lại nghi ngờ nói: ‘Thế nhưng, Chỉ Thủy có che giấu sao? Không phải hắn rất quang minh chính đại mở tiệm bán tự thiếp sao? Cũng không nói muốn người ta giữ bí mật mà.’

“Người quá ngây thơ... Hắn không nói, những người kia sẽ dám để lộ ra sao? Người chắc chắn hắn không có đòn bí mật khác sao?”

U Thiên bất đắc dĩ nói: “Hơn nữa, cái gì gọi là ‘che giấu sao’? Hắn là đại năng Thiên Đạo, vốn nên sống trên bầu trời thiên giới, những nhân vật chí tôn của thiên giới đứng ở trước mặt hắn cũng không khác gì con kiến, còn hắn tặng những bức tự thiếp thể hiện ra cảnh giới kia, mới chỉ là cấp độ hỗn nguyên mà thôi, điều này còn chưa được tính là che giấu sao? Người không phát hiện, hắn chưa từng đưa tranh thủy mặc cho ai sao?”

‘Hóa ra là như vậy.’ Lúc này Xà Tích Lộ mới chợt hiểu ra.

“Người không cần quá lo lắng, chuyên tâm tu luyện là được.”

U Thiên nói: “Người là một tu hành giả bình thường còn chưa vượt qua năm quan, mặc kệ nhân gian xảy ra chuyện gì, đều không tới lượt người đi chống chọi, những thần tiên lục địa đó không gánh được, cũng chỉ có loại tiên nhân gian như Tiêu Tuệ và Lục Kiếm Tiên mới chống chọi được, dù Tiêu Tuệ và Lục Kiếm Tiên không chống đỡ được, còn có lực lượng âm thầm ẩn giấu ở nhân gian đi chống đỡ, cho dù trời sập, cũng còn có Lâm Chỉ Thủy chống đỡ.”

‘Được.’

Xà Tích Lộ nhẹ gật đầu, lại nghi ngờ nói: ‘Thế nhưng, ta vẫn không hiểu, vì sao trong Triệu Kiến lúc đầu, nguy cơ do chủ nhân Hắc Viêm kia mang tới lại đột nhiên được hóa giải chứ?’

“Hỏi Tiêu Tuệ một chút đi, không phải nàng từng bảm báo với thiên giới sao? Có lẽ bên thiên giới kia đã trả lời.” U Thiên nói.

Xà Tích Lộ suy nghĩ, cầm điện thoại ở bên cạnh, gửi một tin nhắn Wechat cho Tiêu Tuệ:

[Tiêu Tuệ tỷ tỷ, ta có một vài việc muốn thỉnh giáo ngươi, có được không?]

Tiêu Tuệ lập tức trả lời: [Ta đang ở Tô Thành, nếu không ra ngoài ngồi một chút?]

Xà Tích Lộ trả lời: [Được!]

Tiêu Tuệ trả lời: [Vậy ta gửi vị trí cho ngươi, ngươi đến khách sạn ta đang ở đi.]

Xà Tích Lộ: [Được.]

...

Nửa tiếng sau.

“Vào đi.”

Tiêu Tuệ mở cửa phòng, quan sát Xà Tích Lộ đeo kính râm và đội mũ một chút: “Yên tâm, đây là căn phòng ta dùng thân phận giả để thuê, đại minh tinh Hạ Cốc Vũ này ở trong một khách sạn khác, bên này không có chỗ sẵn.”

“Ồ, vậy thì tốt...” Xà Tích Lộ nhẹ gật đầu, đi vào trong căn phòng này.

“Lúc chạng vạng tối, ta mới đi thăm hỏi Lâm tiền bối, hẳn chỉ điểm với ta rất nhiều chuyện đấy.”

Sau khi Tiêu Tuệ đóng cửa phòng, lại tiện tay bố trí một cảm chế cách âm, lúc này mới cười hỏi: “Ngươi muốn uống chút gì không? Trong Tự Lý Càn Khôn của ta đựng rất nhiều nước ép trái cây tươi thiên nhiên và rượu ngon, dùng Hàn Ngọc để bảo quản, cảm giác cũng khá tốt, ngươi có muốn thử một chút hay không?”

“Được...” Xà Tích Lộ nhẹ gật đầu, ngồi xuống trên ghế sofa.

Tiêu Tuệ vung tay lên, trên khay trà trong phòng khách xuất hiện hai chiếc chén ngọc thạch tản ra từng luồng khí lạnh màu trắng, lại vung tay lên, trên bàn trà lại có thêm một chiếc bình bằng ngọc thạch, trên mép còn dán giấy.

“Ngươi ném thử Cửu Quả Nhưõng trước đã.”

Tiêu Tuệ tiện tay mở nắp bình ra, chậm rãi rót nước trái cây màu xanh nhạt vào trong chiếc chén ngọc ở trước mặt Xà Tích Lộ, cười nói: “Hương vị có chút giống Bách Hương Quả, nhưng lại có cảm giác tốt hơn nhiều, là ta kết hợp với công nghệ hiện đại để ủ ra, hơi có chút vị cồn, người thử một chút.”

Chương 195: Chưởng Trung Phật Quốc (3)

“Đa tạ tử tử.”

Xà Tích Lộ vô cùng cẩn thận cầm chiếc chén ngọc lạnh lẽo lên, nhẹ nhàng ném thử một ngụm nước trái cây lạnh buốt thấm vào ruột gan ở trong chén, đôi mắt đẹp không nhìn được sáng ngời, lại uống một ngụm lớn.

Tiêu Tuệ mỉm cười: “Người thích thì tốt, chậm rãi uống, chỗ ta cũng không có nhiều.”

“Ồ...” Xà Tích Lộ nhấp từng ngụm nhỏ, lại hỏi ở trong lòng: ‘U Thiên, người có muốn uống thử một ngụm không?’

“Người còn biết quan tâm ta à.” U Thiên lười biếng nói: “Không cần, hai ta một thể song hồn, dùng chung một thân thể, người có thể cảm nhận được, đương nhiên ta cũng có thể cảm nhận được, nước trái cây này tạm được, người uống nhiều một chút.”

‘Ồ... Hả?’

Đột nhiên khóe miệng Xà Tích Lộ hơi co quắp, không nhìn được hỏi: ‘Vậy lúc ta kiss với Chỉ Thủy, chẳng phải cũng tương đương là người và hân...’

“Đúng vậy, chẳng phải trước đó ta từng nói, người đừng có đưa lưỡi ra sao?” U Thiên hừ một tiếng, lại cố ý cười ha hả nói: “Nhưng cũng rất tốt, thì ra cảm giác tiếp xúc thân mật với vị kia là như vậy, người sớm bắt đầu thâm nhập một chút... Cái này phải nói thế nào? À, khoảng cách âm, ta còn muốn thử xem song tu với vị Thiên Đế kia là cảm giác gì đây...”

Khuôn mặt Xà Tích Lộ cứng đờ, cả người đều trợn tròn mắt, cảm giác trên đầu mình như có thêm một khoảng thảo nguyên lớn.

Đây là NTR ở trước mặt?

(1) NTR là từ viết tắt của Netorare, hay NTR Anime chính là một loại truyện tranh hay những thước phim nổi tiếng của Nhật Bản, và nội dung chính ở đây thường xoay quanh những người phụ nữ, người vợ, người yêu bị chiếm đoạt bởi một hay nhiều nhân vật khác.

Hơn nữa... Còn là cái loại không thể tránh khỏi?

Nàng hơi muốn khóc.

“Sao thế?”

Tiêu Tuệ lại rót nước trái cây cho mình, phát hiện dáng vẻ khóc không ra nước mắt của Xà Tích Lộ, hỏi: “Nước trái cây này không dễ uống sao?”

“Dễ uống... Rất thích hợp với ta...” Xà Tích Lộ cố kìm nén sự tủi thân, cúi đầu nhìn nước trái cây màu xanh ở trong chén, đột nhiên hơi hiểu cái gì gọi là ý trời.

“Dễ uống là được.”

Tiêu Tuệ cũng mặc kệ tiêu cô nương này có suy nghĩ gì, cầm chén lên nhấp một ngụm, liền dựa vào trên ghế sofa, nói: “Người nói trên Wechat, có việc muốn hỏi ta?”

“Ừm.” Xà Tích Lộ đặt chén xuống, nói: “Tiêu Tuệ tử tử, ta tu luyện... Pháp thân Tây Vương Mẫu, sau khi đạt tới thiên... Thiên quan thứ hai, có một ấn... Thân thông ấn tàng ‘Triệu Kiến’ mới, người... Người biết chứ?”

Tiêu Tuệ gật đầu, nói: “Đương nhiên biết, Triệu Kiến của người đã báo trước điều gì sao?”

“Nguyên thần của ta có bản chất mạnh, vì vậy hạn mức cao nhất của Triệu Kiến... Cũng khá cao.”

Xà Tích Lộ cố gắng giữ vẻ nói năng trôi chảy: “Trước đó, Triệu Kiến của ta dự cảm được Lục Kiếm Tiên... Hắn bị chủ nhân Hắc Viêm giết chết, nhưng đêm nay... Ta phát hiện kết quả Triệu Kiến số mệnh thay đổi, không biết xảy ra chuyện gì nguy cơ... Đột nhiên giải trừ, hơn nữa hình ảnh Triệu Kiến cũng thay đổi, thay đổi thành ta... Ta bị Chương Trung Phật Quốc trấn áp, chứ không phải ngoại ma ra tay.”

“Chủ nhân Hắc Viêm giết Lục Kiếm Tiên? Chương Trung Phật Quốc?”

Tiêu Tuệ tỏ vẻ nghi ngờ, lập tức nói: “Có lẽ ta biết, tại sao Triệu Kiến số mệnh của người lại thay đổi, cũng biết tại sao chủ nhân Hắc Viêm lại từ bỏ giết Lục Kiếm Tiên.”

“Ồ? Vì sao?” Xà Tích Lộ hỏi.

“Bởi vì Lâm tiên bối tự mình ra mặt.” Tiêu Tuệ nói: “Người biết Quan Thi Âm không?”

“Ừm.” Xà Tích Lộ nhẹ gật đầu.

“Bởi vì ta phát hiện Quan Thi Âm kia là vị tiên nhân gian không rõ lai lịch, đã bẩm báo thượng giới, thượng giới phát hiện bối cảnh của nàng ta thần bí, lại là ngoại ma chuyển thế, có thể là quân cờ nằm vùng của ngoại ma, vì vậy để ta tiếp xúc với Quan Thi Âm, điều tra lai lịch và tình hình của nàng ta.”

Tiêu Tuệ nói: “Trưa hôm nay, ta đã dựa vào thế lực phạm tục, đi tham gia hoạt động từ thiện do nàng ta tổ chức, còn Lâm tiên bối lại đột nhiên đến đó, hình như Lâm tiên bối muốn xác nhận thân phận của Quan Thi Âm,

có lẽ còn đang cảnh cáo nàng ta, cố ý tiếp xúc với nàng ta, còn để lại ấn ký trên người nàng ta.”

“Chỉ Thủy?” Xà Tích Lộ tỏ vẻ nghi ngờ.

U Thiên ở trong lòng của nàng nói: “Quan Thi Âm kia lại khiến Lâm Chỉ Thủy tự đến tiếp xúc? Xem ra không phải bình thường.”

Tiêu Tuệ tiếp tục nói: “Lúc chàng vạng tối, ta đã đi thăm hỏi Lâm tiên bối, sau khi Lâm tiên bối chỉ điểm cho ta, ta mới hiểu được, hóa ra Quan Thi Âm kia lại là nguyên thần thứ hai của chân ma ngoại đạo ‘Cứu Thế Nhân’! Còn Cứu Thế Nhân lại là chân ma cường đại nhất ở thế gian mà Toán Mệnh Nhân đã nhắc tới trước đó.”

Xà Tích Lộ ngạc nhiên nhìn Tiêu Tuệ.

U Thiên lại trực tiếp truyền âm cho Tiêu Tuệ nói: “Thì ra chủ nhân của Hắc Viêm này lại là ‘Cứu Thế Nhân’, đó là chân ma đệ nhất đẳng, lại là chân ma ngoại đạo đầu tiên giáng lâm vào sáu ngàn năm trước, lai lịch bí ẩn, sau đó lại có đại năng sắp xếp, chẳng trách Lâm Chỉ Thủy lại đích thân tìm đến nàng ta.”

“Ừ, ta cũng nghĩ như vậy.”

Tiêu Tuệ khẽ gật đầu, nói: “Một đại năng chuyển thế như Lâm tiên bối, nếu chỉ là chân ma đệ nhất đẳng, dù là chân ma đệ nhất đẳng ở nhân gian, cũng không có tư cách để Lâm tiên bối tự mình ra mặt, chắc là đã có giao phong với đại năng ở sau lưng Cứu Thế Nhân kia.”

U Thiên thần nhiên nói: “Chẳng trách nguy hiểm trong Triệu Kiến đột nhiên được hóa giải.”

“Đúng, vì vậy Tiểu Xà bây giờ ngơ ngác hiểu rõ, vì sao Triệu Kiến số mệnh trước đó của ngơ ngác, lại thay đổi rồi chứ?”

Tiêu Tuệ không nhịn được mỉm cười, lại nói: “Lâm tiên bối đã tự mình tìm tới nguyên thần thứ hai của Cứu Thế Nhân kia, nguyên thần thứ hai của nàng ta lại trùng đánh dấu của Lâm tiên bối, chỉ cần nguyên thần thứ hai của nàng ta để bản tôn Cứu Thế Nhân này kiểm tra một chút, hoặc là mời đại nhân vật giới ngoại ma xem xét một chút, thì có thể hiểu rõ một góc bằng sơn thực lực của Lâm tiên bối, có lẽ sẽ bị dọa gần chết.”

U Thiên hừ một tiếng, truyền âm nói: “Lâm Chỉ Thủy bày ra đánh dấu, dù là những Ma Tôn kia của thượng giới cũng không có cách nào, trừ khi là đại năng ngoại đạo ra tay mới được.”

Tiêu Tuệ mỉm cười, nói: “Thế nhưng, ngơ ngác vừa nói, hình ảnh trong Triệu Kiến mới của ngơ ngác, là bị Chuông Trung Phật Quốc trấn áp?”

“Ừm, hơn nữa là Chương Trung Phật Quốc cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực, có lẽ là Phật Đà chuyển thế nhân gian.” U Thiên nói.

Chương 196: Lao ngục nhân gian (1)

“Phật Đà chuyển thế?”

Tiêu Tuệ hơi giật mình, nhưng lại không cảm thấy bất ngờ, không nhin được than thở nói: “Nhân gian... Thật sự có thần tiên chuyển thế cường đại như thế à, Cực Dạ Linh Sơn lại nở để Phật Đà hạ phàm trần thủ nhân gian...”

Bây giờ xung hô với thần tiên, đều noi theo chế độ từ thời thượng cổ.

Tu hành giả đạo thống Cực Dạ Linh Sơn, phi thăng tức là La Hán quả vị, cũng như chân tiên.

Đạt được đại la tức là Bồ Tát, cũng như đại la kim tiên.

Đạt được Hỗn Nguyên Vô Cực tức là Phật Đà, cũng như đại la kim tiên hỗn nguyên.

Còn nắm giữ cảnh giới chung cực hỗn nguyên sinh vô cực tức là Phật chủ, chính là cấp độ Tam Thế Phật tung hoành ngang dọc thời kỳ thượng cổ, cũng như là nhân vật cấp bậc chí tôn thiên giới.

Phật Đà là đại nhân vật của Cực Dạ Linh Sơn, sao có thể tùy tiện chuyển thế hạ phàm?

“Thế nhưng...”

Tiêu Tuệ nghi ngờ nhìn Xà Tích Lộ, nói: “Phật Đà chuyển thế, sao lại ra tay trần áp người chứ? Dù không biết Lâm tiên bối mạnh đến mức nào, nhưng thanh danh tự thiếp của Lâm tiên bối đã sớm truyền ra khắp giới tu hành, cho dù tu hành giả nhân gian không đủ ánh mắt, nhưng cũng có thể đoán được ít nhất bức tự thiếp kia mạnh hơn cảnh giới đại la nhiều chứ?”

Dù sao, một Kiếm Tiên thiện chiến như Lục Kiếm Tiên, đã đạt được đại la, một kiếm cũng không thể diệt sát Toán Mệnh Nhân.

Còn đại thần thông ẩn chứa trong tự thiếp, lại tùy tiện tiêu diệt Toán Mệnh Nhân như thổi đi một đống tro bụi, uy thế lại khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, người sáng suốt đều có thể nhìn ra ai mạnh ai yếu.

Chò dù thoát nhìn Lục Kiếm Tiên không lấy ra toàn lực, chỉ tùy ý một kiếm, nhưng cũng có thể hiện ra mấy phần phong thái cảnh giới đại la.

“Chẳng lẽ là vì... Phát hiện ta là ngoại ma chuyển thế? Hơn nữa còn là Xà yêu? Vì vậy cố ý trăm yêu trừ ma?” Xà Tích Lộ vô cùng cẩn thận hỏi.

“Người cho rằng Phật Đà chuyển thế kia là Pháp Hải sao?” Tiêu Tuệ bật cười, “Thế nhưng, nếu là Pháp Hải kia, thật ra ta lại cảm thấy rất bình thường, dù sao ngay cả Phật tổ cũng dám đánh.”

“Pháp Hải cái gì, còn dám đánh Phật tổ?” U Thiên hơi mơ hồ.

‘Một hòa thượng ngang tàng, phim của thế tục đó.’ Xà Tích Lộ trả lời nằng nặt ở trong lòng.

“Ồ...” U Thiên im lặng, lập tức truyền âm hỏi: “Tiên nhân gian, người biết thượng giới có vị Cực Dạ Linh Sơn nào hạ phạm chuyển thế không?”

Tiêu Tuệ suy nghĩ một chút, nói: “Chỉ có một Khốc Tăng thôi, nhưng Khốc Tăng thuộc về trích tiên, nguyên thân bị phong cấm, cảnh giới chỉ là La Hán bình thường mà thôi, ở thượng giới có ghi chép, hơn nữa vào năm trăm năm trước đại trận ở Thanh Thành vỡ ra, lần đó Ma Long khôi phục, Khốc Tăng đã từng ra tay, thật sự không mạnh.”

“Có lẽ đó là thân phận giấu giếm nguy trang ở nhân gian.” U Thiên nói.

“Vậy thì không điều tra.”

Tiêu Tuệ khẽ lắc đầu, nói: “Một vị Phật Đà chuyển thế muốn che giấu bản thân, ngoại trừ người biết chuyện, ai còn có thể tìm ra được? Đương nhiên, chắc chắn Lâm tiên bối có thể, nhưng chút chuyện nhỏ này cũng đi làm phiền Lâm tiên bối, thật sự không nên.”

“Không biết cũng không sao, dù sao có Lâm Chỉ Thủy tặng tự thiếp mang theo người, cũng không phải quá lo lắng.” U Thiên tùy ý nói.

Tiêu Tuệ nghe vậy hơi hâm mộ, lắc đầu nói: “Thế nhưng, ngay cả Cực Dạ Linh Sơn cũng phái Phật Đà chuyển thế hạ phạm, có khi nào các đạo thống khác cũng âm thầm che giấu lực lượng hay không?”

“Có lẽ vậy.” U Thiên nói: “Dù sao, đối với thượng giới mà nói, nhân gian cũng rất quan trọng, thiên giới sẽ không mặc kệ nhân gian.”

“Bởi vì phi thăng giả sao? Là thiên giới vận chuyển máu mới?” Xà Tích Lộ tò mò nói.

“Dĩ nhiên không phải vì nguyên nhân này.” U Thiên cười nhạo nói: “Qua mấy chục năm nhân gian cũng chỉ có một phi thăng giả như vậy, sáu ngàn năm trôi qua, nhiều lắm chỉ có mấy trăm phi thăng giả, đối với thiên giới mà nói, chút số lượng ấy được tính là gì?”

“Không phải bởi vì phi thăng giả có tiềm lực cao sao?” Xà Tích Lộ hỏi.

Tiêu Tuệ mỉm cười lắc đầu, giải thích: “Tư chất bình quân của phi thăng giả cũng cao, nhưng dù sao cũng là phạm thai, nền tảng vẫn kém hơn thiên tiên, thiên nhân sinh ra ở thiên giới cũng là linh thể thiên tiên, ngay từ điểm xuất phát tu hành giả nhân gian đã tụt lại phía sau rất nhiều, còn muốn đuổi kịp nói nghe thì dễ? Với số phi thăng giả nhân gian trong sáu ngàn năm qua, sự giúp đỡ với thiên giới cũng quá ít.”

“Ồ... Ta còn tưởng rằng thần tiên thiên giới đều là phi thăng tới...” Xà Tích Lộ ngạc nhiên.

“Thật ra cách nói này của ngươi cũng không sai, nhưng đó là thời kỳ thượng cổ.”

Tiêu Tuệ cười nói: “Thời kỳ thượng cổ, nhân giới to lớn hơn hiện tại vô số lần, số người cũng nhiều hơn tỉ tỉ lần, phi thăng cũng như học sinh tốt nghiệp đi tìm việc làm ở thế tục hiện đại vậy, còn nhân gian hiện tại chỉ là một địa cầu nhỏ nhỏ mà thôi, chút phi thăng giả như vậy căn bản không có ý nghĩa.”

Xà Tích Lộ giật mình.

“Nhân gian hiện tại, thật ra nên gọi là ‘lao ngục’ mới đúng.”

U Thiên thần nhiên nói: “Đối với thượng giới mà nói, tác dụng quan trọng nhất của nhân gian hiện tại, chính là những ngoại ma bị phong ấn từ thời thượng cổ kia, ví dụ như Ma Long bị Vạn Thế Phục Long đại trận trấn áp ở Thanh Thành, nó chính là ngoại ma thượng cổ cuối cùng bị phong ấn.”

Tuy nàng chưa từng tới nhân gian bao giờ, nhưng lúc xảy ra đại kiếp thượng cổ, nàng canh giữ bên trong Thái Sơ Chi Tinh ở khu vực Thái Sơ, đã xuyên qua Thái Sơ Chi Tinh quan sát nhân gian rất nhiều lần, tất nhiên cũng hiểu rất nhiều việc ở nhân gian.

Trong quá khứ nhân giới mênh mông bát ngát, thần tiên có thể tùy ý qua lại hai giới thiên nhân, chỉ là sau khi đại kiếp xảy ra, hạ phạm trở nên càng khó khăn hơn.

Đến bây giờ, không có sự giúp đỡ của luân hồi chuyển thế, thần tiên căn bản không thể hạ phạm.

“Nhân gian đúng là ‘lao ngục’.”

Tiêu Tuệ nhẹ gật đầu, nói: “Ta là sứ giả thiên giới chuyển thế hạ phạm, chính là phụ trách trông coi Vạn Thế Phục Long đại trận kia, nhưng bây giờ xem ra ta chỉ là người trông coi ở mặt ngoài, còn có thần tiên chuyển thế càng cường đại hơn đang âm thầm trông coi, đảm bảo không có sơ hở nào.”

“Ta đoán là vì sau ngàn năm trước, vị thần tiên lục địa đầu tiên bỏ mình, mới khiến thiên giới có ý phái người xuống đây.”

U Thiên nói khẽ: “Vị thần tiên lục địa đầu tiên của năm đó, tám phần là một vị đại nhân vật nào đó của thiên giới chuyển thế, nhưng không hiểu sao lại bỏ mình, e rằng cũng khiến thiên giới nghi ngờ nhân gian có chân ma cường đại, sớm phái người hạ phạm đề phòng cũng rất bình thường.”

Tiêu Tuệ thở dài, nói: “Thật ra ta nên sớm nghĩ tới, một đại năng như Lâm tiên bối chuyển thế hạ phạm, tất nhiên nhân gian không đơn giản như

ta nghĩ.”

Vốn nàng tưởng mình chuyên thế hạ phàm, cũng là một người đi ngang qua sân khấu, không chỉ giúp đỡ cho việc tu hành, còn có thể lập được công lao lớn, tương đương với đến nhân gian “mạ vàng”.

Vốn lúc đầu đã chuẩn bị để một vị đại la kim tiên khác hạ phàm trần thủ Thanh Thành, nhưng người ở sau lưng nàng chỉ tùy ý nói một câu, vị chí tôn đưa ra quyết định ở thiên giới lại như liếm chó, ngay lập tức thay thế đối tượng hạ phàm “mạ vàng” thành nàng.

Chương 197: Lao ngục nhân gian (2)

Bây giờ xem ra... Nàng đột nhiên nghi ngờ, có lẽ người kia cũng có mưu tính, mới cố ý để nàng hạ phàm?

Thế nhưng, nàng cũng không có một lời oán hận nào, dù sao ở thời kỳ thượng cổ, nàng chỉ là một bản ma thư nghiệp chướng nặng nề, nếu không phải người kia lấy chồng chất công đức rửa đi tội nghiệt cho nàng, nàng cũng không có ngày hôm nay, hơn nữa người kia bước vào Thiên Đạo, sau khi nàng không phát huy được tác dụng, đã trả lại sự tự do cho nàng, truyền cho nàng đủ loại pháp môn, giúp đỡ nàng chuyển thế hạ phàm...

Vì vậy, nàng rất muốn báo ơn, ngay cả nguyên thần thứ hai cũng cố ý chọn pháp thân quen thuộc với người kia nhất.

Có đôi khi, nàng cũng hơi nghi ngờ, thái độ của Lâm tiên bối với nàng tốt như vậy, có phải cũng đang nể mặt người kia hay không?

“Dù nói thế nào, người bảo vệ tốt Thanh Thành là được.”

U Thiên truyền âm nói: “Mặc kệ ngoại ma có hành động hoặc là kế hoạch gì, mục tiêu cuối cùng tất nhiên là Vạn Thế Phục Long đại trận ở Thanh Thành, nếu không phá được Vạn Thế Phục Long đại trận này, không thả Ma Long kia ra, cũng không có khả năng để các ngoại ma thượng cổ khác thoát khỏi giam cầm.”

“Ta hiểu.”

Tiêu Tuệ nhẹ gật đầu, “Nguyên thần thứ hai của ta tọa trấn Thanh Thành, có lẽ trong bóng tối còn có một thần tiên chuyển thế khác, hơn nữa Vạn Thế Phục Long đại trận do rất nhiều vị đại la kim tiên chân chính liên thủ bố trí, mặc dù Cứu Thế Nhân kia là chân ma đệ nhất đẳng, nhưng cũng không phá được trận, dù xé ra một khe hở trên đại trận như sáu trăm năm trước, cũng chỉ có thể thả ra lệ khí hóa thân của Ma Long, không ảnh hưởng đến tình hình chung.”

Cho dù lệ khí hóa thân Ma Long thật sự xông ra khỏi đại trận, tàn sát phạm nhân hình thành Huyết Sát, bị phạm nhân phát hiện, cũng chỉ là bản thể Ma Long tiêu tán, trực tiếp qua về vòng tay của “nó”.

Nhưng cho dù Ma Long lấy được sự tự do, sống lại ở thượng giới, vậy Vạn Thế Phục Long đại trận cũng không bị ảnh hưởng.

Vì vậy, chỉ cần đại trận không bị phá, cũng không ảnh hưởng đến tình hình chung.

“Vậy tại sao lại muốn phong ấn ngoại ma thượng cổ ở nhân gian chứ?”
Xà Tích Lộ nghi ngờ nói: “Trực tiếp diệt đi, hoặc là phong ấn ở thượng giới không phải tốt hơn sao?”

“Đàn.”

U Thiên tức giận nói: “Ngoại ma bị phong ấn trong đại kiếp thượng cổ, ít nhất cũng là sự tồn tại vượt qua chân ma, yếu nhất cũng là ngoại ma cấp bậc Ma Long kia, ngoại ma thể này dù có diệt sát, cũng chỉ quay về vòng tay của ‘nó’, lại không mất đi ý thức của bản thân, chỉ cần đủ thời gian sẽ khôi phục như lúc ban đầu, vì vậy chỉ có thể phong ấn.”

Xà Tích Lộ ồ lên một tiếng, nói: “Có chút giống quái vật được làm mới trong trò chơi?”

“Không kém là bao, chỉ là không đơn giản như vậy.”

U Thiên ừ một tiếng, nói: “Hơn nữa điểm quan trọng nhất, thiên giới không có phạm nhân, cũng không tồn tại ngoại ma gì đó giáng lâm, ở thiên giới từ tu hành giả thiên quan thứ nhất, cho đến chí tôn, Phật chủ, tổng số hoàn toàn nhất trí với số lượng ngoại ma!”

“Có bao nhiêu tu hành giả thì có bấy nhiêu dị thú ngoại ma.”

“Có bao nhiêu chân tiên thì có bấy nhiêu chân ma.”

“Quy tắc này cũng tương tự thích hợp với đại la kim tiên, đại la kim tiên hỗn nguyên, thậm chí cả chí tôn, Phật chủ!”

U Thiên nặng nề nói: “Hơn nữa, điểm đáng sợ chân chính là đại kiếp thượng cổ, ‘nó’ sáng tạo ra ngoại ma, đúng lúc tương đương với số lượng tu hành giả của Thiên Đạo, bẩm sinh ngoại ma lại mạnh hơn tu hành giả, nếu không có đại năng Thiên Đạo ra tay, một phương thiên giới đã sớm bị diệt.”

“Hoàn toàn nhất trí? Đại năng Thiên Đạo thì sao?” Xà Tích Lộ nghi ngờ nói.

U Thiên im lặng một lúc, nói: “Nói theo một ý nghĩa nào đó, cấp độ đại năng Thiên Đạo này... Trước kia là thiên giới chiếm thế thượng phong, còn bây giờ coi như thế lực ngang nhau đi.”

Xà Tích Lộ không nhịn được hỏi: “Đỉnh cấp cân bằng, thế lực yếu rộng khắp, sao thiên giới có thể tốt được?”

Tiêu Tuệ thở dài, nói: “Đây chính là tác dụng phong ấn ngoại ma cổ xưa ở nhân gian, chính vì phần lớn ngoại ma thượng cổ vượt qua cấp bậc chân ma đều bị phong ấn ở nhân gian, thiên giới mới có thể yên ổn nhiều năm như vậy.”

“Không thể không nói, cách làm này thật sự rất tuyệt diệu.”

U Thiên nói khẽ: “Đại chiến đại kiếp thượng cổ kéo dài rất lâu, sau khi liên tục không ngừng có ngoại ma bị phong ấn đưa đến nhân gian, dù việc hạ phàm càng ngày càng khó khăn, nhưng đến thời kỳ cuối của đại kiếp thượng cổ, cũng miễn cưỡng có thể để đại la kim tiên hạ phàm, cho đến khi ‘nó’ hoàn toàn ngủ say, thiên nhân mới trở thành vĩnh viễn cách biệt, vì vậy trận pháp phong ấn yếu nhất cũng do đại la kim tiên bố trí.”

Lúc này Xà Tích Lộ mới chợt hiểu ra.

Ở nhân gian chỉ có ngoại ma giáng lâm và ngoại ma tự do, nhưng nhiều nhất chính là chân ma cấp độ này.

Số lượng của tu hành giả thiên giới và ngoại ma lại là nhất trí, chỉ cần phong ấn phần lớn ngoại ma ở nhân gian, tất nhiên thiên giới sẽ chiếm được thế thượng phong.

“Chờ chút...”

Sắc mặt Xà Tích Lộ đột nhiên hơi cứng đờ, nói: “VẬY... Nói cách khác, chỗ nguy hiểm nhất trong tam giới... Chẳng phải là nhân gian sao?”

Điều này cũng ngang với toàn bộ lực lượng cát giấu ở nhân gian, còn đáng sợ hơn cộng lại toàn bộ thực lực của thần tiên thiên giới, phần lớn sự tồn tại kinh khủng thời thượng cổ đều ẩn giấu ở nhân gian.

“Có thể nói như vậy.”

Tiêu Tuệ cười nói: “Thế nhưng, hạn mức tu vi cao nhất ở nhân gian này là cấp độ bán tiên, tôi đa cũng chỉ có thể dẫn tới chân ma mà thôi, chân ma sao có thể phá được trận pháp do đại la kim tiên thượng cổ để lại?”

Xà Tích Lộ như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu, nghi ngờ nói: “VẬY Cứu Thế Nhân kia có phá trận được không?”

Tiêu Tuệ suy nghĩ một chút, nói: “Ta cũng không thể đảm bảo, dù sao nàng ta cũng là chân ma đệ nhất đẳng, lại tu luyện sáu ngàn năm, dù không phá được trận, có lẽ cũng có thể xé rách ra một khe hở không nhỏ, cho dù Ma Long không thể thoát khỏi giam cầm cũng rất phiền phức, chỉ sơ ý một chút là sinh linh đồ thần.”

Xà Tích Lộ ngạc nhiên.

“Đương nhiên.”

Tiêu Tuệ đột nhiên cười nói: “Cho dù Ma Long thật sự thoát khỏi giam cầm, cũng có Lâm tiên bối ở đây, một đại năng như Lâm tiên bối, cũng chỉ có thể phát huy pháp lực bán tiên, trấn áp Ma Long cũng không phải vấn đề.”

U Thiên lại nói nhỏ trong đầu Xà Tích Lộ: “VẬY cảnh giới của Lâm Chỉ Thủy cũng phải khôi phục cảnh giới Thiên Đạo mới được, nếu không dù là

chí tôn thiên giới chuyển thế, có lẽ cũng bị Ma Long kia cắn nuốt.”

Hai người lại trò chuyện một chút, Tiêu Tuệ cười nói: “Yên tâm đi, đợi lát nữa ta liên lạc với bên đạo thống Cực Dạ Linh Sơn một chút, nhưng ta không bảo đảm sẽ có tác dụng, nếu là lực lượng ẩn giấu, ngay cả tiên nhân gian như ta cũng không biết được, có lẽ người kia cũng không liên lạc với đạo thống.”

.....

Chương 198: Lao ngục nhân gian (3)

Hướng Tây Nam của Thanh Thành, có thể thấy được một dãy núi kéo dài.

Trước đây ít năm, quốc gia đã khai thác một khu du lịch danh lam thắng cảnh ở trong dãy núi này, nhưng hiếm người vào thăm khu danh lam thắng cảnh, nơi khá nổi tiếng chính là một ngọn Độc Giác Sơn không cao không thấp, trên núi có một ngôi chùa miếu thanh u yên tĩnh, thỉnh thoảng sẽ có mấy cặp tình nhân vào miếu thắp hương bái Phật.

Ngôi miếu này không lớn không nhỏ tên là Cửu Hoa Tự, nằm ở trên đỉnh núi, sau miếu là thiền phòng để các tăng nhân ở lại.

Sáng sớm đầu thu đã hơi lạnh lẽo.

Trong hậu viện Cửu Hoa Tự có một lão tăng lông mày và râu đều bạc phơ cầm một cây chổi cũ nát ở trong tay, cúi đầu quét sạch lá rụng trong nội viện, quét từ góc sân đến bậc thang, hai bàn tay gầy còm như lá cây khô cầm chổi, động tác cũng không nhanh, nhưng tập trung lại nghiêm túc nhìn chằm chằm mặt đất, không buông tha một chiếc lá rụng nào.

“Tiền bối.”

Đột nhiên, một lão tăng mặc áo tăng màu vàng, khoác áo cà sa màu đỏ chót đi vào hậu viện, mặc dù khuôn mặt lão già nua, nhưng tinh thần lại sáng láng, trong mắt như hàm chứa ánh sáng rất có thần, làn da căng chắc, tràn ngập sức sống.

“A di đà Phật, lão tăng gặp qua trụ trì.” Lão tăng quét rác kia chấp một tay trước ngực.

Giọng nói của lão khàn khàn cũng như bản thân lão, như một pho tượng gỗ khô phát ra giọng nói khô khốc.

“Tiền bối, ngài tìm ta có gì cần phân phó?” Trụ trì Cửu Hoa Tự chấp tay trước ngực, cung kính hỏi.

Một mạch Cửu Hoa Tự đạo thống Cực Dạ Linh Sơn ở nhân gian, cũng không tính là nhỏ yếu, lão đã tu luyện đến thiên quan thứ năm, nhưng lão cũng rõ bản thân so sánh với vị tiền bối trước mặt, vẫn chênh lệch quá lớn.

Từ lúc lão vừa mới vào chùa, lão đã phát hiện ngày nào vị tiền bối này cũng quét sân trong chùa.

Nhưng điều kỳ lạ là, đã nhiều năm như vậy, lại không một ai biết đến sự tồn tại của vị tiền bối này, thậm chí ngay cả việc mặt đất trở nên sạch sẽ như

thế nào cũng không ai để ý, cứ như vốn là như vậy, cho dù vị tiên bối trước mặt đi ngang qua người khác, cũng không ai chú ý, cứ như không tồn tại.

Lúc lão muốn nói chuyện này ra khỏi miệng, lại như bị chặn miệng, hoàn toàn không nói ra lời.

Vì vậy từ mấy trăm năm trước lão đã hiểu rõ, e rằng mình đã gặp cao nhân không tầm thường, chỉ vì vị tiên bối này bằng lòng để lão nhìn thấy, lão mới có thể nhìn thấy.

Sau này lão mới mơ hồ hiểu rõ, vị tiên bối này chỉ thấy lão giống một cố nhân, mới cố ý để lão nhìn thấy.

Từ khi lão vào chùa đến nay, cũng đã được thời gian mấy trăm năm, thỉnh thoảng vị tiên bối này lại chỉ điểm lão vài câu, khiến tiến độ tu hành của lão đột nhiên tăng mạnh, dần dần lão đã trở thành trụ trì Cửu Hoa Tự, nhưng vẫn không nhìn thấu vị tiên bối này.

Vị lão tăng quét rác này tiếp tục chuyên động cây chổi, quét sạch lá rụng trên mặt đất, đồng thời khàn giọng nói: “Lần trước để người ngồi khổ thiền, người đã tu hành thế nào?”

“Cảm tạ tiên bối chỉ điểm, đã có chút tâm đắc.” Trụ trì Cửu Hoa Tự nói khẽ.

Lão tăng quét rác nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Tư chất của người thường thường, ta chỉ điểm nhiều hơn, cũng chỉ có thể vượt qua năm quan thôi, đợi người phi thăng, sau khi đến La Hán quả vị, cũng chỉ có thể dựa vào chính người.”

“Vâng.” Trụ trì Cửu Hoa Tự cung kính nói.

Lão tăng quét rác tiếp tục quét rác, lại hỏi: “Gần đây hình như giới tu hành đã xảy ra việc lớn gì đó, người biết chưa?”

“Biết.”

Trụ trì Cửu Hoa Tự gật đầu, nói: “Trước đó mấy ngày, Tô Thành có một chân ma ngoại đạo gây họa nhân gian, sứ giả thiên giới ‘Nguyệt Thần’ Tiêu Tuệ truyền âm khắp nơi, mời đủ loại cao nhân tuyệt thế Huyền Vũ đạo nhân, Không Trần đại sư, Thiên Tinh Tử cùng một đám tu hành giả thiên quan thứ năm, chính là vì thủ hộ một ngoại ma chuyển thế.”

“Kết quả như thế nào?” Lão tăng quét rác bình tĩnh hỏi.

Trụ trì Cửu Hoa Tự nói: “Cuối cùng... Nguyệt Thần dùng một bức tự thiếp, là một bảo vật uy năng cực lớn, trong chớp mắt đã diệt sát nguyên thần thứ hai của Toán Mệnh Nhân, sau đó Lục Kiếm Tiên xuất hiện, kiếm đạo lại đã đạt đến đại la, sau khi tùy ý làm bản tôn Toán Mệnh Nhân bị thương nặng, đã ép nói ra một bí mật lớn.”

Động tác của lão tăng quét rác vẫn không nhanh không chậm.

“Lại có một chân ma đáng sợ ẩn nấp ở nhân gian, hình như vào hai ngàn năm trước còn diệt sát sáu vị tiên nhân gian chuyển thế đến thế gian.” Trụ trì Cửu Hoa Tự nặng nề nói: “Theo lời Nguyệt Thần kia, chân ma đáng sợ kia chỉ dựa vào cấm chế lưu lại từ trước, đã tùy tiện diệt sát Toán Mệnh Nhân này, e rằng là chân ma đệ nhất đẳng.”

“Chân ma đệ nhất đẳng?”

Cuối cùng động tác của lão tăng quét rác đã dừng lại, hỏi: “Vậy có phải Toán Mệnh Nhân chết vì pháp môn 《Trọng Nguyên Thần Hỏa》 không? Một ngọn lửa màu đen?”

“Vâng, ngài biết sao?” Trụ trì Cửu Hoa Tự ngạc nhiên nói.

Lão tăng không trả lời, chỉ tiếp tục quét rác, bình thản hỏi: “Còn gì nữa không?”

“Mặt khác, lúc đó còn có một vị chân ma ‘Độc Thư Nhân’ càng cường đại hơn, là một vị tiên nhân gian ở ẩn ‘Lâm tiên bối’ giết chết, hơn nữa hình như là diệt sát nguyên thần của nó trong chớp mắt.” Trụ trì Cửu Hoa Tự nói.

“Ồ?”

Trong đôi mắt lão tăng quét rác lộ ra vẻ nghi ngờ, trầm ngâm một chút, lại hỏi: “Người vừa nói, ép buộc Toán Mệnh Nhân này nói ra bí mật lớn? Toán Mệnh Nhân cũng dám phản bội chủ nhân Hắc Viêm kia sao?”

Trụ trì Cửu Hoa Tự nói: “Là vì lúc ấy hiện trường còn có một vị tu hành giả là ngoại ma chuyển thế, mới có thể uy hiếp được Toán Mệnh Nhân.”

Lão tăng quét rác khẽ nhíu mày, hỏi: “Ngoại ma chuyển thế này có tu vi gì?”

“Thiên quan thứ nhất đi.” Trụ trì Cửu Hoa Tự nói.

“Cái gì?”

Chỉ nghe răng rắc một tiếng, cán chổi trong tay lão tăng quét rác đột nhiên gãy đôi, giật mình nhìn sang trụ trì Cửu Hoa Tự, hỏi: “Người chắc chắn?”

Trụ trì Cửu Hoa Tự ngạc nhiên, vừa rời vị tiên bối này nghe đến chân ma đệ nhất đẳng và Lâm tiên bối kia cũng chỉ hơi thay đổi sắc mặt một chút mà thôi, nghe đến ngoại ma chuyển thế này lại kích động như thế?

Lão lập tức nói: “Đương nhiên chắc chắn, lúc ấy có rất nhiều người đều thấy được.”

“Chỉ là thiên quan thứ nhất, chỉ dựa vào ma thức đã có thể khiến chân ma sợ hãi, sợ hãi bị chôn vùi căn cốt nguyên thần...” Lão tăng quét rác

lắm bầm nói: “Ngoại ma chuyển thể vượt qua cấp bậc chân ma?”

Lão đột nhiên lại nghĩ đến chủ nhân Hắc Viêm kia, một chân ma đệ nhất đẳng ở nhân gian, dù cảnh giới của lão vượt qua đối phương, cũng chỉ có thể tự vệ mà thôi.

Chủ nhân Hắc Viêm kia đã là chân ma đệ nhất đẳng, nếu đối phương lại giết ngoại ma chuyển thể vượt qua cấp bậc chân ma kia, nhận được sự ban thưởng của “nó”, e rằng cũng có thể phá vỡ giới hạn cấp bậc chân ma!

Đến lúc đó, trong nhân gian không ai có thể ngăn cản nó nữa...

Lão tăng quét rác đột nhiên im lặng.

Qua nửa ngày, lão khẽ đưa tay ra, cây chổi bị gãy thành hai đoạn ở trên mặt đất đã bay lên rơi vào trong tay của lão, bàn tay như lá cây khô nhẹ nhàng lướt qua một cái, cây chổi đã khôi phục lại như lúc ban đầu.

“Tiền bối, ngài định làm như thế nào?” Trụ trì Cửu Hoa Tự không nhịn được hỏi.

Lão tăng chậm rãi chuyển động cây chổi, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, lá rụng trong hậu viện đột nhiên đều biến thành bột mịn, tiêu tán không còn bóng dáng ở trong gió.

Ngay lập tức, lão nói khẽ: “Có lá rụng, vậy thì dọn sạch đi.”

Chương 199: Ta không vào địa ngục ai vào địa ngục? (1)

Thời gian trôi qua từng ngày lại từng ngày, ngày nào Xà Tích Lộ cũng khắc khổ tu hành, dưới sự giúp đỡ của bức tự thiếp kia, chưa tới thời gian năm ngày, đã tích đầy linh lực của thiên quan thứ hai.

Ngày hôm nay, lúc chạng vạng tối, hoàng hôn dần buông.

Trong một trung tâm thương mại cỡ lớn ở trung tâm thành phố, dòng người đông đúc, hồi hải.

“Chính là chỗ này...”

Xà Tích Lộ ngẩng đầu nhìn cửa hàng trang phục nam này, thềm lẫm lẫm một tiếng, liền sải bước đi vào trong tiệm.

Nhân viên bán hàng dáng vẻ muội tử liếc nhìn Xà Tích Lộ một cái, mỉm cười nói: “Tiểu thư ngài khỏe chứ, chỗ chúng ta sắp tan làm... Ngài muốn xem quần áo cho người nào của ngài?”

“Ừm, nhìn xem...”

Xà Tích Lộ tùy ý qua loa mấy câu với nhân viên bán hàng, vô tình hay cố ý đi đến phía trước một loạt giá áo trong góc hẻo lánh của cửa hàng quần áo, tùy ý kéo ra hai bộ quần áo, đột nhiên ồ lên một tiếng, nói: “Sao ở đây lại có mùi cháy khét thế?”

Nói xong, nàng đưa tay lấy một tàn thuốc còn chưa dập tắt từ trong khe hẹp của giá quần áo, ném xuống đất giẫm tắt, nói: “Người thế này cũng... Quá bất cần, chẳng may gây ra... Hỏa hoạn thì làm sao bây giờ?”

“Điều này...”

Muội tử bán hàng ngạc nhiên nhìn mặt đất, lập tức cắn răng một cái: “Chắc chắn là tên vô lại kia...”

Nàng ta lại nhìn về phía Xà Tích Lộ, biết ơn nói: “Tiểu tử tử, cảm ơn người, cũng may người phát hiện ra, nếu thật sự xảy ra chuyện ta cũng không biết làm sao bây giờ... Người muốn mua quần áo gì? Ta đưa người đi.”

“Không cần, không cần.” Xà Tích Lộ xua tay, vội vàng rời khỏi cửa tiệm, “Lần sau... Người chú ý là được.”

Nói xong, nàng cũng không quan tâm muội tử bán quần áo cảm ơn, liền nhanh chân rời khỏi cửa hàng đồ nam.

...

Cứ như một nữ sinh trẻ tuổi thích mua sắm, Xà Tích Lộ đeo balo lệch vai, đi lại trong đám người như nước chảy, đánh giá từng cửa hàng xung quanh, vẻ mặt xinh xắn sau khi lấy mắt kính xuống, cùng với dáng người thanh xuân mặc quần áo mùa hạ, cũng hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

“U Thiên, trình độ thức tỉnh của thiên quan thứ hai ‘Phá Ách Công Chúa’ này, nhanh hơn ‘Nhân Duyên Vương Nữ’.”

Xà Tích Lộ nói ở trong lòng: ‘Hôm nay một lượt ngăn cản sáu tai nạn, Phá Ách Công Chúa đã thức tỉnh hơn phân nửa, đặc biệt là hỏa hoạn vừa rồi, ta nhìn thấy tình cảnh này ở trong Triệu Kiến của ta, lại đốt cháy cả một nửa cửa hàng, sau khi ta giải quyết, Phá Ách Công Chúa đã thức tỉnh được hơn tám phần.’

“Ngày thường, người quan tưởng bức tự thiếp kia cả ngày, sự nhận biết với biểu tượng đại đạo còn toàn diện hơn cả tu hành giả thiên quan thứ năm rất nhiều, vốn đã có ưu thế trên cảnh giới, đương nhiên thức tỉnh pháp thân nhanh hơn.”

U Thiên nói ở trong đầu nàng: “Hơn nữa Triệu Kiến của người cũng không giống với Triệu Kiến của tu hành giả bình thường, tu hành giả bình thường đâu dễ dàng cảm ứng được tai nạn như vậy? Thông thường Triệu Kiến đều là lúc linh lúc mất linh, người là vì bản chất nguyên thần quá cao, Triệu Kiến mới có thể nhạy cảm như vậy, chỉ cần tận mắt thấy trước tai nạn xảy ra, là có thể sinh ra Triệu Kiến, đương nhiên hiệu suất sẽ cao.”

‘Có lẽ ta không cần tốn đến một tháng, là có thể tu luyện tới thiên quan thứ năm, ta lại phá kỷ lục đi?’ Xà Tích Lộ hơi hưng phấn nói.

“Điều này có tính là gì?” U Thiên chắc một tiếng, nói: “Nếu thần tiên chuyển thế hạ phàm, chỉ cần đủ linh khí, có thể vượt qua ngũ quan ngay tại chỗ, điềm này của người tính là gì?”

‘Ồ...’

Xà Tích Lộ không phản bác được, lại hỏi: ‘Đúng, nếu ta đến nơi dễ xảy ra sự cố, không phải càng tốt hơn sao? Ví dụ như kiểu hiện trường phạm tội, cần gì nhất định phải để ta đi tới nơi đông người chứ?’

“Không phải Triệu Kiến của người báo trước sẽ bị Phật Đà chuyển thế trấn áp sập?”

U Thiên lười biếng nói: “Ngày thường người sống chung với Lâm Chỉ Thủy cũng không sợ, nhưng người đi ra ngoài tu hành một mình, biết đâu sẽ bị Phật Đà chuyển thế kia tìm tới, nếu ở trong đám đông, có nhiều phạm nhân nhìn như vậy, lại có Lục Kiếm Tiên âm thầm bảo vệ người, vậy Phật Đà chuyển thế kia cũng sẽ kiêng dè, người sẽ an toàn hơn nhiều.”

‘Cũng đúng...’ Xà Tích Lộ đột nhiên ồ một tiếng, nói: ‘Lục Kiếm Tiên vẫn đang âm thầm bảo vệ ta sao? Ta cũng quên chuyện này.’

“Đương nhiên, Lục Kiếm Tiên vẫn luôn duy trì ẩn thân thuật, ẩn nấp trong bóng tối, bây giờ hẳn đang đứng ở phía sau cách ngươi ba trượng.” U Thiên mở ra linh giác quét một chút, nói: “Dù ngươi về nhà, hẳn cũng bay ở trên bầu trời, chưa từng rời đi.”

‘Quá trách nhiệm đi.’ Xà Tích Lộ lè lưỡi.

U Thiên hừ một tiếng, nói: “Một cơ hội tốt để lấy lòng nam nhân của ngươi như vậy, chút cố gắng ấy có tính là gì? Nếu Lâm Chỉ Thủy nói một câu ở tam giới, coi như là... Hả?”

Giọng nói của nàng đột nhiên trở nên cảnh giác, nói: “Ngươi cẩn thận một chút, phía trước có hơi thở tiên nhân gian! Là pháp lực đạo thống Cực Dạ Linh Sơn!”

“Cực Dạ Linh Sơn?”

Xà Tích Lộ ngẩn ngơ, chẳng lẽ là Phật Đà chuyển thế kia?

Nàng thò tay vào trong balo lệch vai, nhẹ nhàng lật tay một cái, lấy ra một quyển tự thiếp từ trong Tụ Lý Càn Khôn, dựa vào balo lệch vai để che giấu, cũng không bị phạm nhân ở xung quanh phát hiện.

Đồng thời, U Thiên cũng truyền âm cho Lục Kiếm Tiên đang ẩn nấp trong bóng tối: “Có Phật Đà chuyển thế Cực Dạ Linh Sơn, có lẽ đến giết ta.”

Đột nhiên, Xà Tích Lộ dừng bước.

Ở phía trước, xuyên qua khe hở giữa đám đông đang qua lại, có thể thấy được một lão tăng lông mày và râu đều bạc phơ, dáng người gầy còm như là cây khô, khoanh chân ngồi trên mặt đất như đang nhập định, đôi mắt ảm đạm tĩnh mịch nhìn về phía nàng, ánh mắt như không quan tâm đến đám người xung quanh.

Dường như đám người xung quanh cũng không cảm giác được sự tồn tại của lão tăng, tự động lách qua lão, ngay cả camera gần đó cũng nghiêng sang một bên.

Lão tăng khô gầy kia nhìn thấy nàng, đôi môi khô quắt chậm rãi nhếch lên, để lộ hàng lợi trụi lủi, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn hiện ra một nụ cười, nếp nhăn nơi khóe mắt càng thêm rõ ràng, lại đầy vẻ từ bi.

Xà Tích Lộ hơi hoảng hốt, không nhịn được hỏi ở trong lòng: ‘Có cần chạy trốn không?’

“Trốn cũng không có ý nghĩa.”

U Thiên nặng nề nói: “Một Phật Đà chuyển thế, dù ở nhân gian thật sự muốn giết người, một chương là có thể trực tiếp đập trung tâm thương mại này thành bột phấn, người trốn đi đâu? Dù sao trong trung tâm thương mại cũng có nhiều phạm nhân nhìn như vậy, người lại có tự thiếp bảo vệ, lão cũng không dám ra tay.”

Chương 200: Ta không vào địa ngục ai vào địa ngục? (2)

“Dễ dàng phát hiện ra lão tăng như thế, nữ cư sĩ đúng là bất phàm.” Lão tăng khô gầy mỉm cười mở miệng, giọng nói khàn khàn khô khốc.

Giọng nói khàn khàn như sấm rền quanh quẩn trong trung tâm thương mại, nhưng đám phàm nhân xung quanh lại như không nghe thấy, thế nhưng con đường bước đi của bọn họ lại không đi qua giữa hai người, giữa Xà Tích Lộ và lão tạo thành một khoảng đất trống.

Lão tăng nhìn về phía cách đó không xa ở sau lưng Xà Tích Lộ, lại lần nữa than thở: “Lục Kiếm Tiên có thể đạt được đại la ở nhân gian, đúng là tuyệt thế Kiếm Tiên, lão tăng bội phục.”

“Phật Đà chuyển thế?”

U Thiên hừ lạnh một tiếng, truyền âm nói: “Dù lão am hiểu vô tướng chi đạo, nhưng nếu lão dám ra tay ở chỗ này... Lão cũng thấy rõ ràng, một khi bức tự thiếp trong tay ta bộc phát uy năng, lão cũng không ẩn giấu được.”

Lúc đang nói chuyện, Xà Tích Lộ đã lấy một bức tự thiếp từ trong balo lệch vai ra, hơi mở ra một phần, để lộ một chữ “Bào”.

Lão tăng khô gầy ngồi xếp bằng trên mặt đất, im lặng nhìn chằm chằm chữ “Bào” kia thật lâu, mới nói khẽ: “Đúng là đại thần thông cảnh giới “hỗn nguyên”, không ngờ... Ngoại trừ chúng ta, còn có những người khác bằng lòng đến tọa trấn lao ngục nhân gian này...”

U Thiên không khỏi hơi thả lỏng trong lòng.

Hiển nhiên lão tăng này đã nhìn ra đại thần thông ẩn chứa trong bức tự thiếp này, cũng hiểu rõ cảnh giới của đại thần thông này là cấp độ “hỗn nguyên”.

Vốn một khi bức tự thiếp này được đề lạc khoản, ngoại trừ người được tặng, tu hành giả khác căn bản không nhận ra chỗ bất phàm của tự thiếp, chỉ nghĩ là tự thiếp bình thường, nhưng nếu không có tên người được tặng, chỉ có tên của Lâm Chỉ Thủy, vậy ngoại trừ Lâm Chỉ Thủy, không ai có thể nhìn ra.

Đây chính là chỗ tuyệt diệu của thần thông cảnh giới hỗn nguyên ở trong đó.

Nhưng lão tăng trước mắt lại là Phật Đà chuyển thế!

Ở trên cảnh giới, lão tương đương với đại thần thông ở trong bức tự thiếp này, cho dù không phải chủ nhân bức tự thiếp, cũng có thể nhận ra đại thần thông trong bức tự thiếp là cảnh giới nào.

“Lão hòa thượng, ta và lão không thù không oán, vì sao lão lại tìm đến ta?” U Thiên truyền âm hỏi.

“Vi sự yên ổn của nhân gian.” Lão tăng khô gầy nói khẽ.

“Lão cho rằng ta sẽ nguy hại nhân gian? Lão không phát hiện ta đã tu hành sao?” U Thiên cười lạnh nói: “Hay là nói, lão cho rằng ta sẽ nguy hại đến Vạn Thế Phục Long đại trận ở Thanh Thành?”

“Không, lão tăng tin tưởng người sẽ không.” Lão tăng khô gầy chậm rãi lắc đầu.

U Thiên hỏi: “Lão tin tưởng?”

Trên khuôn mặt già nua của lão tăng khô gầy hiện ra một nụ cười, nói: “Nữ cư sĩ vì gia nhập vào trận doanh Thiên Đạo của ta, chỉ sáu trăm năm đã luân hồi chín chín tám mươi một thế, có nghị lực và quyết tâm lớn như thế, có thể được đại năng ban thưởng pháp chỉ, đã đáng giá tin tưởng, hướng chi...”

Lão còn nói thêm: “Vị Lâm cư sĩ sau lưng nữ cư sĩ bằng lòng hạ phạm trần thủ nhân gian này, đã đủ để chứng minh cách làm người, hẳn đã bằng lòng thừa nhận người, bằng lòng tin tưởng người, đương nhiên lão tăng sẽ không nghi ngờ hẳn.”

U Thiên im lặng một chút.

Ngoại ma chuyển thế không được tu luyện pháp thân chi đạo, lệnh cấm này bắt đầu từ sáu trăm năm trước, hiển nhiên lão tăng này cũng biết điều đó.

Ngoại ma chuyển thế muốn gia nhập vào trận doanh Thiên Đạo, nhất định phải luân hồi chín chín tám mươi một thế.

Thông thường, điểm này thật sự không sai, đây là quy củ do đại năng các phương đạo thống lập xuống, lúc trước Tây Vương Mẫu đã nhận ra nàng là ai, nhưng vẫn không vượt qua quy củ, có thể thấy được trình độ nghiêm ngặt của quy củ này.

Nếu không phải một tám pháp chỉ của Lâm Chi Thủy, chỉ sợ nàng thật sự phải luân hồi chuyển thế tám mươi một lần, mới có thể vào trận doanh Thiên Đạo.

Sáu trăm năm chuyển thế tám mươi một lần, cũng không phải không có khả năng, chỉ cần sớm sắp xếp tốt, “chủ động chết yểu” là được.

Dù sao, thứ đại năng thiên giới để ý không phải trải nghiệm luân hồi, mà là số lần.

Mỗi một lần luân hồi đều khiến ma thức tổn hao, chín là nhất, chín chín là cực hạn, sau chín chín tám mươi một lần chuyển thể, ma thức sẽ hao tổn đến cực hạn, đây là sự hao tổn rất khó khôi phục, cứ vậy dù tương lai phản bội Thiên Đạo, quay về ngoại đạo cũng sẽ trở nên cực yếu, không đủ để tạo thành sự uy hiếp, phải trả giá cực lớn cho sự phản bội.

Bất luận ngoại ma gì, chỉ cần có thể luân hồi chín chín tám mươi một lần còn không quay về, có nghị lực quyết tâm lớn làm được điểm này, đại năng đều sẽ ban thưởng pháp chỉ.

Lão tăng trước mắt này, hiển nhiên cũng cho rằng nàng chuyển thể chín chín tám mươi một lần để đánh đổi, đại năng mới ban thưởng pháp chỉ.

Nhưng trên thực tế, nàng là vì quan hệ với Lâm Chỉ Thủy, mới trực tiếp được ban thưởng pháp chỉ.

Thế nhưng, điều này thật sự quá đặc biệt, còn bởi vậy để lộ tu vi thật sự của Lâm Chỉ Thủy, dưới tình huống Lâm Chỉ Thủy chưa đồng ý, nàng cũng không dám để lộ ra chút nào.

“Lão đã tin ta, còn tới tìm ta là muốn làm gì?” U Thiên truyền âm hỏi.

“Ta tin nữ cư sĩ, nhưng không tin ngoại ma.”

Lão tăng khô gầy khẽ nói: “Nữ cư sĩ có biết, nhân gian có một chân ma đệ nhất đẳng điều động Hắc Viêm không?”

“Đương nhiên biết, là Cứu Thế Nhân.” U Thiên thần nhiên nói.

“Cứu Thế Nhân? Hóa ra là Cứu Thế Nhân, chẳng trách năm đó nàng ta lại ra tay đối phó với lệ khí hóa thân của Ma Long...”

Lão tăng khô gầy nghe vậy, lập tức gật đầu như chợt hiểu ra, lập tức nói: “Lão tăng trấn thủ bên ngoài Thanh Thành, khô tọa hơn sáu ngàn năm, thật sự không hiểu rõ những việc này lắm, đa tạ nữ cư sĩ đã cho biết.”

U Thiên lại hiểu rõ ý của lão tăng này, nặng nề nói: “Người nói người không tin ngoại ma? Là sợ Cứu Thế Nhân kia giết ta, để ta quay về vòng tay của ‘nó’ sao?”

“Nữ cư sĩ đã hiểu, vậy không thể tốt hơn nữa.”

Lão tăng khô gầy nói khẽ: “Sáu ngàn năm trước ta nhận lệnh hạ phàm, đã lần theo dấu vết để lại, phát hiện vết tích của Hắc Viêm kia, vì vậy những năm gần đây vẫn luôn trấn thủ bên ngoài Thanh Thành, dù chân ma đệ nhất đẳng cũng không thể hủy được đại trận, nhưng nếu giết người, để người quay về vòng tay của ‘nó’, được ‘nó’ ban thưởng, chắc hẳn có thể để Cứu Thế Nhân kia đột phá giới hạn chân ma.”

Chương 201: Ta không vào địa ngục ai vào địa ngục? (3)

Sắc mặt lão hơi trầm xuống nói: “Nếu để Cứu Thế Nhân kia vượt qua chân ma, phá vỡ Vạn Thế Phục Long đại trận, sẽ liên thủ với Ma Long kia thả ra rất nhiều ngoại ma thượng cổ trong các phong ấn khác ở nhân gian, vậy tất nhiên nhân gian sẽ sinh linh đồ thán, thiên giới cũng tràn ngập nguy hiểm!”

U Thiên lạnh nhạt nói: “Vì vậy?”

“Vậy chủ nhân Hắc Viêm kia đã để mắt đến ngươi.”

Lão tăng khô gầy nặng nề nói: “Dù lão tăng đã đạt được hỗn nguyên, nhưng cũng không bảo vệ được ngươi, vì vậy cách ổn thỏa nhất, chính là mời nữ cư sĩ lại vào luân hồi, chỉ cần chuyển thế đầu thai, che giấu hơi thở, vậy Cứu Thế Nhân kia sẽ không tìm đến ngươi nữa, điều này... Là đang bảo vệ nhân gian, cũng là bảo vệ nữ cư sĩ, chắc ngươi cũng có thể hiểu được.”

“Vậy lão không cần lo lắng.” U Thiên lạnh lùng nói: “Không cần lão bảo vệ ta, lão không có năng lực bảo vệ ta, tất nhiên có những ngươi khác bảo vệ được ta.”

Nàng không dám nói ra Lâm Chỉ Thủy là đại năng Thiên Đạo chuyển thế, hơn nữa không cần thiết, vì vậy cũng chỉ có thể nói như vậy, dù sao có tự thiếp của Lâm Chỉ Thủy hộ thân, nơi này lại có rất nhiều phạm nhân, lão tăng này có thể làm thế nào?

“Vị Lâm cư sĩ ở sau lưng ngươi sao? Có lẽ hấn mạnh hơn lão tăng, có lẽ sẽ chống đỡ được Cứu Thế Nhân kia, nhưng...”

Lão tăng khô gầy thở dài một tiếng, nói: “Nữ cư sĩ ngươi vẫn không hiểu, đây là ván cờ của một phương ngoại đạo thượng giới ở nhân gian, chỉ cần giết ngươi là có thể hoàn thành kế hoạch, ngươi là nước cờ máu chốt, sao một phương ngoại ma có thể buông tha cho ngươi? Ngươi đánh giá quá thấp sự chuẩn bị của một phương ngoại ma ở nhân gian...”

U Thiên cười nhạt nói: “Lão hòa thượng, chẳng lẽ lão cảm thấy lão hiểu ngoại ma hơn cả ta?”

“Lão tăng chỉ không muốn nhân gian xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà thôi.”

Lão tăng khô gầy chậm rãi lắc đầu, nói: “Nữ cư sĩ đã luân hồi chín chín tám mươi một thế, chắc hẳn ma thức đã tổn hao đến mức thấp nhất, lại luân hồi chuyển thế một lần cũng không thấp hơn nữa, một cách làm còn có thể cam đoan sự an toàn của ngươi như thế, vì sao nữ cư sĩ lại không muốn chứ?”

“Nhiều lời vô ích, ngươi cùng ta đi gặp người sau lưng ta đi, đến lúc đó ngươi sẽ hiểu rõ.” U Thiên lạnh nhạt nói.

“Nữ cư sĩ cũng rất thông minh, nếu gặp vị Lâm cư sĩ kia, hẳn nóng lòng bảo vệ ngươi, chỉ sợ lão tăng cũng chưa chắc có thể làm gì ngươi.”

Lão tăng khô gầy đột nhiên nhắm mắt nói: “Nữ cư sĩ đã không bằng lòng, vậy đừng trách tội lão tăng, một ngày kia lão tăng nguyện chuyển thế làm trâu làm ngựa cho nữ cư sĩ, để tỏ lòng áy náy.”

Lúc đang nói chuyện, lão kêu lên một tiếng đau đớn, hai con ngươi ở dưới mí mắt đột nhiên chảy ra hai hàng máu màu vàng kim nhàn nhạt.

Xà Tích Lộ nhìn thấy tình cảnh này, không nhịn được ngẩn ngơ.

“Cẩn thận!”

Giọng nói nghiêm túc của U Thiên lập tức vang lên trong đầu Xà Tích Lộ và Lục Kiếm Tiên: “Lão lừa trọc này vì kích thích pháp lực, cắt đứt nhân thức của mình! Lão thật sự muốn ra tay!”

Sau một khắc, chỉ thấy lão tăng khô gầy kia như không nghe thấy thứ bên ngoài chậm rãi nâng một bàn tay lên, tỏa ra Phật quang lóa mắt lại trang nghiêm, cách khoảng không vờ về phía Xà Tích Lộ.

Đám phàm nhân đi xung quanh lại không hề phát hiện, hiển nhiên Phật quang này đã vượt qua phạm trù nhân gian, phàm nhân không thể nhìn thấy.

“Lục Kiếm Tiên!” U Thiên truyền âm nói.

Sau một khắc, một vòng kiếm ảnh không thuộc về nhân gian, phàm nhân không thể thấy được đột nhiên bay ra từ sau lưng Xà Tích Lộ, huyền hóa thành một đạo bình phong kiếm khí vô hình, ngăn cản Phật quang lan tràn kia.

Lớp bình phong kiếm khí hơi co lại một chút, đã chặn được Phật quang.

“Hà?”

U Thiên nghi ngờ nói: “Sao lại chặn được dễ dàng như vậy?”

Lão tăng này là Phật Đà chuyển thế cấp độ hỗn nguyên, lại tự đoạn ngũ giác để kích thích pháp lực, còn kiếm đạo của Lục Kiếm Tiên lại chỉ là cảnh giới đại la, cho dù chỉ là Phật quang phổ chiếu đơn giản nhất, cũng phải rất khó khăn cản được mới đúng.

Ngay lập tức, nàng lại phát hiện, lão tăng khô gầy phía trước đột nhiên đưa tay ra sau vồ một cái, liền bắt được một nữ tử phạm nhân đi một mình ở sau lưng.

Sau khi nữ tử phạm nhân này bị Phật quang mịt mờ bắt lấy, liền có Phật lực tràn vào trong mắt của nàng ta.

Chỉ thấy nàng ta ngẩn ngơ, đã thấy được kiếm ảnh kia biến thành bình phong, cùng với Phật quang vĩ đại tràn ngập ở xung quanh, không nhìn được ngây ngốc há to miệng: “Đây... Đây là hiệu ứng sao?”

“Lão lừa trọc này đang chủ động dẫn ngoại ma tới!” U Thiên hoảng sợ giọng nói điên cuồng giận dữ vang lên trong đầu Xà Tích Lộ.

Trên khuôn mặt chảy xuôi dòng máu vàng của lão tăng, nở một nụ cười từ bi ôn hòa.

Lão nhẹ nhàng gảy ngón tay một cái, một luồng ánh sáng vàng chui vào trong mi tâm của nữ tử phạm nhân kia, xóa bỏ ký ức trong mấy giây này của nàng ta, cũng thu lại Phật lực trong mắt nàng ta, để nàng ta quay về hiện thực bị che đậy, sau đó buông nàng ta ra.

Ánh mắt của nữ tử phạm nhân chỉ mờ mịt mấy giây, lập tức sáng sủa lại, tiếp theo lại đi về phía trước, đi mua sắm một mình.

Ngay sau đó –

Tất cả mọi thứ xung quanh đều bị bóp méo, xảy ra một sự thay đổi kỳ diệu, tất cả mọi thứ xa xa đều đang trở nên mơ hồ, ánh đèn ở bên trên, đèn nê ông cách đó không xa, đủ loại màu sắc chói lọi... Ngay vào lúc này, trong trung tâm thương mại như bị kéo mất màu sắc, biến thành ba màu xám trắng đen tĩnh mịch.

Ngoại trừ Xà Tích Lộ, lão tăng khô gầy và Lục Kiếm Tiên, toàn bộ phạm nhân xung quanh đều biến mất không còn bóng dáng.

Thế giới tĩnh mịch u ám này đã bị trục xuất ra khỏi hiện thực.

Lục Kiếm Tiên giải trừ ẩn thân thuật, đi đến phía trước Xà Tích Lộ, Tam Xích Thanh Phong lơ lửng trên đỉnh đầu của hắn ta.

Ánh mắt chấn động của hắn ta vẫn đang nhìn về phía lão tăng khô gầy này, chậm rãi nói: “Không ngờ lão lại dùng cách này...”

“Lão hòa thượng, lão thật sự bị điên...”

Truyền âm nguyên thần lạnh lùng của U Thiên vang lên trong đầu lão tăng khô gầy kia: “Chủ động dẫn tới ngoại ma giáng lâm, chỉ vì tạo ra hoàn cảnh để lão giết ta?”

Lão tăng khô gầy ngồi khoanh chân dưới đất, trên khuôn mặt già nua chảy ra một dòng máu màu vàng kim nhàn nhạt, khóe miệng lại chậm rãi

nhếch lên, để lộ ra một nụ cười trách trời thương dân, nói khẽ: “Phật nói, ta không vào địa ngục ai vào địa ngục? Chỉ là chân ma đệ ngũ đẳng mà thôi, lão tăng sẽ tự giải quyết.”

Chương 202: Ai thắng? (1)

“Tên điên...”

Giọng nói lạnh lùng của U Thiên lập tức truyền âm cho Lục Kiếm Tiên: “Lục Kiếm Tiên, nếu muốn giết lão hòa thượng này quá khó khăn, tốt nhất ngươi trực tiếp giết ngoại ma sắp giáng lâm, tất nhiên Ma vực ngoại đạo này sẽ tiêu tán.”

“Ta đã biết.” Lục Kiếm Tiên cau mày, nhìn lão tăng khô gầy cách đó không xa.

Hắn ta cũng biết lý lẽ này, nhưng không hề nắm chắc chút nào, dù sao lão tăng trước mắt là Phật Đà chuyển thế, trên mặt cảnh giới cao hơn hắn ta một cấp độ rất lớn.

Lão tăng khô gầy chỉ bình tĩnh ngồi xếp bằng, cứ như cũng không có ý ra tay.

Hiển nhiên cũng đang chờ ngoại ma tiến đến.

Càng là ngoại ma cường đại, cần càng nhiều thời gian để chuẩn bị giáng lâm, đặc biệt là cấp chân ma giáng lâm lại càng khó khăn.

‘U Thiên... Lão lại dám dẫn ngoại ma tới? Không sợ chết sao?’ Xà Tích Lộ không nhịn được hỏi.

“Lão đương nhiên dám.”

U Thiên lạnh như băng nói: “Pháp lực tu vi của lão lừa trọc này chỉ là thần tiên lục địa, nhưng cảnh giới ngộ đạo lại là cấp độ hỗn nguyên, nếu là lần đầu dẫn tới ngoại ma, chỉ dẫn tới chân ma đệ ngũ đẳng mà thôi, ngay cả Lục Kiếm Tiên cũng có thể tùy tiện đánh giết chân ma đệ tứ đẳng, tất nhiên lão lừa trọc này càng không thêm để ý.”

Nàng hừ lạnh một tiếng, nói: “Ma vực ngoại đạo được tạo ra do ngoại ma giáng lâm, cũng là chiến trường tuyệt hảo, ở hiện thực lão còn phải lo lắng phạm nhân, ở đây lại có thể ra tay không chút kiêng dè.”

“Thế nhưng, ta lại không vận dụng pháp lực thần thông, dù phạm nhân nhìn thấy ta, cũng không biết ta là tu hành giả, sao ta cũng bị kéo vào Ma vực ngoại đạo hả?” Xà Tích Lộ hỏi ở trong lòng.

“Phạm nhân chỉ là đôi mắt của ‘nó’, tựa như là giám sát, thật ra phạm nhân là một loại cảnh báo.”

U Thiên nặng nề nói: “Một khi phạm nhân phát hiện sự khác thường, ‘đại ý thức ngoại ma’ ẩn nấp sâu trong ý thức sẽ bừng tỉnh, sau khi đại ý thức ngoại ma thức tỉnh, sẽ xác nhận xem xung quanh đó có tu hành giả hay

không, sao đó Ma vực ngoại đạo sẽ giáng lâm, nếu không có ‘nó’ xác nhận, chẳng phải ngay cả phạm nhân cũng dẫn tới ngoại ma hay sao?”

Bây giờ Xà Tích Lộ mới hiểu được ý đồ của lão tăng này.

“Lão lừa trọc này là cảnh giới hỗn nguyên, trừ khi sử dụng bức tranh thủy mặc Lâm Chỉ Thủy tặng cho ngươi, nếu không... Dựa vào tự thiếp sẽ không giết được lão.”

U Thiên lạnh nhạt nói: “Nhưng bức tranh thủy mặc này vô cùng quý giá, vẫn nên cố gắng để giết ngoại ma giáng lâm đi, chỉ cần giết được ngoại ma giáng lâm, Ma vực ngoại đạo này cũng sẽ tiêu tán.”

Đúng lúc này –

“Khổng Tử nói: học thì phải luyện tập, chẳng vui lắm sao? Có bằng hữu từ phương xa tới, chẳng mừng lắm sao? Người chẳng hiểu ta mà ta không buồn giận họ, thế chẳng phải người quân tử ư?”

Đột nhiên, một tiếng đọc sách sủa vang lên, chỉ nghe thấy tiếng đọc sách trầm bổng du dương này bay bổng trong Ma vực tĩnh mịch.

Xà Tích Lộ nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Chỉ thấy một người cầm sách vở và thước ở trong tay, lão giả ăn mặc như một tiên sinh tư thực cổ đại chậm rãi đi ra từ trong hư vô, tựa như là lão phu tử đang dạy học ở trong học đường.

Chân ma ngoại đạo!

Ánh mắt Lục Kiếm Tiên lạnh lùng, kiếm quyết trên đầu ngón tay thay đổi, Tam Xích Thanh Phong lơ lửng trên đỉnh đầu, vận sức chờ phát động lập tức hóa thành một đạo kiếm quang chói mắt, mang theo mũi nhọn và sự lạnh lẽo vô tận, ở trên không bay về phía lão phu tử.

Thế nhưng, ánh sáng vàng hoàn toàn mơ hồ lại nhanh hơn phi kiếm của hắn ta, trong chớp mắt đã khuếch tán ra, hóa thành một chiếc lồng ánh sáng màu vàng như thực thể bao vây lão phu tử ở bên trong, kiếm quang chói mắt đạt đến đại la kia đâm trúng chiếc lồng ánh sáng màu vàng óng, phát ra một tiếng “keng” thật lớn, chỉ để lại một vết vết tích, phi kiếm không công mà lui, một vết vết tích kia cũng lập tức khôi phục như lúc ban đầu.

Lão phu tử bên trong chiếc lồng ánh sáng màu vàng kia tức giận đến dựng râu trừng mắt, lúc giờ thước lên, chỉ thấy ánh sáng vàng cuộn cuộn, lại bị phong cầm không thể nào nhúc nhích, cứ như đã bị hồ phách màu vàng đông cứng.

“Quá nhanh...”

Sắc mặt Lục Kiếm Tiên hơi khó coi nhìn chằm chằm lão tăng khô gầy kia.

Hắn ta đã sớm tích trữ một kiếm toàn lực, hơn nữa còn là phi kiếm công sát chi pháp ngộ ra được từ bức tranh mà Lâm tiên bối ban thưởng cho hắn ta, nhưng cũng chỉ tạo thành ngàn ấy hiệu quả.

“Kiếm thuật của Lục Kiếm Tiên thật tốt.”

Lão tăng khô gầy kia ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền, nói khẽ: “Chỉ ở nhân gian sáu trăm năm, đã có thể ngộ ra sát kiếm như thế, nếu như ngươi cũng là cảnh giới hỗn nguyên, e rằng ‘Kim Cương Chú’ của lão tăng chưa chắc đã chống đỡ được một kiếm này của ngươi.”

Khuôn mặt Lục Kiếm Tiên lạnh lùng, không nói một lời.

“Lục Kiếm Tiên ngươi đừng nóng nảy.”

U Thiên truyền âm nói: “Dù sao lão lừa trọc này cũng là Phật Đà chuyển thế, không biết đã tu luyện bao nhiêu năm, ngươi muốn cướp được ở trước mặt lão vốn là điều không thể nào, đợi lát nữa ta dùng tự thiếp của Lâm Chỉ Thủy tạo cơ hội cho ngươi, giúp ngươi phá vỡ Kim Cương Chú kia, ngươi nắm bắt tốt thời cơ là được, chân ma ‘Giáo Thư Nhân’ mà lão bảo vệ chỉ là chân ma đệ ngũ đẳng, một kiếm của ngươi là giải quyết được.”

“Chỗ ta cũng có tự thiếp do Lâm tiên bối ban thưởng cho ta, ta sẽ tìm cơ hội dùng đến.” Lục Kiếm Tiên trầm thấp truyền âm nói.

‘Thế nhưng, sao lão hòa thượng này còn chưa ra tay?’ Xà Tích Lộ hơi lo lắng hỏi.

Cách đó không xa, sau khi lão tăng khô gầy dùng Kim Cương Chú phong cấm Giáo Thư Nhân, vẫn bình tĩnh ngồi ở trên mặt đất, không hề có ý định ra tay với nàng, hình như còn đang chờ điều gì đó.

“Ta cũng không biết.”

U Thiên hừ lạnh một tiếng, truyền âm nguyên thần nói: “Lão lừa trọc, chân ma kia đã bị lão phong cấm, sao lão còn chưa ra tay?”

“Lão tăng chỉ muốn để nữ cư sĩ chuyển thế trùng sinh, tránh đi một kiếp mà thôi.” Lão tăng khô gầy lại cười nói: “Chân ma do Lục Kiếm Tiên dẫn tới đã bị lão tăng trấn áp, còn có một con chân ma chưa tiến đến, đợi lão tăng diệt trừ con chân ma kia, lại để nữ cư sĩ vào luân hồi, để tránh xảy ra điều không may, nếu hại nữ cư sĩ quay về vòng tay ngoại ma, vậy tội của lão tăng không thể tha được.”

“Giả vờ giả vịt làm người tốt cái gì? Đã sớm thấy lão lừa trọc Cự Đà Linh Sơn lão khó chịu, thật sự khiến người ta ghê tởm.” U Thiên cười lạnh nói.

“Hành động lần này chỉ là cầu một sự yên ổn cho nhân gian mà thôi.” Lão tăng thở dài nói: “Đợi kiếp nạn này lắng xuống, nếu nữ cư sĩ có chỗ

không hài lòng, lão tăng nguyện mặc cho người xử trí.”

“Lão thật sự cho rằng lão có thể giết được ta?”

U Thiên cười nhạo một tiếng, đột nhiên phát hiện điều không đúng, giọng nói lạnh lùng: “Không đúng, lão chắc chắn ‘Giáo Thư Nhân’ này là do Lục Kiếm Tiên dẫn tới như vậy, bây giờ một chân ma khác còn chưa đến, chắc chắn không phải là chân ma đệ ngũ đẳng! Có lẽ... Đây không phải lần đầu tiên lão dẫn ngoại ma giáng lâm?”

Sắc mặt lão tăng bình tĩnh, nói khẽ: “Hai ngàn năm trước, vì lão tăng truy tìm điều tra Cứu Thế Nhân kia, bị đặt bẫy dẫn tới ngoại ma, bây giờ đúng là lần thứ hai, vì vậy lão tăng cũng biết rõ cuộc Cứu Thế Nhân kia đáng sợ đến mức nào.”

Chương 203: Ai thắng? (2)

“... Đúng là tên điên.”

U Thiên hừ một tiếng, cũng lười nhiều lời.

‘Đúng, U Thiên.’

Xà Tích Lộ đột nhiên nghi ngờ nói ở trong lòng: ‘Ta là tu hành giả thiên quan thứ hai, không phải nên dẫn tới một con dị thú ngoại ma đệ tứ đẳng sao? Theo lý thuyết phải là người xuất hiện đầu tiên chứ.’

“Điều này...” U Thiên hơi do dự, nói: “Ngoại ma giáng lâm cũng không phải dựa vào số lượng tu hành giả, mà là xem ‘tầm quan trọng’, cũng tức là xem tu vi của tu hành giả ở đây, so sánh tu vi của người và hai người còn lại, có thể bỏ qua không tính, có lẽ cũng bị nhập vào trên người ‘Giáo Thư Nhân’.”

Nàng cũng không rõ tu hành giả ngoại ma chuyển thể dẫn ngoại ma tới sẽ như thế nào, dù sao nàng cũng chưa từng thấy tiền lệ, nhưng đã chuyển thể làm người, chỉ là tu hành giả thiên quan thứ hai mà thôi, cũng không đến mức dẫn chân ma tới chứ.

Cho dù là tu hành giả thiên quan thứ năm ở cùng với tuyệt thế cao nhân vượt qua năm quan bị đại ý thức ngoại ma phát hiện, cũng chỉ dẫn đến một chân ma đệ ngũ đẳng mà thôi, nhiều lắm thì là chân ma đệ ngũ đẳng lợi hại một chút, tương đương với tầm quan trọng của hai người cũng bị buộc cùng một chỗ.

Dù sao, so sánh trình độ quan trọng của tu hành giả thiên quan thứ năm và bán tiên vượt qua năm quan, thế nhưng kém rất xa.

Thậm chí hai tu hành giả thiên quan thứ năm ở cạnh nhau bị phát hiện, cũng có thể chỉ dẫn tới một con dị thú đệ nhất đẳng cực kỳ hung tàn, chưa chắc sẽ dẫn tới hai con dị thú đệ nhất đẳng.

Quy tắc ngoại ma giáng lâm, mặc dù có dấu vết mà lần theo, nhưng cũng khó mà xác định.

Qua nửa ngày –

“Cheng cheng – cạch cạch!”

Đột nhiên, tiếng đánh chiêng vang lên, một nam tử mặc áo khoác ngoài, đốt đèn lồng, cầm chiêng đồng chậm rãi đi tới từ trong hư vô, cứ như phu canh, chỉ thấy hắn ta cầm mõ gõ vào cái chiêng một cái, lập tức cao giọng nói:

“Trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa!”

Chân ma Giá Canh Phu, uy áp tỏa ra từ hơi thở cường đại hơn Giáo Thư Nhân rất nhiều, hiển nhiên là chân ma đệ tứ đẳng!

Dù là cảnh giới hay là lực lượng, chân ma đệ tứ đẳng cũng mạnh hơn đệ ngũ đẳng nhiều!

“Đả Canh Nhân? Đúng là chân ma đệ tứ đẳng.”

U Thiên lập tức truyền âm cho Lục Kiếm Tiên: “Đợi đến lúc lão ra tay, chúng ta cũng ra tay, sau khi ta phá vỡ Kim Cương Chú, người liền giết Giáo Thư Nhân kia, còn có một kế hoạch chuẩn bị...”

Sau khi lão tăng khô gầy này thấy Đả Canh Nhân xuất hiện, lại nở một nụ cười, như Phật tổ niêm hoa vi tiếu, đồng thời cả người tỏa ra ánh sáng vàng hùng vĩ, Phật quang vô biên phóng lên tận trời, trong chớp mắt đã chiếu sang Ma vực tĩnh mịch u ám này.

Phật âm Phạm xướng cứ như nói mê không thể nắm bắt, cũng bắt đầu bay bổng.

Lão chậm rãi nâng một bàn tay lên, cách khoảng không đánh về phía Đả Canh Nhân đi tới từ trong hư vô.

“Rầm!!”

Trong chớp mắt Phật quang vô biên hội tụ lại hóa thành một bàn tay khổng lồ màu vàng óng gần như thực thể, vắt ngang trên bầu trời như che khuất bầu trời, theo động tác của lão, uy năng đáng sợ kéo theo thiên địa sụp đổ chậm rãi hạ xuống, cứ như đánh về phía một con ruồi, như chậm lại nhanh ép về phía Đả Canh Nhân.

Tòa cao ốc trung tâm thương mại trong thế giới tĩnh mịch u ám, chỉ hơi chấn động một chút, lập tức hóa thành bột mịn!

Bàn tay khổng lồ màu vàng óng hạ xuống giữa bầu trời kia, có thể thấy được một chữ “Vạn” xoay chậm chậm trong lòng bàn tay!

Đồng thời không gian trong phạm vi của một chương này đều đang không ngừng vỡ vụn chia cắt, cứ như sắp hình thành một phương Vực giới khác, áp lực như dời núi lấp biển hoàn toàn tập trung trong khu vực Đả Canh Nhân kia.

Chương Trung Phật Quốc!

Thậm chí Đả Canh Nhân còn không kịp giãy giụa, đã bị bàn tay khổng lồ màu vàng che khuất bầu trời nhấn chìm.

Lực đánh kinh khủng cũng khiến kiến trúc trong khu vực này hoàn toàn bị phá thành mảnh nhỏ, trong chớp mắt đã hóa thành mảnh vụn, sóng xung kích tản ra khắp nơi đầy đến chỗ xa xôi, trong khoảnh khắc đã san thành đất bằng.

Phật quang bao phủ lão tăng khô gầy ở bên trong, vẫn khoanh chân ngồi ở trên bầu trời, vững chắc như núi.

Xà Tích Lộ kêu lên một tiếng, rơi từ trên trời xuống mặt đất.

Lục Kiếm Tiên đứng lơ lửng trên không trung, vung tay áo lên, đã có một đạo kiếm quang bay ra từ trong tay áo, đỡ lấy cơ thể Xà Tích Lộ.

Đúng lúc này –

Trong cơn gió lớn, Xà Tích Lộ đột nhiên lật tay một cái, lấy ra một bức tự thiếp, thần niệm của U Thiên cũng tràn vào trong đó, trong chớp mắt đã dẫn động thần thông ẩn sâu trong bức tự thiếp.

“Phù!”

Chỉ thấy tự thiếp bay múa theo gió, mở ra ở trên bầu trời, để lộ ra một hàng chữ mực “Hoàng sa bách chiến xuyên kim giáp, bất phá lâu lan chung bất hoàn”(1), chữ mực lập tức bay ra từ trên bức tự thiếp, vỡ nát ở giữa trời hóa thành vô số vệt sáng, nhanh chóng huyễn hóa thành một đám mây bảy màu ở trên không trung.

(1) Nằm trong bài thơ Tòng Quân Hành kỳ IV của Vương Xương Xinh.

Có thể thấy được rất nhiều bóng người ở trên mây, nhìn kỹ lại, rõ ràng là từng người hơi có vẻ hư ảo, thiên binh thiên tướng mặc thiên giáp, một vị thần tướng mặc kim giáp cầm đầu, khuôn mặt nho nhã tuấn tú hơi hư ảo, đầu đội vân quan, trong tay cầm trường thương, dáng người thẳng tắp đứng ở trên mép mây, vẻ mặt lạnh lùng quan sát phía dưới.

“Giết!”

Tướng sĩ mặc kim giáp cầm đầu lạnh lùng vung trường thương lên, chỉ thẳng vào vòng bảo hộ màu vàng Kim Cương Chú.

“Giết!!”

Đông đảo thiên binh cưỡi mây bay thẳng xuống dưới, pháp lực cả người thiêu đốt, tay cầm thần binh hóa thành từng đạo lưu quang, cứ như sao băng, hung phấn liềm chết lao về phía vòng bảo hộ Kim Cương Chú kia, tiếng hô giết trời long đất lở cũng vang lên theo.

Sát khí khổng lồ phóng lên tận trời, tràn ngập trong thế giới tĩnh mịch này.

“Huyễn hóa thiên binh?”

Lão tăng khô gầy lẩm bẩm một câu, trên mặt lộ ra vẻ chấn động, lập tức lật bàn tay một cái, đã ngăn cản đông đảo thiên binh lao xuống xung phong liềm chết như đám châu chấu lít nha lít nhít.

Thế nhưng, vì lão đập chết Đả Canh Nhân kia, vẫn chậm một bước.

“Râm râm râm!!”

Mấy trăm tên thiên binh biến thành sao băng liên tục đâm vào phía trên vòng bảo hộ Kim Cương Chú này, thiêu đốt tất cả lực lượng, hưng phấn liều chết tấn công, lập tức khiến vòng bảo hộ màu vàng trở nên ảm đạm ba phần.

Lão tăng khô gầy thay đổi sắc mặt.

Bức tự thiếp kia huyền hóa hình thành thiên binh, lại có uy năng thế này?

Lão hoàn toàn có thể cảm nhận được, thực lực do những thiên binh này bộc phát ra, mỗi một người lại có thể so sánh với chân tiên!

Mười vạn thiên binh thiên tướng, đó chính là mười vạn chân tiên!

“Lợi hại...”

Lão tăng khô gầy khẽ than một tiếng, bàn tay gầy còm như cây khô nắm vào hư không, muốn dùng thần thông Chưởng Trung Phật Quốc này, trực tiếp bóp chết đông đảo thiên binh chưa kịp đụng vào Kim Cương Chú.

“Hừ.”

Thế nhưng, thần tướng mặc kim giáp cầm đầu hừ lạnh một tiếng, lúc này hóa thành một luồng ánh sáng vàng, trường thương trong tay đâm thẳng về phía Chưởng Trung Phật Quốc biến thành bàn tay khổng lồ màu vàng!

Mang theo lực lượng kinh người, mũi thương mang theo một vết hỗn nguyên chi ý, trực tiếp đâm trúng chữ Vạn ở trong lòng bàn tay kia, bàn tay khổng lồ màu vàng óng như gặp phải một đòn nghiêm trọng, uy thế lập tức dừng lại một chút.

Chương 204: Ai thắng? (3)

Đông đảo thiên binh biến thành sao băng cũng lách qua bàn tay khổng lồ màu vàng óng, tiếp tục kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên đánh vào vòng bảo hộ Kim Cương Chú, dưới sự thiêu đốt tất cả lực lượng không ngừng tấn công, vòng bảo hộ Kim Cương Chú bắt đầu chậm rãi trở nên ảm đạm.

Lão tăng khô gầy càng thêm hoảng sợ, lẩm bẩm nói: “Thần tướng được huyền hóa ra, lại cũng hiểu hồn nguyên chi đạo?”

Thực lực các thiên binh khác chỉ so sánh được với chân tiên sơ cảnh mà thôi, thực lực của vị thần tướng trước mắt lại gần bằng lão, thậm chí còn mạnh hơn chân tiên đỉnh phong một bậc!

Dù là tuyệt thế Kiếm Tiên pháp thân hạng nhất như Lục Kiếm Tiên, muốn kiếm đạo đạt được đại la, cũng chỉ là thực lực chân tiên trung cảnh am hiểu phương diện công sát nhất.

Pháp lực cũng chỉ là cực hạn phạm gian, đơn thuần chỉ dựa vào cảnh giới.

Thực lực của vị thần tướng này, lại còn cường đại hơn chân tiên đỉnh phong!

“Không tầm thường... Vị Lâm cư sĩ này trên mặt hồn nguyên chi đạo, còn vượt xa hơn ta...”

Lão tăng khô gầy khẽ than thở, đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, trong tai cũng chảy ra dòng máu màu vàng óng như đôi mắt.

Phật quang hùng vĩ lại càng chói mắt hơn.

Ngay lập tức, lão lại giơ bàn tay kia lên, Phật quang vô biên lần nữa hội tụ tạo thành một bàn tay khổng lồ màu vàng che khuất bầu trời, chữ Vạn trong lòng bàn tay không ngừng xoay tròn, đánh về phía đông đảo thiên binh này.

Từng thiên binh đụng phải Chương Trung Phật Quốc uy thế thật lớn này, lập tức hóa thành hư vô, trong chớp mắt đã có mấy ngàn tên thiên binh biến mất.

Thần tướng kim giáp này cũng bị Chương Trung Phật Quốc của một bàn tay khác biến thành Vực giới giam cầm.

“Lão lừa trọc này vì tăng pháp lực, lại đoạn mất Nhĩ Thức... Thật sự là đủ liều.” U Thiên lạnh lùng hừ một tiếng.

Ngay sau đó, thần tướng kim giáp bị Chưởng Trung Phật Quốc này giam cầm, đột nhiên thiêu đốt pháp lực cả người, tỏa ra hào quang chói mắt, trường thương cầm trong tay hóa thành một đạo lưu quang mênh mông, ánh sáng ở mũi thương càng giống như nắng gắt chói chang, trong chớp mắt đã đâm trúng chữ Vạn trong lòng bàn tay kia.

Sau đó, xuyên qua!

Chữ Vạn màu vàng kia âm vang vỡ vụn, thần tướng kim giáp cũng tiêu tán theo.

Bàn tay khổng lồ màu vàng bị đâm xuyên qua cũng bắt đầu run rẩy không ngừng dao động, dường như Chưởng Trung Phật Quốc này sắp sụp đổ.

Đông đảo thiên binh tiếp tục thiêu đốt sinh mệnh, điên cuồng tấn công Kim Cương Chú kia, Kim Cương Chú cũng sắp vỡ tan.

“Cần gì chứ...”

Lão tăng khô gầy thờ dài, lại lần nữa kêu lên một tiếng đau đớn, trong mũi có một dòng máu màu vàng óng nhàn nhạt chảy xuống, Phật quang tỏa ra trên người càng thêm lóa mắt, càng thêm bi tráng hùng vĩ!

Lão lại tự đoạn Tị Thức!

Sau đó, Chưởng Trung Phật Quốc sắp sụp đổ kia lại lần nữa ổn định, chữ Vạn trong lòng bàn tay bắt đầu chậm rãi hiện ra, Kim Cương Chú kia cũng dần khôi phục vẻ sáng ngời.

Đông đảo thiên binh liêu lĩnh hóa thành vô số sao băng, lao tới bàn tay khổng lồ Chưởng Trung Phật Quốc kia.

Dường như pháp lực của lão tăng vận chuyển quá lớn, khó mà gánh vác Chưởng Trung Phật Quốc trên hai tay, động tác của bàn tay khổng lồ màu vàng dần chậm lại.

“Pháp lực của lão không đủ! Cơ hội tốt!”

Trong lòng U Thiên vui mừng, lập tức truyền âm nói: “Lục Kiếm Tiên!”

Đại thần thông trong bức tự thiếp này vô cùng ngang ngược, trong một lần nâng cũng chỉ có thể không chế một bức tự thiếp mà thôi, nếu không một lần duy nhất ném ra một đồng lớn tự thiếp, đủ loại đại thần thông oanh tạc một lượt, vậy còn sợ cái gì?

Lục Kiếm Tiên cũng không do dự, lật tay một cái, trong tay xuất hiện một quyển tự thiếp, tự thiếp lập tức bay ra ngoài, để lộ chữ mực “Nhất kiếm sương hàn thập tứ châu”.

Chữ mực ở trong bức tự thiếp kia bay múa ra ngoài, vỡ nát hóa thành vô số vệt sáng trên không trung.

Trong chốc lát, cứ như chiếu rọi giữa ngày đông rét lạnh, chỉ thấy ánh sáng lạnh chói mắt nở rộ, đồng thời một đạo kiếm quang vô cùng đáng sợ từ trên trời giáng xuống, trong chớp mắt đã cắt thủng bầu trời, kiếm mang tản ra hơi lạnh thấu xương, tràn ngập thiên địa, đông cứng tất cả.

Những nơi kiếm quang đi qua, không gian vỡ vụn, yên lặng như tờ!

Kiếm quang này kinh khủng đến cực điểm, cho đến khi chân ma trong Kim Cương Chú thoát ra!

“Một kiếm này...”

Lục Kiếm Tiên rung động nhìn một kiếm kinh thiên động địa này, trong lòng lập tức cảm thấy xúc động, dường như tìm được kiếm đạo mà hắn ta đã viên mãn, con đường nên đi sau này.

“Điều này...”

Lão tăng khô gầy vô cùng rung động.

Cho dù ba thức Nhân Nhĩ Tị của lão đã bị đoạn hết, nhưng linh giác cũng có thể cảm nhận được một kiếm vô cùng kinh khủng này, cũng không quan tâm đến đông đảo thiên binh này nữa, hai tay của lão biến thành Chương Trung Phật Quốc, đồng thời ngăn cản phía trước kiếm quang kia, ý đồ ngăn cản một kiếm này.

Trên mặt lão hiện ra vẻ kiên quyết, đôi môi khẽ mấp máy.

Kiếm quang sắp tiến đến, Phật quang đột nhiên đại thịnh.

“Rầm!!”

Trong tiếng va chạm đáng sợ, pháp lực vô hình chập trùng như sóng xung kích cuồn cuộn tản ra, lại lần nữa cạo mất một lớp đất đá thật dày trên mặt đất ở trong thế giới tĩnh mịch này.

Sau khi đợi tất cả lắng lại, kiếm quang khiến thiên địa sương giá đã biến mất không còn thấy gì nữa.

Chương Trung Phật Quốc biến thành hai bàn tay khổng lồ màu vàng vẫn còn đó, nhưng chữ Vạn trong lòng bàn tay đột nhiên vỡ vụn, hai bàn tay khổng lồ do Phật lực hóa thành cũng sụp đổ tiêu tán theo, để lộ ra vòng bảo hộ Kim Cương Chú được Chương Trung Phật Quốc bảo vệ.

Ánh sáng màu vàng ảm đạm vẫn còn, dù vòng bảo hộ Kim Cương Tráo kia sắp vỡ vụn, nhưng dù sao vẫn còn đó, chân ma trong đó vẫn chưa chết.

Ma vực chưa tiêu tán, thì không có chỗ để trốn.

“Lão lừa trọc này...”

U Thiên không nhìn được lắm bầm một tiếng: “Đúng là Chương Trung Phật Quốc... Kiếm khí đáng sợ như vậy, lại còn không thành công?”

Sắc mặt Lục Kiếm Tiên lạnh như băng nhìn lão tăng khô gầy này.

Bức tự thiếp kia dẫn động kiếm quang khùng bố đến mức nào, hẳn ta là người rõ ràng nhất, lão tăng này lại chặn được?

Lão tăng khô gầy khoanh chân ngồi ở giữa không trung, Phật quang trên người đã ảm đạm rất nhiều, tai mắt mũi đều có dòng máu màu vàng chảy ra, thoát nhìn hơi thê thảm, nhưng lại như một vị Phật uy áp thiên địa không thể lay động!

Lão không nói gì, chỉ chậm rãi nhếch môi, nở một nụ cười từ bi.

Trên khóe môi có một dòng máu vàng chảy ra.

Lão tăng mở miệng ra bên trong đã là máu thịt be bét, rõ ràng lão đã nhai nát đầu lưỡi!

“Hóa ra ngay cả Khâu Thức cũng đoạn mất, chẳng trách có thể ngăn cản một kiếm kia...” U Thiên không nhịn được cười lạnh.

Lão tăng khô gầy này đúng là đã đoạn đủ bốn thức Nhân Nhĩ Tị Thiệt để đánh đổi, pháp lực tăng đến mức đáng sợ, mới chặn được một kiếm kia!

Lúc này, kiếm quang tiêu tán, thiên binh không còn, hai đại thần thông đã tiêu tán.

Phật quang lại vẫn còn đó.

Trên mặt lão tăng khô gầy hiện ra vẻ từ bi trách trời thương dân, truyền âm nguyên thần nói: “Nữ cư sĩ, ván này là lão tăng may mắn thắng, bây giờ đưa người vào luân hồi, được chứ?”

“Lão chắc chắn lão thắng?” U Thiên cười nhạo.

Xà Tích Lộ đứng bên trên kiếm quang, đột nhiên lật tay một cái, trong tay liền xuất hiện ba quyển tự thiếp được cuộn lại.

Chương 205: Thủ Kinh Nhân (1)

Giữ thiên địa u ám hoàn toàn tĩnh mịch.

“Lão lừa trọc, loại tự thiếp này, lão không nghĩ ta chỉ có một phần chứ?”

Truyền âm nguyên thần đầy vẻ đùa cợt của U Thiên vang lên trong đầu lão tăng khô gầy.

Trên khuôn mặt lão tăng khô gầy có dòng máu màu vàng óng nhàn nhạt chậm rãi chảy xuống, bốn thức Nhân Nhị Tị Thiệt của lão đã bị đứt đoạn, không thể cảm nhận được bên ngoài, chỉ có thể dựa vào truyền âm nguyên thần, dựa vào cảm ứng linh giác.

Truyền âm nguyên thần vẫn còn tốt, chẳng khác gì giao lưu tư duy.

Còn linh giác lại là một loại cảm giác đặc thù, không trực quan rõ ràng bằng thị giác thính giác, nhưng có thể cảm nhận được rất nhiều “thay đổi” mà thị giác thính giác không thể cảm nhận được, ví dụ như hơi thở sinh mệnh, sóng pháp lực, năng lượng thần hồn, vị trí không gian cùng đủ loại thay đổi, ít nhất sẽ không bị ánh sáng, âm thanh lừa gạt.

Lúc này, lão có thể cảm ứng được, trong tay thiếu nữ ngoại ma chuyển thể này lại có thêm mấy phần tự thiếp.

Lão có thể mơ hồ cảm ứng được trên tự thiếp này có đạo vận lưu chuyển, nhưng dù sao đôi mắt cũng không nhìn thấy đạo vận thay đổi giữa chữ mực, cũng không thể chắc chắn được tự thiếp này có giống bức tự thiếp trước đó không, đều là bảo vật cảnh giới hỗn nguyên.

Trừ khi bức tự thiếp này hoàn toàn bạo phát uy năng đã thu hồi ra, nảy sinh ra sự “thay đổi”, lão mới có thể xác nhận.

“Chẳng lẽ nữ cư sĩ đang nói đùa?” Lão tăng khô gầy truyền âm nguyên thần nói: “Cảnh giới hỗn nguyên ở trong này có thể được gọi là bảo vật đại thần thông trân quý, muốn chế được một phần cũng rất gian nan, người một lần lấy ra ba phần, có phải là người si nói mộng hay không?”

U Thiên cười lạnh truyền âm nói: “Éch ngồi đay giếng, nếu không phải ta không muốn lãng phí loại bảo vật này ở trên người của lão, bây giờ ta đã dùng một phần để lão thử một chút.”

Lão tăng khô gầy im lặng.

Thật ra lão cũng cảm thấy đối phương đang nói thật, nhưng không chắc chắn mới hỏi như vậy.

Dù sao, một bảo vật đại thần thông như vậy, muốn hoàn toàn tập trung uy năng trong một bức tự thiếp, độ khó cũng như chế tác phù triện vậy, một

lần đã lấy ra nhiều như thế, vậy thật sự không thể tin nổi.

Có lẽ... Vị Lâm cư sĩ ở sau lưng ngoại ma chuyển thể này rất am hiểu dùng thư pháp chi đạo cất chứa đại thần thông, hơn nữa cực kì cung chiêu ngoại ma chuyển thể này, mới không ngại cực khổ chế tạo ra nhiều phần như vậy mang theo bên người?

Nhưng hỗn nguyên chi đạo huyền hóa thiên binh vừa rồi, cùng với hỗn nguyên chi đạo một kiếm kinh thể kia, còn có bức tự thiếp để lộ ra một chữ “Bào” trước đó đều thấy được hỗn nguyên chi đạo, ba loại hỗn nguyên chi đạo này hoàn toàn khác biệt!

Cộng thêm hỗn nguyên chi đạo tạo ra hình chiếu Quảng Hàn Cung trong truyền thuyết...

Nói cách khác, vị Lâm cư sĩ kia... Ít nhất nắm giữ bốn loại Hỗn Nguyên Vô Cực chi đạo!

Đạt được đại la đã là có một loại đại đạo viên mãn.

Bản thân đại đạo đã không được hoàn thiện, muốn đạt được hỗn nguyên thì phải pha trộn các phần khác của đại đạo thành một loại đại đạo viên mãn, dùng sự bù đắp để tạo thành một hỗn nguyên chi đạo càng thêm hoàn thiện.

Hỗn nguyên chi đạo có vẻ hoàn thiện, cũng chỉ là một phần quy tắc ở giữa thiên địa, ngộ ra càng nhiều hỗn nguyên chi đạo, tất nhiên cảnh giới càng cao hơn.

Chín là cực hạn, nếu ngộ ra chín loại hỗn nguyên chi đạo, lượng thay đổi khiến chất thay đổi, thì có khả năng nắm giữ được “Hỗn Nguyên Vô Cực” vô cực chi đạo, điều này không có vô thủy hỗn độn, mới thật sự là hoàn mỹ.

Lão tu hành nhiều năm, cũng chỉ nắm giữ được một loại hỗn nguyên chi đạo mà thôi.

Còn vị Lâm cư sĩ này... Ít nhất nắm giữ bốn loại hỗn nguyên chi đạo, cho dù không xảy ra sự thay đổi về chất, cũng mạnh hơn lão.

Lão tăng khô gầy im lặng một chút, lúc này mới truyền âm nguyên thân cho U Thiên, thờ dài nói: “Thôi thôi, bảo vật có uy năng lớn như thế, lão tăng hại nữ cư sĩ lãng phí hai phần, đã là tội không thể tha, đừng lãng phí cái khác nữa, giữ lại để đối phó ngoại ma đi.”

“Lão lừa trọc, lão biết như thế từ sớm, cần gì lãng phí phần tự thiếp của hai chúng ta?” U Thiên hừ lạnh nói.

Lão tăng khô gầy thờ dài một tiếng, truyền âm nguyên thân nói: “Tất cả đều là lão tăng sai, không ngờ vị Lâm cư sĩ ở sau lưng nữ cư sĩ, lại tiến xa

trên hỗn nguyên chi đạo như thế, lại còn nguyện ý hạ phạm trần thủ nhân gian, lão tăng mặc cảm...”

Rất nhiều thần tiên Phật Đà cảnh giới hỗn nguyên, cũng chỉ nắm giữ một loại hỗn nguyên chi đạo mà thôi.

Một nhân vật nắm giữ ít nhất bốn loại hỗn nguyên chi đạo thế này, đây chính là người có hy vọng nắm giữ “Hỗn Nguyên Sinh Vô Cực” chí tôn tiêu chuẩn, Phật chủ tiêu chuẩn!

Dù trên thực lực không kém nhiều, tiền đồ và tầm quan trọng lại kém xa!

Tiền đồ vô lượng như thế, có hy vọng trở thành nhân vật Chí Tôn Phật Chủ, lại nỡ từ bỏ hạ phạm trần thủ lao ngục nhân gian?

Tất nhiên lão rất khâm phục.

Lão tăng khô gầy thở dài một tiếng, đột nhiên lật tay một cái, trong tay xuất hiện một sợi dây chuyền mặt ngọc Phật lớn khoảng ngón tay cái cùng một viên Xá Lợi Tử, truyền âm nói: “Nếu là lão tăng sai... Đây là hai món bảo vật đại thần thông do lão tăng tốn mấy ngàn năm chế tác ra, coi như là đền bù đi.”

Lão nói xong, liền nhẹ nhàng đưa tới, để sợi dây chuyền mặt ngọc Phật và Xá Lợi Tử trôi về phía Xà Tích Lộ.

U Thiên cảnh giác dùng linh giác đánh giá một chút, lúc này mới truyền âm cho Lục Kiếm Tiên, nói: “Bảo vật này không có vấn đề, nhận lấy cất đi, chúng ta mỗi người một món.”

Lục Kiếm Tiên không nói gì, chỉ dùng kiếm quang dẫn dắt, liền nhận lấy dây chuyền mặt ngọc Phật và Xá Lợi Tử kia, tiện tay đưa sợi dây chuyền mặt ngọc Phật cho Xà Tích Lộ.

“Mặc dù lão tăng không thể thay đổi, nhưng vẫn muốn khuyên nữ cư sĩ một câu...”

Chương 206: Thủ Kinh Nhân (2)

Lão tăng khô gầy truyền âm nguyên thần nói: “Cách ỏn thỏa nhất để đối phó với ngoại ma, đó là nữ cư sĩ lại vào luân hồi, chuyển thể trùng sinh, tất nhiên ngoại ma sẽ không tìm đến người nữa, nhân gian chắc chắn sẽ yên ỏn, nếu nữ cư sĩ có gì không hài lòng với lão tăng, lão tăng bằng lòng dùng một mạng trả một mạng, cùng luân hồi để cầu nhân gian thái bình.”

Lão cũng biết bản thân không có cách nào với ngoại ma chuyển thể này, dùng sức mạnh không được, mới không thể không đưa bảo bối, dùng lời nhẹ nhàng để khuyên nhủ.

Cho dù lão đã phải vất vả luyện chế ra hai món bảo vật đại thần thông này, nhưng cũng biết uy năng không bằng hai bức tự thiếp kia, đối phương còn có ba tấm tự thiếp đại thần thông thể này, liều mạng tiêu hao cũng không đấu lại, lão có cách gì được chứ?

Vì vậy, lão dứt khoát đưa hai món bảo vật của mình đi, nhận lỗi đền bù, còn có thể xoa dịu bầu không khí, cẩn thận bàn điều kiện.

“Không cần.” U Thiên thần nhiên nói: “Ta mang theo những bảo vật đại thần thông này, vị sau lưng ta cũng sẽ bảo vệ ta, Cứu Thế Nhân kia có thể làm gì ta chứ?”

Lão tăng khô gầy khẽ than thở một tiếng, truyền âm nói: “Nữ cư sĩ đã không chịu, vậy có thể cho lão tăng cơ hội trao đổi với Lâm cư sĩ không?”

Lão hy vọng có thể nói chuyện với vị Lâm cư sĩ ở sau lưng, có lẽ đối phương sẽ đồng ý để ngoại ma chuyển thể này nhập vào luân hồi trùng sinh chứ?

“Lão muốn gặp thì gặp, liên quan gì đến ta chứ?”

U Thiên tùy ý nói: “Ta đã nói ngay từ đầu muốn lão cùng ta đi gặp hẳn, cuối cùng bây giờ lão đã chịu đi? Hừ, đến lúc đó lão đừng bị dọa là được.”

Bị dọa?

Trong lòng Lão tăng khô gầy nghi ngờ, chẳng lẽ vị Lâm cư sĩ kia là lũ lụt thú dữ gì đó? Hoặc là có một người có địa vị cực lớn?

Nhưng thần tiên hỗn nguyên có địa vị cực lớn, sao lại hạ phạm trần thủ nhân gian, làm việc khổ sai như vậy chứ?

“Vậy đi ra ngoài thôi, lão tăng sẽ đến nhận lỗi với Lâm cư sĩ.”

Lão tăng khô gầy nhẹ nhàng lắc đầu, lập tức vung tay áo bảo lên.

Chân ma bị nhốt trong vòng bảo hộ Kim Cương Chú ở gần đó, Phật lực biến thành kim quang lập tức bắt đầu chậm rãi ngưng tụ đè ép vào bên

trong, chân ma “Giáo Thư Nhân” dáng vẻ lão phu tử bị bao vây ở trong đó, cơ thể cũng bị đại lực Kim Cương Chú này đè ép đến mức bắt đầu biến hình.

Cho dù pháp lực của lão tiêu hao rất nhiều, nhưng muốn diệt một chân ma đệ ngũ đẳng, vẫn không cần tốn nhiều sức lực.

Chỉ cần đánh giết ngoại ma giáng lâm, Ma vực ngoại đạo cũng sẽ sụp đổ biến mất theo.

“Phù...”

Trong khoảnh khắc, Phật quang Kim Cương Chú cũng đã sụp đổ từng chút một, còn chân ma kia cũng không có chút sức chống cự nào, rất nhanh đã hóa thành ánh sáng đen u ám biến mất không còn bóng dáng.

“Chuẩn bị ra ngoài... Hả?”

U Thiên ở trong đầu Xà Tích Lộ nói được một nửa, đột nhiên sững sờ, không thể tin nổi nói: “Xảy ra chuyện gì? Sao Ma vực ngoại đạo này còn chưa biến mất chứ?”

Lục Kiếm Tiên cũng khẽ nhíu mày, nhìn thế giới tĩnh mịch ở xung quanh đã hình thành thì không thay đổi, phát hiện Ma vực này không có chút dấu hiệu sụp đổ nào.

Linh giác của lão tăng khô gầy cũng phát hiện, trên khuôn mặt dính đầy dòng máu màu vàng dần lộ ra vẻ hoang mang.

Lão chưa từng nghe nói đến chuyện này.

Theo lý thuyết, chân ma giáng lâm đã bị giết, Ma vực ngoại đạo cũng nên tiêu tán mới đúng.

“Nữ cư sĩ, người có biết tình huống này là như thế nào không?” Lão tăng khô gầy không nhịn được truyền âm nguyên thần hỏi.

“Ta không biết.”

U Thiên lạnh lùng nói: “Ta dùng linh giác kiểm tra qua, trong Ma vực này không còn ngoại ma nữa, theo lý thuyết sau khi ngoại ma giáng lâm bị diệt, Ma vực cũng nên tiêu tán mới đúng, trừ khi...”

Nàng nói đến đây, đột nhiên sững sờ, giọng điệu hơi có vẻ hoảng sợ nói ra: “Trừ khi còn có ngoại ma chưa giáng lâm!”

Lục Kiếm Tiên và lão tăng khô gầy đều ngơ ngác.

Càng là ngoại ma cường đại, thời gian giáng lâm lại càng dài hơn.

Ngoại ma giáng lâm đầu tiên là chân ma đệ ngũ đẳng “Giáo Thư Nhân” do Lục Kiếm Tiên dẫn tới.

Sau đó qua nửa ngày, chân ma đệ tử đẳng “Đả Canh Nhân” do lão tăng khô gầy này dẫn đến mới giáng lâm Ma vực.

Từ lúc Đả Canh Nhân giáng lâm đến bây giờ, đã qua lâu như vậy, lại còn có ngoại ma chưa giáng lâm?

Nếu thật sự còn có ngoại ma chưa giáng lâm, là ai dẫn tới?

Lão tăng khô gầy không nhìn được truyền âm hỏi: “Nữ cư sĩ, chẳng lẽ thật sự còn có ngoại ma chưa giáng lâm sao? Người chỉ là tu vi thiên quan thứ hai mà thôi, sao có thể dẫn tới ngoại ma cường đại như vậy?”

U Thiên yên lặng một chút, nói: “Chỉ có thể gian mới có thể xuất hiện chuyện ‘tu hành giả dẫn tới ngoại ma’ này, vì vậy ta cũng chưa từng thấy loại tình huống ‘tu hành giả ngoại ma chuyển thể lại dẫn tới ngoại ma’, ta vốn cho rằng ta chỉ là một tu hành giả thiên quan thứ hai không hề đáng kể, vì vậy cũng bị tính vào chân ma thứ nhất, nhưng...”

Nàng cũng chưa từng thấy loại tiền lệ thể này, nhân gian cũng không có bất kỳ ghi chép gì, thiên giới càng không tồn tại tình huống tu hành giả dẫn tới ngoại ma, cho dù là nàng cũng không rõ rốt cuộc sẽ như thế nào!

Nói đến đây, nàng không nhìn được nặng nề nói: “Trước kia ta nghe nói, ngoại ma giáng lâm không hoàn toàn chỉ nhìn tu vi, còn nhìn ‘tâm quan trọng’, nếu thật sự là như vậy...”

Tâm quan trọng?

Sắc mặt lão tăng khô gầy và Lục Kiếm Tiên cũng thay đổi.

Ngoại ma chuyển thể vượt qua cấp độ chân ma, một khi quay về vòng tay của ‘nó’, vậy sẽ có thể khôi phục thực lực một lần nữa!

Để một phương ngoại ma có thêm một sự tồn tại vượt qua cấp bậc chân ma, trên mặt giá trị, hoàn toàn có thể so sánh với một phương tu hành giả giảm quân số một tên đại la kim tiên hỗn nguyên hoặc là Phật Đà!

Có thể thấy được tầm quan trọng!

Đúng lúc này –

“Thế gian nào có cách yên ổn vẹn toàn, không phụ Như Lai không phụ khanh...”

Chương 207: Thủ Kinh Nhân (3)

Đột nhiên, một tiếng thở dài sâu kín vang lên trong Ma vực tĩnh mịch này.

Đám người quay lại nhìn.

Chỉ thấy một hòa thượng trẻ trung lại anh tuấn giục ngựa đi ra từ trong hư vô, hắn ta khoác áo cà sa, cầm thiên trượng, cưỡi ngựa trắng, trên khuôn mặt kiên nghị không vui không buồn, chỉ có ý chí kiên định, vó ngựa giẫm lên ánh sáng màu đen u ám, tản ra khí thế đáng sợ khiến Ma vực run rẩy.

“Thủ Kinh Nhân?”

Giọng nói của U Thiên trang nghiêm, nặng nề nói: “Ngoại ma cực hạn giáng lâm nhân gian chính là chân ma, tất nhiên hắn ta là sự tồn tại đỉnh phong trong số chân ma đệ nhất đẳng...”

Sắc mặt lão tăng khô gầy và Lục Kiếm Tiên càng thêm khó coi.

Chân ma đệ nhất đẳng?

Cứu Thế Nhân kia chính là chân ma đệ nhất đẳng!

Sức mạnh gần đại la kim tiên!

Ở nhân gian, cho dù là Phật Đà chuyển thế đạt đến hỗn nguyên, lúc gặp phải cũng chỉ có thể tự vệ mà thôi!

“Xùy!”

“Giáo Thư Nhân” kia nhẹ nhàng kéo dây cương một cái, giục ngựa đi ra từ trong hư không đứng ở trước mặt mọi người, đôi mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm Xà Tích Lộ, cung kính nói khẽ: “Ta theo nó đến đây, muốn lấy được chân kinh... Phục vụ sự tồn tại vĩ đại là ‘nó’, người nên quay về thôi, bây giờ theo ta quay về gặp ‘nó’ đi.”

“Hóa ra là ngoại ma giáng lâm do ngoại ma chuyển thế dẫn tới, sẽ có ý thức...”

U Thiên cười lạnh nói: “Thế nhưng, người là ai, lại xứng nói như vậy với ta?”

“Tuân theo ý chí của ‘nó’, đây không phải do người.” Thủ Kinh Nhân nhẹ nhàng lắc đầu, chậm rãi nâng một tay lên.

Ngay sau đó, ánh sáng u ám vô cùng hùng vĩ tràn lan ra, trong chớp mắt đã khiến bầu trời trở nên rất sâu xa, đâu đâu cũng có chiếu khắp nơi trong Ma vực này.

“Phật quang phổ chiếu?”

Sắc mặt lão tăng khô gầy rất xấu.

Linh giác của lão lập tức phân biệt ra được, đây là thức mở đầu của tu hành giả Phật môn thượng cổ!

“Nguyên hình của Thủ Kinh Nhân này, chính là Thủ Kinh Nhân Tây Du thượng cổ.”

U Thiên truyền âm nói: “Ngoại ma giáng lâm do loại ngoại ma chuyển thể như ta dẫn tới, bản thân đã có ý thức, có lẽ hẳn ta đến từ thiên giới, tu luyện pháp môn Phật môn thượng cổ cũng bình thường, cẩn thận một chút, mặc dù gia hỏa này là chân ma đệ nhất đẳng, nhưng còn cường đại hơn cả chủ nhân Hắc Viêm kia.”

Lão tăng khô gầy hít sâu một hơi, cũng chậm rãi giơ tay lên một cái.

Phật quang bi tráng mà hùng vĩ cũng theo đó mà dâng lên, đó chính là Phật quang phổ chiếu!

Phật quang màu vàng chói mắt kia lập tức không ngừng xua tan ánh sáng u ám kia, bắt đầu nhuộm khoảng trời này thành màu vàng kim nhàn nhạt, nhưng chỉ khiến một phần ba bầu trời hóa thành màu vàng, cũng đã hết sạch sức lực.

Sắc mặt lão tăng khô gầy lại càng nặng nề hơn.

Sự chênh lệch này... Quá rõ ràng.

“Là nghiệp chướng của lão tăng nặng nề... Chết trăm lần không đủ, nếu có thể chạy thoát, lão tăng bằng lòng chịu tất cả trách phạt...” Giọng nói của lão tăng khô gầy nặng nề than khóc truyền âm đến.

“Tội gì đến quá thay?”

Thủ Kinh Nhân này khẽ than thở một tiếng, nhìn đám người ở xa xa, bàn tay lập tức nắm lấy khoảng không.

Ánh sáng u ám vô biên lập tức tập trung thu gom lại, trong khoảnh khắc đã ngưng tụ tạo thành một bàn tay to lớn che đầy bầu trời, ánh sáng màu đen sâu kín không ngừng lưu chuyển giữa ngón tay, tỏa ra khí thế và uy áp vô cùng kinh khủng, trong lòng bàn tay cũng có một chữ “Vạn” đen nhánh!

Chữ Trung Phật Quốc!

Đám người ngẩng đầu nhìn bàn tay khổng lồ màu đen vắt ngang bầu trời, cảm nhận được uy năng ngập trời trong đó, không nhìn được đều thay đổi sắc mặt.

“Tà ma ngoại đạo, dám sỉ nhục Phật môn chính tông...”

Lão tăng khô gầy thẫn thờ dài, một bàn tay chậm rãi đưa ra khoảng không.

Phật quang màu vàng to lớn cũng hội tụ tạo thành một bàn tay khổng lồ màu vàng, tỏa ra ánh sáng vàng chói mắt, có thể nhìn thấy một chữ “Vạn”

rực rỡ trong lòng bàn tay!

Thế nhưng Chương Trung Phật Quốc chính tông này, so sánh với Chương Trung Phật Quốc của chân ma Thủ Kinh Nhân, rõ ràng nhỏ hơn rất nhiều!

Chỉ bằng khoảng ba phần của đôi phương mà thôi!

“Có sinh đều khô...”

“Thủ Kinh Nhân” cười ngựa trắng này thở dài một tiếng, bàn tay nhẹ nhàng ép xuống.

Rầm!!

Bàn tay khổng lồ màu đen u ám mang theo uy năng khủng bố có tính hủy diệt, chậm rãi đè ép xuống dưới, chỉ một cái đè ép nhẹ nhàng, không gian tĩnh mịch đã không ngừng rung động, sức mạnh như dùi núi lấp biển chèn ép mãnh liệt, khoảng đất trong vòng mấy trăm dặm xung quanh đột nhiên sục xuống!

Lão tăng khô gầy nâng bàn tay lên.

Chương Trung Phật Quốc biến thành bàn tay khổng lồ màu đen ngấn ở phía dưới bàn tay khổng lồ màu đen, chữ Vạn trong lòng bàn tay điên cuồng xoay tròn, muốn ngăn cản bàn tay khổng lồ màu đen kia.

“Rầm!”

Cả hai chạm vào nhau, nhưng bàn tay khổng lồ màu đen kia chỉ hơi dừng lại một chút, lại tiếp tục ép xuống, uy thế ngập trời, không thể ngăn cản!

Lão tăng khô gầy lại nâng bàn tay còn lại lên, lần nữa ngưng tụ ra bàn tay khổng lồ Chương Trung Phật Quốc thứ hai, muốn dùng hai bàn tay chống cự lại Phật chương u ám đáng sợ kia.

Nhưng tốc độ của Phật chương u ám kia chỉ hơi chậm lại, vẫn tiếp tục đè ép xuống dưới!

“Chênh lệch quá xa.”

U Thiên nặng nề nói: “Thủ Kinh Nhân này đã là chân ma cường đại nhất trong cực hạn, còn tu luyện đủ loại đại thần thông Phật, chỉ dựa vào lão hòa thượng này e rằng không ngăn cản nổi.”

Lục Kiếm Tiên cầm viên Xá Lợi Tử kia ở trong tay, truyền âm nói: “Chúng ta đồng loạt ta tay?”

“Vô dụng, uy năng thần thông ẩn chứa trong Xá Lợi Tử này cũng do lão hòa thượng kia tự luyện chế ra, uy năng bộc phát ra còn kém hơn lão tự ra tay.”

U Thiên nặng nề nói: “Tiểu Xà, lấy bức ‘Bích Hải Triều Sinh đồ’ do Lâm Chỉ Thủy tặng cho ngươi đi.”

Xà Tích Lộ ừ một tiếng, vội vàng lấy một bức tranh thủy mặc ở trong Tủ Lý Càn Khôn, nhẹ nhàng mở ra, chỉ thấy trên tranh thủy mặc có đại dương mênh mông cuộn cuộn, có thể thấy được một một đạo thủy triều mãnh liệt chậm rãi đến gần từ đường chân trời, sóng lớn cuộn cuộn, sóng biển thành gió, cơn gió điên cuồng gào thét trên mặt biển, những con cá voi trôi theo dòng nước, hùng vĩ cuộn cuộn.

Chương 208: Thủ Kinh Nhân (4)

Thần niệm của U Thiên khẽ động, lập tức dẫn xuất ra uy năng mênh mông ẩn ở trong đó.

“Phù!”

Trong tiếng nổ vang vô hình, bức tranh thủy mặc này đột nhiên không gió mà bay ra ngoài, như một cánh bướm nhanh nhẹn, trôi dạt xuyên thẳng qua uy năng đáng sợ của Chương Trung Phật Quốc đâm vào nhau, bay đến gần Thủ Kinh Nhân.

Thủ Kinh Nhân ngẩng đầu nhìn về phía bức tranh thủy mặc thoát nhìn bình thường không đáng chú ý, trong mắt lộ ra vẻ cảnh giác: “Hả?”

Ngay sau đó, trong bức tranh thủy mặc đột nhiên phóng ra một sức mạnh hùng vĩ vô hình đủ để hút cả thiên địa, hoàn toàn bao phủ “Thủ Kinh Nhân” này cứ như là lao tù!

Trên bức tranh thủy mặc cũng lộ ra một vòng xoáy không gian, mở ra càn khôn ở trong đó, ẩn giấu một hang động khác, có thể mơ hồ thấy được một phương thế giới Bích Hải Triều Sinh Thủy, mặt biển xanh vô kiên kia gầm thét mãnh liệt, cứ như đang tạo thành một vòng xoáy mênh mông rộng lớn từ sâu trong đại dương mênh mông, lực hút đáng sợ này hoàn toàn tác dụng lên cơ thể của Thủ Kinh Nhân kia.

“Thế giới tự thành?”

Thủ Kinh Nhân ngẩng đầu nhìn vòng xoáy không gian ở trên bức tranh thủy mặc kia, không nhìn được lộ ra vẻ mặt rung động hoảng sợ.

Hắn ta hoàn toàn không thể tin được, nhân gian lại còn có thứ thần vật chí tôn lấy Hỗn Nguyên Sinh Vô Cực chi đạo này làm căn bản, mở ra một phương động thiên thế giới?

Không cho hắn ta thời gian suy nghĩ nhiều, sức mạnh to lớn cứ như một thế giới giáng lâm, đã kéo hắn ta vào thế giới ở trong bức tranh đó!

“Không!!”

Cả người Thủ Kinh Nhân bộc phát ra ánh sáng u ám đáng sợ, muốn chống cự sức lực vô biên của thế giới này, áo cà sa trên người tung bay, bạch mã kêu gào lại không có cách nào để chống cự, cũng chỉ hơi chậm lại một chút mà thôi.

Lực lượng một người sao có thể so sánh với một phương thế giới chứ?

Có lẽ có người như vậy tồn tại, nhưng hắn ta là một chân ma đệ nhất đẳng lại không có khả năng chống cự là sức mạnh to lớn thế này.

Hắn ta lập tức kịp nhận ra điều này, đột nhiên nhìn về phía đám người lão tăng và Xà Tích Lộ ở nơi xa, trong mắt hiện ra vẻ tuyệt vọng lại kiên quyết, đột nhiên dùng hết toàn lực vỗ một chuông về phía đám người.

“Dù có chết, ta cũng phải giết các ngươi trước!”

Trong lòng hắn ta hiện lên suy nghĩ kiên quyết này, cũng không chống cự lực hút vào của thế giới chi lực, chỉ dùng toàn lực thôi động Chuông Trung Phật Quốc này đè ép xuống dưới.

Nếu giết chết mấy người trước mắt, không biết phần thưởng do “nó” ban cho sẽ to lớn đến mức nào!

Cho dù hình thần của ngoại ma bị tiêu diệt, cũng sẽ trở về vòng tay của “nó”, một lần nữa sống lại, nhưng sẽ mất đi ý thức của bản thân.

Nhưng chỉ cần giết chết mấy người kia trước khi hắn ta bị hút vào thế giới trong bức tranh, phần thưởng do “nó” ban cho, hoàn toàn có thể để hắn ta tùy tiện đột phá giới hạn chân ma!

Một khi vượt qua cấp bậc chân ma, cho dù sống lại trong vòng tay của “nó”, cũng không mất đi ý thức của bản thân!

“Rầm!!”

Trong vòm trời này, Chuông Trung Phật Quốc u ám cứ như thượng thương ma chuông này, uy năng đột nhiên trở nên càng khủng bố hơn, mang theo uy lực đáng sợ đủ để dời núi lấp biển đè ép xuống!

Chuông Trung Phật Quốc do hai tay của lão tăng khô gầy tạo ra lập tức liên tục thất bại lùi lại, hoàn toàn không có cách nào chống cự.

Đám người hoảng sợ nhìn tình cảnh này.

Lục Kiếm Tiên ném Xá Lợi Tử trong tay ra, Xá Lợi Tử hóa thành một đạo lưu quang chạm vào phía trên ma chuông u ám, lập tức hóa thành một khoảng hồng liên chi hỏa to lớn nở rộ ở trên bầu trời, ma chuông u ám này hơi dừng lại một chút, cũng chỉ hơi ảm đạm một chút mà thôi.

“Hóa ra là chí tôn hạ phạm... A di đà Phật...”

Khóe miệng của lão tăng khô gầy lại chậm rãi nở một nụ cười bình tĩnh, niệm một câu Phật hiệu ở trong lòng, đột nhiên cơ thể hơi chấn động một chút, trong lỗ chân lông trên người đều chảy ra dòng máu màu vàng kim nhàn nhạt, cơ thể cũng bắt đầu vỡ nát, hóa thành từng vệt sáng.

Nhãn Nhĩ Tị Thiệt Thân Ý là lục thức.

Cấm thuật Phật môn “Đoạn Ngũ Thức”, hy sinh ngũ thức để đánh đổi, kích thích pháp lực, còn “Đoạn Thân Thức” là cửa ải cuối cùng, cũng là lúc pháp lực được đề bạt tối đa!

Cái giá phải trả là cái chết.

Phật quang đột nhiên đại thịnh, Chương Trung Phật Quốc do hai bàn tay tạo ra lại lần nữa ổn định, dù vẫn không địch lại được ma chương u ám kia, lại khiến tốc độ áp xuống chậm lại một chút, kéo dài chút thời gian.

Thế nhưng, chút thời gian này đã đủ.”

“Không!”

“Thủ Kinh Nhân” này đã không thể nào chống cự lại sức hút của thế giới to lớn kia, trong chớp mắt đã bị đẩy vào không gian vòng xoáy ở bên trong bức tranh, Phật chương u ám không có sức lực duy trì cũng theo đó tán loạn biến mất.

Chỉ thấy thế giới trong bức tranh đó, biển xanh mênh mông vô biên gầm hét lên, tầng tầng sóng lớn đáng sợ đập vào cơ thể của Thủ Kinh Nhân kia, chỉ chốc lát sau đã đập ma thân mà nó tu thành kim cương chi thể vỡ vụn ra, vòng xoáy mạch nước ngầm ở sâu trong đại dương mênh mông cũng hút nguyên thần của hắn ta vào trong đó, chỉ trong giây lát đã hoàn toàn khuấy đảo nguyên thần của nó vỡ nát.

Tất cả đều lắng lại.

Cơ thể của lão tăng khô gầy hóa thành từng vệt ánh sáng vàng rồi biến mất, để lộ ra nguyên thần hư ảo.

“A di đà Phật...”

Lão chấp hai tay ở trước ngực, trên khuôn mặt mờ ảo hiện ra một nụ cười từ bi, nói khẽ: “Thế gian thật sự có nhân quả báo ứng, nữ cư sĩ, vốn lão tăng muốn để ngươi vào luân hồi, chuyển thế trùng sinh, còn bây giờ lại là lão tăng phải vào luân hồi, nhân quả thật sự kỳ diệu...”

“Lão hòa thượng.” U Thiên nặng nề nói: “Cảm ơn lão.”

“Sao lại cảm ơn? Lão tăng tự ăn quả đắng thôi.”

Lão tăng khô gầy lắc đầu cười nói: “Sớm biết nhân gian có người nắm giữ Hỗn Nguyên Vô Cực Chí Tôn như Lâm cư sĩ hạ phạm, tội gì lão tăng phải làm việc vô ích thế này? Lão tăng khổ tu năm vạn bốn ngàn năm... Cũng chỉ là một con ếch ngồi đáy giếng mà thôi.”

“Đợi lão luân hồi chuyển thế, thức tỉnh ký ức, ta sẽ dẫn lão đi gặp Lâm Chỉ Thủy, hắn có thể giúp lão sớm khôi phục.” U Thiên nói.

“Chết có gì đáng sợ? Lúc trước lão tăng khô tọa thành mộc, là sợ nhân gian trở nên rối loạn, không dám chết.”

Lão tăng khô gầy chấp tay trước ngực, khẽ cười nói: “Nhưng có một nhân vật chí tôn như Lâm cư sĩ tọa trấn ở nhân gian, lão tăng... Chết mà không lo.”

Chương 209: Thiên Ma (1)

Từng vệt ánh sáng vàng biến mất không thấy bóng dáng.

Theo âm thanh sụp đổ hư ảo, một phương Ma vực ngoại đạo tĩnh mịch này bắt đầu sụp đổ tiêu tán, sau đó lại lần nữa quay về thế giới hiện thực màu sắc tươi sáng, có thể nhìn thấy từng phàm nhân không phát hiện điều gì ở nơi xa.

“Đại sư.”

Lục Kiếm Tiên đột nhiên mở miệng nói: “Lão trăn thủ nhân gian sáu ngàn năm qua, vẫn không chuyển thế sao?”

Ngay cả thần tiên cũng có tuổi thọ cực hạn, nếu không muốn chuyển thế tu lại, thì phải bế quan hoặc là ngủ say, hưởng chi ở nhân gian có tu luyện thế nào, nhiều nhất cũng chỉ là thần tiên lục địa.

Nói chung, đại nạn tuổi thọ của thần tiên lục địa, cũng chỉ được ba ngàn năm.

Đây là đại nạn nhục thân, cho dù cảnh giới có cao hơn, nguyên thân mạnh hơn, đại nạn nhục thân vừa đến, cũng phải vào luân hồi chuyển thế, chỉ có tu thành nguyên thần, kiếp sau mới có thể thức tỉnh ký ức.

Nhưng sau khi chuyển thế trùng sinh, tư chất tu hành thế nào, cũng không thể bảo đảm được.

Ý tứ trong lời nói của lão tăng này, hình như trong thời gian sáu ngàn năm qua chưa hề chuyển thế?

“Cũng không phải lão tăng không muốn chuyển thế trùng sinh, chỉ là sau khi phát hiện Cứu Thế Nhân này, thật sự không yên tâm sự an toàn của đại trận Thanh Thành, mấy vị bạn cũ khác trăn thủ ở nhân gian lại không mở được Thiên Nhãn Thông như lão tăng, chỉ am hiểu phòng thủ.”

Lão tăng khô gầy nói khế: “Lão tăng không dám biến mất quá lâu, đành phải vận chuyển pháp môn 《Khô Mộc Tỏa Tâm Thiên》, khóa sinh cơ thọ nguyên, khô tọa như mộc, mới kéo dài hơi tàn ở lại thế gian.”

Lục Kiếm Tiên im lặng một chút, nói: “Không biết... Có thể truyền pháp môn này cho Lục mỗ không?”

Lão tăng khô gầy hơi ngạc nhiên nhìn Lục Kiếm Tiên, hỏi: “Lục Kiếm Tiên đã đạt được đại la ở nhân gian, một khi phi thăng có thể đạt được đại la kim tiên, bế quan đúng lúc có thể nhận được thọ nguyên vô tận, đâu cần pháp môn này?”

Lục Kiếm Tiên nặng nề nói: “Lục mỗ đã có thể phi thăng từ năm trăm năm trước, nhưng ở lại... Tất nhiên cũng có ý nghĩa của ở lại, Lục mỗ cần đủ nhiều thời gian để tu luyện, mong đại sư thành toàn.”

“Ở lại nhân gian tu luyện?”

Lão tăng khô gầy khẽ nhú mày, nói: “Lục Kiếm Tiên không có chỉ dẫn truyền thừa lại có thể đạt được đại la, lại có thiên phú xuất sắc, tuy nói con đường tiếp theo cũng không cần truyền thừa, nhưng có chỉ dẫn tất nhiên càng tốt hơn, vì sao Lục Kiếm Tiên không phi thăng lên chứ, đợi sau khi tu luyện có thành tựu, lại chuyển thế hạ phàm?”

Lục Kiếm Tiên hơi im lặng, không biết nên nói hay không.

Năm trăm năm trước, hắn ta cảm thấy rất khó hạ phàm, vì vậy từ bỏ phi thăng.

Nhưng bây giờ, Lâm tiên bối cố ý nói lời “cẩn thận đừng phi thăng” này, tất nhiên hắn ta không dám đi lên.

Xà Tích Lộ lại hiểu rõ ý của Lục Kiếm Tiên.

Sư tử của Lục Kiếm Tiên chết vì Long Vãn, hắn ta ở lại nhân gian, đơn giản là vì báo thù, nhưng con Ma Long ở dưới đại trận Thanh Thành quá mạnh, cho dù hắn ta đạt được đại la, thực lực vẫn còn thiếu rất nhiều, tất nhiên phải tiếp tục tu luyện, cho đến khi giết chết Ma Long kia mới thôi.

“E rằng chấp niệm này sẽ hủy hoại hắn...”

U Thiên ở trong đầu Xà Tích Lộ thở dài nói: “Gần như không có khả năng... Chỉ dựa vào pháp lực thần tiên lục địa, muốn giết được con Ma Long kia ở nhân gian, ít nhất cũng phải tiếp xúc đến cảnh giới Thiên Đạo mới được, trừ khi nam nhân của người tự mình ra tay, nếu không căn bản không có hy vọng... Hơn nữa cũng không có cách giết chết, chỉ quay lại vòng tay của ‘nó’ mà thôi.”

‘Vậy... Chúng ta có thể giúp hắn.’ Xà Tích Lộ nói nhỏ ở trong lòng: “Chúng ta là ngoại ma chuyển thế, không phải có thể dùng ma thức trực tiếp chôn vùi nguyên thân ngoại ma sao?”

“Dù bản chất nguyên thân của chúng ta đủ cao, nhưng bây giờ nguyên thân của chúng ta quá yếu.” U Thiên nói.

‘Vậy chờ sau này đi.’ Xà Tích Lộ nói ở trong lòng.

Lão tăng khô gầy thấy hình như Lục Kiếm Tiên không muốn nói, lắc đầu nói: “《Khô Mộc Tỏa Tâm Thiên》 này là pháp môn của Linh Sơn ta, e rằng đạo gia khó tu... Thế nhưng, lúc lão tăng ở thiên giới, còn biết một pháp môn đạo gia tương tự, có lẽ Lục Kiếm Tiên cần dùng đến?”

“Đa tạ.” Lục Kiếm Tiên nặng nề nói.

“Lão tăng hại Lục Kiếm Tiên tổn thất một bảo vật hộ thân, vốn nên đền bù.” Lão tăng khô gầy thở dài một tiếng, lập tức giơ tay lên, nhẹ nhàng chỉ một cái, cách khoảng không chạm vào mi tâm của Lục Kiếm Tiên.

Lục Kiếm Tiên cảm nhận được một lượng tin tức lớn tràn vào thức hải, không nhịn được nói khẽ: “Kim tượng”

Lão tăng khô gầy nói khẽ: “Pháp môn chỉ là thứ hai, Lục Kiếm Tiên người đã đạt được đại la, tiến một bước nữa là cảnh giới hỗn nguyên, theo lão tăng nếu muốn đạt được đạo hỗn nguyên, quan trọng không phải thời gian tích lũy, mà là ‘tâm’, người tu kiếm đạo, nếu không có một kiếm tâm, lấy kiếm đạo viên mãn làm nền tảng, tất nhiên sẽ hấp dẫn đại đạo khác, sẽ có cơ hội tiến thêm một bước, dung luyện ra ‘hỗn nguyên kiếm đạo’.”

Lục Kiếm Tiên ngẩn ngơ

Trong đầu hắn ta lại thoáng qua đại thần thông do bức tự thiếp “Nhất kiếm sương hàn thập tứ châu” thả ra, nhìn thấy kiếm khí kinh thiên động địa này, lúc ấy hắn ta cảm thấy mình đã tìm được phương hướng tiếp theo, lúc này nghe thấy đạo lý “kiếm tâm”, không khỏi càng chắc chắn hơn.

Lúc trước, Lâm tiên bối cũng nói đến đạo lý “kiếm tâm hợp nhất” này.

Bây giờ xem ra... Đây thật sự là con đường chính xác nhất, không chỉ đạt được đại la, thậm chí còn là mấu chốt của hỗn nguyên chi đạo!

Đúng là Lâm tiên bối, chỉ một câu chỉ điểm đơn giản, lại có ý tứ sâu xa như thế...

Lục Kiếm Tiên hít sâu một hơi, nói: “Đa tạ đại sư đã chỉ điểm.”

“Cảm ơn ta làm cái gì?” Lão tăng khô gầy khẽ lắc đầu, nói: “Lâm cư sĩ đưa bức tự thiếp kia cho người, hiển nhiên cũng hiểu kiếm đạo, lại nắm giữ Hỗn Nguyên Sinh Vô Cực, nếu người nhận được sự chỉ điểm của hắn, đó mới là ích lợi vô cùng.”

Lục Kiếm Tiên nói: “Kiếm đạo của Lục mỗ có thể đạt được đại la, là kết quả do Lâm tiên bối chỉ điểm, con đường tương lai của Lục mỗ đã có manh mối, vậy không cần làm phiền Lâm tiên bối nữa.”

“Chẳng trách..”

Lão tăng khô gầy giật mình hiểu ra.

Chẳng trách nhân gian có được một kỳ tài kiếm đạo kinh thế hãi tục như thế, ngay cả không có truyền thừa cũng đạt được đại la, hóa ra là vì Lâm cư sĩ cảnh giới thông thiên kia chỉ điểm ra cao đồ.

Chương 210: Thiên Ma (2)

Vậy không cần giữ quy tắc nhiều.

“Các vị thí chủ, xin từ biệt.”

Nguyên thần hư ảo của lão tăng khô gầy chấp tay trước ngực, nói: “Đợi lão tăng truyền tin cho mấy người bạn cũ khác trấn thủ ở nhân gian, đi gặp vị hậu bối kia... Sẽ vào luân hồi.”

Mấy người đều nhìn lão tăng khô gầy.

“A di đà Phật...”

Lão tăng khô gầy khẽ niệm một câu Phật hiệu, nguyên thần đã hóa thành một tia sáng hư ảo đi xa, chẳng mấy chốc đã biến mất ở nơi chân trời.

Sau khi nguyên thần lão tăng đi xa, Xà Tích Lộ nhìn thoáng qua Lục Kiếm Tiên, vô cùng cẩn thận hỏi: “Cái kia... Người... Có cần bế quan tu luyện không?”

“Không cần để ý đến ta, kiếm đạo trong lòng, không cần bế quan, thể xác tinh thần ngộ thiên địa là đủ.” Lục Kiếm Tiên chậm rãi lắc đầu.

U Thiên truyền âm nói: “Thế nhưng, tự thiếp của ngươi đã dùng hết, còn ngộ đạo thế nào? Nếu không cầu xin Lâm Chỉ Thủy ban cho ngươi một bức nữa?”

“Mặc dù đại thần thông trong tự thiếp là cảnh giới hỗn nguyên, nhưng đạo vận thể hiện ra cũng chỉ là một lại đạo đại la viên mãn, đã sớm không còn sự giúp đỡ với ta.”

Lục Kiếm Tiên nói khẽ: “Hôm nay được quan sát đại thần thông một kiếm kinh thiên kia, kiếm đạo hỗn nguyên... Lục mỗ đã có nắm chắc, nhanh thì mười ngày nửa tháng, chậm thì ba năm năm năm, chắc chắn có thể đạt được hỗn nguyên.”

Hắn ta có một kiếm tâm bẩm sinh, vốn là phôi thai kiếm tiên tuyệt thế, vì vậy mới được Thương Thanh Thiên Tôn nhìn trúng.

Bình thường ngộ ra kiếm đạo viên mãn, đạt được đại la kiếm tiên, đều là dựa vào chỉ dẫn truyền thừa.

Còn hắn ta lại khác, năm trăm năm qua, cảm ngộ vụn vặt vô số kiếm đạo, thậm chí còn mơ hồ hiểu sai đại đạo khác, dựa vào Lâm tiên bối mới tìm được phương pháp kiếm tâm chỉnh sửa hợp nhất kiếm đạo.

Về phần đạt được “hỗn nguyên”, quan trọng nhất là kiếm tâm, mới có thể khiến kiếm đạo hòa hợp như một với đại đạo khác.

Bây giờ hẳn ta có tất cả, chỉ cần một cơ hội là có thể đạt được hỗn nguyên!

“Tiểu Xà, ngươi nhìn xem... Đây mới là nhân vật chính.”

U Thiên không nhìn được mắt chửi: “Mặc dù ngươi có tư chất tốt, ngộ tính cũng cao, nhưng vẫn có một khoảng cách với loại biến thái này, người ta ở nhân gian cũng có niềm tin đạt được hỗn nguyên, việc ngộ đạo thật sự dễ dàng như uống nước.”

...

...

Nguyên thần của lão tăng khô gầy phi độn với tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã lướt qua bầu trời, đồng thời cũng đánh từng đạo truyền âm cảm chế ra ngoài, như Truyền m Phù bay về phía chân trời, biến mất không thấy gì nữa.

Sau khi nhục thân tịch diệt, nếu chưa thành tiên lại phải vào vòng luân hồi thần bí trong thiên địa, sẽ đưa thần hồn, nguyên thần vào trong luân hồi, cọ rửa trí nhớ, chuyển thế trùng sinh, chỉ có tu thành nguyên thần mới giữ được ký ức không bị mất đi, có cơ hội làm lại từ đầu.

Đương nhiên, cho dù tu thành nguyên thần, luân hồi giữ được ký ức, cũng có cực hạn.

Chín là cực hạn, thần tiên lục địa bình thường, nguyên thần chân tiên cũng chỉ có thể giữ ký ức trong chín thế, đạt được nguyên thần đại la mới có thể đảm bảo giữ được ký ức chín chín tám mươi một thế, đến cảnh giới hỗn nguyên có thể giữ ký ức ba ngàn thế.

Còn Hỗn Nguyên Sinh Vô Cực, đó chính là vạn thế luân hồi cũng không bị ma diệt ký ức.

Với cảnh giới của lão tạm thời chống cự lại lực hút luân hồi, là một việc rất đơn giản.

Chỉ chốc lát sau, nguyên thần lão tăng khô gầy đã đến gần dãy núi nằm ở phía tây nam bên ngoài Thanh Thành, đứng trên khoảng không ngọn Độc Giác Sơn trong khu du lịch danh lam thắng cảnh.

Nguyên thần lão tăng khô gầy nhìn xuống phía dưới, nhìn Cửu Hoa Tự nằm trên đỉnh Độc Giác Sơn, ánh mắt xuyên qua lầu các trùng điệp, nhìn chằm chằm vì trụ trì Cửu Hoa Tự đang tu hành trong tàng kinh các, yên lặng không nói gì.

“Đồ nhi Liễu Không...” Lão đột nhiên thở dài một tiếng.

Lão thật sự có rất ít người cần lo lắng ở nhân gian gian, trụ trì đương nhiệm của Cửu Hoa Tự này lại là một người trong số đó, có lẽ trong cõi u

minh thật sự có thiên ý, trụ trì Cửu Hoa Tự này giống với một đồ nhi của lão đã hồn phi phách tán do ngoại ma giết chết, năm đó lão liếc mắt một cái đã nhận ra, vì vậy mới ẩn nấp quét rác trong Cửu Hoa Tự đến nay.

Nhưng bây giờ lại phải ly biệt.

“Thôi... Kiếp sau gặp lại...”

Lão tăng khô gầy thờ dài, lúc đang định viết lại mấy chữ ở Cửu Hoa Tự, chợt nghe thấy một giọng nữ sâu kín vang lên –

“Lão hòa thượng, sao chỉ còn mỗi nguyên thần?”

Trên khuôn mặt nguyên thần lão tăng khô gầy đột nhiên thay đổi, lập tức từ bỏ chống đỡ, muốn trực tiếp tiến vào luân hồi.

Thế nhưng, ngay lúc này tất cả mọi thứ xung quanh đột nhiên bị bóp méo nghiêm trọng, bầu trời xanh thẫm, ánh nắng màu vàng, rừng núi xanh um tươi tốt ở phía dưới, dòng suối róc rách... Cũng bị kéo mất màu sắc, toàn bộ thế giới đều biến thành màu xám trắng đen tĩnh mịch, bị bóp méo tách rời thế giới hiện thực.

Thậm chí... Ngăn cách lực lượng luân hồi!

Chỉ có Ma vực ngoại ma mới có thể ngăn cách lực lượng luân hồi, nếu không sau khi ngoại ma giết chết tu hành giả, thần hồn nguyên thần của tu hành giả hoàn toàn có thể trực tiếp trốn vào luân hồi, sao lại hồn phi phách tán?

Một phương Ma vực lập tức được dựng lên trên bầu trời này.

“Sơn cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn...”(1)

(1) Hai câu thơ trong bài Du Sơn Tây Thôn của Lục Du đời Tống.

Tiếng than nhẹ sâu kín vang lên trong một phương Ma vực tĩnh mịch này.

Chỉ thấy một nữ tử áo trắng xinh đẹp tuyệt trần bước đến, bàn chân trắng nõn của nàng bước từng bước trên hư không u ám, mái tóc đen như thác nước rủ xuống sau lưng nàng, càng lộ ra khí chất yếu đuối có thể lừa gạt của nàng, giữa hàng lông mày hiện ra vẻ thương xót còn rõ ràng hơn Phật, hình như cả người cũng tản ra ánh sáng thánh thiện nhạt nhẽo, cứ như vị thần cứu vớt thế nhân.

“Cứu Thế Nhân?” Sắc mặt lão tăng khô gầy thay đổi.

Lúc này lão chỉ còn lại nguyên thần, ngay cả nhục thân cũng không còn, sao có thể chống cự Cứu Thế Nhân này?

“Ồ?”

Nữ tử áo trắng hơi nhíu mày, lộ ra vẻ ngạc nhiên, nói khẽ: “Không tầm thường... Lại phát hiện ra bản tướng của ta.”

“Người đuổi theo ta từ khi nào?” Lão tăng khô gầy nặng nề nói.

“Khi nào?”

Nữ tử áo trắng thản nhiên nói: “Ma vực ngoại đạo đã giáng lâm, ta còn không phát hiện, vậy ta dựa vào cái gì để làm chủ thế gian này? Chỉ là cảnh giới của người quá cao, ta không dám đến quá gần người, chỉ có thể đi theo xa xa, không ngờ người lại không vào luân hồi mà dừng ở chỗ này.”

Chương 211: Thiên Ma (3)

Nguyên thần của lão tăng khô gầy khẽ run lên, trong lòng đầy vẻ hối hận và tự trách.

Nếu không phải vì muốn nhìn trụ trì Cửu Hoa Tự tương tự với đồ nhi yêu quý một lần cuối cùng, lão đã trốn vào luân hồi, sao lại để Cửu Thế Nhân biết được?”

“Người xảy ra chuyện gì với ngoại ma chuyển thế kia vậy? Lại chỉ còn mỗi một nguyên thần.”

Nữ tử áo trắng lạnh nhạt nói: “Thế nhưng... Đúng là đưa một món quà lớn đến cửa, tuy dâng lên nguyên thân cảnh giới hồn nguyên của người, công lao chưa chắc vượt qua để ngoại ma chuyển thế quay về, nhưng phần thưởng ‘nó’ ban cho ta cũng có thể để ta đột phá.”

Ngoại ma đánh giết tu hành giả thì có thể nhận được phần thưởng của “nó”.

Với cảnh giới của nàng, ít nhất phải giết chân tiên đỉnh phong thiên giới, ban thưởng của “nó” mới có một chút xíu tác dụng như vậy.

Pháp lực của tu hành giả nhân gian có hạn, dù giết chết nguyên thân cảnh giới tiên nhân gian, về mặt phần thưởng vẫn kém rất xa, cho dù diệt sát nguyên thân cảnh giới đại la kim tiên, đối với nàng cũng không có ý nghĩa gì.

Nhưng “nó” cũng cần nguyên thân của thần tiên cảnh giới hồn nguyên để sáng tạo ngoại ma vượt qua cấp bậc chân ma, vì vậy chỉ cần dâng nguyên thân cảnh giới hồn nguyên lên cho nó, thì có thể nhận được phần thưởng cực lớn!

So sánh với phần thưởng diệt sát một thần tiên Phật Đà cảnh giới hồn nguyên thiên giới còn cao hơn nhiều!

Chứ đừng nói đến, lão tăng trước mắt này chỉ còn nguyên thân cảnh giới hồn nguyên, phần thưởng diệt sát nguyên thân, còn kém xa hiển một thứ quan trọng cho “nó”.

Nàng vốn là chân ma đệ nhất đẳng, lại tu hành tận sáu ngàn năm, đã cách giới hạn cao nhất của chân ma không xa.

Nếu có thể dâng nguyên thân Phật Đà này lên cho “nó”, phần thưởng “nó” ban cho có thể tùy tiện để nàng phá vỡ hạn chế chân ma!

“Đây chính là quả đắng tự chịu...”

Trên mặt lão tăng khô gầy hiện ra sự tuyệt vọng và bi ai sâu sắc.

Nếu lão vẫn còn nhục thân, dù không đánh lại chân ma đệ nhất đẳng Cứu Thế Nhân này, cũng có năng lực tự vệ chạy trốn chết, với cảnh giới của lão chỉ cần nhục thân còn ở đây, thì có thể tùy tiện che giấu, sợ gì bị lần theo dấu vết?

Nhưng, bây giờ lão chỉ còn một cái nguyên thần...

“Đây là số mệnh.” Nữ tử áo trắng bình tĩnh nói: “Thiên Đạo vận hành thiên mệnh, ‘nó’ cũng thế, người có kết cục này là do thiên mệnh bố trí.”

Lúc nàng đang nói chuyện, những ngọn lửa xiềng xích vô hình ẩn nấp trong không gian xung quanh, lặng yên không một tiếng động tầng lớp bao quanh nguyên thần lão tăng khô gầy này, muốn một phát trói buộc được nó.

“Thiên mệnh?”

Lão tăng khô gầy đột nhiên nhìn nữ tử áo trắng, nói khẽ: “Người cũng là người, có lẽ cũng biết, người có lục thức Nhân Nhĩ Tị Thiệt Thân Ý, Phật môn lại có một cấm thuật tên là Đoạn Ngũ Thức, cấm thuật ngũ trọng có thể Đoạn Ngũ Thức, nhưng thật ra... Còn có đệ lục trọng.”

Vừa nói xong câu này, bên ngoài nguyên thần của lão đột nhiên bùng lên một ngọn lửa màu vàng hư ảo lại bi tráng, bắt đầu không ngừng tiêu tán.

“Đoạn Ý Thức...”

Lão khẽ thở dài, cuối cùng nhìn thoáng qua phía dưới, ánh mắt như xuyên qua sự ngăn cách của Ma vực, nhìn thấy đồ nhi yêu quý trong ngôi chùa Độc Giác Sơn.

Sắc mặt Nữ tử áo trắng đột nhiên thay đổi, lập tức không chế ngọn lửa xiềng xích vô hình trói buộc lão tăng khô gầy kia.

Thế nhưng, xiềng xích vô hình trùng điệp nhằm vào nguyên thần kia lại trực tiếp xuyên qua ngọn lửa hư ảo, còn chưa đến kịp trói buộc phong cấm nó, nguyên thần lão tăng khô gầy kia đã thiêu đốt hầu như không còn, không còn tồn tại, ngọn lửa hư ảo cũng dần tiêu tán...

“Lão hòa thượng này...”

Nữ tử áo trắng nhìn chỗ ngọn lửa kia tiêu tán, ánh mắt phức tạp: “Chẳng trách hẳn lại bằng lòng nói với ta nhiều như vậy, hóa ra hẳn đã sớm bắt đầu áp ủ cấm thuật tự thiêu...”

Một cấm thuật tự thiêu nguyên thần như thế, không thể lập tức thành công, tất nhiên ngay từ đầu lão tăng đã có quyết định như vậy.

Nếu hiến nguyên thần cho “nó”, ít nhất còn có thể trùng sinh làm ngoại ma, dù bị “nó” quản lý nhưng vẫn có thể sống sót.

Có rất nhiều thần tiên thiên giới đều lựa chọn như vậy.

Còn lão tăng này lại trực tiếp cắt đứt tất cả tương lai của mình, lựa chọn hồn phi phách tán!

“Thật không tầm thường...” Nàng khẽ than thở một tiếng.

Àm âm!

Đột nhiên, trong tiếng nổ vang vô hình, một luồng lực lượng vô hình lại hùng vĩ như quy tắc giáng lâm xuống, hoàn toàn bao phủ nữ tử áo trắng, một luồng ý thức chí cao vô thượng chậm rãi thẩm thấu vào cơ thể và nguyên thần của nàng, truyền đạt một ý tứ cho nàng –

‘Lập được công lao, đáng giá ban thưởng.’

Ngay lập tức, ý chí và lực lượng vô hình này bắt đầu chậm rãi cải tạo cơ thể của nàng.

Dưới sức mạnh quy tắc vĩ đại này, cảm giác bản nguyên ngoại ma và cảnh giới nguyên thần của nàng bắt đầu nhanh chóng bành trướng, trong chớp mắt đã đạt đến cực hạn chân ma.

Sau đó, bản nguyên ngoại ma của nàng dừng bành trướng, nguyên thần bắt đầu thay đổi, sự cảm ngộ với lý lẽ ngoại đạo nhanh chóng tăng lên, cảnh giới lập tức phá vỡ cực hạn chân ma, sau đó liên tục tăng lên, cho đến khi đột phá một tầng mới, mới dừng lại được.

Quy tắc và ý chí vô cùng hùng vĩ kia cũng theo đó mà rời khỏi, biến mất không còn tăm tích.

Nữ tử áo trắng đứng lơ lửng trên không trung, chậm rãi mở mắt ra, cảm nhận được thế giới này đã khác biệt, nói khẽ: “Đây chính là cảnh giới ‘thiên ma’ sao?”

Trên độ cao cảnh giới, nàng đã sánh với thiên tiên, cũng tức là cảnh giới đại la kim tiên!

Cùng với việc chân ma chi lực của nàng đạt đến cực hạn, lúc này thực lực của nàng tuyệt đối không kém hơn đại la kim tiên thật sự.

Bản thân nền tảng lực lượng của ngoại ma đã mạnh mẽ hơn tu hành giả, cho dù cùng một độ cao cảnh giới, thực lực cũng có thể giải quyết tu hành giả, cho dù nàng chỉ là cực hạn chân ma, cũng không kém hơn pháp lực đại la mạnh mẽ của đại la kim tiên!

“Đáng tiếc, nếu có thể dâng nguyên thần của lão tăng kia lên, không chỉ tu vi có thể tăng lên cấp độ thiên ma, biết đâu cảnh giới cũng có thể cao hơn, thật sự là sự tồn tại vô địch ở nhân gian này, cho dù là Lâm Chỉ Thủy nắm giữ Hồn Nguyên Vô Cực kia, cũng không phải đối thủ của ta... Đáng tiếc...”

Nàng vô cùng tiếc nuối thở dài một tiếng, lại quay đầu nhìn về phương hướng kia của Thanh Thành.

“Thế nhưng cảnh giới hiện tại cùng với Ân Long Châu, việc xé rách Vạn Thế Phục Long đại trận kia đã chắc chắn đến chín mươi phần trăm...”

Chương 212: Ba người (1)

Ma vực tiêu tán.

Nữ tử áo trắng liếc nhìn chùa miếu phía dưới, lập tức sải bước, liền biến mất ở trên bầu trời.

Trên Độc Giác Sơn, trụ trì Cửu Hoa Tự bước ra từ Tầng Kinh Các, ngẩng đầu nhìn bầu trời, trên khuôn mặt lộ ra vẻ lo lắng: “Xảy ra chuyện gì vậy... Ma vực chân ma ngoại đạo?”

Đị thú ngoại ma ngũ đẳng giáng lâm là Ma vực năm màu, chỉ có Ma vực chân ma ngoại đạo mới là màu đen nhánh.

Lão là một tu hành giả thiên quan thứ năm, cũng coi như khá tốt ở trong thiên hạ, nhưng so sánh với chân ma, sự chênh lệch cũng quá lớn, cho dù là thần tiên lục địa, đứng trước mặt chân ma ngoại đạo cũng là tình huống cử tử nhất sinh.

“Đúng lúc ở đây... Chẳng lẽ là vị tiên bối kia?”

Trong lòng trụ trì Cửu Hoa Tự càng thêm lo lắng.

Mặc dù lão biết vị tiên bối quét rác kia sâu không lường được, rất có thể là thần tiên chuyển thế, nhưng gần đây giới tu hành cũng có tin đồn, nói là có một chân ma cực kỳ đáng sợ ẩn nấp ở nhân gian, hai ngàn năm trước còn diệt sát sáu vị tiên nhân gian, nếu là chân ma kia ra tay, vị tiên bối kia ngăn cản được sao?

Lão do dự nửa ngày, vẫn phát một đạo Truyền m Phù ra ngoài.

Mục tiêu của Truyền m Phù là vị sứ giả thiên giới “Nguyệt Thần” Tiêu Tuệ kia, bây giờ đã là lãnh tụ của giới tu hành nhân gian.

Ánh lửa Truyền m Phù biến mất ở chân trời.

Sau một lúc lâu.

Trong hậu viện Cửu Hoa Tự, tia sáng đột nhiên tối tăm, chỉ thấy từng luồng ánh trắng tập trung ngưng tụ thành một trụ ánh sáng, từng vệt ánh trắng trong cột sáng hiển hiện huyền hóa, tạo thành một nữ tử yếu điệu như nữ thần ánh trắng.

“Tiêu Tuệ tiên bối.” Trụ trì Cửu Hoa Tự cung kính nói.

“Trụ trì Cửu Hoa Tự.”

Hình chiếu Tiêu Tuệ chậm rãi mở hai mắt ra, lạnh nhạt hỏi: “Ngươi nói phát hiện Ma vực chân ma ngoại đạo ở nơi này?”

“Vâng.” Trụ trì Cửu Hoa Tự gật đầu nói: “Ngay vừa rồi, có một phương Ma vực hình thành trên bầu trời Cửu Hoa Tự, Ma vực kia đen như mực,

hiển nhiên là do chân ma tạo ra.”

“Tại sao lại có chân ma thành lập Ma vực ở đây?” Tiêu Tuệ hơi nhíu mày.

Ngay lập tức, nàng nghĩ đến Truyền m Phù mà Lục Kiếm Tiên vừa mới gửi cho nàng, nói hôm nay ở Tô Thành, có một vị lão tăng Phật Đà chuyển thế muốn đưa Xà Tích Lộ vào luân hồi, nhưng cuối cùng vẫn hoàn toàn tỉnh ngộ, cơ thể viên tịch, chỉ còn lại nguyên thần rời đi, chuẩn bị vào luân hồi.

Lúc này, trên khoảng không ở Cửu Hoa Tự lại đúng lúc xuất hiện Ma vực ngoại đạo... Là trùng hợp sao?

“Cửu Hoa Tự có một vị lão tăng khô gầy sâu không lường được?” Tiêu Tuệ đột nhiên hỏi.

“Ngài biết sao?”

Trụ trì Cửu Hoa Tự tỏ vẻ nghi ngờ, lập tức nói: “Ta không thể nói việc của vị tiên bối kia ra miệng, mỗi lần ta muốn nói, cứ như bị trúng Bế Khẩu Thiên vậy.”

“Pháp chú Linh Sơn...” Tiêu Tuệ hơi im lặng, nói: “Vậy bây giờ người thử lại lần nữa đi.”

“Bây giờ?” Trụ trì Cửu Hoa Tự hơi do dự, lúc này mới nói: “Ngày thường vị tiên bối kia quét rác ở trong chùa, cũng từng chỉ điểm ta rất nhiều lần, rất có thể là La Hán Linh Sơn, thậm chí là Bồ Tát chuyển thế... A!”

Lão nói đến đây, không nhịn được kêu lên một tiếng, nói: “Sao ta lại có thể nói ra rồi hả?”

“Quả nhiên...” Sắc mặt Tiêu Tuệ nặng nề, “Hiệu quả pháp chú đã biến mất, chỉ có thể nói rõ chủ nhân linh chú đã hồn phi phách tán, nếu không dù tiến vào luân hồi chuyển thế, có lẽ pháp chú vẫn còn đây mới đúng.”

Một đại nhân vật Phật Đà chuyển thế như này, pháp chú vô cùng huyền diệu, đừng nói luân hồi chuyển thế, dù rời khỏi nhân gian, pháp chú cũng có thể giữ nguyên.

Như tim đèn, chỉ cần vẫn tồn tại trên thế gian, đèn sẽ không tắt.

Thế nhưng... Pháp chú biến mất, trừ khi là chủ nhân pháp chú tự mình giải trừ, nếu không cũng chỉ có thể là hồn phi phách tán.

“Hồn phi phách tán...” Trụ trì Cửu Hoa Tự đứng ngây ra tại chỗ.

Đúng lúc này –

“Hả?” Tiêu Tuệ đột nhiên quay lại nhìn về một phía gần đó.

Chỉ thấy trong hậu viện Cửu Hoa Tự đột nhiên tràn ngập từng vệt màu xanh biếc của linh lực Mộc hành, sau khi từng cây cỏ nhỏ bên cạnh con đường đá được một lượng lớn linh lực Mộc hành quán chú, dường như

không ngừng lớn lên như điên, nhanh chóng quấn quýt lấy nhau, trong chớp mắt đã tạo thành một “người rom” hoàn toàn do cây cỏ màu xanh biếc tạo ra.

Tiêu Tuệ nhìn người rom kia, trong mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên: “Thanh Đế sắc lệnh?”

Đây là loại thần thông giống với dùng ánh trăng hóa thành hình chiếu từ nơi xa của nàng, phương pháp dùng linh lực Mộc hành chuyển hóa thành sắc lệnh như thế, là đặc điểm của pháp thân “Thanh Đế” đạo thống Uế Thổ Kiến Mộc, đương nhiên pháp thân “Phục Hi” cũng có thể làm được, cần cảnh giới bước vào cánh cửa đại đạo, cũng tức là cảnh giới chân tiên.

Vậy chắc chắn là tiên nhân gian.

“Chẳng lẽ...” Trong lòng Tiêu Tuệ có suy đoán, có lẽ cũng là lực lượng ngậm trần thủ nhân gian giống lão tăng khô gầy kia?

Người rom kia chậm rãi lộ ra khuôn mặt và thân hình rõ ràng, thậm chí ngay cả màu sắc cũng biến hóa gần giống dáng vẻ chân nhân, là một nữ tử dáng vẻ xinh đẹp dịu dàng, quần áo cũng giống với đế bào của pháp thân Thanh Đế, trên mi tâm có thể thấy được một viên tinh thể phi thúy màu xanh biếc.

“Nguyệt Thần Tiêu Tuệ đúng không?” Vị nữ tử xinh đẹp kia khẽ cười nói: “Người có thể gọi ta là ‘Thanh Quân’.”

“Thanh Quân?”

Trong lòng Tiêu Tuệ hơi rung động, lập tức lộ ra vẻ cung kính, hơi hạ thấp người, nói: “Vãn bối Tiêu Tuệ, gặp qua Thanh Quân.”

Ở thiên giới, có tư cách xưng quân làm chủ thần tiên, vậy cũng là đại nhân vật thật sự, gần như đều là thần tiên nắm giữ cảnh giới hỗn nguyên, là chư hầu một phương!

Cao hơn là chí tôn.

Cho dù sau lưng nàng có một vị đại năng Thiên Đạo, nhưng cảnh giới của chính nàng chỉ là đại la kim tiên, tất nhiên phải khách sáo cung kính một chút.

“Chờ chút.” Vị nữ tử xinh đẹp “Thanh Quân” kia mỉm cười, nói: “Mấy vị kia sẽ đến ngay.”

“Vâng.” Tiêu Tuệ đáp.

Nàng hiểu rõ, “mấy vị kia” trong miệng Thanh Quân, e rằng đang chỉ những lực lượng âm thầm khác trần thủ ở nhân gian.

Chương 213: Ba người (2)

Rất nhanh, trên mặt đất trong hậu viện Cửu Hoa Tự này lại sáng lên một phương Thái Cực Đồ đen trắng, Thái Cực Đồ xoay chậm chậm dâng lên một trụ ánh sáng, một hư ảnh lão giả mặc đạo bào hiện ra từ trong đó.

“Nguyên Quan Chủ.” Nữ tử xinh đẹp “Thanh Quân” mỉm cười chào hỏi.

Lão giả mặc đạo bào “Nguyên Quan Chủ” kia nhẹ nhàng gật đầu, không nói gì.

Tiêu Tuệ âm thầm suy đoán, thủ đoạn hình thành hóa thân của lão giả này, rõ ràng là pháp thân “Thái Thanh Thiên Tôn” của Vô Gian Thiên Đình, lại gọi là Nguyên Quan Chủ, không phải là đại nhân vật đạo quán nổi tiếng nào đó ở thiên giới chứ?

Lúc này, nàng chợt nhận ra quay lại nhìn về phía chân trời, chỉ thấy nơi xa đột nhiên có một đạo lưu quang nhỏ xíu bay tới.

Chỉ trong chốc lát, lưu quang kia đã bay vào hậu viện Cửu Hoa Tự, dừng lại ở trước mặt mọi người, hóa thành một hình mũi tên tạo ra từ bích ngọc, lơ lửng ở giữa không trung.

Lập tức, mũi tên bích ngọc hơi rung động, vang lên một giọng nói nam tử khàn khàn hơi có vẻ lười biếng:

“Đã đến hết.”

“Gặp qua Đông Duyên Đại Tôn.” Nữ tử xinh đẹp “Thanh Quân” hơi có vẻ cung kính nói.

Lão giả mặc đạo bào “Nguyên Quan Chủ” kia cũng cung kính nói: “Gặp qua Đông Duyên Đại Tôn.”

“Đông Duyên Đại Tôn?” Tiêu Tuệ giật mình nhìn mũi tên này.

Bản tôn của nàng cũng tu đạo thống Thái m Thiên Uyên, tất nhiên liếc một cái là nhận ra, mũi tên trước mắt là thần tiễn ký gửi một đạo thần niệm, hiển nhiên mũi tên bích ngọc này là thần thông pháp thân “Hậu Nghệ”.

Nhưng điều khiến nàng ngạc nhiên là chủ nhân của mũi tên này!

Đông Duyên Đại Tôn, là nhân vật cấp chí tôn ở thiên giới!

Trong truyền thuyết “Đông Duyên Đại Tôn” kia là chí tôn đạo thống Uế Thổ Kiến Mộc, một vị chí tôn nắm giữ cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực, tu hành pháp thân chi đạo “Xích Đế”.

Thế nhưng, tục truyền Đông Duyên Đại Tôn còn tu hành nguyên thần thứ hai, phân thân nguyên thần thứ hai là đạo thống Thái m Thiên Uyên,

còn tu pháp thân “Hậu Nghệ”, mặc dù không phải nhân vật cấp chí tôn, nhưng cũng đạt được hồn nguyên.

Không ngờ... Nguyên thần thứ hai của vị Đông Duyên Đại Tôn này, lại chuyển thế hạ phàm?

Dù nguyên thần thứ hai của vị Đông Duyên Đại Tôn này chỉ là cảnh giới hồn nguyên, nhưng dù sao bản tôn cũng là một vị chí tôn, tất nhiên địa vị vượt xa những người khác.

“Tiêu Tuệ, đúng không?”

Mũi tên bích ngọc hơi rung động, vang lên một giọng nói nam tử khàn khàn hơi có vẻ lười biếng: “Vị đại nhân kia từng đưa tin cho bản tôn, để ta ở nhân gian quan tâm người nhiều hơn, nhưng xem ra người đã tìm được chỗ dựa tốt hơn, cũng không cần ta tốn nhiều tâm trí.”

“Đa tạ Đông Duyên Đại Tôn.” Tiêu Tuệ cung kính nói.

Trong lòng nàng hơi kích động và mừng rỡ, xem ra người từng trông coi nàng vẫn nhớ đến nàng, lại đưa tin cho bản tôn Đông Duyên Đại Tôn ở thiên giới.

Vị nữ tử xinh đẹp “Thanh Quân” kia mở miệng nói: “Đã đến đông đủ, vậy bắt đầu đi... Chắc hẳn Nguyên Quan Chủ và Đông Duyên Đại Tôn đã nhận được tin tức của Liên Hỏa Tịnh Quang Phật?”

Lão giả mặc đạo bào “Nguyên Quan Chủ” kia nhẹ nhàng gật đầu.

“Đúng vậy.”

Trên mũi tên ngọc bích kia cũng vang lên giọng nói của Đông Duyên Đại Tôn: “Lão hòa thượng nói làm chuyện sai lầm, muốn giết ngoại ma chuyển thế mới xuất hiện gần đây, đề phòng chủ nhân Hắc Viêm kia đột phá, nhưng không ngờ lại rước lấy chân ma đệ nhất đẳng giáng lâm, cũng may sau lưng ngoại ma chuyển thế kia, có một vị chí tôn chuyển thế nắm giữ Hồn Nguyên Vô Cực, mới hóa giải kiếp nạn này, còn hẳn cũng dự định luân hồi chuyển thế.”

Tiêu Tuệ nghe hiểu.

Xem ra, hôm nay vị lão tăng khô gầy muốn ra tay giết Xà Tích Lộ kia, Phật hiệu là “Liên Hỏa Tịnh Quang Phật”.

“Nhưng tín vật pháp chú do lão hòa thượng để lại chỗ ta đã vỡ nát.” Nữ tử xinh đẹp “Thanh Quân” kia cai mày nói.

“Chỗ ta cũng vỡ nát.” Lão giả mặc đạo bào “Nguyên Quan Chủ” kia cũng thở dài nói.

“Nhìn như vậy, hẳn thật sự đã hồn phi phách tán.” Đông Duyên Đại Tôn khẽ thở dài: “Lại một người...”

“Ba vị tiền bối.”

Tiêu Tuệ mở miệng nói: “Trước đây không lâu, trên khoảng không Cửu Hoa Tự xuất hiện Ma vực ngoại đạo, ta nghi ngờ có liên quan đến cái chết của Liên Hỏa Tịnh Quang Phật này, trụ trì Cửu Hoa Tự này có quen biết với Liên Hỏa Tịnh Quang Phật, hẳn hiểu rõ điều này nhất.”

Thanh Quân hỏi: “Hả? Khi nào?”

“Khoảng một khắc trước.” Trụ trì Cửu Hoa Tự run rẩy đáp lời.

Tuy lão không rõ về ba vị nhân vật này, nhưng hiển nhiên không phải tiên nhân gian bình thường, không thấy ngay cả thái độ của Nguyệt Thần Tiêu Tuệ được gọi là lãnh tụ giới tu hành nhân gian cũng cung kính như thế sao?

Hơn nữa, vị tiền bối quét rác kia lại được gọi là Liên Hỏa Tịnh Quang Phật?

Phật?

Dù lão không hiểu rõ, cũng biết danh hiệu “Phật” này là đại nhân vật nổi tiếng trong Cực Dạ Linh Sơn thiên giới!

Vị tiền bối cả ngày quét rác trong chùa kia... Lại là Phật Đà chuyển thế?”

“Một khắc trước?”

Đông Duyên Đại Tôn nói khẽ: “Tín vật pháp chú của lão hòa thượng thật sự vỡ vụn vào một khắc trước đó, xem ra thật sự có liên quan.”

Vị nữ tử xinh đẹp “Thanh Quân” kia khẽ nhíu mày, nhìn trụ trì Cửu Hoa Tự kia, nói: “Tiểu hòa thượng, Liên Hỏa Tịnh Quang Phật cũng từng nhắc đến người với ta, nói người lớn lên giống một đồ nhi trước kia của hắn, chỉ sợ trước khi hắn luân hồi cũng muốn quay lại thăm người một chút.”

“Có lẽ cũng chính vì như thế, Liên Hỏa Tịnh Quang Phật mới bị chân ma nào đó ở nhân gian đuổi kịp?”

Lão giả mặc đạo bào “Nguyên Quan Chủ” kia mở miệng nói: “Thế nhưng, lão hòa thượng đã hồn phi phách tán, chắc hẳn chân ma kia cũng không thể hiện tế hắn cho đại ý thức ngoại ma, cho dù lão hòa thượng hồn phi phách tán ở trong Ma vực, cũng chỉ có thể đạt được phần thưởng tương đương với diệt sát nguyên thần của hắn.”

“Thế nhưng...” Nữ tử xinh đẹp “Thanh Quân” kia cau mày nói: “Máu chốt nằm ở chỗ, chân ma có thể khiến lão hòa thượng hồn phi phách tán, có cấp độ gì?”

“Không sai, nếu là chân ma ngoại đạo bình thường, nhiều lắm chỉ tăng lên chân ma đệ nhất đẳng thì tốt.”

Chương 214: Ba người (3)

Đông Duyên Đại Tôn nghiêm nghị nói: “Thế nhưng, nếu là chủ nhân Hắc Viêm kia... Vậy thì nguy, vào sáu ngàn năm trước chủ nhân Hắc Viêm kia đã là chân ma đệ nhất đẳng, bây giờ tu hành sáu ngàn năm, lại diệt sát lão hòa thượng lấy được phần thưởng, cho dù chỉ là diệt sát nguyên thân của thần tiên Phật Đà cảnh giới hỗn nguyên, biết đâu cũng có thể đột phá giới hạn chân ma, trở thành ‘thiên ma’.”

Diệt sát thần tiên Phật Đà cảnh giới hỗn nguyên, có sự khác biệt rất lớn với diệt sát nguyên thân.

Chỉ diệt sát mỗi nguyên thân của thần tiên Phật Đà cảnh giới hỗn nguyên, vậy nhiều lắm tương đương với diệt sát một đại la kim tiên chân chính mà thôi.

Ngoại ma so với tu hành giả, bản thân đã có nền tảng mạnh hơn, nếu chân ma đệ nhất đẳng đạt tới giới hạn cao nhất, thông thường độ cao cảnh giới tương đương với chân tiên đỉnh phong, nhưng bản thân ngoại ma chỉ lực đã so sánh được với pháp lực đại la của đại la kim tiên.

Nếu diệt sát một đại la kim tiên, có thể đột phá hay không cũng chưa chắc, còn phải xem nền tảng của chính chân ma đệ nhất đẳng kia.

“Nhưng dù nói thế nào...”

Lão giả mặc đạo bào “Nguyên Quan Chủ” kia hít sâu một hơi, nói: “Cho dù chỉ là một chân ma bình thường, sau khi diệt sát nguyên thân của lão hòa thượng, tất nhiên nhân gian sẽ có thêm một chân ma đệ nhất đẳng, chúng ta sẽ rơi vào tình thế xấu hơn.”

“Nhưng dù sao cũng tốt hơn bị chủ nhân Hắc Viêm này diệt sát.” Thanh Quân chậm rãi lắc đầu nói.

“Ba vị tiền bối.”

Tiêu Tuệ mở miệng nói: “Bản tướng chân ma của chủ nhân Hắc Viêm kia, chính là ‘Cứu Thế Nhân’, nguyên thân thứ hai đã chuyển thể thành loài người, hơn nữa là tiên nhân gian, chính là ‘Quan Thi m’ đạo thống Cực Dạ Linh Sơn.”

“Cứu Thế Nhân? Quan Thi m?” Thanh Quân nói khẽ.

Lão giả mặc đạo bào “Nguyên Quan Chủ” kia cũng nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Thì ra là thế.”

“Tiêu Tuệ, sao ngươi biết được?” Đông Duyên Đại Tôn hỏi.

Tiêu Tuệ lập tức nói: “Vãn bối được một vị tiên bối chỉ điểm, mới phát hiện ra điều này, vị tiên bối kia đã sớm xuất hiện cảnh cáo nguyên thần thứ hai của Cứu Thế Nhân, chắc chắn Cứu Thế Nhân cũng đã phát hiện ra điều này, vì vậy gần đây ngoại ma nhân gian đều ẩn nấp.”

“Vị tiên bối mà người nói đến, cũng là vị chí tôn chuyên thể nắm giữ Hỗn Nguyên Vô Cực mà lão hòa thượng kia nói tới?” Đông Duyên Đại Tôn lập tức vặn hỏi.

Ngay cả những thần tiên Phật Đà cảnh giới hỗn nguyên như bọn họ chuyên thể hạ phạm, trấn thủ nhân gian sáu ngàn năm, cũng không thể điều tra cặn kẽ tình hình của chủ nhân Hắc Viêm kia, vị tiên bối trong miệng Tiêu Tuệ lại tra ra được?

“Chính là người mà lão hòa thượng gọi là Lâm cư sĩ?” Thanh Quân cũng hỏi.

“Tiêu Tuệ quen biết vị tiên bối nắm giữ Hỗn Nguyên Vô Cực kia?” Lão giả đạo bào “Nguyên Quan Chủ” kia cũng nhìn nàng.

“Hỗn Nguyên Vô Cực?”

Tiêu Tuệ hơi do dự, nói: “Xem như là thế đi, đúng là Lâm tiên bối nói cho ta biết.”

Nàng biết Lâm tiên bối là đại năng Thiên Đạo, nhưng lại không dám nói ra.

Bàn luận xằng bậy, để lộ một vị đại năng ra... Hành động thế này, đừng nói là nàng, dù là chí tôn thiên giới cũng không có lá gan đó.

“Nhân gian lại có một vị chí tôn nắm giữ Hỗn Nguyên Vô Cực chuyên thể...” Đông Duyên Đại Tôn không nhịn được thờ dài nói: “Cũng không biết là vị đạo hữu nào, lại có thể từ bỏ được, chuyên thể đến nhân gian này?”

Hắn ta cũng chỉ để nguyên thần thứ hai chuyên thể hạ phạm, nhưng bản tôn chí tôn vẫn đang ở thiên giới.

Tiêu Tuệ không nhịn được thâm lâm bảm, Lâm tiên bối cũng không phải đạo hữu của ngài, nếu ngài gặp Lâm tiên bối, cũng phải ngoan ngoãn gọi tiên bối.

“Chúng ta trấn thủ nhân gian hơn sáu ngàn năm, lại không phát hiện còn có cao nhân như thế.” Lão giả mặc đạo bào “Nguyên Quan Chủ” kia không nhịn được thờ dài.

“Nhưng...”

Thanh Quân lại cau mày nói: “Nếu chân ma diệt sát nguyên thần lão hòa thượng, thật sự là ‘Cứu Thế Nhân’ kia, nếu nàng ta đột phá thành thiên

ma, dù là chí tôn nắm giữ Hỗn Nguyên Vô Cực hạ phạm, cũng không ngăn cản được nàng ta.”

Lúc nàng ở thiên giới, cũng từng trấn áp rất nhiều thiên ma, thậm chí ngay cả thiên ma tầng cao hơn – trong truyền thuyết là “Thiên Mục Ma Quân” phụ trách thống trị thiên ma nhân gian kia, nàng cũng từng giao thủ.

Cho dù thiên ma thật sự là đại la kim tiên, lúc đối mặt cũng là tình hình cứu tử nhất sinh!

Huống chi là ở nhân gian chịu sự hạn chế của pháp lực?

“Vì vậy, chúng ta đến xác nhận, người diệt sát nguyên thần của Liên Hỏa Tịnh Quang Phật có phải là Cứu Thế Nhân kia hay không.” Lão giả mặc đạo bào “Nguyên Quan Chủ” kia nghiêm nghị nói.

Đông Duyên Đại Tôn im lặng một chút, nói: “Đáng tiếc đây không phải thiên giới, nếu không bản tôn của ta có thể mời chí tôn am hiểu thôi diễn khuy thiên nhất đạo đến suy tính, thế nhưng... Hình như thiên cơ của Cứu Thế Nhân kia đã sớm bị đại năng ngoại đạo che giấu.”

Hắn ta thở dài một tiếng, nói: “Phương pháp tốt nhất vẫn nên mời người am hiểu ‘Trụ Quang’ nhất đạo, đồng thời lấy ‘Trụ Quang’ làm cơ sở, diễn hóa ra chí tôn cảnh giới ‘Hỗn Nguyên Sinh Vô Cực’, sẽ có thể quay ngược thời gian, nhìn thấy tình cảnh quá khứ, đáng tiếc... Một chí tôn nắm giữ cảnh giới vô cực như thế, vốn đã hiếm gặp, huống chi còn đi vào nhân gian?”

Thanh Quân và Nguyên Quan Chủ đều im lặng.

Khỏi cần phải nói đến thôi diễn nhất đạo, nếu đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên Sinh Vô Cực, tất nhiên năng lực thôi diễn cũng có thể gọi là “Tính Thiên”, nhưng thượng giới sớm đã có đại năng muốn suy tính tình hình nhân gian, lại không thể tính ra tình hình của Cứu Thế Nhân kia, vì vậy mới để đám thần tiên bọn họ chuyển thế hạ phạm.

Trụ Quang nhất đạo cũng là thời gian.

Trên dưới bốn phương vì vũ, từ xưa đến nay nói trụ, Trụ Quang cũng tức là thời gian nhất đạo, thần tiên nắm giữ đạo này có thể nói đã ít lại càng ít hơn, trong chí tôn lại càng ít.

Việc những đại nhân vật như chí tôn, Phật chủ hạ phạm vốn gần như không thể tưởng tượng nổi, huống chi còn là chí tôn am hiểu “Trụ Quang” nhất đạo chứ?

“Có lẽ... Việc này có thể thỉnh giáo Lâm tiên bối?”

Lúc này, Tiêu Tuệ đột nhiên vô cùng cẩn thận mở miệng nói.

Chương 215: Thuộc hồi hận (1)

“Thỉnh giáo vị Lâm đạo hữu kia?”

Mũi tên bích ngọc hơi rung động, Đông Duyên Đại Tôn nghi ngờ hỏi thăm: “Tiêu đạo hữu, ý của ngươi là... Vị Lâm đạo hữu kia, lại đúng lúc hiểu được, ‘Trụ Quang’ nhất đệp cấp độ Hỗn Nguyên Sinh Vô Cực?”

“Ày... Ta cũng không rõ lắm.” Tiêu Tuệ hơi do dự, nói: “Nhưng có lẽ Lâm tiên bối có thể giúp được.”

Nàng cũng không rõ Lâm tiên bối có hiểu được Trụ Quang nhất đệp hay không, nhưng dù sao cũng là đại năng Thiên Đạo, nhất pháp quy tắc vạn pháp thông, dù các đạo khác không cao bằng Thiên Đạo, cũng không hẳn quá thấp mới đúng, cho dù phương pháp quay lại thời gian này không làm được, chắc chắn cũng có những cách khác.

“Lúc trước vị Lâm đạo hữu kia từng ra tay chưa, dùng loại đạo gì?” Đông Duyên Đại Tôn nghi ngờ nói.

“Điều này... Ta cũng chưa từng thấy.”

Tiêu Tuệ lắc đầu nói: “Lâm tiên bối ẩn cư ở nhân gian, luôn coi bản thân là phạm nhân, hoàn toàn che giấu đạo vận và hơi thở, thao quang hồi tích, thâm tàng bất lộ, ngay cả phong cách nói chuyện cũng rất khó hiểu, từ trước đến giờ chưa từng trực tiếp bàn luận việc của giới tu hành, cũng chưa từng tự ra tay.”

“Chưa hề tự ra tay?” Nữ tử xinh đẹp “Thanh Quân” kia hỏi.

“Vâng.” Tiêu Tuệ gật đầu nói: “Lâm tiên bối chỉ ban thưởng bảo vật hoặc là chỉ điểm cho các tu hành giả trong giới tu hành, e rằng vì có chuyện quan trọng hơn, chưa hề tự mình ra tay.”

“Điều này... Hình như không muốn để lộ hơi thở.” Lão giả mặc đạo bào “Nguyên Quan Chủ” kia như có điều suy nghĩ nói.

Đông Duyên Đại Tôn cũng nói khẽ: “Ngay cả ngươi cũng không biết sự tồn tại của hắn, vậy có lẽ hắn không chỉ đơn giản là ‘che giấu’, có lẽ lo lắng hơi thở bị nhận ra, hay là... Bị một vài sự tồn tại ở nhân gian phát hiện hơi thở?”

Nữ tử xinh đẹp “Thanh Quân” kia hơi trầm ngâm, nói: “Tiêu đạo hữu, ngươi vừa mới nói, Lâm tiên bối chỉ ban thưởng bảo vật? Hôm nay lão hòa thượng đi giết ngoại ma chuyển thế này, lại dẫn tới chân ma đệ nhất đẳng, suýt nữa ủ thành đại họa, vị Lâm tiên bối kia cũng không tự mình ra tay sao?”

“Không có.”

Tiêu Tuệ nói: “Từ trước đến nay Lâm tiên bối luôn lấy thư pháp thủy mặc chi đạo thuyết minh pháp lý thiên địa, lại cực kỳ cung chiêu thiếu nữ ngoại ma chuyển thể kia, ban cho nàng rất nhiều bảo vật ẩn chứa đại thần thông, sở dĩ hôm nay có thể diệt sát chân ma đệ nhất đẳng kia, chính là vì trong số bảo vật mà Lâm tiên bối ban cho thiếu nữ ngoại ma chuyển thể kia, có một món thần vật chí tôn mở ra động thiên, tự thành càn khôn, bởi vậy mới có thể hóa giải được kiếp nạn này.”

“Lại có thể luyện chế thần vật chí tôn...” Nữ tử xinh đẹp “Thanh Quân” kia không nhịn được hơi rung động.

Nàng cũng được coi là người địa vị cao có mặt mũi ở thiên giới, nhưng cũng chưa từng nhận được bất kỳ một thần vật chí tôn nào.

Chỉ vì loại kỳ bảo thần vật ẩn chứa đại thần thông thể này, việc luyện chế thật sự quá khó khăn, thần thông càng có uy năng lớn, muốn giữ được uy năng lại càng khó hơn, muốn đem uy năng, linh tính, pháp lý, đạo vận của thần thông khắc hóa giữ lại, cho dù là chí tôn Phật Đà am hiểu luyện bảo, phù triệu, cũng phải tốn mấy ngàn năm tháng mới có thể luyện thành một món thần vật, trân quý đến mức nào?

Ở thiên giới nàng chỉ là một trong số đại la kim tiên hỗn nguyên, là một nhân vật bình thường không có bối cảnh gì, muốn lấy được một món thần vật chí tôn như thế, thật sự là nằm mơ.

“Không tầm thường.”

Lão giả mặc đạo bào “Nguyên Quan Chủ” kia khẽ thở dài: “Trong số đám người chúng ta, cũng chỉ có Liên Hỏa Tịnh Quang Phật am hiểu dùng ‘Hong Liên chi hỏa’ luyện chế kỳ bảo thần vật, vị Lâm tiên bối kia lại có thể luyện chế được thần vật chí tôn?”

“Đúng là không tầm thường.” Đông Duyên Đại Tôn cũng cảm thán: “Trong số chí tôn mà bản tôn của ta quen biết ở thiên giới, sự tồn tại có thể luyện chế thần vật chí tôn cũng chỉ là một hai phần mười thôi.”

Thanh Quân không nhịn được tò mò nói: “Tiêu đạo hữu vừa nói, vị Lâm tiên bối kia có thể giúp đỡ chúng ta, nhưng hắn không thể ra tay, chẳng lẽ trên tay vị Lâm tiên bối kia, có một loại thần vật chí tôn luyện chế ‘Tru Quang loại’?”

“Điều này... Ta cũng không rõ lắm.”

Tiêu Tuệ cũng không muốn nhiều lời, chỉ có thể nói: “Nhưng ít ra ở nhân gian, Lâm tiên bối là người có hy vọng giúp đỡ chúng ta nhất, đi thỉnh giáo một chút cũng không sai?”

Nàng cũng không tiện nói, lần nào Lâm tiên bối cũng viết chữ ngay tại chỗ, chỉ có tranh thủy mặc là khá lâu mà thôi.

Dù sao quá trình sáng tác tranh thủy mặc, chính là quá trình luyện chế thần vật chí tôn, chậm một chút cũng là bình thường, nhưng thân là đại năng Thiên Đạo, thời gian dùng để luyện chế thần vật chí tôn, lại đơn giản cứ như phàm nhân vẽ một bức tranh thủy mặc.

“Có lý.”

Đông Duyên Đại Tôn thở dài một tiếng, nói: “Nếu sớm biết ở nhân gian có đại nhân vật thể này, lúc trước Nhạc lão quý... Có lẽ cũng không chết”

“Nhạc?” Trong lòng Tiêu Tuệ hơi lay động, hỏi: “Đông Duyên tiên bối đang nói, là vị ‘Cửu Nhạc Quý Quân’ của đạo thống Vĩnh Âm Ma Ngục?”

“Không sai, đúng là hắn, ngươi cũng biết hắn?”

Đông Duyên Đại Tôn hỏi một câu, lập tức giật mình nói: “Cũng đúng, vị đại nhân sau lưng ngươi là một trong những người có địa vị cao của Vĩnh Âm Ma Ngục, ngươi hiểu rõ thần tiên của đạo thống Vĩnh Âm Ma Ngục cũng bình thường”

Khu vực của các phương đạo thống bao gồm cả Vĩnh Âm Ma Ngục, chính là cội nguồn của các phương đạo thống, đều không hề ngoại lệ nằm trên mái vòm cao của thiên giới.

Chỉ có đại năng Thiên Đạo của các phương đạo thống, mới có tư cách tiến vào khu vực cội nguồn của đạo thống.

Cũng tức là người được gọi “thần tiên địa vị cao”.

Chữ “cao” trong địa vị cao, là chỉ vị trí phía trên vòm trời, đây là ngang hàng với độ cao của trời.

Trong rất nhiều thần tiên của thiên giới, dù là chân tiên vừa mới phi thăng, hoặc là chí tôn vô cùng cao quý, cũng chỉ là “người thừa kế” của các phương đạo thống mà thôi, so sánh với tu hành giả của nhân gian, ngoại trừ sự khác biệt giữa cảnh giới và lực lượng, cũng không khác biệt quá nhiều.

Tiêu Tuệ im lặng một chút, hỏi: “Xin hỏi tiên bối, Cửu Nhạc Quý Quân bị sao thế?”

Chương 216: Thuộc hồi hận (2)

Đông Duyên Đại Tôn cũng im lặng một chút, lúc này mới nói: “Sáu ngàn năm trước, sáu phương đạo thống thiên giới tự mình điều động một vị thần tiên Phật Đà cấp độ đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thể hạ phàm, nhưng bây giờ... Chỉ còn lại ba người chúng ta.”

“Sáu vị?”

Tiêu Tuệ giật mình nhìn ba người.

“Ta đại diện cho đạo thống Uế Thổ Kiến Mộc thiên giới hạ phàm.” Vị nữ tử xinh đẹp “Thanh Quân” kia nói: “Đông Duyên Đại Tôn đại diện cho đạo thống Thái m Thiên Uyên thiên giới, Nguyên Quan Chủ thì đại diện cho đạo thống Vô Gian Thiên Đình thiên giới, Liên Hỏa Tịnh Quang Phật đại diện cho đạo thống Cực Dạ Linh Sơn thiên giới, Cửu Nhạc Quý Quân đại diện cho đạo thống Vĩnh Âm Ma Ngục thiên giới, còn có Thiên Tuyệt Yêu Thần đại diện cho đạo thống Thái Sơ Thiên Cung thiên giới.”

“Thiên Tuyệt Yêu Thần?” Tiêu Tuệ mơ hồ hiểu rõ.

“Mấy trăm năm trước, bởi vì ‘Thái Sơ Thiên Cung’ ở trên vòm trời thiên giới bị diệt, đạo thống Thái Sơ Thiên Cung cũng bị diệt theo.”

Nữ tử xinh đẹp “Thanh Quân” nói: “Nguồn gốc đoạn tuyệt dẫn đến pháp thân của Thiên Tuyệt Yêu Thần cũng sụp đổ theo, tu vi cả người mất đi, muốn tu lại đạo thống khác cũng rắc rối, vì vậy hẳn trực tiếp vào luân hồi, chuyển thể về thiên giới.”

Tiêu Tuệ nhẹ nhàng gật đầu.

Pháp thân tu hành giả nhân gian đều từ khu vực nguồn gốc đạo thống, đại năng ban tặng, ngay cả nguồn gốc đạo thống cũng bị diệt, đạo thống không còn tồn tại, tất nhiên vô số người thừa kế pháp thân cũng sụp đổ theo.

Chuyện Thái Sơ Thiên Cung bị diệt vào mấy trăm năm trước, đã khiến toàn bộ thiên giới chấn động, chỉ trong chốc lát vô số thần tiên đạo thống Thái Sơ Thiên Cung đều biến thành phàm nhân, bị ép tìm nơi nương tựa tu lại đạo thống khác, còn một phương ngoại ma cũng nhân cơ hội tấn công hàng loạt, trong khoảng thời gian ngắn đã có vô số thần tiên chết đi.

“Cửu Nhạc Quý Quân là vì thăm dò ‘Lăng Yên Các’ thượng cổ kia, bị Cửu Thế Nhân gài bẫy, chạm đến trận pháp cấm chế ở nơi sâu nhất trong Lăng Yên Các, vì vậy mới bị diệt sát.”

Nữ tử xinh đẹp “Thanh Quân” kia thở dài, nói: “Dù Nhạc lão quỷ không phải bị chân ma giết chết, nhưng cũng khiến lực lượng trấn thủ nhân gian của chúng ta giảm bớt rất nhiều, bây giờ Liên Hỏa Tịnh Quang Phật cũng vẫn lạc, lại chết bởi tay chân ma, cũng không biết tương lai sẽ như thế nào...”

Tiêu Tuệ giật mình.

Thông thường, một đại nhân vật cảnh giới hỗn nguyên thế này, cho dù chỉ có pháp lực bán tiên, nhưng dựa vào cảnh giới vượt trội, cũng có thể tự vệ trước thuộc hạ của chân ma đệ nhất đẳng, theo lý thuyết chỉ cần cẩn thận một chút, sẽ không vẫn lạc, hóa ra... Là vì thăm dò cấm địa “Lăng Yên Các” thượng cổ kia, chẳng trách vị đại nhân vật chuyển thế này lại vẫn lạc.

Lăng Yên Các đây chính là vùng đất thần bí tồn tại ở nhân giới từ thượng cổ, sau khi đại kiếp nổ ra, có đại năng Thiên Đạo lo lắng bị ngoại ma xâm nhập vào trong đó, còn bố trí cấm pháp ở trong đó, ngoại ma dám to gan xâm nhập, sẽ kích thích đến sát trận trong đó.

Tục truyền ở nơi sâu nhất của Lăng Yên Các, thậm chí còn có bảo vật do đại năng Thiên Đạo để lại, thần tiên các phương đạo thống thiên giới cũng nhìn mà thèm, vì vậy đã từng điều động thần tiên hạ phàm thăm dò Lăng Yên Các.

“Đáng tiếc...”

Đông Duyên Đại Tôn thở dài nói: “Nếu như sớm biết nhân gian có một chí tôn chuyển thế như Lâm đạo hữu, có hẳn giúp đỡ thăm dò Lăng Yên Các, sẽ không trúng bẫy của Cứu Thế Nhân.”

Tiêu Tuệ nghe vậy, lại thăm lảm bảm, dù sau trong Lăng Yên Các thật sự có bảo vật đại năng Thiên Đạo, chỉ sợ Lâm tiên bối cũng không để ý...

“Không nói những thứ này nữa.”

Mũi tên bích ngọc kia hơi rung lên một chút, Đông Duyên Đại Tôn nói: “Vị Lâm đạo hữu kia đã có thể giúp một tay, vậy bọn ta vẫn nên đi thỉnh giáo hẳn, nhất định phải nhanh chóng điều tra ra chân ma diệt sát nguyên thần của lão hòa thượng có phải Cứu Thế Nhân kia không.”

Tiêu Tuệ hơi do dự, nói: “Ba vị tiên bối, ta và Lâm tiên bối quen biết chưa lâu, muốn mời Lâm tiên bối lấy ra một thần vật chí tôn... Ta cũng không nắm chắc.”

Thanh Quân trầm ngâm một chút, nói: “Ngươi vừa mới nói, vị Lâm tiên bối kia sẽ ban thưởng bảo bối cho tu hành giả? Những tu hành giả kia cũng không phải trả giá quá đắt, vậy dùng cái gì để trao đổi? Thọ nguyên? Ấn ký nguyên thần? Khí vận công đức?”

“Lúc trước ta cũng tưởng như vậy, nhưng hình như Lâm tiên bối cũng không thèm để ý những thứ này.”

Tiêu Tuệ khẽ lắc đầu, nói: “Lâm tiên bối nói, cửa hàng của hắn mở ở nơi thế tục hồng trần, vậy dĩ nhiên cũng dùng giao dịch tiền tài mà người thế tục coi trọng, dù là tự thiếp duy nhất một chữ ản chứa thần thông cảnh giới ‘đại la’, hoặc là tự thiếp thi từ ản chứa thần thông cảnh giới ‘hỗn nguyên’, Lâm tiên bối đều dùng giao dịch tiền tài, nhưng nhiều nhất cũng không cao hơn con số 129.600 nguyên, giá cả tự quyết định.”

“Số nhất nguyên?” Thanh Quân ngân nga.

Lão giả mặc đạo bào “Nguyên Quan Chủ” kia nói khẽ: “Nhất nguyên phục thủy, vạn tượng đời mới... Đây cũng là chân lý cảnh giới ‘hỗn nguyên’.”

“Thú vị, thú vị.”

Đông Duyên Đại Tôn không nhịn được cười nói: “Xem ra vị Lâm đạo hữu này thật sự không thèm để ý những thứ đó, e rằng là vì bản thân không muốn ra tay, vì vậy mới dùng giới tu hành làm quân cờ, lấy duyên phận làm lý do, ban thưởng bảo vật cho tu hành giả nhân gian, chẳng khác gì thay hắn ra tay.”

Tiêu Tuệ trầm nghĩ, Lâm tiên bối là đại năng Thiên Đạo chuyên thế, sao có thể để ý đến những thứ như thọ nguyên, khí vận công đức...

“Đã vậy, chúng ta cùng nhau đi bái kiến vị Lâm đạo hữu kia đi.” Thanh Quân nói.

“Không ổn.”

Đông Duyên Đại Tôn lại nói: “Vị Lâm đạo hữu này đã ngụ trang thành phàm nhân, ản cư thế tục, chắc tính cách cũng yêu thích yên tĩnh bình thản, chúng ta cùng nhau đến như vậy, cũng hơi ồn ào quá mức.”

“Không sai, Lâm tiên bối thật sự rất thích cuộc sống yên tĩnh bình thường.” Tiêu Tuệ gật đầu nói.

“Vậy để Tiêu Tuệ giới thiệu, dẫn một người trong số chúng ta đi thăm hỏi vị Lâm tiên bối kia đi.” Lão giả mặc đạo bào “Nguyên Quan Chủ” nói.

Thanh Quân cười nói: “Vậy dĩ nhiên là để Đông Duyên Đại Tôn đến thăm hỏi là thích hợp nhất, bản tôn Đông Duyên Đại Tôn và vị Lâm tiên bối kia đều là nhân vật cấp chí tôn, biết đâu cũng có quen biết ở thiên giới đấy.”

Chương 217: Thuộc hồi hận (3)

“Ừm...” Đông Duyên Đại Tôn trầm ngâm một chút, lại nói: “Vậy để ta và Tiêu Tuệ hữu cùng nhau đi thăm hỏi vị Lâm đạo hữu kia đi.”

Tiêu Tuệ suy nghĩ, nói: “Đông Duyên Đại Tôn, ta vẫn phải nhắc nhở ngài một chút, Lâm tiên bối luôn nói chuyện cẩn thận, rất ít nhắc đến việc giới tu hành, ta mơ hồ cảm thấy hắn đang kiêng dè điều gì đó, ngài cũng phải chú ý mới được.”

“Tu hành giả cũng kiêng dè, chẳng lẽ...”

Đông Duyên Đại Tôn suy nghĩ cả nửa ngày, lập tức nói: “Ta đã biết, chuyện này không nên chậm trễ, đợi chân thân của ta rời khỏi Lăng Yên Các, ngày mai sẽ đi gặp Lâm tiên bối, đúng lúc ta cũng chuẩn bị một phần lễ vật, có lẽ có thể bù đắp được thần vật chí tôn.”

“Vậy ta đi nói trước với Lâm tiên bối.”

Tiêu Tuệ nói: “Đúng lúc ngài và ta đều là đạo thống Thái m Thiên Uyên, xem như là cấp trên của ta, ta giới thiệu ngài cũng được tính hợp tình hợp lý.”

“Được, vậy bây giờ người phát Truyền m Phù đi.” Đông Duyên Đại Tôn nói.

“Ày...”

Tiêu Tuệ hơi do dự, nói: “Lâm tiên bối vẫn luôn sống với thân phận phàm nhân, cho dù chí bảo thể gian ở trong tiệm của Lâm tiên bối, cũng chỉ là thước chặn giấy bình thường và chậu rửa bút... Hình như dùng Truyền m Phù không quá phù hợp, ta trực tiếp nhắn tin là được.”

“Tin nhắn?” Lão giả mặc đạo bào kia nói: “Hình như tin nhắn cũng bị phàm nhân giám sát? Biết đâu sẽ dẫn ngoại ma tới?”

“Không sao, ta nói mơ hồ một chút là được.” Tiêu Tuệ khẽ lắc đầu, nói: “Hơn nữa Lâm tiên bối và Thái m Thiên Uyên... Có lẽ cũng quen biết.”

...

Mặt trời chiều dần ngả về phía tây.

Sâu trong con ngõ vắng vẻ, ánh hoàng hôn mờ nhạt kéo ra một cái bóng thật dài ở trên mặt đất.

Trong tiệm tranh chữ, Lâm Chỉ Thủy ngồi sau bàn đọc sách, nhàm chán lật quyển “Vô Tự Thiên Thư” kia, thỉnh thoảng còn cầm kính lúp quan sát bản Vô Tự Thiên Thư này, muốn “lĩnh hội” trí tuệ của cổ nhân.

Ngâm nước không ướt, bật lửa cũng không đốt được, có thể nói là nước lửa không tác dụng, vạn vật cổ thần kỳ như vậy, có lẽ phải có bí mật mới đúng, biết đâu chính là bí tịch đấy?

Dù không phải bí tịch võ công cổ, phương thuốc hay thực đơn gì đó cũng được, biết đâu còn là bí phương thất truyền gì đó, có lẽ sẽ kiếm được nhiều tiền đấy?

Ôi, gần đây việc làm ăn càng ngày càng kém, ngoại trừ khách quen, căn bản không nhìn thấy một khách hàng mới nào.

Lúc trước còn có quần chúng ăn dưa đi ngang qua bị giá tiền của hấn dọa đi mất, bây giờ ngay cả người qua đường cũng không thấy.

Cũng không biết xảy ra chuyện gì, quá thảm.

“Ong...”

Lúc này, điện thoại hơi rung lên một cái.

Lâm Chỉ Thủy cầm lên nhìn thoáng qua, đôi mắt lập tức sáng rực.

Rõ ràng là tin nhắn do Tiêu Tuệ gửi tới:

[Lâm tiên sinh, một vị cấp cao bên ta và Tiểu Xà có việc muốn nhờ, muốn tới thăm hỏi ngài, không biết... Chiều ngày mai, ngài có rảnh không?]ư

“Cấp cao?”

Lâm Chỉ Thủy ngạc nhiên.

Không phải là những lão đại mà Tiêu Tuệ quen biết, sau khi phát hiện thư pháp của hấn ngu bức, dự định gặp đại gia thư pháp là hấn chứ?

Hấn cũng biết mình còn quá trẻ, có thể sẽ bị khinh thường, có thể không gặp mặt là tốt nhất.

Đương nhiên, vì Tiểu Xà nhà mình, vẫn phải hỏi rõ ràng một chút.

Lâm Chỉ Thủy suy nghĩ, gửi cho Tiêu Tuệ mấy câu hỏi: [Vị cấp cao mà người nói, là người bên trên Tiểu Xà sao? Tính tình như thế nào? Đặc biệt thích cái gì? Muốn tự thiệp hay là tranh thủy mặc?]

...

Trên Độc Giác Sơn, phía sau Cửu Hoa Tự.

Tiêu Tuệ nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên, vội vàng mở tin nhắn ra xem, lập tức ngạc nhiên.

Nàng cũng biết, dường như Lâm tiên bối có quen biết với thần tiên địa vị cao của Thái m Thiên Uyên, ngay cả Tây Vương Mẫu cũng cho hấn mặt mũi, tất nhiên sẽ có quan hệ rất tốt với những vị thần tiên địa vị cao này, có lẽ một vài người sẽ nể mặt, có người không cần?

Pháp thân của Đông Duyên Đại Tôn là “Hậu Nghệ”, còn pháp thân của Tiểu Xà là “Tây Vương Mẫu”, cũng không biết Lâm tiên bối có quan hệ thế nào với Hậu Nghệ?

“Sao thế?” Trên mũi tên bích ngọc kia vang lên giọng nói của Đông Duyên Đại Tôn.

Tiêu Tuệ lập tức nói: “Lâm tiên bối có mấy vấn đề, ta phải nói rõ ràng với Lâm tiên bối trước.”

Nàng trầm ngâm một chút, liền gửi lại một tin nhắn:

[Không phải là vị phía trên Tiểu Xà, nhưng cũng là người có địa vị gần nhất, tính cách của hắn hơi quái gở cô đơn, có lẽ cũng vì rất lâu chưa trở về, ừ... Ngài hiểu thuốc hồi hận mà, là tranh thủy mặc hay là tự thiếp, còn phải xem ngài.]

“Tiêu đạo hữu.”

Giọng điệu của Đông Duyên Đại Tôn hơi quái gở nói: “Hình như ngươi cũng hiểu rất rõ việc của bản tôn, ngươi đang giả vờ đáng thương thay cho bản tôn sao?”

“Điều này...” Tiêu Tuệ lúng túng cười một tiếng.

Đông Duyên Đại Tôn khẽ cười mỉa mai, nói: “Nếu là giả vờ đáng thương, vậy thì giả vờ nhiều một chút, việc Thiên Dụ Tiên Tôn đoạn tuyệt với bản tôn, có rất nhiều chí tôn trên thiên giới đều biết, ngươi cũng nhắc đến việc này một chút, biết đâu vị Lâm đạo hữu kia cũng biết bản tôn là ai.”

Tiêu Tuệ ngạc nhiên, lập tức than thở: “Đông Duyên tiên bối vì nhân thế, thật sự suy nghĩ rất nhiều.”

Đông Duyên Đại Tôn bắt đắc dĩ thở dài: “Dù sao đã nhiều năm như vậy, nếu ngay cả điều này cũng không thể bỏ qua, đạo tâm của ta cũng quá yếu đuối đi?”

Tiêu Tuệ lại thêm một câu vào trong tin nhắn ‘Chỉ là một nam tử đáng thương đoạn tuyệt với thế tử’, sau đó hỏi: “Đông Duyên tiên bối, như vậy được chứ?”

“Cứ vậy đi.” Đông Duyên Đại Tôn mỉm cười mỉa mai.

...

“Vị lão đại có địa vị gần nhất?”

Trong tiệm tranh chữ, Lâm Chỉ Thủy nhìn nội dung của tin nhắn, sờ cằm: “Quái gở cô đơn? Chỉ là một nam tử đáng thương đoạn tuyệt với thế tử? Thuốc hồi hận?”

Hắn đột nhiên có linh cảm sáng tác, cũng nhớ đến một bài thơ –

Vân mẫu bình phong chúc ảnh thâm, trường hà tiệm lạc hiểu tinh trầm.

Hằng Nga ứng hồi thâu linh dược, bích hải thanh thiên dạ dạ tâm.(1)

(1) Đây là bài thơ Hằng Nga của Lí Thương Ẩn đời Đường.

Ý cảnh của bài thơ này khá lẻ loi cô đơn, cũng kể lại câu chuyện xưa Hằng Nga trộm linh dược, vứt bỏ trượng phu trốn lên cung trăng, thật sự phù hợp với hình tượng nam tử đáng thương này.

“Biết đâu vị cấp cao kia của Tiêu Tuệ, sẽ thích bài thơ này?”

Lâm Chi Thủy sờ cằm, “Có nên phối mới một bức tranh Hằng Nga lên cung trăng hay không đây?”

Chương 218: Thiên Đạo? (1)

Ngày hôm sau.

Sâu trong con ngõ vắng vẻ, đột nhiên xuất hiện hai bóng người.

Một người là nữ tử xinh đẹp tóc dài phấp phới, rõ ràng là Tiêu Tuệ.

Người còn lại là một nam tử khoảng ba mươi tuổi, tóc dài xõa tung, lười biếng cụp mí mắt, cứ như còn chưa tỉnh ngủ không có chút tinh thần nào, vừa nhìn đã biết là phong cách đại thúc sa sút.

Lúc hai người đi đến ngã rẽ trong con ngõ sâu, nam tử buồn bã ỉu xìu kia đột nhiên nhìn cây tùng ở trước cửa tiệm tranh chữ, nhìn mấy lần, lúc này mới khẽ gật đầu, nói: “Thú vị, một cây tùng tinh mở tiên khiếu, lại có thể đạt được pháp thân truyền thừa Phục Hi?”

Hắn ta nhận ra, cây tùng trước cửa tiệm tranh chữ của vị Lâm đạo hữu này, thoát nhìn bình thường không có gì lạ, nhưng bên trong bản nguyên lại ẩn chứa một tia tiên khí xấp xỉ bàn đào, có thể nói là loại kỳ trân thiên địa.

Có lẽ đã từng có cơ duyên, lúc này mới mở tiên khiếu, từ một cây tùng bình thường lột xác thành kỳ trân thiên địa.

“Đông Duyên tiên sinh, kia là do Lâm tiên bồi điễm hóa.”

Tiêu Tuệ nói khẽ: “Có thể mở tiên khiếu, có lẽ là vì nó thôn phệ hấp thụ hột đào của bàn đào?”

Tiểu bàn đào là nàng và Trình gia lão tổ cho người ta đưa tới cho Lâm tiên bồi, tất nhiên nàng cũng có thể đoán được điều này, chắc là Lâm tiên bồi đã đưa hột đào của bàn đào cho cây tùng này.

“Đương nhiên là Lâm đạo hữu điễm hóa.” Đông Duyên Đại Tôn tùy ý nói: “Nếu không nể mặt Lâm đạo hữu, dù là kỳ trân thiên địa mở tiên khiếu, cũng không có khả năng đạt được pháp thân Phục Hi.”

Bản tôn của hắn ta ở thiên giới cũng là đại nhân vật cấp chí tôn, tất nhiên cũng hiểu khá rõ về việc này.

Nhân vật chí tôn thiên giới, mặc dù cũng chỉ là “người thừa kế”, nhưng cũng có hy vọng tiếp xúc với Thiên Đạo “tiềm lực cổ”, biết đâu có cơ hội trở thành đại năng Thiên Đạo, dù cơ hội cực kỳ nhỏ, dù sao cũng có một tia hy vọng, vì vậy thân thiên địa vị cao của các phương đạo thống đã sớm ném ra một canh ô liu, lôi kéo một chút.

Một kỳ trân thiên địa như thế, lại nể mặt một vị chí tôn chuyển thế, đạt được pháp thân đỉnh lưu như “Phục Hi” cũng rất bình thường.

Tiêu Tuệ lại không nói gì.

Chỉ là, nàng thầm nghĩ ở trong lòng, cây tùng này rốt cuộc là hấp thu hột đào trước, hay là nhận được pháp thân Phục Hi trước chứ?

Nếu là hấp thu hột đào trước, mở ra tiên khiêu, trở thành kỳ trân thiên địa, dù nể mặt chí tôn chuyên thể, cũng có cơ hội lấy được pháp thân Phục Hi.

Nếu lấy được pháp thân Phục Hi trước, đó chính là một cây tùng bình thường đạt được sự ưu ái của ý niệm Phục Hi!

Vậy gần như có thể nói, hoàn toàn là nể mặt Lâm tiên bối!

Dù Lâm tiên bối cũng là đại năng Thiên Đạo, ngay cả Tây Vương Mẫu cũng sẽ nể mặt, vì vậy nàng cảm thấy cái sau cũng rất bình thường.

“Lâm tiên sinh? Là ta.”

Hai người đi đến trước cổng cửa tiệm tranh chữ, lúc này Tiêu Tuệ lễ phép mở miệng hỏi thăm.

Đông Duyên Đại Tôn cũng hiểu rõ, vị Lâm đạo hữu này thích ngụy trang phạm nhân, tất nhiên cũng không thèm để ý đến lễ nghi quy củ quá mức của văn bối, tùy ý một chút lại càng tốt hơn.

Trong phòng vang lên giọng nói ôn hòa của một nam tử trẻ tuổi: “Vào đi.”

Đông Duyên Đại Tôn đi theo Tiêu Tuệ bước vào cửa tiệm tranh chữ, liền cảm thấy đủ loại hơi thở đạo vận pháp lý hòa hợp tràn ngập bên trong cửa tiệm tranh chữ, rõ ràng được truyền đến từ sau tấm bình phong kia.

Khí tức này cũng không có ý nội liễm ẩn sâu, nhưng cũng phải đến cảnh giới hỗn nguyên mới có thể cảm nhận được.

Hắn ta hơi ngạc nhiên, lập tức hiểu rõ có lẽ sau tấm bình trong treo rất nhiều tự thiếp, rõ ràng là kỳ bảo ẩn chứa đại thần thông cảnh giới hỗn nguyên, hơn nữa số lượng còn rất nhiều.

Dù am hiểu luyện bảo chí tôn, muốn luyện chế kỳ bảo có cảnh giới thấp hơn cảnh giới hỗn nguyên, cũng không dễ dàng như vậy.

Còn vị Lâm đạo hữu này lại không ngại cực khổ luyện chế ra nhiều như vậy?

Cộng thêm tặng kỳ bảo ra ngoài, cũng không biết uổng phí tâm huyết bao nhiêu năm, lại bằng lòng đưa không cho tu hành giả, vị Lâm đạo hữu này đúng là có lòng.

Đông Duyên Đại Tôn không nhịn được thầm than một tiếng.

Trong lúc suy nghĩ, hai người đã sải bước đi qua ngưỡng cửa, bước vào trong phòng.

Linh giác của Đông Duyên Đại Tôn cũng không phát hiện được bất kì kẻ nào, ngược lại cũng không thấy kỳ lạ, nhìn lướt qua trong phòng.

Chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi đứng sau bàn đọc sách, hơi sụp mắt xuống, cúi đầu nhìn bức tranh thủy mặc trên bàn, cầm bút đặt lên giấy chậm rãi miêu tả khái quát, cũng không có ý ngẩng đầu lên, chỉ bình tĩnh nói một câu:

“Chờ chút.”

“Ngài cứ bận rộn đi, không cần phải để ý đến chúng ta.” Tiêu Tuệ liền nói.

Đông Duyên Đại Tôn khẽ nhú mày, nhưng cũng không nói gì.

Thái độ lạnh nhạt tùy ý này, khiến hắn ta cảm thấy mình hơi bị lạnh nhạt, đúng là nguyên thần thứ hai của hắn ta chỉ có cảnh giới hỗn nguyên, nhưng bản tôn của hắn ta lại là chí tôn thiên giới, nói thế nào cũng phải cho hắn ta chút mặt mũi chứ?

Chương 219: Thiên Đạo? (2)

Một câu “chờ chút” thoát nhìn bình thản tùy ý, ngay cả đầu cũng không ngược lên một chút, thật sự đã để lộ ra vẻ ngạo mạn và khinh thường một cách tự nhiên, cứ như chỉ đang đối mặt với vãn bối.

Thế nhưng, dù sao hắn ta cũng có việc cầu người, dù trong lòng khó chịu, cũng không tiện nói thêm gì.

Cũng có thể đối phương không nhận ra mình là ai, nếu không đã biết bản tôn của hắn ta cũng là nhân vật cấp chí tôn, sẽ không qua loa tùy ý như thế.

Đông Duyên Đại Tôn không nhìn được nhìn thoáng qua bức tranh thủy mặc mà đối phương đang miêu tả.

Có thể thấy được trên bức tranh có ngôi sao trên bầu trời đêm, trường hà vào biển, chân trời có một Thái m Tinh lạnh lẽo treo lơ lửng giữa trời, một tiên tử yếu điệu che mặt khóc quanh quần bên cạnh Thái m Tinh, cũng không biết là muốn lên Thái m Tinh, hay là về nhân gian.

Thế nhưng, điều kỳ lạ là, còn chưa vẽ xong quần áo cho tiên tử trong bức tranh kia, đã sớm đề lạc khoản, chỗ trống ở dưới ánh trăng, còn có thể nhìn thấy đề một câu thơ –

Vân mẫu bình phong chúc ảnh thâm, trường hà tiệp lạc hiểu tinh trầm.

Thường nga ứng hối thâm linh dục, bích hải thanh thiên dạ dạ tâm.

Đông Duyên Đại Tôn lại giật mình, hóa ra là phúc đề họa thi, liên quan đến thần thoại “Hậu Nghệ” và “Hằng Nga” ở trong truyền thuyết.

Lúc này, vị Lâm đạo hữu kia còn đang tinh tế vẽ quần áo của Hằng Nga ở trong gió đêm, cũng không dùng chút pháp lực nào, cứ như là họa sĩ phàm nhân vậy.

‘Bức tranh phàm tục?’

Đông Duyên Đại Tôn không nhìn được cảm thấy hơi quái dị.

Hắn ta vốn tưởng vị Lâm đạo hữu này có thể lấy thủy mặc chi đạo luyện chế kỳ bảo đại thần thông, nhưng bức tranh này lại không có chút hơi thở đạo vận nào, nếu là kỳ bảo thần thông cảnh giới hỗn nguyên, hắn ta không thể không nhận ra.

Về phần thần vật chí tôn...

Tự thành thế giới, bên trong có động thiên thế này, nguyên thần thứ hai của hắn ta chỉ là cảnh giới hỗn nguyên, thật sự không nhận ra chỗ kỳ diệu của thần vật chí tôn.

Có thể sao?

Loại thần vật ẩn chứa cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực kia, muốn ấn khắc mở động thiên ở trong đó, đại thần thông tự thành càn khôn, vậy đồng nghĩa với sớm mở ra một phương thế giới, đồng thời ký thác phương thế giới này vào trên kỳ bảo thần vật!

Độ khó luyện chế thần vật thể này thật sự cao không hợp thói thường, không tinh thông luyện bảo căn bản cũng không làm được, nếu muốn thi triển đại thần thông cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực không biết khó khăn hơn gấp bao nhiêu lần!

Dù luyện chế nhanh, cùng phải lấy “ngàn năm” làm đơn vị.

Còn trên bức tranh kia, có rất nhiều nơi mực nước còn chưa khô cạn, vừa nhìn đã biết hôm nay mới sáng tác họa tác, còn nét mực đề thơ và lạc khoản đã khô, hẳn ta có thể cảm ứng được đã đề lên từ tối hôm qua.

Cho dù là nhân vật cấp chí tôn, chưa đến thời gian một ngày, dù có luyện chế kỳ bảo cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực cũng không thể, chứ đừng nói đến thần vật chí tôn.

Bức tranh này cũng chỉ có một tia đạo vận không có ý nghĩa thiên nhiên, cũng không có đại thần thông gì, hiển nhiên chỉ là họa tác phàm tục mà thôi.

‘Chỉ vì một bức họa tác phàm tục, lại bỏ rơi ta ở chỗ này?’

Đông Duyên Đại Tôn càng bất đắc dĩ, dù trong lòng khó chịu, nhưng có việc cầu người, hẳn ta cũng không thể nóng nảy.

Nói cho cùng, hẳn ta cũng chỉ là nguyên thần thứ hai, nếu là bản tôn đích thân đến, có lẽ vị Lâm đạo hữu này mới có thể coi trọng đối xử theo lễ nghi.

Còn Lâm Chỉ Thủy cũng không ngẩng đầu lên chậm rãi miêu tả, trong lòng thầm lẩm bẩm: ‘Đã sắp vẽ xong, chỉ đợi người đến cửa thôi.’

Tối hôm qua, hẳn biết Tiêu Tuệ muốn dẫn lão đại tới thăm hỏi vị đại gia thư pháp là hẳn, cũng thấy hơi lo lắng.

Dù sao hẳn cũng là một người trẻ tuổi hơn hai mươi tuổi, không giống đại gia thư pháp được xưng tụng là tiền bối đức cao vọng trọng, trong mắt fan hâm mộ thì hẳn là tiền bối, nhưng loại lão đại này, đâu dễ dàng coi hẳn là thần tượng như vậy?

Hơn nữa, rõ ràng lão đại của đối phương còn có thể gọi là quái gở, rất hiển nhiên không phải là loại vượt mộng ngựa sẽ chiếm được thiện cảm.

Vì vậy sau khi Lâm Chỉ Thủy suy nghĩ một đêm, quyết định dứt khoát thể hiện ra vẻ đại gia thư pháp tuổi trẻ kiêu ngạo, lộ ra vẻ kiêu ngạo bướng

bình một chút, cứ như một vị thiên tài si mê đạo thư pháp đan thanh này.

Thiên tài và tên điên, thường chỉ kém một con đường, càng điên một chút ngược lại sẽ khiến cho người ta cảm thấy hắn là vì si mê, vì vậy mới có được trình độ như thế!

Đối phương vừa vào cửa, hắn sẽ giả vờ si mê đắm chìm trong sự sáng tác, tích chữ như vàng, trước tiên cứ bỏ mặc đối phương rồi lại nói.

Đây mới gọi là không giống bình thường.

Hắn sợ đối phương tưởng không phải do hắn họa tác, còn cố gắng sớm đề thơ, đề lục khoản.

Sau một lúc lâu.

“Xong.”

Cuối cùng Lâm Chỉ Thủy đã ngẩng đầu, đặt bút lông sang bên cạnh, hơi có vẻ thỏa mãn đánh giá bức tranh này, nở một nụ cười: “Cuối cùng đã hoàn thành.”

Àm âm!

Đồng thời với lúc hắn buông bút vẽ xuống, tiếng nổ vang vô hình cũng vang lên theo.

Chương 220: Thiên Đạo? (3)

Trong chốc lát, trên họa tác đột nhiên tản ra một luồng tia sáng kỳ dị mà phàm nhân không thể nhìn thấy, cứ như trong hỗn độn tối tăm mịt mờ lại trộn lẫn một tia ánh sáng vàng, cứ như là luồng ánh sáng Thái Sơ đầu tiên vào lúc khai thiên lập địa!

Điều này cứ như tuyên bố bên trong bức họa này, đã ra đời một phương thế giới mới!

“Điều này...”

Lúc Đông Duyên Đại Tôn nhìn thấy một vòng Thái Sơ chi quang này, hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Bản tôn của hắn ta là chí tôn nắm giữ Hỗn Nguyên Sinh Vô Cực, có được năng lực lớn khai mở động thiên, tự thành càn khôn, sao hắn ta lại không biết Thái Sơ chi quang lộ ra trong họa quyền này chứ?

Thế nhưng... Điều này sao có thể?

Bức tranh này lại không phải là họa tác phàm tục?

Rõ ràng chỉ là một bức họa tác được sáng tác trong thời gian chưa đến một ngày mà thôi, sao có thể là thần vật chí tôn tự thành thế giới càn khôn??

Hắn ta hoàn toàn không thể tin được!

‘Thái Sơ chi quang?’

Tiêu Tuệ liếc một cái là nhận ra ánh sáng trên bức tranh này, nhưng cũng không quá ngạc nhiên, chỉ âm thầm than thở: ‘Thái Sơ chi quang... Đúng là Lâm tiên bối, còn nhanh hơn cả người kia...’

Trước khi nàng chuyển thế hạ phàm, đã từng là pháp bảo của người kia, tất nhiên hiểu rõ đại năng Thiên Đạo đáng sợ đến mức nào, loại đại năng kia, nhất niệm là có thể mở càn khôn, nàng cũng được chứng kiến rất nhiều tình cảnh càn khôn sinh ra, Thái Sơ chi quang nở rộ.

Chỉ là đại thần thông thế này, muốn cố định chất chứa ở trong vật phẩm là rất khó khăn.

Chí tôn cần mấy ngàn năm thậm chí trên vạn năm.

Cho dù là đại năng Thiên Đạo, cũng cần một chút thời gian.

Lâm tiên bối lại chỉ dùng thời gian chưa đến một ngày đã làm được, hiển nhiên trên mặt cảnh giới còn đáng sợ hơn cả người kia!

Thế nhưng, nàng đã suy đoán được điểm này từ lâu, vì vậy cũng không ngạc nhiên.

“Cảnh giới của Lâm tiên sinh thật sự không phải bình thường.”

Tiêu Tuệ mở miệng cười nói: “Thế nhưng đây là lần đầu tiên ta thấy ngài đề họa thơ đấy.”

“Nghe nói có khách muốn tới, đương nhiên phải chuẩn bị một phần lễ gặp mặt.” Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, nhìn thoáng qua vị đại thúc đẹp trai thoạt nhìn rất có cá tính rất có chuyện xưa, nói: “Tôi hôm qua, sau khi nghe nói chuyện của người, mới có tác phẩm kém cỏi này, vị khách này có ưa thích không?”

Đông Duyên Đại Tôn lại ngạc nhiên nhìn họa tác ở trên bàn, cứ như đã bị chấn động.

Trong lòng của hắn ta càng như sóng to gió lớn cuộn cuộn không ngừng, trong đầu nảy ra một suy đoán đáng sợ khiến hắn ta hoàn toàn không thể tin được.

Lâm Chỉ Thủy nhìn thấy vẻ mặt của vị lão đại này, không nhìn được mừng thầm, xem ra trình độ tranh thủy mặc của hắn đã rất cao, thật sự không phí công luyện tập mấy tháng nay.

Tiêu Tuệ không nhìn được mở miệng nhắc nhở: “Đông Duyên tiên sinh, Lâm tiên sinh đang hỏi ngài đấy.”

Nàng hơi lo lắng vị Đông Duyên Đại Tôn này sẽ đắc tội Lâm tiên bối, một đại năng Thiên Đạo thế này cố ý lấy bút pháp thủy mặc luyện chế ra một món thần vật chí tôn, dù chỉ dùng thời gian chưa đến một ngày, nhưng không trả lời cũng quá thiếu tôn trọng đi?

“Không sao.”

Lâm Chỉ Thủy cười nói: “Có lẽ vị tiên sinh này thấy hơi bất ngờ, có thể hiểu được.”

Thiên tài thư pháp gia, nông cuồng một chút không hề sai.

Thế nhưng, người này họ “Đông Duyên”? Trong nhiều gia đình như vậy lại có một dòng họ này sao?

Tiêu Tuệ lại hơi bất đắc dĩ, nhưng nàng cũng hiểu rõ.

Có thể trong vòng thời gian một ngày luyện chế ra thần vật chí tôn, vậy hầu như không cần nghĩ cũng biết, tất nhiên là việc đại năng Thiên Đạo mới có thể làm được!

Chắc hẳn, Đông Duyên Đại Tôn cũng phát hiện điều này, phát hiện nhân gian lại có đại năng Thiên Đạo chuyên thế, mới có thể rung động như thế đi.

Lúc trước nàng biết điều này, sự rung động trong lòng không hề ít hơn Đông Duyên Đại Tôn.

“A...”

Đột nhiên, Đông Duyên Đại Tôn tỉnh táo lại từ trong suy nghĩ, rộng mở dờn ánh mắt ra khỏi bức tranh, ánh mắt rung động nhìn Lâm Chỉ Thủy, trong lòng hơi hoảng sợ.

Hắn ta hít sâu một hơi, chậm rãi cúi đầu xuống, ánh mắt hơi có vẻ sợ hãi nhìn xuống mặt đất, hơi căng thẳng mở miệng nói: “Tại hạ... Đông Duyên Kỳ, vừa rồi có chỗ thất lễ, kính xin Lâm... Lâm tiên sinh đừng trách.”

“Không sao, Đông Duyên tiên sinh có thể xem hiểu bức tranh này, cũng coi như có ánh mắt.” Lâm Chỉ Thủy bình tĩnh mỉm cười, cố gắng thể hiện ra phong cách trang bức của thiên tài kiêu ngạo bị người nhìn thấu.

Đông Duyên Đại Tôn nghe vậy, càng chắc chắn.

Vị nam tử trẻ tuổi thoạt nhìn như phạm nhân ở trước mắt, chính là đại năng Thiên Đạo!

Nếu không chạm đến đại năng Thiên Đạo, cảnh giới hoàn toàn vượt qua độ cao “Hỗn Nguyên Sinh Vô Cực”, sao có thể dễ dàng luyện chế ra thần vật chí tôn khai mở càn khôn như vậy?

Thiên Đạo có thiếu, mới có cơ hội chạm đến Thiên Đạo tối cao.

Trước mặt Thiên Đạo chí cao vô thượng, chút thủ đoạn Hỗn Nguyên Sinh Vô Cực cũng có vẻ vô cùng ngây thơ, tất nhiên có thể luyện chế ra thần vật chí tôn trong khoảng thời gian ngắn.

Thế nhưng, hắn ta hoàn toàn không thể hiểu được... Một đại năng Thiên Đạo chí cao vô thượng vốn nên sống ở trên vòm trời cao của thiên giới, sao lại chuyển thế đến nhân gian??

Chương 221: Mở niêm phong Vô Tự Thiên Thư? (1)

‘Dù như thế nào, đại năng Thiên Đạo cũng đã chuyển thế đến nhân gian, tất nhiên sẽ có chuyện lớn xảy ra...’

Trong lòng Đông Duyên Đại Tôn thoáng qua suy nghĩ này, hít sâu một hơi, cố gắng thu lại sự sợ hãi và lo lắng trong lòng, lúc này mới cung kính nói: “Đông Duyên Kỳ cảm ơn Lâm tiên sinh tặng tranh.”

“Không cần khách sáo, một chút tâm lòng mà thôi.”

Lâm Chỉ Thủy khẽ lắc đầu, nói: “Trong mắt người cần nó, có lẽ nó là bảo bối, nhưng ở trong mắt người không cần, chỉ là một tờ giấy lộn mà thôi.”

“Đối với ngài có lẽ bức tranh này không được tính là gì, nhưng với ta mà nói lại là bảo vật vô giá.” Đông Duyên Đại Tôn nói.

Hắn ta hiểu được, lời nói của vị đại năng Thiên Đạo thần bí chuyển thế này không hề có chút khoa trương nào, chỉ là một món thần vật chí tôn, đối với nhân vật thế này mà nói, tất nhiên không tính là gì.

Lâm Chỉ Thủy nghe vậy, không nhìn được thâm thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra tình hình không tệ lắm.

Thế nhưng, vị Đông Duyên Kỳ tiên sinh này bằng lòng chạy từ xa đến con ngõ hẹp vắng vẻ này, tự mình đến cửa thăm hỏi, không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là người yêu thích văn hóa truyền thống.

Có lẽ ngay từ đầu đôi phương cũng vì tuổi tác của hắn, có vẻ không quá tôn trọng, nhưng sau khi nhìn thấy bức tranh của hắn, rõ ràng đã bị rung động trước cảnh giới và công lực trên mặt thư pháp hội họa của hắn, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã khuất phục giống như những vị khách khác!

“Đông Duyên Kỳ, ta đi rửa tay một chút.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, nói: “Người cứ chậm rãi thưởng thức bức tranh này đi.”

“Mời ngài.” Đông Duyên Đại Tôn cung kính nói.

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, lúc này mới xoay người đi vào nhà vệ sinh.

Đợi sau khi Lâm Chỉ Thủy đi vào nhà vệ sinh, Đông Duyên Đại Tôn vội vàng đi đến bên cạnh bàn đọc sách, cẩn thận quan sát bức tranh này.

Trong nét mực ở trên bức tranh, mỗi một đầu bút lông thoát nhìn bình thường không có gì lạ, lại lộ ra đạo vận cực kỳ huyền diệu, hắn ta hoàn toàn

không xem hiểu, thậm chí hẳn ta cũng không thể thôi động thể giới chi lực ở trong bức tranh này.

Dù sao độ cao nguyên thần của hẳn ta chỉ đến cấp độ hỗn nguyên mà thôi, nếu không có sắc lệnh đồng ý của chủ nhân thần vật chí tôn, hẳn ta cũng không thể khống chế đại thần thông mở ra thể giới này.

Nhưng bài thơ bên trong bức họa, lại chỉ là cảnh giới hỗn nguyên, hẳn ta hoàn toàn có thể thôi động được.

Đồng thời bài thơ và bức tranh này hòa thành một thể hoàn mỹ, liên kết với nhau, hẳn ta chỉ cần xuyên qua đạo vận pháp lý trong bài thơ này, là có thể dẫn động thể giới chi lực ở cấp độ càng sâu hơn.

Tư tưởng kỳ diệu như thế, phương pháp huyền diệu thâm ảo như thế, cũng chỉ có đại năng Thiên Đạo mới làm được.

Đạo ẩn chứa ở trong đó, đúng lúc dùng Trụ Quang chi đạo làm căn cơ, diễn hóa diễn sinh ra đạo “Hỗn Nguyên Vô Cực”!

Chỉ cần thôi động cần khôn thể giới chi lực trong đó, có thể quay lại nghịch chuyển thời gian.

“Thật sự tuyệt diệu...”

Đông Duyên Đại Tôn không nhịn được khen ngợi một câu.

Hẳn ta càng thưởng thức bức tranh này, càng cảm nhận được sự xảo diệu và cao minh của thần vật chí tôn này.

Cho dù bản tôn của hẳn ta là chí tôn cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực, nhưng bức tranh này lại không đơn giản chỉ là cảnh giới chí tôn như vậy.

Đông Duyên Đại Tôn không nhịn được nhìn thoáng qua giấy mực bút nghiên mà Lâm tiên bối bày ở trên bàn, đều chỉ là những vật phàm tục, không có một tia linh khí tiên khí nào.

Nói cách khác...

Hoàn toàn khác với những thần vật chí tôn tốn một lượng lớn trân tài kỳ bảo ở thiên giới, Lâm tiên bối diễn hóa ra thần thông lớn như thế, chỉ dùng một tờ giấy tuyên thành bình thường, một chút mực nước bình thường không có gì lạ, cũng với một chiếc bút lông không hề bắt mắt, chỉ dựa vào việc quán thâm bán tiên chi lực vào trong bút mực, đã có thể lấy thư pháp chi đạo diễn hóa ra đại uy năng khai thiên tích địa!

Hơn nữa, tờ giấy tuyên thành yếu ớt tầm thường này lại không chịu chút ảnh hưởng nào, hoàn toàn gánh chịu được uy năng thể này, đây là điều ảo diệu đến mức nào?

Điều này... Đã chạm đến lĩnh vực hẳn ta không thể nào hiểu được.

Dù bản tôn của hắn ta ở đây, cũng không thể lý giải được thủ đoạn huyền diệu ở trong đó.

Chỉ nắm giữ đại năng Thiên Đạo, mới có thể lấy Thiên Đạo đâu đâu cũng có, làm ra những mảnh khóc vô hình không dấu vết đi.

“Thiên Đạo...”

Đông Duyên Đại Tôn nghĩ đến từ này, không nhịn được nín thở.

Bản tôn của hắn ta chỉ cách Thiên Đạo một bước ngắn, nhưng gần nhau trong gang tấc mà biến trời cách mặt, mong muốn không thể thành, dù có thể tiếp tục tiến lên nửa bước, muốn cảm nhận được Thiên Đạo cũng rất khó khăn, chứ đừng nói tới thật sự chạm đến Thiên Đạo.

“Cũng không biết đại năng thế này cần gì đây?” Hắn ta đột nhiên nhìn thoáng qua quyển Vô Tự Thiên Thư được bày trên bàn, trong lòng hơi dao động.

Không ngờ, ở chỗ Lâm tiên bối cũng có Vô Tự Thiên Thư của Lăng Yên Các?

Cũng không biết là thiên thư tầng thứ mấy, xem ra còn chưa mở niêm phong, có lẽ là tu hành giả khác đưa cho Lâm tiên bối.

Thế nhưng, một đại năng Thiên Đạo như Lâm tiên bối, dù ở nhân gian không có tiên lực chân chính, theo lý thuyết cũng có thể nghĩ ra cách mở niêm phong khác mới đúng, xem ra là không vội.

Cũng đúng, dù là những điển tịch chí tôn ở tầng thứ tám, Lâm tiên bối cũng không để ý đến.

E rằng cũng chỉ có những điển tịch trong truyền thuyết ở tầng thứ chín của Lăng Yên Các, Lâm tiên bối mới có thể có một chút hứng thú như vậy?

Đông Duyên Đại Tôn thầm thở dài, lại liếc nhìn bức tranh trên bàn sách, trong lòng hơi thấp thỏm.

Cũng không biết, món quà mà hắn ta chuẩn bị dâng lên lần này, Lâm tiên bối có để ý đến không?

“Đông Duyên tiên sinh có thấy hài lòng với bức tranh này không?”

Lúc này, Lâm Chỉ Thủy đi ra từ nhà vệ sinh, phát hiện vị Đông Duyên Kỳ tiên sinh này đang si mê nhìn bức tranh, không nhịn được trong lòng thấy hơi đắc ý, liền cười hỏi một câu.

“Hài lòng, đương nhiên hài lòng.” Đông Duyên Đại Tôn lại nói: “May mắn được nhìn thấy bút tích của Lâm tiên sinh, tại hạ thật sự có phúc ba đời!”

“Một chút quà gặp mặt mà thôi, không cần khách sáo.” Lâm Chỉ Thủy mỉm cười.

Hắn cũng thấy rất hài lòng với trình độ tranh thủ mặc của mình, trong thời gian mấy tháng gần đây đã có tiến bộ rất lớn, dưới sự giúp đỡ của chiếc bút này, gần như sắp bắt kịp trình độ thư pháp của hắn.

Dưới sự tâng bốc của vị Đông Duyên Kỳ tiên sinh này, hắn cũng không nhận được thấy hơi sung sướng.

Chương 222: Mở niêm phong Vô Tự Thiên Thư? (2)

Đông Duyên Đại Tôn cũng không dám thật sự không khách sáo, vô cùng cẩn thận hỏi: “Ngài tặng trân bảo như thế cho tại hạ, không biết tại hạ nên báo đáp như thế nào đây?”

“Báo đáp?”

Lâm Chỉ Thủy nhìn hắn ta một cái, không nhìn được thâm nghĩ trong lòng: ‘Cơ hội đến!’

Nhưng hắn vẫn nhìn xuống, cố ý lắc đầu nói: “Có lẽ ngươi hiểu rõ, đạo làm người của ta, chỉ là tặng ngươi một bức tranh, một chút tâm ý mà thôi, cứ cần ngươi phải báo đáp sao?”

Trong lòng của hắn lại đang nói thầm: Vị đại ca kia tuyệt đối đừng tưởng ta không cần...

“Ngài nói đúng lắm...” Đông Duyên Đại Tôn hơi xấu hổ cúi thấp đầu.

Cũng đúng, một đại năng Thiên Đạo tặng hắn ta bảo vật như thế, sao có thể để ý đến sự báo đáp của một thần tiên nho nhỏ như hắn ta chứ? Hắn ta có thể đưa ra cái giá gì?

‘... Ta nhờ vào, lời nói của ta thật sự không có ý này...’

Lâm Chỉ Thủy thầm im lặng, cố kìm nén sự thôi thúc giật giật khoe môi, hơi hồi hận vì vừa rồi không đưa ra yêu cầu.

Nhưng hắn ta vẫn kiên trì nói ra: “VẬY ĐI, có lẽ ngươi biết vị kia của nhà ta chứ? Nàng vừa mới gia nhập vào một phương của các ngươi, ta cũng không thể giúp nàng quá nhiều, nếu ngươi có rảnh rỗi, giúp ta quan tâm đến nàng một chút là được.”

Đông Duyên Đại Tôn ngạc nhiên, không ngờ yêu cầu lại đơn giản như vậy, vội vàng nói: “Chút chuyện nhỏ này, cứ giao cho tại hạ đi.”

Lúc này Lâm Chỉ Thủy mới thầm thở phào nhẹ nhõm, suýt nữa thì tổn công.

“Đúng.”

Đông Duyên Đại Tôn hơi do dự, lại móc một chiếc bình ngọc nhỏ phong cách cổ xưa ở trong ngực ra, dùng hai tay dâng lên, cúi đầu nói: “Lâm tiên sinh, ta phát hiện chỗ này của ngài cũng có sách Lăng Yên Các, nhưng còn chưa mở ra, có lẽ ngài cần dùng đến thứ này?”

Lâm Chỉ Thủy ngẩn ngơ.

Không ngờ người này... Lại cũng biết đây là sách cổ đến từ Lăng Yên Các?

Nhìn như vậy, “Lăng Yên Các” kia thật sự là một tiệm đồ cổ cao cấp chuyên cung cấp cho xã hội thượng lưu...

Hơn nữa nghe ra, bản “Vô Tự Thiên Thư” này cần dùng phương pháp đặc thù mới có thể “mở niêm phong”?

Hắn không nhìn được nhìn thoáng qua chiếc bình ngọc nhỏ phong cách cổ xưa, có thể mơ hồ nhìn thấy chất lỏng màu đỏ nhạt ở trong đó, có lẽ là một loại nước thuốc nào đó?

Quả nhiên! Hắn đã sớm nghi ngờ quyển cổ tịch này có vấn đề, có lẽ ẩn chứa trí tuệ của cổ nhân, cần cách đặc thù nào đó mới có thể nhìn thấy nội dung trong đó, có lẽ... Nước thuốc trong cái bình nhỏ này, sẽ có thể để lộ ra bí mật của Vô Tự Thiên Thư?

Đúng là trí tuệ của cổ nhân phương Đông!

Lâm Chỉ Thủy thầm khen ngợi, giữ nguyên phong phạm, bình tĩnh nói: “Được thôi, mặc dù bản cổ tịch này cũng không có tác dụng gì với ta, nhưng lúc rảnh rỗi thỉnh thoảng lật qua cũng có thể giải buồn, phần quà này của người, ta sẽ nhận.”

Đông Duyên Đại Tôn hơi thở phào nhẹ nhõm, vội vàng để chiếc bình ngọc nhỏ lên bàn.

Trong chiếc bình nhỏ này chứa đựng giọt máu của thần tiên thượng cổ, trong đó ẩn chứa tiên lực thật sự chưa tiêu tán, chỉ cần nhỏ lên trên sách, là có thể dùng tiên lực giải phóng nội dung Vô Tự Thiên Thư.

Thế nhưng, sách của Lăng Yên Các với Lâm tiên bối, tất nhiên không còn tác dụng gì nữa.

E rằng... Cũng vì muốn hắn ta yên tâm, mới tùy ý nhận lấy.

“Thế nhưng... Một ngựa trả một ngựa.”

Lâm Chỉ Thủy tùy ý nói: “Người đã có tấm lòng này, ta cũng có một bức tự thiếp tặng cho người, chắc sẽ cũng có chút trợ giúp cho người.”

“Điều này... Ngài đã đưa ta bức tự thiếp này, tại hạ lại không thể giúp ngài điều gì, ngài còn đưa tự thiếp cho ta nữa, tại hạ thật sự rất ngại nhận lấy.” Đông Duyên Đại Tôn hơi xấu hổ nói.

“Một bức tự thiếp mà thôi.”

Lâm Chỉ Thủy lắc đầu, cảm thấy mình lại có thêm một fan hâm mộ đáng tin, liền nói: “Huống chi, người cũng biết, thời đại hiện nay, thật ra đạo của chúng ta cũng hơi suy thoái xuống dốc, còn những tên ngoại lai kia cũng đang không ngừng lan tràn bành trướng, tình huống của ta... Cũng

thật sự không thể nhúng tay vào điều gì, bây giờ có thể bỏ qua chút sức lực cũng là nên làm.”

Dù mấy năm nay quốc phong đang quật khởi, người yêu thích văn hóa truyền thống cũng nhiều hơn sự tưởng tượng của hắn, nhưng vẫn bị những thứ ngoại lai của quốc gia khác xa lánh, những kẻ yêu thích văn hóa truyền thống này thật sự đáng quý.

Tất nhiên hắn cũng rất trân trọng.

“Lâm tiên sinh đúng là hiểu rõ đại nghĩa...”

Trong lòng Đông Duyên Đại Tôn không nhịn được rung động, hít sâu một hơi, hơi cảm động nói: “Tại hạ hiểu rõ ngài không tiện ra mặt cũng vì nỗi khổ tâm trong lòng, ngài cứ yên tâm giao cho chúng ta đi... Tại hạ, thay mọi người bày tỏ sự cảm ơn với ngài, không thể báo đáp, đã vậy ngài cứ nhìn là được.”

Hắn ta không nhịn được thán than thở, tu hành giả nhân gian, thậm chí là một phương thần tiên thiên giới, có một đại năng hiểu đại thể thấu đại cục dẫn dắt, có lẽ tương lai thật sự có thể giải quyết sự uy hiếp của ngoại ma?

Hắn ta hiểu được.

Một đại năng Thiên Đạo như Lâm tiên bối bằng lòng chuyển thế nhân gian, làm ra sự hy sinh to lớn như vậy, chắc có một mưu tính không thể lường được, mới ẩn giấu ở nhân gian để bố trí như thế, không muốn tự mình ra tay.

Nhưng tận tâm tận lực như thế, lại ban cho bọn họ đủ loại thần vật kỳ bảo không cần báo đáp, hiển nhiên thật sự đang cố gắng vì mọi người.

Một đại năng chí thiện chí thánh yêu thế gian như thế, dù coi hắn ta là một quân cờ trên bàn cờ thiên địa này, Đông Duyên Kỳ hắn ta cũng cam tâm tình nguyện nhận lấy!

“Nói quá lời.”

Lâm Chỉ Thủy chậm rãi lắc đầu.

Hắn đột nhiên cảm thấy trên vai mình có thêm một phần áp lực, phải đảm nhận việc tuyên truyền tinh thần văn hóa truyền thống, để nhiều người yêu thích quốc phong hơn, còn phải tiến bộ thật nhiều, để danh tiếng của mình cũng nổi tiếng hơn.

“Lại nói, Đông Duyên tiên sinh, còn có Tiêu Tuệ tiêu thư.”

Lâm Chỉ Thủy suy nghĩ một chút, nói: “Ta tin tưởng hai vị, nếu có cơ hội, sau này các người có thể giới thiệu cửa tiệm tranh chữ của ta cho người mà các người tin tưởng được, cũng coi như bỏ ra chút công sức.”

Việc này đúng là một công đôi việc, không chỉ có thể khiến nhiều người yêu thích văn hóa truyền thống hơn, còn có thể mang đến chuyện làm ăn cho hẳn!

Trong hai người này, một người là ngôi sao, một người là lão đại ngành nghề giải trí, tám mươi phần trăm người quen biết cũng thích văn hóa truyền thống, người bọn họ tin tưởng tất nhiên cũng thích văn hóa truyền thống!

“Đương nhiên...”

Nói đến đây, Lâm Chỉ Thủy lại khẽ ho một tiếng, nói: “Cửa tiệm tranh chữ này của ta mở ở nơi thế tục hồng trần, cho dù có nhiều người tới hơn, giá cả tranh chữ của ta vĩnh viễn không vượt quá 129.600 nguyên.”

Chương 223: Mở niêm phong Vô Tự Thiên Thư? (3)

Giá cả không thể quá thấp, nhưng điều này cũng có nghĩa, cho dù trong tương lai hẳn trở thành đại gia thư pháp nổi tiếng, cũng không “tăng giá”.

Điều này cũng coi như là chút hy sinh và công hiến của hẳn cho văn hóa truyền thống đi.

“Điều này.”

Tiêu Tuệ và Đông Duyên Đại Tôn liếc nhìn nhau, lúc này cung kính gật đầu nói: “Đa tạ ngài, chúng ta hiểu rõ.”

Bọn họ đều hiểu ý của vị Lâm tiên bối này.

Chắc hẳn Lâm tiên bối đã biết việc Cứu Thế Nhân kia từ lâu, chắc chắn cũng dự đoán được đại kiếp nhân gian sắp đến, nhưng lại không tiện tự mình ra tay, vì vậy mới dự định đưa nhiều kỳ bảo thân vật cho đám tu hành giả một chút, để đám tu hành giả đi đối phó lực lượng ngoại ma.

Đương nhiên, có ví dụ một ngoại ma chuyển thể như Quan Thi m trộn lẫn vào trận doanh tu hành giả, vì vậy nhất định phải “đáng tin”, mới có tư cách được Lâm tiên bối ban thưởng bảo vật.

Về phần giá cả không thể vượt qua chữ số nhất nguyên... Ý tứ cũng rất đơn giản.

Tiền tài thế tục không có chút ý nghĩa nào, Lâm tiên bối chỉ coi 129.600 là viên mãn, một tu hành giả nhiều nhất chỉ đạt được tự thiếp trị giá 129.600 nguyên, có nghĩa số lượng tự thiếp mà tu hành giả nhận được cũng có hạn chế, dù sao số lượng tự thiếp có hạn, vì vậy phải cẩn thận cân nhắc mới được.

“Ừm, ta giao việc này cho hai người các người.”

Lâm Chỉ Thủy khẽ gật đầu, thuận miệng nói: “Đúng lúc ta cũng có một chút kỹ xảo nhỏ có lẽ có thể giúp được các người, đến lúc đó thử một chút là biết.”

Trong lòng hẳn cũng có một vài kế hoạch.

Ví dụ như trích dẫn văn chương kinh điển của quyển sách nào đó, chia thành nhiều bức tự thiếp lưu truyền ra ngoài, vậy sẽ có người muốn gom góp những bức tự thiếp này, đạt được một bộ tự thiếp hoàn chỉnh để cất giữ.

Cứ vậy, trong lúc vô hình có thể khiến độ sinh động của văn hóa truyền thống được tăng lên.

“Vây cảm ơn sự trợ giúp của ngài trước.”

Tiêu Tuệ và Đông Duyên Đại Tôn nói lời cảm ơn từ tận đáy lòng, trong lòng không khỏi cảm thấy yên ổn.

Đúng, một phe ngoại ma đáng sợ, khiến bọn họ cảm thấy áp lực nặng nề, nhưng bây giờ có một đại năng Thiên Đạo như Lâm tiên bối đứng sau lưng tính toán bố trí giúp bọn họ, có điều gì đáng lo lắng nữa?

“Việc nhỏ thôi.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, lập tức nói: “Vây ta đưa một bức chữ cho Đông Duyên tiên sinh trước đã.”

“Vây làm phiền ngài.” Đông Duyên Đại Tôn lập tức cung kính nói.

Lâm Chỉ Thủy tiện tay chuyển bức tranh trên bàn sách sang một bên, dùng chặn giấy đề lên, lại cắt một tờ giấy tuyên thành khác, sau khi mài mực thêm một lần nữa, lúc này mới chấm đầu bút vào mực, suy nghĩ một chút, liền đặt bút múa bút trên giấy, nước chảy mây trôi viết xuống một hàng chữ.

Ngay sau đó liền đề lạc khoản, hấn mới dừng bút, đặt bút lông lên chiếc gác bút ở bên cạnh, mỉm cười nói: “Chỉ là một câu thơ cũ rích, nhưng lại rất thích hợp với Đông Duyên tiên sinh, hy vọng bức tự thiếp này có thể giúp đỡ người.”

Đông Duyên Đại Tôn nhìn qua, chỉ thấy trên bức tự thiếp viết một câu thơ có ý cảnh huyền diệu.

“Tảng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước vu sơn bất thị vân.”(1)

(1) Hai câu thơ trong bài Ly Tứ của Nguyên Chấn thời Trung Đường.

Bài thơ này đúng là rất phổ biến cũ rích, nhưng hấn ta lại không thêm để ý tài văn chương trong đó, chỉ cẩn thận cảm nhận đạo vận pháp lý đan xen thành hỗn nguyên chi đạo ở trong bức tự thiếp này, điều tra đại thần thông ẩn sâu trong đó.

Hấn ta chỉ nhìn một chút, liền phát hiện hỗn nguyên chi đạo này cực kỳ hiếm thấy, lại liên quan đến thần hồn, tâm thức chi đạo!

Thần hồn vốn vô cùng thần bí, sau khi tu thành nguyên thần có thể luân hồi chuyển thế không đánh mất bản thân.

Còn tâm thức lại là nền tảng tồn tại của một người, còn thần bí hơn cả thần hồn, sự khác biệt lớn nhất giữa ngoại ma và thần tiên, nằm ngay ở chỗ một cái là thần thức, một cái là ma thức!

Lâm tiên bối lại biết cả một đạo thần hồn tâm thức, cũng có cảm ngộ đặc biệt như thế?

Dù chỉ là hồn nguyên chi đạo, nhưng thiên giới rộng lớn như vậy, những chí tôn hiểu đạo thần hồn tâm thức lại chỉ lác đác không có mấy, ngay cả cấp độ đạt tới hồn nguyên cũng cực kỳ thưa thớt, còn ít ỏi hơn cả số lượng chí tôn!

“Điều này...”

Đông Duyên Đại Tôn cẩn thận cảm nhận, lập tức hiểu rõ trong bức tự thiếp này ẩn chứa đại thần thông gì, rốt cuộc có tác dụng gì, trong lòng không khỏi thấy rất vui mừng.

Hồn nguyên chi đạo ẩn chứa trong bức tự thiếp này vốn đã hiếm thấy, thần thông vận dụng hồn nguyên chi đạo này lại vô cùng huyền diệu đặc biệt!

“Lại có thần thông không thể tin nổi như thế...”

Hắn ta thậm chí thấy hoảng sợ, trong chớp mắt đã chắc chắn... Tác dụng của bức tự thiếp này với hắn ta, thật sự còn có tác dụng lớn hơn thần vật chí tôn!

Vừa nghĩ đến đây, Đông Duyên Đại Tôn không nhịn được hít sâu một hơi, vô cùng chân thành nói: “Đa tạ Lâm tiên sinh ban thưởng chữ.”

“Việc nhỏ thôi, có thể giúp đỡ người thì tốt.” Lâm Chỉ Thủy mỉm cười.

Xem ra, hắn phán đoán tính tình của khách hàng cũng khá chuẩn, loại nam tử chán nản, uể oải sa sút thế này, lại còn đoạn tuyệt với lão bà, hiển nhiên đã tổn thương vì tình, không gì thích hợp bằng câu thơ này nữa.

Hắn lại thuận tiện nhìn Tiêu Tuệ ở bên cạnh, cười nói: “Tiêu Tuệ, bức tự thiếp mà ta đưa cho người, có lẽ không bao lâu nữa người sẽ hiểu rõ.”

Tiêu Tuệ ngẩn ngơ, nói khẽ: “Vâng.”

Trong lòng nàng lại thầm nghĩ, chẳng lẽ ý của Lâm tiên bối là, không bao lâu nữa, nàng sẽ dùng tới bức tự thiếp “Ky điều luyện cự lâm, trì ngư tư cố uyên” kia sao?

Lâm Chỉ Thủy cũng không nói gì nữa.

Dù sao đây là sự lựa chọn của mỗi người, gần đây hắn nhìn tin đồn trên mạng, nói Tiêu Tuệ đã từ chối rất nhiều thông báo, hình như có ý rời xa giới giải trí, đám dân mạng đều suy đoán có thể nàng đã muốn rời khỏi giới giải trí.

Hắn cũng cảm thấy hình như Tiêu Tuệ không có tâm trạng quay phim nữa, xem ra chẳng mấy chốc sẽ đến lúc đó, có lẽ bức tự thiếp này có thể giúp nàng kiên định quyết tâm hơn.

“Vâng...”

Đông Duyên Đại Tôn cũng không dám làm chậm trễ quá nhiều thời gian của vị tiên bối này, liền nói: “Lâm tiền bối, chúng ta xin cáo từ.”

“Đi thôi.” Lâm Chỉ Thủy khẽ gật đầu, thuận miệng nói: “Nhớ kỹ lời ta nói là được.”

Hắn đang mong chờ được thử bình thuốc nước do Đông Duyên Kỳ tặng, sau khi mở niêm phong quyển Vô Tụ Thiên Thư, sẽ thấy được nội dung gì, tất nhiên cũng lười giữ hai người lại.

Chương 224: Thời gian quay lại (1)

Lâm Chỉ Thủy ngồi xuống phía sau bàn đọc sách, lúc này mới cầm lấy chiếc bình ngọc nhỏ màu xanh kia, nhẹ nhàng mở nắp bình ra, có thể thấy được chất lỏng màu đỏ thẫm ở trong đó, hơi mờ như chất keo, dáng vẻ rất trong trẻo.

Hắn lại gần khế hít hà một chút, lại có mùi thơm ngát nhàn nhạt.

“Loại thuốc nước này là công nghệ hiện đại đi... Thoạt nhìn cái bình này cũng không tệ, có vẻ ít nhất cũng trị giá hơn ngàn nguyên, đúng là thứ trong tiệm đồ cổ cao cấp...”

Lâm Chỉ Thủy nói thầm một tiếng, cảm quyền Vô Tự Thiên Thư ở trên bàn sách lên, không nhìn được hơi buồn rầu.

Loại thuốc nước này trực tiếp sôi lên nhỉ, nên bắt đầu từ đâu đây?

Thuốc nước này không có nhiều, cũng không thể lãng phí, vừa rồi ngại mặt mũi, nên hắn cũng không tiện hỏi người ta cụ thể phải sử dụng thế nào.

Hắn suy nghĩ, quyết định bắt đầu từ trang đầu tiên.

Lâm Chỉ Thủy mở trang bìa của Vô Tự Thiên Thư lên để lộ ra mặt giấy bóng loáng phong cách cổ xưa, hơi nghiêng chiếc bình ngọc nhỏ, để chất lỏng màu đỏ thẫm hơi mờ ở trong đó chậm rãi tràn đến miệng bình, lúc này mới vô cùng cẩn thận để chất lỏng trong bình chảy ra một giọt, để mặc cho chất lỏng màu đỏ thẫm hơi mờ này nhỏ xuống trang đầu tiên của quyển sách cổ kỳ lạ.

“Hả?”

Lúc hắn đang định bôi đều thuốc nước này ra, lại ngạc nhiên phát hiện, thoạt nhìn chất lỏng màu đỏ thẫm hơi mờ này giống như chất keo, nhưng sau khi tiếp xúc với mặt giấy bóng loáng, lại bắt đầu chậm rãi thấm thấu vào.

Mặt giấy này cứ như miếng bọt biển khô ráo gặp nước, không ngừng hấp thu chất lỏng màu đỏ thẫm này, chỉ chốc lát sau giọt chất lỏng màu đỏ thẫm này đã hoàn toàn ngấm vào trong mặt giấy.

Đồng thời tia sáng kỳ lạ mà phạm nhân không thể nhìn thấy, chậm rãi tỏa ra ở trên trang sách này.

“Đúng là có tác dụng!”

Lâm Chỉ Thủy không nhìn được than thở một câu: “Trí tuệ của cổ nhân, thật sự không thể khinh thường.”

Trên thế giới này có rất nhiều tạo vật thần kỳ lưu truyền từ nền văn minh cổ đại đến ngày nay, cho tới hôm nay khoa học kỹ thuật hiện đại cũng không thể giải thích được, không thể không nói, thật sự không thể coi thường trí tuệ của cổ nhân.

Thậm chí các bộ lạc ở thời đại vài ngàn năm trước còn chưa xuất hiện kỹ thuật luyện kim, lại đã phát hiện rất nhiều binh khí sắc bén ở trong di chỉ, vẫn là một bí ẩn chưa có lời giải đáp. Trên mạng lưu truyền đủ loại tin đồn như người ngoài hành tinh, văn minh tiền sử, mỗi người nói một kiểu.

Đương nhiên, những suy đoán này chưa quyết định được gì, không một ai có thể chứng thực, cũng có thể chỉ là tin đồn mà thôi.

“Thế nhưng sao còn chưa xuất hiện chứ?”

Lâm Chỉ Thủy âm thầm tự suy đoán, chẳng lẽ bởi vì một giọt thuốc nước còn chưa đủ nhiều?

Hắn tiếp tục đổ chất lỏng màu đỏ thẫm hơi mờ ở trong bình ngọc xuống, mặc cho thuốc nước này rơi từng giọt từng giọt xuống tờ giấy bóng loáng, chậm rãi thấm vào.

Ánh sáng kỳ lạ mà phàm nhân không thể thấy được cũng càng ngày càng mạnh, trong quyển sách càng tỏa ra một lượng lớn lưu quang, không ngừng bay múa uốn lượn khắp lấy quyển sách, cứ như có thứ gì đó sắp xuất hiện.

Chỉ chốc lát sau, vốn trong bình ngọc này cũng không có nhiều, đã đổ ra non nửa chất lỏng trong bình.

Tia sáng kỳ lạ kia đã tỏa ra đến cực hạn, toàn bộ quyển sách đều trở nên vô cùng lóa mắt, từng luồng lưu quang cứ như chim mong về tổ, bay về phía quyển sách, ánh sáng cũng dần tối hơn, từng đạo lưu quang cũng hóa thành từng vết tích rơi xuống trang sách.

“Hả? Đã xuất hiện.”

Lâm Chỉ Thủy đổ xuống giọt chất lỏng cuối cùng, phát hiện giọt thuốc nước đỏ thẫm này lại không thấm vào nữa.

“Chẳng lẽ đã bão hòa?”

Hắn thầm suy đoán, lập tức ngạc nhiên phát hiện, trang giấy đầu tiên này lại bắt đầu xuất hiện sự thay đổi mới, chỉ thấy từng dấu vết như vết nước không ngừng nổi lên, từ nhạt đến đậm.

Chỉ chốc lát sau, trên tờ giấy xuất hiện một lượng lớn hình vẽ và chữ viết.

“Phản ứng màu sắc...”

Đôi mắt Lâm Chi Thủy lập tức sáng rực lên, không nhịn được âm thầm cảm thấy kỳ lạ: “Người cô đại cũng hiểu hóa học? Lại có thể tìm ra loại phản ứng hóa học biết thành hóa chất có màu?”

Hiển nhiên chất lỏng màu đỏ này là một loại dung dịch để hiện ra màu sắc, lúc đầu nhỏ lên không có phản ứng gì, nhưng tăng liều lượng dùng lên, lúc dung dịch đạt tới giới hạn xảy ra phản ứng hóa học, sẽ xảy ra phản ứng hiện màu.

Ở hiện đại rất phổ biến việc sử dụng phương diện này, ví dụ như vết đao, chính là bôi dung dịch lưu huỳnh potassium không màu lên da, sau khi tiếp xúc với sắt, sẽ lập tức biến thành màu sắc giống máu, là thí nghiệm rất thường thấy trong hóa học cấp hai, dùng để kiểm tra giá trị ion sắt.

Chất liệu quyển sách cổ này bóng loáng như thế, rõ ràng rất kỳ lạ, gặp được loại dung dịch thuốc màu đỏ này, có lẽ sẽ xảy ra phản ứng.

Kết tinh trí tuệ mấy ngàn năm của cổ nhân, thật sự rất lợi hại.

Có lẽ cổ nhân không hiểu nguyên lý ở trong đó, chỉ dùng phép quy nạp, từ kinh nghiệm riêng lẻ quy nạp ra nguyên tắc phổ biến, những điều này đã rất kinh người.

“Hình vẽ người? Chẳng lẽ thật sự là bí tịch võ công?”

Lâm Chi Thủy nhìn kỹ, tò mò nhất rõ ràng là một hình vẽ nhạt màu, có thể thấy trên hình vẽ là từng luồng khí tối tăm u ám bùng bùng, một nam tử ôm đầu gối co quắp trong xích quả, đôi mắt nhắm chặt, như một thai nhi.

Bút pháp của bức tranh tinh xảo cẩn thận, sống động như thật, bàn về kỹ xảo hội họa thật sự cao hơn lúc hấn dùng bút lông một chút.

“Chẳng lẽ đây là tư thế tu luyện nội công?”

Lâm Chi Thủy không nhịn được thấy hơi kích động, vội vàng lật sang trang phía sau, phát hiện trang thứ hai vẫn là một hình vẽ, vẫn vẽ về người nam tử này, chỉ là đã lộ rõ toàn bộ khung cảnh xung quanh –

Một lượng lớn luồng khí u ám hiện lên hình bầu dục, bao quanh nam tử như một thai nhi ở bên trong, cứ như là một quả trứng, thai nghén nam tử này, luồng khí bên ngoài hình bầu dục lại là một khoảng tối tăm thuần túy.

“Sao lại cảm thấy khá quen...”

Khóe miệng Lâm Chi Thủy hơi giật giật một chút, hơi khó tin tiếp tục lật sang trang sau.

Hình vẽ trong trang thứ ba vẫn là nam tử này, chỉ là nam tử đã đứng thẳng người, đôi mắt mở ra, hàng lông mày hơi nhíu lại, ánh mắt sắc bén, bút pháp vẽ tỉ mỉ cũng mạnh mẽ vượt mức bình thường, chỉ một bức tranh cũng có thể cảm nhận được một loại khí phách khiếp người chạm vào mặt!

Chương 225: Thời gian quay lại (2)

“Lợi hại...” Lâm Chỉ Thủy không nhịn được khen ngợi một câu.

Bút pháp này còn lợi hại hơn hẳn nhiều.

Họa quý dễ họa sĩ khó, họa sĩ vẽ hổ khó vẽ xương, hình vẽ trên trang sách này có thể nói là “trong tranh có thần”!

Ở thời đại hiện nay, trong số những họa sĩ nổi tiếng mà hắn từng nghe đến, không có bất kỳ họa sĩ nào có thể so sánh với họa sĩ của bức tranh này, nếu hắn có được trình độ của họa sĩ này, vậy không cần so chắc chắn đã là trình độ cấp cao nhất thế giới!

“Không sai, dù không phải bí tịch võ công, ít nhất cũng có thể để ta học tập mô phỏng một chút.”

Lâm Chỉ Thủy thầm an ủi mình một câu.

Hắn đã đoán được trong quyển sách này có hình vẽ gì, nhưng vẫn tiếp tục nhìn phân sau.

Hình vẽ trong trang thứ tư, nam tử ở trong luồng khí hình trướng đang giờ cao một cây búa, dường như muốn bổ luồng khí hình trướng này ra.

“Oa... Thật sự là Bàn Cổ khai thiên... Luồng khí hình trướng này chính là hỗn độn?”

Lâm Chỉ Thủy liếc mắt, thật sự không có sức mắng chửi, “Cổ nhân thật sự rảnh rỗi nhàm chán, dùng loại kỹ thuật giữ bí mật như thế, là để làm một bản thân thoải mái truyền thuyết? Thà rằng làm HS cũng được!”

Hắn nhanh chóng lật ra sau, đúng là Bàn Cổ khai thiên địa trong truyền thuyết, sau khi thiên địa khai tịch, diễn hóa ra một phương thế giới cực đại, Bàn Cổ cũng nằm xuống hóa thành vạn vật thiên địa, cuối cùng dưới bức hình một phương thế giới này ghi chú một hàng chữ nhỏ.

“... Thái Sơ Bàn Cổ?”

Lâm Chỉ Thủy cẩn thận nhìn kỹ, mới nhận ra mấy chữ này, không nhịn được nói thầm một tiếng.

Lại lật sang bức tranh đằng sau, trên bầu trời có thêm một mặt trời, nhìn từ ý của bức tranh, mặt trời lại do một tòa cung điện uy nghiêm biến thành, cung điện tên là Thái Sơ Thiên Cung, còn mặt trăng cũng là một tòa cung điện lạnh lẽo biến thành, tên là Quảng Hàn Cung.

Trong hình vẽ cuối cùng, là một nam tử dáng vẻ đế vương đứng ở mép cung điện quan sát thế giới, phía dưới bức hình lại ghi chú một chữ nhỏ “Thái Sơ Thiên Đế”.

Đến sau nữa, cũng không khác lưu truyền thần thoại lắm, Nữ Oa tạo ra con người, Hậu Nghệ bắn mặt trời, ba giới thiên địa nhân thay đổi, đủ loại nhân vật truyền thuyết thần thoại Thiên Đình, Thông Thiên Kiến Mộc, Linh Sơn, m Tào Địa Phủ đều hiện ra.

Thế nhưng lật đến trang cuối cùng, lại khiến Lâm Chi Thủy ngẩn ngơ.

Trên bức hình ở trang cuối cùng, trong tam giới lại xuất hiện một luồng khí u ám biến thành vô trùng hình bầu dục, có thể thấy được một nam tử cuộn người nhắm mắt trong đó, nhưng khác với Bàn Cổ lúc ban sơ, tư thế cuộn người kia cứ như đang ôm thứ gì đó trong ngực, hơn nữa vị họa sĩ tinh xảo tuyệt luân này lại cho người ta một cảm giác tịch mịch quý dị.

Phía dưới bức hình lại ghi chú một hàng chữ nhỏ là –

Bàn Cổ ngoại đạo.

“Lại thêm một Bàn Cổ?”

Lâm Chi Thủy không nhịn được bật cười, “Tư tưởng của cô nhân thật sự thú vị... Thế nhưng giả thiết của Tiểu Xà lại rất giống với thần thoại được ghi lại trong quyển sách này, buổi tối về nói với nàng một chút, biết đâu có thể mang đến chút linh cảm cho nàng?”

Hắn tiện tay đóng quyển truyền thuyết thần thoại lại, phát hiện trên bìa đã hiện ra tên sách.

Tên là: 《Tam Giới Chi Biến》.

“Tên quái quỷ gì thế, cái này chẳng bức cách gì cả... Chẳng trách không thể lưu truyền rộng rãi, nếu tên sách là 《Đáng sợ! Bí mật lớn chỉ có thần tiên ba giới mới biết – thì ra không chỉ có một Bàn Cổ!》, biết đâu sẽ nổi tiếng?”

Lâm Chi Thủy khẽ cười một tiếng, tiện tay đặt quyển sách này sang bên cạnh, dự định đến lúc rảnh rỗi sẽ mô phỏng quyển sách thần thoại này một chút.

Tuy thần thoại này khá nhảm nhí, nhưng kỹ xảo hội họa thật sự không có chút vết nhơ nào, đáng giá học tập một lượt!

...

Ở bên kia.

Phía tây nam của Thanh Thành, trong dãy núi kéo dài kia, Cửu Hoa Tự lẳng lặng nằm ở trên đỉnh núi.

Trong hậu viện Cửu Hoa Tự, nữ tử xinh đẹp “Thanh Quân” hóa thành hình người từ cây cỏ và hư ảnh lão giả mặc đạo bào “Nguyên Quan Chủ” kia, đã chờ sẵn ở đây từ sớm.

Đột nhiên, trong hậu viện xuất hiện hai bóng người, nam tử sa sút vẻ mặt ủ rũ rõ ràng là “Đông Duyên Đại Tôn”, cùng với nữ thần lạnh lùng Tiêu Tuệ ở trong ánh trăng.

Đôi mắt nữ tử xinh đẹp “Thanh Quân” kia sáng lên, hỏi: “Đông Duyên Đại Tôn, kết quả chuyến đi này thế nào? Thân thông của vị Lâm tiên bối kia có thể giúp chúng ta không?”

Đông Duyên Đại Tôn im lặng một chút, nói: “Đương nhiên, Lâm tiên bối đã cho ta một món thần vật, đợi lát nữa có thể biết kết quả.”

“Tiền bối?”

Nữ tử xinh đẹp “Thanh Quân” kia ngạc nhiên, tưởng mình nghe nhầm, không nhận được nói: “Đông Duyên Đại Tôn, sao ngay cả người cũng gọi Lâm tiên bối?”

Nàng gọi Lâm tiên bối là vì nàng chỉ là đại la kim tiên hồn nguyên, còn Đông Duyên Đại Tôn là chí tôn cao quý, lại cũng gọi là Lâm tiên bối?

Mặc dù Đông Duyên Đại Tôn ở trên thiên giới mới là vị chí tôn nắm giữ cảnh giới Hồn Nguyên Vô Cực, nhưng dù sao vị trước mắt cũng là nguyên thần thứ hai, cũng như là cùng một người, cho dù khác với chí tôn cũng được coi là nhân vật cùng cấp bậc.

Dù sao, vị Đông Duyên Đại Tôn này cũng vì hiểu đạo, mới loại bỏ ký ức liên quan đến cảm ngộ cảnh giới “Hồn Nguyên Vô Cực” của nguyên thần thứ hai, đề phòng việc cảm ngộ đại đạo khác chịu ảnh hưởng.

Chỉ cần Đông Duyên Đại Tôn bằng lòng, tương lai quay về thiên giới dung hòa nguyên thần, dung hợp truyền thụ ký ức, nguyên thần thứ hai này có thể lập tức đạt được chí tôn!

Thế nhưng... Đông Duyên Đại Tôn lại gọi Lâm Chỉ Thủy là “tiền bối”?

“Tiền bối...”

Lão giả mặc đạo bào “Nguyên Quan Chủ” kia nghe vậy, lại như có điều suy nghĩ.

Người được gọi chí tôn nắm giữ Hồn Nguyên Sinh Vô Cực chỉ thiếu chút nữa là có thể tiếp xúc với Thiên Đạo, nhưng nếu lại bước về phía trước nửa bước, mặc dù thực lực không thể thay đổi tăng lên, nhưng lại có thể thật sự nhìn thấy “Thiên Đạo”.

Có lẽ... Vị Lâm tiên bối kia nhiều hơn chí tôn khác nửa bước?

Nhưng dù có như vậy cũng là chí tôn, không đến mức gọi là “tiền bối” chứ?

“Cảnh giới của Lâm tiên bối vượt xa ta, ta gọi một tiếng tiền bối có gì không ổn sao?”

Đông Duyên Đại Tôn bình tĩnh giải thích một câu, cũng không muốn nhiều lời, lắc đầu nói: “Tạm thời không nhắc đến việc này nữa, vẫn nên làm việc chính trước đã, nhất định phải nhanh chóng điều tra ra rốt cuộc là chân ma nào diệt sát Liên Hỏa Tịnh Quang Phật vào hôm qua đi.”

Cảnh giới vượt xa Đông Duyên Đại Tôn?

Chương 226: Thời gian quay lại (3)

Thanh Quân và Nguyên Quan Chủ nghe vậy, trong lòng không nhịn được chấn động, trong đầu xuất hiện một suy nghĩ khó có thể tin được, khiến bọn họ hoảng sợ đến mức dừng hô hấp.

“Ngay ở trên khoảng không này đúng không?”

Đông Duyên Đại Tôn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời ở bên trên, lật tay một cái, trong tay đã có thêm một bức tranh.

Hắn ta cầm một đầu của bức tranh, đầu ngón tay nhẹ nhàng lắc một cái, quyển tranh này lập tức mở ra, để lộ ra ngôi sao trên bầu trời đêm, trường hà vào biển, chân trời có một Thái m Tinh lạnh lẽo treo lơ lửng giữa trời, một tiên tử yếu điệu che mặt khóc quanh quần bên cạnh Thái m Tinh, có thể thấy một bài thơ về Hằng Nga ở dưới Thái m Tinh.

Đôi mắt Thanh Quân, Nguyên Quan Chủ lập tức sáng lên.

Thần vật chí tôn?

Sau đó, một tia thần niệm của Đông Duyên Đại Tôn cũng hòa vào bài thơ ở bên trong quyển tranh, dẫn động đại thần thông ẩn sâu trong đó.

Bức tranh đột nhiên không gió mà bay lên, như một cánh bướm nhanh nhẹn bay lên không trung, trong tiếng nổ vang vô hình, trên bức tranh cũng lộ ra một vòng xoáy không gian vô hình, có thể thấy được bầu trời đêm và biển xanh ở trong vòng xoáy, sông dài trắng lạnh, có thể thấy được một bóng lưng tiên tử lạnh lùng ở trong ánh trăng, bay bổng đứng ở trên chín tầng trời, dường như đang do dự trước khi lên trăng.

Chỉ một thoáng, uy năng vô cùng vô tận lan tràn ra ở trong đó, sức mạnh vô cùng đáng sợ tỏa ra từ căn khôn ở trong bức tranh, không gian bị bóp méo, chia cắt với hiện thực.

Trong khoảng khắc, hình chiếu một phương thế giới đã giáng lâm đến đây.

“Thế giới chi lực!”

Đám người rung động ngược nhìn tình cảnh này.

Thế giới trong bức tranh, váy áo của vị tiên tử lạnh lùng bay phấp phới trong gió lạnh, Thái m Tinh trước mắt chậm rãi thay đổi, để lộ ra một lầu các cung điện trong veo buồn tẻ ở sâu trong ánh trăng, Quảng Hàn Cung gần trong gang tấc.

Đột nhiên, vị tiên tử lạnh lùng trên chín tầng trời này hơi nghiêng người cúi đầu, để lộ ra khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần không gì sánh được, nước

mắt như mưa khiến người ta thương yêu, xinh đẹp đến mức dường như ánh trăng cũng mất đi ánh sáng ở trước mặt nàng, đôi mắt sáng ửng đỏ tràn ngập nước mắt, nhẹ nhàng nhìn thoáng qua bên dưới, phát ra một tiếng than nhẹ thê lương.

“Hồi hận...”

Tiếng thở dài đau khổ này lặng lẽ bay xuống từ chín tầng trời, cứ như ẩn chứa một loại quy tắc nào đó, quanh quẩn ở trong thiên địa.

Trong chốc lát, thiên địa rung động.

Một luồng lực lượng vô hình tràn ngập trong thiên địa, không gian bị bóp méo, vĩnh viễn không ngừng nghỉ, thời gian không ngừng dâng trào cũng bắt đầu chậm lại, tốc độ dòng chảy thời gian càng ngày càng chậm, cho đến khi dừng lại!

Sau đó, thời gian đứng im bắt đầu chậm rãi quay lại.

Thời gian trong phương thế giới này không ngừng ngược dòng, nước sông chảy xiết từ trên khe núi không ngừng dâng lên, thác nước giữa trời ở dưới vách núi chảy ngược lại, cơn gió xoay một vòng thổi ngược hướng, chiếc lá mùa thu nhẹ nhàng rơi xuống cũng quay về trên cành cây, chim ở giữa rừng cũng quay ngược về...

Tất cả cảnh tượng trong một phương thế giới này đang không ngừng quay lại.

Đám người ở thế giới bên ngoài thấy cảnh này, càng rung động không nói ra lời.

Dù chỉ là cảnh tượng, nhưng có thể quay ngược thời gian, hiện ra tình cảnh quá khứ, đây là đại thần thông không thể tưởng tượng nổi!

Một lát sau.

Thời gian đã quay về hôm qua.

Đột nhiên –

Bầu trời xuất hiện một bóng áo trắng.

“Hả?”

Đông Duyên Đại Tôn thay đổi sắc mặt, lập tức khống chế thời gian bên trong phương thế giới ngừng lại, tình cảnh trong thế giới cũng dừng lại ở một cảnh này.

Mọi người nhìn kỹ bóng dáng áo trắng.

Chỉ thấy rõ ràng là một nữ tử áo trắng xinh đẹp tuyệt trần đứng lơ lửng trên không, đôi chân của nàng trần trụi trắng nõn, mái tóc đen như thác nước xõa ở sau lưng, khí chất vô cùng yếu đuối, trên hàng lông mày đều là ý thương xót, tỏa ra ánh sáng thánh khiết nhàn nhạt, cứ như chúa cứu thế

thương mến thế nhân, hơi thở đáng sợ kia lại đủ để trấn áp chúng sinh thiên hạ!

“Đây là...”

Khí chất thương xót đặc biệt này, khiến trong lòng Đông Duyên Đại Tôn đã có suy đoán, nhưng hắn ta vẫn nặng nề hỏi: “Đây là ai?”

Hai người Thanh Quân và Nguyên Quan Chủ đều nhìn thấy cô gái mặc áo trắng này, sắc mặt cũng trở nên nặng nề.

“Nàng ta...”

Tiêu Tuệ im lặng một chút, nói: “Mặc dù ta chưa từng thấy cô gái mặc áo trắng này, nhưng nàng ta có vẻ ngoài giống Quan Thế m như đức, khí chất lại giống như chúa cứu thế trách trời thương dân, không cần nghĩ cũng biết... Nàng chính là ‘Cứu Thế Nhân’.”

Cứu Thế Nhân!

Ba người Đông Duyên Đại Tôn, Thanh Quân, Nguyên Quan Chủ nghe vậy, trong lòng lập tức cảm thấy nặng nề.

Thật sự là Cứu Thế Nhân!

Nếu là chân ma khác, dù diệt sát nguyên thần Liên Hòa Tịnh Quang Phật, đạt được phần thưởng “nó” ban cho, nhiều nhất cũng chỉ tăng lên chân ma đệ nhất đẳng, nếu là như vậy dù nhân gian có thêm một chân ma đệ nhất đẳng, áp lực gia tăng nhiều hơn, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có cách nào.

Thế nhưng... Đúng lúc không khéo, chân ma diệt sát nguyên thần Liên Hòa Tịnh Quang Phật, lại chính là Cứu Thế Nhân đáng sợ nhất!

Vào sáu ngàn năm trước, Cứu Thế Nhân cũng đã là chân ma đệ nhất đẳng!

Trong quá khứ, Cứu Thế Nhân chính là sự tồn tại đáng sợ nhất trên nhân gian, tùy ý hoành hành nhân gian, dù là đại la kim tiên hỗn nguyên và Phật Đà chuyển thế, cũng chỉ có thể tự vệ mà thôi!

Còn nàng trải qua sáu ngàn năm tu hành, bây giờ lại nhận được ban thưởng công lao như thế!

Vậy... Thực lực của nàng sẽ đáng sợ đến mức nào?

“Thế nhưng...”

Sắc mặt Đông Duyên Đại Tôn nặng nề nói: “Xem ra, nàng ta còn chưa lột xác thành thiên ma, phần thưởng kia cũng không để nàng ta đột phá thiên ma.”

“Nhưng ít nhất đã đột phá cảnh giới.” Nữ tử xinh đẹp “Thanh Quân” kia nặng nề nói: “Chắc chắn chân ma chi lực của nàng ta đã đạt đến cực hạn,

chỉ là chân ma chi lực cũng đủ để so sánh với pháp lực đại la kim tiên, phần thưởng như thế, ít nhất cũng có thể khiến cảnh giới của nàng ta tăng đến cấp độ thiên ma, độ cao tương đương với đại la kim tiên...”

Nguyên Quan Chủ nói khẽ: “Một đại la kim tiên thật sự ở nhân gian, e rằng dù là chí tôn Hỗn Nguyên Vô Cực chuyển thế, cũng không làm gì được nàng ta.”

Trong lòng Tiêu Tuệ cũng nặng nề, chỉ thầm nghĩ, nếu trước khi mình chuyển thế có được cảnh giới của hôm nay, có lẽ có thể giết Cứu Thế Nhân?

Đông Duyên Đại Tôn im lặng một chút, đột nhiên nói: “Tình hình này rất tồi tệ, nhưng... Cũng không phải hoàn toàn không có cách đối phó nàng ta.”

Chương 227: Lực lượng nhân gian (1)

“Có cách?”

Hai người Thanh Quân và Nguyên Quan Chủ nghe vậy, không nhịn được ngạc nhiên nhìn Đông Duyên Đại Tôn.

Bây giờ nhân giới cũng không thể so với thời kỳ thượng cổ, đã biến thành lao ngục nhân gian, chỉ cần tu Thiên Đạo, dù là nhân vật cấp bậc nào, pháp lực đều không thể đột phá cấp độ “nhân” này.

Những đại la kim tiên hồn nguyên như bọn họ chuyển thế hạ phàm, cũng giống với tu vi của thần tiên lục địa vượt qua năm quan mà thôi.

Pháp lực còn chưa sánh bằng chân tiên sơ đẳng nhất, sự chênh lệch pháp lực đại la của đại la kim tiên quá lớn, đúng là sự khác biệt giữa con kiến và người!

Nếu muốn đền bù khuyết điểm chênh lệch pháp lực, vậy thì phải có ưu thế cảnh giới không hợp thói thường mới được.

Cảnh giới của Cứu Thế Nhân này ít nhất có thể so sánh với thiên ma, ở mặt độ cao cũng tương đồng với đại la kim tiên, chỉ dựa vào ưu thế cảnh giới “hồn nguyên”, còn lâu mới có thể đền bù được sự chênh lệch pháp lực to lớn này.

Bán tiên ít nhất phải đến cảnh giới “Hồn Nguyên Sinh Vô Cực”, mới có thể chống lại Cứu Thế Nhân.

Cho dù có mấy món thần vật chí tôn cũng không có ý nghĩa gì.

Ở nhân gian, uy năng thần vật chí tôn cũng chỉ tương đương với đại la kim tiên ra tay mà thôi, Cứu Thế Nhân kia ngang ngửa với vô số thần vật chí tôn, chỉ cần tiêu hao sạch một phương thần vật chí tôn này, dù nàng không có cách nào, khuyết điểm vẫn to lớn đến quá mức.

“Chẳng lẽ... Vị Lâm tiên bối kia bằng lòng xuất hiện ra tay?” Nữ tử xinh đẹp “Thanh Quân” kia đột nhiên hỏi.

Lão giả mặc đạo bào “Nguyên Quan Chủ” cũng như có điều suy nghĩ nhìn Đông Duyên Đại Tôn.

Ngay cả Đông Duyên Đại Tôn cũng cam nguyện gọi vị Lâm tiên bối kia là “tiền bối”, ít nhất cũng không phải loại chỉ kém nửa bước là có thể chạm đến cảnh giới Thiên Đạo.

Nếu nhân vật như thế bằng lòng ra tay, có lẽ sức uy hiếp còn hơn cả Cứu Thế Nhân kia.

“Lâm tiên bối ra tay?”

Đông Duyên Đại Tôn lắc đầu nói: “Việc này, sau này các ngươi đừng nhắc đến, cho dù chúng ta hồn phi phách tán, tuyệt đối không được liên lụy Lâm tiên bối, nếu Lâm tiên bối vì chút chuyện nhỏ này xuất hiện ra tay, vậy... E rằng chúng ta muốn lần chết chớ chối từ.”

Thanh Quân và Nguyên Quan Chủ ngạc nhiên.

Hiển nhiên vị Lâm tiên bối này ẩn nấp ở nhân gian là có kế hoạch bí mật, nếu xuất hiện ra tay, e rằng sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch, còn Đông Duyên Đại Tôn lại cho rằng điều này còn quan trọng hơn cả đại trận Thanh Thành nhiều?

“Ngoại trừ lão yêu quái và lão hòa thượng, chúng ta đều là nguyên thần thứ hai hạ phàm, còn bản tôn đang ở thiên giới.” Đông Duyên Đại Tôn thần nhiên nói: “Mặc dù nguyên thần thứ hai quý giá, nhưng cái gì nặng cái gì nhẹ, cũng không cần nhiều lời.”

Thanh Quân khẽ gật đầu, nói: “Đông Duyên Đại Tôn đã nói như thế, vậy tất nhiên ta sẽ tuân theo.”

“Lão đạo hiểu rõ.” Nguyên Quan Chủ cũng nhẹ nhàng gật đầu.

Tiêu Tuệ cũng tu luyện pháp môn nguyên thần thứ hai, tất nhiên hiểu rõ ý của Đông Duyên Đại Tôn.

Rất hiếm thần tiên nào có được nguyên thần thứ hai.

Bởi vì dù có pháp môn Đệ Nhị Nguyên Thần, không phải ai cũng có thể tu hành, càng không phải là ai cũng bằng lòng tu hành.

Pháp môn này cần chia nguyên thần hoàn chỉnh thành hai nửa, tâm thức cũng chia thành hai nửa, cảnh giới nguyên thần càng cao mạo hiểm càng nhiều, không cẩn thận là sẽ hồn phi phách tán, hơn nữa sẽ dẫn đến nguyên thần chỉ còn cấp độ một nửa lực lượng, trở thành một nhược điểm, vì vậy trong số thần tiên cường đại có rất ít người tu luyện Đệ Nhị Nguyên Thần.

Cơ hội tốt nhất để tu hành pháp môn này là thần tiên lục địa vượt qua năm quan, tiếp theo là chân tiên.

Tỷ lệ thành công khi đại la kim tiên tu hành pháp môn Đệ Nhị Nguyên Thần chỉ có một phần, càng về sau khả năng thành công càng thấp đến không hợp lẽ thường.

Trong truyền thuyết, đại năng Thiên Đạo căn bản không có khả năng tu thành nguyên thần thứ hai, trừ khi đã tu luyện nguyên thần thứ hai ngay từ lúc đầu, vì vậy phần lớn đại năng Thiên Đạo đều không có nguyên thần thứ hai.

Thế nhưng, nguyên thần thứ hai bỏ mình, dù sao cũng tốt hơn cả người cũng bị mất.

Phần lớn những đại la kim tiên hỗn nguyên hạ phạm đều có nguyên thần thứ hai, mới có thể đề nguyên thần thứ hai hạ phạm.

Cũng đã sớm chuẩn bị nguyên thần thứ hai sẽ vẫn diệt.

“Hai vị có thể hiểu được thì tốt.”

Đông Duyên Đại Tôn nhẹ nhàng gật đầu, ngược nhìn hình chiếu thế giới bóp méo thời gian ở phía trên, trong lòng khẽ động, nhân lúc uy năng chưa hao hết, để thời gian tiếp tục quay lại.

Đột nhiên, mọi người nhìn thấy được ngọn lửa thiêu đốt nguyên thần, thấy được ánh mắt sau cùng của nguyên thần lão tăng hư ảo.

Trong chốc lát im lặng không nói gì.

“Xem ra lão hòa thượng đã sớm hiểu rõ điều này.” Đông Duyên Đại Tôn nói khẽ.

“Chẳng trách lão hòa thượng không có nguyên thần thứ hai, cũng được phái đến nhân gian...” Thanh Quân thở dài nói.

Nguyên Quan Chủ cũng thở dài, nói: “Đây chính là nguyên nhân khiến những Phật chủ thượng giới kia tin tưởng lão hòa thượng đi...”

Nguyên thần cảnh giới hỗn nguyên bị hiến cho “nó”, mặc dù sẽ biến thành ngoại ma, trở thành nanh vuốt của “nó”, nhưng ít ra còn có thể sống sót, thượng giới có rất nhiều nguyên thần của thần tiên cảnh giới hỗn nguyên rơi vào đường cùng, đều lựa chọn như thế.

Để những nguyên thần thứ hai cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực do bọn họ tu hành hạ phạm, bản tôn ở lại thiên giới, sao lại không phải một sự uy hiếp chứ?

Bản tôn đã là bảo vệ, cũng là con tin.

Nhưng Liên Hỏa Tịnh Quang Phật lại không có nguyên thần thứ hai, lại cứ tự thiêu nguyên thần như vậy.

Thà rằng hồn phi phách tán, hóa thành hư vô, cũng không muốn trở thành ngoại ma!

“Àm âm!”

Trong tiếng nổ vang vô hình, thế giới ở bên trên méo mó, trời đêm biển xanh, sông rộng Thái m, tiên tử Nguyệt cung... Uy năng hình chiếu thế giới đã tiêu hao gần như không còn, bắt đầu chậm rãi tiêu tán, cuối cùng hóa thành một bức tranh trống rỗng, cũng vỡ nát biến mất ở trên không trung.

Chương 228: Lực lượng nhân gian (2)

“Thế nhưng cũng không cần lo lắng quá mức.”

Đông Duyên Đại Tôn nói, “Tuy áp lực ở lao ngục nhân gian chồng chất, nhưng ít ra còn có Lâm tiền bồi ở đây, cho dù Lâm tiền bồi không thể tự mình ra tay, nhưng cũng đã đồng ý dùng những cách khác để giúp chúng ta.”

“Những cách khác?” Đôi mắt Thanh Quân hơi sáng lên.

“Lâm tiền bồi chính miệng hứa hẹn.” Đông Duyên Đại Tôn nói: “Chúng ta có thể giới thiệu một vài tu hành giả thích hợp đáng tin tưởng đến cửa tiệm tranh chữ của Lâm tiền bồi, chỉ cần đến tiệm của hắn, để hắn xem qua, sẽ có cơ hội được ban thưởng kỳ bảo thần vật.”

“Thì ra là thế...” Nguyên Quan Chủ nói khẽ: “Nếu có đủ nhiều kỳ bảo thần vật, thật sự là một sự giúp đỡ lớn.”

“Hơn nữa, ta cũng có một át chủ bài.”

Đông Duyên Đại Tôn nói: “Trước khi hạ phạm, thượng giới đã có chuẩn bị trước, thậm chí còn có một vị đại năng Thiên Đạo giúp đỡ, vì vậy tình hình hiện tại cũng không được tính là đường cùng.”

Thanh Quân hơi do dự, hỏi: “Vậy ta và Nguyên Quan Chủ, có thể đi báo kiến Lâm tiền bồi không?”

“Tất nhiên có thể.”

Đông Duyên Đại Tôn gật đầu nói: “Thế nhưng, Lâm tiền bồi thích yên tĩnh bình thản, các người đến báo kiến Lâm tiền bồi, nhớ đừng có nói nhiều, tiền bồi ban cho các người tự thiếp gì, các người cứ cầm là được, lúc tiền bồi hỏi giá các người đừng có lòng tham không đáy, nhiều nhất chỉ có thể đạt được bức tự thiếp trị giá 129.600 nguyên, vậy người cứ ra giá 129.600 nguyên, biết không?”

“Tất nhiên ta cũng hiểu lý lẽ này.” Thanh Quân nhẹ gật đầu.

Nguyên Quan Chủ cũng nhẹ gật đầu.

“Lâm tiền bồi có lòng nguyện trang thành phạm nhân, hiển nhiên là có nguyên nhân.”

Đông Duyên Đại Tôn thở dài, nói: “Chúng ta làm phiền tiền bồi như vậy, đã là không ổn, vì vậy trước khi bọn người đi, tốt nhất cũng nguyện trang thành phạm nhân, tuyệt đối đừng vì chúng ta làm ảnh hưởng đến Lâm tiền bồi, bao gồm cả lúc các người thông báo tu hành giả khác về cửa tiệm tranh

chữ kia cũng giống như vậy, phải thử thách trước, bảo đảm tâm tính không có vấn đề, lại nói rõ ràng với bọn họ một chút.”

Lúc này Thanh Quân và Nguyên Quan Chủ gật đầu nói: “Đây là tất nhiên.”

Đông Duyên Đại Tôn trầm ngâm một chút, lại dặn dò: “Mặt khác, lúc đi bái kiến Lâm tiên bối, các người cứ nói do ta hoặc Tiêu Tuệ đạo hữu giới thiệu là đủ.”

“Các vị tiên bối.”

Tiêu Tuệ đột nhiên khẽ mở miệng nói: “Tu hành giả bình thường thì thôi, giao thủ với một phương ngoại ma thì dù kết thành trận pháp, nòng cốt chủ trì trận pháp ít nhất cũng phải là tu vi thiên quan thứ năm mới được, vì vậy sau này các vị tiên bối du lịch nhân gian thử thách tu hành giả, tốt nhất hãy lựa chọn tu hành giả thiên quan thứ năm, hoặc là tu hành giả có tiềm lực.”

“Đúng vậy.” Đông Duyên Đại Tôn nói: “Bây giờ không có lão hòa thượng tọa trấn Thanh Thành, Cứu Thế Nhân kia lại có đột phá, tốt nhất để tu hành giả đạt được bảo vật ban thưởng của Lâm tiên bối, tiến về Thanh Thành trấn thủ, cho dù chỉ là tu hành giả thiên quan thứ năm, lại phối hợp với trận pháp, cũng có thể tạo được tác dụng.”

“Hôm qua ta đã thông báo với tu hành giả đạo thống ở các nơi.”

Tiêu Tuệ nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Bây giờ hơn phân nửa lực lượng ở nhân gian đều tập trung ở Thanh Thành, trong Thanh Thành đã có hơn ngàn tu hành giả, ít nhất đều là cấp độ thiên quan thứ ba, phân bố ở các nơi trong toàn bộ Thanh Thành, lại phối hợp với tiên trận truyền thừa thượng giới, chân ma bình thường tự tiện xông vào cũng chỉ có chết.”

“Đợi ta đi thăm hỏi Lâm tiên bối, ta sẽ đến Thanh Thành trấn thủ.” Thanh Quân nói.

Đông Duyên Đại Tôn nói: “Nguyên lão đạo am hiểu trận pháp, không bằng cứ để hắn đến tọa trấn trận pháp tu hành giả, Tiêu đạo hữu người cứ yên tâm tọa trấn Vạn Thế Phục Long đại trận kia là đủ.”

Đôi mắt đẹp của Tiêu Tuệ sáng lên, nói: “Nguyên tiên bối bằng lòng chủ trì trận pháp, vậy dĩ nhiên không còn gì tốt hơn nữa.”

“Thượng giới để lão đạo chuyển thế, vốn cũng có dự định này.”

Lão giả mặc đạo bào “Nguyên Quan Chủ” kia vuốt râu nói: “Thượng giới truyền thưởng ‘Chư Pháp Quy Nhất trận’ đến nhân gian, chính là thoát thai từ ‘Vạn Tiên Đại trận’ và ‘Thái Cực m Dương đại trận’ thời thượng cổ, lão đạo ở trên thượng giới đã tìm hiểu trận pháp này nhiều năm, dùng hơn

ngàn tu hành giả nhân gian lập trận, ta và Thanh đạo hữu liên thủ tọa trấn trận nhãn m Dương, cho dù là Cứu Thế Nhân kia, muốn phá trận cũng không phải chuyện dễ dàng.”

“Ta vốn am hiểu đại pháp thuật, Thanh Thành lại là khu vực tràn đầy cây cỏ, rất phù hợp với ta, trận pháp sẽ càng tăng mạnh dẻo dai hơn.” Thanh Quân khẽ cười nói.

Tiêu Tuệ hơi thở phào nhẹ nhõm, nói: “Hóa ra thượng giới đã chuẩn bị đầy đủ như thế, ta đã nói nhân gian có chân ma đệ nhất đẳng, sao lại chỉ có mình ta hạ phạm.”

“Nếu chỉ là chân ma đệ nhất đẳng, vậy tất nhiên không thể có sơ hở nào, ta chỉ cần lo lắng một phương ngoại ma đoạn tuyệt tu hành giả đạo thống nhân gian là đủ.”

Thanh Quân thở dài nói: “Nhưng bây giờ Cứu Thế Nhân đã có thể so sánh với đại la kim tiên, chỉ dựa vào sự chuẩn bị nguyên bản sẽ không đủ, may mắn có Lâm tiên bối, có lẽ có thể mang đến cơ hội xoay chuyển.”

“Đúng rồi.” Đông Duyên Đại Tôn đột nhiên nói: “Ta lo lắng một phương ngoại ma sẽ gây bất lợi với thiếu nữ ngoại ma chuyển thế mà Lâm tiên bối coi trọng, Lâm tiên bối không tiện ra tay, còn nhờ chúng ta quan tâm nàng, Tiêu đạo hữu đã quen biết nàng, nếu không cứ để nàng đến Thanh Thành đi, có rất nhiều đại trận của chúng ta bảo vệ nàng, nàng lại có bảo vật do Lâm tiên bối ban cho, việc bảo vệ nàng không phải vấn đề, có lẽ nàng còn có thể giúp chúng ta?”

Tiêu Tuệ trầm ngâm một chút, nói: “Vậy chờ lát nữa ta hỏi ý nàng đã.”

“Vậy các vị nhanh chóng chuẩn bị đi.”

Chương 229: Lực lượng nhân gian (3)

Ánh mắt Đông Duyên Đại Tôn đảo qua ba người, nói: “Các vị, lần này sự an toàn của lao ngục nhân gian, đều nằm trong tay chúng ta, cần phải cố hết sức đối phó.”

...

...

Đêm đó.

Trong căn phòng khách sạn nào đó ở Tô Thành.

“Tiêu Tuệ tử tử, người... Tìm ta?” Xà Tích Lộ đi vào trong phòng, nghi ngờ nhìn Tiêu Tuệ.

“Ồ? Phật Ác Nữ Đế?”

Tiêu Tuệ quan sát Xà Tích Lộ một chút, mỉm cười nói: “Tiến độ tu luyện của ngươi rất nhanh, lúc này mới chưa được bao lâu, ngươi đã đến thiên quan thứ ba?”

Xà Tích Lộ ừ một tiếng, nói: “Trưa nay vừa mới thức tỉnh.”

Hôm qua, thiên quan thứ hai “Phá Ách Công Chúa” pháp thân Tây Vương Mẫu của nàng đã thức tỉnh hơn bảy phần, trưa hôm nay nàng lại hóa giải hai tai nạn, đã thức tỉnh hoàn toàn, tiến vào giai đoạn thiên quan thứ ba “Phật Ác Nữ Đế”.

“Tu hành Phật Ác Nữ Đế rất đơn giản, chính là ý trên mặt chữ.” Tiêu Tuệ mỉm cười nói: “Trùng phạt người tà ác là được, bên Thanh Thành kia có rất nhiều đội tội phạm, ngươi có thể đến Thanh Thành tu luyện.”

“Đến Thanh Thành?” Xà Tích Lộ ngần ngại.

“Gần đây Cứu Thế Nhân kia có đột phá, có lẽ đám ngoại ma ở bên kia sắp có hành động lớn.”

Tiêu Tuệ khẽ thở dài: “Ngươi cũng biết, Lâm tiên bối ẩn nấp ở nhân gian như vậy, hơn phân nửa là không muốn ra tay, bây giờ hơn phân nửa lực lượng giới tu hành nhân gian đều tập trung ở Thanh Thành, chuẩn bị sẵn ‘Chư Pháp Quy Nhất trận’, cũng có thể bảo vệ ngươi tốt hơn, có lẽ chúng ta cần sự giúp đỡ của ngươi, vì vậy hy vọng ngươi có thể đến Thanh Thành.”

Xà Tích Lộ hơi do dự, nói: “Vậy ta... Tôi nay về hỏi Lâm Chỉ Thủy một chút.”

“Đó là tất nhiên.” Tiêu Tuệ nhẹ gật đầu.

“Tiên nhân gian.”

U Thiên đột nhiên truyền âm nguyên thần cho Tiêu Tuệ, hỏi: “Người vừa nói, Cứu Thế Nhân kia có đột phá?”

Tiêu Tuệ thở dài, nói: “Nàng ta diệt sát nguyên thần của lão hòa thượng kia, hôm qua dựa vào sự giúp đỡ của món bảo vật do Lâm tiên bối ban cho, mặc dù chúng ta phát hiện nàng ta chưa đột phá trở thành thiên ma, nhưng ít nhất cũng đột phá cảnh giới rồi.”

“Diệt sát nguyên thần cảnh giới hỗn nguyên?”

U Thiên ừ một tiếng, nói: “Đúng là như thế, vốn Cứu Thế Nhân này cách cực hạn chân ma một khoảng, cho dù diệt sát nguyên thần cảnh giới hỗn nguyên, phần thưởng của ‘nó’ cũng không đủ để Cứu Thế Nhân trở thành chân ma, nhưng có lẽ cảnh giới chắc chắn có thể so sánh với đại la kim tiên, nhìn như vậy thực lực hiện tại của nàng ta tương đương với đại la kim tiên thiên giới, cho dù là tranh chũ của Lâm Chỉ Thủy cũng không trấn sát được nàng ta.”

“Người có biết cách gì có thể đối phó với nàng ta không?” Tiêu Tuệ hỏi.

“Rất đơn giản, có một vị chí tôn Hỗn Nguyên Vô Cực chuyển thế là có thể đối phó nàng ta.” U Thiên tùy ý nói: “Hoặc là một đám đại la kim tiên hỗn nguyên chuyển thế, phối hợp với đại trận thượng cổ bên thiên giới, ví dụ như Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, biết đâu còn có thể diệt sát nàng ta.”

Tiêu Tuệ không phản bác được.

Đại la kim tiên hỗn nguyên hoặc là Phật Đà, đều là nhân vật lớn ở thiên giới, các phương đạo thống có thể phái xuống một vị đại la kim tiên hỗn nguyên, Phật Đà trấn thủ nhân gian đã rất bất ngờ.

Nếu không có đại năng Thiên Đạo lên tiếng, chí tôn Hỗn Nguyên Vô Cực căn bản không thể hạ phàm, cũng không thể có một đám đại la kim tiên hỗn nguyên hạ phàm.

Cách kia... Thật sự giống như không nói.

“Bây giờ ở nhân gian có ba vị đại la kim tiên hỗn nguyên chuyển thế, một vị am hiểu đại pháp thuật, một vị am hiểu trận pháp, một vị là thần tiên pháp thân Hậu Nghệ.” Tiêu Tuệ bất đắc dĩ nói.

“Vậy thì không có cách nào.”

U Thiên tùy ý nói: “Nhưng phối hợp với trận pháp có quy mô thế này, cũng có thể ngăn cản Cứu Thế Nhân kia một chút, nếu như có át chủ bài khác, biết đâu còn có thể trấn thủ Thanh Thành, nhưng muốn giết Cứu Thế Nhân kia... Đó là việc gần như không có khả năng, hơn nữa một khi bên ngoài ma kia cũng có át chủ bài khác, không ai biết được kết quả sẽ như thế nào.”

“Át chủ bài.” Tiêu Tuệ hơi cau mày nói: “Cứu Thế Nhân đã là chân ma có thực lực đại la kim tiên ở nhân gian, còn có át chủ bài nào quan trọng hơn nàng ta nữa?”

U Thiên thần nhiên nói: “Ta cũng không biết, nhưng mọi việc luôn sợ có chẳng may, ví dụ như... Nếu có tên gia hỏa nào luôn hầu hạ ‘nó’ đột nhiên thấy hứng thủ giúp đỡ một chút, kết quả sẽ khác.”

“Đại năng ngoại đạo hầu hạ ‘nó’?”

Trong lòng Tiêu Tuệ chấn động, không nhịn được nói: “Ngay cả chư vị đại năng Thiên Đạo cũng mặc kệ việc của thiên giới với nhân gian, sao đại năng ngoại đạo lại nhúng tay chứ?”

“Thông thường mà nói thì sẽ không, nhưng... Mọi thứ đều có chẳng may.” U Thiên nói khẽ.

Thật ra, bởi vì nàng cảm thấy bản thân ở nhân gian, mặc dù đạo đại năng ngoại đạo hầu hạ “nó” cũng không biết rốt cuộc nàng chuyển thế sẽ đến nơi nào, nhưng đã luân hồi chuyển thế, vậy thì có khả năng ở bất kì nơi nào, bao gồm cả nhân gian.

Tiêu Tuệ im lặng.

Đại năng Thiên Đạo đều ở trên vòm trời cao của thiên giới, khu vực nguồn gốc của các phương đạo thống, từ sau đại kiếp thượng cổ, cũng rất ít nhúng tay vào việc thiên giới, cho dù mấy trăm năm trước thiên giới xảy ra đại chiến như vậy, cũng không có đại năng Thiên Đạo ra tay.

Đại năng ngoại đạo cũng giống như thế.

Một nhân gian nho nhỏ... Cho dù phong ấn một lượng lớn ngoại ma thượng cổ, cũng chỉ có thể ảnh hưởng đến chiến tranh thiên giới, không đến mức có đại năng ngoại đạo nhúng tay vào chứ?

Chương 230: Một phương ngoại ma của ta đã thắng (1)

Trong Ma vực tĩnh mịch u ám.

Cảnh đêm trong thành phố, nhà cao tầng, sao trời trên bầu trời đêm... Trong một phương thế giới thoát khỏi hiện thực, tất cả đều hiện ra ba màu xám trắng đen, không có chút sinh khí.

Trên sân thượng tầng cao nhất của một tòa cao ốc, có mười mấy bóng người ở đó.

Ở mép sân thượng, một nữ tử xinh đẹp áo trắng như tuyết đứng chân trần ở nơi đó, mái tóc đen như mực tung bay trong cơn gió đêm, khí chất nhu nhược lại tản ra uy áp đáng sợ, ánh mắt thương hại quan sát thành phố phía dưới.

Đó chính là “Cứu Thế Nhân”!

Còn sau lưng của nàng, lại là nữ tử nhắm mắt “Quan Thi m” có vẻ ngoài giống hệt nàng, cùng một đám chân ma.

Nữ tử áo trắng ngắm cảnh đêm bên dưới một lúc, lúc này mới quay lại nhìn về phía đám người, thản nhiên nói: “Đã đến đông đủ, vậy bắt đầu đi... Hôm nay, vị đại nhân thượng giới kia đã truyền ý niệm cho ta, để ta nhanh chóng liên hệ với hắn, xem ra đã có kết quả.”

Đông đảo chân ma không dám lên tiếng, đều dàng hoàng cung kính chờ đợi.

Sau lần trước liên hệ với vị “Thiên Mục đại nhân” phụ trách thống lĩnh chân ma nhân gian kia, vị Thiên Mục đại nhân kia phát hiện nhân gian có thần tiên chí tôn chuyên thế, liền quyết định bảm báo với Ma Tôn, xem Ma Tôn có bằng lòng nhúng tay vào không, thậm chí Ma Tôn còn dự định nhờ đến sự tồn tại vĩ đại hầu hạ chúa tể ngoại đạo, để đám chân ma ở nhân gian dàng hoàng chờ tin tức.

Bây giờ mới trôi qua bảy ngày, đã có kết quả?

“Đi.”

Trong gió đêm, trong tay nữ tử áo trắng “Cứu Thế Nhân” đột nhiên xuất hiện một đóa hắc liên, nhẹ nhàng ném lên bầu trời đêm.

Chỉ thấy hắc liên xoay tròn trôi nổi giữa trời, trong giây lát đã biến hình cao mấy trượng, bên trong tòa sen lại bốc cháy một ngọn lửa màu đen to

lớn, chính giữa ngọn lửa dần trở nên trong suốt, để lộ ra một đầu lâu nam tử tóc tai bù xù, rõ ràng là “Thiên Mục Ma Quân”.

“Thiên Mục đại nhân.”

Nữ tử áo trắng và Quan Thi m hơi cúi đầu.

Một đám chân ma lại quỳ rạp xuống, cùng mở miệng ân cần chào hỏi: “Đại nhân!”

“Ừm.”

Thiên Mục Ma Quân thân nhiên lên tiếng, nói: “Mấy ngày trước, sau khi ta bẩm báo toàn bộ việc ở nhân gian với Ma Tôn, Ma Tôn đã nói với một vị là sự tồn tại vị đại ở vòm trời trên thượng giới.”

Tất cả mọi người nín thở cung kính nghe.

Phía trên vòm trời thiên giới, đó là nơi tối cao của tam giới, vùng đất nguồn gốc đạo thống các phương, vùng đất của thần tiên địa vị cao chạm đến Thiên Đạo, chúa tể ngoại đạo ngũ say, đại năng ngoại đạo hầu hạ chúa tể ngoại đạo... Đều tranh giành bên trên vòm trời, nơi đó mới là chiến trường của thần tiên tam giới và ngoại ma tối cao, còn quan trọng hơn thiên giới và nhân gian vô số lần, vì vậy đại năng cũng rất ít để ý đến chuyện phía dưới.

“Ngày hôm nay, cuối cùng đã có kết quả.”

Ánh mắt Thiên Mục Ma Quân lướt qua đông đảo chân ma, nói khẽ: “Ma Tôn nói với ta, sự tồn tại vĩ đại kia có chút hứng thú với việc tranh đấu ở nhân gian, quyết định ra tay giúp đỡ các ngươi một chút.”

Đông đảo chân ma nghe vậy, lập tức rung động nhìn sang Thiên Mục Ma Quân.

Bọn họ vốn tưởng rằng dù là Ma Tôn ở trên vòm trời cao, nhiều lắm cũng chỉ có đại năng ngoại đạo cách giới thôi tính nhân gian một chút mà thôi, chỉ điểm một chút, không ngờ lại có đại năng ngoại đạo bằng lòng ra tay?

“Tiếp theo, sự tồn tại vĩ đại kia sẽ giáng xuống một tia thần niệm.”

Trong lúc Thiên Mục Ma Quân đang nói chuyện, trước mắt đột nhiên hiện ra một lân phiến màu vàng tối trôi nổi.

Chỉ thấy lân phiến này tỏa ra ánh sáng màu vàng tối sâu kín, cứ như mơ hồ kết nối với vòm trời bên trên, trong lúc thiên địa nổ vang run rẩy, đột nhiên tạo thành một cái bóng hình người màu vàng tối cực lớn, cứ như còn cao lớn hùng vĩ hơn cả thiên địa, hơi thở cổ xưa lại vĩnh hằng tràn ngập trong thiên địa, thậm chí vượt giới mà đến, tràn ngập trong một phương Ma vực này!

Đông đảo chân ma run lẩy bẩy quỳ sát đất, thậm chí còn không dám ngẩng đầu lên.

Cứu Thế Nhân và Quan Thi m đứng dưới uy áp chí cao vô thượng này, cũng không tự chủ được quỳ sát đất.

Đây chính là sự tồn tại vĩ đại hầu hạ chúa tể ngoại đạo, có thể so sánh với đại năng ta!

Chỉ một tia hình chiếu thần niệm mà thôi, nhưng Thiên Mục Ma Quân có hơi thở đáng sợ kia, ở dưới hư ảnh hùng vĩ này, lại có vẻ vô cùng nhỏ bé!

“Tổ vĩ đại...”

Giọng nói của Thiên Mục Ma Quân cũng đang run rẩy.

Sự chênh lệch quá xa, mặc dù hẳn ta là Ma Quân có thể đánh giết cả đại la kim tiên hồn nguyên, nhưng ở trong mắt sự tồn tại vĩ đại thế này, cũng chỉ là một con kiến nhỏ nhoi mà thôi.

“Bản tọa nghe nói, nhân gia có ngoại ma chuyện thể vượt qua cấp bậc chân ma? Thật sự như thế sao?”

Một giọng nói lạnh nhạt vô cùng hùng vĩ quanh quẩn ở bên trong Ma vực, chỉ là giọng nói vượt giới mà đến thôi, lại khiến thiên địa ở trong Ma vực đều đang chấn động, đông đảo chân ma mà lại càng không có dũng khí để ngẩng đầu lên.

“Hồi bẩm Tổ vĩ đại...”

Nữ tử áo trắng quỳ sát mặt đất, cố gắng giữ sự bình tĩnh, mở miệng nói: “Ngoại ma chuyện thể đến nhân gian kia, chỉ có tu vi thiên quan thứ hai, có thể dùng ma thức uy hiếp chân ma, chắc chắn là ngoại ma chuyện thể vượt qua cấp bậc chân ma.”

Sau nửa ngày im lặng –

“Thú vị.”

Trong giọng nói lạnh nhạt mênh mông hùng vĩ kia, lại có thêm vẻ rất hứng thú cân nhắc: “Bản tọa lại không thể thôi tính được? U Thiên... Chẳng lẽ ngươi đã đến nhân gian sao?”

“Đông đảo chân ma nghe vậy, trong lòng càng thêm rung động.

Nghe vậy, sở dĩ vị Tổ vĩ đại có hứng thú với việc ở nhân gian, cũng không phải vì nhân gian có chí tôn chuyện thể, mà là vì thiếu nữ ngoại ma chuyện thể kia?

Ngay cả chí tôn chuyện thể cũng không thể khiến sự tồn tại vĩ đại này cảm thấy hứng thú, thiếu nữ ngoại ma chuyện thể kia lại đặc thù như vậy?

Giọng nói mênh mông khiến thiên địa chấn động kia lại vang lên: “Dù là khả năng nhỏ nhất, cũng không thể bỏ qua... Các ngươi đi giết nàng ta,

để nàng ta quay về đi.”

“Vâng.”

Nữ tử áo trắng cung kính lên tiếng, hơi do dự, lại nói: “Nhưng bên cạnh ngoại ma chuyển thế này, còn có một vị tiên nhân gian nghi là chí tôn chuyển thế bảo vệ, chúng ta sợ không làm gì được...”

“Tiên nhân gian mà thôi.”

Chương 231: Một phương ngoại ma của ta đã thắng (2)

Giọng nói thản nhiên chấn động thiên địa kia vang lên: “Mặc dù có cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực, nhiều lắm cũng chỉ tương đương với đại la kim tiên, bản tọa thấy bây giờ cảnh giới nguyên thần của ngươi đã là thiên ma, không kém hơn đại la kim tiên, nếu trở thành thiên ma thật sự, cũng không khó đánh giết chí tôn chuyển thế.”

“Tổ vĩ đại, ngài có thể giúp ta đột phá sao?” Nữ tử áo trắng hỏi.

Giới hạn cao nhất của nhân gian là chân ma, chẳng lẽ vị Tổ vĩ đại này, có thể dùng những cách khác vượt qua giới hạn này?

“Nếu ở thiên giới, đây tất nhiên là việc nhỏ, nhưng... Giới hạn cao nhất của nhân gian là chân ma, nếu muốn phá vỡ giới hạn này, chỉ có ‘nó’ tự mình ban thưởng.”

Giọng nói lạnh nhạt mênh mông hùng vĩ kia nói: “Thế nhưng, bản tọa đã suy tính, nhân gian có ba đại la kim tiên hỗn nguyên chuyển thế, với tích lũy của ngươi, chỉ cần kính dâng nguyên thần của một người trong số đó cho ‘nó’, không chỉ có thể trở thành thiên ma, cảnh giới còn có thể tiến thêm một bước sánh với hỗn nguyên, trong chớp mắt có thể đánh giết chí tôn chuyển thế kia.”

Nữ tử áo trắng hơi do dự, nói: “Thế nhưng, cảnh giới đại la kim tiên hỗn nguyên vượt qua ta, ta không tìm thấy bọn họ, Thanh Thành cũng đã lập Chư Pháp Quy Nhất trận, vị chí tôn chuyển thế kia lại ra tay, ta... E rằng không có bất kì cơ hội nào giết chết một đại la kim tiên hỗn nguyên chuyển thế.”

“Bản tọa tự có cách.”

Giọng nói lạnh nhạt hùng vĩ như âm thanh thiên địa này vang lên.

Rầm!!

Trong một tiếng xé rách âm vang, không gian đột nhiên xé rách ra một lỗ thủng to lớn, cao khoảng mấy chục trượng, tối tăm thâm thúy, vô cùng đen nhánh, cùng lúc đó một hơi thở quỷ dị mà thần bí đáng sợ cũng xuyên qua lối đi này chậm rãi truyền đến.

Ngay sau đó, chỉ thấy ba luồng lưu quang bay ra từ trong thông đạo không gian thật lớn.

Ba đạo lưu quang này dừng lại ở trong Ma vực, hóa thành ba món kỳ vật lơ lửng ở trước mặt nữ tử áo trắng.

Rõ ràng ba món kỳ vật này là một con mắt thẳng đứng màu vàng hồng, một nụ hoa chớm nở tái nhợt kỳ lạ, một sợi tóc màu bạc.

“Ba món kỳ vật này là ‘Hồi Minh Chi Đồng’, ‘Vô Thế Hoa’, ‘Giới Thân Phát Ti’, tác dụng cụ thể, người dùng thần niệm tìm kiếm là biết.”

Giọng nói lạnh nhạt hùng vĩ mệnh mông kia nói: “Thế nhưng, hình như đám thuộc hạ này của người quá yếu.”

Ngay lập tức, trong thông đạo không gian cực lớn chưa được lấp đầy kia, đột nhiên bay ra mấy chục giọt máu và mấy chục ngọn lửa hư ảo.

Chỉ thấy từng giọt máu tỏa ra hơi thở cường đại, từng ngọn lửa hư ảo trôi giạt tới, đều rơi vào người đông đảo đám chân ma ngoại trừ Cửu Thế Nhân và Quan Thi m, trong chớp mắt giọt máu đã thấm vào trong cơ thể đám chân ma, ngọn lửa hư ảo cũng chui vào trong đầu đám chân ma.

“A!!”

Đông đảo chân ma phát ra tiếng gào đau khổ, run rẩy lăn lộn dưới đất, dù là hơi thở hay uy áp nguyên thần đều đang không ngừng tăng lên, hình như đang nhận sự thay đổi to lớn.

“Nhân gian có rất nhiều hạn chế, bản tọa chỉ có thể cho chút sự giúp đỡ đó.” Giọng nói lạnh nhạt vô cùng hùng vĩ kia nói: “Người đừng khiến bản tọa thất vọng.”

“Vâng.”

Nữ tử áo trắng cung kính đáp, lập tức nói nhỏ: “Nhưng trên cơ thể nguyên thần thứ hai của ta trùng ấn ký của chí tôn chuyển thế kia, ngay cả Thiên Mục Ma Quân cũng không thể đánh giá, không biết Tổ vĩ đại có thể...”

“Không có ấn ký.”

Giọng nói lạnh nhạt mệnh mông vĩ đại kia trực tiếp cắt ngang nàng.

“Không có?” Nữ tử áo trắng và Quan Thi m đều ngơ ngác.

“Nếu trên người nguyên thần thứ hai của người có ấn ký, bản tọa đã sớm phát hiện ra.”

Giọng nói lạnh nhạt hùng vĩ như bầu trời chấn động nói: “Chỉ đang lừa gạt người thôi, nếu thật sự có ấn ký, bản tọa lại không dò xét ra được, vậy đối phương chính là đại năng Thiên Đạo, đại năng Thiên Đạo chuyển thế đến nhân gian nhỏ bé? Ha...”

Trong tiếng cười nhạo, giọng nói kia cũng lười nhiều lời, hư ảnh màu vàng tối vô cùng hùng vĩ kia đã biến mất không còn bóng dáng, uy áp chí

cao vô thượng cũng biến mất không thấy.

Lúc này nữ tử áo trắng mới đứng lên, đôi mắt hơi híp lại, nói khẽ: “Lại lừa gạt ta sao?”

“Biểu hiện của Lâm Chi Thủy kia không giống lừa gạt ta...” Quan Thi m hơi mờ mịt.

“Ta đã hiểu.”

Cuối cùng Thiên Mục Ma Quân trong ngọn lửa hắc liên đã lấy lại bình tĩnh, mở miệng nói: “Chí tôn chuyển thế kia có ý thể hiện như vậy ở trước mặt ngươi, e rằng là vì để ngươi tưởng... Hẳn ta thật sự hạ ấn ký ở trên người ngươi, có lẽ hẳn đã sớm đoán được, Cứu Thế Nhân không kiểm tra ra được sẽ mời ta đến kiểm tra, ta không kiểm tra được có lẽ sẽ mời Ma Tôn đến kiểm tra.”

“Ha...” Hẳn ta đột nhiên cười lạnh một tiếng, “Đúng là tính toán tốt, nếu ngay cả Ma Tôn cũng không kiểm tra được, chúng ta sẽ tưởng cảnh giới của hẳn ta sâu không lường được, còn đáng sợ hơn cả chí tôn tầm thường, càng thêm kiêng dè hẳn ta, càng không dám hành động, trong lúc vô hình đã ngăn cản được chúng ta.”

Nữ tử áo trắng nhẹ gật đầu nói: “Đúng là lợi hại.”

“Đúng là lợi hại.” Thiên Mục Ma Quân cười nhạo nói: “Nhưng có lẽ hẳn ta cũng không ngờ, lại có Tổ vĩ đại nhúng tay vào việc nhân gian, dù hẳn ta có mưu tính gì, ở trước mặt Tổ vĩ đại cũng không có bất kì ý nghĩa gì.”

Cũng như sự chênh lệch giữa người và tiên, cho dù là chí tôn, Phật chủ... Ở trước mặt đại năng Thiên Đạo, cũng chỉ là con kiến khá cường đại mà thôi.

Đứng dưới Thiên Đạo, đều chỉ là giun dế!

Ngoại đạo cũng như thế.

Nữ tử áo trắng khẽ lắc đầu, ánh mắt nhìn lướt qua đông đảo chân ma vẫn đang lăn lộn trên mặt đất ở xung quanh.

Hơi thở của những chân ma này tăng vọt, uy áp nguyên thần cũng đang không ngừng tăng lên, nguyên thần và bản nguyên cấp bậc chân ma cường đại đến cỡ nào, lại còn đau khổ như vậy, hiển nhiên là sự thay đổi kia quá khổng lồ, mới dẫn đến kết quả này.

“Tổ vĩ đại ra tay, đúng là không tầm thường.”

Thiên Mục Ma Quân thở dài nói: “Nhân gian chỉ có thể chấp nhận hạn mức cao nhất của chân ma, nhưng ngay cả Ma Tôn cũng không làm được điều này, giọt máu kia cô đọng một lượng lớn bản nguyên chân ma đệ nhất

đẳng, còn có ngọn lửa tinh túy một lượng lớn nguyên thần chân ma đệ nhất đẳng, ít nhất có thể khiến những chân ma này tăng lên hai ba cấp bậc, đương nhiên... Không thể nào vượt qua giới hạn cao nhất của chân ma.”

“Hai ba cấp bậc?” Nữ tử áo trắng để lộ vẻ giật mình.

Vị Thiên Mục Ma Quân này cũng tốn rất nhiều sức lực đào tạo Dưỡng Miêu Nhân kia, nhưng cũng chỉ có thể khiến Dưỡng Miêu Nhân từ chân ma đệ tam đẳng tăng lên đệ nhị đẳng mà thôi.

Chương 232: Một phương ngoại ma của ta đã thắng (3)

Đây cũng không phải là quán đỉnh, cách hai giới thiên nhân, cho dù là Ma Tôn ra tay, hiệu quả cũng không tốt.

Tổ vĩ đại vừa ra tay, lại tùy tiện có thể khiến chân ma tăng lên hai ba đẳng cấp?

“Thế nhưng, dù những giọt máu và ngọn lửa tinh túy nguyên thần này quý giá, nhưng chắc chắn kém hơn ba món kỳ vật do Tổ vĩ đại ban thưởng cho ngươi.”

Thiên Mục Ma Quân cảm thán: “Ta cũng chỉ từng nghe đến Hối Minh Chi Đồng mà thôi, ở chỗ Ma Tôn cũng không có, nếu không đã sớm ban thưởng cho ngươi, Vô Thế Hoa và Giới Thần Phát Ti, dù là nghe qua ta cũng chưa được nghe, dù nhân gian không cách nào dung nạp vật phẩm lực lượng vượt qua chân ma... Nhưng nếu Tổ vĩ đại ban cho ngươi, chắc chắn không tầm thường.”

Nữ tử áo trắng không nói gì, chỉ vung tay lên, nhận lấy ba món kỳ vật đang lơ lửng ở giữa không trung vào trong tay.

Ngay lập tức, dùng thần niệm thăm dò bên trong ba món kỳ vật này, liền có ba luồng tin tức truyền đến.

“Hối Minh Chi Đồng, tuy chỉ có thể sử dụng một lần, nhưng có thể tìm kiếm nguyên thần trong vạn dặm xung quanh, nhìn ánh sáng của nguyên thần ở trong hư vô, nguyên thần càng cường đại càng hiện rõ, đủ để ngươi tìm kiếm đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thể.”

“Vô Thế Hoa, bảo vật loại trấn áp đơn thể, với cảnh giới của ngươi và chân ma chi mục thôi động, có thể hình thành thế giới chi lực trấn áp vạn vật, dù là đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thể cũng không thể tự diệt nguyên thần, đủ để ngươi dâng hiến nguyên thần đại la kim tiên hồn nguyên cho ‘nó’.”

“Giới Thần Phát Ti, bảo vật loại xuyên qua không gian, có lẽ có thể giúp đỡ việc các ngươi loại bỏ Vạn Thế Phục Long đại trận một chút.”

Sau khi nhận lấy tin tức công dụng của ba món kỳ vật này, nữ tử áo trắng không nhịn được lộ ra vẻ chấn động.

Hối Minh Chi Đồng?

Lúc trước nàng vẫn không có cách nào giết chết những đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thể ẩn nấp ở nhân gian kia, cũng vì chênh lệch cảnh giới thật sự quá lớn, nàng không thể tìm thấy đối phương, dù ngẫu nhiên gặp được, đối phương ỷ vào cảnh giới vượt trội cũng có thể thoải mái bỏ chạy.

Có Hôi Minh Chi Đồng này, tương đương với việc gian lận định vị được vị trí của những đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thể kia, với thực lực của nàng, còn không phải dễ như trở bàn tay sao?

Vô Thế Hoa?

Với thực lực của nàng, tất nhiên không khó để giết được những đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thể kia, nhưng rất khó để phòng đối phương tự diệt nguyên thân, cũng như lão hòa thượng Phật Đà chuyển thể kia.

Nhưng có Vô Thế Hoa này, hình thành thế giới chi lực từ hư vô, hoàn toàn có thể trực tiếp trấn áp nguyên thân!

Đối phương muốn tự diệt nguyên thân cũng không làm được, nàng có thể tùy tiện kính dâng một nguyên thân đại la kim tiên hồn nguyên cho “nó”, để nàng thoải mái đột phá đến thiên ma, thậm chí cảnh giới còn có thể so sánh với Ma Quân!

Thực lực như thế, so sánh với Ma Long còn mạnh hơn rất nhiều, cho dù là chí tôn chuyển thể, nàng cũng có thể lật tay một cái là diệt sát!

Giới Thần Phát Ti?

Sáng nay nàng đã phát hiện, bên trong Thanh Thành kia đã chuẩn bị sẵn “Chư Pháp Quy Nhất trận”, nếu phối hợp chí tôn chuyển thể với Vạn Thế Phục Long đại trận, nàng cũng khó có thể trực tiếp phá hủy, nhưng có Giới Thần Phát Ti, căn bản không hề khó khăn!

Ba món kỳ bảo này, bất kì một món nào cũng rất quý giá, tính thực dụng lại càng cao đến kinh người, chỉ cần có bất kì một món nào, đều có thể đưa đến nhân tố mang tính quyết định thay đổi kết quả ở nhân gian!

Huông chi là ba món?

“Sao thế?”

Thiên Mục Ma Quân thấy vẻ mặt nàng ngơ ngác, không nhìn được hỏi.

Nữ tử áo trắng im lặng một chút, nói khẽ: “Ở nhân gian, một phương ngoại ma của ta đã thắng, Vạn Thế Phục Long đại trận ở Thanh Thành kia... Sắp sụp đổ.”

“Sắp sụp đổ?”

Đầu tiên Thiên Mục Ma Quân ngẩn ngơ, lập tức cười to nói: “Tốt! Ngay cả người cẩn thận như ngươi cũng tin tưởng đến thế, xem ra công dụng của

ba món kỳ vật kia không hề tầm thường.”

Nữ tử áo trắng nói khẽ: “Dù chỉ có một mình ta cũng không khó, chứ đừng nói đến còn có bọn họ.”

Lúc đang nói chuyện, nàng nhìn lướt qua rất nhiều chân ma đang nằm trên mặt đất, chỉ thấy nhóm chân ma đã dùng run rẩy và lảo đảo, uy áp và hơi thở nguyên thần đã hướng tới sự ổn định, hiển nhiên sự thay đổi đã kết thúc.

Thiên Mục Ma Quân nhìn thoáng qua đám chân ma, khẽ cười nói: “Tổ vĩ đại ra tay, đúng là không tầm thường... Hai vị chân ma đệ nhất đẳng, toàn bộ những người khác đều là chân ma đệ nhị đẳng, rất tốt.”

Tất cả chân ma đệ ngũ đẳng trước đó đều tăng lên ba đẳng cấp, trở thành chân ma đệ nhị đẳng, có thể so với Dưỡng Miêu Nhân trước đó.

Tất cả chân ma đệ tứ đẳng trước đó cũng tăng lên hai ba cấp bậc, chính là chân ma đệ nhị đẳng có thể hoành hành ngang ngược.

Lúc trước “Giảng Kinh Nhân” là chân ma đệ tam đẳng, cũng tăng lên hai cấp bậc, là chân ma đệ nhất đẳng!

Lúc trước “Dưỡng Miêu Nhân” là chân ma đệ nhị đẳng, tăng lên một cấp bậc, chính là cực hạn chân ma đệ nhất đẳng!

Còn Cửu Thế Nhân lại là cảnh giới thiên ma, đủ để so sánh với đại la kim tiên!

“Đội hình như thế, tu hành giả nhân gian còn ngăn cản thế nào?”

Thiên Mục Ma Quân mỉm cười, lại liếc nhìn Quan Thi m, nói: “Phá hủy Vạn Thế Phục Long đại trận kia, còn cần sự giúp đỡ của ngươi, đợi lát nữa Ma Tôn sẽ ban cho một chút bảo vật nữa, trong đó có bảo vật đạo thống Cực Dạ Linh Sơn thiên giới, còn có hai món thiên bảo Phật môn, có lẽ sẽ giúp được ngươi.”

“Thiên bảo?” Quan Thi m nói: “Thiên bảo không thuộc về nhân gian, không thể truyền đến nhân gian chứ.”

Tâm trạng Thiên Mục Ma Quân cực tốt, mỉm cười giải thích: “Nhưng chỉ cần bóc ra khí linh, thì có thể truyền thiên bảo đến thế gian, mặc dù tách ra khí linh uy năng của thiên bảo sẽ giảm mạnh, nhưng cũng là nửa cái thiên bảo, còn mạnh hơn chí bảo thế gian nhiều, đáng tiếc chuẩn bị hơi gấp gáp, nếu không để khí linh chuyển thế hạ phạm dung hợp với thiên bảo, còn có thể khôi phục uy lực hoàn chỉnh của thiên bảo.”

Quan Thi m giật mình, ngay cả nàng cũng chưa tới cảnh giới đại la kim tiên, thiên bảo đã đầy đủ.

“Đợi Vạn Thế Phục Long đại trận kia sụp đổ, sẽ diệt tuyệt tu hành giả đạo thống ở nhân gian, chậm rãi phá giải trận pháp khác đi.” Thiên Mục Ma Quân cười nói,

Nữ tử áo trắng im lặng một chút, lại nói: “Diệt tuyệt tu hành giả không quan trọng, nhưng... Tuyệt đối không thể ảnh hưởng đến phàm nhân thế tục, không thể xuất hiện tình huống của mấy trăm năm trước.”

Thiên Mục Ma Quân nhìn nàng một cái, im lặng cả nửa ngày, cười nói: “Điều này, ta đương nhiên hiểu rõ.”

Chương 233: Yêu ta? (1)

Trong căn phòng khách sạn.

Phong cấm kết giới vô hình lại mông lung đã được bố trí từ sớm, dù là phàm nhân hay là tu hành giả đều không thể đến gần.

Trước mặt Tiêu Tuệ đang bày một nửa tấm gương không được trọn vẹn, mặt kính cũng không phản chiếu dáng vẻ của nàng, mà là một thế giới hoàn toàn hư ảo mông lung, có thể mơ hồ thấy được ánh trắng bao phủ.

Sau khi nàng lẳng lặng chờ đợi nửa ngày, vẻ mông lung hư ảo dần tiêu tán, trong mặt gương xuất hiện một nữ tử đeo mặt nạ hình trăng khuyết bằng bạc, chỉ để lộ ra non nửa khuôn mặt trắng như tuyết, từ bờ môi đến sống mũi... Hình dáng của mỗi một phần đều lộ ra vẻ lạnh lẽo, đôi mắt lại càng lạnh lùng như sương, uy áp truyền đến cách hai giới thiên nhân khiến nàng không nhìn được hơi run sợ.

“Tam Hàn tiên tử.”

Tiêu Tuệ hơi cúi đầu, tỏ vẻ cung kính ân cần thăm hỏi.

Vị Tam Hàn tiên tử trước mắt này, chính là người chịu trách nhiệm liên hệ giữa các phương đạo thống thiên giới và đại la kim tiên hỗn nguyên, lai lịch bối cảnh khá lớn, nhân mạch cực lớn, cũng rất nổi tiếng ở trên thiên giới, tu hành 《Nhất Khí Hóa Tam Thanh》 pháp môn Nguyên Thần Tam Phân trong truyền thuyết, bản tôn và ba phân thân ở đạo thống Thái m Thiên Uyên, đạo thống Vô Gian Thiên Đình, đạo thống Uế Thổ Kiến Mộc trên thiên giới, đều là đại la kim tiên hỗn nguyên.

“Tiêu Tuệ.”

Nữ tử lạnh lùng đeo mặt nạ trắng bạc “Tam Hàn tiên tử” khẽ gật đầu, nói: “Lần trước ngươi nhắc đến chân ma đệ nhất đẳng là chủ nhân Hắc Viêm kia, ta đã nói với Thái m Quảng Pháp chí tôn ở bên trên, chí tôn cũng nói rõ ràng, thượng giới đã có kế hoạch từ lâu, để ngươi đừng nhiều lời, lại có chuyện gì nữa?”

Tiêu Tuệ im lặng một chút, nói: “Tam Hàn tiên tử, ta đã biết, sáu phương đạo thống đều điều động một vị thần tiên chuyển thế cảnh giới hỗn nguyên đến nhân gian, nhưng... Tình huống hiện tại có thay đổi, chân ma đệ nhất đẳng chủ nhân Hắc Viêm ‘Cứu Thế Nhân’ kia, vào ngày hôm qua nàng ta đã diệt sát nguyên thần một vị Phật Đà chuyển thế.”

“Diệt sát nguyên thần Phật Đà chuyển thế?”

Tam Hàn tiên tử thay đổi sắc mặt, hỏi: “Phần thưởng như thế... Chẳng lẽ nàng ta đã đột phá?”

“Tu vi của Cứu Thế Nhân kia vẫn là cực hạn chân ma, nhưng trên cảnh giới đã có đột phá.” Tiêu Tuệ nói: “Thực lực hiện tại của Cứu Thế Nhân kia, đủ để so sánh với đại la kim tiên chân chính.”

“Tại sao có thể như thế?”

Tam Hàn tiên tử không thể tin nổi nói: “Nhiều nhất nhân gian cũng chỉ có chân ma đệ nhất đẳng giáng lâm, nhưng chân ma đệ nhất đẳng sao có thể làm gì được đại la kim tiên hồn nguyên và Phật Đà chuyển thế chứ?”

Tiêu Tuệ im lặng, không nói gì.

Theo lý thuyết là như thế.

Tiên nhân gian cảnh giới hồn nguyên, dù không phải đối thủ của chân ma đệ nhất đẳng, nhưng cảnh giới cao hơn quá nhiều, vẫn đủ tự vệ, muốn chạy trốn muốn kiếm chế đều tùy tiện hành động, bởi vậy thượng giới mới có thể điều động tiên nhân gian cảnh giới hồn nguyên hạ phạm.

Thông thường, ngay cả chân ma đệ nhất đẳng cũng không có cách nào với tiên nhân gian cảnh giới hồn nguyên, ở nhân gian cũng không có lực lượng có thể uy hiếp được tiên nhân gian cảnh giới hồn nguyên.

Tiên nhân gian cảnh giới hồn nguyên, hoàn toàn có thể ngăn cản chân ma đệ nhất đẳng, dù sao cũng có thể tùy tiện giữ vững đại trận Thanh Thành.

Sự cân bằng này đã giăng co hơn sáu ngàn năm.

Nhưng...

Bây giờ không giống.

Bây giờ ở nhân gian có một vị “Lâm tiên bối” sâu không lường được, bức tranh hấn ban cho Tiểu Xà kia, thần vật uy năng chí tôn kia, phá vỡ sự cân bằng, dẫn đến Phật Đà chuyển thế bị diệt, chỉ còn lại nguyên thân, mới bị Cứu Thế Nhân kia chen vào chỗ trống.

Thế nhưng, việc này liên quan đến đại năng Thiên Đạo Lâm tiên bối, nàng cũng không muốn nhiều lời.

“Cứu Thế Nhân này sánh với đại la kim tiên... Điều này phải làm thế nào mới được.”

Trên mặt kính, Tam Hàn tiên tử hơi cắn răng, hình như cũng hơi bó tay không có cách nào, bất đắc dĩ nói: “Chân ma sánh với đại la kim tiên, muốn ngăn cản vậy phải có chí tôn chuyển thế hạ phạm mới được, nhưng... Chưa nói tới có chí tôn nào bằng lòng hay không, cho dù có, cũng không kịp.”

“Chuyển thế đầu thai chắc chắn không còn kịp nữa.” Tiêu Tuệ lắc đầu.

Thần tiên chuyển thể đầu thai đến nhân gian, vậy cũng là trưởng thành từ hài nhi phàm nhân, ít nhất phải trải qua vài chục năm trưởng thành, chờ đến khi nhục thân thức hải phát triển hoàn toàn, mới có thể thức tỉnh trí nhớ kiếp trước.

Sau khi nàng chuyển thể đến nhân gian, cũng đến năm mười sáu tuổi mới thức tỉnh ký ức.

Hơn nữa sau khi thức tỉnh ký ức, dù cảnh giới đủ cao, không cần bất chước kinh nghiệm của đại năng để thức tỉnh pháp thân, cũng phải tích lũy đủ linh lực mới có thể một lượt qua năm quan.

Chẳng may chuyển thể đầu thai vào nhục thân có tư chất không tốt, vậy phải tốn rất nhiều thời gian để tích lũy linh lực.

“Đúng là không kịp.”

Tam Hàn tiên tử lắc đầu nói: “Chuyển thể đầu thai, hài nhi ra đời, nếu ở thiên giới còn có thể lấy 《Quân Tiên Phổ》 đánh giá thân phận lai lịch, lại dựa vào loại bảo vật ‘Nhất Thuần Thiên Niên’, hoặc là hài nhi sử dụng tiên đan nhanh chóng trưởng thành.”

Nàng thờ dài nói: “Nhưng bây giờ cũng không phải nhân giới thời thượng cổ, còn có thể lấy Nhân Thư 《Sinh Tử Bộ》 đánh giá, bây giờ chuyển thể đến nhân gian, lại cũng chỉ có bản thân chí tôn tiến vào lục đạo luân hồi, sau khi tiến vào luân hồi, mới biết được bản thân đầu thai đến chỗ nào, hơn nữa sau khi sự tồn tại chí tôn như thế tiến vào luân hồi, các thần tiên khác muốn thôi toán chuyển thể cũng không làm được, trừ khi là mời đại năng.”

Sinh Tử Bộ... Trong lòng Tiêu Tuệ lại có cảm xúc không hiểu nổi.

Nàng đột nhiên giật mình.

Thôi toán thân tiên chí tôn luân hồi chuyển thể, đúng là chỉ có đại năng mới có thể làm được, nhưng đối với Lâm tiên bối mà nói, chắc chắn rất đơn giản, có nên nói rõ điểm này với thượng giới hay không?

Thế nhưng, nàng cũng không dám để lộ sự tồn tại của đại năng Thiên Đạo này với thượng giới.

Vừa nghĩ đến đây, Tiêu Tuệ hơi do dự, hỏi: “Nếu nhân gian cũng có thể thôi toán ra chí tôn chuyển thể thì sao?”

Nàng buộc lòng phải nói: “Bây giờ Cứu Thế Nhân kia sánh với đại la kim tiên, hoàn toàn có khả năng giết chết vị cảnh giới hỗn nguyên chuyển thể khác, chẳng may lại bị nàng ta giết một vị cảnh giới hỗn nguyên chuyển thể, biết đâu thật sự đột phá trở thành thiên ma, đến lúc đó, e rằng chí tôn chuyển thể cũng không kịp.”

Chương 234: Yêu ta? (2)

“Ta biết sau lưng ngươi có một vị đại năng.”

Tam Hàn tiên tử liếc nhìn Tiêu Tuệ một cái, khẽ lắc đầu nói: “Nhưng dù mời đại năng thôi toán tìm được, ‘đan dược tiên phẩm’ ẩn chứa tiên lực cũng không thể truyền vào nhân gian.”

Đan dược có thể kích thích thân thể trưởng thành trong vòng một đêm, cái kia có thể nói là cùng cấp độ tác dụng với “người chết mọc lại thịt từ xương, tất nhiên là tiên đan chân chính.

Hạn mức cao nhất ở nhân gian là bán tiên, tất nhiên đan dược tiên phẩm ẩn chứa tiên lực không thể truyền vào nhân gian.

Cũng chỉ có loại nửa tiên phẩm là “tiểu bàn đào” chưa chín, mới có thể tiến vào nhân gian, cũng chỉ có tác dụng thêm năm trăm năm duyên thọ mà thôi, căn bản không có ý nghĩa gì với tiên nhân.

Nếu là tiên phẩm bàn đào thật sự chín ngàn năm mới chín, sẽ không thể tiến vào nhân gian.

“Vậy dùng bảo vật loại Nhất Thuần Thiên Niên, để chí tôn nhanh chóng trưởng thành được chứ?”

Tiêu Tuệ lập tức nói: “Nếu lập tức để chí tôn chuyển thế hạ phàm, thôi toán tìm ra chỗ chí tôn chuyển thế, lại ban thưởng bảo vật loại ‘Nhất Thuần Thiên Niên’, có thể để cơ thể chí tôn chuyển thế trưởng thành với tốc độ nhanh nhất thức tỉnh ký ức, tu thành tiên nhân gian?”

Nhất Thuần Thiên Niên cũng tức là gia tốc thời gian, nói một cách khoa trương, đó là một chớp mắt đã trải qua ngàn năm.

“Bảo vật loại Nhất Thuần Thiên Niên? Ngươi thật sự suy nghĩ hảo huyền.”

Tam Hàn tiên tử lắc đầu nói: “Chưa nói tới phạm nhân căn bản không chịu đựng nổi việc năm tháng trôi qua mạnh mẽ như thế, trừ khi là một phương thế giới ổn định, cũng tức là thần vật chí tôn, nhưng có thể truyền một sinh vật chí tôn vào hạ giới, vậy chỉ có thể hình thành pháp lực bán tiên, pháp lực bán tiên lại quá yếu, dựa vào thần vật chí tôn tạo thành một phương thế giới nhỏ, dù chỉ gia tốc gấp trăm lần, có thể duy trì được bao lâu?”

Tiêu Tuệ ngẩn ngơ.

Dù sao thần vật chí tôn chỉ là một vật chết, dung nhập pháp lực và uy năng có hạn, tựa như bức tranh Lâm tiên bối ban tặng đủ để khiến thời gian

quay lại, uy năng cũng chỉ duy trì trong chốc lát mà thôi.

“Dù phối hợp với tiên phẩm đan dược hiệu quả lớn nhất, kích thích phàm nhân sinh trưởng, ít nhất cũng phải mất mấy năm mới có thể thức tỉnh trí nhớ.”

Tam Hàn tiên tử thân nhiên nói: “Thời gian mấy năm, cho dù thời gian gia tốc gấp mấy trăm lần, cũng phải duy trì thời gian vài ngày, thần vật chí tôn lại không giống pháp lực chí tôn liên tục không ngừng, sao có thể duy trì được mấy ngày? Muốn để một người phụ nữ từ lúc có thai sinh con đến hài nhi, thậm chí trưởng thành đến thức tỉnh, không biết phải lãng phí bao nhiêu phần thần vật chí tôn mới được, chỉ vì tiết kiệm thời gian lại trả giá quá lớn, căn bản không chịu đựng nổi.”

Tiêu Tuệ không nhìn được yên lặng.

Một món thần vật chí tôn hình thành thế giới, thời gian gia tốc gấp trăm lần, có thể duy trì mấy chục phút đã rất khoa trương.

Mấy ngày?

Đây chẳng phải tính ra là hàng trăm thần vật chí tôn sao?

“Ta biết người cũng vì nhân gian, nhưng cũng phải cân nhắc tình hình thực tế.”

Tam Hàn tiên tử chậm rãi thở dài, nói: “Người cứ chờ một chút, bây giờ ta đi bẩm báo với Thái m Quảng Pháp chí tôn, chí tôn và một vị thần tiên địa vị cao ở bên trên vòm trời từng có chút giao tình, vị đại năng kia lại lệ thuộc dưới trướng Kim Mẫu Nguyên Quân, nếu bằng lòng ra tay giúp đỡ, cố gắng còn có chút cơ hội xoay chuyển.”

Mặt kính lại trở nên mờ lung hư ảo.

Tiêu Tuệ đành phải chậm rãi chờ đợi.

Sau một tiếng.

Mặt kính lại lần nữa trở nên rõ ràng, để lộ ra Tam Hàn tiên tử đeo mặt nạ trắng bạc.

Chỉ là, lúc này trong ánh mắt Tam Hàn tiên tử nhiều hơn chút vẻ lo lắng.

Trong lòng Tiêu Tuệ dâng lên một dự cảm không ổn, vội vàng hỏi: “Sao thế? Không biết chí tôn đã trả lời thế nào?”

Tam Hàn tiên tử tỏ vẻ bất đắc dĩ, lắc đầu nói: “Chí tôn đã nhờ vị đại năng ở trên vòm trời kia, vị đại năng này lại đi xin chỉ thị của Kim Mẫu Nguyên Quân chí cao vô thượng, nhưng Kim Mẫu Nguyên Quân lại nói... Không cần để ý đến nhân gian.”

“Không cần để ý?” Tiêu Tuệ ngẩn ngơ.

“Chí tôn nói như thế này.”

Tam Hàn tiên tử thở dài, nói: “Ồ trong mắt đại năng Thiên Đạo, e rằng chiến tranh thắng bại của thiên giới cũng không quan trọng, dù Vạn Thế Phục Long đại trận nhân gian bị phá, ngoại ma viễn cổ quay về thượng giới, cũng chỉ khiến thần tiên thiên giới thua ngoại ma thiên giới, nhưng cũng không ảnh hưởng đến sự tranh đấu của các đại năng ở trên vòm trời, vì vậy các vị đại năng ở trên vòm trời mới không thèm để ý đến.”

“Thế nhưng...” Tiêu Tuệ không nhịn được nói: “Nhân gian xuất hiện chân ma đệ nhất đẳng, ngay cả đại năng thiên đạo cũng không thôi toán được, rõ ràng có đại năng ngoại đạo giúp đỡ che giấu thiên cơ, đại năng ngoại đạo đã mưu tính nhân gian, chắc chắn có vấn đề, sao có thể bỏ mặc không quan tâm chứ?”

Tam Hàn tiên tử hơi bất đắc dĩ, lắc đầu thở dài: “Ta cũng biết đạo lý này, nhưng ngay cả Kim Mẫu Nguyên Quân chí cao vô thượng cũng lên tiếng, còn có thể làm sao chứ?”

Tiêu Tuệ im lặng.

Thật ra nàng không lo lắng Vạn Thế Phục Long đại trận kia sẽ bị phá, bởi vì nhân gian còn có Lâm tiên bối, dù Cứu Thế Nhân kia trở thành thiên ma, căn bản không thể gây ra sóng gió gì.

Nàng biết, Kim Mẫu Nguyên Quân có quen biết Lâm tiên bối, có lẽ cũng vì biết Lâm tiên bối ở nhân gian, vì vậy không thèm để ý?

Thế nhưng, nàng thật sự không muốn vì chuyện này, dẫn đến việc để lộ thân phận của Lâm tiên bối, phá hỏng kế hoạch của Lâm tiên bối.

“Tam Hàn tiên tử.”

Tiêu Tuệ hít sâu một hơi, cầu xin: “Nếu không người bẩm báo cho chí tôn đạo thống khác, mời vị chí tôn khác bào lên đại năng bên trên vòm trời, có lẽ sẽ có đại năng khác bằng lòng ra tay giúp đỡ thì sao?”

Vị Tam Hàn tiên tử này tu hành Nhất Khí Hóa Tam Thanh, kéo theo bản tôn và hai đại nguyên thân phân thân, chính là đại la kim tiên hồn nguyên của ba đạo thống, tất nhiên cũng biết chí tôn tam phương.

“Không cần người nói, ta đã bẩm báo.”

Tam Hàn tiên tử nói: “Chỉ là vì Thái m Thiên Uyên gửi tin tức về trước, vì vậy ta nói với người trước thôi, có lẽ một chút nữa hai vị chí tôn của đạo thống Vô Gian Thiên Đình và đạo thống Uế Thổ Kiến Mộc, cũng sẽ trả lời ta.”

Tiêu Tuệ đành phải kiên nhẫn chờ đợi.

Sau một lúc lâu.

Chương 235: Yêu ta? (3)

Tam Hàn tiên tử đột nhiên mở miệng nói: “Thiên Nguyên chí tôn bên Uế Thổ Kiến Mộc cũng gửi tin tức đến, sau khi hấp báo với vị Thủy Thần ‘Cộng Công’ của Uế Thổ Kiến Mộc trên vòm trời cao, đại thần Cộng Công nói, ‘nhân gian tự có số mệnh của nhân gian, không cần để ý’.”

Tiêu Tuệ không nhìn được ngơ ngác.

Vị đại thần Cộng Công uy danh hiển hách, ban thưởng pháp thân truyền thừa này, cũng không thèm để ý đến nhân gian?

“Đối với đại năng Thiên Đạo thoát khỏi tam giới mà nói, không thèm để ý đến phàm trần, cũng rất bình thường.”

Tam Hàn tiên tử lắc đầu bất đắc dĩ, nói: “Thế nhưng còn có vị đại năng kia của Vô Gian Thiên Đình vẫn chưa trả lời, chờ chút xem, biết đâu vị đại năng kia sẽ...”

Nói đến đây, sắc mặt của nàng đột nhiên hơi thay đổi, lập tức thở dài nói: “Thôi.”

“Chẳng lẽ...” Tiêu Tuệ không nhìn được hỏi.

Tam Hàn tiên tử thở dài, nói: “Đúng, ta bẩm báo cho vị chí tôn đạo thống Vô Gian Thiên Đình kia, vừa rồi cũng truyền tin tức cho phân thân nguyên thần của ta, nói là vị đại năng kia chỉ trả lời bốn chữ: ‘không cần để ý’, cũng không nói thêm gì nữa.”

Tiêu Tuệ không nhìn được cắn môi một cái.

Tam Hàn tiên tử nhìn nàng một cái, nói khẽ: “Ngươi cũng đừng nói lời oán giận gì, ta từng nghe chí tôn nói, cho dù thần tiên thiên giới bị diệt sạch, cũng không ảnh hưởng đến các vị đại năng bên ngoài tam giới, chiến tranh giữa thần tiên thiên giới chúng ta và ngoại ma, trong mắt các đại năng cũng chỉ là trò đùa trẻ con mà thôi, căn bản không ảnh hưởng đến nền tảng tam giới, vì vậy các đại năng mới không thèm để ý.”

Tiêu Tuệ hít sâu một hơi, thản nhiên nói: “Ta biết, lúc đại kiếp thượng cổ, các vị đại năng vì đảm bảo đạo thống thiên giới không bị diệt, đã ra tay bố trí tầng tầng lớp lớp, coi như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ.”

Nàng đã từng tiếp xúc với đại năng Thiên Đạo thật sự, tất nhiên biết đại năng Thiên Đạo đối xử với sự tồn tại phía dưới Thiên Đạo thế nào.

Tất cả tam giới đều vận chuyển phía dưới Thiên Đạo, đại năng Thiên Đạo ra tay, chẳng khác nào ảnh hưởng đến sự vận chuyển này, đối với đại

năng Thiên Đạo không chỉ không có chỗ tốt ngược lại còn có tai hại, đương nhiên sẽ không tùy tiện ra tay.

Đại năng tam giới càng coi trọng “trật tự”, “tự nhiên”.

Ngay cả đại năng Thiên Đạo như Lâm tiên bối chuyển thế, cũng chưa từng để lộ ra thủ đoạn phương diện Thiên Đạo, nhiều lắm chính là thủ đoạn chí tôn “Hỗn Nguyên Sinh Vô Cực”, hiển nhiên không bằng lòng ảnh hưởng đến sự vận chuyển Thiên Đạo.

“Thái m Quảng Pháp chí tôn đã đi liên hệ các chí tôn khác bàn bạc cách đối phó.”

Tam Hàn tiên tử nói: “Mặc dù các đại năng Thiên Đạo sẽ không giúp đỡ, nhưng bên những ‘Tổ’ ngoại đạo hầu hạ chúa tể ngoại đạo kia, cũng gần như chưa từng giúp đỡ một phương ngoại đạo, một khi đại năng ngoại đạo ra tay, một phương đại năng Thiên Đạo của chúng ta cũng sẽ ra tay.”

Tiêu Tuệ khẽ lắc đầu, không nói gì.

Hai người chỉ có thể tạm thời cắt đứt liên lạc, yên lặng chờ đợi kết quả bàn bạc của các chí tôn thượng giới.

Sau một tiếng rưỡi.

Mặt kính không trọn vẹn kia, cuối cùng lại một lần nữa trở nên rõ ràng.

“Rất nhiều các chí tôn thiên giới đã bàn bạc ra kết quả.”

Tam Hàn tiên tử mở miệng nói: “Bản tôn của Đông Duyên Đại Tôn cũng lên tiếng ở thiên giới, sau khi bàn bạc, quyết định mỗi một phe đạo thống đều ban thưởng một lượng lớn linh đan gần ‘tiên phẩm’ và ‘thiên bảo’ bóc ra khí linh.”

Nàng hơi dừng lại, nói: “Cũng chỉ có thể ban thưởng ba món thần vật chí tôn, cũng không phải không thể nhiều hơn, nhưng có lẽ không còn kịp nữa, các thần vật chí tôn mà thiên giới đang có đều lấy ‘pháp lực chí tôn’ tạo ra, ít nhất cũng phải tốn thời gian mấy tháng mới được, dù sao trước đó cũng không ngờ lại có loại tình huống này, ba món kia vốn là dự định làm ra chuẩn bị sau này đưa cho nhân gian.”

“Ta hiểu.” Tiêu Tuệ nhẹ gật đầu.

Nàng cũng hiểu rõ.

Ở nhân gian nhiều nhất chỉ có thể truyền lại pháp lực bán tiên, cho dù là thần vật chí tôn cũng chỉ có thể dùng pháp lực bán tiên để hình thành, nhưng luyện chế loại bảo vật này rất tốn thời gian, chủ yếu là vì quá phức tạp, đủ loại pháp lý, đạo vận, linh văn xen lẫn, pháp lực bán tiên và pháp lực chí tôn chỉ là sự khác biệt nguồn gốc năng lượng ở trong đó mà thôi.

Cho dù là chí tôn am hiểu luyện chế thần vật chí tôn, áp chế pháp lực đến cấp độ bán tiên, việc luyện chế cũng không nhanh đến mức nào.

Mấy ngàn năm, dù có gia tốc nghìn lần vạn lần, vậy ít nhất cũng phải tốn mấy tháng mới được.

“Về phần kỳ bảo đại thần thông cấp độ hỗn nguyên, luyện chế bằng pháp lực bán tiên, tạm thời cũng chỉ có mười hai món, mười hai món này cũng chuẩn bị vì nhân gian.”

Tam Hàn tiên tử nói: “Thế nhưng, các chí tôn có thể ưu tiên luyện chế kỳ bảo cấp hỗn nguyên, dưới sự gia tốc thời gian, sẽ nhanh hơn luyện chế thần vật chí tôn gấp trăm lần nghìn lần, có lẽ ngày mai sẽ có thể đưa thêm cho ngươi, nhưng dưới sự đốc sức của tất cả các chí tôn am hiểu luyện bảo của thiên giới, nhóm chí tôn đầu tiên nhiều nhất chỉ có thể luyện chế ra hơn trăm món mà thôi.”

“Hơn trăm món...” Tiêu Tuệ hơi nhíu mày.

Kỳ bảo cấp hỗn nguyên, chỉ có pháp lực bán tiên, uy năng cũng chỉ gần bằng tiên nhân gian đại la kim tiên hỗn nguyên chuyển thế ra tay, tối đa chỉ có thể đối phó với chân ma đệ nhị đẳng mà thôi.

Nếu là kỳ bảo uy năng cấp hỗn nguyên, e rằng ngay cả chân ma đệ nhị đẳng cũng có thể chống cự được.

Những vị chí tôn thiên giới luyện chế kỳ bảo cấp hỗn nguyên kia, uy năng chắc chắn không thể đáng sợ gần đạt tới cực hạn như tự thiếp của Lâm tiên bối, mặc dù có hơn trăm món, tác dụng cũng rất hữu hạn.

Có lẽ đối phó với chân ma khác rất đơn giản, nhưng đối với Cứu Thế Nhân mà nói, e rằng chút uy năng này nhiều lắm chỉ có thể đưa đến hiệu quả khống chế mà thôi.

Mấu chốt của lần kiếp nạn này là Cứu Thế Nhân kia, phần lớn các chân ma khác đều là đệ ngũ đẳng đệ tam đẳng mà thôi, đối với đại la kim tiên hỗn nguyên chuyển thế mà nói, căn bản cũng không có sự uy hiếp.

“Hy vọng có chút tác dụng.” Tiêu Tuệ thở dài.

“Đây đã là kết quả các chí tôn thiên giới hợp lực, nếu là bình thường, các chí tôn sẽ không ra sức như thế.”

Tam Hàn tiên tử khẽ lắc đầu, nói: “Còn phải chờ một chút nữa, bây giờ những chí tôn am hiểu càn khôn chi đạo kia, đang dùng tốc độ nhanh nhất xuyên thẳng qua thiên giới, tập trung tài nguyên do các phương cống hiến.”

Chương 236: Yêu ta? (4)

Tiêu Tuệ nhẹ nhàng gật đầu.

Thiên giới gần như rộng lớn vô biên, nếu không phải có đại năng Thiên Đạo để lại truyền tống trận, bình thường chí tôn muốn đi xuyên qua thiên giới cũng phải trải qua năm tháng dài đằng đẵng, dựa vào những truyền tống trận kia, những vị chí tôn am hiểu càn khôn chi đạo, tinh thông Đại Na Di, có thể nhanh hơn rất nhiều.

“Các vị chí tôn dặn ta nói cho người biết.”

Tam Hàn tiên tử nặng nề nói: “Sự yên ổn nhân gian đều giao hết cho các người, bên thiên giới có thể giúp đều đã giúp, cái khác... Cũng chỉ có thể dựa vào nhân gian.”

“Ta sẽ làm hết sức.” Tiêu Tuệ thở dài một tiếng.

Trong lòng nàng lại thầm thấy bất đắc dĩ.

Đáng tiếc nơi này không phải thiên giới, nàng cũng không liên lạc được với người trông coi nàng kiếp trước, nếu không có lẽ nàng có thể thuyết phục người kia ra tay giúp đỡ.

Thật sự không được... Cũng chỉ có thể chờ mong Lâm tiên bối ra tay.

...

Màn đêm dày đặc, không nhìn thấy một ngôi sao nào ở trên vòm trời.

Thanh Thành rộng lớn như vậy, lẳng lẳng đứng vững vàng ở trong màn đêm, cứ như một con cự long ngủ say đang chiếm cứ nơi này.

Trên bầu trời bên ngoài Thanh Thành, có một vị nữ tử áo trắng đang đứng lơ lửng trên không, đôi chân của nàng trần trụi trắng nõn, mái tóc đen như thác nước bay múa trong gió đêm, đôi mắt ngập nước nhìn Thanh Thành, trên hàng lông mày đều là vẻ yếu đuối thương xót.

Rõ ràng là Cứu Thế Nhân!

Thế nhưng, lúc này lại có thể thấy được một vết nứt trên mi tâm của nàng, trong đó mơ hồ lộ ra ánh sáng kỳ lạ.

“Động tác nhanh thật...” Nữ tử áo trắng nói khẽ.

Trong tầm mắt của nàng, hoàn toàn có thể nhìn rõ ràng dáng vẻ chân thực của Thanh Thành vào lúc này.

Lúc này đang có một trận pháp phong cấm hình tròn mông lung bao phủ bên ngoài thành phố lớn có văn hóa lịch sử lâu đời này.

Trận pháp này hình thành kết giới phong cấm, khi thì nửa trắng nửa đen như m Dương Thái Cực Đồ, khi thì âm dương hội tụ hình thành màu sắc

giao hòa hỗn độn, phạm nhân có thể đi vào, tu hành giả và ngoại ma không thể đi vào.

Dù trận pháp này chưa được khởi động hoàn toàn, nhưng chỉ từ sự dao động lúc hình thành dị tượng, cũng đủ để nhìn thấy một hai.

“Hay cho một Chu Pháp Quy Nhất tiên trận.”

Nữ tử áo trắng lẩm bẩm một tiếng, trong đôi mắt đột nhiên bùng lên ngọn lửa màu đen, ngay tức khắc ánh mắt đã xuyên qua dị tượng của trận pháp, quan sát trận pháp to lớn trong thành phố này.

Nàng hoàn toàn có thể nhận ra được, trong thành phố này đã lập xuống chín chín tám mươi một trận cơ ẩn tàng.

Xung quanh mỗi một trận cơ, lúc này đã bố trí kết giới phong cấm, có thể thấy được một vị cao nhân tu hành thiên quan thứ năm tọa trấn trận cơ ở trong kết giới, xung quanh còn có trận trong trận, dùng bốn đến năm tu hành giả thiên quan thứ tư tạo thành Tứ Tượng trận hoặc là Ngũ Hành trận, cùng hai mươi tám tu hành giả thiên quan thứ ba phân bố trong đó thành tinh tú trận.

Đồng thời, trên chín nơi trận nhãn quan trọng nhất, tất cả đều bố trí một vị thần tiên lục địa vượt qua năm quan.

Số lượng này còn nhiều hơn gần gấp đôi so với số tu hành giả nàng nhìn thấy vào hôm qua, hiển nhiên hôm nay lại có một bộ phận tu hành giả tập trung đến đây.

Pháp lực này vượt qua hai ngàn tu hành giả, thông qua trận pháp khổng lồ này mơ hồ dao động và nhấp nhô, cứ như lúc nào cũng có thể xuyên qua trận pháp khổng lồ này hội tụ như một, cũng có thể trở thành ngọn nguồn của trận pháp này.

“Lực lượng trận pháp như một thể, hoàn toàn quy nhất, nếu không thể phá trận, không thể giết bất kỳ tu hành giả nào.”

Nữ tử áo trắng nhẹ nhàng hít vào một hơi, bắt đầu yên lặng suy tính bản thân nên phá trận như thế nào.

Rất nhanh đã có kết quả!

“Dựa vào thực lực hiện tại của ta, cũng không thể dùng lực lượng có chấp phá hủy, chỉ có thể tiêu hao pháp lực của những tu hành giả này, có lẽ cần... Dốc hết sức ra tay hơn một ngàn bảy trăm lần...”

Nữ tử áo trắng hơi nhíu mày, “Điều này... Vẫn chưa tính những tu hành giả này có đan dược bổ sung, nếu có đầy đủ đan dược bổ sung pháp lực, dù trong Ma vực có lực lượng vô cũng, cũng không biết phải tốn bao nhiêu lần,

nếu Lâm Chi Thủy kia chủ trì trận pháp, thì càng không có khả năng phá trận.”

Ngoại ma chi lực của nàng đã sánh với pháp lực đại la, độ cao cảnh giới sánh với đại la kim tiên, có thể nói chân chính là đại la kim tiên tại thế.

Nếu không có lực lượng trận pháp, một chiêu của nàng có thể khiến hai ngàn tu hành giả này bỏ mạng hơn chín phần chỉ trong khoảnh khắc.

Nhưng có trận pháp tuyệt thế này che chở, hơn nữa có lẽ vẫn là chí tôn chuyển thế chủ trì trận pháp, ngay cả nàng cũng bó tay không có cách nào.

“Nhất định phải giết một đại la kim tiên hỗn nguyên chuyển thế mới được.”

Nữ tử áo trắng khẽ lắc đầu, mi tâm đột nhiên hơi vỡ ra, để lộ ra một khe hở, rõ ràng là một đôi mắt tối tăm, trong đôi mắt lộ ra một luồng kỳ quang, hình như đang quan sát thành phố này.

Trong sự quan sát của đôi mắt thẳng đứng này, toàn bộ thế giới như hóa thành một khoảng âm đạm âm trầm, cứ như bị bóng đêm vô tận bao phủ, chỉ có một vài ánh sáng vô cùng rõ ràng trong bóng đêm, cứ như trên bầu trời đêm có lác đác mấy ngôi sao.

Những “ngôi sao” này, đang xuyên thấu qua “Hồi Minh Chi Đờng” nhìn thấy ánh sáng nguyên thần.

Nguyên thần càng cường đại, ánh sáng mà Hồi Minh Chi Đờng này nhìn thấy lại càng mãnh liệt.

Lúc này, bên trong Thanh Thành này, nàng có thể nhìn thấy mười mấy đốm ánh sáng nguyên thần, mười một ánh sáng nguyên thần cao bằng một người chính là do nguyên thần của thần tiên lục địa phát ra, còn hai đốm ánh sáng nguyên thần lóa mắt lại khổng lồ như núi non, chắc hẳn chúng là ánh sáng nguyên thần của đại la kim tiên hỗn nguyên chuyển thế!

Điều này có nghĩa, lúc này ở bên trong Thanh Thành có mười một vị thần tiên lục địa, cùng hai vị đại la kim tiên hỗn nguyên chuyển thế!

“Chỉ có hai người?”

Nữ tử áo trắng tỏ ra vui mừng.

Lúc trước đã nghe vị Tổ vĩ đại kia nói, nhân gian có ba vị đại la kim tiên hỗn nguyên chuyển thế, lúc này ở Thanh Thành có hai vị, vậy vị còn lại tất nhiên không ở Thanh Thành!

Nàng quay lại nhìn về phía những phương hướng khác, “Hồi Minh Chi Đờng” trên trán cũng nhìn về phía những phương hướng khác.

Trong bóng tối, ngẫu nhiên có thể thấy một chút ánh sáng.

“Hà?”

Chương 237: Yêu ta? (5)

Đột nhiên, nữ tử áo trắng khẽ giật mình, “Kia... Kia là...”

Ở nơi xa xa, bóng tối nơi đó đã bị xua tan hoàn toàn, lại có thể nhìn thấy một ánh sáng lóa mắt cứ như ánh nắng chói chang khổng lồ!

Ánh sáng này mạnh hơn những đại la kim tiên hỗn nguyên kia gấp trăm lần!

“Cái này... Ánh sáng nguyên thần của chí tôn chuyển thế sao?”

Trong lòng nữ tử áo trắng chợt hiểu ra, nhiều nhất Hối Minh Chi Đồng này chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng nguyên thần của chí tôn chuyển thế, còn luồng ánh sáng nguyên thần khổng lồ lóa mắt thế kia, tất nhiên là nguyên thần chí tôn chuyển thế.

Chỉ là...

Nàng thấy hơi kỳ lạ, chí tôn chuyển thế kia nên ở phương hướng Tô Thành mới đúng, thế nhưng phương hướng kia, vị trí kia, hình như đang ở... Lăng Yên Các?

Chẳng lẽ chí tôn chuyển thế kia đến Lăng Yên Các sao?

“Đến Lăng Yên Các là tốt nhất.”

Nữ tử áo trắng tỏ vẻ vui mừng, lại quay sang nhìn về phía Tô Thành.

Có thể thấy được bốn đốm sáng nguyên thần ở nơi đó.

Một đốm sáng chỉ lớn khoảng năm đấm lại vô cùng chói mắt, trình độ chói mắt hình như còn kinh người hơn ánh sáng nguyên thần của chí tôn chuyển thế kia, chỉ sợ là thiếu nữ ngoại ma chuyển thế kia, bản chất nguyên thần cực cao, nhưng nguyên thần còn rất yếu đuối.

Còn chói mắt hơn cả ánh sáng nguyên thần của chí tôn chuyển thế, điều này cũng có thể hiểu được.

Dù sao... Đối phương là người ngay cả Tổ vĩ đại cũng cảm thấy hứng thú.

Hai đốm ánh sáng nguyên thần còn lại lớn khoảng tòa cao ốc, có thể thấy là nguyên thần đại la kim tiên, hiển nhiên là tiên nhân gian Tiêu Tuệ, còn có Lục Kiếm Tiên kia.

Chỉ là, một đốm ánh sáng nguyên thần trong đó đang chậm rãi bành trướng, có cảm giác như nguyên thần đang muốn thay đổi.

Một đốm ánh sáng nguyên thần cuối cùng, chói mắt như một ngọn núi thật lớn, hiển nhiên là vị trí nguyên thần của đại la kim tiên hỗn nguyên thứ ba!

“Rất tốt, nhân lúc chí tôn chuyển thế kia đi Lăng Yên Các, bây giờ phải đi bắt lấy nguyên thân đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thế kia, chỉ cần dâng hiến cho ‘nó’, ta có thể trực tiếp đột phá thiên ma, thậm chí tiến thêm một bước!”

Nữ tử áo trắng hít sâu một hơi, lại liếc nhìn đại trận này, liền quay người rời đi.

...

Trong bóng đêm, con hẻm nhỏ vắng vẻ.

Trong cửa tiệm tranh chữ tỏa ra ánh đèn mờ nhạt, ánh sáng trong nhà chiếu xuống mặt đất bên ngoài cửa.

Trong phòng.

Lâm Chỉ Thủy đứng sau bàn đọc sách, đôi mắt sụp xuống, cúi đầu nhìn bức tranh trên bàn, bút lông trong tay tinh tế phác họa Thanh Tùng trên giấy, lúc lại ngắm cây tùng đứng trước cửa một cái.

Bên cạnh bàn đọc sách, một nữ sinh thanh tú có vẻ hơi căng thẳng đang đứng ở nơi đó, dáng vẻ nàng dịu dàng, cứ như tiểu thư khuê các, mái tóc dài xõa trên vai, trên người mặc một bộ váy liền màu xanh nhạt, đầu ngón tay trắng nõn hơi co quắp nắm lấy nhau đặt ở trước người.

Rõ ràng là “Thanh Quân”.

Dù nàng là đại la kim tiên hồn nguyên, nhân vật chư hầu một phương thiên giới, nhưng lúc này đôi mắt với vị Lâm tiên bối nghi là đại năng Thiên Đạo chuyển thế này, vẫn khiến nàng không nhìn được hơi căng thẳng, ngay cả hô hấp cũng hơi mất tự nhiên.

Nhìn bức tranh ở trên bàn này, trong lòng nàng lại thầm nghĩ: ‘Vị Lâm tiên bối này... Lại có thể thôi toán ra trước khi ta tới đây? Vẽ bức tranh Thanh Tùng này từ trước, đúng lúc thích hợp với vị thần tiên cây cối thành tinh là ta...’

Pháp thân của nàng là Thanh Đế, nguyên thân cũng là một gốc “Vô lượng Thanh Tùng” linh căn thiên địa hiếm có, vì vậy sau khi hóa thành hình người đạt được hồn nguyên, được gọi là Thanh Quân.

Sau một lúc lâu.

Lâm Chỉ Thủy hơi thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng đặt bút lông xuống, mỉm cười nói: “Tốt.”

Cùng lúc đó –

“Ầm ầm!”

Trong tiếng nổ vang vô hình, một luồng ánh sáng như hồn độn tối tăm lại xen lẫn một tia màu vàng, ra đời nở rộ ở trong bức tranh, cứ như một

luồng Thái Sơ chi quang khai thiên tích địa!

Thanh Quân chấn động nhìn một màn này, cuối cùng đã hoàn toàn vững tin, vị tiên bối trước mắt thật sự là đại năng Thiên Đạo!

Lúc nàng tới, bức tranh này mới chỉ được vẽ một nửa, vẫn còn một nửa nữa, có thể nói nàng tận mắt nhìn nó được hoàn thành.

Thế nhưng... Chỉ trong ngắn ấy thời gian, vị tiên bối này có thể lấy thủ pháp chi đạo, chế tạo ra một món thần vật chí tôn chứa động thiên càn khôn như vậy?

Ngoại trừ đại năng Thiên Đạo, ai có thể làm được?

Lâm Chỉ Thủy nhìn thoáng qua vị muội tử xinh đẹp như tiểu thư khuê các này, phát hiện dường như nàng cũng thấy bất ngờ với trình độ của hắn, không nhìn được thâm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn còn tưởng rằng, vị Đông Duyên Kỳ tiên sinh kia và Tiêu Tuệ giúp hắn quảng cáo, cũng phải qua mấy ngày nữa mới có khách, không ngờ chiều nay, vị muội tử xinh đẹp này lại nói được Tiêu Tuệ và Đông Duyên Kỳ giới thiệu, lập tức đến nhà.

Vừa nhìn đã thấy đối phương chính là tiểu thư khuê các thư hương thế gia, hắn vốn muốn vẽ một bức khác, nhưng trong lúc nói chuyện, hắn nhanh nhạy nhận ra hình như đối phương rất thích bức tranh Thanh Tùng còn chưa vẽ xong, hơn nữa dáng vẻ cũng không vội rời đi, hắn liền thuận theo vẽ cho xong, định đưa bức tranh này cho nàng.

“Đã để người chờ lâu.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười nói: “Lâu như vậy mới vẽ xong, vẫn hơi chậm.”

“Không lâu không lâu, ngài quá khiêm tốn.” Thanh Quân vội nói.

Nói đùa gì thế, nhiều nhất chỉ tốn hai tiếng đã chế tạo ra một món thần vật chí tôn, thế này còn chậm?

“Người mang bức tranh này về đi.” Lâm Chỉ Thủy nhìn Thanh Quân một cái, lại cười nói: “Người là bạn của Tiêu Tuệ và Đông Duyên tiên sinh, cũng là người trong đạo của ta, có lẽ hiểu rõ quy củ? Người cứ tùy tiện quyết định giá cả đi.”

“Tiểu nữ đã hiểu.”

Thanh Quân nghe vậy không nhìn được vui vẻ khẽ gật đầu, lấy điện thoại ở trong túi ra, bắt đầu chuyển khoản 129.600 nguyên.

May mắn Tiêu Tuệ và Đông Duyên Đại Tôn đã nhắc nhở nàng phải giả vờ như phạm nhân, nàng mới cố gắng biểu hiện như một tiểu thư khuê các,

thay sang quần áo phàm nhân, cầm chiếc túi mà nữ hài phàm nhân yêu thích, cầm theo điện thoại để trả tiền.

“Ngươi cứ làm từ từ, ta đi rửa tay.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười với nàng, liền xoay người đi vào nhà vệ sinh.

Bước vào nhà vệ sinh, hắn mở khóa vòi nước, nhanh chóng lấy điện thoại ra, chờ tin nhắn chuyển khoản.

Chương 238: Yêu ta? (6)

Thế nhưng, cũng không biết là vì động tác của đối phương quá chậm, hay là quá trình của ngân hàng quá rắc rối, chờ một lúc lâu, cuối cùng hẳn đã nhận được tin nhắn thay đổi số dư của ngân hàng.

Nhận được 129.600 nguyên.

Nhìn con số này, Lâm Chỉ Thủy không nhịn được cười, còn thấy hơi cảm động.

Đã bao lâu, từ sau khi phụ nhân của Trình Thất Nguyệt đến đây, hơn hai tháng nay cửa tiệm không còn làm ăn gì nữa, cuối cùng hôm nay lại khai trương!

Giao thiệp rộng vẫn tốt hơn, sau này có lẽ việc làm ăn sẽ liên tục không ngừng nghỉ?

Hơn nữa danh tiếng càng lúc càng lớn, sớm muộn gì cũng có thể trở thành đại gia thư pháp nổi tiếng!

Lâm Chỉ Thủy không nhịn được mỉm cười rửa tay, lúc này mới rời khỏi nhà vệ sinh, tâm trạng vui vẻ nhìn vị tiểu thư khuê các đang ngắm bức tranh kia, cười nói: “Đợt chút nữa bức tranh khô, người hãy cất vào, bây giờ đã muộn, có cần ta tiễn người không?”

Thanh Quân ngẩn ngơ, vội vàng lắc đầu nói: “Không cần làm phiền ngài.”

Có lẽ Lâm tiên bối đang uyển chuyển ra lệnh tiễn khách, nếu không nàng rõ ràng là một đại la kim tiên hồn nguyên hạ phạm, còn sợ ban đêm?

“Đúng lúc ta cũng muốn về, để ta tiễn người một đoạn đi.” Lâm Chỉ Thủy mỉm cười rất lịch sự.

Thanh Quân hơi do dự, biết ơn khom lưng nói: “Vâng... Làm phiền ngài.”

“Chuyện nhỏ thôi.”

Lâm Chỉ Thủy khẽ lắc đầu, “Ta khóa cửa tiệm đã.”

“Vâng.” Thanh Quân thành thật đứng chờ.

Sau khi Lâm Chỉ Thủy xếp gọn bức tranh thủy mặc đưa cho nàng, cất bút lông xong, cầm túi, khóa cửa tiệm lại, đứng trước cửa cười nói với Thanh Quân: “Ta tiễn người đến đầu ngõ đi, còn lại thì người tự về.”

“Làm phiền ngài quá.” Thanh Quân vội vàng nói.

Tuy nàng cũng không hiểu nhiều, vì sao vị Lâm tiên bối này lại muốn tiễn nàng một khoảng cách đó, vốn nàng muốn bay thẳng về Thanh Thành,

nhưng tiên bối đã nói như vậy, nàng cũng chỉ có thể đành hoàng dùng chân đi bộ.

Hơn nữa, có cơ hội đi cùng với một vị tiên bối đại năng Thiên Đạo chuyển thế như này, nàng đã cảm thấy vô cùng vinh hạnh, trái tim hưng phấn đến mức muốn nhảy ra ngoài.

...

Trên không trung bao phủ màn đêm.

Một luồng ánh sáng hư ảo không một tiếng động lướt qua khoảng không đến đây, dùng tốc độ kinh khủng không biết vượt qua vận tốc âm thanh gấp bao nhiêu lần, trong chớp mắt xẹt qua chân trời, đi tới khoảng không bên trên Tô Thành.

Sau đó, dừng lại trên bầu trời cao hơn vạn mét phía trên một con hẻm sâu vắng vẻ cũ nát, hóa thành một nữ tử áo trắng yếu đuối xinh đẹp tuyệt trần.

Vết rách trên mi tâm nữ tử áo trắng hơi mở ra, để lộ ra Hối Minh Chi Đòng quý dị, quan sát ánh sáng nguyên thần ở bên dưới.

“Lại ở nơi này... Cũng may chí tôn chuyển thế đã đến Lăng Yên Các...”

Khóe môi nữ tử áo trắng hơi nhếch lên nở một nụ cười dịu dàng, ngay lập tức quanh người chậm rãi bùng cháy một ngọn lửa màu đen u ám lại khủng bố.

Nàng cũng đóng Hối Minh Chi Đòng đã tiêu hao hơn phân nửa uy năng, nhìn chăm chăm mặt đất phía dưới, trong lúc tìm kiếm đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thế kia, cũng tích lũy tất cả lực lượng đến cực hạn, cũng chuẩn bị sẵn sàng Vô Thế Hoa kia.

Nàng hơi thủ thế, lúc đang chuẩn bị phóng xuống phía dưới, thuận tiện thả ra Ma vực –

Nàng chợt nhìn thấy, trên mặt đất trong con ngõ sâu, ở phía trước đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thế giống như tiểu thư khuê các kia, có một nam nhân trẻ tuổi chậm rãi đi về phía trước.

Nữ tử áo trắng thay đổi sắc mặt, cơ thể đột nhiên khựng lại, không thể tin nổi nhìn về phía nam tử trẻ tuổi kia.

“Sao có thể... Rõ ràng Hối Minh Chi Đòng của ta không nhìn thấy ánh sáng nguyên thần của hắn ta! Không phải hắn ta đang ở Lăng Yên Các sao?” Trong lòng nàng đầy vẻ rung động và không thể tưởng tượng nổi.

Cùng lúc đó, một suy nghĩ khiến trong lòng nàng run rẩy chậm rãi trào ra.

Lúc này, nàng phát hiện nam tử kia đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, hình như đang nhìn nàng.

Trong mắt nữ tử áo trắng hiện ra vẻ hoảng sợ, ánh lửa quanh người lập tức bùng cháy lên, trong chớp mắt đã hóa thành một luồng ánh sáng tối tăm, dùng tốc độ nhanh nhất để chạy trốn.

...

Hai người bước đi dọc theo con hẻm nhỏ vắng vẻ ánh sáng mờ tối.

Lâm Chỉ Thủy phát hiện hình như vị muội tử này hơi căng thẳng thái quá và xấu hổ, nàng chẳng nói chẳng rằng, chỉ ngoan ngoãn đi sau lưng hắn, ngay cả đi đường cũng rất nhẹ nhàng không nhìn được lắc đầu cười một tiếng.

Đúng là tiểu thư khuê các, thoát nhìn mềm yếu như vậy, đúng là vẫn nên tiến một đoạn đường cũng lịch sự hơn chút, hơn nữa có thể tăng thêm độ thiện cảm của khách hàng, sao lại không làm.

Sau khi đi được một đoạn đường, Lâm Chỉ Thủy phát hiện đã đến đoạn đường tia sáng tối tăm nhất, không nhìn thấy một cột đèn đường nào ở hai bên đường, không nhìn được mở miệng nhắc nhở: “Cẩn thận một chút.”

Thanh Quân không nhìn được hơi ngạc nhiên, cẩn thận cái gì?

Lúc này, nàng bỗng cảm nhận được sự nguy hiểm, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên.

Một bóng người áo trắng như tuyết đang đứng lơ lửng trên không trung quan sát nàng, Hắc Viêm đáng sợ lượn lờ xung quanh.

Cứu Thế Nhân!

Trong lòng nàng không nhìn được run lên.

Xảy ra chuyện gì? Sao đúng lúc Cứu Thế Nhân kia cũng đến đây?

“Sao thế?”

Lâm Chỉ Thủy quay lại nhìn, phát hiện vị tiểu thư khuê các này đang nhìn lên bầu trời mờ tối, dáng vẻ như đang tìm kiếm thứ gì đó, hắn cũng ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện trong bầu trời đêm nay cũng không có trăng sáng, không thể nhìn được cười, hóa ra cảm thấy quá tối nên tìm ánh trăng.

Thanh Quân lại ngẩn ngơ, đột nhiên phát hiện Cứu Thế Nhân kia lại biến thành một ánh lửa chạy trốn?

Người này chạy trốn?

Lâm Chỉ Thủy mở miệng cười nói: “Đừng nhìn lên trời, yên tâm đi theo ta thôi, đảm bảo người sẽ không xảy ra chuyện.”

Thanh Quân nghe vậy, trong lòng lại hơi chấn động, thông suốt hiểu rõ.

Cuối cùng nàng đã hiểu rõ.

Chẳng trách...

Chẳng trách Lâm tiên bối lại cố ý muốn tiễn nàng một quãng đường, hóa ra là vì tính được Cứu Thế Nhân kia sẽ đến chặn đường nàng!

Chắc hẳn, Lâm tiên bối cũng vì không muốn ra tay, mới cố ý dẫn theo nàng đi, ít nhất cứ như thế không cần ra tay cũng có thể chấn nhiếp Cứu Thế Nhân kia.

Lúc này nghe thấy Lâm tiên bối cam đoan, trong lòng Thanh Quân không nhìn được cảm thấy yên ổn, chỉ cảm nhận được cảm giác an toàn trước nay chưa từng có.

Đúng vậy, có một đại năng như Lâm tiên bối ở đây, sẽ xảy ra chuyện gì được chứ?

Nghĩ đến đây, Thanh Quân hít sâu một hơi, biết ơn mở miệng nói: “Đa tạ ngài, có ngài ở bên cạnh, đương nhiên ta sẽ không lo lắng.”

Lâm Chi Thủy ngạc nhiên, ho khan một tiếng, nói: “Đi thôi.”

Trong lòng của hắn lại đang thầm lẩm bẩm: ‘Muội tử này... Có phải đã yêu ta rồi không?’

Chương 239: Đại năng Thiên Đạo chuyển thế? (1)

Trong dãy núi ở Thanh Thành xa xôi, một ngọn núi cao hoàn toàn bị Ma vực xám đen tĩnh mịch bao phủ.

Quan Thi m ngồi dưới một gốc tùng già ngay rìa vách núi, nhìn về phía Thanh Thành ở xa xa.

Còn đông đảo chân ma lại chia thành tốp năm tốp ba phân tán ở các nơi trên đỉnh núi, một vài chân ma trong số đó còn hơi hung phấn trao đổi với nhau.

“Tổ vĩ đại ban thưởng cho ta giọt máu kia, ta còn chưa hấp thu hoàn toàn, đã đạt tới chân ma đệ nhị đẳng.”

“Ngọn lửa nguyên thần kia cũng quá khó tin, lại có thể trực tiếp nâng cao cảnh giới của ta?”

“Đúng là Tổ vĩ đại! Không ngờ ta cũng có thể có một ngày như vậy?”

“Chúng ta có nhiều chân ma đệ nhị đẳng như vậy, còn có hai vị chân ma đệ nhất đẳng là Giảng Kinh Nhân và Dưỡng Miêu Nhân, lại sắp có thêm một đại nhân thiên ma nữa, sao đám tu hành giả nhân gian này có thể ngăn cản được?”

“Ván đã đóng thuyền, nếu chí tôn chuyển thế kia dám nhúng tay vào, sau khi đại nhân đột phá thiên ma, biết đâu cũng có thể giết hắn.”

“Nếu đại nhân dâng hiến nguyên thần của chí tôn chuyển thế kia cho ‘nó’, có lẽ còn có thể đột phá đến cấp độ của Thiên Mục đại nhân?”

“Đợi đại nhân quay về, chúng ta có thể bắt đầu tấn công Thanh Thành.”

“Tuy trận pháp Thanh Thành kia đáng sợ, nhưng tu hành giả duy trì trận pháp quá yếu, nếu không có trận pháp kia, dù là thần tiên lục địa, ta cũng chỉ cần gảy một ngón tay là có thể giết chết.”

“Đại nhân cũng truyền trận pháp cho chúng ta, một khi chúng ta kết trận, đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thế cũng không dám lạc đàn.”

Đông đảo chân ma đều trông mong chờ đợi Cứu Thế Nhân quay về, thực lực của tất cả bọn họ đều có sự đột phá cực lớn, yếu nhất là chân ma đệ nhị đẳng, trong đó Dưỡng Miêu Nhân và Giảng Kinh Nhân đều là chân ma đệ nhất đẳng.

Trước nay chưa từng cường đại như vậy, cũng khiến bọn họ chưa từng có sự tự tin như vậy.

Sau một lúc lâu.

“Soạt!”

Đột nhiên, một đạo lưu quang Hắc Viêm hư ảo lượn lờ lướt qua vòm trời cao, chỉ thoáng một cái, trong chớp mắt đã tiến vào bên trong phương Ma vực này.

“Đại nhân đã về!”

Đông đảo chân ma lập tức phản ứng lại.

Chỉ thấy lưu quang kia dừng lại trên vách núi ở trong Ma vực, lập tức hóa thành nữ tử áo trắng xinh đẹp tuyệt trần “Cứu Thế Nhân”.

Đông đảo chân ma lập tức sửng sò.

Vị đại nhân thống lĩnh ngoại ma nhân gian này cũng không thu hồi hơi thở, vì vậy bọn họ có thể cảm ứng được rõ ràng –

Hơi thở của vị đại nhân này vẫn là chân ma, chứ không phải thiên ma.

Nói cách khác... Đã thất bại?

Điều khiến bọn họ khó có thể tin nhất là, sắc mặt vị đại nhân này lại tối tăm lạ thường, hơn nữa trong ánh mắt... Lại còn có một tia hoảng sợ khó mà che giấu được?!

Dù thất bại, cũng không đến mức như vậy chứ?

“Sao thế?”

Quan Thi m nghi ngờ nhìn bản tôn của mình, hỏi: “Không phải người đã tìm được một đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thể lạc đàn sao? Lại thất bại sao?”

Nữ tử áo trắng im lặng một chút, hít sâu một hơi, nói: “Có lẽ... Không có hy vọng.”

“Cái gì?” Quan Thi m ngạc nhiên.

Đông đảo chân ma cũng ngây ngẩn cả người.

Không có hy vọng?

Rõ ràng trước đây không lâu vị đại nhân này mới được Tổ vĩ đại ban tặng ba món kỳ bảo, không chỉ bản thân có thực lực sánh với đại la kim tiên thiên giới, còn có một đám thuộc hạ thấp nhất là chân ma đệ nhị đẳng bọn họ...

Ưu thế to lớn như thế, gần như có thể nói đã nắm chắc thắng lợi trong tay, kết cục đã được định sẵn!

Vị đại nhân này, rốt cuộc đã gặp tình huống và sự đả kích như thế nào, bây giờ lại nói thẳng “không có hy vọng”, nói cách khác... Trục tiếp từ bỏ?

“Không phải...”

Quan Thi m không nhịn được vặn hỏi: “Bản tôn, rốt cuộc người đã gặp chuyện gì thế? Chúng ta có ưu thế lớn như thế, sao lại không có hy vọng? Dù đại năng Thiên Đạo ở bên thiên giới cũng ra tay giúp đỡ, cũng không

giúp được đến chỗ nào, vẫn là chúng ta chiếm ưu thế lớn, sao ngươi lại từ bỏ?”

Nàng thật sự không thể nào hiểu được, trước đây không lâu bản tôn còn nói chắc như đinh đóng cột “một phương ngoại ma của ta đã thắng”, sao đột nhiên lại nói không có hy vọng?

“Đại năng Thiên Đạo...”

Nữ tử áo trắng khẽ lẩm bầm, đột nhiên khẽ mỉm cười mỉa mai, nói: “Thật sự là đại năng Thiên Đạo ra tay giúp đỡ.”

“Bên thiên giới kia thật sự có đại năng Thiên Đạo ra tay giúp đỡ sao?” Quan Thi m cau mày nói: “Nhưng dù là đại năng Thiên Đạo giúp đỡ, có thể cung cấp được điều gì chứ? Có lẽ chỉ ban thưởng một lượng lớn thần vật đến nhân gian? Hay là để một đám chí tôn chuyên thể đến nhân gian?”

Đông đảo chân ma nghe vậy, cũng không nhịn được trong lòng run rẩy.

Một lượng lớn thần vật chí tôn, một đám chí tôn chuyên thể... Tình cảnh đáng sợ như vậy, chỉ suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy tê cả da đầu.

“Cũng không phải.”

Nữ tử áo trắng thở dài, khẽ lắc đầu, nói: “Dù là một lượng lớn thần vật chí tôn, nhiều lắm cũng chỉ có uy năng gần bằng với uy năng khi ta ra tay mà thôi, cho dù có thể kiềm chế ta, chung quy không tổn hại được ta, một đám chí tôn chuyên thể... Vậy cũng cần thời gian trưởng thành, nếu chỉ là như vậy cũng không có cái gì đáng sợ.”

“Vậy ngươi đang sợ cái gì?” Quan Thi m khẽ giật mình.

“Ta nói, có đại năng Thiên Đạo ra tay giúp đỡ.”

Nữ tử áo trắng hít sâu một hơi, hơi có vẻ đáng chất khẽ cười nói: “Nhưng cũng không phải là sự giúp đỡ cách hai giới thiên nhân, mà là... Chuyển thể đến nhân gian!”

“Cái... Cái gì?”

Quan Thi m lập tức ngơ ngác, trong đầu trống rỗng.

Đông đảo chân ma cũng hoàn toàn ngơ ngác.

Đại năng Thiên Đạo...

Đại năng Thiên Đạo trong truyền thuyết, chí cao vô thượng, vĩnh hằng bất diệt, nhảy ra khỏi dòng sông vận mệnh, không nằm trong tam giới, cùng một cái giới với Bàn Cổ khai thiên tích địa... Sự tồn tại như thế, lại chuyển thể đến nhân gian??

Điều này sao có thể?

Đại năng Thiên Đạo chuyển thể đến nhân gian... Điều này cũng không thực tế như một con thần long bay lượn trên chín tầng trời đột nhiên nghĩ

quần, đi làm một con cá chạch hèn mọn nhỏ yếu vậy!

Dù là thần tiên thiên giới đều chết sạch, đại năng Thiên Đạo chưa chắc đã để ý được bao nhiêu, còn nhân gian nhỏ nhỏ đã biến thành lao ngục này, lại có nơi nào đáng giá để đại năng Thiên Đạo bỏ qua tất cả chuyện thế hạ phàm?

Chương 240: Đại năng Thiên Đạo chuyển thế? (2)

“Điều này... Không thể nào.”

Quan Thi m không nhịn được nói: “Sao ngươi biết nhân gian có một đại năng Thiên Đạo chuyển thế? Chẳng lẽ là Tổ vĩ đại nói cho ngươi biết?”

Nữ tử áo trắng im lặng một chút, lắc đầu nói: “Chính là Lâm Chỉ Thủy kia.”

Đông đảo chân ma đều tròn tròn mắt.

Nhất là “Độc Thư Nhân” kia, càng hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Nguyên thần thứ hai của hắn ta bị vẫn diệt trong cửa tiệm tranh chữ thần bí kia, còn nguyên thần thứ hai chỉ kịp chuyển về một câu “chạy nhanh!” đã trực tiếp bị chôn vùi, nhưng hắn ta cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ngay từ đầu hắn ta còn tưởng rằng trong cửa tiệm tranh chữ này có đại la kim tiên hồn nguyên hoặc là Phật Đà chuyển thế, sau này nghe Cứu Thế Nhân và vị Thiên Mục đại nhân thượng giới kia phân tích, lại cho rằng là chí tôn cảnh giới Hồn Nguyên Vô Cực chuyển thế, vốn đã dọa hắn ta sợ đến suýt thì choáng váng.

Bây giờ nghe thấy, chủ cửa tiệm tranh chữ thần bí kia... Lại là đại năng Thiên Đạo chuyển thế???

Một vở kịch thay đổi đến mức không thể tưởng tượng nổi thế này, khiến cả người hắn ta đều ngây ngốc.

Hắn ta... Trêu chọc một vị đại năng Thiên Đạo?

“Lâm Chỉ Thủy?”

Quan Thi m khẽ giật mình, hỏi: “Hắn không phải là chí tôn cảnh giới Hồn Nguyên Vô Cực chuyển thế sao? Sao lại... Biến thành đại năng Thiên Đạo chuyển thế?”

Nữ tử áo trắng nặng nề nói: “Tổ vĩ đại ban thưởng cho ta món kỳ vật ‘Hồi Minh Chi Đồng’ kia, có thể nhìn trộm ánh sáng nguyên thần, chỉ cần tu thành nguyên thần thì không thể nào trốn thoát được, ngay cả nguyên thần chí tôn Hồn Nguyên Sinh Vô Cực cũng có thể nhìn thấy được, nhưng... Lúc ta đi giết đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thế lạc đàn này, dùng Hồi Minh Chi Đồng nhìn trộm, lại không nhìn thấy ánh sáng nguyên thần của Lâm Chỉ Thủy kia!”

Quan Thi m ngây ngẩn cả người, lẩm bẩm nói: “Không nhìn thấy ánh sáng nguyên thần?”

“Nhiều nhất Hối Minh Chi Đồng chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng nguyên thần chí tôn chuyển thể...”

Ánh mắt nữ tử áo trắng mờ mịt nói: “Còn đại năng Thiên Đạo... Cùng một thể với Thiên Đạo, cứ như hóa thân của đạo trời, giống với Thiên Đạo vô hình, dù là Hối Minh Chi Đồng cũng không thể phát hiện, Hối Minh Chi Đồng không nhìn thấy hấn, hấn không phải đại năng Thiên Đạo, vậy là cái gì?”

“Người chắc chắn đó là Lâm Chi Thủy?” Quan Thi m không nhịn được hỏi.

Nữ tử áo trắng nặng nề nói: “Không phải người đã cho ta nhìn qua hình dáng của hấn sao? Lúc ấy ta ở trên khoảng không nhìn thấy rõ ràng, còn có thể nhìn nhầm sao?”

Quan Thi m nhíu mày nói: “Biết đâu là tu hành giả khác còn chưa tu thành nguyên thần, biến thành dáng vẻ của hấn thì sao?”

“Người tưởng ta không nghĩ đến sao?”

Nữ tử áo trắng lắc đầu, nói: “Nếu tu hành giả chưa tu thành nguyên thần hoặc là phạm nhân, sao linh giác của ta lại hoàn toàn không cảm ứng được sự tồn tại của hấn? Rõ ràng cảnh giới cao hơn ta! Ta đã là cảnh giới đại la kim tiên, ít nhất hấn cũng là cảnh giới Hỗn Nguyên Sinh Vô Cực? Nhưng cảnh giới nguyên thần Hỗn Nguyên Sinh Vô Cực, sao Hối Minh Chi Đồng lại không nhìn thấy chứ?”

Quan Thi m nói không ra lời.

“Hơn nữa, nếu không phải là đại năng Thiên Đạo có năng lực thôi toán, sao có khả năng ngay lúc ta đi giết đại la kim tiên hỗn nguyên chuyển thể này, đúng lúc đi chung với đại la kim tiên hỗn nguyên kia chứ?”

Nữ tử áo trắng hít sâu một hơi, trong lòng vẫn còn sợ hãi nói: “Lúc ấy đại la kim tiên Hỗn Nguyên Vô Cực kia và hấn chậm rãi bước đi trên mặt đất như một người phạm, rõ ràng đang chờ ta, sau khi ta đến, hấn còn cố ý ngẩng đầu nhìn ta một cái, không cần nghĩ cũng biết, hấn đang uy hiếp ta!”

Quan Thi m lâm bẫm: “Thế nhưng, nếu là đại năng Thiên Đạo chuyển thể, dù người đã sánh với đại la kim tiên thiên giới, hấn cũng có thể diệt sát người trong chớp mắt, hấn hạ phạm đối phó người, sao có thể để người chạy thoát chứ?”

“Đối phó ta? Một đại năng Thiên Đạo chuyển thể hạ phạm, chỉ vì đối phó một con kiến nhỏ như ta sao?”

Nữ tử áo trắng khẽ cười mỉa mai, “Người suy nghĩ nhiều quá, cũng đánh giá quá cao tầm quan trọng của chúng ta... Một nhân vật như hấn hạ

phàm, chắc chắn có mục đích khác.”

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Hắn không muốn ra tay cũng rất bình thường, tuy hắn có thể giết ta rất đơn giản, nhưng cũng rất khó chỉ dùng thủ đoạn của cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực để giết ta, ít nhất cũng phải dùng thủ đoạn Thiên Đạo vượt qua tam giới... Ta đã sớm nghe nói, sở dĩ đại năng Thiên Đạo không muốn ra tay, cũng vì không muốn dùng đến thủ đoạn Thiên Đạo, ảnh hưởng đến sự vận chuyển Thiên Đạo tam giới, tất nhiên hắn cũng vì điều này.”

Quan Thi m hoàn toàn im lặng, hiển nhiên cũng hiểu rõ lời nói của bản tôn.

“Chẳng trách...”

Nàng lẩm bẩm nói: “Chẳng trách ân ký do Lâm Chỉ Thủy kia để lại trên người ta, ngay cả Tổ vĩ đại cũng không nhận ra... Hóa ra hắn thật sự là đại năng Thiên Đạo?”

Giọng nói của nữ tử áo trắng có ý cười chua xót, chậm rãi lắc đầu nói: “E rằng ngay cả Tổ vĩ đại cũng không ngờ, thật sự có đại năng Thiên Đạo chuyển thế đến nhân gian nhỏ bé...”

Ánh mắt Quan Thi m mờ mịt, trong đầu vô cùng hỗn loạn, cứ như ngay cả vòm trời vô biên cũng sắp sụp đổ xuống, trong lòng tràn ngập sự hoảng sợ và bối rối, hơi hoang mang lo sợ hỏi thăm: “Vậy... Vậy làm sao bây giờ?”

Đông đảo chân ma cũng biến thành vẻ hồn bay phách lạc, ngay cả giã giữa, hy vọng, sợ hãi... Những tâm trạng này cũng không có.

Đối mặt với một vị đại năng Thiên Đạo, giã giữa có ích lợi gì?

Dù là đại năng Thiên Đạo, hay là Tổ hầu hạ chúa tể ngoại đạo, đối với bọn họ mà nói, cũng là sự tồn tại chí cao vô thượng như ông trời, cũng như sự bất lực khi phạm nhân đối đầu với ông trời.

Cho dù một đám chí tôn chuyển thế cũng có cơ hội đối phó, dù có mạnh đến đâu cũng có một giới hạn.

Còn đại năng Thiên Đạo... Vậy đơn giản cũng là một phần của tam giới!

Dù là ai, đều chỉ cảm thấy bất lực và tuyệt vọng.

“Làm sao bây giờ?”

Nữ tử áo trắng hơi tịch mịch cười nhạt một tiếng, chậm rãi ngẩng đầu lên, sắc mặt lộ vẻ tái nhợt bất lực, lẩm bẩm: “Sao ta biết nên làm thế nào?”

Trong toàn bộ Ma vực, hoàn toàn tĩnh mịch.

Chương 241: Đại năng Thiên Đạo chuyển thế? (3)

Sau khi im lặng một lúc lâu, nữ tử áo trắng mới nói nhỏ: “Việc ở nhân gian này... Không phải là việc chúng ta có thể xen vào nữa, vẫn nên bám báo thượng giới, mời Tổ vĩ đại bên trên Ma Tôn thượng giới đến, có lẽ Tổ vĩ đại sẽ mang đến một cơ hội xoay chuyển?”

Tuy nói như thế, nhưng trong lòng nàng vẫn không ôm bất cứ hy vọng nào.

Những Tổ vĩ đại hầu hạ ‘nó’ kia... Đúng là có sức mạnh vĩ đại không thể tưởng tượng nổi, nhưng cách giới hạn thiên nhân, mặc kệ có năng lực đại thần thông lớn đến mức nào, phát huy cũng rất hữu hạn.

Ở nhân gian, sao có thể so với một vị đại năng Thiên Đạo bỏ qua tất cả, tự mình chuyển thế hạ phạm chứ?

Vị đại năng Thiên Đạo kia đã đi đến nhân gian, vậy không cần nghĩ cũng biết, mọi việc trên thế gian đều nằm trong sự khống chế của đại năng Thiên Đạo, trên trời dưới đất... Dù ai cũng không thể nhúng tay.

“Ôi...”

Nữ tử áo trắng thở dài một tiếng, phờ phạc lấy ra một đóa “Bỉ Ngạn Hắc Liên”, nhẹ nhàng ném lên trời.

Bỉ Ngạn Hắc Liên xoay tròn phóng to ở trên không trung, hóa thành một tòa sen to lớn, ở tâm sen có một ngọn lửa màu đen sâu kín đang thiêu đốt, nhanh chóng mở rộng ra, sau đó ở trung tâm ngọn lửa lộ ra một lớp ngăn cách trong suốt.

Chỉ chốc lát sau, phía sau phần ngăn cách xuất hiện một đầu lâu nam tử to lớn tóc tai bù xù.

Rõ ràng là “Thiên Mục Ma Quân” kia.

“Nhanh vậy đã liên lạc với ta sao?”

Thiên Mục Ma Quân còn chưa nhìn rõ tình hình dưới hạ giới, đã trực tiếp tươi cười mở miệng nói: “Sao nào? Kỳ vật do Tổ vĩ đại ban tặng, có phải dùng rất tốt không? Người đột phá đến cấp độ gì... Hả?”

Nói đến đây, hắn ta chợt phát hiện điều không đúng, không nhìn được cau mày nói: “Sao ngươi còn chưa đột phá? Sắc mặt còn kém như thế? Đã xảy ra chuyện gì?”

Nữ tử áo trắng chậm rãi lắc đầu, hít sâu một hơi, nói: “Thiên Mục đại nhân, chúng ta hoàn toàn thất bại, ngoại ma chúng ta đã không còn hy vọng

ở nhân gian nữa, làm phiền ngài bẩm báo Ma Tôn, nhanh chóng báo lên Tổ vĩ đại đi.”

“Ở nhân gian không còn hy vọng?”

Thiên Mục Ma Quân ngạc nhiên, nói: “Người có ý gì?”

Nữ tử áo trắng im lặng một chút, nói: “Bởi vì nhân gian có đại năng Thiên Đạo chuyển thể! Ta gần như có thể chắc chắn, Lâm Chỉ Thủy kia chính là đại năng Thiên Đạo chuyển thể, ta không cảm nhận được sự tồn tại của hắn, Hối Minh Chi Đồng cũng không nhìn thấy ánh sáng nguyên thần của hắn.”

“Thiên... Đại năng Thiên Đạo chuyển thể đến nhân gian?”

Thiên Mục Ma Quân hoàn toàn ngờ ngạc, không nhịn được nói: “Điều này sao có thể? Người đang nói đùa gì thế, sao đại năng Thiên Đạo có thể chuyển thể đến nhân gian nhỏ nhỏ chứ? Đại năng Thiên Đạo, một thể với thiên địa, nguyên thần cũng ký thác ở Thiên Đạo, căn bản cũng không có chuyện ‘chết đi’ này, trừ khi chủ động từ bỏ tất cả, mới có thể luân hồi chuyển thể, người đang nói đùa sao?”

Nữ tử áo trắng thở dài, nói: “Ta cũng hy vọng ta đang nói đùa, nhưng... Loại chuyện này, sao ta lại dám lừa gạt thượng giới, sao lại dám lừa gạt Tổ vĩ đại?”

Thiên Mục Ma Quân nghe vậy, lập tức im lặng.

Nữ tử áo trắng chậm rãi lắc đầu, nói: “Việc này cấp bách, kính xin ngài nhanh chóng bẩm báo với Ma Tôn, mời Ma Tôn báo với Tổ vĩ đại.”

“... Được.”

Thiên Mục Ma Quân lại nhìn nữ tử áo trắng một chút, lập tức nặng nề nói: “Lần trước Tổ vĩ đại có để lại tín vật cho ta, đúng lúc còn có thể dùng một lần, vốn muốn chờ sau khi người thành công, lại sử dụng để mời Tổ vĩ đại.”

Hắn ta hít sâu một hơi, đột nhiên trước mắt xuất hiện một lân phiến màu vàng sậm, chậm rãi trôi nổi giữa không trung.

“Ầm ầm!”

Sau một khắc, chỉ thấy lân phiến màu vàng sậm kia đột nhiên tỏa ra ánh sáng màu vàng tối sâu kín, trong chốc lát đã dọc theo quỹ tích vô hình kết nối với nơi tối cao trên vòm trời, thiên địa cũng nổ vang run rẩy.

Sau đó, một hư ảnh hình người màu vàng tối cao lớn hơn cả thiên địa, theo đó giáng lâm thành hình, hơi thở vĩnh viễn bất diệt tự nhiên sinh ra, tràn ngập trong thiên địa, còn vượt giới mà đến, lan tràn trong phương Ma vực này!

Vốn một đám chân mà đã sợ đến mức hồn lìa khỏi xác, sau khi cảm nhận được uy áp kinh khủng chí cao vô thượng này, trong lòng lại cảm thấy ổn định hơn nhiều, cả đám đều quỳ sát đất.

“Tổ vĩ đại...”

Dù là đông đảo chân ma nhân gian, hay là Thiên Mục Ma Quân thượng giới, lúc này giọng nói đều run rẩy cung kính ân cần hỏi thăm.

Giọng nói lạnh nhạt hùng vĩ đủ khiến thiên địa chấn động vang lên: “Cứu Thế Nhân, ngươi còn chưa đột phá? Xem ra còn chưa thành công, tìm bản tọa có chuyện gì?”

Nữ tử áo trắng quỳ rạp trên mặt đất, giọng nói hơi run rẩy nói: “Tổ vĩ đại, e rằng ta không thể hoàn thành chuyện ngài dặn dò, người bảo vệ ngoại ma chuyển thế kia, chính là một vị đại năng Thiên Đạo chuyển thế!”

“Thiên Đạo?”

Giọng nói lạnh nhạt quanh quẩn mênh mênh như vòm trời vang lên: “Một sâu kiến nhỏ nhỏ như ngươi, còn dám nói bậy đến Thiên Đạo?”

Trong lòng nữ tử áo trắng sợ hãi, nhưng cũng chỉ có thể kiên trì nói: “Hồi bẩm Tổ vĩ đại, ta dựa theo lời dặn dò của ngài, lấy kỳ vật ‘Hối Minh Chi Đồng’ do ngài ban thưởng, tìm được một vị đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thế lạc đàn, lúc đang định giết, lại phát hiện tiên nhân gian vốn tưởng là chí tôn chuyển thế kia ở ngay bên cạnh nàng, linh giác của ta không cảm nhận được sự tồn tại của hắn, hiển nhiên cảnh giới cao hơn ta, Hối Minh Chi Đồng này không nhìn thấy ánh sáng nguyên thần của hắn!”

“Hối Minh Chi Đồng cũng không nhìn thấy?”

Giọng nói lạnh nhạt vô cùng hùng vĩ kia im lặng một chút, nói: “Đừng phản kháng, đợi ta lật xem ký ức của ngươi rồi lại nói.”

Nữ tử áo trắng cũng không dám từ chối, chỉ có thể cung kính đáp: “Vâng.”

Ngay lập tức, từ hư ảnh hình người màu vàng tối vĩ ngạn ở trong ngọn lửa hắc liên, đột nhiên bắn ra một sợi tơ thần niệm màu vàng tối, tùy tiện phá vỡ giới hạn tiên nhân truyền đến nhân gian, sau đó đâm vào trong trán của nữ tử áo trắng.

Đông đảo chân ma và Thiên Mục Ma Quân ở thượng giới, đều nín thở chờ đợi vị Tổ vĩ đại này nhìn thế nào.

Sau một lúc lâu –

“Ngu xuẩn.”

Cuối cùng, giọng nói lạnh nhạt hùng vĩ mênh mênh kia lại vang lên: “Đại năng Thiên Đạo chuyển thế? Thật sự là trò cười.”

Chương 242: Đế Nữ Oa nương nương ở cạnh nàng (1)

Trò cười?

Đông đảo chân ma nghe vậy, không nhịn được khẽ giật mình, đồng thời trong lòng trào ra niềm vui như điên.

Tổ vĩ đại cho rằng Lâm Chi Thủy này không phải là đại năng Thiên Đạo chuyển thế?

Chỉ nghe thấy giọng nói mênh mông hùng vĩ kia lại vang lên: “Người tưởng Lâm Chi Thủy kia là đại năng Thiên Đạo chuyển thế, đơn giản là vì linh giác của người không phát hiện được sự tồn tại của hắn, tướng cảnh giới của hắn cao hơn người, Hối Minh Chi Đồng cũng không nhìn thấy ánh sáng nguyên thần của hắn, chỉ là như thế?”

“Hồi bẩm Tổ vĩ đại, đúng thế.” Nữ tử áo trắng cung kính trả lời.

Giọng nói lạnh nhạt vô cùng to lớn này nói: “Bản tọa lật lại ký ức của người, chẳng lẽ... Người cho rằng, người mà người nhìn thấy, thật sự là bản nhân sao?”

Nữ tử áo trắng ngẩn ngơ.

“Khôi lỗi chi thuật.”

Giọng nói lạnh nhạt hùng vĩ kia vang lên: “Lúc người lấy Hối Minh Chi Đồng dò xét ánh sáng nguyên thần, ánh sáng nguyên thần của chí tôn chuyển thế kia nằm ở Lăng Yên Các, còn người đi cùng với đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thế kia, cũng chỉ là một con rối mà thôi.”

Con rối?

Nữ tử áo trắng hơi ngơ ngác.

Đúng vậy, con rối không có nguyên thần, Hối Minh Chi Đồng cũng không thể phát hiện được, hơn nữa dùng trận pháp linh văn để điều khiển, cũng không có chút sinh cơ nào mà giống vật chết, nếu là con rối cấp bậc chí tôn, đương nhiên linh giác của nàng cũng không thể cảm nhận được sự tồn tại.

Chỉ là...

Khôi lỗi chi thuật vốn là bàng môn tà đạo thời thượng cổ, vốn đã ít gặp con rối chí tôn, hơn nữa cùng đủ loại vật liệu có lẽ chỉ ở trên thiên giới mới có, sao lại xuất hiện một con rối cấp chí tôn ở nhân gian?

Theo lý thuyết, phần lớn vật liệu cho con rối chỉ tôn đều vượt qua cấp bậc nhân gian, căn bản không có cách nào đưa đến mới đúng.

Thế nhưng, nàng cũng không dám chất vấn Tô vĩ đại.

“Đây không phải là con rối cấp bậc chí tôn thật sự.”

Hình như đã nhận ra sự nghi ngờ của nàng, giọng nói lạnh nhạt hùng vĩ như thiên địa chấn động nói: “Chỉ là con rối chế tác từ vật liệu nhân gian, khắc lên trận pháp linh văn cấp độ Hỗn Nguyên Vô Cực mà thôi, cũng vì nguyên nhân như thế, con rối mà người nhìn thấy chỉ có thể đi lại như phàm nhân, lại không thể làm được việc khác.”

Lúc này nữ tử áo trắng mới chợt hiểu ra.

Con rối cấp bậc chí tôn, lại còn có dạng thảo tác thế này?

Chẳng trách Lâm Chỉ Thủy và đại la kim tiên hỗn nguyên chuyển thế kia lại đi dạo chậm rãi ở trên mặt đất, vốn nàng còn tưởng đang chờ nàng, bây giờ xem ra là đang hù dọa nàng!

Đông đảo chân ma cũng chợt hiểu ra, cả đám đều không nhìn được than thở trong lòng, đúng là Tô vĩ đại, kiến thức thật sự uyên bác như thiên địa.

“Lần trước bản tọa đã thôi tính qua, nhân gian có một chí tôn chuyển thế, ba đại la kim tiên hỗn nguyên chuyển thế.”

Giọng nói lạnh nhạt hùng vĩ kia nói: “Người dùng Hồi Minh Chi Đòng phát hiện ánh sáng nguyên thần chí tôn chuyển thế ở trong Lăng Yên Các, dù không biết rõ là khôi lỗi chi đạo, cũng nên đoán được đây là lừa gạt mới đúng, lại ngu xuẩn cho rằng nhân gian có đại năng Thiên Đạo chuyển thế?”

Nữ tử áo trắng áo trắng quỳ rạp dưới đất, sợ hãi nói: “Kính xin Tô vĩ đại cho ta một cơ hội lấy công chuộc tội.”

Qua nửa ngày, giọng nói lạnh nhạt hùng vĩ mệnh mông kia mới vang lên một lần nữa: “Bây giờ chí tôn các phương thiên giới đã bắt đầu hành động, e rằng đã nhận ra sự đột phá của người, dự định dùng hết sức ngăn cản người, chí tôn chuyển thế kia thật sự giỏi tính toán, lại to gan như thế, cố ý để đại la kim tiên hỗn nguyên kia hành động đơn độc, để lộ ra một sơ hở cho người, bản thân lại đến Lăng Yên Các, khiến người tưởng nhầm nhân gian có đại năng Thiên Đạo chuyển thế...”

Nữ tử áo trắng nghe vậy, cũng thầm thấy hoảng sợ, chí tôn chuyển thế Lâm Chỉ Thủy kia, lại có tính toán như thế?

Chẳng trách lại cố ý muốn cùng đại la kim tiên hỗn nguyên này chậm rãi đi dạo trên mặt đất, xem ra cũng đang chờ nàng đến đánh giết đại la kim tiên hỗn nguyên chuyển thế này, thực hiện kế vườn không nhà trồng cho nàng xem.

Trên thực tế, thật sự đã dọa được nàng.

Nếu không có Tô vĩ đại khám phá ra tất cả, giải thích nghi ngờ cho nàng, chỉ sợ nàng thật sự tưởng là đại năng Thiên Đạo chuyển thể đến nhân gian.

“Cảm tạ Tô vĩ đại đã chỉ điểm sai lầm.” Nữ tử áo trắng chân thành nói.

Giọng nói lạnh nhạt mênh mông như vòm trời chấn động kia vang lên: “Thế nhưng chí tôn chuyển thể kia thật sự có tâm tư tỉ mỉ, gan to bằng trời, còn biết trốn đến Lăng Yên Các, chẳng may tính toán này thất bại, người vẫn giết đại la kim tiên hồn nguyên kia, dâng hiến cho ‘nó’, đột phá ngay tại chỗ, hẳn trốn ở trong Lăng Yên Các người cũng không thể bắt được hắn.”

Nữ tử áo trắng giật mình.

Giờ mới hiểu được, chẳng trách vì sao chân thân của Lâm Chỉ Thủy kia lại muốn trốn ở trong Lăng Yên Các, hóa ra còn cần nhắc đến khả năng thất bại!

May mắn có Hối Minh Chi Đòng phát hiện điều này, chỉ sợ thật sự không dễ giải thích!

“Trải qua lần kéo dài thời gian này, có lẽ chí tôn chuyển thể kia sẽ có thủ ở Thanh Thành.”

Giọng nói lạnh nhạt vô cùng hùng vĩ kia nói: “Với thực lực hiện tại của người, muốn cưỡng ép phá hủy trận pháp còn hơi khó khăn, thôi được, ta sẽ ban thưởng cho người một món kỳ vật.”

Sau một khắc, không gian nổ tung chấn động, vỡ vụn ra một khe hở tĩnh mịch to lớn, cao khoảng mấy chục trượng, nối liền với thượng giới, để lộ ra một luồng hơi thở thần bí lại quý dị đáng sợ.

Ngay lập tức, một sợi lưu quang màu xanh biếc bay ra từ trong đó, dừng lại ở trước mặt nàng.

Rõ ràng là một kỳ vật giống như hạt giống, có thể mơ hồ nhìn thấy một phương Ma vực ẩn chứa màu xanh biếc không tỏa ra ngoài ở trong hạt giống.

“Đây là hạt giống Ma vực dung hợp một tia bản nguyên chi lực Vô Gian Thiên Đỉnh.”

Giọng nói lạnh nhạt hùng vĩ mênh mông kia vang lên: “Dùng hạt giống này tạo ra ‘Vô Gian Ma vực’, có thể chia cắt trực xuất khỏi hiện thực với cấp độ càng sâu hơn, dù chỉ có thể kéo một tu hành giả vào Ma vực, cũng chỉ có thể tồn tại trong thời gian cửu tức, nhưng tu hành giả ở bên ngoài không có cách nào xâm nhập vào phương Ma vực này, người có đủ cơ hội

diệt sát đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thể, dâng hiến nguyên thần cho ‘nó’, nên sử dụng như thế nào, tin tưởng người cũng hiểu rõ.”

“Vâng.” Nữ tử áo trắng cung kính nói.

“Người đừng khiến bản tọa thất vọng.”

Tổ vĩ đại kia cũng không nhiều lời, hư ảnh màu vàng tối hùng vĩ như thiên địa kia lập tức biến mất không còn bóng dáng, hơi thở uy áp đè ép thiên địa cũng biến mất không còn.

Lúc này nữ tử áo trắng mới đứng lên, đưa tay nhận lấy hạt giống màu xanh biếc trôi nổi lơ lửng kia, lầm bầm nói: “‘Vô Gian Ma Vực’ dung hợp bản nguyên Vô Gian Thiên Đình? Trong tam giới lại còn có sự tồn tại thần kỳ như vậy?”

Chương 243: ĐỂ NỮ Oa nương nương ở cạnh nàng (2)

Thiên Mục Ma Quân cũng thở dài một hơi, nói: “Cứu Thế Nhân, Tổ vĩ đại thật sự rất coi trọng việc này, Tổ đã giúp ngươi như vậy, đã mơ hồ chạm đến giới hạn cao nhất của tam giới, ngươi tuyệt đối không được khiến Tổ vĩ đại thất vọng, nếu không thì không phải một mình ngươi gặp nạn.”

“Ta đáng trách.”

Nữ tử áo trắng khẽ lắc đầu, nói: “Không ngờ Lâm Chỉ Thủy này lại lừa gạt ta như thế, đây đã là lần thứ hai.”

“Người này đúng là quỷ kế đa đoan, vô cùng xảo quyệt.” Thiên Mục Ma Quân nói: “Nếu không phải Tổ vĩ đại chỉ điểm, ta cũng tưởng là đại năng Thiên Đạo chuyển thế, nhưng e rằng hẳn không ngờ... Lại có Tổ vĩ đại cảm thấy hứng thú với nhân gian?”

Về mặt nữ tử áo trắng bình tĩnh nói: “Có Vô Gian Ma Vực này, ta hoàn toàn có thể thoải mái bắt lấy bất kỳ một đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thế nào.”

Tuy Ma vực bình thường bị trục xuất thoát khỏi hiện thực, nhưng tu hành giả cũng có thể trực tiếp tiến vào Ma vực.

Còn Vô Gian Ma Vực này, chẳng khác nào cung cấp một Ma vực “ngoại trừ nàng vào người bị nàng kéo vào Ma vực, người ngoài đều không thể tiến vào”, tạo thành không gian đơn đầu một đầu một.

Với thực lực của nàng, một đầu một với đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thế, sao có thể là đối thủ của nàng?

“Thế nhưng, ngươi cũng phải chú ý một chút.”

Thiên Mục Ma Quân suy nghĩ một chút, nói: “Hiện tại có rất nhiều các chí tôn thiên giới cũng bắt đầu dốc hết sức giúp đỡ nhân gian, e rằng sẽ ban cho nhân gian một lượng lớn bảo vật, có lẽ thiên bảo và đan dược sẽ ùn ùn kéo đến, dù không có nhiều thần vật chí tôn, nhưng chắc chắn sẽ có, e rằng mỗi vị đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thế đó đều có một phần, nếu dùng thần vật chí tôn ngăn cản ngươi, nhân cơ hội tự diệt nguyên thần, vậy sẽ rắc rối.”

“Không sao.”

Nữ tử áo trắng khẽ lắc đầu, nói: “Bản thân Vô Gian Ma Vực này đã có lực lượng Ma vực, lại có Vô Thế Hoa, dưới hai thủ đoạn mạnh mẽ như thế,

thần vật chí tôn hình thành thế giới cũng không ngăn được ta, đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thế sẽ không kịp tự diệt nguyên thần.”

“Vậy thì tốt.” Thiên Mục Ma Quân khẽ gật đầu, nói: “Ngươi định lúc nào ra tay.”

Nữ tử áo trắng suy nghĩ nửa ngày, nói: “Tạm thời không vội, ta có một kế hoạch càng hoàn mỹ hơn.”

“Ồ?” Thiên Mục Ma Quân nghi ngờ nhìn nàng.

“Dù lúc nào tấn công Thanh Thành, ta đều có thể thoải mái diệt sát một đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thế, dâng hiến cho ‘nó’.”

Nữ tử áo trắng lạnh lùng nói: “Kính dâng nguyên thần cảnh giới hồn nguyên cho ‘nó’, ta không chỉ có thể đột phá đến tu vi thiên ma, e rằng trên mặt cảnh giới còn có thể đột phá đến cùng một cấp độ như ngươi, thực lực thế này, có lẽ diệt sát chí tôn chuyển thế cũng dễ như trở bàn tay?”

Thiên Mục Ma Quân gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Hắn ta là cấp độ ma quân phía trên thiên ma, độ cao cảnh giới tương đương với “cảnh giới hồn nguyên”, còn tu vi của ma quân chỉ lực còn cường đại hơn cả “pháp lực hồn nguyên”.

Kính dâng một nguyên thần cảnh giới hồn nguyên, so với diệt sát một vị đại la kim tiên hồn nguyên chân chính, ban thưởng còn cao hơn.

Tu vi của Cứu Thế Nhân đã là cực hạn chân ma, cảnh giới càng là thiên ma, nếu như kính dâng một nguyên thần cảnh giới hồn nguyên, mặc dù tu vi không thể đột phá đến cấp độ ma quân, nhiều nhất chỉ có cấp độ thiên ma, nhưng cảnh giới rất có thể sẽ tiến vào cấp độ ma quân.

Tu vi là nền tảng, cảnh giới là kỹ xảo.

Tu vi thiên ma vốn còn mạnh hơn “pháp lực đại la” nhiều, lại phối hợp với cảnh giới ma quân, e rằng thực lực cũng gần tiếp cận với đại la kim tiên hồn nguyên chân chính.

Pháp lực của chí tôn chuyển thế quá yếu, dù cảnh giới cao đến rồi tinh rồi mù, nhiều lắm cũng chỉ có thể so sánh với đại la kim tiên thiên giới thôi.

Một người gần đến đại la kim tiên hồn nguyên.

Một người sánh với đại la kim tiên bình thường.

Có thể nghĩ ra được sự chênh lệch quá lớn giữa hai cái này.

E rằng một chiêu là có thể diệt sát!

“Nói vậy...”

Thiên Mục Ma Quân mơ hồ hiểu ý của Cứu Thế Nhân, không nhịn được nói: “Ngươi còn muốn nhân cơ hội này diệt sát chí tôn chuyển thế kia, dâng hiến nguyên thần của hắn cho ‘nó’?”

“Không sai.” Nữ tử áo trắng nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Nếu sau khi ta đột phá, lại kính dâng cả nguyên thần chí tôn chuyển thể cùng hai nguyên thần cảnh giới hỗn nguyên cho ‘nó’, phần thưởng cao như thế, ta có thể đột phá đến mức nào?”

“Chắc chắn là vượt qua ta.”

Thiên Mục Ma Quân hơi chân động nói: “Ít nhất có tu vi ma quân, e rằng cảnh giới còn có thể đạt tới cấp độ Ma Tôn?”

Cảnh giới Ma Tôn, đó chính là chí tôn cảnh giới Hỗn Nguyên Sinh Vô Cực, ít nhất tương đương trên mặt độ cao!

Hơn nữa tu vi ma quân càng vượt xa tiên nhân gian không biết bao nhiêu lần!

Có thể nói, một cái trên trời, một cái dưới đất.

“Nếu như có được cảnh giới cỡ này, ta sẽ là sự vô địch thật sự ở nhân gian.”

Nữ tử áo trắng nói khẽ: “Dù là đại năng Thiên Đạo chuyển thể, chắc hẳn cũng không thể uy hiếp được ta.”

Thật ra nàng còn chưa nói, nếu nàng có thể khiến thiếu nữ ngoại ma chuyển thể ngay cả Tổ vĩ đại cũng coi trọng kia, quay về vòng tay của “nó”, có lẽ càng có sự ban thưởng đáng sợ hơn?

“Đúng vậy.” Thiên Mục Ma Quân nhẹ gật đầu.

Cảnh giới đại năng Thiên Đạo đã cao đến khoa trương, thậm chí thoát khỏi tam giới, nhưng chỉ là pháp lực ở cấp độ “tiên nhân gian”, những việc có thể can thiệp ở nhân gian cũng có giới hạn.

Nếu Cứu Thế Nhân có thể đạt được kế hoạch mà nàng nói đến, đúng là sự vô địch chân chính ở nhân gian!

“Vi vậy, ta chỉ cần chờ chí tôn chuyển thể kia rời khỏi Lăng Yên Các.”

Nữ tử áo trắng nói: “Lăng Yên Các này là cấm địa tồn tại từ đại kiếp thượng cổ, còn ẩn chứa một luồng Thiên Đạo chi lực, dù sau khi ta đột phá, e rằng cũng không làm gì được nó, chỉ cần chí tôn chuyển thể kia trốn ở bên trong, ta cũng không có cách nào.”

Sau đại kiếp thượng cổ, giới hạn cao nhất của nhân gian chính là pháp lực bán tiên, thiên giới cũng không thể truyền thừa thứ vượt qua cấp độ này.

Nhưng sự tồn tại trước đại kiếp thượng cổ, vẫn còn tồn tại.

Ví dụ như Lăng Yên Các kia.

Ví dụ như Vạn Thế Phục Long đại trận.

Ví dụ rất nhiều cấm pháp đại trận phong ấn rất nhiều ngoại ma.

“Kế hoạch không tệ.”

Thiên Mục Ma Quân gật đầu, còn nói thêm: “Thế nhưng, việc này do Tổ vĩ đại phân phó, người cũng không thể để Tổ vĩ đại chờ đợi quá lâu.”

Nữ tử áo trắng suy nghĩ một chút, nói: “Không sao, chí tôn chuyển thế kia, có lẽ tưởng rằng ta thật sự coi hấn là đại năng Thiên Đạo chuyển thế, chỉ cần ta giả vờ tấn công đại trận Thanh Thành, khiến tu hành giả Thanh Thành cảm thấy nguy hiểm, nhưng lại không giết đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thế, ép hấn đi ra từ Lăng Yên Các trấn thủ Thanh Thành là được, nếu không có hấn trấn thủ, đại trận Thanh Thành này sẽ không kiên trì nổi.”

Chương 244: Đế Nữ Oa nương nương ở cạnh nàng (3)

Thiên Mục Ma Quân nói: “Kế hoạch này của ngươi cũng không tệ, nếu tu vi của ngươi đủ cao, có lẽ cũng không cần cả Ân Long Huyền Thế Trận, đã có thể mạnh mẽ phá vỡ Vạn Thế Phục Long đại trận, tiếp theo việc phá giải các đại trận khác cũng càng dễ dàng hơn.”

Nữ tử áo trắng nhẹ gật đầu, nói: “Bây giờ chỉ cần chờ đợi, chờ sau khi đại la kim tiên hồn nguyên và thiếu nữ ngoại ma chuyển thế này tiến vào Thanh Thành, ta lại bắt đầu giả vờ tấn công.”

“Thế nhưng...”

Thiên Mục Ma Quân lại hỏi: “Vì sao ngươi lại khát khao tu vi và cảnh giới như vậy? Ta có thể cảm nhận được, ngươi không phải là loại người khát vọng đứng trên đỉnh cao.”

Nữ tử áo trắng im lặng một lát, mới nói: “Cũng không có gì, chỉ là vì... Ta thích thế gian này, yêu quý thế giới phàm nhân sinh sống, chỉ như thế thôi, nếu ta có đầy đủ lực lượng, thì không có bất kì thần tiên, ngoại ma gì có thể làm phiền đến nhân gian.”

Thiên Mục Ma Quân giật mình, lập tức cười nói: “Nhưng dù là bây giờ, thần tiên cũng không làm phiền đến nhân gian mà?”

“Chỉ là không để phàm nhân nhìn thấy mà thôi.”

Nữ tử áo trắng thản nhiên nói: “Nhưng vẫn có kết giới phong cấm, loại bỏ ký ức... Dù loại cách thức để che giấu, phàm nhân quá yếu đuối, không cẩn thận sẽ bị cuốn vào trong đó, hơn nữa từ lâu thế tục đã bị tu hành giả thay đổi, cũng không phải là trật tự thế tục vận chuyển tự nhiên.”

Thiên Mục Ma Quân khẽ cười một tiếng, nói: “Chỉ cần có thể thả ra rất nhiều ngoại ma thượng cổ trong đại trận phong cấm, ở nhân gian nho nhỏ, ngươi muốn thế nào mà không được.”

“Ta đã hiểu.” Nữ tử áo trắng gật đầu nói.

Thiên Mục Ma Quân cũng không nói gì, chỉ mỉm cười, liền kết thúc lần trò chuyện vượt giới này.

Ngọn lửa hắc liên chậm rãi biến mất, hóa thành tro tàn bay xuống ở giữa không trung.

Nữ tử áo trắng quay lại nhìn Thanh Thành ở cách đó không xa, không nói lời nào chỉ nhìn chăm chăm, trong đôi mắt dịu dàng mà thương xót có

một tia hy vọng cô đọng sáu ngàn năm, cứ như thấy được tương lai.

...

...

Bóng đêm mênh mông.

Sau khi Lâm Chỉ Thủy tiễn vị tiểu thư khuê các xinh đẹp còn chưa biết tên về, liền về nhà, nấu cơm như thường ngày.

Trên bàn cơm.

“Chỉ Thủy...”

Lúc ăn cơm, Xà Tích Lộ đột nhiên nói: “Tiêu Tuệ tỷ tỷ nàng... Nàng muốn ta đến Thanh Thành, chàng cảm thấy... Thế nào?”

“Đến Thanh Thành?”

Lâm Chỉ Thủy nhìn nàng một cái.

Buổi sáng hôm nay, Tiêu Tuệ mới dẫn theo một vị ‘Đông Duyên Kỳ’ nghi ngờ là lão đại ngành nghề văn hóa giải trí tới thăm hỏi hẩn, Đông Duyên Kỳ cũng đồng ý giúp đỡ hẩn, không ngờ đến tối đã bàn bạc muốn dẫn Tiểu Xà đến Thanh Thành phát triển?

Thật ra hẩn thấy hơi không ổn, nhưng hiềm lắm mới có cơ hội để thiếu nữ tự kỷ Tiểu Xà này tiếp xúc với nhiều người hơn, vẫn nghe theo suy nghĩ của nàng đi.

“Vậy nàng nghĩ sao?”

Lâm Chỉ Thủy đặt đũa xuống, nghiêm túc nhìn sang Tiểu Xà, nói: “Nếu một mình nàng đi không yên tâm, có cần ta đi cũng nàng không?”

Xà Tích Lộ ngăn ngợ.

“Này này.” U Thiên ở trong đầu của nàng nói: “Ý tứ trong lời này của Lâm Chỉ Thủy, không phải là nói bằng lòng để lộ bản thân, ra mặt bảo vệ người chứ? Người nhìn như vậy được sao?”

Lúc này Xà Tích Lộ mới kịp phản ứng lại, trong lòng không nhịn được trào dâng sự cảm động.

Nàng hơi do dự, lắc đầu, nói: “Một mình ta... Cũng được, hơn nữa có Tiêu Tuệ tỷ tỷ đi... Đi cùng ta, có lẽ... Không có vấn đề, cũng không phải lần đầu tiên.”

Nàng không muốn khiến Lâm Chỉ Thủy vì bảo vệ nàng mà để lộ thân phận, ảnh hưởng đến kế hoạch của hẩn.

Hơn nữa, gần đây nàng đi ra ngoài cũng gặp phải nguy hiểm mấy lần, mỗi lần đều dựa vào tự thiếp của Lâm Chỉ Thủy biến nguy thành an.

“Lần này và trước kia cũng không giống nhau.” Lâm Chỉ Thủy lắc đầu, “Nàng chắc chắn nàng có thể làm được?”

“Ày...”

Xà Tích Lộ hơi do dự, lúc này mới lắc đầu nói: “Vẫn có chút... Không yên tâm.”

Dù sao, nàng nghe nói tu vi của Cứu Thế Nhân kia đã sánh với đại la kim tiên, cho dù là tranh chữ của Lâm Chỉ Thủy, cũng không thể làm gì nàng ta, cho dù Thanh Thành có mấy vị đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thể và trận pháp tuyệt thế, cũng chưa chắc có thể hoàn toàn chắc chắn.

“Nàng còn chưa lớn lên đâu.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười xoa đầu nhỏ của nàng nói: “Thật sự không được, thì để ta đi cùng nàng.”

Xà Tích Lộ cắn môi lắc đầu, nói: “Vẫn nên... Đừng như vậy, ta không muốn chàng... Chàng trả giá quá nhiều vì ta... Ừ... Chàng vẽ cho ta một bức tranh là được.”

Lâm Chỉ Thủy suy nghĩ một chút, gật đầu cười nói: “Được thôi, khi nào nàng đi?”

“Tiêu Tuệ tử tử nói tốt nhất phải nhanh lên, sáng ngày mai sẽ đi.” Xà Tích Lộ nói.

“Vậy sáng mai ta đưa cho nàng.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười véo mũi nàng một cái, suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, ta xem sách của nàng, nhân vật thần thoại mà người thích nhất, có lẽ là Nữ Oa nương nương?”

Xà Tích Lộ khẽ giật mình, nhẹ gật đầu nói: “Đúng vậy...”

Trong sách của nàng cũng có nhiều lần viết đến Nữ Oa nương nương, đúng là rất thích vị thiên thần từ ái này.

U Thiên nghe vậy, lập tức ngạc nhiên, không nhịn được nói ở trong đầu Tiểu Xà: “Lâm Chỉ Thủy hỏi như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ là vì đại năng Thiên Đạo thượng giới cũng không bằng lòng ra tay giúp đỡ, vì vậy hẳn dự định mời Nữ Oa nương nương ra tay sao?”

Xà Tích Lộ nghe vậy hơi ngơ ngác.

Lâm Chỉ Thủy... Không phải thật sự dự định mời Nữ Oa nương nương trong truyền thuyết ra tay chứ?

“Thế nhưng, một đại năng Thiên Đạo chuyển thể đến nhân gian như hẳn cũng không tiện ra tay, mời Nữ Oa nương nương ở thượng giới đến cũng không có tác dụng quá lớn?” U Thiên nghi ngờ nói.

Xà Tích Lộ không nhịn được hỏi: “Làm... Làm sao thế?”

“Không có gì, chỉ muốn để Nữ Oa nương nương thay ta ở cạnh nàng mà thôi.”

Lâm Chi Thủy mỉm cười, nói: “Ta cảm thấy có lẽ chuyến đi này sẽ có tác dụng với nàng.”

Trong lòng của hắn lại thâm trầm lắm lắm, đúng lúc có mang quyển 《Tam Giới Chi Biến》 kia về, bên trong quyển cổ thư kia có chân dung Nữ Oa nương nương tạo ra con người và vá trời, cũng rất xinh đẹp, kỹ xảo hội họa cực cao, đêm nay có thể phỏng theo vẽ một phần đưa cho Tiểu Xà.

Lần này Tiểu Xà đến Thanh Thành, có lẽ cũng cần nhắc đến sự phát triển liên quan đến quyển sách này của nàng, hình mẫu nhân vật “Nữ Oa nương nương” trong sách của nàng, biết đâu cũng cần một bức tranh tốt đấy?

Hắn trực tiếp vẽ một bức tranh thủy mặc Nữ Oa nương nương cho Tiểu Xà, đến lúc đó kinh diễm tứ tọa(1), không chỉ có thể giúp được Tiểu Xà, đúng lúc còn có thể khiến danh tiếng của hắn nổi hơn!

(1) Kinh diễm tứ tọa/惊艳四座: Sự xuất hiện của một người, sự vật hoặc là sự việc khiến tất cả mọi người vô cùng ngạc nhiên.

Thật sự là một công đôi việc!

Chương 245: Tấn công bất ngờ (1)

Sáng sớm hôm sau.

Xà Tích Lộ tu luyện cả một đêm mở cửa phòng ngủ ra, lúc rời khỏi phòng mới phát hiện, phòng ngủ của Lâm Chỉ Thủy không có một bóng người, đã đến cửa tiệm tranh chữ như mọi khi.

Trên bàn đặt một bức tranh đã được bồi tốt, bên cạnh bức tranh còn để một tờ giấy tuyên thành lớn khoảng bàn tay, bên trên dùng chữ tiêu Khải viết “Ky bất khả thất, thì bất tái lai”(1), lạc khoản là Lâm Chỉ Thủy.

(1) Một câu thành ngữ, ý nói không thể bỏ qua cơ hội, bỏ qua cơ hội sẽ không đến lại nữa.

“U Thiên, Lâm Chỉ Thủy đi khi nào?” Xà Tích Lộ nghi ngờ hỏi thăm ở trong lòng.

“Sao ta biết được? Linh giác của ta không cảm ứng được hần.” U Thiên tùy ý nói: “Thế nhưng có lẽ là sáng nay, nét chữ này mới được viết xong vào tối hôm qua.”

“Ồ...”

Xà Tích Lộ nhìn nét chữ ở trên giấy tuyên thành, hơi ngơ ngác, không nhìn được hỏi: “Ky bất khả thất, thì bất tái lai? Lâm Chỉ Thủy để lại cho ta những lời này là có ý gì chứ? Lần này đến Thanh Thành có cơ hội gì?”

“Ta cũng không biết.” U Thiên nói: “Nhưng nếu là hần cố ý viết, vậy chắc chắn sẽ có tác dụng, người cũng cầm theo tờ giấy này đi, nhưng nét chữ này cũng không có lạc khoản tặng cho người, ta cũng không nhận ra có lợi ích gì, người nhanh xem bức tranh kia đi.”

Xà Tích Lộ ồ một tiếng, liền cầm chiếc hộp dài đặt bức tranh lên, mở hộp, lấy bức tranh ở trong đó ra, sau khi trải lên bàn, lại không nhìn được ồ một tiếng.

“Đây là...”

Có thể thấy trên bức tranh là một nữ tử mặc vũ y xinh đẹp, khí chất của nàng tôn quý như trời, trên hàng lông mày lại có vẻ từ ái chí nhu chí thiện, cứ như mẫu thân của thiên địa vạn vật, trong đôi mắt trong suốt kia có vẻ kiên định, đang ngược nhìn vòm trời võ vụn, đầu ngón tay lại cầm kỳ thạch năm màu.

“Là Nữ Oa!” U Thiên giật mình nói: “Ta từng gặp Nữ Oa rất nhiều lần, dáng vẻ của Nữ Oa trong tranh và nàng, thần vận không hề khác biệt chút nào, xem ra Lâm Chỉ Thủy rất quen thuộc với nàng.”

“Đây chính là Nữ Oa nương nương...”

Xà Tích Lộ giật mình, nói: “Ta đã nói sao lại nhìn quen mắt thế, lúc tổ chức pháp đàn cầu trời đạo thống Uế Thổ Kiến Mộc, giống hệt hư ảnh Nữ Oa nương nương giáng lâm.”

U Thiên hơi nghi ngờ nói: “Thế nhưng, trên bức tranh này... Ta lại không nhận ra chút thủ đoạn nào, mặc dù chỉ có lạc khoản của Lâm Chỉ Thủy, không phải tặng cho người, nhưng lại không có một tia đạo vận nào, bức tranh này thật sự là thần vật chí tôn sao?”

Mặc dù nàng vừa mới bắt đầu tu Thiên Đạo, nhưng dù sao độ cao cảnh giới vẫn còn đó, dù nhìn không hiểu, ít nhất cũng có thể nhận ra là cấp độ gì.

Còn bức tranh này... Quá bình thường.

“Lâm Chỉ Thủy nói để Nữ Oa nương nương đi theo ta...” Xà Tích Lộ suy nghĩ hão huyền hỏi thăm: “Chẳng lẽ là triệu hoán Nữ Oa nương nương chiến đấu?”

“Sao có thể?”

U Thiên im lặng, nói: “Chưa nói tới Nữ Oa nương nương đang ở trên vòm trời thiên giới, thiên nhân cách biệt căn bản không xuống được, dù giáng lâm nhiều lần cũng chỉ bắn một tia thần niệm xuống mà thôi, hơn nữa Nữ Oa nương nương là một trong Tam Hoàng cao quý, không kém kiếp trước của Lâm Chỉ Thủy là bao nhiêu, nhiều lắm chỉ cho hấn mặt mũi mà thôi, sao có thể nghe theo mệnh lệnh của hấn như thuộc hạ?”

“Vậy... Bức tranh này để làm gì?” Xà Tích Lộ nghi ngờ nói.

“Sao ta biết được?” U Thiên nói: “Lạc khoản trên bức tranh này cũng không phải viết đưa cho người, người cũng chỉ có thể chờ linh tính ẩn trong bức họa này tự phát động.”

“Ồ... Vậy mang theo đi.” Xà Tích Lộ cuộn gọn gàng bức tranh lại, đặt vào trong hộp.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

U Thiên lười biếng nói: “Tiêu Tuệ đến đón người.”

Xà Tích Lộ dùng Tụ Lý Càn Khôn cất chữ và tranh đi, liền đi qua mở cửa, người đứng ngoài cửa đúng là Tiêu Tuệ, lúc này nàng đang đội mũ, đeo kính râm và khẩu trang, cách ăn mặc của một đại minh tinh.

“Tiêu Tuệ tử tử... Bây giờ xuất phát sao?” Xà Tích Lộ hỏi.

“Ừm.”

Tiêu Tuệ nhẹ gật đầu, lại liếc nhìn bên ngoài hành lang, nhìn về phía một góc hẻo lánh không có ai, mở miệng nói: “Lục Thanh Phong, người

theo chúng ta cùng đến Thanh Thành, hay là ở lại?”

Lục Kiếm Tiên đang ở trong trạng thái ẩn thân thuật cũng không hiện hình, chỉ truyền âm nguyên thần nói: “Lâm tiền bồi ra lệnh ta bảo vệ nàng, tất nhiên ta phải đi cùng.”

“Vậy thì tốt.” Tiêu Tuệ mỉm cười nói.

Thật ra nàng biết, dù không cần bảo vệ Xà Tích Lộ, Lục Kiếm Tiên cũng sẽ đi theo.

Năm đó, Si Kiếm tiên tử bị giáng chức xuống nhân gian, mới phải bỏ ra cái giá hồn phi phách tán.

Chấp niệm của Lục Kiếm Tiên trong năm trăm năm qua, chính là Si Kiếm tiên tử, trận pháp kia có thể trọn vẹn, cũng là thành quả Si Kiếm tiên tử hy sinh bản thân, sao hẳn ta có thể cho phép ngoại ma phá hỏng?

...

...

Thanh Thành.

Trung tâm thành phố, trong đình viện của một biệt thự kiểu vườn phương Đông.

Trong khu vườn tường trắng ngói xanh đen, hòn non bộ san sát, cây tùng ở bên, một chiếc bàn đá được đặt bên mép hồ nước trong veo, một lão giả mặc đạo bào đang uống trà, một nữ tử xinh đẹp dùng tay cầm bức tranh, một nam tử buồn bã ỉu xìu sa sút.

Rõ ràng là ba vị đại la kim tiên hỗn nguyên chuyển thế còn sót lại ở nhân gian – Nguyên Quan Chủ, Thanh Quân, Đông Duyên Đại Tôn.

“Thanh Quân, người ôm bức tranh này nhìn cả một ngày, còn chưa nhìn đủ à.” Đông Duyên Đại Tôn tức giận nói.

“Lâm tiền bồi ban thưởng cho ta bức tranh này, rất giống với bản tướng nguyên thần “Vô Lượng Thanh Tùng” của ta, mặc dù Lâm tiền bồi chỉ vẽ cây tùng ở cổng, nhưng cũng có thể khiến ta nhìn thấy đạo ở tầng cao hơn.”

Thanh Quân gằn như si mê nhìn bức tranh ở trong tay, nhìn chăm chăm cây tùng được vẽ ở trong đó, khẽ thở dài: “Cây tùng ở phía trước cửa tiệm tranh chữ của Lâm tiền bồi, thật sự may mắn...”

“Thanh Quân.” Nguyên Quan Chủ nghi ngờ nói: “Trên bức tranh này cũng chỉ có một cây tùng, chẳng lẽ cũng là thần vật chí tôn sao? Một cây tùng cũng có thể diễn hóa thế giới?”

“Mặc dù bức tranh này là thần vật chí tôn, nhưng cũng không thể diễn hóa thế giới.”

Thanh Quân khẽ lắc đầu, nói: “Bởi vì vô thượng thần thông ở trong bức tranh kia, cũng không phải cảnh giới ‘Hỗn Nguyên Sinh Vô Cực’, mà là cảnh giới ‘Thái Nhất’.”

“Thái Nhất?”

“Nửa bước Thiên Đạo?”

Nguyên Quan Chủ và Đông Duyên Đại Tôn ngạc nhiên nhìn nàng.

Hỗn Nguyên Sinh Vô Cực được gọi là chỉ thiếu một bước nữa sẽ có thể tiếp xúc với Thiên Đạo, cũng là cảnh giới của phần lớn chí tôn.

Nhưng cũng không phải là chung cực.

Trên thực tế còn có thể tiến thêm nửa bước nữa, từ “Hỗn Nguyên Sinh Vô Cực” diễn hóa cơ sở hỗn độn, lại đến “Vô Cực Sinh Thái Cực”, cũng tức là “Nhất” trong hỗn độn, là cảnh giới “Thái Nhất”.

Chương 246: Tấn công bất ngờ (2)

Cho dù thực lực tăng lên không nhiều, nhưng cũng là nửa bước cực kỳ quan trọng, đủ để các chí tôn cảm nhận được Thiên Đạo.

“Dù bức tranh này không thể diễn hóa ra thế giới, nhưng cũng có chỗ kỳ diệu khác.” Thanh Quân mỉm cười nói.

“Nha đầu nhà ngươi, còn thần bí như vậy.” Đông Duyên Đại Tôn khẽ lắc đầu.

Nguyên Quan Chủ vuốt râu cười nói: “Ngày mai lão đạo cũng đi thăm hỏi Lâm tiên bối một chuyến đi.”

Lúc này, ba người cùng quay lại nhìn về phía cửa đình viện.

“Ba vị tiên bối.”

Chỉ thấy Tiêu Tuệ kéo bàn tay nhỏ của Xà Tích Lộ đi vào trong đình viện, sau lưng còn có Lục Kiếm Tiên về mặt bình thản đi theo.

“Tiêu Tuệ.”

Đông Duyên Đại Tôn đứng lên, quan sát Xà Tích Lộ một chút, nở một nụ cười thân thiện, nói: “Vậy đây chính là Xà Tích Lộ mà Lâm tiên bối coi trọng sao?”

“Đúng, nàng hơi sợ người lạ, đừng nhìn nàng chăm chăm.”

Tiêu Tuệ mỉm cười gật đầu, lại giới thiệu Lục Kiếm Tiên ở sau lưng, nói: “Đây là Lục Kiếm Tiên do Lâm tiên bối tự mình chỉ điểm, đã đạt được kiếm đạo đại la.”

“Lục Kiếm Tiên.” Đông Duyên Đại Tôn nghe vậy, ánh mắt nhìn Lục Kiếm Tiên cũng nhiều mấy phần khách sáo, khen ngợi: “Dưới tình huống không có truyền thừa, Lục Kiếm Tiên lại có thể đạt được đại la ở nhân gian, thật sự không tưởng tượng nổi.”

Nguyên Quan Chủ và Thanh Quân đều chủ động ân cần hỏi thăm, thái độ rất khách sáo, không dám dựng lên thân phận tiên bối gì đó.

Dù sao, tuy ba người trước mặt có cảnh giới thấp hơn bọn họ, nhưng không một ai dễ chọc.

Tiêu Tuệ không chỉ có quan hệ khá tốt với Lâm tiên bối, hơn nữa bản thân có mối quan hệ với vị đại năng Thiên Đạo Vĩnh Âm Ma Ngục kia.

Lục Kiếm Tiên cũng do Lâm tiên bối tự mình chỉ điểm dạy dỗ, có thể nghĩ được độ khó khi đạt được đại la ở nhân gian, chỉ sợ tám phần cũng là công sức do Lâm tiên bối chỉ điểm, dù không có danh sư đồ, cũng thật sự là sư đồ, có thể thấy được trình độ coi trọng.

Còn vị thiếu nữ ngoại ma chuyển thế Xà Tích Lộ này, càng không cần phải nói, đây chính là người mà Lâm tiên bối tự mình nhắc nhở.

Mấy người trò chuyện vài câu, lại nói đến chuyện chính.

“Lần này, thiên giới cũng ban cho rất nhiều bảo vật.”

Tiêu Tuệ vung tay áo, trong tay áo bay ra một lượng lớn cầm nang, hộp ngọc, bảo rương các loại, lượn lờ ở giữa không trung, gần như chất đầy bầu trời phía trên đình viện, chỉ thấy bảo khí bốc hơi, ánh sáng ảm hiện.

Nàng giới thiệu: “Có tất cả một trăm bốn mươi sáu loại gần với linh đan tiên phẩm, khoảng hơn ngàn viên, phần lớn dùng để khôi phục nguyên khí, bổ sung linh lực, còn có nuôi nấng nguyên thần, trị liệu vết thương, thanh tâm tĩnh thần... Đủ loại, những cái này đã được coi là linh đan tốt nhất dưới tiên phẩm, mọi người giữ lại một phần thích hợp cho bản thân, ta sẽ chia những cái khác cho hơn hai ngàn vị tu hành giả trấn thủ Thanh Thành.”

Ngoại trừ Xà Tích Lộ, ba vị đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thế và Lục Kiếm Tiên đều rôi rít ra tay, nhận lấy một vài linh đan thích hợp dùng cho bản thân.

“Ngoài ra, còn có hơn một vạn món ‘thiên bảo’, loại công sát, loại phòng ngự, loại phi độn đầy đủ mọi thứ, mặc dù đều là thiên bảo bình thường nhất cũng đã tách ra khí linh, nhưng cũng được coi là bán thành phẩm, không chênh lệch hơn chuỗi phi kiếm của Lục Kiếm Tiên là bao.”

Tiêu Tuệ nhìn Lục Kiếm Tiên một chút, lại bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Đương nhiên, những thiên bảo này cũng không có bao nhiêu tác dụng với các vị, chủ yếu là cung cấp cho rất nhiều tu sĩ trấn thủ Thanh Thành.”

Thiên bảo có linh, uy năng cường đại trong thiên bảo chủ yếu tập trung ở trên khí kinh.

Nếu không có khí linh, dù là thiên bảo bình thường nhất, còn là thiên bảo cao cấp nhất, thậm chí là Thái Sơ Linh Bảo, thật ra đều không hề khác biệt.

Thế nhưng, mấy người cũng không thêm để ý là thiên bảo bán thành phẩm, về uy năng tăng cường này, vẫn còn có chút tác dụng với Lục Kiếm Tiên, nhưng đối với đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thế mà nói, thì có thể không để ý đến.

“Đáng tiếc không có thời gian đến Lăng Yên Các thăm dò.”

Đông Duyên Đại Tôn thở dài nói: “Nếu Lâm tiên bối bằng lòng ban thưởng một đạo pháp chỉ cho chúng ta, vậy hoàn toàn có thể leo lên tầng cao hơn của Lăng Yên Các, ở thời kỳ thượng cổ, từ tầng thứ năm trở lên

của Lăng Yên Các đã có thiên bảo cấp cao hoàn chỉnh, thậm chí là “linh bảo”, đáng tiếc chúng ta chỉ leo lên tầng thứ tư đã là cực hạn.”

“Hà?” Tiêu Tuệ tỏ vẻ ngạc nhiên.

Thế nhưng cũng đúng, Lăng Yên Các là cấm địa tiên gia tồn tại từ thời kỳ thượng cổ, lúc đại kiếp thượng cổ còn có đại năng Thiên Đạo ra tay bày cấm pháp, ẩn chứa một luồng Thiên Đạo chi lực, chỉ sợ đại la kim tiên hỗn nguyên chân chính, mới có thể leo lên tầng thứ chín chí cao.

Đại la kim tiên hỗn nguyên chuyển thế, thực lực ở nhân gian kém hơn đại la kim tiên rất nhiều, có thể leo lên tầng thứ tư cũng khá tốt.

“Chờ lần kiếp nạn này qua đi, lại thử đi thăm dò Lăng Yên Các kia.”

Tiêu Tuệ khẽ lắc đầu, lập tức nhìn rất nhiều bảo vật bên trên bầu trời, nói: “Ngoài ra, chính là ba món thần vật chí tôn, cùng một trăm bốn mươi ba món kỳ bảo cấp hỗn nguyên, ba món thần vật chí tôn này, ba vị tiên bối mỗi người một món...”

Thanh Quân lại mở miệng nói: “Ta cũng không cần, Lâm tiên bối đã cho ta một món thần vật chí tôn, hơn nữa còn là vô thượng thần thông cảnh giới ‘Thái Nhất’, để lại cho Xà cô nương hoặc là Lục Kiếm Tiên đi.”

Xà Tích Lộ vội vàng lắc đầu nói: “Trước khi ta đến... Chỉ Thủy... Đã cho ta một bức tranh.”

“Cảnh giới của ta còn không thể giúp quá nhiều, đừng lãng phí trên người ta.” Lục Kiếm Tiên cũng lắc đầu nói.

“Tiêu Tuệ, vậy ngươi cầm một phần đi.” Đông Duyên Đại Tôn nói: “Người tuân theo ý chí thượng giới, phải trấn thủ Vạn Thế Phục Long đại trận kia, còn có thể điều khiển vòng ngoài của trận pháp chi lực, cũng là mục tiêu quan trọng hơn, sự an toàn của người cũng rất quan trọng.”

“Vậy... Được thôi.”

Tiêu Tuệ cũng không từ chối, lập tức nói: “Về phần các kỳ bảo cấp hỗn nguyên khác, Lục Kiếm Tiên có thể cầm mấy món, mấy vị tiên bối khác có cần không?”

Ba người đều lắc đầu.

Uy năng do bọn họ ra tay còn cường đại hơn kỳ bảo cấp hỗn nguyên này, còn cần kỳ bảo cấp hỗn nguyên nữa sao?

Lúc này Tiêu Tuệ nói: “Nếu vậy, những kỳ bảo cấp hỗn nguyên này, ta sẽ phân phát cho từng nhóm tu hành giả phụ trách trận cơ và trận nhãn.”

Chẳng mấy chốc, tất cả bảo vật đã được sắp xếp ổn thỏa.

“Vậy ta sẽ tự mình đi phân phát cho đông đảo tu hành giả.”

Chương 247: Tấn công bất ngờ (3)

Tiêu Tuệ mỉm cười, đang định rời khỏi đình viện, tự mình đi đến mỗi một trận cơ, mắt trận của Thanh Thành, phân phát bảo vật ra ngoài, chợt thay đổi sắc mặt, ngẩng đầu nhìn lên.

Đám người đồng thời nhận ra sự thay đổi khác lạ, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy một tầng ánh sáng màu đen u tối như ẩn như hiện, nhanh chóng khuếch tán ra như ngọn sóng trong nước, trong chớp lát đã lan tràn tác động đến cả Thanh Thành, tất cả những nơi đi qua đều bao phủ một lớp bóng mờ mà phạm nhân không thể nhìn thấy.

“Ma vực thật là lớn.”

Đông Duyên Đại Tôn nặng nề nói: “Những dãy núi trong phạm vi mấy trăm dặm quanh Thanh Thành đã bị bao phủ.”

Ma vực to lớn như vậy, không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là Ma vực do chân ma đệ nhất đẳng thả ra!

Nói cách khác, Cứu Thế Nhân kia... Đã tới.

“Kết trận đi.”

Nguyên Quan Chủ khẽ quát một tiếng, trong tay xuất hiện một cây phát trần, nhẹ nhàng vung lên, dưới chân liền hiện ra một phương Thái Cực Đồ, trên bầu trời cũng theo đó hiện ra một Thái Cực Đồ đen trắng to lớn, hội tụ giao hòa biến thành màu sắc hỗn độn, lực lượng trận pháp khổng lồ mà phạm nhân không thể thấy được, trong chớp mắt đã bao phủ cả Thanh Thành!

Cùng lúc đó, sớm đã được diễn luyện tốt từ trước, tám mươi một trận cơ được phân bố khắp các nơi trong Thanh Thành, tất cả đều bay ra từng luồng kỳ quang phóng về phía chân trời, chỉ thấy cầu vòng bay thẳng lên vòm trời.

Còn chín địa điểm trận nhãn cứu cung chi vị phân bố ở Thanh Thành, cũng bay ra chín đạo kỳ quang, hội tụ thành một cầu vòng chín màu ở trên không trung, dẫn dắt tám mươi một đạo kỳ quang các loại hình thành cầu vòng, hội tụ thành một khoảng màu sắc rực rỡ, không ngừng dung hòa vào trong vòng trận pháp bảo hộ màu sắc hỗn độn ở trên vòm trời kia, khiến lực lượng trận pháp trong chớp mắt đã nhảy lên cực hạn!

“Trận pháp đã thành, chư vị đều đi vào đi.”

Lúc Đông Duyên Đại Tôn nói chuyện, quanh người đã tỏa ra ánh sáng pháp lực, sải bước đi ra ngoài, cơ thể cũng đã biến mất ở trong bóng đen, tiến vào Ma vực.

Những người khác đều thả ra pháp lực, sải bước tiến vào Ma vực.

Tiêu Tuệ hơi nhíu mày, phát tay thu lại rất nhiều bảo vật trôi nổi bồng bềnh giữa không trung, cũng tiến vào Ma vực.

Trong Ma vực.

Thanh Thành đã biến thành màu xám trắng tĩnh mịch, bị trục xuất thoát khỏi hiện thực, phạm nhân không thể tiến vào, nhưng Ma vực lại không ngăn cản được linh lực pháp lực tạo thành lực lượng trận pháp, Thanh Thành tĩnh mịch này vẫn bị bao phủ trong lực lượng trận pháp có màu hỗn độn.

Trong chốc lát, trong hiện thực có hơn hai ngàn vị tu hành giả trần thủ Thanh Thành, đều tiến vào Ma vực ở bên trong Thanh Thành.

Ba vị đại la kim tiên hỗn nguyên, đám người Tiêu Tuệ, sau khi tiến vào Ma vực đều rời rít bay lên trời.

“Làm phiền các vị tiên bối ngăn cản.”

Tiêu Tuệ nói khẽ: “Ta lập tức đem những bảo vật truyền thừa thiên giới này, đi phân phát cho đông đảo tu hành giả ở Thanh Thành.”

Lão giả mặc đạo bào “Nguyên Quan Chủ” khẽ gật đầu, nói: “Không sao, Chư Pháp Quy Nhất trận này đã được hoàn thành, cho dù là đại la kim tiên hạ phạm, đừng hòng phá vỡ trong thời gian ngắn, còn chịu đựng được một lúc.”

Tiêu Tuệ cũng không nói nhiều, lúc này bay về phía trận nhãn ở gần nhất.

Lão giả mặc đạo bào “Nguyên Quan Chủ” quay lại nhìn Thanh Quân và Đông Duyên Đại Tôn, nói: “Thanh đạo hữu, ta chủ trì trận nhãn Thái Dương, người chủ trì trận nhãn Thái m, Đông Duyên Đại Tôn, làm phiền người chủ trì chư pháp sát trận.”

“Ta đã thức tỉnh Thảo Mộc Chi Linh ở Thanh Thành, khiến trận pháp bảo hộ ở bên trên lại càng dẻo dai hơn.” Thanh Quân gật đầu nói.

Trong tay Đông Duyên Đại Tôn đã cầm một cây cung lớn cấp bậc thiên bảo bán thành phẩm, nói: “Yên tâm, có lực lượng trong trận pháp gia tăng cung của ta, dù là Cứu Thế Nhân kia cũng phải cẩn thận đề phòng.”

Đúng lúc này –

Mọi người nhìn lên bầu trời, đều thay đổi sắc mặt.

Trong tiếng nổ vang cuồn cuộn như sấm dậy chỉ thấy một bàn tay khổng lồ che khuất bầu trời hạ xuống, bàn tay khổng lồ này gần như bao phủ một nửa bầu trời phía trên Thanh Thành, trên bàn tay bùng cháy ngọn lửa màu đen thâm thúy u ám, còn hỗn hợp đủ loại chân ma chi lực, mang theo uy năng khủng bố đủ để đập nát cả Thanh Thành, đập thật mạnh vào trận pháp bảo hộ bao phủ cả Thanh Thành!

“Rầm!!”

Trong tiếng va đập rung động trời đất, trận pháp bảo hộ màu sắc hỗn độn hoàn mỹ không tỳ vết đột nhiên rung lên, còn hơi lồm vào một chút, hình như khoảng cách đến cực hạn chịu đựng của trận pháp không còn quá xa.

Sắc mặt Nguyên Quan Chủ và Thanh Quân hơi trắng bệch, pháp lực tinh diệu không ngừng không chế lực lượng trận pháp chống lại uy năng kinh khủng này.

Đủ loại màu sáng cầu vồng ở các nơi trong Thanh Thành cũng liên tục không ngừng hòa nhập vào trong lực lượng trận pháp, mới duy trì được trận pháp.

Bàn tay khổng lồ đang bùng cháy Hắc Viêm đánh một chiêu không được, cũng lui về.

“Xảy ra chuyện gì?”

Nguyên Quan Chủ khiếp sợ nhìn bàn tay khổng lồ trên bầu trời, nói: “Một chiêu này có lẽ là Cứu Thế Nhân cũng rất nhiều chân ma liên thủ lại kết trận tấn công, nhưng thực lực của Cứu Thế Nhân sánh với đại la kim tiên, các chân ma khác dù có hai ba mươi người, đánh ra cũng không tăng trưởng được bao nhiêu mới đúng.”

“Chân ma chi lực vừa rồi có tất cả hai mươi chín loại.” Sắc mặt Thanh Quân rất xấu nói: “Cho dù nhân gian có nhiều chân ma như vậy, nhưng phần lớn cũng là chân ma đệ ngũ đẳng mà thôi, đệ tứ đẳng cũng không nhiều, chứ đừng nói đến chân ma đệ nhị đẳng đệ tam đẳng.”

“Một chiêu vừa rồi có rất nhiều chân ma chi lực, hình như cũng rất cường đại.” Đông Duyên Đại Tôn nặng nề nói.

Lúc này, đám người chợt phát hiện, bàn tay khổng lồ bùng cháy Hắc Viêm ở trên bầu trời chậm rãi biến mất, đủ loại sức mạnh thông qua trận pháp kết hợp lại cũng biến mất theo.

Lập tức để lộ ra hai mươi chín bóng dáng.

Người cầm đầu là một nữ tử áo trắng xinh đẹp tuyệt trần, chân trần đứng phía trước đông đảo chân ma ở trên khoảng không, trên hai đầu lông

mây hiện ra vẻ thương xót, khí chất yếu đuối lại tản ra khí thế ngập trời.

Còn sau lưng của nàng là hai mươi tám chân ma bao phủ trong ánh sáng màu đen u ám, tùy ý tản ra hơi thở và uy áp khiến người ta sợ hãi.

Đám người Đông Duyên Đại Tôn, Thanh Quân, Nguyên Quan Chủ nhìn thấy tình cảnh này, cảm nhận được những hơi thở chân ma này, không nhận được sắc mặt trắng bệch, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

“Sao có thể...”

“Nhiều chân ma đệ nhị đẳng như vậy, còn có hai chân ma đệ nhất đẳng...”

Chương 248: Phá thành (1)

Đám người khiếp sợ nhìn từng bóng dáng chân ma ở trên bầu trời, hoàn toàn có thể cảm nhận được hơi thở cường đại của đông đảo chân ma.

Hai mươi sáu chân ma đệ nhị đẳng?

Thông thường đại la kim tiên chuyển thế đến nhân gian, thực lực còn kém hơn chân ma đệ tam đẳng rất nhiều, cũng chỉ có Lục Kiếm Tiên am hiểu công phạt Kiếm Tiên mới có thể so với chân ma đệ tam đẳng mà thôi.

Chênh lệch một cấp bậc là sự chênh lệch cực lớn.

Nhưng chân ma ở trên bầu trời này, bất kì một ai cũng có thể tùy tiện đánh giết Lục Kiếm Tiên!

Về phần Cứu Thế Nhân và hai chân ma đệ nhất đẳng còn lại, thì không cần phải nói nhiều, thực lực của đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thế bình thường, cũng chỉ miễn cưỡng so với chân ma đệ nhất đẳng tầm thường mà thôi.

“Dù Cứu Thế Nhân kia không đột phá, một phương ngoại ma cũng mạnh hơn chúng ta...” Nguyên Quan Chủ nặng nề nói.

“Tại sao có thể như vậy?” Thanh Quân không nhịn được truyền âm nói: “Trong này có rất nhiều chân ma, lúc trước đều chỉ là chân ma đệ ngũ đẳng mà thôi, sao mới một chút đã nhảy tới đệ nhị đẳng? Chẳng lẽ Ma Tôn thượng giới đã phát điên? Không tiếc bất cứ giá nào tăng thực lực cho những chân ma này?”

“Cũng có thể là đại năng ngoại đạo ra tay.”

Sắc mặt Đông Duyên Đại Tôn lạnh như băng truyền âm nguyên thân nói: “Mặc dù khả năng rất nhỏ, nhưng trong thời gian ngắn lại tăng lên nhiều như vậy, cũng có thể là ‘Tổ’ ngoại ma ra tay.”

Thanh Quân không thể tin nổi nói: “Đại năng ngoại đạo sẽ để ý đến nhân gian sao?”

“Lâm tiên bối cũng ở nhân gian.” Đông Duyên Đại Tôn nặng nề nói: “Có đại năng ngoại đạo nhúng tay đến nhân gian, cũng không phải không thể hiểu được?”

Thanh Quân lập tức im lặng.

“Nguyên Quan Chủ.” Đông Duyên Đại Tôn truyền âm hỏi: “Dựa theo lực lượng hợp kích vừa rồi, đại trận này còn có thể chống cự bao nhiêu lần?”

“Tuy hợp kích này cường đại, nhưng còn chưa đạt tới giới hạn chịu đựng của Chư Pháp Quy Nhất trận, nhưng nếu không có linh đan sung túc bổ sung vào, nhiều nhất là bốn năm trăm lần đi.”

Nguyên Quan Chủ truyền âm nói: “Nếu chỉ là Cứu Thế Nhân kia, hoàn toàn có thể chống cự một hai ngàn lần, chủ yếu là những chân ma này kết thành một loại trận pháp đặc biệt, thoát nhìn có lẽ là ‘Nhị Thập Bát Tú trận’ kết hợp với ‘Thái Cực Luỡng Nghi trận’, hai chân ma đệ nhất đẳng và hai mươi sáu chân ma đệ nhị đẳng tập trung lực lượng lại, bản thân Cứu Thế Nhân kia lại là nòng cốt của trận pháp, uy năng ít nhất cũng dao động gấp đôi trở lên.”

“Xem ra, Cứu Thế Nhân này tu hành ở nhân gian sáu ngàn năm, cũng học được rất nhiều trận pháp.” Đông Duyên Đại Tôn cau mày nói.

Bản thân Cứu Thế Nhân đã sánh với đại la kim tiên, trên lý thuyết gộp hết thực lực của hai mươi tám chân ma kia lại, cũng không bằng một mình nàng, nhưng thông qua sự dao động trận pháp, lại khiến nàng phát huy uy năng gấp bội, có thể thấy được chỗ tuyệt diệu của trận pháp kia.

Dù còn lâu mới bằng Chư Pháp Quy Nhất trận, nhưng Chư Pháp Quy Nhất trận do cảnh giới hỗn nguyên điều khiển, lại là trận pháp mạnh nhất có thể sử dụng ở nhân gian, tất nhiên mạnh hơn nhiều.

“Đại tôn.”

Nguyên Quan Chủ truyền âm nói: “Không thể cứ cứng rắn đối chọi, chỉ cần một phương chân ma kia ở trong Ma vực này, lực lượng sẽ vô cùng vô tận.”

“Xem tình hình trước đã, chờ Tiêu Tuệ phân phát bảo vật thượng giới xong.” Đông Duyên Đại Tôn truyền âm nói: “Trước khi ta hạ phạm vốn có một vị đại năng Thiên Đạo cho một con át chủ bài, Lâm tiền bối cũng cho ta một con át chủ bài cực kỳ cường đại, nếu như sử dụng át chủ bài do Lâm tiền bối ban tặng, việc ngăn cản Cứu Thế Nhân kia sẽ dễ như trở bàn tay, nếu có thể mượn nhờ đại trận vây khốn nàng ta, ta còn có cơ hội giết nàng ta.”

“Hà?”

Đôi mắt Nguyên Quan Chủ và Thanh Quân đều sáng lên.

“Thế nhưng, con át chủ bài do Lâm tiền bối ban tặng quá quan trọng, nếu không nắm chắc, vẫn không thể dùng.” Đông Duyên Đại Tôn truyền âm nói: “Tạm thời cứ xem tình hình trước đã.”

Nói thì chậm, trên thực tế truyền âm nguyên thần cũng chỉ trong khoảnh khắc mà thôi.

Ngay lập tức, trên bầu trời vang lên giọng nói vui mừng của Cứu Thế Nhân kia –

“Hay cho một kỳ trận kinh thiên, đáng tiếc người bày trận quá yếu, không biết các ngươi có thể chống đỡ bao lâu?”

Mấy chục chân ma tỏa ra uy áp đáng sợ, đã bao phủ cả Thanh Thành.

Hơn hai ngàn tu hành giả trấn thủ bên trong Thanh Thành, cảm nhận được hơi thở chân ma ngập trời này, không nhịn được tỏ ra hoảng sợ, nhưng nếu không có trận pháp, trong mấy chục chân ma này, e rằng bất kì một ai cũng có thể tùy tiện giết chết tất cả bọn họ!

Cho dù là Nguyệt Thần ‘Tiêu Tuệ’ lãnh tụ của giới tu hành nhân gian, cùng vị Lục Kiếm Tiên đã đạt được kiếm đạo đại la, e rằng cũng chênh lệch rất xa!

Nhiều chân ma đáng sợ như vậy, sao nhân gian có thể chống đỡ được?

Ở thời khắc này, trong lòng đông đảo tu hành giả không chỉ cảm thấy nghi ngờ bản thân, thậm chí còn thấy tuyệt vọng.

Chỉ trong chốc lát, bên trong Thanh Thành không nhịn được rơi vào sự im lặng và khủng hoảng gần như tĩnh mịch, kiếp nạn ngay trước mắt, ai ai cũng cảm thấy lo lắng, kỳ quang cầu vồng quán thấu cho trận pháp cũng hơi chấn động, không được ổn định lắm.

“Hừ!”

Trong tiếng hừ lạnh vang vọng đất trời, ba người Đông Duyên Đại Tôn, Thanh Quân và Nguyên Quan Chủ sải bước trên không, khí thế và uy áp cũng hoàn toàn tỏa ra ngoài.

Mỗi một lần bọn họ sải bước hình như cũng đúng lúc bước lên vận luật thiên địa, sau lưng tỏa ra vàng sáng kỳ dị cứ như hiện lên Thiên Địa Pháp Tướng, dường như đang cùng đạo với đại đạo, còn huyền diệu siêu nhiên hơn cảnh giới đại la viên mãn trong truyền thuyết, rõ ràng đang lộ ra pháp lý đạo vận cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực đan xen mà thành!

Cảnh giới huyền diệu kia tràn ngập trong Thanh Thành, lập tức đè ép hơi thở uy áp của rất nhiều chân ma.

“Giai điệu thiên địa, cùng đạo với đại đạo, chẳng lẽ là... Đại la hỗn nguyên trong truyền thuyết?”

“Chẳng lẽ ba vị tiền bối này là đại la kim tiên hỗn nguyên chuyển thế?”

“Trời ạ, nhân gian lại có đại la kim tiên hỗn nguyên chuyển thế?”

“Quá tốt, nhân gian đã được cứu!”

“Chẳng trách ngay cả Nguyệt Thần Tiêu Tuệ tiền bối cũng không xuất hiện, hóa ra nhân gian còn có thần tiên chuyển thế mạnh hơn!”

Đông đảo đám tu hành giả bên trong Thanh Thành nhìn thấy tình cảnh này, không nhịn được vô cùng kích động, trong lòng lại sinh ra vô hạn hy vọng.

Chương 249: Phá thành (2)

Mặc dù bọn họ cũng chỉ biết được tình huống “cảnh giới hỗn nguyên” bên trong sách đạo mà thượng giới ban cho, không rõ rốt cuộc là cấp độ thực lực gì, đối với những cấp độ cảnh giới vượt xa nhân gian cũng chỉ là kiến thức nửa vời.

Thế nhưng, đại la kim tiên hỗn nguyên trong truyền thuyết, trước đại kiếp thượng cô cũng là những người địa vị cao của các phương đạo thống, cảnh giới vô cùng huyền diệu, dù ở nhân gian chắc chắn cũng rất cường đại!

Điều này đã cho bọn họ đủ lòng tin!

Vào lúc này, từng luồng kỳ quang cầu vòng quán thấu cho trận pháp lực lượng trên khoảng không của Thanh Thành, lập tức ổn định lại.

Ba người Đông Duyên Đại Tôn thấy thế, không nhìn được thâm thò phào nhẹ nhõm.

Bàn về hơi thở uy áp, có lẽ bọn họ không sánh bằng một đám chân ma, chỉ dựa vào cảnh giới hỗn nguyên cao thâm và trận pháp lực lượng, mới miễn cưỡng ép hơi thở uy áp chân ma ra ngoài trận thôi.

Nếu không tạo thế như vậy, dưới sự khủng hoảng, lòng người tán loạn, một khi không ổn định duy trì trận pháp lực lượng, vậy biết đâu sẽ xong đời.

“Ngoại ma, các ngươi đừng là gan to bằng trời.”

Đông Duyên Đại Tôn nhìn Cửu Thế Nhân ở bên ngoài, giọng nói vang vọng khắp Thanh Thành xuyên qua đại trận truyền ra bên ngoài: “Có Lâm tiên bối tọa trấn nhân gian, lại còn dám đến xâm phạm vào Thanh Thành? Không sợ Lâm tiên bối ra tay diệt sát các ngươi sao?”

“Buồn cười.”

Nữ tử áo trắng bình tĩnh quan sát đông đảo tu hành giả bên trong Thanh Thành, thần nhiên nói: “Cho dù Lâm Chỉ Thủy kia là chí tôn chuyển thế, ở nhân gian cũng chỉ tương đương với ta thôi, diệt sát chúng ta? Ngươi coi hấn là đại năng Thiên Đạo chuyển thế à?”

Đông Duyên Đại Tôn cũng không tiện nói rõ “Lâm tiên bối chính là đại năng Thiên Đạo”, chỉ có thể thờ ơ nói: “Đã nói đến nước này, trong tương lai các ngươi thần hình câu diệt, đừng hối hận là được.”

“Tu hành giả không cần tồn tại ở thế gian, đợi ta phá đại trận, đám tu hành giả các ngươi ngoan ngoãn nhận lấy cái chết đi.”

Nữ tử áo trắng kia lạnh lùng vung tay áo bào, một ngọn lửa màu đen sâu kín bay ra từ trong tay áo của nàng, bùng bành ở trên bầu trời.

Đông đảo chân ma ở sau lưng nàng cũng theo đó tỏa ra từng luồng ánh sáng màu đen u tối, di chuyển theo một quỹ tích rắc rối phức tạp huyền diệu ở trên khoảng không, không ngừng hội tụ vào trong cơ thể của nàng, khiến hơi thở của nàng đột nhiên tăng vọt, ngọn lửa màu đen kia không ngừng tăng lên đến đường kính trăm trượng, tựa như một mặt trời màu đen có tính hủy diệt, để lộ ra sức mạnh cực kỳ khủng bố.

Trong tay nàng nhẹ nhàng bấm pháp quyết, ngọn lửa màu đen to lớn kia lại bắt đầu không ngừng tích lũy ngưng tụ, trong chớp mắt đã biến thành đường kính chỉ có vài trượng, vẫn đang thu nhỏ lại, lực lượng ẩn chứa trong đó lại càng kinh khủng hơn.

Ngay lúc ngọn lửa màu đen kia thu nhỏ lại chỉ lớn khoảng bàn tay, cuối cùng đã dừng lại, trôi nổi ở trong lòng bàn tay của nàng.

Ngay tức khắc, ngọn lửa màu đen ngưng tụ đến cực hạn hơi chấn động một chút, lại hóa thành một đóa hỏa liên màu đen, khéo léo đẹp đẽ, vô cùng xinh đẹp, lại tỏa ra hơi thở hủy diệt vô cùng đáng sợ.

Đông đảo tu hành giả bên trong Thanh Thành lập tức thay đổi sắc mặt.

“Không thể để nàng ta trực tiếp đánh vào đại trận Thanh Thành như vậy!”

Trong lòng Đông Duyên Đại Tôn thoáng qua suy nghĩ này, sắc mặt tối tăm, một tay cầm cây cung lớn màu đen có hoa văn ngọn lửa, tay còn lại thì kéo một phát vào trong hư không, huyền hóa ra một mũi tên màu thủy lam, đặt lên trên cây cung, ngay sau đó liền kéo cung thành hình trăng tròn, khí thế tuyệt cường lập tức phóng lên tận trời!

Cung làm hỏa, tiễn làm thủy.

Thủy hỏa chung sức, uy năng càng mạnh.

Động thời còn có từng đạo kỳ quang được điều động ra từ trong hư không, không ngừng hội tụ vào mũi tên của hắn ta, đây là sự gia trì của trận pháp lực lượng Thanh Thành, khiến hắn ta tản ra khí thế càng kinh người hơn.

Một mũi tên này còn đang súc thế, đủ để khiến người ta rung động!

Về mặt nữ tử áo trắng không hề thay đổi chút nào, chỉ cười khế nói: “Một Đại Thủ Ấn thoát thai từ Phật môn thượng cổ vừa rồi, ta còn chưa qua thuần thực, ném thử 《Tịnh Thế Hồng Liên》 do ta tu hành sáu ngàn năm đi.”

Chỉ thấy nàng xòe ngón tay ra, như đang dùng bàn tay cảm nhận gió xuân dịu dàng, nhẹ nhàng đưa tới, hỏa liên màu đen kia xoay tít bay về phía Thanh Thành.

“Soạt!”

Cây cung được kéo thành hình trăng tròn, dây cung rung lên, mũi tên hiện ra kỳ quang màu thủy lam lập tức xé rách khoảng không bay ra, trong chớp mắt đã hóa thành một đạo lưu quang kinh thiên động địa, không hề trở ngại bắn xuyên qua trận pháp bảo hộ màu hỗn độn có cùng nguồn gốc, bắn về phía hỏa liên màu đen diệt thế kia!

Trong chốc lát, mũi tên và hỏa liên gặp nhau.

Trong chớp mắt giằng co, không một tiếng động, mũi tên ẩn chứa uy năng kia như bị hỏa liên tịnh hóa, lập tức trở nên tán loạn, còn hỏa liên kia lại chỉ thu nhỏ một vòng, vẫn sâu kín từ trên khoảng không của Thanh Thành bay xuống trận pháp bảo hộ.

“Rầm!!”

Lực lượng kinh khủng bùng nổ, sóng xung kích phá diệt vạn vật cuộn cuộn kéo đến, nếu không phải có trận pháp bảo vệ Thanh Thành, e rằng Thanh Thành này sẽ biến thành đống đổ nát trong chớp mắt, còn mặt đất bên ngoài Thanh Thành, lập tức bị uy năng đáng sợ này cạo mất một lớp thật dày, sóng xung kích lan tràn ra hơn mười dặm, hủy diệt không biết bao nhiêu cây cối tĩnh mịch u ám, mới dần ngừng lại.

Còn trận pháp Thanh Thành vẫn ổn định.

Nữ tử áo trắng hơi nhíu mày, nhìn thoáng Đông Duyên Đại Tôn ở trong trận pháp, nói khẽ: “Am hiểu công sát pháp thân Hậu Nghệ, hơn nữa còn nắm giữ hai hỗn nguyên chi đạo... Đúng là không tầm thường.”

Bên trong Thanh Thành, Nguyên Quan Chủ lại thở phào nhẹ nhõm, truyền âm nói: “Cũng may, một mũi tên này của đại tôn làm suy yếu uy năng của hỏa liên kia, vì vậy hỏa liên này chỉ mạnh hơn Đại Thủ Ấn kia một chút, còn chưa đến cực hạn chịu đựng của trận pháp.”

“May mắn đại tôn nắm giữ hai hỗn nguyên chi đạo thủy hỏa, nếu không thật sự rất rắc rối.” Thanh Quân cũng truyền âm nói.

Giữa đại la kim tiên hỗn nguyên cũng có sự khác biệt, ngộ ra chín hỗn nguyên chi đạo mới có cơ hội “Hỗn Nguyên Sinh Vô Cực”, Thanh Quân và Nguyên Quan Chủ đều chỉ ngộ ra được một hỗn nguyên chi đạo, còn Đông Duyên Đại Tôn lại nắm giữ hai loại hỗn nguyên chi đạo thủy hỏa, tất nhiên càng mạnh hơn một bậc.

Chương 250: Phá thành (3)

Đông Duyên Đại Tôn hơi thở phào nhẹ nhõm, nói: “Chủ yếu là có trận pháp lực lượng gia trì pháp lực của ta, nếu không e rằng một mũi tên này cũng không ảnh hưởng đến hỏa liên của nàng.”

“Xem ra... Nàng cũng chưa cường đại đến tình trạng không thể chống cự.” Thanh Quân truyền âm nói.

“Đừng khinh thường, xem thử nàng còn có thủ đoạn gì nữa.”

Đông Duyên Đại Tôn truyền âm nói: “Nếu nàng chỉ có thể chậm rãi tiêu hao như vậy, vậy hãy tìm cơ hội dùng trận pháp vây khốn nàng, ta dùng con át chủ bài do Lâm tiên bối ban thưởng đến giết nàng!”

“Được.” Nguyên Quan Chủ truyền âm nói: “Nếu chuyển biến Chư Pháp Quy Nhất trận này thành trận bao vây, thì không thể duy trì được ‘kết giới hộ thành’ này, đến lúc đó thả chân ma vào thành, trận pháp lực lượng chỉ có thể gia trì cho đông đảo tu hành giả, có thể sẽ có tu hành giả vì thế mà chết.”

Thanh Quân truyền âm nói: “Ta có thể thôi động Thảo Mộc Chi Linh toàn thành, bảo vệ cho đám tu hành giả, chỉ cần không phải chân ma đệ nhất đẳng ra tay, cũng không tính là rắc rối.”

“Cứ cứng rắn phòng thủ thì chỉ có một con đường chết, chúng ta cứ tiêu hao với Ma vực và ngoại ma này, cũng không có chút ý nghĩa nào.”

Sắc mặt Đông Duyên Đại Tôn nghiêm nghị, truyền âm nói: “Nhưng nếu có thể nhốt Cứu Thế Nhân kia lại, ta lại sử dụng lá bài tẩy do Lâm tiên bối ban thưởng cho ta, hoàn toàn có cơ hội đánh giết nàng, một khi Cứu Thế Nhân này chết đi, các ngoại ma khác căn bản không có sức uy hiếp.”

Thanh Quân truyền âm nói: “Vậy cứ liều một lần đi, dù sao có Lâm tiên bối tọa trấn nhân gian, dù có thất bại, Lâm tiên bối đối mặt với thiên đại kiếp nạn cũng không thành vấn đề.”

“Được, đợi sau khi Tiêu Tuệ đạo hữu phân phát xong bảo vật thượng giới, lão đạo sẽ tìm cơ hội nhốt Cứu Thế Nhân kia lại.” Nguyên Quan Chủ truyền âm nói.

Chỉ trong chớp mắt, ba người đã bàn bạc xong đôi sách.

Đông Duyên Đại Tôn cúi đầu nhìn thoáng qua Xà Tích Lộ cách đó không xa, truyền âm nói: “Xà cô nương, đợi lát nữa kết giới bảo vệ Thanh Thành này sẽ biến mất, ba người chúng ta phải liên thủ giết Cứu Thế Nhân kia, chỉ sợ ốc còn không mang nổi mình ốc, cũng không thể bảo vệ người,

có lẽ nơi này cũng khá nguy hiểm, nếu người có thần vật do Lâm tiên bố ban thưởng, đến lúc đó làm phiền người giúp ta ngăn cản một hai, được chứ?”

Xà Tích Lộ ngần ngợ, lập tức nhẹ gật đầu, nói: “Được, Chỉ Thủy... Đưa cho ta rất nhiều tự thiếp.”

“Đa tạ Xà cô nương giúp đỡ.” Đông Duyên Đại Tôn nói cảm ơn.

U Thiên ở trong đầu Xà Tích Lộ lười biếng nói: “Xem ra ba người này vẫn có át chủ bài, dù là thần vật chí tôn cũng không giết được Cứu Thế Nhân này, ba người này lại có đáng vẻ rất tự tin?”

‘Không xảy ra chuyện gì chứ?’ Xà Tích Lộ hỏi ở trong lòng.

“Dù thế nào bản tôn của Đông Duyên Đại Tôn này cũng là chí tôn ở thượng giới, có lẽ phán đoán của hãn không sai.” U Thiên tùy ý nói: “Có lẽ Lâm Chỉ Thủy đã ban cho hãn con át chủ bài nào đó.”

...

Bên ngoài trận pháp Thanh Thành.

Nữ tử áo trắng xinh đẹp “Cứu Thế Nhân” quay lại nhìn thoáng qua hướng Lăng Yên Các, “Hối Minh Chi Đồng” ở trên mi tâm chậm rãi mở ra, phát hiện ánh sáng nguyên thần khổng lồ như ánh nắng chói chang kia, dường như vẫn ở trong Lăng Yên Các, chí tôn chuyển thế kia vẫn chưa ra.

Nàng thu lại Hối Minh Chi Đồng, lại quay đầu nhìn vào bên trong Thanh Thành, không nhịn được hơi nhíu mày: “Chí tôn chuyển thế Lâm Chỉ Thủy kia, vẫn còn ở trong Lăng Yên Các, không đủ áp lực sao?”

Nàng dần dần thi triển đủ loại thủ đoạn, còn cố gắng nói nhằm một chút, mục đích là muốn khiến Thanh Thành rơi vào nguy cơ “sắp bị phá”, ép buộc chí tôn chuyển thế trốn bên trong Lăng Yên Các kia phải đi ra.

Nếu nàng muốn, chỉ cần sử dụng mấy món kỳ vật mà Tổ vĩ đại ban tặng, thì có thể thoải mái phá giải đại trận Thanh Thành thoát nhìn như tường đồng vách sắt này.

Thế nhưng, nàng càng muốn bắt lấy chí tôn chuyển thế kia hơn, hiển nguyên thần của nó cho Tổ vĩ đại, vì vậy chỉ đang giả vờ tấn công thôi.

Thoạt nhìn một kích vừa rồi đáng sợ, nhưng nàng chỉ dùng bảy thành công lực mà thôi.

“Đã không chịu ra, vậy ta sẽ khiến Thanh Thành này rơi vào nguy cơ thật sự.”

Khuôn mặt nữ tử áo trắng dần trở nên lạnh lùng, lập tức vung tay áo, bắt đầu lại lần nữa thi triển 《Tĩnh Thế Hồng Liên》 kia, lần này dùng đủ mười phần công lực!

Chỉ thấy ngọn lửa màu đen lớn hơn xuất hiện, không ngừng tích lũy ngưng tụ trên không trung.

Còn đông đảo chân ma ở sau lưng nàng cũng thôi phát chân ma chi lực, thông qua trận pháp gia trì cho nàng, để hỏa liên màu đen kia trở nên càng đáng sợ hơn, tản ra khí thể có tính hủy diệt.

...

Bên trong Thanh Thành.

“Ba vị tiền bối.”

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống, bóng dáng của Tiêu Tuệ cũng theo đó mà xuất hiện, truyền âm nói: “Ta đã phân phát bảo vật do thiên giới ban thưởng cho các tu hành giả ở bên trong Thanh Thành, có lẽ thiên bảo còn chưa kịp thích ứng, nhưng ít nhất linh đan diệu dược cũng đầy đủ, thần vật cấp hỗn nguyên cũng phát đến từng trận nhãn, dù không giết được những chân ma đệ nhị đẳng kết trận ở phía sau, cũng đủ để giữ mạng.”

Thanh Thành này cũng chỉ rộng chừng đó, một tiên nhân gian như nàng di chuyển với tốc độ cao nhất, tất nhiên có thể nhanh chóng hoàn thành chuyện này.

“Vậy thì tốt.”

Đông Duyên Đại Tôn truyền âm nói: “Đợi lát nữa chúng ta sẽ chuyển biến Chư Pháp Quy Nhất trận này thành ‘khốn trận’, tìm cơ hội nhốt Cứu Thế Nhân kia, sau đó sử dụng át chủ bài đánh giết nó, nhưng sau khi kết giới hộ thành biến mất, chúng ta không rảnh tự lo cho mình, chắc hẳn đám chân ma kia sẽ dốc hết sức giết chúng ta, người lập tức thông báo với đông đảo tu hành giả, để bọn họ cố hết sức ngăn cản nhóm chân ma, cần phải kéo dài thời gian cho bọn ta.”

“Chuyển biến thành khốn trận?” Sắc mặt Tiêu Tuệ hơi thay đổi một chút.

Chư Pháp Quy Nhất trận này vốn do nàng không chế, tất nhiên nàng hiểu rõ sau khi trận pháp này chuyển biến thành khốn trận, vậy kết giới hộ thành kia cũng sẽ biến mất theo, chỉ có thể gia trì cho rất nhiều tu hành giả.

Chẳng khác gì chủ động thả ngoại ma vào thành chém giết.

Thế nhưng, nàng cũng hiểu rõ, nếu cứ mãi tử thủ, tất nhiên không thể hao tổn được với ngoại ma, một khi tiêu hao hết pháp lực, vậy chắc chắn sẽ chết.

Vì vậy so với chờ chết, không bằng buông tay đánh cược một lần.

Chương 251: Phá thành (4)

“Được, ta sẽ thông báo với đám tu hành giả ở Thanh Thành.” Tiêu Tuệ lập tức gật đầu, lật tay lấy ra một món pháp bảo truyền âm.

Lúc này, mọi người thay đổi sắc mặt, đột nhiên cảm thấy bên ngoài Thanh Thành lại truyền tới cảm giác áp lực mang tính hủy diệt.

Đám người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bên trong bầu trời lại xuất hiện một quả cầu lửa màu đen không ngừng ngưng tụ lại, hiển nhiên lại là hỏa liên mang tính hủy diệt kia!

“Lại tới nữa, xảy ra chuyện gì thế? Lại còn mạnh hơn vừa rồi một chút!” Thanh Quân thay đổi sắc mặt.

“Vừa rồi nàng lại không dùng hết sức?” Nguyên Quan Chủ hơi khó tin nỏi.

“Lúc này Cứu Thế Nhân kia vẫn còn giữ lại lực lượng? Là kiêu ngạo? Hay còn mục đích khác...”

Trong lòng Đông Duyên Đại Tôn chợt thoáng qua suy nghĩ này, lại không đoán được nguyên nhân.

Thế nhưng, tên đã lên dây không thể không bắn.

Hắn ta nắm chặt cây cung trong tay, lại lần nữa rút ra một mũi tên màu thủy lam, giương cung như trăng tròn, trong đôi mắt chỉ có hỏa liên đáng sợ kia, khí thế ngập trời lên thẳng mây xanh, đồng thời lực lượng sát phạt cả trận pháp Thanh Thành đều tập trung ở một người.

“Soạt!”

Dây cung thả lỏng, mũi tên bay ra, trong chớp mắt đã hóa thành trường hồng kinh thiên, bắn xuyên qua bầu trời.

Mũi tên này biến thành mũi tên lưu quang trường hồng lại lần nữa bắn trúng hỏa liên đáng sợ đang bay xuống từ bên trên, lần này chỉ khiến hỏa liên co rút một vòng nhỏ liên tán loạn.

“Hỗn Nguyên Thái Cực, trấn thủ!”

Nguyên Quan Chủ và Thanh Quân dốc hết tâm thần và pháp lực thao túng trận pháp chi lực này, dùng cảnh giới hỗn nguyên cố hết sức thôi phát sức mạnh của trận pháp bảo vệ.

Trong chốc lát, hỏa liên kinh khủng nhẹ nhàng rơi xuống kết giới hộ thành.

“Rầm!!!”

Trong tiếng nổ vô cùng kinh khủng, dường như cả Thanh Thành đều đang lay động, cứ như thiên địa run rẩy, uy năng kinh khủng tùy ý tản ra trong phương Ma vực tĩnh mịch này, vụ nổ sinh ra dao động rót vào trong kết giới, cứ như sóng xung kích cuộn cuộn tiến vào bên trong Thanh Thành, khiến một lượng lớn công trình kiến trúc của Thanh Thành lập tức sụp đổ.

Đợi tất cả lắng lại, lại có thể nhìn thấy vết lõm rõ ràng trên kết giới màu hồng đỏ ở trên bầu trời, dù trận pháp lại khôi phục bình thường dưới lực lượng lưu chuyển, nhưng vẫn khiến đông đảo tu hành giả hoảng sợ một trận.

Thực lực của Cứu Thế Nhân kia cũng quá kinh khủng, lại suýt nữa phá vỡ cực hạn của trận pháp này!

“Thiếu chút nữa.”

Sắc mặt Nguyên Quan Chủ trắng bệch, nhịp tim hơi đập nhanh hơn nói: “Cũng may lão đạo đây một phần nhỏ uy năng ra, chuyển dời đến bên trong thành, nếu không kết giới thật sự bị phá...”

Thanh Quân cũng cắn răng nói: “Thực lực của Cứu Thế Nhân kia vốn đã kinh khủng, lại có rất nhiều chân ma cường đại hình thành trận pháp dao động, e rằng ngay cả pháp thuật 《Tĩnh Thế Hồng Liên》 kia cũng đã tu luyện đến cấp độ viên mãn.”

“Tiêu Tuệ, có tu hành giả nào xảy ra chuyện không?” Đông Duyên Đại Tôn truyền âm nói.

Tiêu Tuệ thông qua trận pháp kiểm tra cảm nhận một chút, lập tức lắc đầu nói: “Đã sớm bố trí kết giới phong cấm, đều không có chuyện gì, ta sẽ thông báo bọn họ sử dụng linh đan.”

Lúc này ba vị đại la kim tiên hồng nguyên mới yên tâm, cũng may đám tu hành giả không xảy ra chuyện gì, nếu không chẳng may chết một đám tu hành giả, trận pháp lực lượng yếu hơn, vậy càng khó chống cự.

“Hả?”

Lúc này, ánh mắt Đông Duyên Đại Tôn đột nhiên thay đổi, phát hiện Cứu Thế Nhân và rất nhiều chân ma kia lại bay tới.

Chỉ thấy Cứu Thế Nhân xông pha đi đầu bay đến phía trước trận pháp kết giới hộ thành, lúc khoảng cách chỉ còn lại trong gang tấc mới dừng lại, sau đó đưa tay ra đặt lên trên kết giới màu hồng đỏ.

“Cường lực không thể phá được, vậy thử 《Bất Diệt Chân Viêm》 của ta một chút đi.”

Giọng nói bình tĩnh lạnh nhạt của Cứu Thế Nhân kia vang vọng trong Thanh Thành.

Chỉ thấy trong tay nàng đột nhiên hiện ra một ngọn lửa ấm áp thoát nhìn bình thường, lập tức hơi chao đảo một cái, hóa thành một ngọn lửa màu đen tẫm mịch, sau đó nàng nhẹ nhàng thổi ra một hơi, cứ như gió lớn cổ vũ, ngọn lửa có vẻ không đáng chú ý kia lập tức gặp gió bành trướng, lửa mượn gió thổi, hóa thành một biển lửa khổng lồ rơi xuống bên trên kết giới màu hỗn độn, bắt đầu bốc cháy phừng phừng!

Thoạt nhìn ngọn lửa này nhu hòa, lại là âm hỏa ăn mòn vạn vật, trong chốc lát đã hóa thành biển lửa vô biên, bao trùm toàn bộ kết giới, lại không ngừng thiêu đốt linh lực bên trên trận pháp kết giới!

Kết giới màu hỗn độn cũng bắt đầu dần yếu đi, chậm rãi thu nhỏ vào bên trong.

Dù biển lửa vô biên kia cũng đang tan rã bởi linh lực của trận pháp kết giới, nhưng Cứu Thế Nhân lại cảm chân viêm ở trong tay, lần lượt thổi ra ngọn lửa điên cuồng, hóa thành biển lửa vô biên bao trùm kết giới này.

“Bất Diệt Chân Viêm? Đó là pháp thuật gì?”

“Pháp lực của ta tiêu hao quá nhanh.”

“Đây là âm hỏa, là pháp thuật của thần tiên thượng cổ, nghe nói một khi dính vào Bất Diệt Chân Viêm này, dù là đại la kim tiên cũng khó dập tắt!”

“Cứ tiếp tục như vậy, cho dù có linh đan, pháp lực của ta cũng không chống đỡ được bao lâu!”

“Hình như kết giới hộ thành đang thu nhỏ lại... Làm sao bây giờ?”

Bên trong Thanh Thành, rất nhiều tu hành giả cảm nhận được pháp lực không ngừng xói mòn, nhanh chóng nhét một bó lớn linh đan vào trong miệng, chuyển hóa pháp lực, nhưng phát hiện ngay cả kết giới hộ thành cũng đang thu nhỏ lại, bên trong thành lập tức tràn ngập bầu không khí khủng hoảng.

“Nàng muốn tiêu hao hết pháp lực của chúng ta.” Sắc mặt Thanh Quân nghiêm nghị, nói: “Cho dù có linh đan, nhưng cứ tiếp tục như vậy, e rằng cũng không chống đỡ được bao lâu.”

“Nàng ta vì thôi động pháp thuật này, lại dám đến gần trận pháp?”

Đông Duyên Đại Tôn lại cười lạnh một tiếng, nói: “Nguyên Quan Chủ, Thanh Quân, đã đến lúc, các người cố hết sức nhốt nàng lại, để ta diệt sát nàng!”

“Lão đạo cũng đang chờ cơ hội này.”

Nguyên Quan Chủ mỉm cười, vung phất trần ở trong tay lên, trận pháp lực lượng Thanh Thành này lập tức bắt đầu dâng trào sự thay đổi, tính chất kết cấu của cả trận pháp cũng không ngừng thay đổi.

Đông Duyên Đại Tôn lại không quan tâm kết giới, chỉ lật bàn tay một cái, lấy ra một bức tự thiếp thoạt nhìn bình thường, lập tức nhẹ nhàng mở ra.

Trên tự thiếp hiện ra một hàng chữ lớn –

‘Tặng kính thương hải nan vi thủy, trừ khử vu sơn bất thị vân’!

Chương 252: Đại Tôn! (1)

Trong Ma vực u ám tĩnh mịch.

Biển lửa màu đen thiêu đốt kết giới hộ thành chậm rãi thu nhỏ vào bên trong, âm hỏa ăn mòn vạn vật kia không ngừng liếm láp kết giới màu hỗn độn, kịch liệt thiêu đốt linh lực trong trận pháp.

“Còn không ra?”

Nữ tử áo trắng “Cứu Thế Nhân” đứng trên khoảng không phía trước kết giới hộ thành, khiến Bất Diệt Chân Viêm liên tục không ngừng tràn vào trong biển lửa.

Còn sự chú ý của nàng, lại vẫn luôn đặt ở phía Lăng Yên Các, thỉnh thoảng lại dùng “Hồi Minh Chi Đồng” ở mi tâm quan sát một chút, nhưng ánh sáng nguyên thần của chí tôn chuyên thể này vẫn không rời khỏi Lăng Yên Các lấy một tấc.

Điều này khiến trong lòng nàng hơi nghi ngờ, đại trận Thanh Thành đã sắp phá diệt, Lâm Chỉ Thủy kia vẫn chưa đến cứu giúp?

“Không phải tưởng ta không phá được Vạn Thế Phục Long đại trận chứ?”

Nữ tử áo trắng hơi nhíu mày, hít sâu một hơi, quyết định phá trận pháp trước, cường sát một đại la kim tiên hỗn nguyên chuyên thể rồi lại nói.

Đúng lúc này –

Kết giới hộ thành màu hỗn độn ở trước mắt đột nhiên chấn động, biến thành Thái Cực Đồ âm dương hai màu, đột nhiên Thái Cực Đồ này chia cắt huyền hóa thành hai đạo khí lưu một thanh một trọc, vây quanh nữ tử áo trắng ở trong đó.

Hai đạo khí lưu này nhanh chóng tràn ngập căng phòng lên, khí thanh ở trong đó nhanh chóng nổi lên, lơ lửng ở khoảng không phía trên nữ tử áo trắng, khí trọc lại nhanh chóng hạ xuống, chống đỡ phía dưới nữ tử áo trắng.

Cứ như ngăn cách với sự liên hệ với bên ngoài, quỹ tích của từng đạo ánh sáng màu đen u tối – sự liên hệ vô hình do hai mươi tám tên chân ma dùng trận pháp kết nối với nữ tử áo trắng, cũng bị thể giới nhỏ ban sơ này lập tức chặt đứt ngăn cách!

Thậm chí, ngay cả Ma vực cung cấp bổ sung cho nàng cũng đã bị ngăn cách, có thể nói là có vào không ra, lực lượng bản thân bắt đầu không ngừng tiêu hao.

“Hả?”

Nữ tử áo trắng thay đổi sắc mặt, Hắc Viêm quanh người đột nhiên tăng vọt bành trướng lên, muốn phá vỡ phương thế giới này.

Hắc Viêm không ngừng hóa thành hư vô trong hai khí thanh trọc, lại không có cách nào xé rách thế giới nhỏ này.

Chợt, hai khí thanh trọc đột nhiên uốn lượn quấn vào nhau, thanh trọc giao hòa, hóa thành từng đạo khí lưu tối tăm mờ mịt, cứ như quay về thời hỗn độn trước khi khai thiên tích địa, một lượng lớn khí lưu hỗn độn đều hội tụ thành một thể, tạo thành một quả cầu khí lưu hỗn độn như trứng gà, áp lực kinh khủng ở trong đó hoàn toàn đè lên người nàng.

“Nghịch diễn hỗn độn?”

Sắc mặt nữ tử áo trắng nặng nề, ánh mắt xuyên qua khí lưu hỗn độn, lạnh như băng nhìn Nguyên Quan Chủ và Thanh Quân ở bên trong Thanh Thành, “Không tầm thường... Lại dựa vào trận pháp diễn hóa ra thủ đoạn cảnh giới ‘Thái Nhất’?”

Hỗn đoạn hóa thành hai khí thanh trọc, chính là khai thiên tích địa.

Lại nghịch hướng thiên địa diễn hóa quay về hỗn độn, đây chính là thủ đoạn cảnh giới Thái Nhất, cộng thêm trận pháp lực lượng của đông đảo tu hành giả, tùy tiện nhất nàng ở bên trong đoàn khí lưu hỗn độn này.

Trong truyền thuyết, Bàn Cổ được sinh ra trong hỗn độn, vừa sinh đã biết được Thiên Đạo viên mãn, sau đó khai thiên tích địa.

Trận pháp này diễn hóa khí lưu hỗn độn, hiển nhiên còn lâu mới sánh bằng hỗn độn thật sự, nhưng cũng có thể tùy tiện trấn áp một thiên ma như nàng.

“Loại thủ đoạn này chắc chắn không kiên trì được bao lâu, là nắm chắc giết được ta?”

Nữ tử áo trắng nhìn bên trong Thanh Thành, Nguyên Quan Chủ và Thanh Quân đang ngồi khoanh chân nhắm mắt, hiển nhiên đã phải dùng hết toàn lực để duy trì trận pháp, không cách nào phân tâm để ý bên ngoài.

Còn trong tay Đông Duyên Đại Tôn, lại là một bức tự thiếp đã mở ra.

“Tự thiếp của Lâm Chỉ Thủy? Chỉ dựa vào tự thiếp sao có thể giết ta?”

Nàng biết, tự thiếp của Lâm Chỉ Thủy kia chỉ ẩn chứa đại thần thông cảnh giới hỗn nguyên mà thôi, nhiều nhất chỉ có thể đối phó chân ma đệ nhị đẳng, hơn nữa dù có vô thượng thần thông “Hỗn Nguyên Vô Cực”, cũng không có tác dụng gì với nàng.

Chỉ thấy sau khi Đông Duyên Đại Tôn mở bức tự thiếp ở trên tay ra, sau đó từng chữ mực bay ra ngoài, chỉ vỡ nát hóa thành ánh sáng hư ảo, hòa

vào trong đầu của hắn ta.

Ngay lập tức, Đông Duyên Đại Tôn thay đổi sắc mặt, quanh người phóng xuất ra một lớp kết giới phong cấm, lập tức nhanh chóng khoanh chân ngồi dưới đất, còn nhắm hai mắt lại.

“Tự thiếp kia sử dụng với mình? Cũng nhắm mắt lại?”

Nữ tử áo trắng nhìn tình cảnh này, không nhìn được hơi nghi ngờ, cũng không hiểu rõ cuộc tự thiếp kia có tác dụng gì.

Mặc dù nàng không cảm thấy Đông Duyên Đại Tôn dùng một bức tự thiếp cảnh giới hỗn nguyên thì có thể uy hiếp được nàng, nhưng cũng không thể cứ chờ đợi phương ra tay như vậy, lập tức truyền âm cho nguyên thần thứ hai của mình.

Ở phía sau đội ngũ hai mươi tám tên chân ma, nguyên thần thứ hai Quan Thi Âm lướt tới, lúc này truyền âm cho đông đảo chân ma: “Chư Pháp Quy Nhất trận này đã chuyển biến thành khôn trận, không có kết giới hộ thành bảo vệ, các ngươi nhanh chóng kết trận vào thành, đi giết ba đại la kim tiên hỗn nguyên kia!”

Hai mươi tám tên chân ma cũng không dám do dự, lập tức lại kết trận, hóa thành một đạo lưu quang màu đen bay vào bên trong Thanh Thành.

Sau khi kết giới hộ thành biến mất, rất nhiều tu hành giả ở bên trong Thanh Thành cũng ngần ngại, lập tức phát hiện Cứu Thế Nhân vô cùng kinh khủng kia đã bị nhốt lại, không nhìn được tỏ vẻ vui mừng.

Ngay lập tức, rất nhiều tu hành giả nhìn thấy đám chân ma khí thế ngập trời còn lại chen chúc tới.

“Đánh tầm xa, ngăn cản bọn chúng!”

Giọng nói lạnh nhạt của Tiêu Tuệ xuyên qua bảo vật truyền âm, vang lên bên tai hơn hai nghìn tu hành giả.

Hơn hai ngàn tu hành giả dưới sự liên hệ của trận pháp, tựa như một thể, từng đạo phi kiếm, phù triện, pháp bảo đủ loại lập tức gào thét bay lên giữa trời, hội tụ thành một khoảng nước lũ cực lớn cứ như sóng lớn, gào hét đánh về phía từng chân ma.

“Nhiều thiên bảo như vậy?”

Nhìn đông đảo thiên bảo này tạo thành dòng lũ, sắc mặt đông đảo chân ma lập tức thay đổi.

“Ầm ầm!”

Trong tiếng nổ trời long đất lở, từng chân ma hoặc thi pháp va chạm, hoặc là cứng rắn dùng pháp thuật hộ thân, nhưng gần như đều bị dòng lũ này ngăn lại.

Dù phần lớn tu hành giả chỉ có tu vi thiên quan thứ ba, nhưng lại không phải là binh lính rời rạc lỏng lẻo, dưới sự liên hệ và dao động của trận pháp, pháp lực của tất cả mọi người đều tăng lên với tính chất nhảy vọt, tu vi càng thấp, tăng lên càng nhiều.

Chương 253: Đại Tôn! (2)

Đặc biệt những pháp bảo này đều là thiên bảo, dưới sự điên cuồng oanh tạc của hơn hai ngàn món thiên bảo, dù không thể gây tổn thương cho những chân ma này, cũng như làn sóng cuộn cuộn rất khó ngăn cản!

“Miệng ngâm linh đan, chuẩn bị sẵn sàng.” Tiêu Tuệ tiếp tục truyền âm chỉ huy.

...

Sau khi đông đảo chân ma bị dòng lũ thiên bảo hất ngược ra khỏi Thanh Thành, Quan Thi Âm lập tức truyền âm nguyên thần nói “Ngu xuẩn! Dòng lũ thiên bảo khí thế cực lớn không thể đỡ, các ngươi cùng nhau lao tới chắc chắn không xông vào được, toàn bộ phân tán ra, đi vào từ bốn phương tám hướng của Thanh Thành, cố hết sức đánh tan trận hình của đám tu hành giả, đừng để thiên bảo của bọn chúng tập trung thành dòng lũ là đủ.”

Quan Thi Âm lại liếc nhìn hai vị chân ma đệ nhất đẳng trong số đó là “Giảng Kinh Nhân” và “Dưỡng Miêu Nhân”, lại phân phó: “Giảng Kinh Nhân và Dưỡng Miêu Nhân cố hết sức phá vòng vây đi giết ba đại la kim tiên hồn nguyên này, dù không giết được bọn họ, cũng phải phá hoại trận pháp của bọn họ.”

“Vâng.”

Đông đảo chân ma lập tức đáp.

Quan Thi Âm lại lạnh nhạt nhìn thoáng qua Dưỡng Miêu Nhân trong số đó, lạnh lùng truyền âm nói: “Dưỡng Miêu Nhân, ngươi cũng đừng giờ trò gì, đừng nghĩ đến việc giết ngoại ma chuyển thế kia trước, biết không?”

Sắc mặt lão giả gầy còm thấp bé “Dưỡng Miêu Nhân” cứng đờ, lập tức cúi đầu: “Vâng.”

“Đi đi, điều liệu mạng cho ta.” Quan Thi Âm thản nhiên nói.

Truyền âm nguyên thần chỉ là trong chớp mắt, đông đảo chân ma lập tức tản ra, từ trên không hoặc là biên giới của Thanh Thành, bao vây xung quanh Thanh Thành, bắt đầu cùng phá vòng vây từ bốn phương tám hướng.

...

Tiêu Tuệ đứng lơ lửng trên không cũng phát hiện điều này, không nhịn được thay đổi sắc mặt, tất nhiên hiểu rõ những chân ma này muốn làm gì.

Nhưng nàng không có cách nào, dù sao đúng là những tu hành giả này đứng trong trận pháp sẽ khiến pháp lực mạnh hơn, nhưng cũng phải trông

coi trận cơ và trận nhãn, không thể nào tập trung được, vì vậy cũng chỉ có thể từng người tự chiến đấu.

“Từng người tự chiến đấu, cố hết sức ngăn cản những chân ma này, giữ mệnh là chính.” Lúc này Tiêu Tuệ truyền âm cho hai ngàn tu hành giả ở bên trong Thanh Thành.

Nàng lại liếc nhìn Lục Kiếm Tiên đang trông coi Xà Tích Lộ ở bên dưới, truyền âm nói: “Lục Kiếm Tiên, làm phiền người bảo vệ Tiểu Xà và ba vị tiền bối.”

“Ta sẽ cố hết sức.” Lục Kiếm Tiên gật đầu nói.

Hắn ta vốn có thể chống đỡ chân ma đệ tam đẳng, bây giờ dưới sự dao động của trận pháp, pháp lực cũng mạnh hơn bình thường rất nhiều, muốn đối phó chân ma đệ nhị đẳng cũng không khó.

“Biết đâu những chân ma này sẽ nhân cơ hội đánh lên Vạn Thế Phục Long đại trận, e rằng nguyên thần thứ hai không ngăn cản được.”

Tiêu Tuệ nhíu mày nói: “Ta phải đi trấn thủ lối vào Vạn Thế Phục Long đại trận, giao nơi này cho người và Tiểu Xà.”

Thực lực của nguyên thần thứ hai chỉ là đại la kim tiên, nếu những chân ma này xông vào Vạn Thế Phục Long đại trận, chỉ dựa vào nguyên thần thứ hai căn bản không ngăn được.

Mặc dù bản tôn chỉ là cảnh giới thần tiên lục địa bình thường, nhưng dù sao trên người cũng có một món thần vật chí tôn cùng một lượng lớn kỳ bảo hồn nguyên, chỉ cần không phải Cứu Thế Nhân đích thân đến, cũng rất dễ ngăn cản những chân ma khác.

Nói xong, Tiêu Tuệ liền hóa thành một luồng ánh trắng, chạy về phía Vạn Thế Phục Long đại trận.

...

Ngay lúc này, từng đạo bóng đen xuyên thẳng qua khắp mọi nơi bên trong Thanh Thành như phó lớn ngõ nhỏ, nhà cao tầng, đường cái cầu vượt, tốc độ nhanh đến mức, không thể tin nổi, những nơi đi qua đều sụp đổ vỡ vụn, bụi mù bay lên khắp nơi.

“Rầm!”

Một tòa cao ốc đột nhiên sụp đổ, đổ xuống mười mấy tên tu hành giả ở trận cơ phía dưới.

Nhóm tu hành giả này có hơn mười người, một nửa số người thả pháp bảo ra, nổ tung tòa cao ốc bị sụp này thành mảnh vụn, một nửa người còn lại thì cảm nhận trận pháp bên dưới, hơn mười món pháp bảo đồng thời đánh về phía đám chân ma nhân cơ hội phóng tới trung tâm thành phố.

Cách đó mấy dặm, cũng có tu hành giả ở hai trận cơ thả ra pháp bảo, đồng thời đánh tầm xa với đám chân ma ở đó.

Ầm ầm!

Một lượng lớn công trình kiến trúc bắt đầu không ngừng sụp đổ, bụi mù bắn tung tóe tràn ngập bên trong Thanh Thành, pháp thuật và bảo quang đều sáng lấp lánh ở trong đó, phát ra tiếng nổ vang và gầm thét.

Giờ khắc này, toàn bộ Thanh Thành như biến thành chiến trường thảm thiết.

“Như thị ngã văn...”

Trong âm thanh giảng kinh thiên ý dào dạt, một hòa thượng đầu trọc cầm quyển kinh trong tay sải bước đi đến, cả người tỏa ra ánh sáng màu đen u tối, thoát nhìn động tác dưới chân cực chậm, lại cứ như chỉ xích thiên nhai, đúng là Súc Địa Thành Thôn chi pháp.

Tu hành giả trận cơ ở bốn phía gần đó đều phát hiện tên chân ma hòa thượng đầu trọc này, đồng thời thả ra pháp bảo, trợn vện một trăm món pháp bảo ở dưới sự thôi động của trận pháp lực lượng, hóa thành từng đạo hồng quang tập trung lại một chỗ, gào thét bay về phía hòa thượng đầu trọc.

Hòa thượng đầu trọc kia không hề có ý muốn tránh né, cũng biết trốn không thoát, vẫn cầm quyển kinh trong tay sải bước đi về phía trước.

“Rầm!”

Hơn trăm món pháp bảo đồng thời đánh vào hòa thượng đầu trọc kia, chỉ thấy khắp nơi nổ tung, bụi đất bay tung tóe.

“Như lai thiện hộ niệm chư Bồ Tát...”

m thanh giảng kinh kia chưa hề dừng lại, thậm chí ngay cả tiếng pháp bảo tấn công cũng không thể bao phủ, chỉ thấy hòa thượng đầu trọc kia dạo bước đi ra khỏi bụi mù do pháp bảo gây ra, không hề tổn thương chút nào, không nhiễm trần thế, khuôn mặt niêm hoa tiếu ý, cứ như Phật sống giảng kinh truyền đạo đi lại ở nhân gian.

Hắn ta cũng không để ý đến nhưng tu hành giả trốn trong kết giới phong cấm, chỉ thi triển Súc Địa Thành Thôn, tiếp tục đi về phía trung tâm thành phố.

“Chân ma đệ nhất đẳng!”

Đông đảo tu hành giả ở gần đó lập tức kịp phản ứng lại, cũng chỉ có chân ma đệ nhất đẳng mới có thể đứng bên trong trận pháp liên hợp hơn trăm món thiên bảo tấn công, lại không bị ảnh hưởng chút nào.

Đồng thời, ở một bên khác của Thanh Thành.

“Rầm rầm rầm!”

Có một bóng dáng thon gầy lưng còng, nhanh chóng sải từng bước mặt ở trên mặt đất, cậy mạnh cứ thế lướt qua, dù là nhà cao tầng, hay là tường vây kiên cố, hoặc là tu hành giả dùng pháp bảo tấn công, bóng dáng này đều không thèm để ý, thậm chí ngay cả tia sáng u tối bảo vệ cơ thể cũng chưa từng xuất hiện, chỉ dựa vào cơ thể chặn sự tấn công của thiên bảo!

Chương 254: Đại Tôn! (3)

“Chân ma đệ nhất đẳng? Hơn nữa cơ thể còn kiên cố hơn thiên bảo!”
Đông đảo tu hành giả vô cùng khiếp sợ.

Bên trong Thanh Thành còn có một vài bóng dáng đơn độc, muốn vượt qua sự tấn công bằng pháp bảo của đám tu hành giả, lao tới vị trí trung tâm Thanh Thành.

...

Trên khoảng không ở trung tâm Thanh Thành.

Nguyên Quan Chủ, Thanh Quân ngồi khoanh chân giữa không trung, hai mắt nhắm nghiền, cố hết sức duy trì khốn trận diễn hóa hỗn độn kia.

Khốn trận này là thủ đoạn cảnh giới “Thái Nhất”, hai người lại chỉ là cảnh giới “hỗn nguyên”, sự chênh lệch thật sự quá lớn, dù có dựa vào sự huyền diệu của chính trấn pháp, cũng phải tốn pháp lực và tâm thần, mới có thể miễn cưỡng duy trì được mảnh hỗn độn kia, nhốt Cứu Thế Nhân.

Đông Duyên Đại Tôn cũng ngồi xếp bằng, nhú chặt lông mày, hình như đang chịu đựng đau khổ.

“Xảy ra chuyện gì?”

Xà Tích Lộ nhìn Đông Duyên Đại Tôn, không nhịn được hỏi ở trong lòng: “Sau khi Đông Duyên Đại Tôn dùng bức tự thiếp kia, sao đột nhiên ngồi im vậy? Không phải nói muốn giết Cứu Thế Nhân sao?”

“Không biết.” U Thiên nghi ngờ nói: “E rằng do bức tự thiếp Lâm Chỉ Thủy tặng hắn tạo ra, hơi thở và nguyên thần của hắn đều đang thay đổi, bức tự thiếp kia... Có lẽ là đại thần thông liên quan đến tâm thức và nguyên thần đi.”

Đúng lúc này –

Một khoảng bóng râm đột nhiên bao phủ xuống, tia sáng hoàn toàn tối tăm.

“Râm!”

Một tiếng vang thật lớn, xung quanh nói kết giới phong cấm bao phủ đột nhiên chấn động, kết giới vô hình xuất hiện vầng sáng và gợn sóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Xà Tích Lộ quay lại nhìn, đột nhiên phát hiện thứ tấn công kết giới phong cấm chính là một bàn tay khổng lồ màu đen che khuất bầu trời, đây là thần thông “Chưởng Trung Phật Quốc” mới nhìn thấy vào mấy ngày trước!

Hơn nữa uy năng của Chương Trung Phật Quốc này, lại không hề kém hơn do lão tăng khô gầy “Liên Hòa Tịnh Quang Phật” thi triển!

“Rầm!”

Lại một tiếng vang thật lớn, một lực lượng càng khủng bố hơn rơi vào phía trên kết giới phong cấm này, khiến kết giới lại lần nữa chấn động, hiện lên từng tầng gợn sóng không ổn định, thậm chí còn lồm xướng một chút.

Lần này tấn công phong cấm kết giới lại là một lão đầu gầy còm lưng còng, một quyền thoát nhìn mềm yếu không có sức lực, đang hăm sâu vào trong kết giới phong cấm.

Thế mà chỉ dựa vào lực lượng cơ thể, đã nện kết giới phong cấm do ba vị đại la kim tiên hỗn nguyên liên thủ bố trí thành dáng vẻ này!

“Rầm! Rầm! Rầm!”

“Bịch! Bịch! Bịch!”

Chỉ thấy Chương Trung Phật Quốc to lớn kia không ngừng hạ xuống, đánh vào kết giới phong cấm, khiến kết giới không ngừng chấn động tạo ra từng vòng gợn sóng.

Lão đầu lưng còng kia lại có lực lượng nhục thân cực kỳ đáng sợ, cũng một quyền tiếp một quyền điên cuồng tấn công kết giới phong cấm, mỗi một quyền đều khiến kết giới phong cấm lồm xướng một chút, gần như đạt đến cực hạn chịu đựng của kết giới.

Tiếng nổ lớn không ngừng, kết giới phong cấm này cứ như con thuyền trong bão tố, hoàn toàn bao phủ dưới sự tấn công cuồng bạo, lung lay sắp đổ, lúc nào cũng có thể vỡ tan.

“Hai chân ma đệ nhất đẳng.”

U Thiên truyền âm nói: “Nhìn từ bản tướng chân ma, người đang thi triển Chương Trung Phật Quốc kia chính là ‘Giảng Kinh Nhân’, còn người tu luyện pháp thân Nhục Thân Thành Thánh chính là ‘Dưỡng Miêu Nhân’.”

“Bọn họ có thể phá vỡ kết giới phong cấm sao?” Xà Tích Lộ hỏi.

“Chắc chắn có thể, mặc dù kết giới phòng cấm này do ba đại la kim tiên hỗn nguyên liên thủ bố trí, nhưng ba người này không đủ sức cũng không rảnh lo lắng việc khác, kết giới này chỉ là nước không có nguồn, chẳng mấy chốc sẽ bị phá.”

U Thiên nói: “Người chuẩn bị kỹ càng tự thiếp đi, nhưng có lẽ những tự thiếp kia của người cũng không có tác dụng lớn, hai tên này đều là chân ma đệ nhất đẳng, Dưỡng Miêu Nhân kia đã đạt tới cực hạn chân ma, so ra còn mạnh hơn lão hòa thượng kia nhiều, thần thông cảnh giới hỗn nguyên, đoán chừng cũng chỉ có thể gãi ngứa cho bọn chúng mà thôi, trừ khi có thể thôi

động bức tranh Nữ Oa mà Lâm Chi Thủy đưa cho người, mới có thể giết hai người này.”

Tự thiếp là kỳ bảo hồn nguyên, còn tranh thủy mặc thì ít nhất là thần vật chí tôn, muốn giết hai chân ma đệ nhất đẳng cũng rất đơn giản.

Chỉ tiếc...

Bức tranh Nữ Oa kia chỉ là Lâm Chi Thủy dùng làm tác phẩm hội họa nhân vật, cũng không có lực khoản.

Vì vậy, U Thiên cũng không thể thôi động, chỉ có thể chờ bức tranh Nữ Oa kia tự phát động linh tính.

Xà Tích Lộ ồ một tiếng, một tay lấy ra một bức tự thiếp ẩn chứa đại thần thông trước, tay kia lại lấy ra một bức tự thiếp ẩn chứa thần thông công phạt.

Vẻ mặt của Lục Kiếm Tiên nghiêm túc, trong tay cũng lấy ra một ngọc bội màu xanh biếc.

Đây là một trong mấy món kỳ bảo hồn nguyên mà Tiêu Tuệ đưa cho hắn ta.

Bản thân tu vi và cảnh giới kiếm đạo của hắn ta đã không đáng chú ý, mặc dù có trận pháp chi lực gia trì, cũng chỉ khiến thực lực của hắn ta tăng lên một cấp độ mà thôi, chỉ có thể miễn cưỡng so chiêu với chân ma đệ nhị đẳng một chút, căn bản so ra kém uy năng của kỳ bảo hồn nguyên.

‘Kiếm đạo hồn nguyên... Còn thiếu một chút nữa, rốt cuộc là chênh lệch ở đâu?’ Lục Kiếm Tiên thầm than một câu ở trong lòng.

Đúng lúc này –

“Rầm!”

Lão già gầy còm “Dưỡng Miêu Nhân” kia lại dốc hết sức đánh một quyền, kết giới phong cấm hoàn toàn ảm đạm, cuối cùng hoàn toàn tan vỡ!

“Tốt!” Dưỡng Miêu Nhân tỏ ra mừng như điên.

“Cắt ngang ba đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thể này đi!”

Lúc Giảng Kinh Nhân đang muốn thôi động Chương Trung Phật Quốc hạ xuống, đã thấy một con thủy long màu xanh biếc trào ra từ trong đó, trực tiếp đón đầu đánh về phía hắn ta.

Đồng thời còn có từng chữ mực “Vô biên lạc mộc tiêu tiêu hạ, bất tảo trường giang cồn cồn lai”(1) vỡ nát giữa trời, hóa thành từng gốc cây cực lớn như trụ trời giáng xuống từ trên bầu trời trấn áp Dưỡng Miêu Nhân kia, lại còn có một Giang Hà dậy sóng đột nhiên chảy qua, sóng lớn xói mòn về phía hắn ta!

(1) Hai câu thơ trong bài Đăng Cao của Đỗ Phủ thời Đường

Giảng Kinh Nhân khẽ nhíu mày, thôi động Chương Trung Phật Quốc đánh một trảo xuống dưới, lập tức nắm thủy long màu xanh biếc ở trong tay, muốn đánh tan thủy long, thủy long lại không ngừng giằng co, muốn quấn chặt lấy bàn tay khổng lồ này!

“Chỉ dựa vào điều này cũng muốn ngăn cản ta?”

Dưỡng Miêu Nhân cười lạnh một tiếng, hơi kéo nắm đấm đến eo, ngay lập tức quyền ảnh như long bắn ra, quyền ảnh đầy trời lập tức đánh vỡ nát những cự mộc từ trên trời giáng xuống này!

Chương 255: Đại Tôn! (4)

Đối mặt với thế tấn công dậy sóng của Giang Hà xói mòn, lão chậm rãi thở ra một hơi, đột nhiên mở to miệng, bắt đầu hút vào Giang Hà đang cuộn cuộn kéo đến, liên tục không ngừng nghỉ nuốt nước sông do pháp lực biến ảo này vào trong bụng!

“Sao lão...” Xà Tích Lộ giật mình nhìn về phía Dưỡng Miêu Nhân này.

“Kỳ bảo hồn nguyên, dù sao cũng không phải cảnh giới hồn nguyên tự mình ra tay, mạnh hơn nữa cũng chỉ có tám phần uy năng của cảnh giới hồn nguyên thôi.”

U Thiên nặng nề nói: “Còn Dưỡng Miêu Nhân này lại là cực hạn chân ma, bản thân mạnh hơn rất nhiều, lại là pháp môn Nhục Thân Thành Thánh, có lẽ lão còn từng học thần thông Côn Bằng, hoàn toàn không e ngại pháp thuật bình thường, ở trong tam giới cũng chỉ có Thần Tiên Thủ, Kiếm Tiên hạng nhất mới am hiểu đối phó thần tiên Nhục Thân Thành Thánh.”

Chỉ trong khoảnh khắc, Dưỡng Miêu Nhân kia đã đánh nát lạc mạc vô biên, hút vào trường giang cuộn cuộn!

Ngay lập tức, lão nhìn thoáng qua ba vị đại la kim tiên hồn nguyên ngồi ở giữa không trung, lại liếc nhìn Xà Tích Lộ, trong mắt thoáng qua vẻ tham lam.

‘Giết ngoại ma chuyển thế này trước đã, để nàng ta quay về vòng tay của ‘nó’!’

Dù trước đó Quan Thi Âm đã nhắc nhở, Dưỡng Miêu Nhân cũng không hề do dự, trực tiếp hóa thành một đạo tàn ảnh lao về phía Xà Tích Lộ!

Thiếu nữ ngoại ma chuyển thế như này, ngay cả Tổ vĩ đại cũng để ý, chắc hẳn kiếp trước là một ngoại ma cực kỳ đáng sợ!

Nếu có thể khiến nàng quay về vòng tay của “nó”, chắc chắn là công lao cực lớn, đến lúc đó “nó” ban thưởng xuống, không biết có thể để lão tăng lên đến cấp độ thế nào!

“Rầm!”

Xà Tích Lộ đã sớm chuẩn bị xong bức tự thiếp thứ hai, lúc này bị U Thiên dẫn động thần thông trong đó, chỉ thấy từng tầng lân phiến kỳ quang như áo giáp trong chớp mắt đã hóa thành một cái lồng ánh sáng kiên cố, bao phủ mọi người. Dưỡng Miêu Nhân này cười lạnh một tiếng, dùng sức nắm tay, chỉ nghe thấy tiếng nổ “rầm rầm rầm”, liên tục mấy chục đạo quyền ảnh nổ vang bên trên lồng ánh sáng, lập tức đập vỡ lồng ánh sáng này!

Ngay lúc lão đánh nát lòng ánh sáng, trong tay Xà Tích Lộ lại xuất hiện một bức tự thiếp mới. chỉ thấy từng chữ mực trên tự thiếp “Thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành” bỗng dưng vỡ nát, hóa thành từng đạo hư ảnh Kiếm Thần kiếm ý ngập trời tản ra giữa trời!

“Kiếm ký ngô mệnh!”

Cứ như toàn bộ hư ảnh của Kiếm Thần kia đều lộ ra mũi nhọn, cả người cứ như hóa thân thành kiếm, sợi tóc như kiếm, lông mày như kiếm, ánh mắt thành kiếm, ngay cả xương cốt chống đỡ cơ thể cũng giống như mũi kiếm!

Kiếm Thần nghiêm nghị nhìn về phía Dương Miêu Nhân, chỉ vào Dương Miêu Nhân, lạnh lùng quát: “Vạn Kiếm Quy Nhất! Giết!”

Chỉ thấy vô số kiếm khí hội tụ lại như một, hóa thành một đạo kiếm quang phóng khoáng linh hoạt, nhưng lại tràn ngập sát khí, hóa thành tàn mang bay thẳng về phía Dương Miêu Nhân kia!

“Hả?”

Lục Kiếm Tiên nhìn thấy Kiếm Thần hư ảo kia, lại ngẩn ngơ, “Kiếm Thần?”

Trong mắt một Kiếm Tiên bẩm sinh đã là kiếm tâm tuyệt thế như hắn, bức tự thiếp hình thành hư ảnh Kiếm Thần này, cứ như hóa thân của kiếm đạo, hoặc là nói cảnh giới cao hơn kiếm đạo hóa thân, kia là kiếm đạo cùng đạo với đại đạo!

“Chỗ của kiếm đạo, tự có thần?”

Hắn ta lẩm bẩm một tiếng, đột nhiên nhắm mắt lại, yên lặng cảm nhận kiếm tâm của mình.

Thủy Long vây khốn Chương Trung Phật Quốc của Giảng Kinh Nhân kia, sau khi mất đi sự điều khiển của chủ nhân, không địch lại được uy lực của Chương Trung Phật Quốc kia, cũng nhanh chóng tán loạn biến mất.

“Àm!”

Một quyền của Dương Miêu Nhân đập trúng kiếm quang của Kiếm Thần kia, đập nó vỡ nát, nhưng trong lòng bàn tay cũng chịu một vết thương, chỉ là khôi phục ngay lập tức.

Tuy Kiếm Tiên khắc chế lão, nhưng dù sao hư ảnh Kiếm Thần này chỉ là một món kỳ bảo hồn nguyên, chỉ có tám phần uy năng của Kiếm Tiên cảnh giới hồn nguyên, còn chưa làm được gì nhục thân của lão!

“Xé rách cho ta!”

Bóng dáng của Dương Miêu Nhân kia lóe lên như ảo ảnh, trong chớp mắt đã đi tới trước mặt hư ảnh Kiếm Thần kia, một luồng lực lượng lớn đủ

để san bằng ngọn núi tuôn ra, trong chớp mắt đã xé hư ảnh Kiếm Thần thành mảnh nhỏ!

Trong tay Xà Tích Lộ lại có thêm một bức tự thiếp nữa, chữ mực trên tự thiếp bay ra vỡ nát, đột nhiên hóa thành ba ngàn trượng bạch phát, xé rách khoảng không quán quanh lão.

“Kỳ bảo hồn nguyên có uy năng lớn như vậy, sao lại không kết thúc chứ!” Dưỡng Miêu Nhân thấy thế, không nhìn được cảm thấy rất khó chịu.

Nếu là kỳ bảo hồn nguyên bình thường, ví dụ như kỳ bảo vây khốn Giảng Kinh Nhân, với lực lượng của lão chỉ cần một quyền hoặc là một lần nuốt sẽ bị phá giải, nhưng bức tự thiếp hình thành kỳ bảo hồn nguyên này lại có uy năng mạnh đến mức quá đáng, gần như là kỳ bảo hồn nguyên cực phẩm nhất!

Còn thiếu nữ ngoại ma chuyển thế này, lại có thể lấy ra một món lại một món?

Lúc này, trên bầu trời đột nhiên lại ngưng một Chương Trung Phật Quốc, âm vang hạ xuống, bắt lấy ba ngàn trượng bạch phát vào trong tay, mặc cho bạch phát quán quanh bàn tay của nó, giúp Dưỡng Miêu Nhân chặn lại uy năng của bức tự thiếp này.

“Cơ hội tốt!”

Dưỡng Miêu Nhân không nhìn được vô cùng vui mừng, lập tức hóa thành ảo ảnh lách qua ba ngàn trượng bạch phát, dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía thiếu nữ ngoại ma chuyển thế kia!

“Dưỡng Miêu Nhân! Người đang làm gì? Đại nhân nói, người đừng nghĩ đến việc giết ngoại ma chuyển thế kia trước, để người đi giết ba đại la kim tiên hồn nguyên kia, người không sợ đại nhân tức giận sao?”

Truyền âm nguyên thần đầy vẻ tức giận của Giảng Kinh Nhân vang lên trong đầu Dưỡng Miêu Nhân.

“Đợi ta giết ngoại ma chuyển thế kia trước, đạt được ban thưởng của ‘nó’, lại càng nắm chắc hơn!”

Dưỡng Miêu Nhân cười lạnh một tiếng, động tác không hề dừng lại.

Chờ lão giết thiếu nữ ngoại ma chuyển thế này, đạt được ban thưởng của “nó”, biết đâu còn mạnh hơn Thiên Mục Ma Quân, còn sợ Cứu Thế Nhân kia sao?

“Chết!”

Chỉ trong chớp mắt, Dưỡng Miêu Nhân đã đến gần thiếu nữ ngoại ma kia, giờ nắm nắm lên, lúc đang chuẩn bị ra tay giết –

Đột nhiên, kiếm quang lạnh lẽo chói mắt đột nhiên nở rộ ra, cứ như ngày đông rét lạnh, vô tận hàn ý trong chớp mắt tràn ngập thiên địa đóng băng vạn vật!

Những nơi kiếm quang đáng sợ kia đi qua, không gian vỡ vụn, yên lặng như tờ!

“Điều này!”

Cảm nhận được kiếm quang đáng sợ này, Dương Miêu Nhân không nhìn được trong lòng vô cùng hoảng sợ, lại ngửi được mùi vị của cái chết, lập tức cố hết sức trốn tránh!

Chương 256: Đại Tôn! (5)

Nếu không trốn tránh, rất có thể lão sẽ chết!

“Soạt!”

Kiểm quang đáng sợ xé rách khoảng không lao tới, một vệt máu tươi phun ra ngoài.

Một cánh tay rơi trên mặt đất.

Lúc này Dương Miêu Nhân mới phát hiện, người chém ra một kiếm đáng sợ như thế, lại là Lục Kiếm Tiên đứng bên cạnh Xà Tích Lộ, lúc này hẳn ta vẫn còn nhắm mắt!

“Sao có thể? Không phải hẳn vừa mới đạt được đại la sao?”

Trong lòng Dương Miêu Nhân vô cùng sợ hãi, cũng không rảnh lo nhặt lại cánh tay bị kiếm quang cắt đứt, cũng không quay lại, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất để bỏ trốn.

Cuối cùng Lục Kiếm Tiên đã mở hai mắt ra, trong đôi mắt như bắn ra kiếm quang lạnh thấu xương!

Kiểm ý kinh người kia cũng phóng lên tận trời, lên thẳng chín tầng mây, ngay lúc này hẳn ta cứ như Kiếm Thần giáng lâm, lại không hề kém hơn ba vị đại la kim tiên hỗn nguyên chuyển thể còn lại!

Ngay cả Nguyên Quan Chủ và Thanh Quân đang ngay ngắn duy trì khốn trận này, sau khi cảm nhận được kiếm ý đáng sợ, cũng không nhịn được mở hai mắt ra nhìn về phía Lục Kiếm Tiên.

Vào lúc này, bọn họ đều hiểu, thế gian này lại có thêm một vị cảnh giới hỗn nguyên đại la!

Hơn nữa... Còn là một vị Kiếm Tiên tuyệt thế chưa từng đến thiên giới, cũng không có truyền thừa chỉ dẫn!

“Giảng Kinh Nhân!”

Lục Kiếm Tiên đột nhiên nhìn về phía Giảng Kinh Nhân, Tam Xích Thanh Phong lơ lửng trên đỉnh đầu lại lần nữa xé rách khoảng không bay ra, hóa thành kiếm quang lạnh băng chói lọi, trực tiếp xuyên qua người Giảng Kinh Nhân!

“Người...” Sắc mặt Giảng Kinh Nhân đầy vẻ hoảng sợ nhìn về phía Lục Kiếm Tiên, trên lồng ngực xuất hiện một lỗ hồng, trong đó đang có từng vệt ánh sáng màu đen u tối tiêu tán.

Hẳn ta am hiểu phòng ngự nhất, Lục Kiếm Tiên lại chỉ dùng một kiếm đã xé rách Vô Cầu Kim Thân của hẳn ta, làm bản nguyên chân ma của hẳn

ta bị thương?

Rõ ràng còn chưa phi thăng thiên giới, đã ngộ ra kiếm đạo khủng bố như thế?

“Đi.”

Trong lòng Giảng Kinh Nhân sợ hãi, lập tức thôi động Chương Trung Phật Quốc bao phủ xuống, bản thân thì thi triển cấm thuật cố hết sức lùi ra ngoài thành.

Lục Kiếm Tiên vung tay lên, kiếm quang lạnh thấu xương trực tiếp bắn xuyên qua chữ “Vạn” ở trung tâm Chương Trung Phật Quốc, đánh tan nó, chỉ liếc ba vị đại la kim tiên hỗn nguyên chuyển thế ở trên bầu trời, cũng không đuổi theo hai chân ma đang chạy trốn.

“Lục Kiếm Tiên, ngươi đã đột phá?” Nguyên Quan Chủ không nhịn được truyền âm hỏi.

Lục Kiếm Tiên bình tĩnh nhẹ gật đầu, truyền âm nói: “May mắn có Lâm tiên bối chỉ điểm, còn có bức tự thiếp vừa rồi, khiến ta có chỗ lĩnh ngộ, hiểu được đạo lý ‘kiếm tự có thần’.”

Hắn ta đã sớm biết mình sẽ đột phá, vì vậy cũng không ngạc nhiên.

Kiếm đạo hỗn nguyên, cần nhất có một kiếm tâm, hắn ta đã sớm có kiếm tâm, cảm ngộ kiếm đạo cũng đã đầy đủ, sau khi nhìn thấy hư ảnh Kiếm Thần kia, lập tức hiểu rõ ràng.

“Ồ, hóa ra là Lâm tiên bối...”

Nguyên Quan Chủ giật mình hiểu rõ.

Mặc dù Lục Kiếm Tiên là kỳ tài kiếm đạo, nhưng nếu không có truyền thừa chỉ dẫn, chỉ tìm tòi trong bóng tối, muốn ngộ ra kiếm đạo đại la gần như là chuyện không thể nào, chứ đừng nói đến kiếm đạo hỗn nguyên không biết khó khăn hơn gấp bao nhiêu lần!

Nhưng có đại năng Thiên Đạo lại khác.

Trong truyền thuyết thiên giới đã có đại năng Thiên Đạo tùy ý chỉ điểm một câu, hóa thành âm thanh ẩn chứa vô tận tạo hóa huyền diệu, khiến một người tầng dưới chót không hiểu tu hành thiên nhân đốn ngộ, trong một đêm đã bay lên tam thập tam thiên, đạt được đại la bí ẩn.

Lâm tiên bối đúng là đại năng Thiên Đạo, lại có thể dạy bảo ra một vị Kiếm Tiên tuyệt thế đáng sợ như vậy ở nhân gian!

Có thể nói là hóa mục nát thành thần kỳ!

“Uy lực kiếm đạo này của ngươi cũng quá mạnh, bên trong hỗn nguyên chi đạo, cũng rất ít có lực sát thương mạnh như vậy?” Thanh Quân chặc

chật than thở khen ngợi: “Người lại thêm mấy kiếm, e rằng Giảng Kinh Nhân kia cũng bị người diệt sát.”

“Chỉ là dựa vào trận pháp thôi.”

Lục Kiếm Tiên khẽ lắc đầu, “Kiếm đạo này cũng là ta học được trong tự thiếp do Lâm tiên bối ban thưởng cho ta.”

Một kiếm này của hắn ta gần như hoàn toàn thoát thai từ bức tự thiếp “Nhất kiếm sương hàn thập tứ châu” kia, vì vậy một kiếm này có chín phần tương tự với thần thông do bức tự thiếp kia biến thành.

Nếu như dựa vào pháp lực của bản thân hắn ta, dù hắn ta là Kiếm Tiên một kiếm phá vạn pháp, dù am hiểu nhất kiếm đạo sát phạt pháp thân “Thượng Thanh Thiên Tôn”, hắn ta cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống lại Dưỡng Miêu Nhân kia mà thôi, đây là chính là lý do Kiếm Tiên khắc chế Nhục Thân Thành Thánh.

Chủ yếu là vì có trận pháp chi lực, dao động pháp lực của hắn ta, khiến uy năng kiếm thuật của hắn ta tăng lên hơn gấp mười.

Vì vậy mới có thể kiếm thứ nhất đã dọa Dưỡng Miêu Nhân kia chạy trốn, kiếm thứ hai đã khiến Giảng Kinh Nhân kia bị trọng thương.

“Thế này cũng có thể đột phá...”

U Thiên hơi im lặng, nói với Tiểu Xà: “Người thấy không? Đây mới thật sự là thiên tài, cho dù có Lâm Chỉ Thủy chỉ điểm, nhưng đây là dưới tình huống không có truyền thừa, còn có thể tự lĩnh ngộ cảnh giới hỗn nguyên, đúng là thần.”

Đột nhiên –

“Đây chính là nhân gian sao? Thú vị.”

Một tiếng than thở nhàn nhạt đột nhiên vang lên ở phía trên.

Đám người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Đông Duyên Đại Tôn khoan chân ngồi ở giữa không trung, đột nhiên mở ra hai mắt, đứng thẳng người trên không trung, chấp tay nhìn Cứu Thế Nhân bị vây khốn trong hỗn độn chi khí ở nơi xa, vẻ mặt lạnh nhạt lại bình tĩnh.

Vào lúc này, Đông Duyên Đại Tôn như biến thành người khác, cứ như quân chủ Đế Tôn chúa tể của vạn tiên!

“Đại Tôn?” Thanh Quân nghi ngờ nhìn Đông Duyên Đại Tôn.

“Đông Duyên Đại Tôn, lời này của người là ý gì?” Nguyên Quan Chủ cũng hỏi: “Bây giờ còn chưa ra tay sao?”

“Không vội.”

Đông Duyên Đại Tôn lạnh nhạt lắc đầu, bình tĩnh tự nhiên nói: “Ta đã thôi toán qua, khốn trận Thanh Thành này còn có thể kiên trì bốn trăm năm

mười hai tức, bây giờ Cứu Thế Nhân bị nhốt bên trong, không có cách nào bổ sung lực lượng, chỉ có thể không ngừng tiêu hao, lực lượng của nàng tiêu hao càng nhiều, ta ra tay diệt sát nàng lại nắm chắc càng lớn hơn.”

Thanh Quân và Nguyên Quan Chủ đều khẽ giật mình, Đông Duyên Đại Tôn chính là pháp thân Hậu Nghệ, từ khi nào hiểu được thôi toán chi đạo?

Đông Duyên Đại Tôn cũng không vội ra tay, chỉ hạ xuống từ không trung, quan sát Xà Tích Lộ một chút, cười hỏi: “Người chính là ngoại ma chuyển thế được Lâm tiên bối coi trọng?”

“Hả?” Xà Tích Lộ hơi ngơ ngác, không phải đã giới thiệu một lần rồi sao?

Chương 257: Đại Tôn! (6)

U Thiên ở trong lòng nàng nói: “Kỳ quái, hình như uy áp nguyên thần của hấn đã thay đổi? Bức tự thiếp mà nam nhân của ngươi cho hấn, rốt cuộc có thần thông gì? Sao có thể thay đổi nguyên thần?”

Đông Duyên Đại Tôn lại quay sang nhìn về phía Lục Kiếm Tiên, nở nụ cười, nói: “Ở nhân gian cũng có thể lĩnh ngộ kiếm đạo hồn nguyên? Thật sự không thể tưởng tượng nổi, hơn nữa bàn về sát phạt, có thể nói là kiếm đạo mạnh nhất mà ta từng gặp, ngươi làm thế nào vậy?”

Lục Kiếm Tiên cũng cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng vẫn thản nhiên nói: “Lâm tiên bối chỉ điếm ra, kiếm đạo này cũng là ta học được từ trong bức tự thiếp do Lâm tiên bối ban thưởng cho ta.”

Đông Duyên Đại Tôn không nhìn được hít sâu một hơi, khẽ than thở: “Lại có thể dạy dỗ ra kiếm đạo như thế, đúng là đại năng Thiên Đạo, chỉ tiếc thời gian có hạn, không có duyên tự đi bá kiến vị tiên bối kia...”

“Không phải ngài từng gặp rồi sao?” Xà Tích Lộ vô cùng cẩn thận hỏi.

Đông Duyên Đại Tôn lắc đầu cười một tiếng, nói: “Người bá kiến Lâm tiên bối, là nguyên thần thứ hai của ta, ta chưa từng gặp.”

Xà Tích Lộ ngẩn ngơ.

Nguyên thần thứ hai?

Lời này có ý là... Người trước mắt là bản tôn Đông Duyên Đại Tôn?

Thanh Quân và Nguyên Quan Chủ cũng hơi ngơ ngác, bản tôn Đông Duyên Đại Tôn là chí tôn đạo thống Uế Thổ Kiến Mộc, không phải đang ở thiên giới sao?

U Thiên cũng ngạc nhiên, lập tức lẩm bẩm nói: “Không phải chứ... Hình như ta đã hiểu, nam nhân của ngươi... Không khỏi quá kinh khủng?”

“Đại Tôn.”

Thanh Quân ở bên trên không nhìn được hỏi: “Lời này của ngươi là có ý gì? Không phải bản tôn của ngươi đang ở thiên giới sao?”

Nguyên Quan Chủ cũng nghi ngờ khó hiểu nhìn Đông Duyên Đại Tôn.

“Điều này, cũng may có bức tự thiếp kia của Lâm tiên bối.”

Trong ánh mắt Đông Duyên Đại Tôn hiện ra vẻ rung động, sợ hãi than thở: “Thần thông kia kỳ diệu như vậy... Lại thông qua nguyên thần thứ hai liên lạc với ta, tạm thời trao đổi ‘tâm thức’ và ‘ký ức’ của nguyên thần thứ hai và ta, nguyên thần vốn giống nhau, vì vậy bản tôn của ta mới có thể tạm thời xuống đây.”

Mọi người lập tức ngậy ngẩn cả người.

Trao đổi tâm thức và ký ức?

Thần thông kỳ lạ khó có thể tưởng tượng nổi như thế, căn bản chưa từng nghe thấy!

“Quả nhiên...” U Thiên khiếp sợ than thở: “Tâm thức! Lâm Chỉ Thủy lại cũng nghiên cứu sâu xa với tâm thức như vậy, thật sự không thể tưởng tượng nổi, còn hiểu thần thông như vậy?”

Tâm thức, chính là nguồn gốc tồn tại của tất cả sinh linh, thần bí nhất.

Sự khác biệt lớn nhất của thần tiên và ngoại ma chính là tâm thức, dù luân hồi chuyển thế, gột rửa mất bản nguyên ngoại ma và nguyên thần ngoại ma, tâm thức của ngoại ma vẫn là ma thức!

“Nó” sáng tạo ra ngoại ma, cải tạo cảnh hỗn nguyên và nguyên thần của thần tiên bên trên thành ngoại ma, chính là thay đổi “tâm thức”!

Ngay cả đại năng Thiên Đạo cũng không có mấy người nghiên cứu tâm thức, sở dĩ “nó” thần bí đáng sợ như vậy, chính vì nó có thể khống chế sự thay đổi tâm thức, thậm chí có thể hóa thân vô tận, ẩn nấp ở trong tâm thức của phàm nhân!

Lâm Chỉ Thủy lại cũng có tạo nghệ như thế ở trên mặt tâm thức?

“Cũng không biết Lâm tiên bối là vị đại năng Thiên Đạo chuyên thế nào, thật sự không thể tưởng tượng nổi.”

Đông Duyên Đại Tôn thở dài nói: “Nhân gian lại có đại năng như thế giáng lâm, còn tận tâm giúp đỡ tu hành giả các ngươi thậm chí là phàm nhân như thế, chỉ với một thứ này, dù thiên giới có phồn hoa rộng lớn thế nào, cũng không sánh bằng nhân gian nhỏ này.”

Tuy thiên giới gần như rộng lớn vô biên, còn có tiên khí có thể trường sinh cũng vô số bảo vật quý hiếm, nhưng đối với một chí tôn đi đến điểm cuối như hần ta, dù là ngoại vật gì cũng vô dụng.

Đại năng Thiên Đạo chí cao vô thượng, thoát khỏi tam giới đứng bên trên vòm trời, xưa nay sẽ không cúi đầu nhìn xuống thiên giới lấy một chút.

Ở nhân gian lại có một vị đại năng Thiên Đạo hiền lành như vậy, nếu để các chí tôn thiên giới biết được điều này, e rằng đã sớm điên cuồng.

Mấy ngày trước bản tôn là hần ta đã biết được nhân gian có sự tồn tại của Lâm tiên bối từ chỗ nguyên thần thứ hai.

Nhưng sao hần ta lại dám lộ ra chút nào?

“Thôi, cũng may có nguyên thần thứ hai ở nhân gian.”

Đông Duyên Đại Tôn khẽ lắc đầu, lại quay sang nhìn về phía Cứu Thế Nhân bị vây trong hỗn độn, trong đôi mắt bùng cháy một ngọn lửa màu

vàng óng vẫn vít tôn quý, cứ như Hỏa Nhân Kim Tinh, quan sát Cứu Thế Nhân kia.

Ngay lập tức, hắn ta nở một nụ cười nhạt, nói: “Có thể ra tay, lực lượng của nàng đã tiêu hao đến mức không có cách nào liều mạng, dựa vào trận pháp này, ta nắm chắc hơn chín phần có thể một kích diệt sát nàng, dù nàng may mắn chạy trốn giữ mạng, nhiều lắm cũng chỉ còn một tia bản nguyên.”

“Đại Tôn Thiên Đế đã diễn toán đương nhiên sẽ không phạm sai lầm.” Thanh Quân mỉm cười, không hề thấy ngạc nhiên.

“Làm phiền ngài, Đại Tôn.” Nguyên Quan Chủ cũng cười nói.

Bản tôn Đông Duyên Đại Tôn, đây chính là chí tôn chân chính của thiên giới!

Pháp thân “Xích Đế” một trong Thiên Đế ngũ phương của đạo thống Uế Thổ Kiến Mộc, nắm giữ Hồn Nguyên Sinh Vô Cực chi đạo, cho dù lúc này nguyên thân thứ hai là pháp thân Hậu Nghệ, nhưng cảnh giới vẫn còn ở đó, pháp thân Hậu Nghệ và pháp thân Xích Đế vốn không xung đột, thậm chí còn cực kì phù hợp, lại am hiểu sát phạt.

Một nhân vật như thế, bản thân đã không kém hơn Cứu Thế Nhân kia, lại có đại trận dao động gia trì pháp lực, thực lực tăng lên gấp mười!

Một kích diệt sát Cứu Thế Nhân kia, đâu có gì kỳ quái?

“Tiền thuật Hậu Nghệ, phối hợp với Hỏa Hoàng đạo của ta, cũng rất phù hợp.”

Đông Duyên Đại Tôn mỉm cười, trong tay cầm một cây cung lớn hoa văn ngọn lửa màu đen, tay còn lại thì chậm rãi nâng lên hiện ra một ngọn lửa thuần màu vàng vô cùng tôn quý.

Trong ngọn lửa màu vàng kia bốc cháy hùng hực, cứ như đang thai nghén một phương thế giới.

Trong phương thế giới này, đều là vô tận ngọn lửa hùng hực lao đi, đốt cháy vạn vật thành than, tràn ngập tính hủy diệt!

Hắn ta nắm vào hư không một cái, sau đó phương thế giới này âm vang sụp đổ, trong chớp mắt đã hóa thành mũi tên màu vàng, vô tận lực lượng hủy diệt đều ngưng tụ trong mũi tên này.

Thủ đoạn ngưng tụ thế giới thành một tuyến như thế, hiển nhiên còn cao minh hơn Tịnh Thế Hồng Liên của Cứu Thế Nhân vô số lần!

Đông Duyên Đại Tôn đặt mũi tên màu vàng lên trên cung, chậm rãi kéo ra, cung như trăng tròn.

Đôi mắt hắn ta nhìn chăm chăm nữ tử áo trắng “Cứu Thế Nhân” ở trong hỗn độn kia, thấy được vẻ mặt không thể tin nổi và hỗn loạn của nàng, nói

khẽ:
“Chết đi.”

Chương 258: Tử Mẫu Ân (1)

Vào giờ khắc này, một luồng khí thể đáng sợ từ trung tâm Thanh Thành phóng lên tận trời, thẳng lên chín tầng mây, chỉ từ sự dao động tạo ra lúc lực lượng ngưng tụ, đã khiến cả Thanh Thành đều run rẩy.

Sau khi tu hành giả và đám chân ma ở trong Thanh Thành cảm nhận được uy áp kinh khủng kia, đều không hẹn mà cùng dừng chiến đấu, tất cả mọi người chấn động nhìn về phía ngọn nguồn uy áp này, thấy được Đông Duyên Đại Tôn giương cung như trăng tròn ở giữa không trung, khí thể kinh thiên động địa này, cứ như muốn bắn xuống mặt trời cao cao tại thượng!

Một mũi tên này chưa bắn ra, chỉ sức thể đã có uy năng đáng sợ như vậy, nếu Cứu Thế Nhân chịu một mũi tên này, sao còn mạng nữa?

Không một chân ma nào dám tiến lên cản một mũi tên này, chân ma đệ nhị đẳng không thể đột phá đại trận tu hành giả, chân ma đệ nhất đẳng cũng đã bị Lục Kiếm Tiên dọa chạy trốn.

Tất cả tu hành giả đều đang mong đợi một mũi tên kinh thiên động địa này.

“Soạt!”

Dây cung thả lỏng, mũi tên bay ra.

Mũi tên màu vàng ngưng tụ sự hủy diệt vô tận hóa thành một đạo lưu quang bay ra, trực tiếp bắn về phía Cứu Thế Nhân bị bao vây bên trong hỗn độn chi khí.

Nguyên Quan Chủ và Thanh Quân toàn lực duy trì mảnh khôn trận hình thành từ khí lưu hỗn độn kia, lúc này không dám thả lỏng một chút nào, cũng không cần lo lắng uy năng của một mũi tên sẽ bị mảnh hỗn độn này làm suy yếu, bởi vì cả hai lực lượng đều là đồng nguyên nhất thể.

Trong chốc lát, lưu quang màu vàng kia đã bay đến trước mắt Cứu Thế Nhân.

Trong hỗn độn kia, nữ tử áo trắng xinh đẹp xuất trần bình tĩnh nhìn lưu quang màu vàng đáng sợ kia, ánh mắt hơi phức tạp và tiếc hận, hình như đang thờ dài một hơi.

Ngay sau đó, không một tiếng động, một đạo lưu quang màu vàng kia xuyên qua hỗn độn.

Thế nhưng –

Nữ tử áo trắng ở trong hỗn độn kia lại đột nhiên biến mất.

“Hà?”

Đông Duyên Đại Tôn còn giữ nguyên tư thế bắn tên, ánh mắt không nhìn được thay đổi, linh giác lập tức cảm ứng được vị trí của đối phương, không thể tin nổi lo lắng truyền âm, lập tức vang lên trong đầu của mấy người kia: “Nàng ở sau lưng!!”

Mấy người đột nhiên quay lại nhìn, chỉ thấy Cứu Thế Nhân áo trắng như tuyết lại xuất hiện ở sau lưng, nàng đưa tay phải nhỏ gầy ra, giữa ngón trỏ và ngón giữa thon dài tinh tế, đang cầm một hạt giống màu xanh biếc, giống như là loại tử kỳ vật.

Trên cổ tay trắng nhỏ yếu của nàng, lại có một sợi tóc màu trắng bạc đứt gãy lặng yên rơi xuống đất.

Là Giới Thần Phát Ti!

“Đáng tiếc...”

Tiếng thở dài tràn ngập tiếc hận của Cứu Thế Nhân vang lên, đôi mắt lại nhìn chăm chăm Nguyên Quan Chủ.

Khuôn mặt Nguyên Quan Chủ run rẩy.

Trong chốc lát, hạt giống màu xanh biếc kia đột nhiên tỏa ra màu xanh biếc thăm thẳm, một tầng lại một tầng, cứ như ngọn sóng trong nước lập tức khuếch tán ra, những nơi đi qua, tất cả đều bao phủ một tầng màu xanh biếc thăm thẳm.

Đám người Lục Kiếm Tiên còn chưa kịp ra tay, Cứu Thế Nhân và Nguyên Quan Chủ kia đồng thời biến mất ngay tại chỗ.

“Đây là... Sao lại có một phương Ma vực?”

Đông Duyên Đại Tôn khẽ nhíu mày, pháp lực cả người nở rộ, thử xâm nhập vào bên trong phương Ma vực màu xanh biếc này, lại phát hiện căn bản là vô dụng, hình như phương Ma vực này là không gian có cấp độ càng sâu hơn, hẳn ta hoàn toàn không cách nào chạm đến, càng không có cách nào xâm nhập vào trong đó.

Lục Kiếm Tiên, Thanh Quân cũng không chút do dự tách ra pháp lực, muốn xâm nhập vào phương Ma vực màu xanh biếc này, nhưng ngay cả chạm đến cũng không làm được.

“Điều này sao có thể?” Nguyên Quan Chủ không nhìn được truyền âm hỏi: “Đại Tôn, ngươi có biết đây là gì không? Bên trong Ma vực này, sao lại xuất hiện một phương Ma vực như thế?”

Lục Kiếm Tiên cau mày, truyền âm nói: “Hình như đã bị trục xuất tới không gian càng sâu hơn.”

Đông Duyên Đại Tôn hít sâu một hơi, dưới sự cảm nhận cẩn thận, đột nhiên thay đổi sắc mặt: “Phương Ma vực này, lại có một tia hơi thở bản nguyên Vô Gian Thiên Đình?”

Ma vực ngoại ma này, thoạt nhìn là một tầng không gian khác thoát khỏi hiện thực, nhưng bất kì tu hành giả nào chỉ cần trên người có pháp lực là có thể tiến vào Ma vực.

Ma vực màu xanh biếc này lại là cấp độ càng sâu hơn, thậm chí bọn họ còn không thể tiếp xúc được!

Điều khiến hắn ta giật mình nhất là, bên trong Ma vực này lại còn ẩn chứa một tia bản nguyên Vô Gian Thiên Đình ở phía trên vòm trời thiên giới, kia là khu vực ngọn nguồn Thiên Đạo quan tâm đạo thống, sau khi phương Ma vực màu xanh biếc này hòa nhập một tia bản nguyên như thế, cho dù là chí tôn am hiểu căn khôn chi đạo, cũng không thể xâm nhập vào trong đó!

“Còn có sợi tóc kia... Không phải là ‘Giới Thần Phát Ti’ trong truyền thuyết sao?”

Đông Duyên Đại Tôn nhíu mày nhìn sợi tóc màu trắng bạc rơi ở trên mặt đất, đang chậm rãi hóa thành tro tàn, linh giác cảm nhận được sự đặc thù trong đó, trong lòng lại càng chắc chắn.

Nếu không phải Giới Thần Phát Ti trong truyền thuyết, vậy Cứu Thế Nhân kia sao có thể thoát khỏi khốn trận “hỗn độn” chứ?

Mảnh hỗn độn kia chính là thủ đoạn “cảnh giới Thái Nhất”, tất nhiên có thể cấm tiệt Càn Khôn Na Di, còn Cứu Thế Nhân kia lại có thể xuyên qua không gian chạy ra, lại có một sợi tóc ẩn chứa không gian lực lượng kỳ dị rơi xuống đất, không cần nghĩ cũng biết là Giới Thần Phát Ti trong truyền thuyết!

Giới Thần là từ thời khai thiên tích địa, một trong những thứ tạo ra đủ loại Tự Nhiên Thần Linh, lôi đình, vũ thủy, hỏa diễm, băng tuyết đủ loại cũng có thể sinh ra Tự Nhiên Thần Linh, còn Giới Thần chính là “không gian” sinh ra Tự Nhiên Thần Linh, bẩm sinh am hiểu “xuyên qua không gian”, cực kỳ hiếm có, chỉ có đại năng Thiên Đạo mới có cơ hội bắt lấy Giới Thần!

Đương nhiên, các Tổ ngoại ma hầu hạ chúa tể ngoại đạo, cũng có bắt lấy Giới Thần.

“Lại có đại năng ngoại đạo nhúng tay vào...”

Sắc mặt Đông Duyên Đại Tôn rất xấu: “Chẳng trách nhân gian lại có nhiều chân ma đệ nhị đẳng như vậy.”

Thanh Quân nhìn bóng mờ Ma vực màu xanh biếc kia, lại bó tay không có cách nào, không thể tiến vào, không nhịn được lo lắng truyền âm hỏi: “Đại Tôn, vậy phải làm thế nào?”

“Không có cách nào, đây là thủ đoạn đại năng ngoại đạo, có thể có cách nào chứ?”

Sắc mặt Đông Duyên Đại Tôn nặng nề, truyền âm nói: “Chỉ hy vọng Nguyên Quan Chủ có thể kịp tự diệt nguyên thân, nếu không một khi Cứu Thế Nhân kia dâng hiến nguyên thân của hắn cho ‘nó’, chỉ sợ hậu quả có thể dễ dàng nghĩ ra được... Ở chỗ Nguyên Quan Chủ có thần vật chí tôn không?”

Chương 259: Tử Mẫu Ân (2)

“Có.” Thanh Quân nhẹ gật đầu, truyền âm nói: “Ở chỗ Nguyên Quan Chủ có một món thần vật chí tôn do thượng giới ban tặng.”

“Vậy thì tốt, dù thần vật chí tôn cũng không ngăn cản được Cứu Thế Nhân kia, nhưng ít nhất có thể kéo dài một chút, để Nguyên Quan Chủ tự diệt nguyên thân.” Đông Duyên Đại Tôn hít sâu một hơi, nhưng trong mắt lại tràn ngập vẻ lo lắng.

Nguyên Quan Chủ hạ phàm là nguyên thân thứ hai, dù nguyên thân thứ hai bị diệt, ít nhất vẫn còn bản tôn ở đó.

Nhưng nếu Nguyên Quan Chủ nguyên thân thứ hai bị Cứu Thế Nhân hiến tặng cho “nó”, vậy không biết Cứu Thế Nhân sẽ đột phát đến tầng thứ nào, đến lúc đó không ai ở Thanh Thành có thể ngăn cản được ma uy của nàng!

...

Bên trong “Vô Gian Ma Vực” màu xanh biếc.

Vẫn là một tầng không gian khác ở Thanh Thành hiện thực, chỉ là trong tầng không gian này tất cả dường như bao phủ một lớp “màu xanh biếc”, màu sắc này cứ như đang tượng trưng cho Thiên Đình ở trên chín tầng trời.

Lúc Nguyên Quan Chủ phát hiện mình đột nhiên xuất hiện trong một phương Ma vực khác biệt với lúc trước này, thậm chí ngay cả sự liên hệ của trận pháp cũng đã cắt đứt, sắc mặt vẫn bình tĩnh, trong chớp mắt đã dẫn động món “thần vật chí tôn” mà thượng giới ban cho.

“Àm!”

Viên ngọc bội hình rồng treo bên eo của hắn ta đột nhiên vỡ nát, hư ảnh một phương thế giới rộng lớn lập tức giáng lâm, bên trong hư ảnh một phương thế giới này có chín chín tám mươi một long huyết, chỉ thấy từng con thiên long tồng long màu vàng uốn lượn bơi ra từ trong huyết, bay về phía Cứu Thế Nhân ở trên không.

“Thần vật chí tôn?”

Ánh mắt nữ tử áo trắng lạnh lùng, cũng không cảm thấy bất ngờ.

Nàng đã sớm đoán được những đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thể này có thần vật chí tôn, Tổ vĩ đại cũng ban cho nàng một món kỳ vật, đủ để khắc chế thần vật chí tôn hình thành thế giới này.

Chỉ thấy nàng lật tay một cái, trong lòng bàn tay hiện ra một đóa kỳ hoa đáng vẻ nụ hoa chớm nở màu tái nhợt.

Đây là “Vô Thế Hoa”.

Trong chốc lát, đóa kỳ hoa tái nhợt trong tay nữ tử áo trắng đột nhiên nở rộ, dường như trong nhụy hoa xuất hiện một cái động không đáy, bắt đầu lấy một tốc độ khủng khiếp hấp thu lực lượng của một phương thế giới này, bao gồm cả từng con thiên long màu vàng do thế giới chi lực hình thành cũng không có chút sức lực nào, trong chớp mắt đã bị đóa kỳ hoa này nuốt vào trong đó, sau đó chuyển hóa thành thế giới chi lực thuộc về nàng.

Cùng lúc đó, nàng cũng điều khiển thế giới chi lực đã chuyển hóa ra này, đi trấn áp trời buộc nguyên thần của lão giả mặc đạo bào “Nguyên Quan Chủ” kia, đề phòng Nguyên Quan Chủ tự diệt nguyên thần.

Thế giới chi lực vô hình tràn ngập trong thiên địa, hóa thành một đạo chữ “Vạn” màu vàng hình dạng phong cấm chi pháp của Phật môn thượng cổ, trong chớp mắt đã thâm nhập vào trong cơ thể Nguyên Quan Chủ, muốn trấn áp hoàn toàn pháp lực và nguyên thần!

Thế nhưng, sắc mặt Nguyên Quan Chủ vẫn bình tĩnh, chỉ nói khẽ: “Vô Lượng Thọ Phật.”

“Hà?”

Nữ tử áo trắng thay đổi sắc mặt, trong chớp mắt đã xuyên qua thế giới chi lực phát hiện –

Nguyên thần trong cơ thể lão giả mặc đạo bào này, lúc này lại bị một ngọn lửa pháp lực màu tím đốt cháy ngay tại chỗ, sắp tán loạn!

“Đâu Suất Tử Diễm...”

Nữ tử áo trắng khó có thể tin được nhìn chằm chằm lão giả mặc đạo bào kia, truyền âm nói: “Người lại sớm hạ cấm chế tự thiêu Đâu Suất Tử Diễm ở trong nguyên thần?”

Tự diệt nguyên thần cũng không phải đơn giản như cắt cổ, tựa như lúc người dùng dao cắt mình sẽ có bản năng bảo hộ, sẽ không dùng quá sức, lúc nguyên thần bị hao tổn chân động, không có cách nào khống chế pháp lực, pháp lực cũng sẽ tán loạn, chỉ dựa vào pháp lực chân động nguyên thần, không có cách nào tự diệt nguyên thần, vì vậy nhất định phải bố trí pháp thuật cấm chế ở trong nguyên thần.

Một nơi yếu ớt lại quan trọng như nguyên thần, dù bố trí pháp thuật có nhanh hơn cũng phải tốn chút thời gian.

Chút thời gian này, nàng chỉ cần dựa vào “Vô Thế Hoa” thế giới chi lực, thì có thể trấn áp nó.

Lão giả mặc đạo bào ở trước mắt, tất nhiên đã sớm bố trí tốt pháp thuật cấm chế, mới có thể ngay trong chớp mắt tiến vào Vô Gian Ma Vực này, đã

phát động Đâu Suất Tử Diễm kia, tự thiêu nguyên thần ngay tại chỗ!

“Người thật sự hung ác.”

Sắc mặt nữ tử áo trắng tối tăm nhìn chằm chằm lão giả mặc đạo bào kia, truyền âm nói.

Hành động nguy hiểm như thế, chẳng khác nào buộc thuốc nổ lên người, đánh sập ngay cạnh bếp lò!

Chẳng may trong quá trình tranh đấu pháp lực hỗn loạn, dẫn đến nguyên thần chấn động, không cẩn thận dẫn động đến pháp thuật cấm chế trong nguyên thần, đây chẳng phải sẽ chết oan uổng đến cực điểm sao?

Nguyên Quan Chủ cũng không để ý đến nàng, chỉ khẽ than một tiếng ở trong lòng: “Liên Hỏa Tịnh Quang Phật cũng không phải nguyên thần thứ hai, vì nhân gian lại có thể không chút do dự tự thiêu nguyên thần, lão đạo bỏ qua một nguyên thần thứ hai có coi là gì chứ?”

Từ lần trước hẳn ta nhìn thấy hành động Liên Hỏa Tịnh Quang Phật không chút do dự tự thiêu nguyên thần ở trong quay ngược thời gian, đã sớm chuẩn bị sẵn sẽ mất nguyên thần thứ hai, sớm bố trí cấm chế tự thiêu ở trong nguyên thần.

Cứ vậy, sẽ không gánh chịu nguy hiểm bị Cứu Thế Nhân bắt lấy nguyên thần.

“Hừ.” Nữ tử áo trắng hừ lạnh một tiếng, một đạo Hắc Viêm bắn ra, trong chớp mắt đã thiêu cơ thể không hề chống cự chút nào của Nguyên Quan Chủ thành tro tàn, ngay cả nguyên thần đang tán loạn cũng tiêu tán.

Àm àm!

Trong tiếng nổ tung vô hình, cứ như lực lượng quy tắc vô hình hùng vĩ đột nhiên giáng lâm, hoàn toàn bao phủ nàng, thời không vạn vật, một luồng ý chí vô cùng chí cao vô thượng thẩm thấu vào cơ thể và nguyên thần của nàng, truyền đạt cho nàng một ý tứ –

‘Lập xuống công lao, đáng giá ban thưởng.’

Sau khi nàng diệt sát nguyên thần của Nguyên Quan Chủ kia, “nó” liền ban tặng phần thưởng.

Sức mạnh quy tắc thiên địa vĩ đại này, bắt đầu chậm rãi cải tạo cơ thể của nàng, nàng chỉ cảm thấy bản nguyên ngoại ma bắt đầu không ngừng bành trướng tích lũy, cứ như muốn phá vỡ cực hạn chân ma.

Lực lượng hùng vĩ này không ngừng tăng bản nguyên ngoại ma của nàng lên, khiến giới hạn kia càng trở nên yếu ớt hơn.

Cuối cùng –

“Rầm!”

Nàng cảm thấy bản nguyên ngoại ma của mình đột nhiên phá vỡ cực hạn, thay đổi đến một tầng thứ mới.
Lực lượng thiên ma kia!

Chương 260: Tử Mẫu Ân (3)

Ngay lập tức, ý chí vô cùng chí cao vô thương kia và quy tắc vô cùng hùng vĩ cũng lùi theo, tốc độ thời gian trôi qua và không gian vụn vẹo cũng khôi phục bình thường.

Cảnh giới của nàng vẫn là thiên ma, còn tu vi lại đã từ cực hạn chân ma, đột phá đến cấp độ thiên ma chân chính!

Lúc này, nàng đã cường đại hơn quá khứ gấp mười lần!

Thế nhưng, dù sao độ phong phú cũng kém hơn phần thưởng khi kính dâng một nguyên thần cảnh giới hỗn nguyên, nếu dâng hiến nguyên thần của lão giả mặc đạo bào này, cảnh giới của nàng còn có thể đột phá đến cấp độ Ma Quân, còn cường đại hơn bây giờ nhiều.

“Hà?”

Nữ tử áo trắng chợt phát hiện, sau khi lão giả mặc đạo bào chết đi thì “Vô Gian Ma Vực” màu xanh biếc này cũng không tiêu tán, hơn nữa còn có thể đưa thêm người thứ hai vào.

“Chọn nữ tử chuyên thể đại la kim tiên hỗn nguyên kia, hay là Lục Kiếm Tiên?”

Trong lòng nữ tử áo trắng thoáng qua suy nghĩ này, trong chớp mắt đã đưa ra quyết định: “Lục Kiếm Tiên có quan hệ khá thân thiết với Lâm Chỉ Thủy, biết đâu còn có bảo vật mà Lâm Chỉ Thủy ban cho.”

Sở dĩ nàng không chạm vào thiếu nữ ngoại ma chuyên thể kia, chính vì không nắm chắc, dù sao đôi phương có quan hệ rất tốt với một vị chí tôn chuyên thể, hơn nữa bản thân lại là người được Tổ vĩ đại coi trọng, có trời mới biết đang có át chủ bài gì.

Dưới tình huống không có đột phá, nàng cũng không dám đánh cỏ động rắn.

Hiển nhiên quan hệ của Lục Kiếm Tiên và Lâm Chỉ Thủy rất thân thiết, còn chịu trách nhiệm bảo vệ thiếu nữ ngoại ma kia, biết đâu còn mang theo bảo vật gì đó.

“Lần này nhất định phải bắt sống nữ đại la kim tiên kia, dâng hiến nguyên thần của nàng cho ‘nó’.”

Nữ tử áo trắng hít sâu một hơi, ngay lập tức không chế Vô Gian Ma Vực, trực tiếp kéo nữ đại la kim tiên ở bên ngoài, vào bên trong Vô Gian Ma Vực!

Trong Ma vực màu xanh biếc đột nhiên xuất hiện một nữ tử trẻ tuổi vẻ ngoài xinh đẹp.

“Hà?”

Thanh Quân thay đổi sắc mặt, lập tức kịp phản ứng lại, bản thân đã bị kéo vào một phương Ma vực kỳ lạ này.

Cùng lúc đó, từng đạo thể giới chi lực biến thành phong cầm chi pháp bay tới phía nàng!

Thanh Quân cũng không do dự, lật tay lấy một bức tranh, nhẹ nhàng lách một cái, để lộ ra bức tranh Thanh Tùng ở trong đó, thần niệm và pháp lực trực tiếp kích pháp vô thượng thần thông ở trong đó.

“Cũng có thần vật chí tôn?”

Về mặt nữ tử áo trắng bình tĩnh, nàng có Vô Thế Hoa trong tay, không hề sợ những thần vật chí tôn diễn hóa thể giới này, Vô Thế Hoa hoàn toàn có thể cắn nuốt hấp thu thể giới chi lực.

Chỉ cần nữ đại la kim tiên hồn nguyên này không thiết hạ cấm chế tự diệt nguyên thần ở trong nguyên thần từ trước, nàng cũng không có gì phải lo lắng.

“Rầm!”

Trong thời không vụn vụn, Thanh Tùng ở trong bức tranh đó bay thẳng ra, hóa thành hư ảnh hoàn toàn bao phủ cơ thể Thanh Quân ở bên trong.

Đồng thời rễ cây của hư ảnh Thanh Tùng này không ngừng lan tràn, từng rễ cây lại đâm vào trong hư không, hoàn toàn cắm rễ trong thiên địa, bắt đầu không ngừng sinh trưởng, còn từng đạo thể giới chi lực biến thành phong cầm chi pháp kia, sau khi rối rít rơi xuống Thanh Tùng, còn khiến tốc độ sinh trưởng của Thanh Tùng kia càng nhanh hơn, trở nên to lớn hơn!

Thậm chí, hư ảnh Thanh Tùng này còn đang chủ động hấp thu thể giới chi lực do Vô Thế Hoa tản ra!

Chỉ trong một hơi thở, hư ảnh Thanh Tùng này đột nhiên mọc lên từ mặt đất, sinh trưởng đến độ cao hơn ngàn trượng, còn thể giới chi lực do Vô Thế Hoa tản ra cũng bị hấp thu đến biến mất không còn gì nữa!

“Sao có thể?”

Nữ tử áo trắng chấn động nhìn góc Thanh Tùng to lớn xông thẳng lên trời này, nó như một ngọn núi thẳng tắp sừng sững ở trong thiên địa.

Đây là cây gì?

Chỉ là hư ảnh mà thôi, lại có thể hấp thu thể giới chi lực để trưởng thành?

“Sao có thể?”

Nữ tử áo trắng cau mày, vung tay lên, đã có một luồng Bất Diệt Chân Viêm u ám thâm thúy, hóa thành biển lửa ngập trời, rơi xuống gốc Thanh Tùng khổng lồ này.

Còn lần này, hư ảnh Thanh Tùng không hấp thu, trong Bất Diệt Chân Viêm ăn mòn vạn vật này, hư ảnh bắt đầu thu nhỏ.

“Cứu Thế Nhân, ta đã tự phá nguyên thần, ngươi đừng mơ tưởng hiện nguyên thần của ta cho ‘nó’.”

Giọng nói hơi hư ảo của Thanh Quân vang lên bên trong hư ảnh Thanh Tùng, trong giọng nói lạnh băng tràn ngập vẻ kiên quyết: “Gốc Thanh Tùng này ẩn chứa một tia linh khí Thế Giới Thụ, đa tạ thế giới chi lực của ngươi khiến nó trưởng thành nhanh như vậy, nếu không với thực lực hiện tại của ngươi, ta thật sự chưa hẳn đã kịp tự phá nguyên thần.”

Nữ tử áo trắng giật mình, giờ mới hiểu được.

Thì ra hư ảnh Thanh Tùng lại giống như Thế Giới Thụ thượng cổ – Thông Thiên Kiến Mộc, có thể hấp thu thế giới chi lực, chỉ là khổng lồ hơn Thông Thiên Kiến Mộc vô số lần, lại xuyên qua hai giới thiên nhân.

“Lại có kỳ bảo thế này? Chẳng lẽ là vô thượng thần vật cảnh giới Thái Nhất?” Sắc mặt nữ tử áo trắng rất xấu.

Lạc khoản ở trên họa quyền kia viết Lâm Chỉ Thủy, hiển nhiên kia là thần vật do Lâm Chỉ Thủy luyện chế, chẳng lẽ... Chí tôn chuyển thế Lâm Chỉ Thủy kia, cũng không phải là cảnh giới “Hỗn Nguyên Sinh Vô Cực”, mà cao hơn nữa bước là cảnh giới “Thái Nhất”?

Bất Diệt Chân Viêm kia không ngừng thiêu hư ảnh Thanh Tùng, sau khi Cứu Thế Nhân đạt tới tu vi thiên ma, uy lực Hắc Viêm cũng mạnh hơn lúc trước rất nhiều, dù là đại la kim tiên bình thường cũng sẽ bị nung đốt thành tro.

“Lại một người...”

Nữ tử áo trắng hít sâu một hơi, lạnh như băng truyền âm nói: “Vô Gian Ma Vực này chỉ có thể duy trì thời gian chín tức, có lẽ ta không kịp giết ngươi, ngươi cứ tự phá nguyên thần như vậy, hồi hận không?”

“Liên Hòa Tịnh Quang Phật không có nguyên thần thứ hai, còn không chút do dự tự diệt nguyên thần, ta còn bản tôn ở thiên giới, có gì phải hồi hận?”

Giọng nói của Thanh Quân bắt đầu trở nên hư ảo, nhưng giọng điệu vẫn lạnh nhạt: “Xem ra, ngươi chỉ vừa mới đột phá thiên ma, Nguyên Quan Chủ cũng thành công tự diệt nguyên thần đi? Hừ, chúng ta thà rằng hồn phi phách tán, cũng không để ngươi đột phá nữa.”

Nữ tử áo trắng im lặng một chút, truyền âm nói: “Cần gì chứ? Ngươi và Nguyên Quan Chủ đều đã chết, ta biết Đông Duyên Đại Tôn kia, mặc dù ta không hiểu vì sao bản tôn của hắn hạ phạm, nhưng chắc có hạn chế chứ? Chỉ cần chờ hắn khôi phục, đại trận Thanh Thành sẽ sụp đổ, cho dù không thể hiến các ngươi cho ‘nó’, chỉ dựa vào thực lực hiện tại của ta, nhân gian cũng không ai có thể chống đỡ được ta.”

Chương 261: Tử Mẫu Ân (4)

“Chỉ dựa vào người? Người đánh giá bản thân quá cao.” Thanh Quân cười nhạo một tiếng.

Chỉ là, giọng nói của nàng càng trở nên hư ảo hơn, hiển nhiên tự phá nguyên thần cũng sắp tiêu tán.

Trong âm thanh sụp đổ vỡ vụn vô hình, một phương Ma vực màu xanh biếc này cũng bắt đầu sụp đổ biến mất.

“Đáng tiếc...”

Nữ tử áo trắng khẽ than một tiếng.

Vốn kế hoạch ban đầu của nàng là ép chí tôn chuyển thể trốn trong Lăng Yên Các kia xuất hiện, đến trấn thủ Thanh Thành này, nàng lại nhân cơ hội sử dụng Giới Thần Phát Ti tiến vào trong Thanh Thành, lợi dụng kỳ bảo do Tổ vĩ đại ban tặng, hiển nguyên thần của một vị đại la kim tiên hỗn nguyên cho “nó”, một phát đột phá lên tầng thứ cao hơn, sau đó giết chết chí tôn chuyển thể kia, dâng nguyên thần lên nó, đột phá đến cấp độ càng đáng sợ hơn.

Cuối cùng, nàng mới có niềm tin tuyệt đối giết được ngoại ma chuyển thể được Tổ vĩ đại coi trọng.

Thế nhưng, bây giờ liên tục hai đại la kim tiên hỗn nguyên đều thành công tự diệt nguyên thần, dẫn đến nàng chỉ miễn cưỡng đột phá đến thiên ma thôi.

Tất cả thứ xung quanh, lại quay về bên trong Ma vực u ám tĩnh mịch kia.

“Cứu Thế Nhân!”

Nương theo một tiếng gầm thét, chỉ thấy Đông Duyên Đại Tôn đã chuẩn bị sẵn, buông lỏng dây cung đã kéo đến cực hạn kia, chỉ thấy mũi tên thuần một màu vàng lập tức hóa thành một đạo lưu quang đáng sợ, bắn thẳng vào đầu của Cứu Thế Nhân kia!

Nữ tử áo trắng hơi nhíu mày, cũng không rảnh ra tay, chỉ duỗi hai ngón tay lượn lờ Hắc Viêm ra, nhẹ nhàng kẹp lấy mũi tên kia, bay ngược ra sau theo hướng bay của mũi tên, mặc cho uy năng của mũi tên mang theo nàng bay lên trời.

Lúc lên đến không trung, nàng lại phát hiện, những chân ma kia ở trong Thanh Thành đã bỏ mình toàn bộ, hiển nhiên vừa rồi nàng ở trong Vô Gian Ma Vực, đã bị Đông Duyên Đại Tôn hoặc Lục Kiếm Tiên giết chết.

Đợi đến lúc nàng bay ra khỏi Thanh Thành theo mũi tên, Đông Duyên Đại Tôn ở phía dưới lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, lập tức vung tay áo bào lên.

Thanh Thành lại bị một đạo kết giới hộ thành Thái Cực Đồ đen trắng bao phủ, ngay lập tức âm dương giao hội hóa thành màu hỗn độn, còn từng tu hành giả trận cơ và trận nhãn ở bên trong Thanh Thành, cũng lần nữa hội tụ thành một đạo kỳ quang trường hồng, khôi phục kết giới hộ thành màu hỗn độn.

Sau khi nữ tử áo trắng theo mũi tên bay lên không trung, đầu ngón tay nhẹ nhàng quần lại, mũi tên màu vàng kia cũng tiêu tán thành vô hình, cuối cùng đã hóa giải hoàn toàn uy năng của một mũi tên này.

“Thật đáng tiếc.”

Nữ tử áo trắng lắc đầu thở dài, lại quay đầu nhìn về phía Lăng Yên Các, Hối Minh Chi Đồng ở mi tâm thả ra uy năng còn thừa không bao nhiêu, quan sát phương hướng kia.

Thế nhưng, ánh sáng nguyên thần chí tôn chuyển thế kia vẫn đang ở trong Lăng Yên Các, cứ như chưa bao giờ động đậy.

“Vẫn không ra sao?”

Nữ tử áo trắng hơi nhíu mày, lập tức chậm rãi lắc đầu, “Thôi, thích trốn thì trốn đi, đợi ta phá Vạn Thế Phục Long đại trận, lại giết ngoại ma chuyển thế kia, trốn tránh cũng vô dụng.”

Thế nhưng, nàng cũng không vội ra tay, chỉ lẳng lặng đứng ở trên khoảng không Thanh Thành, lạnh nhạt nhìn bên trong Thanh Thành.

Nàng đang chờ đợi Đông Duyên Đại Tôn kia khôi phục, chỉ là một bức tự thiếp, hiển nhiên có hạn chế, chỉ cần chờ Đông Duyên Đại Tôn khôi phục, với thực lực hiện tại của nàng hoàn toàn có thể thoải mái phá thành.

Còn bây giờ, dù sao đại trận Thanh Thành này còn có Đông Duyên Đại Tôn khống chế, phòng ngự mạnh hơn lúc trước nhiều, nàng muốn phá vỡ cũng không dễ dàng.

“Bản tôn.”

Quan Thi m bay tới từ đằng xa, tiếc hận nói: “Đáng tiếc người không thể đột phá.”

“Đại nhân.” Giảng Kinh Nhân và Dưỡng Miêu Nhân cũng bay tới.

Nữ tử áo trắng lạnh như băng liếc nhìn Dưỡng Miêu Nhân một cái, liếc cánh tay vừa mới mọc ra của lão, lạnh nhạt nói: “Vừa rồi người đang làm gì?”

Dưỡng Miêu Nhân lộ ra vẻ hoảng sợ, lập tức quỳ xuống giữa trời, run giọng nói: “Đại nhân, ta...”

“Không cần ngại biện.”

Nữ tử áo trắng trực tiếp cắt ngang lời lão, giọng nói lạnh lùng: “Người cho rằng ta không hiểu ý đồ của người sao? Nếu không phải giữ lại mạng của người còn có tác dụng, bây giờ người đã hóa thành tro bụi, đờn lát nữa... Nếu người còn dám gây ra rắc rối gì, ta nhất định cho người nếm thử cảm giác Ma Diễm luyện hồn.”

“Rõ!” Dưỡng Miêu Nhân lập tức run lấy bầy đồng ý.

Nữ tử áo trắng thản nhiên nói: “Đờn ta phá kết giới hộ thành này, lại đi phá giải Vạn Thế Phục Long đại trận kia.”

Nàng nhìn thoáng qua Quan Thi m, nói: “Nguyên thần thứ hai, chỉ có pháp lực mới có thể thôi động Ân Long Huyền Thế Trận này, chỉ có thể dựa vào người, người duy trì Ân Long Huyền Thế Trận, ta đến xé rách Vạn Thế Phục Long đại trận kia.”

Quan Thi m nhẹ gật đầu, nói: “Chỉ là... Không biết viên Ân Long Châu do thượng giới ban thưởng, và viên Ân Long Châu ở chỗ Lâm Chỉ Thủy, cái nào có hiệu quả tốt hơn.”

“Viên Ân Long Châu do thượng giới ban thưởng, đúng là phẩm chất hơi kém một chút.” Nữ tử áo trắng bình thản nói: “Thế nhưng, phối hợp với Ân Long Huyền Thế Trận bình thường, chỉ cần đại la kim tiên chân chính là có thể phá vỡ Vạn Thế Phục Long đại trận, bây giờ ta đã mạnh hơn đại la kim tiên nhiều, Ân Long Huyền Thế Trận kém chút cũng không sao, nhiều lắm chỉ là khá chậm mà thôi.”

“Giảng Kinh Nhân, còn có người.”

Nữ tử áo trắng nhìn về phía Giảng Kinh Nhân và Dưỡng Miêu Nhân, nói: “Chờ chút nữa các người thay ta ngăn cản tu hành giả trước, chờ sau khi ta xé mở một khe của Vạn Thế Phục Long đại trận, ta sẽ để Quan Thi m điều khiển Ân Long Huyền Thế Trận, trực tiếp vào bên trong Vạn Thế Phục Long đại trận, trợ giúp Ma Long xé rách đại trận từ bên trong, thế nhưng...”

Nàng dừng một chút, nói: “Bên trong đại trận quá huyền diệu, cứ như vạn thế mê cung, muốn tìm ra Ma Long còn cần sự giúp đỡ của thượng giới, đến lúc đó Dưỡng Miêu Nhân người đến thôi động Bỉ Ngạn Hắc Liên, liên hệ Thiên Mục Ma Quân, Giảng Kinh Nhân người còn chưa tìm được cơ thể thích hợp cho nguyên thần thứ hai đúng không? Sau khi bản tôn của người dẫn Quan Thi m đi vào, giữ lại nguyên thần thứ hai phụ trách liên lạc, đề phòng lạc đường trong trận.”

“Vâng.” Giảng Kinh Nhân và Dưỡng Miêu Nhân đáp.

Nữ tử áo trắng quay lại nhìn thoáng qua Thanh Thành, thản nhiên nói:
“Thôi, không nên chờ nữa.”

...

Chương 262: Tử Mẫu Ân (5)

Bên trong Thanh Thành.

Đội Cứu Thế Nhân bị một mũi tên của Đông Duyên Đại Tôn ép lui, sau khi lại khởi động kết giới hộ thành, Đông Duyên Đại Tôn liền quay sang nhìn về phía Thanh Quân, không nhìn được khẽ nhíu mày.

Với linh giác của hắn ta, tất nhiên có thể cảm ứng được, nguyên thân của Thanh Quân đã hoàn toàn vỡ nát, không bao lâu nữa sẽ tiêu tán.

Lúc này Thanh Quân vẫn được bao phủ bên trong hư ảnh Thanh Tùng, chỉ là gốc Thanh Tùng này đã khôi phục kích thước bình thường.

“Xem ra thời gian của ta không còn nhiều lắm.”

Thanh Quân nói khẽ: “Chỉ tiếc Lâm tiên bối ban thưởng cho ta vô thượng thần vật như thế, ta còn chưa kịp báo đáp, không bằng để lại mảnh vỡ nguyên thân và tinh hoa linh lực ở trong Thanh Tùng này đi.”

“Lục Kiếm Tiên, người quen biết với Lâm tiên bối.”

Nàng nhìn về phía Lục Kiếm Tiên, nói: “Đợi sau khi hư ảnh Thanh Tùng này biến mất, e rằng cũng chỉ còn lại một luồng nguyên khí, ở trong đó còn có mảnh vỡ nguyên thân và linh lực của ta, làm phiền người đưa đoàn nguyên khí này cho cây tùng ở trước cửa tiệm của Lâm tiên bối, bức tranh này là lấy gốc Thanh Tùng kia làm nguyên mẫu, đoàn nguyên khí này ẩn chứa một tia đặc tính Kiến Mộc, còn có cảm ngộ của ta với đạo... Chắc hẳn, sẽ có chút ích lợi với nó.”

Lục Kiếm Tiên im lặng một chút, gật đầu nói: “Được.”

“Nhân gian, đành giao cho các người.”

Thanh Quân liếc nhìn mọi người, lập tức hóa thành một ánh sáng tiêu tán, cùng với hư ảnh Thanh Tùng biến thành một đoàn nguyên khí Mộc hành màu xanh nhạt.

Lục Kiếm Tiên lật tay lấy một cái hồ lô ngọc bích ra, hút toàn bộ đoàn nguyên khí Mộc hành này vào trong đó, lúc này mới cất hồ lô đi.

“Đại Tôn, ngài còn bao lâu?” Lục Kiếm Tiên lại nhíu mày nhìn về phía Đông Duyên Đại Tôn.

“Ta cũng không chống đỡ được bao lâu nữa.”

Đông Duyên Đại Tôn khẽ lắc đầu, nói: “Thời gian trao đổi ký ức và tâm thức, một chút nữa là hết.”

“Cứu Thế Nhân này đã hoàn toàn đột phá đến thiên ma.” Lục Kiếm Tiên cau mày nói: “Điều này... Sau khi ngài đi, nên ngăn cản năng thế

nào?”

“Chỉ sợ... Phải cần Lâm tiên bối tự mình ra tay.”

Đông Duyên Đại Tôn thở dài một tiếng, nói: “Thế nhưng, ta còn có một át chủ bài cuối cùng, là lúc nguyên thần thứ hai hạ phạm, một vị đại năng Thiên Đạo đã tặng cho ta.”

“Đại năng Thiên Đạo?” Đôi mắt Lục Kiếm Tiên sáng lên.

Đông Duyên Đại Tôn lắc đầu, thở dài, nói: “Nhưng ta cũng không biết có hiệu quả gì, càng không biết có tác dụng hay không.”

Lúc đang nói chuyện, hắn ta lật tay một cái, lấy ra một quả cầu như lưu ly, chỉ lớn khoảng nắm đấm, mặt ngoài điêu khắc từng đạo hoa văn, có thể mơ hồ thấy được một đoàn sương mù màu xanh nhạt ở trong đó.

“Vị đại năng kia nói, lúc nhân gian gặp phải kiếp nạn mà người không thể nào chống cự được, cứ bóp nát nó, có lẽ có thể hóa giải được nguy cơ.”

Đông Duyên Đại Tôn khẽ nói, lập tức dùng sức.

“Răng rắc!”

Quả cầu lưu ly này lập tức vỡ vụn, sương mù màu xanh nhạt ở trong đó không ngừng hội tụ trong không khí, tạo thành từng chữ “Đạo” tản ra từng luồng thanh quang.

Sau đó, chữ Đạo này cũng vỡ vụn theo, biến mất không còn bóng dáng.

Lục Kiếm Tiên ngẩn ngơ, nhìn xung quanh một chút, nhưng không phát hiện bất kì điều khác lạ nào, không nhịn được hỏi: “Đại Tôn, không biết thứ này có tác dụng ra sao?”

Đông Duyên Đại Tôn cũng hơi mơ hồ, cau mày nói: “Ta cũng không rõ lắm... Thoạt nhìn giống như một loại ấn quyết giải phong ấn nào đó?”

U Thiên đột nhiên truyền âm nguyên thần nói: “Đây là Tử Mẫu Ấn.”

“Tử Mẫu Ấn?” Đông Duyên Đại Tôn nhìn thoáng qua Xà Tích Lộ, đột nhiên mơ hồ hiểu rõ.

“Lúc Tử Mẫu Ấn ở cùng một giới, thì có thể không chế chốt mở phong ấn, quả cầu trong tay người là cái ấn, để người đến nhân gian bóp nát nó, chỉ sợ là vì tử ấn ở nhân gian, chỉ cần mẫu ấn vỡ vụn, tử ấn kia sẽ được mở ra.” U Thiên nói.

Đông Duyên Đại Tôn giật mình, không nhịn được nghi ngờ nói: “VẬY... Phong ấn ai chứ?”

“Trong mẫu ấn này có chữ ‘Đạo’, lại ẩn chứa một tia Thiên Đạo chi lực.”

U Thiên truyền âm nói: “Phong ấn thế này, dù chỉ là pháp lực bán tiên, nhưng cũng có thể tùy tiện phong ấn chí tôn, tám phần là đang giam cầm

chí tôn chuyển thể.”

“Chí tôn chuyển thể?” Đông Duyên Đại Tôn không nhịn được vui vẻ nói: “Nhân gian còn có chí tôn chuyển thể khác?”

Đúng lúc này –

Hắn ta đột nhiên thay đổi sắc mặt, ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy bên ngoài trận pháp Thanh Thành, trong tay Cứu Thế Nhân đứng ở giữa không trung lại xuất hiện một đóa hắc liên sinh động như thật, nàng nhẹ nhàng đưa bàn tay tới, hắc liên này còn khùng bố hơn lúc trước gấp mười lần, bay xuống phía dưới từ trong tay của nàng, rơi vào phía trên kết giới hộ thành màu hỗn độn ở trên khoảng không của Thanh Thành.

“Rầm!”

Tiếng nổ mạnh khùng khiếp vang lên, kết giới hộ thành kia bắt đầu rung lên kịch liệt, thậm chí vụn vẹo lõm xuống, cứ như có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào.

Cùng lúc đó, Cứu Thế Nhân kia như một con hồ điệp màu trắng, trong chớp mắt đã xuyên thẳng đến phía trước kết giới hộ thành, một lượng lớn Hắc Viêm ở trong tay tụ tập thành một đạo binh khí hình kiếm, vung kiếm lên chém kết giới hộ thành!

“Xoẹt xẹt!”

Kết giới hộ thành chưa khôi phục, lập tức bị xé nứt ra một lỗ thủng to lớn.

Còn nữ tử áo trắng kia cũng dẫn theo Quan Thi m, Giảng Kinh Nhân và Dưỡng Miêu Nhân, trong chớp mắt đã lao vào từ khe nứt to lớn kia, rất nhiều tu hành giả ở bên trong Thanh Thành không nhịn được cảm thấy khùng hoảng.

“Đáng chết... Ta không am hiểu trận pháp.”

Sắc mặt Đông Duyên Đại Tôn rất xấu, kéo chiếc cung lớn ở trong tay ra, một mũi tên màu vàng lập tức hóa thành lưu quang, nghênh không bắn về phía Cứu Thế Nhân.

Nữ tử áo trắng kia lại cũng như trước đó, dùng đầu ngón tay tiếp nhận mũi tên, đồng thời Hắc Viêm quanh người không ngừng tuôn về phía mũi tên, thiêu đốt nó, cứng rắn nhận lấy một mũi tên này.

Nàng lập tức há mồm phun ra, một đạo Hắc Viêm liền rơi xuống một trận cơ ở bên dưới.

Chương 263: Mẹ kế Xà Tích Lộ (1)

Trong dãy núi vạn khe, trên khoảng không của một ngọn núi vô danh.

Một vùng không gian đột nhiên hơi dao động, cứ như mặt nước gợn sóng, không ngừng trập trùng, biên độ dao động càng lúc càng lớn.

Đột nhiên –

“Rầm!”

Mảnh không gian này đột nhiên hoàn toàn vỡ vụn, trong chớp mắt đã tạo thành một lỗ thủng thông đạo to lớn, đầu thông đạo không gian này kết nối với một khoảng thế giới thần bí tràn đầy nét cổ xưa.

Xuyên qua khe hở không gian thật lớn này, có thể mơ hồ nhìn thấy vùng thế giới ở bên trong, là một lầu các khổng lồ cổ kính mùi hương cổ xưa, lầu các cao chín tầng, lại không biết nó cao đến đâu, cứ như đám mây vào lãng tiêu, ẩn nấp trong Yên Hà chói lọi thần bí.

Trên lầu các kia lại treo một tấm bảng hiệu to lớn, viết ba chữ to –

Lăng Yên Các!

Đột nhiên trong lúc đó, bên trong thế giới Lăng Yên Các, bay ra một đạo lưu quang màu kim hồng, xuyên qua thông đạo không gian, sau đó đứng trên khoảng không trung ở ngọn núi vô danh!

Đó là một con Tam Túc Ô Nha cả người màu vàng óng, cao khoảng nửa người, vẩy cánh, cả người đều quấn quanh trong ngọn lửa màu vàng óng chói mắt, cứ như một vàng mặt trời xuất hiện giữa thiên địa.

“Còn chưa tiếp xúc đến Thiên Đạo đâu... Vậy mà đã thả ta ra?”

Tam Túc Kim Ô nói thềm một tiếng, giọng nói hơi có vẻ non nớt, cứ như một thiếu nữ đang oán trách lắm bực.

Đột nhiên, nó quay sang nhìn về phía vị trí của Thanh Thành, phát ra một giọng nói nghi ngờ: “Là hơi thở của phụ hoàng...”

Trong đôi mắt của nó đột nhiên hiện ra vẻ kích động, lập tức hóa thành một mặt trời kim hồng, lấy một tốc độ vô cùng kinh khủng phi đến đó.

...

Trong Ma vực u ám tĩnh mịch, Thanh Thành đã hoàn toàn biến thành phé tích.

Sau khi Cứu Thế Nhân kia cứng rắn đỡ một mũi tên của Đông Duyên Đại Tôn, liền phun một ngụm Hắc Viêm về phía trận cơ phía dưới.

Trận cơ kia đang đứng ở bên trong kết giới phong cấm, sau khi Hắc Viêm này rơi vào kết giới phong cấm, lại trong khoảng khắc hòa tan kết

giới, tu hành giả trong đó càng không có cách nào chống cự, trong chốc lát đã bị Hắc Viêm thiêu thành tro tàn.

Cho dù trận cơ trong đó không hòa tan, nhưng uy năng trận pháp cũng suy yếu một chút.

“Nguy... Lục Kiếm Tiên, người nhanh thông báo với Tiêu Tuệ, để nàng rời khỏi Vạn Thế Phục Long đại trận đó, nếu không chính là chịu chết vô ích! Tạm thời rời đi, Vạn Thế Phục Long đại trận kia cũng không dễ phá như vậy.”

Đông Duyên Đại Tôn cau mày truyền âm cho Lục Kiếm Tiên, đồng thời lại bắn ra một mũi tên, ý đồ ngăn chặn Cứu Thế Nhân.

Thế nhưng, sau khi lực lượng của trận pháp gia trì này giảm bớt, Cứu Thế Nhân kia lại càng thêm thoải mái nhận một mũi tên này.

Lục Kiếm Tiên lập tức xuyên thấu qua bảo vật truyền âm Tiêu Tuệ để lại, đưa tin để nàng rời khỏi Vạn Thế Phục Long đại trận.

Sa sút đến tình thế như bây giờ, chỉ có chờ Lâm tiên bối ra tay mới có năng lực xoay chuyển tình thế, còn chí tôn chuyển thế không biết bị phong ấn ở nơi nào kia, nếu như không hiểu Chương Trung Phật Quốc này, không cách nào vận chuyển trận pháp, cũng chưa hẳn đã là đối thủ của Cứu Thế Nhân kia.

Đông Duyên Đại Tôn liên tục bắn mấy mũi tên, đều bị nữ tử áo trắng kia thoải mái đỡ được, còn rút ra khe hở liên tục phá vỡ mấy trận cơ!

Trận pháp gia trì lực lượng, cũng trở thành càng ngày càng yếu.

Đám tu hành giả liên thủ thả ra dòng lũ thiên bảo, trước mặt Cứu Thế Nhân kia, căn bản cũng không có tác dụng, nàng chỉ tùy ý vỗ một chương, thì có thể ngăn cản dòng lũ hơn ngàn kiện thiên bảo thoát nhìn không thể ngăn cản được nổ tung phân tán ra.

“Cửu Tiên Xạ Nhật!”

Đông Duyên Đại Tôn đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sau đó huyết châu óng ánh hóa thành chín mũi tên màu vàng đỏ ở trên không trung, hắn ta liên tục bắn ra chín mũi tên, bay thẳng đến Cứu Thế Nhân kia.

Nữ tử áo trắng tỏ ra ngưng trọng: “Liều mạng?”

Thế nhưng, nàng lại không tránh không né, chỉ giang hai cánh tay ra, hóa thành một mảnh Hắc Viêm hình dạng giống như Phượng Hoàng, mặc cho chín mũi tên kia xuyên qua cơ thể của nàng, để lại chín lỗ hồng, chín mũi tên kia lại vòng về, một lần nữa xuyên qua cơ thể của nàng.

“Soạt soạt soạt!”

Chín mũi tên lại xuyên qua cơ thể của nàng, đều bị Hắc Viêm đốt cháy mất đi một phần uy năng, liên tục bảy lần, uy năng của chín mũi tên cũng đã hao hết.

Ngay lập tức, Hắc Viêm ngưng tụ cùng một chỗ, lần nữa hóa thành nữ tử áo trắng xinh đẹp xuất trần.

Nàng lại không hư hao chút nào!

“Bất Tử Phượng Viêm?”

Đông Duyên Đại Tôn thay đổi sắc mặt, không ngờ Cứu Thế Nhân này lại hiểu được nhiều pháp môn bí truyền thượng cổ như vậy!

Những pháp môn này đều là bí mật bất truyền thời thượng cổ, rốt cuộc Cứu Thế Nhân này học được từ đâu?

“Vậy mà có thể tiêu hao ba phần nguyên khí của ta.” Nữ tử áo trắng đứng giữa trời nhìn về phía Đông Duyên Đại Tôn, thản nhiên nói: “Thế nhưng, cũng chỉ thế thôi...”

Sắc mặt Đông Duyên Đại Tôn tối tăm.

Dù sao pháp thân của nguyên thần thứ hai cũng là “Hậu Nghệ”, không phải là pháp thân “Xích Đế” mà hắn ta am hiểu, hơn nữa uy năng do hắn ta phát huy chủ yếu là dựa vào sự dao động trận pháp, dưới sự hao tổn tinh huyết liêu mạng, biên độ tăng lên cũng không được coi là quá lớn.

Hắn ta vốn định dựa vào chín mũi tên này, trực tiếp ép Cứu Thế Nhân này ra bên ngoài trận pháp, một lần nữa bố trí trận pháp, tiện kéo dài thời gian, không ngờ nàng lại hiểu pháp môn thế này, đỡ lấy chín mũi tên!

Đúng lúc này –

“Nguy rồi, đã đến giờ.”

Đông Duyên Đại Tôn đột nhiên thay đổi sắc mặt, nhắm hai mắt lại, còn uy áp đáng sợ của cấp độ chí tôn kia, cũng đột nhiên biến mất không còn, sau khi hắn ta mở mắt ra một lần nữa, trong mắt hiện ra vẻ mơ hồ, lập tức lẩm bẩm nói: “Đã trở về? Đến giờ sao?”

Lục Kiếm Tiên và Xà Tích Lộ đều phát hiện điềm này, không nhận được sắc mặt trở nên tối tăm.

Lúc đầu, bản tôn của Đông Duyên Đại Tôn cũng không phải đối thủ của Cứu Thế Nhân, bây giờ càng hoàn toàn không có hy vọng!

Chỉ còn lại Lục Kiếm Tiên và nguyên thần thứ hai Đông Duyên Đại Tôn, hai người này tương đương với chiến lực cấp độ đại la kim tiên hỗn nguyên chuyên thế, sao có thể chống lại Cứu Thế Nhân kia?

Xà Tích Lộ cắn môi, lật tay lấy họa quyển Nữ Oa kia ra, lại phát hiện bức tranh Nữ Oa không có chút động tĩnh nào, không nhận được lại càng

nóng vội.

Xảy ra chuyện gì?

Đã đến lúc này, linh tính của bức tranh Nữ Oa vẫn còn cho rằng thời cơ chưa đến?

“Hả?”

Nữ tử áo trắng đứng trên không trung, cũng chú ý đến uy áp của Đông Duyên Đại Tôn đã yếu hơn, không nhịn được nói khẽ: “Thắng bại đã phân.”

Nàng thờ ơ nhìn về phía đám tu hành giả ở Thanh Thành phía dưới, trong tay đột nhiên hiện ra một đoàn hỏa cầu màu đen vô cùng to lớn, cứ như một vòng mặt trời màu đen chói chang treo lơ lửng giữa trời, khiến người ta chỉ nhìn thấy đã vô cùng tuyệt vọng.

Chương 264: Mẹ kế Xà Tích Lộ (2)

Sau đó, mặt trời màu đen chói chang này đột nhiên ngưng tụ sụp đổ đến mức chỉ lớn khoảng năm dặm, chợt hóa thành một đóa hắc liên vô cùng chân thực, cũng vô cùng đáng sợ.

Hỏa liên màu đen kia tản mát ra uy áp kinh khủng, uy năng ẩn chứa trong đó, càng khiến trong lòng đám tu hành giả phía dưới vô cùng sợ hãi.

Tịnh Thế Hồng Liên này sắp vỡ, ai có thể sống sót bên trong Thanh Thành?

“Xà cô nương, Lâm tiền bối có ban thưởng cho người bảo vật hộ thân gì không?” Đông Duyên Đại Tôn vội vàng truyền âm hỏi.

“Không có...”

Xà Tích Lộ cắn môi một cái, bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn họa quyển Nữ Oa ở trong tay, không nhịn được lo lắng hỏi ở trong lòng: “U Thiên, sao bức tranh Nữ Oa này còn chưa có động tĩnh? Đã đến lúc này, sao còn chưa phát động?”

“Ta cũng không biết, bức tranh Nữ Oa này... Có lẽ không phải dùng để giết địch.” U Thiên cũng đành chịu nói.

Đông Duyên Đại Tôn cau mày, trong tay xuất hiện một chìa khóa màu vàng.

Đây là một trong ba món thần vật chí tôn do thượng giới ban thưởng, nhưng ngay cả bản tôn của hắn ta có trận pháp gia trì cũng không phải đối thủ của Cứu Thế Nhân, huống chi là thần vật chí tôn này chứ?

Thần vật chí tôn... Ở trước mặt Cứu Thế Nhân, đã hoàn toàn không đáng chú ý.

Hắn ta chỉ có thể gửi gắm hy vọng ở... Lâm tiền bối sẽ ra tay vì Xà Tích Lộ.

Cho dù cách nhau rất xa, nhưng với thủ đoạn đại năng Thiên Đạo, chỉ cần bằng lòng ra tay, chắc hẳn nhất niệm là có thể trấn áp Cứu Thế Nhân kia.

“Đám tu hành giả, hủy diệt đi.”

Trên bầu trời, nữ tử áo trắng kia nhẹ nhàng vung tay lên, đóa hắc liên kinh khủng kia xoay tròn rơi về phía Thanh Thành ở phía dưới.

Một kích này đủ để khiến toàn bộ Thanh Thành ở trong Ma vực nổ tung thành bụi bặm nhỏ bé nhất, thiếu nữ ngoại ma kia có thể còn sống, có lẽ

Đông Duyên Đại Tôn cũng miễn cưỡng có thể sống sót, nhưng có lẽ những người khác chắc chắn phải chết!

Đúng lúc này –

“Phù!”

Một đạo mặt trời chói chang ánh sáng kim hồng xuất hiện bên trong phương Ma vực này, trong chớp mắt đã lướt qua đóa hỏa liên đáng sợ sắp nổ tung.

Hỏa liên biến mất không còn tăm tích.

Ánh sáng kim hồng dừng lại giữa không trung, rõ ràng là một con Tam Túc Kim Ô cao cỡ nửa người!

“Tam Túc Kim Ô?” Sắc mặt nữ tử áo trắng thay đổi sắc mặt, lập tức dẫn nổ đóa hắc liên này.

“Rầm!”

Hỏa liên trong cơ thể Tam Túc Kim Ô nổ tung, cơ thể của nó lại chỉ bành trướng một chút, lập tức mở miệng phun ra một luồng khói đen, cơ thể lại khôi phục như bình thường, cũng không chịu bất kì thương tổn gì, nó lại hừ lạnh một tiếng: “Hỏa diễm ngoại ma thật sự khó ăn...”

Trên mặt nữ tử áo trắng lộ ra vẻ ngây ngốc.

《Tĩnh Thế Hồng Liên》 có uy năng cường đại nhất trong số pháp môn nòng học được, con Kim Ô này lại có thể một ngụm nuốt lấy?

Sao nhân gian lại đột nhiên xuất hiện một con Tam Túc Kim Ô trong truyền thuyết?

Trong truyền thuyết, Tam Túc Kim Ô là con của vị Thiên Đế cổ xưa nhất Thái Sơ Thiên Cung, chính là Hoàng tộc cao quý nhất trong yêu tộc, ngay cả Thái Sơ Thiên Cung cũng bị diệt, lại còn có một Tam Túc Kim Ô vẫn sống?

Đám người cũng sợ ngây người.

Sao lại đột nhiên xuất hiện một con Tam Túc Kim Ô trong truyền thuyết?

Ngay sau đó, bên ngoài cơ thể Tam Túc Kim Ô dấy lên một ngọn lửa hùng hực màu kim hồng, đợi sau khi ngọn lửa hùng hực tiêu tán, nó đã biến mất không thấy nữa, ngọn lửa hùng hực ngưng tụ hóa thành một bộ quần áo hoa mỹ tôn quý, còn mặt trời lại biến thành một thiếu nữ khả ái khéo léo xinh đẹp.

Dáng vẻ của thiếu nữ khoảng mười hai mười ba tuổi, mái tóc dài màu đỏ thắm xoắn tung, vẻ ngoài xinh đẹp đáng yêu, làn da trắng nõn như tuyết, dáng người chỉ khoảng một mét bốn, thoạt nhìn là một tiểu bất điểm.

Thế nhưng... Không có bất kì ai dám thật sự đối xử với nàng như tiểu bất diêm.

“Ngoại ma.”

Thiếu nữ lạnh như băng liếc nhìn Cứu Thế Nhân một cái.

Nữ tử áo trắng đột nhiên giật mình tỉnh lại, lập tức vung tay áo cuốn lấy Quan Thi m, Dưỡng Miêu Nhân và Giảng Kinh Nhân ở bên cạnh, lập tức hóa thành một ngọn lửa màu đen bay về vị trí Vạn Thế Phục Long đại trận.

Tuy nàng không biết thực lực của Tam Túc Kim Ô này, nhưng có thể nuốt Hắc Viêm của nàng, dù là vì mặt trời Kim Ô không sợ lửa, thực lực của bản thân cũng tuyệt đối không yếu hơn nàng!

Một khi Tam Túc Kim Ô này liên hợp với Chư Pháp Quy Nhất trận Thanh Thành, chỉ sợ ngay cả nàng cũng không phải là đối thủ!

Vì vậy, nàng quyết định nhân lúc bây giờ đi phá giải Vạn Thế Phục Long đại trận, hơn nữa trong Vạn Thế Phục Long đại trận, Chư Pháp Quy Nhất trận cũng không có hiệu lực, nàng càng chiếm được ưu thế hơn.

Thiếu nữ tóc dài màu đỏ thẫm kia nhìn nữ tử áo trắng rời đi, lại không có ý ngăn cản.

Cơ thể của nàng khẽ di chuyển, trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt ba người Đông Duyên Đại Tôn, Lục Kiếm Tiên và Xà Tích Lộ, đôi mắt to đen bóng nhìn chằm chằm Xà Tích Lộ, không kìm nén được sự kích động nói: “Trên người ngươi có hơi thở phụ hoàng, ngươi biết phụ hoàng?”

Xà Tích Lộ ngẩn ngơ, vẻ mặt ngơ ngác chỉ vào mình: “Ta?”

“Ta biết nàng.” U Thiên ở trong đầu của nàng nói: “Nàng là Kim Ô đứa con thứ mười một do Thái Sơ Thiên Đế dựng dục ra sau đại kiếp thượng cổ, cũng chính là nữ nhi nhỏ nhất, tiểu công chúa của Thái Sơ Thiên Cung, không ngờ lại được đưa đến nhân gian.”

Nói đến đây, nàng lại khẽ cười nói: “À, đúng, vẫn chưa nói cho ngươi biết, Lâm Chỉ Thủy nam nhân của ngươi, có khả năng chính là Thái Sơ Thiên Đế chuyển thể.”

“Hà?” Xà Tích Lộ hơi tròn tròn mắt.

Nàng đã sớm biết Lâm Chỉ Thủy là đại năng Thiên Đạo chuyển thể, hơn nữa còn không phải đại năng Thiên Đạo bình thường, nhưng không ngờ lại là Thái Sơ Thiên Đế trong truyền thuyết?

“Phụ hoàng?” Sau khi Đông Duyên Đại Tôn nghe thấy lời nói của thiếu nữ Kim Ô này, đầu tiên hơi ngơ ngác, cũng lập tức phản ứng lại được.

Kim Ô này lại là dòng dõi của Thái Sơ Thiên Đế, chỉ là một đại năng như thế thật sự quá cao cao tại thượng, hẳn ta cũng không biết Thái Sơ

Thiên Đế còn có một nữ nhi như thế, lại còn ở nhân gian?

“Người không biết phụ hoàng của ta sao?” Thiếu nữ Kim Ô nhíu mày nhìn Xà Tích Lộ.

“Ta... Ta...”

Xà Tích Lộ há hốc mồm, lại không biết nên nói như thế nào.

Chẳng lẽ lại nói, có lẽ ta là thê tử mới của phụ hoàng người, có lẽ người phải gọi ta là mẹ kế?

“Người ta cái gì mà ta?” Thiếu nữ Kim Ô lo lắng nói: “Người nhanh nói chuyện đi, không nói ta thiêu chết người!”

Lục Kiếm Tiên nghe vậy lập tức đứng dậy, đi tới trước mặt Xà Tích Lộ, nắm chặt Thanh Phong kiếm trong tay, cả người hiện ra kiếm ý bén nhọn, nói khễ: “Vị công chúa này, xin ngài chú ý một chút, nàng cũng là người được một vị đại năng Thiên Đạo che chở.”

“Hà?”

Chương 265: Mẹ kế Xà Tích Lộ (3)

Thiếu nữ Kim Ô nướng mày, lại đánh giá Lục Kiếm Tiên một chút, đôi mắt đẹp đột nhiên bùng sáng, ngạc nhiên nói: “Kiếm ý của ngươi... Giống kiếm đạo của phụ hoàng như vậy, chẳng lẽ kiếm đạo của ngươi là do phụ hoàng dạy cho ngươi?”

Lục Kiếm Tiên ngậy ngấn cả người.

Đông Duyên Đại Tôn cũng ngậy ngấn cả người.

Kiếm đạo của Lục Kiếm Tiên rõ ràng là do vị Lâm tiên bối kia dạy, còn vị thiếu nữ Kim Ô trước mắt lại nói là phụ hoàng của nàng dạy...

Chẳng lẽ... Lâm tiên bối chính là Thái Sơ Thiên Đế chuyển thế??”

Bọn họ đã sớm biết Lâm tiên bối là đại năng Thiên Đạo, nhưng cũng không ngờ địa vị lại đáng sợ như thế!

Lâm tiên bối lại chính là vị Thái Sơ Thiên Đế ban sơ cũng là cổ xưa nhất ở trong truyền thuyết?

Chẳng trách... Thái Sơ Thiên Cung bị diệt, không thấy bóng dáng của Thái Sơ Thiên Đế, hóa ra đã chuyển thế đến nhân gian?

“Sao cả đám người các ngươi đều không nói lời nào?”

Thiếu nữ Kim Ô vội vàng nhìn mấy người, nói: “Nhanh nói đi, các ngươi có quen biết phụ hoàng của ta không?”

Lục Kiếm Tiên hơi do dự, nói: “Kiếm đạo của ta là do Lâm tiên bối dạy ta, không biết hẳn có phải là phụ hoàng mà ngài nói tới không.”

“Lâm tiên bối?” Thiếu nữ Kim Ô nghi ngờ hỏi thăm: “Các ngươi có vật phẩm của hắn không?”

“Đừng đưa bức tranh Nữ Oa cho nàng, lấy tự thiếp của Lâm Chỉ Thủy ra cho nàng nhìn.” U Thiên nói ở trong đầu Xà Tích Lộ.

Xà Tích Lộ vội vàng lấy một bức tự thiếp ra, đưa cho thiếu nữ Kim Ô, nói: “Chỗ ta có.”

Thiếu nữ Kim Ô nhận lấy tự thiếp, mở ra xem một chút, hơi nhú mày cảm nhận đạo trong đó, đôi mắt đẹp lập tức hiện ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, nói: “Là đạo của phụ hoàng! Mặc dù chỉ là bản đơn sơ nhất trong mười vạn tám ngàn đạo, nhưng đúng là đạo của phụ hoàng! Phụ hoàng thật sự chuyển thế đến nhân gian!”

Nàng mừng rỡ nhìn về phía Xà Tích Lộ, hỏi: “Ngươi và phụ hoàng có quan hệ như thế nào?”

Khuôn mặt nhỏ của Xà Tích Lộ đỏ lên, hơi lo lắng nói: “Người... Người yêu...”

Nàng hơi sợ hãi, vị tiểu công chúa này sẽ không đánh mẹ kế chứ?

“A, ngươi là phi tử mới của phụ hoàng?”

Thiếu nữ Kim Ô không nhịn được nở một nụ cười “thì ra là thế”, lại nhào tới ôm lấy Xà Tích Lộ, thân thiết dùng khuôn mặt cọ vào cổ Xà Tích Lộ, cười hì hì nói: “Vậy hai ta chính là người một nhà!”

Xà Tích Lộ hơi luống cuống tay chân, vô cùng cẩn thận nói: “Ngươi tên gì?”

“Phụ hoàng gọi ta là Tiểu Thập Nhất.” Thiếu nữ Kim Ô chớp mắt, suy nghĩ một chút, liền cười hì hì nói: “Sau khi phụ hoàng chuyển thế đã lấy họ Lâm, vậy ta tên là Lâm Thập Nhất đi!”

Xà Tích Lộ hơi ngơ ngác.

Nàng còn chưa kết hôn với Lâm Chỉ Thủy đâu, đã xuất hiện một nữ nhi của thế tử trước?

Lúc này, một luồng ánh sáng trắng hạ xuống từ đằng xa, hóa thành tiên tử Tiêu Tuệ thanh lệ.

“Cái kia...”

Đông Duyên Đại Tôn vô cùng cẩn thận mở miệng nói: “Công chúa điện hạ, ngoại ma Cứu Thế Nhân kia đã đi phá Vạn Thế Phục Long đại trận, xin ngài nhanh chóng đi ngăn cản nàng ta.”

“Hả?” Thiếu nữ Kim Ô hơi nhú mày, liếc nhìn hắn ta, hừ lạnh nói: “Ngươi là ai? Cũng dám ra lệnh cho bản cung?”

Đông Duyên Đại Tôn nghẹn họng không trả lời được, chỉ có thể dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Xà Tích Lộ.

Mặc dù bản tôn của hắn ta là chí tôn thiên giới, nhưng đứng trước mặt Thái Sơ Thiên Đế chí cao vô thượng, cũng chỉ là một con kiến nhỏ không có ý nghĩa mà thôi, tất nhiên không có tư cách ra lệnh cho thiếu nữ này.

“Tiểu Thập Nhất, ngươi... Có thể đi... Giết Cứu Thế Nhân kia hay không?” Xà Tích Lộ đành phải mở miệng nói.

Lúc này thiếu nữ Kim Ô mới nhẹ gật đầu, nói: “Ngươi đã nói như vậy... Được thôi, Vạn Thế Phục Long đại trận này thật sự không thể bị phá, nếu những tên kia được thả ra thì nguy rồi.”

Nàng quay sang nhìn về phía Vạn Thế Phục Long đại trận, lại truyền âm nói: “Thế nhưng, ở nhân gian này, thực lực thiên ma kia đủ để so sánh với chí tôn cảnh giới Thái Nhất chuyển thế, sau khi ta bị đánh rơi xuống nhân gian, tu vi cũng chỉ còn cực hạn nhân gian, chỉ có thể đánh ngang tay với

nàng ta, nhưng lại không giết được nàng ta, nhiều nhất chỉ có thể ngăn cản nàng ta phá trận thôi.”

Đông Duyên Đại Tôn và Lục Kiếm Tiên nghe vậy, không nhin được thâm sợ hãi, lúc này mới chắc chắn.

Hóa ra thiếu nữ Kim Ô này thật sự là cảnh giới Thái Nhất!

Mặc dù cảnh giới Thái Nhất và cảnh giới Hỗn Nguyên Sinh Vô Cực đều là chí tôn, thực lực tăng lên cũng không quá khoa trương, nhưng cảnh giới Thái Nhất vẫn mạnh hơn rất nhiều, hơn nữa thiếu nữ này còn có Kim Ô chi thân tôn quý nhất giữa thiên địa!

Chỉ là... Cũng không biết vị tiểu công chúa điện hạ này tu luyện pháp thân gì?

Chắc chắn không phải đạo thống Thái Sơ Thiên Cung, dù sao nguồn gốc đạo thống Thái Sơ Thiên Cung này đã bị vẫn diệt, tu vi của nàng vẫn còn đó, e rằng là một trong năm đạo thống lớn khác.

“Vậy... Nếu lợi dụng trận pháp này thì sao?” Lục Kiếm Tiên hỏi.

Thiếu nữ Kim Ô tùy ý đánh giá Chư Pháp Quy Nhất trận bên trong Thanh Thành một chút, khẽ gật đầu nói: “Ta đã sớm nhận ra, trận pháp này khá được, kết hợp Vạn Tiên trận và Thái Cực m Dương đại trận, đã là trận pháp mạnh nhất mà nhân gian có thể dung nạp, chỉ là đám tu hành giả trong trận cũng quá yếu đi? Để ta chủ trì trận pháp, thật sự có chút cơ hội giết được thiên ma kia.”

Đôi mắt Đông Duyên Đại Tôn sáng lên.

Trong truyền thuyết, vị Thái Sơ Thiên Đế kia rất am hiểu trận pháp, đời sau am hiểu trận pháp cũng rất bình thường.

“Vậy bây giờ đi nhanh đi.” Đông Duyên Đại Tôn vội vàng nói: “Nếu không một khi bị Cứu Thế Nhân kia phá trận, vậy đã muộn.”

“Trong phạm vi Vạn Thế Phục Long đại trận, Chư Pháp Quy Nhất trận này cũng không có hiệu lực, chỉ có thể ép nàng ta ra, bây giờ thời cơ còn chưa tới.”

Thiếu nữ Kim Ô tùy ý nói: “Cũng không cần vội, Vạn Thế Phục Long đại trận kia, dù là thiên ma cũng không thể phá trận, nhiều nhất là xé rách đại trận từ bên ngoài mà thôi, đợi đến lúc nàng bắt đầu phá trận, sẽ rơi vào tình trạng tiến lùi không xong, đến lúc đó mới là cơ hội tốt nhất đối phó nàng, dù sao Vạn Thế Phục Long đại trận cũng không khó, chỉ là vòng ngoài thì một mình ta cũng có thể chữa trị.”

Lúc này Đông Duyên Đại Tôn và Lục Kiếm Tiên mới chợt hiểu ra.

Chẳng trách thiếu nữ Kim Ô này lại không đuổi theo Cứu Thế Nhân, hóa ra đã sớm nghĩ rõ ràng cách đối phó, cũng đã có kế hoạch, vì vậy cố ý thả Cứu Thế Nhân kia đi phá trận.

Quả nhiên, nhìn người không thể nhìn bề ngoài... Thoạt nhìn tính cách của thiếu nữ Kim Ô này hơi trẻ con, suy nghĩ lại kín đáo như vậy?

“Dựa vào trận pháp này cũng chỉ có chút cơ hội? Tiểu nha đầu, ta có thể giúp ngươi.”

Lúc này, U Thiên truyền âm nguyên thần cho thiếu nữ Kim Ô, nói: “Ta phóng xuất uy áp ma thức ra, hoàn toàn có thể ảnh hưởng đến Cứu Thế Nhân kia, ngươi có thể nắm lấy cơ hội giết nàng?”

Chương 266: Mẹ kế Xà Tích Lộ (4)

“Ma thức? Người là một thể song hồn sao?” Thiếu nữ Kim Ô quan sát Xà Tích Lộ một chút, không nhìn được thâm lâm bầm một tiếng: “Phụ hoàng thật biết chơi... Vừa là ngoại ma chuyên thể vừa là một thể song hồn...”

“Cái gì?” Xà Tích Lộ không nghe rõ.

“Khụ, không có gì.” Thiếu nữ Kim Ô xua tay, lại hỏi: “Người là cấp độ ngoại ma chuyên thể gì? Chút tu vi ấy của người, uy áp ma thức có tác dụng sao?”

U Thiên hơi do dự, vẫn truyền âm nói: “Ta là U Thiên.”

“Hà??”

Thiếu nữ Kim Ô sợ đến mức vội vàng lùi lại mấy bước, lập tức cắn răng, căm hận nhìn chằm chằm Xà Tích Lộ, truyền âm hỏi: “Là người? Ma Tổ U Thiên tiền bối diệt Yêu tộc thượng cổ?”

Mặc dù nàng được sinh ra sau khi đại kiếp nổ ra, không trải qua thời điểm ngoại ma xâm lược, Ma Tổ U Thiên kia trấn thủ Thái Sơ chi địa, tình cảnh diệt tuyệt Yêu tộc, nhưng lịch sử thảm thiết như vậy, tất nàng không thể không biết.

Xà Tích Lộ ngẩn ngơ, không nhìn được uất ức cắn môi: “Ta cũng không biết...”

U Thiên cũng giật mình, vội vàng truyền âm nói: “Phụ hoàng của người đã chấp nhận nàng, người còn muốn làm gì? Hơn nữa chúng ta là một thể song hồn, bản năng giết chóc của ngoại ma đều tập trung trên người ta, Yêu tộc đều do ta giết chứ không phải nàng, người muốn giết cứ giết ta đi.”

Khóe môi thiếu nữ Kim Ô hơi giật giật, tức giận truyền âm nói: “Nói nhảm, hai người các người một thể song hồn, ta giết người, không phải cũng tương đương với giết nàng sao?”

“Vậy người muốn thể nào?” U Thiên hỏi.

“Ta còn có thể thể nào?” Thiếu nữ Kim Ô nói khẽ: “Dù sao phụ hoàng cũng đã chấp nhận nàng, cũng không phải người, ngay cả phụ hoàng cũng mặc kệ, ta còn quan tâm gì nữa.”

Nàng được sinh ra sau đại kiếp thượng cổ, cũng không trải qua tai nạn Yêu tộc bị diệt tuyệt, mặc dù thống hận ngoại ma, cũng chán ghét ngoại ma chuyên thể, nhưng ngay cả phụ hoàng cũng đã chấp nhận, tất nhiên nàng cũng không nói gì.

Hơn nữa, Ma Tổ cũng chỉ là công cụ để “nó” lợi dụng mà thôi.

Cũng như nàng phát hiện đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thể này là pháp thân “Hậu Nghệ”, ngọn nguồn của “Hậu Nghệ” là “Đại Nghệ” của kiếp trước, là hung thủ giết chín vị hoàng huynh của nàng ở thời kỳ thượng cổ, cho dù nàng chưa từng gặp chín vị hoàng huynh, cũng khó tránh khỏi thấy hơi chán ghét, thế nhưng cũng không đến mức trực tiếp ra tay giết người.

“Nhân lúc thiên ma kia phá trận, ta sẽ sắp xếp lại đại trận Thanh Thành này một lần nữa.”

Thiếu nữ Kim Ô nói khẽ: “Đợi nàng bắt đầu phá trận, sau khi rơi vào áp lực của trận pháp, ta sẽ đi vào đánh lén khiến nàng bị thương nặng, lúc ép nàng phải chạy trốn, ta sẽ khởi động đại trận này, lại có uy áp ma thức của ngươi, có thể coi là trận trấn sát nàng.”

U Thiên truyền âm nói: “Lúc ngươi đi vào đánh lén, ta cũng đi cùng, phối hợp với uy áp ma thức của ta, biết đâu có thể khiến nàng bị thương nặng hơn.”

“Được thôi.”

Thiếu nữ Kim Ô nhẹ gật đầu, liền duỗi tay nhỏ ra điềm vào hư không, lập tức có từng đạo hồng quang màu kim hồng bay ra, rơi vào trong trận cơ ở khắp nơi, một lần nữa bố trí kết giới phong cấm.

Sau đó nàng lại truyền âm cho đồng đạo tu hành giả ở bên trong Thanh Thành, dựa theo ý tưởng của nàng quy hoạch phân phối thêm lần nữa.

“Hả?”

Lúc này, Xà Tích Lộ đột nhiên ngẩn ngơ, nhìn xung quanh một chút, không nhịn được nói: “Không đúng... Tiêu Tuệ tỷ tỷ đâu? Nàng... Sao chưa ra?”

Lục Kiếm Tiên lắc đầu nói: “Tiêu Tuệ còn ở trong Vạn Thế Phục Long đại trận, nàng nói chúng ta không cần phải để ý đến nàng, nàng có một món bảo vật do đại năng Thiên Đạo ban tặng, lúc này nàng đã ẩn đi, Cứu Thế Nhân kia cũng không tìm thấy nàng.”

“Hả?” Thiếu nữ Kim Ô tỏ vẻ ngạc nhiên, không ngờ nhân gian vẫn còn một người khác có liên quan đến đại năng Thiên Đạo?

Đột nhiên –

“Rầm!”

Một tiếng động nặng nề đột nhiên vang lên, dường như khắp nơi trong Thanh Thành đều hơi run rẩy.

“Cứu Thế Nhân kia bắt đầu phá trận.”

Đôi mắt đẹp của thiếu nữ Kim Ô sáng lên, liền lôi kéo tay Xà Tích Lộ, nói: “Đi thôi, bây giờ là lúc đi đối phó Cứu Thế Nhân kia.”

Nàng lại liếc nhìn Lục Kiếm Tiên và Đông Duyên Đại Tôn, tùy ý nói: “Hai người các ngươi không cần đi theo, yên tâm chờ bên trong Thanh Thành đi, chờ đến lúc Cứu Thế Nhân kia đi ra, lập tức khởi động đại trận, biết không?”

“Vâng.”

Lúc này Đông Duyên Đại Tôn và Lục Kiếm Tiên gật đầu đáp.

Ngay lập tức, thiếu nữ Kim Ô và Xà Tích Lộ hóa thành một đạo hồng quang, bay thẳng về phía Vạn Thế Phục Long đại trận ở phía dưới Thanh Thành.

...
Vạn Thế Phục Long đại trận, mặc dù nói là ở Thanh Thành, nhưng thật ra cũng là ở trong một kết giới phong cấm khác đủ để chia cắt không gian, còn phía dưới Thanh Thành chính là đi thẳng đến cửa hang của kết giới phong cấm.

Lúc này, kết giới phong cấm ở cửa hang đã hoàn toàn vỡ tan.

Một đạo kim hồng xuyên qua cửa hang, trong chớp mắt đã tiến vào trong khoảng sương mù mịt mờ không nhìn thấy bờ, như mũi tên nhọn xé rách mây mù, mây mù này chậm rãi sôi trào, lúc lại có thể thấy được một luồng ánh sáng chói mắt nở rộ ở trong mây mù.

Ở sâu trong mây mù, có thể nghe thấy âm thanh như tiếng xé vải không ngừng vang lên.

Ngay lập tức, kim hồng thu lại, hóa thành hai bóng dáng, rõ ràng là thiếu nữ Kim Ô và Xà Tích Lộ.

“Kỳ lạ, sương trắng ở đâu ra?”

Thiếu nữ Kim Ô tỏ vẻ nghi ngờ, nhưng cũng không rảnh suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ truyền âm nói: “Được rồi, bây giờ tìm cơ hội đánh lên thôi.”

Nàng quát khẽ: “Ăn!”

Ngay lập tức, một tầng pháp thuật cấm chế vô hình đã bao phủ hai người, hai người lập tức biến mất trong mây mù.

Trong pháp thuật cấm chế, thiếu nữ Kim Ô lại nhìn Xà Tích Lộ một chút, thôi động pháp lực bố trí một lớp kết giới phòng ngự bên ngoài cơ thể Xà Tích Lộ, nói: “Bây giờ ngươi quá yếu, tầng cấm chế này của ta đủ để chống cự thiên ma kia dốc hết sức tấn công ba lần, vậy có thể tránh cho ngươi ba lần chết không rõ ràng.”

“Cảm ơn...” Xà Tích Lộ nói nhỏ.

“Hai ta là người một nhà.”

Thiếu nữ Kim Ô cười hì hì một tiếng, liền lôi kéo Xà Tích Lộ chạy về phía Vạn Thế Phục Long đại trận.

Chẳng mấy chốc, hai người đã thấy sương mù phía trước dần tản đi, có thể nhìn thấy một hồ nước ngậm to lớn ở nơi xa, không biết trong vòng mấy vạn trượng xung quanh, mặt hồ nước bị một tầng kết tinh tỏa ra ánh sáng chói lọi bao phủ, ở giữa hồ lại trôi nổi lơ lửng một Kim Sắc Bảo Tháp to lớn.

Bảo tháp này cao khoảng hai trăm bốn mươi trượng, to khoảng ba mươi sáu trượng, bảo tháp có tất cả chín tầng, mặt ngoài phủ kín một lượng lớn phù triện, pháp chú, lơ lửng ở trên mặt hồ, uy năng tỏa ra vô tận kim quang, liên kết với lớp kết tinh chói lọi ở bên ngoài hồ nước.

Chương 267: Mẹ kế Xà Tích Lộ (5)

Lúc này, xung quanh bảo tháp kim quang to lớn này, đang bị một lớp sương trắng dày đặc vây quanh, sương trắng không ngừng cuộn cuộn, có thể thấy được một con bạch long hơi có vẻ hư ảo như ẩn như hiện trong sương mù dày đặc, uốn lượn vây quanh tòa kim tháp to lớn này, che đậy hơn phân nửa uy năng kim quang tỏa ra ở trên thân tháp.

Phía dưới bảo tháp kim quang, nữ tử áo trắng xinh đẹp xuất trần kia bị bao phủ dưới kim quang, Hắc Viêm dày đặc quanh người không ngừng chống cự, đồng thời còn đang xé rách kết tinh ở mặt hồ dưới chân.

Dưỡng Miêu Nhân và Giảng Kinh Nhân đều đứng ở gần bảo tháp, giữa khoảng không bên cạnh đang trôi nổi lơ lửng một hắc liên to lớn, ở tâm sen đang bùng cháy một ngọn lửa u ám sâu kín, hình như đã liên thông với thượng giới, có thể nhìn thấy một đầu lâu to lớn tóc tai bù xù ở trong đó.

Kết tinh trên mặt hồ đã bị xé ra một cái khe, nhưng vẫn chưa đủ để xâm nhập, còn không thể nhìn thấy kết tinh phía dưới nước hồ.

“Ẩn Long Huyền Thế Trận?”

Thiếu nữ Kim Ô khẽ nhíu mày, truyền âm nói: “Thì ra là thế, lấy trận phá trận... Thật là một cách tuyệt diệu, Vạn Thế Phục Long đại trận này, lấy ‘Vạn Thế trấn Ma lực’ phong ấn ‘Tiềm Long chi hồ’, lấy Thái Sơ Linh Bảo ‘Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp’ hàng nhái trấn áp đại trận, còn Ẩn Long Huyền Thế Trận, chính là nhằm vào Vạn Thế Phục Long đại trận này, ‘Huyền Thế, Ẩn Long’, đúng lúc phá ‘Vạn Thế, Phục Long’.”

Lúc này –

“Răng rắc!”

Kết tinh ở mặt ngoài Tiềm Long chi hồ đột nhiên phát ra tiếng vỡ vụn, một sợi ma khí yếu ớt lan tràn ra từ trong vực sâu, cùng với một tiếng long ngâm như có như không, mơ hồ truyền ra từ trong hồ!

“Hả? Vạn thế trấn ma lực ở bên ngoài đã bắt đầu xé rách.”

Thiếu nữ Kim Ô lại rất bình tĩnh truyền âm giải thích: “Nhưng dù hoàn toàn hóa giải vạn thế trấn ma lực cũng không có tác dụng gì, trong hồ nước còn có huyền trận ‘Tiềm Long bí đạo’, cùng sát trận ‘Tiềm Long Kiếm Trụ’, muốn phá giải còn sớm lắm.”

Xà Tích Lộ nhìn xung quanh một chút, nghi ngờ nói: “Tiêu Tuệ tử tử ở đâu?”

“Không phải nói nàng có bảo vật do đại năng Thiên Đạo ban cho sao? Nàng ẩn nấp đi, ta cũng không tìm thấy.”

Thiếu nữ Kim Ô khẽ lắc đầu, lại liếc nhìn đầu lâu nam tử tóc tai bù xù ở trong ngọn lửa màu đen của đóa Bỉ Ngạn Hắc Liên kia, lộ ra vẻ khinh thường, nói: “Đó chính là Ma Quân người phụ trách liên hệ với ngoại ma ở thượng giới? Ừm, huyền trận ‘Tiềm Long bí đạo’ kia thật sự cần cảnh giới hồn nguyên hoặc là cảnh giới Ma Quân mới có thể khám phá, chuẩn bị rất đầy đủ.”

Nàng là công chúa Thái Sơ Thiên Cung cao quý, bản thân cũng là “cảnh giới Thái Nhất” chỉ kém nửa bước là có thể tiếp xúc với Thiên Đạo, tất nhiên không ưa một Ma Quân nhỏ.

Thiếu nữ Kim Ô lại liếc nhìn Cứu Thế Nhân kia.

Cả người Cứu Thế Nhân bị uy năng kim quang của bảo tháp tản ra bao phủ, đồng thời với việc chống cự uy năng của bảo tháp, còn không ngừng xé rách kết tinh trên mặt hồ, muốn hóa giải vạn thể trấn ma lực ở vòng ngoài.

“Cũng sắp đến lúc, mặc dù chỉ là vòng ngoài của đại trận, nhưng nếu bị xé rách, cũng hao tổn tinh lực đề tu bổ.”

Thiếu nữ Kim Ô nói khẽ, đột nhiên hít sâu một hơi, ở dưới sự bảo vệ của cấm chế ẩn nấp, dẫn theo Xà Tích Lộ, độn tới vị trí của Cứu Thế Nhân kia, đồng thời lặng lẽ tích lũy pháp lực.

Đợi đến lúc đến gần chỉ còn khoảng mười trượng –

“Giết! Thiên Đế Tạo Nhật!”

Thiếu nữ Kim Ô đột nhiên nâng bàn tay tinh xảo lên, Kim Ô Hỏa lực chói mắt hội tụ thành một hư ảnh Thái Dương chói chang, cách khoảng không chụp về phía Cứu Thế Nhân, đồng thời sau lưng cũng hiện ra một đạo hư ảnh Thiên Đế uy nghiêm cao cao tại thượng, cũng theo nàng giơ tay lên, hành động vĩ đại cứ như quen thuộc sáng tạo ra Thái Dương tinh.

Trong chớp mắt hư ảnh Thái Dương tinh ngưng tụ đến độ cao sáu trượng, cứ như cự luân cuộn cuộn, mang theo uy năng đáng sợ, nghiền ép về phía Cứu Thế Nhân kia!

Vẻ mặt nữ tử áo trắng lại không thay đổi chút nào, ngược lại còn nở một nụ cười nhạt, “Chỉ chờ mỗi ngươi thôi.”

Cơ thể của nàng đột nhiên hóa thành một đoàn Hắc Viêm thiêu đốt, đồng thời Hắc Viêm còn hóa thành một vòng xoáy, muốn hút hư ảnh Thái Dương tinh vào trong đó, giúp đỡ nàng càng nhanh chóng đánh vỡ kết tinh mặt hồ!

Nhưng mà, đúng lúc này –

“Cứu Thế Nhân.”

Theo tiếng rần xì xì, một giọng nữ lạnh băng thản nhiên bỗng dung truyền âm cho Cứu Thế Nhân.

Nữ tử áo trắng đột nhiên phát hiện, thiếu nữ ngoại ma chuyển thế này đang nhìn nàng chăm chăm, nửa khuôn mặt bên trái hiện ra một lớp xà lân hắc sắc hư ảo, mắt trái càng giống như xà đồng tà dị lạnh băng.

Đồng thời, trong tiếng rần xì xì băng lạnh này, còn có một đạo hư ảnh hơi mờ hiện ra bên ngoài cơ thể thiếu nữ.

Đó là một con cự mãng hắc sắc hơi có vẻ hư ảo, bao phủ thiếu nữ ở bên trong, thoáng như một ngọn núi to lớn, đôi xà đồng màu xanh thăm thẳm lạnh băng kia nhìn nàng chăm chú.

Một luồng uy áp kinh khủng cao cao tại thượng, trong chốc lát lan tràn ra, bao phủ nàng ở bên trong.

“Sao có thể...”

Dưới uy áp đáng sợ xuất phát từ bản năng sinh mệnh, trong chớp mắt đoàn Hắc Viêm đang thiêu đốt kia đã khôi phục biến thành nữ tử áo trắng, không tin nổi lại hoảng sợ nhìn về phía Xà Tích Lộ, trong chớp mắt đã nảy sinh sự run rẩy không thể khống chế.

Dù chỉ trong chớp mắt, nhưng cũng là một kẽ hở vô cùng khổng lồ!

“Rầm!!”

Trong chớp mắt nữ tử áo trắng đã khắc phục sự sợ hãi, khôi phục sự khống chế với cơ thể, nhưng cũng chỉ kịp thi triển 《Bất Tử Phượng Viêm》, hóa thành một ngọn lửa hình dáng Phượng Hoàng đen nhánh, đã bị hư ảnh Thái Dương tinh kia đánh trúng từ chính diện!

Thái Dương Chân Hỏa kinh khủng không hề lãng phí chút nào, hoàn toàn ngưng tụ bên trong hư ảnh, không ngừng thiêu đốt cắn nuốt Bất Tử Phượng Viêm đen nhánh kia.

Đợi đến lúc hư ảnh Thái Dương tinh thiêu đốt hầu như không còn, ngọn lửa Phượng Hoàng đen nhánh kia đã biến mất hơn phân nửa.

Hắc Viêm lại lần nữa ngưng tụ thành nữ tử áo trắng.

Sắc mặt của nàng đã trở nên vô cùng tái nhợt, bên ngoài cơ thể lại có một tia ánh sáng u ám đen nhánh xen lẫn màu đỏ tươi tiêu tán ra ngoài, hiển nhiên đã thương tổn đến bản nguyên thiên ma.

“Người cho rằng ta không nghĩ ra người đang chờ ta sao?”

Thiếu nữ Kim Ô mỉm cười nói: “Ngay cả kết giới phong cấm cũng không bố trí, ta đã sớm đoán được người cố ý để lọt sơ hở cho ta, muốn dựa

vào lực lượng của ta phá vỡ phong ấn? Nhưng ngươi không tính đến uy áp ma thức của nàng, lại khùng bổ như vậy?”

Sắc mặt nữ tử áo trắng tái nhợt nhìn nàng, nói khẽ: “Thật sao?”

Đúng lúc này –

Một luồng hơi thở dường như còn hùng vĩ hơn cả thiên địa, cổ xưa mà vĩnh hằng, đột nhiên từ trong ngọn lửa hắc liên kia vượt giới mà đến, uy áp kinh khủng chí cao vô thượng, trong chớp mắt đã tràn ngập trong thiên địa.

“U Thiên?”

Sau đó, một giọng nói hùng vĩ mênh mông lạnh nhạt, cứ như vom trời chấn động vang lên: “Ha ha ha, ngươi thật sự chuyển thế đến nhân gian?”

Chương 268: Nữ Oa! (1)

Bên trên Bì Ngạn Hắc Liên kia, đột nhiên xuất hiện một hư ảnh hình người màu vàng tối vô cùng to lớn, uy áp vô thượng kia đủ để thiên địa thần phục, cứ như còn cao xa hơn cả vòm trời, còn uyên bác hơn đại địa, thậm chí vượt giới lan tràn mà đến, tràn ngập ở trong thiên địa, thời khắc này khiến tất cả mọi người đều cứng đờ.

“Tổ vĩ đại.” Lúc này Cứu Thế Nhân cung kính nói.

“Tổ vĩ đại.”

Giảng Kinh Nhân và Dưỡng Miêu Nhân ở gần đó cũng cung kính quý sát đất.

“Ma Tổ?” Sắc mặt thiếu nữ Kim Ô nặng nề, cảnh giác nhìn chằm chằm ngọn lửa bên trên hắc liên, nhưng cũng không dám hành động bừa bãi.

Cho dù nàng là cảnh giới Thái Nhất nửa bước là đến Thiên Đạo, dù cách xa một giới, nhưng dù sao cũng là sự tồn tại “ngoại ma chi Tổ” hầu hạ chúa tể ngoại đạo, đại năng Thiên Đạo bình thường chưa hẳn đã là đối thủ, sao nàng lại dám chủ quan?

“Tiểu Thập Nhất.”

Lúc này, bên tai thiếu nữ Kim Ô đột nhiên vang lên truyền âm nguyên thần của U Thiên: “Người chuẩn bị dẫn theo ta chạy trốn đi, đây là ‘Minh Dạ Ma Tổ’ một trong những Ma Tổ hoàn toàn trung thành với ‘nó’, hẳn không thể buông tha cho ta.”

Thế này đã muốn chạy trốn rồi hả?

Thiếu nữ Kim Ô ngẩn ngơ, lập tức truyền âm hỏi: “Dù là Ma Tổ, dưới tình huống thiên nhân cách biệt, cũng không có cách nào bắt ta chứ?”

U Thiên im lặng một chút, lại truyền âm nói: “Nếu có thể trốn được... Thì đã được coi là mạng lớn, chúng ta nhất định phải chạy ra khỏi Ma vực, chờ Lâm Chỉ Thủy ra tay, mới có thể ngăn cản Minh Dạ.”

“Phụ hoàng?” Thiếu nữ Kim Ô nghi ngờ truyền âm nói: “Thế nhưng, động tĩnh lớn như vậy, vì sao đến bây giờ phụ hoàng còn chưa ra tay?”

Nàng cũng coi như hiểu khá rõ đại năng Thiên Đạo, tất nhiên đại năng Thiên Đạo không muốn làm loạn trật tự tự nhiên của tam giới, không bằng lòng thi triển thủ đoạn cấp độ Thiên Đạo, đại năng ngoại đạo cũng giống như thế.

Nhưng dưới tình huống Thiên Đạo và ngoại đạo ăn mòn lẫn nhau, nếu Ma Tổ ra tay, đại năng Thiên Đạo cũng ra tay, ngược lại có thể hình thành

sự cân bằng.

“E rằng Lâm Chỉ Thủy còn chưa phát hiện, dù sao thần niệm của Minh Dạ đã hoàn toàn bao phủ phương Ma vực này, nếu Lâm Chỉ Thủy không tiến vào trong Ma vực, e rằng cũng không phát hiện được việc xảy ra ở nơi này.”

U Thiên truyền âm nói: “Vi vậy, dù như thế nào, chúng ta nhất định phải rời khỏi Ma vực trước.”

Thiếu nữ Kim Ô truyền âm nói: “Vậy ta trực tiếp diệt Bỉ Ngạn Hắc Liên kia đi, cắt đứt liên hệ của nhân gian và thượng giới?”

“Vô dụng.” U Thiên thở dài truyền âm nói: “Nhất niệm của đại năng Thiên Đạo có thể xuyên thông tam giới, đương nhiên ngoại ma chi Tổ cũng giống vậy, Minh Dạ đã khóa chặt nơi này, không cần Bỉ Ngạn Hắc Liên làm môi giới, cũng có thể tùy tiện để thần niệm giáng lâm, chúng ta nhất định phải rời khỏi phạm vi Ma vực, để Lâm Chỉ Thủy ra tay, mới có thể thật sự hóa giải nguy hiểm lần này.”

“Vạn Thế Phục Long đại trận kia phải làm sao bây giờ?” Thiếu nữ Kim Ô không nhịn được hỏi.

“Chỉ có thể buông xuống trước đã, dù sao Lâm Chỉ Thủy ở nhân gian, chỉ cần hấn bằng lòng ra tay, nhất niệm là có thể trấn áp toàn bộ nhân gian.” U Thiên truyền âm nói: “Chỉ cần chạy đi trước, tất cả vẫn còn cơ hội xoay chuyển trong tương lai, nếu ta bị bắt về, không chỉ Cứu Thế Nhân này sẽ nhận được ban thưởng vô cùng kinh người, biết đâu Minh Dạ còn nhân lúc ta nhỏ yếu để cắn nuốt ta, hậu quả khó mà lường được.”

Lúc này thiếu nữ Kim Ô truyền âm nói: “Được, ta sẽ liều mạng đưa người rời đi.”

Giọng điệu của U Thiên trầm thấp truyền âm nói: “Dù nói thế nào, cứ rời khỏi phạm vi của Vạn Thế Phục Long đại trận này trước, ở bên trong Thanh Thành lợi dụng trận pháp, tỉ lệ còn sống mới lớn hơn.”

“Ta có một kế hoạch...”

Chỉ trong chớp mắt, hai người đã thông qua truyền âm nguyên thần, nói rõ ràng kế hoạch.

Còn Hắc Lâm Cự Xà hư ảo bao phủ Xà Tích Lộ, hình như đã im lặng, đôi mắt màu xanh lục nhìn chằm chằm Ma Tổ trong ngọn lửa hắc liên kia, một lát sau mới nặng nề nói: “Minh Dạ, người thật sự đuổi sát không chịu buông.”

Những người khác mới biết được.

Hóa ra... Tên của Ma Tổ này là “Minh Dạ”?

Cứu Thế Nhân lại càng chắc chắn, thiếu nữ ngoại ma chuyển thể nhỏ yếu như vậy, lại có được uy áp ma thức đáng sợ, còn dám gọi thẳng Tô vĩ đại như thế, hiển nhiên là Ma Tổ chuyển thể!

Chẳng trách Tô vĩ đại lại cảm thấy hứng thú...

“U Thiên, chẳng trách bản tọa làm thế nào cũng không tìm ra người.”

Giọng nói lạnh nhạt mênh mông khiến thiên địa rung động này nói: “Hóa ra người lại luân hồi chuyển thể đến nhân gian? ‘Nó’ cho người mạng sống, ban cho người địa vị vô thượng và lực lượng vô địch, người lại phản bội ‘nó’ vậy sao?”

“Lý niệm chi tranh nhàm chán như thế, người còn muốn lãng phí miệng lưỡi với ta sao?” U Thiên lạnh lùng nói: “Ngay cả ‘thế giới’ chân chính là gì người cũng chưa nhìn rõ, còn hỏi ta vấn đề này?”

“Là không có ý nghĩa, người như vậy, hẳn cũng như vậy... Các người là phản đồ.”

Giọng nói hùng vĩ lại mênh mông kia nói: “Bây giờ người thật sự nhỏ yếu đáng thương, vẫn nên ngoan ngoãn quay về đi, nếu người không muốn nghe mệnh lệnh từ ‘nó’, vậy trở thành một phần của bản tọa đi.”

“Người không sợ no vỡ bụng sao?” U Thiên cười lạnh một tiếng, lập tức truyền âm cho thiếu nữ Kim Ô: “Ra tay.”

“Đoạn!”

Thiếu nữ Kim Ô đột nhiên duỗi tay nhỏ ra, cách không điểm về phía Bỉ Ngạn Hắc Liên kia, điểm một cái nổ tung, lập tức kéo tay nhỏ của Xà Tích Lộ, nhanh chóng hóa thành một đạo Thái Dương kim hồng, thúc giục toàn bộ pháp lực, bay ra khỏi kết giới phong cấm của Vạn Thế Phục Long đại trận.

Làm như thế, cũng chỉ kéo dài một chút thời gian, dù sao thần niệm giáng lâm cũng cần một chút thời gian.

Thế nhưng –

“Trôn? Người có thể chạy trốn đến đâu đây?”

Giọng nói lạnh nhạt mênh mông như vòm trời chấn động lại cứ như chưa từng rời đi, trong chớp mắt lại vang lên.

Giọng nói này như đã vượt qua thời không.

Rõ ràng với phi độn chi thuật của thiếu nữ Kim Ô, trong chốc lát là có thể xuyên qua kết giới phong cấm của Vạn Thế Phục Long đại trận này, ngay cả thời gian một chớp mắt cũng không cần, đã có thể vọt tới bên trong Thanh Thành ở bên ngoài.

Nhưng âm thanh này không chỉ không nhìn đến tốc độ lan truyền không gian nữa, hơn nữa ngay cả thời gian cũng như bị bóp méo.

Trong khoảng thời gian nói xong câu nói kia, Thái Dương hồng quang còn chưa thể bay ra ngoài!

“Rầm!”

Trong tiếng nổ vang vô hình, cứ như đêm tối giáng lâm, bóng đêm thâm trầm lập tức lan tràn giữa thiên địa, những nơi màn đêm này đi qua, thời gian và không gian cứ như đều bị đông cứng ngay thời khắc này.

Tốc độ Thái Dương kim hồng kia nhanh đến đáng sợ, cũng trong chớp mắt bị cố định ngay tại chỗ!

Cả người thiếu nữ Kim Ô như bị chui vào trong tường đá, pháp lực cả người không ngừng bành trướng bộc phát, muốn tránh thoát thời không giam cầm này, nhưng vẫn không có kết quả.

Ngay sau đó –

Trong bóng đêm thâm trầm, linh khí thiên địa vô biên đột nhiên bành trướng lên, cứ như triều báii quân vương, lấy một tốc độ vô cùng kinh khủng, liên tục không ngừng tập trung đến, không ngừng ngưng tụ ra từng đạo hào quang màu vàng sậm, trong khoảnh khắc đã tạo thành một hư ảnh hình người màu vàng tối vô cùng hùng vĩ, hư ảo lại mơ hồ, ngay cả khuôn mặt cũng không phân rõ nam nữ, lại tản ra uy áp vô thượng che đậy thiên địa!

Chương 269: Nữ Oa! (2)

Cứu Thế Nhân vượt qua cấp độ chân ma nhìn thấy một màn này, không nhìn được vô cùng chấn động, cúi đầu thật sâu, quỳ rạp trên mặt đất.

Phải biết rằng, cho dù là chiến tranh của một phương ngoại ma với thiên giới, Tổ vĩ đại cũng không để ý đến, càng không vì chút chuyện nhỏ này, lãng phí ngoại đạo chi lực tối cao!

Còn bây giờ, Tổ vĩ đại, Tổ chí cao vô thương, lại hóa thân giáng lâm xuống nhân gian?

“Đông kết không gian... Lại ngưng tụ hóa thân?”

Giọng điệu của U Thiên hoảng sợ lại tức giận, khẽ nói: “Người cũng dám sử dụng ngoại đạo chi lực ở nhân gian như vậy? Không sợ ‘nó’ trừng phạt sao?”

Hóa thân này chỉ là linh khí thiên địa ngưng tụ mà thành, trừ khi cố gắng trả giá càng đáng sợ hơn, nếu không cũng chỉ có cấp độ bán tiên cực hạn nhân gian.

Nhưng cảnh giới ngoại ma chi Tổ, chính là sánh bằng với Thiên Đạo!

Cảnh giới chí cao vô thương như thế, cho dù lực lượng bán tiên, cũng có thể tùy tiện chém giết cường giả như Kim Ô “Tiểu Thập Nhất”!

Cũng chỉ có một phương đại năng “ngoại đạo”, mới có thể hình thành “hóa thân” chân chính có lực lượng ở nhân gian, dù sao chúa tể ngoại đạo vốn am hiểu đạo này.

Một phương đại năng Thiên Đạo nhiều lắm chỉ giáng lâm thân niệm hình chiếu xuống nhân gian, muốn ngưng tụ “hóa thân” ở nhân gian, lại không có cách nào.

Đương nhiên, thủ đoạn “giáng lâm hóa thân” nghịch thiên như thế, nếu ra tay cũng cần trả giá rất lớn.

“Trùng phạt?”

Hư ảnh màu vàng tối “Minh Dạ Ma Tổ” kia lạnh nhạt quan sát U Thiên, giọng nói như thiên địa mệnh mông vang lên: “Chỉ cần có thể khiến người trở về, sau đó đợi bản tọa cắn nuốt người, chút trùng phạt đó có tính là gì?”

U Thiên cười lạnh nói: “Vậy người giết ta đi.”

“Người và ta đều là Tổ, bản tọa để người quay về vòng tay của ‘nó’, cũng không đạt được bất kì ban thưởng gì.”

Hư ảnh màu vàng tối “Minh Dạ Ma Tổ” kia lạnh nhạt nói: “Phần ban thưởng này cứ để cho tiểu gia hạ hạ giới đi, để U Thiên người quay về...”

Phần thưởng to lớn như thế, có lẽ tương lai còn có một tia hy vọng lại xuất hiện một vị ‘Tổ’ đồng hành với bọn ta.”

“Ha ha, vậy người định giao phần thưởng này cho Cứu Thế Nhân kia sao?” U Thiên cười nhạt nói.

“Nàng?”

Giọng điệu của hư ảnh màu vàng tối “Minh Dạ Ma Tổ” kia tràn ngập vẻ lạnh lùng: “Nàng không có tư cách, nếu không phải sự ngu xuẩn của nàng, bản tọa cũng không cần lãng phí ngoại đạo chi lực, đã giết người từ lâu, đâu có nhiều chuyện như vậy?”

Cứu Thế Nhân quỳ rạp trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, cắn chặt môi.

Tổ vĩ đại ban cho nàng rất nhiều kỳ vật, mục đích chỉ có một – đó là để nàng giết chết U Thiên, để U Thiên quay về, nhưng mục đích của nàng lại khác, nàng là vì đạt được càng nhiều ban thưởng hơn, để mình có càng nhiều lực lượng bảo vệ thế tục, nhưng lại kiêng dè thân phận của U Thiên, vẫn không ra tay với U Thiên.

Nàng làm việc như thế, tất nhiên Tổ vĩ đại đã nhận ra.

Trong lòng đám người Dưỡng Miêu Nhân và Giảng Kinh Nhân quỳ sát đất ngay bên cạnh Cứu Thế Nhân lại vui mừng, chẳng lẽ Tổ vĩ đại dự định ban phần thưởng này cho bọn họ?

“Ma Long ở trong trận này, hình như là huyết mạch của Diêm Long Ma Tổ, trong những năm bị giam trong trận, lại còn có chút đột phá, chỉ cần bồi dưỡng nó một chút, hình như là lựa chọn tốt.”

Hư ảnh hình người màu vàng tối hùng vĩ kia nhìn U Thiên, hơi đùa cợt hỏi thăm: “U Thiên, người cảm thấy thế nào?”

U Thiên cười lạnh nói: “Mối quan hệ của người và Diêm Long thật sự rất tốt đấy.”

Hư ảnh màu vàng tối “Minh Dạ Ma Tổ” kia không nói gì, chỉ vung tay lên, lạnh nhạt phân phó: “Các người tiếp tục phá trận, thả Ma Long kia ra.”

Hắn ta vì đôi phó U Thiên và con Kim Ô này, đã tiêu hao ngoại đạo chi lực, cưỡng ép đông kết thời không, lại giáng lâm hóa thân trấn áp, đương nhiên sẽ không trả giá đắt vì chút chuyện nhỏ phá trận này.

Cứu Thế Nhân không dám chống lại, chỉ có thể cung kính nói: “Vâng.”

Hư ảnh “Minh Dạ Ma Tổ” kia liếc bảo tháp kim quang một chút.

Với ánh mắt của hắn ta, tất nhiên liếc một cái là nhận ra, trong sương mù Ấn Long Huyền Thế Trận lượn lờ quanh kim tháp, con Ấn Long màu trắng uôn lượn đi chuyển vây quanh kim tháp kia, chính là nguyên thân thứ hai của Cứu Thế Nhân dựa vào trận pháp huyền hóa mà thành.

“Minh Dạ Ma Tổ” nhẹ nhàng chỉ điểm, một đạo tin tức thần niệm hư ảo lập tức hòa vào bên trong đầu của Ân Long màu trắng kia, truyền phương pháp phá giải liên quan đến huyền trận “Tiềm Long bí đạo” trong hồ nước cho nguyên thần thứ hai của Cứu Thế Nhân.

Về phần sát trận “Tiềm Long Kiếm Trụ” trong hồ nước, hắn ta không cần quan tâm, “Ân Long” chỉ lực của Ân Long Huyền Thế Trận kia, đủ để giúp Ma Long trong hồ tránh đi sát trận.

“Rầm!”

Cứu Thế Nhân nhận lấy uy năng kim quang của kim tháp, bắt đầu tiếp tục xé rách kết tinh chói lọi đã xuất hiện khe hở ở trên mặt hồ.

Hư ảnh “Minh Dạ Ma Tổ” kia nhìn về phía Xà Tích Lộ bị không gian đông cứng giam cầm, thản nhiên nói: “Xem ra còn cần một lúc nữa, vậy ta lại tâm sự với người đi.”

Hắn ta không hề sốt ruột.

Hắn ta trả giá đắt như thế, không có bất kì người nào ở nhân gian này có thể ngăn cản hắn ta.

Chỉ cần không tiêu hao lực lượng, hắn ta cũng không quan tâm từ từ chờ tầm vài ngày vài đêm, một khi bị không gian đông cứng giam cầm, cũng không cần tiêu hao lực lượng nữa, chỉ cần thần niệm là có thể duy trì.

“Kim Ô? Tên Thái Sơ kia lại còn có đời sau ở nhân gian...”

Hư ảnh “Minh Dạ Ma Tổ” quay sang nhìn về phía thiếu nữ Kim Ô kia, thản nhiên nói: “Ta đã sớm thôi toán, người chính là chí tôn chuyển thế trốn trong Lăng Yên Các kia? Hơn nữa còn là cảnh giới Thái Nhất, không tệ... Đúng lúc thích hợp bồi dưỡng cho huyết mạch đời sau của lão hữu Diêm Long, dâng nguyên thần của người cho ‘nó’, con đường đi về phía ‘Tổ’ của con tiểu long này, cũng đạt được tích lũy càng sâu hơn.”

Thiếu nữ Kim Ô không thể thoát khỏi giam cầm, chỉ có thể nhìn chằm chằm Ma Tổ, hàm răng trắng ngà cắn chặt, giọng nói lạnh lùng: “Nếu phụ hoàng của ta ở đây, người còn dám nói chuyện với ta như thế sao? Chỉ sợ đã sớm hoảng hốt trốn về hang ổ!”

“Thật sao? Nhưng Thái Sơ Thiên Đế đã vẫn diệt, hồn phi phách tán, nguyên thần vô tồn.”

Minh Dạ Ma Tổ lại không hề tức giận, chỉ thản nhiên nói: “Thế nhưng, người cũng giỏi tính toán lắm, chỉ lấy khôi lỗi chi thuật nho nhỏ, đã có thể khiến tiểu gia hỏa ngu xuẩn này coi người là đại năng Thiên Đạo chuyển thế, người còn chưa từng chạm tới Thiên Đạo, lại có thể ép bản tọa tự ra

tay, khiến bản tọa phải trả ra cái giá quá lớn như thế, đúng là nữ nhi của Thái Sơ.”

Thiếu nữ Kim Ô không nhịn được khẽ giật mình.

Nàng hơi không hiểu lời nói của Minh Dạ Ma Tổ này có ý gì.

Nàng vừa mới thoát khỏi Lăng Yên Các, sao lại tính toán được Ma Tổ rồi hả?

Còn nữ tử áo trắng “Cứu Thế Nhân” đang xé rách vạt thế trần ma lực ở ngay phía dưới, sau khi nghe nói như thế, trong lòng cũng thấy hơi nghi ngờ.

Lúc thiếu nữ Kim Ô này xuất hiện, nàng đã cảm thấy hơi kỳ lạ, chí tôn chuyển thế Lâm Chỉ Thủy kia rõ ràng là một nam tính trẻ tuổi mới đúng, vì sao lần này hiện thân, lại biến thành một thiếu nữ?

Hơn nữa, tính cách của hai người cũng không giống nhau, không phải là giả vờ chứ?

Dù tinh thông biến hóa chi thuật, cũng không trở nên biến thái như vậy chứ?

Chương 270: Nữ Oa! (3)

Nếu không phải ngay cả Tổ vĩ đại cũng chắc chắn nhân gian chỉ có một chí tôn chuyển thể, Hối Minh Chi Đồng cũng không nhìn thấy ánh sáng nguyên thần của chí tôn khác, nàng suýt nữa cho rằng ngoài thiếu nữ này ra, còn có một chí tôn chuyển thể khác.

Nhưng, nàng vẫn cảm thấy... Hình như hơi không thích hợp.

‘U Thiên, nên làm gì đây? Người còn có cách nào khác không?’ Xà Tích Lộ lo lắng khổ sở van xin trong lòng.

“Không có cách nào.”

U Thiên thở dài nói: “Trừ khi bây giờ Lâm Chi Thủy có thể chạy tới, nhưng... E rằng Minh Dạ vì đề phòng bị đại năng Thiên Đạo và ngoại ma chi Tổ khác phát hiện, cố ý phong tỏa phương Ma vực này, xem ra chúng ta thật sự phải quay về...”

‘Bức tranh Nữ Oa... Đúng, bức tranh Nữ Oa.’ Xà Tích Lộ không nhịn được hỏi: ‘Vì sao bức tranh Nữ Oa này còn chưa có phản ứng...?’

“Đừng hy vọng vào bức tranh Nữ Oa kia.”

U Thiên thở dài, nói: “Tựa như bức tranh Thanh Quân kia, nhiều lắm bức tranh Nữ Oa cũng chỉ là vô thượng thần vật cảnh giới ‘Thái Nhất’, ý của vô thượng chính là không có tầng thứ cao hơn, dù hư ảnh Nữ Oa giáng lâm, nhiều lắm chỉ có thực lực chí tôn cảnh giới Thái Nhất chuyển thể mà thôi, đứng trước mặt Minh Dạ thì có ý nghĩa gì chứ?”

Ngay cả Kim Ô “Tiểu Thập Nhất” cảnh giới Thái Nhất, đứng dưới uy năng của Minh Dạ Ma Tổ cũng không hề có lực đánh trả, huống chi là một món thần vật chứ?

Xà Tích Lộ nghe vậy lập tức ngây ngốc, lẩm bẫm ở trong lòng: ‘Vậy... Nên làm cái gì?’

“Ôi, cho chúng ta quá ít thời gian để trưởng thành... Chỉ có thể quay về trước.” U Thiên nặng nề nói: “Có hẳn ở đó, Minh Dạ Ma Tổ cũng không dễ dàng cắn nuốt chúng ta như vậy, ít nhất trong tương lai chúng ta còn có cơ hội lại thoát khỏi ‘nó’.”

‘Lâm Chi Thủy, ta không muốn rời khỏi chàng...’ Ánh mắt Xà Tích Lộ mơ hồ.

...

Chỉ chốc lát sau.

“Răng rắc!”

Kết tinh chói lọi “vạn thế trấn ma lục” ở trên mặt hồ đột nhiên chấn động, khe hở nứt ra từ sớm lập tức trở nên càng to lớn hơn, nước hồ cũng bắt đầu sôi trào, hình như Ma Long ở trong Tiềm Long chi hồ cũng bắt đầu gấp gáp khát vọng thoát khỏi vòng vây.

“Tiểu gia hỏa này đã không kịp chờ đợi muốn ra.”

Hư ảnh Minh Dạ Ma Tổ liếc qua Tiềm Long chi hồ ở phía dưới, hình như thấy được Ma Long giãy giụa trong đó, giọng nói lạnh nhạt mệnh mông lại vang lên: “Yên tâm đừng vội, tính tình vội vàng nóng nảy như thế, sao có thể thành công?”

Lúc này hồ nước kia mới lắng xuống.

Lúc này nữ tử áo trắng mới mở miệng nói: “Tổ vĩ đại, vạn thế trấn ma lục này đã đủ để dung nạp nguyên thần thứ hai của ta tiến vào.”

Minh Dạ Ma Tổ lại liếc nhìn Ân Long màu trắng như ẩn như hiện trong mây mù, thân nhiên nói: “Đưa cả U Thiên vào trong đó để tiểu long này giết đi, chỉ cần tiểu long để U Thiên quay về vòng tay của ‘nó’, ban thưởng của ‘nó’ đủ để nó trực tiếp đột phá đến cấp độ Ma Tôn, rất nhiều trận pháp ở nhân gian này cũng chỉ là chuyện cười mà thôi.”

Nữ tử áo trắng hơi cúi đầu, đáp: “Vâng.”

Trong lòng nàng lại hơi buồn bã.

Vốn dĩ, nếu kế hoạch của nàng thành công, vị trí đạt được Ma Tôn ở nhân gian, vốn là nàng.

Một Ma Tôn ở nhân gian, vậy đó là sự vô địch chân chính, cho dù là đại năng Thiên Đạo hạ phàm cũng không ảnh hưởng được điều gì.

Nhưng... Bây giờ tất cả lại thuộc về Ma Long này.

“Về phần tiểu Kim Ô... Cứ chờ con tiểu long này ra, lại hiến cho ‘nó’ đi.”

Minh Dạ Ma Tổ liếc nhìn thiếu nữ Kim Ô, cũng không lựa chọn đưa nàng vào trong hồ.

Dù sao nàng cũng là cảnh giới Thái Nhất, hơn nữa còn là bản thể Kim Ô, chỉ là tu vi bị đánh rơi xuống mà thôi, mặc dù Ma Long kia có chút đột phá, nhưng muốn giết chết nàng dưới tình huống trận pháp trấn áp, cũng hơi khó khăn.

Minh Dạ Ma Tổ nhìn về phía Xà Tích Lộ, thân nhiên nói: “Chút tu vi đáng thương đó của ngươi, con tiểu long này thôi một cái là khiến ngươi quay về.”

Hắn ta vung tay lên, một luồng lực lượng màu vàng tối vô cùng huyền diệu lại quỷ dị thân bí trào về phía Xà Tích Lộ, vì để tránh xảy ra chuyện

ngoài ý muốn, vẫn có ý định sau khi phong ấn nàng, lại đưa vào trong Tiềm Long chi hồ.

‘Chỉ Thủy...’ Xà Tích Lộ sớm đã tuyệt vọng, chậm rãi nhắm mắt lại, chỉ có thể thở dài một tiếng ở trong lòng, ‘Thật xin lỗi...’

Đúng lúc này –

“Soạt!”

Ổng tay áo của Xà Tích Lộ hơi chấn động một chút, một bức tranh đột nhiên bay ra từ trong đó.

“Hả?”

Minh Dạ Ma Tổ không hề để ý chỉ liếc qua, chỉ đơn giản coi là một vài kỳ bảo thần vật hộ thân mà thôi, cho dù là vô thượng thần vật cảnh giới Thái Nhất, cũng không có khả năng ngăn cản lực lượng của hắn ta.

‘Là bức tranh của Chỉ Thủy!’

Xà Tích Lộ đột nhiên mở mắt ra, trong đôi mắt âm đạm không nhìn được lộ ra một tia hy vọng.

U Thiên lại thở dài nói: “Bây giờ mới phát động? Ôi, quá muộn...”

Bức tranh đó đối mặt với lực lượng bao phủ của Minh Dạ Ma Tổ, vẫn bay múa trải rộng ra, để lộ bức tranh Nữ Oa Vá Trời ở bên trong, chân dung của Nữ Oa ở trên bức tranh đó sống động như thật, cứ như sắp hiện hiện ra từ trong đó.

“Nữ Oa Vá Trời?” Ánh mắt “Minh Dạ Ma Tổ” vẫn thản nhiên, cũng không thêm để ý.

Cho dù là Nữ Oa nương nương trong truyền thuyết, lúc vá trời ở thời kì thượng cổ, cũng chỉ là cảnh giới Thái Nhất mà thôi, cho đến khi ngoại đạo bắt đầu xâm lấn, mới chạm đến Thiên Đạo, liên tục đột phá trở thành một trong những đại năng Thiên Đạo đáng sợ nhất.

Có rất nhiều thần vật cảnh giới Thái Nhất, đều hình thành từ hư ảnh thần tiên thượng cổ.

Nhưng cho dù là Nữ Oa nương nương thời kỳ thượng cổ chuyển thế hạ phàm, cũng không thể ngăn cản được uy năng của “Minh Dạ Ma Tổ”!

Thế nhưng –

Trong chốc lát bức tranh này mở ra, lại xảy ra một sự thay đổi thần bí, lạc khoản “Lâm Chỉ Thủy” ở góc dưới bên phải của bức tranh đột nhiên phát sáng, cứ như từ nơi sâu xa nhất, kết nối với sự tồn tại vĩ đại ở trên vòm trời kia, một luồng ý chí vô cùng chí thánh chí cao vô thượng đột nhiên giáng lâm!

“Rầm!!”

Uy áp ý chí hào hùng mênh mông lan tràn trong thiên địa, ngay lúc này vạn vật thiên địa đều tỏa sáng sinh cơ, trong chớp mắt đã tràn đầy sinh khí hoạt bát, khe hở kết tinh trên mặt hồ Tiềm Long chi hồ kia, lúc này lại bắt đầu chậm rãi kết hợp lại!

Nữ tử xinh đẹp mặc vũ y trong bức tranh kia, ngay thời khắc này lại như “sống” lại, lại sải bước đi ra từ trong bức tranh!

Thời không vì đó vặn vẹo, thiên địa vì đó đổi màu.

Âm thanh tán tụng vô cùng vô tận, theo bước chân của nàng không ngừng quanh quẩn ở trong thiên địa, cứ như có vô số người đang khen ngợi công hiến và thành tựu của nàng, càng có vô tận kim quang hội tụ ở trên người, kia là công đức vô cùng vô tận!

Đây chính là Nữ Oa nương nương.

“Nữ Oa?”

Cuối cùng ánh mắt Minh Dạ Ma Tổ đã thay đổi, hiện ra vẻ chấn động khó có thể tin được, lâm bảm nói: “Sao có thể? Thiên Đạo một phương... Lại cũng có thể ngưng tụ ra ‘hóa thân’ giáng lâm nhân gian?”

Điều càng khiến hắn ta khó tin hơn là, hóa thân này lại cũng có cấp độ bán tiên cực hạn của nhân gian, hơn nữa còn chân thực hơn hắn ta, hiển nhiên thời gian duy trì cũng dài hơn!

Thiên Đạo một phương sao có thể có thủ đoạn như thế?

“Minh Dạ Ma Tổ.”

Nữ Oa nương nương nhìn về phía Minh Dạ lão tổ, trong đôi mắt sáng chói hơn sao trời mênh mông hơn thiên địa kia, ánh mắt bình tĩnh không ngừng lay động, từng đạo thần quang công đức không ngừng ngưng tụ ra đủ loại dị tượng Thiên Đạo ở sau lưng nàng, uy áp càng thêm hùng vĩ vô biên cứ như thiên nộ, trong chớp mắt đã chế trụ Minh Dạ Ma Tổ!

“Ngươi chủ động tản đi, hay là để ta ra tay?” Giọng nói lạnh nhạt của nàng quanh quẩn trong thiên địa.

Chương 271: Không tiếc trả giá! (1)

Công đức vô tận tất nhiên sẽ đưa tới âm thanh khen ngợi quanh quẩn trong thiên địa, Nữ Oa nương nương chí thiện chí thánh đi ra từ bức tranh, chỉ hơi thở uy áp đã khiến thiên địa đổi màu, không gian đông kết khôi phục sự bình thường, lực lượng của Minh Dạ Ma Tổ hoàn toàn bị ép tản mát ra.

“Nữ Oa...”

Cứu Thế Nhân và các chân ma gần như ngây ngốc nhìn sang Nữ Oa nương nương cao cao tại thượng này, cảm nhận được uy áp còn đáng sợ hơn Tổ vĩ đại, ngay cả một ngón tay cũng không dám nhúc nhích, chớ đừng nói đến tiếp tục phá trận.

“Nữ Oa nương nương!”

Thiếu nữ Kim Ô ngạc nhiên nhìn sang Nữ Oa nương nương, trong mắt đầy vẻ kính sợ.

Lúc trước nàng đi theo phụ hoàng, mặc dù nàng là tiểu bối, nhưng cũng từng thấy vẻ ngoài của Nữ Oa nương nương từ xa xa, hơn nữa Nữ Oa nương nương có quan hệ khá tốt với phụ thân, lúc này nàng tựa như nhìn thấy trường bối thân thiết vậy.”

“Nữ Oa nương nương...” Xà Tích Lộ không nhịn được ngây ngẩn cả người.

Lần đầu tiên nàng cử hành pháp đàn cầu trời, chỉ từng thấy hình chiếu của Nữ Oa nương nương, một lần đó cũng chỉ là hư ảnh không có ý thức mà thôi, cũng không thấy rõ dáng vẻ cụ thể.

Còn bây giờ, Nữ Oa nương nương lại xuất hiện trước mặt nàng chân thật như thế, khiến nàng cảm thấy không chân thực như đang nằm mơ.

“Điều này sao có thể? Nữ Oa chân chính? Hơn nữa còn là hóa thân?”

Giọng nói tràn ngập sự chấn động của U Thiên vang lên trong đầu Xà Tích Lộ: “Có mối quan hệ với Lâm Chỉ Thủy, Nữ Oa giáng lâm một tia thần niệm xuống cũng không phải là điều khó hiểu, nhưng... Bức tranh chữ này lại có thể hình thành một hóa thân chân thực vượt giới?”

‘Hóa thân thì có gì hiếm lạ sao?’ Xà Tích Lộ nghi ngờ nói.

Nàng cũng biết.

Loại thủ đoạn “thân ngoại hóa thân” này, ít nhất phải tu thành nguyên thần, sau khi bước vào cánh cửa của “đạo” nào đó, mới có thể vận dụng

“đạo” cách khoảng không ngưng tụ một tia pháp lực, tập trung linh lực thiên địa hình thành hóa thân.

“Nếu là thời kỳ thượng cổ, đương nhiên không hiếm lạ.”

U Thiên nói: “Nhưng bây giờ nhân gian là nơi có hạn chế lớn nhất trong tam giới, thiên nhân cách biệt, dù thần tiên giáng lâm thân niệm xuống, cũng nhiều nhất chỉ có thể điều khiển linh lực thiên địa mà thôi, không thi triển được bao nhiêu thủ đoạn, hoàn toàn không thể so sánh với hóa thân, ngay cả đại năng Thiên Đạo cũng không thể giáng lâm hóa thân xuống nhân gian, dù đại năng ngoại đạo có thể giáng lâm hóa thân, cũng cần phải trả giá đắt!”

Trong giọng nói của nàng tràn đầy vẻ khó có thể tin nổi: “Lâm Chỉ Thủy lại chỉ dựa vào một bức tranh... Đã tạo thành hóa thân Nữ Oa, còn có thể để nàng hạ xuống thân niệm? Đây thật sự là điều không thể tưởng tượng nổi!”

“Nó” là chúa tể ngoại đạo, có thể ẩn nấp trong tâm thức của sinh linh phàm tục, có thể tùy tiện vượt giới đưa ngoại ma đến nhân gian, có thể để tất cả chân ma đều có được thủ đoạn “Ma vực” kỳ diệu này...

“Nó” vốn am hiểu đạo này, những người hầu hạ chúa tể ngoại đạo “nó”, sau khi tiếp xúc với ngoại đạo, có được thần thông gần giống vậy cũng rất bình thường.

Nhưng trong những năm gần đây, đại năng Thiên Đạo chưa từng có loại thủ đoạn này, nhưng bây giờ lại nghiên cứu ra được?

Hoặc là nói... Là vì có đại năng Thiên Đạo là Lâm Chỉ Thủy ở nhân gian làm tiếp dẫn, mới có thể khiến đại năng Thiên Đạo giáng lâm hóa thân?

Trong lòng U Thiên có suy đoán mơ hồ.

“Nữ Oa!”

Minh Dạ Ma Tổ nặng nề nói: “Việc khác ở nhân gian thì ta có thể mặc kệ, nhưng U Thiên... Là việc riêng của ngoại đạo ta, ngươi chắc chắn ngươi cũng muốn quản?”

Trong giọng nói của hắn ta có ý kiêng dè khó có thể che giấu.

Giữa đại năng Thiên Đạo và đại năng ngoại đạo cũng có chênh lệch rất lớn, Nữ Oa là Tam Hoàng cao quý đứng đầu Uế Thổ Kiến Mộc, là một trong những người có thể xưng là đại năng Thiên Đạo đứng đầu!

Nếu ở phía trên vòm trời thiên giới, nếu không có người cứu giúp, hắn ta gặp được chân thân của Nữ Oa, cũng chỉ có thể rơi vào kết cục bị chà đạp trấn áp!

Cũng chính vì ỷ vào chúa tể ngoại đạo ban cho cơ thể bất tử bất diệt, hấn ta mới có thể giữ mạng.

“Việc riêng?”

Giọng nói lạnh nhạt của Nữ Oa nương nương quanh quẩn trong thiên địa: “U Thiên đã nhận được pháp chỉ của hấn vào Thiên Đạo của ta, tất nhiên là người một phương Thiên Đạo của ta, hấn mời ta xuống đây, sao ta có thể ngồi yên không để ý đến?”

“Hấn? Mời người xuống?” Sắc mặt Minh Dạ Ma Tổ tối tăm, “Lạc khoản trên bức tranh này là Lâm Chỉ Thủy, Lâm Chỉ Thủy là ai?”

“Người không cần biết.” Nữ Oa nương nương thản nhiên nói.

Minh Dạ Ma Tổ liếc nhìn thiếu nữ Kim Ô, đột nhiên cười lạnh nói: “Ta vốn cho rằng, Lâm Chỉ Thủy bảo vệ U Thiên kia, chính là nữ nhi của Thái Sơ, còn biết trốn trong Lăng Yên Các tính toán ta, bây giờ xem ra... Lại là đại năng Thiên Đạo chuyển thế đến nhân gian?”

Chủ nhân của họa quyền này là “Lâm Chỉ Thủy”, ngay cả Nữ Oa cũng mời xuống được, sao có thể chỉ là sâu kiến bên dưới Thiên Đạo?

Cho dù là Kim Ô nữ nhi của Thiên Đế cao quý này, dù là chí tôn cảnh giới Thái Nhất, trong mắt đại năng Thiên Đạo vượt ra khỏi tam giới, cũng chỉ là một con giun dế mà thôi, nhiều lắm thì hơi cường đại một chút, một sâu kiến có bồi cảnh thân phận mà thôi.

Không cần nghĩ cũng biết, tất nhiên là đại năng Thiên Đạo chí cao chuyển thế!

“Ma Tổ, người vừa nói ta trốn ở Lăng Yên Các?”

Thiếu nữ Kim Ô đột nhiên lạnh lùng nói: “Ta thân là nữ nhi của Thiên Đế cổ xưa nhất, là Hoàng tộc của Thái Sơ Thiên Cung cao quý, từ khi nào từng ‘trốn’ chứ? Chẳng qua vào thời kì cuối của đại kiếp thượng cổ, phụ hoàng xóa tu vi của ta, phong cấm ta trong Lăng Yên Các, muốn ta cảm ngộ Thiên Đạo mà thôi, vì vậy hôm nay ta mới được thả ra, nếu không người cho rằng Cứu Thế Nhân kia có thể sống đến bây giờ?”

“Sâu kiến nho nhỏ còn vọng tưởng một bước lên trời?” Minh Dạ Ma Tổ thản nhiên lờn nạng một cái, nhưng sắc mặt lại rất xấu.

Cứu Thế Nhân ở bên dưới đang ngây ngốc nhìn lên bầu trời, sau khi sợ hãi bối rối cũng hiểu rõ ràng.

Trước đó nàng vẫn tưởng rằng, ánh sáng nguyên thần mà nàng dùng “Hồi Minh Chi Động” phát hiện bên trong Lăng Yên Các, chính là chí tôn chuyển thế Lâm Chỉ Thủy kia, chỉ vì đề phòng nàng mới cố ý trốn ở Lăng Yên Các.

Sau này nữ nhi của Thiên Đế hiện thân, nàng tướng Lâm Chi Thủy là một thân phận ngục trang của nữ nhi Thiên Đế.

Nhưng bây giờ xem ra, nữ nhi của Thiên Đế vẫn bị nhốt ở bên trong Lăng Yên Các chưa hề ra ngoài, Lâm Chi Thủy kia chỉ có thể là một người hoàn toàn khác!

Linh giác của nàng không cảm ứng được sự tồn tại của Lâm Chi Thủy, Hối Minh Chi Đòng cũng không nhìn thấy ánh sáng nguyên thần của Lâm Chi Thủy...

Nếu vậy, không thể nghi ngờ –

Tiên nhân gian thần bí “Lâm Chi Thủy” thích ngục trang thành phạm nhân kia, thật sự giống như suy đoán ban đầu của nàng, chính là đại năng Thiên Đạo chuyển thế!

Nhân gian... Thật sự có đại năng Thiên Đạo chuyển thế!

“Ha... Nữ Oa, ngươi không nói, thì tưởng ta không đoán được sao?”

Minh Dạ Ma Tổ đột nhiên cười nhạt một tiếng, nói: “Đại năng Thiên Đạo vẫn lạc trong thời kì đại kiếp thượng cổ, nguyên thần may mắn chạy thoát, phần lớn đều đã lên lại Thiên Đạo, sau khi đại kiếp kết thúc, đại năng Thiên Đạo vẫn lạc cũng chỉ có một phương Thái Sơ Thiên Cung, ‘nó’ đã tự mình ra tay, gần như không thể có nguyên thần của đại năng Thiên Đạo chạy thoát, chỉ có Thái Sơ còn một tia hy vọng, còn tiểu Kim Ô này cũng là bị Thái Sơ phong ấn ở nhân gian, bây giờ nàng thoát khỏi sự giam cầm, chẳng lẽ không phải Thái Sơ thả nàng ra sao?”

Chương 272: Không tiếc trả giá! (2)

Nói đến đây, hắn ta nhìn chằm chằm Nữ Oa, nói ra từng chữ một: “Lâm Chi Thủy kia... Chính là Thái Sơ Thiên Đế chuyển thế?”

Sự kiên dè trong giọng nói của hắn ta với Thái Sơ Thiên Đế, lại còn nhiều hơn Nữ Oa!

Dù sao, trong rất nhiều đại năng Thiên Đạo, Thái Sơ Thiên Đế chắc chắn là người khó chơi nhất, cũng là người khiến đại năng ngoại đạo sợ hãi nhất, cứ như hiểu được thần thông và thủ đoạn vô cùng vô tận.

Thiên Đạo vô danh, vô cùng tận.

Bất kì đại năng gì đi Thiên Đạo nào cũng không giống nhau, cứ như thông thiên chi giai vậy, con đường có vô số lối, đi càng cao càng tốt.

Trên mặt “độ cao” Thái Sơ Thiên Đế không chế Thiên Đạo đã gần đến cực hạn, trên mặt “chiều rộng” càng là một người toàn diện hơn tất cả những đại năng Thiên Đạo khác cộng lại, nắm giữ mười vạn tám ngàn đạo!

Kẻ địch vô tận đạo như thế, gần như có thể nói là khắc chế tất cả Ma Tổ, lại há có thể không sợ?

“Thái Sơ?”

Vẻ mặt của Nữ Oa nương nương vẫn bình tĩnh, chỉ lạnh nhạt nói: “Tùy người suy đoán thế nào cũng được, ở nhân gian này... Ngoại ma các người đừng mơ tưởng ảnh hưởng đến hắn.”

Minh Dạ Ma Tổ im lặng một chút, đột nhiên cười lạnh nói: “Rất tốt, nhân gian không chỉ có U Thiên chuyển thế, còn có Thái Sơ chuyển thế, ta không biết các người muốn làm gì, có lẽ là muốn khôi phục, có lẽ là có mục đích khác, nhưng... Ngoại đạo ta chắc chắn không để các người được như ý nguyện! Bắt đầu từ U Thiên trước đi.”

Hắn ta vừa mới nói xong, hư ảnh hóa thân màu vàng tối to lớn này đột nhiên chấn động, lại bắt đầu không ngừng ngưng tụ, theo hóa thân này ngưng tụ càng ngày càng nhỏ, hư ảnh này cũng bắt đầu ngưng tụ trở nên rõ ràng hơn, hơi thở càng không ngừng dâng lên!

Chỉ trong chốc lát, đã phá vỡ cấp độ “bán tiên” này!

Sau đó, tiếp tục tăng vọt!

“Buồn cười...”

Sắc mặt Nữ Oa nương nương bình tĩnh, lập tức nhẹ nhàng nâng một bàn tay lên, vươn ngón trỏ trắng nõn thon dài ra, ngón tay thoát nhìn nhỏ yếu kia, lại cứ như trụ cột chống đỡ thiên địa không thể bị rung chuyển, ngay cả

từng đạo hoa văn trong suốt như ngọc ở trên làn da, hình như cũng ẩn chứa thiên quy và chí lý, đầu ngón tay càng có vô tận lực lượng hội tụ sụp đổ, cứ như nhất chỉ Thiên Nguyên thai nghén tất cả và kết thúc tất cả.

Tất cả cứ như đều yên lặng lại, thời không đông kết, thiên địa ngưng trệ!

Nàng đứng trong thế giới yên tĩnh này, cách khoảng không chỉ một cái, rất bình thản chỉ về phía Minh Dạ Ma Tổ.

Không một tiếng động, dường như hóa thân của Minh Dạ Ma Tổ bị nhất chỉ Thiên Nguyên này nuốt hết, đột nhiên hóa thành hư vô, chỉ còn lại một tia khí lưu màu vàng tối vẫn còn ở đó.

“Thật đáng sợ... Thật đáng sợ...”

Giọng nói hơi run rẩy của U Thiên vang lên trong đầu Xà Tích Lộ: “Đúng là Nữ Oa lãnh tụ của Uế Thổ Kiến Mộc, cho dù ở nhân gian, cho dù loại hóa thân Ma Tổ của Minh Dạ đã vượt qua cực hạn nhân gian, cũng không ngăn được nhất chỉ của nàng!”

‘Xảy ra chuyện gì vậy? U Thiên, không phải nói nhân gian chỉ có thể chấp nhận cao nhất là lực lượng bán tiên sao?’ Xà Tích Lộ không nhịn được hỏi ở trong lòng.

“Hạn mức cao nhất mà ngươi nói là thần tiên một phương Thiên Đạo, không cách nào phá vỡ cực hạn bán tiên này, đây là cực hạn Thiên Đạo...”

U Thiên nặng nề nói: “Nhưng hạn mức cao nhất khi ngoại ma tiến vào nhân gian, vốn là cực hạn chân ma, đây mới là cực hạn ngoại đạo, còn hóa thân đại năng ngoại đạo, cũng có thể đạt tới cực hạn ngoại đạo, chỉ là phải trả cái giá quá lớn mà thôi, Minh Dạ cũng chỉ vừa vượt qua cực hạn Thiên Đạo, đã bị nhất chỉ của Nữ Oa trấn sát.”

“Hà?”

Thế nhưng, Nữ Oa nương nương lại hơi nhíu mày, ánh mắt nhìn chăm chăm luồng khí lưu màu vàng tối không thể diệt đi kia.

Trong chốc lát, một tia khí lưu màu vàng tối kia đã khôi phục thành hư ảnh hình người màu vàng tối hoàn chỉnh, đồng thời hư ảnh lại thu nhỏ ngưng tụ, hơi thở không ngừng tăng vọt, lực lượng lại một lần nữa đạt được tăng lên theo tính nhảy vọt.

“Ha ha ha... Nữ Oa chính là Nữ Oa, lại đáng sợ như thế.” Minh Dạ Ma Tổ khẽ nở nụ cười.

“Ngươi điên rồi?”

Trong ánh mắt Nữ Oa nương nương lộ ra một tia nghiêm túc, giọng nói lạnh như băng: “Ngươi lại nữ đánh đố to lớn như vậy? Không sợ ‘nó’ phạt

nặng người sao?”

“Ha ha...”

Hư ảnh Minh Dạ Ma Tổ càng thêm ngưng tụ thành thực thể cười lạnh một tiếng, “Chỉ cần không phải bị xóa bỏ, chỉ cần có thể giết U Thiên, bất cứ giá nào cũng đáng giá!”

“Kẻ điên!” Ánh mắt Nữ Oa nương nương lạnh lẽo, lại nhất chỉ một cái, vô tận lực lượng hội tụ sụp đổ ngưng tụ thành một điểm, nhất chỉ Thiên Nguyên mở ra tất cả và kết thúc tất cả, lại lần nữa giáng xuống hóa thân càng cường đại của Minh Dạ Ma Tổ.

Không một tiếng động, ở ngực hóa thân Minh Dạ Ma Tổ xuất hiện một khoảng trống cực lớn.

Nhưng lần này gần như không diệt sát được toàn bộ hóa thân của Minh Dạ Ma Tổ, chỉ bị trọng thương mà thôi, trong chốc lát đã hội tụ vô tận linh khí thiên địa khôi phục như lúc ban đầu.

“Như vậy còn chưa đủ à?”

Sắc mặt Minh Dạ Ma Tổ thay đổi, hẳn ta đã bỏ ra cái giá khiến trong lòng hẳn ta vô cùng đau đớn, thậm chí là sợ hãi, lại vẫn không ngăn cản được nhất chỉ của Nữ Oa?

Hẳn ta hơi do dự một chút, trong mắt lập tức hiện ra vẻ tàn nhẫn, cơ thể hư ảnh lại ngưng tụ thu nhỏ, không ngừng ngưng tụ thành thực thể, thậm chí sắp hóa thành thực thể, hơi thở cũng tăng vọt, lực lượng thay đổi rõ rệt tăng lên một khoảng lớn.

Nữ Oa nương nương lại lần nữa nhất chỉ Thiên Nguyên, nhưng ánh sáng màu vàng đậm trên người Minh Dạ Ma Tổ chỉ tối đi một chút, liền khôi phục như lúc ban đầu, cứ như không có việc gì.

“Cuối cùng...”

Giọng nói của Minh Dạ Ma Tổ trầm thấp, không có vẻ vui mừng.

Hẳn ta đã tăng lực lượng như vậy, vượt xa cực hạn Thiên Đạo, cái giá phải trả lớn đến mức khiến hẳn ta không dám tưởng tượng và chấp nhận, nếu lần này thất bại, vậy hẳn ta thật sự phát điên.

“Điên rồi... Minh Dạ hoàn toàn phát điên?”

U Thiên lẩm bẩm trong đầu Xà Tích Lộ: “Dù chúng ta quay về với ‘nó’, hẳn ta chưa chắc đã có thể cắn nuốt chúng ta, hẳn ta cũng dám đánh cược cái giá lớn như vậy? Thật sự là kẻ điên!”

Kiếp trước nàng cũng là Ma Tổ, tất nhiên biết sự trừng phạt của “nó” đáng sợ đến mức nào, chỉ riêng tổn thất bản nguyên, đã là sự trừng phạt nhẹ nhàng nhất!

“Sao ngươi không tiếp tục tăng lên?”

Nữ Oa nương nương lạnh nhạt nhìn Minh Dạ Ma Tổ, nói khẽ: “Ngươi cho rằng... Loại trình độ này cũng có tư cách để ta nhượng bộ sao?”

“Trình độ này đã đủ...” Minh Dạ Ma Tổ nặng nề nói.

Tiếp tục tăng lên?

Lại tăng lên một cấp độ nữa, dù không đến mức bị “nó” xóa bỏ ngay tại chỗ, nhưng cũng không kém là bao, hơn nữa hẳn ta đã không thể chấp nhận được cái giá phải trả nữa.

“Ta cũng không nghĩ, chỉ dựa vào ta có thể ép Nữ Oa nhượng bộ.”

Minh Dạ Ma Tổ nặng nề nói: “Nhưng chỉ có thể gần đến cấp độ của ngươi, ta hoàn toàn chắc chắn, có thể vây khốn ngươi trong chốc lát.”

Vừa mới nói xong, trên người hắn ta đã trào ra từng đạo kỳ quang màu vàng tối huyền diệu, uồn lượn bay múa trên bầu trời, vẽ lên từng đạo quỹ tích vô cùng huyền ảo, phá vỡ không gian phía trên, trong chớp mắt đã hóa thành một vòm trời màu vàng tối, hội tụ thành một đạo thiên quang to lớn phủ xuống, ý đồ bao phủ Nữ Oa nương nương và thiếu nữ Kim Ô ở bên trong!

Chương 273: Long ngâm (1)

“Ầm ầm!”

Trong tiếng nổ tung chấn động thiên địa, không gian phía trên gần như không ngừng vỡ vụn khuếch trương, tạo thành một vòm trời màu vàng tối, uy năng kinh khủng cũng theo đó không ngừng cuộn cuộn khuếch tán ra.

Vòm trời tiểu thiên địa này nhìn như mênh mông, lại chỉ bao phủ Nữ Oa nương nương, và Xà Tích Lộ cũng thiếu nữ Kim Ô ở sau lưng nàng.

Ngoại trừ Nữ Oa nương nương che chở Xà Tích Lộ và thiếu nữ Kim Ô, cùng Minh Dạ Ma Tổ che chở Cứu Thế Nhân, đủ loại chân ma và Ân Long Huyền Thế Trận, cũng chỉ có Vạn Thế Phục Long đại trận này còn yên ổn tồn tại, ngay cả khoảng kết giới phong ấn bóp méo không gian này cũng đang run rẩy, hình như đã sắp không chịu nổi nữa, sắp đạt tới bờ vực chuẩn bị sụp đổ.

“Hả?”

Nữ Oa nương nương cau mày, ngẩng đầu nhìn lên vòm trời màu vàng tối ở trên bầu trời, nhẹ nhàng nâng tay lên một cái.

Bàn tay có vẻ nhỏ bé yếu đuối, lại lưu chuyển ra thần quang huyền diệu, dường như mang theo uy năng đủ để khai thiên tích địa, tùy tiện nâng khoảng vòm trời thiên quang sụp đổ này.

Đồng thời Nữ Oa nương nương cũng vung tay áo bào còn lại, thiếu nữ Kim Ô và Xà Tích Lộ bị một luồng lực lượng ôn hòa lại bao la quét qua, trong chớp mắt đã bay ra khỏi phạm vi vòm trời màu vàng tối này, thoát khỏi tiểu thiên địa này.

“Hừ.”

Minh Dạ Ma Tổ hừ lạnh một tiếng, lại không hề ngạc nhiên.

Hắn ta vốn cũng không trông cậy có thể dễ dàng trấn áp chết U Thiên như vậy, cũng đã sớm đoán được, Nữ Oa sẽ đưa U Thiên ra ngoài, nếu không ở bên trong uy năng này của Minh Dạ, Nữ Oa cũng không thể bảo vệ U Thiên.

Chỉ là, Nữ Oa lại đưa cả tiểu Kim Ô nữ nhi của Thiên Đế ra ngoài, điều này khiến hắn ta cảm thấy hơi khó giải quyết.

Nhưng cũng chỉ có một chút mà thôi.

Minh Dạ Ma Tổ không ngừng thôi động toàn bộ uy năng của vòm trời “Minh Dạ” này, dốc hết sức vây khốn Nữ Oa muốn nâng bầu trời này lên, hắn ta không rảnh chú ý điều khác, nhưng vẫn liếc qua Cứu Thế Nhân kia,

thần nhiên nói: “Nhanh chóng phá vỡ Vạn Thế Phục Long đại trận, thả tiểu long kia ra, chỉ cần nó ra, tiểu Kim Ô này cũng không bảo vệ được U Thiên, giết U Thiên nhận được ban thưởng của nó, tình thế này mới có thể thay đổi!”

Cứu Thế Nhân ngẩn ngơ, lúc này mới kịp phản ứng lại.

Nàng so sánh với nữ nhi Thiên Đế, cũng coi như có thực lực tương đương.

Nhưng nàng đã bị tổn thương bản nguyên, với trạng thái hiện tại của nàng muốn giết U Thiên, để U Thiên quay về vòng tay của “nó”, vậy căn bản là không thực tế, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, kéo dài thời gian mà thôi.

Minh Dạ Ma Tổ miễn cưỡng bao vây Nữ Oa nương nương, nhưng cũng không thể nhốt mãi, nhất định phải giết chết U Thiên trước khi Nữ Oa thoát khỏi vòng vây.

Vì vậy, cách tốt nhất là tìm sự giúp đỡ.

Đối với một phương ngoại ma mà nói, bây giờ sự giúp đỡ tốt nhất ở nhân gian, chính là Ma Long bên trong Vạn Thế Phục Long đại trận!

Trước khi Ma Long này bị phong ấn, đã là cường giả đỉnh cao trong thiên ma, dựa theo lời nói của Minh Dạ Ma Tổ, hình như Ma Long này còn có đột phá, nếu Ma Long này có thể phá trận mà ra, thì có thể giết chết U Thiên!

“Phá trận!”

Cứu Thế Nhân lập tức hiểu rõ điều này, trong tay vẫy ra một đóa hỏa liên màu đen, lúc này làm nổ khe hở ở kết tinh mặt hồ dưới kim tháp, khiến khe hở này nổ tung ra khe hở lớn hơn.

Trong sương mù lượn lờ xung quanh kim tháp, Ân Long uốn lượn di chuyển xung quanh kim tháp kia, “Quan Thi Âm” không chế Ân Long Huyền Thế Trận, lúc này cũng thôi phát trận pháp, lao về phía cái khe ở trên mặt hồ!

Trong chớp mắt con Ân Long kia đã chui vào cái khe trong kết tinh mặt hồ, không vào trong hồ nước, mà con rồng Quan Thi Âm này lại bị huyền trận “Tiềm Long bí đạo” ở trong đó ngăn cản lại, chỉ có thể dựa theo cách Minh Dạ Ma Tổ truyền cho nàng để phá giải, chậm rãi tiến lên ở trong huyền trận, long thân ở bên ngoài mặt hồ cũng chậm rãi chui vào trong đó.

“Muốn thả Ma Long ra?”

Sắc mặt thiếu nữ Kim Ô lạnh lẽo, lúc này lôi kéo Xà Tích Lộ hóa thành một đạo Thái Dương hồng quang lao tới, đồng thời trực tiếp đánh một

chương về phía Quan Thi Âm.

Chỉ thấy Kim Ô Hỏa lực vô cùng tinh thuần liên tục không ngừng tiến đến, hóa thành một vòng hư ảnh Thái Dương tinh, nương theo hư ảnh Thiên Đế uy nghiêm phát tay sáng tạo ra Đại Nhật, hư ảnh Thái Dương tinh kia cũng hóa thành một đạo thiên luân cuộn cuộn cao sáu trượng, trực tiếp ép về phía Ân Long mây mù lượn lờ!

Ngay chốc lát lại là một chiêu Thiên Đế Tạo Nhật kia!

Nàng dốc toàn lực đánh một chiêu này, muốn phá vỡ Ân Long Huyền Thế Trận kia, thiêu diệt Quan Thi Âm ở trong đó.

Bây giờ Minh Dạ Ma Tổ không thể ra tay, Ma Long ở trong Vạn Thế Phục Long đại trận nhất định phải dựa vào Ân Long Huyền Thế Trận, mới có thể tránh né sát trận “Tiềm Long Kiếm Trụ” ở trong đó, mới có thể phá trận mà ra.

Cũng chỉ có pháp lực của tu hành giả mới có thể thôi động Ân Long Huyền Thế Trận.

Vì vậy nàng chỉ cần giết nguyên thần thứ hai của Cứu Thế Nhân, một phương ngoại ma không có cách nào thôi động Ân Long Huyền Thế Trận này nữa, Ma Long kia cũng không thể phá trận mà ra!

“Lại là một chiêu này?”

Sắc mặt Cứu Thế Nhân khẽ thay đổi, thu hết Hắc Viêm quanh người lại, trong chớp mắt đã hóa thành hắc mang hiện ra đỏ tươi u ám, chuyên biến thành thiên ma chi lực thuần chính, trong chớp mắt đã vận chuyển một đạo pháp môn khác, tạo thành ba ngàn đạo thủy linh chi khí hòa hợp nhu nhược, sau đó hội tụ thành một vòng xoáy Nhược Thủy sâu hoắm!

“Tam Thiên Nhược Thủy?” Hàng mi thanh tú của thiếu nữ Kim Ô hơi nhíu lại.

Không ngờ Cứu Thế Nhân này còn giấu đi một tay như thế, không chỉ tu luyện pháp môn 《Trọng Nguyên Thần Hỏa》 thượng cổ, lại còn có thể lĩnh ngộ sự tuyệt diệu của thủy hỏa chung sức, tu luyện pháp môn 《Tam Thiên Nhược Thủy》 cũng rất cường đại!

“Xuy xuy!”

Hư ảnh Thái Dương tinh kia biến thành thiên luân lóa mắt, lúc này bị Tam Thiên Nhược Thủy hình thành vòng xoáy cuốn vào, luồng khí cuồng phong tàn khốc phun trào lưu chuyển giữa thủy và hỏa, dưới sự tương khắc của thủy hỏa, lúc này thiên luân bị Nhược Thủy cắn nuốt, dần dần ảm đạm, có xu hướng bị dập tắt.

“Chống đỡ được... Hả?”

Cứu Thế Nhân xác nhận điểm này, trong lòng vừa mới thở dài một hơi, ánh mắt lại đột nhiên thay đổi, bỗng dưng phát hiện ở cách đó không xa lại có hai bóng người dần hiện rõ.

Đó là một nữ tử bao phủ ở trong ánh trăng, lạnh lùng xinh đẹp, đầu ngón tay cầm một lá bùa màu tái nhợt, người đứng bên cạnh lại giống nàng đến bảy tám phần, cũng chỉ chưa đến mười tuổi, thoạt nhìn là một nữ hài xinh đẹp như búp bê!

Xà Tích Lộ thấy thế ngẩn ngơ, “Tiêu Tuệ tỷ tỷ? Cô bé kia chính là nguyên thần thứ hai của nàng...”

Gần đây nguyên thần thứ hai của Tiêu Tuệ vẫn luôn trấn thủ Vạn Thế Phục Long đại trận, bản tôn Tiêu Tuệ cũng đã đến từ sớm, nhưng vẫn không hiện thân, nghe nói dùng bảo vật do đại năng Thiên Đạo ban tặng ẩn nấp trong bóng tối.

Bây giờ lại hiện thân?

“Lại có thể tránh thoát được linh giác của ta?”

Chương 274: Long ngâm (2)

Minh Dạ Ma Tổ cũng nhận ra sự xuất hiện của Tiêu Tuệ, liếc nhìn lá bùa màu tái nhợt ở trong tay Tiêu Tuệ, không nhìn được híp mắt lại, “Sinh Tử Vô Thường? Chẳng lẽ Thôi Phủ quân ban phù cho nàng sao?”

Lá bùa này lấy giấy trắng âm minh làm nền, dùng uông tử chi huyết làm chu sa, thể hiện ra vòng xoay Sinh Tử Vô Thường, đã ẩn chứa một chút ý vị Thiên Đạo, thu lại hơi thở trong vòng xoay vô thường, ngay cả hấn ta cũng không thể phát hiện ra, tất nhiên chỉ có thể là “Thôi Phủ Quân” trong Vĩnh Âm Ma Ngục kia!

“Ngoại ma.”

Tiêu Tuệ lạnh lùng nhìn về phía Ân Long màu trắng còn nửa long thân chưa tiến vào trong hồ, lật tay một cái, trong tay có thể một viên lưu ly châu kỳ bảo, trong lưu ly châu kia như ẩn chứa một phương quốc độ trải rộng lưu ly hoàng kim.

Nàng khẽ cử động đầu ngón tay, lúc này bóp nát lưu ly châu kia.

Trong tiếng tụng kinh Phật âm, lưu ly châu kia vỡ vụn, thế giới lưu ly ở trong đó cũng theo đó hiển hiện giáng lâm, hóa thành một khoảng ánh sáng trong vắt an lành lan tràn ra, tất cả những nơi đi qua đều hóa thành Tịnh Thổ lưu ly, từng đạo hư ảnh tăng lữ, La Hán, Bồ Tát theo đó mà xuất hiện, vô số âm thanh tụng niệm kinh văn quanh quẩn, một lượng lớn nguyện lực hóa thành một mảnh quốc độ màu xích kim, muốn bao phủ Ân Long màu trắng còn chưa tiến vào trong hồ!

Đây là một trong ba món thần vật chí tôn cuối cùng do thiên giới ban thưởng, nàng ẩn nấp che giấu đến nay, chính là chờ cơ hội này!

“Nguy!”

Đôi mắt Cứu Thế Nhân thay đổi, nhưng nàng còn đang ngăn cản thiên luân của thiếu nữ Kim Ô, chưa hóa giải được, không thể hành động được, lập tức truyền âm cho Dưỡng Miêu Nhân và Giảng Kinh Nhân: “Ngăn nàng ta lại!”

Minh Dạ Ma Tổ cũng lạnh lùng quát: “Ngăn cản!”

Dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của Minh Dạ Ma Tổ, Dưỡng Miêu Nhân và Giảng Kinh Nhân cũng không dám trốn tránh, chỉ có thể kiên trì lao về phía quốc độ màu xích kim kia, thi triển một Chương Trung Phật Quốc, ý đồ lấy lực phá giải.

Thế nhưng, dù sao đây cũng là thần vật chí tôn, uy năng một kích gần bằng chí tôn chuyển thế, trước đó Cứu Thế Nhân chính thức đột phá thiên ma, muốn ngăn cản thần vật chí tôn này cũng phải tiêu hao rất nhiều lực lượng, sao bọn họ có thể chống đỡ được?

Chỉ thấy quốc độ màu xích kim này chậm rãi thay đổi, đều nuốt Dưỡng Miêu Nhân và Giảng Kinh Nhân vào trong đó, hai người điên cuồng giằng co, cố hết sức ngăn cản uy năng của thần vật này.

Tốc độ lan tràn của quốc độ màu xích kim đột nhiên hơi dừng lại.

Dưỡng Miêu Nhân và Giảng Kinh Nhân vùng vẫy mấy lần ở trong đó, đồng thời bị quốc độ này nuốt mất, lập tức ở trong vô tận nguyên lực, hóa thành lưu ly hoàng kim khắp nơi trên đất, lập tức vỡ nát biến mất.

Quốc độ màu xích kim tiếp tục lan tràn, bao phủ về phía Ân Long đã tiến hơn nửa người vào trong hồ.

Đúng lúc này, “Thiên Đế Tạo Nhật” hình thành thiên luân kia, cũng bị vòng xoáy Nhược Thủy của Cứu Thế Nhân cản nuốt gần như không còn, hoàn toàn dập tắt.

“Đã chậm.”

Cứu Thế Nhân nhìn sang quốc độ màu xích kim và thế giới lưu ly kia, lúc này hai tay khép lại.

Một tay của nàng là vòng xoáy Nhược Thủy vòng quanh, một tay là Hắc Viêm thiêu đốt, trong chớp mắt hợp lại với nhau, đã bạo phát ra từng vòng uy năng cuồng bạo, chập trùng quét ra, quét ngang tất cả, trong chốc lát đã phá vỡ quốc độ màu xích kim, từng đạo hư ảnh tăng lữ, La Hán, Bồ Tát chạm vào là diệt.

Lúc này hư ảnh thế giới lưu ly đã bị phá diệt, uy năng tiêu hao hầu như không còn.

Dưới sự hạn chế của nhân gian này, cho dù là thần vật chí tôn, đối với thiên ma chân chính mà nói, cũng chỉ là trò đùa thôi, vung tay một cái là có thể ngăn cản.

“Phù phù.”

Một tiếng động khẽ vang lên trong hồ nước, Ân Long Huyền Thế Trận biến thành Ân Long màu trắng, đầu rồng trong sự điều khiển của Quan Thi Âm, cũng hoàn toàn chui vào trong Tiềm Long bí đạo, ngay cả đầu rồng cũng hoàn toàn chui vào trong Tiềm Long chi hồ.

Lúc này Cứu Thế Nhân mới thở phào nhẹ nhõm, đứng ở trước khe hở kia, bình tĩnh nhìn thiếu nữ Kim Ô và Tiêu Tuệ, nói khẽ: “Vô dụng.”

“Cút ngay!”

Thiếu nữ Kim Ô cắn răng một cái, lại lần nữa phát ra Kim Ô Hỏa lực mạnh mẽ lao thẳng về phía Cứu Thế Nhân.

Tiêu Tuệ lại nhíu mày, cắn môi, chậm rãi thở dài: “Vẫn không kịp sao?”

Nàng dựa vào phù Sinh Tử Vô Thường do người kia đưa cho nàng, núp trong bóng tối quan sát một lúc lâu, đã hiện thân vào thời cơ tốt nhất, ngay lúc thiếu nữ Kim Ô ra tay, nàng cũng hiện thân sử dụng thần vật chí tôn, muốn giết chết Quan Thi Âm này, phá Ân Long Huyền Thế Trận.

Sao Cứu Thế Nhân kia lại còn che giấu thực lực, pháp môn Nhược Thủy kia nhẹ nhàng chống đỡ Kim Ô Hỏa lực, còn kịp ngăn chặn vào thời khắc cuối cùng.

“Ha ha ha, rất tốt!”

Tiếng cười của Minh Dạ Ma Tổ quanh quần trong thiên địa, tràn ngập ý vui mừng: “Người đã lập công lớn! Chỉ cần chờ con tiểu long này đi ra, sau khi để U Thiên quay về, phần thưởng phong phú do ‘nó’ ban cho, đủ để tiểu long này đột phá trở thành Ma Tôn ngay tại chỗ! Ha ha, Ma Tôn ở nhân gian chính là vô địch chân chính, dù là Nữ Oa cũng chỉ có thể lùi bước!”

Ba người thiếu nữ Kim Ô, Tiêu Tuệ, Xà Tích Lộ nghe vậy, lập tức thay đổi sắc mặt.

Cho dù là Nữ Oa nương nương, hóa thân ở nhân gian cũng chỉ có pháp lực cực hạn của nhân gian thôi, tu vi không khác gì những tiên nhân gian khác.

Không biết lực lượng Ma Tôn vượt qua tiên nhân gian bao nhiêu cấp độ, đơn giản là sự cách biệt trời và đất, khoảng cách chênh lệch lớn đến đáng sợ như vậy, dù là cảnh giới Thiên Đạo cũng không thể đền bù.

“Chúng ta trốn trước đã, chỉ cần phụ hoàng ra tay, Ma Long kia có đi ra cũng vô dụng!”

Thiếu nữ Kim Ô quyết định thật nhanh, lập tức muốn hóa thành Thái Dương kim hồng, bay ra khỏi không gian phong cấm đại trận này, lại bay ra khỏi phương Ma vực này đi tìm Lâm Chỉ Thủy.

“Trốn không thoát.” U Thiên lại thở dài nói: “Người xem lối vào không gian phong cấm đi.”

“Hả?” Thiếu nữ Kim Ô nhìn về phía lối vào không gian phong cấm ở nơi xa, không nhận được thay đổi sắc mặt.

Lúc này, sau khi Ân Long Huyền Thế Trận tiến vào hồ, mây mù trong không gian Vạn Thế Phục Long đại trận này cũng tiêu tán, lối vào kia lại bị một lực lượng màu ám kim vô cùng hùng vĩ hoàn toàn phong ấn!

“Từ lúc nào?” Thiếu nữ Kim Ô không thể tin nổi đột nhiên quay lại nhìn về phía Minh Dạ Ma Tổ.

“Ha ha, các ngươi còn muốn trốn?”

Minh Dạ Ma Tổ lạnh lùng cười mỉa mai nói: “Bản tọa đã phải trả giá đắt như vậy, mới vậy khôn được Nữ Oa, ngươi cho rằng bản tọa sẽ cho các ngươi cơ hội chạy trốn sao? Hôm nay, tất cả các ngươi đều phải chết ở đây!”

Giọng nói lạnh lùng hùng vĩ của hắn ta quanh quẩn trong không gian phong cầm.

Lúc này, giọng nói hùng vĩ của Nữ Oa, truyền ra từ trong vòm trời màu vàng tối: “Các ngươi nghĩ cách chống đỡ đi, ta còn cần chút thời gian nữa mới có thể đi ra ngoài, tốt nhất là xâm nhập vào Tiềm Long chi hồ kia, giết phản đồ chủ trì Ân Long Huyền Thế Trận.”

“Nữ Oa, ít nhất còn bốn mươi hai tức nữa ngươi mới có thể đi ra ngoài.”

Chương 275: Long ngâm (3)

Minh Dạ Ma Tổ khẽ cười nói: “Thế nhưng, nhiều nhất là hai mươi lăm tức nữa, nguyên thần thứ hai của Cứu Thế Nhân có thể dẫn theo Ma Long, tránh khỏi sát trận Tiềm Long Kiếm Trụ, phá trận mà ra, thời gian mười bảy tức đủ để nó giết chết U Thiên.”

Hắn ta thản nhiên nói: “Về phần tiểu Kim Ô này, cứ giao cho Cứu Thế Nhân đi, người lập được công lớn, để người dâng hiến nguyên thần Kim Ô này cho ‘nó’, cũng đủ để người đột phá đến Ma Tôn, đến lúc đó có hai đại Ma Tôn là người và tiểu long kia ở nhân gian, thừa sức giết chết Thái Sơ Thiên Đế chuyển thế!”

Nữ tử áo trắng “Cứu Thế Nhân” đứng trước khe hở kết tinh trên mặt hồ, quanh người có từng luồng Nhược Thủy hóa thành vòng xoáy, lại có từng đạo Hắc Viêm hóa thành liên hoa, hiển nhiên là dự định dùng toàn lực trấn thủ khe hở này.

“Người còn phù do đại năng Thiên Đạo ban ra không? Người còn có kỳ bảo hoặc át chủ bài khác không?” Thiếu nữ Kim Ô truyền âm cho Tiêu Tuệ nói.

Tiêu Tuệ bất đắc dĩ cười chua xót, lắc đầu truyền âm nói: “Phù này dùng để ẩn tàng lai lịch của ta, không có thần thông nào khác, về phần thần vật chí tôn... Chỉ có một món như vậy, còn do thiên giới ban thưởng đến, đã dùng hết rồi, nếu còn có át chủ bài mạnh hơn, vừa rồi ta đã dùng.”

Nàng lại nhìn về phía Xà Tích Lộ, truyền âm hỏi: “Tiểu Xà, người thì sao? Lâm tiền bối còn ban thưởng cho người át chủ bài khác không?”

Xà Tích Lộ cắn môi một cái, không đợi nàng nói chuyện lãng phí thời gian, U Thiên đã truyền âm nói: “Át chủ bài lớn nhất của nàng là bức tranh Nữ Oa kia, ngay cả Nữ Oa cũng mời xuống, còn có át chủ bài gì nữa? Cái khác... Chính là một vài bức tự thiếp cấp độ kỳ bảo hỗn nguyên, đến lúc này còn ý nghĩa gì nữa?”

Kỳ bảo hỗn nguyên chỉ gần bằng một kích dộc toàn lực của đại la kim tiên hỗn nguyên thôi, còn không thể gây ra thương tổn cho chân ma đệ nhất đẳng, huống chi Cứu Thế Nhân là cấp độ thiên ma chứ?

Dù có lấy ra, cũng chỉ là kiến lay cây mà thôi.

“Người là nữ nhi của Thái Sơ Thiên Đế, chẳng lẽ người không có bảo vật hộ thân gì sao?” U Thiên truyền âm hỏi thiếu nữ Kim Ô.

“Ta tương đương với bị phạt giáng chức xuống, tu vi đều bị xóa đi, huông chi là những bảo vật khác?”

Thiếu nữ Kim Ô bất đắc dĩ lắc đầu, lập tức cau mày truyền âm: “Đáng chết, nhân gian lại có loại phản đồ như vậy, phản đồ kia đã tiến vào Tiềm Long chi hồ, chắc chắn phải đi vào mới có thể giết nàng ta... Ôi.”

“Nhưng ngoại trừ ngươi, những người khác không thể vào Tiềm Long chi hồ, đi vào cũng không giết được Quan Thi Âm kia.” U Thiên truyền âm nói: “Cho dù có kỳ bảo hồn nguyên cũng vô dụng, uy năng trong Tiềm Long chi hồ quá mạnh, hoặc là phương pháp mưu lợi kiểu Ân Long Huyền Thế Trận này, hoặc chính là thực lực như ngươi mới có thể cưỡng ép chống cự uy năng trong hồ.”

“Cứu Thế Nhân này lại hiểu pháp môn giỏi phòng ngự loại Tam Thiên Nhược Thủy này, hơn nữa thủy hỏa chung sức, ta cũng không làm gì được nàng ta, dù ta có thể tạm thời ép nàng ta lùi bước, nhưng ở trước mặt nàng ta, ta cũng không có cơ hội đi vào.” Thiếu nữ Kim Ô truyền âm nói.

Tốc độ giao lưu truyền âm nguyên thần cực nhanh, chỉ trong chốc lát ba người đã phát hiện, đúng là bó tay không có cách nào.

Cứu Thế Nhân cũng mặc kệ ba người này, chỉ đứng trước vết nứt, lấy pháp môn thủy hỏa toàn lực trấn thủ, còn ước gì ba người này từ bỏ đây.

“Ôi.”

Thiếu nữ Kim Ô thở dài một tiếng, truyền âm nói: “Sớm biết vậy ta nên thỉnh giáo phụ hoàng nhân quả chi đạo nhiều hơn, nếu ta hiểu nhân quả chi đạo trong truyền thuyết, dù không tiến vào trong hồ, cũng có thể giết phản đồ kia.”

“Nhân quả?” U Thiên không nói gì.

Đạo vô cùng hiếm thấy, tối nghĩa khó hiểu như thế, độ khó cảm ngộ được cực cao, cũng chỉ có phương diện tâm thức chi đạo đã khó hơn nhân quả chi đạo.

“Đáng tiếc phụ hoàng không biết biên cố ở nơi này, nếu không có thể giải quyết rất nhẹ nhàng.” Thiếu nữ Kim Ô không nhịn được hơi tuyệt vọng, “Ta còn chưa nhìn thấy phụ hoàng đâu, lại phải chết đi như vậy.”

“Thế nhưng...” U Thiên đột nhiên nghi ngờ nói: “Lâm Chỉ Thủy có ý chuẩn bị bức tranh Nữ Oa, có lẽ đã tính tới nhân gian sẽ có Ma Tổ ra tay, với năng lực tính toán của hắn, chẳng lẽ không nghĩ đến Ma Tổ kia sẽ không tiếc trả giá tất cả, không tính tới tình hình này sao?”

Tiêu Tuệ nghe vậy, lại ngần ngại.

Trong đầu nàng đột nhiên nhớ lại, lần trước nàng dẫn theo Đông Duyên Đại Tôn đến thăm hỏi Lâm tiên bối, trước khi nàng đi, Lâm tiên bối cho Đông Duyên Đại Tôn một bức tự thiếp, đột nhiên khó hiểu nhắc nhở nàng một câu.

...
“Tiêu Tuệ, bức tự thiếp ta đưa cho ngươi, không lâu nữa, có lẽ ngươi cũng sẽ rõ.”

...
Tiêu Tuệ đột nhiên nhớ lại, hình như lúc ấy Lâm tiên bối đang nhắc nhở nàng, không lâu nữa có thể nàng sẽ dùng đến bức tự thiếp “Ky điều luyện cự lâm, trì ngư tư cố uyên” đã đưa cho nàng trước đó.

Mặc dù bức tự thiếp này thuộc sở hữu của nàng, nhưng cảnh giới của nàng không đủ, vẫn không biết đại thần thông trong bức tự thiếp này có tác dụng gì.

Lâm tiên bối từng nói, tương lai mới cần dùng đến bức tự thiếp này, vì vậy nàng vẫn luôn giữ lại không sử dụng.

Chẳng lẽ ý của Lâm tiên bối là... Để nàng dùng vào thời điểm này sao?

Dù sao, nếu bây giờ còn không dùng nữa, nàng sẽ bị giết, cuối cùng không còn cơ hội dùng nữa.

“Chỉ có thể thử một chút.”

Nghĩ đến đây, Tiêu Tuệ lật tay một cái, trong tay liền xuất hiện một bức tự thiếp thoát nhìn bình thường, hàng chữ mực trên đó viết “Ky điều luyện cự lâm, trì ngư tư cố uyên”, không ngừng tung bay trong gió.

Trong tình thế hỗn loạn lộn xộn đại năng Thiên Đạo va chạm thiên ma này, thoát nhìn bức tự thiếp không đáng chú ý này lại có vẻ hơi đáng thương.

“Tiêu Tuệ, đây là bức tự thiếp Lâm Chỉ Thủy tặng cho ngươi trước kia sao?”

U Thiên chú ý đến Tiêu Tuệ, thở dài nói: “Đặt ở trước kia, có lẽ kỳ bảo hỗn nguyên này sẽ được coi như át chủ bài, nhưng bây giờ... Một món kỳ bảo hỗn nguyên căn bản không có ý nghĩa.”

“Thử một chút đi.” Tiêu Tuệ khẽ lắc đầu.

Nói là thử một chút, chẳng bằng nói nàng tin tưởng Lâm tiên bối, Thái Sơ Thiên Đế chuyên thế, đại năng vô thượng như thế, có lẽ sẽ không bắt tên không đích mới đúng.

Đúng lúc này –

“Rầm!”

Chỉ nghe thấy một tiếng vang nặng nề, vạn thể trần ma lực phong ấn Tiềm Long chi hồ, đột nhiên nổ tung ra, lớp kết tinh lỏng lẫ bên ngoài hồ nước đột nhiên lồi lên, cứ như tạo thành một đỉnh núi, hình như có quái vật khổng lồ gì đó hung hăng va chạm ở trong hồ nước.

Mọi người thay đổi sắc mặt.

“Rầm cách!”

Sau khi một tiếng động thật lớn vang lên, lớp kết tinh lồi ra kia đột nhiên chấn động, lập tức vỡ nát hóa thành từng vệt ánh sáng, trong chớp mắt đã biến mất không còn tung tích.

Ở trên mặt hồ, cũng xuất hiện một lỗ thủng khổng lồ lớn hơn trước đó gấp trăm nghìn lần!

“Ha ha ha...”

Tiếng cười của Minh Dạ Ma Tổ quanh quần ở trong thiên địa: “Con tiêu long này đã bắt đầu thoát khỏi Tiềm Long Kiếm Trụ, cuối cùng đã sắp ra đây!”

Ngay sau đó –

“Gào...”

Nương theo từng cơn sóng lớn lên xuống dữ dội và chông chát ở trên mặt hồ, một tiếng gào kéo dài lại trầm thấp, chậm rãi vang lên trong hồ nước.

Long ngâm xa cách mấy ngàn năm, vào lúc này lại quanh quần ở trong nhân gian!

Chương 276: Không (1)

Nước hồ nặng nề hơn núi không ngừng chập trùng bành trướng, ngay sau đó tiếng sóng lớn chấn động, một đầu rồng tử sắc to lớn lại dữ tợn đột nhiên thò ra từ trong hồ, sừng rồng cao chót vót, râu rồng óng ánh, cùng với đôi mắt tràn ngập khát vọng tự do, hoàn toàn hiện ra trong mắt mọi người.

“Gào...”

Tiếng long ngâm kinh khủng không ngừng vang lên, không ngừng quanh quẩn trong thiên địa.

“Ra!” Thiếu nữ Kim Ô thay đổi sắc mặt.

Dù chỉ là một cái đầu nhưng cũng có nghĩa Ma Long này đã bắt đầu thoát khỏi sự trói buộc của đại trận!

Nếu không thể ngăn cản nó, không lâu nữa, nó thật sự có thể phá trận mà ra!

“Hả? Cảnh giới của nó...”

U Thiên lại nhận ra sự khác thường theo uy năng trấn phá phong ấn của nó, không nhịn được giật mình nói: “Mặc dù tu vi của nó là thiên ma, nhưng cảnh giới lại là Ma Quân! Trong sáu ngàn năm qua, nó đã đột phá bên trong đại trận sao?”

“Cảnh giới Ma Quân?” Sắc mặt thiếu nữ Kim Ô càng khó coi hơn.

Cảnh giới thiên ma và cảnh giới thần tiên đại la, trên mặt độ cao tương đương nhau.

Còn cảnh giới Ma Quân lại tương đương với thần tiên cảnh giới hỗn nguyên!

Nếu như Ma Long này là thiên ma đỉnh phong, dù cùng Cứu Thế Nhân liên thủ đối phó nàng, nàng cũng có thể bảo vệ được Xà Tích Lộ, ít nhất có thể chống đỡ một lúc, biết đâu còn có thể chống đỡ đến lúc Nữ Oa nương nương thoát khỏi vòng vây.

Nhưng cảnh giới của Ma Long này lại là cấp độ Ma Quân?

Lại phối hợp với tu vi thiên ma đỉnh phong, không biết mạnh hơn pháp lực bán tiên của tiên nhân gian gấp bao nhiêu lần, e rằng chỉ một chiêu, là có thể giết chết bán tiên Kim Ô cảnh giới Thái Nhất như nàng!

Bây giờ cuối cùng nàng đã hiểu rõ, Minh Dạ Ma Tổ nói Ma Long có “chút đột phá” ở trong đại trận, rốt cuộc thế nào mà nói là “một chút” chứ.

Từ cảnh giới thiên ma đến Ma Quân, bước nhảy vọt khổng lồ như thế, điều này cũng có thể gọi là “một chút” sao?

Thiếu nữ Kim Ô cảm hận nghiêng rặng, truyền âm nói: “Xong đời, một khi để nó ra, e rằng căn bản không thể kéo dài thời gian...”

“Thử một lần cuối cùng, nếu không được, ngươi và Tiêu Tuệ chủ động tự diệt nguyên thân đi, ít nhất không thể bị hiến cho ‘nó’.”

U Thiên thở dài một tiếng, truyền âm nói: “Còn ta... Mặc dù tự diệt nguyên thân cũng sẽ quay về, nhưng ít ra tự diệt nguyên thân, ban thưởng sẽ trực tiếp thuộc về chủ nhân Ma vực, công lao sẽ tính lên đầu Cứu Thế Nhân này, để nàng đột phá dù sao cũng tốt hơn để Ma Long đột phá, ít nhất nhân gian sẽ không hỗn loạn, ta cũng chỉ có thể sau khi quay về... Lại xem cơ hội.”

Đây là ở trong Ma vực cắt đứt luân hồi, dù muốn trốn vào luân hồi chuyển thế cũng không được.

Nếu không, nàng hoàn toàn có thể để thiếu nữ Kim Ô trực tiếp giết nàng, chỉ cần bị thần tiên giết chết, thì sẽ không quay về vòng tay của “nó”.

“Được.” Thiếu nữ Kim Ô hít sâu một hơi.

Tiêu Tuệ lại im lặng, cũng không nói lời nào, chỉ triển khai bức tự thiếp trong tay, dẫn động đại thần thông kỳ diệu mà nàng cũng không hiểu ở trong đó.

Sau đó, chữ mực trên bức tự thiếp “Ky điều luyện cự lâm, trì ngư tư cố uyên” kia bay ra, vỡ nát tạo thành từng vệt ánh sáng giữa trời.

Từng vệt ánh sáng lập tức chui vào trong cơ thể Tiêu Tuệ.

Thiếu nữ Kim Ô và U Thiên nhìn thoáng qua, bất đắc dĩ thở dài, cũng không ôm chút hy vọng nào.

Cứu Thế Nhân và Minh Dạ Ma Tổ đang dồn hết sức trời buộc Nữ Oa cũng chú ý đến bức tự thiếp kia.

Trên mặt Cứu Thế Nhân lộ ra vẻ cảnh giác.

Dù đây chỉ là tự thiếp cấp độ kỳ bảo hồn nguyên, nhưng trước đó nàng đã trải qua, nguyên thân thứ hai của Đông Duyên Đại Tôn lại đột nhiên biến thành bản tôn trong thời gian ngắn ngủi, chỉ trong chốc lát thực lực đã tăng vọt.

Thế nhưng...

Tiêu Tuệ ở trước mắt, bản tôn chỉ là tiên nhân gian bình thường, nguyên thân thứ hai cũng chỉ là cảnh giới đại la mà thôi, căn bản không đáng giá nhắc tới, hình như không có gì phải lo lắng.

“Thái Sơ ban thưởng bảo vật cho ngươi sao?”

Minh Dạ Ma Tổ cười nhạo một tiếng, nói: “Có phải quá keo kiệt rồi không? Chỉ đưa cho ngươi một món kỳ bảo hồn nguyên? Xem ra chỉ tiện

tay đuổi người thôi.”

Với ánh mắt của hắn ta, tất nhiên liếc một cái là nhận ra, bức tự thiếp kia chỉ là kỳ bảo hỗn nguyên, kỳ bảo hỗn nguyên mạnh hơn nữa, cũng chỉ là lực lượng cấp độ hỗn nguyên, chút lực lượng ấy thì có ý nghĩa gì chứ?

Đột nhiên –

“Hả?”

Tiêu Tuệ mở to mắt, đầu tiên ánh mắt hơi giật mình, lập tức lại rung động, nghi ngờ, do dự... Rất nhiều cảm xúc phức tạp, không ngừng biến ảo, trong miệng lầm bầm nói: “Hóa ra là như vậy... Chẳng trách lại chọn ta... Lâm tiên bối... Ngài đã sớm nghĩ đến một ngày này...”

Ngay lập tức, hình như nàng đã đưa ra quyết định quan trọng nào đó, hít sâu một hơi, đưa tay ra nắm lấy tiểu loli nguyên thần thứ hai xinh đẹp như búp bê ở bên cạnh.

Sau đó, chậm rãi nhắm mắt lại.

Ngay sau đó, hơi thở của Tiêu Tuệ đột nhiên thay đổi, uy áp nguyên thần đột nhiên từ tiên nhân gian bình thường, tăng vọt đến cảnh giới đại la viên mãn, hơi thở đạo vận vốn thuộc về Thái m chi đạo, cũng có thêm Sinh Tử Luân Chuyển chi ý nồng đậm, từng vệt ánh sáng do tự thiếp biến ra cũng chảy vào trong cơ thể nguyên thần thứ hai.

Thiếu nữ Kim Ô và U Thiên ngẩn ngơ.

Thay đổi như thế, chắc là ký ức của Tiêu Tuệ và tiểu loli hoàn toàn giao hòa.

Vốn Tiêu Tuệ tu hành Thái m chi đạo, lúc phân chia ra nguyên thần thứ hai, cố hết sức chia cắt ký ức liên quan đến Sinh Tử Luân Chuyển chi đạo cho nguyên thần thứ hai, mới có thể không bị Sinh Tử chi đạo ảnh hưởng, càng thêm nghiêm túc tu hành Thái m chi đạo.

Nhưng ký ức nguyên thần liên quan đến cảm ngộ “đạo”, không phải muốn chia cắt là có thể chia cắt, cũng chỉ có lúc chia cắt nguyên thần thứ hai, mới có một cơ hội như thế mà thôi.

Còn bây giờ, Tiêu Tuệ lại để bản tôn và phân thân nguyên thần giao hòa, một lần nữa đạt được ký ức Sinh Tử Luân Chuyển chi đạo?

Thế nhưng, như vậy cũng chỉ có thêm một đại la kim tiên chuyển thế mà thôi.

Điều này... Thì có ý nghĩa gì chứ?

Ở trong Tiềm Long chi hồ, Ma Long kia đã hoàn toàn thò đầu ra khỏi mặt nước, thậm chí còn có một đoạn nhỏ cơ thể cũng ra, mặt nước chấn

động không ngừng chập trùng, thấy khoảng cách phá trận càng ngày càng gần, nó lại càng kích động.

Chương 277: Không (2)

Từng tiếng long ngâm như Minh Thần cười khẽ, khiến khoảng cách cái chết càng ngày càng gần bọn họ!

“Tốt.”

Tiêu Tuệ lại nhìn về phía nguyên thần thứ hai ở bên cạnh, nói khẽ: “Nguyên thần thứ hai, phải để người quay về thôi.”

“Hừ, ta vốn không thích trần thủ nơi này, nhằm chán muốn chết.” Nguyên thần thứ hai tiêu loli kia lại hừ một tiếng.

Ngay sau đó, Tiêu Tuệ chậm rãi ngẩng đầu, ngược nhìn lên trên, ánh mắt của nàng như xuyên qua vòm trời, xuyên qua nhân gian, xuyên qua giới hạn thiên nhân, cũng xuyên qua thiên giới, cuối cùng rơi vào nơi thần bí nào đó ở trên vòm trời tam giới.

Nơi đó có một thứ đang lơ lửng.

Đó là một quyển sách.

Ánh mắt của nàng nhìn vào bìa quyển sách này, rơi vào ba chữ ở trên trang bìa kia.

Xuyên qua lực lượng thần bí do tự thiếp kia mang đến, dường như nàng và quyển sách này sinh ra mối liên hệ vô hình nào đó, quyển sách này đột nhiên chậm rãi run rẩy, tỏa ra tia sáng kỳ dị ý tứ “Sinh Tử”.

Nơi thần bí kia đột nhiên vang lên một giọng nói mà nàng rất quen thuộc: “Hắn đã bắt đầu?”

Nàng biết giọng nói kia đến từ người đã từng quản lý nàng.

“Vậy thì đi thôi.”

Người kia khẽ cười một tiếng, cũng không ngăn cản, ngược lại có một luồng ý chí vô hình trong cõi u minh quán chú vào bên trên quyển sách kia.

Ngay sau đó, quyển sách này đột nhiên biến mất khỏi nơi thần bí kia.

Cùng lúc đó, Tiêu Tuệ ở nhân gian, nàng ngẩng đầu nhìn lên bên trên, một vùng không gian kia đột nhiên vặn vẹo vỡ vụn, trong chớp mắt đã tạo thành một thông đạo to lớn đến khoa trương, phía đối diện của thông đạo... Lại truyền đến một luồng hơi thở thần bí vượt qua tam giới.

Sau đó, một bóng đen khổng lồ bay ra từ trong không gian thông đạo này, không gian thông đạo thật lớn này cũng lập tức được lấp đầy khôi phục lại.

Bóng đen khổng lồ kia dừng lại ở bầu trời phía trên Tiêu Tuệ, rõ ràng là một quyển sách thoát nhìn có phong cách cổ xưa, để lộ ra ba chữ viết to lớn

ở trên bìa –

Sinh Tử Bộ!

“Sinh Tử Bộ...”

Minh Dạ Ma Tổ chấn động nhìn về phía Sinh Tử Bộ không lồ này, lẩm bẩm nói: “Sao có thể... Không phải Sinh Tử Bộ ở trong tay Thôi Phủ Quân sao? Thái Sơ Linh Bảo, sao có thể đi vào nhân gian?”

Thiếu nữ Kim Ô cũng ngạc nhiên nhìn về phía Sinh Tử Bộ kia.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Sinh Tử Bộ, dù sao lúc đại kiếp thượng cổ, nàng cũng chưa từng thấy Thôi Phủ Quân sử dụng Sinh Tử Bộ, bởi vì nghe phụ hoàng nói, Sinh Tử Bộ không có ích lợi gì với ngoại ma.

U Thiên ở trong đầu Xà Tích Lộ giật mình nói: “Thái Sơ Linh Bảo, Nhân Thư ‘Sinh Tử Bộ’? Hóa ra đã không còn khí linh, chẳng trách có thể đến nhân gian, chờ chút... Không phải khí linh của Sinh Tử Bộ chính là...”

“Đến đi...”

Ánh mắt Tiêu Tuệ phức tạp nhìn về phía quyển sách này, lại như đang nhìn mình ở trong gương, nguyên thân thứ hai ở bên cạnh nàng lập tức bùng bùng, hóa thành một luồng ánh sáng bay vào bên trong Sinh Tử Bộ kia!

Sinh Tử Bộ kia vốn như một vật chết, lại như tìm được linh hồn, bắt đầu chậm rãi rung động, chậm rãi xoay tròn không ngừng thu nhỏ ở giữa không trung.

Cuối cùng, biến thành một quyển sách lớn cỡ quyển vở bình thường, rơi vào trong tay Tiêu Tuệ.

Vào lúc này, tất cả mọi người hiểu rõ.

Hóa ra...

Tiêu Tuệ chính là Thái Sơ Linh Bảo trong truyền thuyết, khí linh Nhân Thư “Sinh Tử Bộ”!

“Sinh Tử Bộ!”

Một tiếng gào thét tức giận khó có thể tin nổi đột nhiên vang lên, rõ ràng là Minh Dạ Ma Tổ kia, hấn ta nhìn chăm chăm Tiêu Tuệ, trong mắt toàn là căm hận, nói ra từng chữ một: “Thôi Phủ Quân lại nỡ để khí linh của Sinh Tử Bộ chuyển thế đến nhân gian? Hơn nữa... Người đã thoát khỏi, sao có thể dung hợp một lần nữa?”

Dù là Thiên Bảo, Linh Bảo, hoặc là Thái Sơ Linh Bảo, quan trọng nhất đều là khí linh.

Một khi khí linh thoát khỏi Linh Bảo, uy năng của Linh Bảo kia gần như biến mất hoàn toàn, chẳng khác nào phải làm lại từ đầu, còn muốn khôi

phục thì lại phải lần nữa thai nghén ra một khí linh mới!

Độ khó trong lúc này, cũng không dễ dàng hơn luyện chế lại một bản Sinh Tử Bộ khác là bao.

Nhưng...

Rốt cuộc tự thiếp kia có thần thông gì, lại có thể khiến khí linh đã thoát khỏi, một lần nữa dung hợp lại với Sinh Tử Bộ??

“Không liên quan đến ngươi.”

Tiêu Tuệ lại chỉ lờm Minh Dạ Ma Tổ một cái, liền nhắc Sinh Tử Bộ lên, để lộ một trang Vô Tự Thiên Thư trống rỗng ở trong đó, nhẹ nhàng duỗi một đầu ngón tay ra, trong tay có thêm một chiếc bút lông.

Cái này là Sinh Tử Luân Chuyển chi đạo hiện hóa bút luân hồi, cũng được gọi là “Phán Quan Bút”!

“Không tốt!”

Minh Dạ Ma Tổ nhìn chăm chăm Ma Long đã thoát một nửa long thân ra ngoài, vô cùng tức giận quát: “Nhanh! Mau ra đây!”

Hình như Ma Long kia cũng đã nhận ra điều gì đó, điên cuồng giằng co, mặt hồ chấn động không ngừng dấy lên sóng lớn, bọt nước bắn tung tóe, muốn nhô người ra từ trong đó.

Nhưng... Trận pháp đã trấn áp bản nguyên của nó, sao có thể muốn ra là ra được chứ?

Cho dù nó bỏ đi không cần nửa dưới của cơ thể, chặt đứt nửa người trên, cũng không có ý nghĩa.

“Ngăn cản nàng ta!” Minh Dạ Ma Tổ vừa vội vừa giận gào hét với Cứu Thế Nhân.

Lúc này Cứu Thế Nhân hóa thành một đạo lưu quang lao về phía Tiêu Tuệ, thủy hỏa đan xen, hình thành từng đạo vòng xoáy Nhược Thủy cùng hỏa liên màu đen, muốn giết chết Tiêu Tuệ.

“Không cần lo lắng, giao cho ta đi!”

Thiếu nữ Kim Ô lập tức hóa thành nguyên hình Tam Túc Kim Ô, sau khi hình thành một kết giới phong cấm cường đại nhất ở nguyên tại chỗ, liền mở hai cánh ra, trực tiếp đón lấy sự tấn công của Cứu Thế Nhân.

Sự tranh giành tạo thành dư âm điên cuồng đánh sâu vào bên trên kết giới phong cấm, lại không hề ảnh hưởng đến Tiêu Tuệ ở trong đó chút nào.

Ánh mắt Tiêu Tuệ nhìn xuyên qua kết giới phong cấm, liếc nhìn Tiềm Long chi hồ kia, cứ như thấy được Quan Thi Âm trong Ân Long Huyền Thế Trận ở nơi sâu trong hồ nước, đầu ngón tay cầm Phán Quan Bút, viết

xoạt xoạt trên trang đầu tiên của Sinh Tử Bộ, trong miệng nói khê: “Tuyên đọc bản án.”

“Quan Thi Âm, sinh nhân giờ bính thân tháng bính dần năm kỷ hợi, thọ sáu trăm linh một năm ba tháng mười lăm ngày, còn dương thọ...”

Phán đọc đến nơi này, nàng cũng không đọc lên số lượng tuổi thọ còn lại của Quan Thi Âm, mà lại quệt một lần ngang lên chữ số bên trên, lập tức thản nhiên nói:

“Không.”

Chương 278: Lâm Chỉ Thủy kinh khủng (1)

Ngay sau khi Quan Thi Âm bị Tiêu Tuệ gạch mắt tuổi thọ ở trên Sinh Tử Bộ, chữ viết liên quan đến nàng ở trên Sinh Tử Bộ, cũng chậm rãi nhạt đi rồi biến mất.

Sắc mặt Cứu Thế Nhân đột nhiên trắng bệch, trong lúc tâm thần dao động, lập tức bị thiếu nữ Kim Ô đánh bay ngược ra ngoài, lập tức chán nản mệt mỏi ngồi quỳ trên mặt đất, từ bỏ tiếp tục tấn công.

Bởi vì... Không còn ý nghĩa nữa.

Trong Tiềm Long chi hồ, Ma Long nóng lòng phá trận mà ra kia, cũng như bị giẫm trúng đuôi, gần như điên cuồng giãy giụa, khuấy đảo nước hồ không ngừng dậy sóng, cuộn trào bắn ra khắp nơi, nhưng vẫn không có cách nào đi ra được nữa, dù là nửa phần.

“Đáng chết...”

Sắc mặt Minh Dạ Ma Tổ trắng bệch, ánh mắt u ám nhìn xuyên qua mặt hồ, thấy được nơi sâu trong hồ nước.

Vốn Ân Long màu trắng vẫn luôn quán quanh Ma Long, lúc này Quan Thi Âm ở trong Ân Long Huyền Thế Trận đã mất đi sinh cơ, cứ như đại nạn đã tới, thọ nguyên hao hết, chỉ còn lại một cái xác.

Ân Long Huyền Thế Trận đã mất đi pháp lực duy trì cũng lập tức sụp đổ, không còn cách nào giúp đỡ Ma Long thoát khỏi trận pháp nữa.

Trong chớp mắt nguyên thần của Quan Thi Âm thoát ra từ trong xác, cơ thể và nguyên thần của nàng, lập tức bị uy năng ở khắp mọi nơi trong Tiềm Long chi hồ ép thành hư vô!

Ngay lập tức, uy năng trận pháp của Tiềm Long chi hồ chậm rãi kéo Ma Long vào nơi sâu trong hồ nước, mặc cho Ma Long giãy giụa như thế nào cũng không thể phản kháng.

Nhìn thấy một màn này, tất cả mọi người hiểu rõ, Quan Thi Âm đã chết.

Đây chính là sự thần dị của Sinh Tử Bộ!

“Sinh Tử Bộ” một trong ba sách Thiên Địa Nhân, quản lý không chế tuổi thọ của chúng sinh tam giới, không chế sự sống chết của rất nhiều sinh linh, một khi bị quyết định thời gian chết, cho dù là đại la kim tiên chắc chắn cũng phải chết!

Đương nhiên...

Trong truyền thuyết, “Thôi Phủ Quân” đã từng là đệ nhất phán quan, sau khi đi vào cảnh giới Thiên Đạo, trở thành cấp cao của Vĩnh Âm Ma

Ngục, lại luyện chế Sinh Tử Bộ một lần nữa, dù là chí tôn cảnh giới Thái Nhất thiếu nửa bước đến Thiên Đạo, cũng nằm trong sự khống chế của Sinh Tử Bộ, chỉ là không bao gồm ngoại ma.

Đây là sinh tử, nhân quả, luân hồi đủ loại phương diện thần bí tạo thành thần thông kỳ quỷ, chỉ cần cảnh giới thấp hơn người viết, vậy chắc chắn phải chết không chút nghi ngờ!

Nếu Sinh Tử Bộ này nằm trong tay Thôi Phủ Quân, chỉ cần nhẹ nhàng lật một cái, là có thể phán định đại nạn sinh tử của phạm tặc thần tiên toàn bộ tam giới.

Mặc dù Tiêu Tuệ chỉ là cảnh giới đại la kim tiên, nhưng Quan Thi Âm nguyên thần thứ hai của Cứu Thế Nhân, thần tiên chuyển thế thành người lại nằm trong sự khống chế của Sinh Tử Bộ, cảnh giới của nàng không bằng Tiêu Tuệ, lúc này bị tước đoạt thọ nguyên mà chết!

“Kết thúc.”

Tiêu Tuệ nhẹ nhàng đóng Sinh Tử Bộ lại, Thái Sơ Linh Bảo này cũng bị nàng thu vào trong cơ thể.

Quan Thi Âm đã chết, Ma Long chắc chắn không ra được, Cứu Thế Nhân cũng không có cách bắt các nàng, đợi Nữ Oa nương nương thoát khỏi Minh Dạ Ma Tổ, sẽ kết thúc hoàn toàn.

Tất cả đều thành kết cục đã định.

“Ha ha... Hay cho một Thái Sơ, hay cho một Thôi Phủ Quân!”

Minh Dạ Ma Tổ âm trầm cười lạnh, trong mắt tràn đầy lệ khí và vẻ dữ tợn.

Hắn ta vì giết U Thiên, đã phải trả cái giá thảm thiết đau đớn như vậy, thậm chí giáng lâm tạo thành hóa thân cường đại như vậy, còn kéo lại Nữ Oa!

Kết quả lại thảm thiết như vậy!

Hắn ta vốn chỉ cách thành công có một chút xíu, chỉ có một chút xíu như vậy!

Lại bị một khí linh Sinh Tử Bộ chuyển thế phá hỏng!

Cũng bởi vì bức tự thiếp quý dị kia, lại để khí linh đã thoát khỏi Sinh Tử Bộ, một lần nữa quay về dung hợp với nhau?

“Cứu Thế Nhân!”

Minh Dạ Ma Tổ đột nhiên lạnh lùng truyền âm nói: “Lập tức giải trừ Ma vực, trong chớp mắt Nữ Oa thoát khỏi sự giam giữ ta sẽ đập tan không gian phong cầm này, dùng lệ khí hung thần tàn sát huyết tể mấy trăm vạn phạm nhân ở phía trên, chỉ cần hình thành trăm vạn ‘Huyết Lệ Hung Linh’

tấn công nơi này, biết đâu quỷ hồn phạm nhân còn có thể nhìn thấy U Thiên ra tay, cũng có cơ hội để U Thiên quay về!”

Sắc mặt Cứu Thế Nhân lập tức trắng bệch.

Ở bên trên Thanh Thành có mấy trăm vạn phạm nhân, lấy lệ khí hung thần tàn sát huyết tề sạch sẽ?

Huyết Lệ Hung Linh đúng là sẽ vô ý thức tùy ý giết chóc, lại có thể nhìn thấy pháp lực, pháp thuật đủ loại, trăm vạn Huyết Lệ Hung Linh liên tục không ngừng tấn công nơi này, chỉ cần nàng ngăn cản thiếu nữ Kim Ô kia, lúc Tiêu Tuệ và Xà Tích Lộ chống đỡ sự tấn công của một lượng lớn hung linh, có khả năng sẽ bị đại ý thức ngoại ma phát hiện.

Nhưng... Vì một khả năng nhỏ bé, dùng mấy trăm vạn tính mệnh phạm nhân để lấy được?

Sắc mặt nữ tử áo trắng Cứu Thế Nhân trắng bệch đứng tại chỗ.

“Người đang làm gì?”

Truyền âm ẩn chứa sự tức giận giận của Minh Dạ Ma Tổ vang lên, uy áp kinh khủng chí cao vô thượng như vòm trời sụp đổ đè ép trong lòng của nàng, khiến sắc mặt nàng càng trắng bệch.

Đột nhiên, bịch một tiếng, Cứu Thế Nhân quỳ rạp trên mặt đất, run rẩy truyền âm nói: “Tổ vĩ đại, Tiêu Tuệ kia có ẩn nấp chi phù do Thôi Phủ Quân ban tặng, dù có nhiều Huyết Lệ Hung Linh hơn cũng không tìm thấy, cách này cũng vô dụng?”

“Ta sẽ tự ra tay, khiến nàng ta không có chỗ ẩn nấp.” Minh Dạ Ma Tổ lạnh băng truyền âm nói: “Người dám chống lại mệnh lệnh của bản tọa? Chẳng lẽ người muốn quay về hư vô?”

Hắn ta cũng biết, khả năng thành công của phương pháp này rất nhỏ.

Nhưng hắn ta đã bỏ ra cái giá thảm thiết đau đớn như vậy, thật sự không cam lòng cứ thất bại như vậy, dù chỉ là một khả năng nhỏ nhoi cũng muốn thử một chút!

“Tổ vĩ đại, đó là mấy trăm vạn phạm nhân...”

Cứu Thế Nhân áp trán xuống mặt đất, hèn mọn lại thành khẩn cầu xin: “Ngài vĩ đại như vậy, biết đâu trong tương lai còn có ngày góc đầu quay lại, chỉ cầu xin ngài mở ra một con đường.”

“Chỉ vì phạm nhân, người dám chống lại ta?” Minh Dạ Ma Tổ tức giận truyền âm nói: “Nhanh chóng giải trừ Ma vực! Nếu không ta chắc chắn sẽ đưa người luyện hồn ức vạn năm, khiến người sống không bằng chết!”

Chương 279: Lâm Chỉ Thủy kinh khủng (2)

Ma Tổ giận dữ, cứ như thiên địa sụp đổ, cảm giác áp lực kinh khủng tràn ngập trong lòng Cứu Thế Nhân, khiến cơ thể của nàng vô thức run rẩy.

Nàng chỉ đang cố kiềm chế sự sợ hãi, cả người run rẩy, yên lặng quỳ rạp trên mặt đất.

Mặc kệ Minh Dạ Ma Tổ giận dữ mắng mỏ và uy hiếp như thế nào, nàng vẫn không đáp lại, chỉ duy trì tư thế cầu xin, hy vọng xa vời Tô vĩ đại có thể ban phát chút lòng nhân từ lương thiện.

Đột nhiên!

“Rất tốt, ha ha ha... Rất tốt!”

Tiếng cười của Minh Dạ Ma Tổ kia ẩn chứa sự căm hận và tức giận, đột nhiên quanh quẩn trong thiên địa, tiếng cười của hắn ta càng lúc càng lớn, càng ngày càng điên cuồng, tiếng cười rung trời, thậm chí còn có vẻ điên cuồng, hình như tràn ngập sự căm hận vô tận.

“Ha ha... Ha ha ha...”

“Buồn cười, thật sự buồn cười, một thiên ma như con kiến hôi, lại cũng dám chống đối bản tọa!”

Tiếng cười điên cuồng của hắn ta quanh quẩn trong thiên địa.

Đột nhiên, theo tiếng nổ long trời lở đất, ngay lúc này vòm trời màu vàng tối vây khốn Nữ Oa vỡ vụn sụp đổ, Minh Dạ Ma Tổ cũng cách không vỗ một chưởng về phía Xà Tích Lộ!

Không đợi Xà Tích Lộ kịp phản ứng, bóng dáng Nữ Oa nương nương xinh đẹp lại vĩ đại kia đã che ở trước mặt nàng, vung tay áo hóa giải tấn công của Minh Dạ lão tổ.

“Rầm!”

Thiên địa như đã dừng lại, Nữ Oa nương nương cứ đứng trong thời không giao thoa như vậy, hình như đã biến mất ngay tại chỗ, lại như sự tồn tại ở bất kì nơi nào đâu đâu cũng có, hoàn toàn chặn tất cả thế công của Minh Dạ Ma Tổ.

Minh Dạ Ma Tổ nhìn chằm chằm Nữ Oa nương nương và Xà Tích Lộ ở sau lưng nàng.

Hắn ta vốn cảm thấy không có cơ hội giết chết U Thiên ở trước mặt Nữ Oa nương nương, chỉ là vì không cam lòng, muốn thử xem mà thôi.

Hơn nữa, lúc này hắn ta cẩn thận nhớ lại mới phát hiện, từ trong quá trình tìm kiếm Ân Long Huyền Thế Trận, đã có vết tích “Lâm Chỉ Thủy”

Thái Sơ Thiên Đế chuyển thế kia bố trí!

Đầu tiên đúng lúc để U Thiên bị phát hiện, sau đó còn tự ra tay để lại ấn ký, có lẽ cũng vì nắm giữ hành động của Cứu Thế Nhân?

Sau này từng bước một, lại không hiểu sao xuất hiện một nguyên thân cảnh giới hồn nguyên, để Cứu Thế Nhân đột phá, còn cố ý dùng U Thiên dụ hấn ta giáng lâm nhân gian, sau khi khiến hấn ta trả giá đắt, lại ném ra lá bài tẩy bức tranh Nữ Oa này, khiến hấn ta phải bỏ ra cái giá càng nặng nề hơn, cuối cùng lại dùng một bản Sinh Tử Bộ phá vỡ hy vọng của hấn ta!

Thậm chí, rõ ràng Thái Sơ chuyển thế có thể tùy tiện diệt sát Cứu Thế Nhân, còn cố ý để lại cho nàng một mạng, có lẽ đã đoán được tính tình của Cứu Thế Nhân, nhất định sẽ dập tắt hy vọng cuối cùng của hấn ta?

“Rất tốt, cực kỳ tốt.”

Sắc mặt Minh Dạ Ma Tổ dần bình tĩnh lại, nặng nề nói: “Thái Sơ... Thật sự giỏi tính toán, ván cờ tốt! Còn chưa từng xuất hiện, đã khiến bản tọa ngã đau như vậy!”

Cái giá mà hấn ta phải trả đủ nặng nề, khiến hấn ta vĩnh viễn khắc sâu trong lòng.

“Một ngày nào đó, ngoại đạo ta sẽ tiêu diệt các ngươi.”

Ánh mắt lạnh như băng của Minh Dạ Ma Tổ liếc qua đám người, lập tức liếc nhìn Cứu Thế Nhân đang quỳ rạp, không nhìn được hừ lạnh một tiếng.

Trong chốc lát, một tiếng hừ lạnh này hóa thành một luồng gợn sóng vô hình kinh khủng đến cực điểm, theo không gian chấn động lan tràn ra ngoài, muốn diệt sát Cứu Thế Nhân này!

Hấn ta cũng không chôn vùi ma thức của Cứu Thế Nhân này, chỉ muốn nàng quay về với “nó”, dù sao sau khi thiên ma quay về cũng không mất đi ý thức của bản thân, chờ Cứu Thế Nhân quay về, tất nhiên hấn ta có cách bắt nàng ở trên thượng giới.

Một thiên ma nho nhỏ này lại dám chống đối mệnh lệnh của hấn ta, làm hỏng việc lớn của hấn ta, nếu không luyện hồn tra tấn ức vạn năm, sao hấn ta có thể bỏ qua được?

Thế nhưng, Nữ Oa nương nương lại đột nhiên vung tay áo lên, lập tức hóa giải gợn sóng vô hình kia.

“Hả?”

Trong mắt Minh Dạ Ma Tổ hiện ra vẻ tức giận, nặng nề nói: “Nữ Oa, ngươi có ý gì? Ta diệt sát một ngoại ma, ngươi cũng muốn ngăn cản?”

“Ta biết ngươi muốn làm gì.” Nữ Oa lạnh nhạt nói: “Nhưng nàng có một tấm lòng nhân từ lương thiện, sao ta có thể để ngươi thực hiện cực hình với nàng? Cho dù lập trường của Thiên Đạo và ngoại đạo khác biệt, cũng có thể nhận được một kết thúc yên lành.”

Cứu Thế Nhân quỳ rạp trên mặt đất, không nhìn được ngơ ngác, ngạc nhiên nhìn Nữ Oa nương nương ở trên bầu trời.

“Kết thúc yên lành?”

Minh Dạ Ma Tổ cười nhạt một tiếng, lạnh lùng nói: “Một sâu kiến nhỏ nhỏ mà thôi, ngươi muốn bảo vệ thì bảo vệ đi, đợi đến ngày bản tọa khôi phục, chắc chắn khiến ngươi không có được kết thúc yên lành!”

Hắn ta lại lạnh như băng nhìn lướt qua U Thiên, mỉa mai nói: “U Thiên, tin tức của ngươi và Thái Sơ chuyển thế đến nhân gian, ta tin tưởng chắc chắn có rất nhiều Ma Tổ cảm thấy hứng thú, ta cũng muốn xem thử, ngươi và Thái Sơ chuyển thế kia còn có thể sống bao lâu!”

Nói xong, hắn ta liền phân tán hóa thân này, dự định để đạo thần niệm này quay lại thượng giới.

Đúng lúc này!

Xà Tích Lộ đột nhiên cảm thấy ống tay áo khẽ động, một tờ giấy tuyên thành lớn khoảng bàn tay đột nhiên bay ra, bên trên có mấy chữ “Ky bất khả thất, thì bất tái lai”, còn có ba chữ lạc khoản “Lâm Chỉ Thủy”.

Chữ mực bay ra từ trên trang giấy, bốn chữ “Ky bất khả thất” này bay thẳng về phía thần niệm Minh Dạ Ma Tổ, lập tức chui vào trong đạo thần niệm này của Minh Dạ Ma Tổ, còn bốn chữ “Thì bất tái lai” này lại bay về phía Nữ Oa.

“Hả?”

Minh Dạ Ma Tổ đột nhiên phát hiện, bốn chữ mực này biến thành lực lượng cực kỳ quý dị, rõ ràng rất yếu ớt, lại bám vào bên trên thần niệm của hắn ta, còn dọc theo thần niệm mà hắn ta giáng xuống, trong chớp mắt đã lan tràn kết nối với chân thân của hắn ta!

Nữ Oa cũng phát hiện, lực lượng quý dị trong bốn chữ mực bay về phía của nàng, lại thông qua thần niệm của nàng, kết nối với chân thân của nàng ở trên thượng giới.

Lại tồn tại một đạo “tuyên” vô hình vô chất, lập tức kết nối chân thân của nàng và Minh Dạ Ma Tổ!

Chương 280: Lâm Chỉ Thủy kinh khủng (3)

“Chuỗi nhân quả?” Đôi mắt Nữ Oa sáng lên, hiểu rõ ràng điểm này.

Ở phía trên vòm trời thiên giới, bên ngoài tam giới kia, cũng không biết Minh Dạ Ma Tổ kia trốn ở nơi nào, nhưng thông qua chuỗi nhân quả này, nàng có thể dọc theo chuỗi nhân quả để ra tay cách không!

“Nguy... Nguy rồi!”

Giọng nói hùng vĩ vừa giận vừa sợ của Minh Dạ Ma Tổ quanh quẩn trong thiên địa, thậm chí còn lộ ra sự sợ hãi đậm đặc!

Nữ Oa nương nương nói khẽ: “Minh Dạ, ngủ say đi.”

Ngay sau đó, chỉ có hai người mới cảm nhận được một đạo lực lượng mênh mêng vô biên lại kỳ dị đến cực điểm, lúc này dọc theo tuyến nhân quả, mạnh mẽ tập sát về phía chân thân của Minh Dạ Ma Tổ đã ẩn náu!

Lực lượng đến từ chân thân Nữ Oa ở thượng giới ra tay!

“Không! Thái Sơ đáng chết!!”

Tiếng gào thét hoảng sợ của Minh Dạ Ma Tổ kia quanh quẩn trong thiên địa.

Ngay lập tức, giọng nói hùng vĩ này cũng dần tan biến trong vô hình ở trên bầu trời.

Ma uy đáng sợ đè ép thiên địa này cũng biến mất không còn chút nào.

Trong không gian phong cầm Vạn Thế Phục Long đại trận này, chỉ còn lại Nữ Oa nương nương, Xà Tích Lộ, Tiêu Tuệ, thiếu nữ Kim Ô, còn có Cứu Thế Nhân vẫn ngạc nhiên quỳ rạp trên mặt đất.

Thiếu nữ Kim Ô và Tiêu Tuệ đều mơ hồ đoán được đã xảy ra chuyện gì, trong lòng không nhịn được vô cùng chấn động.

“Quá kinh khủng... Quá kinh khủng...”

Giọng nói tràn ngập sự chấn động sợ hãi thán phục của U Thiên vang lên trong đầu Xà Tích Lộ: “Nam nhân của ngươi thật sự quá độc ác, ta cũng nghi ngờ có phải ngay từ lúc bắt đầu hắn đã tính toán Minh Dạ rồi không? Một đại năng như hắn, có lẽ không để ý đến Vạn Thế Phục Long đại trận này mới đúng, bây giờ xem ra, mục tiêu của hắn có lẽ là Minh Dạ Ma Tổ! Một loạt bố trí từ đầu tới đuôi này, e rằng đều đang tính kế Minh Dạ!”

‘Tính kế Minh Dạ Ma Tổ?’ Xà Tích Lộ hơi mơ hồ, ‘Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì sao?’

“Kia là chuỗi nhân quả.”

U Thiên sợ hãi than thở: “Vạn vật thế gian đều sinh ra nhân quả, chỉ là đại năng Thiên Đạo đều ẩn nấp rất kỹ, nhưng vừa rồi Minh Dạ đã lộ ra sơ hở, bị tâm tặc thiệp mà Lâm Chỉ Thủy để lại cho người bắt lấy chuỗi nhân quả giữa hắn ta và Nữ Oa, hắn ta lại đang ở trạng thái cực kỳ yếu ớt, Nữ Oa dọc theo chuỗi nhân quả ra tay cách không, e rằng... Minh Dạ đã ngủ say.”

“Người nói là... Chỉ Thủy đã sớm tính đến tình huống này?” Xà Tích Lộ ngạc nhiên nói.

“Kiếp trước hắn nắm giữ mười vạn tám ngàn đạo, hiểu biết toàn diện với thiên địa, vốn đã rất am hiểu tính kế, tại sao ta cảm thấy bây giờ hắn lại càng khùng bố hơn?”

Trong giọng nói của U Thiên tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi: “Thật đáng sợ, hắn chỉ ở nhân gian, thậm chí có lẽ ngay cả cảnh giới cũng chưa khôi phục hoàn toàn, chỉ thông qua sự bố trí ở nhân gian, đã có thể tính toán một vị Ma Tổ rơi vào trạng thái ngủ say?”

“Bây giờ suy nghĩ một chút, thật sự mỗi một bước đều có con cờ của hắn.”

Nàng không nhịn được nói: “Còn không biết rõ có sự bố trí càng sớm hơn không, nhưng chúng ta biết, bắt đầu từ khi Lâm Chỉ Thủy nghênh đón vị khách Trình gia lão tổ này, e rằng cũng nằm trong tính toán và bố trí của hắn!”

“Ngay từ đầu là vì việc của Trình gia lão tổ, người Trình gia mới đưa Ân Long Châu cho hắn, còn Ân Long Châu kia lại dụ Thiên Cầu tới, sau đó lại dụ chủ thượng ‘Độc Thư Nhân’ của Thiên Cầu này ra, sau khi đánh một trận với Độc Thư Nhân ở Tô Thành, lại dụ Cứu Thế Nhân ở sau lưng Độc Thư Nhân ra, lại đến Ma Quân ở sau lưng Cứu Thế Nhân, cuối cùng dẫn tới sự chú ý của Minh Dạ Ma Tổ!”

“Bây giờ lại dựa vào chúng ta làm mọi nử, khiến Minh Dạ hạ xuống hóa thân, tặng cho người bức tranh Nữ Oa, còn ép Minh Dạ Ma Tổ phải bỏ ra cái giá thê thảm đau đớn, nhận sự trừng phạt chân thân của ‘nó’ ở thượng giới, trọng thương suy yếu đến cực hạn, sau đó lại lấy pháp môn nhân quả, giúp đỡ Nữ Oa nương nương tìm được chuỗi nhân quả giữa nàng và Minh Dạ!”

U Thiên lẩm bẫm nói: “Một loạt bố trí thế này, thoát nhìn mỗi một bước cờ đều là trùng hợp, lại gây ra kết quả đáng sợ như vậy... Tính toán khiến một Ma Tổ ngủ say ở nhân gian? Điều này, thật sự là thiên toán.”

Nàng đã hoàn toàn đắm chìm trong sự sợ hãi nội tâm.

Xà Tích Lộ nghe đến mơ hồ, hỏi ở trong lòng: ‘Minh Dạ Ma Tổ không chết sao?’

“Cơ thể Ma Tổ bất tử bất diệt, sao có thể chết?” U Thiên nói: “Chỉ vì Minh Dạ Ma Tổ nhận sự trừng phạt nặng của ‘nó’, vốn đã vô cùng suy yếu, lại chịu một chiêu chuỗi nhân quả của Nữ Oa, mới có thể rơi vào trạng thái ngủ say, thế nhưng giấc ngủ này, trừ khi có ‘nó’ giúp đỡ, nếu không ít nhất cũng phải sau ngàn vạn năm mới có thể thức tỉnh.”

‘Vậy thì tốt.’ Xà Tích Lộ thở phào nhẹ nhõm, ‘Sau ngàn vạn năm, chúng ta cũng sẽ mạnh hơn chứ?’

“Minh Dạ Ma Tổ không có gì đáng sợ.” U Thiên vội vàng nói: “Bây giờ người phải chú ý đến nam nhân của người, hẳn cũng quá kinh khủng, ở nhân gian cũng có thể làm đến trình độ này, người tuyệt đối đừng chọc hắn!”

Xà Tích Lộ ồ một tiếng, nói thầm: ‘Ta chọc hắn làm gì...’

Trong lúc hai người giao lưu tư duy, lại nghe thấy giọng nói của Nữ Oa nương nương đột nhiên vang lên.

“Cứu Thế Nhân.”

Nữ Oa nương nương lạnh nhạt nhìn Cứu Thế Nhân kia, mở miệng nói: “Bản hoàng niệm tình trong lòng người còn có nhân từ, có thể cho người ba lựa chọn.”

Cứu Thế Nhân im lặng nhìn Nữ Oa nương nương, cũng không nói gì.

Nàng cũng không có ý phản kháng hoặc là chạy trốn, dù sao đứng trước mặt sự tồn tại vĩ đại như Nữ Oa nương nương, chút lực lượng ấy của nàng có ý nghĩa gì chứ?

“Thứ nhất, ở cùng một chỗ với Ma Long, bản hoàng sẽ phong ấn người trong Vạn Thế Phục Long đại trận này.”

Nữ Oa nương nương thân nhiên nói: “Thứ hai, bản hoàng có thể thả người đi luân hồi, giúp người che đậy luân hồi, người có thể làm một người bình thường ở nhân gian, về phần điều thứ ba... Bản hoàng sẽ ban thưởng cho người một đạo pháp chi, đợi người luân hồi chuyển thế đủ chín chín tám mươi một lần, có thể gia nhập vào trận doanh thiên giới của ta.”

“Người chọn thế nào?” Nữ Oa nương nương khẽ hỏi.

Chương 281: Cứu Thế Nhân (1)

“Ta...”

Nữ tử áo trắng Cứu Thế Nhân quỳ trên mặt đất, ánh mắt phức tạp cúi đầu xuống, qua một lúc lâu sau, mới ngẩng đầu nhìn Nữ Oa nương nương, nói khẽ: “Đa tạ Nữ Oa nương nương yêu thương, ta bằng lòng ở lại giữa trần thế này làm một phàm nhân.”

Nữ Oa nương nương nhìn nàng, thân nhiên nói: “Làm một phàm nhân ở nhân gian này, thật sự là lựa chọn tốt, ‘nó’ đâu đâu cũng có, nhưng có lúc làm phàm nhân... ‘Nó’ sẽ làm như không thấy.”

Nói xong, Nữ Oa nương nương liền vung tay áo, một đạo quang mang chui vào mi tâm của Cứu Thế Nhân.

“Đa tạ nương nương thành toàn.” Cứu Thế Nhân quỳ sát đất tạ ơn.

Nữ Oa nương nương nói khẽ: “Có phương pháp bảo hộ này, ngoại trừ Nguyên Sơ Ma Tổ, các Ma Tổ khác không có cách nào thôi toán ra người luân hồi chuyển thế, hưởng hồ Nguyên Sơ Ma Tổ...”

Nói đến đây, nàng khẽ lắc đầu, không tiếp tục nói hết.

Xà Tích Lộ không nhịn được tò mò nói: ‘U Thiên, người biết Nguyên Sơ Ma Tổ này sao?’

“Nguyên Sơ chính là người giết chúng ta mấy trăm năm trước, đưa chúng ta vào luân hồi, là ngoại ma đầu tiên do ‘nó’ sáng tạo ra, là Ma Tổ đầu tiên được sinh ra ở giữa thiên địa.”

U Thiên nặng nề nói: “Hắn và Thái Sơ Thiên Đế đều nổi tiếng, nếu nói Thái Sơ Thiên Đế có thể gọi là sự tồn tại cường đại nhất trong số đại năng Thiên Đạo, vậy hắn chính là sự tồn tại vô địch chân chính trong Ma Tổ ngoại đạo, dù là phương diện nào cũng được gọi là hoàn mỹ, chỉ là... Lời này của Nữ Oa nương nương là có ý gì? Hưởng hồ Nguyên Sơ cái gì? Tiểu Xà, người... Hỏi một chút đi.”

Ở kiếp trước, nàng còn kém hơn Nữ Oa nương nương nửa bậc, không dám mở miệng.

Xà Tích Lộ hơi do dự, lúc này mới vô cùng cẩn thận mở miệng nói: “Nữ Oa nương nương.”

Nữ Oa nương nương nhìn về phía Xà Tích Lộ, khóe môi lại đột nhiên hiện ra nụ cười ôn hòa, hỏi: “Sao thế? Có việc muốn hỏi ta sao?”

Thiếu nữ Kim Ô ngạc nhiên.

Không ngờ thái độ của Nữ Oa nương nương với vị phi tử mới của phụ hoàng lại thân thiết như thế, cũng không tự xưng “bản hoàng”, mà tự xưng là “ta”.

Thái độ của Nữ Oa nương nương đối với nữ nhi Thiên Đế là nàng cũng không tốt như vậy.

Tiêu Tuệ cũng không cảm thấy ngạc nhiên, dù sao Lâm tiên bối chính là Thái Sơ Thiên Đế chuyển thế, Tiêu Xà cũng là Ma Tổ bỏ gian tà theo chính nghĩa, thái độ của Nữ Oa nương nương tốt hơn chút cũng là bình thường.

“Lại còn cười?” U Thiên không nhịn được nói thầm: “Lần trước chúng ta cử hành pháp đàn cầu trời, Nữ Oa nương nương căn bản không để ý đến chúng ta, bây giờ thái độ tốt như vậy... Đây cũng là nể mặt Lâm Chỉ Thủy đi.”

Xà Tích Lộ không để ý đến U Thiên, lại hơi thấp thỏm nói: “Ta muốn hỏi hỏi, Nguyên Sơ Ma Tổ... Xảy ra chuyện gì?”

“Người đang hỏi giúp một người khác hả?”

Nữ Oa nương nương cười khẽ nhìn nàng một cái, ánh mắt như thẳng vào đáy lòng, thấy được U Thiên, lập tức khẽ lắc đầu, nói: “Thế nhưng, ta cũng không rõ lắm, chỉ là Nguyên Sơ Ma Tổ chưa từng xuất hiện, khiến ta cảm thấy hơi kỳ lạ thôi.”

U Thiên cũng không quan tâm nhiều thế nữa, truyền âm nguyên thân nói: “Nữ Oa nương nương, hơn sáu trăm năm trước ta còn từng gặp Nguyên Sơ, chỉ sáu trăm năm không xuất hiện cũng rất bình thường chứ?”

“Bình thường?” Nữ Oa nương nương thần nhiên nói: “Hơn sáu trăm năm trước, ‘nó’ đột nhiên thức tỉnh, hủy diệt Thái Sơ Thiên Cung, suýt nữa diệt sát tất cả đại năng Thái Sơ Thiên Cung, trong trận chiến kia một phương ngoại đạo ngoại trừ Nguyên Sơ Ma Tổ, tất cả đều đến đông đủ, duy chỉ có hãn không xuất hiện, chẳng lẽ không kỳ lạ sao?”

“Duy chỉ có hãn không đến...” U Thiên lầm bầm một tiếng.

Ma Tổ có được thân thể và nguyên thân bất diệt, không thể nào tự sát, mặc dù Nguyên Sơ Ma Tổ cũng không muốn nghe theo “nó”, thậm chí cũng muốn thoát khỏi “nó” giống như nàng, nhưng không có cách nào.

Hơn sáu trăm năm trước, trong trận đại chiến quan trọng như vậy, hãn hiểu rõ hành động của “nó” nhất, cũng là sự tồn tại mạnh nhất mà “nó” không chế, lại chưa từng xuất hiện?

Điều này... Thật sự rất kỳ lạ.

“Nữ Oa nương nương.”

Lúc này, thiếu nữ Kim Ô quỳ rạp ở bên cạnh, đột nhiên đập đầu một cái, vẻ mặt buồn bã, cắn môi hỏi: “Nương nương, ngài vừa mới nói ‘nó’ suýt nữa diệt sát tất cả đại năng Thái Sơ Thiên Cung, trong số đại năng Thái Sơ Thiên Cung của ta, ngoại trừ phụ hoàng ra, còn người khác may mắn sống sót không?”

Nàng bị nhốt ở Lăng Yên Các nhân gian, cũng không rõ thượng giới xảy ra chuyện gì, nhưng sáu trăm năm trước có một vị đại năng bạn tốt của phụ hoàng, nói tin tức này với nàng.

Nữ Oa nương nương im lặng một chút, chậm rãi nói: “Bản hoàng cũng không rõ ràng lắm, ngày đó đám Ma Tổ một phương ngoại đạo hoàn toàn phong tỏa Thái Sơ Thiên Cung, chỉ có ‘nó’ thức tỉnh tiến vào, một phương đại năng Thiên Đạo chúng ta dồn hết sức tấn công cũng không có cách nào, sau này Thái Sơ Thiên Cung hoàn toàn bị hủy diệt, một phương đạo thống này hoàn toàn biến mất giữa thiên địa.”

Nàng thở dài một tiếng, nói: “Nếu đại năng Thiên Đạo của Thái Sơ Thiên Cung còn có người khác sống sót, dù là chuyển thế đến nhân gian, hoặc là chuyển thế đến thiên giới, thời gian sáu trăm năm đã sớm thức tỉnh tu luyện về cảnh giới Thiên Đạo, nhưng sáu trăm năm qua... Cũng không có Thiên Đạo mới được sinh ra.”

“Tại sao có thể như vậy...”

Thiếu nữ Kim Ô hơi mất hồn lắm bậm một tiếng.

Mặc dù nàng mới được sinh ra ở đại kiếp thượng cổ, nhưng cũng đã gặp rất nhiều trường bối, chư vị đại thánh, Yêu thần của Thái Sơ Thiên Cung... Còn có đại hoàng huynh... Tất cả mọi người rất cung chiêu vị tiểu công chúa là nàng...

Còn bọn họ... Tất cả đều vẫn diệt rồi hả?

“Tiểu Thập Nhất.” Nữ Oa nương nương lạnh nhạt nói: “Bây giờ ngươi biết những điều này cũng không có ý nghĩa gì, đợi sau khi ngươi đi vào Thiên Đạo lại nói.”

Thiếu nữ Kim Ô ngẩn ngơ, lập tức chậm rãi gục đầu xuống, trầm thấp nói: “Vâng, Nữ Oa nương nương.”

Dưới Thiên Đạo đều là giun dế.

Cừ địch hủy diệt Thái Sơ Thiên Cung chính là “nó”, là rất nhiều Ma Tổ ngoại đạo, cho dù là đại năng Thiên Đạo, cũng không thể báo thù, huống chi là nàng chứ?

“Nữ Oa nương nương.”

Tiêu Tuệ đột nhiên mở miệng nói: “Bây giờ Minh Dạ Ma Tổ kia đã biết được thân phận của Tiểu Xà, cho dù Minh Dạ Ma Tổ rơi vào trạng thái ngủ say, Ma Quân liên hệ qua Bỉ Ngạn Hắc Liên kia cũng đã biết điều này, ngài... Phải chăng có thể diệt sát Ma Quân này? Nếu bị Ma Tổ khác biết được kiếp trước của Tiểu Xà, có lẽ nhân gian còn có nhiều kiếp nạn hơn.”

“Ta đã thôi toán qua.” Nữ Oa nương nương nói khẽ: “Ma Quân kia cùng một mạch Ma Tôn ở sau lưng, trước đó tất cả đều đã bỏ mình, Minh Dạ Ma Tổ muốn nuốt một mình U Thiên, đương nhiên sẽ không để lại dấu vết, chỉ là...”

Nàng khẽ lắc đầu, nói: “Lúc ta vừa lấy chuỗi nhân quả cách không tập sát Minh Dạ Ma Tổ, cũng không biết có phải hấn đã truyền tin tức này ra ngoài hay không, thân là Ma Tổ hầu hạ ‘nó’, nhất niệm là có thể liên hệ với tất cả Ma Tổ, nếu như hấn từ bỏ việc độc chiếm U Thiên, có lẽ tin tức này đã bị Ma Tổ khác biết được.”

“Vậy nhân gian...” Sắc mặt Tiêu Tuệ hơi thay đổi.

Nếu lại có thêm một Minh Dạ Ma Tổ, hoặc là Ma Tổ cường đại hơn có ý đồ với Tiểu Xà, có lẽ sẽ chuẩn bị càng đầy đủ hơn, vậy kiếp nạn mà nhân gian gặp phải, e rằng còn đáng sợ hơn lần này!

“Chân ma nhân gian gần như chết hết, nhưng nếu có Ma Tổ không tiếc trả giá, nhân gian thật sự hơi rắc rối.”

Nữ Oa nương nương nhẹ nhàng gạt đầu, suy nghĩ một chút, lập tức nói: “Ma Tổ đã ra tay, tất nhiên đại năng Thiên Đạo chúng ta cũng không thể ngồi yên không để ý đến, ta đã liên hệ với đại năng của các phương đạo thống, chẳng mấy chốc sẽ điều động đủ nhiều thần tiên thiên giới, chuyển thế đến nhân gian.”

Lúc này Tiêu Tuệ mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 282: Cứu Thế Nhân (2)

Sáu ngàn năm trước, cũng vì có đại năng Thiên Đạo nhắc nhở, phát hiện nhân gian xuất hiện chân ma đệ nhất đẳng, các phương đạo thống thiên giới mới có thể tự mình phái xuống một vị đại la kim tiên hồn nguyên hoặc là Phật Đà chuyển thế.

Đại nhân vật cấp độ chí tôn vô cùng tôn quý ở thiên giới, tất nhiên sẽ không hạ phạm.

Nhưng bây giờ... Đại năng Thiên Đạo các phương đạo thống đều phải lên tiếng, dù là chí tôn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chuyển thế hạ phạm!

Cũng không biết, thiên giới lại phái xuống bao nhiêu chí tôn chuyển thế đây?

“Hơn nữa...”

Nữ Oa nương nương cười khẽ: “Nghĩ đến đây cũng là ý của hần, nếu không cũng không để người hợp nhất với Sinh Tử Bộ.”

Tiêu Tuệ không nhịn được khẽ giật mình, nói: “Nương nương đang nói Lâm tiên bối sao?”

“Tất nhiên là hần.” Nữ Oa nương nương thản nhiên gật đầu, nói: “Đúng là đại năng Thiên Đạo chúng ta có thể thôi toán luân hồi chuyển thế dưới Thiên Đạo, nhưng điều này cũng ảnh hưởng đến sự vận chuyển của Thiên Đạo, nếu có Sinh Tử Bộ ở nhân gian vậy sẽ đơn giản hơn nhiều.”

Tiêu Tuệ ngẩn ngơ, lúc này mới chợt hiểu rõ.

Bây giờ thân tiên thiên giới mới chuyển thế, nếu là dưới tình huống bình thường, vậy ít nhất phải tốn thời gian mười mấy năm mới có thể trở thành chiến lực.

Dưới sự sinh trưởng bình thường, cơ thể phạm nhân phải tốn thời gian mười mấy năm, thức hải mới có thể vững chắc, mới có thể thức tỉnh ký ức liên quan đến kiếp trước ở trong nguyên thần, sau đó còn phải tu hành, dù không cần ngộ đạo, chỉ cần tích lũy linh lực, nhưng cũng phải tốn thời gian.

Trừ khi vận dụng bảo vật loại Trụ Quang, linh đan đủ loại, để cơ thể phạm nhân nhanh chóng trưởng thành, mới có thể thức tỉnh ký ức trong thời gian ngắn, tu luyện tới cấp độ tiên nhân gian.

Nhưng... Điều kiện tiên quyết là có thể tìm được cơ thể của thân tiên chuyển thế.

Địa giới luân hồi rất kỳ diệu, một khi tiến vào lục đạo luân hồi, chẳng khác nào dứt bỏ thế này, bắt đầu cuộc đời mới, nếu muốn thôi toán sẽ rất

khó khăn.

Tiêu Tuệ cũng từng vào luân hồi, tất nhiên biết địa giới luân hồi là đáng về gì.

Trong địa giới luân hồi kia, lục khẩu luân hồi chỉ tính đại diện cho lục đạo luân hồi, ở trong luân hồi chỉ tính, có thể quan sát được một lượng lớn ngôi sao sinh mệnh mới, cũng tức là “thai nhi” vừa mới trưởng thành, thần tiên cũng chỉ có thể thôi toán ra rất nhiều vận số, giới tính, dòng họ đủ loại của những thai nhi này, không cách nào tính chuẩn đến người nào đó, cũng rất khó suy tính thiên phú tu hành.

Sau khi được luân hồi chỉ lực gột rửa, mới có thể đầu thai chuyển thế, chỉ cần sau khi tu thành nguyên thần, có thể cam đoan không mất ký ức.

Nhân vật như thần tiên chí tôn này, một khi tiến vào nhân đạo luân hồi của nhân gian, trừ khi là đại năng Thiên Đạo thôi toán, nếu không cũng rất khó tìm ra cơ thể chuyển thế.

Ở thiên giới, còn có 《Quần Tiên Phở》 có thể kiểm tra thân thế lai lịch.

Nhưng ở nhân giới, từ sau đại kiếp thượng cổ, cũng không có m Tào Địa Phủ quản lý, muốn xác định cơ thể của thần tiên chí tôn chuyển thế, nhất định phải có đại năng Thiên Đạo thôi toán mới được, nhưng hiện nhiên điều này liên quan đến phương diện thủ đoạn Thiên Đạo, sẽ ảnh hưởng đến sự vận chuyển của Thiên Đạo.

Còn bây giờ, Lâm tiên bồi để Sinh Tử Bộ giáng lâm nhân gian một lần nữa, còn để khí linh là nàng quay về Sinh Tử Bộ, tất nhiên có thể tùy tiện thôi toán ra thần tiên chuyển thế nhân gian!

Thuật nghiệp có chuyên công.

Sinh Tử Bộ chính là thứ đặc biệt quản lý đạo này, tất nhiên vô cũng dễ dàng.

Chỉ cần là thần tiên dưới cảnh giới Thiên Đạo, chỉ cần người này ra đời ở nhân gian, Sinh Tử Bộ đều ghi chép lại, thần tiên chí tôn cũng không ngoại lệ.

‘Chẳng trách lúc trước Lâm tiên bồi lại ban thưởng bức tự thiếp kia cho ta...’

Lúc này, Tiêu Tuệ nghĩ đến lời nói lúc Lâm tiên bồi tặng bức tự thiếp “Ky điều luyện cự lâm, trì ngư tư cố uyên” kia cho nàng, cuối cùng lúc này hoàn toàn hiểu rõ.

‘Hóa ra... Lâm tiên bồi đã sớm nhận ra ta là khí linh Sinh Tử Bộ, cũng đã sớm nghĩ đến một ngày này.’

Nàng không nhịn được thầm than thở một tiếng, mơ hồ có suy đoán: ‘Có lẽ... Thôi Phủ Quân cũng đã sớm có chung nhận thức với Lâm tiền bối?’

“Tiêu Tuệ, ngươi không chế Sinh Tử Bộ, nhân gian vẫn do ngươi làm lãnh đạo.”

Sau khi Nữ Oa nương nương phân phó một câu, lại nhìn lướt qua thiếu nữ Kim Ô, thản nhiên nói: “Vạn Thế Phục Long đại trận này chỉ bị phá vòng ngoài, ngươi đến sửa chữa đi.”

“Vâng.” Lúc này thiếu nữ Kim Ô cung kính nói.

Ngay lập tức, Nữ Oa nương nương đã biến mất không thấy bóng dáng.

Đợi Nữ Oa nương nương rời đi, Tiêu Tuệ quay lại nhìn về phía Cứu Thế Nhân, hỏi: “Cứu Thế Nhân, ngươi còn không vào luân hồi đi?”

Nữ tử áo trắng im lặng một chút, nói: “Sửa chữa Vạn Thế Phục Long đại trận này cũng khá rắc rối, động tĩnh cũng không nhỏ, nếu bây giờ ta giải trừ Ma vực, có lẽ sẽ ảnh hưởng đến bách tính Thanh Thành, có thể chờ trận pháp phục hồi như cũ, lại để ta vào luân hồi hay không?”

“Được.” Thiếu nữ Kim Ô gật đầu đồng ý, “Trình độ nứt vỡ của trận pháp này không lớn, chỉ cần chút thời gian là đủ.”

Tiêu Tuệ nhìn Cứu Thế Nhân một chút, nói khẽ: “Cảm ơn ngươi.”

Nàng biết Cứu Thế Nhân này đang nói thật.

Dù sao, vừa rồi Cứu Thế Nhân này lại vì mấy trăm vạn phạm nhân của Thanh Thành, không tiếc chống đối Ma Tổ, nếu không phải Nữ Oa nương nương ra tay, e rằng cũng phải bị Ma Tổ tra tấn ức vạn năm, sống không bằng chết.

Ngay cả Nữ Oa nương nương cũng chấp nhận Cứu Thế Nhân, đương nhiên nàng sẽ không nói gì.

Dù sao, chỉ là Thiên Đạo và ngoại đạo đối đầu với nhau, tất nhiên sẽ có lập trường khác biệt, không liên quan đến thiện ác đúng sai.

“Tiểu công chúa điện hạ.”

Tiêu Tuệ nhìn về phía thiếu nữ Kim Ô, mỉm cười nói: “Việc sửa chữa trận pháp này giao cho ngươi, bên ngoài còn rất nhiều tu hành giả Thanh Thành chưa được trấn an, ta và Tiểu Xà đi ra trước.”

“Được.” Thiếu nữ Kim Ô nhẹ gật đầu, nói: “Cứu Thế Nhân, ngươi ở lại nơi này đi, chờ ta sửa chữa xong trận pháp, ngươi trực tiếp đi vào luân hồi ở đây đi.”

Nữ tử áo trắng nhẹ nhàng gật đầu.

Nàng cũng biết, trước đó tấn công trận pháp Thanh Thành trên quy mô lớn, giết rất nhiều tu hành giả, còn giết hai vị đại la kim tiên hồn nguyên chuyên thể, tất nhiên là đối tượng bị đông đảo tu hành giả sợ hãi, cho dù Nữ Oa nương nương bỏ qua cho nàng một mạng, nàng cũng không tiện xuất hiện.

“Chúng ta đi thôi.”

Tiêu Tuệ lôi kéo Xà Tích Lộ, lúc đang muốn bay ra ngoài không gian đại trận phong cấm, lại nghe thấy giọng nói của Cứu Thế Nhân đột nhiên vang lên sau lưng:

“Chờ chút.”

“Hả?” Tiêu Tuệ xoay người, nhìn về phía Cứu Thế Nhân, hỏi: “Sao thế?”

Nữ tử áo trắng im lặng một chút, nói: “Có thể giúp ta một chuyện không? Ta bằng lòng dùng tất cả tình báo liên quan đến ngoại ma mà ta biết được để trao đổi.”

Tiêu Tuệ nhìn nàng một cái, nói: “Người nói trước đã, người muốn ta giúp đỡ điều gì?”

“Người có Sinh Tử Bộ, có thể ảnh hưởng đến tuổi thọ và sự ra đời của phàm nhân?”

Nữ tử áo trắng hơi do dự, nói: “Sau khi nguyên thân thứ hai Quan Thi m của ta đầu thai vào tập đoàn Quan thị sáu trăm năm trước, nàng đã thành huyết mạch đời sau của đệ đệ ruột thịt, bọn họ không biết gì hết, chỉ bị làm lẫn lộn ký ức, có thể để tuổi thọ của bọn họ dài hơn chút, để ta đầu thai làm con của bọn họ không?”

“Vi sao?” Tiêu Tuệ hỏi: “Người muốn đầu thai đến một gia đình đại phú đại quý sao?”

Nữ tử áo trắng im lặng một lúc lâu, nói: “Ta chỉ cảm thấy... Cho dù trở thành phàm nhân, nếu có thể sinh ra trong gia đình như vậy, có lẽ còn có thể giúp đỡ thế giới này...”

Tiêu Tuệ nhìn nàng, cũng im lặng một lúc, lúc này mới nói: “Thật xin lỗi, Sinh Tử Bộ không thể quyết định ngoại ma đầu thai chuyển thể, người lại có đại năng Thiên Đạo giúp người che giấu luân hồi, ta cũng không có cách nào.”

“Thật sao... Thật đáng tiếc.” Nữ tử áo trắng thở dài.

“Thế nhưng...” Tiêu Tuệ đột nhiên nói: “Ta có thể cho người một đạo Sinh Tử Bộ Sinh Tử Luân Hồi Ấn Ký, lại để tuổi thọ của bọn họ dài hơn chút, có con lúc tuổi già, có lẽ người có thể nắm bắt cơ hội này.”

Nữ tử áo trắng ngần ngo, nói: “Cảm ơn, cảm ơn người.”

Chương 283: Dây chuyền sản xuất thiên ma (1)

Trong Ma vực tĩnh mịch u ám.

Trải qua trận đại chiến này, tất cả công trình kiến trúc bên trong Thanh Thành đều đã sụp đổ, cả Thanh Thành gần như bị san thành đất bằng, trên mặt đất có một lượng lớn hố sâu, khe rãnh đủ loại, vừa nhìn đã thấy giết mình.

Rất nhiều tu hành giả ở bên trong Thanh Thành đều lo lắng căng thẳng duy trì trận pháp.

“Xảy ra chuyện gì?”

Đông Duyên Đại Tôn nhíu chặt mày, nhìn về vị trí lối vào Vạn Thế Phục Long đại trận, ánh mắt đầy vẻ lo lắng, nói: “Sao Vạn Thế Phục Long đại trận lại không có phản ứng?”

Dựa theo kế hoạch, thiếu nữ Kim Ô kia đi vào tập sát Cứu Thế Nhân, sau đó sẽ nhân lúc Cứu Thế Nhân chạy trốn, dùng đại trận Thanh Thành vây khốn Cứu Thế Nhân, tiếp theo đánh giết nó, nhưng bây giờ lại không có chút phản ứng.

Thậm chí ngay cả chút động tĩnh cũng không cảm nhận được.

Chẳng lẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì đó?

“Ranh giới Ma vực này của Cứu Thế Nhân, Đại Tôn có thể đột phá không?” Lục Kiếm Tiên đột nhiên hỏi: “Nếu có thể, ta sẽ thử Phi Kiếm truyền thư cầu cứu Lâm tiên bối, dù sao Kim Ô kia cũng là tiểu nữ nhi của Lâm tiên bối, dù thế nào Lâm tiên bối cũng không thể ngồi yên không để ý đến chứ?”

“Nếu là Ma vực trước khi nàng ta đột phá, đương nhiên ta có thể đột phá ranh giới Ma vực.”

Đông Duyên Đại Tôn khẽ lắc đầu nói: “Nhưng đây là Ma vực cấp độ thiên ma, dù bản tôn của ta ra tay, cũng rất khó đột phá.”

Nếu là vì bị phạm nhân phát giác, dẫn tới ngoại ma giáng lâm hình thành Ma vực ngoại đạo, trừ khi giết ngoại ma giáng lâm kia, nếu không sẽ không có cách nào đột phá ranh giới.

Ngụy Ma vực thì “tiên vào dễ, đi ra khó”, muốn đột phá ranh giới Ma vực quay về hiện thực, nhất định phải có thực lực sánh ngang tu vi của ngoại ma phóng thích Ma vực mới được.

Ma vực thiên ma, ở nhân gian cũng chỉ có chí tôn chuyển thế cảnh giới Thái Nhất mới có thể đột phá ranh giới này.

Đột nhiên!

Một luồng ánh sáng lạnh lẽo phi độn đến từ hướng Vạn Thế Phục Long đại trận, rơi xuống trước mặt Đông Duyên Đại Tôn và Lục Kiếm Tiên.

Rõ ràng là Tiêu Tuệ và Xà Tích Lộ.

Đông Duyên Đại Tôn thấy vẻ mặt bình tĩnh lại xen lẫn sự thoải mái của Tiêu Tuệ, đôi mắt không nhìn được sáng lên, liền hỏi: “Tiêu Tuệ, sao thế?”

“Không còn gì đáng ngại.”

Tiêu Tuệ mỉm cười nói: “Lâm tiên bối thần cơ diệu toán, đã sớm suy tính được một kiếp này, dù đưa tự thiếp cho người hay là Tử Mẫu Ấn kia, còn lưu lại hậu chiêu cho Tiểu Xà, đều nằm trong sự khống chế của Lâm tiên bối, vừa rồi ở trong Vạn Thế Phục Long đại trận, đã hóa giải được một kiếp này, đợi Vạn Thế Phục Long đại trận được sửa chữa xong, Cứu Thế Nhân kia sẽ giải trừ Ma vực tiến vào luân hồi.”

Ma Tổ giáng lâm, thậm chí Nữ Oa nương nương cũng giáng lâm, điều này liên quan đến phương diện quá cao, nàng cũng không dám nói rõ.

“Vậy đã kết thúc?” Đông Duyên Đại Tôn ngăn ngợ.

Hắn ta vốn cho rằng còn có một trận đại chiến nữa, vẫn chờ nữ nhi Thiên Đế đi ra, sau khi bày trận, chiến đấu gian khổ trần sát Cứu Thế Nhân này.

Không ngờ, cứ kết thúc như vậy?

Lục Kiếm Tiên cũng thấy hơi khó hiểu, nhưng lại cảm thấy rất hợp lý, dù sao cũng là Lâm tiên bối, cũng không có gì phải kỳ lạ.

“Lâm tiên bối đã sớm bố trí xong ván cờ này, kết thúc như vậy thì có gì kỳ quái chứ?” Tiêu Tuệ lắc đầu cười một tiếng.

“Vậy là tốt, vậy là tốt.”

Đông Duyên Đại Tôn hơi thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Đúng là Lâm tiên bối, đối phó thiên ma ở nhân gian, thậm chí cũng không cần ra tay, đúng là vị Thiên Đế ban sơ cổ xưa nhất trong truyền thuyết chuyên thế.”

Tiêu Tuệ lại thâm trầm trầm: Nếu cho người biết, thật ra Ma Tổ đã giáng lâm hóa thân xuống đây, lại bị Lâm tiên bối ở nhân gian tính toán đến chân thân ngủ say, vậy chẳng phải người sẽ quỳ xuống ngay tại trận sao?

Thế nhưng, dù sao cũng là đại năng đứng ở đỉnh phong tam giới, nàng cũng không dám tùy ý để lộ ra.

Nàng khẽ lắc đầu, nói: “Ta thông báo với các vị tu hành giả trong Thanh Thành trước đã, để bọn họ yên tâm, tạm thời còn phải chờ một thời gian nữa.”

Vừa nói xong, Tiêu Tuệ đã phóng đi, lẳng không đi lên bầu trời Thanh Thành, đồng thời từng luồng ánh trắng bao phủ xuống, trên người nàng cũng nở rộ ý nghĩa của đại la viên mãn, hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều tu hành giả bên trong Thanh Thành.

Đông đảo tu hành giả bên trong Thanh Thành không nhìn được đều ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tiêu Tuệ lạnh lẽo như tiên tử trong trắng ở trên bầu trời.

“Các vị đạo hữu.”

Giọng nói bình tĩnh lại nhu hòa của Tiêu Tuệ quanh quẩn khắp mọi nơi trong Thanh Thành: “Mặc dù lần kiếp nạn Thanh Thành này hung hiểm, nhưng may mắn có một vị cao nhân tiên bối ẩn cư ở nhân gian bố trí giúp đỡ, kiếp nạn này đã được hóa giải, rất nhiều chân ma xâm phạm đều đã đền tội, Vạn Thế Phục Long đại trận bình yên vô sự, ba ngày sau Cứu Thế Nhân cầm đầu kia sẽ bỏ mình, đến lúc đó Ma vực mới có thể sụp đổ tiêu tán, xin chư vị kiên nhẫn chờ đợi.”

Đông đảo tu hành giả nghe vậy, không nhìn được ngạc nhiên.

Hóa giải?

Thế nhưng, vì sao lại là cao nhân tiên bối ẩn cư ở nhân gian “bố trí giúp đỡ”?

Mọi người vốn tưởng rằng là vì Tam Túc Kim Ô kia đột nhiên xuất hiện, Tam Túc Kim Ô ở trong truyền thuyết kia, một ngụm là có thể nuốt mất hỏa liên đáng sợ của Cứu Thế Nhân, dùng thực lực đáng sợ giết chết Cứu Thế Nhân, cũng không có gì bất ngờ xảy ra.

Nhưng bây giờ nghe ra, hình như cũng không phải chuyện như vậy?

Bố trí giúp đỡ... Đây chẳng phải là nói, ngay cả Tam Túc Kim Ô dòng dõi Thiên Đế trong truyền thuyết, Thái Sơ Hoàng tộc vô cùng tôn quý trong viễn cổ, cũng là một phần trong ván cờ?

Nói cách khác... Con Tam Túc Kim Ô tồn tại trong truyền thuyết kia, cũng chỉ là một con cờ của vị tiên bối ẩn cư kia?

Trong chốc lát, rất nhiều tu hành giả không nhìn được vô cùng chấn động.

Dù cảm thấy không chân thực, nhưng lại cho rằng lời này cũng không giả.

Dù sao một tiên nhân gian như Tiêu Tuệ, tuân theo ý chí của thiên giới, chính là lãnh tụ của giới tu hành nhân gian, tất nhiên không thể nói năng lung tung, nếu không phải vị tiên bối kia thật sự thần thông quảng đại, dám

nói ra lời này, thật sự đang đắc tội vị dòng dõi Thiên Đế viễn cổ kia, sao có thể nói bậy?

Một vài tu hành giả hiểu rõ tình hình trong đó như Chúc Thừa Hỏa, Vũ Lạc tiên tử, lại mơ hồ có suy đoán, đều nghĩ đến vị “Lâm tiên bối” thần bí kia trước tiên.

“Lần kiếp nạn Thanh Thành này, đa tạ các vị đạo hữu đã hết sức giúp đỡ.”

Tiêu Tuệ đứng ở trên bầu trời, giọng nói quanh quẩn bên trong Thanh Thành: “Ta đại diện cho đạo thống thiên giới, bày tỏ sự cảm ơn với chư vị, những thiên bảo, linh đan, kỳ bảo kia coi như là một phần tâm ý của thiên giới, chư vị không cần trả lại.”

Đông đảo tu hành giả không nhận được ngờ ngạc, lập tức vô cùng vui mừng.

Mỗi người đều có ít nhất mấy món thiên bảo, tối thiểu cũng có công kích, phòng ngự, phi độn, mặc dù không có khí linh, chỉ là bán thành phẩm, nhưng cũng cường đại hơn chí bảo nhiều.

Còn có nhiều linh đan diệu dược như vậy, thậm chí đủ loại phù triền, kỳ bảo, đều không ngoại lệ là tuyệt thế trân bảo khó gặp ở nhân gian.

Vốn tưởng chỉ cho bọn họ mượn tạm để thủ thành mà thôi, không ngờ... Lại không thu hồi?

“Thế nhưng, khiến người ta thấy đau lòng là... Những vị đạo hữu hy sinh vì kiếp nạn này, có tất cả chín mươi bảy vị.”

Giọng nói trầm thấp của Tiêu Tuệ quanh quẩn bên trong Thanh Thành: “Bọn họ vì thủ hộ nhân gian này, coi chết như sinh, lấy thân tử vì đạo, là anh hùng vì nhân gian, ở đây ta đại diện đạo thống thiên giới cảm ơn bọn họ, những người nhà của đạo hữu này cũng sẽ nhận được đầy đủ bảo vật trợ cấp, đồng thời có thiên giới giúp đỡ, sẽ tìm ra cơ thể chuyển thế của bọn họ, nếu bọn họ bằng lòng, sẽ một lần nữa dẫn đạo để bọn họ đi vào con đường tu hành.”

Chương 284: Dây chuyền sản xuất thiên ma (2)

Nàng cũng không tiện nói là công hiệu của Sinh Tử Bộ, chỉ có thể nói là thiên giới giúp đỡ.

Sinh Tử Bộ quay về nhân gian, chỉ cần nàng lật lại Sinh Tử Bộ, thì có thể tìm ra cơ thể đầu thai của những đạo hữu đã hy sinh kia trong chớp mắt, dù không có trí nhớ của kiếp trước, nhưng cũng coi như có chút đền bù.

Đương nhiên...

Hai bị đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thế là Thanh Quân và Nguyên Quan Chủ đã hồn phi phách tán, vậy sẽ không có cách nào.

May mắn hai vị đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thế này đều là nguyên thân thứ hai hạ phàm, còn có bản tôn ở thiên giới, đến lúc đó nàng báo cáo tình huống ở nhân gian lần này với thiên giới, cũng có thể để thiên giới ban cho đầy đủ phần thưởng.

Nàng là lãnh tụ nhân gian do Nữ Oa nương nương khâm điếm, hơn nữa còn là người quản lý Sinh Tử Bộ, bây giờ dù là chí tôn cũng không dám thờ ơ với nàng một chút nào.

Nàng đã bù đắp đến mức cực hạn mà nàng có thể làm.

Đội Tiêu Tuệ nói xong những lời này, liền hạ xuống.

“Tiêu đạo hữu thật sự thành tâm thật lòng, có người làm lãnh tụ nhân gian, ta cũng rất yên tâm.”

Đông Duyên Đại Tôn mỉm cười với Tiêu Tuệ, lại lập tức thở dài nói: “Bản tôn của Thanh Quân và Nguyên Quan Chủ đều ở thiên giới, ít nhất còn có thể bù đắp, chỉ tiếc lão hòa thượng kia cũng không có nguyên thân thứ hai, hồn phi phách tán, người chết đèn tắt...”

Một khi hồn phi phách tán, dù là đại năng Thiên Đạo cũng không có cách nào.

Cũng chỉ có ngoại đạo “nó”, trên tâm thức và thần hồn lại có quy tắc không thể tương tượng nổi, vì vậy dù là tu hành giả diệt sát ngoại ma như thế nào, dù là hồn phi phách tán, chỉ cần ma thức vẫn còn tồn tại, thì có thể quay về vòng tay của “nó” để sống lại.

Còn ma thức cũng chỉ có ngoại ma cường đại, mới có thể diệt sát ma thức ngoại ma nhỏ yếu.

Tâm thức tồn tại hư vô mờ mịt như thế, cho dù là thần tiên cũng không cảm nhận được sự tồn tại của tâm thức, chứ đừng nói chạm đến thậm chí nghiên cứu ra thủ đoạn diệt sát tâm thức.

Tựa như phàm nhân cũng không biết linh hồn, hồn phách có tồn tại hay không, chỉ có thể suy đoán.

Đối với tu hành giả, thần tiên mà nói, thần hồn không được tính là quá thần bí, nhưng tâm thức lại vẫn hư vô mờ mịt.

“Liên Hòa Tịnh Quang Phật cũng có một vài đệ tử ở thiên giới, thiên giới dốc hết sức đèn bù, cũng coi như là chút đèn bù.”

Tiêu Tuệ khẽ lắc đầu, nói: “Lần này có thể đại thắng đã vô cùng ghê gớm, nhưng kiếp nạn mà nhân gian phải chịu sau này, có lẽ mới là đáng sợ nhất, có lẽ một phương ngoại đạo sẽ điều động càng nhiều lực lượng xuống đây.”

Đông Duyên Đại Tôn khẽ gật đầu.

Mặc dù hẳn ta không biết tình hình căn kẽ, nhưng cũng có thể nhận ra, trong kiếp nạn nhân gian lần này, tất nhiên có đại năng ngoại đạo tham gia vào, mới có những kỳ bảo mà Cứu Thế Nhân kia không thể tưởng tượng nổi.

Hơn nữa dù hẳn ta không hiểu rõ, cũng có thể đoán được, rất có thể là vì thiếu nữ ngoại ma chuyển thế này.

Chỉ vì đại năng ngoại đạo căn bản không để ý đến Vạn Thế Phục Long đại trận, cùng những ngoại ma thượng cổ bị phong ấn ở nhân gian này, tất nhiên có sự tồn tại khác đủ để hấp dẫn đại năng ngoại đạo xuất hiện.

Còn thiếu nữ ngoại ma chuyển thế này, chính là người được Lâm tiên bồi vị Thái Sơ Thiên Đế chuyển thế này coi trọng, thậm chí ngay cả thiếu nữ Kim Ô đi đối phó Cứu Thế Nhân, cũng muốn dẫn theo thiếu nữ ngoại ma chuyển thế này, hiển nhiên uy áp ma thức của thiếu nữ này có thể giúp một tay.

Điều này cũng không khó suy đoán, vị thiếu nữ ngoại ma chuyển thế này, ở kiếp trước là cấp độ ngoại ma thế nào.

Ma Tổ chuyển thế... Không hề quá đáng!

“Ngoại ma... Không phải nhiều nhất chỉ có thể xuất hiện... Chân ma đệ nhất đẳng sao?”

Xà Tích Lộ đột nhiên hỏi: “Hơn nữa còn phải là tu hành giả... Bị phạm nhân phát hiện, ngoại ma mới có thể tiến vào nhân gian, có Tiểu... Thập Nhất ở đây, trừ khi lại có Ma Tổ giáng lâm hóa thân... Nếu không cũng không có gì chứ...”

Tiêu Tuệ lắc đầu, nói: “Không phải đơn giản như vậy, chỉ cần Ma Tổ bằng lòng ra tay, bất cứ lúc nào cũng có thể bồi dưỡng ngoại ma đủ cường đại ở nhân gian.”

“Bồi dưỡng thế nào?” Xà Tích Lộ nghi ngờ nói.

Nàng từng nghe U Thiên nói, trừ khi là phần thưởng do “nó” ban cho, nếu không hạn mức cao nhất của ngoại ma ở nhân gian cũng chỉ là chân ma đệ nhất đẳng.

Hạn mức cao nhất này, dù là Ma Tổ cũng không thể phá vỡ.

“Rất đơn giản, ngươi nghĩ mà xem.”

Tiêu Tuệ nặng nề nói: “Nếu Ma Tổ sắp xếp Ma Quân chuyển thế đến nhân gian, lại để ngoại ma nhân gian giết Ma Quân chuyển thế, thì có thể khiến ngoại ma ở nhân gian nhận được phần thưởng khiến Ma Quân quay về, phần thưởng to lớn như vậy cũng đủ để ngoại ma bình thường trực tiếp tăng lên cấp độ thiên ma.”

“Ày...”

Xà Tích Lộ không nhịn được ngây ngẩn cả người.

Thế mà... Còn có loại thao tác này?

“Vậy... Chỉ cần không ngừng điều động Ma Quân chuyển thế đến nhân gian, quay về lần nữa... Lại chuyển thế...”

Xà Tích Lộ suy nghĩ cẩn thận thấy rất sợ hãi: “Như vậy... Không ngừng tuần hoàn, đây chẳng phải là... Có thể bồi dưỡng ra rất nhiều thiên ma? Dây chuyền sản xuất thiên ma?”

“Đây có đơn giản như vậy?”

U Thiên cười nhạo một tiếng, nói: “Ngoại ma tiến vào luân hồi chuyển thế, vốn sẽ hao hết toàn bộ lực lượng, ngay cả nguyên thần cũng sẽ suy yếu đến cực hạn, loại tình huống này quay trở lại lần nữa, trừ khi là Ma Tổ, nếu không chỉ có thể biến thành một phần của ‘nó’, ý thức của bản thân cũng sẽ mất đi.”

Nàng hơi dừng lại, thản nhiên nói: “Để một Ma Quân chuyển thế đến nhân gian, lại quay về vòng tay của ‘nó’, chẳng khác nào là hy sinh một Ma Quân, tạo ra được một thiên ma, cái giá phải trả này thật sự không có lời, thế nhưng... Chỉ cần Ma Tổ hạ lệnh, những Ma Quân kia cũng không dám chống lại, chỉ có thể ngoan ngoãn hiến thân, cũng chỉ có Ma Tôn có hy vọng thành Tổ, đám Ma Tổ mới coi trọng hơn chút, còn được tính là quý giá.”

Xà Tích Lộ giật mình.

Đúng là như vậy.

Đây thật sự là vụ mua bán mất máu, tác dụng của một Ma Quân không biết tương đương với bao nhiêu thiên ma, lại chỉ có thể tạo ra được một thiên ma ở nhân gian?

“Nếu Minh Dạ Ma Tổ này thật sự nói sự tồn tại của người cho Ma Tổ khác, chỉ sợ nhân gian sẽ xuất hiện một lượng lớn thiên ma.”

Sắc mặt Tiêu Tuệ hơi nặng nề, thở dài nói: “Cũng may, trước đó Minh Dạ Ma Tổ kia cũng không chắc chắn về sự tồn tại của người, nếu không chỉ cần hy sinh một nhóm Ma Quân bồi dưỡng một lượng lớn thiên ma ở nhân gian, thậm chí hy sinh một Ma Tôn, tạo ra một Ma Quân ở nhân gian, vậy chỉ sợ... Nhất định phải để Lâm tiên bồi ra tay mới có thể hóa giải.”

Đám người nghe vậy, không nhịn được đều cảm thấy trong lòng hơi nặng nề.

Một Cứu Thế Nhân đã đáng sợ khó chơi như thế, không phải chỉ tôn cảnh giới Thái Nhất chuyển thế thì không chống đỡ được.

Một số lượng lớn thiên ma?

Thậm chí Ma Quân càng thêm đáng sợ hơn?

Vậy nhân gian phải chống đỡ như thế nào?

“Thế nhưng, cũng không cần lo lắng quá mức.”

Tiêu Tuệ khẽ lắc đầu, nói: “Dù bên Ma Tổ thật sự dự định không tiếc trả giá, một phương đại năng Thiên Đạo cũng sẽ ra tay giúp đỡ, hơn nữa... Quan trọng nhất là, nhân gian còn có Lâm tiên bồi.”

Đám người nghe vậy, lúc này mới hơi thả lỏng.

Cũng đúng, có vị Lâm tiên bồi là Thái Sơ Thiên Đế chuyển thế này, nếu thật sự rơi vào tình thế nguy hiểm, chỉ cần Lâm tiên bồi bằng lòng ra tay, dù nhân gian thật sự có Ma Quân, cũng chỉ có một con đường chết.

Chương 285: “Nó” (1)

“Lại nói...”

U Thiên ở trong đầu Xà Tích Lộ đột nhiên truyền âm hỏi: “Đông Duyên Đại Tôn, viên Tử Mẫu Ấn kia của ngươi, là vị đại năng nào đưa cho ngươi?”

“Là Thái tử điện hạ của Thái Sơ Thiên Cung, vị Đại hoàng tử đó đã ban cho ta.” Đông Duyên Đại Tôn truyền âm nói: “Sáu ngàn năm trước, ta đại diện cho một trong sáu phương đạo thống, trước khi chuyển thế hạ phàm, vị Đại hoàng tử kia đột nhiên giáng lâm, giao Tử Mẫu Ấn cho ta, nhưng khi đó chỉ nói với ta, để ta bốp vỡ nó lúc gặp nguy nan ở nhân gian, trước đó ta cũng không biết là Tử Mẫu Ấn.”

“Ồ, hóa ra là đại ca của tiểu công chúa.” U Thiên giật mình.

Thái Sơ Thiên Đế có mười hài tử ở thượng cổ, cũng tức là mười con Tam Túc Kim Ô, đã bị “Đại Nghệ” thần xạ thủ ở thượng cổ bắn chết chín con, chỉ có Đại hoàng tử tu vi cao nhất mới chạy thoát, Đại Nghệ cũng bị Thái Sơ Thiên Đế nổi giận tiêu diệt, lập tức chuyển thế thành Hậu Nghệ nhân tộc.

Còn Đại hoàng tử này, vào lúc đại kiếp thượng cổ, Thiên Đạo không trọn vẹn, cũng nhân cơ hội một bước lên trời, trở thành một trong những đại năng Thiên Đạo của Thái Sơ Thiên Cung.

“Thế nhưng, lúc trước là Thái Sơ Thiên Đế phong ấn Tiểu Thập Nhất ở nhân gian, chắc chắn vị Đại hoàng tử kia đã nhận được sự đồng ý của Thái Sơ Thiên Đế, mới đưa Tử Mẫu Ấn cho Đông Duyên Đại Tôn...”

U Thiên nói khẽ trong đầu Xà Tích Lộ: “Vào thời kỳ cuối của đại kiếp thượng cổ, Thái Sơ Thiên Đế cố ý phong ấn nàng ở nhân gian, cảm giác giống như đang bảo vệ nàng, trước đó Nữ Oa cũng nói, ‘nó’ không gì không làm được, nhưng có lúc làm phàm nhân, ‘nó’ lại làm như không thấy, có lẽ... Nhân gian này với ‘nó’ mà nói, là một nơi rất đặc thù?”

‘Đây cũng là nguyên nhân khiến Lâm Chỉ Thủy nguy trang thành phàm nhân sao?’ Xà Tích Lộ tò mò nói.

“Có lẽ có liên quan.”

U Thiên ừ một tiếng, nói: “Lâm Chỉ Thủy vẫn luôn nguy trang thành phàm nhân, nguy trang thật sự quá giống, xưa nay không thấy hấn ra tay, chỉ bố trí dẫn đạo, nhưng lại không thèm để ý lưu truyền danh tiếng của mình ra ngoài, thoát nhìn điều này... Thật sự là đang tránh ‘nó’, dù sao ‘nó’

chỉ cùng loại với ý chí vận chuyển quy tắc, ý thức tự chủ còn chưa thức tỉnh...”

Tiêu Tuệ nhìn lướt qua Thanh Thành đã bị san thành đất bằng, nói: “Mấy ngày nay, vẫn nên duy trì trận pháp đề phòng chuyện chẳng may đi.”

Nàng quay lại nhìn về phía Đông Duyên Đại Tôn, nói: “Ta cần ra ngoài liên hệ với thiên giới, nơi này giao cho Đại Tôn, còn có nữ nhi của Thiên Đế tọa trấn ở nơi này, ta cũng không lo lắng.”

“Được.” Đông Duyên Đại Tôn khẽ gật đầu.

Xà Tích Lộ đột nhiên vô cùng cẩn thận nói: “Cái kia... Lâm Chỉ Thủy dặn ta tối nay phải gọi điện thoại cho hắn... Tiêu Tuệ tử tử, có thể thả ta ra ngoài cùng không?”

“Được, ta để Cứu Thế Nhân kia thả hai chúng ta ra ngoài là được.” Tiêu Tuệ khẽ gật đầu.

Nàng nắm trong tay trận pháp vòng ngoài của Vạn Thế Phục Long đại trận, lúc này truyền âm đến bên trong không gian phong cấm của Vạn Thế Phục Long đại trận, hỏi: “Tiểu công chúa điện hạ, có cần giúp đỡ sửa chữa trận pháp không?”

Chẳng mấy chốc, giọng nói của thiếu nữ Kim Ô kia đã vang lên: “Không cần, trận pháp đơn giản như vậy, một mình ta là đủ, các người cũng không giúp được chuyện gì cứ yên tâm chờ đi, dù sao chỉ ba ngày mà thôi, các người đừng sốt ruột, ta còn vội vã đi gặp phụ hoàng đây.”

“Vậy ta phải nhắc nhở người một câu.” Tiêu Tuệ cười nói: “Lâm tiên bối vẫn luôn nguy trang thành phạm nhân, người đừng làm hỏng chuyện của hắn.”

“Ta hiểu, lúc trước phụ hoàng cũng từng nói với ta, e rằng là vì né tránh ‘nó’.” Thiếu nữ Kim Ô ừ một tiếng, nói: “Ta sẽ chú ý, chỉ là cha con bình thường nhận nhau mà thôi.”

“Vậy làm phiền tiểu công chúa điện hạ.”

Tiêu Tuệ mỉm cười, lại nói: “Cứu Thế Nhân, thả ta và Xà Tích Lộ rời khỏi Ma vực đi.”

Giọng nói của Cứu Thế Nhân vang lên: “Được.”

...

...

Tô Thành.

Đang lúc hoàng hôn, tiếng chuông điện thoại êm ái vang lên trong tiệm tranh chữ, Lâm Chỉ Thủy cầm điện thoại lên nhìn thoáng qua tên người gọi đến trên điện thoại, lại thấy là Tiểu Xà nhà mình, không thể nhịn được cười.

Lúc này Tiểu Xà mới đi ra ngoài được một ngày, đã gọi điện thoại đến đây?

“Alo?”

Lâm Chỉ Thủy tiện tay ấn nút nghe, cười hỏi “Nhớ ta không?”

“Có... Có chút...” Xà Tích Lộ cứ như làm kẻ trộm nói nhỏ.

“Đang ở bên cạnh Tiêu Tuệ sao?” Lâm Chỉ Thủy lập tức mỉm cười, thuận miệng hỏi: “Tình hình ở bên đó như thế nào?”

“Đã không sao, chỉ là... Có lẽ sau này... Chuyện rắc rối sẽ càng nhiều...”

Xà Tích Lộ bất đắc dĩ thở dài, lại hơi xấu hổ nói nhỏ: “Ta cũng không ngờ... Chàng lại sớm chuẩn bị nhiều như vậy... May mắn có chàng, nếu không... Ta cũng xong đời...”

Lâm Chỉ Thủy ngân ngơ,

Xem ra Tiểu Xà lẫn lộn ở bên Thanh Thành kia cũng tạm được, có lẽ đã phát hiện việc hãn giúp đỡ xây dựng nhân mạch?

Là Tiêu Tuệ nói cho nàng biết? Hay là Đông Duyên Kỳ kia?

Thế nhưng, nhân mạch rất có tác dụng đó.

Lâm Chỉ Thủy không nhịn được cười nói: “Chỉ là việc nhỏ thôi, bức tranh Nữ Oa ta đưa cho nàng thế nào? Năm bắt cơ hội này, không chỉ có thể giúp đỡ nàng, cũng có thể trợ giúp ta.”

Xà Tích Lộ vui mừng khắp khởi nói: “Ừ ừ, vào lúc mấu chốt... May mắn có bức tranh Nữ Oa của chàng, Nữ Oa nương nương... Đã cứu ta đấy.”

Lâm Chỉ Thủy nghe vậy, không nhịn được ngạc nhiên cười một tiếng.

Đứa nhỏ này viết sách nhiều quá, hình như càng ngày tính tình lại càng trẻ con hơn.

Hắn đã sớm nghe nói từ những tiểu thuyết nổi tiếng này có thể khai thác đủ loại bản quyền, hoạt hình, truyền hình điện ảnh, trò chơi đủ loại, lúc ấy vì hắn muốn Tiểu Xà nhà mình có sự phát triển tốt hơn, mới cố ý vẽ một bức tranh Nữ Oa, cũng coi như thuận tiện thể hiện trình độ của mình một chút.

Chương 286: “Nó” (2)

Bây giờ xem ra, chỉ sợ vốn nhà đầu tư không coi trọng sách của Tiểu Xà, nhưng vì bức tranh Nữ Oa quá tốt, vì vậy nhà đầu tư đã thay đổi ý định?

Ý tưởng nhanh trí của hắn, cũng có hiệu quả khá tốt.

Nếu nhà đầu tư thích, hắn cũng có thể đặc biệt làm họa sĩ cho Tiểu Xà.

Đương nhiên, không thể thiếu bức cách của đại gia thư họa, kiên quyết không thể nói giá tiền với nhà tư bản, chỉ đưa cho Tiểu Xà mấy bức tranh nhân vật thần thoại này, giả vờ coi tiền tài như cặn bã, chỉ “ra tay” vì Tiểu Xà, khiến bên nhà đầu tư kia cảm nhận được phong cách đại sư của hắn.

Nếu bên nhà đầu tư của Đông Duyên Kỳ, bằng lòng cho người tự đến cửa bàn bạc, hắn có thể giả vờ đã bị “thành ý” của đối phương làm cảm động.

Hoặc là chơi tam cố mao lưu(1)... Được rồi, chẳng may thật sự tưởng hắn coi tiền tài như cặn bã thì làm sao bây giờ.

(1) Tam cố mao lưu/三顾茅庐: xuất xứ từ “Xuất sư biểu” của Gia Cát Lượng thời Tam quốc, nói về việc Lưu Bị ba lần đến lều tranh mời Gia Cát Lượng, Gia Cát Lượng cảm động đã đồng ý ra giúp Lưu Bị tranh đoạt thiên hạ.

“Ta đã nói, sẽ để Nữ Oa nương nương ở cạnh nàng thay ta mà.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, nói: “Còn sau này, nàng cũng không cần quá lo lắng, ta không chỉ biết vẽ mỗi Nữ Oa nương nương đâu, còn có Tam Thanh, Phật Tổ, Hậu Nghệ, Ngọc Hoàng đại đế... Những người này đều được, bao gồm một vài nhân vật bình thường hơn, ví dụ như mấy người Kiến Mộc Cộng Công, Chúc Dung, Thần Quân đế quân thiên đình, Linh Sơn Đại Bồ Tát đều được...”

Ở đầu bên kia điện thoại, lại đột nhiên trở nên im lặng, cứ như đã rơi vào trong sự chần chừ khó nói nên lời.

...

Thanh Thành.

Bên trong phòng khách sạn, Xà Tích Lộ cầm điện thoại, vẻ mặt hơi ngây ngốc.

Tiêu Tuệ ngồi trên ghế sofa cách đó không xa, “không cẩn thận” nghe thấy nội dung trong điện thoại, vẻ mặt cũng biến thành vẻ ngây ngốc.

“Ta không nghe nhầm chứ?”

U Thiên không nhìn được nói ở trong đầu Tiểu Xà: “Cộng Công, Chúc Dung... Những người này dù sao cũng là đại năng có thể quản lý một bộ phận ngọn nguồn thiên địa, hẳn cảm thấy là nhân vật bình thường thì cũng thôi đi, nhưng... Những đại năng Thiên Đạo như Tam Thanh, Phật Tổ, Hậu Nghệ này, không hề ngoại lệ đều là sự tồn tại hàng đầu trong số đại năng Thiên Đạo, lời này của hắn có ý là, hẳn cũng có thể mời xuống?”

Nàng hơi ghen lời nói: “Kiếp trước hắn là Thái Sơ Thiên Đế, vốn cũng có quan hệ khá tốt với Nữ Oa, giúp đỡ Nữ Oa ngưng tụ hóa thân sau đó mời nàng giáng lâm cũng có thể hiểu được, nhưng những người khác có lẽ chưa chắc?”

Đại năng Thiên Đạo có phân chia cao thấp, nhưng đại năng Thiên Đạo có thể lưu lại pháp thân truyền thừa đạo thống, bất kỳ người nào đều không phải là đại năng Thiên Đạo bình thường, đều không hề ngoại lệ là sự tồn tại nắm trong tay một bộ phận ngọn nguồn thiên địa.

Thần tiên được gọi là thần tiên, bởi vì thiên đình thượng cổ sắc phong, “tiên” là hình thái sinh mệnh, còn “thần” là chức quan.

Những đại năng nắm trong tay bộ phận ngọn nguồn thiên địa, cũng có thể nói là được Thiên Đạo sắc phong “thần vị”.

Cũng như Tam Hoàng Ngũ Đế mười hai vị thần của Uế Thổ Kiến Mộc, vĩnh viễn chỉ có hai mươi thần vị này, cũng là ngọn nguồn pháp thân truyền thừa, một khi thần vị đại diện ngọn nguồn bị diệt, pháp thân cũng sẽ biến mất.

Nếu chỉ là đại năng Thiên Đạo bên trên thần vị vẫn lạc, cũng sẽ có đại năng Thiên Đạo tu luyện pháp thân chi đạo này bước lên thay thế.

Ví dụ như U Thiên có biết, Tây Vương Mẫu “Bạch Nguyệt Dao” hiện tại, chính là người bước lên thay thế.

Những thần vị như mười hai vị thần, thập diện Diêm La không chế ngọn nguồn thiên địa ít hơn, Lâm Chỉ Thủy là Thái Sơ Thiên Đế chuyển thế, cho rằng đây đều là nhân vật bình thường còn có thể nghe được.

Nhưng những thần vị hàng đầu như Tây Vương Mẫu, Tam Hoàng, Tam Thanh không chế ngọn nguồn thiên địa cũng nhiều hơn, không có một ai dễ chọc.

Giọng điệu của Lâm Chỉ Thủy... Lại cứ như nói mời thì có thể mời xuống vậy.

“Chẳng lẽ... Trước khi Lâm Chỉ Thủy chuyển thế hạ phàm, đã có hiệp nghị với những đại năng hàng đầu này?”

U Thiên nói: “Thế nhưng cũng đúng, Thái Sơ Thiên Đế đã vẫn lạc hơn sáu trăm năm trước, chỉ muộn hơn chúng ta một chút, nhưng Lâm Chỉ Thủy lại mới ra đời hơn hai mươi năm, hẳn không cần thanh tẩy ngoại ma chi lực giống như chúng ta, trong vòng sáu trăm năm này, có lẽ là hẳn tự bố trí ra đi.”

“Tại sao không nói chuyện?”

Lâm Chỉ Thủy cười nói: “Thật ra không chỉ những thứ này, còn có Bàn Cổ, chờ sau này ta cũng có thể thử một chút, ừ, còn có Bàn Cổ ngoại đạo... Thật ra cái này thì ta không vẽ ra được, không đủ công lực.”

Xà Tích Lộ ngẩn ngơ, nghi ngờ nói: “Ày... Ngoại đạo Bàn...”

“Câm miệng!”

U Thiên lập tức ngắt lời nàng, bất đắc dĩ nói: “Lâm Chỉ Thủy dám gọi thẳng tên của ‘nó’, là vì hẳn đủ mạnh, nhưng với chút thực lực ấy của người còn dám gọi thẳng? Không sợ ‘nó’ chú ý đến người sao?”

‘Cái kia... Bàn Cổ... Chính là ‘nó’?’ Xà Tích Lộ ngạc nhiên nói.

“Không sai.”

U Thiên nói khẽ: “Không dám gọi thẳng tên của nó, là vì có khả năng dẫn tới ánh mắt nhìn chăm chăm của ‘nó’, lần một lần hai không sao cả, thậm chí một trăm lần một ngàn lần cũng không sao cả, nhưng... Một khi người phạm sai lầm, dù là tu hành giả gặp ngoại ma giáng lâm, hoặc là ngoại đạo bị trừng phạt, đều trở nên càng nghiêm trọng hơn.”

‘Chỉ Thủy muốn vẽ ‘nó’?’ Xà Tích Lộ nghi ngờ nói.

“Có trời mới biết hẳn muốn làm gì...”

U Thiên thở dài, nói: “Hẳn lại còn muốn vẽ Bàn Cổ, nhưng... Bắt đầu từ lúc Bàn Cổ sinh ra ở thế giới, đã vì dốc hết sức khai thiên tích địa mà chết đi, cơ thể đã biến thành Thái Sơ chi địa, sao có thể giáng lâm giống Nữ Oa chứ?”

Chương 287: Phụ thân (1)

“Thế nhưng, nàng cũng đừng chờ mong quá nhiều, như ta vừa mới nói đấy.”

Lâm Chỉ Thủy nghe thấy Tiểu Xà nhà mình giật mình, không nhịn được cười nói: “Ngoại trừ bức tranh Nữ Oa, cũng chỉ có những nhân vật bình thường kia là khá dễ, Bàn Cổ hơi khó khăn, dù sao tạm thời nàng cũng không dùng được, không vội.”

Lúc trước, sau khi hắn giải phóng quyển sách cổ 《Tam Giới Chi Biến》 kia, đã bắt đầu vẽ bức tranh Nữ Oa.

Bởi vì ở trong sách của Tiểu Xà là người nổi tiếng nhất, cũng xinh đẹp nhất.

Thế nhưng, lúc hắn vẽ Nữ Oa, cũng không thuận buồm xuôi gió như lúc vẽ các bức tranh sơn thủy khác, như kiểu Thanh Tùng vậy, luôn cảm thấy hơi tốn sức không lưu loát, bút lông ở trong tay cũng không lưu loát như vậy, khiến hắn suýt nữa tưởng đã dùng hỏng bút lông.

Bức tranh đầu tiên của hắn là vẽ Bàn Cổ, nhưng khí lưu hỗn độn này và luồng “thần” của Bàn Cổ, cũng quá khó nắm bắt, chiếc bút lông yêu quý của nhà mình cũng không giúp được bao nhiêu, chỉ có thể chậm rãi tiến bộ.

Cũng chính những nhân vật thần thoại bình thường kia, Cộng Công gì đó khá dễ dàng, lúc vẽ cũng không trúc trắc như vậy.

Dù sao trước mắt ở trong sách của Tiểu Xà, nhân vật Bàn Cổ này còn chưa xuất hiện, cũng không vội.

Luyện một chút lại nói sau.

“Ồ... Không có gì.”

Xà Tích Lộ ở đầu bên kia điện thoại nói nhỏ: “Dù sao... Gần đây cũng được... Thả lỏng một chút...”

“Được.” Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, lại nói: “Đúng rồi, có lẽ ở bên nàng có người muốn gặp ta nhỉ?”

Bức tranh Nữ Oa của hắn tốt như vậy, vào lúc máu chốt còn cứu được Tiểu Xà, khiến nhà đầu tư thay đổi ý định, chắc chắn nhà đầu tư muốn hắn làm họa sĩ, thậm chí lại càng hợp tác sâu hơn.

“Ày... Tiểu Thập Nhất thật sự rất muốn gặp chàng... Dù sao nàng ấy cũng là người kia của chàng...” Xà Tích Lộ ấp a ấp úng nói.

Nàng hơi không thể mở miệng nói hai chữ “nữ nhi” này, luôn cảm thấy mình còn chưa kết hôn đã trở thành kẻ mẫu, hơn nữa còn là kẻ mẫu nhỏ nhất, quan niệm của người hiện đại khiến nàng có ảo giác không hiểu sao lại biến thành tiêu tam.

“Tiểu Thập Nhất?”

Lâm Chỉ Thủy ngẩn ngơ, không nhịn được cười hỏi: “Ai vậy?”

Chẳng lẽ sau khi nhìn thấy tranh và tự thiếp của hắn, biến thành nữ fan hâm mộ rất sùng bái hắn?

“Chàng làm gì thế...” Xà Tích Lộ hơi uất ức mím môi, người xấu này còn trêu mình, không nhịn được nói: “Nàng ấy gọi chàng là phụ thân, vậy ta phải gọi nàng ấy là gì... Nữ nhi sao?”

Phụ... Phụ thân?

Khóe môi Lâm Chỉ Thủy hơi giật giật một chút.

Đây là bị trình độ của hắn thuyết phục đến quỳ xuống ngay tại chỗ gọi là phụ thân sao?

Thật sự không có tiết tháo!

Ta thích... Lâm Chỉ Thủy thầm lẩm bẩm một tiếng, lập tức ho khan, nói: “Không cần để ý, chỉ gọi là phụ thân mà thôi, cũng không phải phụ tử thật, đừng để ý.”

Bây giờ có rất nhiều nữ sinh gọi bạn trai là phụ thân, chỉ là một loại tình thú thôi.

Xà Tích Lộ nghe vậy, không nhịn được ngẩn ngơ.

Không phải phụ tử thật sự?

“Người bị đần à.”

U Thiên mắng một câu ở trong đầu Tiểu Xà, nói: “Thái Sơ Thiên Đế là sinh linh đầu tiên do Thái Sơ chi địa sinh ra, bản thể của hắn cũng không phải là Tam Túc Kim Ô, hơn nữa cấp độ sinh mệnh quá cao, thuộc về chủng tộc độc nhất vô nhị, căn bản không có cách nào để thai nghén những sinh linh khác, dĩ nhiên Tiểu Thập Nhất và hắn không phải là phụ tử chân chính.”

‘Sao?’ Xà Tích Lộ không nhịn được ngẩn ngơ.

“Trong truyền thuyết hắn là do Bàn Cổ thác sinh, vì vậy mới có năng lực khống chế Thái Dương tinh.”

U Thiên giải thích: “Hắn có mười một đứa bé, là mười một con ‘Tam Túc Kim Ô’ Thái Dương Chân Linh, đều là hắn lấy bản nguyên Thái Dương tinh thai nghén ra, dĩ nhiên không phải là ruột thịt của hắn.”

‘Ồ... Dọa ta mất một lúc...’ Xà Tích Lộ thăm lẩm bẩm: ‘Ta còn tưởng rằng bị kiếp trước của Chỉ Thủy cầm sùng rồi chứ...’

“... Ai dám?” U Thiên ghen lời hỏi.

Xà Tích Lộ ồ một tiếng, nói với Lâm Chỉ Thủy: “Thế nhưng... Chỉ Thủy, dù Tiểu Thập Nhất không phải nữ nhi của chàng, nhưng ta thấy... Nàng ấy thật sự rất sùng bái chàng, cam tâm tình nguyện coi chàng là phụ thân, hơn nữa... Lần này nàng cũng giúp đỡ rất nhiều...”

Lâm Chỉ Thủy hơi nhú mày.

Xem ra, muội tử được Tiểu Xà gọi là “Tiểu Thập Nhất” này, bởi vì thích tranh chữ của hắn, sùng bái đến mực hận không thể gọi phụ thân, bởi vậy đã giúp Tiểu Xà rất nhiều việc...

Ồi, không hiểu sao lại thu hoạch được một fan cuồng, cuộc sống... Thật sự tẻ nhạt.

Lâm Chỉ Thủy thở dài một tiếng, liền nói: “Vậy nàng nói với nàng ta, chờ nàng ta xử lý xong chuyện ở bên nàng, lại đến gặp ta.”

“Ừ ừ, nàng ấy nói ba ngày sau sẽ đến gặp chàng.” Xà Tích Lộ nói.

“Được thôi, đúng lúc ba ngày này ta còn có chút việc.” Lâm Chỉ Thủy mỉm cười.

“Chuyện gì?” Xà Tích Lộ tò mò nói.

“Bí mật.”

Lâm Chỉ Thủy không nhịn được cười nói: “Chỉ là làm chút chuẩn bị cho tương lai, chờ sau này nàng sẽ biết.”

“Ồ...” Xà Tích Lộ cũng không hỏi nhiều nữa.

“Được rồi, nàng nhanh lên, đi theo Tiêu Tuệ thật tốt, ta ở bên này đúng lúc cũng chuẩn bị đi làm việc.” Lâm Chỉ Thủy tùy ý nói.

“Được.” Xà Tích Lộ nhẹ gật đầu, lúc này mới kết thúc cuộc trò chuyện.

U Thiên thở dài một tiếng ở trong đầu của nàng: “Hắn lại bắt đầu bố trí, không biết ai lại biến thành quân cờ của hắn đây... Lần này lại muốn tính kế ai?”

“Người nói như thế... Cứ như Chỉ Thủy là bàn tay đen tối ở sau màn ấy...” Xà Tích Lộ ghen lời.

“Dù sao cũng không khác lắm...”

U Thiên đã sinh ra bóng ma tâm lý với Lâm Chỉ Thủy, âm thầm tính toán một Ma Tổ ngũ say, điều này cũng quá kinh khủng.

Hơn nữa, rõ ràng là Thái Sơ Thiên Đế chuyển thế, sự tồn tại cổ xưa nhất trong toàn bộ tam giới, sống khoảng thời gian dài đằng đặc, còn có thể giả vờ thành phạm nhân giống như vậy, thậm chí còn có thể liếc mắt đưa tình

với Tiểu Xà như cặp tình nhân bình thường, có trời mới biết rốt cuộc có mục đích gì.

“Tiểu Xà.”

Lúc này, Tiêu Tuệ đang ngồi trên ghế sofa đứng lên, nói: “Còn thời gian ba ngày nữa, người yên tâm ở lại đây tu luyện đi, ta chuẩn bị đi liên hệ với thiên giới, bàn bạc việc thần tiên hạ phàm, đúng lúc gần đây chân ma nhân gian gần như chết hết, coi như là trạng thái an toàn nhất.”

“Đúng...”

Xà Tích Lộ đột nhiên nói: “Nếu như... Đã tìm ra và giết sạch ngoại ma ở nhân gian, vậy dù Ma Quân của thượng giới có hạ phàm, cũng không có ngoại ma để bồi dưỡng đi?”

Đây là điều nàng đột nhiên nghĩ đến.

Dù là chân ma, thiên ma hay là Ma Quân, thậm chí là Ma Tôn, chỉ cần trải qua luân hồi chuyển thế, sẽ biến thành sinh linh ở dưới Thiên Đạo, chuyển thế đến thế gian trở thành nhân loại, đó chính là nhân loại chân chính.

Nhưng không có pháp chỉ, dù không thể tu hành pháp thân chi đạo, cũng không thể biến trở về ngoại ma.

Muốn biến về ngoại ma, vậy cũng chỉ có con đường trở về với “nó”, nhưng ngoại ma chuyển thế đã bị phán định là “phản bội”, ngoại ma chuyển thế dưới “ma tổ” quay về với “nó”, sẽ biến thành một phần của “nó”, mất đi ý thức của bản thân.

Vì vậy, chỉ là chuyển thế hạ phàm, dù là Ma Tôn hạ phàm cũng không có sức uy hiếp.

Nhìn nàng và U Thiên là biết, sau khi nàng và U Thiên trở thành loài người, cũng chỉ có bản chất nguyên thần còn nguyên, nhưng đã suy yếu đến cực hạn, căn bản không có sức phản kháng.

Nếu không có pháp chỉ của Lâm Chỉ Thủy, muốn tu luyện pháp thân chi đạo cũng không có cách nào.

Cho dù Ma Tôn hạ phàm, khiến nó quay về vòng tay của “nó”, tất nhiên sẽ có phần thưởng cực lớn, nhưng cũng chỉ ngoại ma mới có ban thưởng, nếu ngoại ma nhân gian đều chết sạch... Bồi dưỡng ai đây?

“Đúng thế, ta đã sớm nghĩ đến cách này.”

Tiêu Tuệ khẽ gật đầu, nói: “Nhưng có hai điểm không thể nào, thứ nhất một khi ngoại ma hoàn toàn thu hồi hơi thở, nguy trang thành phàm nhân, sẽ không có cách nào tìm ra.”

“Linh giác của U Thiên... Có thể cảm nhận được ngoại ma.” Xà Tích Lộ lập tức nói: “Gần đây... Sau khi ta tu luyện, nguyên thần mạnh lên... Phạm vi linh giác... Cũng lớn hơn nhiều.”

“Nhưng ngươi có thể bảo đảm quét sạch ngoại ma toàn thế giới không?”

Tiêu Tuệ hỏi ngược lại một câu, khẽ lắc đầu nói: “Dù thật sự có thể quét dọn tất cả ngoại ma, cũng không có tác dụng, chưa nói tới mỗi năm đều có tu hành giả bị phạm nhân phát hiện, tiếp theo... Ngay thời điểm thế này, Ma Tổ giáng lâm nhân gian cũng không kì lạ.”

Chương 288: Phụ thân (2)

Nàng thở dài, nói: “Chỉ cần có Ma Tổ bằng lòng đánh đổi đủ nhiều, hình thành hóa thân ở nhân gian, âm thầm bắt tu hành giả, tùy tiện dùng chút thủ đoạn, thì có thể khiến tu hành giả bị phạm nhân phát hiện, dễ dàng khiến ngoại ma giáng lâm, cho dù là dị thú ngoại ma đệ nhất đẳng, chỉ cần có ban thưởng của ‘nó’, đều có thể trở thành thiên ma.”

Xà Tích Lộ không nhịn được sửng sốt.

“Đối với Ma Tổ mà nói, lúc trước là vì nhân gian không đáng nhắc tới, không hề để vào mắt, vì vậy chưa từng can thiệp đến nhân gian.”

Tiêu Tuệ chậm rãi thở dài nói: “Nhưng bây giờ Ma Tổ đã coi trọng nhân gian hơn, nếu chúng ta thật sự quét sạch ngoại ma, người bị xui xẻo chỉ có tu hành giả nhân gian thôi.”

“Vậy Ma Tổ... Không sợ bị phạm nhân phát hiện sao?” Xà Tích Lộ không nhịn được hỏi.

Tiêu Tuệ im lặng một chút, nói: “Đại năng Thiên Đạo hoặc là Ma Tổ ngoại đạo, đều đã nhảy ra khỏi tam giới, dù bị phạm nhân nhìn thấy, cũng không có bất kì ảnh hưởng gì.”

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Nếu không phải như vậy, người cho rằng nhân gian lấy đầu ra pháp thân truyền thừa chứ?”

Xà Tích Lộ ngẩn ngơ.

“Tu hành giả đều cử hành pháp đàn cầu trời mới có, trước khi nhập môn cũng chỉ là phạm nhân thôi.”

Tiêu Tuệ nói khẽ: “Pháp đàn cầu trời kia dẫn đến hư ảnh thần tiên, chỉ có phạm nhân tiếp nhận truyền thừa mới có thể nhìn thấy, phạm nhân không liên quan cũng không thấy được, đó là ngọn nguồn thần vị ý chí của các phương đạo thống, đủ để che mắt của ‘nó’, dù bị phạm nhân nhìn thấy cũng không có ý nghĩa, nếu không chẳng phải ngay cả nhập môn cũng không có cách nào không?”

“Thì ra là thế...” Xà Tích Lộ giật mình.

“Tiểu Xà người cứ yên tâm tu luyện đi.”

Tiêu Tuệ nói: “Luân hồi chuyển thế, ít nhất phải cần thời gian bảy ngày, ít nhất phải bảy ngày sau mới có thể tìm được nữ nhân có thai để đầu thai, lại thêm bồi dưỡng và bố trí cũng cần rất nhiều thời gian, người cứ yên tâm tu luyện đi, trận chiến nhân gian lần này cũng vì bảo vệ người, người cũng phải cố gắng mới được.”

Xà Tích Lộ yên lặng gật đầu, nói nhỏ: “Ta đã hiểu...”

...
...

Giữa trưa ngày hôm sau, Tô Thành.

Cửa tiệm tranh chữ trong con ngõ sâu vắng vẻ.

Lâm Chỉ Thủy dọn dẹp đồng giấy lộn trên bàn một chút, lại liếc nhìn bức tranh thứ ba Dao Trì Kim Mẫu đã vẽ hai ngày nay, không nhìn được khê lắc đầu, “Tài nghệ thật sự chưa được...”

Hôm nay hẳn vì luyện tập, cố ý không dùng chiếc bút lông yêu quý, trình độ thật sự kém hơn rất nhiều.

Về mặt “hình” cũng không có vấn đề gì, nhưng không hề có thần vận của Tây Vương Mẫu trên quyển 《Tam Giới Chi Biến》 kia, không có cảm giác sống động như thật.

Không còn cách nào, dùng chiếc bút lông khác căn bản không thuận tay, hoàn toàn không có cảm giác trôi chảy uyển chuyển như ý.

“Thế nhưng, có lẽ cũng coi như quen thuộc, không kém quá nhiều.”

Lâm Chỉ Thủy nhìn thoáng qua bức tranh Tây Vương Mẫu trên 《Tam Giới Chi Biến》, tiện tay vò bức tranh luyện tập thành một cục, ném vào trong sọt rác, lại cắt một tờ giấy tuyên thành mới.

Lần này hẳn chuẩn bị phát huy “tài nghệ thật sự”, nghiêm túc vẽ một bức tranh Dao Trì Kim Mẫu.

Bức tranh này chuẩn bị để tặng cho người ta, đương nhiên phải nghiêm túc một chút, trình độ càng cao càng tốt.

Về phần đối tượng được tặng bức tranh này... Là vị Tề lão sư trước kia dạy thư pháp cho hắn, nghe nói gần đây nàng sắp sinh đứa thứ hai, đương nhiên phải đến bệnh viện thăm hỏi một chút.

Dù sao... Bản thân có được trình độ thư pháp hội họa cao như vậy, ngoại trừ bởi vì thiên phú và chiếc bút lông yêu quý ra, cũng vì có vị lão sư này cẩn thận dạy bảo, là môn sinh đặc ý, hẳn đã trò giỏi hơn thầy!

Đi tay không thì không tốt lắm, nhưng hắn không muốn tốn quá nhiều tiền, cũng không biết tặng quà gì, dứt khoát tặng bức tranh là được.

Để Tề lão sư biết thành tựu hiện tại của hắn, đây mới là món quà tốt nhất!

Hơn nữa, lão công của Tề lão sư là hội trưởng hiệp hội thư pháp Tô Thành, cũng được coi là nhân vật có mặt mũi, để lại chút ấn tượng tốt, cũng có ích cho tương lai.

Chẳng mấy chốc đã đến hoàng hôn.

“Phù, cuối cùng đã vẽ xong.”

Lâm Chỉ Thủy đặt bút lông xuống, đánh giá bức tranh ở trên bàn sách, không nhìn được thỏa mãn khẽ gật đầu.

Tây Vương Mẫu ở trên bức tranh khí chất bất phàm, xinh đẹp lại ung dung, tự nhiên tỏa ra vẻ tôn quý, trên người mặc đê bào hoa mỹ, chân đạp lên tường vân bảy sắc, cầm trượng đứng đó như Nữ Đế quân lâm, ánh mắt như đang quan sát chúng sinh bên trên mặt đất.

Tây Vương Mẫu được tôn sùng là nữ thần hôn nhân, sinh dục, bảo vệ phụ nữ.

Bức tranh Tây Vương Mẫu tuần tra nhân gian này, đúng lúc thích hợp đưa cho một nữ nhân đang chờ sinh như Tề lão sư, ngụ ý rõ ràng, phù hộ an khang.

“Cũng gần đủ.”

Lâm Chỉ Thủy chờ sau khi mực khô, liền đi bồi bức tranh này, đặt vào trong hộp quà, thu dọn đồ đạc, sau khi đóng chặt cửa tiệm liền đi đến bệnh viện.

...

Bệnh viện.

“Chỉ Thủy, cái này... Là do trò vẽ?”

Trên giường bệnh, một nữ nhân có thai gần bốn mươi tuổi, hơi mập mạp tựa vào trên giường, ngạc nhiên nhìn bức tranh Tây Vương Mẫu ở trong tay, không nhìn được nhìn Lâm Chỉ Thủy ngồi ở bên cạnh, cười nói: “Lúc đầu ta đã cảm thấy trò có thiên phú tốt, không ngờ trình độ của trò lại tiến bộ nhanh như vậy, lúc phụ thân ta có trình độ tốt nhất, cũng không có bản lĩnh này đâu, bây giờ trình độ của trò cũng quá cao?”

“Tác phẩm kém cỏi, tác phẩm kém cỏi mà thôi.” Lâm Chỉ Thủy cong môi.

“Thôi đi, nhìn trò đắc ý như thế.”

Tề lão sư lườm Lâm Chỉ Thủy một cái, lại nói với nữ nhi ở bên cạnh: “Tiểu Tư, thấy không, ngày nào con cũng tự xưng là thiên tài, sư ca của con mới là thiên tài.”

Nữ sinh thanh tú đáng yêu kia ghé vào bên cạnh mẫu thân, hơi tròn trĩnh mắt nhìn bức tranh Tây Vương Mẫu, không nhìn được nói: “Sư ca, người học của ai thế? Trình độ của ta kém xa người, chắc chắn không thể dạy ra được đại họa sĩ ngu bức như người.”

“Khụ, luyện tập nhiều là được.” Lâm Chỉ Thủy khẽ hắng giọng một cái.

Hắn hơi xấu hổ.

Nhưng cũng không thể nói “thật ra ta có bàn tay vàng” chứ, mặc dù chiếc bút lông yêu quý nhà mình không có tác dụng lớn, chỉ dùng rất thuận tay, nhưng cũng được coi là hơi thần kỳ.

Có lẽ, hắn là nhân vật chính của văn đô thị thích hợp đi con đường thư pháp mỹ thuật này.

“Luyện nhiều?” Nữ nhi của Tề lão sư bó tay.

“Có nghe thấy không, ngày thường ta để con luyện tập nhiều, con không nghe, bây giờ biết chưa?” Tề lão sư nhân cơ hội giáo dục nữ nhi.

“Cắt...”

Nữ sinh thanh tú đáng yêu kia bĩu môi, đột nhiên nói: “Su ca, nếu không ta bái người làm thầy? Người dạy ta, chắc chắn có tương lai hơn mẫu thân ta dạy ta, hơn nữa... Ta độc thân đó.”

“... Khụ, không được.”

Lâm Chỉ Thủy vội vàng xua tay, nhanh chóng tìm một lý do: “Ta sắp kết hôn, bạn gái của ta cũng không cho phép ta nhận nữ học sinh.”

Với tài nghệ thật sự của hắn, sao có thể dạy người ta.

Hơn nữa thoạt nhìn nữ sinh này chỉ có mưu đồ làm loạn, chẳng những muốn bái sư, còn ham vẻ ngoài của hắn, sao có thể để nàng được như ý?

“Ồ, người đã có chủ...”

Nữ sinh thanh tú đáng yêu kia tỏ ra mất mát, vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi thăm: “Vậy ta trả học phí được chứ? Người nói con số đi.”

Lâm Chỉ Thủy hơi dao động.

Thổ hào như thế?

Hắn cân nhắc một chút, nói: “Mấy ngày trước ta bán một bức tự thiếp, đối phương trả hơn mười hai vạn, người muốn xem lịch sử chuyển khoản không?”

Nữ sinh giật khóe môi một cái, cong lưng nhào người vào cạnh giường, vẻ mặt sống không còn gì luyện tiếc nói: “Không cần, ta nghèo khó quý phụ thân họa sĩ thổ hào.”

“Đúng rồi.” Đôi mắt nàng lập tức sáng lên, nói: “Người không nhận học sinh, nhận nữ nhi thì sao? Ta có thể gọi phụ thân!”

“... Tư Tư!” Tề lão sư dựng lông mày.

“...”

Khóe môi Lâm Chỉ Thủy hơi giật giật một chút, hơi lúng túng đứng lên, nói: “Vậy gì đó... Ta còn có việc đi trước.”

Những tiểu hài tử này xảy ra chuyện gì vậy, bây giờ đều thích gọi phụ thân như thế sao?

Chương 289: Mấy ngàn chí tôn (1)

Tề lão sư thấy Lâm Chỉ Thủy thật sự muốn đi, không nhịn được hỏi: “Chỉ Thủy, trò thật sự tặng ta bức tranh này hả?”

“Đương nhiên.” Lâm Chỉ Thủy nhẹ gật đầu, “Dù sao lúc trước Tề lão sư cũng không thu nhiều học phí của ta, coi như là nộp bù học phí đi, cũng vừa hay chúc Hạ lão sư thêm đứa con mới.”

“Vậy ta thật sự quá lời.” Tề lão sư cười, nói: “Chờ đến tiệc đầy tháng của hai đứa bé này, trò nhớ đến đây.”

“Hai đứa?” Lâm Chỉ Thủy ngạc nhiên.

“Su ca, mẹ ta mang thai song sinh.” Nữ sinh thanh tú đang yêu đang ghé vào giường bệnh ở bên cạnh, ôm khuôn mặt nhỏ nhìn về phía Lâm Chỉ Thủy, cứ như nhìn không đủ, cười hì hì nói: “Ngươi muốn biết là nam hay nữ không?”

Lâm Chỉ Thủy nhẹ gật đầu.

“Vậy ngươi để ta thêm Wechat đi.” Nữ sinh thanh tú đang yêu kia lắc lắc màn hình điện thoại về phía hắn.

“Khụ... Bạn gái của ta không cho ta thêm những nữ sinh khác.” Lâm Chỉ Thủy ho khan một tiếng, vớt cái nôi này cho Tiểu Xà.

“Ồ...” Nữ sinh thanh tú đang yêu kia không cam lòng nói: “Vậy ngươi... Vậy ngươi cứ nói ta mới tám tuổi, là con gái nuôi mà ngươi mới nhận, đến lúc đó ta phối hợp gọi mấy tiếng phụ thân, nàng chắc chắn sẽ không nghi ngờ nữa!”

Khóe môi Lâm Chỉ Thủy hơi giật giật, “Đã biết chơi Wechat, còn quan tâm ngươi là tám tuổi chắc?”

“Điều này có gì chứ, ta tám tuổi... Khụ, không có gì.” Nữ sinh kia vừa định khoác lác hai câu, lại đột nhiên cảm nhận được ánh mắt không tốt của lão mục, không nhịn được hắng giọng một cái, xấu hổ nói: “Không thêm không thêm, không phải su ca đã có chủ rồi à, ta chỉ tùy tiện tâm sự.”

“Chỉ Thủy ngươi đừng để ý đến nha đầu này, suy nghĩ của đám thanh niên này đều có vấn đề.”

Tề lão sư hừ một tiếng, lại cười nói: “Ta mang thai song sinh, đáng tiếc lại là hai nữ nhi, sau này phải dạy dỗ thật tốt, không thể tuổi còn nhỏ đã không cần mặt mũi giống nha đầu này được, nhỏ như vậy đã muốn yêu đương.”

“Mẫu thân, ta không phải tám tuổi, ta đã mười tám tuổi, đã trưởng thành.” Nữ sinh kia buồn bực cãi lại.

Lâm Chỉ Thủy cười gượng một cái, không biết nên nói gì.

Hình như lúc Tiểu Xà yêu qua mạng với hắn, nàng cũng mới mười sáu tuổi...

“Được, Chỉ Thủy ngươi có việc thì đi đi, đến tiệc đầy tháng, ta sẽ thông báo với ngươi.” Tề lão sư cười nói.

“Được.” Lâm Chỉ Thủy nhẹ gật đầu.

“Sư ca, nếu không ta tiễn ngươi?” Nữ sinh thanh tú đáng yêu kia kích động hỏi thăm.

“Không cần làm phiền như vậy.” Lâm Chỉ Thủy vội vàng từ chối.

Đợi sau khi Lâm Chỉ Thủy rời đi, Tề lão sư lại đánh giá bức tranh Tây Vương Mẫu này, không nhịn được chặc chặc than thở: “Không ngờ sư ca của con lại là một thiên tài như vậy, hắn mới chỉ tiếp xúc với thư pháp ba năm, cũng không biết học hội họa vào lúc nào, công lực và ý cảnh của bức tranh này thật sự tuyệt vời.”

“Tây Vương Mẫu lớn lên như vậy sao?”

Nữ sinh thanh tú đáng yêu kia nằm ở bên cạnh, nhìn chằm chằm bức tranh Tây Vương Mẫu, tò mò nói: “Không phải Tây Vương Mẫu là lão đại mù sao? Đây là lần đầu tiên con nhìn thấy Tây Vương Mẫu còn trẻ trung xinh đẹp như vậy đây.”

“Cũng may là phòng bệnh riêng, cầm đi treo lên tường đi, đúng lúc phù hộ cho ta.” Tề lão sư đưa bức tranh cho nữ nhi.

“Ồ.” Nữ sinh kia vô cùng cẩn thận treo bức tranh này lên trên tường.

Tề lão sư chấp tay trước ngực nhìn về phía bức tranh, nhắm mắt lại im lặng cầu nguyện một câu.

“Mẫu thân, cùng không phải bái Phật, ngài chấp tay trước ngực làm gì.” Nữ sinh thanh tú đáng yêu kia ghen lời.

“Con quan tâm cái gì, đi ăn cơm đi, ta phải ngủ một lát.”

“Vậy ngài ngủ đi, con đi ra ngoài ăn cơm.”

“Đi đi.”

Đợi sau khi phòng bệnh yên tĩnh lại, bức tranh kia được treo ở trên vách tường, bên trong bức tranh vẽ Tây Vương Mẫu như Nữ Đế quân lâm, đôi mắt như đang quan sát nhân gian, đột nhiên nhẹ nhàng chớp một cái hình như đã sống lại, trên khuôn mặt xinh đẹp tôn quý kia cũng lộ ra vẻ cân nhắc.

Cùng lúc đó, một giọng nữ mơ hồ mà phàm nhân không thể nghe thấy, đột nhiên vang lên như có như không –

“Chịu ảnh hưởng không phải nàng, mà là ta? Bởi vì ta mới là nguồn gốc...”

Đôi mắt Tây Vương Mẫu ở trên bức tranh hơi chuyển động một chút, ánh mắt như chuyển sang nữ nhân có thai nằm ở trên giường.

Hoặc là nói...

Là hai thai nhi trong bụng nữ nhân có thai kia.

“Có lẽ, có thể nhân cơ hội này nhìn rõ nàng?”

Giọng nữ mờ mịt như ảo như thật kia lại nhẹ nhàng vang lên.

“Thôi được...”

...

...

Thanh Thành.

Trong phòng khách sạn được bao phủ bởi kết giới phong cấm, trước mặt Tiêu Tuệ lơ lửng một tấm gương thiếu mất một nửa, trên mặt gương không phản chiếu dáng vẻ của nàng, mà hoàn toàn mờ lung và hư ảo.

Đây là bảo vật để nhân gian liên lạc với chư phương đạo thống của thiên giới, do đại la kim tiên hồn nguyên “Tam Hàn tiên tử” quản lý nửa kia của mặt gương ở thiên giới.

Đột nhiên, mặt kính hơi chao đảo một cái, khoảng hư ảo mờ lung kia dần tiêu tán.

Thứ hiện ra trong mặt gương không phải Tam Hàn tiên tử, mà là bên trong một cung điện hùng vĩ khí phách, điêu lan ngọc thể, nguy nga lộng lẫy, tiên khí mờ mịt tràn ngập trong đó, ánh sáng chói lọi không ngừng lưu chuyển, nghiễm nhiên là một cung điện tiên gia.

“Thiên Khải hành cung?”

Tiêu Tuệ ngẩn ngơ, lập tức nhận ra phương đại điện này rõ ràng là nơi thần bí nhất trong thiên giới, “Thiên Khải hành cung” gần với bên trên vòm trời nhất.

Trong truyền thuyết, nơi này là nơi có khả năng tiếp xúc với đại năng Thiên Đạo nhất trong thiên giới, chính là hành cung mà chư vị đại năng Thiên Đạo hạ xuống ý chí, chí tôn thiên giới cũng không dám làm loạn ở đây.

Lúc này, phía dưới đại điện yên tĩnh đang đứng lít nha lít nhít từng bóng người không nhìn thấy điểm cuối, cứ như chúng thần cung kính đứng nghị

sự triều đình, bất cứ một bóng dáng nào cũng tản ra uy áp và cảnh giới vô cực huyền diệu như mở ra càn khôn, hiển nhiên đều là nhân vật chí tôn!

Thậm chí trong những nhân vật đứng ở hàng đầu, còn có rất nhiều người thể hiện ra ý cảnh “Thái Nhất” nửa bước đến Thiên Đạo huyền diệu!

Tiêu Tuệ liếc nhìn qua, không nhìn được thâm rung động.

Số lượng chí tôn ở trong Thiên Khải hành cung này, ít nhất cũng hơn mấy ngàn, mười vạn tám ngàn lục địa thiên giới, bất cứ một chí tôn nào cũng thống ngự hơn mười lục địa thậm chí mấy chục lục địa, còn mấy ngàn tên chí tôn này, e rằng cũng có thể chiếm cứ hơn phân nửa tổng số chí tôn thiên giới.

Chương 290: Mấy ngàn chí tôn (2)

Cũng chí có đại năng Thiên Đạo lên tiếng, mới có thể khiến nhiều chí tôn thiên giới tề tựu ở đây, thậm chí ngay cả những chí tôn truy tìm cảnh giới Thái Nhất Thiên Đạo kia, cũng không dám không tới.

Đột nhiên –

Bầu trời ở bên trên đại điện, đột nhiên hiện ra một luồng ánh trắng lạnh lùng ngưng tụ thành hư ảnh nữ tử, thoát nhìn là một ánh trắng yếu kém lại ẩn chứa thiên uy cao cao tại thượng, dường như còn cao hơn trời, lớn hơn đất, chỉ là một bóng dáng hóa thân mà thôi, vậy mà trong chớp lát lại vượt qua uy áp cuộn cuộn của đông đảo chí tôn ở bên dưới.

Đông đảo chí tôn cung kính quỳ xuống đất, cũng mở miệng ân cần thăm hỏi: “Bái kiến Đạo Chủ!”

m thanh hùng vĩ lập tức vang vọng trong đại điện.

Đại năng Thiên Đạo tức là “Đạo Chủ”, là vì “đạo chi chủ”, bất kì một đại năng Thiên Đạo nào kế thừa thần vị ở căn nguyên, đều có thể xưng là Đạo Chủ!

Đối lập với Ma Tổ.

Sau đại kiếp thượng cổ, Thiên Đạo khiếm khuyết hình thành một chút thần vị như vậy, còn số lượng đại năng Thiên Đạo lại nhiều hơn số lượng thần vị, tất nhiên không thể để tất cả đại năng Thiên Đạo đều có thần vị.

Trên thực tế, ngoại trừ những đại năng Thiên Đạo leo lên thần vị kia, tất cả những người khác đều chỉ là người thừa kế, hoặc là người truyền thừa, không chỉ những chí tôn như bọn họ, còn có đại la kim tiên hỗn nguyên, đại la kim tiên, chân tiên, thậm chí cả tu hành giả nhân gian, bao gồm chư vị Đạo Chủ đều là như thế.

Thế nhưng, không đạt được Thiên Đạo ngay cả tư cách rình mò thần vị cũng không có, vì vậy cũng chỉ có Đạo Chủ mới là người thừa kế thật sự.

Nếu đại năng Thiên Đạo đang giữ thần vị vẫn lạc, vậy sẽ do Đạo Chủ có cùng pháp thân kế thừa thần vị.

Còn vị đại năng Thiên Đạo hóa thân ở trước mắt, chỉ có uy nghiêm Thiên Đạo, còn chưa có căn nguyên thần vị làm bạn, chắc là một vị Đạo Chủ!

Ngay lập tức, một giọng nói mênh mêng hùng vĩ quanh quẩn bên trong Thiên Khải hành cung: “Các ngươi đều đứng lên đi.”

Lúc này rất nhiều chí tôn ở trong đại điện bên dưới mới đứng lên.

“Bản tọa là người thừa kế thần vị thứ nhất “Thái m Thần Quân” của Thái m Thiên Uyên.”

Hư ảnh nữ tử hình thành từ ánh trăng kia lạnh nhạt nói: “Lần này, bản tọa nhận lệnh của ‘Tây Vương Mẫu’ lãnh tụ Thái m Thiên Uyên, cùng sự nhờ vả của bốn phương Vô Gian Thiên Đình, Cực Dạ Linh Sơn, Uế Thổ Kiến Mộc và Vĩnh Ám Ma Ngục, phụ trách xử lý việc nhân gian, hy vọng các người sẽ phối hợp.”

“Vâng.”

Đám chí tôn lít nha lít nhít ở bên dưới cùng đáp lời.

“Thái m Thần Quân” cũng là hàng thứ ba ở Thái m Thiên Uyên, mặc dù là Thái m Tinh chi linh thượng cổ, giống với Thái Dương tinh hình thành Tam Túc Kim Ô, nhưng Tây Vương Mẫu vốn thông trị âm khí thiên địa, vào lúc đại kiếp thượng cổ lại một bước lên trời, sau đại kiếp còn có tiến bộ, có thể nói là đại năng Thiên Đạo tối cao, thần vị cũng cao cao tại thượng, tất nhiên là lãnh tụ của Thái m Thiên Uyên.

Có lời đồn, thần vị “Tây Vương Mẫu” này cũng không kế thừa Đạo Chủ, vì vậy mới để thần vị Đạo Chủ khác phụ trách việc này.

“Vị này là sứ giả nhân gian chịu trách nhiệm liên hệ với thiên giới, Tiêu Tuệ.”

Hư ảnh nữ tử hình thành từ ánh trăng kia nhìn về phía nửa mặt gương trên khoảng không trong đại điện, mỉm cười: “Tiêu Tuệ, Nữ Oa nương nương và Thôi Phủ Quân đều đã nói với ta, sau này việc nhân gian do một mình người quyết định.”

Tiêu Tuệ ở nhân gian, lúc này cung kính gật đầu nói: “Vâng.”

Đông đảo chí tôn ở phía dưới không nhìn được âm thầm sợ hãi than thở.

Xem ra, vị sứ giả hạ phàm Tiêu Tuệ này thật sự là tiên nhị đại, sau lưng không chỉ có Thôi Phủ Quân, thậm chí ngay cả Nữ Oa nương nương cũng tự mình dặn dò?

“Chắc hẳn các người đã biết đôi chút về việc ở nhân gian.”

Hư ảnh nữ tử hình thành từ ánh trăng kia bình thản nói: “Vốn chỉ là một chuyện nhỏ, chỉ là trận doanh ngoại ma này muốn phá vỡ Vạn Thế Phục Long đại trận nhân gian, thả ra ngoại ma thượng cổ cấp độ càng sâu hơn, nhưng bởi vì Ma Tổ ‘U Thiên’ thượng cổ chuyển thế đến nhân gian, bị Minh Dạ Ma Tổ phát hiện, mới có kiếp nạn nhân gian lần này.”

Đông đảo chí tôn nghe vậy, trên mặt không nhìn được lộ ra vẻ rung động.

Ma Tổ “U Thiên” thượng cổ, lại chuyển thế đến nhân gian?

Hơn nữa, lại có Ma Tổ ra tay?

Ngoại trừ Đông Duyên Đại Tôn ra, các chí tôn thiên giới khác cũng không biết chuyện này, dù sao hạ giới cũng không báo cáo việc này, càng không biết sự tồn tại của vị Lâm tiền bối kia.

“May mắn, bởi vì một vị đại năng nào đó bố trí tính toán, Minh Dạ Ma Tổ đã bị Nữ Oa nương nương gây thương tích, rơi vào trạng thái ngủ say.”

Hư ảnh nữ tử hình thành từ ánh trăng kia nói khẽ: “Nhưng... Trước khi Minh Dạ Ma Tổ ngủ say, có lẽ đã truyền đạt việc liên quan đến U Thiên Ma Tổ cho các Ma Tổ khác, vì vậy có lẽ nhân gian sẽ có một kiếp nạn càng đáng sợ hơn.”

Ánh mắt của nàng lướt qua mấy ngàn vị chí tôn ở dưới đại điện, lạnh nhạt nói: “Nếu để U Thiên Ma Tổ quay về, dù nàng bị Ma Tổ khác cắn nuốt, hoặc là khôi phục thực lực, đối với Thiên Đạo của ta mà nói, đều là một tai nạn, huống hồ nàng đã nhận được pháp chỉ, chính là một thành viên trong trận doanh Thiên Đạo của ta, mục đích triệu tập các người đến đây... Chính là hy vọng các người tiến về nhân gian, bảo vệ U Thiên Ma Tổ chuyển thế kia.”

Mấy ngàn tên chí tôn im lặng.

Nếu thật sự có Ma Tổ rình mò nhân gian, không quan tâm điều gì, dù không nở tự mình giáng lâm hóa thân, cũng sẽ điều động một lượng lớn Ma Quân chuyển thế hạ phạm, bồi dưỡng một lượng lớn thiên ma ở nhân gian!

Bất kỳ một thiên ma nào, đều có thể so sánh với chí tôn cảnh giới Thái Nhất chuyển thế ở nhân gian!

Nếu một phương ngoại ma này hơi nhần tâm một chút, đánh mấy vị Ma Tôn này xuống nhân gian, bồi dưỡng được mấy Ma Quân ở nhân gian, ai có thể chống đỡ nổi nhân gian?

“Ưu thế của tu hành giả Thiên Đạo chúng ta, chính là trận pháp.”

Hư ảnh nữ tử hình thành từ ánh trăng kia quan sát rất nhiều chí tôn ở bên dưới, nói: “Một phương ngoại ma sử dụng ngoại ma chi lực, hoàn toàn khác biệt với pháp lực của chúng ta, cho dù có thể tu luyện khí điển tịch thượng cổ và trận pháp thượng cổ, nhưng cũng không thể so được với trận pháp do đại năng Thiên Đạo sáng tạo ra, đây là ưu thế của các người.”

Chương 291: Mấy ngàn chí tôn (3)

Nàng hơi dừng lại, nói: “Ở Thanh Thành của thế gian, có một trận pháp tên là ‘Chư Pháp Quy Nhất trận’, do đại năng Thiên Đạo tinh thông trận pháp sáng tạo ra, kết hợp tinh hoa của Vạn Tiên trận và Thái Cực Âm Dương đại trận, nếu thôi phát đến cực hạn của trận pháp, uy năng trận pháp đủ mạnh, cho dù là Ma Tổ bình thường giáng lâm hóa thân, nếu không trả giá đắt, cũng không thể phá vỡ trận pháp.”

Rất nhiều chí tôn nhẹ nhàng gật đầu, hiển nhiên đều nghe nói đến Chư Pháp Quy Nhất trận ở nhân gian.

Có thể nói là trận pháp mạnh nhất mà nhân gian có thể dung nạp.

Nếu thôi phát đến uy năng lớn nhất, vậy cần rất nhiều chí tôn chuyên thể, thậm chí cả chí tôn cảnh giới Thái Nhất không chế mới có thể thôi động.

“Nếu không có Ma Tổ không tiếc bất cứ giá nào ra tay, nhiều nhất nhân gian chỉ có thể bồi dưỡng được Ma Quân.”

Hư ảnh nữ tử bên trong ánh trăng kia thân nhiên nói: “Nếu có Ma Quân xuất hiện ở nhân gian, cũng không phải không thể ngăn cản, chỉ cần dựa vào Chư Pháp Quy Nhất trận kia là được, đại năng Thiên Đạo chúng ta đã bàn bạc xong cách ứng phó, nhưng... Chắc chắn phải giữ vững Thanh Thành, ngàn vạn lần không thể để Vạn Thế Phục Long đại trận kia bị phá.”

Ánh mắt của nàng lướt qua rất nhiều chí tôn, giọng điệu hơi nặng nề nói: “Vạn Thế Phục Long đại trận kia, cùng các đại trận phong ấn ngoại ma thượng cổ khác ở nhân gian, chính là quan hệ ‘Tứ Mẫu Ấn’, nếu Vạn Thế Phục Long đại trận bị phá, rất nhiều Phong Ma đại trận khác cũng sẽ hiện thế, trong những đại trận kia không chỉ có rất nhiều Ma Quân thượng cổ, thậm chí còn có một Ma Tôn tồn tại, một khi thả ra, vậy nhân gian sẽ không có thuốc chữa.”

Tất nhiên đông đảo chí tôn ở bên dưới cũng hiểu rõ điều này.

Bọn họ cũng vì đề phòng Vạn Thế Phục Long đại trận bị phá, mới phái sáu đại la kim tiên hỗn nguyên hạ phạm trần thủ lao ngục nhân gian.

Lúc trước, đại năng Thiên Đạo không thêm để ý đến nhân gian, là vì dù thả những ngoại ma thượng cổ đó ra, cũng chỉ ảnh hưởng đến tình hình chiến sự ở thiên giới mà thôi, đối với tranh đấu ở căn nguyên bên trên vòm trời, căn bản cũng không có bất kì sự ảnh hưởng nào.

Trong mắt đại năng Thiên Đạo, ra tay giúp đỡ thiên giới một lần trong đại kiếp thượng cổ, đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Về phần đề phòng Ma Tôn tu luyện thành Ma Tổ?

Vậy càng không có ý nghĩa.

Số lượng Ma Tổ hạ chúa tể ngoại đạo, cũng như là thần vị, đều là cố định, nhất định phải có một vị vẫn lạc, mới có thể thêm một vị nữa, ví dụ U Thiên Ma Tổ hạ giới kia bị Ma Tổ khác cắn nuốt, “nó” mới có thể bồi dưỡng ra một Ma Tổ mới, vì vậy... Các đại năng Thiên Đạo hoàn toàn không thêm để ý.

Còn bây giờ, một Ma Tổ tối cao như U Thiên Ma Tổ lại chuyên thế đến nhân gian, một khi bị Ma Tổ khác cắn nuốt, không chỉ xuất hiện một vị Ma Tổ mới, còn xuất hiện một vị Ma Tổ cùng cấp độ với U Thiên, tất nhiên sẽ ảnh hưởng rất lớn đến tình hình chiến tranh.

Cũng chỉ có sự ảnh hưởng liên quan đến cấp độ Ma Tổ, đại năng Thiên Đạo mới coi trọng.

Nếu không... Đại năng Thiên Đạo ra tay sẽ chỉ ảnh hưởng đến Thiên Đạo tam giới, hại lớn hơn lợi, tất nhiên không có đại năng Thiên Đạo bằng lòng can thiệp.

“Lúc trước, nhân gian cũng không quan trọng, chỉ là một lao ngục mà thôi.”

Hư ảnh nữ tử trong ánh trăng kia lạnh nhạt nói: “Sau đại kiếp thượng cổ, một phương căn nguyên Thiên Đạo của ta chuẩn bị ưu thế cực lớn, nhưng sáu trăm năm trước, Thái Sơ Thiên Cung bị diệt, một phương Thiên Đạo của ta và một phương ngoại đạo biến thành thế cân bằng, còn bây giờ hình như Nguyên Sơ Ma Tổ đã biến mất không còn tăm tích, U Thiên Ma Tổ chuyên thế đến nhân gian, Minh Dạ Ma Tổ cũng đã ngủ say, một phương Thiên Đạo của ta lại chiếm ưu thế, tuyệt đối không thể mất đi phần ưu thế này.”

Nàng quan sát mấy ngàn vị chí tôn ở bên dưới, nói: “Vì vậy, hy vọng các ngươi nhanh chóng chuyên thế hạ phạm ứng kiếp.”

“Chúng ta tuân mệnh.”

Mấy ngàn tên chí tôn cùng đáp lời.

Hư ảnh nữ tử hội tụ từ ánh trăng kia lại ngẩng đầu lên nhìn về phía nửa mặt gương, nhìn Tiêu Tuệ đang ở nhân gian, khẽ cười nói: “Tiêu Tuệ, Chư Pháp Quy Nhất trận ở nhân gian, chủ yếu là phòng ngự và khốn trận, lại không giỏi sát phạt, đại năng Thiên Đạo chúng ta còn chuẩn bị bộ trận pháp

thứ hai, nhưng cũng như Chư Pháp Quy Nhất trận hình thành trong trận sát trận, cũng cần đủ chí tôn chuyển thể khổng chế.”

“Đa tạ Đạo Chủ.” Tiêu Tuệ cung kính nói.

Hư ảnh nữ tử ánh trắng kia nói khẽ: “Thôi phát uy năng lớn nhất của Chư Pháp Quy Nhất trận, cần tám mươi một vị chí tôn chuyển thể, thống lĩnh hai ngàn chín trăm mười sáu vị đại la kim tiên hỗn nguyên, tọa trấn tám mươi một trận cơ, còn cần chín vị chí tôn cảnh giới Thái Nhất chuyển thể tọa trấn chín trận nhãn, cùng chí tôn cảnh giới Thái Nhất am hiểu Thái Âm chi đạo và Thái Dương chi đạo chuyển thể chủ trì trận pháp, mới có thể phát huy đến cực hạn.”

“Cũng tức là tám mươi một vị chí tôn chuyển thể, cùng mười một vị chí tôn cảnh giới Thái Nhất chuyển thể, chịu trách nhiệm chủ trì Chư Pháp Quy Nhất trận kia.”

“Thế nhưng, vì đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lại phải thêm một vài chí tôn, thành số lượng một trăm linh tám chu thiên đi, một trăm linh tám vị chí tôn chuyển thể hạ phạm, cũng coi như ổn thỏa.”

Nàng hơi dừng lại, nói: “Về phần trận pháp sát phạt kia, là do Thượng Thanh Thiên Tôn dùng Tru Tiên Kiếm trận cải tiến thành ‘Tứ Cứu Tru Tiên trận’, ngoại trừ cần bốn mươi chín vị chí tôn chuyển thể, thống lĩnh chín trăm chín mươi chín vị đại la kim tiên hỗn nguyên chuyển thể, ngoài việc tọa trấn trận cơ, còn cần bốn vị chí tôn cảnh giới Thái Nhất chủ trì trận pháp, cùng... Tru Tiên Tứ Kiếm trấn áp trận nhãn.”

“Tru Tiên Tứ Kiếm?” Tiêu Tuệ nghe vậy không khỏi khẽ giật mình, không nhịn được hỏi: “Chẳng lẽ... Thượng Thanh Thiên Tôn dự định tụt phế khí linh của Thái Sơ Linh Bảo ‘Tru Tiên Tứ Kiếm’ kia?”

Tru Tiên Tứ Kiếm, trước đại kiếp thượng cổ là một trong những Thái Sơ Linh Bảo đáng sợ nhất.

Muốn mang đến nhân gian thì phải tách khí linh ở trong đó ra, Thượng Thanh Thiên Tôn lại dự định tụt phế linh bảo?

“Cũng không phải thế... Thái Thanh Thiên Tôn nói, sáu trăm năm trước khí linh của Tru Tiên Kiếm đã đến nhân gian.” Hư ảnh nữ tử trong ánh trắng kia thản nhiên cười nói.

Chương 292: Tự do (1)

“Sáu trăm năm trước đã đến nhân gian?”

Tiêu Tuệ nghe vậy, trong lòng không nhịn được hơi chấn động, lẩm bẫm nói: “Chẳng lẽ là...”

Thái Sơ Linh Bảo Tru Tiên Tứ Kiếm chính là kiếm thủ tam giới, một khi chuyển thể thành người, tất nhiên bẩm sinh đã am hiểu kiếm đạo, cũng như nàng am hiểu Sinh Tử Luân Hồi chi đạo vậy.

Hơn nữa, sống ở nhân gian hơn sáu trăm năm...

Người như thế, nàng chỉ biết một người.

“Đúng là người có quen biết.”

Hư ảnh nữ tử hội tụ từ ánh trăng kia khẽ cười nói: “Hắn chuyển thể thành Kiếm Tiên ‘Lục Thanh Phong’ ở nhân gian.”

“Đúng là hắn...” Tiêu Tuệ lẩm bẫm một tiếng.

Thiên phú kiếm đạo kinh khủng như vậy, dưới tình huống không có chút truyền thừa nào, tu thành kiếm đạo hỗn nguyên ở dưới nhân gian, mặc dù có đại năng Thiên Đạo như Lâm tiên bối chỉ điểm, cũng hơi quá khoa trương.

Đối phương là kiếm linh Tru Tiên Tứ Kiếm chuyển sinh, vậy hoàn toàn có thể hiểu được!

“Thế nhưng, hắn khác với người.”

Hư ảnh nữ tử hội tụ từ ánh trăng kia nói: “Người chỉ đơn thuần là khí linh Sinh Tử Bộ, còn Tru Tiên Tứ Kiếm tính cả trận đồ, diễn sinh năm loại khí linh, sau khi Thượng Thanh Thiên Tôn bóc ra ngũ đại khí linh, muốn tụ hợp nó lại, nhưng ký ức năm khí linh sát phạt hung tàn trộn lẫn với nhau, quá mức hỗn loạn, dễ khiến tẩu hỏa nhập ma, Thiên Tôn đã xóa bỏ ký ức, chỉ tụ tập linh tính, sau đó đưa vào luân hồi.”

Tiêu Tuệ giật mình.

Nàng còn tưởng Lục Kiếm Tiên giống như nàng, lo lắng bị người ta phát hiện vì vậy giấu giếm không nói, hóa ra căn bản không có ký ức kiếp trước.

Tính toán ra, thời gian Lục Kiếm Tiên thoát khỏi bản thể, còn sớm hơn nàng gần sáu trăm năm, nàng chuyển thể đến nhân gian trở thành “Hạ Cốc Vũ”, cũng chỉ hơn hai mươi năm mà thôi.

Nàng hiểu rõ, mình là một quân cờ do Thôi Phủ Quân bố trí ở nhân gian, xem ra... Thái Thanh Thiên Tôn còn bố trí sớm hơn Thôi Phủ Quân

sáu trăm năm!

“Qua mấy ngày nữa, Thượng Thanh Thiên Tôn sẽ đưa Tru Tiên Tứ Kiếm và trận đồ đến nhân gian.”

Hư ảnh nữ tử ngưng tụ từ ánh trăng kia lạnh nhạt nói: “Mặc dù ta cũng không biết, sau khi khí linh thoát khỏi bản thể, nên dung hợp lại thế nào, điều này liên quan đến một đạo ‘tâm thức’ căn nguyên nhất, nhưng Thượng Thanh Thiên Tôn đã nói như vậy, người cũng có thể dung hợp với bản thể ở nhân gian, có lẽ... Là bút tích của vị đạo hữu họ Lâm kia đi.”

Tiêu Tuệ gật đầu nói: “Vâng.”

“Không ngờ nhân gian lại còn có một vị đại năng Thiên Đạo chuyển thể am hiểu tâm thức, thật sự kỳ lạ...” Hư ảnh nữ tử hội tụ từ ánh trăng kia khẽ than thở.

Đông đảo chí tôn nghe vậy, ngoại trừ Đông Duyên Đại Tôn, lúc này trong lòng những người khác đều vô cùng rung động.

Nhân gian... Lại có đại năng Thiên Đạo chuyển thể?

Sau khi khiếp sợ, các chí tôn cũng rớt rít cảm thấy mừng rỡ, cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, có đại năng Thiên Đạo tọa trấn nhân gian, cho dù không ở trong Thanh Thành, cũng có thể đấu một trận với Ma Quân.

Cảnh giới Đạo Chủ vượt xa cảnh giới Thái Nhất, cho dù ở nhân gian, chắc hẳn cũng không sợ Ma Quân.

Tiêu Tuệ nghe vậy, lại nghi ngờ nói: “Ngài không biết Lâm tiên bối?”

“Tất nhiên bản tọa không biết.”

Hư ảnh nữ tử hội tụ từ ánh trăng kia khẽ lắc đầu, nói: “Bản tọa chỉ nghe lúc các đạo thống khác báo cáo nói đến, nhân gian có một vị thần tiên chuyển thể thần bí gọi là Lâm Chỉ Thủy, ban cho tự thiếp kỳ bảo hồn nguyên, nhưng bản tọa không thôi toán được sự tồn tại, liền đi thỉnh giáo Thái Âm Thần Quân, Thần Quân lại nói, muốn ta không cần để ý đến, cũng đừng có đi trêu chọc.”

Nàng nói xong, ánh mắt lướt qua mấy ngàn vị chí tôn ở phía dưới, thản nhiên nói: “Lời này cũng đang nói cho các người nghe, chờ sau khi các người hạ phạm, cũng đừng mạo phạm vị Lâm đạo hữu kia, nhớ kỹ chưa?”

“Vâng, chúng ta cẩn tuân pháp chỉ.”

Lúc này mấy ngàn tên chí tôn cùng đáp lời.

Trong lòng Tiêu Tuệ không nhìn được càng cảm thấy kỳ quái hơn.

Vị Đạo Chủ này lại không biết thân phận chính xác của Lâm tiên bối?

Thế nhưng, nghĩ lại cũng đúng.

Ở nhân gian biết được Lâm tiên bối là Thái Sơ Thiên Đế chuyển thế, cũng chỉ có nàng, Lục Kiếm Tiên, Đông Duyên Đại Tôn, Tiểu Xà và Kim Ô, cho dù Lâm tiên bối không thèm để ý bị lộ thân phận, nhưng mọi người cũng không một ai dám tùy ý để lộ ra bí mật của một vị đại năng Thiên Đạo.

Một phương ngoại ma biết được việc này cũng đã chết gần hết, có lẽ trước khi Minh Dạ Ma Tổ ngủ say, có khả năng đã truyền tin tức Thái Sơ Thiên Đế ở nhân gian cho Ma Tổ khác, nhưng cũng chỉ giới hạn trong bên Ma Tổ kia.

Nàng vốn tưởng rằng đại năng Thiên Đạo đều biết đến.

Nhưng bây giờ xem ra, cũng không phải như thế.

Nữ Oa nương nương, Thôi Phủ Quân, Tây Vương Mẫu đều biết đến, thậm chí đại năng Thiên Đạo ở trên thần vị một phương Thái Âm Thiên Uyên, cũng biết đến thân phận của Lâm tiên bối, lúc trước thấy được pháp chỉ của Lâm tiên bối, nhìn thấy lạc khoản của Lâm tiên bối, không hề ngoại lệ đều tuân theo.

Có lẽ... Chỉ có đại năng bên trên thần vị mới biết được tình huống của Lâm tiên bối?

Trong lòng Tiêu Tuệ thoáng qua suy nghĩ này.

“Chờ sau khi ngươi hạ phàm, không cần để ý đến vị Lâm đạo hữu kia, chỉ cần cố thủ Thanh Thành là đủ.”

Hư ảnh nữ tử hội tụ từ ánh trăng kia lạnh nhạt nói: “Ngoại trừ Chư Pháp Quy Nhất trận cần đủ thần tiên chuyển thế, Tứ Cửu Tru Tiên trận cũng cần đủ thần tiên chuyển thế, vì đề phòng chuyện ngoài ý muốn, cũng phải nhiều một chút, ừm... Vậy thì phải xuống sáu mươi sáu vị chí tôn chuyển thế, một ngàn hai trăm chín mươi sáu vị đại la kim tiên hỗn nguyên chuyển thế, cùng bốn vị chí tôn cảnh giới Thái Nhất chuyển thế, cũng đủ để đối phó.”

Chương 293: Tự do (2)

Ánh mắt của nàng lướt qua đông đảo chí tôn, nói: “Như vậy, tổng cộng là mười lăm vị chí tôn cảnh giới Thái Nhất chuyển thế, một trăm bảy mươi bốn vị chí tôn chuyển thế, bốn ngàn hai trăm mười hai vị đại la kim tiên hỗn nguyên chuyển thế.”

Đông đảo chí tôn không nhịn được âm thầm chấn động.

Nhiều thần tiên chuyển thế cường đại như vậy, có thể nói từ sau đại kiếp thượng cổ, trước nay chưa từng có đội hình như vậy.

Vì đề phòng trận pháp xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, thậm chí còn sai phái thêm rất nhiều chí tôn và đại la kim tiên hỗn nguyên, về phần chí tôn cảnh giới Thái Nhất, vậy chỉ thiếu nửa bước là có thể tiếp xúc với Thiên Đạo, cũng coi như là nhân tài khá quý giá.

Nếu toàn bộ thần tiên thiên giới đứng trước nguy hiểm bị diệt, cho dù đại năng Thiên Đạo ra tay sẽ ảnh hưởng đến sự vận chuyển tam giới, nhưng cũng sẽ cứu chí tôn cảnh giới Thái Nhất một chút.

Vì vậy, lần này các đại năng Thiên Đạo bằng lòng điều động hơn mười vị chí tôn cảnh giới Thái Nhất hạ phàm, có thể thấy được trình độ coi trọng.

Chí tôn cũng không cảm thấy không công bằng.

Bọn họ cũng hiểu rõ đôi chút, đối với đại năng Thiên Đạo mà nói, đây chính là vấn đề lợi và hại.

Thiên Đạo và ngoại đạo vận chuyển tam giới, đại năng Thiên Đạo vận dụng Thiên Đạo chi lực ra tay, sẽ ảnh hưởng đến sự vận chuyển Thiên Đạo tam giới, thực lực đại năng Thiên Đạo có thể sẽ giảm xuống, còn một phương ngoại đạo sẽ cao lên, trái lại một phương ngoại đạo cũng thế.

Trong mắt đại năng Thiên Đạo, ra tay hay không, nằm ở chỗ dưới tình huống ảnh hưởng đến sự vận chuyển Thiên Đạo, có mang đến lợi ích cao hơn hay không.

Đại năng ngoại đạo cũng giống thế.

“Bản tọa sẽ căn cứ vào ‘đạo’ mà các ngươi tu hành, cố gắng chọn ra đối tượng thích hợp với trận pháp, ưu tiên người có nguyên thần thứ hai.”

Ánh mắt của hư ảnh nữ tử hội tụ từ ánh trăng kia đảo qua mấy ngàn tên chí tôn, lạnh nhạt nói: “Không bị chọn chúng, sẽ bị bản tọa di chuyển đi, người ở lại Thiên Khái hành cung chính là đối tượng sẽ hạ phàm lần này.”

Lúc đang nói chuyện, nàng đã vung tay áo lên.

Trong đại điện rộng lớn này, bóng dáng mấy ngàn chí tôn đã biến mất hơn phân nửa, chỉ còn lại hơn một trăm bóng dáng đang ở trong đại điện.

“Ừm, còn bốn ngàn hai trăm mười hai vị đại la kim tiên hỗn nguyên, ta đã chọn xong từ lâu.”

Hư ảnh nữ tử ánh trắng kia lại vung tay áo lên, phía dưới đại điện lại xuất hiện hơn bốn nghìn bóng dáng, hiển nhiên đều là đại la kim tiên hỗn nguyên.

“Bái kiến Đạo Chủ!”

Lúc này đông đảo đại la kim tiên hỗn nguyên quỳ rạp xuống.

“Tốc độ thời gian của Thiên Khải hành cung này đã đến vạn lần, chờ sau khi ta phân phối xong, sẽ giảng đạo cho các người trong ba ngày, cũng coi như đền bù công lao sau đó các người hạ phạm ứng kiếp, đợi các người quay về, cũng có khen thưởng.”

Hư ảnh nữ tử ánh trắng kia thần nhiên gật đầu, ngay sau đó lại nhìn về phía Tiêu Tuệ trong mặt gương ở trên không trung, nói: “Căn nguyên ngũ phương đạo thống của chúng ta vì kiếp nạn nhân gian lần này, cũng chuẩn bị vài món bảo vật quý hiếm, trong đó ‘Quang Âm Thụ Chủng’ là bảo vật loại Trụ Quang, có thể gia tốc thời gian nghìn lần, sau đó ta sẽ đưa những bảo vật này đến nhân gian, chỉ cần người sử dụng thích đáng, chắc chắn sẽ hóa giải kiếp nạn này của nhân gian.”

Trong lòng Tiêu Tuệ không kìm nén được sự vui mừng, lúc này cung kính nói: “Đa tạ Đạo Chủ.”

Pháp bảo Động Thiên loại Trụ Quang cũng không hiếm thấy, nhưng muốn đưa pháp bảo đến nhân gian thì phải bóc ra khí linh, hơn nữa cho dù một lần nữa dung hợp ở nhân gian, cũng không phát huy được uy năng ở thượng giới, không thể ảnh hưởng đến thời gian một cách khoa trương như vậy.

Có thể đưa cái “Quang Âm Thụ Chủng” này đến nhân gian, rõ ràng không phải pháp bảo, lại có thể gia tốc thời gian ở nhân gian gấp nghìn lần, hiển nhiên cực kỳ quý giá.

“Lần hạ phạm ứng kiếp này, đều gửi gắm hy vọng cho các người.”

Hư ảnh nữ tử hội tụ từ ánh trắng kia nhìn chằm chằm đông đảo thần tiên ở phía dưới, nói khẽ: “Các người chỉ có một mục tiêu... Đó là bảo vệ thiếu nữ ngoại ma chuyển thế, cho đến khi nó trưởng thành phi thăng lên thiên giới, lại nói ở nhân gian có đại năng Thiên Đạo chuyển thế, chỉ cần ngăn cản ngoại ma phá vỡ Vạn Thế Phục Long đại trận, Ma Tôn không đi ra, nhân gian sẽ không cần lo lắng.”

“Chúng ta cần tuân pháp chỉ!”

Lúc này đông đảo thần tiên cùng đáp lời.

Tiêu Tuệ nghe vậy cũng sửng sốt.

Đề Tiêu Xà phi thăng thiên giới?

Thế nhưng, Tiêu Xà đã từng nói, Lâm tiên bối cố ý thông báo với nàng, không được phi thăng, vậy rốt cuộc nên nghe ai đây?

Nàng hơi do dự, vẫn quyết định nghe theo Lâm tiên bối.

Dù sao... Vị đại năng trước mắt chỉ là một vị Đạo Chủ, còn Lâm tiên bối lại là Thái Sơ Thiên Đế chuyển thế, tất nhiên không thể so sánh tầm mắt.

Đúng lúc Lâm tiên bối cũng không tiện ra tay, cứ để các chí tôn này bảo vệ nhân gian đi...

Tiêu Tuệ trầm nghĩ.

...

...

Nhân gian.

Lâm Thành, trong một tiệm sách ở góc đường.

Một nam tử khoảng ba mươi tuổi, hơi có vẻ thật thà ngồi ở sau quầy, một mắt liếc nhìn quyển sách trên tay.

Đây rõ ràng là “Sinh Ý Nhân” lấy tên giả là Kiều lão bản.

Đột nhiên –

Xung quanh chậm rãi trở nên âm đạm, không gian trong phạm vi vài trăm mét xung quanh cứ như bị ngăn cách.

“Hà?” Sắc mặt Kiều lão bản hơi thay đổi, đứng dậy đi ra cửa tiệm sách.

Àm àm!

Trong tiếng nổ vang thiên địa vô hình, dường như nối liền với vòm trời tối cao ở bên trên, một đạo ánh sáng màu tím hư ảo lại quỷ dị đột nhiên giáng lâm, huyền hóa thành một con mắt thẳng đứng màu tím hư ảo, rõ ràng cấu thành từ thần niệm hư vô mờ mịt, lại dường như còn hùng vĩ hơn cả thiên địa, tỏa ra hơi thở cổ xưa lại vĩnh hằng, tràn ngập uy áp chí cao vô thượng!

Chương 294: Tự do (3)

Con mắt thẳng đứng màu tím hư ảo kia quan sát Kiều lão bản ở bên dưới, một giọng nói lạnh như băng hùng vĩ mệnh mông chấn động vòm trời chậm rãi vang lên –

“Ngươi chính là chân ma cuối cùng ở nhân gian sao?”

Dưới sự đè ép như vòm trời sụp đổ này, Kiều lão bản không tự chủ được quỳ sát đất, run rẩy cung kính nói: “Tổ vĩ đại.”

Tuy hẳn ta đã sớm nhận được lời hứa hẹn của Cứu Thế Nhân, đạt được sự tự do, cách xa tranh chấp ở nhân gian, cũng chưa từng thấy được ngoại ma chi Tổ trong truyền thuyết, nhưng uy áp chí cao vô thượng này, vô cùng kinh khủng như vượt xa thiên địa, lại không cần bất kì môi giới gì, đã có thể đột nhiên để thần niệm giáng lâm nhân gian!

Cho dù là Ma Tôn trong truyền thuyết cũng không thể làm được, vậy... Cũng chỉ có thể là “Tổ” ngọn nguồn của tất cả ngoại ma, hầu hạ chúa tể ngoại đạo, chí cao vô thượng!

“Ngươi có biết việc ở nhân gian không?”

Giọng nói lạnh như băng vô cùng mệnh mông hùng vĩ kia hỏi.

Sắc mặt Kiều lão bản trắng bệch, cung kính hồi đáp: “Hồi bẩm Tổ vĩ đại, ta đã sớm rời xa tranh đấu nhân gian, cũng không rõ ràng.”

“Rời xa tranh đấu?”

Giọng nói hùng vĩ lạnh như băng kia phát ra một tiếng cười mỉa mai, “Ha, ngoại ma tự do nhân gian, đúng là quá tự do... Nếu vậy, ta chỉ hỏi ngươi một câu, thần phục hoặc là vĩnh quy hư không?”

Kiều lão bản nghe vậy, không nhịn được chậm rãi cắn chặt hàm răng, hỏi: “Ở nhân gian lực lượng của ta không đáng nhắc đến, Tổ vĩ đại, không biết vì sao ngài muốn ta thần phục?”

“Tiểu tử thú vị, ngươi không bằng lòng? Nên nói ngươi dốt nát, hay là dững cảm đây?”

Con mắt thẳng đứng màu tím hư ảo lại không lồ kia vô cùng hứng thú quan sát Kiều lão bản, giọng nói mệnh mông hùng vĩ cuộn cuộn quanh quẩn: “Mặc dù nhân gian còn có rất nhiều ngoại ma, nhưng đều là một vài dị thú, bồi dưỡng hơi phiền phức, còn ngươi là chân ma duy nhất, vì vậy ta cho ngươi cơ hội một bước lên trời, để ngươi trở thành Ma Quân, bây giờ ngươi có bằng lòng thần phục không?”

Kiều lão bản im lặng rất lâu, nặng nề nói: “Không biết Tổ vĩ đại, cần ta làm gì?”

Giọng nói mênh mêng vô biên kia vang lên: “Có lẽ người biết Vạn Thế Phục Long đại trận chứ, đi phá Vạn Thế Phục Long đại trận kia, lại phá giải đại trận phong ấn có cấp độ sâu hơn, thả ra những ngoại ma thượng cổ kia, cho đến khi thả ra những Ma Tôn ở phong ấn tầng sâu nhất mới thôi.”

Kiều lão bản ngẩn ngơ, không nhìn được nói: “Tổ vĩ đại, mặc dù Vạn Thế Phục Long đại trận kia cường đại... Nhưng cũng không cản trở thành Ma Quân mới có thể phá giải chứ?”

“Người thật sự không biết cái gì hết.”

Con mắt thẳng đứng màu tím hư ảo lại không lồ kia quan sát Kiều lão bản một chút, lạnh như băng nói: “Trước đây không lâu, Cứu Thế Nhân dẫn dắt chân ma nhân gian tiến đánh Thanh Thành, dưới tình huống có một vị Ma Tổ giúp đỡ lại bị diệt sát toàn bộ, người cũng đã biết, lúc ấy nàng đã đột phá thành thiên ma, thậm chí vị Ma Tổ giáng lâm hóa thân kia, cũng không làm được chuyện gì.”

Kiều lão bản không nhìn được ngẩn ngơ.

Ma Tổ giúp đỡ?

Cứu Thế Nhân đột phá trở thành thiên ma?

Thậm chí... Ma Tổ còn giáng lâm hóa thân?

Nhân gian lại xảy ra việc lớn như thế, thế nhưng... Thế mà Vạn Thế Phục Long đại trận ở Thanh Thành kia lại không bị phá?

“Điều này sao có thể...” Kiều lão bản hơi khó tin lắm bậm nói.

“Đương nhiên có thể.”

Giọng nói mênh mêng vô biên lạnh như băng vang lên: “Bởi vì... Nhân gian có một vị đại năng Thiên Đạo chuyển thế cực kỳ đáng sợ, hấn ngự trang thành phạm nhân ẩn nấp ở nhân gian, tên là ‘Lâm Chỉ Thủy’, có lẽ người từng nghe thấy?”

Kiều lão bản sửng sốt.

Lâm Chỉ Thủy?

Trong chốc lát, hấn ta không nhìn được nhớ đến ngày ấy, tự thiếp kia hiển hóa đại thần thông xé rách một cái động, kết nối thẳng đến tinh không xa xôi vô tận, thoát nhìn tinh không mênh mêng kia có hơi hư ảo, vậy mà trực tiếp diệt sát Dưỡng Miêu Nhân bị trục xuất, khiến hấn ta thấy hơi khó hiểu.

Vị Lâm lão bản tặng tự thiếp cho hấn ta, cứu một mạng của hấn ta... Lại là đại năng Thiên Đạo chuyển thế?

Hắn ta không nhận được có cảm giác như đang mơ.

Chẳng lẽ... Ma Tổ muốn hắn ta đi đối phó Lâm lão bản kia sao?

Kiều lão bản hít sâu một hơi, không dám nói dối, cũng biết mình không có cách nào nói dối ở trước mặt Ma Tổ, chỉ có thể cung kính nói: “Từng nghe đến.”

“Xem ra, không chỉ quen biết đơn giản như vậy?”

Trong con mắt thẳng đứng màu tím hư ảo to lớn kia, mơ hồ lưu chuyển tia sáng số mệnh kỳ dị, như đang thôi toán điều gì đó, giọng nói mênh mông hùng vĩ kia trở nên lạnh lùng hơn: “Ồ? Người từng nhận ơn cứu mạng của hắn?”

“Vâng, Tổ vĩ đại.” Kiều lão bản nói nhỏ.

“Nói như vậy, ta để người đi giết hắn, người cũng không muốn?” Giọng nói mênh mông như vòm trời kia cuộn cuộn vang động, uy áp kinh khủng chậm rãi hội tụ lại trên người chân ma đáng thương này.

Sắc mặt Kiều lão bản trắng bệch quỳ rạp trên mặt đất, im lặng một lúc lâu, mới nặng nề nói: “Đúng.”

“Cho dù... Vĩnh quy hư không?” Con mắt thẳng đứng màu tím hư ảo lại khổng lồ này quan sát Kiều lão bản.

Kiều lão bản hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, chậm rãi nói: “Vâng.”

Nếu không có bức tự thiếp kia, hắn ta đã bị Dương Miêu Nhân giết chết từ lâu, bị chôn vùi ma thức, quay về hư vô.

Cho dù ở trước mặt Tổ vĩ đại, hắn ta không có cơ hội báo ơn, cũng không có cơ hội giúp đỡ điều gì, nhưng... Ít nhất hắn ta cũng không lựa chọn đi lấy oán trả ơn chứ?

Dù có phải quay về hư vô, nhưng ít ra cũng là hắn ta tự lựa chọn.

Đây là sự tự do sau cùng của hắn ta.

Chương 295: Cũng không phải ruột thịt (1)

“Người là ngoại ma, vì một phương Thiên Đạo, lại lựa chọn bản thân vĩnh quy hư không?”

Trong giọng nói mênh mông hùng vĩ kia hiện ra vẻ ngạc nhiên, lập tức cười nhạt nói: “Đúng là ngoại ma tự do nhân gian, không có gông xiềng của ‘nó’, đúng là khác biệt, thú vị.”

Kiều lão bản quỳ rạp trên mặt đất, nhắm hai mắt, lẳng lặng chờ đợi vĩnh quy hư không.

Về phần ngoại ma tự do nhân gian, có gì khác biệt với ngoại ma thượng giới, hẳn ta không thêm đề ý, cũng không có thời gian đề ý.

Chỉ là... Trong lòng hẳn ta vẫn thấy hơi tiếc nuối, một phương nhân gian vô cùng nhỏ bé trong vũ trụ mênh mông này, hẳn ta còn chưa thăm dò ra rốt cuộc có bí mật gì chứ...

Thế nhưng –

“Người rất thú vị.”

Con mắt thẳng đứng màu tím hư ảo lại không lồ kia nhìn chăm chăm Kiều lão bản, giọng nói mênh mông hùng vĩ của Ma Tổ kia cũng hiện ra vẻ mỉa mai, “Đây chính là tự do mà ‘nó’ ban cho người sao? Chẳng trách U Thiên lại đến nhân gian, thôi, người không muốn đối phó Lâm Chỉ Thủy kia, vậy quên đi.”

Kiều lão bản không nhịn được sững sờ, không tin nổi ngẩng đầu lên, nhìn con mắt thẳng đứng màu tím hư ảo không lồ kia.

Ma Tổ, một sự tồn tại vĩ đại như thế này, hẳn ta đứng ở trước mặt cũng chỉ là một hạt tro bụi không có ý nghĩa tồn tại mà thôi, lại bằng lòng chiều theo hẳn ta?

“Người là Sinh Ý Nhân.”

Giọng nói mênh mông vô biên của Ma Tổ kia vang lên: “Vì vậy, bản tọa sẽ làm một vụ làm ăn với người, không cần người đi giết Lâm Chỉ Thủy này, chỉ cần người đi công phá Thanh Thành, đánh vỡ Vạn Thế Phục Long đại trận là được, trao đổi với việc ta bồi dưỡng người thành Ma Quân đỉnh phong, như thế nào?”

Kiều lão bản hơi không dám tin, không nhịn được hỏi: “Tổ vĩ đại, ngài vì sao...”

“Người có đối phó với Lâm Chỉ Thủy kia hay không cũng thế.” Giọng nói mênh mông uyên bác kia lạnh như băng nói: “Ta quên nói cho người

biết, Lâm Chỉ Thủy kia chính là Thái Sơ Thiên Đế chuyển thế, dù là Ma Tôn ở nhân gian, cũng chưa chắc đã giết được hẳn, huống chi người?”

Kiều lão bản không nhịn được sửng sốt.

Thái Sơ Thiên Đế?

Vị kia... Lâm lão bản, lại là vị Thiên Đế cổ xưa nhất thời viễn cổ trong truyền thuyết chuyển thế?

Hắn ta thậm chí phào nhẹ nhõm, lại không nhịn được nói: “Đã là như thế, nếu Thái Sơ Thiên Đế đã chuyển thế đến trấn thủ trận pháp Thanh Thành này, cho dù Tổ vĩ đại bồi dưỡng ta thành Ma Quân, ta chắc chắn có thể công phá trận pháp Thanh Thành kia sao?”

“Chỉ dựa vào một Ma Quân, đương nhiên không được.”

Giọng nói hùng vĩ mệnh mông kia lạnh nhạt nói: “Cho dù là mấy vị Ma Quân cộng thêm đông đảo thiên ma tạo thành trận pháp, cũng không có khả năng đối phó Thái Sơ Thiên Đế chuyển thế kia, nhưng... Có lẽ căn bản không cần các người đối phó hẳn.”

Kiều lão bản lập tức khẽ giật mình, không rõ lời này có ý gì.

“Dựa theo kết quả mà Ma Tổ chúng ta điều tra nhân gian, Lâm Chỉ Thủy kia lại chưa từng ra tay ở nhân gian.”

Giọng nói Ma Tổ mệnh mông hùng vĩ kia vang lên: “Cho dù là Ma Tổ giáng lâm, vào thời khắc nguy hiểm như vậy cũng không tự mình ra tay, vẫn đứng sau màn bố trí tính toán, thậm chí ngay cả hơi thở cũng nguy trang thành phạm nhân, vì vậy chúng ta nghi ngờ, e rằng... Sở dĩ Thái Sơ Thiên Đế kia lại chuyển thế, có lẽ đang tránh ‘nó’.”

“Thái Sơ Thiên Đế vốn đã bị ‘nó’ giết chết vào sáu trăm năm trước, nhưng nếu là ‘nó’ ra tay, sao có thể tồn tại việc nguyên thần bỏ chạy?”

“Nhân gian là nơi ‘nó’ ít quản lý nhất, nguyên thần Thái Sơ Thiên Đế luân hồi đến nhân gian, hiển nhiên không muốn bị ‘nó’ phát hiện, mới cố hết sức nguy trang thành phạm nhân.”

“Chúng ta suy đoán... Có lẽ, không phải Thái Sơ Thiên Đế không muốn ra tay, mà là không dám ra tay.”

Giọng nói mệnh mông hùng vĩ của Ma Tổ kia nói: “Vì vậy, người cũng không cần lo lắng, một khi Thái Sơ Thiên Đế chuyển thế kia ra tay, biết đâu sẽ khiến ‘nó’ thức tỉnh, bản tọa giải thích như thế... Người cảm thấy vụ giao dịch này có thể thực hiện không?”

“Vậy... Chẳng may ra tay thì sao?” Kiều lão bản không nhịn được hỏi.

“Đó là là kết quả xấu nhất.” Giọng nói hùng vĩ mệnh mông của Ma Tổ kia thản nhiên nói: “Nhưng người cũng không cần để ý, nếu thật sự có một

ngày như vậy, chúng ta tự có cách đối phó khác.”

Kiều lão bản im lặng một chút, nặng nề nói: “Đã không phải đối phó Thái Sơ Thiên Đế chuyển thế, bằng lòng tuân theo mệnh lệnh của ngài.”

“Rất tốt.”

Giọng nói Ma Tổ mệnh mông hùng vĩ kia lộ ra ý cười, “Ta đã điều động rất nhiều Ma Quân và Ma Tôn tiến vào luân hồi, sau bảy ngày sẽ chuyển thế đến nhân gian, liên quan đến cơ thể chuyển thế của những Ma Quân và Ma Tôn này, còn cần bảy ngày nữa mới có thể bắt đầu thôi toán, đến lúc đó ta sẽ nói cho người biết, bây giờ việc người cần làm là... Tập kết quản lý ngoại ma nhân gian, dù là tầng thứ nào cũng được.”

“Vâng.” Kiều lão bản đáp.

“Đi thôi, chúng ta đã che đậy thiên cơ cho ngoại ma nhân gian, không cần lo lắng bị phát hiện.”

Giọng nói Ma Tổ mệnh mông kia lạnh nhạt nói: “Đợi người hoàn toàn tất cả cho bản tọa, bản tọa sẽ cho người sự tự do chân chính.”

Nói xong, đôi mắt thẳng đứng màu tím hư ảo lại khổng lồ kia biến mất không còn bóng dáng, không gian ảm đạm ở xung quanh cũng khôi phục bình thường.

Kiều lão bản hít sâu một hơi, đứng lên từ trên mặt đất, nhìn về phía Tô Thành xa xa, thở dài một tiếng, lại im lặng một lúc lâu, mới lẩm bẩm nói: “Sự tự do chân chính...”

...

...

Trên vòm trời xa xôi, khu vực thần bí.

“Chúc Thiên, người lại nói nhiều với một chân ma nhân gian nho nhỏ như vậy? Hẳn không đồng ý, trực tiếp diệt sát là được, bồi dưỡng một ngoại ma khác cũng không có gì khác biệt.”

Một giọng nói như vô số tiếng người xếp chồng lên nhau vô cùng quỷ dị đột nhiên vang lên.

Một giọng nói xen lẫn tiếng long ngâm cũng vang lên: “Ồ... Chỉ là một ngoại ma tự do khá khí phách mà thôi, không có công xiềng của ‘nó’, hẳn có ý chí như thế cũng bình thường, lúc trước ta cũng từng hưởng thụ tự do, cũng có thể hiểu được tiểu gia hỏa này.”

“Cũng đúng, người do ‘nó’ dùng nguyên thần Chúc Long cải tạo, mặc dù có công xiềng của ‘nó’, cũng còn chút tự do...”

“Thế nhưng, sở dĩ ta chọn tiểu gia hỏa kia, cũng là vì... Hình như hẳn còn có chút giao tình với Thái Sơ chuyển thế kia, nếu chúng ta đoán sai,

Thái Sơ thật sự ra tay, có lẽ cũng sẽ kiêng dè một chút?”

“Chẳng may Thái Sơ thật sự có thể ra tay, nên làm cái gì? Cho dù là Ma Tôn ra tay, cũng chưa chắc có thể làm gì được hẳn.”

“Vậy thì mời Thương Sinh đi, hẳn cùng một cấp độ Ma Tổ với U Thiên, chỉ dưới Nguyên Sơ, chỉ cần bằng lòng đánh đổi một số thứ, cũng có khả năng phối hợp với chúng ta giết Thái Sơ kia, hưởng chi... Còn có ‘nàng’ giá thủ ám kỳ, giá trị của U Thiên và Thái Sơ, đủ để vận dụng giá thủ ám kỳ này rồi.”

“Đáng tiếc, không hiểu sao Nguyên Sơ lại mất tích, nếu không Thái Sơ Thiên Đế kia dám đến nhân gian, Nguyên Sơ ra tay, đâu khó giết được?”

“‘Nó’ cũng không có hành động gì, có lẽ không phải vì ‘nó’ đi, e rằng Nguyên Sơ đã tự trốn đi.”

“Ôi, cũng không hiểu rốt cuộc Nguyên Sơ đang suy nghĩ cái gì, gông xiềng ‘nó’ cho Nguyên Sơ cũng quá tự do.”

“Dù sao Nguyên Sơ cũng khác...”

...

...

Trong chớp mắt đã qua ba ngày.

Ở nhân gian, bên ngoài Thanh Thành, trong một rừng núi hoang vắng hiểm đáu tích con người.

Ma vực u ám tĩnh mịch đột nhiên tiêu tán, hơn hai ngàn tu hành giả đông đúc đồng thời xuất hiện trong một kết giới phong cấm ở rừng núi hoang vắng này.

“Cuối cùng đã ra.”

“Ma vực kia cũng quá nhàm chán, vẫn là hiện thực tốt đẹp hơn.”

“Thành công giữ vững Thanh Thành cũng rất tốt.”

“May mắn có chư vị tiên bối.”

Chương 296: Cũng không phải ruột thịt (2)

Trong tiếng bàn tán hơi ồn ào, Tiêu Tuệ đứng giữa khoảng không trong kết giới phong cấm, nhìn hơn hai ngàn tu hành giả ở phía dưới, mỉm cười nói: “Các vị đạo hữu, cảm ơn các người đã bảo vệ trong những ngày qua, Vạn Thế Phục Long đại trận đã được sửa xong, Cứu Thế Nhân cũng đã tiến vào luân hồi... Thế nhưng, còn cần làm phiền chư vị tạm thời ở lại Thanh Thành trấn thủ một thời gian, đề phòng chuyện chẳng may, đợi Thanh Thành lại bố trí thành công, các vị có thể yên tâm rời đi.”

Lúc này đông đảo tu hành giả đáp: “Chúng ta tất nhiên sẽ tuân theo.”

“VẬY ĐA TẠ CHƯ VỊ.”

Tiêu Tuệ gật đầu nói: “Mấy ngày gần đây sẽ khá an toàn, chư vị có thể yên tâm nghỉ ngơi ở Thanh Thành.”

Bây giờ chân ma ở nhân gian gần như chết hết, chỉ có dị thú ngoại ma vẫn còn ở đó.

Trừ khi là Ma Tổ giáng lâm hóa thân, tự mình ra tay diệt sát, nếu không tất nhiên không cần lo lắng, huống hồ nếu Ma Tổ muốn ra tay, đã ra tay từ lâu, cần gì phải chờ đến bây giờ?

Không cần nghĩ cũng biết –

Hoặc là Minh Dạ Ma Tổ cũng không nói cho Ma Tổ khác, hoặc là đã biết, nhưng ngại sự uy hiếp của Lâm tiên bối, vì vậy mới chưa ra tay.

Đương nhiên, sau khi liên lạc với Đạo Chủ thượng giới, Tiêu Tuệ cũng hiểu rõ, chắc chắn Minh Dạ Ma Tổ đã thông báo với các Ma Tổ khác.

Dù sao Minh Dạ Ma Tổ phải ngủ say hơn vạn năm, không thể đợi đến lúc đó lại đi tìm U Thiên, chờ tỉnh lại, cũng không biết U Thiên đã luyện đến cấp độ gì.

Thân là Ma Tổ chuyển thế, dù đi một con đường mới, nhưng tầm mắt và độ cao cảnh giới vẫn còn, cơ hội tiếp xúc với Thiên Đạo cũng lớn hơn chí tôn cảnh giới Thái Nhất nửa bước đến Thiên Đạo rất nhiều.

Vì vậy, Minh Dạ Ma Tổ muốn báo thù, giải quyết hậu hoạn này, tất nhiên sẽ thông báo việc này với Ma Tổ khác.

“Cũng không biết, nhân gian sẽ xuất hiện bao nhiêu thiên ma, thậm chí Ma Quân đây...”

Tiêu Tuệ nhìn đám tu hành giả ở phía dưới rồi rít rời đi, không nhận được thăm thờ dài trong lòng.

Cho dù thượng giới có đối sách, nhân gian cũng có Lâm tiên bối trấn thủ, nhưng ngoại ma đã biết sự tồn tại của Lâm tiên bối, tất nhiên sẽ bố trí kế hoạch nhằm vào Lâm tiên bối, hoặc là tránh đi, hoặc là nghĩ cách đối phó.

Hơn nữa... Nàng còn chưa hiểu rõ cuộc Lâm tiên bối đang mưu tính điều gì, lần kiếp nạn này có đáng giá để Lâm tiên bối ra tay hay không đây?

“Tiêu Tuệ.”

Thiếu nữ Kim Ô lôi kéo Xà Tích Lộ bay tới, dừng lại trước mặt Tiêu Tuệ, vẻ mặt mong đợi nói: “Ta muốn đi gặp phụ hoàng, người và mẫu phi có muốn đi cùng không?”

Xà Tích Lộ bị câu mẫu phi này chọc cho khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, vội vàng xua tay, lắc đầu nói: “Ta... Ta phải tu luyện, ta không đi...”

“Ồ... Vậy được.” Thiếu nữ Kim Ô hơi mất mát gật đầu.

Tiêu Tuệ khẽ lắc đầu, nói: “Ta không đi được, ta đang chờ thêm thân tiên thiên giới chuyển thế xuống, đến lúc đó còn phải tìm cơ thể mẹ của đám nữ nhân có thai mà đám thân tiên thượng giới chuyển thế đầu thai vào, tập trung lại một chỗ, để bọn họ nhanh chóng ra đời lớn lên, lại cử hành pháp đàn cầu trời, rất phiền phức.”

“Được, ta đã biết.” Thiếu nữ Kim Ô hỏi: “Cần ta bảo vệ không?”

“Không cần.”

Tiêu Tuệ mỉm cười, nói: “Bên ngoại ma kia cũng cần bảy ngày luân hồi, mới có thể tìm được cơ thể mẹ mà ngoại ma chuyển thế đầu thai, U Thiên đã nói với ta rồi, ngoại ma giết ngoại ma chuyển thế, đúng là có thể nhận được phần thưởng của ‘nó’, nhưng chắc chắn phải chờ sau khi ngoại ma chuyển thế thức tỉnh trí nhớ kiếp trước, lại giết chết nó, quay về vòng tay của ‘nó’, mới có thể nhận được phần thưởng của ‘nó’.”

Nàng lắc đầu nói: “Hạn mức gia tốc thời gian ở nhân gian là một ngàn lần, hơn nữa dù đạt được phần thưởng của ‘nó’, nhưng ngoại ma cấp thấp kia đột nhiên trở thành thiên ma, thậm chí Ma Quân, sự thay đổi lực lượng to lớn như vậy, cũng cần thời gian rất lâu để thích ứng với thực lực, phương pháp tu hành, học tập trận pháp các loại, còn tu hành giả chúng ta lại không cần thích ứng, chỉ tích lũy linh lực mà thôi, vì vậy một phương Thiên Đạo của ta sẽ chuẩn bị kỹ càng trước tiên.”

Thiếu nữ Kim Ô lại cau mày nói: “Vậy chẳng may Ma Tổ giáng lâm hóa thân, trực tiếp tấn công Thanh Thành thì làm sao bây giờ?”

Tiêu Tuệ khẽ gật đầu, nói: “Vì vậy, còn phải làm phiền người, cầu xin Lâm tiên bối ban cho chúng ta một bức tranh, cũng như bức tranh Nữ Oa

vậy, kỳ bảo có thể mời đại năng Thiên Đạo giáng lâm hóa thân ở nhân gian, mới có thể không chút sơ suất.”

“Bảo vật trân quý như vậy... Không biết phụ hoàng có bằng lòng hay không.”

Thiếu nữ Kim Ô đành phải bất đắc dĩ nhẹ gạt đầu, lại hơi buồn bực nói: “Vậy ta sẽ đi gặp phụ hoàng một mình, ôi, cũng đã hơn vạn năm chưa gặp phụ hoàng, hu hu hu... Vốn phụ hoàng không có quá nhiều tình cảm với ta, có khi nào không còn quan tâm ta nữa không?”

Xà Tích Lộ ở bên cạnh vội vàng nói: “Không đâu, Chỉ Thủy đã tự nói với ta, hẳn đồng ý cho ngươi đi gặp hẳn, chắc chắn sẽ không mặc kệ ngươi.”

“Cảm ơn mẫu phi quan tâm.” Thiếu nữ Kim Ô cảm động ôm Xà Tích Lộ, nàng ta chỉ cao một mét bốn, cọ đầu vào lồng ngực của nàng.

Nghe thiếu nữ giống như tiêu hài tử này gọi mẫu phi, khuôn mặt nhỏ của Xà Tích Lộ lại càng đỏ hơn.

“Thế nhưng...”

Tiêu Tuệ đột nhiên nói: “Ta cũng từng nghe nói đến tính tình của ngươi khi đó, phụ hoàng ngươi nhốt ngươi ở Lăng Yên Các, có lẽ cũng muốn mài giũa tính tình của ngươi, hy vọng tâm tính của ngươi có thể trưởng thành? Có lẽ ngươi phải chú ý điều đó.”

“Không đâu, người ta đã thay đổi từ lâu.” Thiếu nữ Kim Ô lập tức bĩu môi lắc đầu, nói: “Lúc trước ta khá tùy hứng, gây họa, bây giờ chắc chắn đã sửa đổi.”

Xà Tích Lộ nghĩ thiếu nữ này chỉ có một mét tư, nhưng thật ra là một lão già sống hơn vạn năm, không nhìn được khéo môi hơi run rẩy.

Tuổi đã cao, còn ở đây “người ta”, còn bĩu môi làm nũng, đây là đứa bé to xác, hay là hí tinh?

“Ngươi... Ngươi đã trưởng thành...” Xà Tích Lộ không nhìn được nhắc nhở một câu: “Chỉ Thủy, không quá... quá thích làm, ngươi bình thường một chút.”

Vốn nàng không muốn nói quá thẳng thắn, nhưng đột nhiên nghĩ đến, Tiểu Kim Ô này chưa từng tiếp xúc với xã hội hiện đại, chỉ sợ cũng không biết cái gì gọi là “làm”, cũng không sợ nữa.

“Đã trưởng thành?”

Thiếu nữ Kim Ô suy nghĩ, hít sâu một hơi, dáng người cao hơn hai mươi centimet, vốn trước ngực có thể phi ngựa, đột nhiên nâng lên trở nên

khả quan hơn chút, khuôn mặt nhỏ non nớt cũng trở nên trưởng thành hơn chút, mái tóc màu đỏ thẫm rối tung xõa xuống, dài đến eo,

Trong chớp mắt đã từ một tiểu loli, biến thành một muội tử tóc dài xinh đẹp đáng người đáng kiêu ngạo.

“Thế nào? Như này thế nào?” Thiếu nữ Kim Ô mong đợi hỏi.

Xà Tích Lộ nhìn ngực của đối phương một chút, lại cúi đầu nhìn mình, hơi uất ức nói: “Người... Người gian lận!”

“Hà?” Thiếu nữ Kim Ô ngạc nhiên.

“Khụ...” Xà Tích Lộ tự biết lỡ lời, vội vàng ho khan một tiếng, nói: “Người đổi sang... Quần áo bình thường một chút, người đi gặp phụ hoàng, sao lại mặc... Giống như đi xem mắt thế...”

“Ồ...” Thiếu nữ Kim Ô hơi bất đắc dĩ nói: “Vậy ta mặc quần áo kiểu gì? Đây là do lông vũ trên người ta biến ra.”

Tiêu Tuệ đề nghị: “Dù sao phụ hoàng của người đang giả trang phạm nhân, người cũng phải chú ý một chút, nếu không trước tiên người cứ ở Thanh Thành hai ngày, đi dạo một vòng, nhìn xem người hiện đại sống như thế nào?”

Thiếu nữ Kim Ô chớp mắt, nói: “Được thôi, vậy ngày kia ta sẽ đi gặp phụ hoàng!”

“Tiểu Xà, hình như người có vẻ hơi buồn bực?” U Thiên phát hiện Xà Tích Lộ không thích hợp.

Xà Tích Lộ thâm lâm bảm: ‘Nói nhảm, là người nói, nàng không phải ruột thịt...’

“...”

U Thiên ghen lời nói: “Đúng là người...”

Chương 297: Thiên Đế phụ thân (1)

Thời gian qua nhanh, ngày đêm luân chuyển.

Chạng vạng tối hai ngày sau.

Tô Thành, trong con ngõ sâu vắng vẻ ở khu nội thành cũ.

Một đạo hồng quang mà phạm nhân không thể nhìn thấy bay đến từ chân trời, cũng với rặng mây đỏ và ánh tà dương, cứ như tạo ra một cầu vồng, chiếu xuống trên mặt đất trong ngõ hẻm, hóa thành một nữ tử trẻ trung khoảng hai mươi tuổi, có mái tóc dài màu đỏ thẫm.

Rõ ràng là Thiếu nữ Kim Ô “Tiểu Thập Nhất”.

Chỉ là, lúc này nàng đã thay sang một bộ quần áo rất hiện đại, quần dài vàng nhạt cộng thêm áo sơ mi màu xanh, trên cổ tay đeo vòng tay thủy tinh do Tiểu Xà chọn, trên tai còn đeo khuyên tai, một mái tóc dài màu đỏ thẫm xoa tung trên đầu vai, thoát nhìn hơi giống một muội tử đại học nổi loạn.

“Phụ... Ày, phụ thân mở tiệm ở đây?” Thiếu nữ Kim Ô thăm lăm bậm một tiếng.

Nàng quen gọi là phụ hoàng, nhưng sau khi ở lại Thanh Thành hai ngày học được cách sống của người hiện đại, hình như phạm nhân hiện đại đều gọi là phụ thân, gọi là phụ hoàng thế này hơi dễ bại lộ.

“Phụ hoàng điểm hóa Thụ yêu sao?” Thiếu nữ Kim Ô đánh giá cây tùng nhỏ kia.

Mặc dù chỉ là thiên quan thứ hai, nhưng dù sao cũng là phụ hoàng tự điểm hóa, nếu đặt ở thời kỳ thượng cổ, đó chính là cận thân Thái Sơ Hoàng Tộc do Thiên Đế tự mình sắc phong, quan hệ rất thân thiết.

Nàng chợt nhớ đến món đồ Lục Kiếm Tiên để nàng đưa đến, lật tay một cái, lấy ra một cái hồ lô ngọc.

Theo lời nói của Lục Kiếm Tiên, đây là do một đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thể tên là Thanh Quân sau khi sử dụng một món vô thượng thần vật, để lại một đoàn nguyên khí, trong đó còn có cảm ngộ của Thanh Quân với đạo, cùng một tia đặc tính Thông Thiên Kiến Mộc, nghe nói bản thân vô thượng thần vật kia đã lấy gốc Thanh Tùng này làm nguyên mẫu, đoàn nguyên khí này thích hợp với cây tùng nhất.

“Vận khí của cây tùng nhỏ không tệ.”

Thiếu nữ Kim Ô đứng cách đó không xa nhìn về phía gốc Thanh Tùng kia, mỉm cười vỗ tay vào hồ lô ngọc một cái.

Chỉ thấy một đạo nguyên khí Mộc hành màu xanh nhạt lập tức bay ra từ trong hồ lô, như tơ như sợi bay về phía cây tùng nhỏ kia, nhanh chóng hòa vào bên trong cơ thể cây tùng nhỏ như trở về bản nguyên.

Nhánh cây của cây tùng nhỏ run lên, trên vỏ cây hướng về phía thiếu nữ Kim Ô hiện ra một khuôn mặt thiếu nữ non nớt, mơ hồ nhìn về phía thiếu nữ Kim Ô.

“Ồ? Rất giống nguyên thần thứ hai của Tiêu Tuệ nha.” Thiếu nữ Kim Ô thảm lắm bầm, chẳng lẽ cây tùng nhỏ này biến hóa theo dáng vẻ nguyên thần thứ hai của Tiêu Tuệ?

Ngay lập tức, khuôn mặt thiếu nữ trên cây tùng nhỏ kia hiện ra vẻ buồn ngủ, còn ngáp một cái, dáng vẻ buồn ngủ.

“Ngủ đi ngủ đi, chờ người ngủ mấy ngày sẽ trở nên lợi hại.” Thiếu nữ Kim Ô cười híp mắt đi tới.

Khuôn mặt trên cây tùng nhỏ chậm rãi nhắm hai mắt lại, lại biến thành Thanh Tùng bình thường.

Thiếu nữ Kim Ô đi đến trước mặt cây tùng nhỏ, sờ lên vỏ cây của nó, lúc đang chuẩn bị bước vào trong tiệm, lại nghe thấy trong tiệm đột nhiên vang lên âm thanh như có như không, cứ như tiếng kêu yếu ớt nghe nhầm:

“Tiểu Thập Nhất...”

Nàng không nhìn được sừng sốt, mơ hồ cảm thấy giọng nói này hơi quen tai, nhưng cẩn thận lắng nghe, lại không nghe thấy cái gì nữa.

Sao lại... Cảm giác giống như truyền âm nguyên thần của phụ hoàng?

Thế nhưng sao giọng nói của phụ hoàng lại nhỏ như vậy?

Thiếu nữ Kim Ô tỏ ra nghi ngờ, lập tức nghe thấy trong phòng vang lên một giọng nam ôn hòa trẻ tuổi:

“Vào đi.”

Trong thoáng chốc, thiếu nữ Kim Ô cảm thấy dường như bản thân đã quay về vạn năm trước, sau mỗi lần nàng đến bái kiến thỉnh an phụ hoàng, phụ hoàng cũng nói một câu “vào đi” như vậy.

“Vâng.”

Lúc này nàng mở miệng, liền đi vào trong tiệm tranh chữ, lần theo giọng nói quay sang nhìn.

Chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi đang đứng sau bàn đọc sách, hơi cúi đầu nhìn tác phẩm trên bàn, vẻ mặt nghiêm túc lại chăm chú, trong tay cầm bút lông, tinh tế phác họa miêu tả trên giấy.

Phụ hoàng đang bận, thiếu nữ Kim Ô mở miệng, muốn gọi một tiếng “phụ thân”, nhưng vẫn không dám làm phiền phụ hoàng, chỉ có thể yên lặng

đứng trước bàn đọc sách, lén lút đánh giá đáng vẽ của phụ hoàng sau khi chuyển thể.

Nàng biết, ở kiếp trước phụ hoàng là sinh mệnh đầu tiên giữa thiên địa, độc nhất vô nhị, có thể nói là sinh mệnh hoàn mỹ nhất trong tam giới, cũng có rất nhiều thiên tiên thần linh, sinh ra đã phù hợp với nhân chi đại đạo.

Sau khi phụ hoàng chuyển thể, cho dù ngục trang thành phạm nhân, về ngoài đúng là không kém.

‘Thế nhưng... Sao phụ hoàng lại không để ý đến ta chứ?’

Trong lòng thiếu nữ Kim Ô hơi lo lắng và bối rối, ‘Chẳng lẽ là vì ta còn chưa tiếp xúc đến Thiên Đạo đã đi ra?’

Nàng hơi lo lắng mất tập trung chờ đợi, liếc nhìn tác phẩm mà phụ hoàng đang miêu tả, lại là một nam tử đáng vẽ Đế vương đứng ở mép cung điện, không nhìn được ngấn ngơ.

Phụ hoàng... Lại đang vẽ mình?

Không phải là vì phụ hoàng biết mình muốn tới, trong lòng nhớ lại quá khứ, vì vậy mới vẽ chân dung của mình chứ?

Thiếu nữ Kim Ô yên lặng đứng bên cạnh, tâm trạng hơi phức tạp.

Thoạt nhìn Lâm Chỉ Thủy đang nghiêm túc vẽ tranh, khóe mắt lại đang quan sát vị khách nữ này.

Không cần nghĩ cũng biết, vị này chính là người mà Tiểu Xà nhắc đến lúc gọi điện thoại hôm nay, là “Tiểu Thập Nhất” muốn đến gặp hắn.

Có lẽ vì muốn mời hắn làm họa sĩ, hoặc là vì muốn gặp hắn mới đến đây.

Đương nhiên, hắn không để ý đến người ta, cũng chỉ vì sau lần trước tự cao tự đại trước mặt Đông Duyên Kỳ, phát hiện hình như cách này rất hiệu quả, không chỉ thể hiện ra vẻ si mê sáng tác, còn có một phong cách đại gia rất riêng.

Thích hợp để gia tăng bức cách trong lòng fan hâm mộ lần đầu tiên gặp mặt thế này.

Qua nửa ngày, Lâm Chỉ Thủy vẽ xong bức tranh Thái Sơ Thiên Đế này, lúc này mới ngừng đầu, nhìn về phía vị khách nữ ở trước mắt.

Sau khi nhìn thấy khuôn mặt của nàng, hắn không nhìn được ngấn ngơ, hơi kinh diễm.

Ngoại trừ Tiêu Tuệ ra, hắn lại còn có một fan hâm mộ nữ xinh đẹp như vậy?

Lúc nói chuyện trời đất riêng tư với Tiểu Xà, còn gọi hắn là phụ thân?

Lâm Chỉ Thủy đột nhiên cảm thấy hơi kích thích, không nhịn được ho khan một tiếng, hắng giọng một cái, thoát nhìn như tùy ý nói một câu: “Tiểu Thập Nhất?”

“A... Phụ thân, ta đây.” Thiếu nữ Kim Ô vô thức muốn gọi phụ thân, nhưng vẫn nhịn lại, thái độ phụ hoàng lạnh nhạt như vậy, khiến nàng không nhìn rõ được.

Cái quý gì thế? A... Phụ thân, a phụ thân? Ôi, những thế hệ 10x này... Lâm Chỉ Thủy thầm thở dài một tiếng, lúc này mới nói: “Tiểu Thập Nhất, chúng ta... Đây cũng là lần đầu tiên gặp mặt, à, đúng, người họ gì?”

Trong đầu hấn hơi mơ màng hết bài này đến bài khác, suýt nữa nói thành “chúng ta là phụ tử”, cũng may đã nuốt lại.

Thiếu nữ Kim Ô nghe vậy, không nhịn được ngẩn ngơ.

Lần đầu tiên gặp mặt?

À, cũng đúng, sau khi chuyển thế là một đời mới, đây thật sự là lần đầu tiên gặp mặt trong một thế này.

Về phần họ...

Từ khi nàng ra đời, phụ hoàng đã gọi nàng là Tiểu Thập Nhất, người ngoài gọi nàng là tiểu công chúa, cũng không có họ tên.

Chẳng lẽ phụ hoàng để nàng lấy một cái tên ở nhân gian sao?

Thiếu nữ Kim Ô vội vàng nói: “Ta đương nhiên tên là Lâm Thập Nhất, cùng một họ với ngài, ngài cứ gọi ta Tiểu Thập Nhất là được.”

Lâm Chỉ Thủy nghe vậy thấy hơi buồn bực.

Đây là phụ mẫu nhà ai, lại đặt tên cho hài tử vô trách nhiệm như thế?

‘Chẳng trách gọi ta là phụ thân, là vì ta cùng họ...’

Hấn thầm lẩm bẩm một tiếng, vẫn giả vờ thỏa mãn nhẹ gật đầu, nói một đàng nghĩ một nẻo: “Lâm Thập Nhất? Ừ, cái tên này cũng... Cũng được.”

Lúc này thiếu nữ Kim Ô mới thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra ít nhất phụ hoàng vẫn thừa nhận nữ nhi là nàng, ít nhất cho phép nàng dùng cùng một họ.

“Đúng rồi.”

Chương 298: Thiên Đế phụ thân (2)

Lâm Chỉ Thủy thuận miệng hỏi một câu: “Nữ Oa nương nương và Thiên Đế viễn cổ, người thích ai?”

Nữ Oa và Thiên Đế là hai nhân vật có độ nổi tiếng cao nhất trong sách của Tiểu Xà.

Nữ Oa nương nương được độc giả cho rằng là “mẫu thân” của nhân vật chính, quan tâm nhân vật chính rất nhiều.

Còn Thiên Đế viễn cổ, là một lão gia gia đi theo bên cạnh vừa mới xuất hiện trong mấy ngày gần đây, được cho là “phụ thân” của nhân vật chính, cũng không biết Tiểu Xà lấy linh cảm ở đâu ra.

Hôm nay đúng lúc phải gặp “nhà đầu tư”, vì vậy hắn mới cố ý vẽ một bức tranh Thái Sơ Thiên Đế, mặc dù trong sách của Tiểu Xà không gọi là Thái Sơ Thiên Đế, nhưng hình tượng cũng giống như nhau, biết đâu có thể phát huy được tác dụng chứ?

“Thích người nào?”

Thiếu nữ Kim Ô nghe vậy, cũng không hề do dự, hơi có vẻ xấu hổ chỉ bức tranh trên bàn một cái, thẹn thùng nói: “Ta đương nhiên thích Thiên Đế phụ thân, dù sao cũng là phụ... Ừ, phụ thân...”

Lâm Chỉ Thủy không nhịn được mỉm cười.

Xem ra, muội tử này cũng là fan sách lâu năm của Tiểu Xà, lại theo chương, còn biết Thiên Đế là “phụ thân” nữa.

Ừ, dù sao cũng là nam tân trong sách nữ tân, độc giả nữ cũng rất yêu thích.

Thế nhưng, suy nghĩ kỹ một chút, tính cách của Thiên Đế thật sự cũng khá thú vị, mặc kệ là lúc nào cũng phải giả vờ đáng vẻ đã tính trước, dù xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng phải cứng rắn trang... Hả.

Chờ chút.

Lâm Chỉ Thủy chợt phát hiện, tính tình của Thiên Đế này... Sao cảm giác lại có điểm giống với hắn?

Hừ... Nha đầu này, không phải lấy hắn ra làm hình tượng nhân vật chứ...

Chẳng lẽ là vì nàng nói nguồn gốc hình tượng này cho Lâm Thập Nhất, cô nương này lại vì sùng bái tranh chữ của hắn, vì vậy mới cố ý gọi hắn là phụ thân?

Cuối cùng hắn đã hiểu rõ, vì sao lúc Lâm Thập Nhất này nói đến Thiên Đế phụ thân lại xấu hổ...

“Khụ, thật sao?”

Nghĩ đến đây, Lâm Chỉ Thủy không nhịn được hắng giọng một cái, lại hỏi: “Ta vẽ ra bức tranh Thiên Đế này, so với hình tượng Thiên Đế trong suy nghĩ của ngươi, giống nhau đến mấy phần?”

Thiếu nữ Kim Ô ngẩn ngơ, vô cùng cẩn thận nói: “Có hơi không giống lắm...”

Thiên Đế ở trong bức tranh này, mặc dù giống hệt với dáng vẻ của phụ hoàng nàng vào kiếp trước, nhưng thoát nhìn có lẽ là thời kỳ thượng cổ, chứ không phải Thái Sơ Thiên Đế đi vào Thiên Đạo sau đại kiếp thượng cổ, vì vậy thân vận không giống nhau.

“Không quá giống?”

Lâm Chỉ Thủy ngạc nhiên.

Cũng đúng, dù sao Thiên Đế phụ thân ở trong sách cũng không vẽ uy nghiêm như thế, hơn nữa vì sự thú vị của kịch bản, cố ý thiết lập hình tượng ngu ngốc thú vị, đương nhiên không giống.

Xem ra phải sửa đổi một chút...

Lâm Chỉ Thủy khẽ gật đầu như có điều suy nghĩ, hỏi thăm ý kiến của nhà đầu tư một chút: “Vậy Thiên Đế ở trong suy nghĩ của ngươi, là dáng vẻ gì chứ?”

Thiếu nữ Kim Ô quan sát Lâm Chỉ Thủy một chút, nói nhỏ: “Đương nhiên... Là dáng vẻ của ngài.”

“...”

Lâm Chỉ Thủy hơi ghen lời, không nhìn được thăm oán một câu ở trong lòng: Nha đầu Tiểu Xà này, đúng là dùng hắn để làm hình tượng của Thiên Đế, còn nói với Tiểu Thập Nhất này...

“Ngươi thấy ta giống Thiên Đế như vậy sao?” Hắn bắt đắc dĩ mỉm cười dang hai tay ra.

“Đương nhiên.”

Thiếu nữ Kim Ô vội vàng gật đầu nói: “Dù ngài không phải Thiên Đế, nhưng ở trong lòng ta lại càng giống hơn bức tranh này!”

Cái gọi là Thiên Đạo vô hình, phản phác quy chân, rất nhiều đại năng Thiên Đạo nếu không hiện ra thần thông, thì cứ như hòa làm một thể với tự nhiên vậy, thoát nhìn tồn tại trong tam giới, thật ra đã nhảy ra ngoài tam giới, nhưng căn bản không thể nào cảm ứng.

Dưới cái nhìn của nàng, chỉ có Thái Sơ Thiên Đế đi vào Thiên Đạo, mới là Thái Sơ Thiên Đế thật sự vô địch.

Thái Sơ Thiên Đế ở trên bức tranh này, mặc dù có pháp lực chí tôn, trên mặt cảnh giới lại còn lâu mới bằng Thái Sơ Thiên Đế nắm giữ mười vạn tám ngàn Thiên Đạo.

“Được thôi.”

Lâm Chi Thủy cảm thấy fan hâm mộ nhỏ này có hơi điên cuồng, lại lấy hình tượng nhân vật ở trong sách, trong lòng trong mắt đều nào bỏ thành dáng vẻ của hắn.

Dù hình tượng của Thiên Đế trong sách bắt nguồn từ hắn, nhưng cô nương này thật sự cũng vì dáng vẻ đẹp trai còn có tài hoa của hắn, dưới sự ngưỡng mộ sùng bái mới có suy nghĩ này.

Ôi, cô nương, ngươi là một cô nương tốt, nhưng ngươi đến muộn.

Hắn phát một tấm thẻ người tốt cho fan hâm mộ nhỏ này ở trong lòng, lúc này mới nói: “Thế nhưng, thật ra có lẽ Thái Sơ Thiên Đế giống ta, chứ không phải ta giống Thái Sơ Thiên Đế, ta mới là ngọn nguồn.”

Thiếu nữ Kim Ô ngẩn ngơ, giật mình nói: “Ta hiểu ý của ngài.”

Ý của phụ hoàng chắc là muốn vứt bỏ quá khứ, vứt bỏ thân phận Thái Sơ Thiên Đế này, phá vỡ cực hạn quá khứ, khai sáng ra ván cờ mới.

Nàng là tiểu nữ nhi của phụ hoàng, huyết mạch duy nhất của Thái Sơ Hoàng Tộc, tất nhiên hiểu tâm tư của phụ hoàng nhất!

“Ngươi hiểu rõ thì tốt.”

Lâm Chi Thủy nhẹ gật đầu, tiện tay đẩy bức tranh trên bàn về phía muội tử này, nói: “Ngươi đã thích Thiên Đế, vậy tặng bức tranh này cho ngươi đi, ngươi cầm nó về, có lẽ sẽ có tác dụng, ta biết mục đích của ngươi, ngươi không cần nói nhiều lời, cảm ơn thì thôi đi, nếu có chỗ nào cần ta giúp đỡ, ta sẽ trực tiếp giao tranh cho Xà Tích Lộ.”

Muội tử này còn trẻ như vậy, khí chất lại rất không tầm thường, chắc chắn là đời thứ hai, có lẽ cũng có quan hệ khá tốt với Tiểu Xà, lần này đến nhà có lẽ cũng chưa hẳn thật sự muốn xác định hợp tác, có lẽ là khảo sát kiểm tra, để nàng mang bức tranh này về giao nộp là được.

Hơn nữa, dù tranh của hắn có tốt hơn, cũng chỉ là một họa sĩ mà thôi, còn chưa trở thành một tên đại sư chân chính đâu.

Lúc này bàn điều kiện, cũng không quá phù hợp.

Chút tiền thuê hắn làm họa sĩ này, hắn cũng thấy chướng mắt, chẳng bằng trực tiếp đưa tranh cho Tiểu Xà, cũng coi như thêm thẻ đặt cược cho Tiểu Xà.

“Đưa cho ta... Thật sao?”

Thiếu nữ Kim Ô không nhịn được ngạc nhiên nhìn Lâm Chỉ Thủy.

Nàng còn nhớ rõ, bức tranh Nữ Oa Vá Trời kia là Nữ Oa nương nương thời kỳ thượng cổ, nhưng lại mời tới thần niệm Nữ Oa nương nương giáng lâm, còn tạo thành hóa thân ở nhân gian, phát huy ra cảnh giới đại năng Thiên Đạo chân chính.

Mặc dù phụ hoàng đang ở nhân gian, nhưng nghe nói phụ hoàng vẫn không muốn ra tay, chẳng lẽ bức tranh này lại có tác dụng hình thành hóa thân gì sao?

Hình như có cảm giác vẽ vờ cho thêm chuyện, nhưng chắc chắn có tác dụng!

“Đương nhiên.” Lâm Chỉ Thủy khẽ gật đầu.

“Đa tạ phụ thân!” Thiếu nữ Kim Ô vui mừng nói cảm ơn.

“... Khụ, người đừng gọi ta là phụ thân.” Lâm Chỉ Thủy không nhịn được ho khan một tiếng, thật quá kích thích.

Thiếu nữ Kim Ô vô tội nhìn về phía hắn, hỏi: “Tại sao vậy?”

Lâm Chỉ Thủy bị nàng nhìn đến mức đầu nóng lên, hít sâu một hơi, lúc này mới tỉnh táo lại, bất đắc dĩ nói: “Người biết rõ còn cố hỏi, ta cũng không phải phụ thân của người...”

“Ồ...” Thiếu nữ Kim Ô méo miệng, uất ức cắn môi, nói nhỏ: “Thế nhưng ta không phụ không mẫu, ngay cả các ca ca cũng không còn ở đây, chỉ còn lại một mình ta, dù không có liên hệ máu mủ với người... Ta...”

Nàng cũng biết mình không phải ruột thịt, chỉ là Thái Sơ Thiên Cung biến thành Thái Dương tinh chi linh.

Này này này, đây là hí tinh à, thật sự thảm như vậy... Khóe môi Lâm Chỉ Thủy hơi run rẩy một chút, cũng không tiện nói thêm điều gì, dù sao người ta đều lấy ra hộ khẩu đã chết để bán thảm, hắn còn có thể nói gì nữa?

“Vậy... Được thôi.”

Lâm Chỉ Thủy xua tay, nói: “Người muốn gọi cái gì thì gọi cái đó đi, nhưng dù sao người cũng phải được Tiểu Xà đồng ý? Người gọi phụ thân như vậy, nàng...”

“Ày, ta gọi nàng là tiểu mẫu thân! Nàng đã đồng ý!” Thiếu nữ Kim Ô lập tức vui mừng nói.

Đúng là hí tinh bán thảm... Khóe mắt Lâm Chỉ Thủy khẽ nhăn một cái, hỏi: “Thật hay giả?”

Tính cách thích ăn giấm này của Tiểu Xà, nghe thấy một muội tử xinh đẹp như vậy, ngày nào cũng gọi bạn trai mình là phụ thân, không phải sẽ

tức chết ngay tại chỗ sao?

“Không tin ngài hỏi nàng đi!” Lúc này thiếu nữ Kim Ô nói.

“Ngươi chờ chút.”

Lâm Chỉ Thủy nhìn nàng với vẻ quái lạ, lấy điện thoại ra gọi cho Tiểu Xà nhà mình.

Chương 299: Nữ nhân mang thai không ngừng mất tích (1)

“Alo, Tiểu Xà?”

“À?”

“Ta đã gặp Tiểu Thập Nhất, nàng ta gọi ta là phụ thân, còn gọi nàng là tiểu mẫu thân?”

“Ày... Nàng ta thật sự rất đáng thương...”

“... Không phải, nàng không có ý kiến?”

“Ày, đúng là nàng ta rất sùng bái người, tình cảm rất đơn thuần... Không có gì đi...”

“... Được thôi.”

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, Lâm Chi Thủy ghen lời, quay sang nhìn Tiểu Thập Nhất, ánh mắt khá là quái dị, rất muốn nói một câu: Người có gì đó không đúng.

Muội tử này đã rót thuốc mê gì cho Tiểu Xà, vậy cũng có thể làm được?

Chẳng lẽ thật sự chỉ là trò chơi thuận tụy, đơn giản như đang chơi nhà chòi gọi Tiểu Xà là tiểu mẫu thân, gọi hắn là phụ thân?

Vậy cũng quá vô nghĩa... Khụ, vậy cũng quá ngây thơ đi.

Hắn không tin.

Với sức hấp dẫn của hắn, muội tử này lại sùng bái, ngay cả phụ thân cũng gọi được, sao có thể không có tâm tư khác chứ?

Chắc chắn muội tử này là hí tinh dùng lời ngon tiếng ngọt, chơi trò tỵ muội đầy tình cảm, thoát nhìn như đang không chú ý nói đùa, lừa gạt Tiểu Xà ngốc nghếch đáng yêu!

Ý lại bản thân trẻ trung xinh đẹp, thân thể đáng thương, còn có chút tiền bản, chơi trò chơi kích thích như thế này, còn là muội tử thèm muốn cơ thể của hắn... Lâm Chi Thủy chỉ muốn nói một câu: Xin hãy đến thêm mấy người!

Dù sao cũng là kim chủ của Tiểu Xà, hơn nữa còn không có tiết tháo chủ động gọi phụ thân, hắn có thể làm như thế nào đây?

Người không cần mặt thật sự là thiên hạ vô địch.

Đương nhiên, hắn vẫn sẽ cố gắng giữ vững ranh giới cuối cùng, đại sư ần thể cũng cần một hình tượng người chân tình nha.

“Sao nào? Sao ta lại lừa gạt ngài chứ, mẫu phi cũng đã đồng ý.” Thiếu nữ Kim Ô mong đợi nhìn về phía Lâm Chỉ Thủy.

Khóe môi Lâm Chỉ Thủy hơi run rẩy.

Còn mẫu phi... Thật sự coi hấn là Thiên Đế phụ thân, chơi đóng vai nhân vật thượng giới sao?

“Tùy người đi, chú ý một chút là được.” Lâm Chỉ Thủy tùy ý xua tay.

“Tạ ơn phụ thân!” Lúc này thiếu nữ Kim Ô mừng rỡ gật đầu nói.

Về ngoài hình như hơi quá kích thích... Lâm Chỉ Thủy hơi không nhịn nổi, vội vàng ho khan một cái, khuyến vị kim chủ này một câu: “Ngày thường ta khá bận rộn, có lẽ không thể bớt được nhiều thời gian nói chuyện với người.”

“Ừ ừ, đương nhiên việc của phụ thân là quan trọng nhất.” Thiếu nữ Kim Ô lập tức gật đầu.

Lâm Chỉ Thủy càng không chịu nổi, một muội tử trẻ trung xinh đẹp như thế gọi là phụ thân, thật sự muốn mạng, không nhịn được hít sâu một hơi, nói: “Còn việc gì nữa không? Đúng lúc ta khá bận rộn, người... Lui xuống trước đi.”

“Ày...”

Thiếu nữ Kim Ô vốn còn muốn hỏi việc của phụ hoàng trong sáu trăm năm qua, nhưng thấy hình như phụ hoàng không muốn nói nhiều, hơi do dự, đành phải ngoan ngoãn cáo lui: “Nhi thân cáo lui.”

Vì để muội tử này đi sớm một chút, Lâm Chỉ Thủy cũng phối hợp tiếp tục đóng vai nhân vật: “Mang bức tranh này về đi.”

Nói xong, hấn lại xoay người đi vào trong bình phong, đề phòng muội tử này lại làm ra trò vớ vẩn gì nữa.

Thiếu nữ Kim Ô vô cùng cẩn thận cất “bức tranh Thiên Đế” ở trên bàn sách, lại vái về phía bình phong một cái, liền xoay người rời khỏi cửa tiệm tranh chữ.

“Phù...”

Một lúc sau, Lâm Chỉ Thủy đi ra từ sau tấm bình phong, thấy muội tử kia đã rời đi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ôm trái tim nhỏ của mình, “Cũng quá kích thích... Đáng tiếc, người đến muộn.”

Hấn tốn một lúc ổn định lại tâm tư dao động, lúc này mới ngồi vào phía sau bàn sách, tiếp tục vẽ vờ.

“Vẽ cái gì đây...”

“Ừm... Trong sách Tiểu Xà, vẽ một lượt những nhân vật thần thoại đã xuất hiện là được.”

...

...

Chẳng mấy chốc đã trôi qua hai ngày nữa.

Bên trong Thanh Thành, ở một khu vực vắng vẻ thừa người, trong phạm vi vài dặm xung quanh, tất cả đều bị một kết giới phong cấm mà phạm nhân không thể tiếp xúc bao phủ.

Trong kết giới là một tòa cao ốc, xuyên qua một lượng lớn cửa sổ thủy tinh, có thể thấy được mỗi một căn phòng ở trong đó đều giống với phòng bệnh ở bệnh viện.

Trên sân thượng tầng cao nhất.

“Ừm, tốc độ xây dựng nhà của tu hành giả cũng rất nhanh, chỉ ba ngày đã xây xong.”

Tiêu Tuệ trôi lơ lửng ở ngoài mép sân thượng, đánh giá tòa cao ốc này, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Mặc dù hơi chật chội, nhưng hơn một ngàn căn phòng, cũng đủ để hơn bốn nghìn nữ nhân mang thai ở lại.”

Nàng lại quay sang nhìn về phía ba người Đông Duyên Đại Tôn, thiếu nữ Kim Ô, Lục Kiếm Tiên ở trên sân thượng, cười nói: “Ba vị đạo hữu, việc thần tiên thiên giới hạ phạm cũng hơi bí ẩn, lúc này không thể giao cho những tu hành giả khác đến xử lý, tốc độ của bọn họ cũng không đủ nhanh, chỉ có thể để ba vị đi đón hơn bốn nghìn nữ nhân đang mang thai kia.”

Đông Duyên Đại Tôn khẽ lắc đầu, nói: “Tình cầu nhân gian này chỉ có từng đó chỗ, việc nhỏ thôi.”

“Đón những nữ nhân có thai kia tới, cũng không có gì khó khăn, chỉ là...”

Lục Kiếm Tiên lại nói: “Chẳng may Ma Tổ giáng lâm hóa thân, chặn đường tập sát giữa chừng thì phải làm thế nào?”

Thiếu nữ Kim Ô nói: “Ta am hiểu độn thuật nhất, để ta dẫn đi từng người một, dựa vào Thái Dương Kim Quang Độn Thuật của ta, đi ngang qua quốc gia này, chỉ cần thời gian hít thở ba lần là đủ.”

“Yên tâm đi.”

Tiêu Tuệ mỉm cười nói: “Thái Thanh Thiên Tôn và Thiên Chi Hoàng Phục Hi đều đã ra tay, không chỉ che đậy thiên cơ cho bốn ngàn bốn trăm lẻ một vị thần tiên chuyển thế hạ phạm, đồng thời cũng che đậy thiên cơ cho các người, không cần lo lắng sẽ bị Ma Tổ phát hiện.”

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Cho dù Ma Tổ thật sự muốn ra tay, cũng chỉ có thể đợi sau khi thần tiên hạ phạm tập trung, ra tay lúc đám thần tiên còn chưa trưởng thành, mới là cơ hội tốt nhất, dù sao Tiểu Thập Nhất đã

mang về bức tranh Lâm tiên bối ban tặng, có Lâm tiên bối ở đây, cũng không cần lo lắng Ma Tổ giáng lâm hóa thân.”

Thần tiên chuyển thể cũng cần thời gian trưởng thành.

Hơn nữa bảo vật dùng để gia tốc thời gian do thượng giới ban tặng, cũng cần phải để thần tiên tụ tập lại một chỗ mới được, có chính là cơ hội có thể quét sạch thần tiên chuyển thể.

Đạo Chủ thượng giới cũng đã nói, bởi vì Minh Dạ Ma Tổ đã phải đánh đổi cái giá quá thảm thiết, sau khi bị tính kế ngu say, e rằng đám Ma Tổ khác cũng không thể đánh đổi cái giá quá mức nghiêm trọng.

Huống chi, đối với đám Ma Tổ mà nói, thà rằng chết nhiều Ma Tôn, Ma Quân một chút, cũng không muốn ảnh hưởng ngoại đạo, bị “nó” trừng phạt, trừ khi không có cách nào, vậy sẽ không bằng lòng để mình trả giá thật lớn.

Càng là Ma Tổ cường đại, thì càng như thế.

“Mười lăm vị chí tôn cảnh giới Thái Nhất chuyển thể, một trăm bảy mươi bốn vị chí tôn chuyển thể, cùng bốn nghìn hai trăm mười hai đại la kim tiên hỗn nguyên chuyển thể, tất cả bốn nghìn bốn trăm lẻ một vị thần tiên chuyển thể.”

Lúc đang nói chuyện, Tiêu Tuệ lật tay một cái, trong tay xuất hiện “Sinh Tử Bộ”.

Nàng nhẹ nhàng lật xem, nói: “Bốn nghìn bốn trăm lẻ một vị thần tiên chuyển thể này, bây giờ cũng đã xuất hiện ở trong Sinh Tử Bộ, tất cả bốn nghìn ba trăm năm mươi sáu nữ nhân mang thai, trong đó có tám mươi sáu vị thần tiên đầu thai thành song sinh, còn có ba vị thần tiên đầu thai thành sinh ba.”

“Địa điểm của bốn nghìn ba trăm năm mươi sáu nữ nhân có thai này, ta đã chia thành ba phần tin tức.”

Tiêu Tuệ nhìn về phía Đông Duyên Đại Tôn và Lục Kiếm Tiên, nói: “Lục Kiếm Tiên, Đông Duyên Đại Tôn, những nữ nhân có thai trong hai khu vực gần nhất, sẽ giao cho hai vị đón bọn họ quay về, chú ý đừng để phạm nhân phát hiện, trực tiếp thi triển ‘thần ân’ chi pháp là đủ.”

Đông Duyên Đại Tôn và Lục Kiếm Tiên đều nhẹ gật đầu.

“Tiểu Thập Nhất.”

Chương 300: Nữ nhân mang thai không ngừng mất tích (2)

Tiêu Tuệ vừa nhìn về phía Tiểu Thập Nhất, mỉm cười nói: “Tốc độ của người nhanh nhất, khu vực kia xa nhất, phạm vi cũng lớn nhất, hơn ba nghìn nữ nhân đang mang thai kia, phải làm phiền người.”

“Việc nhỏ.” Lúc này Thiếu nữ Kim Ô gật đầu.

Tiêu Tuệ nhẹ nhàng mở Sinh Tử Bộ ra, lập tức hơi híp mắt lại, thông qua nguyên thần truyền tin tức và vị trí của hơn bốn nghìn nữ nhân đang mang thai này cho ba người.

Sau khi ba người nhận tin tức, thiếu nữ Kim Ô liền ung dung bay lên, mỉm cười nói: “Lục Kiếm Tiên, Đông Duyên Đại Tôn, vậy chúng ta xem ai nhanh hơn đi.”

Nói xong, nàng đã hóa thành một đạo Thái Dương Kim Hồng, trong chớp mắt đã biến mất không còn bóng dáng, thậm chí ngay cả tiếng gió cũng không có.

“Lục đạo hữu, chúng ta không thể so sánh với thần thông bẩm sinh của Kim Ô, vẫn là hai ta so tài một chút đi.” Đông Duyên Đại Tôn cười nói.

“Đại Tôn, mời.” Lục Kiếm Tiên khẽ gật đầu nói.

Lúc này, hai người cũng hóa thành một đạo hồng quang bay vút đi.

Còn Tiêu Tuệ thì ngồi trên mép sân thượng, lẳng lặng chờ đợi.

Nàng chỉ là cảnh giới Đại La, tốc độ kém xa Lục Kiếm Tiên và Đông Duyên Đại Tôn, hiệu suất đón người chênh lệch hơn mười lần, chứ đừng nói đến là thần thông độn thuật bẩm sinh của Kim Ô, nhanh hơn nàng gấp trăm lần nghìn lần.

Vì vậy, nàng không cần thiết lãng phí pháp lực.

...

Cách đó mấy ngàn cây số.

Thôn làng trong một ngọn núi nhỏ, một đạo Thái Dương Kim Hồng mà phàm nhân không thể nhìn thấy rơi xuống bên trong một nhà dân ở trong số đó, trực tiếp xuyên qua vách tường, mặt tường lại không hư hỏng chút nào.

Nữ nhân mang thai đang nằm nghỉ ngơi trên giường trong phòng trực tiếp hôn mê bất tỉnh, cũng không nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp xuất hiện trong phòng.

“Thần ân.”

Thiếu nữ Kim Ô điểm đầu ngón tay một cái, một đạo lưu quang hư ảo mênh mông bay về phía nữ nhân đang mang thai kia, lập tức vung tay lên, pháp lực nhất quyển đã thu nữ nhân đang mang thai này vào bên trong càn khôn.

“Tiếp theo cách nơi này chỉ có ba trăm dặm.”

Cơ thể nàng khẽ cử động, đã hóa thành Kim Hồng bay ra ngoài.

...

Tô thị, bệnh viện nhân dân.

Một phòng bệnh VIP ở trong số đó, một đạo kiếm quang đột nhiên xuất hiện trong phòng, lập tức hóa thành Lục Kiếm Tiên đã sớm thi triển ẩn bí chi pháp.

Trên giường bệnh, một nữ nhân có thai đang nằm ở đó, bên cạnh giường bệnh lại có một nữ sinh thanh tú đáng yêu đang nằm sấp.

“Hà? Song sinh?”

Lục Kiếm Tiên liếc mắt một cái liền nhận ra trong bụng nữ nhân này là thai song sinh, không nhìn được hơi nghi ngờ.

Dù sao, trong tin tức Tiêu Tuệ đưa cho hắn, nữ nhân đang mang thai tên là “Tề Mẫn” này, chỉ mang thai một vị chí tôn cảnh giới Thái Nhất chuyển thế.

Nhưng nữ nhân đang mang thai này lại có thai song sinh, tại sao vị thần tiên chuyển thế kia lại lựa chọn một cơ thể mẹ mang thai song sinh chứ?

Theo lý thuyết, thai song sinh so với thai một, cơ thể mẹ thai ghen chia đều, bình thường đều sẽ là thiên tiên tư chất yếu kém, có lẽ thần tiên chuyển thế sẽ ưu tiên lựa chọn thai một mới đúng.

“Hà?”

Lục Kiếm Tiên đột nhiên quay lại nhìn, phát hiện trên vách tường lại treo một bức tranh Tây Vương Mẫu, lạc khoản ở góc dưới bên trái bức tranh kia, lại là “Lâm Chi Thủy”.

Hắn ta không nhìn được sừng sốt, lại liếc nhìn nữ nhân đang mang thai này, lẩm bầm nói: “Đây là một con cờ do Lâm tiên bồi bố trí từ sớm sao?”

Bức tranh Tây Vương Mẫu này sẽ có tác dụng gì, hắn ta cũng không rõ lắm.

Nhưng sau khi thiếu nữ Kim Ô mang một bức tranh từ chỗ Lâm tiên bồi về, lúc ấy Tiêu Tuệ nói: “Có bức tranh do Lâm tiên bồi ban thưởng, cho dù Ma Tổ thật sự giáng lâm hóa thân, cũng không có gì đáng sợ.”

Có thể thấy được bức tranh đó đáng sợ đến mức nào, ngay cả Ma Tổ giáng lâm hóa thân đến nhân gian, Tiêu Tuệ cũng cho rằng bức tranh đó có

thể ngăn cản.

“Quân cờ của Lâm tiền bối, cũng mang theo đi.”

Lục Kiếm Tiên cũng không nghĩ nhiều, liền duỗi ngón tay ra điếm một cái, thả ra một đạo lưu quang hư ảo mông lung, trong chớp mắt đã bao phủ nữ nhân đang mang thai nằm ở trên giường bệnh kia: “Thần ấn”

Ngay lập tức, hấn ta liền vung tay lên, lấy pháp lực thi triển phong cấm không gian, bao phủ nữ nhân đang mang thai này.

Cùng lúc đó, bức tranh Tây Vương Mẫu ở trên vách tường cũng tự động phi quyền mà ra, chui vào trong phong cấm không gian do hấn ta thi triển, hạ xuống cơ thể nữ nhân đang mang thai kia.

Lúc này Lục Kiếm Tiên mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó mới hóa thành một đạo kiếm quang bay mất.

Sau một lúc lâu.

Trong phòng bệnh, nữ sinh thanh tú đáng yêu ghé vào bên cạnh giường bệnh ung dung tỉnh lại, dụi mắt, nhìn bên trên giường bệnh một cái, há hốc mồm, vẻ mặt mờ mịt, lẩm bẩm nói: “Kỳ quái... Ta ở trong phòng bệnh, là muốn chăm sóc ai nhỉ?”

...

Trong ngày hôm nay, nữ nhân mang thai ở các nơi bắt đầu không ngừng mất tích, nhưng không có ai nhớ kỹ những nữ nhân mang thai này là ai, thậm chí đã quên mất sự tồn tại.

Đây là “thần ấn” chi thuật.

Chỉ đại la kim tiên mới có thể thi triển một loại pháp thuật kỳ dị như thế, có thể chân chính che giấu sự tồn tại của một người, không chỉ đơn giản là ẩn thân, máu chót ở chỗ... Người bị dùng pháp này, sẽ bị che giấu cả ký ức và cảm giác tồn tại ở trong đầu người khác.

Nếu không giải trừ pháp thuật, ký ức tồn tại của người này ở trong đầu của người khác, vĩnh viễn cũng không thể khôi phục.

...

Một tiếng sau.

Thanh Thành, trong tòa nhà có kết giới phong cấm bao phủ.

Một đạo Thái Dương Kim Hồng cực nhanh xuyên thẳng qua từng phòng bệnh ở các tầng lầu, mỗi lần đi qua một căn phòng bệnh, Thái Dương Kim Hồng sẽ dừng lại trong chớp mắt, thiếu nữ Kim Ô kia vung tay lên, trên bốn giường bệnh ở trong phòng bệnh sẽ có thêm bốn nữ nhân mang thai.

Hơn phân nửa các phòng bệnh ở đây, lúc này đều có bốn nữ nhân mang thai hôn mê bất tỉnh nằm ở đó.

“Tốt.”

Thiếu nữ Kim Ô bay lên sân thượng, nói với Tiêu Tuệ: “Tiêu Tuệ, đây là một nhóm cuối cùng, đám người Lục Kiếm Tiên còn chưa xong sao?”

“Người cũng quá nhanh.” Tiêu Tuệ không nhịn được cười nói: “Nhưng hai người họ cũng sắp xong, nếu người nhàm chán, giúp ta cho những nữ nhân mang thai này mỗi người ăn một viên ‘Tiên Thiên Tức Mệnh Đan’ và ‘Thần Thai Tán’ đi, cung cấp đồ ăn cho những nữ nhân mang thai này sẽ khá rắc rối, trực tiếp cho ăn đan dược, còn có thể cải thiện tiên thiên chi khí của thai nhi, chờ người đã đến đông đủ, thì có thể bắt đầu gia tốc.”

“Giao cho ta đi.”

Thiếu nữ Kim Ô gật đầu.

Lại qua nửa tiếng, Lục Kiếm Tiên và Đông Duyên Đại Tôn cũng mang theo nhóm nữ nhân mang thai cuối cùng quay về.

Sau khi sắp xếp cẩn thận cho những nữ nhân mang thai này, Tiêu Tuệ lại xác nhận một lần, lúc này mới khẽ gật đầu, cười nói: “Bốn nghìn ba trăm năm mươi sáu nữ nhân mang thai, cuối cùng đã đến đông đủ, có thể bắt đầu gia tăng tốc độ thời gian.”

Nàng lại nhìn về phía thiếu nữ Kim Ô, nói: “Tiểu Thập Nhất, làm phiên người đi đưa mẫu phi của người tới, để nàng nhân lúc thời gian gia tốc nghìn lần, tu hành ở chỗ này, qua thời gian mấy năm, có lẽ nàng sẽ tiến bộ rất nhiều.”

Thiếu nữ Kim Ô khẽ gật đầu, liền hóa thành Kim Hồng đi đưa Xà Tích Lộ ở trong Thanh Thành cách đó không xa đến đây.

“Tiểu Xà, đã bắt đầu, người tu hành ở đây đi.”

Tiêu Tuệ mỉm cười với Tiểu Xà, lại nói với thiếu nữ Kim Ô: “Tiểu Thập Nhất, Lâm tiên bối đã đưa cho người một bức tranh, trong khoảng thời gian này, việc bảo vệ Thanh Thành sẽ dựa vào người và tu hành giả ở bên ngoài, có lẽ việc gia tốc nghìn lần có thể duy trì được thời gian ba ngày ở bên ngoài, cũng tức là hơn tám năm, phối hợp với một lượng lớn linh đan, cũng đủ để những thần tiên chuyển thế này trưởng thành.”

Chương 301: Đạt được tương lai (1)

Đội ba người thiếu nữ Kim Ô, Lục Kiếm Tiên và Đông Duyên Đại Tôn rời đi, lại có mười mấy nữ tu hành giả đi vào từ bên ngoài kết giới phong cấm, phần lớn tu vi của những nữ tu hành giả này chỉ có thiên quan thứ nhất thứ hai.

Tiêu Tuệ hạ xuống công lớn, mỉm cười nói với mấy nữ tu hành giả này: “Các vị đạo hữu, xin mời vào đi.”

Lúc này mười mấy nữ tu hành giả đáp lời, liền nối đuôi nhau đi vào trong tòa nhà.

“Hả?”

Xà Tích Lộ nhẹ nhàng hạ xuống từ trên sân thượng, nhìn bóng lưng của những nữ tu hành giả này, không nhịn được nghi ngờ nói: “Bọn họ là?”

“Việc sinh con này, cũng không tiện tìm bác sĩ phụ khoa phạm nhân.”

Tiêu Tuệ mỉm cười giải thích: “Vì vậy ta liền mời những đạo hữu đạo thống Vô Gian Thiên Đình này đến giúp đỡ, bọn họ đều tu luyện pháp thân ‘Bích Hà Nguyên Quân’ đạo thống Vô Gian Thiên Đình, pháp thân thiên quan thứ nhất là ‘Thuận Thiên Thánh Mẫu’, thật ra chính là Bích Hà Nguyên Quân trải nghiệm việc làm bà đỡ ở nhân giới thượng cổ, còn gọi là Lâm Thủy phu nhân.”

“Bích Hà Nguyên Quân?” Xà Tích Lộ giật mình.

Bích Hà Nguyên Quân không phải là tiểu thần tiểu tiên gì, nhưng so với các đại năng đạo thống khác, chỉ có thể xếp cuối cùng.

Chủ yếu là vì đạo thống Vô Gian Thiên Đình này có khá nhiều loại pháp thân, khoảng trên trăm chủng loại, cũng chỉ có số lượng pháp thân của đạo thống Cực Dạ Linh Sơn mới có thể so sánh được, chủng loại pháp thân của hai đại đạo thống này đều hơn trăm loại.

Trong năm tháng đại kiếp thượng cổ kéo dài đằng đẵng, Thiên Đạo dần không trọn vẹn, khiến rất nhiều đại năng đều một bước lên trời, đứng ở trên thần vị của nơi căn nguyên.

Thái Âm Thiên Uyên vắng vẻ, cũng vì Quảng Hàn Cung ở thời thượng cổ vốn vắng vẻ, nếu không phải Tây Vương Mẫu trở thành lãnh tụ của Quảng Hàn Cung, tụ tập đông đảo nữ tiên, nếu không có lẽ Thái Âm Thiên Uyên còn không có đến mười thần vị.

“Ta sắp bắt đầu gia tăng tốc độ thời gian.”

Tiêu Tuệ nhìn thoáng qua Xà Tích Lộ, nói: “Trong thời gian tám năm này, ngươi phải tu luyện thật tốt, mặc dù không có truyền thừa thiên giới, nhưng dù sao kiếp trước ngươi cũng là Ma Tổ, độ cao này... Cho dù không có truyền thừa, trong thời gian tám năm tu thành cảnh giới đại la cũng không khó lắm chứ?”

“Ta cũng không biết ôi...” Xà Tích Lộ yếu ớt nói: “Ta cũng không nhớ rõ kiếp trước...”

Tiêu Tuệ lắc đầu nói: “Bản chất nguyên thần sẽ không thay đổi, cảnh giới thể hiện nguyên thần, bản chất nguyên thần của ngươi cao như vậy, dù không nhớ rõ kiếp trước, theo lý thuyết việc ngộ đạo cũng không có bao nhiêu trở ngại.”

“Ta sẽ cố hết sức...” Xà Tích Lộ không đủ lòng tin nói.

“Yên tâm đi, tám năm chắc chắn đủ.” U Thiên lười biếng nói trong đầu của nàng.

‘Lục Kiếm Tiên cũng dùng năm trăm năm, ta... Tám năm?’ Xà Tích Lộ bất đắc dĩ nói.

“Tình huống không giống, năm trăm năm trước hấn chỉ dựa vào bản thân, lại không có tự thiếp của Lâm Chỉ Thủy.”

U Thiên tức giận nói: “Nếu có tự thiếp của Lâm Chỉ Thủy, đừng nói đại la, e rằng đã sớm đạt được hồn nguyên, hấn nói mình có kiếm đạo chi tâm bẩm sinh, cũng không biết là lai lịch gì, biết đâu là một loại tiên kiếm chi linh cấp linh bảo nào đó chuyển thế, nhưng ngươi là Ma Tổ chuyển thế, theo lý thuyết, ngươi càng có tiềm lực hơn hấn mới đúng.”

‘Ồ...’ Xà Tích Lộ hơi buồn bực, ‘Tám năm không được gặp Chỉ Thủy...’

“Chỉ là tám năm mà thôi.” U Thiên nói: “Ngươi yên tâm tu luyện đi, hai đạo thiên quan sau đó cũng không cần bắt chước trải nghiệm của Tây Vương Mẫu, chuyên tâm ngộ đạo là được, chỉ cần cảnh giới đủ cao, thức tỉnh pháp thân chỉ là chuyện nhỏ.”

Lúc hai người trò chuyện, Tiêu Tuệ đã lật tay một cái, lấy ra một thứ, nói: “Ta bắt đầu gia tốc đây.”

Nàng nhẹ nhàng mở bàn tay ra, có thể nhìn thấy một hạt giống hơi có vẻ hư ảo trong suốt ở trong lòng bàn tay, có thể mơ hồ thấy được một con tiểu trùng kỳ lạ cùng loại với ve ở bên trong hạt giống.

“Quang Âm Thụ Chủng, tuế nguyệt sinh căn.”

Tiêu Tuệ vung tay lên, viên Quang Âm Thụ Chủng này rơi xuống mặt đất, nàng lập tức lấy ra một giọt huyết dịch màu xanh đậm, một đạo pháp

lực càn quét ra, nhỏ giọt máu này xuống Quang Âm Thụ Chủng.

Ngay sau đó, Quang Âm Thụ Chủng này bắt đầu nảy mầm.

Không gian bắt đầu chậm rãi vặn vẹo, một lực lượng vô hình vĩnh viễn không ngừng cũng bắt đầu hiển hiện ra ở khắp mọi nơi, hóa thành sương mù mờ mờ lung trần ngập, hoàn toàn bao phủ trong phạm vi vài trăm mét gần đó, hơn phân nửa kết giới phong cầm đều nằm trong phạm vi sương mù.

Trong chớp mắt, viên Quang Âm Thụ Chủng này đã mọc rễ nảy mầm, hóa thành một viên màu xanh hơi có vẻ hư ảo lớn lên, bắt đầu phát triển theo phương hướng mầm non.

“Tốt.”

Tiêu Tuệ hơi thở phào nhẹ nhõm, cười nói với Xà Tích Lộ: “Bây giờ tốc độ thời gian trôi qua trong phạm vi đám sương mù này, đã hơn bên ngoài nghìn lần, ngươi tìm một chỗ bắt đầu tu luyện đi, đợi sau tám năm, sẽ đưa cho ngươi một món quà.”

“Quà?” Xà Tích Lộ nghi ngờ nói.

“Đến lúc đó ngươi sẽ biết.” Tiêu Tuệ mỉm cười, “Đi tu luyện đi.”

“Tạ ơn Tiêu Tuệ tử tử.” Xà Tích Lộ nói một tiếng cảm ơn, liền đi vào một căn phòng đã được dọn dẹp xong ở tầng một.

“Chắc chắn, Quang Âm Thụ Chủng... Đám đại năng thiên giới này thật sự có nhiều đồ tốt.”

U Thiên ở trong đầu nàng chặc chặc than thở: “Trong quá trình Quang Âm Thụ Chủng này nở rộ, sẽ khiến tốc độ thời gian trôi qua ở vùng lân cận tăng lên rất nhiều, nếu không phải hạn mức cao nhất của việc gia tốc thời gian ở nhân gian là nghìn lần, hoàn toàn có khả năng đạt tới mấy ngàn lần hơn vạn lần, một khi trưởng thành đến cực hạn, vậy sẽ khó lường.”

“Khó lường?” Xà Tích Lộ nghi ngờ nói.”

“Sau khi Quang Âm Thụ Chủng trưởng thành, sẽ mọc ra một quả ánh sáng.” U Thiên nói: “Nghe nói, chỉ cần ăn quả ánh sáng, có thể khiến người ta trực tiếp đạt được ‘tương lai’.”

“Đạt được tương lai?” Xà Tích Lộ không hiểu nhiều lắm.

“Đúng, đạt được tương lai.”

U Thiên giải thích: “Chẳng khác gì giúp ngươi tiết kiệm thời gian, để ngươi trực tiếp đạt được tất cả của mình trong tương lai, ví dụ tu vi, thần thông, cảnh giới vân vân.”

Xà Tích Lộ sững sốt, nói: “Vậy nếu để Chỉ Thủy... Ày, Chỉ Thủy đã vô địch, được, vậy cho Tiểu Thập Nhất ăn đi, trực tiếp để Tiểu Thập Nhất đạt

được tương lai đi vào Thiên Đạo, chẳng phải sẽ vô địch ở nhân gian sao?”

“Người suy nghĩ nhiều.”

U Thiên không biết nên nói gì: “Đại năng Thiên Đạo đã nhảy ra khỏi dòng sông thời gian, sao có thể đạt được tương lai trở thành đại năng Thiên Đạo.”

Xà Tích Lộ nghĩ, bật lại một câu: “Vậy thì tìm đến khoảnh khắc ngay trước khi sắp trở thành cảnh giới Thiên Đạo, không được sao?”

U Thiên tức giận nói: “Tương lai này cũng không phải không hạn chế, chỉ là tương lai có khả năng nhất mà thôi, nhất định phải là vận mệnh có khả năng xuất hiện nhất, mới có thể thực hiện trong tương lai, đây là tương lai, cũng là sự thể hiện của số mệnh, căn bản không tồn tại khả năng đại năng Thiên Đạo này ở trong dòng sông số mệnh, sao có thể diễn hóa ra tương lai này chứ?”

“Ồ...” Xà Tích Lộ hơi thất vọng đi vào trong phòng, khoanh chân ngồi xuống.

“Thế nhưng... Ta nghe ý của Tiêu Tuệ, hình như nàng muốn đưa trái cây Quang Âm Thọ cho người ăn.”

U Thiên suy nghĩ nói: “Nghĩ lại cũng đúng, người là Ma Tổ chuyển thế, bản chất nguyên thân cao như vậy, ở nhân gian, ngoại trừ Lâm Chỉ Thủy, người là người có tiềm lực lớn nhất, dù ở nhân gian không có truyền thừa, sau khi tu luyện vô số năm, thành tựu cũng không thấp, hơn nữa lần này thân tiên thiên giới hạ phàm, chính là muốn bảo vệ chúng ta, cho người ăn đương nhiên có lời nhất.”

“Ta ăn vào có thể đến cấp độ gì?” Xà Tích Lộ mong đợi hỏi.

Chương 302: Đạt được tương lai (2)

“Không biết, nhưng dù ở nhân gian không có truyền thừa, sau mấy ngàn năm hơn vạn năm, ít nhất cũng có thể tu luyện đến cảnh giới chí tôn đi.” U Thiên hơi không chắc chắn nói.

“Oa, vậy ta còn tu luyện làm gì nữa? Không được ngồi đợi tám năm sau sao?” Xà Tích Lộ mừng rỡ nói.

“Đần, ngươi đang ở nhân gian đó.”

U Thiên không nhịn được mắng: “Ở nhân gian, tuổi thọ nhục thân có cực hạn, cho dù có đủ loại linh đan kéo dài tuổi thọ, có bí pháp cưỡng ép khóa lại tuổi thọ như lão hòa thượng, nhiều nhất cũng chỉ có thể sống một hai vạn năm thôi, sau một hai vạn năm, ngươi còn có thể bắt tử sao? Vì vậy nhiều nhất giúp ngươi tiết kiệm một hai vạn năm tu luyện mà thôi, bây giờ ngươi càng mạnh, thời gian cần thiết trong tương lai lại càng ít đi.”

“Ồ...” Xà Tích Lộ suy nghĩ nói: “Vậy ta lựa chọn phi thăng trước, chẳng phải có thể đạt được tương lai mấy chục vạn mấy trăm vạn năm sau sao?”

“Điều này ngược lại là...” U Thiên nói: “Nhưng Lâm Chi Thủy đã nói ngươi đừng phi thăng, cũng không biết sẽ như thế nào, đến lúc đó ngươi thử một chút đi, dù sao đây cũng là cơ hội tốt đoán trước tương lai, không được thì ngươi từ bỏ tương lai phi thăng đi, đổi thành tương lai ở lại nhân gian là được.”

Xà Tích Lộ ồ một tiếng, liền lấy bức tự thiếp Lâm Chi Thủy tặng ra, bắt đầu tiếp tục ngộ đạo.

...

Thời gian như thoi đưa.

Chỉ trong thời gian một tháng, Xà Tích Lộ đã lĩnh ngộ được biểu tượng đại đạo của pháp thân Tây Vương Mẫu này, cộng thêm phối hợp với tự thiếp và linh đan thượng giới, dễ dàng tích lũy linh lực, liên tục đột phá thiên quan thứ tư và thiên quan thứ năm, pháp thân viên mãn, tu luyện đến cấp độ thân tiên lục địa.

Sau đó, trước mắt cũng tối đen, không có truyền thừa chỉ dẫn và hệ thống học tập, tu luyện không còn đơn giản như vậy nữa.

May mắn còn có tự thiếp của Lâm Chi Thủy, ít nhất còn có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian.

“Hóa ra Lục Kiếm Tiên cũng ngộ kiếm đạo như thế...”

Xà Tích Lộ hơi mơ hồ, không nhịn được nói: “Chẳng trách hẳn tồn năm trăm năm cũng không ngộ ra cái gì, vì sao nhân gian không có truyền thừa của tầng thứ cao hơn chứ?”

“Đây chính là thiên quy.” U Thiên nói: “Tựa như pháp lực nhân gian vĩnh viễn không thể đạt tới chân tiên, truyền thừa của giai đoạn chân tiên cũng không thể xuất hiện ở nhân gian, bản thân đã không có ký ức gì, nhưng cũng không thể truyền cho người khác, không thể lưu lại ở trên trang giấy, không cách nào hình thành tin tức.”

“‘Nó’ quyết định? Hay là Thiên Đạo quyết định?” Xà Tích Lộ nghi ngờ nói.

“Điều này không rõ.”

U Thiên nói: “Lúc đại kiếp thượng cổ, ngoại đạo và Thiên Đạo xáo trộn một chỗ, ăn mòn lẫn nhau, đồng thời vận chuyển tam giới, ngoại trừ ‘nó’, không ai biết thiên quy do phương nào quyết định, nhưng thiên quy này càng có lợi cho ngoại đạo hơn, có lẽ là ‘nó’ quyết định đi.”

“Nhân giới thượng cổ đã bị ‘nó’ biến thành dáng vẻ này, vì sao còn muốn định ra thiên quy quá đáng như thế chứ?” Xà Tích Lộ nghi ngờ nói.

“Người sai rồi, nhân giới thượng cổ biến thành dáng vẻ bây giờ, cũng không phải là ‘nó’ tạo thành.”

U Thiên nói: “Lúc ‘nó’ ở đại kiếp thượng cổ, luôn là thái độ ‘quản lý’ nhân giới, mặc dù ta không biết rốt cuộc nhân giới thượng cổ đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong thời kỳ đại kiếp thượng giới, đông đảo đại năng Thiên Đạo ra tay phong tỏa nhân giới, lúc giải phong tỏa, nhân giới đã biến thành vũ trụ tinh không hiện tại, ‘nó’ hoàn toàn rơi vào trạng thái ngủ say, một phương Thiên Đạo cũng nhận được thắng lợi.”

Xà Tích Lộ nghe đến mơ hồ, hỏi: “Hoàn toàn?”

“Ừm... Lại nói, thật ra ‘nó’ chưa từng thật sự tỉnh lại.”

U Thiên nói khẽ: “Đại kiếp thượng cổ, cũng chỉ vì ‘nó’ đột nhiên xuất hiện ở tam giới, nhưng từ ban sơ ‘nó’ vẫn ngủ say, tựa như Thái Sơ Bàn Cổ, vẫn luôn ngủ say ở trong hỗn độn, chưa hề tỉnh táo, cũng chưa từng tự mình ra tay, cũng chỉ có sáu trăm năm trước, Thái Sơ Thiên Cung bị diệt, mới có thể do ‘nó’ tự mình ra tay.”

“Ngoại đạo Bàn... Khụ!”

Xà Tích Lộ sững sốt, suyt chút nữa thốt ra tên của “nó”, vội vàng nuốt lại, hơi khó tin nói: “‘Nó’ vẫn đang ngủ say? Đã tạo thành họa kiếp tam giới thượng cổ?”

“Đương nhiên.”

U Thiên thở dài, nói: “Đây chỉ là hành vi trong lúc ‘nó’ ngủ mơ mà thôi, thay đổi thiên quy, hình thành đại ý thức ngoại ma, đối với ‘nó’ mà nói, tựa như là trở mình, nói một câu hoang đường, nếu như ‘nó’ thật sự thức tỉnh, bằng lòng ra tay, ngay cả tam giới cũng sẽ hủy diệt, chứ đừng nói đến đối phó nhưng đại năng Thiên Đạo kia.”

Nàng khẽ thở dài: “Huống hồ, thời kỳ thượng cổ, lúc ‘nó’ vừa mới đến, tam giới còn chưa có đại năng Thiên Đạo đâu, những thần tiên thượng cổ tối cao như Nữ Oa nương nương kia, cũng chỉ là cảnh giới Thái Nhất mà thôi.”

Xà Tích Lộ giật mình, hóa ra đây chính là nguyên nhân gây ra đại kiếp thượng cổ.

Một ngoại đạo Bàn Cổ đang ngủ mê, đột nhiên xuất hiện ở tam giới, có lẽ trở mình, hoặc là nói mơ một câu, tam giới đã trở thành dáng vẻ bây giờ.

Nếu “nó” thật sự thức tỉnh...

“Vậy ‘nó’ cũng quá đáng sợ...”

Xà Tích Lộ không nhịn được trong lòng hơi rung động, không khỏi hỏi: “Bây giờ ‘nó’ hoàn toàn ngủ say?”

“Thái Sơ Bàn Cổ đại diện cho Thiên Đạo hoàn chỉnh, ‘nó’ cũng đại diện cho ngoại đạo hoàn chỉnh, lại càng đáng sợ hơn, tất nhiên cường đại hơn cái gọi là đại năng Thiên Đạo vô số lần.”

U Thiên thở dài một cái, nói: “Thế nhưng, ta cũng không biết chân thân của ‘nó’ đang ngủ say ở đâu, bây giờ thiên quy ngoại đạo vận chuyển tam giới chính là nó quyết định, cũng tức là chúa tể ngoại đạo, nhưng cũng chỉ là hóa thân quy tắc, cũng không có ý thức bản thân, trong thời kỳ đại kiếp thượng cổ, ‘nó’ cũng không chủ động sáng tạo ra Ma Tổ, chắc chắn đã rơi vào ngủ say.”

“Sau khi ‘nó’ ngủ say, thì không xuất hiện Ma Tổ nữa sao?” Xà Tích Lộ hỏi.

“Cũng không phải.”

U Thiên nói: “Cho dù ‘nó’ rơi vào trạng thái ngủ say, quy tắc hóa thân ‘chúa tể ngoại đạo’ do ‘nó’ để lại cũng đang vận chuyển, tựa như kính dâng nguyên thần của thần tiên cảnh giới hỗn nguyên, có thể chuyển hóa thành Ma Quân, có một phần Ma Tổ, chính là chúa tể ngoại đạo dùng nguyên thần cảnh giới Thiên Đạo cải tạo ra.”

Nàng hơi dừng lại, nói: “Ví dụ như Chúc Thiên Ma Tổ, chính là chúa tể dùng ‘Chúc Cửu Âm’ trong mười hai vị thần Uế Thổ Kiến Mộc, nguyên

thần Chúc Long thượng cổ cải tạo ra, Chúc Cửu Âm bây giờ cũng chỉ là một Đạo Chủ khác kế thừa thần vị mà thôi.”

Xà Tích Lộ giật mình, hỏi: “Vậy chúng ta thì sao?”

“Chúng ta vốn chỉ là sinh linh bình thường trong tam giới, nhưng bị ‘nó’ bắt tới, tùy ý biến thành ngoại ma, tăng lên đến Ma Tổ, cụ thể là sinh ra thế nào... Ta cũng không biết.” U Thiên thở dài nói.

“Vậy Nguyên Sơ Ma Tổ thì sao?” Xà Tích Lộ hỏi.

“Nguyên Sơ... Hẳn chưa từng nói đến, nhưng hẳn là ngoại ma đầu tiên giữa thiên địa, cũng là người hiểu rõ ‘nó’ nhất, càng là người tự do nhất.”

U Thiên nói khẽ: “Thượng giới và nhân gian không giống nhau, ngoại ma thượng giới, từ chân ma đến Ma Tổ đều không ngoại lệ chịu sự gông xiềng trói buộc của ‘nó’, nhất định phải là kẻ địch của một phương Thiên Đạo, nhưng Nguyên Sơ... Dù hẳn giúp đỡ một phương Thiên Đạo, ‘nó’ cũng sẽ không trừng phạt hẳn, hơn nữa hẳn cũng không muốn diệt tuyệt một phương Thiên Đạo.”

Nàng nói: “Nếu không, với thực lực của hẳn, độ cao cảnh giới vốn tương đương với mấy vị Thái Sơ kia, thân thể Ma Tổ càng mạnh nhất tam giới, nếu thật sự muốn liều mạng đối phó đại năng Thiên Đạo tam giới, mấy vị kia tạm thời không nói đến, bình thường những đại năng Thiên Đạo ở trên thần vị kia, cả đám đều chạy không thoát.”

Xà Tích Lộ im lặng một chút, đột nhiên nói: “Chẳng may... Ngày nào đó ‘nó’ thức tỉnh, bắt chúng ta quay về, vậy phải làm thế nào?”

U Thiên lại hoàn toàn im lặng.

Chương 303: Ma Tổ giáng lâm (1)

Thời gian trôi qua từng ngày.

Hơn bốn nghìn nữ nhân mang thai tiếp tục ngủ say, gần như dựa vào một lượng lớn linh đan tiên phẩm, không ngừng cải thiện cơ thể mẹ, đồng thời cũng thai nghén thai nhi ở trong bụng.

Mặc dù những linh đan này đều rất bình thường ở thiên giới, nhưng đối với phạm nhân mà nói, lại thần kỳ giống như tiên dược, kéo dài tuổi thọ, bách bệnh bất xâm, kéo dài dung nhan chỉ là việc nhỏ, cũng coi như là chút bồi thường với cơ thể mẹ.

Thời gian cực nhanh.

Tuy ở thế giới bên ngoài mới qua một hai tiếng, nhưng ở trong phạm vi Quang Âm Thụ Chủng, đã qua hai tháng.

Cuối cùng, đã nghênh đón hài nhi do nữ nhân mang thai đầu tiên sinh ra.

Dưới sự giúp đỡ của nữ tu hành giả tu luyện pháp thân “Thuận Thiên Thánh Mẫu”, việc sinh đẻ không hề khó khăn, thần tiên đầu thai hài nhi đầu tiên rất thuận lợi sinh ra ở thế gian.

Thế nhưng, trước khi thức tỉnh ký ức kiếp trước, cũng chỉ là hài nhi bình thường mà thôi.

Lúc này, Tiêu Tuệ đang cho hài nhi này ăn bảy loại linh đan, lại để cho nữ tu hành giả ôm xuống dưới chăm sóc thật tốt.

Bảy loại linh đan này phối hợp lại dùng chung với nhau, đủ để cho hài nhi này trưởng thành trong vòng mấy năm, không chỉ hiệu lực thuốc ôn hòa, ngay cả hài nhi cũng có thể hấp thu, hơn nữa còn có thể sớm tích lũy linh lực tiên thiên nhất định, do luyện đan nhất đạo thượng giới nghiên cứu ra thứ tốt nhất phù hợp nhất.

Ngay sau đó, bắt đầu không ngừng có hài nhi ra đời.

Trong thời gian hơn một tháng, hơn bốn nghìn nữ nhân mang thai đều sinh hạ hài nhi, tất cả bốn nghìn bốn trăm lẻ ba hài nhi.

Vốn tổng cộng là bốn nghìn bốn trăm lẻ một vị thần tiên chuyển thế hạ phàm, lại thêm ra hai hài nhi này, là song sinh với hai tên thần tiên chuyển thế khác.

Nhưng ký ức chưa thức tỉnh, lại không có đại năng Thiên Đạo chịu trách nhiệm chút chuyện nhỏ này, cũng không phân biệt ra được người nào là thần

tiên chuyển thể, người nào là hài nhi phạm nhân, vì vậy Tiêu Tuệ thống nhất cho ăn linh đan diệu dược, cùng thúc đẩy sinh trưởng.

Dù sao linh đan này vừa xúc tiến sự phát triển, cũng có hiệu quả kéo dài tuổi thọ, cường thân kiện thể, hơn nữa kích thích đại não phát triển, tất nhiên từng người đều là thân đồng thiên tiên thông minh, chỉ cần dạy dỗ học tập một chút, tương lai đưa về thế tục, chắc chắn là thiên tài trong số phạm nhân, không lo kể sinh nhai.

Hơn bốn nghìn hài nhi, bắt đầu dùng tốc độ nhanh hơn phạm nhân gấp bội, nhanh chóng trưởng thành.

“Đại nhân, hơn bốn nghìn nữ nhân mang thai này, có cần đưa về không?” Một nữ tu hành giả hỏi.

“Không cần.”

Tiêu Tuệ lắc đầu nói: “Đối với chư vị thân tiên thượng giới mà nói, hạ phạm ứng kiếp cũng là một đoạn duyên, tuy phụ mẫu không có ơn nuôi nấng, những cũng có ơn sinh thành, đoạn nhân quả này cần dám thân tiên chuyển thể tự mình trả lại, nên làm cái gì, cứ để bọn họ quyết định đi.”

...

...

Thế giới bên ngoài.

Trong khu rừng gần Lâm Thành, một sơn cốc bị kết giới bao phủ.

Sâu trong thung lũng, có thể thấy được một hồ nước xanh bát ngát, một chiếc du thuyền hiện đại to lớn tung bay bên trời hồ nước, thời gian trong phạm vi hồ nước di chuyển lao nhanh cực kỳ cuồng bạo.

Trên boong tàu du thuyền, đang có mấy trăm người đông đúc quỳ sát đất.

Người cầm đầu rõ ràng là “Sinh Ý Nhân” Kiều lão bản.

Trên khoảng không phía trước du thuyền, có thể thấy được một con mắt thẳng đứng màu tím không lồ lơ lửng hư ảo, quan sát rất nhiều ngoại ma ở phía dưới, tản ra uy áp vô thượng áp đảo trời đất.

“Thiên Thu Hồ này có thể duy trì gia tốc thời gian chín trăm chín mươi chín lần.”

Giọng nói mệnh mông lại hùng vĩ kia quanh quẩn ở trong sơn cốc: “Ước chừng có thể duy trì được thời gian năm ngày ở thế giới bên ngoài, cũng tức là vài chục năm, đầy đủ thời gian để chuẩn bị.”

Rất nhiều ngoại ma trên du thuyền đều run lẩy bẩy quỳ sát đất, trong lòng vô cùng chân động.

Trời ạ.

Bọn họ chỉ là dị thú ngoại ma bình thường mà thôi, thậm chí chỉ là dị thú ngoại ma ngũ đẳng yếu ớt, chỉ có thể bắt nạt một vài tu hành giả bình thường ở nhân gian.

Cho dù trở thành chân ma, đối với bọn họ mà nói đều là hy vọng xa vời.

Vị đại nhân chân ma cuối cùng của nhân gian này, lại cùng Tổ vĩ đại trong truyền thuyết giáng lâm, dự định để bọn họ giết chết những Ma Quân này, thậm chí là Ma Tôn chuyên thể, để bọn họ một bước lên trời, trở thành thiên ma, thậm chí là Ma Quân?

Dù lúc trước Cứu Thế Nhân thống trị nhân gian, nghe nói cũng chỉ là chân ma đệ nhất đẳng, bọn họ lại có thể trở thành thiên ma?

“Một ngàn tên Ma Quân chuyên thể, cùng bảy Ma Tôn chuyên thể.”

Giọng nói mênh mông hùng vĩ của Ma Tổ kia vang vọng trong sơn cốc: “Giết chết bất kì một Ma Tôn chuyên thể nào, đưa về vòng tay của ‘nó’, cũng có thể đạt tới cấp độ Ma Quân, Sinh Ý Nhân, người giết ba tên Ma Tôn, thì có thể đạt tới Ma Quân đỉnh phong nhất, số Ma Tôn và Ma Quân còn lại đều do người xử trí, chỉ cần có thể thôi phát ‘Tứ Tượng Khai Thiên trận’ là đủ.”

Kiều lão bản im lặng một chút, nặng nề nói: “Vâng.”

“Phương pháp tu hành, học tập trận pháp cũng không còn bao lâu nữa, nhanh lên đi.”

Giọng nói của Ma Tổ kia vô cùng hùng vĩ nói: “E rằng bên tu hành giả kia đã bắt đầu từ sớm, ta đến Thanh Thành một chuyến có lẽ sẽ có thu hoạch khác, giao nơi này cho người.”

Ngay lập tức, giọng nói Ma Tổ cùng con mắt trắng đứng to lớn hư ảo trên bầu trời kia, cũng nhau biến mất không còn bóng dáng.

Lúc này Kiều lão bản mới đứng lên, ánh mắt liếc qua đông đảo ngoại ma ở trên boong tàu, đột nhiên vung tay lên, từng bình ngọc trôi lơ lửng ở giữa không trung.

“Nhưng linh đan này có thể cố bản bồi nguyên(1), bổ sung sinh cơ cho nữ nhân mang thai.”

(1) Cố bản bồi nguyên/固本培元: là tư tưởng triết học từ xưa của Trung Quốc. Bản là căn bản, Nguyên tức nguyên thần. Cố bản bồi nguyên nghĩa là củng cố nền tảng cơ bản, nôm na là củng cố căn bản, bồi dưỡng nguyên thần.

Kiều lão bản mặt không thay đổi nói: “Các người lập tức để một ngàn nữ nhân mang thai ở trong thuyền sử dụng những linh đan này, nhớ kỹ, không được tổn thương bất kì một phạm nhân nào, đợi sau khi sinh để hài

nhì xong, ta sẽ đưa những nữ nhân mang thai này quay về chỗ ban đầu, lại xóa bỏ ký ức của người xung quanh, đền bù đầy đủ tiền tài.”

“Vâng.”

Lúc này mấy trăm tên ngoại ma đều đồng thanh đáp.

Mặc dù bọn họ đều không thèm để ý đến phạm nhân, nhưng dù sao vị đại nhân chân ma này cũng là chân ma, hơn nữa còn là thủ lĩnh do Tổ vĩ đại tự mình bổ nhiệm, sao bọn họ dám không nghe?

Đợi sau khi đám ngoại ma bận rộn, Kiều lão bản quay lại dựa vào lan can trên du thuyền, nhìn hồ nước xanh biếc ở phía dưới, ánh mắt hơi phức tạp.

Mặc dù hắn ta đã đền bù, từ tuổi thọ, tiền tài, sức khỏe đủ loại, khiến đám nữ nhân mang thai mất đi hài tử này nhận được đền bù, thậm chí còn truyền một đạo vận khí cho mỗi một nữ nhân mang thai, nhưng... Dù sao cũng phải giết chết con của bọn họ.

Cho dù sau khi xóa bỏ ký ức, các nàng và người xung quanh các nàng, e rằng cũng không nhớ kỹ các nàng từng có hài tử.

Nhưng... Chung quy hắn ta vẫn không vượt qua được cửa ải này ở trong lòng mình.

Từ lúc hắn ta trở thành chân ma đến nay, ngoại trừ lúc trước đã chiến đấu với tu hành giả, hắn ta chưa từng giết bất kì phạm nhân nào.

Còn lần này lại...

Dù giết ngoại ma thượng giới chuyển thế, nhưng một khi ngoại ma chuyển thế, đó chính là phạm nhân, cho dù bị ngoại ma khác giết chết, trở về vòng tay của “nó”, cũng sẽ đánh mất ý thức bản thân, đây là cái giá phải trả khi phản bội ngoại ma.

“Tứ Tượng Khai Thiên trận...”

Trong lòng Kiều lão bản, không nhìn được xuất hiện công dụng và tin tức của trận pháp này, lâm bẫm nói: “Đặc biệt dùng để đối phó Chư Pháp Quy Nhất trận của Thanh Thành sao?”

Nhân gian cũng có cực hạn.

Nghe nói một phương Thiên Đạo đạo ban cho Chư Pháp Quy Nhất trận này, là cực hạn mà nhân gian có thể dung nạp.

Còn một phương ngoại đạo, sử dụng lực lượng không phải là pháp lực, không cách nào sử dụng trận pháp thượng cổ do một phương Thiên Đạo sáng tạo, nhất định phải sửa chữa thành trận pháp thích hợp cho ngoại ma sử dụng mới được.

Chương 304: Ma Tổ giáng lâm (2)

Nhưng thứ lớn nhất của trận pháp nhất đạo là tinh thần bao la, cực kỳ tốn thời gian, cho dù là thời gian đám Ma Tổ ra đời, cũng kém xa một phương đại năng Thiên Đạo, vì vậy đám Ma Tổ cũng không am hiểu trận pháp, ở trên trận pháp, một phương Thiên Đạo yếu ớt hơn nhiều.

Đại năng ngoại đạo ban tặng trận pháp mạnh nhất mà ở nhân gian có thể dung nạp – “Tứ Tượng Khai Thiên trận”, chính là dùng bốn vị Ma Quân hóa thành Địa Phong Thủy Hỏa Tứ Tượng, ba trăm sáu mươi vị thiên ma hóa thành chu thiên tuần hoàn, lại do một vị Ma Quân đỉnh phong thực lực mạnh nhất chủ trì trận pháp, thì có thể hình thành trận thế cùng loại với Bàn Cổ khai thiên.

Chư Pháp Quy Nhất trận kia, nghe nói là khôn trận mạnh nhất, nghịch diễn khai thiên tích địa, hai khí thanh trọc hội tụ, tái diễn hỗn độn.

Còn Tứ Tượng Khai Thiên trận, đúng lúc có thể khắc chế khí hỗn độn do Chư Pháp Quy Nhất trận biến hóa ra.

“Hy vọng... Lâm lão bản có thể chống đỡ nổi...”

Kiều lão bản yên lặng thở dài một hơi.

Thái Sơ Thiên Đế chuyển thế Lâm lão bản kia đã cứu tính mạng của hắn ta, hắn ta vốn không muốn đứng ở phe đối lập, nhưng chỉ cần không đụng vào ranh giới cuối cùng, hắn ta cũng muốn được tự do sống ở nhân gian.

Vì vậy, khi hắn ta nghe Ma Tổ nói... Chỉ là phá vỡ Vạn Thế Phục Long đại trận Thanh Thành, đã đồng ý.

Hắn ta đã phát lời thề nguyên thần ngay tại chỗ, chỉ cần không phải đối phó bản thân của Lâm lão bản, chỉ phá đại trận Thanh Thành, hắn ta sẽ nghe lệnh của Ma Tổ, nếu như đối ý, hồn phi phách tán.

Đây là pháp môn đặc thù do Ma Tổ ban tặng, một loại lời thề pháp môn nguồn gốc từ ma thức.

Một khi làm trái, trừ khi là Ma Tổ, nếu không thực lực của hắn ta mạnh hơn, cũng chắc chắn rơi vào kết cục nguyên thần tiêu tán.

“Thật xin lỗi...” Kiều lão bản hít sâu một hơi.

...

...

Thanh Thành.

Trung tâm Chư Pháp Quy Nhất trận, cũng đúng lúc ở chính giữa Thanh Thành, vừa đúng là đình viện trong biệt thự tư nhân do Tiêu Tuệ mua lại.

“Đã một canh giờ.”

Trong đình viện ngói tường màu hồng, thiếu nữ Kim Ô “Tiêu Thập Nhất” đã khôi phục dáng vẻ loli, lười biếng nằm trên bàn đá ven hồ nhân tạo phơi nắng, híp mắt nói: “Bên trong đã qua hơn hai tháng, có lẽ đám thần tiên chuyển thế đều đã ra đời, một đám tiêu bảo bảo... Đúng là lúc yếu ớt nhất đấy.”

“Tiêu công chúa điện hạ.” Lục Kiếm Tiên tò mò nói: “Lấy cảnh giới của ngươi thôi phát Chư Pháp Quy Nhất trận này, kết giới hộ thành Thanh Thành mạnh hơn lúc Thanh Quân và Nguyên Quan Chủ không chế gấp trăm lần, thực lực của ngươi cũng có thể tăng lên gấp mười, dù Ma Tổ giáng lâm, có lẽ cũng có thể ngăn cản một chút nhỉ?”

Hắn ta chưa từng thấy Ma Tổ giáng lâm hóa thân, cũng chưa từng thấy đại năng Thiên Đạo ra tay.

Nhưng... Vị nữ nhi Thiên Đế này chính là cảnh giới Thái Nhất, cấp độ nửa bước đến Thiên Đạo, dựa vào trận pháp, có lẽ có thể ngăn cản hóa thân Ma Tổ ở nhân gian một chút chứ?

“Không thể nào.”

Thiếu nữ Kim Ô tùy ý nói: “Chư Pháp Quy Nhất trận còn lâu mới thôi phát được cực hạn, cho dù ta là cảnh giới Thái Nhất, lại tinh thông trận pháp, nhiều lắm cũng chỉ có thể phát huy ra một hai phần trăm uy năng mà thôi, Ma Tổ hoá thân, cho dù chỉ là cấp độ lực lượng bán tiên, cực hạn Thiên Đạo, cũng có thể thoải mái phá trận.”

“Chênh lệch lớn như thế?” Lục Kiếm Tiên khẽ cau mày nói.

“Ngươi chưa từng thấy đại năng Thiên Đạo, không hiểu cũng bình thường.”

Thiếu nữ Kim Ô nghiêng đầu nhìn Lục Kiếm Tiên một cái, nói: “Cảnh giới hiện tại của ngươi, nếu ở thời kỳ thượng cổ, trước khi đại kiếp, hoàn toàn được coi rất tốt, nhưng đặt ở bây giờ, thì không hề thu hút.”

Nàng nhìn vòm trời xanh thẳm, nói: “Cảnh giới độ cao của Ma Tổ tương đương với đại năng Thiên Đạo, dù là đại năng Thiên Đạo bình thường, cảnh giới cũng vượt xa cảnh giới Thái Nhất, thoát nhìn chỉ kém nửa bước, nhưng sai một ly đi nghìn dặm, căn bản không đơn giản chỉ là nửa bước, mặc dù có trận pháp tăng thực lực của ta lên gấp mười, bất kì một Ma Tổ nào chỉ cần giáng lâm hoá thân, đều có thể một chiêu diệt sát ta.”

“Một chiêu?” Lục Kiếm Tiên ngạc nhiên.

Chênh lệch này quá to lớn, cũng hơi bất hợp lí.

“Cảm thấy rất không hợp thói thường?”

Thiếu nữ Kim Ô liếc nhìn hấn ta, khẽ lắc đầu nói: “Cho người một ví dụ, ta tương đương với thần tiên chuyển thể cảnh giới Thái Nhất, đại khái tương đương với thực lực thiên ma, nhưng dù là Ma Tổ yếu nhất, chỉ cần giáng lâm hoá thân cấp bộ bán tiên xuống nhân gian, thực lực cũng có thể so với Ma Quân.”

“Ma Quân?” Lục Kiếm Tiên giật mình nhìn thiếu nữ Kim Ô, cuối cùng hiểu rõ sự chênh lệch kinh người đến mức nào.

Lực lượng cấp độ bán tiên so sánh với lực lượng Ma Quân, thật sự là sự khác biệt một trời một vực, chênh lệch về mặt sức mạnh tựa như sự khác biệt giữa một con kiến mà một thần long.

Trên cơ sở khuyết điểm to lớn như thế, lại chỉ có thể dựa vào cảnh giới đên bù sự chênh lệch, độ cao cảnh giới kia, cũng có thể tưởng tượng được.

Một con kiến nhỏ bé muốn đánh có đến có về với một cửa thiên thần long chao liệng, vậy phải học được thủ đoạn kỹ xảo không thể tưởng tượng nổi đến mức nào, mới có thể làm được điều này.

“Thế nhưng, nếu như tăng Chư Pháp Quy Nhất trận này lên đến cực hạn, muốn chống cự Ma Quân cũng không khó.”

Thiếu nữ Kim Ô lắc đầu nói: “Chỉ cần chờ những thần tiên chuyển thể kia khôi phục, trận thủ Thanh Thành này không phải là vấn đề khó, trừ khi lại có Ma Tổ nổi điên, liêu lĩnh tăng lên lực lượng hoá thân, mới có thể phá trận.”

“Lại có?” Lục Kiếm Tiên nghe vậy, lập tức mơ hồ hiểu rõ.

Xem ra, mấy ngày trước Cứu Thế Nhân tấn công Vạn Thế Phục Long đại trận, thật sự có Ma Tổ giáng lâm hoá thân.

“Đúng rồi.”

Lục Kiếm Tiên nói: “Hôm nay ta đi đón những nữ nhân mang thai kia, phát hiện một việc, người là nữ nhi của Lâm tiên bối, nói cho người biết cũng không sao.”

“Cái gì?” Thiếu nữ Kim Ô nghi ngờ nói.

Lục Kiếm Tiên nói: “Hình như Lâm tiên bối bố trí một con cờ trong số thần tiên chuyển thể, trong đó có một nữ nhân mang thai được Lâm tiên bối tặng cho bức tranh Tây Vương Mẫu.”

“Tây Vương Mẫu?”

Thiếu nữ Kim Ô hơi mơ hồ, nói: “Thật kỳ lạ, sao phụ hoàng lại đổi người rồi hả? Vì sao lại chọn Tây Vương Mẫu? Ta nhớ lúc đại kiếp thượng cô, mặc dù Tây Vương Mẫu bước vào Thiên Đạo, nhưng cũng không mạnh...”

“Tây Vương Mẫu là lãnh tụ đạo thống Thái Âm Thiên Uyên, trong số chư vị đại năng Thiên Đạo, cũng đủ để xếp mười vị trí đầu chứ?” Lục Kiếm Tiên lại nói.

“Mười vị trí đầu? Thực lực của nàng tăng lên nhiều như vậy sao?” Thiếu nữ Kim Ô ngạc nhiên nói.

“Ta cũng không rõ.” Lục Kiếm Tiên lắc đầu, nói: “Lúc Xà cô nương lựa chọn pháp thân, chính là Tây Vương Mẫu, nghe Tiêu Tuệ nói, hình như là Lâm tiên bối tự viết pháp chỉ.”

“Phụ hoàng cố ý để U Thiên chọn pháp thân Tây Vương Mẫu?” Thiếu nữ Kim Ô hơi mơ hồ, “Pháp thân thần vị ‘Tây Vương Mẫu’, đúng là rất thích hợp với U Thiên, nhưng cũng có rất nhiều cái thích hợp với U Thiên, lại cứ phải chọn đạo Tây Vương Mẫu này, là có tính toán gì hay không?”

Lục Kiếm Tiên tò mò nói: “Thần vị thích hợp? Điều này phải nói thế nào?”

“Ta cũng không hiểu nhiều.”

Thiếu nữ Kim Ô lắc đầu, nói: “Nhưng trước kia phụ hoàng có nhắc đến đôi câu cài lời, việc kế thừa thần vị, hình như rất coi trọng Đạo Chủ nắm giữ phương hướng Thiên Đạo, phụ hoàng ta còn nói hẳn thích hợp với tất cả thần vị... Đương nhiên, cũng phải chờ người đương nhiệm thần vị vắng, hoặc là thoái vị, mới có thể có đại năng mới kế thừa thần vị.”

Nàng mơ hồ cảm thấy, hình như phụ hoàng đang tính toán gì đó...

Đúng lúc này –

“Rầm!”

Tiếng nổ vang cuộn cuộn vô hình kéo tới, ngay lúc này, bầu trời đột nhiên trở nên u ám.

Uy áp mà phàm nhân không thể cảm nhận được lan tràn ngập trời, cảm giác áp lực chí cao vô thượng kia lập tức bao phủ của Thanh Thành, một luồng hơi thở vĩnh hằng bất diệt vượt qua thiên địa cũng theo đó lan ra.

“Ma Tổ!” Thiếu nữ Kim Ô đột nhiên ngẩng đầu, sắc mặt thay đổi.

Chỉ thấy từng đạo lưu quang màu tím mà phàm nhân không thể nhìn thấy, không ngừng lượn lờ bay múa trên không trung, trong khoảnh khắc đã hội tụ thành một con mắt thẳng đứng màu tím vô cùng to lớn nhưng lại hư ảo, hình như còn khổng lồ hơn cả Thanh Thành, dừng trên vòm trời u ám, lạnh lùng quan sát chúng sinh ở phía dưới.

Chương 305: Thái Sơ (1)

Bên trong ma uy thông thiên triệt địa này, trên khoảng không Thanh Thành đột nhiên hiện ra một tầng kết giới màu hỗn độn, trong chốc lát đã bao phủ cả Thanh Thành ở bên trong.

Phàm nhân lại không hề phát hiện chút lạ thường nào.

Một đạo Kim Hồng bay lên giữa không trung, biến thành thiếu nữ Kim Ô.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía đôi mắt thẳng đứng màu tím hư ảo lại khổng lồ kia, tâm trạng vô cùng căng thẳng, dù cách kết giới hộ thành, nhưng ở trước mặt Ma Tổ, lớp kết giới yếu ớt này không hề đáng kể.

“Chúc Thiên Ma Tổ?”

Thiếu nữ Kim Ô nhận ra đôi mắt thẳng đứng màu tím này đại diện cho Ma Tổ.

“Chúc Cửu Âm” một trong mười hai vị thần Uế Thổ Kiến Mộc, vào lúc đại kiếp thượng cổ, nguyên thần Chúc Cửu Âm bị đại năng ngoại đạo bắt lấy hiến tặng cho “nó”, vị đại năng Thiên Đạo này đã trở thành ngoại đạo Chúc Thiên Ma Tổ.

“Ồ? Nữ nhi Thái Sơ.”

Con mắt thẳng đứng màu tím khổng lồ hư ảo kia nhìn chằm chằm thiếu nữ Kim Ô, giọng nói lạnh nhạt quanh quẩn trong thiên địa: “Lần trước nhìn thấy ngươi, còn là mấy vạn năm trước đây.”

Khi đó, hắn ta vừa mới đi vào Thiên Đạo, đạt được thân vị Chúc Cửu Âm.

“Ngươi đến làm gì?” Thiếu nữ Kim Ô cắn răng, giọng nói cũng xuyên qua kết giới truyền lên vòm trời.

Cảnh giới cao đến mức này, muốn giấu giếm phàm nhân cũng quá đơn giản, dù đấu pháp ngay trước mặt phàm nhân, phàm nhân cũng hoàn toàn không thể phát hiện.

“Tiểu gia hoả, nể mặt ngươi là nữ nhi Thái Sơ, bản tọa cho ngươi một cơ hội phi thăng, bây giờ ngươi rời khỏi nhân gian, bản tọa sẽ bỏ qua cho ngươi.” Chúc Thiên Ma Tổ lạnh nhạt nói.

“Ngươi bỏ qua cho ta?” Thiếu nữ Kim Ô nghĩ đến sau lưng còn có phụ hoàng làm chỗ dựa, lạnh lùng nói: “Nơi này là nhân gian, ngươi cho rằng có thể giết được ta?”

“Ồ trước mặt bản tọa, tiểu nha đầu còn dám làm càn như vậy... Thái Sơ thật sự ở nhân gian.”

Con mắt thẳng đứng màu tím hư ảo lơ lửng kia hơi chuyển động một góc độ, liếc nhìn về phía Tô Thành ở nơi xa xôi, lập tức thân nhiên nói: “Bản tọa giáng lâm thân niệm xuống nhân gian, Thái Sơ còn không hiện thân?”

“Chỉ dựa vào tên phản đồ như ngươi... Cũng xứng để phụ hoàng hiện thân?”

Thiếu nữ Kim Ô lạnh lùng nói: “Ngươi cho rằng ngươi là Thương Sinh Ma Tổ? Hay là Nguyên Sơ Ma Tổ? Dù là thời kỳ thượng cổ, hay là lúc đại kiếp, hoặc là bây giờ, ngươi chỉ là một nhân vật bình thường ở trước mặt phụ hoàng mà thôi.”

“Thật sao?” Giọng nói của Chúc Thiên Ma Tổ vang vọng trong đất trời không có chút tức giận nào, chỉ thân nhiên nói: “Vậy để bản tọa nhìn xem, sau khi Thái Sơ Hoàng Tộc hoàn toàn diệt tuyệt, Thái Sơ có thể hiện thân hay không.”

Ngay sau đó, con mắt thẳng đứng màu tím hư ảo lơ lửng ở trên bầu trời chậm rãi đóng lại, dường như cần nuốt vô tận tia sáng, trong chớp mắt giữa thiên địa trở nên mờ mịt, tựa như từ trời nắng đột nhiên chuyển thành trời đầy mây tối tăm, sắc trời trở nên vô cùng u ám.

Các phạm nhân trên mặt đất cũng chú ý đến sắc trời thay đổi, rồi rít ngẩng đầu nhìn lên, lại không nhìn thấy cái gì hết, chỉ tưởng có mây đen che khuất mặt trời.

Chỉ có đám tu hành giả vô cùng hoảng sợ ngẩng đầu nhìn tình cảnh này.

Nó nhắm là tối, nó mở là sáng?

Tất cả tu hành giả đều có thể cảm nhận được linh lực thiên địa vô cùng vô tận, cứ như đang triều bãi, dùng tốc độ khủng khiếp hội tụ về phía con mắt thẳng đứng màu tím kia.

Con mắt thẳng đứng màu tím hư ảo lơ lửng kia lại mở ra, sắc trời lại lần nữa trở nên sáng tỏ, con mắt thẳng đứng màu tím chậm rãi thu nhỏ, đồng thời vô tận linh khí cũng hội tụ thành một hư ảnh uy áp hùng vĩ trên vòm trời, uốn lượn di chuyển trên bầu trời.

Cuối cùng, vô tận thiên địa linh khí kia tạo thành một hư ảnh mặt người thân rắn, con mắt thẳng đứng màu tím kia hạ xuống chỗ mi tâm ở trên khuôn mặt, nhìn chằm chằm Thiếu nữ Kim Ô ở phía dưới.

Sắc mặt thiếu nữ Kim Ô u ám.

Vừa rồi chỉ là một tia thần niệm của Chúc Thiên Ma Tổ giáng lâm mà thôi, còn bây giờ mới là Chúc Thiên Ma Tổ ngưng tụ vô tận linh lực thiên địa, giáng lâm hóa thân ngay tại chỗ!

Nàng lật tay một cái, đầu ngón tay cầm một bức tranh.

“Thái Sơ, ngươi còn chưa ra?”

Hư ảnh Chúc Thiên Ma Tổ uốn lượn xoay quanh trên bầu trời, giọng nói trầm thấp vang vọng đất trời: “Chẳng lẽ ngươi thật sự không có cách nào ra tay?”

Đột nhiên, nó há mồm phun một cái về phía thiếu nữ Kim Ô –

Một đạo lôi đình màu tím như hủy diệt thế giới đột nhiên xuất hiện, nương theo gió mưa bay tới, cứ như xuyên thấu qua thời gian và không gian, bay giữa trời về phía thiếu nữ Kim Ô!

“Phụ hoàng!”

Thiếu nữ Kim Ô hoảng sợ hét lên trong lòng.

Chương 306: Thái Sơ (2)

Dường như nghe thấy giọng nói của nàng, bức tranh trong tay nàng đột nhiên bay lên.

“Rầm!”

Thiên địa đứng im, dường như thời gian trở nên vô cùng chậm rãi vào thời khắc này, không gian cũng gần như ngưng kết, lôi đình màu tím hủy diệt kia chỉ có thể chậm rãi di chuyển tới.

Bức tranh mở ra giữa trời, một người mặc kim bào Đế Hoàng sải từng bước đi ra từ trong tranh, dường như mỗi một bước đi đều đặt chân lên thiên địa càn khôn, vạn vật thế gian ở trước mặt của hắn đều trở nên ảm đạm phai mờ, tất cả uy nghiêm chúa tể khiến thiên địa đều trở nên yên tĩnh vào lúc này, thời gian, không gian, vạn vật... Dường như tất cả đều đang biểu đạt ý thần phục!

Vô cùng vô tận tia sáng kỳ dị và vô vàn dị tượng huyền diệu, đều hiện ra ở sau lưng hắn, cứ như bao phủ thiên địa, khoảng chừng mười vạn tám ngàn loại!

Chỉ là, trong mắt người mặc kim bào Đế Hoàng này lại trống rỗng mờ mịt, dường như không có linh hồn.

Giữa thiên địa yên tĩnh ngưng kết, kim bào Đế Hoàng ánh mắt trống rỗng kia đứng trước lôi đình màu tím có tính hủy diệt kia, nhưng không làm ra bất kỳ phản kích nào, ngược lại tùy ý để lôi đình màu tím cắn nuốt nó.

Lôi đình màu tím tràn ngập lực lượng hủy diệt không ngừng lan tràn, mạnh mẽ chui vào trong cơ thể kim bào Đế Hoàng, lập tức khiến cơ thể của kim bào Đế Hoàng này trở nên hư ảo hơn mấy phần.

“Hả?”

Chúc Thiên Ma Tổ ngẩn ngơ, hơi không hiểu ra sao... Thái Sơ có ý gì?

Rõ ràng đã ngưng tụ ra hóa thân ẩn chứa một tia Thiên Đạo chi lực, nhưng không giáng lâm thân niệm?

Chỉ dựa vào hóa thân ẩn chứa một tia Thiên Đạo chi lực kia, đi triệt tiêu công kích của hắn, nhưng không thể hiện ra bất kỳ thủ đoạn giáng lâm thân niệm nào, đây thật sự chẳng khác nào là một thi thể khô lồi!

Chẳng lẽ... Thái Sơ Thiên Đế thật sự vì tránh “nó”, không dám ra tay?

“Đúng là thế!”

Trong mắt Chúc Thiên Ma Tổ thân người mặt rần kia, lập tức hiện ra vẻ sợ hãi xen lẫn vui mừng: “Thái Sơ đang ở nhân gian, đúng lúc suy yếu

nhất... Đây là một cơ hội tốt! Còn dám giáng lâm hóa thân, chỉ cần xuyên thấu qua nhân quả công sát chân thân của hắn... Dù không giết được hắn, cũng có thể ép chân thân của hắn để lộ ra hơi thở, biết đâu có thể khiến ‘nó’ thức tỉnh?”

Hắn ta quyết định bỏ ra cái giá lớn hơn chút, để hóa thân này trở nên càng cường đại hơn, dễ thi triển nhân quả công sát chân thân của Thái Sơ Thiên Đế!

Lúc này, hơi thở của Chúc Thiên Ma Tổ đột nhiên tăng vọt lên một đoạn, hư ảnh thân rắn mặt người cũng cô đọng hơn nhiều, trong chớp mắt đã vượt qua giới hạn bán tiên, đột phá cực hạn Thiên Đạo nhân gian, hóa thân càng mạnh hơn trước đó gấp mười lần!

Đương nhiên, cái giá phải trả cũng không tính quá nghiêm trọng, nhiều lắm là để thực lực của hắn ta giảm xuống một chút mà thôi.

“Điều này...” Thiếu nữ Kim Ô cũng cảm nhận được hơi thở của Chúc Thiên Ma Tổ này càng khủng bố hơn, vẻ mặt ngọc nhiên lập tức thay đổi, lo lắng nhìn hóa thân của phụ hoàng.

Nàng không hiểu, vì sao phụ hoàng không ra tay?

“Thái Sơ!”

Đôi mắt thẳng đứng màu tím trên mi tâm Chúc Thiên Ma Tổ đột nhiên bắn ra một đạo tử quang hư ảo, chui vào cơ thể hóa thân của Thái Sơ Thiên Đế, lập tức dọc theo “chuỗi nhân quả” vô hình lại có thật, cách không tập sát về phía nhân gian!

Hắn ta hoàn toàn có thể cảm ứng được, lực lượng một kích dóc hết sức này, lập tức dọc theo chuỗi nhân quả liên kết hóa thân này với chân thân, lan tràn thẳng đến hướng Tô Thành!

...

Tô Thành.

Trong con ngõ hẻm vắng vẻ, cửa tiệm tranh chữ nho nhỏ, phía sau bình phong, Lâm Chi Thủy đang nằm trên giường nhỏ ngủ trưa.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Đột nhiên –

Chiếc bút lông thoát nhìn bình thường đang bày trên bàn sách, đột nhiên khẽ run lên, lóe lên một vòng tử quang hư ảo, tử quang trực tiếp chui vào bên trong bút lông.

Bút lông chậm rãi run rẩy, lại vang lên một giọng nói rõ ràng đã yếu ớt hơn lúc trước rất nhiều:

“Lực lượng này là... Chúc Thiên? Người muốn chết!”

“Tiểu Thập Nhất... Làm không tệ...”

“Không... Ta không muốn quay về... U Thiên... Cứu ta... Cứu ta!”

“Chỉ cần có thể thành công, từ nay không còn ta, cũng đáng giá...”

Giọng nói này như tâm thần phân liệt, lúc thì tức giận, lúc thì vui mừng, lúc thì khẩn cầu, lúc thì thờ dài.

Theo tử quang như có như không lấp lóe ở trên chiếc bút lông, bên trong bút lông dẫn tiêu tán ra từng mảnh vỡ tia sáng kỳ dị, từng mảnh vỡ này hóa thành một đạo lưu quang nhỏ xíu, xuyên thẳng qua bình phong, sau đó chui thẳng vào trong đầu Lâm Chỉ Thủy đang ngủ trưa.

Lâm Chỉ Thủy nhắm mắt nằm ở trên giường, lật người trong lúc ngủ, trong mồm còn mơ hồ nói mớ một câu:

“Vốn là ta...”

Chương 307: Giải tỏa chức năng mới? (1)

Trên khoảng không Thanh Thành.

“Hả?”

Chúc Thiên Ma Tổ thân người mặt rắn uốn lượn xoay quanh trên khoảng không, cơ thể cao lớn tản ra uy áp mạnh mẽ thiên địa, nghi ngờ nhìn hóa thân Thái Sơ Thiên Đế, “Thái Sơ, ngươi thà rằng nhận lấy sự tấn công của ta, cũng không muốn để lộ hơi thở?”

Hắn ta xuyên qua chuỗi nhân quả dùng lực lượng tập sát, hoàn toàn có thể cảm ứng được, chân thân của Thái Sơ ở Tô Thành xa xôi, dưới một kích này của hắn ta, nguyên thần chân thân đã vỡ vụn!

Theo lý thuyết, với thực lực của hắn ta, cho dù ở nhân gian, cho dù tăng thực lực lên vượt qua hạn mức cao nhất, hắn ta tấn công dọc theo chuỗi nhân quả, chỉ cần Thái Sơ cũng thi triển thủ đoạn nhân quả giống vậy, hắn ta không thể uy hiếp được mới đúng.

Hắn ta chỉ muốn dựa vào một công kích tập sát nhân quả, ép Thái Sơ để lộ hơi thở mà thôi.

Thế nhưng... Thái Sơ lại không hề phản kháng, không hề có ý thể hiện thần thông, chỉ dùng nguyên thần cứng rắn phản kháng?

Hắn ta đường đường là Ma Tổ hạ xuống hóa thân, còn tăng lên cấp độ vượt qua cực hạn nhân gian, một kích dùng hết sức lần theo chuỗi nhân quả, Thái Sơ lại không dám thi triển thủ đoạn, chỉ dựa vào nguyên thần để cứng rắn phản kháng?

Tựa như một cao thủ am hiểu cận chiến đến mức nào, nếu chỉ nằm giữa bất động, cho dù gặp được thái kê cũng chắc chắn phải chết không hề nghi ngờ.

Vì vậy, hắn ta có thể cảm nhận được, nguyên thần của Thái Sơ đã vỡ vụn ngay tại chỗ.

“Sao có thể? Dù sợ hãi làm ‘nó’ thức tỉnh, cũng không đến mức chịu chết chứ...”

Chúc Thiên Ma Tổ càng thêm nghi ngờ không yên, càng khó hiểu hơn là, vì sao Thái Sơ lại đặc biệt để lại một hóa thân như thế?

Đây thật sự như đang cố ý dẫn dụ hắn ta vậy.

Có lẽ, là muốn giống như tính toán Minh Dạ, dụ hắn ta bỏ ra cái giá lớn hơn?

Hoặc là có mục đích gì khác?

Tóm lại, hẳn ta không thể tin được, đường đường một Thái Sơ Thiên Đế lại tùy ý để hẳn ta tấn công như vậy, thà rằng nguyên thần vỡ vụn cũng không chống cự.

Đúng lúc này –

“Thứ đồ gì...”

Hóa thân “kim bào Đế Hoàng” của Thái Sơ Thiên Đế kia lại nhắm mắt, cứ như đang nói mớ bực bội nói thảm một tiếng, cứ như đang xua đuổi con ruồi, nhẹ nhàng vung tay áo bào lên.

“Rầm!”

Theo tay áo này của hẳn vung lên, kỳ quang dị tượng của mười vạn tám ngàn loại đạo ở sau lưng hẳn, bắt đầu không ngừng đan xen hội tụ, trong chốc lát đã huyền hóa thành một hư ảnh khí hỗn độn lượn lờ trong thế giới!

Thế giới này cứ như ở chính giữa hỗn độn vô biên, tựa như phương thiên địa thứ nhất sinh ra trong hỗn độn, trong đó như vô biên vô hạn, có thể thấy được nhật nguyệt tinh thần, vạn linh triều bái, tản ra hơi thở cổ xưa lại vĩnh hằng nhất, chính là Thái Sơ chi địa!

“Ầm ầm!!”

Hư ảnh Thái Sơ chi địa không lồ này, theo tay áo của hẳn vung lên, lập tức đánh thẳng tới Chúc Thiên Ma Tổ, mang theo uy năng kinh khủng không thể chống cự, ầm ầm nghiền ép qua!

“Thái Sơ...”

Chúc Thiên Ma Tổ lảo lảo một tiếng, rung động nhìn hư ảnh Thái Sơ chi địa đang ngang ngược đè ép đến trước mắt, dường như trong mắt tỏa ra vô số Thái Sơ chi địa.

Hẳn ta lập tức nhận ra, đây chính là thiên địa ban sơ mà hẳn ta được sinh ra.

Lấy mười vạn tám ngàn đạo thống ngự thiên địa, hiển hóa ra hư ảnh Thái Sơ chi địa, đây chính là chiêu thức của Thái Sơ Thiên Đế!

Khi đó, hẳn ta vẫn là Chúc Cửu âm, chỉ có thể ngược nhìn vị Thiên Đế đứng trên chín tầng trời này, mặc cho hẳn thống ngự rất nhiều thần tiên cửu thiên thập địa, sự chênh lệch quá lớn, cho dù bây giờ Thái Sơ đã hoang phế, hẳn ta cũng bước vào Thiên Đạo, nhưng sự chênh lệch với Thái Sơ Thiên Đế, vẫn lớn đến mức khủng khiếp!

Uy năng kinh khủng của Thái Sơ chi địa này ngang ngược đè ép đến, Chúc Thiên Ma Tổ không hề có ý phản kháng chút nào, hóa thân lập tức bị đè ép thành hư vô!

Ngay lập tức, hư ảnh Thái Sơ chi địa biến mất không còn bóng dáng.

Bầu trời khôi phục sự bình tĩnh.

Kim bào Đế Hoàng này thu lại tay áo, quay lại nhìn về phía thiếu nữ Kim Ô, đánh giá nàng một chút, mở miệng nói: “Tiểu Thập Nhất?”

“Phụ hoàng!” Thiếu nữ Kim Ô vui mừng nhìn về phía kim bào Đế Hoàng.

Trong lòng nàng thâm nghĩ, phụ hoàng đúng là phụ hoàng, một Ma Tô bình thường như Chúc Thiên Ma Tô, vung tay áo lên là có thể trấn sát ngay tại chỗ!

“Phụ hoàng? Tại sao không gọi ta là phụ thân nữa?” Ánh mắt kim bào Đế Hoàng hơi có vẻ kỳ quái nhìn thiếu nữ Kim Ô, “Nhưng tại sao ngươi lại trở nên nhỏ như vậy? Ta thích lớn...”

Thiếu nữ Kim Ô ngạc nhiên, luôn cảm thấy ánh mắt của phụ hoàng có điểm kỳ lạ, vô cùng cẩn thận nói: “Phụ thân?”

Lúc này, thiên địa hơi chấn động một chút, không gian xung quanh đó đột nhiên trở nên vụn vẹo mơ hồ, dường như bị ngăn cách.

“Thái Sơ.”

Một luồng ý chí đầy chí thiện chí thánh chí cao vô thượng, đột nhiên xuyên suốt qua vùng đất vô tận xa xôi, giáng lâm xuống bên trong không gian bị ngăn cách này, ý chí minh mông lan tràn trong thiên địa, tạo thành một hư ảnh nữ tử hư ảo lại xinh đẹp, trên người mặt vũ y.

“Nữ Oa nương nương!” Thiếu nữ Kim Ô giật mình nói.

Nữ Oa nương nương lại hạ xuống hình chiếu thần niệm ngay lúc này?

Một phương đại năng Thiên Đạo, mặc dù không có cách nào giáng lâm hóa thân xuống nhân gian như đại năng ngoại đạo, nhưng giáng lâm thần niệm lại rất đơn giản, hơn nữa không cần môi giới.

Ngay lập tức, Thiếu nữ Kim Ô còn chưa biết phải nói cái gì, lại cảm thấy hoa mắt, cũng bị bài xích ra khỏi khoảng không gian ngăn cách này.

Trong không gian ngăn cách.

“Nữ Oa?” Kim bào Đế Hoàng nhìn hư ảnh Nữ Oa nương nương, trong đôi mắt lại một mảng mờ mịt như mất hồn, lại như vòm trời minh mông vô ngần.

“Thái Sơ, tại sao ngươi lại tự ra tay?” Nữ Oa nương nương hỏi.

“Ta?”

Khóe môi kim bào Đế Hoàng hơi giật giật một chút, nói: “Sao các ngươi đều cảm thấy ta giống Thái Sơ Thiên Đế? Ta chính là ta, ta không phải Thái Sơ Thiên Đế.”

Hư ảnh Nữ Oa nương nương không hề ngạc nhiên, chỉ nhẹ nhàng gật đầu nói: “Cũng đúng, người đã hợp nhất nguyên thần với hấn, vậy không phải là Thái Sơ, cũng không phải hấn, mà là người mới.”

Kim bào Đế Hoàng hơi mờ mịt.

“Thế nhưng...” Hư ảnh Nữ Oa nương nương nhìn kim bào Đế Hoàng nói khẽ: “Người ra tay ở nhân gian, lại không khiến ‘nó’ thức tỉnh? Chẳng lẽ đây là điểm đặc biệt khi người hợp làm một với hấn sao?”

“Ta đang nằm mơ...” Kim bào Đế Hoàng lẩm bẩm một tiếng.

“Nằm mơ?” Hư ảnh thần niệm Nữ Oa nương nương quan sát kim bào Đế Hoàng một chút, giật mình nói: “Đây chính là thần thông của hấn sao? Mộng chi hóa thân, vì vậy mới có thể tránh thoát được ‘nó’?”

Sao giấc mộng này lại kỳ lạ như vậy, thoát nhìn Nữ Oa nương nương hư ảo như thế, đây là bị làm mờ à? Không phải kịch bản tiếp theo sẽ không hài hòa chứ... Kim bào Đế Hoàng hơi mơ hồ, lập tức cảm thấy trước mắt tối sầm.

Ngay sau đó, hóa thân này cũng tiêu tán.

Nữ Oa nương nương như có điều suy nghĩ nhìn nơi kim bào Đế Hoàng tiêu tán, nhẹ giọng tự nói: “Thiên Đạo ngoại đạo hợp nhất... Lúc này mới sáu trăm năm, Thái Sơ cũng sắp thành công...”

Chợt, hư ảnh thần niệm Nữ Oa nương nương cũng biến mất không còn bóng dáng.

...

...

Tô Thành, cửa tiệm tranh chữ trong ngõ hẻm vắng vẻ.

Sau tám bình phong, Lâm Chỉ Thủy nằm trên giường nhỏ vẫn đang nhắm mắt, trong lúc ngủ mơ, trong miệng còn lầu bầu mơ hồ không rõ nói mơ.

“Um...”

Đột nhiên, Lâm Chỉ Thủy mở choàng mắt ra, hơi mờ mịt nhìn trần nhà, dụi mắt, lúc này mới chậm rãi ngồi dậy, nhớ lại tình cảnh trong giấc mơ vừa rồi.

“Ôi...” Hấn gãi đầu, nói thầm một tiếng, “Nằm mơ cái gì...”

Hấn nhớ kỹ trong mơ, tình cảnh trong đó hoàn toàn mộng lung hư ảo, có hai luồng tia sáng kỳ dị tràn vào bên trong cơ thể, cứ như tìm lại bản thân, khiến hấn cảm thấy rất dễ chịu.

Chương 308: Giải tỏa chức năng mới? (2)

Sau đó, hấn nhớ kỹ mộng cảnh đột nhiên thay đổi, trước mắt đột nhiên xuất hiện một món đồ chơi kiểu búp bê không biết là giun hay rắn, sau khi tiện tay đánh bay, lại thấy được Tiểu Thập Nhất biến thành loli, Tiểu Thập Nhất ở trong mơ còn gọi hấn là “phụ hoàng”, sau đó... Nhớ không nhầm, lại còn xuất hiện cả Nữ Oa nương nương?

Dường như Nữ Oa nương nương rất xinh đẹp, thế nhưng... Thoạt nhìn hình như còn bị làm mờ?

“Đúng là ngày suy nghĩ, đêm nằm mơ sao?”

Lâm Chỉ Thủy hơi đau đầu xoa huyệt thái dương, “Hai ngày trước vừa gặp Tiểu Thập Nhất, ngủ trưa một chút lại mơ đến nàng, hơn nữa còn nghĩ nàng trở thành tiểu loli nhỏ nhắn xinh xắn như vậy... Ta cũng không phải súc sinh, đáng chết... Sao lại tỉnh nhanh như vậy chứ??”

Hấn vuốt ve khuôn mặt hơi cứng đờ vì ngủ, tiếp tục nhớ lại mộng cảnh: “Còn có Nữ Oa nương nương, nói một đồng chuyện gì? Nhưng sao lại phải làm mờ, không phải... Khụ, sai lầm sai lầm, vô ý mạo phạm, tất cả đều tại quyền sách rách nát 《Tam Giới Chi Biên》 kỳ quái kia, vẽ Nữ Oa nương nương xinh đẹp như vậy!”

Đối với mộng cảnh hư ảo kia, sau khi Lâm Chỉ Thủy tỉnh lại, đã quên gần hết, ký ức hoàn toàn mơ hồ.

“Rửa mặt đã...”

Lâm Chỉ Thủy xuống giường đi vào toilet rửa mặt, sau khi tỉnh táo một chút, lúc này mới quay lại trước bàn sách, chuẩn bị tiếp tục luyện tập vẽ tranh.

Sau khi hấn cắt xong giấy, cầm cây bút lông ở bên cạnh lên – cũng không sử dụng cây bút lông yêu quý, gần đây vẫn luôn dùng cây bút lông yêu quý để luyện tập, cũng nên xem trình độ của bản thân.

“Hả?”

Sau khi vẽ mấy nét, Lâm Chỉ Thủy lại ngẩn ngơ, hơi kỳ quái nhìn chiếc bút lông trong tay.

Hấn đang vẽ bức tranh Tam Thanh Đạo Tổ.

Trong khoảng thời gian gần đây, hấn vẫn luôn sử dụng chiếc bút lông yêu quý vẽ lại các bức tranh trong 《Tam Giới Chi Biên》, bởi vì bức tranh này có độ khó quá cao, dùng bút lông bình thường, hấn đều vẽ không giống.

Nhưng bây giờ, lúc hấn dùng bút lông bình thường để phác họa miêu tả, lại cảm thấy linh hoạt lạ kỳ, có cảm giác thuận buồm xuôi gió.

Loại tình huống này, trước kia chỉ có khi sử dụng chiếc bút lông yêu quý, mới có cảm giác cực kỳ thuận tay này!

Lúc trước, hấn cũng dựa vào loại cảm xúc này, mới có thể khiến thư pháp và hội họa trở nên linh động, khiến trình độ công lực tăng lên một cấp bậc, khiến tự thiếp họa quyền có được ý cảnh.

Còn bây giờ... Không sử dụng chiếc bút lông yêu quý, lại cũng có cảm giác cực kỳ thuận tay này?

“Chẳng lẽ chiếc bút lông này cũng rất thích hợp với ta?”

Lâm Chỉ Thủy hơi khó tin cầm một chiếc bút lông khác ở bên cạnh lên, chấm vào thuốc màu mực nước một chút, tiếp tục miêu tả phác họa, lại phát hiện xúc cảm kia vẫn còn đó!

Hấn không nhìn được hơi ngơ ngác: “Xảy ra chuyện gì?”

Từ khi có được chiếc bút lông yêu quý đến nay, hấn có thể có được thành tựu của ngày hôm nay, hoàn toàn dựa vào cảm giác chiếc bút lông này cực kỳ thuận tay, mới có thể phát huy tốt như vậy, chiếc bút lông này cũng là bí mật lớn nhất của hấn.

Còn bây giờ, không sử dụng chiếc bút lông yêu quý, lại cũng có loại cảm giác này?

“Chẳng lẽ trình độ của ta tiến bộ nhanh như vậy sao? Khai khiếu?”

Lâm Chỉ Thủy hơi không thể tin nổi, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, lại liếc nhìn chiếc bút lông yêu quý, càng thêm mơ hồ: “Chẳng lẽ là vì dùng chiếc bút lông này nhiều lần, khiến ta hoàn toàn quen thuộc?”

Hấn biết chiếc bút lông yêu quý này có vấn đề, chắc chắn không phải chiếc bút lông bình thường, mà coi nó là bàn tay vàng, biết đâu chính là bảo vật của thư pháp gia thời cổ đại, thậm chí còn ảo tưởng có lẽ trong chiếc bút lông này cất giấu quý hồn đại gia thư pháp thời cổ đại gì đó, vì vậy chiếc bút này mới lợi hại như vậy.

Mặc dù hấn là kẻ vô thần, nhưng chiếc bút này thật sự hơi thần kỳ, khiến hấn không thể không suy nghĩ lung tung.

“Lại dùng chiếc bút này viết thử xem.”

Lâm Chỉ Thủy cầm chiếc bút lông yêu quý ở bên cạnh, chấm vào thuốc màu miêu tả ở trên giấy.

Lần này xúc cảm vẫn y như vậy, dường như... Nó đã biến thành chiếc bút bình thường.

“Đúng như dự đoán...”

Sau một lúc lâu, Lâm Chỉ Thủy lẩm bẩm một tiếng, buông chiếc bút lông xuống, cũng không biết nên vui vẻ hay thế nào, chiếc bút lông này ở bên cạnh mình rất lâu, đến hôm nay... Cuối cùng không thể giúp đỡ mình được nữa.

Chẳng lẽ bởi vì gần đây vẽ quá nhiều bức tranh có độ khó cao thế này, khiến trình độ công lực của bản thân hẳn không ngừng tăng lên, chỉ vì hẳn vẫn luôn sử dụng chiếc bút lông yêu quý, vì vậy bản thân cũng không phát hiện ra điều này sao?

Có lẽ, đây chính là trưởng thành.

“Ồ?”

Lâm Chỉ Thủy cẩn thận nhìn chăm chăm màu sắc nét mực ở trên giấy, đột nhiên phát hiện, phần dùng chiếc bút lông yêu quý vẽ ra, rõ ràng màu sắc tươi mới hơn rất nhiều, thoạt nhìn lại có hơi thở chân thực.

Rõ ràng cùng một loại thuốc màu, sao lại có hiệu quả khác nhau chứ?

Chẳng lẽ... Là vì trình độ của mình tăng lên, vì vậy bàn tay vàng cũng mở ra công dụng mới?

Đây chắc chắn là công năng mới lúc trước hoàn toàn không có!

Đậu xanh...

Chiếc bút lông này thật sự là bàn tay vàng?

“Người không thích hợp...”

Lâm Chỉ Thủy ngạc nhiên, nhìn chăm chăm chiếc bút lông yêu quý trong tay, vô cùng cẩn thận gọi một câu: “Hệ thống? Hi? ‘Vùng ới mở ra’? Hey hey? Hệ thống mở ra, tiếp nhận trời buộc... Tỉnh lại đi, phụ thân?”

Thế nhưng, chiếc bút lông này không có chút phản ứng nào, cũng không kêu lấy một tiếng.

“Ta cũng không tin.”

Lâm Chỉ Thủy đặt chiếc bút lông yêu quý trong tay xuống, một lần nữa cắt một tờ giấy mới, lập tức cầm lấy chiếc bút lông bình thường, bắt đầu vẽ Nữ Oa nương nương mà mình quen thuộc nhất lên giấy, còn từng hện hò ở trong mộng.

Đôi chiếc bút lông khác xúc cảm vẫn giống như đúc, nhưng cùng một loại thuốc màu, rõ ràng màu sắc khi dùng bút lông bình thường không tươi mới như vậy, chỉ giống như trước đây.

Có lẽ nguyên nhân là do khai khiếu hoặc là trình độ tiến quá nhanh, lần này lại vẽ rất nhanh.

Nước chảy mây trôi, vô cùng lưu loát.

Chỉ trong nửa tiếng, một bức tranh Nữ Oa sống động như thật đã xuất hiện trên giấy, thậm chí còn phát huy tốt hơn cả bức tranh Nữ Oa đưa cho Tiêu Xà trước đó.

Lâm Chỉ Thủy lại cắt một tờ giấy mới, lần này đổi sang chiếc bút lông yêu quý, bắt đầu miêu tả bức tranh Nữ Oa giống y hệt lên giấy.

Xúc cảm giống nhau.

Những rõ ràng cùng một loại thuốc màu, sau khi đổi sang chiếc bút lông yêu quý, màu sắc vẽ ra rõ ràng càng tươi mới hơn, khiến hẳn nghi ngờ không phải bên trong chiếc bút lông này thật sự ẩn giấu thuốc màu chứ.

Sau khi vẽ xong bức tranh Nữ Oa này, Lâm Chỉ Thủy bày hai bức tranh Nữ Oa cùng một chỗ, lập tức nhìn rõ ràng sự khác biệt.

Bức tranh Nữ Oa dùng chiếc bút lông bình thường vẽ ra, mặc dù sinh động như thật, vừa nhìn đã biết có trình độ cực cao, còn rất có thần vận, nhưng chung quy vẫn là một bức tranh.

Còn bức tranh Nữ Oa dùng chiếc bút lông yêu quý vẽ ra, lại cho hẳn cảm giác dường như Nữ Oa sẽ bay ra, có cảm giác rất sống động linh thiêng.

“Đúng là khác nhau... Thật sự giải tỏa chức năng mới à?”

Lâm Chỉ Thủy ngạc nhiên nhìn chiếc bút lông yêu quý ở trong tay, suy nghĩ ảo tưởng: “Điều này... Không phải là bút lông của thần bút Mã Lương chứ? Chẳng lẽ... Cuối cùng có thể vẽ ra thứ gì đó biến thành thật?”

Hắn không nhìn được tâm trạng trở nên kích động: “Vậy... Ta có nên vẽ Tiêu Tuệ không?”

Chương 309: Thái Sơ? Nguyên Sơ? (1)

Phía trên vòm trời tam giới, nơi thần bí xa xôi.

“Chúc Thiên, sao lại thê thảm như vậy?”

Một giọng nói quý dị cứ như vô số người xếp chồng lên nhau, vang lên trong thế giới mờ tối này.

“Vạn tượng.” Giọng nói trầm thấp xen lẫn tiếng long ngâm của Chúc Thiên Ma Tổ vang lên: “Thái Sơ... Ra tay.”

“Thái Sơ ra tay, lại không khiến ‘nó’ thức tỉnh?” Giọng nói quý dị như vô số người xếp chồng lên nhau của Vạn Tượng Ma Tổ vang lên: “Người chắc chắn là chính Thái Sơ ra tay? Có khả năng là đại năng Thiên Đạo khác ngụy trang hay không?”

“Hắn cũng không hiện thân chân thân ở nhân gian, chỉ giáng lâm hóa thân thôi.”

Chúc Thiên Ma Tổ nặng nề nói: “Người cũng biết, thần thông mà Thái Sơ thường dùng nhất, chính là dùng mười vạn tám ngàn đạo hiện ra hư ảnh Thái Sơ chi địa, trực tiếp trấn sát kẻ địch, thử hỏi... Ngoại trừ hắn, còn ai biết loại thần thông này nữa?”

“Vậy thật sự không thể nghi ngờ...” Vạn Tượng Ma Tổ nói khẽ: “Có lời đồn, Thái Sơ là Bàn Cổ thác sinh, Thái Sơ chi địa lại do Bàn Cổ khai mở, vì vậy cũng chỉ có hắn mới có thể đánh một chiêu này... Hắn cũng dám ra tay ở nhân gian? Chẳng lẽ suy đoán của chúng ta đã sai?”

Đột nhiên, tiếng nổ vang rền vô hình vang lên, một luồng ý chí càng thêm to lớn đáng sợ đột nhiên giáng lâm.

“Chúc Thiên, Vạn Tượng.”

Một giọng nữ tử âm áp nhu hòa êm tai vang lên bên trong vùng thế giới này, cứ như giọng điệu từ ái lúc mẫu thân nhẹ nhàng thì thầm với hài tử.

“Thương Sinh Ma Tổ.”

“Thương Sinh.”

Vạn Tượng Ma Tổ và Chúc Thiên Ma Tổ ân cần hỏi thăm.

Bất kì một vị Ma Tổ nào, yếu nhất cũng đủ để tranh đấu với đại năng Thiên Đạo trên thần vị, Thương Sinh Ma Tổ lại càng là đỉnh phong trong số đó, cùng một cấp độ tồn tại với U Thiên Ma Tổ.

“Chưa chắc suy đoán của các người đã sai.” Giọng nói dịu dàng Thương Sinh Ma Tổ kia nói khẽ: “Mặc dù cách biệt thiên nhân, ta không tìm được chân thân Thái Sơ, nhưng nhìn từ lúc người giao chiến với Thái Sơ ở nhân

gian, hấn chỉ phái một hóa thân mà thôi, chưa chắc đã thật sự không sợ ‘nó’.”

Chúc Thiên Ma Tổ nặng nề nói: “Một đại năng như Thái Sơ ở nhân gian, nhất niệm là có thể trấn áp toàn bộ nhân gian, đối với hấn mà nói, chân thân ra tay và hóa thân ra tay, có gì khác nhau?”

“Đúng vậy.” Vạn Tượng Ma Tổ cũng đồng ý nói: “Có lẽ Thương Sinh người có cách nhìn khác biệt sao?”

Chân thân đại năng Thiên Đạo ở nhân gian, chỉ có tu vi cực hạn bán tiên, cách không hình thành hóa thân cũng là tu vi cực hạn bán tiên, chẳng có gì khác biệt.

“Chúc Thiên, người nói trước đi.” Thương Sinh Ma Tổ nói khẽ: “Người dùng nhân quả tấn công Thái Sơ có tác dụng không?”

“Nhân quả...”

Chúc Thiên Ma Tổ suy nghĩ nói: “Ta có thể cảm nhận được, dưới sự tập sát nhân quả của ta, nguyên thần Thái Sơ đã vỡ vụn, nhưng... Hấn đột nhiên giáng lâm thân niệm hóa thân, trực tiếp trấn sát ta, thật sự hơi kỳ quái.”

“Nguyên thần vỡ vụn?” Vạn Tượng Ma Tổ sợ hãi, nói: “Thái Sơ không phản kháng?”

Chúc Thiên Ma Tổ ừ một tiếng, nói: “Tuy đại năng Thiên Đạo đã sớm hóa thân vào Thiên Đạo, có thể mượn nhờ Thiên Đạo khôi phục bất cứ lúc nào, trừ khi là hiến cho ‘nó’, nếu không căn bản không có cách nào diệt sát, nhưng... Từ đầu đến cuối ta cũng không nghĩ ra, vì sao hấn lại nhận lấy một kích này của ta chứ?”

“Điều này... Có lẽ chính là bí mật của Thái Sơ.”

Giọng nói dịu dàng của Thương Sinh Ma Tổ vang lên: “Ta nghi ngờ... Có lẽ Thái Sơ đã nghiên cứu ra một vài quy tắc ngoại đạo của ta, lại hòa với Thiên Đạo, vì vậy mới có thể sử dụng một cách đặc thù nào đó che giấu được ‘nó’.”

“Nghiên cứu quy tắc ngoại đạo của ta? Sao có thể?”

“Một phương Thiên Đạo, sao có thể hiểu ngoại đạo?”

Vạn Tượng Ma Tổ và Chúc Thiên Ma Tổ đều vô cùng chấn động, hoàn toàn không thể tin được điểm này.

“Vi sao không thể?”

Thương Sinh Ma Tổ nói khẽ: “Nói cho cùng, Thiên Đạo, ngoại đạo, đều chỉ là quy tắc vận chuyển tam giới mà thôi, Thiên Đạo ngoại đạo đã cùng

tồn tại, ngoại ma có thể chuyển thể trở thành sinh linh dưới Thiên Đạo, như vậy... Hiểu được Thiên Đạo, vì sao không thể hiểu được ngoại đạo?”

“Điều này...” Vạn Tượng Ma Tổ hơi do dự.

Nếu là Ma Tổ khác nói như vậy, hơn phân nửa hẳn ta sẽ không tin tưởng, nhưng... Vị Thương Sinh Ma Tổ này, chính là Ma Tổ thứ hai được sinh ra sau Nguyên Sơ!

Ngay cả danh hiệu “Thương Sinh” này cũng do “nó” ban tặng.

“Thiên Đạo cũng có thể hiểu ngoại đạo?” Chúc Thiên Ma Tổ cũng nghi ngờ nói: “Ta đã từng lĩnh ngộ Thiên Đạo, nhưng bây giờ thành Ma Tổ ngoại đạo, sau khi bị Thiên Đạo vứt bỏ, cũng đã quên đi cảm ngộ với Thiên Đạo.”

“Bị Thiên Đạo vứt bỏ, tất nhiên sẽ quên mất cảm ngộ với Thiên Đạo.”

Thương Sinh Ma Tổ khẽ cười một tiếng, nói: “Nhưng nếu bản thân đã biết được ngoại đạo, lại thành đại năng Thiên Đạo thì sao? Ngoại đạo bao dung tất cả, cho dù luân hồi chuyển thế, cũng không quên mất cảm ngộ ngoại đạo, chỉ là không đủ ngoại ma chi lực, không thể nào thi triển cảm ngộ ngoại đạo này ra mà thôi.”

Cảnh giới và tu vi hỗ trợ lẫn nhau.

Đối với cảm ngộ Thiên Đạo, tất nhiên chỉ có tu hành pháp lực Thiên Đạo, mới có thể thi triển ra được.

Đối với cảm ngộ ngoại đạo, cũng chỉ có ngoại ma chi lực mới có thể thi triển.

“Ví dụ như... ‘Nàng’.”

Thương Sinh Ma Tổ nói: “‘Nàng’ là giá thủ ám kỳ lớn nhất, ẩn náu trong một phương Thiên Đạo lâu như vậy, nàng không chỉ hiểu ngoại đạo, cũng hiểu được Thiên Đạo, mặc dù nàng là đại năng Thiên Đạo, nhưng cũng có thể giáng lâm hóa thân ở nhân gian.”

“‘Nàng’ có thể giáng lâm hóa thân ở nhân gian?” Vạn Tượng Ma Tổ giật mình nói.

“Nàng nghiên cứu nhiều năm như vậy, đối với nghiên cứu quy tắc ngoại đạo và Thiên Đạo đều cao thâm như nhau.” Thương Sinh Ma Tổ nói khẽ: “Dưới sự kết hợp nông cạn của Thiên Đạo ngoại đạo, nàng đã làm được điểm này, sáu ngàn năm trước, con cờ Cứu Thế Nhân ở nhân gian này, chính là ta để nàng bố trí ở nhân gian.”

“Đại năng Thiên Đạo hiểu được ngoại đạo, vì vậy mới có thể làm được điểm này...”

Chúc Thiên Ma Tổ lâm bầm một tiếng, lập tức cau mày nói: “Thương Sinh Ma Tổ có ý là... Thái Sơ cũng hiểu ngoại đạo? Thời gian hẳn sinh ra

còn sớm hơn ngoại đạo, là sinh linh đầu tiên giữa thiên địa này, hấn cũng không phải Ma Tổ chuyển thế gì, sao lại hiểu ngoại đạo?”

Vạn Tượng Ma Tổ gật đầu nói: “Đúng vậy, ‘nàng’ là Ma Tổ chuyển thế đến bên dưới Thiên Đạo, mới có thể trở thành đại năng Thiên Đạo, nhưng lúc Thái Sơ ra đời, ngoại đạo còn chưa tồn tại, sao hấn có thể hiểu ngoại đạo?”

Thương Sinh Ma Tổ thở dài một tiếng, nói: “Ta cũng không chắc chắn, nhưng đã có suy đoán.”

“Hả?”

“Mời Thương Sinh Ma Tổ nói.”

Chúc Thiên Ma Tổ và Vạn Tượng Ma Tổ đều nói.

Thương Sinh Ma Tổ suy nghĩ nửa ngày, lúc này mới nói: “Các người đều biết, ta là ngoại ma thứ hai được sinh ra ở thế gian này, người sinh ra đầu tiên là Nguyên Sơ, vì vậy ta cũng được coi là người hiểu rõ Nguyên Sơ nhất, cũng khá rõ ràng trạng thái của hấn lúc vừa sinh ra, lúc đó hấn vừa mới trở thành Ma Tổ, cũng không giống với hiện tại.”

Nàng do dự một chút, nói: “Nguyên Sơ của lúc đó, cho ta cảm giác... Càng giống Thái Sơ Thiên Đế hơn.”

“Cái gì?”

Chúc Thiên Ma Tổ ngẩn ngơ, “Thái Sơ Thiên Đế?”

Vạn Tượng Ma Tổ cũng ngậy ngậy cả người, nghi ngờ nói: “Phương diện nào giống Thái Sơ Thiên Đế? Chẳng lẽ là vì cả hai đều là sinh linh đầu tiên được sinh ra?”

“Là hành vi cử chỉ, khí chất ánh mắt... Những phương diện rất cá nhân này.” Thương Sinh Ma Tổ nói khẽ: “Vì vậy, cho dù không có chứng cứ, nhưng ta vẫn nghi ngờ, giữa Nguyên Sơ và Thái Sơ Thiên Đế, có lẽ tồn tại sự liên quan nào đó.”

“Liên quan?”

Chúc Thiên Ma Tổ đột nhiên nói: “Điều này... Đây chính là nguyên nhân khiến Thương Sinh Ma Tổ cho rằng Thái Sơ Thiên Đế hiểu được ngoại đạo sao?”

“Không sai.” Thương Sinh Ma Tổ nói: “Lúc trước ta còn cảm thấy, có lẽ chỉ là ta nghĩ nhiều, nhưng kể từ khi biết, Thái Sơ có thể giúp đỡ Nữ Oa hình thành hóa thân ở nhân gian, ta đã bắt đầu nghi ngờ, có lẽ Thái Sơ Thiên Đế thật sự hiểu ngoại đạo? Nhưng hấn không thể nào là Ma Tổ chuyển thế, cho nên...”

Nàng nói khẽ: “Ta nghi ngờ... Nguyên Sơ, có phải là nguyên thần thứ hai của hắn hay không?”

Chương 310: Thái Sơ? Nguyên Sơ? (2)

“Cái gì? Nguyên thần thứ hai!”

“Thái Sơ Thiên Đế có nguyên thần thứ hai?”

Nàng vừa nói ra lời này, Vạn Tượng Ma Tổ và Chúc Thiên Ma Tổ đều hoảng sợ.

Người đầu tiên trong Thiên Đạo, Thái Sơ Thiên Đế.

Người đầu tiên trong ngoại đạo, Nguyên Sơ Ma Tổ.

Hai người này là sự tồn tại đỉnh phong ở hai bên... Lại có thể là cùng một người?

“Ta đã cảm thấy kỳ quái từ lâu.”

Thương Sinh Ma Tổ nói: “Thái Sơ Thiên Đế nắm giữ mười vạn tám ngàn đạo, có thể nói là không gì không biết, bất kì một đạo nào cũng có thể nói là thứ nhất trong tam giới, nguyên thần thứ hai liên quan đến nguyên thần chi đạo, hẳn cũng vô cùng tinh thông, thậm chí mười vạn tám ngàn loại pháp môn giữa thiên địa ban sơ đều là Thái Sơ Thiên Đế sáng tạo, sao lại không tu luyện ra nguyên thần thứ hai chứ?”

Pháp môn tu hành nguyên thần thứ hai, đúng là nguy hiểm.

Nguyên thần càng cường đại, việc tu hành pháp môn nguyên thần thứ hai càng nguy hiểm, đó là vì chỉ hiểu pháp môn, không hiểu được lý lẽ thiên địa có cấp độ càng sâu hơn ở trong đó, nguyên thần càng cường đại, sự giúp đỡ của thiên địa càng ít đi.

Nhưng nếu hiểu đạo trong đó, hiểu được lý lẽ ở tầng sâu nhất, thậm chí còn sáng tạo ra pháp môn nguyên thần thứ hai, sao lại gặp nguy hiểm chứ?

“Ta còn tưởng rằng Thái Sơ Thiên Đế là vì ‘duy ngã độc tôn’, độc nhất vô nhị trong thiên địa, vì vậy không tu luyện nguyên thần thứ hai.”

Thương Sinh Ma Tổ nói khẽ: “Nhưng khoảng thời gian trước, biết được Thái Sơ có thể giúp đỡ Nữ Oa ngưng tụ hóa thân ở nhân gian, ta đã bắt đầu nghi ngờ, nguyên thần thứ hai của Thái Sơ Thiên Đế đâu? Không phải là Nguyên Sơ chứ?”

Lúc này Vạn Tượng Ma Tổ và Chúc Thiên Ma Tổ nghe nói như vậy, suy nghĩ kỹ càng cũng rất sợ hãi.

Thái Sơ... Nguyên Sơ...

Thái Sơ Thiên Đế đã có nguyên thần thứ hai, nhưng vẫn không có ai biết, sau khi ngoại đạo giáng lâm, đúng lúc xuất hiện một Nguyên Sơ Ma Tổ tương tự với Thái Sơ Thiên Đế...

Bây giờ, vừa nghi ngờ Thái Sơ Thiên Đế hiểu được quy tắc ngoại đạo, điều này lại càng đáng nghi ngờ hơn!

“Nếu như, Nguyên Sơ thật sự là nguyên thân thứ hai của Thái Sơ Thiên Đế, vậy tất cả đều có thể giải thích rõ ràng được.”

Thương Sinh Ma Tổ nói: “Ký ức của nguyên thân thứ hai và bản tôn có thể giao hòa, sáu trăm năm trước, sau khi ‘nó’ thức tỉnh, tự mình ra tay hủy diệt Thái Sơ Thiên Cung, theo lý thuyết Thái Sơ Thiên Cung tuyệt đối không còn người may mắn sống sót, nhưng Thái Sơ Thiên Đế dẫn đầu lại cứ chạy thoát được, lúc ấy Nguyên Sơ Ma Tổ lại không xuất hiện.”

“Chẳng lẽ...” Vạn Tượng Ma Tổ nghĩ đến một khả năng.

Chúc Thiên Ma Tổ cũng yên lặng.

“Đúng... Ta đang nghĩ, có phải là vì Nguyên Sơ Ma Tổ phát hiện ‘nó’ dự định hủy diệt Thái Sơ Thiên Cung, vì vậy cố ý đi hợp nhất với Thái Sơ một lần nữa, hoặc là giao hòa ký ức với Thái Sơ Thiên Đế?”

Giọng điệu của Thương Sinh Ma Tổ hơi nặng nề, chậm rãi nói: “Tất nhiên ngoại đạo đã khắc chế Thiên Đạo, ‘nó’ tự mình ra tay, vốn Thái Sơ Thiên Đế không có khả năng may mắn sống sót, cũng không có khả năng chạy trốn rời đi, nhưng nếu Thái Sơ Thiên Đế hiểu ngoại đạo, còn có Nguyên Sơ Ma Tổ giúp đỡ thì, chưa hẳn đã không có cơ hội chạy trốn dưới tay của ‘nó’.”

Vạn Tượng Ma Tổ khẽ nhíu mày, nói: “Đã có ngoại ma từng thử, nguyên thân thứ hai luân hồi chuyển thế thành người, nguyên thân thứ hai và bản tôn rất khó hợp nhất.”

“Hả?” Chúc Thiên Ma Tổ lại nghĩ đến điều gì đó, phát ra một tiếng nghi ngờ không chắc chắn.

“Chúc Thiên, ngươi cũng nghĩ đến sao?”

Thương Sinh Ma Tổ nhẹ giọng nói: “Sau khi ngươi giáng lâm nhân gian, Thái Sơ Thiên Đế cố ý tạo thành hóa thân, cố ý lộ ra sơ hở cho ngươi, có lẽ chính là vì dẫn dụ ngươi lấy nhân quả tấn công nguyên thân, nguyên thân cảnh giới Thiên Đạo bất diệt, nhưng sau khi bị ngươi phá vỡ, việc mảnh vỡ nguyên thân dung hợp tất nhiên sẽ thoải mái hơn, có lẽ Thái Sơ cũng mượn cơ hội này, một lần nữa hợp nhất với nguyên thân của Nguyên Sơ.”

Giọng nói của Chúc Thiên Ma Tổ nặng nề: “Vậy... Lại đang tính kế ta?”

“Nếu không... Đường đường là Thái Sơ Thiên Đế, vì sao lại tặng cho ngươi một sơ hở rõ ràng như vậy chứ?”

Thương Sinh Ma Tổ thở dài một tiếng, nói: “Có lẽ, vốn Thái Sơ Thiên Đế thật sự lo lắng ‘nó’ sẽ thức tỉnh, vì vậy vẫn không ra tay, nhưng bởi vì người ‘giúp đỡ’, khiến hấn và nguyên thần của Nguyên Sơ hợp nhất một lần nữa, hấn dựa vào sự che giấu của Nguyên Sơ, cũng nắm chắc giấu giếm được ‘nó’, vì vậy mới dám ra tay đối phó người.”

“Bởi vì ta giúp đỡ?” Chúc Thiên Ma Tổ lâm bảm một tiếng, hơi không thể chấp nhận nổi, “Sao có thể... Ngay cả điều này cũng tính toán ra được sao?”

“Dù sao hấn cũng là Thái Sơ Thiên Đế.”

Thương Sinh Ma Tổ khẽ thở dài: “Năm đó hấn là người đầu tiên bước vào Thiên Đạo, tất cả mười vạn tám ngàn đạo đều chạm đến Thiên Đạo, sự hiểu biết của hấn với thiên địa, có một không hai, bố trí tính toán, cũng là đáng sợ nhất.”

Vạn Tượng Ma Tổ cau mày nói: “Nếu như hấn và Nguyên Sơ thật sự có mối quan hệ bản tôn và nguyên thần thứ hai, vậy hoàn toàn có thể giải thích được việc hấn hiểu ngoại đạo, chẳng trách hấn có thể nghiên cứu ra thủ đoạn để đại năng Thiên Đạo giáng lâm hóa thân ở nhân gian... Trong chư vị Ma Tổ ngoại đạo, Nguyên Sơ cũng là một người hiểu biết sâu sắc và đầy đủ nhất về ngoại đạo.”

“Thật rắc rối.” Thương Sinh Ma Tổ hơi bất đắc dĩ nói: “Người đầu tiên của ngoại đạo, người đầu tiên của Thiên Đạo... Hai người này kết hợp với nhau, còn đang bố trí tính toán ở nhân gian, thật sự là một rắc rối lớn.”

“Nhưng cũng là cơ hội có hy vọng diệt sát hấn nhất?”

Chúc Thiên Ma Tổ âm u nói: “Hấn ở nhân gian, chỉ có thể phát huy ra tu vi tiên nhân gian, dù cảnh giới cao hơn, chỉ cần có đủ nhiều Ma Tôn liên thủ lại, thì có thể trấn áp hấn, nếu Ma Tổ chúng ta không tiếc trả giá đắt, để hóa thân giáng lâm nhân gian tăng lên cấp độ đủ cao, cũng có thể diệt sát hấn.”

Bàn về cảnh giới, Thái Sơ Thiên Đế thật sự cao hơn Ma Tổ và Đạo Chủ bình thường rất nhiều.

Nhưng dù sao cũng ở nhân gian, hạn mức tu vi cao nhất của một phương Thiên Đạo chính là bán tiên, những Ma Tổ bọn họ chỉ cần không tiếc trả giá đắt, căn bản hoàn toàn có thể tăng lên cấp độ cực cao.

Ví dụ như Minh Dạ Ma Tổ, cũng chỉ là một Ma Tổ bình thường mà thôi, nhưng sau khi tăng tu vi hóa thân ở nhân gian lên đến cấp độ cực cao, dùng năng lực đè ép Nữ Oa lãnh tụ của Uế Thổ Kiến Mộc, đây chính là ưu thế do tu vi mang đến.

“Không tiếc trả giá đắt...” Vạn Tượng Ma Tổ thờ dài nói: “Chúc Thiên, người quên kết cục của Minh Dạ sao? Hẳn cũng không tiếc trả giá đắt, muốn cắn nuốt U Thiên, lại bị Thái Sơ bố trí tầng tầng quân cờ, tính toán đến ngủ say.”

“Vì vậy, nhất định phải thả ra những Ma Tôn bị phong ấn ở nhân gian.”

Chúc Thiên Ma Tổ nặng nề nói: “Cho dù để lộ ra giá thủ ám kỳ lớn nhất là ‘nàng’, cũng hoàn toàn đáng giá.”

Vạn Tượng Ma Tổ lại hỏi: “Thương Sinh, người thấy thế nào?”

Thương Sinh Ma Tổ suy nghĩ một lúc, nói khẽ: “Nếu có thể diệt sát Thái Sơ Thiên Đế ở nhân gian, tất nhiên không còn gì tốt hơn, đây là cơ hội hiếm có trong vô số năm, nếu chỉ dựa vào Ma Tổ chúng ta giáng lâm hóa thân, muốn diệt sát Thái Sơ kia, phải bỏ ra cái giá quá lớn, ngay cả ngoại đạo cũng vì vậy mà trở nên yếu hơn, có lẽ sẽ bị Thiên Đạo đè một đầu.”

Nàng hơi dừng lại, nói: “Vì vậy, không đến lúc cần thiết, chúng ta không thể tùy ý trả giá đắt, trước hết để những ngoại ma kia ở nhân gian thử một chút đã, cố hết sức ép một phương Thiên Đạo để lộ ra át chủ bài, khi cần thiết... Để ‘nàng’ hiển hiện đi.”

Vạn Tượng Ma Tổ khẽ cười nói: “Địa vị của nàng ở một phương Thiên Đạo xưa đâu bằng nay, cũng không biết... Nàng nở bả không?”

“Thái Sơ đã chuẩn bị sẵn hóa thân cho nàng ở nhân gian, có lẽ có thể lợi dụng điểm này...”

Chương 311: Đạo Chủ! (1)

Chẳng mấy chốc đã qua hai ngày.

Trong kết giới phong cấm của Thanh Thành, vào lúc đó ở trong phạm vi Quang Âm Thụ thời gian trôi qua nghìn lần, đã qua thời gian hơn năm năm.

Tiêu Tuệ ngồi trong tòa cao ốc bên cạnh Quang Âm Thụ, lẳng lặng nhắm mắt, một bức tranh trôi nổi lơ lửng ở trước mặt, cảm ngộ tu hành.

Quanh người nàng lại mơ hồ có dị tượng của Sinh Tử Luân Chuyển hiển hiện.

Trong hơn năm năm qua, nàng cũng có rất nhiều thành tích trên Thái Âm chi đạo, cũng đang thử nghiệm dung hòa Sinh Tử Luân Chuyển chi đạo, hình thành hỗn nguyên chi đạo cao thâm hơn, nhưng vẫn kém một chút.

Cơ thể của nàng cũng là Thái Sơ Linh Bảo Sinh Tử Bộ chi linh, còn có trí nhớ kiếp trước, tốc độ tiến bộ sao có thể chênh lệch với Lục Kiếm Tiên?

Chỉ là, thời gian tu hành của nàng còn ngắn hơn Lục Kiếm Tiên nhiều, chuyển thế hạ phàm hơn hai mươi năm, từ lúc thức tỉnh ký ức đến nay cũng mới được thời gian mười mấy năm thôi.

“Sinh tử vô thường hề, mệnh quy luân hồi, tam hồn vô phụng, thất phách hữu duyên, âm dương mê ngộ lạc u minh...”

Đột nhiên, một tiếng than nhẹ của nữ tử yếu ớt vang lên, giọng này mị mớ bay bổng đến, cứ như đi thẳng vào sâu trong tâm hồn, hình như có thể nảy sinh sự đồng cảm với nguyên thần, chấn nhiếp tâm tượng thần hồn.

Tâm thần của Tiêu Tuệ hơi chấn động một chút, thứ liên quan đến Sinh Tử Luân Chuyển chi đạo ở trong đầu, thông suốt nối liền như một, đạo tâm kia cũng hợp nhất với Sinh Tử Luân Chuyển chi đạo, trong chốc lát đã lĩnh ngộ Sinh Tử chi đạo cấp độ hỗn nguyên!

“Sinh Tử Luân Chuyển...”

Tiêu Tuệ chậm rãi mở hai mắt ra, trong mắt có một tia hiểu rõ.

Nếu không phải giọng nói mớ mị đi thẳng đến nguyên thần này đột nhiên vang lên, cứ như thể hồ quán đỉnh, giúp đỡ nàng khám phá ra một đạo bình cảnh cuối cùng này, có lẽ nàng còn cần thời gian mấy năm nữa, mới có thể đột phá.

Nàng không nhịn được quay lại nhìn về phía giọng nói kia phát ra.

Một thiếu nữ thoát nhìn mười bảy mười tám tuổi, dáng người cao gầy, vẻ ngoài thanh tú xinh đẹp, mặc đồng phục bệnh nhận, đôi mắt thâm thúy

như vực sâu vắng vẻ, ở ngực đồng phục bệnh nhân, lại treo một bảng tên viết hai chữ “Vô Sinh”.

“Tiêu đạo hữu.” Thiếu nữ khẽ cười nói.

“Ồ?”

Tiêu Tuệ tỏ vẻ vui mừng, nói: “Ngươi đã tỉnh?”

Thiếu nữ mỉm cười, nói: “Chúc mừng Tiêu đạo hữu đạt được hồn nguyên.”

“Điều này còn phải đa tạ Vô Sinh Đế Tôn chỉ điểm cho ta, vô cùng biết ơn.” Lúc này Tiêu Tuệ đứng dậy cảm ơn.

“Việc nhỏ thôi, ngươi vốn đã đột phá ranh giới.” Thiếu nữ lắc đầu cười một tiếng, nói: “Trừ ta ra, còn có đạo hữu khác tỉnh lại không?”

“Vô Sinh Đế Tôn là người đầu tiên.”

Tiêu Tuệ khẽ lắc đầu, nói: “Mặc dù có rất nhiều linh đan, có thể khiến hài nhi phạm nhân nhanh chóng trưởng thành, nhưng ít nhất cũng cần năm sáu năm, nguyên thần kiếp trước càng cường đại, tất nhiên càng thức tỉnh nhanh hơn, Vô Sinh Đế Tôn nhanh như vậy, tất nhiên là người đầu tiên.”

Nàng quen biết vị Vô Sinh Đế Tôn thoát nhìn như thiếu nữ này.

Đối phương chính là chí tôn cảnh giới Thái Nhất đạo thống Vĩnh Âm Ma Ngục, đại nhân vật thiên giới nửa bước là đến Thiên Đạo, hơn nữa năm đó bản tôn và nguyên thần thứ hai đều tự mình lĩnh ngộ một đạo cảnh giới Thái Nhất, sau này sinh tử âm minh giao hội, ở dưới đại năng Thiên Đạo, vị Vô Sinh Đế Tôn này cũng có thể gọi là một trong những sự tồn tại đứng đầu.

Nhân vật như vậy, e rằng thực lực còn mạnh hơn Tiểu Thập Nhất một chút.

Dù là trong nhóm mười lăm vị chí tôn cảnh giới Thái Nhất hạ giới, vị Vô Sinh Đế Tôn cũng là một trong hai người mạnh nhất.

“Xem ra ta còn nhanh hơn Thiên Sách.” Thiếu nữ mỉm cười.

Tiêu Tuệ biết.

Vị “Thiên Sách” trong miệng Vô Sinh Đế Tôn, là chỉ vị Thiên Sách Đế Quân của Vô Gian Thiên Đình, vị kia cũng là người nắm giữ hai đạo cảnh giới Thái Nhất, trái ngược với Vô Sinh Đế Tôn, là đối tượng tốt nhất chịu trách nhiệm chủ trì Chư Pháp Quy Nhất trận.

“Vô Sinh Đế Tôn có muốn bây giờ chủ trì pháp đàn cầu trời cho ngươi không?” Tiêu Tuệ hỏi.

“Được.”

Vô Sinh Đế Tôn gật đầu nói: “Đợi sau khi ta tu luyện thành công, còn phải đưa mẫu thân ruột và tỷ tỷ ruột về, đến lúc đó làm phiến Tiêu đạo hữu sắp xếp thế lực thế tục, giúp gia đình phụ mẫu này của ta bình an phú quý, lại dùng năng lực của Sinh Tử Bộ, bảo đảm bọn họ phú quý bình an cửu thế.”

“Vôn nên như vậy.” Tiêu Tuệ khẽ gật đầu.

...

Chẳng mấy chốc, Tiêu Tuệ đã để một vị tu hành giả đạo thống Vĩnh Âm Ma Ngục, chủ trì pháp đàn cầu trời cho Vô Sinh Đế Tôn.

Có lẽ các đại năng Thiên Đạo thượng giới đã sớm bàn bạc xong, lúc này Chuyển Luân Vương trong Thập Điện Diêm La đã bỏ ra một tia thần niệm, trực tiếp ban cho năm đạo thiên quan pháp thân truyền thừa.

Cũng như Tiểu Xà lúc trước.

Thế nhưng, lần trước là vì nể mặt Lâm tiên bối, lần này là vì chuyện của nhân gian quá khẩn cấp, thậm chí cũng có thể nói là vì Lâm tiên bối.

Dù sao, nếu Vạn Thế Phục Long đại trận bị phá, thả ra những ngoại ma thượng cổ khác bị phong ấn ở nhân gian, thả ra những Ma Tôn kia, vậy thật sự nguy hiểm.

Đợi pháp đàn cầu trời kết thúc, Vô Sinh Đế Tôn cũng thành tu hành giả thiên quan thứ nhất.

“Vô Sinh Đế Tôn.”

Tiêu Tuệ vung tay lên, một hồ lô linh đan nhẹ nhàng bay về phía Vô Sinh Đế Tôn, “Trong hồ lô này có rất nhiều linh đan, đủ tu vi để người đột phá năm quan trong thời gian ngắn.”

Vô Sinh Đế Tôn nhận lấy hồ lô, tiện tay mở hồ lô đổ một viên linh đan ra, nuốt một viên cứ như đang ăn kẹo đậu, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Được lực cũng tạm được, tư chất của cơ thể này quá miễn cưỡng, có lẽ mấy tháng là đủ.”

“Tư chất quá miễn cưỡng?” Tiêu Tuệ không nhịn được tò mò nói: “Lại nói, Vô Sinh Đế Tôn đầu thai vào thai song sinh nhỉ? Vì sao Đế Tôn lại chọn thai song sinh chứ?”

Tư chất sau khi đầu thai, quyết định tốc độ tu luyện, hạn mức cao nhất của linh lực vân vân.

Mặc dù hạn mức tu vi cao nhất ở nhân gian chỉ có cấp độ bán tiên, chênh lệch hạn mức linh lực cao nhất, cũng có thể dùng linh đan để đền bù, nhưng chung quy lựa chọn tư chất cao lại càng tốt hơn.

Thai song sinh so sánh với thai một mà nói, hiệu quả thai nghén của cơ thể mẹ cũng sẽ chia ra cho một bào thai khác, dẫn đến tư chất thiên tiên có độ chênh lệch.

Tại sao Vô Sinh Đế Tôn lại lựa chọn thai song sinh chứ?

“Vì sao?”

Vô Sinh Đế Tôn suy nghĩ một chút, nói khẽ: “Thật ra cũng không có gì, chỉ là lúc ta tìm kiếm cơ thể mẹ trong luân hồi, phát hiện được ta có phúc duyên cực sâu với mẫu thân ruột ‘Tề Mẫn’, hình như là được đại nhân vật phù hộ, trong cõi u minh khiến ta cảm thấy đầu thai vào nàng là chuyện tốt, vì vậy đã lựa chọn nàng.”

Tiêu Tuệ giật mình.

Những cảnh giới Thái Nhất nửa bước đến Thiên Đạo này, chỉ thiếu một cơ duyên là có thể đi vào Thiên Đạo, tất nhiên sẽ cực kì tin tưởng thiên mệnh, sao lại bỏ lỡ cơ hội này chứ?

“Về phần tư chất, chênh lệch chút cũng không sao.” Vô Sinh Đế Tôn thản nhiên nói: “Vượt qua năm quan chặm chút mà thôi, cũng không ảnh hưởng gì.”

Tiêu Tuệ cười một tiếng, lại nói: “Đúng rồi, trong số thần tiên chuyển thể đầu thai lần này, cũng có một vài thần tiên trở thành thai song sinh, thậm chí còn có ba vị tiên gia thành thai ba, thế nhưng chỉ có ruột thịt của Vô Sinh Đế Tôn là phạm nhân, còn ngủ say lâu như vậy, e rằng vẫn là một tờ giấy trắng, Đế Tôn có muốn dẫn tỷ tỷ ruột của ngươi đi lên con đường tu hành không?”

“Tu hành...”

Vô Sinh Đế Tôn suy nghĩ một chút, nói: “Ta quan sát một chút rồi nói sau.”

“Đế Tôn tự đưa ra quyết định đi.” Tiêu Tuệ khẽ gật đầu.

Chương 312: Đạo Chủ! (2)

Vô Sinh Đế Tôn cũng không nhiều lời, liền quay đầu đi vào bên trong tòa nhà, quay về phòng tu hành.

...

Vô Sinh Đế Tôn quay về phòng bệnh.

Trong phòng bệnh đặt bốn chiếc giường bệnh, trên mỗi giường bệnh đều có một vị thiếu niên, hoặc nam hoặc nữ, tất cả đều trong trạng thái nhắm mắt ngủ say.

Nữ nhân mang thai lại ở trong phòng bệnh khác.

Vào năm năm trước, những thiếu niên này đều chỉ là hài nhi vừa ra đời.

Thế nhưng, những hài nhi này được sinh ra, liền sử dụng đủ loại linh đan gia tốc sinh trưởng phát triển, còn có Băng Ngung Đan, Vô Cấu Đan, Bồi Nguyên Đan... đủ loại linh đan tác dụng tuyệt diệu, không chỉ có thể cam đoan phát triển khỏe mạnh, bồi dưỡng tiên thiên linh lực, còn rơi vào ngũ sâu, tránh mấy chuyện rắc rối như chăm sóc hài nhi, dạy dỗ hài nhi.

Mê man năm năm, cơ thể đại não đủ loại đều sinh trưởng đến trạng thái thiếu niên mười bảy mười tám tuổi.

Mặc dù những thiếu niên này chưa trải qua nhân thế, cũng chưa từng học nói chuyện viết chữ đủ loại, có thể nói là một tờ giấy trắng, nhưng dù sao cũng là thần tiên chuyển thế, chỉ cần cơ thể phát triển đến một trình độ nhất định, sau khi thức hải trưởng thành, nguyên thần sẽ đánh thức trí nhớ kiếp trước.

Đến lúc đó, chẳng khác nào trực tiếp tạo thành ấn ký kiếp trước trên tờ giấy trắng.

Thế nhưng...

Vô Sinh Đế Tôn quay sang nhìn về phía thiếu nữ nhắm mắt nằm trên giường ở trong góc hẻo lánh, trong đôi mắt đẹp hiện ra vẻ bất đắc dĩ.

Thiếu nữ nhắm mắt này giống hệt nàng, là tỷ tỷ song sinh của nàng.

Thai nhi trong bụng đông đảo nữ nhân mang thai này, ngoại trừ vị tỷ tỷ ruột của nàng, toàn bộ đều là thần tiên chuyển thế.

Còn nàng bởi vì ở trong luân hồi, phát hiện có phúc duyên cực sâu với vị nữ nhân mang thai này, vì vậy mới chọn cơ thể mẹ này, trở thành một người trong thai song sinh.

Nhưng vị tỷ tỷ ruột này của nàng, chỉ là phạm nhân mà thôi.

Dù cơ thể đã trưởng thành phát triển đến mười bảy mười tám tuổi, nhưng vẫn luôn ngủ mê, không có bất kì trải nghiệm gì, chưa từng học qua bất kì thường thức gì, chỉ là một tờ giấy trắng.

Chỉ sợ... Ngay cả nói chuyện cũng không biết.

Bây giờ Vô Sinh Đế Tôn đang đau đầu điểm này, thoát nhìn vị tử tử ruột này giống như mười sáu mười bảy tuổi, nhưng trên thực tế tâm trí chỉ là hải nhi vừa ra đời mà thôi, dù năng lực học tập mạnh hơn, nhưng muốn dạy bảo cũng rất rắc rối.

Có thể nói, đây là cự anh chân chính.

Nàng biết, điều này cũng không thể trách Tiêu Tuệ.

Dù sao, mặc dù Tiêu Tuệ không chế Sinh Tử Bộ, nhưng cũng chỉ biết vị nữ nhân mang thai này sẽ có bầu “Vô Sinh Đế Tôn” chuyển thế, nhưng lại không biết giữa nàng và vị tử tử ruột này, ai mới là Vô Sinh Đế Tôn chuyển thế.

Vì vậy... Tiêu Tuệ cũng chỉ có thể để nàng và tử tử ruột đều ăn linh đan giống nhau, xem ai sẽ thức tỉnh ký ức.

“Được rồi... Tự tạo nghiệt, tự gánh chịu đi...”

Vô Sinh Đế Tôn bất đắc dĩ khẽ lắc đầu, đi đến trước giường bệnh của tử tử ruột, dự định đánh thức vị tử tử ruột này, sau đó thử dạy dỗ vị tử tử cự anh này.

Nàng nâng bàn tay trắng nõn lên, lúc đang chuẩn bị dùng đầu ngón tay chạm vào mi tâm của thiếu nữ nữa –

“Ha...”

Theo tiếng cười khẽ, vị thiếu nữ có dáng vẻ giống hệt nàng nằm ở trên giường bệnh này, lại đột nhiên mở mắt ra, bình tĩnh nhìn nàng chăm chăm như vậy, nói khẽ: “Đã chờ ngươi rất lâu.”

Vô Sinh Đế Tôn hơi hoảng sợ, lập tức lùi lại, hơi không dám tin nhìn thiếu nữ này, khiếp sợ nói: “Ngươi biết nói chuyện? Ngươi không phải phạm nhân?”

“Phạm nhân vừa ra đời, sẽ biết nói chuyện sao?”

Thiếu nữ có dáng vẻ gần như giống hệt Vô Sinh Đế Tôn mỉm cười, chậm rãi ngồi dậy từ trên giường bệnh, ánh mắt lạnh nhạt nhìn sang Vô Sinh Đế Tôn, nói khẽ: “Bình tĩnh một chút, Vô Sinh Đế Tôn.”

Vô Sinh Đế Tôn nghi ngờ không thôi đánh giá vị tử tử song sinh trước mắt, trong lòng càng thêm hoảng sợ.

Từ trên người vị thiếu nữ này, nàng có thể cảm nhận được... Sự tôn quý tự nhiên như vậy, lại có vẻ cao cao tại thượng, cao quý như Nữ Đế quân

lâm, thoát nhìn dáng ngồi rất tùy ý, lại như đang ngồi ở nơi tối cao trên trời, quan sát chúng sinh thân tiên.

Hơn nữa, còn gọi ra tên của nàng, hiển nhiên đã biết nàng là thần tiên chuyển thế!

Mấu chốt nhất là... Ngay cả lúc nàng ở luân hồi, cũng không phát hiện được người đầu thai cùng một cơ thể mẹ lại là thần tiên, hiển nhiên cảnh giới của đối phương còn cao hơn nàng!

Nàng đã là chí tôn cảnh giới Thái Nhất, đối phương... Còn cao hơn nàng?

Trong lòng Vô Sinh Đế Tôn run lên, không thể tin nổi nhìn vị tử tử song sinh trước mắt, hơi trúc trúc chậm rãi nói: “Ngài... Lại là Đạo Chủ?”

Thiếu nữ kia không nói gì, nhưng ánh sáng nguyên thần bắn ra từ trong đôi mắt, nguyên thần thể hiện ra đủ loại pháp lý vô cùng huyền diệu, dường như đạo vận lưu chuyển vượt qua vòm trời tối cao, ý cảnh vĩnh hằng chí cao vô thượng kia cũng thể hiện ra không thể nghi ngờ.

Hô hấp của Vô Sinh Đế Tôn hơi cứng lại, lúc này quý sát xuống đất, dập đầu nói: “Bái kiến Đạo Chủ.”

Bây giờ, cuối cùng nàng đã hiểu rõ, vì sao bản thân lại sinh ra cảm ứng với cơ thể mẹ này ở trong coi u minh, hóa ra là Đạo Chủ cố hết sức dẫn dụ nàng!

“Đứng lên đi.”

Thiếu nữ Đạo Chủ kia lạnh nhạt nói: “Ta đã tĩnh lại ba tháng, cũng đợi ngươi ba tháng.”

“Đạo Chủ ngài còn chưa đi gặp Tiêu Tuệ sao?” Vô Sinh Đế Tôn nghi ngờ nói.

“Việc ta chuyển thế hạ giới là bí mật.” Thiếu nữ Đạo Chủ kia vắt chân ngồi trên giường, bình tĩnh nói: “Ngươi cũng phải giữ bí mật việc này, biết không?”

Vô Sinh Đế Tôn lập tức cung kính đáp: “Vâng.”

“Ta cũng biết cuộc nói chuyện của ngươi và Tiêu Tuệ.” Thiếu nữ Đạo Chủ kia thân nhiên nói: “Ngày mai ngươi cứ nói với nàng, ngươi bằng lòng dẫn ta bước lên con đường tu hành, nghĩ rằng ta thích hợp với pháp thân ‘Kim Thân Nhục Thu’ hoặc là pháp thân ‘Bạch Đế’ của Uế Thổ Kiến Mộc, biết không?”

“Vâng.” Vô Sinh Đế Tôn gật đầu, nhưng lại hơi nghi ngờ.

Nhìn từ pháp lý đạo vận mà vị thiếu nữ Đạo Chủ này vừa thể hiện ra ở nguyên thần, hẳn là Thiên Đạo nắm giữ “Kim Hành” và “Thái Âm” chi đạo.

Pháp thân Nhục Thu và Bạch Đế, mặc dù là hai loại Thiên Đạo rất thích hợp, nhưng thích hợp nhất rõ ràng là pháp thân “Tây Vương Mẫu” của đạo thống Thái Âm Thiên Uyên mới đúng.

Trong truyền thuyết, thần vị ngọn nguồn của pháp thân Tây Vương Mẫu, chính là nguồn gốc nắm giữ một phần Kim Hành và Thái Âm.

Nếu không phải phía dưới thần vị “Tây Vương Mẫu” trong truyền thuyết cũng không kể thừa Đạo Chủ, nàng cũng nghi ngờ vị Đạo Chủ chuyển thế này, có khả năng chính là người thừa kế thứ nhất của thần vị “Tây Vương Mẫu”.

Nhưng...

Vị Đạo Chủ chuyển thế này, lại cố ý nhắc nhở nàng muốn chọn đạo thống Uế Thổ Kiến Mộc, hình như đang cố ý né tránh đạo thống Thái Âm Thiên Uyên?

“Đừng suy nghĩ nhiều.”

Thiếu nữ Đạo Chủ kia nói khẽ: “Lần này bản tọa hạ phạm, cũng là vì ứng phó hạo kiếp nhân gian, nếu người không muốn cuốn vào quá sâu, vẫn biết ít một chút thì tốt hơn.”

“Vâng.” Vô Sinh Đế Tôn cung kính nói.

“Nhớ kỹ phải lấy cho ta một phần linh đan.” Thiếu nữ Đạo Chủ kia nói: “Đến lúc đó ta sẽ che giấu nguy trang thành tu vi thiên quan thứ nhất, đợi tốc độ thời gian trôi qua ở nơi này khôi phục bình thường, người đưa ta rời khỏi Thanh Thành là đủ.”

“Đạo Chủ còn cần vẫn bồi làm gì không?” Vô Sinh Đế Tôn hỏi.

“Không cần.”

Thiếu nữ Đạo Chủ kia liếc nhìn Vô Sinh Đế Tôn một cái, đột nhiên cười nói: “Thế nhưng... Nể mặt một thế này người và ta là người thân, sau lần đại kiếp này, ta có thể giảng đạo cho người, thuận tiện sẽ nói cho người biết một chỗ cơ duyên.”

Vô Sinh Đế Tôn quỳ rạp xuống, cảm kích nói: “Đa tạ Đạo Chủ.”

“Đứng lên đi.” Thiếu nữ Đạo Chủ kia khẽ cười nói: “Có thể nắm chặt cơ duyên kia hay không, phải xem chính người... Tô Thành, có một cửa tiệm tranh chữ, chủ nhân cửa tiệm tranh chữ kia có vị trí cao hơn ta, nếu người có thể nhận được sự ưu ái của hắn, dù chỉ là một chút, cũng đủ khiến người đạt được lợi ích vô cùng.”

“Chủ nhân cửa tiệm tranh chữ...” Vô Sinh Đế Tôn lẩm bẫm một tiếng.

Chương 313: Tám năm (1)

Trong núi rừng vùng lân cận Lâm Thành, sâu trong thung lũng bị kết giới phong cấm bao phủ.

Trên hồ nước màu xanh biếc, thời gian chuyển động lao nhanh với một tốc độ khoa trương, một chiếc du thuyền hiện đại to lớn lẳng lẳng nổi lơ lửng trên mặt hồ.

Bên ngoài mới chỉ qua hơn hai ngày, nhưng bên trong du thuyền này đã qua hơn năm năm, hơn ngàn nữ nhân mang thai cũng đã sinh hạ hài nhi từ lâu, xóa bỏ ký ức đưa về, còn đám hài nhi ngoại ma chuyển thể sau khi sử dụng một lượng lớn linh đan tác dụng tuyệt diệu, cũng nhanh chóng trưởng thành, cũng sắp đến lúc thức tỉnh trí nhớ kiếp trước.

Một ngày nay –

Rầm!

Trong tiếng nổ vang vô hình, uy áp chí cao vô thượng bao phủ xuống khu vực này, hơi thở vĩnh hằng vượt qua thiên địa cũng theo đó mà tràn ngập ra, chỉ thấy ở trong sơn cốc, trên khoảng không của hồ nước màu xanh biếc, một lượng lớn lưu quang màu tím hư ảo tạo thành con mắt thẳng đứng màu tím không lồ lại hư ảo, quan sát đông đảo ngoại ma ở phía dưới.

“Tổ vĩ đại.” Đông đảo ngoại ma quỳ rạp xuống.

“Sinh Ý Nhân.”

Hình chiếu thần niệm của Chúc Thiên Ma Tổ nhìn chăm chăm Kiều lão bản ở bên dưới, nói: “Chênh lệch thời gian không nhiều lắm, bản tọa có thể bắt đầu cưỡng chế cho cơ thể ngoại ma chuyển thể thức tỉnh trí nhớ.”

“Một ngàn lẻ bảy cơ thể ngoại ma chuyển thể, tất cả đều đang ngủ say trong thuyền.” Kiều lão bản cúi đầu nói.

Con mắt thẳng đứng màu tím Chúc Thiên Ma Tổ nhìn chăm chăm về phía buồng nhỏ trên tàu, ánh mắt như xuyên qua vách tường trong buồng nhỏ trên tàu, thấy được đông đảo cơ thể ngoại ma chuyển thể ngủ say trong khoang thuyền.

Ngay lập tức, từng đạo lưu quang màu tím hư ảo bay ra ngoài, trọn vẹn một ngàn lẻ bảy đạo lưu quang màu tím, bay múa xuyên qua vách tường, sau đó chui vào trong đầu của một ngàn lẻ bảy cơ thể thiếu niên ngoại ma chuyển thể.

Từng thiếu niên ngoại ma chuyển thể đều tỉnh lại, vô cùng đau khổ ôm lấy đầu, phát ra tiếng kêu thảm thiết, cơ thể cũng co giật dữ dội.

Chúc Thiên Ma Tổ lại chỉ bình tĩnh nhìn, không để ý chút nào.

Cưỡng ép mở rộng thức hải như vậy, sớm thức tỉnh trí nhớ kiếp trước, sẽ tạo thành sự tổn thương với thức hải, dẫn đến căn cơ trở nên kém hơn, con đường tu hành sẽ hơi long đong, một phương thần tiên chuyển thể Thiên Đạo còn cần tu hành, tất nhiên không dám cưỡng ép thức tỉnh trí nhớ kiếp trước như hấn ta.

Nhưng tác dụng của ngoại ma chuyển thể, vốn là để ngoại ma khác giết, để ngoại ma chuyển thể quay về vòng tay của “nó”, để có thể thu hoạch được ban thưởng, chẳng khác gì bắt “phản đồ” quay về.

Sự chênh lệch căn cơ đâu ảnh hưởng gì?

“Tốt.” Trong giọng nói mênh mông hùng vĩ của Chúc Thiên Ma Tổ kia nhiều ý cười hơn.

Chỉ chốc lát sau, từng thiếu niên đau khổ chậm chạp đi ra từ trong khoang thuyền, ký ức nguyên thần kiếp trước nghe theo thức tỉnh, rồi rít đi ra từ buồng nhỏ trên tàu, đi vào bên trên boong tàu, cả đám đông rầm rầm quỳ xuống, cung kính đồng thanh nói: “Tổ vĩ đại.”

Giọng nói hùng vĩ của Chúc Thiên Ma Tổ vang lên: “Các người cố gắng vì ngoại đạo, bản tọa sẽ nhớ kỹ, tương lai đến khi các người lại lần nữa nhận lại bản thân, chính là đại công thần của ngoại đạo, bây giờ... Các người cứ yên tâm quay về đi.”

“Rõ!”

Hơn ngàn tên ngoại ma chuyển thể đàng hoàng đáp lại.

Mặc dù bọn họ đều biết hứa hẹn của vị Ma Tổ này chỉ là lời nói suông, nhưng bọn họ có thể làm như thế nào chứ?

Chỉ cần ngoại ma chuyển thể đầu thai trở thành sinh linh dưới Thiên Đạo, thì tương đương với phản đồ của ngoại đạo, một khi bị ngoại ma đánh giết, quay về vòng tay của “nó”, sẽ mất đi bản thân, trở thành một phần của “nó”, chỉ còn lại tâm thức thuần túy nhất.

Trừ khi là Ma Tổ, mới có thể giữ được bản thân không mất đi.

Đúng, hoàn toàn chính xác sẽ có khả năng nhận lại bản thân, điều kiện tiên quyết là “nó” sẽ sáng tạo Ma Tổ giống như lúc đại kiếp thượng cổ, mới có một khả năng cực kỳ nhỏ bé khiến tâm thức của đám phản đồ bọn họ sẽ tỉnh lại.

Gần như có thể coi là không có hy vọng.

Thế nhưng, không ai dám phản kháng Ma Tổ, chỉ có thể ngoan ngoãn hiến thân.

“Bảy tên Ma Tôn bước ra đi.”

Giọng nói uy nghiêm mênh mông của Chúc Thiên Ma Tổ vang lên.

Lúc này, bảy thiếu niên ngoại ma chuyển thể đứng dậy đi ra từ trong đám đông.

“Sinh Ý Nhân, người giết ba tên Ma Tôn chuyển thể ở bên trái, là có thể đạt tới Ma Quân đỉnh phong.” Chúc Thiên Ma Tổ ra lệnh.

Kiều lão bản hít sâu một hơi, vung tay lên, xuất hiện vô số lá sen màu đen trông rỗng, xoắn ba vị Ma Tôn chuyển thể ở bên trái thành vỡ nát, càng có làn sóng dao động vô hình, hóa nó thành vỡ nát.

Chỉ còn lại nguyên thần.

Còn ba đạo nguyên thần hư ảo, dưới tác động của ngoại ma chi lực, hình như dẫn tới ánh mắt nhìn chăm chú của một loại ý chí thần bí lại vĩ đại nào đó, một cỗ lực lượng như quy tắc vô biên hùng vĩ đột nhiên giáng lâm, trong chớp mắt đã bao phủ nguyên thần của ba tên Ma Tôn chuyển thể này ở bên trong, lập tức khiến nguyên thần của ba tên Ma Tôn chuyển thể này vỡ nát hóa thành bản nguyên cơ sở nhất, dựa theo thông đạo vô hình biến mất không còn bóng dáng.

Nhìn thấy tình cảnh này, trong con mắt thẳng đứng màu tím của Chúc Thiên Ma Tổ, lại hiện ra vẻ nghi ngờ.

Người vĩ đại tôn quý như hắn ta, đã thấy rất nhiều tình cảnh lúc ngoại ma phản đồ trở về vòng tay của “nó”, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy ở nhân gian, lúc ngoại ma phản đồ nhân gian quay về, sẽ là như vậy sao?

“Rầm!”

Lúc này, lại có một luồng lực lượng và ý chí quy tắc to lớn vô biên giáng lâm xuống, bao phủ Kiều lão bản ở bên trong, bắt đầu cải tạo ma thân và nguyên thần của Kiều lão bản.

Chúc Thiên Ma Tổ rất hứng thú nhìn Kiều lão bản.

Chương 314: Tám năm (2)

Hắn ta là Ma Tổ hầu hạ “nó”, tất nhiên hiểu rất rõ, đây là ý chí của “nó”!

Hoặc là... Nói đúng ra, đây là ý chí “chúa tể ngoại đạo”.

Dù sao, từ phương diện nào đó mà nói, “nó” cũng chỉ là “sinh mệnh cá thể”, nhưng “sinh mệnh cá thể” này vĩ đại đến mức đủ để tiêu diệt tam giới, có thể tùy tiện thay đổi thiên quy tam giới ở trong giấc mơ, tạo nên rất nhiều ngoại ma, thậm chí tạo nên Ma Tổ.

“Nó” đang ngủ say, sao có thể lúc nào cũng chú ý đến sự vận chuyển tam giới?

Vì vậy, thứ chân chính cùng vận chuyển tam giới với Thiên Đạo... Nhưng thật ra là quy tắc ngoại đạo hóa thân “chúa tể ngoại đạo”, cũng không phải bản thân, chỉ là một người quản lý, tựa như chương trình máy tính của thế tục vậy.

Ngoại ma giáng lâm nhân gian, sau khi ngoại ma chết đi quay về, ngoại ma nhận được ban thưởng, kính dâng nguyên thần của thần tiên, sáng tạo ra ngoại ma mới... Rất nhiều quy tắc thuộc về ngoại đạo, đều do chúa tể ngoại đạo phụ trách vận chuyển.

Những thứ này... Đều là quy tắc do “nó” định ra!

“Bắt đầu.” Trong con mắt thẳng đứng của Chúc Thiên Ma Tổ hiện ra vẻ mong đợi.

Dưới lực lượng và ý chí quy tắc hùng vĩ, bản nguyên ngoại ma và cảnh giới nguyên thần của Kiều lão bản, lúc này đều đang dùng một tốc độ đáng sợ không ngừng bành trướng tăng lên.

Chân ma đệ nhị đẳng, chân ma đệ nhất đẳng, cực hạn chân ma... Thiên ma!

Chỉ trong chớp mắt, bản nguyên ngoại ma và cảnh giới nguyên thần của Kiều lão bản đã đột phá giới hạn chân ma, tiến vào cấp độ thiên ma, sau đó tiếp tục nhanh chóng tăng lên!

Bản nguyên ngoại ma điên cuồng bành trướng, giới hạn cảnh giới nguyên thần tăng lên, chỉ chốc lát sau, ngay cả cực hạn thiên ma cũng bị phá vỡ, tiến vào một cấp độ mới gần như vô địch ở nhân gian –

Ma Quân!

Thế nhưng, bản nguyên ngoại ma và cảnh giới nguyên thần vẫn tiếp tục tăng lên, cho đến Ma Quân đỉnh phong, mới hoàn toàn dừng lại.

Sau đó, lực lượng và ý chí quy tắc vô hình hùng vĩ kia cũng theo đó mà lùi lại.

Kiều lão bản chậm rãi mở hai mắt ra, cảm nhận được lực lượng bản nguyên không biết cường đại hơn quá khứ gấp bao nhiêu lần, cũng không biết độ cao cảnh giới cao minh hơn gấp bao nhiêu lần, không nhìn được hơi ngậy ngốc.

“Không tệ, Ma Quân đỉnh phong.”

Trong giọng nói hùng vĩ của Chúc Thiên Ma Tổ có ý cười, “Lực lượng hiện tại của ngươi, đã sánh với bản tọa giáng lâm hóa thân xuống nhân gian, còn mạnh hơn hóa thân của Ma Tổ bình thường rất nhiều, cũng coi như là bồi dưỡng cực hạn ở nhân gian.”

Ma Tổ bình thường giáng lâm hóa thân ở nhân gian, nếu không trả giá đắt, đột phá cực hạn bán tiên, thực lực hóa thân cũng chỉ có thể so với thực lực Ma Quân mà thôi.

Ví dụ như Minh Dạ Ma Tổ cũng chính là thế.

Còn hẳn là Chúc Thiên Ma Tổ, nhưng so sánh với Minh Dạ Ma Tổ lại mạnh hơn nhiều, cho dù là hóa thân nhân gian, cũng có thể so sánh với thực lực Ma Quân đỉnh phong.

“Tổ vĩ đại, hình như ta chỉ thiếu một chút là có thể đột phá Ma Tôn.”

Kiều lão bản khẽ nhíu mày, nói: “Có lẽ... Lại giết một hai vị Ma Tôn chuyên thế, là có thể đột phá đến Ma Tôn?”

“Vô dụng.”

Chúc Thiên Ma Tổ thản nhiên nói: “Từ Ma Quân đỉnh phong đến Ma Tôn, kia là sự thay đổi về chất, phần thưởng của ‘nó’ ban cho ngươi, không đủ để thay đổi chất, dù nhiều hơn cũng không có ý nghĩa, trừ khi... Hy sinh một chuẩn Ma Tổ, hoặc là kính dâng một nguyên thần của thần tiên cảnh giới Thái Nhất, nếu không ngươi không có khả năng đột phá đến Ma Tôn.”

“Chuẩn Ma Tổ?” Kiều lão bản tỏ ra nghi ngờ.

“Độ cao cảnh giới Ma Tôn, tương ứng với thần tiên ‘Hỗn Nguyên Sinh Vô Cực’, còn chuẩn Ma Tổ, thì tương ứng với thần tiên ‘cảnh giới Thái Nhất’ nửa bước đến Thiên Đạo, mặc dù cũng là Ma Tôn, nhưng chỉ thiếu một cơ hội là có thể trở thành Ma Tổ, vì vậy gọi là ‘chuẩn Ma Tổ’.”

Chúc Thiên Ma Tổ tùy ý giải thích: “Không phải bị ép bắt đắc dĩ, một phương ngoại đạo của ta thà rằng hy sinh tất cả Ma Tôn thượng giới, cũng không thể hy sinh chuẩn Ma Tổ, thế nhưng... Trong số ngoại ma thượng cổ bị phong ấn ở nhân gian, đã có chuẩn Ma Tổ, nếu các ngươi có thể giải cứu chuẩn Ma Tổ, việc này sẽ không thành vấn đề.”

“Chuẩn Ma Tổ...” Lúc này Kiêu lão bản mới hiểu được.

Chúc Thiên Ma Tổ lạnh nhạt nói: “Chỉ e rằng bây giờ bên thiên giới kia có rất nhiều thần tiên cảnh giới Thái Nhất hạ phàm, nếu ngươi có thể bắt lấy bất kì một nguyên thần của thần tiên cảnh giới Thái Nhất nào, hiến cho ‘nó’, tất nhiên cũng có thể bước vào cấp độ Ma Tôn.”

“Chỉ sợ rất khó.” Kiêu lão bản khẽ lắc đầu nói.

Mặc dù thực lực của hắn cường đại đến mức gảy ngón tay một cái là có thể diệt sát thần tiên chuyển thế cảnh giới Thái Nhất, nhưng cảnh giới của đối phương cao hơn hắn ta, chỉ cần che giấu hơi thở, hắn ta chắc chắn không thể tìm ra đối phương.

“Đúng là khó.”

Chúc Thiên Ma Tổ thản nhiên nói: “Bây giờ thần tiên chuyển thế nhân gian, tất cả đều bị Phục Hi và Thái Thanh kia che đậy thiên cơ, cho dù dùng Hối Minh Chi Đòng cũng không nhìn thấy ánh sáng nguyên thần, chúng ta là Ma Tổ cũng khó có thể giúp đỡ, thế nhưng...”

Hắn ta nói đến thế nhưng, đột nhiên khẽ cười một tiếng, nói: “Vẫn có những cách khác, có lẽ sẽ có đại năng thần bí truyền âm cho các ngươi, nói cho các ngươi biết tung tích của thần tiên đạo thống Thái Âm Thiên Uyên, đến lúc đó các ngươi nắm chắc cơ hội là được.”

Kiêu lão bản không nhìn được ngân ngơ.

Đại năng thần bí? Tung tích của thần tiên đạo thống Thái Âm Thiên Uyên?

Vì sao chỉ là Thái Âm Thiên Uyên?

Hắn ta hơi không thể nào hiểu được.

“Các ngươi nhớ kỹ là được.”

Chúc Thiên Ma Tổ lạnh nhạt nói: “Tiếp tục đi, đợi ngươi giết sạch chư vị Ma Tôn và Ma Quân chuyển thế, bản tọa lại truyền cho ngươi pháp môn bí truyền, đừng tu pháp môn nguyên thần thứ hai, nguyên thần thứ hai sẽ dẫn đến phần thưởng của ‘nó’ ban cho giảm mất một nửa, được không bù nổi mất.”

Chương 315: Tám năm (3)

Nửa tiếng sau.

Rất nhiều Ma Quân chuyển thể, Ma Tôn chuyển thể đều đã bỏ mình, quay về vòng tay của “nó”, trên du thuyền lại xuất hiện năm trăm tên thiên ma, bốn tên Ma Quân, cùng một Ma Quân đỉnh phong!

Bất kì một thiên ma nào, thực lực đều đủ để so sánh với thần tiên chuyển thể cảnh giới Thái Nhất!

Ma Quân lại càng cường đại hơn thần tiên chuyển thể cảnh giới Thái Nhất gấp trăm lần, chỉ cần gảy ngón tay một cái, là có thể diệt sát thần tiên chuyển thể cảnh giới Thái Nhất!

Cho dù là Ma Tổ bình thường, Đạo Chủ giáng lâm hóa thân, không trả giá thật lớn, cũng chỉ là thực lực cấp độ Ma Quân, có thể thấy được sự cường đại của Ma Quân!

“Hãy tu hành pháp môn bản tọa ban cho các người thật tốt.”

Con mắt thẳng đứng của Chúc Thiên Ma Tổ lướt qua đông đảo ngoại ma, lạnh nhạt nói: “Đặc biệt là ‘Tứ Tượng Khai Thiên trận’ kia, phải nghiên cứu thật tốt, chỉ cần nghiên cứu triệt để, cho dù Chư Pháp Quy Nhất trận ở Thanh Thành kia thôi phát đến cực hạn, cũng có thể sử dụng Tứ Tượng Khai Thiên trận để phá giải.”

“Vâng.” Đông đảo thiên ma và Ma Quân đều đồng thanh đáp.

“Đương nhiên...” Chúc Thiên Ma Tổ lại thần nhiên nói: “Trước lúc này, các người đừng tùy tiện tấn công Thanh Thành, ẩn nấp ở nhân gian, tìm cơ hội bắt lấy thần tiên cảnh giới Thái Nhất, kính dâng nguyên thần, nếu có thể đột phá Ma Tôn, càng nắm chắc hơn.”

...

...

Trong chớp mắt, đã trôi qua ba ngày.

Thanh Thành.

Trong kết giới phong cấm, thời gian bên trong phạm vi sương mù Quang Âm Thụ, đã qua hơn tám năm.

Còn hơn bốn nghìn vị đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thể, hơn một trăm tên chí tôn chuyển thể, mười lăm tên chí tôn cảnh giới Thái Nhất chuyển thể, trải qua những năm tu luyện này, tu vi đã đạt đến cực hạn nhân gian vượt qua năm quan.

Một ngày này –

Tiêu Tuệ ngồi xếp bằng tu hành bên dưới Quang Âm Thụ, đột nhiên mở hai mắt ra, quay lại nhìn về phía Quang Âm Thụ ở bên cạnh.

Chỉ thấy Quang Âm Thụ đã sớm trở nên hư ảo mờ lung, không cách nào hình dung dáng vẻ, cao khoảng mấy chục trượng, đột nhiên khẽ run lên, trong chớp mắt đã khô héo co vào cực hạn, tạo thành một sợi “dây leo” dài nhỏ khô quắt.

Còn trên dây leo lại dùng tốc độ mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy được nảy mầm ra một đóa hoa, nhanh chóng nở rộ, sau đó kết thành một trái cây hơi có vẻ hư ảo mờ lung, hình dáng trái cây này giống như hải nhi, không nhìn rõ khuôn mặt.

“Quang Âm quả thực!”

“Thú vị, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Quang Âm quả thực.”

“Trong truyền thuyết ăn nó vào thì có thể đạt được tương lai?”

“Không có tác dụng với đám cảnh giới Thái Nhất chúng ta.”

“Tiềm lực của chúng ta đã hết, nếu không có cơ duyên, e rằng tương lai cũng không thể đột phá.”

“Cứ để U Thiên Ma Tổ chuyển thế ăn đi.”

Trong tòa nhà bên cạnh, vang lên từng tiếng bàn tán của thần tiên chuyển thế.

Đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thế tất nhiên rất thèm muốn Quang Âm quả thực trong truyền thuyết này, nhưng không đến lượt bọn họ, còn đối với chí tôn mà nói, nếu không có cơ duyên, thời gian có dài hơn cũng không thể bước qua nửa bước kia, không cách nào lĩnh ngộ cảnh giới Thái Nhất.

Về phần thần tiên cảnh giới Thái Nhất, lại càng không thèm để ý.

Cảnh giới Thái Nhất đã là nửa bước đến Thiên Đạo, lại đi về phía trước, đó chính là cảnh giới Thiên Đạo không tồn tại trong dòng sông số mệnh, Quang Âm quả thực không có tác dụng gì.

“Quang Âm quả thực.”

Tiêu Tuệ lật tay một cái, lấy ra một con dao gỗ, một hộp gỗ, lập tức dùng dao gỗ cắt Quang Âm quả thực ở trên dây leo xuống, để nó rơi vào trong hộp gỗ.

Không thể để vật phẩm sinh linh khác đựng vào Quang Âm Thụ này, nếu không sẽ phát động thời gian tương lai ở trong đó, chỉ có thể dùng dao gỗ được chế tạo từ Quang Âm Thụ lấy xuống, giữ trong chiếc hộp gỗ được chế tạo từ Quang Âm Thụ.

Sau khi lấy Quang Âm quả thực xuống, dây leo này cũng bắt đầu không ngừng vỡ nát tiêu tán.

Cuối cùng... Chỉ còn lại một đoạn cây khô.

Tiêu Tuệ suy nghĩ một chút, liền cắt đoạn cây khô này đi, dự định để một khoảng thời gian ngắn nữa đi thăm hỏi Lâm tiên bối, sẽ đưa đoạn cây khô này cho cây tùng nhỏ ở trước cửa tiệm của Lâm tiên bối.

Ngay lập tức, Tiêu Tuệ cầm hộp gỗ xoay người đi vào trong tòa nhà, đi vào một căn phòng ở tầng một.

Trong căn phòng, Xà Tích Lộ đang nhắm mắt lại, khoanh chân ngồi trên giường bệnh.

Trong thời gian tám năm, nàng cũng không khác lúc trước, chỉ là tóc dài hơn chút, khí chất trở nên càng vững vàng hơn, lộ ra cảm giác tĩnh mịch, không còn là dáng vẻ ngây ngô cẩn thận của tám năm trước.

Dù sao, pháp thân Tây Vương Mẫu cũng là pháp môn của nữ tu, tất nhiên cũng có hiệu quả trú nham, hơn nữa nàng đã sớm vượt qua năm quan, trước khi thọ nguyên tiêu hao hết, cơ thể bán tiên sẽ không có gì thay đổi.

Mỗi ngày tu hành, bế quan trong thời gian tám năm, dù là ai cũng trở nên vững vàng yên tĩnh.

“Tiểu Xà.”

Tiêu Tuệ mỉm cười mở miệng, hỏi: “Còn kém cảnh giới hỗn nguyên bao xa?”

Xà Tích Lộ từ từ mở mắt, nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Tiêu tỷ tỷ, năm trước ta vừa đạt được đại la, cảnh giới hỗn nguyên... Còn kém rất nhiều đấy.”

Nàng là Ma Tổ chuyển thế, vốn tư chất thiên phú đã tốt hơn Lục Kiếm Tiên nhiều, hơn nữa lại có tự thiếp của Lâm Chỉ Thủy giúp đỡ, nhưng cũng dùng thời gian sáu năm mới đạt được đại la, dù sao nhân gian cũng không có truyền thừa.

Lục Kiếm Tiên vốn là kiếm linh, am hiểu kiếm đạo nhất, nếu sớm đạt được tự thiếp một chút, có lẽ trong vòng mười năm đã đạt được.

“Gia tộc thời gian đã kết thúc.”

Tiêu Tuệ đưa hộp gỗ về phía Xà Tích Lộ, nói: “Ngươi cũng rất khó đột phá trong khoảng thời gian ngắn, Quang Âm quả thực này, ngươi ăn đi, với tiềm lực và thiên tư của ngươi, chắc chắn có sự giúp đỡ rất lớn.”

Chương 316: Bạch Nguyệt Dao (1)

“Tạ ơn Tiêu Tuệ tử tử.”

Xà Tích Lộ vô cùng cẩn thận nhận lấy chiếc hộp gỗ mà Tiêu Tuệ đưa tới, mở ra nhìn một chút, hỏi ở trong lòng: “U Thiên, ăn như thế nào?”

“Không cần ăn.” U Thiên nói ở trong đầu của nàng: “Ngươi tự mình chạm vào là được, lúc đại kiếp thượng cô, đã có phạm nhân vừa tiếp xúc với tu hành, trong lúc vô tình chạm đến Quang Âm quả thực, trong chớp mắt đã đến thời khắc cuối cùng của số mệnh, trong khoảnh khắc đã từ phạm nhân phi thăng thành cảnh giới Thái Nhất.”

Xà Tích Lộ đặt chiếc hộp gỗ lên đầu gối, chậm rãi dùng đầu ngón tay chạm vào loại trái cây có hình dạng giống hài nhi lại hư ảo mông lung kỳ dị này.

Trong chớp mắt đầu ngón tay của nàng chạm vào bề ngoài của loại trái cây này, dường như lực lượng thần bí bên trong trái cây đã tìm được nơi trút ra, chảy xuôi dọc theo đầu ngón tay của nàng, trong chớp mắt đã bao phủ nàng.

“Rầm!”

Trong thoáng chốc, thế giới trước mặt nàng bắt đầu trở nên mơ hồ, cho đến khi biến mất không thấy gì nữa, dường như thời gian cũng dừng lại theo.

Sau đó, một dòng sông mênh mông vô bờ xuất hiện ở trước mặt của nàng.

Dòng sông này vĩnh viễn không ngừng chảy xuôi lao nhanh về phía trước, dường như chạy thẳng đến nơi vô tận xa xôi, nước sông hoặc là chảy xiết hoặc là nhẹ nhàng, nàng đang đứng ở trong dòng sông này.

“Đây là...”

Xà Tích Lộ lầm bầm một tiếng.

Thời gian dừng lại trong thế giới hư ảo này, lấy nàng làm vị trí tiết điểm, dòng sông sau lưng nàng như ngưng kết thành nước đọng, nhìn kỹ lại, lại có thể nhìn thấy được vô số nàng trong nước sông, nàng mười bảy tuổi, nàng mười sáu tuổi... Thậm chí cả nàng vừa mới ra đời.

Còn nước sông ở phía trước, thoạt nhìn là một dòng sông đang lao nhanh, nhưng nhìn kỹ ở phía dưới, trên thực tế lại là vô số nước sông hư ảo mông lung tạo thành nhánh sông, những nhánh sông này hoặc thô hoặc mảnh, trong mỗi một nhánh sông đều có thể thấy được tương lai khác biệt

của nàng, ở vô số chỗ rất nhỏ không ngừng phân nhánh, đan dệt ra tương lai vô tận.

“Đây chính là dòng sông thời gian, cũng coi như là một phần trong dòng sông số mệnh.”

Giọng nói của U Thiên vang lên trong đầu của nàng: “Kiếp trước ngươi và ta là Ma Tổ, không có trong dòng sông số mệnh, vì vậy quay ngược lại nhiều nhất cũng chỉ có thể nhìn thấy lúc sinh ra ở một thế này, còn tương lai là khó lường nhất, chưa xác định, vì vậy có rất nhiều nhánh sông hư ảo chưa trở thành hiện thực, nhánh sông lớn nhất chính là tương lai có khả năng nhất.”

Nàng hơi dừng lại, nói: “Đương nhiên... Dòng sông thời gian này cũng chỉ có thể nhìn thấy tương lai của chính ngươi thôi.”

Xà Tích Lộ nghe vậy, không nhịn được nhìn về phía nhánh nước sông khổng lồ nhất.

Có thể thấy được từng tương lai của nàng ở trong đó, không có gì thay đổi với hiện tại, nhưng theo dòng sông thời gian hướng về phía trước, từng uy áp mà nàng tán phát ra trong tương lai, rõ ràng càng ngày càng mạnh, cuối cùng uy áp đã cường đại đến cực hạn có thể dung nạp được của dòng sông thời gian.

“Phi thăng, tương lai sẽ thế nào?”

Trong lòng Xà Tích Lộ hiện ra suy nghĩ tò mò này, lập tức có cảm ứng nhìn về phía một nhánh sông nhỏ ở trong đó.

Trong nhánh sông thời gian này, có thể thấy được lúc nàng khoác trên người ánh sáng phi thăng thiên giới, nhưng nhìn theo dòng sông này ra sau, lại thấy được vẻ mặt của nàng tràn ngập vẻ hoảng sợ và khó có thể tin được, ngay lập tức... Chính là một màu tối đen!

Còn nhánh sông thời gian này cũng theo đó mà ngăn dòng!

“Sau khi phi thăng, sao lại không có tương lai?”

Xà Tích Lộ không nhịn được ngơ ngác.

“Vậy đã nói rõ ngươi hóa thành hư vô.” U Thiên nặng nề nói: “Chẳng trách Lâm Chỉ Thủy muốn ngươi đừng phi thăng, xem ra hẳn đã sớm biết tương lai sau khi ngươi phi thăng.”

“Thế nhưng... Vì sao?” Xà Tích Lộ không nhịn được hỏi: “Chẳng lẽ là vì ta vừa phi thăng lên thiên giới, đã có Ma Tổ mai phục ta?”

“Không thể nào.”

U Thiên trực tiếp bác bỏ nói: “Thiên giới là địa bàn của một phương Thiên Đạo, nếu đại năng Thiên Đạo biết ngươi muốn phi thăng, tất nhiên sẽ

bảo vệ người thật tốt, nếu có Ma Tổ tiến vào thiên giới, đại năng Thiên Đạo không thể không biết, tất nhiên đã sớm đề phòng, một phương ngoại đạo đã không thấy Nguyên Sơ, đại năng Thiên Đạo đã chiếm được ưu thế, sao lại không bảo vệ người được chứ?”

“Vậy chuyện gì xảy ra?” Xà Tích Lộ nghi ngờ nói: “Hơn nữa, không phải người nói đại năng Thiên Đạo và Ma Tổ đều không có trong dòng sông số mệnh sao? Nhánh sông này biểu hiện tương lai, cũng không liên quan tới Ma Tổ chứ?”

“Người phải hiểu rằng, thật ra dòng sông số mệnh này là ‘ký ức’ vận mệnh, còn số lượng Ma Tổ, đại năng Thiên Đạo quá lớn, vì vậy sẽ không được ghi lại bên trong tam giới mà thôi.”

U Thiên nói: “Nhưng không có ghi chép, không có nghĩa là sẽ không sinh ra sức ảnh hưởng đến dòng sông số mệnh, bất kỳ sinh linh nào trong tam giới, chỉ cần tồn tại sẽ ảnh hưởng đến hướng đi của dòng sông số mệnh, cho dù là Thái Sơ Bàn Cổ mở ra tam giới cùng giống vậy, chỉ là sự tồn tại vĩ đại như vậy, dòng sông số mệnh căn bản không có cách nào ghi chép được.”

Xà Tích Lộ giật mình, lại hỏi: “Vậy sao ta vừa phi thăng đã chết chứ?”

“Không phải chết.” U Thiên nặng nề nói: “Là hóa thành hư vô, ngay cả nguyên thần cũng bị mất đi, mới có thể hoàn toàn ngăn nước, nếu không dù quay về vòng tay của ‘nó’, cũng có thể nhìn thấy lúc người quay về mới đúng.”

Xà Tích Lộ ngẩn ngơ, nghi ngờ nói: “Người đã nói, chỉ có ngoại ma, mới có thể chân chính khiến ngoại ma hóa thành hư vô? Kiếp trước chúng ta là Ma Tổ, cũng chỉ có Ma Tổ, mới có thể chôn vùi nguyên thần của chúng ta... Vậy chắc chắn là Ma Tổ ra tay.”

Chương 317: Bạch Nguyệt Dao (2)

U Thiên im lặng một chút, nói: “Đúng là như vậy, nhưng... Một phương Thiên Đạo lại che chở người như thế, đại năng một phương Thiên Đạo lại cường đại hơn ngoại đạo, sau khi người phi thăng thiên giới, tại sao lại có Ma Tổ có thể giết chết người dưới sự bảo vệ của đại năng Thiên Đạo chứ?”

“Chẳng lẽ là ‘nó’?” Xà Tích Lộ đột nhiên nghĩ ra.

“Sao có thể...”

U Thiên hơi im lặng, nói: “Ở trong mắt của ‘nó’, chúng ta đều thai tiến vào một phương Thiên Đạo, đã giống như tiểu hài tử rời nhà trốn đi, hơn nữa chúng ta vốn do ‘nó’ sáng tạo ra, cách để ‘nó’ trừng phạt chúng ta còn nhiều, rất nhiều, sao có thể trực tiếp chôn vùi nguyên thân của chúng ta chứ?”

“Ồ...” Xà Tích Lộ nói: “Vậy còn có người nào có thể giết chúng ta nữa?”

U Thiên trầm ngâm một chút, nói: “Ừm... Từ trong dòng sông thời gian, nhìn từ vẻ mặt của người hóa thành hư vô ở trong tương lai, hình như người đã nhìn thấy việc gì đó khó tin...”

“Chẳng lẽ là thân phận hung thủ khiến người ta rất hoảng sợ?” Xà Tích Lộ hỏi.

“Ừm... Hung thủ...”

U Thiên im lặng rất lâu, nói: “Dưới sự bảo vệ của đại năng Thiên Đạo, còn có thể giết chúng ta...”

Nàng nói khẽ: “Vậy cũng chỉ có Nguyên Sơ, nếu Nguyên Sơ không biến mất, cũng không xảy ra chuyện gì, với thực lực của Nguyên Sơ, dù các đại năng Thiên Đạo bảo vệ chúng ta, hẳn cũng có thể cưỡng ép giết chết chúng ta.”

Xà Tích Lộ ngạc nhiên, nói: “Không phải người đã nói, Nguyên Sơ và người là bạn tốt, quan hệ rất tốt sao? Còn nợ người một nhân tình đấy?”

Nàng còn nhớ rõ, U Thiên từng nói, Ma Tổ có được sức mạnh vô cùng vô tận, còn có ma thân bất tử bất diệt, đại năng Thiên Đạo cường đại tới đâu cũng không thể giết chết Ma Tổ, nhiều lắm là giết tới ngủ say hoặc là phong ấn lại thôi, cũng không có khả năng “chết”, tự sát cũng không được.

Còn ở giữa Ma Tổ, chỉ tồn tại tình huống “mạnh giết yếu”.

Kiếp trước, một mình U Thiên Ma Tổ trấn thủ Nguyên Sơ Ma Tinh, có thể nói Nguyên Sơ là Ma Tổ mạnh nhất, cuối cùng cũng vì Nguyên Sơ thiếu

một món nợ ân tình của nàng, luyện chế ra một loại binh khí nào đó mới lấy một đạo phong mang giết nàng, khiến nàng tiến vào luân hồi.

“Mối quan hệ thật sự rất tốt...”

U Thiên ừ một tiếng, lại hơi bất đắc dĩ nói: “Nhưng trên thực tế... Ta cũng không biết, rốt cuộc vì sao Nguyên Sơ lại thiếu ân tình của chúng ta.”

“Ngươi không biết?” Xà Tích Lộ nghi ngờ nói.

“Không biết.” U Thiên thở dài, nói: “Từ lần đầu tiên hắn nhìn thấy chúng ta, chính hắn nói, hắn nói đã từng thiếu chúng ta một nhân tình, nhưng rõ ràng đó là lần đầu tiên chúng ta gặp hắn.”

“Kiếp trước?” Xà Tích Lộ nghi ngờ nói.

“Kiếp trước... Chúng ta là Ma Tổ do ‘nó’ sáng tạo ra, từ đâu ra kiếp trước chứ?”

U Thiên thở dài, nói: “Trừ khi là chỉ trước khi chúng ta trở thành ngoại ma, bởi vì hình như ‘nó’ cũng không phải đột nhiên sáng tạo hồn phách, mà là dùng hồn phách sinh linh tam giới sáng tạo ra ngoại ma, có lẽ Nguyên Sơ quen biết chúng ta trước khi trở thành ngoại ma, nhưng hắn vẫn không chịu nói, chỉ luôn đối xử rất tốt với chúng ta.”

“Nghe vậy hình như là một nam nhân tốt... Ày, không thể nói với Lâm Chỉ Thủy, chẳng may hắn ăn giấm thì làm sao bây giờ...”

Xà Tích Lộ chớp mắt, hỏi: “Nguyên Sơ đã có quan hệ rất tốt với chúng ta, sao ta của tương lai lại bị hắn giết chứ?”

“Ta cũng cảm thấy không phải là hắn.” U Thiên ừ một tiếng, nói: “Hơn nữa nghe ý của Nữ Oa, hình như hắn đã biến mất... Cũng không biết đi đâu.”

“Vậy còn có ai có thể giết chúng ta nữa?” Xà Tích Lộ nghi ngờ nói.

“Không có, chỉ có Ma Tổ mới có thể chân chính khiến chúng ta hóa thành hư vô, đại năng Thiên Đạo mạnh hơn cũng không thể chôn vùi ma thức...”

U Thiên nói đến đây, lại đột nhiên ngẩn ngơ, nặng nề nói: “Không đúng... Ta nghĩ đến một khả năng, cho dù không phải Ma Tổ, cũng có thể giết chúng ta.”

“Không phải Ma Tổ cũng được?” Xà Tích Lộ ngạc nhiên.

Ngoại ma, từ dị thú ngoại ma nhỏ nhỏ, lên đến Ma Tổ chí cao vô thượng, trừ khi là nội đấu ngoại ma, nếu không tình huống xấu nhất cũng chỉ là nguyên thần bị diệt, nhưng ma thức vẫn sẽ quay về vòng tay của “nó”, đại năng Thiên Đạo cũng bó tay không có cách nào.

Cho dù là đại năng Thiên Đạo, cũng không thể khiến một dị thú ngoại ma đệ ngũ đẳng hóa về hư vô.

Đây là thiên quy của “nó”.

“Ví dụ như... Chính chúng ta.” U Thiên nói khẽ.

“Tự sát?” Xà Tích Lộ ngạc nhiên nói.

“Đàn, ai tự sát còn có thể chôn vùi ma thức của mình?”

U Thiên không nhìn được mắng một câu, bất đắc dĩ nói: “Ý của ta là, cái kiểu Ma Tổ chuyển thể giống như chúng ta, cũng có được ma thức, chỉ cần nguyên thần đủ cường đại, cũng có thể chôn vùi ma thức, hoàn toàn diệt sát ngoại ma, nếu như... Có ngoại ma chuyển thể tu thành đại năng Thiên Đạo, cũng có thể hoàn toàn diệt sát chúng ta, ngay cả ma thức cũng không thể quay về.”

Xà Tích Lộ lâm bảm nói: “Ngoại ma chuyển thể tu thành đại năng Thiên Đạo?”

“Đúng.” U Thiên nói: “Đại năng Thiên Đạo ở thiên giới có sự che chở gia trì của Thiên Đạo, hơn nữa có thể tùy tiện phát hiện Ma Tổ, vì vậy ngăn cản Ma Tổ rất đơn giản, nhưng... Cũng không đề phòng được giam thủ tự đạo.”

“Vì sao chứ?” Xà Tích Lộ nghi ngờ nói: “Cũng đã thoát khỏi ‘nó’, lại là đồng loại của chúng ta, tại sao muốn giết chúng ta?”

“Đúng là thoát khỏi ‘nó’, nhưng không phải tất cả Ma Tổ đều giống chúng ta.”

U Thiên nói: “Lúc ‘nó’ sáng tạo ra ngoại ma, ngoại ma đều bị quán thấu tư tưởng gông xiềng của ‘nó’, cũng chỉ có nhân gian mới có thể thoát khỏi gông xiềng của ‘nó’, lúc chúng ta được sáng tạo ra, gông xiềng trời buộc không được coi là chặt chẽ, vì vậy chúng ta khát vọng tự do, còn Nguyên Sơ lại càng tự do hơn, vì vậy chúng ta và Nguyên Sơ mới có thể trở thành bằng hữu.”

Chương 318: Bạch Nguyệt Dao (3)

Nàng nói khê: “Nhưng các Ma Tổ khác không phải như vậy, phần lớn các Ma Tổ khác tuân theo ý chí của ‘nó’ từ tận đáy lòng, cam nguyện trở thành nô bộc của ‘nó’, vì vậy Ma Tổ mới được gọi là đại năng hầu hạ ‘nó’.”

“Gông xiềng...” Xà Tích Lộ giật mình.

“Chúng ta vốn không có cách nào dễ dàng tha thứ bản thân trở thành nô lệ, ‘nó’ không ngừng ép buộc chúng ta, vì vậy chúng ta mới có thể cầu xin Nguyên Sơ giết chúng ta, từ bỏ tất cả luân hồi đến nhân gian.” U Thiên thở dài nói.

Xà Tích Lộ im lặng một chút, hỏi: “Ma Tổ chuyển thể đại năng Thiên Đạo muốn giết chúng ta, sẽ là ai chứ?”

“Nếu thật sự có một Ma Tổ chuyển thể đại năng Thiên Đạo như thế, vậy tất nhiên là phản đồ của một phương Thiên Đạo.”

U Thiên nặng nề nói: “Sau đại kiếp thượng cổ, cũng có một vài Ma Tổ ngủ say, nhưng cũng không biết ngủ say ở nơi nào, cũng có thể là bị Ma Tổ đỉnh phong giết chết, luân hồi chuyển thể đến trận doanh của Thiên Đạo, bây giờ ta đã có mấy đối tượng nghi ngờ, nhưng cũng không chắc chắn.”

Xà Tích Lộ suy nghĩ, đột nhiên nói: “Bạch Nguyệt Dao?”

Nàng nhớ kỹ, lúc nàng vừa gia nhập đạo thống Thái Âm Thiên Uyên, Lâm Chỉ Thủy cố ý dặn dò nàng, để nàng nghe theo Tiêu Tuệ nhiều hơn, nói đạo thống “Thái Âm Thiên Uyên” của Tiêu Tuệ là một vũng nước đục, muốn nàng đừng tham gia quá sâu.

U Thiên cũng đã nói, Tây Vương Mẫu “Bạch Nguyệt Dao” hiện tại, cũng không phải là vị Tây Vương Mẫu ban sơ, mà là người đi lên thay thế, nhưng lại còn cường đại hơn vị Tây Vương Mẫu ban sơ kia, trước đó lại luôn không che giấu không để lộ thực lực, tất nhiên cũng có bí mật.

“Đúng, Bạch Nguyệt Dao.”

U Thiên nặng nề nói: “Ta từng giao thủ với nàng mấy lần, nhưng mỗi lần nàng đều nhẹ nhàng né tránh trận chiến rồi đi, chưa từng muốn đánh với ta, trước kia ta không hiểu nhiều... Bây giờ ta mới nhận ra, có khả năng nàng là Ma Tổ chuyển thể, chỉ là không có cách nào xác định, không có chứng cứ mà thôi.”

“Không có chứng cứ?” Xà Tích Lộ nghi ngờ nói: “Chẳng lẽ các đại năng khác của một phương Thiên Đạo không biết sao?”

“Nàng xuất hiện quá sớm...”

U Thiên thờ dài nói: “Đại kiếp thượng cổ còn chưa kết thúc, Tây Vương Mẫu ban đầu đã vãn lạc, nàng từ trên trời rơi xuống, trực tiếp thay thế thần vị của vị Tây Vương Mẫu ban sơ kia, vào lúc đó ngay cả pháp thân chi đạo cũng chưa thành hình, sao các đại năng Thiên Đạo khác biết được? Chỉ sợ ngay cả vị Tây Vương Mẫu ban sơ, chưa chắc đã có thể xác định Bạch Nguyệt Dao là ngoại ma chuyển thế đi.”

“Không ai nghi ngờ nàng sao?” Xà Tích Lộ hỏi.

“Nghi ngờ thì thế nào?” U Thiên nói: “Chưa nói tới Bạch Nguyệt Dao là lãnh tụ Thái Âm Thiên Uyên, thực lực có thể so với Nữ Oa nương nương, hơn nữa lúc ở đại kiếp thượng cổ nàng đã giết mấy vị Ma Tổ đến ngủ say, chiến công hiển hách, nhân vật lãnh tụ tam giới như thế, ai dám nghi ngờ nàng, chẳng phải đang sỉ nhục nàng sao?”

Nàng thờ dài, nói: “Huống chi, ở giữa đại năng Thiên Đạo, nếu là việc lớn bằng trời, cũng sẽ lập xuống ‘lời thề Thiên Đạo’, một khi vi phạm lời thề Thiên Đạo, cũng sẽ vì Thiên Đạo vứt bỏ, gặp Thiên Phật, ngay cả cảm ngộ Thiên Đạo cũng sẽ quên mất.”

Xà Tích Lộ giật mình, nói: “Dù Bạch Nguyệt Dao thật sự là Ma Tổ chuyển thế, giết chúng ta, phản bội Thiên Đạo, sẽ bị Thiên Đạo vứt bỏ, có đáng giá không?”

“Vậy cũng phải sớm lập xuống lời thề Thiên Đạo mới được.”

U Thiên thờ dài nói: “Nàng là Kim Mẫu Nguyên Quân... Ngồi ngay ngắn bên trên thần vị Tây Vương Mẫu, lãnh tụ một phương đạo thống như thế này, chỉ chuyện che chở chúng ta, một phương Thiên Đạo sẽ ép nàng lập xuống lời thề Thiên Đạo sao? Nếu không có lời thề, nàng âm thầm ra tay diệt sát chúng ta, e rằng cũng không tra ra được.”

Xà Tích Lộ hơi sợ hãi nói: “Chẳng trách Chỉ Thủy không cho chúng ta phi thăng...”

U Thiên im lặng một chút, nói: “Lại nói, ngay cả Lâm Chỉ Thủy cũng từng cố ý nhắc nhở ngươi, chẳng lẽ hần đã sớm nghi ngờ Bạch Nguyệt Dao? Vậy có lẽ hần đã sớm bố trí...”

Xà Tích Lộ khẽ lắc đầu, nói: “Ta lựa chọn tương lai trước đã, cứ lựa chọn nhánh sông to nhất dài nhất này sao?”

Mặc dù trong quá trình sử dụng Quang Âm quả thực, tư duy vị trí của thế giới sẽ duy trì việc dừng lại thời gian, để nàng có thể tùy ý lựa chọn tương lai, nhưng cũng không cần thiết lãng phí thời gian.

U Thiên ừ một tiếng, nói: “Chọn đi, dù sao tương lai cũng không nhìn thấy hành động Thiên Đạo, nhìn nhiều tương lai hơn cũng không có tác

dụng gì, hơn nữa biết quá nhiều tương lai, cũng không phải chuyện tốt, làm ra việc nghịch thiên như thế, cũng trở ngại việc đi vào Thiên Đạo trong tương lai.”

Lúc này Xà Tích Lộ đi dọc theo nhánh sông to nhất dài nhất này.

Nước sông thời gian bắt đầu chuyển động, lực lượng của số mệnh cũng đẩy nàng không ngừng tiến lên, để cho nàng trùng khít với tương lai của bản thân, đủ loại cảm ngộ đạo tu hành, cũng không ngừng dung nhập vào nguyên thần của nàng.

Thời gian không ngừng dâng trào, cảnh giới nguyên thần của nàng bắt đầu nhanh chóng tăng lên.

Mỗi một bước đi, cảnh giới nguyên thần lại tăng lên một chút.

Bắt đầu từ lúc đạt được đại la, sau đó tìm ra đạo tâm của mình, đến đạt được hỗn nguyên, lại lĩnh ngộ từng hỗn nguyên chi đạo, liên tục chín hỗn nguyên chi đạo hội tụ như một ở trong lòng, cuối cùng lượng thay đổi xảy ra chất thay đổi, đủ loại hỗn nguyên chi đạo diễn biến, Hỗn Nguyên Sinh Vô Cực.

Thời gian số mệnh gầm thét cuồn cuộn chảy xuôi, không ngừng đẩy nàng về phía trước.

Cuối cùng... Vô Cực sinh Thái Cực, khiến nàng dần dần thấy được một cái “Nhất” kia.

Nhất cũng tức là Thiên Đạo!

Là cảnh giới “Thái Nhất”!

Chương 319: Tầng thứ chín Lăng Yên Các (1)

“Vô Cực sinh Thái Cực?”

“Cảnh giới Thái Nhất?”

“Nhân gian này cũng không có truyền thừa sau đó, chỉ dựa vào một Quang Âm quả thực đã có thể đạt được cảnh giới Thái Nhất, trong lịch sử tam giới cũng không có mấy người.”

“Đúng là Ma Tổ chuyên thể, tiềm lực thật đáng sợ.”

“Có thể phi thăng không?”

“Đạo Chủ nói chờ thượng giới truyền lệnh xuống, mới có thể phi thăng, có lẽ thời cơ vẫn chưa đến.”

Tòa nhà trong kết giới phong cấm, mười mấy vị chí tôn chuyên thể cảnh giới Thái Nhất đều cảm ứng được sự thay đổi uy áp của Xà Tích Lộ, tùy ý thảo luận.

Trong căn phòng, Tiêu Tuệ thấy Xà Tích Lộ mở mắt ra, không nhịn được cười nói: “Tiểu Xà, chúc mừng, cảnh giới Thái Nhất?”

“Ừm.”

Xà Tích Lộ hơi mờ mịt gật đầu, trong đầu vẫn còn hỗn loạn đủ loại ký ức tương lai.

Thế nhưng, nàng lựa chọn nhánh sông thời gian này, tương lai nàng vẫn luôn tu hành, vì vậy cũng chỉ đạt được ký ức ngộ đạo tu hành của tương lai.

“Thượng giới chưa truyền lệnh, ngươi có thể không cần phi thăng.”

Tiêu Tuệ mỉm cười nói: “Hơn nữa Lâm tiên bối cũng đã nói, để ngươi đừng phi thăng, ngươi tuyệt đối đừng phi thăng.”

Xà Tích Lộ hơi do dự, truyền âm nguyên thân nói: “Ta phát hiện từ trong tương lai, sau khi ta phi thăng, sẽ bị diệt sát, quay về hư vô.”

“Bị diệt sát? Quay về hư vô?” Tiêu Tuệ ngẩn ngơ.

Tất nhiên nàng hiểu rõ, cũng chỉ có Ma Tổ ra tay, mới có thể thật sự diệt sát Ma Tổ chuyên thể như Xà Tích Lộ.

Nhưng... Thượng giới cũng đã chuẩn bị xong, chỉ cần Xà Tích Lộ phi thăng, đại năng Thiên Đạo sẽ đích thân ra tay che chở, nhất là ở thiên giới, dưới tình huống Nguyên Sơ không có ở đây, dù Ma Tổ dốc hết toàn bộ lực lượng, sao đại năng Thiên Đạo lại không ngăn cản được?

Nàng cùng từng hỏi Đạo Chủ vấn đề liên quan đến Nguyên Sơ Ma Tổ, Đạo Chủ lại trả lời là: Nữ Oa nương nương đã thông báo với tất cả lãnh tụ đạo thống, không cần cần nhắc đến Nguyên Sơ Ma Tổ.

Mặc dù nàng không hiểu nhiều, vì sao không cần cần nhắc đến Nguyên Sơ Ma Tổ cường đại nhất trong Ma Tổ, nhưng điều này rõ ràng là bí mật của các đại năng Thiên Đạo, Đạo Chủ cũng không nói rõ ràng, sao nàng có thể biết được?

“Có lẽ Nguyên Sơ Ma Tổ sẽ không ra tay.”

Tiêu Tuệ không nhịn được nhíu mày, nói: “Vậy sẽ là ai? Trong số Ma Tổ, còn ai có thể đối mặt với sự bảo vệ của đại năng Thiên Đạo, cường ép diệt sát người ở thiên giới?”

Xà Tích Lộ hơi do dự, cũng không nói ra cái tên “Bạch Nguyệt Dao” này.

Cũng không phải nàng không tin Tiêu Tuệ.

Mà vì U Thiên từng nói... Bây giờ Kim Mẫu Nguyên Quân, Tây Vương Mẫu cao cao tại thượng, chính là lãnh tụ của đạo thống Thái Âm Thiên Uyên, còn nơi căn nguyên của phương Thái Âm Thiên Uyên này, thần vị Tây Vương Mẫu không chế nhiều căn nguyên nhất.

Có thể nói, Tây Vương Mẫu chỉ cần dựa vào thần vị, thì có thể tùy tiện cảm ứng bất kỳ một tu hành giả nào của đạo thống Thái Âm Thiên Uyên.

Nếu lúc này Tây Vương Mẫu đang “giám sát” Tiêu Tuệ, đây chẳng phải là rắc rối sao?

Dù Tây Vương Mẫu có phải là Ma Tổ chuyển thế hay không, tùy ý nói ra như thế sẽ không tốt, hoặc là đánh rần động cỏ, hoặc là đang nói xấu lãnh tụ đạo thống.

“Ta cũng không thể nói rõ, nhưng...” Xà Tích Lộ lắc đầu.

“Đợi ta bẩm báo thượng giới rồi nói sau.”

Tiêu Tuệ khẽ lắc đầu, lại đưa cho Xà Tích Lộ một sợi tóc màu bạc, truyền âm nói: “Đây là Giới Thần Phát Ti, thượng giới đặc biệt ban thưởng đến, để người cầm lấy giữ mạng.”

Xà Tích Lộ hơi do dự, cũng nhận lấy.

Nàng cũng biết, nếu nàng bị ngoại ma giết, vậy chắc chắn sẽ trực tiếp tạo ra một vị Ma Tôn, hơn nữa còn là loại “chuẩn Ma Tổ” chỉ thiếu nửa bước là trở thành Ma Tổ, ngay cả đại năng Thiên Đạo giáng lâm hóa thân cũng không thể ngăn cản!

“Giới Thần Phát Ti.”

U Thiên nói ở trong đầu của nàng: “Lần trước Cứu Thế Nhân kia chạy ra khỏi khốn trận hình thành từ khí hỗn độn, chính là dựa vào Giới Thần Phát Ti xuyên qua không gian này, cũng có tác dụng.”

Tiêu Tuệ thấy Xà Tích Lộ nhận lấy, không nhin được mỉm cười, nói: “Ta đi triệu tập đám thần tiên chuyển thể chuẩn bị trận pháp trước đã, người cũng có thể quay về gặp Lâm tiên bối một chút.”

Bây giờ Xà Tích Lộ đã là cảnh giới Thái Nhất, lại là Ma Tổ chuyển thể, chỉ cần sau đó thu lại hơi thở, dù là Ma Tổ cũng không thể thôi toán vị trí của nàng.

Hơn nữa còn có Giới Thần Phát Ti, cho dù gặp được nguy hiểm, ít nhất cũng có thể trốn được.

“Chư vị tiên gia.”

Tiêu Tuệ ra khỏi phòng, lơ lửng giữa trời, để giọng nói vang lên trong kết giới: “Gia tộc thời gian đã kết thúc, ngoại ma thậm chí là Ma Tổ có thể giáng lâm bất cứ lúc nào, kính xin chư vị nhanh chóng bày Chư Pháp Quy Nhất trận ở Thanh Thành.”

Nàng hơi dừng lại, rồi nói: “Về phần ‘Tứ Cửu Tru Tiên trận’, còn phải đợi Thượng Thanh Thiên Tôn đưa Tru Tiên Tứ Kiếm và trận đồ đến nhân gian mới được, tạm thời không cần tiên gia bày trận, trước tiên có thể giải quyết việc của thế tục này.”

Thần tiên chuyển thể hạ phàm có mười lăm vị chí tôn cảnh giới Thái Nhất, một trăm bảy mươi bốn vị chí tôn, bốn ngàn hai trăm mười hai vị đại la kim tiên hỗn nguyên, tất cả bốn ngàn bốn trăm lẻ một vị.

Bố trí Chư Pháp Quy Nhất trận lại chỉ cần hai ngàn chín trăm mười sáu vị đại la kim tiên hỗn nguyên, tám mươi một vị chí tôn chuyển thể, mười một vị cảnh giới Thái Nhất, tất nhiên thần tiên tạm thời rảnh rỗi có thể hoạt động ở nhân gian, cũng có thể làm ra điều chỉnh.

Về phần việc thế tục... Tất nhiên đưa mẫu thân ruột quay về, giải quyết xong nhân quả đời này.

“Chúng ta đã biết.”

“Yên tâm, cho dù là đại la kim tiên hỗn nguyên, cảnh giới cũng tương đương với Ma Quân, sẽ không bị phát hiện.”

“Dù sao đều hiểu Chư Pháp Quy Nhất trận, ai đi về trước cũng được.”

“Một đám ngoại ma vừa mới tấn thăng, còn phải tu luyện pháp môn, làm quen thích ứng với lực lượng, đâu nhanh như chúng ta.”

“Về phần thời gian hoàn toàn đến kịp.”

Tùng thần tiên chuyển thể đều rất bình tĩnh nói, cũng không sợ bị ngoại ma phát hiện.

Dù sao, có Phục Hi, Thái Thanh Thiên Tôn trong truyền thuyết che giấu thiên cơ, dưới việc thiên nhân cách biệt, dù Ma Tổ cũng không thể thôi

toán, còn ở nhân gian, độ cao trên cảnh giới hỗn nguyên và cảnh giới Ma Quân đều tương đương nhau, chỉ cần thu lại hơi thở, Ma Quân cũng không tìm thấy.

“Chư vị tiên gia vẫn nên cẩn thận thì hơn.”

Tiêu Tuệ khẽ gật đầu, cũng không phải quá lo lắng, chỉ nói: “Chẳng may một phương ngoại ma nổi điên, thật sự nữ đế chuẩn Ma Tổ chuyên thể hạ phạm, không tiếc trả giá đắt để bồi dưỡng Ma Tôn ở nhân gian, vậy thì hơi rắc rối.”

“Hy sinh chuẩn Ma Tổ? Không thể nào chứ?”

“Lúc đại kiếp thượng cổ, phần lớn chuẩn Ma Tổ đều bị đại năng Thiên Đạo phong ấn ở nhân gian, cho dù là Ma Tôn cũng khó có thể phá giải được phong ấn kia, thượng giới chỉ có mấy vị chuẩn Ma Tổ như vậy, một phương ngoại ma nữ bỏ được?”

Chương 320: Tầng thứ chín Lăng Yên Các (2)

“Một phương ngoại đạo cũng không giống với Thiên Đạo của ta, bọn họ không dám hy sinh như thế.”

“Đúng vậy, số lượng ngoại ma có hạn mức cao nhất, mỗi một tên phản đồ đều là sự tổn thất với ngoại đạo, nhất là chuẩn Ma Tổ, đám Ma Tổ chỉ sợ thà rằng Ma Tổ chết hết, cũng không nở hy sinh một chuẩn Ma Tổ.”

“Hy sinh một chuẩn Ma Tổ, bồi dưỡng một Ma Tôn ở nhân gian? Trừ khi tuyệt đối nắm chắc, nếu không Ma Tổ dám cược sao?”

Đám thần tiên chuyển thế bàn tán âm ỉ, hiển nhiên không tin một phương ngoại đạo nở từ bỏ như thế.

Tiêu Tuệ lại nói: “Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, nếu thật sự nở hy sinh chuẩn Ma Tổ, vậy thì nguy hiểm, vì vậy kính xin chư vị tiên gia cẩn thận là hơn.”

Xà Tích Lộ nghe thấy rất nhiều thần tiên bàn tán, không nhịn được hỏi ở trong lòng: “U Thiên, vì sao một phương ngoại đạo không nở hy sinh chuẩn Ma Tổ? Nghe như vậy, tạo ra một Ma Tôn ở nhân gian, chẳng phải có thể phá vỡ Vạn Thế Phục Long đại trận rồi sao?”

“Đúng là như thế.”

U Thiên nói ở trong đầu của nàng: “Nhưng người phải biết, điều đám Ma Tổ phải cân nhắc, thật ra nhiều hơn một phương Thiên Đạo rất nhiều, coi trọng nhất lợi hại được mất, còn cái giá hy sinh chuẩn Ma Tổ... Quá lớn.”

“Quá lớn?” Xà Tích Lộ nghi ngờ nói.

“Chuẩn Ma Tổ, vì sao gọi là chuẩn Ma Tổ?” U Thiên nói: “Thoạt nhìn cảnh giới của chuẩn Ma Tổ chỉ tương đương với cảnh giới Thái Nhất, nhưng trên thực tế bất kỳ một chuẩn Ma Tổ nào được sinh ra, đều tiêu hao bản nguyên của ngoại đạo.”

“Tất cả ngoại ma, đều do chúa tể ngoại đạo sáng lập ra, nhưng tất cả đều không phải đột nhiên sinh ra.”

“Ngoại ma bình thường, tiêu hao linh lực thiên địa, cải tạo thần tiên nguyên thân mà thành, càng là ngoại ma đẳng cấp cao, càng tiêu hao cực nhiều linh lực thiên địa, nhưng lợi dụng linh lực thiên địa, nhiều nhất cũng chỉ sáng lập ra Ma Tôn mà thôi.”

“Nhưng chuẩn Ma Tổ lại khác.”

“Chúa tể ngoại đạo sáng lập ra chuẩn Ma Tổ, tiêu hao bản nguyên ngoại đạo!”

U Thiên nặng nề nói: “Tranh đấu của ngoại đạo và Thiên Đạo, ai mạnh ai yếu, dựa vào cái gì chứ? Chính là so đấu độ mạnh yếu của bản nguyên, bản nguyên Thiên Đạo, tức là bản nguyên thiên địa tam giới này, còn bản nguyên ngoại đạo, thì cướp đoạt từ tam giới mà ra!”

“Vì sao số lượng ngoại ma, lại hoàn toàn giống với số lượng tu hành giả ở dưới Thiên Đạo chứ?”

“Đây chính là sự cân bằng trên quy tắc, Thiên Đạo lớn đến mức nào, phạm vi ăn mòn của ngoại đạo cũng chỉ có thể lớn như thế, nhưng ngoại đạo chiếm thế thượng phong, vì vậy lực lượng ngoại ma vượt xa tu hành giả một phương Thiên Đạo.”

“Chúa tể ngoại đạo sáng lập chuẩn Ma Tổ, tiêu hao bản nguyên ngoại đạo, thế nhưng một khi chuẩn Ma Tổ chuyển thế trở thành sinh linh bên dưới Thiên Đạo, bản nguyên ngoại đạo kia sẽ bị Thiên Đạo cướp đoạt về!”

U Thiên nặng nề nói: “Còn tiêu hao bản nguyên ngoại đạo sáng lập một vị chuẩn Ma Tổ, cùng tiêu hao sáng lập một vị Ma Tổ, là tương đương!”

“Tương đương?” Xà Tích Lộ ngạc nhiên, hơi khó hiểu nói: “Chuẩn Ma Tổ, cũng chỉ mạnh hơn thần tiên cảnh giới Thái Nhất chân chính một cấp độ đi, sao lại là tương đương?”

Lực lượng của bất kì một vị Ma Tổ nào, cũng là cấp độ đại năng Thiên Đạo, đại năng Thiên Đạo thật sự, thối hơi một cái là có thể diệt sát chuẩn Ma Tổ, tiêu hao sáng lập Ma Tổ và sáng lập chuẩn Ma Tổ, lại tương đương?

“Đương nhiên tương đương.”

U Thiên nói khẽ: “Bởi vì cho dù là sáng lập Ma Tổ, ngoại đạo cũng chỉ tiêu hao bản nguyên nhất định tăng lên chuẩn Ma Tổ, còn từ chuẩn Ma Tổ đến Ma Tổ, tiêu hao không phải là bản nguyên ngoại đạo và bản thân lực lượng tam giới, mà là thu nạp ở bên ngoài tam giới, bắt nguồn từ lực lượng hỗn độn, đây là quá trình sinh linh siêu thoát, không liên quan đến bản nguyên ngoại đạo.”

Xà Tích Lộ khẽ giật mình, giờ mới hiểu được.

Bây giờ nàng cũng là cảnh giới Thái Nhất, coi như có sự nhận biết rất cao với thiên địa.

Nói cách khác, chúa tể ngoại đạo nhiều nhất chỉ có thể giúp cấp độ “chuẩn Ma Tổ” này, lại cao hơn chính là việc cá thể tự thân, là lực lượng

ngoại bộ thu nạp từ hỗn độn bên ngoài tam giới, không liên quan đến bản nguyên ngoại đạo.

Vì vậy, sáng lập chuẩn Ma Tổ và sáng lập Ma Tổ, là tương đương.

“Thoạt nhìn ngoại đạo cường đại, thật ra cũng có tai hại.”

U Thiên khẽ thở dài: “Số lượng ngoại ma hoàn toàn nhất trí với số lượng thần tiên, nói cách khác, hạn mức cao nhất của ngoại đạo là phải nhìn Thiên Đạo, số lượng cảnh giới Thái Nhất vốn thừa thớt, chuẩn Ma Tổ lại càng thừa thớt hơn, bởi vì... Ma Tổ cũng siêu thoát từ chuẩn Ma Tổ! Tổng cộng số lượng chuẩn Ma Tổ và số lượng Ma Tổ, mới tương đương với số lượng cảnh giới Thái Nhất một phương Thiên Đạo.”

“Một phương Thiên Đạo chúng ta, xuất hiện thần tiên cảnh giới Thái Nhất, không tiêu hao bản nguyên Thiên Đạo sao?” Xà Tích Lộ hỏi.

“Không tiêu hao.”

U Thiên nói: “Đây chính là tai hại của ngoại đạo, ngoại đạo và Thiên Đạo, thật ra cùng loại với quan hệ ‘ký sinh’, lực lượng ngoại đạo đến từ Thiên Đạo, Thiên Đạo thường xuyên thu nạp lực lượng bắt nguồn từ hỗn độn vô tận, dù sinh ra bao nhiêu thần tiên, cũng không tiêu hao bản nguyên Thiên Đạo.”

Xà Tích Lộ giật mình.

Nàng cũng hiểu rõ, Ma Tổ, đại năng Thiên Đạo cũng là như vậy, siêu thoát tam giới, vì vậy sẽ không hấp thu lực lượng của bản thân tam giới, mà thu nạp bắt nguồn từ lực lượng hỗn độn.

Có thể nói thế này –

Ma Tổ, đại năng Thiên Đạo, thật ra cùng một độ cao sinh mệnh với Thiên Đạo, chỉ là sự “tương xứng” kém quá xa.

“Vì vậy nói, nhóm Ma Tổ không muốn hy sinh chuẩn Ma Tổ.”

U Thiên khẽ nói: “Chết nhiều Ma Tổ hơn, chúa tể ngoại đạo cũng có thể dựa vào linh lực thiên địa một lần nữa sáng lập ra, cũng không tiêu hao bản nguyên tự thân, nhưng chuẩn Ma Tổ chết đi, dù quay về vòng tay của ‘nó’, cũng phải một lần nữa tiêu hao chút bản nguyên để sáng lập, huống chi là chuyển thể trở thành sinh linh dưới Thiên Đạo?”

“Chuẩn Ma Tổ chuyển thể đến nhân gian, chẳng khác nào là làm suy yếu ngoại đạo, tăng cường Thiên Đạo, đến lúc đó, cái giá phải trả lớn đến kinh người.”

Nàng dừng lại một chút, nói: “Cho dù để chúng ta quay về vòng tay của ‘nó’, loại sinh linh thoát khỏi tam giới như chúng ta, đối với bản nguyên ngoại đạo mà nói, cũng không hề tăng lên chút nào, không đền bù được

phần tổn thất này, nhiều lắm là bị Ma Tổ khác cắn nuốt, tăng lực lượng của Ma Tổ khác mà thôi.”

“Thì ra là thế...” Xà Tích Lộ giật mình, vừa nghi ngờ nói: “Vậy ngoại đạo kia tăng bản nguyên thế nào?”

“Cướp đoạt căn nguyên thiên địa.”

U Thiên thở dài nói: “Ví dụ như Thiên Đình, Linh Sơn, Âm Tào Địa Phủ, Kiến Mộc, Thái Âm tinh, Thái Dương tinh... Những nơi căn nguyên thiên địa này, mỗi một cái để ẩn chứa một lượng lớn bản nguyên Thiên Đạo, vì vậy mới bị ngoại đạo ăn mòn, một phần biến thành nơi căn nguyên ngoại đạo, mới có thể trở thành Vô Gian Thiên Đình, Cực Dạ Linh Sơn... Ở nơi ngoại ma tàn phá bừa bãi này, thậm chí ngay cả Thái Sơ Thiên Cung cũng bị diệt.”

Chương 321: Tầng thứ chín Lăng Yên Các (3)

Giờ Xà Tích Lộ mới hiểu được.

Thì ra, đây chính là khu vực căn nguyên của rất nhiều đạo thống, nguyên nhân thật sự phải đổi tên.

“Thật ra đại năng Thiên Đạo và đám Ma Tổ, sở dĩ bằng lòng nhìn thấy tình thế nhân gian biến thành lao ngục, cũng là như thế.”

U Thiên nói: “Nhìn theo số lượng thần tiên cảnh giới Thái Nhất thiên giới, chuẩn Ma Tổ không gần với thượng giới như vậy, chỉ vì phần lớn đều bị trấn áp phong ấn ở nhân gian, một phương thiên giới tránh bị diệt, Ma Tổ cũng không cần lo lắng bản nguyên ngoại đạo chịu ảnh hưởng, tạo thành tình thế cân bằng.”

Xà Tích Lộ như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu.

Nàng im lặng một chút, đột nhiên hỏi: “Vậy... Nếu không có thần tiên, vậy cũng không có ngoại ma đi?”

Số lượng ngoại ma và thần tiên đã tương đương, nếu số lượng thần tiên là số không, vậy ngoại ma kia cũng nên là số không.

“Trên lý luận là như thế.”

U Thiên khẽ than thở một tiếng, nói: “Nhưng... Không thể không có, kiểu gì sinh linh cũng hướng tới trường sinh bất tử, thậm chí thoát khỏi tam giới, hơn nữa bây giờ đại năng Thiên Đạo và đám Ma Tổ không ngừng tranh đấu, cũng cần tiếp nhận máu mới, rất nhiều mâu thuẫn cùng tồn tại, mới tạo thành tình huống hiện tại.”

“Có liên quan đến bản nguyên ngoại đạo và thực lực Ma Tổ sao?” Xà Tích Lộ hỏi.

“Nếu là hỗn độn bên ngoài tam giới, không có quan hệ gì, nhưng tranh đoạt căn nguyên ở bên trong tam giới, ma thân của Ma Tổ chính là hình thành từ bản nguyên ngoại đạo, tất nhiên có liên quan.”

U Thiên nói: “Hơn nữa không chỉ là Ma Tổ, bản nguyên ngoại đạo ảnh hưởng đến tất cả ngoại ma trong tam giới, bây giờ Ma Tổ và đại năng Thiên Đạo tranh đấu, vốn đã rơi vào thế yếu, sao lại nỡ để giảm bớt thực lực tổng hợp của ngoại đạo chứ?”

Lúc này Xà Tích Lộ mới chợt hiểu ra, nói: “Nói cách khác, ngoại đạo căn bản không nỡ hy sinh chuẩn Ma Tổ rồi?”

“Vậy phải xem lợi và hại.”

U Thiên nói: “Đối phó với một Thái Sơ Thiên Đế chuyển thể là Lâm Chi Thủy này, chắc chắn không diệt được nguyên thần của hắn, cũng không có bất kỳ chỗ tốt gì với bản nguyên ngoại đạo, nếu có thể bắt lấy Lâm Chi Thủy, dâng hiến nguyên thần cho ‘nó’, cải tạo thành Ma Tổ, ngược lại cần tiêu hao bản nguyên ngoại đạo, hơn nữa cho dù là Thái Sơ Thiên Đế, lần đầu tiên tiếp xúc với ngoại đạo, vừa thành Ma Tổ cũng chỉ là Ma Tổ bình thường nhất thôi.”

Nàng hơi dừng lại, cười nói: “Đối với ngoại đạo mà nói, ý nghĩa lớn nhất khi làm vậy, chỉ là bớt đi một kẻ địch vốn không có sức uy hiếp quá lớn mà thôi, ý nghĩa không lớn, ngược lại còn mua bán lỗ vốn.”

“Ý nghĩa không lớn?”

Xà Tích Lộ không thể nào hiểu được hỏi thăm: “Chi Thủy là Thái Sơ Thiên Đế mà, sao lại là mua bán lỗ vốn?”

“Ừ, hắn là Thái Sơ Thiên Đế.” U Thiên nói: “Nhưng... Người cảm thấy danh hiệu Thái Sơ Thiên Đế này, quan trọng nhất là cái gì chứ?”

Xà Tích Lộ ngẩn ngơ.

“Quan trọng nhất... Là thần vị.”

U Thiên nói khẽ: “Như Tây Vương Mẫu, Tam Hoàng, Tam Thanh... Còn có những đại năng Thiên Đạo bên trên thần vị kia, bọn họ và Đạo Chủ cảm nhận Thiên Đạo, khác biệt lớn nhất nằm ở đâu? Chỉ là cảnh giới Thiên Đạo cao hay thấp sao?”

Xà Tích Lộ đột nhiên mơ hồ hiểu rõ.

“Điều khác biệt lớn nhất, ở thần vị.”

U Thiên nói: “Thần vị là một phần của nơi căn nguyên thiên địa, cũng tức là sự thể hiện bản nguyên Thiên Đạo!”

“Đạo Chủ và đại năng Thiên Đạo bình thường ở trên thần vị, trên mặt cảnh giới cũng không hề khác nhau.”

“Nhưng pháp lực của Đạo Chủ, vẫn chỉ là pháp lực chí tôn, bởi vì pháp lực hạn mức cao nhất của tam giới là chí tôn! Pháp lực thần tiên cảnh giới Thái Nhất là pháp lực chí tôn, Đạo Chủ cũng giống vậy!”

“Còn đại năng Thiên Đạo có được thần vị thì sao? Lại có thể khổng chế không biết bao nhiêu Thiên Đạo chi lực cường đại!”

“Đây chính là sự chênh lệch rất lớn trên cơ sở!”

“Cho dù là một phương ngoại đạo, Ma Tổ cũng có chúa tể ngoại đạo ban tặng ma thân, đây là bản nguyên ngoại đạo tạo nên mà thành, ma thân chi lực đủ để so sánh với thần vị.”

U Thiên nói đến đây, khẽ nói: “Cảnh giới của Lâm Chỉ Thủy cao đến đáng sợ, nhưng... Ngay cả khu vực căn nguyên của một phương Thái Sơ Thiên Cung này cũng bị diệt, hấn lấy Thiên Đạo tự thân sở ngộ làm cơ sở, lấy căn nguyên thiên địa lập xuống thần vị ‘Thái Sơ Thiên Đế’ này, tất nhiên cũng đã biến mất.”

Xà Tích Lộ hiểu rõ, không nhịn được im lặng.

“Vi vậy, bây giờ ta cũng mơ hồ hiểu rõ, vì sao Lâm Chỉ Thủy không trở về, mà ở lại nhân gian.”

U Thiên thở dài nói: “Đã mất đi thần vị Thái Sơ Thiên Đế, hấn chỉ là một Đạo Chủ có cảnh giới rất cao mà thôi... Cho dù là đại năng Thiên Đạo bình thường nhất, lúc vận dụng thần vị, cũng sẽ mạnh mẽ hơn hấn, có lẽ hấn cũng có kế hoạch, ngược lại ở nhân gian sẽ an toàn hơn, dù sao thần vị chi lực cũng không thể tiến vào nhân gian.”

Xà Tích Lộ im lặng một chút, cũng hiểu được, vì sao lại nói giao Lâm Chỉ Thủy ra chỉ là mua bán lỗ vốn.

Muốn đối phó với Lâm Chỉ Thủy, cho dù là Ma Tôn ở nhân gian, một hai người chắc chắn cũng không làm gì được hấn, ít nhất phải có một đám Ma Tôn tạo thành trận pháp.

Vậy thì phải hi sinh một đám chuẩn Ma Tổ!

Đối với bản nguyên ngoại đạo tôn thương to lớn, sẽ dẫn đến uy lực ma thân giảm nhiều, sao nhóm Ma Tổ có thể bằng lòng?

“Một Thiên Đế mất đi thần vị, cho dù kẻ thừa thần vị khác, dưới tình huống Thiên Đạo sở ngộ không xứng đôi với thần vị, uy năng phát huy cũng kém xa sự đáng sợ của quá khứ, vì vậy... Sức uy hiếp rất nhỏ.”

U Thiên thở dài, nói: “Tính toán ra, giá trị lớn nhất ở nhân gian... Thật ra chính là chúng ta, một Ma Tổ đỉnh phong cắn nuốt chúng ta sẽ không có ý nghĩa, nhưng nếu để một vị Ma Tổ bình thường cắn nuốt chúng ta, thực lực có thể gần bằng kiếp trước của chúng ta, hy sinh cái giá lớn, tất nhiên không thể vượt xa ‘sự đề bạt của chúng ta với một phương ngoại đạo’.”

Xà Tích Lộ nhẹ nhàng gật đầu, hiểu rõ ở một kiếp này của nhân gian, ý nghĩa với ngoại đạo và Thiên Đạo.

Một phương ngoại đạo, thà rằng chết sạch Ma Tôn, cũng không bằng lòng hy sinh chuẩn Ma Tổ, dẫn đến thực lực tổng hợp của phe mình hạ xuống.

Còn một phương đại năng Thiên Đạo, vốn chính là ưu thế, tất nhiên phải nắm chắc ưu thế, mở rộng ưu thế, có lẽ còn đang phối hợp với kế hoạch của Lâm Chỉ Thủy.

“Đại năng ngoại đạo thà rằng bản thân trả giá đắt, nhận sự trừng phạt của ‘nó’, cũng không bằng lòng mất đi một vị chuẩn Ma Tổ.”

U Thiên nặng nề nói: “Bản thân trả giá đắt, nguyên khí hao tổn, ít nhất còn có thể dần khôi phục, nhưng mất đi chuẩn Ma Tổ, tổn thương với bản nguyên là vĩnh cửu, vì vậy... Trừ khi bất đắc dĩ, nếu không chuẩn Ma Tổ sẽ không hạ phạm.”

“Vậy thì tốt.” Xà Tích Lộ hơi thở phào nhẹ nhõm, “Vậy... Chúng ta còn trở về không?”

Nàng cũng hiểu rõ tầm quan trọng của bản thân, không nhận được hơi lo lắng, nếu mình rời khỏi Thanh Thành, bị ngoại ma giết, vậy thì nguy.

“Không có việc gì.”

Chương 322: Tầng thứ chín Lăng Yên Các (4)

U Thiên nói: “Không phải ngươi có Giới Thần Phát Ti sao? Hơn nữa ngươi còn là cảnh giới Thái Nhất, không ai có thể đánh lén ngươi, ngươi có thứ đồ chơi này, dù rơi vào trùng vây ở nhân gian, cũng có thể xuyên qua không gian quay về Thanh Thành trong chớp mắt, hơn nữa Lâm Chỉ Thủy chắc chắn cũng sẽ trông coi ngươi, dù hấn không thể ra tay, vào lúc ngươi gặp nguy hiểm, có lẽ cũng sẽ ra tay.”

“Tốt.” Xà Tích Lộ khẽ gật đầu.

...
Sau khi thu lại kết giới phong cấm, Xà Tích Lộ liền ẩn nấp cơ thể, biến thành một đạo độn quang vô hình bay về phía bầu trời, biến mất không thấy bóng dáng.

Bên trong tòa nhà, trước cửa sổ trong một căn phòng, một cặp tỷ muội song sinh đang đứng đó, hai tỷ muội đều có dáng người cao gầy, đều có vẻ ngoài thanh tú xinh đẹp.

Hai tỷ muội đều ở trong kết giới cấm chế, một thiếu nữ trong số đó không biết là tỷ tỷ hay muội muội, vẻ mặt cực kì cung kính với một thiếu nữ khác.

Cặp tỷ muội song sinh này, tất nhiên là Vô Sinh Đế Tôn và thiếu nữ Đạo Chủ thần bí kia.

Thiếu nữ Đạo Chủ đứng trước cửa sổ, nhìn chằm chằm độn quang của Xà Tích Lộ kia đi xa, trong mắt hiện ra vẻ như có điều suy nghĩ.

“Tỷ tỷ... Ngài đang nhìn thiếu nữ Ma Tổ chuyển thế kia sao?” Vô Sinh Đế Tôn hỏi.

Trải qua mấy năm, vị Đạo Chủ thần bí này chỉ điếm cho nàng rất nhiều, thái độ với nàng cũng thân thiết hơn chút, cho phép nàng gọi “tỷ tỷ”, còn nói cho nàng biết rất nhiều bí mật tam giới, thậm chí cũng nói rõ ràng ý nghĩa giữa tranh đấu của Thiên Đạo và ngoại đạo ở nhân gian.

“Ừm.”

Thiếu nữ Đạo Chủ kia nói khẽ: “Ta chỉ đang nghĩ... Hấn đối xử tốt với U Thiên như vậy, là vì thật sự đã trở thành một thể với người kia, hay là vì... Người kia đang chiếm ưu thế đây?”

Vô Sinh Đế Tôn khẽ giật mình, hơi ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu vị tỷ tỷ Đạo Chủ thần bí này đang nói cái gì.

Thiếu nữ Đạo Chủ khẽ lắc đầu, quay sang nhìn Vô Sinh Đế Tôn một cái, cười như không cười nói: “Muội muội, việc này cũng được coi là bí mật lớn của tam giới, những đại năng Thiên Đạo như chúng ta biết được đều phải lập lời thề Thiên Đạo, nếu nói cho người biết, ta sẽ bị Thiên Đạo từ bỏ.”

Vô Sinh Đế Tôn không nhịn được khẽ giật mình, vội nói: “Quên đi.”

Thiếu nữ Đạo Chủ mỉm cười, nói: “Được rồi, chờ trận pháp bố trí xong, người đi gặp người kia đi, có lẽ hẳn sẽ cho người chút cơ duyên.”

“Tỷ tỷ không đi cùng với ta sao?” Vô Sinh Đế Tôn hỏi.

“Ta phải đưa mẫu thân ruột của chúng ta về trước.” Thiếu nữ Đạo Chủ nói: “Sau đó còn phải đến Lăng Yên Các một chuyến.”

Vô Sinh Đế Tôn tò mò nói: “Lăng Yên Các?”

“Dù sao ta và hẳn cũng là bạn cũ, đến cửa thăm hỏi, cũng nên mang theo chút lễ vật chứ?” Thiếu nữ Đạo Chủ mỉm cười: “Đi xuống từ thượng giới, cũng không có gì để tặng, tầng thứ chín Lăng Yên Các còn có một vài món đồ chơi nhỏ khá được, biết đâu hẳn sẽ thích?”

“Tỷ tỷ có thể lên tầng thứ chín Lăng Yên Các sao?” Vô Sinh Đế Tôn giật mình nói.

Theo truyền thuyết, lúc đại kiếp thượng cổ tầng thứ chín Lăng Yên Các kia, đạt được sự gia trì của Thiên Đạo, bên trong cấm pháp ẩn chứa một tia ý cảnh Thiên Đạo, dù là chí tôn cảnh giới Thái Nhất chân chính, nếu không có pháp chỉ, cũng không thể leo lên tầng thứ chín, chứ đừng nói đến là chí tôn cảnh giới Thái Nhất chuyển thế đến nhân gian.

Còn Đạo Chủ chuyển thế nhân gian... Bình thường đều cùng một cấp độ với Ma Quân, nhưng dù là Ma Tôn cũng không thể leo lên tầng thứ chín chứ?

“Đương nhiên có thể.”

Thiếu nữ Đạo Chủ mỉm cười nói: “Lăng Yên Các kia vốn do Bạch Đế thượng cổ xây lên, Thái Sơ cũng có thể nhốt nữ nhi của hẳn ở Lăng Yên Các, ta muốn một phen pháp chỉ cũng có gì khó?”

Vô Sinh Đế Tôn không nhịn được trầm nghĩ, xem ra vị tỷ tỷ Đạo Chủ này thật sự có mối quan hệ không bình thường với Bạch Đế.

Lúc trước nói chuyện trời đất, nàng phát hiện, vị Đạo Chủ thần bí này hiểu rõ Bạch Đế nhất, lúc trò chuyện đến bí mật của Bạch Đế, thái độ cũng tùy ý nhất, hình như quan hệ rất tốt, hơn nữa ngay cả pháp thân cũng chọn Bạch Đế.

“Rốt cuộc tầng thứ chín Lăng Yên Các có cái gì?”

Vô Sinh Đế Tôn không nhịn được nói: “Nghe nói Lăng Yên Các có bảo vật do đại năng Thiên Đạo để lại, thiên giới ồn ào xôn xao vì truyền thuyết liên quan đến Lăng Yên Các, còn từng phái thần tiên hạ phàm đấy.”

“Chắc.”

Thiếu nữ Đạo Chủ tùy ý nói: “Là lúc Tam Thanh cảm ngộ Thiên Đạo, Thái Thanh tập trung cảm ngộ của ba người, để lại một bản 《Thái Thượng Vô Tâm Vô Ngã Vô Vi Kinh》, bên dưới Thiên Đạo không xem hiệu, lúc trước Bạch Đế cũng muốn lĩnh hội, nhưng đạo khác biệt, cũng vô dụng.”

“Lại có tác dụng với vị tiền bối ở cửa tiệm tranh chữ kia?” Vô Sinh Đế Tôn ngạc nhiên.

“Không biết, nhưng hẳn chắc chắn có thể xem hiệu.” Thiếu nữ Đạo Chủ khẽ lắc đầu, nói: “Dù sao ta cũng không bỏ ra nổi thứ gì có giá trị để tạ lễ, quyển sách kia cũng tạm được.”

Vô Sinh Đế Tôn hơi do dự, nói: “Tỷ tỷ, vậy ta bái kiến vị tiền bối kia, cần chuẩn bị lễ vật gì?”

“Sao ta biết?”

Thiếu nữ Đạo Chủ khẽ lắc đầu, nói: “Dù sao lễ vật của người cũng không có ý nghĩa gì với người kia, tâm lòng quan trọng hơn, ta nghe nói Đông Duyên Đế Tôn cùng Tru Tiên Kiếm linh chuyển thế nhân gian kia, đều đã gặp qua vị kia, không ngại người hỏi bọn họ một chút đi, hơn nữa... Nữ nhi của Thiên Đế cũng ở đây, hỏi nàng càng tốt hơn.”

Vô Sinh Đế Tôn ngần ngại, hỏi: “Nữ nhi Thiên Đế ở nhân gian? Nữ nhi Hạo Thiên cũng chuyển thế đến nhân gian sao?”

Thiếu nữ Đạo Chủ mỉm cười, lắc đầu nói: “Ta nói chính là tiểu công chúa của Thái Sơ Thiên Cung, nữ nhi Thái Sơ Thiên Đế.”

“Con Kim Ô thứ mười một?” Vô Sinh Đế Tôn giật mình nói: “Ở nhân gian?”

“Lúc trước con tiểu Kim Ô kia gây họa, cũng không biết Thái Sơ nghĩ như thế nào, lại phế tu vi của nàng, phong ấn nàng ở tầng thứ sáu Lăng Yên Các.” Thiếu nữ Đạo Chủ nói: “Thế nhưng, bây giờ nàng đã được thả ra, đương nhiên đã gặp vị kia.”

Vô Sinh Đế Tôn vẫn không hiểu nhiều, vì sao Kim Ô đi ra nhất định đã gặp qua vị kia chứ?

Thế nhưng, nàng vẫn không hỏi nhiều, chỉ nói: “Đa tạ tỷ tỷ chỉ điểm.”

...

Bên trong Thanh Thành.

Ba người thiếu nữ Kim Ô, Lục Kiếm Tiên, Đông Duyên Đế Tôn, đều đang ngồi ở đình viện trong căn biệt thự trung tâm thành phố, ngẩng đầu nhìn kết giới màu hồng đỏ mà phàm nhân không thấy được ở bên trong bầu trời.

“Lợi hại.”

Đông Duyên Đế Tôn cảm ứng Chư Pháp Quy Nhất trận hiện tại ở Thanh Thành, sợ hãi than thở: “Đâu chỉ cường đại hơn trước đó ngàn lần vạn lần?”

Hai vị đại la kim tiên hồng nguyên chuyển thế là Thanh Quân và Nguyên Quán Chủ điều khiển, cộng thêm một lượng lớn tu hành giả nhân gian, cũng chỉ có thể phát huy một hai phần vạn uy năng của Chư Pháp Quy Nhất trận mà thôi.

Chương 323: Tầng thứ chín Lăng Yên Các (5)

Còn bây giờ lấy tám mươi một vị chí tôn chuyển thể thống lĩnh một lượng lớn đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thể, còn có chín vị thần tiên cảnh giới Thái Nhất chuyển thể trấn áp, hai vị thần tiên cảnh giới Thái Nhất chuyển thể chia ra am hiểu Thái Dương và Thái Âm chi đạo chủ trì, uy năng mạnh mẽ hơn lúc trước rất nhiều lần.

“Đó là đương nhiên, đây chính là cách mà các đại năng Thiên Đạo vất óc suy nghĩ nghiên cứu ra được.”

Thiếu nữ Kim Ô tự tin nói: “Trận pháp này đã đạt đến cực hạn nhân gian, chỉ uy năng của trận pháp, dù một đám Ma Quân cũng đừng mơ tưởng lay chuyển được, bên ngoài ma kia không hiểu Thiên Đạo, vốn không am hiểu trận pháp, dù để bọn họ kết trận, cũng không dao động được bao nhiêu, phần nhiều hơn vẫn phải dựa vào lực lượng tự thân, nào có trận pháp tuyệt diệu như Thiên Đạo của ta?”

Bây giờ Vạn Thế Phục Long đại trận đã thôi phát đến cực hạn, cho dù có thêm gấp mấy lần thần tiên, uy năng của trận pháp này cũng không thể tăng lên nữa.

Dù sao, thực lực của mấy ngàn vị thần tiên chuyển thể dù hoàn mỹ xếp chồng lên nhau, lực lượng cũng kém xa trận pháp này, chủ yếu là dựa vào trận pháp để bản thân hội tụ chuyển biến lực lượng thiên địa.

Đây chính là trận pháp hoàn mỹ nhất ở nhân gian.

“Nền tảng của bản thân ngoại ma vượt qua nhóm chúng ta nhiều lắm.”

Lục Kiếm Tiên thở dài nói: “Dù dựa vào lực lượng của bản thân, nếu có một đám Ma Quân, e rằng cũng nguy hiểm.”

Thiếu nữ Kim Ô khẽ lắc đầu nói: “Người phải hiểu rằng, trận pháp hoàn toàn dựa vào thiên địa chi lực, bản thân tính chất lực lượng của mỗi người đã khác nhau, không có cách nào dung hợp làm một, hoàn toàn dựa vào việc hội tụ đủ loại thiên địa chi lực để gia trì, nhưng việc hội tụ thiên địa chi lực ở nhân gian cũng có hạn, nhiều nhất cũng chỉ nhiều như vậy, trận pháp bên ngoài ma kia hội tụ thiên địa chi lực, có thể theo kịp một phần mười của trận pháp này cũng đã khá tốt.”

Nàng hơi dừng lại, nói: “Đương nhiên, nếu có Ma Tôn, vậy thật sự rắc rối, hội tụ thiên địa chi lực thôi phát Chư Pháp Quy Nhất trận này đến cực hạn, cũng chỉ miễn cưỡng tiếp cận với Ma Tôn chi lực, chắc chắn không ngăn cản được Ma Tôn.”

“Ma Tôn?” Đông Duyên Đế Tôn cười nói: “Vậy phải hy sinh chuẩn Ma Tôn, sao một phương ngoại đạo có thể bỏ được?”

Lúc này –

“Tại hạ ‘Hoàng Phủ Tịch’, đến đây thăm hỏi.”

Bên ngoài đình viện, đột nhiên vang lên giọng nói hư ảo của một nữ tử.

“Hoàng Phủ Tịch?” Thiếu nữ Kim Ô nghi ngờ nói: “Ai vậy?”

Lục Kiếm Tiên nói: “Thần tiên thượng giới chuyển thế?”

“Hoàng Phủ Tịch?”

Đông Duyên Đế Tôn thay đổi sắc mặt, truyền âm nói: “Là Vô Sinh Đế Tôn, nàng là chí tôn cảnh giới Thái Nhất tiếng tăm lừng lẫy ở thượng giới, hơn nữa không phải cảnh giới Thái Nhất bình thường, có lẽ nàng chính là người đến chủ trì Chư Pháp Quy Nhất trận lần này.”

Thiếu nữ Kim Ô ồ một tiếng, thật sự không để ý, chỉ tùy ý nói: “Vào đi.”

Chỉ thấy một thiếu nữ vóc dáng cao gầy, vẻ ngoài thanh tú xinh đẹp đi đến từ bên ngoài đình viện, một bước như chỉ xích thiên nhai di chuyển đến trước mặt ba người, khách sáo nói: “Tiểu công chúa điện hạ, Lục Kiếm Tiên, Đông Duyên Đế Tôn.”

“Gặp qua Vô Sinh Đế Tôn.” Đông Duyên Đế Tôn nói.

“Vô Sinh Đế Tôn.” Lục Kiếm Tiên cũng nói.

Thiếu nữ Kim Ô tùy ý nhẹ gật đầu, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Vô Sinh Đế Tôn thấy thái độ của thiếu nữ Kim Ô này tùy tiện như vậy, nên cũng không dám có tính toán gì, dù sao cũng là nữ nhi của Thái Sơ Thiên Đế trong truyền thuyết, hơn nữa cũng là cảnh giới Thái Nhất, không nề mặt cũng rất bình thường.

“Thật không dám giấu giếm.”

Vô Sinh Đế Tôn cũng không dám giấu giếm, nói: “Có một vị Đạo Chủ chỉ điểm ta, nói ta có thể đến Tô Thành bá kiến vị ‘Lâm tiền bồi’ chủ cửa tiệm tranh chữ kia, nhưng đến thăm hỏi cũng nên chuẩn bị chút lễ vật, dù Lâm tiền bồi không thèm để ý, tại hạ cũng muốn tận hết tấm lòng, đáng tiếc... Tại hạ không biết Lâm tiền bồi yêu thích gì, không biết nên đưa lễ vật gì, vì vậy đặc biệt đến thỉnh giáo ba vị.”

“Đạo Chủ chỉ điểm?” Lúc này khuôn mặt thiếu nữ Kim Ô nghiêm túc hơn chút.

Đông Duyên Đế Tôn lại càng ngạc nhiên hơn, không ngờ trước khi Vô Sinh Đế Tôn hạ phàm, lại còn có Đạo Chủ chỉ điểm nàng chuyện này?

“Lễ vật...” Thiếu nữ Kim Ô suy nghĩ một chút, bắt đắ dĩ mở hai tay ra, nói: “Lúc ta đi gặp phụ hoàng, cũng không chuẩn bị quà.”

“Phụ hoàng?”

Vô Sinh Đế Tôn nghe vậy, không nhin được ngo ngạc, lập tức tron to đôi mắt đẹp nhìn thiếu nữ Kim Ô, vẻ mặt rung động nói: “Ngươi là nữ nhi của vị Lâm tiên bối kia? Vậy chẳng phải Lâm tiên bối là... Là...”

“Ngươi không biết à!” Khóe môi thiếu nữ Kim Ô hơi giật giật một chút, nói: “Không phải ngươi nói là Đạo Chủ chỉ điếm cho ngươi sao?”

Vô Sinh Đế Tôn hít sâu một hơi, lúc này mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, nhưng giọng nói vẫn hơi run rẩy: “Nhưng... Đạo Chủ không nói cho ta biết Lâm tiên bối là vị kia...”

“Được rồi, dù sao bên ngoại đạo cũng biết, sớm muộn gì các ngươi cũng biết.” Thiếu nữ Kim Ô bắt đắ dĩ xua tay, lại nói khẽ: “Nhưng không cho phép ngươi nói ra, cũng không cho phép nói là ta tiết lộ!”

“Vâng, tại hạ chắc chắn sẽ giữ bí mật.”

Vô Sinh Đế Tôn vội vàng gật đầu, trong lòng không ngừng hoảng sợ than thở, chẳng trách thái độ của tử tử Đạo Chủ với vị kia lại khách sáo như thế, hóa ra lại là Thái Sơ Thiên Đế trong truyền thuyết chuyên thể...

“Nếu là Đạo Chủ chỉ điếm, ngươi muốn yết kiến phụ hoàng, vậy cứ đi gặp đi.” Thiếu nữ Kim Ô tùy ý nói.

“Vậy... Không biết tại hạ nên chuẩn bị lễ vật gì đây?”

Vô Sinh Đế Tôn không nhin được nhìn về phía Lục Kiếm Tiên và Đông Duyên Đế Tôn, trong ánh mắt tràn đầy ý muốn thỉnh giáo.

Vị Lâm tiên bối kia đã là Thái Sơ Thiên Đế, nàng càng phải đối xử cẩn thận hơn.

Lục Kiếm Tiên suy nghĩ một chút, nói: “Ta cũng không đưa lễ vật gì, chỉ hết lòng hết dạ mà thôi, lúc đầu đưa một món chí bảo thể gian, Lâm tiên bối không để ý đến, sau này đưa một quyển sách cổ 《Tam Giới Chi Biến》 đến từ Lăng Yên Các, ta cũng không biết Lâm tiên bối có thích hay không.”

“Điều này ta biết, phụ hoàng vẫn đang xem.” Thiếu nữ Kim Ô nói: “Còn dựa vào nội dung trong quyển 《Tam Giới Chi Biến》 kia vẽ ra mấy bức tranh, bây giờ phụ hoàng thích tranh chữ, có lẽ thứ này đã khiến hắn thấy vui vẻ.”

Đông Duyên Đế Tôn gật đầu nói: “Ta cũng đưa một bình huyết dịch thần tiên thượng cổ, mặc dù không thể nào vận dụng được tiên lực trong đó,

nhưng vẫn có thể giải phóng được nội dung của Vô Tự Thiên Thư.”

Vô Sinh Đế Tôn như có điều suy nghĩ, lập tức biết ơn nói: “Đa tạ ba vị đã chỉ điểm, tại hạ... có lẽ đã biết phải đưa cái gì.”

Chương 324: Lai lịch của ngoại đạo Bàn Cổ (1)

Vào lúc hoàng hôn.

Tô Thành, cửa tiệm tranh chữ trong ngõ hẻm vắng vẻ.

“Nhớ ta như vậy sao?”

Lâm Chỉ Thủy cúi đầu nhìn Tiểu Xà trong ngực, không nhìn được hơi ngạc nhiên, mỉm cười vỗ về lưng nàng, nói nhỏ: “Mới rời khỏi ta không bao lâu, ta đã nói nên đi cùng nàng mà.”

Nhìn từ mặt cảm xúc, hẳn luôn cảm thấy một khoảng thời gian không gặp, hình như nha đầu này đã trưởng thành hơn.

“Nhưng ta vẫn cảm thấy đã rất lâu...” Xà Tích Lộ dùng hai tay ôm eo Lâm Chỉ Thủy, áp trán vào lồng ngực của hắn, nhỏ giọng nói: “Đây là lần đầu tiên ta rời khỏi chàng lâu như vậy...”

Lâm Chỉ Thủy ngẩn ngơ.

Nhưng ngày gần đây, hình như Tiểu Xà cũng thay đổi?

Không chỉ không còn nói lắp như trước, hơn nữa hình như khí chất cũng trở thành đáng vẻ khá tự tin, lại có lá gan nói thẳng như vậy, đổi lại là trước kia, dù nàng không đỏ mặt, cũng sẽ lắp bắp nói không nên lời.

Đúng như dự đoán... Ra ngoài nhiều một chút, gặp nhiều người xa lạ, giao lưu nhiều hơn, đây mới là cách tốt để chữa bệnh tự kỷ.

Lâm Chỉ Thủy thầm than một tiếng, hơi vui mừng xoa đầu của nàng, khẽ cười nói: “Năm tháng còn dài, chút thời gian này tính là gì, lần này nàng đi ra ngoài một chuyến, cũng đã trưởng thành, không phải rất tốt sao?”

“Ừm...” Xà Tích Lộ ôm hắn, nhẹ gật đầu.

Nhảy một cái bước vào cảnh giới Thái Nhất, chỉ thiếu nửa bước là có thể tiến vào Thiên Đạo, nàng thật sự đã trưởng thành rất nhiều.

“Sau này còn rất nhiều việc đấy, có tự tin không?” Lâm Chỉ Thủy hỏi.

“Ày...” Xà Tích Lộ hơi do dự, vẫn nói nhỏ: “Có hơi sợ hãi... Nhưng có tranh của chàng, ta cũng yên tâm hơn rất nhiều.”

Lâm Chỉ Thủy không thể nhìn được cười.

Nha đầu này có chứng sợ hãi xã giao, vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn.

Cũng đúng, mặc dù chỉ là một vài bức tranh vẽ nhân vật trong sách, nhưng cũng phải tiếp xúc với người khác, ví dụ nhà đầu tư không hài lòng, để nàng liên lạc đổi tranh này, đưa yêu cầu gì đó này, việc này thật sự không quá thích hợp với người sợ xã giao.

“Không sao, ta giúp nàng là được.”

Lâm Chi Thủy xoa đầu của nàng, nói: “Nàng không cần quan tâm, yên tâm đi con đường của nàng đi, những chuyện nhỏ nhặt này, ta sẽ ra mặt giúp nàng.”

Xà Tích Lộ ngẩn ngơ.

Ý tứ trong lời này của Lâm Chi Thủy, chẳng lẽ dự định tự mình ra tay sao?

“Không phải chàng... Không muốn ra mặt sao?” Nàng hơi ngạc nhiên nhìn Lâm Chi Thủy, “Không sao chứ?”

“Không có việc gì.”

Lâm Chi Thủy mỉm cười, véo khuôn mặt của nàng một cái, nói: “Gần đây ta tiến bộ rất nhiều, dù bị người ta phát hiện, cũng không sao.”

Mặc dù trước kia trình độ của hắn cũng cao, nhưng đó được xây dựng dưới sự giúp đỡ của chiếc bút lông yêu quý, khó tránh khỏi sẽ hơi chột dạ, hơn nữa lại còn trẻ, dễ bị nghi ngờ, vì vậy mới không muốn lộ diện.

Nhưng bây giờ, dù hắn dùng bút lông nào, trình độ đều cao siêu như thế.

Đồng thời “bàn tay vàng” cũng tiến hóa, bức tranh vẽ ra lại càng chân thật hơn, trình độ cao hơn!

Thực lực mạnh như vậy, còn sợ bị người ta nghi ngờ?

“Tiến bộ không nhỏ?”

U Thiên ở trong đầu Xà Tích Lộ lại giật mình nói: “Hắn lại tiến bộ? Làm sao có thể? Chẳng lẽ... Mười vạn tám ngàn đạo của hắn đều đạt đến cực hạn??”

Nàng biết.

Mặc dù Thái Sơ Thiên Đế nắm giữ mười vạn tám ngàn đạo, nhưng mười vạn tám ngàn loại Thiên Đạo này cũng không đạt đến cực hạn, chỉ vì mười vạn tám ngàn loại Thiên Đạo này hòa làm một thể, lượng thay đổi gây ra chất thay đổi, vì vậy là người đứng đầu trong Thiên Đạo.

Còn mấy vị đại năng Thiên Đạo đứng đầu kia, đều đi đến cực hạn trên Thiên Đạo.

Nhưng bây giờ... Hình như Lâm Chi Thủy lại bước thêm một bước?

Lúc trước không đạt được cực hạn cũng đã kinh khủng như vậy, còn mười vạn tám ngàn đạo đều đạt đến cực hạn, thật sự là cấp độ thế nào?

Nghe thế này, tiến bộ này rất lớn, đến mức hắn cũng không cần ẩn nấp nữa, có thể tự mình ra tay!

Trong khoảng thời gian này, U Thiên vẫn luôn mơ hồ suy đoán, Thái Sơ có thể bởi vì sáu trăm năm trước bị “nó” truy sát, vì vậy đang né tránh “nó”.

Đây chẳng phải là nói... Bây giờ Lâm Chỉ Thủy đã không sợ “nó” nữa?

U Thiên không nhìn được lắm bầm một tiếng: “Dù ra tay ở nhân gian, cũng sẽ không khiến ‘nó’ thức tỉnh à...”

“VẬY... Chẳng không cần cho ta bức tranh nữa à...” Xà Tích Lộ do dự hỏi.

“Ta cho đám người Tiểu Thập Nhất là được.” Lâm Chỉ Thủy sờ lên đầu của nàng, nói: “Có rắc rối gì, ta sẽ giải quyết giúp nàng, lần sau nàng lại đến Thanh Thành, ai cản tranh, cứ để hắn đến tìm ta là được.”

“Ừm.” Xà Tích Lộ hơi cảm động nhẹ gật đầu.

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, còn nói thêm: “Lại nói, gần đây sách của nàng không cập nhật đều lắm.”

Xà Tích Lộ ngạc nhiên.

Những ngày gần đây, nàng vẫn luôn hao tâm tổn trí việc ở Thanh Thành, nhưng ngày qua lại đang tu luyện, đã không viết sách nữa, toàn bộ đều dựa vào bản thảo còn tồn đã viết trước đó, đặt thời gian cập nhật, chỉ là hôm trước đã sử dụng hết bản thảo còn tồn.

Thế nhưng, nàng rõ ràng là tu tiên giả, việc này chỉ là sở thích mà thôi, sao Lâm Chỉ Thủy lại hỏi điều này?

“Gần đây không viết...” Xà Tích Lộ lắc đầu.

“Ta biết, gần đây nàng khá bận rộn, cũng không có ý định này.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, nói: “Thế nhưng, cập nhật cũng rất quan trọng.”

Xà Tích Lộ hơi ngơ ngác.

Cập nhật cũng quan trọng?

Một quyển sách mà thôi, có ý nghĩa gì?

“Có quan trọng không?” Xà Tích Lộ hơi mờ mịt, hỏi ở trong lòng: “U Thiên, lời này của Chỉ Thủy có ý gì?”

U Thiên cũng rất ngơ ngác: “Ta cũng không hiểu...”

“Đương nhiên quan trọng.”

Lâm Chỉ Thủy xoa đầu của nàng, nói: “Không cập nhật thì có ai nhìn chứ? Lại nói... Gần đây nàng có nghĩ đến sách của nàng sẽ viết về cái gì không?”

Xà Tích Lộ lắc đầu, đã rất lâu rồi nàng không chạm vào.

Lâm Chỉ Thủy giật mình.

Quả nhiên, Tiểu Xà đã kẹt văn, chẳng trách gần đây không cập nhật.

Hắn không nhìn được cười nói: “VẬY ta cho nàng một đề nghị đi, sau này cập nhật, nàng có thể viết một nhân vật mới, đúng lúc ta cũng chuẩn bị

bức tranh của hắn, chắc chắn có thể tạo ra tiếng vang không nhỏ.”

Xà Tích Lộ không hiểu ra sao, hỏi: “Ai?”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười nói: “Lần trước đã nhắc đến với nàng... Ngoại đạo Bàn Cổ.”

Xà Tích Lộ ngẩn ngơ.

Viết nó?

Xà Tích Lộ không nhịn được hỏi ở trong lòng: ‘U Thiên, nếu ta viết ngoại đạo Bàn Cổ vào trong sách, sẽ như thế nào?’

“VẬY ‘NÓ’ SẼ CHÚ Ý ĐẾN NGƯỜI.”

U Thiên nặng nề nói: “Trước đó ta đã nói với ngươi, đừng gọi thẳng danh hiệu này, là vì có khả năng dẫn đến ánh mắt nhìn chằm chằm của ‘nó’, lần một lần hai không sao cả, thậm chí một trăm lần một ngàn lần cũng không quan trọng, nhưng... Một khi ngươi phạm sai lầm, dù là tu hành giả gặp ngoại ma giáng lâm, hay là bị ngoại đạo trừng phạt, đều sẽ trở nên càng nghiêm trọng hơn.”

“VẬY LÂM CHỈ THỦY CÒN ĐỂ TA VIẾT ‘NÓ’?” Xà Tích Lộ nghi ngờ nói ở trong lòng.

“Đây thật sự là đang gây hấn với ‘nó’.” U Thiên thở dài một tiếng, nói: “CÓ TRỜI MỚI BIẾT HẮN LẠI ĐANG TÍNH TOÁN ĐIỀU GÌ...”

Xà Tích Lộ hơi do dự, nhìn Lâm Chỉ Thủy, nói: “VẬY... ĐƯỢC.”

“ĐỪNG LO LẮNG.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười vỗ đầu của nàng, nói: “Bàn Cổ đã là kiêu cũ, có lẽ cũng không có nhiều người thích, nàng không cảm thấy ngoại đạo Bàn Cổ càng tốt hơn sao?”

Hắn đứng từ quan điểm của độc giả, thiết lập Bàn Cổ này thật sự quá cũ kỹ.

Ngoại đạo Bàn Cổ trên quyển sách cổ 《Tam Giới Chi Biến》 kia, lại có khả năng dễ khiến độc giả cảm thấy khá mới mẻ.

“Tốt hơn?” Xà Tích Lộ hơi mờ mịt.

Chương 325: Lai lịch của ngoại đạo Bàn Cổ (2)

Trong lời nói của U Thiên và đông đảo thần tiên, “nó” thật sự là nhân vật Boss phản diện đáng sợ nhất trên trời dưới đất, ngay cả nhắc đến tên cũng không dám, có thể thấy được ý kiêng dè đó.

Còn vị Thái Sơ Bàn Cổ kia, là người khai thiên tích địa, sáng tạo vạn vật, chính là khởi nguồn của tất cả.

Ngoại đạo Bàn Cổ... Sao lại tốt hơn Thái Sơ Bàn Cổ?

“‘Nó’ tốt hơn?” U Thiên cũng mờ mịt, nói: “Chẳng lẽ Lâm Chỉ Thủy có phát hiện gì sao?”

Lâm Chỉ Thủy thấy Xà Tích Lộ hơi ngơ ngác, không nhìn được thâm nghĩ, chẳng lẽ Tiểu Xà không thích thiết lập nhân vật mới này sao?

Hắn không nhìn được hỏi: “Nàng cảm thấy ngoại đạo Bàn Cổ thế nào?”

“Ta cũng không hiểu rõ...” Xà Tích Lộ lắc đầu, nói: “Hơn nữa ta cũng không biết ‘nó’ ở đâu ra.”

Lâm Chỉ Thủy nghe vậy, không nhìn được cũng khoanh tay, suy nghĩ.

Cũng đúng, ngoại đạo Bàn Cổ này là thiết lập mới, cũng phải có một lối suy nghĩ tốt mới được.

Hắn suy nghĩ một chút, đột nhiên giật mình, dứt khoát nửa sao chép nửa thay đổi thiết lập bên trong 《Tam Giới Chi Biến》, đề nghị: “Thái Sơ Bàn Cổ tỉnh lại từ trong hỗn độn, khai thiên tích địa, sau đó hóa thành thế giới ban sơ ‘Thái Sơ chi địa’, về phần ngoại đạo Bàn Cổ... Có thể coi là Thái Sơ Bàn Cổ phục sinh.”

“Phục sinh?” Xà Tích Lộ ngạc nhiên nói.

U Thiên lại rơi vào im lặng, chỉ lẩm bẫm nói: “Phục sinh...”

“Đúng, phục sinh.”

Trong chốc lát linh cảm của Lâm Chỉ Thủy bộc phát, kết hợp quyền 《Tam Giới Chi Biến》 kia và thiết lập của Tiểu Xà, phát huy trí tưởng tượng của mình, chậm rãi nói.

“Nàng đã quên rồi sao? Nàng cũng từng viết, Thái Sơ Bàn Cổ biến thành Thái Sơ chi địa, sau khi trải qua năm tháng dài đằng đẵng, Thái Sơ chi địa từ từ thu nhỏ dẫn đến hoang phế, linh khí cũng không còn dồi dào như lúc ban sơ.”

“Nghiên cứu nguyên nhân ở cấp độ sâu xa hơn của điều này, đây là vì sao chứ?”

“Nàng có thể nghĩ thế này – là vì Bàn Cổ đang phục sinh, cơ thể phân tán một lần nữa tập trung lại, vì vậy Thái Sơ chi địa nhỏ lại, một lần nữa phục sinh cũng cần đủ lực lượng, vì vậy hấp thu linh khí Thái Sơ chi địa.”

“Đồng thời, cùng vì Thái Sơ chi địa còn diễn biến ra tam giới càng rộng lớn hơn, Bàn Cổ khôi phục còn hấp thu một phần lực lượng của tam giới, vì vậy cũng khác với quá khứ.”

“Hơn nữa, Bàn Cổ khôi phục còn đang ở trong ‘trúng’, ngủ say tựa như lúc ban sơ, không có cách nào thật sự tỉnh lại, còn cần càng nhiều lực lượng tam giới hơn, bởi vậy dẫn tới tam giới chi biến, bị coi là ngoại đạo Bàn Cổ.”

Lâm Chỉ Thủy ngẫu hứng phát huy đến chỗ này, không nhận được thỏa mãn khê gật đầu, cảm giác thiết lập này của hắn thật sự cực kỳ hoàn mỹ, không đi viết sách cũng quá lãng phí.

Đương nhiên, một phần rất lớn là sao chép lại từ quyển sách cổ 《Tam Giới Chi Biến》 kia.

Thế nhưng vẫn có sáng tạo ra cái mới!

“Trúng?”

U Thiên lâm bầm ở trong đầu Xà Tích Lộ: “Nguyên Sơ cũng có suy đoán tương tự... Chỉ là không rõ ràng như vậy, chẳng lẽ đây chính là lai lịch của ‘nó’... Tiểu Xà, ngươi hỏi hắn một chút, thiên quy mới kia là như thế nào?”

“Thiên quy mới thì sao?” Xà Tích Lộ hỏi.

Thiên quy mới

Lâm Chỉ Thủy không nhận được hơi ngơ ngác.

Sinh ra Bàn Cổ mới, còn xuất hiện thiên quy mới?

Cũng đúng... Dù sao cũng là thần sáng thế, sau khi phục sinh tạo ra thiên quy mới cũng bình thường, loại thiết lập này cũng hợp lý.

“Ừm...”

Lâm Chỉ Thủy suy nghĩ một chút, thúc đẩy trí tưởng tượng của mình, nói: “Điều này sao... Bởi vì Bàn Cổ khôi phục không thích thiên quy lúc trước, vì vậy mới lập xuống thiên quy mới, dùng để quản lý thần tiên, ta cảm thấy... Có lẽ là vì trước khi Bàn Cổ thức tỉnh, có lẽ đã trải qua một vài chuyện?”

Xà Tích Lộ cái hiểu cái không gật đầu.

“Tóm lại, trải qua điều gì không quan trọng, sau đó có thể tùy ý biên soạn.” Lâm Chỉ Thủy hắng giọng một cái, chỉ cảm thấy đã tiêu hao hết linh cảm ít ỏi, rất muốn hỏi nàng một câu:

Cứ thiết lập như vậy, rốt cuộc nàng là tác giả, hay ta là tác giả?

“Vì quản lý thần tiên?”

U Thiên lại nói khẽ ở trong đầu Xà Tích Lộ: “Ta đã sớm có cảm giác này, lúc đại kiếp ngoại đạo, ngoại ma cũng không cường đọi như ngày nay, ngoại ma tồn tại thật sự vì quản lý thần tiên, chỉ vì sau khi Ma Tổ sinh ra cướp đoạt căn nguyên thiên địa, dẫn đến bản nguyên ngoại đạo quá mạnh, ngoại ma cũng mạnh đến mức đáng sợ, vì vậy mới biến thành kiếp nạn...”

Nàng lẩm bẩm nói: “Nhưng sự tồn tại của loại ngoại ma này không hợp lý, vốn có mâu thuẫn rất sâu, rõ ràng sinh ra vì thần tiên, nhưng nếu tiêu diệt tất cả thần tiên, vậy ngoại ma cũng không tồn tại... Đây chính là ôm nhau cùng chết.”

‘Đây chính là quản lý thật sự à.’

Xà Tích Lộ giật mình nói: ‘Ngoại trừ Ma Tổ, sự tồn tại của ngoại ma khác, tựa như phần mềm diệt virus, hoàn toàn coi tu hành giả trở thành virus, chỉ cần tu hành giả lộ ra ở trước mặt phạm nhân, tựa như virus xâm lấn bị điều tra ra được, sẽ bị tiêu diệt.’

U Thiên khẽ nói: “Xem ra sáu trăm năm trước Thái Sơ Thiên Đế bị ‘nó’ giết chết, cũng tra được rất nhiều điều bí ẩn, lại biết nhiều như vậy...”

‘Thế nhưng, dù sao người cũng là Ma Tổ, sao ngay cả điều này cũng không biết chứ?’ Xà Tích Lộ hỏi.

“Đừng nói là ta, ngay cả Nguyên Sơ cũng không biết rõ lai lịch của ‘nó’, sao ta có thể biết được?”

U Thiên khẽ nói: “Hơn nữa vì gông xiềng trời buộc của ‘nó’ với ta quá tự do, ngoại trừ Nguyên Sơ ra, các Ma Tổ khác đều xa lánh ta, ta chỉ là một người trấn thủ Nguyên Sơ Ma Tinh, đám Ma Tổ có kế hoạch gì đều giấu giếm ta, hình như cũng coi ta thành phần đồ tiềm tàng.”

‘Chẳng trách cả đám đều muốn cắn nuốt người...’ Xà Tích Lộ nói thầm một tiếng.

U Thiên hừ lạnh một tiếng, sửa lại: “Là chúng ta!”

“Tiểu Xà.”

Lâm Chỉ Thủy dùng đốt ngón tay gõ trán Tiểu Xà, nói: “Tóm lại, nàng cứ viết thêm về ngoại đạo Bàn Cổ trước đã.”

Xà Tích Lộ nhẹ gật đầu, “Đã biết.”

“Gia hỏa này...” U Thiên thở dài, nói: “Ngay cả ‘nó’ cũng muốn tính toán, cũng không biết rốt cuộc là vì sao, điên cuồng như vậy... Đám đại năng Thiên Đạo kia thật sự biết Lâm Chỉ Thủy đang làm cái gì sao?”

...

Trong núi rừng lân cận Lâm Thành, bên trong kết giới phong cấm sâu trong thung lũng.

Hồ nước từng có màu xanh biếc đã khôi phục vẻ trong suốt, thời gian lao đi với tốc độ cực nhanh cũng đã khôi phục bình thường.

Khoảng không trên hồ nước, con mắt thẳng đứng màu tím hư ảo tản ra uy áp đáng sợ kia, đang quan sát phía dưới.

Trên boong tàu du thuyền, lấy năm tên Ma Quân cầm đầu, cùng hơn năm trăm thiên ma đứng phía sau, lúc này tất cả đều quỳ sát đất, cung kính lắng nghe.

“Các người tu luyện pháp môn đã có thành tựu, cũng đã quen thuộc trận pháp.”

Giọng nói hùng vĩ mênh mông của Chúc Thiên Ma Tổ kia vang lên: “Bản tọa cũng nên ban cho các người những bảo vật khác, nếu có thể phát huy tốt, những bảo vật này đủ để tạo ra tác dụng cực lớn ở trong lần công thành.”

Con mắt thẳng đứng màu tím không lồ lại hư ảo kia, nhìn về phía Kiêu lão bản cầm đầu, nói: “Sinh Ý Nhân, có một món bảo vật quan trọng, vốn nên để người quản lý là thích hợp nhất, nhưng trong lòng người vẫn còn mềm yếu, vì vậy món bảo vật này, bản tọa quyết định giao cho những người khác, người có ý tưởng gì?”

Kiêu lão bản bình tĩnh nói: “Đều nghe Tổ vĩ đại làm chủ.”

Không gian đột nhiên chấn động, bị xé mở ra một cái khe cực lớn, bên trong khe kia liên thông với một không gian xa xôi lại sâu thẳm, truyền đến một luồng hơi thở thần bí vĩnh hằng.

Ngay lập tức, một viên lưu ly gần như trong suốt không màu bay ra từ trong thông đạo không gian này.

“Bảo vật này tên là ‘Đoạn Giới’, đặc biệt khắc chế Giới Thần Phát Ti...”

Chương 326: Thanh Tùng đâm rách tầng khí quyển (1)

Lúc đêm khuya, ánh trăng bao phủ.

Bên trong hẻm nhỏ vắng vẻ không có chút tiếng người nào, ánh trăng thanh lãnh lại tĩnh mịch chiếu sáng cửa tiệm tranh chữ nho nhỏ này, cũng phủ thêm một tầng lụa mỏng mỏng lung cho góc Thanh Tùng ở trước cửa.

Đột nhiên –

Một đạo nguyệt quang bí ẩn bay tới từ chân trời, rơi xuống trước cửa tiệm tranh chữ, lập tức hóa thành một nữ tử thanh lãnh như tiên tử nguyệt quang.

Rõ ràng là Tiêu Tuệ.

Dưới ánh trăng, Tiêu Tuệ nhìn thoáng qua cánh cửa lớn đóng chặt của cửa tiệm tranh chữ, phát hiện Lâm tiên bối không ở đây, lại nhìn về phía Thanh Tùng ở trước cửa.

Thanh Tùng cũng không có phản ứng gì.

Đánh giá một lúc, nàng nở một nụ cười như có điều suy nghĩ: “Ừm, xem ra... Nguyên khí do Thanh Quân để lại, còn chưa tiêu hóa hết?”

Trước khi nguyên thần thứ hai chuyển thế hạ phàm của Thanh Quân bị vẫn diệt, đã lưu giữ lại nguyên khí của bản thân, cùng với mảnh vỡ nguyên thần, trong đó còn ẩn chứa một tia đặc tính Kiến Mộc.

Đoàn nguyên khí kia thì cũng thôi đi, đặc tính Kiến Mộc cũng lấy Thanh Tùng làm cơ sở để hình thành, không hề khó hấp thu, nhưng trong mảnh vỡ nguyên thần đó lưu lại giác ngộ đạo của đại la kim tiên hồn nguyên, tất nhiên không dễ hấp thu.

Tiêu Tuệ vung tay lên, bố trí một kết giới phong cấm ở gần đó.

Ngay sau đó nàng lật tay một cái, trong tay xuất hiện một đoạn cây khô tản ra hơi thở năm tháng cổ phác.

“Cây tùng nhỏ, ngươi cũng có phúc duyên thâm hậu, đã để ngươi được lợi.”

Tiêu Tuệ mỉm cười, đoạn cây khô này bay về phía Thanh Tùng, sau đó dưới tác dụng pháp lực của nàng, đoạn cây khô này cũng theo đó vỡ nát, hóa thành từng vệt ánh sáng mỏng lung, không ngừng thẩm thấu vào bên trong Thanh Tùng.

Đây là đoạn cây khô còn lại sau khi Quang Âm Thụ khô héo, dù Quang Âm chi lực ở trong đó đã tiêu hao gần như không còn, nhưng vẫn ẩn chứa pháp lý của một đạo thời gian, có ích lợi lớn đến kinh người với tu hành giả cây cỏ thành tinh này.

Phải biết rằng, kỳ trân Quang Âm Thụ này lác đác không có mấy trong tam giới, trước đại kiếp thượng cổ, thậm chí còn không tồn tại, cũng do đại kiếp thượng cổ dẫn đến Thiên Đạo tàn khuyết, đại năng Thiên Đạo ra đời, đại năng Thiên Đạo mới có cơ hội ở trong hỗn độn gần tam giới, tìm ra một món kỳ trân dị bảo không thể tưởng tượng nổi thế này.

Thứ có tác dụng nhất của Quang Âm Thụ, dĩ nhiên là trái cây của Quang Âm Thụ, chỉ cần tiềm lực, thiên tư đủ cao, hoàn toàn có thể tiết kiệm vô số năm tháng và tích lũy, nhảy một bước đột phá đến cảnh giới Thái Nhất.

Đoạn cây khô do Quang Âm Thụ này biến thành cũng có tác dụng khá lớn, nếu có thể lợi dụng được, cũng có thể bồi dưỡng một vị cảnh giới Thái Nhất.

Chỉ nói về sự trân quý và đáng giá, đó là mười cảnh giới Thái Nhất, cũng không sánh bằng một Quang Âm Thụ này.

Nếu không phải bây giờ đại năng Thiên Đạo cũng coi trọng việc ở nhân gian, sao lại nở ban thưởng một hạt giống Quang Âm Thụ chứ?

“Đặc tính Kiến Mộc... Cộng thêm đoạn cây khô của Quang Âm Thụ...”

Tiêu Tuệ nhìn gốc Thanh Tùng này chậm rãi lùi ra sau, trong ánh mắt hiện ra vẻ mong chờ.

Ngay lúc đoạn cây khô của Quang Âm Thụ biến thành tia sáng vụn vỡ, bắt đầu bị Thanh Tùng hấp thu, trên mặt ngoài thân cây Thanh Tùng này cũng hiện ra một khuôn mặt thiếu nữ non nớt, chớp mắt nhìn về phía Tiêu Tuệ, chậm rãi nói: “Cảm ơn...”

Tiêu Tuệ mỉm cười, nói: “Dáng vẻ của ngươi giống với nguyên thân thứ hai của ta như vậy, cũng dựa vào nguyên thân thứ hai của ta làm mô hình sao?”

Thanh Tùng chậm rãi nhẹ gật đầu, yếu ớt nói: “Hấn thích...”

“Thật sao?”

Tiêu Tuệ ngạc nhiên cười một tiếng, “Vậy sau này ngươi hóa hình, chẳng phải sẽ giống với nguyên thân thứ hai của ta sao?”

“Ừm...” Thanh Tùng vô cùng cẩn thận nói: “Ta phải tạ ơn ngươi như thế nào đây?”

“Không cần.” Tiêu Tuệ xua tay.

“Muốn.” Thanh Tùng nghiêm túc nhìn Tiêu Tuệ.

“Hả...”

Tiêu Tuệ suy nghĩ một chút, hơi do dự nói: “VẬY... Chờ sau khi người hóa hình, coi như người là nghĩa nữ của ta đi? Dù sao vẻ ngoài của người cũng rất giống với ta khi còn bé.”

Thanh Tùng suy nghĩ, gọi: “Mẫu thân?”

Tiêu Tuệ mỉm cười, nói: “Thật ngoan.”

Trong lòng nàng cũng âm thầm vui vẻ.

Mặc dù nàng là khí linh Sinh Tử Bộ chuyển thế, địa vị còn cao hơn thần tiên cảnh giới Thái Nhất rất nhiều, nhưng sau này gốc Thanh Tùng nhỏ không chỉ có thể biến thành cảnh giới Thái Nhất, hơn nữa còn là sự tồn tại duy nhất do Lâm tiên bồi đắp hóa ở nhân gian, địa vị cũng không chênh lệch với Kim Ô thượng cổ.

Tam Túc Kim Ô, cũng là Thái Sơ Thiên Đế dùng Thái Sơ Thiên Cung biến thành Thái Dương tinh dựng dựng ra, cho dù cây tùng có căn cơ tiên thiên cao hơn, thật ra về mặt thân phận cũng giống vậy.

Huống chi, bây giờ gốc Thanh Tùng này còn đang hấp thu đoạn cây khô Quang Âm Thụ, bàn về căn cơ cũng không kém Tam Túc Kim Ô là bao.

Nàng có thể nhận gốc Thanh Tùng này làm nghĩa nữ, còn có thể rút ngắn mối quan hệ với Lâm tiên bồi, sao lại không hài lòng?

“Con gọi là Thanh, đúng không? Họ gì?” Tiêu Tuệ cười nói.

“Còn chưa quyết định đâu...”

Thanh Tùng lắc lắc tán cây, lại nói: “Mẫu thân gọi là ‘Tiêu Tuệ’?”

“Con muốn cùng họ với ta?” Tiêu Tuệ mỉm cười.

Thanh Tùng gật đầu.

Tiêu Tuệ suy nghĩ một chút, nói: “VẬY con tên là Tiêu Thanh Tùng đi.”

“Tiêu Thanh Tùng... Tiêu Thanh Tùng?”

Thanh Tùng thì thầm mấy lần, vui vẻ mỉm cười với Tiêu Tuệ, nói: “Tạ ơn... Mẫu thân.”

Tiêu Tuệ không nhịn được cười.

Lúc này, đoạn cây khô Quang Âm Thụ đã biến thành ánh sáng vụn vỡ, cũng bị Thanh Tùng hấp thu sạch sẽ.

“Mẫu thân...” Khuôn mặt thiếu nữ trên thân Thanh Tùng đột nhiên nói: “Hình như con sẽ lớn lên...”

“Lớn lên?” Tiêu Tuệ ngẩn ngơ.

Ngay sau đó, gốc Thanh Tùng chỉ cao có mười mét này, đột nhiên bắt đầu nhanh chóng cao lên, cứ như quá trình sinh trưởng của một gốc Thanh

Tùng vạn cổ bị tăng nhanh lên ức vạn lần.

Chỉ trong chớp mắt, gốc Thanh Tùng nhỏ bé chỉ cao hơn mười mét này, đã sinh trưởng cao đến mấy trăm thước, đồng thời còn đang không ngừng cao lên!

“Đặc tính Kiến Mộc bị kích phát sao?”

Tiêu Tuệ giật mình, vội vàng một lần nữa bố trí kết giới phong cấm, khiến phía trên kết giới phong cấm trở nên trống rỗng, đồng thời biến hóa thành không gian kết giới hình trụ, theo sự sinh trưởng của gốc Thanh Tùng này, khiến kết giới phong cấm cũng cao lên theo.

Thanh Tùng cũng rút rễ cây lên, dường như hai chân rời khỏi cửa tiệm tranh chữ, từng bước một đi tới một khoảng đất trống, đồng thời cơ thể của nó cũng như điên cuồng, dùng tốc độ đáng sợ không ngừng sinh trưởng.

Vài trăm mét... Ngàn mét... Mấy ngàn mét... Vạn mét...

Chỉ với thời gian nửa ngày, tán cây của nó đã xuyên qua tầng mây, đâm thẳng lên mây trời, sau đó còn đang sinh trưởng, chỉ trong chốc lát, đã đâm rách tầng khí quyển địa cầu, thăm dò vào trong vũ trụ!

Cho đến lúc Thanh Tùng cao lớn đến mấy trăm cây số, đường kính bề ngang lên đến phạm vi hơn vạn mét, lúc này mới dừng sinh trưởng!

Cuối cùng, một gốc Thanh Tùng vô cùng to lớn như thế đứng sừng sững ở trên đại lục châu Á của địa cầu, cơ thể càng nhô ra khỏi tầng khí quyển địa cầu, cứ như kết nối với thân mộc ở chỗ sâu trên vòm trời.

Nhưng nếu không có kết giới phong cấm che giấu, có người ở trong vũ trụ, thì có thể thấy rõ gốc Thanh Tùng vô cùng to lớn này.

“Lại sinh trưởng đến mức lớn như thế...”

Tiêu Tuệ rung động ngược nhìn gốc Thanh Tùng to lớn này, không nhịn được lẩm bẩm một tiếng.

Nếu không phải bây giờ nàng đã là cảnh giới hỗn nguyên, bố trí kết giới phong cấm đủ để ảnh hưởng đến không gian, khiến diện tích trong không gian kết giới phong cấm lớn hơn ngàn lần, nếu không khu nội thành cũ này sẽ bị gốc Thanh Tùng to lớn san bằng.

“Sao lại sinh trưởng to lớn đến thế?” Nàng hơi không dám tin tưởng.

Chương 327: Thanh Tùng đâm rách tầng khí quyển (2)

Nếu đang ở thiên giới, việc sinh trưởng ra cây cối khổng lồ như vậy cũng rất bình thường.

Thiên giới có một vài cỏ cây đủ để sánh với chí tôn, người to lớn nhất trong đó, thậm chí còn khổng lồ hơn địa cầu rất nhiều.

Trong truyền thuyết, Thông Thiên Kiến Mộc kia cũng vô cùng to lớn, chiều cao của thân cây đủ để từ mặt đất nhân giới nổi thẳng lên thiên giới thượng cổ.

Nhưng... Nơi này dù sao cũng là nhân gian!

Ở nhân gian, hạn mức tu vi cao nhất chỉ có cấp độ bán tiên, còn hạn mức tu vi cao nhất ở thiên giới là chí tôn!

Dù gốc Thanh Tùng này có một tia đặc tính Kiến Mộc thượng cổ, còn có bản nguyên đoạn cây khô Quang Âm Thụ, nhưng dù sao cũng là nhân gian, sao lại lớn thành dáng vẻ này?

Ở thiên giới, rất nhiều cỏ thụ sánh với đại la kim tiên cũng không lớn như thế!

Nhân giới ở thời kỳ thượng cổ, những bán tiên thụ yêu thiếu một bước là độ thiên kiếp kia, nhiều nhất bản thể cũng chỉ cao hơn ngàn mét mà thôi, sao có thể khổng lồ như vậy?

Dù là đỉnh núi Everest cao nhất ở thế giới trên địa cầu, cũng không đủ độ cao vạn mét.

Trước mặt gốc Thanh Tùng này, Everest thật sự chỉ là một tiêu bất điểm.

“Hơi thở này... Sao lại mạnh như vậy...”

Tiêu Tuệ hoảng sợ cảm nhận hơi thở do gốc Thanh Tùng này tản ra, không cách nào xác định tu vi, nhưng lại có thể cảm nhận được sự cường đại kia, dường như đã vượt qua phạm trù bán tiên!

Nhưng... Sao lại có thể như thế chứ?

Hạn mức cao nhất của nhân gian là bán tiên, đây là thiên quy!

Lúc này, trên cành cây khổng lồ, trên vỏ cây gần với Tiêu Tuệ nhất hiện ra một khuôn mặt thiếu nữ non nớt, hơi lo lắng nhìn nàng.

“Mẫu thân...” Một giọng nói rõ ràng to lớn như sấm động, lại hơi đàn độn yếu ớt vang lên.

“Sao con lại sinh trưởng lớn đến thế?”

Tiêu Tuệ hơi ghen lời nhìn nghĩa nữ của mình, vừa rồi còn đặt tên là “Tiêu Thanh Tùng”, hài âm với “tiểu Thanh Tùng” đấy, trong chớp mắt đã sinh trưởng không lồ đến trình độ này.

Cái này cũng có thể gọi là tiểu Thanh Tùng à?

“Đảo Phuket...” Giọng nói to lớn vang vọng trời đất của cây tùng vang lên.

“Còn bán manh...”

Khóe môi Tiêu Tuệ hơi run rẩy, nói: “Vậy bây giờ con có thể hóa hình không?”

“Có thể.” Cây tùng dùng giọng nói to lớn cẩn thận nói: “Nhưng con còn phải giúp hấn canh công... Không muốn rời khỏi nơi này, chỉ tu thành thân ngoại hóa thân được chứ?”

“Đương nhiên được.”

Tiêu Tuệ nhẹ gật đầu, nói: “Lâm tiên bối có ân điểm hóa con, tất nhiên con nên ở lại.”

Nàng vừa bắt đắc dĩ nói: “Thế nhưng... Con có thể biến nhỏ hơn không?”

“Được.”

Cây tùng không lồ xé rách tầng khí quyển kia bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ lại, chỉ mới nửa ngày, đã khôi phục được độ cao hơn mười mét vốn có, chỉ là vỏ cây càng tinh khiết hơn, lá kim càng thêm xanh biếc, càng lộ rõ sinh cơ.

“Phù...” Cuối cùng Tiêu Tuệ đã thở phào nhẹ nhõm.

Vỏ cây trên thân Thanh Tùng chậm rãi nứt ra một khe hở, trong đó lộ ra ánh sáng màu xanh chói mắt, không ngừng phun trào nháy vọt, cứ như trái tim đang rung động, hình như đang dựng dục cái gì đó.

Chỉ chốc lát sau, một nữ đồng xinh đẹp đáng yêu như búp bê đi ra từ trong cái khe, thoát nhìn tuổi tác chưa đến mười tuổi, khuôn mặt giống Tiêu Tuệ đến bảy tám phần, thoát nhìn rất ngốc manh.

Ngay lập tức, khe hở khép lại.

“Mặc quần áo trước đã.”

Tiêu Tuệ lật tay một cái, lấy ra một bộ pháp y, bay múa bọc cơ thể của nữ đồng lại, lập tức biến ảo thành một chiếc váy công chúa tinh xảo phong cách hiện đại, kích cỡ cũng rất vừa vặn, thoát nhìn vô cùng đáng yêu.

“Mẫu thân...” Nữ đồng đáng yêu ngây ngốc sững sốt mấy giây, lúc này mới đi lên trước một bước, lại lập tức nhảy lên một bước.

“Vừa mới bước đi còn chưa quá quen thuộc, chẳng mấy chốc là có thể học được.”

Tiêu Tuệ mỉm cười, nói: “Con đã tu thành cơ thể thân ngoại hóa thân, vậy sau này con sẽ tên là Tiêu Thanh Tùng, biết chưa?”

“Ừm.” Nữ đồng đáng yêu nhẹ gật đầu.

“Cứ để bản thể của con trấn thủ ở đây đi.”

Tiêu Tuệ mỉm cười ngồi xổm xuống, sờ cái đầu nhỏ của Tiêu Thanh Tùng, lại hôn lên trán của nàng một cái, lúc này mới nói: “Thân ngoại hóa thân này của con, có thể rời khỏi bản thể bao xa?”

“Đại khái...” Tiêu Thanh Tùng nghiêng đầu suy nghĩ, không chắc chắn nói: “Mấy vạn cây số?”

“Xa như vậy?” Tiêu Tuệ giật mình nhìn Tiêu Thanh Tùng.

Thân ngoại hóa thân cùng loại với phân thân thuật, tức là tách rời một bộ phận của bản thân hình thành hóa thân, tu vi tương đương với bản thể, nhưng khuyết điểm là không thể rời khỏi bản thể quá xa, bình thường bản thể không lờ của yêu vật đều sẽ tu luyện thân ngoại hóa thân.

Theo nàng biết –

Nếu như chưa độ kiếp thành tiên, nhiều nhất thân ngoại hóa thân chỉ có thể rời khỏi bản thể hơn mười dặm hơn trăm dặm mà thôi.

Còn gốc Thanh Tùng này, lại có mấy ngàn cây số?

“Bây giờ con có tu vi gì? Chẳng lẽ con đã đột phá cực hạn sao?” Tiêu Tuệ không nhịn được hỏi.

“Cực hạn?”

Tiêu Thanh Tùng hơi mơ hồ nói: “con vừa mới tu luyện đến cực hạn, chủ nhân tưới tinh nguyên linh dịch cho con, con hấp thu rất nhiều, bên trong cơ thể tích lũy rất nhiều tinh hoa của chủ nhân, nhưng còn chưa tiêu hao hết, tu vi không thể nào tăng lên...”

“Kỳ quái...” Tiêu Tuệ càng không thể nào hiểu được, “Vậy con rõ ràng chỉ đạt đến cực hạn nhân gian, sao có thể mạnh hơn bán tiên nhiều như vậy chứ?”

“Bây giờ con là cảnh giới gì?” Tiêu Tuệ nghi ngờ nói: “Con thể hiện một ít ‘đạo’ của con cho ta xem.”

Tiêu Thanh Tùng ồ một tiếng, ngoan ngoãn duỗi một ngón tay non mịn ra, nhẹ nhàng điểm một cái ở trên không trung, pháp lý chi quang của “đạo” lập tức nở rộ ra, theo đầu ngón tay của nàng điểm một cái, cứ như đang diễn hóa ra một điểm của vô cực hỗn độn, từ không sinh thành có, dường như

đang tới gần cái “Nhất” kia, theo đầu ngón tay xẹt qua, thời gian như nước chảy cũng chập trùng.

“Trụ Quang nhất đạo cảnh giới Thái Nhất!”

Tuy Tiêu Tuệ đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn hơi giật mình, “Đoạn cây khô Quang Âm Thụ thật sự lợi hại, phối hợp với mảnh vỡ nguyên thần của Thanh Quân, lại khiến cảnh giới của con nhảy lên đạt đến cảnh giới Thái Nhất.”

Thế nhưng, nàng vẫn cảm thấy không thể nào hiểu được.

Bản thể lớn nhỏ chỉ liên quan đến tu vi, cũng chính là cơ sở linh lực, bản nguyên đủ loại.

Còn ngộ đạo cảnh giới nguyên thần lại cao hơn, bản thể cũng không thay đổi gì.

Bản thể Tiêu Thanh Tùng, sao lại không lộ như vậy chứ?

Ngay cả khoảng cách thân ngoại hóa thân cũng không hợp thói thường như thế... Thật sự vượt qua sự nhận biết của nàng.

Đoạn cây khô Quang Âm Thụ, nguyên khí Thanh Quân, một tia đặc tính Kiến Mộc, cũng không thể làm được điểm này.

Ngoại trừ những thứ này... Còn có cái gì đặc thù nữa đây?

“Thanh.”

Tiêu Tuệ đột nhiên dùng đôi tay đỡ hai vai của Tiêu Thanh Tùng, hỏi: “Lâm tiên bối có cho con ăn thứ gì hay không? Hay có sự giúp đỡ đặc thù gì không?”

“Ăn cái gì?” Tiêu Thanh Tùng nghiêng đầu nhỏ suy nghĩ một lúc, hoang mang lắc đầu nói: “Không có... Chỉ là mỗi lần chủ nhân rửa bút, lại đổ mực nước vào cho con...”

Nói đến đây, nàng đột nhiên nói: “À, đúng, mấy ngày gần đây, mực nước lúc chủ nhân rửa bút, linh lực ẩn chứa trong đó mạnh hơn trước kia rất nhiều rất nhiều, đặc biệt hùng vĩ tinh khiết, con đã tích lũy tinh hoa mấy ngày gần đây ở trong cơ thể, lúc đầu vẫn không hấp thu được, không ngờ hôm nay đã hấp thu rất nhiều.”

“Mạnh hơn trước kia rất nhiều?” Tiêu Tuệ ngẩn ngơ.

Nàng cũng biết, mực nước mà Lâm tiên bối dùng để viết chữ vẽ tranh, chính là pháp lực hình thành, nhưng cũng chỉ là pháp lực bán tiên mà thôi.

Theo lý thuyết, pháp lực bán tiên chính là cực hạn.

Trong mấy ngày gần đây, sao lại mạnh hơn trước kia rất nhiều?

Trong lòng Tiêu Tuệ đầy nghi ngờ, đột nhiên nói: “Thanh, còn thể hiện ra một chút pháp lực thử xem.”

“Ồ...”

Tiêu Thanh Tùng nhẹ gật đầu, sau đó bên ngoài cơ thể đột nhiên bắn ra một luồng ánh sáng pháp lực chói mắt, trong chớp mắt đã tạo thành hư ảnh Phục Hi cầm Hà Đồ Lạc Thư ở trong tay, bao phủ cơ thể nhỏ nhỏ của nàng.

“Ồ!” Tiêu Tuệ kêu lên một tiếng, chỉ cảm thấy một luồng pháp lực siêu việt hơn xa nàng dâng trào lên, trong chớp mắt đã chấn động đến mức khiến nàng bay ngược lại.

Nàng vội vàng đứng vững người, hoảng sợ nhìn về mặt ngọc manh của Tiêu Thanh Tùng, trong mắt đầy vẻ khó có thể tin nổi, lẩm bầm nói: “Pháp lực đại la? Điều này sao có thể... Không thể nào, đây là thiên quy... Làm sao có thể phá vỡ thiên quy?”

Chương 328: Muốn làm Thiên phi? (1)

Thiên quy.

Cũng tức là quy tắc do thượng thiên quyết định.

Ví dụ như thời gian lao nhanh không ngừng.

Ví dụ như sinh tử luân hồi.

Ví dụ như lá rụng về cội, sông dài vào biển.

Đây là pháp tắc chắc chắn phải tuân theo, là quy luật vận chuyển vạn vật, không cách nào bị thay đổi, cũng không thể xem nhẹ.

Thiên kiếp tu hành giả cũng là như thế, chính là thiên quy do Thiên Đạo quyết định.

Tu hành giả bị phạm nhân phát hiện, sẽ dẫn tới ngoại ma, cũng là thiên quy do ngoại đạo quyết định.

Cũng như thế –

Hạn mức tu vi cao nhất của tu hành giả ở nhân gian chính là bán tiên, đây cũng là thiên quy sau đại kiếp thượng cổ!

Lằn ranh bán tiên này, chính là giới hạn chân chính.

Theo lý thuyết, dù có thoát khỏi tam giới hay không, chỉ cần là sinh linh ở tam giới, thì không có bất kì sự tồn tại nào có thể vượt qua lằn ranh do thiên quy định ra, cho dù là cảnh giới Thiên Đạo cũng giống vậy.

Chỉ ngoại đạo mới có thể vượt qua lằn ranh này.

Nhưng bây giờ...

Tiêu Tuệ lại phát hiện, Thụ Yêu do vị Lâm tiên bồi dưỡng hóa ở trước mắt, lại phá vỡ thiên quy!

Cực hạn nhân gian, chính là pháp lực bán tiên vô cùng gần với chân tiên, cũng tức là cấp độ hiện tại của nàng, cho dù là đại năng Thiên Đạo chuyển thế, nhiều nhất tu vi pháp lực cũng chỉ có cấp độ bán tiên mà thôi.

Còn gốc Thanh Tùng này... Pháp lực lại mạnh hơn nàng gấp ngàn lần!

Tu vi đại la kim tiên!

“Thanh, sao con lại phá vỡ thiên quy?” Tiêu Tuệ không nhịn được hỏi.

“Không biết...” Tiêu Thanh Tùng vẻ mặt ngờ ngác nói.

Tiêu Tuệ nhớ lại lời nói trước đó của Thanh, không thể tin nổi nói: “Chẳng lẽ thật sự là vì mực nước khi Lâm tiên bồi dưỡng rửa bút?”

Trong sự nhận biết của nàng, Lâm tiên bồi dưỡng thật sự là sự tồn tại rất vĩ đại, cho dù biết Lâm tiên bồi dưỡng là Thái Sơ Thiên Đế chuyển thế, nàng cũng không

cảm thấy giật mình, dù sao ngay cả Tây Vương Mẫu cùng đủ loại đại năng Thiên Đạo, đều sẽ nể mặt Lâm tiên bối.

Nhưng... Cho dù là Thái Sơ Thiên Đế, cũng không thể phá vỡ thiên quy chứ?

Điều này đã vượt ra khỏi sự nhận biết của nàng.

“Gần đây mực nước khi chủ nhân rửa bút, thật sự ẩn chứa tinh nguyên linh dịch mạnh hơn trước kia rất nhiều.”

Tiêu Thanh Tùng hơi ngậy thơ nói: “Có lẽ cũng vì cái này đi.”

“Vậy là nói... Lâm tiên bối cũng phá vỡ thiên quy...” Tiêu Tuệ lẩm bẩm một tiếng, càng cảm thấy không thể tưởng tượng được và khó có thể hiểu nổi.

Chẳng lẽ Lâm tiên bối đã cường đại đến mức độ này, thậm chí có thể đột phá thiên quy do “nó” tạo ra sao?

“Chờ chút...”

Tiêu Tuệ đột nhiên ngẩn ngơ, nhìn kỹ Tiêu Thanh Tùng, lẩm bẩm nói: “Pháp lực đại la? Nếu đột phá thiên quy, vì sao đúng lúc là pháp lực đại la?”

Nếu có thể phá vỡ thiên quy, vì sao không trực tiếp tăng pháp lực lên tầng thứ cao hơn, thậm chí là cấp độ tương đương với cảnh giới?

Thanh cũng đã nói, pháp lực của nàng đã tăng lên cực hạn, rõ ràng trong cơ thể còn tích lũy tinh nguyên linh dịch, nhưng lại không có cách nào tiếp tục tăng lên, hiển nhiên đã đến cực hạn.

“Chờ chút... Cực hạn này... Không phải giống với ngoại đạo sao?”

Trong đầu Tiêu Tuệ đột nhiên hiện lên suy nghĩ này, mơ hồ cảm thấy hình như mình đã bắt được gì đó: “Cực hạn ngoại đạo ở nhân gian chính là cực hạn chân ma đệ nhất đẳng, còn lực lượng của cực hạn chân ma đệ nhất đẳng, đúng lúc tương đương với đại la kim tiên!”

Cơ sở tự nhiên của ngoại ma đã mạnh hơn tu hành giả, dưới tình huống cùng cảnh giới, lực lượng ngoại ma sẽ mạnh mẽ hơn tu hành giả mấy lần thậm chí gấp mười lần.

Cực hạn chân ma đệ nhất đẳng, tu vi đủ để so sánh với đại la kim tiên!

Nếu không có ban thưởng của “nó”, nhiều nhất ngoại ma ở nhân gian cũng chỉ có thể đạt tới cực hạn chân ma đệ nhất đẳng.

Lần ranh này, đúng lúc là hạn mức cao nhất của ngoại ma.

Còn pháp lực của Thanh, lại cũng là đại la kim tiên!

Nhưng... Lực lượng của Thanh, rõ ràng là pháp lực của tu hành giả!

Hai điều này... Có lẽ có mối liên hệ gì đó?

Trong thoáng chốc, Tiêu Tuệ cảm giác dường như mình đã phát hiện bí mật động trời nào đó, có lẽ đã tiếp xúc đến nguyên nhân Lâm tiên bối chuyển thế hạ phàm!

“Thanh.”

Tiêu Tuệ hít sâu một hơi, nói: “Liên quan đến tu vi của con, tuyệt đối không được nói với bất kì kẻ nào, biết chưa?”

“Ừm.” Tiêu Thanh Tùng nhẹ gật đầu.

Tiêu Tuệ mỉm cười, nói: “Thế nhưng... Chỉ cần con đi trấn thủ Thanh Thành, cũng coi là một lá bài tẩy.”

Mặc dù để Thanh thống ngự trận pháp không có tác dụng gì, dù sao trận pháp kia cũng đã thôi phát đến cực hạn, lấy linh lực thiên địa hình thành trận pháp có uy năng cực hạn ở nhân gian cũng là cấp bậc kia, nhưng...

Thanh không chỉ có cảnh giới Thái Nhất, còn có pháp lực đại la!

Pháp lực đại la cường đại hơn pháp lực tiên nhân gian bình thường gấp nghìn lần, nói cách khác, thực lực của Thanh, so sánh với thần tiên chuyển thế cảnh giới Thái Nhất, phải cường đại hơn nghìn lần!

Tiên nhân gian cảnh giới Thái Nhất, cũng chỉ cùng một cấp độ với thiên ma mà thôi.

Còn Thanh lại cường đại hơn thiên ma gấp nghìn lần, tất nhiên thực lực cũng cường đại hơn Ma Quân rất nhiều!

Thực lực thế này, chỉ cần một người lấy ra uy năng, e rằng cũng gần đến cực hạn thôi phát Chư Pháp Quy Nhất trận!

Tất nhiên là một lá át chủ bài cường đại.

“Thanh, con có bằng lòng cùng mẫu thân trấn thủ Thanh Thành không?” Tiêu Tuệ hỏi.

“Ừm...” Tiêu Thanh Tùng nhẹ gật đầu.

“Bé ngoan.” Tiêu Tuệ mỉm cười xoa đầu Thanh, lại nói: “Thế nhưng, con phải đến cảm ơn Lâm tiên bối một chút, sáng mai chúng ta cùng nói chuyện với hắn mới được.”

Lúc này Tiêu Thanh Tùng cũng đồng ý: “Được.”

...

Sáng sớm hôm sau.

Lâm Chỉ Thủy đeo túi, cầm bữa sáng ở trên tay, đi trên đường phố vắng vẻ, đến phía trước cửa tiệm tranh chữ của nhà mình, thuận tiện liếc Thanh Tùng ở trước cửa tiệm tranh chữ một cái, phát hiện góc Thanh Tùng này càng xanh tươi hơn trước kia, càng tràn đầy sinh cơ hơn.

Hắn không thể nhịn được mỉm cười, tùy ý mỉm cười chào: “Thanh, gần đây sinh trưởng khá tốt nhỉ.”

Cái tên Thanh này, là nha đầu Yến Thủy Thủy kia nói cho hắn biết, nha đầu này còn đặc biệt đặt một cái tên cho cây tùng nhỏ, còn chưa mất tính trẻ con.

Lại nói, lần trước nha đầu kia nói gần đây phải “bế quan”, đã không đến đây được một khoảng thời gian rồi.

Xem ra, đã bị thái độ chung thủy không vượt qua một chút nào của hắn thuyết phục, từ bỏ suy nghĩ tiếp tục đào chân tường của Tiểu Xà.

“Xem ra mực nước kia cũng có tác dụng, đúng là bàn tay vàng của ta.”

Lâm Chỉ Thủy thỏa mãn khẽ gật đầu, tiện tay mở cửa tiệm, đi vào bên trong, đặt túi ở trên bàn sách, chuẩn bị thưởng thức bữa sáng của mình.

Từ khi phát hiện rất nhiều những tiểu ca giao đồ ăn ở gần đây đều là dân mù đường, có lẽ là vì nơi này của mình quá hẻo lánh, hắn không gọi thức ăn ngoài nữa, mỗi lần đều đi một quãng đường vòng, mua một phần bữa sáng ở cửa hàng bữa sáng gần quảng trường.

“Lâm tiên sinh.”

Lúc đang ăn, chợt nghe ngoài cửa vang lên giọng nữ quen thuộc.

“Tiêu Tuệ?”

Lâm Chỉ Thủy quay lại nhìn thoáng qua, phát hiện là Tiêu Tuệ, trên tay còn dắt theo một tiểu loli xinh đẹp như búp bê, rõ ràng là tiểu đại nhân từng gặp mấy tháng trước.

Nghi ngờ là... Nữ nhi của vị đại minh tinh Tiêu Tuệ này.

“Vào đi, ta còn tưởng ngươi sẽ không dẫn đứa nhỏ này đến gặp ta đấy.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười.

“Còn chưa cảm tạ ngài đâu, sao có thể chứ.” Tiêu Tuệ liền nói.

Dù sao Thanh cũng là Thụ Yêu do Lâm tiên bồi dưỡng hóa, hơn nữa còn là Lâm tiên bồi bồi dưỡng ra, nàng đâu dám trực tiếp mang đi?

Xem ra, Lâm tiên bồi đã sớm suy tính đến.

“Hài tử, đến đây.”

Lâm Chỉ Thủy vẫy tay với tiểu loli kia.

“Đi đi.” Tiêu Tuệ ngồi xổm xuống, vỗ lưng Thanh một cái.

Chương 329: Muốn làm Thiên phi? (2)

Tiêu Thanh Tùng hơi thấp thỏm đi đến trước mặt Lâm Chỉ Thủy, sau đó đột nhiên đưa tay ra ôm đùi Lâm Chỉ Thủy, rất thân thiết cọ xát, vô cùng cẩn thận hỏi: “Ngài có thể làm phụ thân của ta không?”

“...”

Khóe miệng của Lâm Chỉ Thủy hơi giật giật một chút.

Hài tử thời nay đều xảy ra chuyện gì thế?

Nữ nhi của Tề lão sư gọi hấn là phụ thân, Tiểu Thập Nhất gọi hấn là phụ thân, tiểu hài tử này cũng gọi hấn là phụ thân?

Ta có tình thương của phụ thân như vậy sao?

Hấn đột nhiên cảm thấy mình mọc ra râu trắng, có phải còn cười “Ô hô hô hô” hay không?

Thế nhưng...

Lâm Chỉ Thủy ngẩng đầu nhìn vẻ mặt hơi lúng túng của Tiêu Tuệ, đột nhiên cảm thấy hình như mình chiếm được lợi ích rất lớn, lại không thể kháng cự như vậy.

Tiểu loli này là nữ nhi của Tiêu Tuệ, hấn lại là phụ thân của tiểu loli, đây chẳng phải là...

“Người cũng muốn làm nữ nhi của ta sao?”

Lâm Chỉ Thủy ngồi xổm xuống, mỉm cười xoa đầu tiểu loli, hỏi: “Người tên là gì?”

“Tiêu Thanh Tùng.” Tiêu Thanh Tùng đang hoảng nói.

Lâm Chỉ Thủy giật mình.

Hóa ra tiểu loli này cùng họ với mẫu thân sao?

Chờ chút.

Cũng không đúng... Tên thật của Tiêu Tuệ là Hạ Cốc Vũ.

Hấn không nhịn được nhìn thoáng qua Tiêu Tuệ, hỏi: “Đứa nhỏ này họ Tiêu?”

Tiêu Tuệ cảm thấy hơi xấu hổ, ho khan một tiếng, nói: “Ta thật sự thích đứa nhỏ này... Vì vậy, để nàng cùng họ với ta.”

Trước đó nàng cũng quên mất chuyện này, đây thật sự giống như đang ám chỉ với Lâm tiên bối: Ta muốn làm Thiên phi!

“Hả?” Lâm Chỉ Thủy như có điều suy nghĩ nhìn về phía Tiêu Tuệ.

Lại nói hấn còn tưởng phụ thân của đứa nhỏ này họ Tiêu đấy, không ngờ lại cùng họ với tên giả của Tiêu Tuệ, chẳng lẽ... Đứa nhỏ này không có

phụ thân sao?

“Cái kia...”

Tiêu Tuệ thấy Lâm Chỉ Thủy đánh giá nàng, không nhìn được hơi sợ hãi, vội vàng nói: “Lâm tiên sinh, ta không có ý khác, dù ngài có bằng lòng làm phụ thân của đứa nhỏ này hay không, đều không cần lo ngại ta.”

Lâm Chỉ Thủy ngạc nhiên.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy vị đại minh tinh xinh đẹp lạnh lùng này lại hoảng loạn và hèn mọn như vậy.

Không phải chứ... Chẳng lẽ vị đại minh tinh này thật sự thích hắn? Nhưng lại cảm thấy để hắn “đồ võ” là đang sỉ nhục hắn, vì vậy mới hoảng loạn và hèn mọn như vậy?

Ừ, nghĩ như vậy, cũng khá hợp lý.

Thế nhưng, Lâm Chỉ Thủy cũng không tiện nghe ngóng đời tư của Tiêu Tuệ.

Dù sao... Không cần hỏi cũng biết, tất nhiên là một đoạn chuyện cũ không tiện nhắc đến, vạch vết sẹo của người ta ra sẽ không tốt.

Những năm gần đây, hắn chưa từng nghe nói Tiêu Tuệ có điều mờ ám và scandal gì, cũng không nghe nói nàng có hài tử và người yêu, nếu không với một đại minh tinh như nàng, có lẽ đã sớm bị chó săn tìm được dấu vết để lại.

Huống chi bây giờ Tiêu Tuệ mới hai mươi sáu tuổi, thoát nhìn có lẽ đứa nhỏ này cũng gần mười tuổi.

Nói cách khác, Tiêu Tuệ mới mười bảy mười tám tuổi, đã sinh đứa nhỏ này.

Không phải là câu chuyện máu chó trong truyền thuyết chứ?

Tiêu Tuệ còn chưa trưởng thành, lúc đến tuổi dậy thì, đã bị nam cận bã lừa mất cơ thể, chưa kết hôn đã có con, kết quả bị vứt bỏ, nhưng nàng không phá thai, ngược lại sinh ra đứa bé này, một mình kiên cường sống tiếp, lặng lẽ nuôi hài tử đến tận bây giờ?

Ừ, Tiêu Tuệ là người tốt bụng, không muốn hãm hại sinh mệnh nhỏ cũng bình thường.

Ngược lại phỏng đoán này cũng rất hợp lý, cũng rất hợp logic.

Thế nhưng, rõ ràng đứa nhỏ này là một tiểu quý, như một tiểu đại nhân, sao lại không hiểu mối quan hệ của mẫu thân và phụ thân chứ?

Cũng không biết Tiêu Tuệ ám chỉ hài tử gọi hắn là phụ thân, hay là đứa nhỏ này có lòng muốn thúc đẩy?

“Tiểu nha đầu.”

Lâm Chi Thủy mỉm cười véo má Tiêu Thanh Tùng một cái, hỏi: “Người muốn làm nữ nhi của ta sao?”

“Ừm.” Tiêu Thanh Tùng vội vàng gật đầu.

“Là mẫu thân để người nói như vậy, hay là người muốn vậy?” Lâm Chi Thủy có ý riêng hỏi.

“Chính ta.” Tiêu Thanh Tùng đang hoảng nói.

Lâm Chi Thủy vuốt sống mũi xinh xắn của nàng một cái, ngẩng đầu nhìn Tiêu Tuệ, mỉm cười hỏi thăm: “Nàng gọi ta là phụ thân, chẳng may bị phát hiện, có ảnh hưởng đến danh tiết của người không?”

“Danh tiết?” Tiêu Tuệ ngẩn ngơ.

Trong chốc lát, trong lòng của nàng không nhận được thấy cảm động, không ngờ Lâm tiên bối lại còn cân nhắc danh tiết của nàng, cũng không coi nàng chỉ là một khí linh, hơn nữa lại đối xử bình đẳng với nàng!

Thế nhưng, Lâm tiên bối nói như vậy... Chẳng lẽ ám chỉ với nàng, để nàng làm Thiên phi?

Phi vị của Thái Sơ Thiên Đế, không phải ai cũng có tư cách.

Hơn nữa... Bây giờ nhân gian đã rơi vào kiếp nạn, không phải lúc cân nhắc đến những chuyện này.

Tiêu Tuệ cắn môi một cái, nói nhỏ: “Lâm tiên sinh, ngài có thể suy nghĩ cho danh tiết của ta, Tiêu Tuệ đã rất cảm động, nhưng ngài không cần kiêng dè ta, dù không có danh tiết cũng không sao cả.”

Lâm Chi Thủy hơi ngơ ngác.

Đây là ý gì.

Tiêu Tuệ đang ám chỉ bản thân có thể làm tiểu tam sao?

Không thích hợp... Chắc chắn là mình nghĩ quá nhiều...

Hắn cũng không muốn trêu chọc vị đại minh tinh này, ho khan một tiếng, nói: “Ta thật sự thích tiểu nha đầu này, nhưng vẫn phải cân nhắc danh tiết của người, đứa nhỏ này gọi lúc không có ai cũng chẳng sao cả, cứ giữ bí mật chuyện này đi.”

“Ngài yên tâm, ta chắc chắn sẽ giữ bí mật, ta cam đoan sẽ không nói cho những người khác ngài là phụ thân của đứa nhỏ này.” Tiêu Tuệ mừng rỡ nhẹ gật đầu.

“...”

Khóe mắt của Lâm Chi Thủy hơi giật giật một chút.

Hình như vị đại minh tinh này đã hiểu lầm điều gì đó, thật sự muốn phát triển trong bóng tối sao?

Hắn có thể thề, hắn tuyệt đối không có ý ám chỉ!

“Vậ thì tốt.”

Lâm Chỉ Thủy khẽ ho một tiếng, giả vờ không biết nàng đang hiểu lầm.

“Tạ ơn phụ thân.” Tiểu loli cũng vui mừng ôm cổ Lâm Chỉ Thủy.

Tiêu Tuệ cũng nở một nụ cười.

Dù sao cũng là Lâm tiên bối tự mình điếm hóa, quả nhiên Lâm tiên bối cũng coi trọng.

Phụ thân, mẫu thân, nữ nhi... Người một nhà đã đầy đủ... Lâm Chỉ Thủy thầm lẩm bẫm, cảm giác bầu không khí hơi mờ ám, lập tức nói sang chuyện khác: “Thế nhưng, sao tên của đứa nhỏ này lại giống như nam hài thế? Thanh Tùng?”

“Đúng là có chút.” Tiêu Tuệ nhẹ gật đầu, nói: “Nếu không ngài giúp đỡ đặt lại một cái tên đi?”

Lâm Chỉ Thủy ngẩn ngơ, không nhịn được nhìn Tiêu Tuệ một chút, thầm nghĩ, chắc chắn vị đại minh tinh này thậm mền mình, ngay cả tên của hài tử cũng bằng lòng để hắn đặt!

Hắn cũng không từ chối, suy nghĩ, nói: “Con đã tên là Thanh Tùng, cũng không tiện đổi nữa, cứ gọi độc nhất một chữ Thanh đi, Tiêu Thanh.”

Tiêu Tuệ lập tức gật đầu nói: “Được.”

Dứt khoát như vậy?

Lâm Chỉ Thủy thầm lẩm bẫm một tiếng, mẫu thân này cũng quá không đáng tin cậy...

Lại nói, gốc Thanh Tùng nhỏ ở cổng cũng tên là Thanh.

“Thanh.”

Lâm Chỉ Thủy đột nhiên nói: “Con thích nhân vật thần thoại nào?”

“Con thích phụ thân!” Tiêu Tuệ giòn giã nói.

“...” Khóe môi Lâm Chỉ Thủy hơi giật giật một chút, sao đứa nhỏ này lại khiến người khác yêu thích như thế?

Hắn ho khan một tiếng, rất kiên nhẫn nói: “Vậ ngoại trừ phụ thân thì sao?”

“Không có.” Tiêu Thanh lắc đầu.

Ngoan như vậy? Lâm Chỉ Thủy suy nghĩ, nói: “Vậ ta đưa một bức tranh nhân vật thần thoại rất giống ‘phụ thân’ cho con đi, con phải cất giữ thật tốt.”

“Tạ ơn phụ thân!” Tiêu Thanh vui mừng nhẹ gật đầu.

“Miệng thật ngọt.”

Lâm Chỉ Thủy đứng lên, cầm một bức tranh màu sắc sinh động ở trên bàn sách, đưa cho tiểu loli, nói: “Bức tranh này vẽ một người tên là Thái Sơ

Thiên Đế, hấn rất giống phụ thân.”

Tiêu Tuệ đứng bên cạnh nghe vậy, lại không nhịn được sùng sốt.

Thái Sơ Thiên Đế giống Lâm tiên bối?

Không phải Lâm tiên bối là Thái Sơ Thiên Đế chuyển thế sao?

Sao lại là “giống”?

Chỉ trong chốc lát, nàng chợt nhớ đến Thanh phá vỡ thiên quy, Thanh đạt được cực hạn ngoại đạo... Mơ hồ cảm thấy dường như mình nắm bắt được thứ gì đó.

Chương 330: Dương Hồi, Bạch Nguyệt Dao (1)

Chẳng lẽ Lâm tiên bối...

Sau khi suy nghĩ này xuất hiện trong đầu Tiêu Tuệ, chỉ trong chốc lát, trong đầu của nàng không nhận được dấy lên sóng to gió lớn, tràn ngập cảm xúc mê hoặc lại phức tạp.

Nhưng nàng cũng không dám hỏi nhiều, so với đoán, không bằng hỏi người nọ một chút.

Đợi Thanh nhận lấy bức tranh “Thái Sơ Thiên Đế” kia do Lâm Chỉ Thủy tặng, nàng liền lôi kéo Thanh rời đi.

Độn quang lấy tốc độ nhanh nhất, sau khi dẫn theo Thanh quay về Thanh Thành, Tiêu Tuệ ở trong phòng do dự một lúc lâu, vẫn hít sâu một hơi, lấy Sinh Tử Bộ ra, sau đó cảm ứng ấn ký ở trong Sinh Tử Bộ, lấy thần niệm thôi phát đạo ấn ký này.

Ngay sau đó, một tia thần niệm chí cao vô thượng xuyên qua giới hạn thiên nhân, giáng lâm phía trên Sinh Tử Bộ ở nhân gian.

“Hà?”

Ngay lập tức, một giọng nói nam tử ôn hòa mà nàng rất quen thuộc, xuyên qua Sinh Tử Bộ vang lên: “Tiểu gia hỏa, nhanh như vậy đã tìm đến ta?”

“Thôi Phủ Quân.” Tiêu Tuệ cung kính nói.

Nàng thân là khí linh của Sinh Tử Bộ, vài ngày trước đó nguyên thân thứ hai thứ hai dung hợp với Sinh Tử Bộ, nàng đã phát hiện, bên trong Sinh Tử Bộ có một đạo ấn ký, có thể xuyên qua đạo ấn ký này liên hệ với chủ nhân trước của Sinh Tử Bộ – Thôi Phủ Quân thượng giới.

Thôi Phủ Quân chấp chưởng Sinh Tử Bộ vô số năm, cũng là đại năng Thiên Đạo của Vĩnh Ám Ma Ngục, tất nhiên là chỗ dựa lớn nhất của nàng.

“Một thể này của ngươi, tên là Tiêu Tuệ, đúng không?” Thôi Phủ Quân mỉm cười nói.

Tiêu Tuệ đáp: “Là hài âm ‘Tiêu Tuế’.”

Thôi Phủ Quân khẽ cười một tiếng, hỏi: “Có việc gì thể?”

“Điều này...”

Tiêu Tuệ do dự một chút, vẫn nói: “Thôi Phủ Quân, ngài có biết phương pháp nào, có thể khiến pháp lực tu hành giả ở nhân gian tăng lên đến đại la kim tiên không?”

“Pháp lực? Đại la kim tiên?” Thôi Phủ Quân khẽ cười một tiếng, nói: “Hạn mức tu vi cao nhất của tu hành giả ở nhân gian chính là bán tiên, sao có thể tăng lên đến đại la kim tiên? Ngược lại ngoại ma có thể tăng lên đến cực hạn chân ma đệ nhất đẳng, tu vi cũng tương đương với đại la kim tiên.”

“Vậy... Có khả năng đó không?” Tiêu Tuệ chưa từ bỏ ý định hỏi thăm.

“Khả năng?”

Thôi Phủ Quân suy nghĩ một chút, đột nhiên cười nói: “Đại đạo ngũ thập, Thiên Diễn tứ cửu, tất cả đều có một con đường sống, cho dù không chế Thiên Đạo cũng không dám nói ‘tuyệt đối’, có lẽ chỉ là tam giới chưa phát hiện cách ‘có thể đột phá hạn mức tu vi cao nhất ở nhân gian’ mà thôi.”

Tiêu Tuệ nghe vậy, hơi hiểu ra nói: “Như vậy...”

Thôi Phủ Quân nói khẽ: “Người hỏi ta như vậy, không phải đã phát hiện loại ví dụ này chứ? Không phải là Lâm Chi Thủy?”

“Điều này... Cũng không phải vậy, mà là cây tùng do Lâm tiên bồi dưỡng hóa.”

Tiêu Tuệ khẽ lắc đầu, liền truyền âm nguyên thần cho Thanh đang đứng thẳng giả làm cây ở ngay căn phòng bên cạnh: “Thanh, con qua đây một chút.”

Chỉ chốc lát sau, tiểu loli “Thanh” hơi có vẻ ngờ ngác đi đến, “Mẫu thân?”

Tiêu Tuệ khẽ ho một tiếng, nói: “Thôi Phủ Quân, đây chính là cây tùng do Lâm tiên bồi dưỡng hóa.”

“Hà?”

Bên trên Sinh Tử Bộ tiêu tán ra một đạo thần niệm vô hình, trong chớp mắt bao phủ lấy Thanh.

Thôi Phủ Quân phát ra một tiếng kêu khẽ, cười nói: “Thật thú vị... Thật sự là tu vi pháp lực đại la kim tiên.”

Qua nửa ngày –

“Thì ra là thế...”

Thôi Phủ Quân đột nhiên khẽ cười một tiếng, hỏi: “Thanh? Đúng không? Người thật sự do Lâm Chi Thủy bồi dưỡng hóa sao?”

Tiêu Tuệ nghe vậy, không nhịn được khẽ giật mình, quay sang nhìn về phía Tiêu Tần.

Có ý gì?

Thanh không phải do Lâm tiên bồi dưỡng hóa sao?

Tiêu Thanh im lặng một lúc lâu, nói: “Vâng.”

“Đúng là hấn điễm hóa, nhưng... Có lẽ hấn chỉ cho người bị nhiễm Đé Lưu Tương?”

Thôi Phủ Quân lạnh nhạt nói: “Đé Lưu Tương thời kỳ thượng cổ, có thể trực tiếp điễm hóa yêu linh tinh quái, mở linh trí, nhưng sau khi Nguyên Sơ Ma Tinh bị ô nhiễm mặc dù Đé Lưu Tương có thể khai linh trí, lại không thể nào thu hoạch được sự tự chủ, vì vậy... Có lẽ người còn từng hấp thụ mảnh vỡ nguyên linh ngoại ma, mới khiến người nhận được sự tự chủ.”

Trên khuôn mặt non nớt của Tiêu Thanh hiện lên vẻ ngơ ngác.

Vào lúc này, nàng đột nhiên nhớ lại, sau khi ý thức linh trí của nàng thức tỉnh, đã nhìn thấy hấn, sau đó... Qua một khoảng thời gian sau, có một người tên là Hàn Tố Tâm và một nam tử tên là Trình Bất Hưu, đánh nhau trong cửa tiệm tranh chữ của hấn, còn bị phạm nhân nhìn thấy, dẫn tới một con dị thú ngoại ma “Tranh”.

Con “Tranh” kia bị chữ “Định” hấn để lại trấn áp, lại bị Thanh Dương Xích nghiền nát, ngay cả nguyên linh cũng bị Lưỡng Nghi Tụ Pháp Bồn hút vào xoắn nát.

Cuối cùng, sau khi hấn dùng Lưỡng Nghi Tụ Pháp Bồn kia rửa bút, lấy mực nước khi rửa bút, tính cả mảnh vỡ nguyên linh “Tranh” ở trong chậu, cùng đổ hết cho nàng, mới khiến nàng thật sự thu hoạch được sự tự chủ!

“Đúng là có mảnh vỡ nguyên linh ngoại ma...” Tiêu Thanh lẩm bẫm nói.

“Vậy thì không sai.”

Thôi Phủ Quân nói khẽ: “Vì vậy, bản chất của người... Tâm thức của người, thật ra cũng không phải ‘thần thức’ của tu hành giả, mà là ‘ma thức’, dù sao cũng là dùng Đé Lưu Tương sau khi ô nhiễm và mảnh vỡ nguyên linh ngoại ma điễm hóa ra.”

“Ô nhiễm?” Tiêu Tuệ đứng bên cạnh không nhịn được hỏi: “Đé Lưu Tương bị ô nhiễm rồi à?”

Thôi Phủ Quân bình thản nói: “Đé Lưu Tương vốn là thần vật để Thái Sơ chi địa sáng tạo ra sinh linh Yêu tộc, vào thời kỳ thượng cổ, yêu tộc dùng “Thái Sơ Chi Tinh” thu thập Đé Lưu Tương, bởi vì Thái Sơ Chi Tinh kia còn thông hướng đến nhân giới, vì vậy thỉnh thoảng sẽ có một ít Đé Lưu Tương rơi xuống nhân giới, nhưng phần lớn đều ở trong Thái Sơ Chi Tinh.”

Nói đến đây, hấn ta khẽ cười một tiếng, nói: “Cho đến khi đại kiếp tiền đến, ‘nó’ muốn diệt tuyệt Yêu tộc, liền để U Thiên Ma Tổ trấn thủ Thái Sơ Chi Tinh, đoạn tuyệt Đé Lưu Tương, đồng thời ngăn chặn thông đạo kết nối với Thái Sơ Chi Tinh, sau này khiến Thái Sơ Chi Tinh một trong những căn

nguyên của thiên địa này, bị ăn mòn hóa thành ‘Nguyên Sơ Ma Tinh’, không cần U Thiên ngăn cản, cũng có thể dùng ma tinh ô nhiễm Đế Lưu Tương, ép Yêu tộc bỏ đi.”

Tiêu Tuệ lẩm bẩm một tiếng, lúc này mới chợt hiểu ra.

Hóa ra... Đây chính là Tiểu Xà... Không, việc lúc trước U Thiên đã làm sao?

Trần thủ Thái Sơ Chi Tinh, diệt tuyệt hy vọng nhân giới xuất hiện Yêu, còn ép Yêu tộc rời khỏi Thái Sơ chi địa.

“Vậy Thanh thì sao?”

Tiêu Tuệ không nhịn được hỏi: “Nếu như tâm thức của Thanh là ma thức, đây chẳng phải giống với ngoại ma chuyển thế sao? Thế nhưng rõ ràng lúc nàng còn chưa có pháp chỉ, cũng đã được các đại năng Thiên Đạo của Uê Thổ Kiến Mộc ưu ái.”

“Người đã sai.” Thôi Phủ Quân lạnh nhạt nói: “Thụ Yêu nho nhỏ này, vẫn không giống với ngoại ma chuyển thế, cho dù ngoại ma chuyển thế, từ đầu đến cuối đều bị ‘nó’ nhớ thương, vì vậy chỉ cần ngoại ma chuyển thế bị ngoại ma giết, sẽ quay về với ‘nó’, nhưng Thụ Yêu nho nhỏ này không phải như thế, chỉ có ma thức thôi, không liên quan đến ‘nó’, còn có mặt mũi của hấn ở đây, tất nhiên sẽ đạt được ưu ái.”

Tiêu Tuệ vẫn không hiểu được, nghi ngờ nói: “Nhưng Thanh vẫn tu luyện pháp lực, đi vào Thiên Đạo, vì sao pháp lực có thể đột phá hạn mức cao nhất? Chẳng lẽ... Là vì Lâm tiên bối sao?”

Thôi Phủ Quân lại đột nhiên cười nói: “Tiểu gia hỏa, ngươi là đang nghi ngờ... Lâm Chỉ Thủy cũng là Ma Tổ chuyển thế?”

Tiêu Tuệ im lặng một chút, nói nhỏ: “Lâm tiên bối là Thái Sơ Thiên Đế chuyển thế, nhưng sáu trăm năm trước, ‘nó’ tự mình ra tay hủy diệt Thái Sơ Thiên Cung, duy chỉ có Thái Sơ Thiên Đế trốn thoát, vì vậy ta suy đoán...”

Nói đến đây, nàng không dám nói tiếp.

Chương 331: Dương Hôi, Bạch Nguyệt Dao (2)

Thôi Phủ Quân lại hiểu rõ suy nghĩ của nàng, khẽ cười nói: “Người tưởng rằng Thái Sơ cũng như Chúc Cửu Âm, bị ‘nó’ biến thành Ma Tổ? Sau đó lại chuyển thế đến nhân gian?”

Tiêu Tuệ nặng nề nói: “Vâng.”

“Ồ... Người đã sai.” Thôi Phủ Quân bất đắc dĩ cười nói: “Nhưng, ta cũng không thể nói tỉ mỉ với người, việc liên quan đến hần, đám cảnh giới Thiên Đạo hiểu rõ mọi việc như chúng ta, đều đã lập lời thề Thiên Đạo, nếu lộ ra nửa phần, sẽ bị Thiên Đạo vớt bỏ.”

Trong lòng Tiêu Tuệ run lên, đổi đề tài: “VẬY... Thanh đã xảy ra chuyện gì?”

“Đương nhiên là vì hần...”

Đúng lúc này, một giọng nữ mờ mờ trôi nổi yếu ớt vang lên, cứ như chính không gian đang vang vọng, hoàn toàn không phát hiện được chỗ phát ra âm thanh.

Ngay sau đó, Tiêu Tuệ phát hiện không gian ở chỗ Sinh Tử Bộ trước mặt bị bóp méo, trở nên mờ lung và mơ hồ, không thể nhìn rõ tất cả mọi thứ trong không gian bị bóp méo, thậm chí ngay cả khí linh Sinh Tử Bộ cũng không cảm ứng được việc xảy ra trong không gian bóp méo.

Ngay lập tức, nàng nhìn thấy một bóng dáng nữ tử mơ hồ, đột nhiên xuất hiện trong không gian bị bóp méo.

Nhưng nàng không thấy rõ ràng dáng vẻ người đến, thậm chí ngay cả hơi thở cũng không cảm ứng được.

“Cảnh giới Thiên Đạo?” Tiêu Tuệ không nhìn được thay đổi sắc mặt, “Hình chiếu thần niệm? Hay là hóa thân?”

Dám can đảm tùy ý ngăn cách cuộc nói chuyện của nàng và Thôi Phủ Quân, tất nhiên chỉ có thể là đại năng Thiên Đạo, chỉ không biết rốt cuộc là Đạo Chủ hay là đại năng trên thần vị.

Trong không gian bị bóp méo.

Sinh Tử Bộ lơ lửng ở giữa không trung, phía trước Sinh Tử Bộ, một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi đang đứng ở đó, vẻ ngoài của nàng thanh tú xinh đẹp, dáng người cao gầy, hai đầu lông mày có vẻ tôn quý tự nhiên.

Rõ ràng là tỷ tỷ song sinh của Vô Sinh Đế Tôn, thiếu nữ Đạo Chủ thần bí kia.

“Người là...”

Bên trên Sinh Tử Bộ chậm rãi hiện ra một bóng mờ, rõ ràng là một nam tử nho nhã tuấn tú, trên người mặc quần áo phán quan thượng cổ, trên hai đầu lông mày có vẻ nghi ngờ, đôi mắt nghi ngờ không chắc chắn nhìn chăm chăm thiếu nữ Đạo Chủ kia.

“Ăn nấp quá lâu, Thôi Giác, ngươi cũng không nhận ra ta sao?” Thiếu nữ Đạo Chủ khẽ cười một tiếng.

Thôi Phủ Quân nhìn chăm chăm thiếu nữ Đạo Chủ, hơi không dám tin tưởng hỏi thăm: “Dương Hồi?”

“Không ngờ Thôi Phủ Quân còn nhớ rõ tên của ta, không nhớ thành Bạch Nguyệt Dao thì tốt.” Thiếu nữ Đạo Chủ khẽ cười nói.

“Sao ngươi lại chuyên thể đến nhân gian?” Thôi Phủ Quân khẽ nhíu mày, nói: “Ngươi đã còn sống, vì sao chưa trở về thân vị Tây Vương Mẫu, ngược lại bị Bạch Nguyệt Dao kia sinh sau vượt trước rồi hả?”

Thiếu nữ Đạo Chủ lại suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: “Thôi Giác, ta có thể tin tưởng ngươi không?”

“Lời này có ý gì?” Thôi Phủ Quân cau mày nói: “Nếu ngươi không tin tưởng ta, vì sao muốn hiện thân gặp ta?”

“Thôi được.”

Thiếu nữ Đạo Chủ khẽ lắc đầu, nói: “Ngay cả hấn cũng từng nói ngươi đáng giá tin tưởng, ta thật sự không cần thiết nghi ngờ ngươi, chỉ hơi không dám tùy ý tin tưởng người khác thôi.”

Thôi Phủ Quân hỏi: “Xin chỉ giáo cho?”

“Một phương Thiên Đạo có phản đề.” Thiếu nữ Đạo Chủ thản nhiên nói: “Năm đó ta vẫn lạc, chính là một phương Thiên Đạo có người tính toán hại ta, suýt chút nữa đã hiến ta cho ‘nó’, vì vậy ta không dám xuất hiện, nhưng năm gần đây vẫn ẩn nấp ở thiên giới, cho đến sáu trăm năm trước, sau khi hấn gặp ta, vài ngày trước ta mới chuyển thể hạ phàm.”

Thôi Phủ Quân suy nghĩ một chút, nói: “Nhưng ta thật sự không dám tin tưởng ngươi, chuyện của hấn... Ngươi cũng đã biết?”

Thiếu nữ Đạo Chủ thản nhiên nói: “Nguyên Sơ chính là nguyên thân thứ hai của Thái Sơ, sau khi hợp nhất sẽ chuyển thể thành Lâm Chỉ Thủy... Những tin tức này đã đủ rồi chứ? Ta cũng không có thân vị, không lập xuống lời thề Thiên Đạo cùng với các ngươi, nếu không phải hấn tin tưởng ta, sao ta có thể biết được?”

“Đã đủ.”

Thôi Phủ Quân nhẹ nhàng gật đầu, hỏi: “Vì sao ngươi chuyển thể đến thế gian?”

“Cũng không có gì.” Thiếu nữ Đạo Chủ nói: “Chỉ là ta nghi ngờ Bạch Nguyệt Dao có vấn đề, lo lắng có biến cố gì đó, vì vậy mới đến nhân gian đề phòng thủ đoạn của nàng ta, muốn xem rốt cuộc nàng ta có phải là phản đồ hay không.”

“Bạch Nguyệt Dao có vấn đề?” Thôi Phủ Quân nhíu mày hỏi.

“Thần vị Tây Vương Mẫu do chính ta khai sáng, dù ta không ở trên thần vị, nhưng vẫn mơ hồ có cảm ứng với thần vị.”

Thiếu nữ Đạo Chủ nói khẽ: “Từ nơi sâu xa, ta cảm giác Bạch Nguyệt Dao có vấn đề, mặc dù chỉ là trực giác, nhưng... Trước khi pháp thân chi đạo của nàng ta xuất hiện, đã kế thừa thần vị của ta, cho đến bây giờ cũng không biết nàng ta có phải là ngoại ma chuyển thể hay không, với địa vị và cảnh giới của nàng ta, ai có thể nhận ra tâm thức của nàng ta có phải là ma thức hay không? Ai lại dám điều tra?”

Thôi Phủ Quân khẽ gật đầu.

Đúng vậy.

Ngoại ma chuyển thể khác với những sinh linh khác ở tâm thức, tâm thức của những sinh linh khác là thần thức, còn ngoại ma chuyển thể thì là ma thức.

Tâm thức chính là sự tồn tại ở nơi sâu nhất của căn nguyên, trừ khi cảnh giới vượt xa hơn, nếu không điều tra thế nào?

Huống chi Bạch Nguyệt Dao là lãnh tụ một phương đạo thống cao quý, là một trong những đại năng Thiên Đạo đứng đầu, năm đó đã lập được công lao hiển hách, ai dám chất vấn nàng?

“Ta cũng biết không có chứng cứ.”

Thiếu nữ Đạo Chủ nói: “Nhưng bây giờ Thái Sơ và U Thiên Ma Tổ đều ở nhân gian, sao ngoại đạo lại có thể buông tha cơ hội tốt thế này? Nếu Bạch Nguyệt Dao thật sự là Ma Tổ chuyển thể, biết đâu trong đại kiếp lần này, nàng ta sẽ lộ ra sơ hở.”

Thôi Phủ Quân suy nghĩ một lúc lâu, hỏi: “Thái Sơ biết không?”

“Hắn cũng nghi ngờ, chỉ không biết hắn có cân nhắc đến Bạch Nguyệt Dao hay không.”

Thiếu nữ Đạo Chủ nói: “Nếu nhân cơ hội này để nghiệm chứng xem Bạch Nguyệt Dao có phải phản đồ hay không, vậy thì không thể tốt hơn, cho dù nàng ta là biến số không có cách nào xác định, nhưng chỉ cần ta tự mình chuyển thể hạ phạm, tất nhiên có thể cản tay nàng ta.”

Thôi Phủ Quân giật mình, lại nói: “Nếu Bạch Nguyệt Dao thật sự là phản đồ, người có chắc chắn sẽ ngăn cản được nàng ta hay không?”

“Đã rất lâu rồi nàng ta không ra tay.” Thiếu nữ Đạo Chủ hơi nhíu mày, lập tức nói: “Thế nhưng, ta cũng có tiên bộ, cũng tính là có chút nắm chắc đi.”

Thôi Phủ Quân mỉm cười, nói: “Có gốc Thanh Tùng do hắc điễm hóa này, có lẽ sẽ giúp được ngươi.”

Thiếu nữ Đạo Chủ liếc qua “Thanh” ở bên ngoài không gian bóp méo, khẽ gật đầu, nói: “Ta cũng vì cảm giác được nàng lại là pháp lực đại la, vì vậy mới cố ý đến xem.”

“Ta đoán hắc đã dung hợp thành công với Nguyên Sơ.”

Thôi Phủ Quân khẽ cười nói: “Thoạt nhìn điều này là quy tắc vận dụng sau khi Thiên Đạo và ngoại đạo kết hợp, đúng là rất lợi hại, lại có thể khiến cực hạn pháp lực tu hành giả tăng lên đến cấp độ tương đương với ngoại đạo, man thiên quá hải? Hoặc là di hoa tiếp mộc? Thế nhưng, hình như cũng chỉ có ma thức của tu hành giả mới có thể làm được...”

Thiếu nữ Đạo Chủ cũng quan sát “Thanh” một chút, nói: “Đúng vậy, pháp lực kia được xây dựng ở trên ma thức, nếu không có ma thức, cũng không thể né tránh thiên quy... Nói như vậy, tu hành giả ngoại ma chuyển thế, chỉ cần có sự giúp đỡ của hắc, tu vi ở nhân gian cũng có thể đột phá đến đại la kim tiên.”

Thôi Phủ Quân đột nhiên khẽ ồ một tiếng, hình như hơi giật mình: “Thì ra là thế... Đây chính là nguyên nhân U Thiên chuyển thế đến nhân gian...”

Chương 332: Nhập thêm một số 0 (1)

“Ý của ngươi là...”

Thiếu nữ Đạo Chủ hơi nhú mày, nói: “U Thiên Ma Tổ chuyển thế nhân gian, cũng là ý tưởng của Thái Sơ và Nguyên Sơ?”

“Có lẽ vậy...” Thôi Phủ Quân nói khẽ: “Gông xiềng của ‘nó’ cho U Thiên Ma Tổ quá thoải mái, U Thiên vẫn luôn khao khát tự do, nhưng nàng là Ma Tổ bất tử bất diệt, ngay cả tự sát cũng không làm được, chỉ có Nguyên Sơ mới có thể giết nàng, qua nhiều năm như vậy, Nguyên Sơ cũng không làm như thế, lại cứ phải đột nhiên giết U Thiên vào sáu trăm năm trước, để nàng tiến vào thế gian, điều này quá trùng hợp.”

Thiếu nữ Đạo Chủ chậm rãi lắc đầu nói: “Cũng không biết hẳn cần U Thiên chuyển thế làm gì.”

Thôi Phủ Quân suy nghĩ một chút, nói: “Dù nói thế nào, ít nhất cũng phải đảm bảo sự an toàn của U Thiên, bây giờ nhân gian đã bố trí đầy đủ, nhưng nếu thật sự như ngươi nói, Bạch Nguyệt Dao có khả năng là phản đồ, vậy nàng ta chính là biến số lớn nhất, hơn nữa tạm thời cũng không thể để U Thiên chuyển thế phi thăng lên thiên giới...”

So với Tây Vương Mẫu “Bạch Nguyệt Dao” hiện tại, tất nhiên hẳn càng tin tưởng tiền bối “Dương Hồi” nhân tộc thời kỳ thượng cổ.

“Vậy...”

Thiếu nữ Đạo Chủ lại đột nhiên nói: “Chúng ta cứ cho Bạch Nguyệt Dao một cơ hội, kiểm tra xem nàng ta có phải là phản đồ hay không đi.”

“Cho nàng ta cơ hội?” Thôi Phủ Quân nghi ngờ nói.

“E rằng Lâm Chi Thủy đã sớm tính đến một bước này, đã vẽ một bức chân dung của Tây Vương Mẫu.”

Thiếu nữ Đạo Chủ nói: “Chỉ là người trên bức tranh kia là ta thời kỳ thượng cổ, vì vậy ưu tiên tác động đến ta, nhưng bây giờ ta đã đến nhân gian, chủ động từ bỏ sự tác động của bức tranh chân dung, tất nhiên bức tranh Tây Vương Mẫu kia sẽ tác động đến thân vị Tây Vương Mẫu, chắc chắn Bạch Nguyệt Dao cũng biết bản thân có hóa thân ở nhân gian, có thể giáng lâm hóa thân bất cứ lúc nào.”

“Bức tranh hóa thân?” Thôi Phủ Quân giật mình, nói: “Nữ Oa nương nương từng nói, Lâm Chi Thủy từng vẽ cho nàng một bức tranh Nữ Oa ở nhân gian, khiến nàng cũng có thể giáng lâm hóa thân ở nhân gian, chỉ là hóa thân kia có hạn chế thời gian, cũng không thể chủ động hóa thân, chỉ có

thể chờ đợi linh tính của bức tranh tự phát động, cũng không giống với Ma Tổ, nhưng ưu điểm chính là không cần trả giá đắt.”

Ma Tổ ngoại đạo, chỉ cần đánh đổi khá nhiều, thì có thể giáng lâm hóa thân ở nhân gian bất cứ lúc nào, hơn nữa không hạn chế thời gian.

Thiếu nữ Đạo Chủ khẽ gật đầu, nói: “Vì vậy ta có một kế hoạch, có lẽ có thể kiểm tra Bạch Nguyệt Dao có phải là phản đồ hay không.”

“Nói nghe thử xem.” Thôi Phủ Quân nói khẽ.

“Rất đơn giản, mục đích của một phương ngoại ma, đơn giản là để U Thiên chuyển thế quay về vòng tay của ‘nó’, đồng thời phá vỡ Vạn Thế Phục Long đại trận, thả ra ngoại ma bị phong ấn ở nhân gian, dùng cái này liên thủ giết chết Lâm Chỉ Thủy.”

Thiếu nữ Đạo Chủ thản nhiên nói: “Nếu để ngoại ma nào đó giết chết U Thiên chuyển thế, phần thưởng để nàng trở về, đủ để tạo ra ‘chuẩn Ma Tổ’ ở nhân gian, chuẩn Ma Tổ vừa xuất hiện, đại trận Thanh Thành này cũng không ngăn cản được, kế hoạch của một phương ngoại đạo cũng thành công hơn phân nửa, vì vậy... Nếu một phương ngoại đạo có cơ hội giết chết U Thiên, tuyệt đối sẽ không buông tha.”

Thôi Phủ Quân nghe vậy, không nhịn được nói: “Người muốn cho Bạch Nguyệt Dao một cơ hội như vậy?”

“Không sai.”

Thiếu nữ Đạo Chủ khẽ gật đầu, nói: “Nhưng một phương ngoại đạo không biết sự tồn tại của ta, càng không biết sự tồn tại của ‘Thanh’, chỉ cần ta và Thanh âm thâm ẩn nấp, dù Bạch Nguyệt Dao giáng lâm hóa thân, cũng không giết được U Thiên chuyển thế, nhưng chỉ cần nàng ta dám ra tay với U Thiên chuyển thế, cũng có ý nghĩa nàng ta là phản đồ.”

“Không sai, nhưng phải bảo vệ U Thiên chuyển thế thật tốt.” Thôi Phủ Quân chậm rãi nói.

“Đó là tất nhiên.” Thiếu nữ Đạo Chủ nhẹ gật đầu, nói: “Một phương ngoại đạo có cơ hội như thế, e rằng cũng phải lộ ra rất nhiều át chủ bài, biết đâu còn có Ma Tổ giáng lâm.”

“Tam Hoàng, Tam Thanh và đủ loại đại năng, cũng cảm ứng được hóa thân ở nhân gian.” Thôi Phủ Quân nói: “E rằng hẳn đã vẽ rất nhiều chân dung của đại năng khác.”

“Vậy thì tốt.”

Thiếu nữ Đạo Chủ nhẹ nhàng gật đầu, lại khẽ cười nói: “Thế nhưng, thật ra dù nhân gian xuất hiện chuẩn Ma Tổ, e rằng cũng không có gì đáng

ngại, hẳn có thể làm cho Thanh có được pháp lực đại la, bản thân hẳn là Thái Sơ và Nguyên Sơ hợp nhất, chẳng lẽ không có pháp lực đại la sao?”

Thôi Phủ Quân cũng mỉm cười.

Đúng vậy, với cảnh giới của Thái Sơ, nếu có pháp lực đại la, cho dù là chuẩn Ma Tô, cũng chỉ là trò cười mà thôi.

Nhưng... Một phương ngoại đạo cũng không biết việc này.

Vì vậy, gần như có thể nói, nhân gian đã an toàn không đáng lo.

...

...

Ngày hôm sau.

Trong cửa tiệm tranh chữ ở con ngõ hẻm vắng vẻ.

“Phù, cuối cùng đã vẽ xong.”

Lâm Chỉ Thủy đặt bút vẽ xuống, đợi sau khi bức tranh “Cộng Công Nộ Xúc Bất Chu Sơn” khô mực, liền mang nó đi bôi, lại treo ở sau tấm bình phong giống như trước đây.

Lúc này, sau tấm bình phong đã treo ngay ngắn một vài bức chân dung nhân vật thần thoại.

Tam Thanh Tứ Ngự, Tam Hoàng Ngũ Đế, Tam Thế Phật, Lục Đại Hiệp Thị Bồ Tát, Hậu Nghệ, Phong Đô Đại Đế, Thôi Phán Quan, Thập Điện Diêm La... Từng nhân vật trong thần thoại, chỉ cần là những nhân vật quan trọng từng xuất hiện trong sách của Tiểu Xà, gần như đều treo ở đây.

Gần đây hội họa của hắn tiến triển hơn rất nhiều, tốc độ hội họa cũng nhanh hơn trước nhiều, từ sau khi chiếc bút lông yêu quý giải tỏa chức năng mới, trong thời gian mấy ngày nay, hắn vẫn đang vẽ những nhân vật thần thoại này.

Phần lớn nhân vật thần thoại chuyên thế ở trong sách của Tiểu Xà, ngoại trừ một vài diễn viên quần chúng và nhân vật bình thường ra, những nhân vật thần thoại nổi tiếng ở trong 《Tam Giới Chi Biến》, cũng chỉ có nhân vật thần thoại Tây Vương Mẫu chưa từng xuất hiện trong sách của Tiểu Xà.

Về phần mười mấy nhân vật quan trọng khác, những ngày qua hắn cũng đã vẽ rất nhiều.

Thế nhưng, đã đưa Thái Sơ Thiên Đế trong số đó cho nữ nhi của Tiêu Tuệ.

“Không tệ lắm.”

Lâm Chỉ Thủy khoanh tay đánh giá những bức tranh này, không nhịn được thỏa mãn nhẹ gật đầu, chặc chặc than thở: “Bàn tay vàng vẽ ra đúng là

khác biệt, sự thay đổi sắc thái và sáng tối này, thật sự rất tuyệt.”

Mặc dù gần đây hẳn không luyện chữ, nhưng kỹ xảo hội họa tăng lên rất nhiều, nhất là dùng chiếc bút lông yêu quý vẽ ra, càng sống động hơn.

“Đúng rồi.”

Lâm Chỉ Thủy đột nhiên sờ cằm: “Sau khi bàn tay vàng tiến hóa, còn chưa dùng nó để viết chữ nào đâu, hình như càng có vận vị hơn.”

Trên lạt khoản của những bức tranh này chỉ có Lâm Chỉ Thủy mà thôi, còn chưa thử qua thư pháp chân chính, nhưng chỉ mấy chữ trên lạt khoản như vậy, đã có thể nhận ra khác biệt với quá khứ.

Chương 333: Nhập thêm một số 0 (2)

“Đợi lát nữa cứ thử một chút.”

Lâm Chỉ Thủy âm thầm quyết định, “Sau khi luyện chữ hai ngày, lại về tiếp ngoại đạo Bàn Cổ, dù sao Tiểu Xà vừa mới bắt đầu cập nhật nhân vật này, cũng không vội.”

Lúc này, ngoài phòng đột nhiên vang lên giọng nói hơi lo lắng êm tai của nữ sinh:

“Xin hỏi... Lâm tiên sinh có ở đây không?”

Lâm Chỉ Thủy đi vòng qua bình phòng ra ngoài xem xét, phát hiện là một muội tử mười bảy mười tám tuổi, dáng người cao gầy, vẻ ngoài thanh tú xinh đẹp, vừa nhìn nhãn hiệu quần áo cũng không phải người bình thường.

“Ngươi là?” Lâm Chỉ Thủy đứng ở cửa, đánh giá nàng.

“Lâm tiên sinh, chào ngài, ta tên Hoàng Phủ Tịch.”

Muội tử cao gầy kia vội vàng nói: “Đã sớm nghe nói danh tiếng của ngài, ngưỡng mộ đã lâu, vì vậy mới mạo muội đến nhà thăm hỏi như thế, kính xin ngài rộng lòng tha thứ.”

Nàng tất nhiên là Vô Sinh Đế Tôn.

“Hoàng Phủ Tịch?”

Lại thật sự có người mang dòng họ Mary Sue này? Lâm Chỉ Thủy thầm lẩm bẩm một tiếng, hỏi: “Ngươi biết ta? Chẳng lẽ là Đông Duyên Kỳ, Tiểu Thập Nhất nói cho ngươi biết?”

Hoàng Phủ Tịch hơi do dự, gật đầu nói: “Xem như thế đi.”

“Đúng như dự đoán.”

Lâm Chỉ Thủy liếc nhìn muội tử này một cái, nhẹ nhàng gật đầu, mỉm cười nói: “Vào đi.”

“Đa tạ ngài.” Hoàng Phủ Tịch thở phào nhẹ nhõm ở trong lòng.

May mắn trước khi đến đã thăm hỏi mấy người Tiểu Thập Nhất, Lục Kiếm Tiên, biết được thói quen sở thích của vị Lâm tiên bối này, nàng mới cố ý giả vờ thành dáng vẻ hiện đại phàm tục, đến đây thăm hỏi.

Dù sao, vị Lâm tiên bối này cũng nghi ngờ là Thái Sơ Thiên Đế chuyển thế!

Tất nhiên nàng không dám chậm trễ chút nào, cố hết sức thích ứng với cuộc sống và tập tục của hiện đại, chỉ là còn chưa thích ứng được cách nói chuyện.

“Ngươi và Đông Duyên Kỳ, Tiểu Thập Nhất, rất quen sao?” Lâm Chỉ Thủy thuận miệng hỏi.

Hoàng Phủ Tịch hơi do dự, cũng chỉ dám ăn ngay nói thật: “Không tính là quen, chỉ có thể coi là vừa mới quen.”

“Ồ?”

Lúc này Lâm Chỉ Thủy hiểu rõ, cười nói: “Xem ra không liên quan đến việc của Tiểu Xà, là những người khác giới thiệu cửa tiệm tranh chữ này của ta với ngươi à? Hơn nữa... Là nữ nhân, ta nói không sai chứ?”

Mấy ngày trước đó, lúc Tiêu Tuệ và Đông Duyên Kỳ cùng đi thăm hỏi hấn, Đông Duyên Kỳ còn đưa cho hấn một bình thuốc nước dùng để giải phóng Vô Tự Thiên Thư, lúc ấy hấn cũng hơi cảm động, còn nói đến văn hóa truyền thống xuống dốc và văn hóa ngoại lai của quốc gia khác.

Lúc ấy hấn đã đồng ý với Đông Duyên Kỳ và Tiêu Tuệ, bằng lòng bỏ chút sức lực vì văn hóa truyền thống quốc phong, tuyên dương truyền bá văn hóa truyền thống.

Vì vậy, lúc ấy hấn cũng đã nói, chỉ cần Đông Duyên Kỳ và Tiêu Tuệ giới thiệu người đến cửa tiệm tranh chữ của hấn, thì có thể lấy giá cả không cao hơn 129.600, nhận được một bức tự thiếp hoặc là tranh chữ.

Đưa ra lời hứa hẹn này, cho dù tương lai hấn trở thành họa sĩ thư pháp gia nổi tiếng, cũng không tăng giá.

Thế nhưng, cũng chỉ có mấy lão đại yêu thích cổ phong như Tiêu Tuệ và Đông Duyên Kỳ, mới càng dễ dàng tìm ra kẻ yêu thích cổ phong chân chính trong vòng bạn bè.

Máu chột là, chịu bỏ tiền.

Muội tử này đã không đến vì việc của Tiểu Xà, lại không thân thiết với Đông Duyên Kỳ, vậy dĩ nhiên là Tiêu Tuệ giới thiệu đến.

“Vậy mà biết được?”

Trong lòng Hoàng Phủ Tịch hơi hoảng sợ, đành phải bất đắc dĩ nói: “Ngài nói không sai, nhưng cần phải giữ bí mật về sự tồn tại của nàng, ta cũng không dám tùy tiện lộ ra.”

Nàng vốn còn muốn giấu giếm sự tồn tại của vị tỷ tỷ Đạo Chủ thần bí kia, nhưng không ngờ lại bị một câu nói của vị tiên bói này vạch trần ra, chẳng lẽ vị Thái Sơ Thiên Đế chuyển thế này đã sớm tính toán ra rồi sao?

“Yên tâm, ta hiểu, ta đã quen biết với nàng rất lâu.”

Lâm Chỉ Thủy lắc đầu cười một tiếng, lại nói: “Thế nhưng, ngươi cũng phải nhớ giữ bí mật, biết không?”

Sáng sớm hôm qua Tiêu Tuệ đột nhiên dẫn theo hài tử đến đây, còn khiến hắc đột nhiên được làm phụ thân, biến thành người một nhà hòa thuận vui vẻ, quan hệ hơi mờ ám không rõ, vì vậy hắc cũng hơi hoảng hốt.

Chẳng may bị fan hâm mộ của đại minh tinh biết được, không phải sẽ đánh sập hắc à?

“Đó là đương nhiên.” Hoàng Phủ Tịch vội vàng gật đầu nói: “Ngài yên tâm, ta biết chừng mực.”

“Vậy thì tốt.”

Lâm Chỉ Thủy gật đầu cười, lại nói: “Người đến chỗ của ta, ta cũng biết là vì sao... Trước tiên ta phải hỏi người, người thích chữ, hay là tranh?”

Hoàng Phủ Tịch ngần ngại.

Chữ?

Tranh?

Trong truyền thuyết ở nhân gian, hình như tự thiếp của vị Lâm tiên bối này chỉ là kỳ bảo hồn nguyên, dường như tranh ít nhất cũng là thần vật chí tôn, cũng có thể là vô thượng thần vật cảnh giới Thái Nhất.

Vị tỷ tỷ Đạo Chủ thần bí kia để lại cho nàng bức tranh Tây Vương Mẫu kia, trên lạc khoản cũng là Lâm Chỉ Thủy, cũng đã nói với nàng, họa quyền này có thể tự phát động vào lúc nguy hiểm, để Tây Vương Mẫu giáng lâm hóa thân ở nhân gian, cứu nàng một mạng.

Vì vậy, Hoàng Phủ Tịch do dự một chút, nói: “Tranh.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, nói: “Những bức tranh sau tấm bình phong, có lẽ người sẽ thích, đi chọn một bức đi.”

Hoàng Phủ Tịch hơi ngơ ngác, lúc này biết ơn nói: “Đa tạ ngài.”

“Không có gì.” Lâm Chỉ Thủy nửa đùa nửa thật nhắc nhở: “Phải trả tiền đấy, chắc người cũng biết quy củ?”

“Hiểu rõ.”

Hoàng Phủ Tịch vội vàng gật đầu thấy Lâm Chỉ Thủy mỉm cười gật đầu, lúc này nàng mới xoay người đi ra phía sau bức bình phong.

Thế nhưng, ngay lúc nàng nhìn thấy một vài bức tranh treo ở sau tấm bình phong, lại ngậy ngần cả người.

“Điều này...”

Nữ Oa, Phục Hi, Thần Nông, Thái Thanh Thiên Tôn, Thượng Thanh Thiên Tôn, Ngọc Thanh Thiên Tôn, Tam Thế Phật... Chư vị đại năng Thiên Đạo tiếng tăm lừng lẫy tam giới gần như đều có thể nhìn thấy trên những bức họa quyền này!

Trên mỗi một bức tranh, đều vẽ một vị đại năng Thiên Đạo, còn lạc khoản không hề ngoại lệ đều là Lâm Chỉ Thủy!

“Không thể nào...”

Hoàng Phủ Tịch rung động nhìn những bức họa quyền này, hơi không dám tin tưởng: “Chẳng lẽ... Tất cả những đại năng Thiên Đạo, đều có thể dựa vào những bức họa quyền này giáng lâm nhân gian sao?”

Nàng do dự nửa ngày, lại nhìn rất nhiều chân dung đại năng Thiên Đạo, thoạt nhìn có một bức tranh không quá thu hút như vậy – chân dung “Chuyển Luân Vương” trong Thập Điện Diêm La.

Vị tử tử Đạo Chủ thần bí kia từng nói –

Trong chân dung Tây Vương Mẫu, thật ra có tích lũy một phương chí lý Thiên Đạo đại diện cho thần vị Tây Vương Mẫu, nhưng nàng tu luyện Sinh Tử Luân Chuyển chi đạo của thần vị “Chuyển Luân Vương”, chỉ thiếu nửa bước là có thể đi về phía Sinh Tử Luân Chuyển Thiên Đạo, cũng không lĩnh hội được Thiên Đạo của thần vị Tây Vương Mẫu.

“Sinh Tử Luân Chuyển Thiên Đạo...”

Chương 334: Nhập thêm một số 0 (3)

Hoàng Phủ Tịch nhìn chân dung của Chuyển Luân Vương, không nhìn được hơi do dự, lại nhìn về phía những chân dung khác.

Nữ Oa nương nương, Thái Thanh Thiên Tôn, Đại Nhật Như Lai...

Ba vị đại năng Thiên Đạo, chính là lãnh tụ ba phương đạo thống, có thể nói là ba vị lãnh tụ cường đại nhất của một phương Thiên Đạo!

Theo vị tỷ tỷ Đạo Chủ thần bí kia nói đến bí mật tam giới –

Thiên Đạo, vô cùng vô tận, hàm chứa tất cả.

Sinh tử có thể nhập vào Thiên Đạo, cực dương có thể nhập vào Thiên Đạo, cực âm có thể nhập vào Thiên Đạo, âm dương có thể nhập vào Thiên Đạo, ngũ hành có thể nhập vào Thiên Đạo... Tất cả đều ở trong giới hạn Thiên Đạo, bất kỳ góc độ và phương hướng gì, chỉ cần vượt qua cảnh giới Thái Nhất, đều có thể đi vào Thiên Đạo.

Lúc đại kiếp thượng cổ, Thiên Đạo không trọn vẹn, những vị thần tiên thượng cổ vốn là đỉnh phong này, may mắn gặp được mảnh vỡ Thiên Đạo, lại càng dễ một bước lên trời.

Nhưng đi vào Thiên Đạo, cũng không phải là trọn vẹn, phía trước vẫn có đường để đi, vì vậy đại năng Thiên Đạo cũng phân chia cao thấp.

Lúc trước trong số lãnh tụ của sáu phương đạo thống, Phong Đô Đại Đế làm lãnh tụ của Vĩnh Ám Ma Ngục, nhưng thật ra là người yếu nhất trong sáu vị lãnh tụ đạo thống, chỉ là trên Âm Minh Thiên Đạo đã tới viên mãn, có lẽ cùng với Tam Hoàng, Tam Thanh, Tam Thế Phật không bao gồm hai vị lãnh tụ còn lại, là tương đương với Hậu Nghệ.

Nhưng cũng coi là đại năng Thiên Đạo có cấp độ cao nhất, ít nhất đã đi tới viên mãn của một đầu Thiên Đạo nào đó, có thể tính là đội hạng nhất.

Còn ba vị Nữ Oa nương nương, Thái Thanh Thiên Tôn, Đại Nhật Như Lai, cũng đã viên mãn mấy đầu Thiên Đạo, đồng thời kết hợp hoàn mỹ, thực lực càng mạnh hơn một bậc, thuộc về đỉnh phong trong đội hạng nhất.

Tây Vương Mẫu thì là Thái Âm Thiên Đạo, cũng đã đi tới viên mãn trên Kim hành Thiên Đạo, còn kết hợp kiếp nạn, sát phạt đủ loại Thiên Đạo, thực lực cũng có thể so sánh với ba vị này, miễn cưỡng được coi là đỉnh phong trong đội hạng nhất.

Ngũ Đế, Tứ Ngự, Lục Đại Hiệp Thị Bồ Tát, Thôi Phủ Quân đủ loại, cho dù không đi đến đỉnh phong, những cũng đi rất sâu, thuộc về đội hạng hai.

Xuống chút nữa, như mười hai vị thần Uế Thổ Kiến Mộc, chư vị thần quân Vô Gian Thiên Đình, Thập Điện Diêm La đủ loại, thực lực cao thấp không đồng đều, phần lớn đều chỉ miễn cưỡng đi vào Thiên Đạo, thuộc về đại năng Thiên Đạo thường thấy nhất, cũng tức là đội hạng ba.

Về phần Thái Sơ Thiên Đế... Cũng không nắm giữ Thiên Đạo viên mãn, nhưng nắm giữ mười vạn tám ngàn đạo!

Theo lý thuyết, khác biệt Thiên Đạo chỉ khác biệt góc độ, cho dù mấy đầu Thiên Đạo kết hợp lại, cũng chỉ là càng ngày càng nhiều thủ đoạn, nhưng sự tăng cường thực lực cũng không lớn, giống mấy vị Nữ Oa nương nương, Thái Thanh này, cho dù nắm giữ kết hợp mấy đầu Thiên Đạo viên mãn, cũng chỉ là đội hạng nhất, cũng không có ưu thế mang tính nghiền ép.

Dù nắm giữ một ngàn một vạn đầu Thiên Đạo, thực lực so với người nắm giữ hai đầu Thiên Đạo mà nói, cũng không tăng lên bao nhiêu.

Chỉ có đi càng ngày càng xa trên con đường Thiên Đạo, càng gần với viên mãn mới càng cường đại, một khi viên mãn, đó chính là cấp độ hoàn toàn mới, giống như đứng ở đỉnh cao, sẽ làm lên đỉnh cao nhất, gần như thăm dò toàn cảnh Thiên Đạo, có thể có một sự tăng trưởng mang tính nhảy vọt.

Nhưng Thái Sơ Thiên Đế lại khác.

Dưới tình huống không nắm giữ một đầu Thiên Đạo viên mãn nào, sau khi kết hợp mười vạn tám ngàn đầu Thiên Đạo, lại xảy ra sự thay đổi về chất, còn đáng sợ hơn Thiên Đạo viên mãn, trở thành người hàng đầu một phương Thiên Đạo.

Trong truyền thuyết, Thái Sơ Bàn Cổ cũng là vừa sinh ra đã hiểu được Thiên Đạo hoàn chỉnh, nắm giữ mười vạn tám ngàn đầu Thiên Đạo viên mãn, vì vậy mới có thể khai thiên tích địa, diễn hóa ra Thiên Đạo hoàn chỉnh.

Chẳng trách Thái Sơ Thiên Đế lại bị truyền là Bàn Cổ thác sinh.

Vì vậy trong đội hạng nhất, khó chơi nhất là Thái Sơ Thiên Đế.

Hoàng Phủ Tịch cũng mơ hồ hiểu rõ, vì sao vị Lâm tiên bối nghi là Thái Sơ Thiên Đế chuyển thế này, có thể chuẩn bị hóa thân cho chư vị đại năng Thiên Đạo.

Vị Thái Sơ Thiên Đế này cũng có thể gọi là hiểu tất cả Thiên Đạo, tất nhiên có thể vì các đại năng Thiên Đạo khác, chuẩn bị hóa thân thích hợp.

Nghĩ đến đây, Hoàng Phủ Tịch không nhịn được hơi do dự: “Nên chọn ai đây...”

...

“Ồ? Chọn xong chưa?”

Lâm Chỉ Thủy thấy Hoàng Phủ Tịch đi ra từ sau tấm bình phong, không nhìn được mỉm cười hỏi thăm: “Chọn ai?”

“Chuyển Luân Vương.” Hoàng Phủ Tịch nói khẽ.

Lâm Chỉ Thủy cảm thấy khá là quái dị, vị muội tử này xảy ra chuyện gì thế, không chọn kiều nhân vật thần thoại nữ kiều Nữ Oa đại chúng xinh đẹp, cũng không chọn nhân vật thần thoại nam tuấn tú, lại chọn Chuyển Luân Vương?

Đây là mạch nào kín gì thế?

“Quyết định xong rồi?” Lâm Chỉ Thủy cũng mặc kệ khách hàng chọn thế nào, thuận miệng hỏi một câu.

“Vâng.” Hoàng Phủ Tịch cung kính đáp.

Trong lòng nàng lại thâm than một tiếng.

Mặc dù Chuyển Luân Vương không cường đại như lãnh tụ đạo thống khác, chỉ là đại năng Thiên Đạo bình thường, nhưng dù sao cũng là ngọn nguồn pháp thân chi đạo mà nàng đang tu hành, nếu có thể lĩnh hội một hai, có lẽ sẽ có thể để nàng tiến thêm nửa bước, cảm ngộ Thiên Đạo?

Cho dù khả năng cực nhỏ, nhưng ít nhất cũng có một cơ hội như vậy.

Hướng chi, nàng đã có chân dung Tây Vương Mẫu, Tây Vương Mẫu vừa là lãnh tụ đạo thống, cũng là đại năng đỉnh phong của đội hạng nhất, chỉ dưới ba vị kia và Thái Sơ Thiên Đế, có thể nói là cường giả thứ năm một phương Thiên Đạo.

Có bức tranh Tây Vương Mẫu hộ thân, đã đủ.

“Lâm tiên sinh, vậy bây giờ ta chuyển tiền cho ngài?” Hoàng Phủ Tịch chợt nhớ đến quy củ của cửa tiệm này.

Lâm Chỉ Thủy cố hết sức bình tĩnh gật đầu nói: “Cũng được.”

Hoàng Phủ Tịch lấy chiếc điện thoại vừa mới tìm tòi được cách dùng ra, hơi vụng về nhập con số vào.

Trên màn hình điện thoại của nàng còn có một vết nứt, trước đó trong quá trình học tập sử dụng điện thoại có hơi bực bội, nàng không cẩn thận dùng hơi nhiều sức, bóp vỡ một miếng trên màn hình, không chỉ cảm ứng không nhạy, lại còn che mất một phần số tiền.

Qua một lúc lâu, nàng mới ấn xong con số “129.600” này, lập tức ngừng đầu, nói: “Lâm tiên sinh, đã chuyển tiền sang cho ngài.”

Lâm Chỉ Thủy nghe thấy điện thoại trên bàn sách rung lên một cái, giữ nguyên phong cách đại sư, cũng không nhìn số lượng, chỉ khẽ gật đầu nói: “Mỗi một vị khách đều chỉ có thể nhận được một bức tự thiếp hoặc là bức

tranh từ chỗ ta, nhưng... Nếu người và ta có duyên, biết đâu ta có thể cho người thêm một bức.”

Hoàng Phủ Tịch hơi sợ hãi nói: “Có thể được một bức, đó đã là vinh hạnh của ta, không dám suy nghĩ nhiều nữa.”

Lâm Chi Thủy không nói gì, chỉ hỏi: “Còn có chuyện khác không?”

Chương 335: Nhập thêm một số 0 (4)

“Không có, không dám làm phiền thời gian của ngài nữa.”

Hoàng Phủ Tịch vội vàng nói: “Lập tức lấy ra một quyển sách cổ kiểu cũ ố vàng, hơi có vẻ cổ phác, trên bìa cũng không có chữ viết, đặt ở trên bàn sách, nói: “Nghe nói ngài thích tranh chữ trong sách cổ, quyển sách cổ này cũng đến từ Lăng Yên Các, mặc dù không đáng tiền, nhưng cũng coi là chút tấm lòng.”

Sách cổ Lăng Yên Các?

Lâm Chỉ Thủy ngạc nhiên, lập tức nghĩ đến quyển 《Tam Giới Chi Biến》 kia, liền nói: “Được, vậy ra sẽ nhận lấy.”

Lúc này Hoàng Phủ Tịch mới cảm xúc tranh này, cung kính rời đi.

Đợi sau khi nàng rời đi, lúc này Lâm Chỉ Thủy mới nhanh chóng đi đến trước bàn sách, mong đợi cảm điện thoại lên, muội tử này cũng không nói cho bao nhiêu tiền, nhìn từ quần áo và khí chất liền thấy rất có tiền, cũng không biết cho bao nhiêu đây?

Hắn mở tin nhắn điện thoại ra xem –

“129.600? Vị khách do Tiêu Tuệ giới thiệu tới thật sự khác biệt, đúng là... Hả?”

Nụ cười trên khuôn mặt Lâm Chỉ Thủy còn chưa nở rộ, đột nhiên ngo ngác.

Sao lại có cảm giác số lượng có điểm gì đó kỳ lạ?

Hắn cẩn thận nhìn con số trên biển động số dư, đếm từng số một, không nhận được hơi trọn tròn mắt: “Ba số không?”

“Không phải chứ...”

Lâm Chỉ Thủy lại hơi không tin đếm lại một lần nữa, “Một, mười, trăm, ngàn, vạn, mười vạn, trăm vạn... Đệ mợ? 1296000?”

Chân hắn mềm nhũn, lập tức có sự xúc động muốn lao ra gọi muội tử này quay về sau đó quỳ xuống ngay tại chỗ cảm tạ kim chủ phụ thân thuận tiện hiến thân ngũ cùng.

Không thể nào, vậy cũng quá rộng rãi?

“Không phải là không cẩn thận nhập nhầm chứ? Hay là có ý?”

Lâm Chỉ Thủy hít sâu một hơi, miễn cưỡng ổn định niềm vui giàu đột ngột, bắt đầu hơi lo lắng, có phải đối phương không cẩn thận nhập thêm một chữ số không, đánh thêm một số 0?

Dù sao, đối phương biết con số 129.600 này, rõ ràng cũng biết quy củ. Theo lý thuyết, có lẽ biết hẳn chỉ lấy nhiều nhất 129.600 mới đúng. Chẳng lẽ thật sự không cẩn thận nhập thêm một số 0?

Ta dựa vào... Hơn một trăm vạn đó, có sơ ý, cũng không đến mức không cẩn thận cho thêm hơn một trăm vạn chứ?

“Không đến mức, không đến mức...”

Lâm Chỉ Thủy cố hết sức an ủi bản thân: “Chắc chắn là vì quá sùng bái ta, muốn nhân cơ hội làm quen với ta đi, ừ... Dù muốn mưu đồ làm loạn với ta, ta cũng có thể giả vờ không có cách nào phản kháng... Hơn nữa vừa nhìn đã là đại tiểu thư nhà giàu, dù không cẩn thận cho thêm hơn một trăm vạn, có lẽ cũng không đến mức đòi về chứ... Cùng lắm thì lần sau ta lại đưa thêm cho người mấy bức tranh...”

Hắn thối miên bản thân một lúc, lúc này mới vỗ ngực, để bản thân yên tâm hơn.

“Xem quyển sách cổ này trước đã.”

Lâm Chỉ Thủy cầm lấy quyển sách cổ trên bàn, nhìn chất liệu đoán chừng không khác với quyển do Lục Kiếm Tiên tặng lần trước, đúng là sản phẩm đi ra từ Lăng Yên Các, cũng không biết là sách cổ thật hay mô phỏng.

Vẫn là Vô Tự Thiên Thư.

Trên mặt chất liệu, xem ra cũng cần dùng bình thuốc nước kia tiến hành phản ứng hiện ra màu sắc.

May mắn, bình thuốc nước mà Đông Duyên Kỳ đưa đến lần trước, còn hơn phân nửa chưa dùng đến, nếu không còn phải nhờ Đông Duyên Kỳ giúp đỡ một chút.

Hắn mở quyển sách cổ Vô Tự Thiên Thư ở trên bàn ra, lại lấy bình ngọc nhỏ ở trong ngăn kéo bàn đọc sách ra, sau khi mở nắp bình, hơi nghiêng chiếc bình ngọc nhỏ, để chất lỏng màu đỏ thẫm hơi mờ chậm rãi chảy đến miệng bình, lúc này mới vô cùng cẩn thận để chất lỏng trong bình chảy xuống, mặc kệ chất lỏng màu đỏ thẫm hơi mờ này, chảy từng giọt từng giọt vào trong quyển sách cổ kỳ lạ này.

Chẳng mấy chốc, chất lỏng màu đỏ thẫm, thoát nhìn như chất keo hơi mờ này, chậm rãi thấm thấu vào trong trang giấy.

Mặt giấy này tựa như bọt biển khô ráo gặp nước, không ngừng hấp thu chất lỏng màu đỏ thẫm này, chỉ chốc lát sau, từng giọt chất lỏng màu đỏ thẫm ngấm hết vào trong mặt giấy.

Cho đến khi Lâm Chỉ Thủy phát hiện thuốc nước màu đỏ thẫm này không có cách nào thấm vào nữa, mới dừng việc đổ thuốc nước ở trong đó

ra.

Chỉ chốc lát sau, trên tờ giấy đầu tiên này bắt đầu xuất hiện sự thay đổi mới, chỉ thấy từng dấu vết như vết nước không ngừng hiện ra, từ nông đến sâu.

Trong chốc lát, trên giấy xuất hiện một lượng lớn bức tranh và chữ viết.
“Thứ gì vậy...”

Lâm Chi Thủy thăm lăm bảm một tiếng, bắt đầu lật xem quyển sách cổ này từ trang thứ nhất.

Qua nửa ngày, cuối cùng hắn đã hiểu rõ, không nhìn được trọn mắt, nhìn thoáng qua tên trên trang bìa quyển sách cổ này –

《Tam Giới Căn Nguyên》

“Móa, chẳng trách chất liệu giống nhau...”

Khóe môi Lâm Chi Thủy hơi giật giật một chút, bắt đắ dĩ thờ dài, “Người cổ đại thật sự nhàm chán, e rằng cái này không phải cùng một tác giả, hoặc là cùng một giáo đồ tông giáo làm ra chứ...”

Bản 《Tam Giới Căn Nguyên》, và quyển 《Tam Giới Chi Biến》 kia là cùng một hệ liệt.

Nếu nói 《Tam Giới Chi Biến》 là “lịch sử”.

Vậy 《Tam Giới Căn Nguyên》 chính là “địa lý”.

《Tam Giới Chi Biến》 được biên soạn từ Bàn Cổ khai thiên tích địa, Thái Sơ chi địa phát triển, tam giới thay đổi, mãi cho đến khi ngoại đạo Bàn Cổ gì đó xuất hiện.

Còn 《Tam Giới Căn Nguyên》, thì biên soạn chín khu vực căn nguyên chèo chống tam giới, Thông Thiên Kiến Mộc, Thiên Đình, Thái Dương tinh Thiên Cung, Thái Âm tinh Nguyệt Cung, Linh Sơn, Âm Tào Địa Phủ, Thái Sơ Chi Tinh, hỗn độn Hồng Mông, Thiên Tâm.

Sau này, bởi vì ngoại đạo Bàn Cổ xâm lấn, những khu vực căn nguyên tam giới này cũng thay đổi, chín căn nguyên lớn chia ra biến thành Uế Thổ Kiến Mộc, Vô Gian Thiên Đình, Thái Sơ Thiên Cung, Thái Âm Thiên Uyên, Cực Dạ Linh Sơn, Vĩnh Âm Ma Ngục, Nguyên Sơ Ma Tinh, ngoại đạo chi Tổ, ma tâm.

“Biên soạn tên khá tốt.”

Lâm Chi Thủy mỉm cười khinh thường, vừa cẩn thận nhìn phong cách hình dạng mặt đất trên quyển sách địa lý 《Tam Giới Căn Nguyên》 này,

miêu tả thật sự khá tốt, phong cảnh có ý vị đặc sắc, cung điện cũng có khí phách hùng vĩ.

Hắn thở mẫn khẽ gật đầu, “Người cổ đại làm những thần thoại hư vô mờ mịt này rất lợi hại, đặc biệt là họa sĩ, thật lợi hại.”

Lần này, cuối cùng hắn không cần mãi vẽ tranh về những nhân vật kia nữa.

Trong này có một vài phong cảnh địa lý, cũng khá giống với trong sách của Tiểu Xà, đúng lúc có thể dùng đến.

“Vẽ cái gì trước đây...”

Lâm Chỉ Thủy sờ cằm suy nghĩ, quyết định vẽ Thái Âm Thiên Uyên trước.

Bởi vì những bức tranh gọi là khu vực căn nguyên này, gần như đều phân tán ra, giới thiệu từng bộ phận một, có rất nhiều chi tiết, mỗi một khu vực căn nguyên, đều có thể chia ra mấy bức tranh.

“Được rồi, trước tiên vẽ xong thần tiên và ngoại đạo Bàn Cổ đã, lại vẽ đến những bức tranh phong cảnh này.” Lâm Chỉ Thủy âm thầm nghĩ đến, liền cất quyển 《Tam Giới Căn Nguyên》 này đi.

...

Chẳng mấy chốc, đã đến buổi tối.

Sau khi Lâm Chỉ Thủy lo lắng đề phòng mấy tiếng, phát hiện từ đầu đến cuối vị khách muội tử kia không đến tìm, cũng không gửi tin nhắn muốn hắn trả lại, cuối cùng đã yên tâm lại.

Chương 336: Nhập thêm một số 0 (5)

Xem ra, đối phương thật sự cố ý nhập thêm một số 0.

Dựa vào, người này sao vậy.

Đã biết rõ loại quy củ này, còn muốn làm trái với quy củ, hơn nữa còn là vị khách giả vờ không biết mình làm trái với quy củ, hẳn chỉ muốn nói – đến nhiều một chút đi!

“Ôi, chẳng trách lúc ấy nàng cứ nhìn ta mãi...”

Lâm Chỉ Thủy không nhịn được thở dài, hơi buồn rầu nghĩ thầm: “Chỉ sợ muội tử kia phát hiện ta có tài hoa, đáng vẻ lại đẹp trai như vậy, vì vậy mới cố ý dùng loại thủ đoạn này, muốn nhân cơ hội rút ngắn khoảng cách với ta? Ghê tởm, cứ nhằm vào nhược điểm của ta!”

Hắn dám cam đoan, chậm nhất là ngày mai hoặc là ngày kia, muội tử kia sẽ đến cửa lần nữa, hoặc là mời hẳn đi ra ngoài chơi, hoặc là một lý do khó hiểu khác, dù sao cũng là muốn ở cạnh nhau.

Không cần nói cũng biết được mục đích, tất nhiên là thêm muốn cơ thể của hắn.

Đối với loại muội tử muốn đào góc tường của Tiểu Xà, dù vẻ ngoài xinh đẹp, hẳn tuyệt đối sẽ không để ý tới, chỉ dựa vào sắc đẹp cũng muốn dụ dỗ hắn?

Không thể nào...

Thế nhưng... Nàng thật sự cho nhiều lắm!

“Không được, thà rằng đưa nàng mười bức tranh, cũng không thể thất thân.”

Lâm Chỉ Thủy âm thầm hạ quyết tâm, “Đương nhiên, nếu nàng dùng sức mạnh, vậy ta cũng không có cách nào...”

Lúc này –

“Lâm Chỉ Thủy?”

Bên ngoài căn phòng đột nhiên vang lên một tiếng gọi quen thuộc.

Lâm Chỉ Thủy nghe xong, liền biết là tiểu tử tử kim chủ... Khụ, là giọng nói của vị khách hàng làm trái quy củ kia.

Xem đi, nói cái gì đến cái đó, nhanh chóng quay lại như vậy!

Hơn nữa lần này muội tử còn gọi thẳng “Lâm Chỉ Thủy”, vừa rồi còn Lâm tiên sinh Lâm tiên sinh, bây giờ lại quen thuộc như vậy, không phải chỉ cho thêm một trăm vạn à, sao không trực tiếp gọi “Chỉ Thủy” thân mật một chút?

Lâm Chỉ Thủy hắng giọng một cái, thu lại ý cười ở khóe môi, giữ nụ cười “lễ phép” hơi thân thiện một chút, nói: “Vào đi.”

Đúng như dự đoán, vị đại tiểu thư nhà giàu dáng người cao gầy, vẻ ngoài thanh tú xinh đẹp kia đi vào, chỉ mấy tiếng không gặp, nàng đã thay sang một bộ quần áo càng nữ tính hơn, mái tóc dài đen nhánh búi ở sau gáy, khí chất cũng thay đổi, thoạt nhìn cảm thấy càng giống đại tiểu thư nhà giàu biến thân thành nữ cường nhân, kiêu ngạo lại tôn quý.

Đến rồi, đến rồi...

Lâm Chỉ Thủy vừa nhìn đã hiểu rõ, có lẽ vị muội tử này cố ý đối phó với hắn mới thay đổi tạo hình!

Không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn vị muội tử này coi hắn là họa sĩ thư pháp gia thiên tài, cho rằng hắn cực kì kiêu ngạo, vì vậy nàng mới cố ý thay đổi tạo hình, trở nên càng kiêu ngạo hơn, muốn chèn ép hắn.

“Đến?”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười không hề rung động một chút nào, cứ như đã sớm đoán được.

Thiếu nữ Đạo Chủ nhìn Lâm Chỉ Thủy, không nhịn được khẽ giật mình, hỏi: “Ngươi biết ta sẽ đến?”

“Đương nhiên, ta đã sớm biết ngươi sẽ đến gặp ta, nhưng không ngờ lại gặp nhanh như vậy.” Lâm Chỉ Thủy mỉm cười.

Thiếu nữ Đạo Chủ không nhịn được thở dài.

Đúng vậy, không phải lúc trước vị này cũng hy vọng nàng chuyển thế hạ phàm, vì vậy mới nói kế hoạch cho nàng biết sao?

Mới qua thời gian sáu trăm năm, nàng thật sự chuyển thế xuống đây.

Thiếu nữ Đạo Chủ không nhịn được bất đắc dĩ khẽ lắc đầu, nói: “Xem ra ngươi hiểu ta rất rõ?”

“Không tính là hiểu.”

Lâm Chỉ Thủy liếc nàng một cái, nói: “Thế nhưng, nếu ngươi không đến, cần gì phải tốn nhiều việc chứ?”

Thiếu nữ Đạo Chủ không nhịn được im lặng.

Đúng vậy.

Từ khi nàng bị vây công mà chết, ngã xuống từ trên thân vị, chỉ có nguyên thần chạy trốn được, nàng vẫn luôn ẩn nấp ở thiên giới, không phải vì xác định Bạch Nguyệt Dao có phải phản đồ hay không sao.

Một ngày này, đã được quyết định từ sớm.

Thiếu nữ Đạo Chủ khẽ lắc đầu, lại mỉm cười, hỏi: “Vậy ngươi chuẩn bị xong chưa?”

Lâm Chi Thủy nghe vậy, không nhịn được khóe môi hơi giật giật một chút.

Chuẩn bị?

Đây là định dùng thế công tiên tài, hay có ý định dùng sức mạnh?

Nữ tổng giám đốc bá đạo?

Hắn đột nhiên cảm nhận được nụ cười ở khóe môi của muội tử này, tràn đầy vẻ tà mị điên cuồng nóng nảy trong truyền thuyết.

Chờ chút... Có phải là nhân vật trái ngược hay không?

Lâm Chi Thủy hắng giọng một cái, vội vàng nói: “Người muốn thế nào? Đừng làm loạn.”

“Làm loạn?” Thiếu nữ Đạo Chủ nhìn hắn một cái, lắc đầu, nói: “Ta đã lên kế hoạch tốt, người nhìn là được, chỉ cần người phối hợp một chút là được, hơn nữa... Đây cũng là điều người chờ đợi mà? Người có thể nhận được càng nhiều hơn.”

Lên kế hoạch tốt? Chỉ cần ta phối hợp?

Lâm Chi Thủy đột nhiên cảm nhận được bầu không khí trở nên hơi bá đạo mập mờ và xấu hổ.

Muội tử này... Đã lên cả kế hoạch để theo đuổi hắn rồi sao?

Phối hợp?

Phối hợp nằm ngang đứng thẳng sao?

Ôi... Sao ngay cả hắn cũng chờ đợi chứ?

Hắn sờ lên khóe môi, không có nước bọt...

Thế nhưng, nể mặt một trăm vạn, Lâm Chi Thủy vẫn quyết định cho muội tử này chút mặt mũi, hơi phối hợp một chút, chỉ cần hắn không thay đổi tâm ý, để muội tử này biết khó mà lui là được rồi.

Hắn có lòng tin này.

Mặc kệ bao nhiêu tiền, dù dụ dỗ như thế nào, cũng không thể đạt được trái tim của hắn!

Nhiều nhất chỉ đạt được thể xác của hắn.

“Khụ.”

Lâm Chi Thủy ho nhẹ một tiếng, nói: “Cảnh cáo trước, người đừng quá mức, nếu không đừng trách ta vô tình.”

“Sẽ không quá đáng.” Thiếu nữ Đạo Chủ nhìn Lâm Chi Thủy một cái, “Tất nhiên ta biết con người của người luôn vô tình.”

Sau khi Thái Sơ và Nguyên Sơ hợp lại làm một, tính cách thật sự thay đổi rất nhiều, sẽ không phải đạo tâm đã rồi loạn rồi chứ?

“Được, vậy ngươi nói đi, dù sao coi như ta nợ ngươi.” Lâm Chỉ Thủy nhún vai, “Ngươi dự định để ta phối hợp với ngươi thế nào?”

“Ngươi thật sự thiếu nợ ta.”

Thiếu nữ Đạo Chủ khẽ hừ một tiếng, lườm hẩn một cái, năm đó gia hỏa này nợ ân tình của nàng còn chưa trả lại đâu.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng đột nhiên nghĩ ra, nói như đang trêu đùa: “Nếu không ngươi cưới ta?”

Sắc mặt Lâm Chỉ Thủy cứng đờ.

Đã biết gia hỏa này không có ý tốt!

Hắn mở hai tay ra, nói: “Vậy quá đáng tiếc, ta hoàn toàn không thể phối hợp với ngươi.”

Thiếu nữ Đạo Chủ chặc một tiếng, hừ lạnh nói: “Ta chỉ đùa một chút mà thôi, ngươi cho ta thêm một vài bức tranh là được.”

“Tranh?”

Lâm Chỉ Thủy ngẩn ngơ, không ngờ lại đơn giản như thế?

Không phải nàng muốn bản thân làm người mẫu, chơi nghệ thuật cơ thể gì đó chứ, nhân cơ hội dụ dỗ hẩn?

Hiến thân vì nghệ thuật... Không tiện từ chối.

Hắn hơi không tin tưởng hỏi: “Chẳng lẽ... Ngươi muốn để ta vẽ ngươi?”

“Không cần.” thiếu nữ Đạo Chủ khẽ lắc đầu, lại liếc nhìn phía sau tấm bình phong, nói: “Không phải ở đó có rất nhiều sao? Để ta chọn mấy phần được chứ?”

“Chỉ cái này?” Lâm Chỉ Thủy hơi thất vọng.

“Không phải thì sao?” Thiếu nữ Đạo Chủ nhìn hẩn một cái.

“Không có gì.”

Lâm Chỉ Thủy hắng giọng một cái, nói: “Vậy ngươi tùy ý chọn đi, muốn cầm bao nhiêu đều được.”

Dù sao cũng chỉ là một vài bức tranh mà thôi, lại không đáng tiền, vị đại tiểu thư nhà giàu này đã cho hơn một trăm vạn đấy, dù lấy đi hết, hẩn cũng không có ý kiến gì.

“Ngươi cũng rất hào phóng.”

Thiếu nữ Đạo Chủ mỉm cười, nói: “Đúng là ngươi, thật ra ta càng ngày càng thương thức ngươi, thật đáng tiếc.”

“Không đáng tiếc.” Lâm Chỉ Thủy không muốn dây dưa với nàng nữa, lo lắng đợi chút nữa nàng chọn xong lại nhân tiện nhào lên, liền nói:

“Người chậm rãi chọn đi, ta đi trước, sau khi người chọn xong, nhớ phải khóa cửa lại giúp ta.”

Chương 337: Cơ hội trời cho! (1)

“Người chắc chắn ta tùy tiện cầm?” Thiếu nữ Đạo Chủ hỏi.

“Mấy bức tranh mà thôi.” Lâm Chi Thủy thờ ơ xua tay, “Dù sao cũng không có tác dụng gì với ta, vốn là tặng cho người khác dùng, đúng lúc coi như ta nợ người.”

Thiếu nữ Đạo Chủ suy nghĩ một chút, lấy một quyển sách cổ phác thoát nhìn rất bình thường ra, nói: “Không phải người thích viết chữ sao? Đưa sách này cho người, có lẽ người sẽ cảm thấy hứng thú.”

Lâm Chi Thủy nhìn thoáng qua quyển sách cổ kia, hỏi: “Lăng Yên Các?”

“Đương nhiên.”

Thiếu nữ Đạo Chủ khẽ gật đầu, nói: “Mặc dù quyển sách này không có tác dụng gì, nhưng đối với người thích thư pháp như người, cũng coi là đồ vui vẻ đi.”

“Đặt đó đi.” Lâm Chi Thủy tùy ý nói, cũng không cảm thấy hứng thú lắm.

Thiếu nữ Đạo Chủ không nhịn được ngạc nhiên liếc nhìn Lâm Chi Thủy một cái.

Lại hoàn toàn không thêm đề ý?

Đây chính là bảo vật hạng nhất Lăng Yên Các 《Thái Thượng Vô Tâm Vô Ngã Vô Vi Kinh》, đặt ở tầng thứ chín Lăng Yên Các, nếu không có pháp chỉ của Bạch Đế hoặc là Tam Thanh, các đại năng Thiên Đạo khác cũng đừng hòng nhìn lấy một cái, nàng cũng cố ý xin pháp chỉ của Bạch Đế, mới có thể tiến vào tầng thứ chín Lăng Yên Các.

Kinh thư này, nghe nói là lúc Tam Thanh cảm ngộ Thiên Đạo, ba người ghi chép lại cảm ngộ với Thiên Đạo vào trong kinh thư, lấy chữ “Đạo” khác biệt gánh chịu những cảm ngộ Thiên Đạo này, người dưới cảnh giới Thiên Đạo căn bản không xem hiểu được, người phía trên cảnh giới Thiên Đạo cũng rất khó lĩnh hội.

Trong truyền thuyết, Tam Thanh chính là tàn hồn nguyên thần Thái Sơ Bàn Cổ biến thành, cũng có truyền thuyết, Tam Thanh từng đạt được một luồng truyền thừa tàn hồn của Thái Sơ Bàn Cổ.

Không ai biết thật giả, dù sao những sự tồn tại xa xưa cường đại ở thời kỳ thượng cổ kia, rất nhiều người có quan hệ với Bàn Cổ, ví dụ như Thái

Sơ Thiên Đế bị đồn đãi là Bàn Cổ thác sinh.

Nhưng Tam Thanh thật sự có đại thần thông không thể tưởng tượng nổi, một khi liên thủ, có thể hiển hóa ra một tia Bàn Cổ chi lực.

Bàn Cổ đại diện cho Thiên Đạo hoàn chỉnh chân chính, cho dù chỉ là một tia Bàn Cổ chi lực, cũng có thể khiến uy năng do đại năng Thiên Đạo phát huy ra tăng hơn nhiều.

Cũng từng có đại năng khác muốn lĩnh hội đạo Tam Thanh, nhưng cảm ngộ cũng rất khó, chứ đừng nói đến là kết hợp.

Nhưng theo thiếu nữ Đạo Chủ được biết, vị Thái Sơ Thiên Đế chuyển thế Lâm Chỉ Thủy này, có chút khúc mắc với Tam Thanh, thế nhưng chưa hề nhìn qua 《Thái Thượng Vô Tâm Vô Ngã Vô Vi Kinh》.

Bây giờ bản kinh thư này đã đến trước mắt, lại không thèm để ý?

“Người không xem sao? Biết đâu sẽ giúp đỡ được người đấy?” Thiếu nữ Đạo Chủ không nhịn được hỏi.

“Ngày mai lại xem, nên về nhà ăn cơm.”

Lâm Chỉ Thủy tùy ý nói: “Dù sao công lực của ta đã đủ cao, trình độ trong sách chữ này có cao hơn nữa, chưa chắc đã có thể so sánh được với ta, đoán chừng cũng chỉ có một chút kỹ xảo, có thể sẽ có chút trợ giúp với ta đi.”

Thiếu nữ Đạo Chủ hơi không phản bác được.

Đây dù sao cũng là bảo vật quan trọng do Tam Thanh để lại nhân gian, còn không quan trọng bằng người nguy trang phạm nhân đi ăn cơm?

Thế nhưng, nàng cũng không thể không thừa nhận, vị Thái Sơ Thiên Đế chuyển thế này vốn đã nắm giữ mười vạn tám ngàn đạo, cái gì cũng hiểu, bây giờ còn hợp hai làm một với Nguyên Sơ, Thiên Đạo ngoại đạo thuộc về một thân, có lẽ cũng trở nên càng đáng sợ hơn.

Thực lực như thế, tất nhiên không vừa mắt Tam Thanh.

E rằng... Cũng chỉ có loại kỹ xảo đại thần thông do Tam Thanh liên thủ, thể hiện ra một tia Bàn Cổ chi lực, mới có thể khiến hắn cảm thấy hứng thú đi.

“Được rồi, ta đi đây, người chậm rãi chọn đi.” Lâm Chỉ Thủy cũng không nhiều lời, liền cầm túi rời đi.

Đợi sau khi Lâm Chỉ Thủy rời đi, thiếu nữ Đạo Chủ đi đến sau tấm bình phong, đánh giá rất nhiều chân dung đại năng Thiên Đạo sau tấm bình phong, không nhịn được than thở một tiếng: “Đúng là Thái Sơ, dù kết hợp quy tắc ngoại đạo Nguyên Sơ Ma Tổ, nhưng có thể chuẩn bị hóa thân cho nhiều đại năng Thiên Đạo như vậy, cũng đủ không thể tin nổi.”

Cũng chỉ có loại biến thái như Thái Sơ Thiên Cung gần như hiểu được tất cả Thiên Đạo, mới có thể làm được điều này.

Thiếu nữ Đạo Chủ nhìn một vài bức chân dung, khóe môi không nhìn được nở một nụ cười: “Vây ta sẽ... Không khách sáo.”

...

Sáng sớm hôm sau.

Lâm Chỉ Thủy cầm theo bữa sáng, đi xuyên qua hẻm nhỏ vắng vẻ, đi đến cửa tiệm tranh chữ của mình.

Tiện tay đẩy sách cổ trên bàn sách, thước chặn giấy gì đó sang một bên, lại trải một tờ giấy ra, lúc này hẳn mới bắt đầu ăn sáng.

Đợi sau khi ăn xong bữa sáng, Lâm Chỉ Thủy đi vào toilet ở sau tấm bình phong để rửa tay, thuận tiện nhìn thoáng qua không gian sau tấm bình phong, muốn xem ngày hôm qua muội tử kia đã mang đi bao nhiêu bức chân dung, vừa nhìn một cái, lập tức ngây ngẩn cả người.

“Đệt mợ?”

Lâm Chỉ Thủy nhìn tình cảnh rỗng tuếch ở sau tấm bình phong, không nhìn được khóe môi lại hơi giật giật một chút, “Không để lại một bức nào? Ác như vậy sao?”

Mặc dù hôm qua hẳn nói tùy tiện cầm bao nhiêu cũng được, nhưng cũng chỉ đang khách sáo với kim chủ phụ thân mà thôi.

Không ngờ muội tử này thật sự ác như vậy, không để lại một bức nào?

“Được rồi... Lời đã nói, như tát nước ra ngoài...”

Lâm Chỉ Thủy âm thầm an ủi bản thân, lại hơi hưng phấn thầm nghĩ: “Dù sao đã kiếm lời hơn một trăm vạn, mấy chục bức tranh mà thôi, nhiều nhất mấy ngày là có thể vẽ ra được...”

Thời gian mấy ngày kiếm lời hơn một trăm vạn, mua bán có lời như thế, hẳn ước gì lúc nào cũng có.

Chương 338: Cơ hội trời cho! (2)

Chứ đừng nói tới, còn nhận hai quyển sách cổ ngoài định mức.

Nghĩ đến đây, Lâm Chi Thủy không nhịn được đi đến trước bàn sách ngồi xuống, cầm lấy một quyển sách cổ khác mà vị đại tiểu thư nhà giàu kia để lại, rất hứng thú lật xem.

Bên trên bìa sách trông rỗng, không có tên sách gì đó.

Thế nhưng, chất giấy của quyển sách cổ này khác với hai quyển 《Tam Giới Chi Biên》 và 《Tam Giới Căn Nguyên》 kia, thoạt nhìn hình như chỉ là quyển sách bình thường.

Hắn lật xem tờ thứ nhất, phát hiện trên tờ thứ nhất chỉ viết một chữ “Đạo” to lớn.

“Đạo?”

Lâm Chi Thủy thầm lẩm bẩm một tiếng: “Chẳng lẽ là sách cổ Đạo giáo? Giữ gìn hoàn chỉnh như thế, thật sự giống y như mới, có lẽ là bản sao chép?”

Hắn lại lật sang trang thứ hai, đột nhiên phát hiện trang thứ hai cũng ghi chú một chữ “Đạo”.

Chỉ là, lần này bút pháp của chữ đạo thoáng có chút thay đổi.

Lâm Chi Thủy tiếp tục lật sang trang sau, phát hiện quyển sách này cũng không có nội dung khác, mỗi một trang đều viết một chữ “Đạo”.

Vừa xem đã biết là lừa người.

“Chỉ cái này?”

Lâm Chi Thủy hơi nghẹn lời, vừa cẩn thận đếm lại, phát hiện chữ “Đạo” trong quyển sách cổ này, có tất cả hai mươi bảy chữ.

Thế những, chín chữ “Đạo” ở chín trang đầu có phong cách khá giống nhau, chỉ là bút pháp thoáng có chút khác biệt, phong cách tổng thể hơi có vẻ tản mạn, thoạt nhìn hình như không dụng tâm viết ra, nhưng lại có một cảm giác tầm ngầm mà đấm chết voi.

Chín chữ “Đạo” của chín trang tiếp theo lại có một phong cách khác, lộ ra vẻ hơi thẳng thắn lạnh lùng, còn có chút cảm giác xơ xác tiêu điều.

Chín chữ “Đạo” ở chín trang cuối cùng, lại là phong cách khác biệt, vô cùng lưu loát tự nhiên.

“Ba loại phong cách, hai mươi bảy cách viết?”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, vừa cẩn thận nhìn một chút, phát hiện chín trang đầu tiên đều ghi chú hai chữ “Vô Tâm” ở góc dưới bên phải, chín trang tiếp theo thì là “Vô Ngã”, chín trang cuối cùng là “Vô Vi”.

Thế nhưng, dù sao chỉ là một chữ, tạm thời hẳn cũng không có hứng thú mô phỏng luyện tập.

Đúng lúc sách của Tiểu Xà đã cập nhật kịch bản ngoại đạo Bàn Cổ, vẽ ngoại đạo Bàn Cổ trước đi.”

Lâm Chỉ Thủy tiện tay đặt quyển sách cổ này sang một bên, liền cầm lấy quyển sách cổ 《Tam Giới Chi Biến》 này, trực tiếp lật đến một trang cuối cùng, bắt đầu thử nghiệm vẽ ngoại đạo Bàn Cổ.

Trong quyển sách cổ 《Tam Giới Chi Biến》 này, khó vẽ nhất chính là Thái Sơ Bàn Cổ và ngoại đạo Bàn Cổ.

Cũng không phải nói bút pháp khó đến mức nào, mà là ý cảnh kia, loại “Thần” đặc biệt kia, sở dĩ những bức tranh này cao minh, hoàn toàn nằm ở luồng thần kia.

Luồng thần của ngoại đạo Bàn Cổ kia, những ngày qua hẳn cũng từng thử mấy lần, làm thế nào cũng không nắm bắt được.

Thế nhưng, trên cơ bản những nhân vật thần thoại khác đều từng vẽ một lần, cũng chỉ còn hai Bàn Cổ này chưa vẽ, đúng lúc gần đây phải dùng đến ngoại đạo Bàn Cổ, vì vậy vẫn thử ngoại đạo Bàn Cổ một chút đi.

Hai tiếng sau.

“Kỳ lạ...”

Lâm Chỉ Thủy đứng trước bàn, nhìn bức tranh vừa mới thành hình ở trên bàn, nhìn chăm chăm “ngoại đạo Bàn Cổ” như đang ôm thứ gì đó ở trong ngực trên bức tranh kia, không nhận được nhú mày.

“Rõ ràng là vẽ phỏng theo, sao lại không thể vẽ ra cảm giác này chứ?”

Trong lòng hẳn hơi buồn bực.

Lần này cố hết sức dụng tâm chậm rãi vẽ ra, dựa theo bức chân dung trên 《Tam Giới Chi Biến》, miêu tả từng chút từng chút, nhưng không biết xảy ra chuyện gì, bản thân vẽ ra, vẫn không giống với ngoại đạo Bàn Cổ ở trong sách lắm.

Nói đúng ra, là thiếu đi luồng thần này.

Ngoại đạo Bàn Cổ ở trong sách, khiến người ta cảm thấy như là chân thật.

Còn do hẳn vẽ ra, lại vẫn cảm thấy là một bức tranh.

“Thử lại lần nữa...”

Lâm Chi Thủy hơi không tin tưởng, tiện tay vò bức tranh ngoại đạo Bàn Cổ thành một cục, mở ra một tờ giấy tuyên thành mới, tiếp tục luyện tập.

...

...

Ở nơi hoang vắng, trong Ma vực u ám tĩnh mịch.

Kiều lão bản ngồi khoanh chân dưới một gốc đại thụ che trời, quanh người mơ hồ có hư ảnh hắc liên nở rộ.

Bên trong Ma vực, còn có bốn tên Ma Quân và năm trăm tên thiên ma khác tu hành gần đó.

Mặc dù bọn họ đã tu luyện rất lâu trong hoàn cảnh thời gian gia tốc, nhưng bây giờ cũng chưa nhận được mệnh lệnh của Ma Tổ, vì vậy vẫn chưa đến lúc tấn công Thanh Thành.

Rất hiển nhiên, đám Ma Tổ thượng giới cũng cho rằng với lực lượng hiện tại của bọn họ, cho dù tấn công Thanh Thành cũng không có hy vọng phá thành.

Dù sao, uy năng Chư Pháp Quy Nhất trận ở Thanh Thành kia, hội tụ vô tận linh lực thiên địa, có thể nói là cực hạn nhân gian.

Chỉ với uy năng phòng ngự của trận pháp kia, so sánh với Ma Tôn chi lực, chênh lệch không lớn lắm.

Dù những Ma Tôn, đông đảo thiên ma bọn họ liên thủ kết trận, cũng không thể phá vỡ Chư Pháp Quy Nhất trận kia.

Không còn cách nào, trận pháp không phải càng nhiều người thì càng cường đại, mấu chốt phải xem trận pháp của phương nào càng tuyệt diệu hơn, “Tứ Tượng Khai Thiên trận” mà bọn họ vận dụng, uy năng trận pháp hội tụ cũng chỉ có một hai phần mười của trận pháp Thanh Thành mà thôi, sự chênh lệch trận pháp quá lớn, việc gia trì thực lực cá nhân cũng không tính là lớn lắm.

Vì vậy, bọn họ chỉ có thể yên lặng chờ đợi.

Ma Tổ đã từng nói:

“Uy thế của ngoại đạo chúng ta ở nhân gian, mấu chốt nằm ở chỗ cá thể, bất kỳ một thiên ma nào ở trong nhóm, đều đủ để so sánh với thần tiên chuyển thế cảnh giới Thái Nhất cường đại nhất của một phương Thiên Đạo, nếu không phải đối phương dựa vào lợi ích trận pháp, căn bản không có chút uy hiếp nào.”

“Vì vậy, điều các ngươi cần làm là chờ đợi.”

Chương 339: Cơ hội trời cho! (3)

“Chỉ cần có một cơ hội tốt, ví dụ như U Thiên kia hoạt động một mình, giết chết nó, thì có thể bồi dưỡng một vị chuẩn Ma Tổ ngay tại chỗ, hoặc là thần tiên chuyển thể cảnh giới Thái Nhất hoạt động một mình, đem hiến lên cho ‘nó’, cũng có thể bồi dưỡng một vị Ma Tôn.” “Một khi Ma Tôn hiện thể, cũng đủ để chống lại Thái Sơ chuyển thể ở nhân gian, một mình phá hủy đại trận Thanh Thành kia, ép một phương Thiên Đạo để lộ ra càng nhiều át chủ bài hơn.”

“Nếu giết chết U Thiên, để ngoại đạo của ta xuất hiện một vị chuẩn Ma Tổ, càng có thể trực tiếp khóa chặt cục diện chiến thắng!”

“Các ngươi, tạm thời yên tâm tu hành chờ đợi, cơ hội... Rồi sẽ tới.”

Đây là nguyên văn lời nói của Chúc Thiên Ma Tổ.

Chỉ là, Kiều lão bản vẫn không hiểu rõ, tại sao cơ hội lại tự đến?

Cảnh giới của những thần tiên chuyển thể cảnh giới Thái Nhất kia cao hơn bọn họ rất nhiều, nếu ẩn nấp hoạt động ở nhân gian, bọn họ cũng không tìm được, huống chi ngay cả tìm cũng không tìm, chỉ yên tâm chờ đợi ở đây sao?

Thế nhưng, trước đó Chúc Thiên Ma Tổ cũng đã nói, có thể sẽ có “đại năng thần bí” truyền âm cho bọn họ, nói tung tích của thần tiên đạo thống Thái Âm Thiên Uyên cho bọn họ biết.

Mặc dù hẳn ta không hiểu lắm, vì sao Ma Tổ không bằng lòng bỏ một vị chuẩn Ma Tổ, bồi dưỡng Ma Tôn ở nhân gian, nhưng thậm chí Ma Tổ đã nói lời “thà rằng Ma Tổ chết sạch, cùng không bằng lòng để chết một vị chuẩn Ma Tổ” này, rất hiển nhiên có quan hệ cực lớn.

Hơn nữa, nghe vậy hình như dù Ma Tôn xuất hiện ở nhân gian, cũng không thể thật sự thay đổi cục diện thắng lợi, chỉ ép một phương Thiên Đạo càng lộ ra nhiều át chủ bài hơn thôi.

Kiều lão bản cũng mơ hồ hiểu rõ.

Có lẽ... Những thiên ma, Ma Quân, thậm chí là Ma Tôn ở nhân gian như bọn họ, cũng chưa hẳn là sức chiến đấu chủ lực với một phương Thiên Đạo, chủ lực thật sự... E rằng là chư vị Ma Tổ giáng lâm hóa thân nhân gian.

Chỉ là nhóm Ma Tổ không muốn tự mình bỏ ra cái giá quá lớn, mới lên kế hoạch như thế đi.

Hắn ta cũng không biết đại năng Thiên Đạo có thể giáng lâm hóa thân ở nhân gian hay không, nhưng nhìn từ tình hình trước mắt, e rằng là có thể, nếu không Ma Tổ cũng không cần phải cẩn thận như thế.

“Lâm lão bản... Thái Sơ chuyên thế... Vì sao lúc trước lại muốn giúp ta chứ...”

Kiều lão bản thở dài ở trong lòng: “Nếu là Lâm lão bản, chắc chắn biết bí mật ở nhân gian này đi... Vùng tinh không kia...”

Hắn ta vẫn luôn nhớ kỹ, lúc trước Lâm lão bản để lại bức tự thiếp kia, xé rách thông đạo không gian, trực tiếp kết nối đến một khoảng tinh không xa xôi vô biên, khoảng tinh không thần bí lại nguy hiểm, thoát nhìn hư ảo như vậy, khiến hắn ta thấy rất mê muội.

Hắn ta sống ở nhân gian nhiều năm như vậy, đi khắp núi cao sông lớn, cũng rời khỏi địa cầu leo lên mặt trăng, thậm chí còn muốn đi đến những hành tinh khác xem một chút, muốn thăm dò tinh không càng xa xôi hơn.

Hắn ta muốn biết... Nhân giới thượng cổ lớn như vậy, tại sao lại biến thành dáng vẻ hiện tại, cũng muốn biết... Một phương vũ trụ tinh không gần như vô biên này, vì sao chỉ có sinh linh ở địa cầu còn sống sót, càng muốn biết... Nhân gian nhỏ bé này, vì sao lại bị cầm tù như lao ngục ở tinh không vô biên.

Nhưng khoảng cách đơn vị thiên văn xa xôi, khiến hắn ta hiểu được, nếu mình rời đi, sẽ chỉ bị lạc trong vũ trụ mênh mông.

“Nếu có thực lực của Lâm lão bản, sẽ có thể hiểu rõ bí mật ở nhân gian đi...”

Kiều lão bản thở dài một tiếng.

Đột nhiên –

“Thời cơ đã đến.”

Một giọng nói nữ tử cao cao tại thượng, như vòm trời chấn động, trong trẻo lạnh lùng, đột nhiên vang lên trong khoảng Ma vực u ám tĩnh mịch này.

Đông đảo ngoại ma không nhìn được giạt mình ngẩng đầu nhìn lên trời, lại không nhìn thấy bất kỳ dị tượng nào.

Chỉ có giọng nữ trong trẻo như ẩn chứa thiên uy kia, như một tiếng sấm cuộn cuộn quanh quẩn ở giữa thiên địa:

“Sinh Ý Nhân, đây là dáng vẻ và vị trí cụ thể của ‘Vãn Diễm Đế Tôn’ đạo thống Thái Âm Thiên Uyên, nàng đang hoạt động một mình, với thực lực Ma Quân đỉnh phong của ngươi, một mình ngươi cũng đủ để bắt nàng.”

Ngay sau đó, Kiều lão bản cảm thấy trong đầu có thêm một tin tức vô cùng kỳ càng.

Trong tin tức này là một vị trí, hoặc phải nói là một tọa độ, tọa độ này cực kỳ chính xác, lúc này tọa độ kia còn đang chậm rãi di chuyển, hiển nhiên tin tức còn đang “đổi mới” từng lúc.

Trong lòng Kiều lão bản không nhịn được rung động.

Điều này sao có thể?

Không phải nói, lần này toàn bộ thân tiên hạ phạm đều bị che đậy thiên cơ, dù là Ma Tổ cũng không thể suy đoán vị trí trí sao?

Còn vị trí tọa độ do giọng nữ thần bí này đưa cho, lại chính xác đến mức độ này!

Thật sự giống như có thể giám sát bất cứ lúc nào!

Hơn nữa... Không phải là đạo thống khác, chỉ có đạo thống Thái Âm Thiên Uyên?

Trong lòng của hắn ta mơ hồ có một suy đoán.

“Về phần ngoại ma khác...”

Giọng nữ trong trẻo lạnh lùng mênh mông hùng vĩ kia lại quanh quẩn ở bên trong Ma vực: “Đây là tin tức về dáng vẻ và vị trí cụ thể của ‘U Thiên’ chuyển thế, nàng đang hoạt động một mình, các người liên thủ lại đến đó, mặc dù có đại năng Thiên Đạo giáng lâm, cũng chưa chắc có thể làm gì được các người.”

Kiều lão bản càng thêm chắc chắn với suy đoán ở trong lòng.

Hắn ta nhớ không nhầm, U Thiên Ma Tổ chuyển thế kia, tu luyện đạo thống Thái Âm Thiên Uyên, hơn nữa còn là pháp thân chi đạo Tây Vương Mẫu!

Giọng nữ trong trẻo lạnh lùng kia vang vọng trong Ma vực: “Đây là cơ hội trời cho, các người hãy nhanh chóng tiến đến!”

Chương 340: Ngụ ý tên gọi của Ma Tổ (1)

Trên vòm trời tam giới, ở khu vực xa xôi thần bí không rõ.

“Chư vị Ma Tổ.”

Một giọng nữ êm tai vô cùng dịu dàng đột nhiên vang lên trong vùng thế giới này, giọng nói truyền đạt rất nhiều điểm bí ẩn.

“Thương Sinh, tìm ta có chuyện gì?”

“Thương Sinh Ma Tổ.”

“Thương Sinh, sao còn gia tốc thời gian lên đến mười vạn tám ngàn lần thế? Vội vã như vậy?”

“Chẳng lẽ việc ở nhân gian, muốn bắt đầu ra tay?”

Từng giọng nói quý dị, hoặc lạnh băng, hoặc nóng nảy, hoặc bình thản hùng vĩ, từng sự tồn tại vĩ đại rồi rút đáp lại giọng nói của Thương Sinh Ma Tổ ở trong vùng thế giới này.

“Không sai, cơ hội đã đến.” Thương Sinh Ma Tổ nói khẽ: “Trong số chư vị Ma Tổ, có một vài người cũng đã biết, lúc đại kiếp thượng cổ năm đó, ta đã phái hệ ‘Yên Nguyệt Ma Tổ’ đầu thai một phương Thiên Đạo, trở thành ám kỳ lớn nhất của ngoại đạo chúng ta, bây giờ cũng là lúc sử dụng ám kỳ này.”

“Ồ? ‘Nàng’ đã tìm được cơ hội thích hợp rồi à?”

“‘Nàng’ là ai?”

“Mặc dù biết ngoại đạo chúng ta có một ám kỳ như thế ở một phương Thiên Đạo, nhưng đến nay ta cũng không biết là ai.”

“Việc này là phái hệ của Thương Sinh Ma Tổ này bày ra, chúng ta là những phái hệ khác không biết cũng bình thường.”

“Như thế cũng đúng, cả phái hệ của Nguyên Sơ đều không đáng tin, mặc dù chỉ có hai người Nguyên Sơ và U Thiên, nhưng U Thiên lại chuyển thế đến nhân gian, ngay cả Nguyên Sơ cũng biến mất không thấy gì nữa, hừ, hai người này đều đã ruồng bỏ ngoại đạo.”

“Lần này nhất định phải khiến U Thiên quay về, chúng ta cần nuốt nàng, hoàn toàn có thể tái tạo ra một phe phái mới, không kém hơn ba người Thương Sinh, Kiếp Diệt, Vô Hận.”

“Thương Sinh, lần này đã muốn để lộ ra ám kỳ lớn nhất, vậy thì nhất định phải thành công, ngươi có chắc chắn không?”

“Nếu không đủ nắm chắc, cũng để những tiểu tử kia ở nhân gian liều mạng trước đi, chúng ta giáng lâm hóa thân cũng không sao, nhưng không

có niềm tin tuyệt đối, cũng không thể bỏ ra cái giá quá lớn.”

Tùng đám Ma Tổ đứng trên đỉnh cao ngoại đạo đều tùy ý nói.

Rất nhiều Ma Tổ ngoại đạo chia làm bốn phe phái lớn, ba phe phái lớn ở trong đó có số lượng Ma Tổ nhiều nhất, chia ra do ba Ma Tổ lớn nhất là Thương Sinh Ma Tổ, Kiếp Diệt Ma Tổ, Vô Hận Ma Tổ cầm đầu.

Còn phe phái cuối cùng, có thể nói là phe phái cường đại nhất, nhưng chỉ có hai người – Nguyên Sơ Ma Tổ và U Thiên Ma Tổ.

Thực lực của Nguyên Sơ Ma Tổ thật sự đứng đầu trong số rất nhiều Ma Tổ, cho dù so sánh với Thái Sơ Thiên Đế, cũng chỉ là cảnh giới tương đương, nhưng thân vị chi lực của Thái Sơ Thiên Đế, lại kém xa sự đáng sợ của thân ma bất diệt Nguyên Sơ Ma Tổ.

Vì vậy, nếu “nó” không thức tỉnh, Nguyên Sơ Ma Tổ chính là người mạnh nhất tam giới không thể tranh cãi!

Ma Tổ bậc nhất!

Có thể nói, thực lực của một mình Nguyên Sơ Ma Tổ còn đáng sợ hơn các Ma Tổ khác liên thủ lại!

Trong phái hệ này ngay cả thực lực của U Thiên Ma Tổ cũng cực kỳ cường đại, gần với người đứng đầu ba phe phái lớn còn lại, cũng đủ để xếp thứ năm trong số Ma Tổ.

Nếu cũng phân chia cấp bậc của đám Ma Tổ dựa theo thực lực, Nguyên Sơ Ma Tổ chính là người duy nhất trong đội hạng nhất của Ma Tổ.

Còn ba vị chủ phe phái khác cùng U Thiên, lại là đội hạng hai, cảnh giới cũng tương đương với đội hạng hai của một phương Thiên Đạo, chỉ vì ma thân đủ cường đại, vì vậy mới có thể tranh chấp với đội hạng nhất của một phương Thiên Đạo.

Về phần các Ma Tổ khác, đó chính là đội hạng ba, cảnh giới cũng chỉ tương đương với đội hạng ba của đại năng Thiên Đạo, có ưu thế ma thân, mới có thể so sánh với đại năng của đội hạng hai một phương Thiên Đạo.

Một phương ngoại đạo, dưới tình huống cảnh giới tương đương, dù là ngoại ma bình thường ở nền tảng, hay là thân thể Ma Tổ cao cao tại thượng, mãi mãi cũng là ưu thế lớn nhất.

Thế nhưng, thật ra tất cả Ma Tổ đều hiểu, Nguyên Sơ Ma Tổ và U Thiên Ma Tổ cũng không được tính là phe phái, chỉ vì quá mức phóng túng, không tuân theo ý chí của “nó”, bị Ma Tổ khác xa lánh, xếp vào phe phái thứ tư mà thôi.

“Chư vị Ma Tổ.”

Giọng nói dịu dàng của Thương Sinh Ma Tổ kia vang lên: “Căn cứ vào tin tức mà ‘nàng’ truyền đến, lúc này U Thiên chuyển thể cũng không ở trong Thanh Thành, bên cạnh lại có một vị thần tiên chuyển thể cảnh giới Thái Nhất, mang theo bức tranh hóa thân Thái Sơ vẽ cho ‘nàng’, chính là thời cơ để ra tay, nhưng ‘nàng’ cũng nghi ngờ đây là một cái bẫy, vì vậy cần ta giúp đỡ.”

Giọng nói của nàng vừa dừng lại, một giọng nói trầm thấp lạnh lùng đã vang lên: “Thương Sinh, đây cũng là thời cơ?”

“Kiếp Diệt Ma Tổ nói đúng lắm, đừng nói là thần tiên chuyển thể mang theo bức tranh chỉ đi theo bên cạnh U Thiên, dù U Thiên tự mình mang theo bức tranh cũng không có ý nghĩa, bức tranh đó là do Thái Sơ chuyển thể làm ra, nếu ‘nàng’ muốn đánh lén U Thiên, sao Thái Sơ có thể không phát hiện ra? Một ý niệm trong đầu cũng có thể khiến hóa thân này tiêu tán.”

“Điều này không liên quan đến thực lực, mà căn bản là không có cách nào đánh lén, huống chi hình như một phương Thiên Đạo cũng có thể giáng lâm hóa thân.”

“Đúng, Thái Sơ đang ở nhân gian, với cảnh giới của hắn, trừ khi một trong ba người Kiếp Diệt Ma Tổ, Thương Sinh Ma Tổ hoặc là Vô Hận Ma Tổ, bằng lòng bỏ ra cái giá cực lớn, nếu không liệu có thể làm gì được hắn?”

“Xùy... Trả giá đắt? Không thấy kết cục của Minh Dạ à? Nếu chỉ tăng cấp độ lực lượng của hóa thân lên một chút, chịu chút vết thương nhẹ thì cũng thôi đi, nhưng nếu tăng lên quá mức, trả cái giá quá lớn, ngay cả không diệt ma thân cũng sẽ xuất hiện sơ hở, bên Thiên Đạo cách chuổi nhân quả tập sát đến, biết đâu chỉ có thể ngủ say cùng Minh Dạ.”

“Không sai, dù như thế nào cũng không thể tăng lên vượt quá một cấp độ, nếu không bản nguyên ma thân không vững, căn bản không chịu nổi Nữ Oa cùng đủ loại đại năng Thiên Đạo tập sát nhân quả.”

“Thương Sinh, vẫn nên chuẩn bị một lần nữa đi, đây cũng không tính là thời cơ gì tốt, không đáng để lộ ám kỳ là ‘nàng’.”

Tùng Ma Tổ thở dài, gần như không có ý tứ đồng ý.

“Chư vị yên tâm nghe ta nói.”

Thương Sinh Ma Tổ lại không nhanh không chậm nói: “Chư vị lo lắng... ‘Nàng’ thật sự không có cách nào đánh lén, cho dù ngăn chặn Thái Sơ thậm chí là hóa thân của các đại năng Thiên Đạo khác, nhưng vì hóa thân của nàng là lực lượng của Thái Sơ biến thành, vì vậy nhất niệm của Thái Sơ là có thể khiến hóa thân của nàng tiêu tán...”

Nàng hơi dừng lại, nói: “Thế nhưng, ta có thể nói với chư vị, tuy ‘nàng’ là một phương Thiên Đạo, nhưng thật ra không cần Thái Sơ giúp đỡ, cũng có thể giáng lâm hóa thân ở nhân gian, chư vị có thể hiểu chứ?”

Chư vị Ma Tổ lập tức yên tĩnh lại.

Với cảnh giới và cấp độ của bọn họ, tất nhiên có thể đoán được, điều này e rằng là vì ‘nàng’ kết hợp quy tắc Thiên Đạo và quy tắc ngoại đạo vận dụng với nhau.

Cứ như vậy, cho dù là Thái Sơ, cũng không thể nhất niệm khiến hóa thân tiêu tán.

Điều này có khả năng sẽ đánh lén thành công.

Lực lượng đặt ở ngoài sáng, tất nhiên một phương Thiên Đạo sẽ có cách đối phó, sẽ không phạm phải sai lầm cấp thấp nhằm chán, vì vậy điều quan trọng nhất là “át chủ bài”.

Át chủ bài ẩn nấp mới gọi là át chủ bài, mới có thể dẫn đến hiệu quả đánh bất ngờ.

Vì vậy, tất nhiên sẽ có hy vọng.

“Cứ như vậy, thật sự có cơ hội.”

Một giọng nói lạnh nhạt trống trải mênh mông, cứ như sự rung động vô tận trong gầm trời vang lên: “Thế nhưng, trước đó ngươi đã nói, ‘nàng’ nghi ngờ đây là một cái bẫy? Có lẽ ‘nàng’ đã bị một phương Thiên Đạo nghi ngờ?”

Chương 341: Ngụ ý tên gọi của Ma Tổ (2)

Thương Sinh Ma Tổ nói khẽ: “Cũng không có ai công khai nghi ngờ nàng, chỉ là nàng chưa từng nhận được sự tin tưởng chân chính của một phương Thiên Đạo, cho dù ‘nàng’ là lãnh tụ một phương đạo thống cao quý, địa vị cao thượng, còn lập được công lao hiển hách, nhưng dù sao cũng không phải là vị ban sơ kia, mà là kẻ đến sau, đương nhiên một một phương Thiên Đạo sẽ không hoàn toàn tin tưởng nàng, có một vài kế hoạch và việc đều sẽ giấu giếm kẻ đến sau.”

Nàng vừa nói ra lời này, chư vị Ma Tổ lập tức xông xáo.

“Lãnh tụ đạo thống? Hình như chỉ có lãnh tụ đạo Thái m Thiên Uyên không phải là vị ban sơ?”

“Ha ha, hóa ra ‘nàng’ đúng là Tây Vương Mẫu?”

“Không ngờ Yên Nguyệt Ma Tổ lại đầu thai thành Tây Vương Mẫu? Ta còn tưởng Yên Nguyệt Ma Tổ vẫn đang ngủ say đấy.”

“Diễn tốt! Lúc trước nàng cũng quá hung ác, giết đến mấy vị Ma Tổ đều rơi vào trạng thái ngủ say.”

“Chậc chậc, lãnh tụ một phương đạo thống, lại là Ma Tổ chuyển thế?”

“Thành tựu của nàng trên mặt Thiên Đạo, so sánh ra còn cao hơn ngoại đạo, lúc nàng ở ngoại đạo chỉ là một Ma Tổ bình thường, nhưng cảnh giới ở một phương Thiên Đạo lại mạnh hơn chúng ta nhiều.”

“Xem ra thiên phú của Yên Nguyệt thật sự cao, cho dù bị Thiên Đạo vớt bỏ cũng không sao cả, độ cao cảnh giới như thế, sau khi quay về, tương lai sớm muộn gì cũng có thể thành một phái hệ đứng đầu.”

Từng Ma Tổ đều vui mừng nói.

“Dù sao Yên Nguyệt sắp bại lộ, vì vậy nói cho chư vị biết cũng không sao.”

Thương Sinh Ma Tổ nói khẽ: “Thế nhưng, từ đầu đến cuối Yên Nguyệt vẫn không chiếm được đủ sự tin tưởng, vì vậy cho dù biết một phương Thiên Đạo có rất nhiều bí mật, cũng đã lập lời thề Thiên Đạo, không có khả năng tiết lộ cho chúng ta, nếu không sẽ bị Thiên Đạo vớt bỏ, sáu trăm năm trước, Yên Nguyệt muốn nói một bí mật cho ta biết, nàng cho rằng bí mật kia liên quan trọng đại, cho dù bị Thiên Đạo vớt bỏ cũng đáng.”

“Ồ? Bí mật gì, lại đáng giá để nàng từ bỏ vị trí lãnh tụ một phương đạo thống?”

“Bí mật lớn hơn nữa cũng không đáng giá đi, đơn giản chỉ là một vài bí mật thực lực thật sự của đại năng Thiên Đạo, hoặc là nhược điểm gì đó.”

“Lại còn có bí mật như thế?”

“Vậy vì sao Tây Vương Mẫu còn chưa bị Thiên Đạo vứt bỏ? Chẳng lẽ còn chưa nói cho người biết?”

Tùng Ma Tổ đều rất hứng thú.

Một phương ngoại đạo, không tồn tại loại chuyện như “bị ngoại đạo vứt bỏ”, ngoại trừ Nguyên Sơ Ma Tổ và U Thiên Ma Tổ, các Ma Tổ khác đều đáng giá tin tưởng, chỉ tồn tại vấn đề phân phối “công lao”.

“Ta cũng không biết là bí mật gì.”

Thương Sinh Ma Tổ nói: “Ta từng hỏi nàng bí mật này có ảnh hưởng cấp bách không, nói ra thì có thể giúp được chúng ta không, nàng nói cũng không vội vã, cho dù nói ra, tạm thời cũng không có tác dụng gì, vì vậy ta để nàng tiếp tục ẩn nấp.”

Nàng im lặng một chút, đột nhiên nói: “Nhưng gần đây... Ta đột nhiên có suy đoán với bí mật kia.”

Chư vị Ma Tổ cũng không lên tiếng, lẳng lặng chờ đợi nàng nói tiếp.

“Ta nghi ngờ...”

Thương Sinh Ma Tổ nói khẽ: “Bí mật kia liên quan đến hướng đi của Nguyên Sơ.”

“Hướng đi của Nguyên Sơ?”

“Đã sáu trăm năm rồi Nguyên Sơ Ma Tổ không xuất hiện.”

“Bí mật một phương Thiên Đạo, sao lại liên quan đến hướng đi của Nguyên Sơ?”

“Chư vị yên tĩnh, Thương Sinh, nói suy đoán của người một chút đi.”

Nàng vừa nói ra lời này, như một viên đá dấy lên ngàn cơn sóng, chư vị Ma Tổ lập tức xông vào, vang lên tiếng kêu la.

Đợi chư vị Ma Tổ yên tĩnh lại, lúc này Thương Sinh Ma Tổ mới nói khẽ: “Có lẽ chư vị hiểu rõ, dù là tu Thiên Đạo, hay là đi ngoại đạo, quan trọng nhất là ‘ngộ tính’, hoặc phải nói là ‘linh tính’.”

“Đây là thứ xâm nhập vào bản chất tâm thức, ngay cả ta và tất cả Ma Tổ cũng không thể thay đổi.”

“Lúc ‘nó’ đang bồi dưỡng chúng ta, cũng sẽ truyền cho chúng ta vô tận lý lẽ ngoại đạo, có thể lĩnh hội bao nhiêu, hoàn toàn coi trọng ngộ tính.”

“Không thể phủ nhận, những người có ngộ tính cao nhất giữa thiên địa, đó là Tam Hoàng Tam Thanh Tam Thế Phật... Những sự tồn tại có thể đi đến Thiên Đạo viên mãn.”

Nàng nói: “Nếu phải nhất định nói ra một người thứ nhất, vậy ta nghĩ... Không hề nghi ngờ gì chính là Thái Sơ Thiên Đế?”

Chư vị Ma Tổ nghe xong cũng không phản bác, coi như chấp nhận.

Đúng là như vậy, người có ngộ tính cao nhất giữa thiên địa, tất nhiên là những đại năng Thiên Đạo có thể lĩnh ngộ Thiên Đạo đi đến viên mãn, có thể nói là người tối cao tụ tập linh tính tam giới.

Tổng cộng chỉ có như vậy.

Các đại năng Thiên Đạo khác có thể ngộ ra một loại Thiên Đạo, đã là sự tồn tại mà vô số sinh linh tam giới ngưỡng mộ.

Còn Thái Sơ Thiên Đế, lại có thể ngộ ra mười vạn tám ngàn loại Thiên Đạo!

Đây còn là người sao?

Nếu nhất định phải chọn ra người thứ nhất, vậy dĩ nhiên là Thái Sơ Thiên Đế.

Những Ma Tổ như bọn họ cũng không ai có thể khiến ngoại đạo của mình đi đến viên mãn, bàn về ngộ tính còn kém hơn Tam Thanh Tam Hoàng một tầng.

Cũng chỉ có Nguyên Sơ Ma Tổ mới kinh khủng giống như Thái Sơ Thiên Đế, cũng hiểu được vô tận thủ đoạn ngoại đạo.

Chỉ là... Bọn họ không hiểu rõ, vì sao Thương Sinh Ma Tổ đột nhiên nói đến điều này?

“Ngộ tính quyết định có thể đi bao xa trên Thiên Đạo, cũng quyết định có thể đi bao xa trên ngoại đạo.”

Thương Sinh Ma Tổ khẽ nói: “Sở dĩ nói đến ngộ tính... Là vì, ta nghĩ có lẽ chư vị Ma Tổ đều hiểu, dù là Ma Tổ hay ngoại ma bình thường, thật ra lúc trước đều là sinh linh tam giới, vì vậy chỉ cần lấy nguyên thần của thần tiên, thậm chí là nguyên thần cảnh giới Thiên Đạo, kính dâng cho ‘nó’, ‘nó’ sẽ chuyển hóa tâm thức thành ma thức, quán chú vô tận lý lẽ ngoại đạo.”

“Có thể lĩnh ngộ bao nhiêu lý lẽ ngoại đạo, cảnh giới cao bao nhiêu, đều do ngộ tính!”

“Tạm dừng không nói đến phía dưới Ma Tổ, nhưng cảnh giới Ma Tổ cũng hoàn toàn xem ngộ tính, ví dụ như Chúc Thiên Ma Tổ, trước khi bị chuyển hóa thành Ma Tổ, được xem như đỉnh phong trong đội hạng ba của một phương Thiên Đạo, vì vậy đến ngoại đạo của ta cũng có cấp độ giống vậy.”

Chư vị Ma Tổ yên lặng lắng nghe.

Lúc này, bọn họ đã mơ hồ hiểu rõ Thương Sinh Ma Tổ muốn nói gì.

“Vì vậy, chư vị có từng nghĩ đến một vấn đề...”

Thương Sinh Ma Tổ chậm rãi nói: “Nguyên Sơ Ma Tổ là ngoại ma đầu tiên giữa thiên địa, sự đáng sợ đó đến từ đâu? Ngộ tính khủng bố như thế, tuyệt đối không kém Thái Sơ, nhưng ở trong tam giới, Thái Sơ vốn là sự tồn tại có một không hai, ‘nó’ tìm từ đâu ra người thứ hai có ngộ tính so sánh được với Thái Sơ chứ?”

Nàng vừa nói ra lời này, tất cả Ma Tổ đều hiểu.

“Thương Sinh, ý của ngươi là... Nguyên Sơ là ‘nó’ dùng nguyên thần Thái Sơ chuyển hóa ra?”

“Chẳng lẽ Thái Sơ thật sự có nguyên thần thứ hai?”

“Sao có thể... Ngoại trừ sáu trăm năm trước, ‘nó’ chưa từng thức tỉnh, là ai có thể bắt được nguyên thần thứ hai của Thái Sơ hiến cho ‘nó’?”

“Dù Nguyên Sơ thật sự là nguyên thần thứ hai của Thái Sơ biến thành, vậy bây giờ Nguyên Sơ đã đi đâu?”

Đông đảo Ma Tổ đều sợ hãi bàn tán.

Trước kia, cũng không phải bọn họ không nghĩ đến vấn đề này, thậm chí cũng từng suy đoán đến khả năng này, nhưng đều cảm thấy không thể nào, liền coi đó là sự vĩ đại của “nó”.

“Chư vị cũng biết, ‘nó’ đặt tên cho Ma Tổ chúng ta, đều có ngụ ý.”

Thương Sinh Ma Tổ nói: “Ngoại ma đầu tiên được sinh ra, tên là ‘Nguyên Sơ’, ý là bắt đầu sinh ra thế giới mới, còn ‘nó’ sáng tạo ra ta là hy vọng ta thương cảm thương sinh, vì vậy ta là người sinh ra thứ hai, tên là ‘Thương Sinh’, còn ‘Kiếp Diệt’ Ma Tổ là người thứ ba sinh ra, ý là cuối cùng tất cả đều có ngày kiếp diệt, ‘Vô Hạn’ Ma Tổ là người thứ tư sinh ra, ý là tương lai có vô hạn khả năng.”

Nói đến đây, nàng nói khẽ: “Thái Sơ cũng là sinh linh đầu tiên được sinh ra, trùng hợp như thế, thật sự chỉ là trùng hợp sao?”

Chương 342: Bộc phát (1)

Khu vực bí ẩn này chìm trong im lặng.

Qua nửa ngày, một giọng nói trống trải mênh mông như vang vọng trong gầm trời vang lên: “Thương Sinh, chẳng lẽ ngươi cho rằng nguyên thần của Nguyên Sơ và Thái Sơ hợp nhất?”

“Không sai.” Thương Sinh Ma Tổ nói.

“Có chứng cứ thực tế không?” Giọng nói trống trải mênh mông kia hỏi.

Thương Sinh Ma Tổ im lặng một chút, nói: “Chưa chứng thực, nhưng từ trước đến nay một phương Thiên Đạo chưa từng hình thành hóa thân ở nhân gian, còn Thái Sơ kia lại có thể giúp đỡ đại năng Thiên Đạo của hắn hình thành hóa thân, chẳng lẽ không phải nắm giữ quy tắc ngoại đạo?”

Giọng nói thản nhiên trống trải như tiếng vọng trong vũ trụ nói: “Đây cũng là suy nghĩ độc đoán của ngươi, lúc trước một phương Thiên Đạo chưa từng giáng lâm hóa thân ở nhân gian, là vì vẫn chưa có ai nghiên cứu ra thủ đoạn này, nhưng bây giờ Thái Sơ đích thân đến nhân gian, sau khi trải nghiệm giới hạn thiên nhân, với sự hiểu biết của hắn với đạo, nghiên cứu ra hóa thân ở nhân gian, có gì là không thể nào?”

Chư vị Ma Tổ đều hiểu.

Vị Vô Hạn Ma Tổ này, để ý đến vô hạn khả năng, ở trong chư vị Ma Tổ, là người hiểu rõ ràng nhất về quy tắc vận chuyển, cũng để ý quy tắc vận chuyển nhất.

“Huống chi...”

Vô Hạn Ma Tổ lạnh nhạt nói: “Đối với ‘nó’ mà nói, cho dù thật sự muốn sáng tạo ra Ma Tổ như Nguyên Sơ, cũng chưa chắc nhất định cần ngộ tính, tạo hóa trên mặt tâm thức của ‘nó’, đã sớm có thể thay đổi ngộ tính, không phải sao? Phần thưởng của ‘nó’ có thể cưỡng ép tăng lên cảnh giới nguyên thần, chính là tăng lên ngộ tính.”

“Vô Hạn, nhưng người đó chỉ là ngoại ma bình thường, sao có thể so sánh với Ma Tổ?” Giọng nói trầm thấp lạnh lùng của Kiếp Diệt Ma Tổ vang lên.

“Thật sao?” Giọng nói của Vô Hạn Ma Tổ không có chút cảm xúc lên xuống nào: “Có lẽ ngươi không biết, trước khi U Thiên chuyển biến thành ngoại ma là cái gì nhỉ?”

Hắn ta bình thản nói: “Lúc trước U Thiên cũng chỉ là một sinh linh phạm tục ở trong tam giới mà thôi, ngay cả nguyên thần cũng chưa tu được,

tiềm lực, thiên tư, ngộ tính đều bình thường không có gì lạ, chỉ vì được ‘nó’ quan tâm, mới có thể tăng đến cấp độ có thể so với người và ta.”

Hắn ta vừa nói ra lời này, đông đảo Ma Tổ lập tức xôn xao.

“Sinh linh phạm tục?”

Kiếp Diệt Ma Tổ nặng nề nói: “Vô Hạng, sao người biết được? Có lẽ, cũng vì ngộ tính của U Thiên đủ cao, mới có thể được ‘nó’ chọn trúng thì sao?”

Vô Hạng Ma Tổ lạnh nhạt nói: “Ta và U Thiên đồng thời ra đời, tất nhiên thấy được tiền thân của nàng.”

“Vô Hạng, dù vậy, cũng không thể nói suy đoán của ta là sai chứ?” Thương Sinh Ma Tổ nói khẽ: “Thái Sơ và Nguyên Sơ tương tự như vậy, chẳng lẽ không phải khả năng càng lớn hơn sao?”

“Đúng, rất có thể suy đoán của người là đúng.”

Vô Hạng Ma Tổ bình tĩnh nói: “Ta chỉ muốn nói với người, nói chuyện không nên quá võ đoán, bỏ qua những khả năng khác, nếu chúng ta đều công nhận suy đoán của người, nhận định Nguyên Sơ ở nhân gian, tất nhiên không tiếc tất cả cũng phải khiến Nguyên Sơ quay về, nhưng người biết... Bởi vì một suy đoán chưa chắc chắn của người, ta cần phải bỏ ra cái giá lớn đến mức nào không?”

Thương Sinh Ma Tổ im lặng một chút, nhẹ nhàng nói: “Là lỗi của ta.”

Chỉ một Thái Sơ đã rất khó chơi, lại thêm một Nguyên Sơ, hơn nữa là hai hợp một, sẽ đáng sợ đến mức nào?

Cho dù ở nhân gian, sinh linh bên dưới Thiên Đạo chỉ có thể phát huy tu vi tiên nhân gian, đã là thời cơ có khả năng đối phó Thái Sơ và Nguyên Sơ nhất, nhưng cũng không đơn giản như vậy.

Dù có liều mạng bỏ ra cái giá lớn thế thảm đau đớn là ngủ say, chưa chắc đã có thể thành công.

Bởi vì một suy đoán chưa chứng thực, cứ liều như vậy?

“Nếu một phương Thiên Đạo cố ý mượn việc Nguyên Sơ biến mất, bày ra thế cục này, vậy phải làm như thế nào?”

Vô Hạng Ma Tổ lạnh nhạt nói: “Vì vậy nhất định phải đối xử cẩn thận, kể cả lời nói của người cũng có khả năng cực lớn, nếu có Nguyên Sơ tham gia vào, cũng cần đề phòng cẩn thận, ít nhất cũng phải chứng thực điều này trước đã.”

Thương Sinh Ma Tổ khẽ nói: “Đó là tất nhiên.”

“Nếu Nguyên Sơ thật sự chuyển thế đến nhân gian, dù như thế nào cũng không thể buông tha cho hắn.”

Kiếp Diệt Ma Tổ nặng nề nói: “Một người không trung thành với ‘nó’ như Nguyên Sơ, còn tùy ý làm bậy hơn cả U Thiên, lúc trước chúng ta không thể làm gì hắn, nhưng bây giờ hắn ở nhân gian, chỉ cần có thể khiến hắn trở về, hắn sẽ suy yếu đến cực hạn, cũng có thể nhân cơ hội cắn nuốt ma thức và căn nguyên của hắn, đủ để khiến một người trong số chúng ta, lại sinh ra một vị mới đủ sánh với Nguyên Sơ Ma Tổ.”

Vô Hạng Ma Tổ cũng lạnh nhạt nói: “Không sai, nếu có thể chắc chắn, dù có phải đánh đổi cái giá lớn hơn nữa, hơn phân nửa Ma Tổ rơi vào trạng thái ngủ say cũng không sao cả, dù bản nguyên ngoại đạo sẽ vì vậy mà suy yếu, sớm muộn gì cũng có thể cướp lại.

Rất nhiều Ma Tổ đều hiểu ý của Kiếp Diệt Ma Tổ và Vô Hạng Ma Tổ.

Bản nguyên tam giới, phần lớn đều tập trung ở trong chín căn nguyên lớn.

Ngoại đạo ăn mòn Thiên Đạo, chính là cướp đoạt bản nguyên của chín căn nguyên lớn, đây là việc đang tiến hành mỗi giờ mỗi phút.

Đại năng Thiên Đạo sinh ra, cũng là ý chí Thiên Đạo của tam giới, bởi vì một khi đại năng Thiên Đạo tọa trấn khu vực căn nguyên, mặc dù khó hóa giải sự ăn mòn của ngoại đạo, nhưng cũng có thể ngăn cản ăn mòn, cũng tức là thủ hộ giả của Thiên Đạo tam giới.

Nhưng bây giờ ngoại đạo hơn xa Thiên Đạo, chính vì bản nguyên ngoại đạo chiếm phần lớn.

Ma thân của đám Ma Tổ, chính là mượn uy năng bản nguyên ngoại đạo, mới đáng sợ như vậy, dẫn đến độ cao cảnh giới tương đương Ma Tổ, ma thân chi lực còn mạnh hơn thần vị chi lực của đại năng Thiên Đạo nhiều.

Nếu sáng tạo ra sự tồn tại như chuẩn Ma Tổ, sẽ tiêu hao bản nguyên ngoại đạo, dẫn đến ma thân của đám Ma Tổ trở nên yếu hơn.

Thế nhưng, cho dù chuẩn Ma Tổ không ngừng chết đi, dẫn đến bản nguyên ngoại đạo tiêu hao một phần nhỏ, ma thân của đám Ma Tổ yếu ớt hơn mấy phần, sự tồn tại của Nguyên Sơ Ma Tổ này, vẫn mạnh hơn Thái Sơ Thiên Đế, Nữ Oa và đủ loại đại năng Thiên Đạo rất nhiều!

Lúc trước là vì Nguyên Sơ không muốn ra tay, các đại năng Thiên Đạo mới có thể giữ vững khu vực căn nguyên.

Nếu lại sinh ra một vị Ma Tổ cấp độ Nguyên Sơ, tất nhiên đám Ma Tổ có thể đánh lui đại năng Thiên Đạo, khiến ngoại đạo ăn mòn khu vực căn nguyên càng nhiều hơn!

Dù như vậy, uy năng bản nguyên ngoại đạo càng cường đại, ma thân cũng sẽ mạnh hơn lúc trước.

Thậm chí... Có khả năng hoàn toàn diệt tuyệt một phương Thiên Đạo!

Tuy một khi một phương Thiên Đạo bị diệt tuyệt, tu hành giả cũng sẽ biến mất theo, ngoại ma không còn tồn tại, nhưng... Ý nghĩa tồn tại của ngoại ma vốn đã là như thế.

Hơn nữa đám Ma Tổ cũng đã nhảy ra khỏi tam giới, cũng không biến mất theo.

Bọn họ chỉ tuân theo ý chí của “nó”. Chỉ là muốn để u ác tính tu hành giả biến mất trong tam giới, chỉ muốn nhìn thấy một tam giới bình thản yên ổn.

Đây cũng là ý nghĩa tồn tại của “nó”.

“Lần chiến tranh ở nhân gian này, chính là một cơ hội tốt.”

Thương Sinh Ma Tổ nói khẽ: “Chỉ cần để U Thiên quay về, không chỉ bên chúng ta có thể lại sinh ra một vị đứng đầu phe phái, còn có thể khiến một vị chuẩn Ma Tổ xuất hiện ở nhân gian, đến lúc đó mặc kệ hấn có phải Thái Sơ và Nguyên Sơ hợp thể hay không, đều có cơ hội diệt sát hấn, nếu thật sự là Nguyên Sơ, tất nhiên sẽ trở về vòng tay của ‘nó’.”

Kiếp Diệt Ma Tổ lạnh như băng nói: “Nguyên Sơ hiểu rất rõ thủ đoạn của Ma Tổ chúng ta, nếu có thể giao thủ với hấn, sẽ có cơ hội thăm dò ra.”

“Nếu vậy...”

Vô Hận Ma Tổ lạnh nhạt nói: “Chư vị, chuẩn bị giáng lâm nhân gian đi.”

...

...

Nhân gian, Tương Thành.

“Hoàng Phủ tử tử, tại sao chúng ta phải ngụy trang thân phận đi máy bay về Thanh Thành?”

Trong căn phòng khách sạn, Xà Tích Lộ hơi nghi ngờ nhìn nữ tử trẻ tuổi dáng người cao gầy, vẻ ngoài thanh tú xinh đẹp ở trước mặt, vị này là thân tiên cảnh giới Thái Nhất chuyển thể tên là Hoàng Phủ Tích, lúc này ăn mặc như một sinh viên đại học bình thường.

Chương 343: Bộc phát (2)

Lúc trước nàng chỉ từng gặp vị Vô Sinh Đế Tôn chuyển thế này ở Thanh Thành, nhưng hôm trước, đối phương đột nhiên tìm đến, nói nhận ân huệ của Lâm tiên bối, muốn đi theo bảo vệ nàng.

Nàng phát hiện trên tay Hoàng Phủ Tịch này thật sự có tranh của Lâm Chỉ Thủy, liền đồng ý.

“Đi máy bay, đương nhiên là vì bảo đảm.”

Hoàng Phủ Tịch như một người bình thường chậm rãi dọn dẹp vali, mỉm cười giải thích: “Tuy sau khi chúng ta thu lại hơi thở, cho dù nhân gian có Ma Quân thậm chí là Ma Tôn cũng không thể tìm thấy chúng ta, nhưng một khi chúng ta thi triển độn thuật, vẫn có khả năng bị phát hiện, nếu như đám ngoại ma đã sớm bố trí tốt xung quanh Thanh Thành, trên đường chúng ta quay về sẽ có khả năng bị phát hiện, vì vậy còn không bằng nguy trang thành phạm nhân.”

“Nhưng chẳng may đám ngoại ma nhẫn tâm một chút, trực tiếp khống chế máy bay thì làm sao bây giờ?” Xà Tích Lộ không nhịn được hỏi.

“VẬY ĐƠN GIẢN HƠN.”

Hoàng Phủ Tịch lắc đầu cười một tiếng, nói: “Ưu thế của chúng ta nằm ở cảnh giới, ngoại ma dám can đảm để lộ thần thông khống chế máy bay, cho dù phạm nhân không nhìn thấy, chúng ta cũng có thể khiến phạm nhân phát hiện ra sự tồn tại của bọn họ, nhưng ngoại ma ở nhân gian này, một khi bị phạm nhân phát hiện, sẽ trực tiếp quay về vòng tay của ‘nó’.”

“VẬY... Nếu ngoại ma trực tiếp ra tay phá hủy cả máy bay thì sao?” Xà Tích Lộ hỏi.

“Nhiều ngày như vậy, người xem gần Thanh Thành có từng xuất hiện việc này không?” Hoàng Phủ Tịch mỉm cười, nói: “Thế nhưng, khả năng này cũng có tồn tại, hơn nữa ngoại ma khống chế máy bay cũng có thể chỉ hy sinh một thiên ma bình thường, vì vậy ta mới muốn đi theo người, có bức tranh Lâm tiên bối ban thưởng cho ta ở đây, mới có thể đảm bảo sự an toàn của người.”

“Ta có Giới Thần Phát Ti.” Xà Tích Lộ không nhịn được nói.

Hoàng Phủ Tịch khẽ lắc đầu, nói: “Giới Thần Phát Ti càng trân quý khan hiếm hơn, không phải các đại năng Thiên Đạo chỉ cho người một sợi hay sao? Nếu đủ nhiều, tất cả thần tiên hạ phạm, mỗi người một cái, vậy còn lo lắng gì nữa?”

Lúc này Xà Tích Lộ mới chợt hiểu ra, nói: “Cũng đúng.”

Bắt đầu so sánh, tranh của Lâm Chỉ Thủy muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, dù có tác dụng rất lớn, nhưng so sánh ra, đúng là Giới Thần Phát Ti càng khan hiếm hơn.

“Tốt.”

Hoàng Phủ Tịch đóng vali lại, mỉm cười nói: “Chúng ta cứ coi như một lần đi du lịch bình thường, thân phận nguy trang cũng là sinh viên đại học Thanh Thành, đừng để lộ tẩy, ngoại ma cũng có khả năng sử dụng thủ đoạn thế tục để điều tra.”

Đúng lúc này –

Một lớp gợn sóng vô hình màu đen thăm thẳm đột nhiên tràn ngập, không một tiếng động lướt qua giữa thiên địa, trong chốc lát đã bao phủ khu vực cực kỳ rộng lớn ở trên địa cầu.

Đôi mắt Hoàng Phủ Tịch đột nhiên co rụt lại.

Với cảnh giới của nàng, tất nhiên trong chớp mắt là cảm ứng được phạm vi phương Ma vực này!

Chân ma đệ tứ đẳng đệ ngũ đẳng bình thường cũng chỉ bao phủ phạm vi hơn mười dặm, còn Ma vực ngoại đạo của chân ma đệ nhất đẳng cực hạn phạm vi khoảng mấy trăm dặm.

Ma vực này có phạm vi ít nhất hơn vạn dặm, gần như bao phủ nửa địa cầu, tất nhiên là Ma vực Ma Quân!

Thế nhưng, cũng chỉ có tu hành giả mới có thể cảm ứng được sự tồn tại của Ma vực này, mới có thể tiến vào Ma vực.

“Tiểu Xà, đừng để lộ tẩy, nên làm cái gì thì làm cái đó.”

Hoàng Phủ Tịch lập tức truyền âm cho Xà Tích Lộ: “Ma vực chỉ có thể cưỡng ép kéo tu hành giả vào trong đó, hơn nữa ít nhất phải có cảnh giới tương đương mới được, dựa vào cảnh giới của chúng ta, lại nguy trang thành phàm nhân, sẽ không bị kéo vào Ma vực, trừ khi đối phương xác nhận là chúng ta, ra tay ép chúng ta tiến vào Ma vực.”

Lúc Xà Tích Lộ đang muốn giả vờ như người bình thường đi rót cốc nước, trong lòng nàng và Hoàng Phủ Tịch lại vang lên giọng nói trầm thấp của U Thiên:

“Không cần giả vờ đâu, có bốn tên Ma Quân trong chớp mắt đã đến quanh đây, đúng lúc phân bố ở xung quanh, xem ra đã xác định vị trí của các ngươi.”

Ánh mắt Hoàng Phủ Tịch khẽ thay đổi, trong lòng tràn đầy vẻ khó tin.

Ma Quân?

Sao có thể?

Nàng và Tiểu Xà đều là cảnh giới Thái Nhất, cảnh giới vượt qua Ma Quân, chỉ dựa vào Ma Quân làm sao có thể khóa chặt vị trí của bọn họ?

Hơn nữa còn có đại năng Thiên Đạo che đậy thiên cơ, Ma Tổ cũng không có khả năng thôi toán!

Ngay sau đó –

Một bóng người mờ ảo như di hình hoán ảnh, đột nhiên xuất hiện ở bên trong căn phòng, chợt ngưng tụ thành một nam tử tóc bạc tuấn tú mặc áo khoác màu đen.

“Là Ma Quân.” U Thiên lạnh lùng nói.

Hoàng Phủ Tịch lật tay một cái, liền lấy ra một bức tranh, với cảnh giới nguyên thần của nàng, thôi động bức tranh còn nhanh hơn cả tốc độ của Ma Quân này.

Nam tử tóc bạc tuấn tú liếc qua bức tranh trong tay Hoàng Phủ Tịch, mỉm cười mở miệng nói: “Hai vị, là các người đi vào, hay là cứ ra tay như vậy?”

“Rất tốt.”

Hoàng Phủ Tịch lạnh lùng nhìn chằm chằm nam tử tóc bạc tuấn tú, cũng không nói thêm gì, đã truyền âm nói: “Tiểu Xà, chúng ta đi vào.”

Với uy năng đáng sợ của Ma Quân, nếu không ngại vất vả, hủy diệt địa cầu cũng không khó, chỉ cần hơi thả lực lượng ra, thì có thể diệt tuyệt tất cả phạm nhân ở thành thị này trong chớp mắt.

Nhưng ngoại ma cũng có “công đức và tội nghiệt”, công đức đủ lớn sẽ tăng khí vận lên, tội nghiệt quá lớn sẽ dẫn đến thiên phạt, hơn nữa sự trừng phạt của “nó” còn nghiêm trọng hơn thiên phạt nhiều, cũng chỉ Ma Tổ mới có thể ngăn cản, vì vậy ngoại ma cũng không dám trắng trợn giết chóc.

Nhưng ở ngay nơi biến thành tử vực này, vẫn rất đơn giản, tội nghiệt cũng không trở thành thứ gây ra sự trừng phạt.

Dù sao nàng và Tiểu Xà đã bị phát hiện, so với việc ra tay ở chỗ này, khiến phạm nhân chết vô ích, chẳng bằng tiến vào Ma vực mới có thể toàn lực hành động.

Lúc này, Hoàng Phủ Tịch trực tiếp lôi kéo Tiểu Xà tiến vào Ma vực.

Về phần truyền âm cho thần tiên chuyển thế khác?

Căn bản không cần như thế!

Cố ý thả ra Ma vực không hề như thế, hiển nhiên một phương ngoại ma cũng đang chờ thần tiên chuyển thế khác tiến vào bên trong!

...

Thiên địa đổi màu, trong chớp mắt đã hóa thành thế giới u ám tĩnh mịch, không có một ai.

Trong chớp mắt hai người tiến vào trong Ma vực, đã phát hiện xung quanh bao phủ một tầng kết giới phong cầm vô cùng cường đại, đây là Ma Quân bố trí kết giới, với lực lượng của hai người căn bản không thể nào đánh vỡ.

Cùng lúc đó, một luồng uy năng kinh khủng đột nhiên chấn động gọn sóng, trong chớp mắt đã khiến thành thị trong Ma vực u ám biến thành bột mịn!

Trong chốc lát, sự tấn công có uy năng kinh khủng của bốn tên Ma Quân kia cũng theo đó mà giáng lâm!

Cùng lúc đó một hỏa cầu màu đỏ sậm che khuất bầu trời âm vang rơi xuống, không ngừng tích lũy đến cực hạn, hóa thành một đóa hỏa liên màu đỏ sậm, rõ ràng là pháp môn giống với Cứu Thế Nhân kia!

Nhưng do Ma Quân thi triển ra, đâu chỉ cường đại hơn Cứu Thế Nhân thi triển gấp trăm lần!

Đồng thời, có một ngón tay già nua như cây khô nhẹ nhàng điểm xuống, lại như cự mộc đang chèo chống thiên địa, đè ép giữa trời mà xuống!

Còn có một luồng kiếm khí phong mang chí thuần đến cực điểm, cứ như một sợi tóc không có ý nghĩa, cũng không gây ra chút phản ứng nào, lại ngưng tụ đến mức đáng sợ, ngược lại càng khủng bố hơn cả hỏa liên hủy diệt này.

Lại có ba ngàn đạo huyết ảnh tràn ngập sát ý và sát khí che kín vòm trời, vây giết từ bốn phương tám hướng đến đây, những nơi đi qua, thiên địa kêu gào!

“Âm ầm!”

Ngay lúc này, dường như bầu trời cũng chấn động kịch liệt, khắp nơi trên mặt đất như không chịu nổi gánh nặng mà run rẩy, lực lượng kinh khủng của Ma Quân vốn không nên xuất hiện ở nhân gian nhỏ bé này, lúc này dưới lực lượng bắn ra, khiến thiên địa rung động!

Huống chi là một kích do bốn Ma Quân lớn hợp lực!

Cho dù là một trăm vị thần tiên cảnh giới Thái Nhất chuyển thế, nếu không có trận pháp liên hợp, lúc này chắc chắn phải chết!

Sắc mặt của Hoàng Phủ Tịch lại lạnh băng, bức tranh trong tay đột nhiên bay ra.

Chương 344: Giáng lâm (1)

Vào lúc này, bức tranh trong tay Hoàng Phủ Tịch bay lên, nhận lấy sự tấn công đáng sợ của bốn tên Ma Quân này, dưới uy năng khủng bố khiến thiên địa rung chuyển này, mở ra giữa trời, để lộ ra một bức tranh cứ như chân thực.

Trên bức tranh, có thể thấy được một tòa đại điện dày đặc uy nghiêm, trên tường trong điện có vẽ rất nhiều phong cảnh địa ngục, rộng rãi hùng vĩ, âm khí dày đặc.

Ngay phía trên trong điện, một nam tử mặc vương bào ô kim đang ngồi ở đó, trên mặt hắn có râu ngắn, tay cầm thẻ ngọc, có thể nhìn thấy ba mươi hai tướng chuyển luân ở sau lưng.

Rõ ràng là Chuyển Luân Vương trong Thập Điện Diêm La!

“Àm âm!”

Dường như thời gian ở thời không này cũng dừng lại, chỉ còn hư ảnh Chuyển Luân Điện hùng vĩ âm vang đi ra từ trên bức tranh, giáng xuống một phương thế giới u ám tĩnh mịch này, quý khí dày đặc theo đó lan tràn ra, gió thổi điện uy, tiếng kêu thảm thiết đau đớn... Đủ loại âm thanh như đến từ địa ngục Âm Tào Địa Phủ không ngừng vang lên.

Chuyển Luân Vương lại sải bước đi ra từ trong điện kia, sau lưng không ngừng có chuyển luân xoay tròn bay ra, hóa thành luân bàn to lớn, trên luân bàn khắc đủ loại tình cảnh địa ngục và phù điêu minh văn, lưu chuyển hồi quang màu ám kim, trong chớp mắt uy năng kinh khủng va chạm, trong chớp mắt luân bàn kia đã xoay trong ba mươi sáu vạn lần, lập tức hóa giải sự tấn công của bốn Ma Quân này thành vô hình.

Tứ đại Ma Quân cũng xuất hiện, đứng ở bốn phương vị trí trên trời.

Ngoại trừ nam tử tóc bạc mặc áo khoác màu đen đứng ở phía đông, người đứng ở phía tây là một bà lão gầy yếu mái tóc hoa râm, dáng người tiêu tụy như cây khô, người đứng phía nam là một lão giả áo xám trên người là kiếm ý ngất trời, đeo kiếm đứng ở nơi đó như kiếm trung chi ma, phía sau lại là một bóng dáng nữ tử bao phủ trong huyết vân màu đỏ tươi, tản ra mùi máu tanh nồng đậm.

Còn sau lưng của bọn họ, bốn phía đều có một mặt bình chướng phong cầm cao to như tường, trên trời và dưới mặt đất đều là như thế, trên trời dưới đất trong phạm vi mấy trăm dặm, lúc này đều bị kết giới vây quanh.

Bốn phía đều có một trăm lẻ tám tên thiên ma, tổng cộng bốn trăm ba mươi hai tên thiên ma kết trận, tạo thành một trận pháp kết giới khổng lồ.

Thế nhưng, Chuyển Luân Vương lại vô cùng bình tĩnh nhìn lướt qua rất nhiều ngoại ma, giọng nói lạnh nhạt vang vọng bên trong kết giới: “Bản vương ở đây, ngoại ma các ngươi còn muốn thành công?”

“Thập Điện Diêm La, Chuyển Luân Vương?”

“Thật sự có đại năng Thiên Đạo giáng lâm...”

“Chuyển Luân Vương chỉ là đại năng Thiên Đạo bình thường nhỉ? Lại chống đỡ được chúng ta?”

“Nhìn từ tin tức do Tổ vĩ đại để lại cho chúng ta, mặc dù Chuyển Luân Vương chỉ tính là đội hạng ba trong số đại năng Thiên Đạo, nhưng cũng là người nổi bật trong số đó, chống đỡ được chúng ta cũng là bình thường.”

Tứ đại Ma Quân sợ hãi nhìn hư ảnh Chuyển Luân Điện hùng vĩ rộng lớn kia, lại nhìn chăm chú Chuyển Luân Vương đứng ở trước cửa điện.

Hoàng Phủ Tịch cũng hơi ngạc nhiên.

Nàng vốn muốn dùng bức tranh Tây Vương Mẫu, Chuyển Luân Vương lại ra trước?

“Chuyển Luân Vương?” Xà Tích Lộ không nhịn được nói ở trong lòng: “U Thiên, không phải nói Thập Điện Diêm La, mười hai vị thần là những đại năng Thiên Đạo bình thường nhất, chỉ ở đội hạng ba, hóa thân ở nhân gian có thể sánh với Ma Quân sao? Một mình Chuyển Luân Vương ngăn cản bốn Ma Quân, cũng nhẹ nhàng như vậy?”

U Thiên nói ở trong đầu của nàng: “Mấy tên này đều là chủng loại Ma Quân yếu kém, cũng chỉ miễn cưỡng có thể so sánh với đại năng Thiên Đạo bình thường nhất mà thôi, hơn nữa đại năng Thiên Đạo của mỗi đội đều có sự khác biệt.”

Nàng nói khẽ: “Đại năng Thiên Đạo ở đội hạng ba, phần lớn là loại miễn cưỡng đi vào Thiên Đạo, nhưng đội hạng hai và đội hạng ba vốn không có giới hạn rõ ràng, không phân chia rõ ràng như đội hạng nhất, chỉ cần đạt tới Thiên Đạo viên mãn chính là đội hạng nhất, có một vài đại năng Thiên Đạo ở đội hạng ba, có thể so sánh với đội hạng hai, cũng không kém là bao.”

“Vậy có thể tiết kiệm Giới Thần Phát Ti kia nhỉ.” Xà Tích Lộ hơi thờ phào nhẹ nhõm.

U Thiên ghen lời một chút, nói: “Điều kiện tiên quyết là không có Ma Tổ khác giáng lâm.”

Chuyển Luân Vương nhìn lướt qua bình chướng kết giới phong cấm như thiên địa ở xung quanh, khẽ nhíu mày, lập tức giơ tay lên, cách không vờ một cái –

“Rầm!”

Một chuyển luân không lồ như trời đột nhiên xuất hiện, trên đó khắc rất nhiều tình cảnh địa ngục và phù điêu minh văn, âm vang xoay tròn, ánh sáng ám kim nặng nề lưu chuyển, mang theo uy năng kinh khủng, trực tiếp ngang tàng đánh về phía bắc của bình chướng.

Bốn tên Ma Quân thấy thế, lập tức thay đổi sắc mặt, cùng lúc luân bàn ngang tàng ép xuống, đều bay ngược ra bên ngoài bình chướng phong cấm, cùng hợp sức với mây trăm tên thiên ma trấn thủ trận pháp.

“Rầm rầm!”

Dưới sự va chạm của uy năng vô cùng đáng sợ, chỉ dư âm đã đủ để phá vỡ núi Đoạn Nhạc, đỉnh núi gần kết giới phong cấm như đất cát bị gió thổi qua, trong chớp mắt đã vỡ nát hóa thành bột mịn!

Khắp nơi ở trong kết giới càng không chịu nổi sự ảnh hưởng mặt đất nứt ra từng khe hở cực sâu, cây cối núi đá gì đó ở bề mặt đều bị sóng xung kích chấn động đến vỡ nát, về phần thành phố này cũng đã bị san bằng từ lâu!

Nếu không phải Ma vực này là bên trong một tầng không gian khác tách rời khỏi hiện thực, e rằng lần va chạm đơn giản này, cũng đủ để tạo thành cái chết cho mấy triệu người!

Thế nhưng, mặc dù kết giới phong cấm kia chấn động kịch liệt, lại không có ý vỡ tan.

Bốn tên Ma Quân thấy thế, không nhịn được thở phào nhẹ nhõm.

Kết giới phong cấm này là “Tứ Phương Phong Thiên trận” do mấy trăm thiên ma cùng tứ đại Ma Quân kết thành, về hiệu suất tập trung thiên địa chỉ lực, mặc dù kém xa Chư Pháp Quy Nhất trận, nhưng cũng theo kịp tám phần uy năng của Tứ Tượng Khai Thiên trận, hoàn toàn là khôn trận phòng ngự.

Trên lý luận, dù là Ma Quân đỉnh phong, cũng không thể phá vỡ kết giới phong cấm này

Hóa thân của đại năng Thiên Đạo bình thường, tất nhiên cũng không phá nổi.

Chuyển Luân Vương nhíu mày, vung tay lên, liền thu lại luân bàn, lập tức quay sang liếc nhìn Xà Tích Lộ, thần nhiên nói: “Ta không phá được trận pháp này, người về thẳng Thanh Thành đi.”

Xà Tích Lộ hít sâu một hơi, khẽ gật đầu, hiểu rõ ý của Chuyển Luân Vương.

Chương 345: Giáng lâm (2)

Chuyển Luân Vương đã không thể phá nổi khốn trận này, vậy nàng cũng chỉ có thể lấy “Giới Thần Phát Ti” xuyên qua không gian rời đi, ngay cả thế giới hỗn độn do Chư Pháp Quy Nhất trận hình thành cũng không thể giam giữ được Giới Thần Phát Ti này, tất nhiên khốn trận này càng không thể.

Xà Tích Lộ quay lại nhìn về phía Hoàng Phủ Tịch, nói: “Ta thu người vào tiểu thế giới, dẫn người cùng về Thanh Thành.”

Hoàng Phủ Tịch khẽ gật đầu, Xà Tích Lộ vung tay lên, thu Hoàng Phủ Tịch không hề chống cự vào.

Ngay lập tức, trong tay Xà Tích Lộ xuất hiện một sợi tóc màu bạc trắng, nàng khẽ dùng pháp lực, liền thôi động không gian chi lực ở trong sợi tóc này, định dựa vào không gian chi lực này xuyên thẳng rời đi.

Thế nhưng –

“Hà??” Xà Tích Lộ ngẩn ngơ, hơi khó có thể tin nổi nhìn Giới Thần Phát Ti ở trong tay, giật mình nhìn kết giới phong cấm ở đằng xa, lẩm bẩm nói: “Xảy ra chuyện gì? Không gian chi lực không lan tràn ra!”

“Cái gì?” Chuyển Luân Vương nhíu mày nhìn về phía Xà Tích Lộ.

“Ha ha ha, muốn chạy trốn?”

Trong kết giới phong cấm vang lên tiếng cười to của Ma Quân tóc bạc kia: “Tổ vĩ đại đã sớm đoán được các người có Giới Thần Phát Ti, nếu không sao chúng ta lại đến bắt người chứ?”

“Đoạn Giới.” U Thiên lại nặng nề nói: “Là dị bảo ‘Đoạn Giới’ sinh ra trong hồng mộng hỗn độn bên rìa tam giới, loại giới thần này mang theo thần linh tính chất không gian do tam giới sinh ra, thực lực không mạnh, xuyên qua không gian lại như nước tan trong nước, thế nhưng... Đáng sợ nhất là loại này hoàn toàn cắt đứt lực lượng không gian ở cấp độ sâu hơn.”

“Vậy ra ngoài thế nào?” Xà Tích Lộ lo lắng nói.

U Thiên nói khẽ: “Chờ đi.”

Chuyển Luân Vương lạnh lùng nhìn lướt qua đông đảo ngoại ma, lạnh lùng nói: “Lại tìm được Đoạn Giới? Nhưng các người cũng không có cách nào bắt được ta.”

Đúng lúc này –

“Thật sao?” Một giọng nói lạnh nhạt mênh mông hùng vĩ không ngừng quanh quẩn ở trong thiên địa.

Đồng thời có thiên địa chi lực vô tận hội tụ ngưng kết, tạo thành một đạo hư ảnh thân rắn mặt người hùng vĩ, tản ra hơi thở vĩnh hằng lại chí cao vô thượng.

Rõ ràng là hóa thân của Chúc Thiên Ma Tổ!

“Ha ha ha, Chuyển Luân Vương.”

Ngay lập tức, lại có một giọng nói cứ như vô số người xếp chồng lên nhau vang lên, chỉ thấy một đạo hư ảnh cục thịt khổng lồ phủ kín vô số mắt và miệng cũng ngưng tụ ra, giáng lâm ở nhân gian.

“Chúc Thiên Ma Tổ, Vạn Tượng Ma Tổ!”

Chuyển Luân Vương thấy thế, không nhịn được thay đổi sắc mặt.

Ngoại đạo Ma Tổ, dựa theo độ cao cảnh giới cũng có thể chia thành ba đội giống như đại năng Thiên Đạo, nhưng đội hạng nhất chỉ có một mình Nguyên Sơ Ma Tổ, người đứng đầu ba phe phái lớn là đội hạng hai, các Ma Tổ còn lại là đội hạng ba.

Minh Dạ Ma Tổ kia chỉ là một Ma Tổ rất bình thường trong đội hạng ba mà thôi.

Hai vị Ma Tổ trước mặt, dù là Chúc Cửu Âm chuyển hóa thành Chúc Thiên Ma Tổ, hay là Vạn Tượng Ma Tổ thanh danh hiển hách, đều mạnh hơn Minh Dạ Ma Tổ kia!

Cho dù hai vị Ma Tổ này không trả giá đắt, hẳn ta cũng không nắm chắc được bao nhiêu phần có thể đối phó với bất kỳ một người nào!

Hướng chi là đến hai người!

“Chuyển Luân Vương, vốn cho rằng Thái Sơ chỉ chuẩn bị hóa thân cho đám người Nữ Oa Tam Thanh, không ngờ chỉ dựa vào ngươi, Thái Sơ cũng sẽ chuẩn bị hóa thân?” Cục thịt che kín vô số con mắt và miệng “Vạn Tượng Ma Tổ” kia cười ha hả.

Chúc Thiên Ma Tổ lạnh nhạt nói: “Chuyển Luân Vương, ngươi còn chưa từ bỏ?”

“Phản đồ.” Chuyển Luân Vương lạnh như băng liếc Chúc Thiên Ma Tổ một cái, lập tức cười lạnh nói: “Thái Sơ đang ở nhân gian, chỉ dựa vào hai người các ngươi cũng dám có ý đồ với U Thiên?”

“Ba vị thủ tọa đã sớm chuẩn bị sẵn cách đối phó với Thái Sơ, dù hẳn đích thân đến đây, cũng không cứu được U Thiên.” Vạn Tượng Ma Tổ mỉm cười nói.

Ba vị thủ tọa Ma Tổ, dĩ nhiên là chỉ người đứng đầu ba phe phái lớn là Thương Sinh, Kiếp Diệt, Vô Hạn.

Chuyển Luân Vương không nhịn được giật mình.

Thủ tọa của ba phe phái lớn đã nắm chắc có thể đối phó Thái Sơ chuyển thế?

Điều này sao có thể?

Trên cảnh giới có thể nói Thái Sơ là hàng đầu tam giới, thủ tọa của ba phe phái lớn cũng phải thấp hơn rất nhiều, trừ khi bằng lòng bỏ ra cái giá khổng lồ, tăng lực lượng hóa thân lên đến cấp độ rất cao, nếu không sao có thể nắm chắc đối phó với Thái Sơ chuyển thế?

Chẳng lẽ đã tìm được thủ đoạn đặc biệt gì sao?

“Không cần nói nhảm với hầy, cho dù Thái Sơ đến cũng sẽ bị vây khốn, chúng ta trực tiếp đánh tan hóa thân Chuyển Luân Vương này, lại giết U Thiên là được.”

Chúc Thiên Ma Tổ hừ lạnh một tiếng, trên khuôn mặt thân rắn mặt người kia, lập tức há mồm phun ra một cái, trong miệng bắn ra một đạo lôi đình tử sắc mang tính hủy diệt, trong chớp mắt đã xé rách không gian, bay về phía Chuyển Luân Vương!

Con mắt trên cả người Vạn Tượng Ma Tổ cũng chậm rãi hiện ra, bắn ra mùi hai vạn chín nghìn sáu trăm đạo lưu quang, tập trung bắn về phía Chuyển Luân Vương!

Chuyển Luân Vương hít sâu một hơi, luân bàn màu ám kim kia dùng tốc độ đáng sợ để xoay tròn, ngăn phía trước lôi đình tử sắc mang tính hủy diệt kia cùng vô số lưu quang, trong chốc lát đã xoay tròn bảy mươi hai vạn lần!

Luân bàn màu ám kim chấn động mạnh một cái, vỡ vụn ra, còn lôi đình tử sắc và vô số lưu quang kia cũng biến mất không thấy bóng dáng.

“Không hổ là Chuyển Luân Vương...”

Vạn Tượng Ma Tổ hơi ngạc nhiên cảm thán một câu: “Phòng ngự thật sự lợi hại.”

“Ồ?” Chuyển Luân Vương lạnh lùng nhìn chằm chằm Vạn Tượng Ma Tổ và Chúc Thiên Ma Tổ, “Ngay cả cực hạn Thiên Đạo cũng không muốn phá vỡ? Các ngươi chỉ bỏ ra chút trả giá như thế, cũng muốn đối phó ta?”

Cực hạn Thiên Đạo ở nhân gian, cũng tức là tu vi cực hạn bán tiên.

Đám Ma Tổ ngưng tụ hóa thân ở nhân gian, lại có thể phá vỡ cực hạn Thiên Đạo, ví dụ như tăng lên một cấp độ, đạt tới cực hạn chân ma đệ ngũ đẳng, thực lực có thể tăng lên gần gấp mười, nếu bằng lòng bỏ ra cái giá nặng nề nhất, thậm chí còn có thể ngưng tụ ra hóa thân cực hạn chân ma đệ nhất đẳng, thực lực có thể tăng lên hơn nghìn lần!

Chỉ là, nếu bỏ ra cái giá quá nghiêm trọng, chịu sự trừng phạt của “nó”, không chỉ nguyên khí bị tổn thương nặng nề, hơn nữa sẽ rơi vào ngủ say vĩnh cửu.

Có thể nói, gần như vĩnh viễn không có khả năng thức tỉnh.

Chương 346: Giáng lâm (3)

Cũng như lần trước Minh Dạ Ma Tổ bỏ ra cái giá to lớn như vậy, liên tục kéo thực lực của hóa thân lên, lại tăng hóa thân đến tình trạng có thể so sánh với Nữ Oa nương nương, tu vi có thể nói là cực hạn chân ma đệ nhị đẳng, đã bị thương nặng đến mức gần đến ranh giới rơi vào ngủ say vĩnh cửu, lại phải nhận vô tận hình phạt của “nó”, vô cùng thảm thiết.

Trả cái giá cao hơn, sẽ phải ngủ say vĩnh cửu, tất nhiên Minh Dạ Ma Tổ cũng không sẵn lòng.

Chỉ là Minh Dạ Ma Tổ không ngờ, lại bị tìm ra chuỗi nhân quả, vẫn bị cách không tập sát rơi vào trạng thái ngủ say.

Vốn Chuyển Luân Vương cho rằng, Vạn Tượng Ma Tổ và Chúc Thiên Ma Tổ này sẽ khiến hóa thân tăng lên một cấp độ, đạt tới cực hạn chân ma đệ ngũ đẳng, lại không ngờ hóa thân của hai người này căn bản không phá vỡ cực hạn Thiên Đạo?

Chúc Thiên Ma Tổ lại thần nhiên nói: “Hóa thân này của ngươi chỉ là Thái Sơ ngưng tụ cho ngươi, lực lượng ẩn chứa có hạn, dù tốt cũng có thể chèo chống được bao lâu? Không cần chúng ta phải bỏ ra cái giá càng lớn hơn?”

Vừa mới nói xong, Chúc Thiên Ma Tổ và Vạn Tượng Ma Tổ lại lần nữa thả ra từng đạo lôi đình và vô tận lưu quang, liên tục không ngừng tấn công về phía Chuyển Luân Vương!

Cho dù chỉ là lực lượng cực hạn bán tiên, thực lực của bọn họ cũng có thể so sánh với Chuyển Luân Vương, mấu chốt là ở trong Ma vực này, lực lượng hóa thân có thể liên tục không ngừng, vĩnh viễn không khô cạn!

“Rầm rầm rầm!”

Từng đạo lôi đình mang tính hủy diệt không ngừng nổ vang, vô tận lưu quang càng không ngừng không nghỉ!

Luân bàn màu ám kim to lớn kia không ngừng xoay tròn, theo đó lần lượt sụp đổ, không ngừng hóa giải sự tấn công của Chúc Thiên Ma Tổ và Minh Dạ Ma Tổ.

“Tại sao Lâm Chỉ Thủy chưa ra tay?”

U Thiên không nhịn được nói ở trong đầu Xà Tích Lộ: “Chẳng lẽ, đám người Vô Hạn, Kiếp Diệt, Thương Sinh thật sự có cách vây khốn Thái Sơ, hẳn đã phát hiện từ sớm, vì vậy không hiện thân sao?”

Xà Tích Lộ bất đắc dĩ nói: “Lâm Chỉ Thủy nói sẽ đích thân ra tay bảo vệ ta, vì vậy cũng không cho ta tranh vẽ...”

Hoàng Phủ Tịch đứng bên cạnh lại nhíu chặt lông mày, nhìn bức tranh Tây Vương Mẫu ở trong tay, trong lòng lo lắng: “Sao Tây Vương Mẫu còn chưa giáng lâm?”

Ngay từ đầu nàng đã dùng bức tranh Tây Vương Mẫu này, bởi vì bức tranh Chuyển Luân Vương có thể giúp đỡ nàng lĩnh hội Thiên Đạo, nhưng không ngờ bức tranh Tây Vương Mẫu không có phản ứng, Chuyển Luân Vương lại chủ động dựa vào bức tranh giáng lâm nhân gian.

Nhưng bây giờ nàng thử thôi động bức tranh Tây Vương Mẫu, lại không có chút phản ứng nào.

Xà Tích Lộ cũng nhìn thấy động tác của Hoàng Phủ Tịch, không nhịn được căng thẳng nói: “U Thiên, Tây Vương Mẫu không phải là phản đồ thật chứ? Vào lúc này rồi lại còn chưa ra tay?”

“Không chắc chắn...” U Thiên nặng nề nói: “Cũng có thể là đang chờ Lâm Chỉ Thủy ra tay đi.”

“Chẳng may nàng ta thật sự là phản đồ, vừa giáng lâm, đã ra tay giết ta thì làm sao bây giờ?” Xà Tích Lộ không nhịn được nói.

U Thiên nói: “Yên tâm, dù có giáng lâm, cũng là hóa thân mà Lâm Chỉ Thủy ngưng tụ cho nàng ta, nếu nàng ta dám can đảm hành động khác thường, dù Lâm Chỉ Thủy bị khốn trụ, cũng có thể nhất niệm khiến hóa thân của nàng ta tiêu tán, bây giờ... Cứ xem mấy vị đại năng Thiên Đạo giáng lâm đi.”

...

Trong Ma vực, cách Tứ Phương Phong Thiên trận này hơn ngàn dặm.

Trên một đỉnh núi cao, một thiếu nữ có dáng người và khuôn mặt giống hệt Hoàng Phủ Tịch, đang đứng ở trên vách núi, nhìn kết giới phong cấm kia, ánh mắt như xuyên qua kết giới, thấy được tình hình bên trong kết giới.

Một tiểu loli xinh đẹp còn chưa đến mười tuổi đứng ở bên cạnh nàng, rõ ràng là “Thanh”.

“Còn chưa ra tay...”

Thiếu nữ Đạo Chủ hơi híp mắt, nói khẽ: “Bạch Nguyệt Dao, người đang chờ cái gì? Đang chờ Thái Sơ? Hay đang thử thăm dò át chủ bài của một phương Thiên Đạo?”

Với cảnh giới và thực lực của nàng, dù thực lực không bằng Bạch Nguyệt Dao, cũng đã rất gần, đều là người nổi bật trong đội hạng nhất.

Chỉ là khoảng cách ngàn dặm, đối với nàng mà nói, chỉ cần nhẹ nhàng xua tay là có thể chạm vào.

Còn Tứ Phương Phong Thiên trận kia, chỉ là trò cười ở trước mặt nàng, nàng chỉ cần một ý niệm trong đầu, là có thể phá hủy Tứ Phương Phong Thiên trận kia, cho nàng chút thời gian, là có thể diệt sát những Ma Quân, thiên ma kia.

Cho dù là tam đại Ma Tổ Thương Sinh, Kiếp Diệt, Vô Hạn giáng lâm, nàng cũng cứu được Xà Tích Lộ.

Chỉ là... Nàng còn muốn xem thử, muốn xem rốt cuộc Bạch Nguyệt Dao sẽ làm như thế nào.

“Thanh.”

Thiếu nữ Đạo Chủ mỉm cười nhìn Thanh ở bên cạnh, nói: “Đợi lát nữa người đi theo Tiểu Xà, nếu nàng gặp nguy hiểm, người lại ra tay bảo vệ nàng.”

Thanh hơi ngốc manh gật đầu, “Được.”

Thiếu nữ Đạo Chủ thỏa mãn xoa đầu của nàng.

Đối với thực lực của Thanh, nàng vẫn rất hài lòng, Thanh lĩnh ngộ thì quang chi đạo, ở trong cảnh giới Thái Nhất cũng được coi là một loại cực kì cao thâm, lại có thể so sánh với tu vi đại la của chân ma đệ nhất đẳng, dù là Ma Quân đỉnh phong, thực lực cũng không bằng một phần của Thanh.

Nàng chỉ cần dạy bảo một chút, thực lực của Thanh sẽ tăng lên cực lớn, thực lực không kém Ma Tôn là bao, dù là đại năng Thiên Đạo đội hạng nhất ra tay, cũng rất khó đánh bại Thanh.

Trong chiến tranh ở nhân gian này, tác dụng của Thanh gần như có thể bằng với một vị đại năng Thiên Đạo đội hạng nhất!

Sao nàng lại không hài lòng chứ?

...

Trong Tứ Phương Phong Thiên trận.

Tùng đạo lôi đình tử sắc mang tính hủy diệt không ngừng nổ vang, vô cùng vô tận lưu quang kết nối oanh tạc, ngay cả vỏ trái đất trong phạm vi mấy trăm dặm này cũng bị nổ thành vụn nát, nhưng luân bàn màu ám kim này vẫn đang kiên định xoay tròn chống cự.

Trong mặt đất phạm vi mấy chục dặm dưới luân bàn màu ám kim kia, có thể nói là không hư hao chút nào.

Còn hóa thân của Chuyển Luân Vương vẫn chưa tiêu tán, chấp tay đứng phía trước Xà Tích Lộ và Hoàng Phủ Tịch, lạnh lùng nhìn chằm chằm bầu trời.

“Xảy ra chuyện gì?”

Vạn Tượng Ma Tổ không nhịn được truyền âm nói: “Chúng ta đều có hết sức thay phiên tấn công nhiều như vậy, sao hóa thân Chuyển Luân Vương còn chưa tiêu tán? Một phân hóa thân mà thôi, có thể ẩn chứa bao nhiêu pháp lực?”

“Cảm giác không thích hợp...”

Chúc Thiên Ma Tổ cau chặt hàng lông mày, con mắt thẳng đứng màu tím ở mi tâm chậm rãi mở ra, cẩn thận quan sát hóa thân Chuyển Luân Vương kia.

Chương 347: Giáng lâm (4)

Qua nửa ngày, hắn ta đột nhiên thay đổi sắc mặt, hoảng sợ nói: “Sao có thể? Hóa thân Chuyển Luân Vương này... Sao cũng có thể hấp thu linh lực thiên địa? Nơi này chính là Ma vực!”

Theo lý thuyết, linh lực thiên địa ở trong Ma vực, sẽ chỉ cung cấp cho một phương ngoại đạo, một phương Thiên Đạo căn bản không có cách nào hấp thu.

Nhưng... Hóa thân Chuyển Luân Vương, lại đang liên tục không ngừng hấp thu linh lực thiên địa ở bên trong Ma vực này?

“Điều này sao có thể?”

Vạn Tượng Ma Tổ cũng khó có thể tin nổi nói: “Sao một phương Thiên Đạo có thể hấp thu linh lực thiên địa trong Ma vực? Lần trước hóa thân Nữ Oa ở nhân gian, cũng không hấp thu linh lực thiên địa trong Ma vực!”

Bọn họ lại không biết, ngay cả bản thân Chuyển Luân Vương cũng đang âm thầm sợ hãi thán phục.

“Hắn dùng bức tranh ngưng tụ cỗ hóa thân này, lại có thể hấp thu linh lực thiên địa của Ma vực?”

Chuyển Luân Vương hoảng sợ, “Lần trước Nữ Oa nương nương giáng lâm hóa thân nhân gian, vẫn không có cách nào hấp thu linh lực Ma vực, chẳng lẽ vì gần đây Thái Sơ và Nguyên Sơ hợp thành một thể? Đây chính là sự tuyệt diệu khi sử dụng quy tắc của Thiên Đạo và ngoại đạo sao?”

Hắn ta vốn tưởng mình sẽ bị mài mòn chết, không ngờ cỗ hóa thân này lại đang chủ động hấp thu linh lực thiên địa ở bên trong Ma vực, để pháp lực của hắn ta liên tục không ngừng, vĩnh viễn không khô cạn.

Vừa rồi bản thể của hắn ta ở thượng giới đã âm thầm liên hệ với Nữ Oa nương nương, lập tức phát hiện, sau khi Thái Sơ và Nguyên Sơ hợp nhất, mới vẽ ra bức tranh không giống với quá khứ, lực lượng hóa thân trong bức tranh đã mơ hồ có sự thay đổi nào đó.

Vì vậy, vừa rồi Tây Vương Mẫu chủ động nhắc đến với chư vị đại năng Thiên Đạo, nói nàng cũng có một bức tranh ở gần đó, lúc dự định giáng lâm nhân gian, đã bị hắn ta từ chối.

Dù sao hắn ta còn có thể chống đỡ được, có cơ hội để Chúc Thiên Ma Tổ hoặc Vạn Tượng Ma Tổ trả giá nhiều hơn chút, tất nhiên không thể bỏ qua cơ hội này.

“Hơn nữa... Hóa thân này của ta, hình như có thể vĩnh viễn ở lại nhân gian?”

Chuyển Luân Vương vừa chống cự sự tấn công của Chúc Thiên Ma Tổ và Vạn Tượng Ma Tổ, vừa âm thầm cảm nhận điểm đặc biệt của cỗ hóa thân này.

Hắn ta không nhịn được càng thêm sợ hãi than thở, sau khi Thái Sơ và Nguyên Sơ kết hợp, thật sự là hy vọng của một phương Thiên Đạo.

Đột nhiên, từng đạo lôi đình kia và vô số lưu quang biến mất.

“Hừ!”

Tiếng hừ lạnh vang vọng bên trong đất trời, Chúc Thiên Ma Tổ bay lên trời nhìn về phía Chuyển Luân Vương, lạnh lùng nói: “Không ngờ một phương Thiên Đạo lại cũng có thể hấp thu linh lực thiên địa ở trong Ma vực, chẳng lẽ... Thái Sơ và Nguyên Sơ, thật sự đã hợp nhất?”

Lời này của hắn ta, cũng đã hỏi thay các chư vị Ma Tổ.

“Ồ? Người cảm thấy thế nào?” Chuyển Luân Vương cười lạnh một tiếng, cũng không trả lời thẳng.

Chúc Thiên Ma Tổ không nhịn được lạnh như băng nhìn chằm chằm Chuyển Luân Vương.

Câu trả lời lập lờ nước đôi thế này, ai có thể chắc chắn?

Hai vị mạnh nhất Thái Sơ và Nguyên Sơ này lại là cùng một người, vốn đã là việc nghe rợn cả người, chứ đừng nói đến hai người hợp nhất.

Vì vậy, đám Ma Tổ cũng không dám tin tưởng.

Chẳng may đây là bẫy rập của một phương Thiên Đạo, cũng như đang đối phó với Minh Dạ Ma Tổ, có ý dẫn dụ chư vị Ma Tổ bỏ ra cái giá thật lớn như vậy, vậy nên làm thế nào?

Bọn họ nhất định phải chứng thực, xác nhận, mới dám thật sự không tiếc bất cứ giá nào khiến Nguyên Sơ quay về.

“Được rồi.”

Chúc Thiên Ma Tổ truyền âm cho Vạn Tượng Ma Tổ nói: “Vậy ta sẽ bỏ ra cái giá lớn một chút, để hóa thân này tăng lên một cấp độ đi, dù sao có Thái Sơ ở đây, chỉ dựa vào chúng ta cũng không thể giết chết U Thiên, trước tiên ép một phương Thiên Đạo để lộ át chủ bài ra đã.”

“Được, làm phiền người.” Vạn Tượng Ma Tổ nói.

Ngay sau đó –

“Rầm!”

Vô tận linh lực thiên địa lại lần nữa tụ đến, không ngừng tràn vào bên trong hư ảnh hóa thân của Chúc Thiên Ma Tổ, chỉ thấy hư ảnh hóa thân của

Chúc Thiên Ma Tổ đột nhiên ngưng tụ thu nhỏ, cùng lúc càng gần với thực thể, hơi thở cũng đột nhiên tăng vọt một khoảng lớn!

Sắc mặt Chuyển Luân Vương thay đổi, bản thể ở thượng giới lập tức truyền âm cho Tây Vương Mẫu.

Chúc Thiên Ma Tổ đã ngưng tụ hơn rất nhiều lạnh như băng nhìn chăm chăm Chuyển Luân Vương, đột nhiên há miệng ra –

“Rầm!”

Trong tiếng lôi minh vô tận, một đạo lôi đình tử sắc mang tính hủy diệt còn đáng sợ hơn trước đó nhiều, đột nhiên bắn ra, đánh thẳng về phía Chuyển Luân Vương.

Luân bàn màu ám kim kia dưới lôi đình kinh khủng này, căn bản không có cách nào chống cự, chỉ trong chốc lát đã vỡ vụn.

“Tây Vương Mẫu còn chưa giáng lâm?” Chuyển Luân Vương không nhận được hơi nóng này.

Thiếu nữ Đạo Chủ ở ngoài ngàn dặm cũng hơi nhú mày, nhẹ nhàng nâng tay lên, uy năng kinh khủng tích lũy lại không phát ra, đã chuẩn bị sẵn lập tức ngăn cản đạo lôi đình kia.

Sau đó –

Một luồng ý chí lại chí cao vô thượng kia đột nhiên giáng lâm, mưu toan rót vào bức tranh Tây Vương Mẫu trong tay Hoàng Phủ Tịch kia, bức tranh đột nhiên bay lơ lửng, Tây Vương Mẫu ở trong bức tranh này cũng bỗng bành đi ra, hóa thành một nữ tử ung dung hoa quý như Nữ Đế ở giữa trời.

Cùng lúc với sự xuất hiện của nàng, chín đạo Thái Âm chi khí uyên bác cực hàn, vô tận thiên kim chi ý, dị tượng tai kiếp và sát phạt, cũng theo đó mà giáng lâm!

Thiên địa run rẩy, thời không ngưng kết.

Ở trước mặt nàng, tốc độ của lôi đình tử sắc kia đột nhiên trở nên vô cùng chậm rãi, cứ như chỉ di chuyển thôi cũng trở nên cực kỳ khó khăn.

Đây là cảnh giới Thiên Đạo viên mãn tối cao, đưa đến sự thay đổi thiên địa!

Có người gọi nàng là Thái Hoa Tây Chân Vạn Khí Tổ Mẫu Nguyên Quân, cũng có người gọi nàng là Kim Mẫu Nguyên Quân, hoặc là Tây Vương Mẫu, còn thân phận quan trọng nhất của nàng là lãnh tụ đạo thống Thái Âm Thiên Uyên!

Một trong những sự tồn tại cường đại nhất giữa thiên địa!

“Hừ.”

Tây Vương Mẫu khẽ hừ một tiếng, trên khuôn mặt thanh lãnh xinh đẹp đều là vẻ lạnh lùng, ánh mắt bình tĩnh liếc qua Ma Quân, thiên ma, Chúc Thiên Ma Tổ và Vạn Tượng Ma Tổ ở xung quanh, nhẹ nhàng vung tay áo bèo lên.

Trong chớp mắt vô tận Quảng Hàn Thái Âm chi khí, Kim hành sát phạt chi lực ngưng tụ, hóa thành một lưỡi đao sắc bén tản ra thiên quang chói mắt!

Thiên Chi Lệ!

Chương 348: Giáng lâm (5)

Không một tiếng động, chuôi Thiên Chi Lệ sắc bén đột nhiên vung vẩy giữa trời này đủ để khiến Ma Tổ sợ hãi, cách không chém về phía đông đảo ngoại ma.

Ánh đao vô hình như từng bông tuyết tung bay.

Ngay lúc này thời gian như đang đứng im.

Năm trăm thiên ma, bốn tên Ma Quân và hai vị Ma Tổ hóa thân, cứ như bị chém vô số đao, đột nhiên vỡ nát, hóa thành bột mịn nhỏ bé nhất.

Lập tức tiêu tán thành vô hình.

Chỉ một chiêu!

Dù là thiên ma hay là Ma Quân, thậm chí Ma Tổ hóa thân, tất cả đều vẫn diệt!

“Thiên Chi Lệ thật đáng sợ...”

U Thiên sợ hãi than thở: “Không thể tưởng tượng nổi, so với lúc đại kiếp thượng cô, Bạch Nguyệt Dao lại có tiến bộ! Nàng ta vốn am hiểu sát phạt, bây giờ chỉ là sát phạt, một phương Thiên Đao ngoại trừ Thái Sơ, e rằng không ai dám nói chắc chắn là mạnh hơn nàng ta!”

Xà Tích Lộ thì hơi thở phào nhẹ nhõm, nói: “Nàng ta đã giết sạch ngoại ma, ngay cả hóa thân Ma Tổ cũng bị đánh tan, có lẽ nàng ta không phải phản đồ?”

Tây Vương Mẫu, dù sao cũng là ngọn nguồn pháp thân chi đạo mà nàng tu luyện, tất nhiên nàng cũng không hy vọng Tây Vương Mẫu là phản đồ.

“Đừng thả lỏng cảnh giác.”

U Thiên nặng nề nói: “Những thiên ma, Ma Quân kia có đáng là gì, chỉ là một đám Ma Quân và mấy Ma Tôn do thượng giới bồi dưỡng mà thôi, đối với Ma Tổ mà nói, chỉ cần không phải chuẩn Ma Tổ, những Ma Tôn và Ma Quân kia, cho dù chết đi cũng tính là gì? Hy sinh lớn nhất là Ma Tổ hóa thân, dù sao cũng phải đánh đổi một vài thứ hình thành hóa thân.”

Hoàng Phủ Tịch hơi ngậy ngốc một chút, lập tức quỳ rạp xuống ngay tại chỗ, hơi kích động nói: “Bái kiến Kim Mẫu Nguyên Quân!”

Chuyên Luân Vương cũng mỉm cười nói: “Nguyên Quân thật sự lợi hại, hóa thân Chúc Thiên Ma Tổ kia đã phá vỡ cực hạn Thiên Đao, vẫn không ngăn được một chiêu của ngươi.”

Tây Vương Mẫu khẽ lắc đầu, chỉ quay lại nhìn về phía Xà Tích Lộ, nói khẽ: “U Thiên, Đoạn Giới chi lực này tràn ngập trong toàn bộ Ma vực, vẫn

chưa cách nào xuyên qua không gian, người trực tiếp về Thanh Thành đi.”

Xà Tích Lộ lập tức nhận ra, giọng nói của Tây Vương Mẫu này, chính là giọng nữ trong trẻo mà nàng nghe thấy lúc cử hành pháp đàn cầu trời.

Chỉ là, bây giờ càng nghe rõ ràng hơn.

“Vâng.” Xà Tích Lộ nhẹ gật đầu, chuẩn bị xoay người rời đi.

Đúng lúc này –

“Rầm!”

Một trận dao động khủng bố đột nhiên lan ra, theo linh khí thiên địa vô cùng vô tận hội tụ tập trung ở cùng một chỗ, lập tức tạo thành từng đạo hư ảnh đáng sợ trên vòm trời.

Đầu tiên là hư ảnh một nữ tử mặc áo trắng tung bay, khuôn mặt nàng xinh đẹp lại thánh khiết, dù tỏa ra hơi thở cao cao tại thượng, nhưng trên hai đầu lông mày lại lộ ra vẻ dịu dàng thương hại thương sinh, thoạt nhìn tựa như cứu thế chi chủ lòng mang thương sinh.

Sau lưng của nàng còn có bảy đạo hư ảnh Ma Tổ hóa thân, Vạn Tượng Ma Tổ và Chúc Thiên Ma Tổ đều xuất hiện ở trong đó.

“Cứu Thế Nhân?” Xà Tích Lộ nhìn hư ảnh nữ tử cầm đầu kia, không nhìn được sững sờ.

“Nàng ta là ‘Thương Sinh Ma Tổ’ một trong số thủ tọa của tam đại phe phái ngoại đạo.”

U Thiên nặng nề nói: “Người cảm thấy nàng ta giống Cứu Thế Nhân cũng không sai, Ma Tổ, sở dĩ gọi là ‘Tổ’, cũng vì bọn họ là ngọn nguồn ngoại ma giữa thiên địa, là ma chi Tổ, còn loại ngoại ma Cứu Thế Nhân này, bắt đầu từ chỗ Thương Sinh Ma Tổ phân hóa ra, thế nhưng... Cứu Thế Nhân cũng quá giống nàng ta, e rằng quan hệ cũng không bình thường.”

“Nàng ta và Tây Vương Mẫu ai mạnh hơn?” Xà Tích Lộ hỏi.

“Đương nhiên là Bạch Nguyệt Dao.”

U Thiên nói khẽ: “Cho dù Thương Sinh Ma Tổ đánh đổi khá nhiều, tăng lên một cấp độ, cũng không phải đối thủ của Bạch Nguyệt Dao, đương nhiên... Thương Sinh am hiểu phòng thủ và làm loạn nhất, cho dù không phải đối thủ, Bạch Nguyệt Dao cũng không thể đánh bại nàng ta.”

Tây Vương Mẫu bình tĩnh nhìn Thương Sinh Ma Tổ, thân nhiên nói: “Thương Sinh Ma Tổ, cũng chỉ có người sao?”

“Một mình ta là đủ.” Thương Sinh Ma Tổ mỉm cười dịu dàng, cười nói: “Tây Vương Mẫu, chỉ dựa vào một mình người, không bảo vệ được U Thiên.”

“Thật sao?”

Tây Vương Mẫu nhìn chằm chằm Thương Sinh Ma Tổ.

Ngay sau đó, phong mang “Thiên Chi Lệ” lơ lửng ở trên vòm trời đột nhiên khẽ động đậy, ánh đao vô hình như tuyết lớn lật úp đến, bao phủ về phía Thương Sinh Ma Tổ.

Về mặt Thương Sinh Ma Tổ dịu dàng, vẫn mỉm cười như cũ.

Chỉ là, vô tận linh lực thiên địa đang dịu dàng mà phun trào, hội tụ ở trên người nàng, khiến hư ảnh của nàng trở nên càng ngưng tụ hơn, đồng thời hơi thở của nàng cũng đột nhiên tăng vọt, uy áp đáng sợ không ngừng tràn ngập.

“Đến đi.” Nàng nhẹ nhàng lầm bầm một tiếng.

Chỉ thấy vô số ánh đao như nhận lấy sự hấp dẫn cực lớn, tất cả đều quần quanh chui vào trong cơ thể Thương Sinh Ma Tổ.

Cũng không phải hấp thu, mà là cứng rắn nhận lấy sự tổn thương của vô số ánh đao này!

Sắc mặt Thương Sinh Ma Tổ lại không hề thay đổi, tựa như chưa có chuyện gì xảy ra, ngược lại mỉm cười nói: “Tây Vương Mẫu, đúng là lợi hại, một kích này lại trực tiếp diệt sát sáu phần bản nguyên của ta.”

Sắc mặt Tây Vương Mẫu lại càng thêm băng lạnh.

“Đúng là Thương Sinh.” Giọng nói trầm thấp của U Thiên vang lên trong đầu Xà Tích Lộ: “Nàng ta căn bản cũng không ngăn cản, chỉ hoàn toàn nhận lấy, hoàn toàn dựa vào sự khôi phục sinh cơ liên tục không ngừng, diệt sát sáu phần bản nguyên? Chỉ cần không phải một lần duy nhất hủy diệt toàn bộ bản nguyên của nàng ta, đối với nàng ta mà nói, chỉ trong chớp mắt là khôi phục, trong tam giới, ngoại trừ Nguyên Sơ, không ai có thể giết nàng ta.”

“Thái Sơ còn chưa ra tay sao?”

Thương Sinh Ma Tổ liếc về phía Tô Thành, khẽ than một tiếng, nói: “Các người đi mời U Thiên quay về đi.”

Vừa mới nói xong, vô tận linh lực thiên địa trào lên hội tụ, từng hư ảnh Ma Tổ ở sau lưng nàng, cũng rồi rít trở nên ngưng tụ, hơi thở cũng nhảy một bước tăng vọt lên!

Ánh mắt Tây Vương Mẫu khẽ thay đổi, trong miệng lại quát to: “Mơ tưởng!”

...

Ở ngoài ngàn dặm, trên vách núi.

“Hắn không muốn ra tay, đám Ma Tổ cũng không bỏ ra hết sức, vì vậy... Bạch Nguyệt Dao còn đang diễn kịch sao?”

Thiếu nữ Đạo Chủ đứng ở trên vách núi, mặc cho gió núi thổi qua mái tóc dài của nàng, đôi mắt của nàng nhìn nơi xa ngoài ngàn dặm, khóe môi nở nụ cười, “Vậy cứ cho người cơ hội này đi.”

Nàng vung tay lên, chỉ thấy một vài bức tranh bay ra từ trong ống tay áo của nàng, trọn vẹn mấy chục bức họa quyền, cùng nhau bay về phía nơi xa ở ngoài ngàn dặm!

Chương 349: Liên thủ (1)

Trong Ma vực u ám tĩnh mịch, uy năng kinh khủng tùy ý tràn ngập.

Tây Vương Mẫu thanh lãnh tôn quý như Nữ Đế quân lâm, lạnh như băng nhìn chằm chằm tám tên Ma Tổ ở phía đối diện, “Thiên Chi Lệ” lơ lửng trên đỉnh đầu của nàng, tản ra ánh sáng lóa mắt sắc bén, không ngừng khua khoắng ra một lượng lớn ánh đao vô hình bay lả tả như hoa tuyết.

“Đến đi.”

Thương Sinh Ma Tổ mặc áo trắng tung bay kia đứng lơ lửng trên không, cứ như hòa làm một thể với thiên địa, tất cả ánh đao đều đi dọc theo quỹ tích kỳ diệu, không bị khổng chế rơi vào trên người nàng.

Bất cứ một ánh đao nào, cũng đủ để san bằng một vùng núi.

Một lượng lớn ánh đao đáng sợ liên tục không ngừng chui vào trong cơ thể của nàng, nụ cười ở khóe môi của nàng lại rất dịu dàng, không ngừng nhận lấy sự tổn thương của ánh đao, lại khôi phục trong chớp mắt.

“Để ta ngăn cản Tây Vương Mẫu, bảy người các người đi để U Thiên quay về đi.” Thương Sinh Ma Tổ mỉm cười nói.

Bảy vị Ma Tổ ở sau lưng nàng thấy thế, lúc này liên thủ tấn công về phía Xà Tích Lộ.

Hoặc từ miệng phun ra lôi đình hủy diệt, hoặc thả ra vô số lưu quang, hoặc gảy ngón tay một cái bắn ra một đạo cuồng phong hắc yên, hoặc thả ra một khoảng hỏa diễm vô cùng tinh khiết... Trong chớp lát, uy năng kinh khủng đã hoàn toàn che đậy bầu trời!

Chuyên Luân Vương che ở trước mặt Xà Tích Lộ lập tức thay đổi sắc mặt.

Nếu những Ma Tổ này chỉ giáng lâm hóa thân cực hạn Thiên Đạo, tất nhiên hẳn ta không sợ, nhưng sau khi tất cả những Ma Tổ này đều trả một cái giá đáng kể, thực lực tổng thể tăng lên một cấp độ, hẳn ta còn không đỡ nổi một người, huống chi là bảy tên Ma Tổ?

“Mơ tưởng.”

Tây Vương Mẫu hừ lạnh một tiếng, đột nhiên vung tay lên, chín đạo Thái Âm chi khí vô cùng huyền diệu uốn lượn hội tụ tại một điểm, trong chớp mắt hóa thành một lớp kết giới ánh trắng thanh lãnh cô tịch, còn mơ hồ có kim quang lưu chuyển, lập tức bao phủ ba người Chuyên Luân Vương, Xà Tích Lộ và Hoàng Phủ Tịch ở trong đó.

Tùng đạo tấn công uy năng đáng sợ đều đánh vào phía trên kết giới ánh trắng, cũng im hơi lặng tiếng bị hóa giải biến mất, không sinh ra chút dao động nào.

Cuối cùng Chuyển Luân Vương đã thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói: “Nguyên Quân, giao cho ngươi.”

Tây Vương Mẫu lại nhìn hắn ta, không nói gì.

Ngay lập tức, sắc mặt Chuyển Luân Vương hơi thay đổi, bởi vì... Chân thân của hắn ta ở thượng giới, nghe thấy Tây Vương Mẫu nói pháp lực hóa thân của nàng có hạn, hình như là bức tranh được để lại trước khi Thái Sơ và Nguyên Sơ hợp nhất, không giống với tình huống của hắn ta.

Tây Vương Mẫu vung tay áo, Thiên Chi Lệ bắn ra một lượng lớn ánh dao, muốn tấn công bảy Ma Tổ còn lại, lại bị Thương Sinh Ma Tổ như một thể với thiên địa ngăn cản lại.

“Hóa thân này của nàng không hấp thu linh lực thiên địa ở bên trong Ma vực này, xem ra khác biệt với Chuyển Luân Vương.”

Thương Sinh Ma Tổ nhìn chằm chằm Tây Vương Mẫu, đột nhiên nói: “Ta ngăn cản nàng, các ngươi nhanh chóng tiêu hao hết pháp lực trong hóa thân này của nàng!”

Lúc này, Thương Sinh Ma Tổ như thiên địa hóa thân, uy năng vô hình lan tràn ra, lập tức hoàn toàn bao phủ phạm vi mấy trăm dặm xung quanh nơi này, cứ như tạo thành một mảnh thiên địa nhỏ.

“Thiên địa đồng tâm?” U Thiên nặng nề nói: “Rắc rối, chẳng trách nàng ta dám một mình ngăn cản Tây Vương Mẫu.”

Xà Tích Lộ không nhịn được hỏi: “Tây Vương Mẫu cũng không thoát ra được sao?”

“Thương Sinh vốn là vị Ma Tổ am hiểu dây dưa và vây khốn nhất.” U Thiên nặng nề nói: “Sau khi nàng ta hóa thân thiên địa, tất cả tổn thương khi tấn công đều rơi vào trong vùng thế giới này, trừ khi nhận lấy tổn thương vượt qua cực hạn của nàng ta, khiến thiên địa do nàng ta biến thành sụp đổ, nếu không căn bản không có khả năng thoát ra, với thủ đoạn của nàng ta, chỉ một mình Tây Vương Mẫu, tất nhiên không phá nổi.”

Xà Tích Lộ lâm bẫm nói: “Thế nhưng, hóa thân của Chuyển Luân Vương đã có pháp lực vô cùng, vì sao hóa thân của Tây Vương Mẫu lại bị tiêu hao hết?”

“Chuyển Luân Vương là tranh mới của Lâm Chỉ Thủy đi.”

U Thiên nói: “Ngươi không phát hiện sao? Tranh mới và tranh cũ của Lâm Chỉ Thủy, cảm giác khác biệt rõ rệt, có lẽ Tây Vương Mẫu là lúc trước

hắn vẽ ra, cũng như bức tranh Nữ Oa, pháp lực hóa thân có hạn.”

Dường như Tây Vương Mẫu cũng hiểu rõ điểm này, cũng không tấn công, chỉ cố hết sức trấn thủ kết giới ánh trăng này, mặc cho Ma Tổ ở bên ngoài tùy ý tấn công, cũng không có ý đánh trả, hình như đang chờ đợi cái gì đó.

Chỉ thấy từng luồng tấn công đáng sợ của Ma Tổ không ngừng rơi xuống kết giới ánh trăng, thoạt nhìn kết giới ánh trăng rất yếu kém lại không rung động chút nào, vững như bàn thạch.

Khó khăn lắm Thương Sinh Ma Tổ hóa thân thiên địa mới cùng một cấp độ với Tây Vương Mẫu, cũng không tấn công, chỉ chịu trách nhiệm vây khốn Tây Vương Mẫu, còn các Ma Tổ khác cho dù tăng hóa thân lên một cấp độ, cũng kém xa Tây Vương Mẫu, tất nhiên hoàn toàn không có cách nào rung chuyển kết giới.

“U Thiên.”

Lúc này, bên tai Xà Tích Lộ vang lên truyền âm trong trẻo lạnh nhạt của Tây Vương Mẫu kia: “Pháp lực cổ hóa thân này của bản tọa có hạn, tạm thời chỉ có thể bảo vệ ngươi, nếu ngươi có thể liên lạc với Thái Sơ, thì bảo hắn ra tay sớm một chút.”

Xà Tích Lộ ngẩn ngơ, nói: “Hắn nói... Sẽ ra tay ở thời khắc mấu chốt.”

“Thời khắc mấu chốt?”

Tây Vương Mẫu hơi nhíu mày, lập tức thân nhiên nói: “Trải qua việc Minh Dạ lần trước, những Ma Tổ này đều vô cùng cẩn thận, bây giờ lại nghĩ giống như lần trước, ép buộc bọn họ bỏ ra cái giá lớn hơn, khiến chân thân ma thân của bọn họ xuất hiện sơ hở, nhân cơ hội tập sát nhân quả... Chuyện tốt như vậy gần như không có khả năng, vất vả chiến đấu như thế, đặt ngươi vào hoàn cảnh nguy hiểm, cũng chỉ khiến Ma Tổ này hao tổn chút nguyên khí mà thôi, có ý nghĩa gì chứ?”

Xà Tích Lộ còn chưa lên tiếng, U Thiên lại truyền âm nói: “Bạch Nguyệt Dao, Thái Sơ có kế hoạch gì, không bàn bạc với ngươi sao?”

Tây Vương Mẫu lạnh nhạt nói: “Bàn bạc với ta? Một phương đại năng Thiên Đạo chúng ta không có ai biết hắn đang tính toán cái gì, có lẽ có người nào đó biết một chút, nhưng bản tọa chưa từng đặt được sự tin tưởng hoàn toàn, sao lại thông báo với bản tọa chứ? Thậm chí có bao nhiêu hóa thân của đại năng ở nhân gian, bản tọa cũng không biết.”

Chương 350: Liên thủ (2)

Xà Tích Lộ không nhịn được thầm nghĩ, xem ra trong lòng vị Tây Vương Mẫu này cũng có chút không hài lòng, dù sao cũng là lãnh tụ một phương đạo thống, chỉ là... Không biết rốt cuộc Tây Vương Mẫu này có phải là phản đồ hay không đây?

Đúng lúc này –

“Rầm!”

Thiên địa chấn động.

Chỉ thấy vô tận linh lực thiên địa đột nhiên hội tụ ở một điểm, đột nhiên xuất hiện vô số tia chớp, tia chớp kinh khủng không ngừng hội tụ dung hợp lại với nhau, từ ánh điện chói lóa vô tận, dần dần biến thành từng tia chớp đen tuyền thoát nhìn không đáng chú ý, nhưng lại tản ra vô tận hơi thở hủy diệt!

Sau đó từng đạo tia chớp màu đen giao hòa ở trung tâm, đột nhiên xuất hiện hư ảnh hóa thân của một nam tử áo đen, quanh người hắn ta lượn lờ một lượng lớn tia chớp màu đen, trên mi tâm cũng có một ấn ký tia chớp màu đen.

Vẻ mặt của hắn ta vô cùng lạnh lùng, tản ra vẻ diệt tuyệt áp lực trầm thấp, dường như... Sự tồn tại của hắn ta, sinh ra là để hủy diệt tất cả!

“Kiếp Diệt?” Tây Vương Mẫu hơi nhíu mày.

Sắc mặt của Chuyển Luân Vương ở trong kết giới ánh trắng cũng trở nên nghiêm túc, hoàn toàn không có suy nghĩ ra ngoài chiến đấu.

Với thực lực của hắn ta, dù là đối mặt với chân thân Kiếp Diệt Ma Tổ ở thượng giới, hay là đối mặt với hóa thân của Kiếp Diệt Ma Tổ dưới hạ giới, cũng không đỡ nổi một chiêu.

“Kiếp Diệt Ma Tổ, nhìn hơi thở của hắn, có lẽ trực tiếp tạo thành hóa thân vượt qua cực hạn Thiên Đạo.”

U Thiên nặng nề nói: “Kiếp Diệt am hiểu sát phạt hủy diệt nhất, cộng thêm Thương Sinh, nếu không có lãnh tụ đạo thống khác giáng lâm, chỉ dựa vào Tây Vương Mẫu sẽ không ngăn cản nổi, cũng không biết... Lâm Chỉ Thủy chuẩn bị bao nhiêu hóa thân cho một phương Thiên Đạo?”

“Không sao, Lâm Chỉ Thủy sẽ ra tay.” Xà Tích Lộ nói nhỏ.

Ánh mắt Kiếp Diệt Ma Tổ lạnh như băng liếc nhìn Xà Tích Lộ ở trong kết giới ánh trắng một chút, chợt mở miệng nói: “Tây Vương Mẫu, chỉ dựa vào ngươi sẽ không ngăn được ta, Thái Sơ đâu?”

“Người thử một chút chẳng phải sẽ biết sao?” Tây Vương Mẫu cười lạnh nói.

Trên mi tâm Kiếp Diệt Ma Tổ đột nhiên bắt ra một tia chớp đen nhánh, trong chớp lát đã phá vỡ vòm trời, bắn thẳng về phía kết giới ánh trắng.

Thiên Chi Lệ lơ lửng xoay chuyển trên đầu Tây Vương Mẫu, chém một đao về phía tia chớp màu đen này.

Nhưng Thương Sinh Ma Tổ biến thành thiên địa đâu đâu cũng có, thiên địa chi lực theo đó phun trào, trong chớp mắt đã hóa giải uy năng một đao này.

“Oanh rầm!”

Tia chớp màu đen kia trực tiếp đánh vào kết giới ánh trắng, kết giới khẽ run lên, lập tức hoàn toàn vỡ vụn tiêu tán.

Còn có một vài tia chớp màu đen xoay chuyển bay tán loạn, muốn tấn công về phía Xà Tích Lộ, Chuyển Luân Vương đang định đi tới ngăn cản, Tây Vương Mẫu lại khẽ cử động cơ thể, trực tiếp che phía trước tia chớp màu đen này, cứng rắn nhận lấy sự tấn công của một tia chớp màu đen.

“A.”

Tia chớp màu đen đánh vào cơ thể, Tây Vương Mẫu không nhận được đau đớn kêu lên một tiếng, sắc mặt đột nhiên trở nên tái nhợt hư ảo hơn nhiều, hình như hóa thân sắp sụp đổ.

Chuyển Luân Vương thay đổi sắc mặt: “Nguyên Quân!”

Hắn ta vốn muốn đi ngăn cản tia chớp này, không ngờ Tây Vương Mẫu lại tự mình cứng rắn chống chọi.

Tây Vương Mẫu không nói gì, chỉ thản nhiên nói: “Cho dù chỉ là một tia Kiếp Diệt chi lực, người cũng không ngăn nổi, hóa thân của người có thể vĩnh viễn ở lại nhân gian, quan trọng hơn.”

Chuyển Luân Vương im lặng.

“Hà?”

Kiếp Diệt Ma Tổ lại hơi ngạc nhiên nhìn Tây Vương Mẫu, nói: “Không hổ là Tây Vương Mẫu, vốn tưởng người chỉ am hiểu sát phạt giống ta, không ngờ phòng ngự cũng khá tốt.”

Thương Sinh Ma Tổ biến thành thiên địa, có thể lấy thiên địa chi lực hóa giải tất cả sự tổn thương bị tấn công, chỉ cần không vượt qua hạn mức cao nhất.

Vừa rồi Tây Vương Mẫu lấy Thiên Chi Lệ tấn công, đã bị thiên địa Thương Sinh Ma Tổ hứng chịu hết, chỉ lấy kết giới ánh trắng ngăn cản tia

chớp Kiếp Diệt của Kiếp Diệt Ma Tổ, lại còn chặn được hơn phân nửa uy năng, chỉ có một chút uy năng rơi vào hóa thân của Tây Vương Mẫu.

“Thế nhưng...”

Kiếp Diệt Ma Tổ nhìn chăm chăm Tây Vương Mẫu, không nhanh không chậm nói: “Hóa thân này của ngươi cũng sắp hỏng mất nhỉ? Một kích sau, ta cũng muốn xem thử ngươi bảo vệ U Thiên như thế nào.”

“Kỳ lạ...” U Thiên đột nhiên nói ở trong đầu Xà Tích Lộ: “Tại sao ta cảm thấy... Kiếp Diệt nói nhiều như vậy, giống như đang chờ điều gì đó?”

Xà Tích Lộ ngẩn ngơ.

Trên mi tâm của Kiếp Diệt Ma Tổ, một lần nữa ập ử ra một tia chớp màu đen.

Đột nhiên –

“Phù!”

Một cơn gió lớn bao phủ thiên địa, đột nhiên có một vài bức tranh bay đến từ nơi xa, bức tranh bay múa giữa trời, đột nhiên tỏa ra từng đạo uy áp thiên địa sáng chói mắt.

Tia sáng đâu đâu cũng có, chiếu sáng một phương thế giới u ám này.

Thiên địa chấn động, thời không ngưng kết!

Trong sự biến đổi của thiên địa, một luồng hơi thở còn hùng vĩ hơn thiên địa, cổ xưa lại vĩnh hằng tùy ý tràn ngập ra, theo uy áp vô cùng kinh khủng bao phủ, đủ loại dị tượng hùng vĩ mệnh mông diễn hóa trên bầu trời, vô số âm thanh kỳ lạ quanh quẩn ở trong thiên địa, chỉ thấy lần lượt từng bóng dáng đi ra từ trong tranh!

“Điều này...”

U Thiên lẩm bẩm nói: “Đại thủ bút...”

Kiếp Diệt Ma Tổ nhìn từng bóng dáng kết bạn mà đến kia, cũng ngẩn ngơ, ánh mắt lập tức càng lạnh băng.

Giọng nói của Thương Sinh Ma Tổ cũng vang lên trong thiên địa: “Thái Sơ thật sự không ngại cực khổ...”

“Sao có thể...”

Tùng Ma Tổ đều rung động nhìn tình cảnh này, gần như không dám tin vào hai mắt của mình.

Hiển nhiên từng bóng dáng lần lượt kia chia làm bốn trận doanh lớn.

Trận doanh ở bên trái, người cầm đầu là Nữ Oa, Phục Hi, Thần Nông, đại thần Hậu Nghệ, đằng sau là Hắc Bạch Thanh Xích Hắc Ngũ Đế, cùng với Cộng Công, Chúc Dung, Cú Mang, Nhục Thu và mười hai vị thần.

Trận doanh ở giữa, người cầm đầu là Thái Thanh, Thượng Thanh, Ngọc Thanh, đây là Tam Thanh Thiên Tôn của Vô Gian Thiên Đình, đằng sau là Thiên Đình Tứ Ngự, chư phương Đại Đế, Tứ Tượng Thần Quân, chư phương Chân Quân Tinh Quân.

Trận doanh ở bên phải, là Cực Dạ Linh Sơn và Vĩnh Âm Ma Ngục, người cầm đầu là Tam Thế Phật và Phong Đô Đại Đế, đằng sau là Lục Đại Hiếp Thị Bồ Tát, Ngũ Phương Quý Đế, Thôi Phủ Quân, còn có Cửu Điện Diêm La khác ngoại trừ Chuyên Luân Vương.

Trộn vện hơn trăm vị đại năng Thiên Đạo!

Chương 351: Liên thủ (3)

Dù không phải tất cả các đại năng Thiên Đạo trên thần vị đều đến, nhưng lãnh tụ các phương đạo thống, đội hạng nhất Hậu Nghệ, đội hạng hai Thiên Đình Tứ Ngự, Lục Đại Bò Tát các loại, lúc này gần như tất cả đều đến!

Về phần những đại năng Thiên Đạo không đến, gần như đều là đội hạng ba!

Nếu tính luôn, Tây Vương Mẫu, Tam Thanh Tam Hoàng Tam Thế Phật, Hậu Nghệ, Phong Đô Đại Đế... Chỉ đại năng Thiên Đạo trong đội hạng nhất, đã đến mười hai vị!

Chứ đừng nói đến, còn một vị Thái Sơ Thiên Đế chuyên thể đáng sợ nhất, vẫn chưa ra tay!

“Sao lại nhiều như vậy...” Tùng Ma Tổ đều hơi luống cuống.

Mặc dù bọn họ đã sớm đoán được sẽ có đại năng Thiên Đạo ra tay, cũng đoán được Thái Sơ Thiên Đế sẽ ra tay, nhưng không ngờ lại có nhiều đại năng Thiên Đạo giáng lâm như vậy!

Đại năng Thiên Đạo khác thì cũng thôi đi, đại năng Thiên Đạo ở đội hạng nhất lại tới đủ!

“Ngoại đạo.”

Lão giả “Thái Thanh Thiên Tôn” râu tóc bạc trắng, trên người mặc đạo bào cầm đầu, ánh mắt bình thản liếc qua đám Ma Tổ, chột vung tay áo bào lên –

Một phương Âm Dương Thái Cực Đồ hùng vĩ thành hình ở trên vòm trời, chậm chậm xoay tròn trấn áp xuống dưới!

“Thái Thanh!”

Kiếp Diệt Ma Tổ nghiêm khắc quát một tiếng, một tia chớp màu đen âm vang bắn ra ở chỗ mi tâm, hóa thành một điện quang màu đen hình Cầu Long bay thẳng tới, gào thét xông về phía Thái Cực Đồ đang trấn áp xuống.

Về mặt Nữ Oa nương nương bình tĩnh nhìn chằm chằm điện quang màu đen kia, giơ tay lên, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái.

Ngón tay thoạt nhìn nhỏ yếu kia, lại như trụ cột chèo chống thiên địa không thể rung chuyển, dường như đường vân trên làn da cũng ẩn chứa quy tắc và pháp lý, đầu ngón tay như có vô tận lực lượng hội tụ sụp đổ, trong chớp mắt đã hóa thành một điểm Thiên Nguyên mở ra tất cả và kết thúc tất cả!

Không một tiếng động, điện quang màu đen kia lập tức tán loạn, chỉ còn lại một chút sóng điện quang ở trên Thái Cực Đồ đen trắng kia, Thái Cực Đồ chỉ khẽ run rẩy, tiếp tục trấn áp xuống.

“Hả?” Ánh mắt Kiếp Diệt Ma Tổ càng thêm lạnh băng.

Nếu bàn về công phạt, ngoại trừ Nguyên Sơ quá mức đáng sợ, chân thân của hắn ta ở thượng giới có thể nói là mạnh nhất tam giới, cho dù là Thái Sơ chưa chắc đã vượt qua hắn ta.

Chỉ là hóa thân nhân gian quá mức nhỏ yếu, cho dù trả giá đắt tăng lên một cấp độ, cũng không có ưu thế thật lớn như chân thân thượng giới, tất nhiên không ngăn cản được hai vị lãnh tụ đạo thống liên thủ!

“Rầm!”

Cứ như Thái Cực Đồ thật lớn trên vòm trời trấn áp xuống, ngay lúc chạm đến thiên địa do Thương Sinh Ma Tổ biến thành, tốc độ đột nhiên hơi dừng lại.

“Su huynh.”

Thượng Thanh Thiên Tôn dáng vẻ như thiếu niên đứng bên cạnh Thái Thanh đột nhiên đi ra một bước, đôi mắt nhìn chăm chăm điện quang màu đen kia, chỉ một ngón tay, quanh người lập tức hiện ra bốn đạo kiếm ảnh mờ lung hư ảo, chỉ thấy bốn đạo kiếm ảnh uốn lượn hóa thành một vòng kiếm mang đáng sợ bắn ra, trong giây lát đã xuyên qua không gian, đâm vào phương thiên địa kia.

Hư ảnh Tru Tiên Tứ Kiếm!

Hư ảnh Thái Cực Đồ trấn áp giữa trời, hư ảnh Tru Tiên Tứ Kiếm am hiểu sát phạt công sát nhất.

Hai bên liên thủ, thiên địa do Thương Sinh Ma Tổ này biến thành cũng không chịu nổi, lập tức bị xé rách ra một lỗ thủng to lớn, Tru Tiên Tứ Kiếm biến thành kiếm mang như cầu vồng bay thẳng vào trong trời đất, đánh về phía bảy vị Ma Tổ này.

“Cút!” Kiếp Diệt Ma Tổ chột quát một tiếng, lại thả ra một đạo điện quang Kiếp Diệt, đánh bay kiếm mang do Tru Tiên Tứ Kiếm biến thành.

Phương thiên địa kia vừa mới bắt đầu lấp đầy khôi phục, Nữ Oa nương nương lại nhất chỉ ra Thiên Nguyên, đánh vào trong thiên địa do Thương Sinh Ma Tổ biến thành, lại lần nữa đánh vùng thế giới này xuất hiện một khoảng trống to lớn!

Đồng thời, Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn dáng vẻ như nam tử trung niên ở bên phải Thái Thanh Thiên Tôn khẽ vỗ một cái, liền lấy ra một lá cờ hình dáng pháp bảo từ trong hư không.

Rõ ràng là hư ảnh Bàn Cổ Phiên bắn ra ở nhân gian!

Chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn cách không ném hư ảnh Bàn Cổ Phiên lên, liền có tạo hóa huyền quang hoàn toàn mờ lung bay lả tả mà ra, rơi vào phía trên chỗ trống không lồ kia, cứ như bị cứng lại, tốc độ lấp đầy khoảng trống kia lập tức chậm lại.

Sắc mặt Thái Thanh Thiên Tôn bình tĩnh, nhẹ nhàng vuốt râu lạnh nhạt nói: “Tây Vương Mẫu, người dẫn bọn họ ra ngoài đi.”

“Mơ tưởng!”

Sắc mặt Kiếp Diệt Ma Tổ khó coi, cả người tỏa ra từng đạo tia chớp Kiếp Diệt, nhưng Tru Tiên Tứ Kiếm biến thành kiếm mang lại bay tới, đồng thời còn có một đạo Phật quang hùng vĩ xếp thành một chùm âm vang đánh tới, lập tức khiến tia chớp Kiếp Diệt của hắn ta tán loạn.

Trong trận doanh Cực Dạ Linh Sơn ở nơi xa, Phật Di Lặc béo lùn chắc nịch kia, đang chấp tay trước ngực, cười ha hả nhìn Kiếp Diệt Ma Tổ.

Kiếp Diệt Ma Tổ cắn răng.

Nếu chỉ là hai ba vị lãnh tụ đạo thống, hắn ta và Thương Sinh Ma Tổ còn có thể chống đỡ được.

Nhưng Tam Thanh, Nữ Oa, Phật Di Lặc, năm vị đại năng Thiên Đạo đội hạng nhất, lúc này tất cả đều ra tay, trong đó Nữ Oa và Thái Thanh Thiên Tôn là lãnh tụ đạo thống!

Sao có thể chống đỡ được?

“Chỉ có thể khai chiến toàn diện...”

Ánh mắt Kiếp Diệt Ma Tổ lạnh băng, chân thân thượng giới lập tức truyền âm cho chư vị Ma Tổ, cùng Thương Sinh Ma Tổ: “Thương Sinh, trận chiến này phải xem người.”

Tây Vương Mẫu dùng kết giới ánh trăng che chở đám người Xà Tích Lộ, lúc đang muốn rời đi từ trong lỗ hồng thiên địa do Thương Sinh Ma Tổ biến thành –

“Ôi...”

Một tiếng thở dài yếu ớt vang lên.

Chỉ thấy phương thiên địa này đột nhiên tán loạn, hóa thành Thương Sinh Ma Tổ áo trắng tung bay, trên mặt của nàng còn có vẻ kiên quyết.

Sau đó –

“Rầm!”

Thiên địa âm vang thay đổi kịch liệt, linh lực thiên địa cuồng bạo như đang điên cuồng không ngừng hội tụ, hư ảnh Thương Sinh Ma Tổ đột nhiên

bắt đầu ngưng tụ thu nhỏ, cùng lúc với hóa thân của nàng trở nên càng chân thực hơn, hơi thở cũng điên cuồng tăng vọt!

“Hả?” Tam Thanh Tam Hoàng cùng đủ loại đại năng Thiên Đạo lập tức thay đổi sắc mặt.

“Nàng ta cũng dám bỏ ra cái giá lớn như vậy?”

“Không... Dù sao nàng ta cũng là Thương Sinh Ma Tổ, dù bỏ ra cái giá lớn đến thế nào, ma thân xuất hiện sự tổn hại, tập sát chuỗi nhân quả cũng rất khó có thể khiến nàng ta ngủ say.”

“Lần này rắc rối rồi...”

Thế nhưng, thiên địa lại run rẩy, vô tận linh lực thiên địa vẫn đang điên cuồng hội tụ, trong phương thế giới u ám tĩnh mịch này, tạo thành từng đạo hư ảnh Ma Tổ to lớn.

Tất cả mọi người hiểu rõ –

Đám Ma Tổ một phương ngoại đạo, e rằng đã giáng lâm hết!

Chương 352: Pháp môn nhân quả (1)

Ba phe phái ngoại đạo lớn, lúc này tất cả đã giáng lâm hóa thân ở nhân gian.

Thương Sinh Ma Tổ, cùng với bảy tên Ma Tổ dưới trướng.

Kiếp Diệt Ma Tổ, cùng tám tên Ma Tổ dưới trướng.

Vô Hạng Ma Tổ, cùng chín tên Ma Tổ dưới trướng.

Số lượng Ma Tổ cũng không nhiều.

Bàn về độ cao cảnh giới của thủ tọa ba phe phái lớn, cũng không mạnh hơn đội hạng hai của một phương Thiên Đạo là bao, nhưng Ma Tổ dưới trướng này, độ cao cảnh giới phổ biến tương đương với đội hạng ba.

Nhưng một phương ngoại đạo, chưa từng có ưu thế ở cảnh giới.

Nếu thân ở thượng giới, rất nhiều Ma Tổ lấy ma thân chi lực bắt diệt, cho dù là Ma Tổ bình thường, cũng có thể chém giết những đại năng đỉnh phong đội hạng hai Ngũ Đế Tứ Ngự Lục Đại Hiệp Thị Bồ Tát!

Người đứng đầu ba phe phái lớn, cũng đủ để so sánh với lãnh tụ đạo thống!

Số lượng Ma Tổ rất ít, nhưng từng người đều là cường giả!

Ngay từ đầu bố trí ván cờ tập sát Minh Dạ Ma Tổ, khiến hắn ta ngủ say, cũng coi là chiến thắng của một phương Thiên Đạo, dù sao tám tên Ma Tổ ban đầu dưới trướng Thương Sinh Ma Tổ, đã mất đi Minh Dạ, tất nhiên cũng tổn thất không nhỏ.

“Vô Hạng Ma Tổ.”

Lúc này rất nhiều đại năng một phương Thiên Đạo đều sắc mặt nghiêm nghị, nhìn về phía vị đứng đầu phe phái thứ ba ở nơi xa – Vô Hạng Ma Tổ!

Vô Hạng Ma Tổ là một nam tử trẻ tuổi thoát nhìn rất bình thường, thậm chí ngay cả hơi thở tản ra cũng rất bình thường, hắn ta đứng bên trong đông đảo Ma Tổ, lại không hề đáng chú ý.

Thế nhưng... Hắn ta lại là Ma Tổ mà tất cả đại năng ở đây phải cảnh giác nhất!

Nếu nhất định phải sắp xếp một thứ tự thực lực cho các Ma Tổ, chắc chắn Nguyên Sơ Ma Tổ là mạnh nhất, nhưng thứ hai tất nhiên thuộc về Vô Hạng Ma Tổ!

“Đã tới!”

Nam tử trẻ tuổi thoát nhìn bình thường nhìn về phía một phương Thiên Đạo, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, hình như cũng không có bao nhiêu ý kiêu

dè, ngược lại thần nhiên nói: “Thái Sơ còn chưa xuất hiện sao?”

Nữ Oa nương nương cũng cách đó mấy trăm dặm nhìn về phía Vô Hạng Ma Tổ, lạnh nhạt nói: “Hơn phân nửa chiến lực một phương Thiên Đạo của ta ở đây, không cần làm phiền Thái Sơ?”

Vô Hạng Ma Tổ nhìn lướt qua đông đảo đại năng Thiên Đạo, nói: “Không cần hấn ra tay, hay là không muốn? Có lẽ... Lo lắng bị chúng ta nhận ra hấn là Thái Sơ và Nguyên Sơ hợp nhất?”

“Không cần nhiều lời, nếu người muốn biết, cứ tự đi tìm hấn.”

Nữ Oa nương nương vung tay áo, nói: “Nhưng ngoại đạo các người muốn giết U Thiên chuyên thế, cũng là mơ tưởng hảo huyền.”

Vừa nói dứt lời, Nữ Oa nương nương đã duỗi ngón tay nhỏ nhắn ra cách không điểm một cái, trong chớp mắt đầu ngón tay kia hội tụ sức mạnh vô cùng vô tận, hóa thành một điểm Thiên Nguyên sụp đổ!

“Oa Hoàng nhất chỉ?”

Vô Hạng Ma Tổ bình tĩnh nhìn Nữ Oa nương nương, ngay lúc Nữ Oa nương nương chỉ điểm ra, hấn ta cũng giơ tay lên, đưa ngón trở ra, điểm về phía Nữ Oa nương nương!

Ngón tay cũng như trụ trời, lấy vô tận lực lượng hội tụ sụp đổ, hóa thành một điểm Thiên Nguyên sinh ra tất cả và kết thúc tất cả!

Ngay lập tức là một chiêu giống vậy!

“Rầm!”

Lực ngón tay vô hình cách không chạm vào nhau, dao động bùng nổ khủng bố khuếch tán ra, lấy điểm va chạm làm trung tâm, trong chớp mắt khắp nơi ở phía dưới vỡ nát thành bột mịn, sau đó hóa thành hư vô, khiến trên mặt đất xuất hiện một cái hố to sâu mấy ngàn mét, phạm vi hơn trăm dặm!

Uy năng nhất chỉ này của Nữ Oa nương nương vẫn chưa tiêu tán, phá diệt chi lực vô hình lập tức tác dụng lên người Vô Hạng Ma Tổ

Bên ngoài cơ thể Vô Hạng Ma Tổ lóe lên kim quang, lại không hề có việc gì.

Sắc mặt đại năng một phương Thiên Đạo lập tức trở nên nghiêm nghị.

Mặc dù bọn họ đã sớm biết Vô Hạng Ma Tổ am hiểu học tập nhất, thần thông đạo pháp bình thường, nhìn một chút là có thể học được, cho dù thủ đoạn đại năng Thiên Đạo cũng có thể học được, nhưng không ngờ ngay cả tuyệt học của Nữ Oa nương nương cũng có thể học được?

Tuyệt học hạng nhất này, Nữ Oa nương nương chưa từng thi triển ở thời thượng cổ, dù là lúc đạt được Thiên Đạo ở đại kiếp thượng cổ, cũng chưa

từng dùng một chỉ này, đây là tuyệt học do nàng nghiên cứu vô số năm!

“Từ khi nào người học được tuyệt học của bản hoàng?” Nữ Oa nương nương nhìn Vô Hạng Ma Tổ.

“Khi nào?”

Vô Hạng Ma Tổ bình tĩnh nói: “Trước đây không lâu, không phải Nữ Oa nương nương từng thi triển một chiêu này ở nhân gian sao? Trước khi Minh Dạ Ma Tổ ngủ say, đã để lại ký ức, tất nhiên ta cũng nhìn thấy một chiêu này.”

Nữ Oa nương nương hơi nhíu mày.

Các đại năng Thiên Đạo ở sau lưng nàng càng rung động.

Trước đây không lâu?

Mới là thời gian bao lâu chứ?

Hơn nữa chỉ nhìn thấy một chiêu này thông qua ký ức của Minh Dạ Ma Tổ, lại có thể học được?

“Chỉ là vẻ ngoài mà thôi.”

Nữ Oa nương nương thản nhiên nói: “Nhất chỉ này của bản hoàng là lấy sinh, diệt, ngũ linh, bảy đầu Thiên Đạo viên mãn làm căn cơ, còn nhất chỉ này của người lấy ngoại đạo làm căn cơ, bản về độ cao càng không thể sánh với bản hoàng, cho dù ý vào hóa thân mạnh hơn, nhất chỉ này cũng chỉ có sáu phần uy năng của bản hoàng thôi.”

“Nói không sai.” Vô Hạng Ma Tổ cũng không giận, lại khẽ gật đầu, nói: “Dù sao bản tọa chỉ học từ ký ức của Minh Dạ, tất nhiên không khắc sâu bằng Nữ Oa nương nương tự mình dạy bảo.”

“Hử?” Nữ Oa nương nương hơi híp mắt lại.

“Nhất chỉ vừa rồi của Nữ Oa nương nương, bản tọa thụ giáo.”

Vô Hạng Ma Tổ chậm rãi giơ tay lên, nói khẽ: “Lại nhìn nhất chỉ do bản tọa lĩnh ngộ một lần nữa, không biết có mấy phần phong thái của Nữ Oa nương nương?”

Vừa dứt lời, hần ta lại lần nữa đánh ra nhất chỉ!

Ngón trở của hần ta cứ như hóa thành trụ trời to lớn hơn, đường vân trên ngón tay như ẩn chứa thiên quy và chí lý, dẫn dắt vô tận lực lượng hội tụ sụp đổ, trong chớp mắt đã hóa thành nhất điểm Thiên Nguyên mở ra tất cả cũng kết thúc tất cả!

Nhất điểm này hóa thành phá diệt chi lực vô hình đi ra!

Ánh mắt Nữ Oa nương nương khẽ thay đổi.

Nàng cũng đánh ra nhất chỉ, hóa thành nhất điểm Thiên Nguyên, va chạm âm âm với nhất chỉ của Vô Hạng Ma Tổ!

“Rầm!” Cùng lúc mặt đất trăm dặm xung quanh hóa thành bột mịn, uy năng nhất chỉ này của nàng và uy năng nhất chỉ của Vô Hạng Ma Tổ, lại hoàn toàn triệt tiêu!

Đông đảo đại năng Thiên Đạo không nhìn được sợ hãi nhìn Vô Hạng Ma Tổ.

Nhất chỉ trước đó chỉ có sáu phần uy năng của Nữ Oa nương nương, còn bây giờ, sau khi Vô Hạng Ma Tổ tự mình cảm nhận tuyệt học do Nữ Oa nương nương thi triển, đã có thể lập tức tiến bộ đến tình trạng tương xứng?

Đây là sự tiến bộ đáng sợ đến mức nào?

“Học thật sự nhanh.” Nữ Oa nương nương thản nhiên nói.

“Vậy còn phải cảm ơn Nữ Oa nương nương dạy bảo.” Vô Hạng Ma Tổ bình tĩnh mỉm cười.

Nữ Oa nương nương thản nhiên nói: “Ta biết, người khỏe khoắn như vậy, chỉ là vì không ngờ một phương Thiên Đạo của chúng ta giáng lâm nhiều đại năng như vậy, các người đang kéo dài thời gian vì bàn bạc thôi... Các người bàn bạc xong chưa?”

Đôi mắt của nàng nhìn lướt qua chư vị Ma Tổ, nói: “Các người, là chiến đấu? Hay là lùi bước?”

“Thương Sinh phải bỏ ra cái giá lớn như thế, sao có thể lùi bước?”

Vô Hạng Ma Tổ chậm rãi lắc đầu, nói: “Nếu bằng lòng giao U Thiên cho chúng ta, tất nhiên chúng ta sẽ rút lui.”

“Vậy thì đánh đi.” Nữ Oa nương nương thản nhiên vung tay áo.

Ngay sau đó –

“Tất cả những vi pháp, đều là nhân duyên hòa hợp, căn nguyên bắt đầu, duyên còn chưa tận...”

Một giọng nói hùng vĩ lại trang nghiêm vang lên, chỉ thấy vô tận Phật quang trong khoảnh khắc đã tràn ngập thế giới, ý an lành từ bi tràn ngập trong thiên địa.

Rõ ràng là vị tăng nhân áo xám đứng ở vị trí cầm đầu trong trận doanh Cực Dạ Linh Sơn!

Chương 353: Pháp môn nhân quả (2)

Chỉ thấy trên mặt hắn ta nở nụ cười từ bi, vô tận kim quang ngưng tụ trong vòm trời, trong chớp mắt đã hóa thành một bức Phật Đà kim sắc cao to khổng lồ hơn nghìn dặm, tản ra khí thể duy ngã độc tôn trên trời dưới đất!

Rõ ràng là pháp tướng Đại Nhật Như Lai!

Thế Tôn!

Đầu ngón tay của Thế Tôn nhặt một đóa Kim Bà La Hoa, thái độ khoan thai, ở nơi Phật quang phổ chiếu, dường như tất cả nhân duyên chư pháp hiển hình, cứ như chiếu sáng cơ duyên nhân quả.

Mơ hồ có một sợi “dây” vô hình, kết nối Thương Sinh Ma Tổ và hắn ta.

“Nhân vô duyên, thì không có kết quả, cơ không đầu, vì không có kết quả...” Thế Tôn nói khẽ.

Ngay sau đó, ngọn nguồn từ bên trên vòm trời tam giới, chân thân Thế Tôn trong Cực Dạ Linh Sơn, lập tức bắn ra một luồng lực lượng kỳ dị vô hình lại hùng vĩ, lập tức dọc theo chuỗi nhân quả này, tập sát về phía chân thân của Thương Sinh Ma Tổ!

Đông đảo đại năng Thiên Đạo và đám Ma Tổ lập tức hiểu rõ, đây là Như Lai Phật Tổ dùng pháp môn nhân quả, tìm được chuỗi nhân quả của hắn ta và Thương Sinh Ma Tổ, tiến hành tập sát nhân quả cách không!

Nếu là bình thường, ma thân bất diệt vô cùng hoàn mỹ, tập sát nhân quả căn bản không có ý nghĩa.

Nhưng bây giờ, Thương Sinh Ma Tổ đã tăng lực lượng hóa thân ở nhân gian lên tầng thứ này, sự trừng phạt của “nó”, chắc chắn sẽ khiến ma thân của nàng bị hao tổn!

Ma thân hoàn mỹ bị hao tổn, tất nhiên cũng sẽ xuất hiện sơ hở!

Đương nhiên lúc này tập sát nhân quả sẽ có tác dụng!

“Ừm.”

Hư ảnh hóa thân Thương Sinh Ma Tổ khẽ run lên, hình như chịu sự ảnh hưởng của chân thân thượng giới, trở nên không ổn định.

“Như Lai!” Kiếp Diệt Ma Tổ đột nhiên quát chói tai một tiếng, chỉ thấy tia chớp màu đen hóa thành từng cầu long, bay thẳng về phía Như Lai Phật Tổ!

Về mặt Thái Thanh Thiên Tôn thản nhiên, trong tay hiện ra một đạo hư ảnh biển quái, nhẹ nhàng vung lên, chỉ thấy không gian vỡ vụn, địa phong

thủy hỏa hiện lên, hóa thành thanh khí hồng môn, mang theo uy năng cuộn cuộn đánh tan từng đầu điện quang màu đen biến thành cầu long kia.

“Chuỗi nhân quả? Đoạn đi.”

Vô Hạng Ma Tổ khẽ nhíu mày, bên ngoài cơ thể tản ra vô tận kim quang, một chưởng đao cách không chém về phía chuỗi nhân quả kết nối Như Lai Phật Tổ và Thương Sinh Ma Tổ.

Bồng chốc cũng là pháp môn Phật gia!

Lúc này, Kim Hoa Phật quang đầy trời lại lần nữa sáng lên, cứ như vô cùng vô tận, không thể đo lường, Phật quang đầy trời hội tụ tạo thành một bức tượng Phật quang minh to lớn, vắt ngang giữa thiên địa.

A Di Đà!

Vô Lượng Quang Phật!

A Di Đà Phật nhẹ nhàng chấp tay trước ngực, liền có Đại Hải Vô Lượng Phật quang lan tràn ra, trói buộc Vô Hạng Ma Tổ kia.

Đồng thời Tịnh Thổ Dược Sư Phật đứng bên trái Phật tổ ở phương Đông, cũng thở dài một tiếng, tay trái cầm dược khí, tay phải kết Tam Giới Ấn, trên người mặc bảo bối Phật y, ngồi xếp bằng trên bảo đài hoa sen.

Chỉ thấy nguyên lực vô thượng hội tụ hình thành hư ảnh một phương thế giới tịnh thổ lưu ly, nhẹ nhàng đánh về phía bàn tay hiện ra ánh sáng nhân quả của Vô Hạng Ma Tổ.

Tiếng nổ vô hình vang lên, Vô Hạng Ma Tổ khẽ nhíu mày, dưới sự chấn động của ánh sáng vô lượng và hư ảnh tịnh thổ lưu ly, lập tức hóa giải nhân quả chi lực trên bàn tay tiêu tán thành vô hình.

A Di Đà Phật phương tây, Dược Sư Phật phương đông kết nối ra tay, lập tức chặn lại chưởng đao ý đồ cắt đứt nhân quả của Vô Hạng Ma Tổ kia.

Vô Hạng Ma Tổ vung tay, lên cũng không xuất thủ nữa.

Bởi vì hắn ta biết, cho dù ra tay nữa, cũng sẽ bị A Di Đà Phật và Dược Sư Phật ngăn cản, chỉ có thể nhìn xem Thương Sinh Ma Tổ có thể chống cự lại tập sát của Như Lai Phật Tổ hay không.

Còn các đại năng khác cũng sẵn sàng trận địa đón quân địch, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

“Trận lên.”

Phục Hi trong Tam Hoàng cầm hư ảnh Hà Đồ Lạc Thư ở trong tay, chỉ thấy Chu Thiên Tinh Đẩu và tiên thiên Ngũ Hàng Bát Quái hiện ra, lập tức tập trung linh lực thiên địa lại, hóa thành Sâm La Vạn Tượng, núi xuyên sông lớn, Nhật Nguyệt tinh đẩu... Đủ loại dị tượng giáng lâm, lập tức hội tụ uy năng trận pháp như ẩn như hiện, đô hộ rất nhiều đại năng ở trong đó.

“Linh lực thiên địa ở nhân gian này có hạn, uy năng trận pháp có hạn.” Phục Hi nói khẽ.

Trong nhân gian này, uy năng trận pháp cực hạn, tương đương với hóa thân của một vị đại năng Thiên Đạo đội hạng nhất, nhưng đâu đâu cũng có, không ngừng sinh sôi, hơn nữa còn có thể bảo vệ tất cả đại năng, tác dụng còn lớn hơn hóa thân của một vị đại năng Thiên Đạo đội hạng nhất.

Phải biết rằng... Phục Hi, thành tựu ở trên trận pháp này, chính là hàng đầu tam giới!

Phục Hi liếc qua Xà Tích Lộ, tập trung uy năng trận pháp ở bên cạnh nàng, lập tức hóa thành một lồng ánh sáng, hoàn toàn bảo vệ nàng ở trong đó.

Đám Ma Tổ một phương ngoại đạo thấy thế, cũng chỉ đứng nhìn cách không, không ra tay nữa.

Kiếp Diệt Ma Tổ, Vô Hạn Ma Tổ ra tay, hiển nhiên có thể xuyên qua uy năng trận pháp kia, nhưng sau khi uy năng yếu bớt một phần, sẽ bị lãnh tụ đạo thống khác ngăn cản, trừ khi Ma Tổ khác bỏ ra cái giá càng lớn hơn, nếu không cũng không thể phá vỡ trận pháp kia.

Hiện tại, chỉ nhìn chân thân của Thương Sinh Ma Tổ, có thể ngăn cản được tập sát nhân quả của Như Lai Phật Tổ không.

Hai bên cũng không hề ra tay, đều đang đợi kết quả.

Chỉ thấy hóa thân của Thương Sinh Ma Tổ nhắm chặt mắt lại, hư ảnh hóa thân run rẩy, rất không ổn định, dường như bất cứ lúc nào cũng có khả năng sụp đổ, khiến đám Ma Tổ hơi căng thẳng.

Nếu không có Thương Sinh Ma Tổ, bọn họ căn bản không có cách nào tranh đấu với một phương Thiên Đạo.

Như Lai Phật Tổ cũng niêm hoa vi tiếu, xuyên qua chuỗi nhân quả, liên tục không ngừng truyền lực lượng chân thân xuyên qua chuỗi nhân quả này, tập sát chân thân Thương Sinh Ma Tổ ở thượng giới.

Đại năng Thiên Đạo cũng chỉ có thể quan sát chờ đợi.

Cũng có rất nhiều đại năng Thiên Đạo hiểu được pháp môn nhân quả, nhưng người am hiểu pháp môn nhân quả nhất trong tam giới lại là Phật môn, Như Lai Phật Tổ là lãnh tụ của Phật môn, chính là người am hiểu pháp môn nhân quả nhất ở trong tam giới.

Nếu ngay cả pháp môn nhân quả của hắn ta cũng không được, vậy đại năng khác có ra tay cũng không có ý nghĩa.

Qua nửa ngày –

Thương Sinh Ma Tổ đột nhiên mở hai mắt ra, hư ảnh hóa thân lập tức khôi phục bình thường, hơi thở mạnh mẽ hoàn toàn ổn định lại, đó là sự cường đại vượt qua tất cả các đại năng!

Nàng nhìn Như Lai Phật Tổ trong trận doanh một phương Thiên Đạo, nói khẽ: “Còn thiếu một chút... Thật đáng tiếc.”

Như Lai Phật Tổ cũng chậm rãi mở mắt ra, thở dài nói: “Không hổ là Thương Sinh Ma Tổ, ma thân bị thương, dưới tình huống đã lộ ra sơ hở, pháp môn nhân quả của bản tăng lại không tổn thương được bản nguyên của ngươi.”

Kiếp Diệt Ma Tổ thở phào nhẹ nhõm, cười lạnh nói: “Nếu là ta và Vô Hận, một khi ma thân bị thương, tất nhiên không ngăn được pháp môn nhân quả của ngươi, nhưng Thương Sinh am hiểu ‘bất tử’ nhất! Trong tam giới... Ngoại trừ Nguyên Sơ, ai có thể giết được nàng?”

Đám Ma Tổ lập tức mỉm cười.

“Đánh đi.” Vô Hận Ma Tổ khẽ cười một tiếng, lập tức đánh một chưởng cách không về phía trận doanh đại năng Thiên Đạo!

Chỉ thấy vô tận Phật quang ngưng tụ giữa trời, trong chớp mắt ngưng tụ thành một phương Chưởng Trung Phật Quốc như bao phủ ba ngàn thế giới, vô tận uy năng Phật quốc tràn ngập trên vòm trời, ở giữa trời đập về phía rất nhiều đại năng Thiên Đạo!

Thương Sinh Ma Tổ cũng xoay chuyển ngay tại chỗ, áo trắng bay phấp phật, lập tức hóa thành một phương thiên địa bao phủ toàn bộ Ma vực!

Lúc này thiên địa chi lực cuộn cuộn vô tận trấn áp xuống!

Chương 354: Tự chứng minh sự trong sạch (1)

Mọi người đều biết, Thương Sinh Ma Tổ và Kiếp Diệt Ma Tổ là hai thái cực.

Kiếp Diệt Ma Tổ chỉ am hiểu công phạt hủy diệt chi đạo.

Còn Thương Sinh Ma Tổ chưa từng học bất kì pháp môn công phạt nào, cũng không có chút lực sát thương nào, chỉ am hiểu trấn áp, phòng ngự, trói buộc đủ loại, cho dù là sâu kiến nhỏ yếu đến đâu, nàng cũng chưa từng giết.

Không tự tay sát sinh, không tự tay tổn thương.

Đây cũng là nguyên tắc của Thương Sinh Ma Tổ.

Lúc này nàng biến thành thiên địa, cũng không có bất kì lực sát thương nào, nhưng hạn mức tiếp nhận cao nhất và quy tắc áp chế của phương thiên địa này, lại mạnh hơn vừa rồi gấp mười lần!

Thiên địa màu xanh biếc vô biên tràn ngập trong toàn bộ Ma vực, trong chớp mắt đã ngăn cách tất cả đại năng Thiên Đạo ở trong đó.

Sự áp chế mạnh mẽ của thiên địa kia, lập tức khiến các đại năng Thiên Đạo giật mình.

Còn Vô Hạn Ma Tổ thi triển “Chương Trung Phật Quốc” của Như Lai Phật Tổ, Phật chương khổng lồ đó lớn khoảng mấy ngàn dặm, lấy uy năng của Phật quốc, bao phủ tất cả đại năng Thiên Đạo ở bên trong!

“Thần thông của bản tăng?”

Như Lai Phật Tổ thở dài một tiếng, pháp tướng Đại Nhật Như Lai cũng lật tay một cái, thi triển ra một chiêu giống như Chương Trung Phật Quốc!

Như Lai Phật Tổ thi triển Chương Trung Phật Quốc còn chưa phát huy uy năng, đã có thiên địa chi lực vô tận cọ rửa, trong chốc lát đã hoàn toàn hóa giải uy năng của Chương Trung Phật Quốc.

“Phật Tổ, thiên địa do Thương Sinh Ma Tổ này biến thành, cấm chỉ tất cả sự tồn tại của công phạt.”

Nữ Oa nương nương nói khê: “Bất kỳ thủ đoạn công phạt giết chóc nào, đều bị quy tắc chi lực từ thiên địa do nàng biến thành áp chế, trừ khi nàng không chịu nổi, chúng ta cần liên thủ hợp kích, mới có cơ hội phá vỡ quy tắc thiên địa của nàng.”

Như Lai Phật Tổ chậm rãi gật đầu, nói: “Vậy thì mời Thiên Chi Hoàng dùng trận pháp thống ngự liên hợp uy năng của chư vị đi.”

Phục Hi cầm hư ảnh Hà Đồ Lạc Thư ở trong tay, nhẹ nhàng lật một cái, từng đạo kỳ quang và dị tượng tản ra, lập tức nói: “Uy năng trận pháp ở thế

gian này có hạn, trận pháp có sự dao động cực nhỏ với chúng ta, chỉ là liên hợp như một, cũng không khó.”

Liên hợp như một, nói thì đơn giản, nhưng cũng không có nhiều người ở trong tam giới có thể làm được điểm này.

Trận pháp bình thường, cũng tức là dẫn động thiên địa chi lực, hình thành uy năng trận pháp, phẩm cấp trận pháp càng cao, càng dẫn động nhiều thiên địa chi lực.

Nhưng ở nhân gian, cho dù hội tụ uy năng trận pháp đến cực hạn, cũng tương đương với uy năng của hóa thân đại năng đội hạng nhất, tương đương với mấy phần lực lượng của một vị Ma Tôn, lúc này cũng không có ý nghĩa quá lớn.

Ngưng tụ uy năng phân tán của rất nhiều đại năng vào cùng một chỗ, liên hợp như một, đây mới là mấu chốt nhất.

“U Thiên.” Nữ Oa nương nương nhìn Xà Tích Lộ một chút, nói: “U Thiên, lúc này Giới Thần Phát Ti không có tác dụng, ngươi cứ ở trung tâm của trận pháp, đừng có chết.”

Xà Tích Lộ lập tức nhẹ gật đầu.

Với chút thực lực đó của nàng, trong tình huống rất nhiều đại năng tranh chấp, căn bản không có chút tác dụng gì.

Nữ Oa nương nương lại nhìn về phía Tây Vương Mẫu, nói: “Nguyên Quân, hình như hóa thân này của ngươi sắp tiêu tán, ngươi còn có thể ra tay nữa không?”

Tây Vương Mẫu suy nghĩ một chút, nói: “Lực lượng của hóa thân này không còn thừa mấy, còn có thể dùng hết sức ra tay một lần, sau đó có khả năng sẽ tiêu tán.”

“Vậy ngươi đừng ra tay vội, để chúng ta thử một chút, nếu không được, ngươi lại ra tay.” Nữ Oa nương nương nói.

Trong vòm trời, Chương Trung Phật Quốc khổng lồ như bao phủ bầu trời cũng không có ý hạ xuống, chỉ có thể bao vây tất cả mọi người bên trong Chương Trung Phật Quốc.

“Chư vị.”

Thanh quang vờn quanh cơ thể Phục Hi, uy năng trận pháp do Hà Đồ Lạc Thư hình thành, tập trung đông đảo đại năng lại với nhau, khế quát: “Trận pháp đã lập, dốc hết sức thi triển một loại tuyệt học ‘phá giới’ đi.”

Ngay sau đó, uy năng trận pháp biến thành kỳ quang, lập tức bao phủ tất cả đại năng ở bên trong.

“Rầm!”

Uy năng trận pháp biến thành kỳ quang đột nhiên tăng vọt gấp mười gấp trăm lần, hào quang vô cùng chói sáng kia lan tràn mà ra, cứ như muốn bao phủ thiên địa, ngưng tụ hóa thành một khai thiên chi nhận ở giữa trời, mang theo uy năng không gì sánh được bay thẳng lên trên vòm trời!

Thương Sinh Ma Tổ biến thành thiên địa đốc hết sức áp chế uy năng của một kích này, dù nhiều uy năng của đại năng liên hợp thành một như vậy, nhưng chỉ trong chớp mắt vẫn bị quy tắc của phương thiên địa này áp chế, làm suy yếu uy năng hơn năm phần!

Hi trận pháp thống lĩnh rất nhiều đại năng hình thành khai thiên chi nhận, dưới sự áp chế của quy tắc thiên địa, dù uy năng không đủ năm phần, cũng vượt qua lực lượng của một vị lãnh tụ đạo thống.

Nhưng Chưởng Trung Phật Quốc khổng lồ trên vòm trời kia chậm chậm xoay vòng, dùng uy năng Phật quốc che chở phương thiên địa này, cho dù vượt qua hạn mức tiếp nhận cao nhất của phương thiên địa này, thiên địa cũng không sụp đổ!

Đồng thời, còn có một đạo hồng quang kỳ dị rõ ràng trồn lẩn rất nhiều lực lượng từ trên trời giáng xuống, bên ngoài hồng quang kia còn lượn lờ từng đạo tia chớp màu đen mang tính hủy diệt.

Rõ ràng lấy Kiếp Diệt Ma Tổ làm chủ, uy năng rất nhiều Ma Tổ liên hợp như một!

Uy năng khai thiên chi nhận không đủ năm phần, cùng với hồng quang kỳ dị lượn lờ tia chớp màu đen, va chạm chính diện!

“Rầm!!!!”

Trong sự va chạm kinh khủng, khai thiên chi nhận khó khăn chém qua trường hồng kỳ dị lượn lờ điện quang màu đen kia, còn lại một tia uy năng, chém vào Chưởng Trung Phật Quốc khổng lồ như bao phủ bầu trời ở bên trên.

Chưởng Trung Phật Quốc cũng không chịu chút ảnh hưởng nào.

“Ha ha ha, ngăn được.”

“Như Lai lão nhi, Chưởng Trung Phật Quốc này của ngươi cũng rất lợi hại.”

“Sự phối hợp tuyệt vời với thiên địa hóa thân của Thương Sinh.”

Trên bầu trời lập tức vang lên tiếng cười to của một Ma Tổ.

Kỳ quang trận pháp Phục Hi chậm rãi trở nên tối tăm, để lộ rất nhiều đại năng Thiên Đạo ở trong đó.

“Lại ngăn chặn được?”

Nữ Oa nương nương hơi nhú mày, “Chỉ thiếu một chút?”

“Thật đáng tiếc.” Phục Hi thở dài một cái, nói: “Đúng lúc thiếu một chút.”

“Thiên địa do Thương Sinh Ma Tổ kia biến thành quá mức cường đại, trong chớp mắt đã áp chế hơn năm phần uy năng.”

Chương 355: Tự chứng minh sự trong sạch (2)

Thái Thanh Thiên Tôn chậm rãi lắc đầu, nói: “Cho dù lực lượng liên hợp của đám đại năng chúng ta vượt qua cực hạn thiên địa của nàng ta, nhưng thần thông Chuởng Trung Phật Quốc hình thành Phật quốc này lại che chở thiên địa của nàng ta, trừ khi có thể đánh tan Phật Chuởng Trung Phật Quốc kia, nếu không... Chúng ta liên thủ lại cũng không phá nổi thiên địa của nàng ta.”

Đông đảo đại năng đều hiểu.

Thương Sinh Ma Tổ biến thành thiên địa, mạnh mẽ hơn lúc trước gấp mười lần!

Lúc trước, một mình Thương Sinh Ma Tổ có thể ngăn cản Tây Vương Mẫu.

Còn bây giờ, Tây Vương Mẫu chưa ra tay, nhưng còn có mười một vị đại năng đội hạng nhất Tam Hoàng Tam Thanh Tam Thế Phật, Hậu Nghệ, Phong Đô Đại Đế, cộng thêm hơn trăm vị đại năng đội hạng hai và đội hạng ba, một khi liên thủ lại, thống ngự trận pháp liên hợp như một, còn cường đại hơn một mình Tây Vương Mẫu ra tay mấy chục lần.

Bây giờ thực lực của Thương Sinh Ma Tổ đã tăng lên gấp mười lần, vẫn áp chế hơn năm phần uy năng!

Còn thừa lại chưa tới năm phần uy năng, dưới sự thông hợp liên thủ tấn công của Kiếp Diệt Ma Tổ kia, cũng bị đánh tan một phần lớn, chỉ còn lại một tia uy năng, tất nhiên không có cách nào phá được Chuởng Trung Phật Quốc do Vô Hạn Ma Tổ thi triển.

“Chư vị, ba sư huynh đệ Tam Thanh ta hợp nhất lại, có thể hình thành một luồng Bàn Cổ chi lực.”

Thái Thanh Thiên Tôn truyền âm nói: “Lúc này chúng ta bị thiên địa Thương Sinh Ma Tổ và Chuởng Trung Phật Quốc vây khốn, Bàn Cổ chi lực khai thiên tích địa là thích hợp nhất, chư vị dựa vào một tia Bàn Cổ chi lực do ba sư huynh đệ ta biến thành làm chủ, Kim Mẫu Nguyên Quân cũng ra tay, Phục Hi huynh lấy trận pháp thống ngự liên hợp uy năng của chư vị, liên thủ phá vỡ thiên địa này đi.”

“Được.”

“Tốt.”

Lúc này các chư vị đại năng Thiên Đạo Phục Hi và Nữ Oa đáp.

“Chờ chút.” Tây Vương Mẫu đột nhiên hỏi: “Chư vị, vì sao Thái Sơ còn chưa ra tay? Nếu Thái Sơ ra tay, chúng ta có thể thoải mái áp chế nhóm Ma Tổ? Chân thân chuyển thế của hắn ở ngay nhân gian, lực lượng phát huy ra hoàn toàn có thể vượt qua hóa thân của những người chúng ta.”

Hóa thân, dù sao cũng là linh lực thiên địa ngưng tụ mà thành, có một vài bí thuật, cấm thuật, nhất định phải có nhục thân mới có thể thi triển, hóa thân lại không có cách nào.

Còn chân thân, một khi thi triển những bí thuật, cấm thuật kia, nếu đoạn ngũ thức, còn có thể kích thích tăng lên uy năng, tất nhiên cường đại hơn hóa thân.

Đám người nghe vậy, lập tức yên lặng.

Nữ Oa nương nương nhìn lướt qua Hoàng Phủ Tịch và Xà Tích Lộ, sau khi che đậy bọn họ, lúc này mới khẽ lắc đầu, truyền âm nói: “Sáu trăm năm trước, lúc ‘nó’ hủy diệt Thái Sơ Thiên Cung, sau khi Thái Sơ dựa vào Nguyên Sơ để trốn chạy, vẫn bị ‘nó’ chú ý, cho dù ở nhân gian cũng không thể ra tay, nhưng sau khi luân hồi đến nhân gian, mới có thể giấu giếm ‘nó’ hợp nhất với Nguyên Sơ.”

Nàng khẽ than một tiếng, nói: “Mặc dù mấy ngày trước đó hắn và Nguyên Sơ hợp nhất có chút tiến bộ, nhưng cũng chỉ xuyên qua hóa thân để ra tay, chỉ sợ... Chân thân của hắn vẫn không thể ra tay, nếu không với tính tình của hắn, sao có thể không ra tay?”

Tây Vương Mẫu nhẹ nhàng gật đầu, hỏi: “Vậy hóa thân của hắn đâu? Nếu lúc này ra tay, cũng có một phần chiến lực to lớn.”

“Lúc này chúng ta cũng chưa đến tuyệt cảnh, không cần hắn ra tay.”

Nữ Oa nương nương lạnh nhạt nói, lại liếc Tây Vương Mẫu một cái, nói: “Nếu như có nhưng biến cố khác, Thái Sơ cũng là một lá bài tẩy, Nguyên Quân nói sao?”

Tây Vương Mẫu im lặng một chút, nói: “Ta vẫn còn hơi lo lắng.”

“Lo lắng?” Nữ Oa nương nương nhìn nàng.

“Chẳng lẽ chư vị không phát hiện sao?” Tây Vương Mẫu nặng nề nói: “Lúc ta giáng lâm nhân gian, đã trực tiếp bày trận diệt sát tất cả thiên ma và Ma Quân, nhưng lúc này... Ma vực này vẫn còn ở đó.”

“Đúng vậy.”

Thái Thanh Thiên Tôn nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Chỉ sợ bên trong Ma vực này còn có một Ma Quân khác, nhưng... Tình hình lúc này, một vị Ma Quân cũng không ảnh hưởng được cái gì?”

Ma Quân cũng chỉ mạnh hơn đại năng Thiên Đạo bình thường một chút mà thôi.

Đại năng đội hạng nhất, cho dù là hóa thân, cũng gần với thực lực của Ma Tôn, ít nhất có mấy phần.

Nếu ba vị Thái Thanh Thiên Tôn, Nữ Oa, Như Lai Phật Tổ này, thực lực hóa thân lại gần với Ma Tôn, phải cường đại hơn đại năng Thiên Đạo bình thường mấy chục lần.

Nếu là hóa thân của Thái Sơ Thiên Đế, e rằng cũng có thể so sánh với Ma Tôn chân chính.

Lúc này dưới sự liên thủ của đông đảo đại năng, một vị Ma Quân có tính là gì?

“Chỉ là một vị Ma Quân, thật sự không tính là gì.”

Tây Vương Mẫu cau mày nói: “Nhưng nếu Ma Quân kia đột phá trở thành Ma Tôn thì làm sao bây giờ? Ví dụ như bắt lấy một vị thần tiên cảnh giới Thái Nhất chuyển thế, hiển lên cho ‘nó’, vậy thì nguy.”

“Thần tiên hạ phàm, có ta và Phục Hi che đậy thiên cơ, đám Ma Tổ cũng không tìm ra được, sao Ma Quân có thể tóm được?” Thái Thanh Thiên Tôn nói.

Tây Vương Mẫu thở dài, nói: “Chư vị, sao U Thiên lại bị phát hiện?”

Nữ Oa nương nương nhìn về phía Tây Vương Mẫu, trong mắt hiện ra vẻ kỳ dị, nhẹ giọng hỏi: “Lời này có ý gì?”

Tây Vương Mẫu nặng nề nói: “Ta nghi ngờ... Trong đại năng một phương Thiên Đạo của ta, ẩn giấu phản đồ ngoại đạo, rất có thể phản đồ kia ở ngay trong Thái Âm Thiên Uyên!”

Đông đảo đại năng đều im lặng, bọn họ cũng đã sớm nghĩ đến điểm này, Dù sao, thiên cơ của U Thiên đã sớm bị che đậy, bản thân U Thiên lại là Ma Tổ chuyển thế, cảnh giới của Ma Tổ khác cũng chỉ tương đương với nàng mà thôi, căn bản không có cách nào thôi toán ra sự tồn tại của nàng.

Còn U Thiên lại trực tiếp bị tìm được!

Khả năng duy nhất, đó là bên trong đại năng Thiên Đạo Thái Âm Thiên Uyên có phản đồ!

U Thiên chuyển thế tu luyện pháp thân đạo thống Thái Âm Thiên Uyên, chỉ có đại năng Thiên Đạo ở trên thân vị Thái Âm Thiên Uyên, mới có thể xuyên qua thân vị chi lực, dựa vào căn nguyên một phương đạo thống Thái Âm Thiên Uyên này, cảm ứng vị trí của U Thiên, truyền lại vị trí của nó cho một phương ngoại đạo!

Mặc dù đông đảo đại năng đã sớm nghĩ đến điểm này, nhưng lúc này đều không nói gì.

Bởi vì... Mười vị đại năng Thiên Đạo trên thần vị Thái Âm Thiên Uyên, có hai vị đại năng đều là kẻ đến sau, một trong số đó chính là vị Kim Mẫu Nguyên Quân này!

Xà Tích Lộ nghe vậy, trong lòng không nhịn được nghĩ thầm: “U Thiên, không phải trước đó người nói với ta, có thể là Tây Vương Mẫu thông qua thần vị chi lực, cảm ứng vị trí của thần tiên đạo thống Thái Âm Thiên Uyên sao? Lúc này nàng ta chủ động nói ra, chẳng lẽ phản đồ không phải nàng ta?”

Chương 356: Tự chứng minh sự trong sạch (3)

“Ta vẫn chỉ là suy đoán, cũng không chắc chắn.” U Thiên thở dài, “Có lẽ thật sự không phải nàng ta? Nhưng cũng không thể loại trừ khả năng nàng ta diễn kịch.”

Nữ Oa nương nương nhìn Tây Vương Mẫu, dường như muốn nhìn thấu trong lòng của nàng, lập tức nói khẽ: “Từ đại kiếp thượng cổ đến nay, kể đến sau ở Thái Âm Thiên Uyên chỉ có Thái Âm Thần Quân và Nguyên Quân người, lời này của Nguyên Quân, dường như cũng đặt mình vào trong hiềm nghi là phản đồ đi?”

Đại năng khác đều không nói gì.

Nữ Oa nương nương từng cứu vớt phương thiên địa này trong thời kỳ thượng cổ, còn sáng tạo ra nhân tộc, đại kiếp thượng cổ cũng đối chọi với ngoại đạo, lập xuống vô số công lao, chí thiện chí thánh, không hề nghi ngờ gì chính là đại năng được kính trọng nhất trong tam giới.

Các đại năng khác nghi ngờ một lãnh tụ đạo thống như Tây Vương Mẫu, cũng không phù hợp.

Cũng chỉ có Nữ Oa nương nương mới thích hợp nói thẳng ra như vậy.

“Kể đến sau Thái Âm Thiên Uyên chỉ có hai người, tất nhiên Nữ Oa nương nương sẽ nghi ngờ ta.”

Tây Vương Mẫu khẽ gật đầu, nói khẽ: “Nhưng bản tọa biết rõ bản thân không phải phản đồ, vì vậy... Phản đồ chỉ có thể là Thái Âm Thần Quân, e rằng đây cũng là lý do mà Thái Sơ chuyển thế không chuẩn bị hóa thân cho Thái Âm Thần Quân đi.”

Các đại năng xung quanh không nhịn được nhẹ nhàng gật đầu.

Bọn họ cũng nghĩ đến điểm này, dù sao Thái Âm Thiên Uyên có tất cả mười vị đại năng Thiên Đạo trên thân vị, trong đó Tây Vương Mẫu và Hậu Nghệ là đội hạng nhất, còn đội hạng hai chỉ có Thái Âm Thần Quân, những người khác như Hằng Nga, Quế Thụ, Ngọc Thổ cũng chỉ may mắn kế thừa, vận khí tốt mới trở thành đại năng Thiên Đạo, chỉ là đội hạng ba mà thôi.

Đại năng Thiên Đạo khác chỉ là đội hạng ba, Thái Sơ chuyển thế không chuẩn bị hóa thân cũng là bình thường.

Nhưng dù sao Thái Âm Thần Quân cũng là đại năng Thiên Đạo đội hạng hai, hơn nữa còn là người nổi bật trong đó, nhưng cũng không chuẩn bị hóa thân cho Thái Âm Thần Quân, điều này khiến cho người ta suy nghĩ sâu xa.

Ai cũng không thể phán đoán một vị đại năng Thiên Đạo có phải phản đồ hay không, Thái Sơ cũng giống vậy.

Thế nhưng, nhìn từ điếm này, hình như Thái Sơ đang thiên về hướng Thái Âm Thần Quân kia là phản đồ?

“Lúc này Thái Âm Thần Quân ở ngay Thái Âm Thiên Uyên.” Tây Vương Mẫu nói: “Ta không giỏi trấn áp, kính xin nương nương hoặc là Thái Thanh ra tay, giúp ta trấn áp Thái Âm Thần Quân, tru sát nó.”

Đông đảo đại năng Thiên Đạo không nhìn được nhìn về phía Tây Vương Mẫu.

Nữ Oa nương nương suy nghĩ một chút, nói khẽ: “Nguyên Quân chỉ vì nghi ngờ, đã muốn tru sát nó?”

“Nữ Oa nương nương đang nghi ngờ bản tọa muốn giết người diệt khẩu, cho rằng bản tọa chỉ muốn đẩy cái danh phản đồ này cho Thái Âm Thần Quân?”

Tây Vương Mẫu hít sâu một hơi, lạnh nhạt nói: “Ta có thể lập xuống lời thề Thiên Đạo, tuyệt đối không giết Thái Âm Thần Quân, ta chỉ muốn phá vỡ nguyên thần của Thái Âm Thần Quân, để lộ ra bản chất tâm thức của hắn, đến lúc đó tất nhiên có thể nhận ra... Nền tảng tâm thức của hắn là ma thức, hay là thần thức!”

Bây giờ các đại năng mới hiểu được.

Đúng là như vậy.

Nguyên thần đại năng Thiên Đạo ổn định, bất kỳ người nào cũng không thể kiểm tra, chỉ có phá vỡ nguyên thần, lúc nguyên thần tiêu tán, mới có thể nhìn thấy bản chất tâm thức của nó.

Hơn nữa, đại năng Thiên Đạo khác với ngoại đạo, nguyên thần tụ tán vô hình, có thể tự sát bất cứ lúc nào, căn bản không có cách nào phong ấn trấn áp.

Nếu Thái Âm Thần Quân thật sự là phản đồ, là Ma Tổ chuyển thế, bản chất là ma thức, nguyên thần sẽ quay về với “nó”, muốn ngăn cũng không ngăn được.

“Hành động lần này của Nguyên Quân thật sự có thể thực hiện.” Nữ Oa nương nương suy nghĩ một chút, hỏi: “Thế nhưng, vì sao Nguyên Quân muốn nhắc đến việc này vào lúc này? Chẳng lẽ lúc này không phải việc thoát vòng vây quan trọng hơn sao?”

“Bởi vì... Ta đã chịu đủ.”

Về mặt Tây Vương Mẫu lạnh lùng, thần nhiên nói: “Từ đại kiếp thượng cổ đến nay, bản tọa lập xuống vô số công lao vì một phương Thiên Đạo của

chúng ta, lại luôn không chiếm được sự tin tưởng chân chính, cũng bởi vì bản toạ là kẻ đến sau? Bản toạ chính là lãnh tụ đạo thống Thái Âm Thiên Uyên, không dung phải chịu sự sỉ nhục nhiều năm như vậy, chẳng lẽ chư vị cho rằng tính tình của bản toạ thật sự rất tốt sao?”

Chư vị đại năng không dám nói cái gì, không nhìn được thâm than một tiếng.

Đúng vậy, tượng đất cũng có ba phần nóng tính, huồng chi là một lãnh tụ đạo thống như Tây Vương Mẫu?

Qua nhiều năm như vậy, từ đầu đến cuối Tây Vương Mẫu không nhận được sự tin tưởng chân chính, bí mật quan trọng nhất của một phương Thiên Đạo, đều giấu giếm nàng, tất nhiên khiến vị Tây Vương Mẫu đời thứ hai này cảm thấy mất mặt.

Còn bây giờ cuối cùng đã phát hiện phản đồ chân chính, tất nhiên vị Tây Vương Mẫu này không chờ được.

“Vậy cũng đúng.” Nữ Oa nương nương lại liếc nhìn đại năng khác ở xung quanh, hỏi: “Chư vị thấy thế nào?”

Thái Thanh Thiên Tôn suy nghĩ một chút, nói: “Lúc này bản thân đang ở cảnh khốn khó, dù sao đã nắm chắc phá vòng vây mà ra, không ngại đi xem vị Thái Âm Thần Quân kia có phải là phản đồ hay không trước đã, nếu thật sự là phản đồ, cũng có thể đề phòng vị trí của thần tiên Thái Âm Thiên Uyên chuyển thế khác, lại bị tiết lộ cho ngoại đạo.”

Như Lai Phật Tổ cũng nói khẽ: “Nguyên Quân đã muốn tự chứng minh sự trong sạch, vậy cứ làm theo Nguyên Quân đi.”

Nữ Oa nương nương như có như không nhìn Tây Vương Mẫu một chút, lúc này mới nói: “Vậy chân thân bản hoàng sẽ đến Thái Âm Thiên Uyên, giúp đỡ Nguyên Quân bắt Thái Âm Thần Quân kia.”

“Phục Hi.”

Tây Vương Mẫu lại nhắc nhở: “Chân thân của chúng ta đi bắt Thái Âm Thần Quân kia trước, thế nhưng, vì để tránh đám Ma Tổ hóa thân đi đánh lên Thanh Thành, người vẫn nên tiếp tục tấn công đi, ta và Nữ Oa nương nương hơi chia ra một phần tâm thần ở thượng giới là đủ.

Hóa thân có thể phát huy bao nhiêu cảnh giới, chủ yếu phải xem tập trung bao nhiêu tâm thần, lúc này các đại năng đều ẩn thân ở khu vực an toàn nhất trong căn nguyên, gần như tập trung hoàn toàn tâm thần ở trên hóa thân.

Phục Hi nghe vậy, thần nhiên nói: “Yên tâm, Thương Sinh Ma Tổ vây khốn chúng ta, trận pháp liên hợp của chúng ta cũng vây khốn bọn họ, Ma

Tổ bình thường căn bản không có cách nào rời đi, hướng chi... Trận pháp Thanh Thành, dù là Kiếp Diệt Ma Tổ đi, cũng không thể phá hủy trong chốc lát, nếu Kiếp Diệt Ma Tổ dám rời đi, chúng ta có thể tùy tiện phá vòng vây mà ra.”

Tây Vương Mẫu khẽ gật đầu, nói: “Vậy thì bản tọa yên tâm.”

Chương 357: Át chủ bài (1)

Hoàng hôn như máu, nắng chiều chiếu rọi xuống con ngõ hẹp vắng vẻ này, mép căn nhà như muốn bốc cháy.

Nếu là tu hành giả sẽ có thể phát hiện, lúc này trong tất cả thiên địa đều phủ kín một lớp bóng đen nhàn nhạt, nhưng phàm nhân lại không thể phát hiện được điều gì, cũng không biết bên trong một tầng không gian khác của thế giới, ngay lúc này đang xảy ra trận đại chiến kinh khủng đến mức nào.

Sâu trong hẻm nhỏ, trong một cửa tiệm tranh chữ bình thường.

Lâm Chỉ Thủy đứng trước bàn sách, khoanh tay, buồn rầu nhìn bức tranh trên bàn, hơi bất đắc dĩ thở dài: “Sao lại không bắt được cảm giác chứ?”

Bức tranh trên bàn sách là bức thứ tư hần vẽ “ngoại đạo Bàn Cổ”, nhưng không biết xảy ra chuyện gì, từ đầu đến cuối đều không bắt được cỗ thần kia.

Rõ ràng đã rất quen thuộc, với trình độ hiện tại của hần, theo lý thuyết có thể vẽ ra được.

Hần cũng mơ hồ cảm nhận được mình có thể vẽ ra được, nhưng chính cảm giác thiếu một chút gì đó này, khiến hần hơi bực bội.

“Không vội, không vội.”

Lâm Chỉ Thủy hít sâu một hơi, đặt bút lông xuống, vò tờ giấy này thành một cục ném vào trong sọt rác giấy lộn, quyết định tĩnh tâm trước: “Ừm, trước tiên luyện chữ một chút đã, rất lâu rồi không viết, tĩnh tâm.”

Hần lại lần nữa mài mực nước trong nghiên mực, vừa suy nghĩ nên viết cái gì đây.

Nghĩ một lúc, hần liếc qua quyển sách cổ trên bàn, quyết định vẽ lại quyển sách cổ vừa mới nhận được một chút, mặc dù chỉ có hai mươi bảy chữ đạo, nhưng ba loại phong cách, bút pháp cũng hơi khác biệt, vẫn có giá trị học tập.

“Vậy người đi.”

Lâm Chỉ Thủy cầm lấy quyển sách cổ kia, mở trang thứ nhất ra, lập tức cầm chiếc bút lông yêu quý lên bắt đầu vẽ.

Chẳng mấy chốc, đã viết xong chữ “đạo” thứ nhất.

“Rất đơn giản.” Lâm Chỉ Thủy thỏa mãn nhẹ gật đầu, tiếp tục viết một chữ đạo nữa.

Với trình độ thư pháp hiện tại của hắn, chữ này cũng quá đơn giản, chỉ cần nhìn một lần, là có thể bắt chước đến giống như đúc, thậm chí càng có thần vận hơn.

Thời gian trôi qua một chút, chín chữ đạo đầu tiên cũng đã vẽ thành công.

Nhưng Lâm Chỉ Thủy lại không phát hiện, cùng lúc viết ra chín chữ “đạo” này, quanh người hắn cũng chậm rãi hiện ra một đạo thanh khí mỏng lung, thanh khí trôi nổi lại không tiêu tan, thoát nhìn như vô tâm tản mạn, lại tự có vận luật.

Đừng nói đến phạm nhân không thể thấy, dù là tu hành giả nhìn, cũng không hiểu được đạo vận trong đạo thanh khí này.

Nếu là đại năng Thiên Đạo đến, có thể nhận ra được, pháp lý và đạo vận ẩn chứa trong đạo thanh khí này, giống với Ngọc Thanh Thiên Tôn trong Tam Thanh!

Chính là “Vô Tâm” chi đạo mà Ngọc Thanh Thiên Tôn sở ngộ!

Lâm Chỉ Thủy quan sát một chút, liền vẽ chín chữ đạo tiếp theo ở giữa quyển sách cổ này.

Chỉ chốc lát sau, chín chữ đạo này cũng đã vẽ thành công.

Lại một đạo thanh khí mỏng lung lan tràn ra bên ngoài cơ thể của hắn, nếu là đại năng Thiên Đạo, thì có thể nhận ra, đây cũng là Thiên Đạo mà Thượng Thanh Thiên Tôn sở ngộ!

Thượng Thanh Thiên Tôn thiện kiếm đạo, kiếm đạo sở ngộ cũng tức là Kiếm Xuất Vô Ngã, chính là “Vô Ngã” chi đạo.

Lại sau một lúc lâu, Lâm Chỉ Thủy đã vẽ ra chín chữ đạo cuối cùng.

Đạo thanh khí hư ảo mỏng lung thứ ba trôi nổi ra từ trong cơ thể của hắn, tản ra hàm ý tự nhiên của thiên địa, đại năng Thiên Đạo cũng có thể nhận ra, đây là Thiên Đạo do Thái Thanh Thiên Tôn sở ngộ!

Cái gọi là Thái Thượng Vô Vi, sở ngộ của Thái Thanh Thiên Tôn chính là “Vô Vi” chi đạo!

Vô Tâm, Vô Ngã, Vô Vi.

Ba đạo thanh khí chậm rãi trôi nổi quanh hắn, không ngừng đan xen, lập tức ngưng tụ như một.

Lúc ba đạo thanh khí hoàn toàn hợp nhất, liền có một tia hư ảnh màu hồng đỏ theo đó sinh ra – có một người co quắp bên trong khí lưu hồng đỏ hình trứng, nam tử này như hài tử đang say ngủ.

Bất kỳ một đại năng Thiên Đạo nào cũng có thể lập tức nhận ra –

Đây là một tia Bàn Cổ chi lực!

Trong chớp mắt đạo hư ảnh Bàn Cổ này sinh ra, trong khu vực thời không này cũng phát ra tiếng nổ vang vô hình, chịu ảnh hưởng còn to lớn hơn lúc đại năng Thiên Đạo viên mãn giáng lâm, dường như thời gian và không gian đều đang nhảy nhót vui mừng, không gian cũng hoàn toàn vặn vẹo, tốc độ chảy của thời gian cũng không ngừng tăng lên, trong chớp mắt đã đạt đến cực hạn một ngàn lần của nhân gian.

Sau đó, dường như xé rách một tờ giấy yếu ớt, trong chớp mắt đã phá vỡ cực hạn một ngàn lần này, tốc độ thời gian trôi qua vẫn tiếp tục nhanh hơn!

Cuối cùng, tốc độ chảy của thời gian tăng lên đến mười vạn tám ngàn lần, lúc này mới duy trì sự bất động.

“Hiệu quả tĩnh tâm rất tốt.”

Lâm Chỉ Thủy cũng không phát hiện được thời gian thay đổi, chỉ thỏa mãn đánh giá hai mươi bảy chữ “đạo” ở trên giấy, hơi thở phào nhẹ nhõm, liền tiếp tục vẽ “ngoại đạo Bàn Cổ”.

Có thể là vì đã tĩnh tâm, lần này vẽ về ngoại đạo Bàn Cổ, lại đặc biệt trôi chảy tự nhiên, hạ bút như có thần.

Không còn có cảm giác thiếu một chút thần vật như trước đó.

Hắn lại không thấy được, một tia hư ảnh Bàn Cổ lơ lửng ở trên đỉnh đầu, đang chậm rãi đem một tia Bàn Cổ chi lực kia xuyên qua chiếc bút lông rớt vào bên trong bức tranh, đồng thời cũng không ngừng có thanh khí xuất hiện từ trong cơ thể của hắn, ngưng tụ thành Bàn Cổ chi lực mới.

Chỉ chưa đến một tiếng, Lâm Chỉ Thủy đã hoàn toàn vẽ xong bức tranh “ngoại đạo Bàn Cổ” này.

Trên bức tranh, ngoại đạo Bàn Cổ co quắp bên trong khí lưu hỗn độn hình trứng, đôi mắt nhắm nghiền, hình như trong ngực đang ôm thứ gì đó, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ thức tỉnh vận vị quý dị, gần như chạm tới mặt.

“Hoàn mỹ.”

Lâm Chỉ Thủy thỏa mãn khoanh tay, “Đúng lúc rất ăn khớp với thiết lập mà ta nói với Tiểu Xà, ngoại đạo Bàn Cổ và Bàn Cổ lớn lên giống nhau như đúc, chỉ là thuộc tính khác biệt, thế nhưng... Tư thế ôm ấp này thật ra rất thú vị, ngoại đạo Bàn Cổ đang ôm cái gì trong ngực chứ...”

Hắn suy nghĩ, quyết định giao thiết lập này cho Tiểu Xà đi suy nghĩ, dù sao hắn cũng không phải tác giả.

“Thời gian còn sớm, lại vẽ ra những bức tranh phong cảnh địa lý này là được.”

Lâm Chỉ Thủy đặt bức tranh ngoại đạo Bàn Cổ sang một bên, lập tức cầm lấy quyển 《Tam Giới Căn Nguyên》 kia, quyết định vẽ ra những khu vực căn nguyên trong quyển sách cổ này.

Chương 358: Át chủ bài (2)

Ngoại trừ Thái Dương tinh Thiên Cung, Thái Sơ Chi Tinh, Hồn Độn Hồng Mông, Thiên Tâm Chi Ngoại, năm cái khác trong chín căn nguyên lớn là – Thông Thiên Kiến Mộc, Thiên Đình, Linh Sơn, Âm Tào Địa Phủ, Quảng Hàn Cung, trong sách của Tiểu Xà đều từng viết ra, quyển sách trước còn từng viết qua thiết lập Thái Sơ Chi Tinh này, quyển sách này lại không có.

Thế nhưng, trong sách của Tiểu Xà lại không giống với bản 《Tam Giới Căn Nguyên》 này, thiết lập căn nguyên bị ngoại đạo Bàn Cổ xâm lấn, vì vậy cứ vẽ nguyên bản là được.

“Thoạt nhìn cũng không phải rất khó...”

Lâm Chỉ Thủy sờ cằm, “Năm bức tranh phong cảnh này, xem ra hôm nay là có thể vẽ ra được, tối nay mang về để Tiểu Xà nhìn xem có giống hay không.”

Nói làm là làm, lúc này hẳn bắt đầu điều chế thuốc màu.

...

...

Thiên giới.

Ở nơi chí cao nhất trong tam giới, không thể nghi ngờ gì tất nhiên là vòm trời bên trên thiên giới, phía trên vòm trời thiên giới lại là nơi nào chứ?

Phần lớn thần tiên thiên giới đều biết đáp án này –

Thiên Tâm!

Cũng tức là căn nguyên thứ nhất của tam giới này, trái tim của Thiên Đạo, tựa như cơ thể con người thông qua trái tim, vận chuyển máu đến cả người vậy, tam giới cũng xuyên qua Thiên Tâm này, lấy đủ loại quy tắc vận chuyển tam giới, trong đó đã ẩn chứa hơn phân nửa bản nguyên của tam giới.

Vì vậy, Thiên Tâm cũng là căn nguyên đầu tiên bị ngoại đạo ăn mòn.

Ngày nay Thiên Tâm đã bị ngoại đạo ăn mòn hơn phân nửa, vì vậy cũng gọi là “Ma Tâm”.

Bên trong Thiên Tâm có một phương thiên địa tự thành, trong đó có áp lực bản nguyên vô tận, người có cảnh giới không đến Thiên Đạo, một khi tiến vào sẽ tan rã, trả về bản nguyên, vì vậy ở thời kỳ thượng cổ, không có

bất kỳ thần tiên nào dám bước vào Thiên Tâm giới, còn có ý chí Thiên Đạo ngăn cản, căn bản cũng không vào được.

Cho đến đại kiếp thượng cổ, cảnh giới Thiên Đạo sinh ra, ngoại đạo xâm lấn, ý chí Thiên Đạo mới mở ra Thiên Tâm giới, để đại năng Thiên Đạo tiến vào trong, đồng thời dời sáu căn nguyên lớn Thái Dương tinh, Thái Âm tinh, Thông Thiên Kiến Mộc, Âm Tào Địa Phủ, Thiên Đình, Linh Sơn vào trong đó, ngăn cản ngoại đạo ăn mòn Thiên Tâm.

Khu vực sáu căn nguyên lớn, tựa như khôi giáp của Thiên Tâm giới.

Trước khi khu vực sáu căn nguyên lớn hoàn toàn bị ăn mòn, ít nhất Thiên Tâm giới còn có thể giữ được trạng thái không bị ăn mòn.

Thiên Tâm giới gần như vô biên vô hạn, biến cả đại diện cho bản nguyên, lúc này đã có hơn phân nửa bị u ám tĩnh mịch bao phủ, điều này cũng đại diện cho ngoại đạo ăn mòn bản nguyên tam giới, đã thành công hơn phân nửa.

Thiên Tâm giới ở trung tâm hải vực bản nguyên, vẫn có vô tận màu sắc tươi sáng.

Đây là chốn cực lạc cuối cùng của Thiên Tâm giới.

Xung quang hải vực bản nguyên này, đang tồn tại năm khu vực căn nguyên lớn.

Uế Thổ Kiến Mộc, Cực Dạ Linh Sơn, Vô Gian Thiên Đình, Vĩnh Âm Ma Ngục.

Còn trên không hải vực này là một vòng Thái Âm tinh to lớn, tản ra vô tận U Hàn chi ý thanh tịch, có thể mơ hồ thấy được lằn các cung điện san sát của Quảng Hàn Cung ở trong đó, chỉ là xung quanh Thái Âm tinh này đang bao phủ một lớp bóng ma u ám, hình như đang bị ăn mòn, xoay chậm chậm, cứ như vực sâu tĩnh mịch.

Đây chính là Thái Âm Thiên Uyên.

Vào lúc này, trên không Quảng Hàn Cung, một đám mây bao phủ bên trong hào quang nghệ hồng đột nhiên trôi nổi tới, một nữ tử mặc vũ y xinh đẹp thánh khiết đứng trên đám mây.

Rõ ràng là Nữ Oa nương nương.

Nữ Oa nương nương đứng trên đám mây, lặng lẽ quan sát Quảng Hàn Cung ở phía dưới, ánh mắt như xuyên qua dãy cung điện, thấy được mười sáu vị đại năng Thiên Đạo ở trong cung điện.

Tất cả mười sáu vị cảnh giới Thiên Đạo của đạo thống Thái Âm Thiên Uyên, mười vị trong số đó là đại năng Thiên Đạo ở trên thần vị, sáu vị còn

lại là người thừa kế thần vị, chờ đến khi đại năng trên thần vị vẫn lạc, người thừa kế sẽ có thể thượng vị.

Thế nhưng, trong đạo thống Thái Âm Thiên Uyên, hai thần vị quan trọng nhất là Tây Vương Mẫu và Hậu Nghệ, lại không có người thừa kế.

Nữ Oa nương nương quan sát Quảng Hàn Cung ở phía dưới, trong chớp mắt đã tìm được Tây Vương Mẫu và Thái Âm Thần Quân.

Ngay lập tức, nàng lật tay một cái, trong tay hiện ra một trường tiên dây leo.

Dưới sự thôi phát thần vị Nữ Oa của nàng, bản nguyên chi lực của Thiên Tâm giới như bị dẫn động, ở trong đó sinh diệt và ngũ linh đại diện cho bản nguyên Thiên Đạo lập tức hòa vào trong thần thông của nàng.

Nàng vung trường tiên lên, sợi trường tiên này liền tăng vọt ngàn vạn lần, như linh xà xuyên qua không gian, xuyên qua cánh cửa lớn của một gian cung điện bên trong Quảng Hàn Cung, nhẹ nhàng cuốn một cái, đã trói buộc người ở trong gian cung điện này, lôi kéo ra từ bên trong đó.

Người bị trường tiên dây leo trói buộc, là một người không phân biệt được nam nữ, người này xinh đẹp như là tinh hoa ánh trăng hội tụ, rõ ràng là Thái Âm Thần Quân!

Trường tiên ẩn chứa thần vị chi lực này trói buộc Thái Âm Thần Quân từng vòng lại từng vòng, bên ngoài cơ thể Thái Âm Thần Quân bao phủ bản nguyên Thái Âm, nhưng không có cách nào tránh thoát, không nhịn được hoảng sợ nói: “Nương nương có ý gì?”

Đều là đại năng Thiên Đạo, nhưng thần vị của Nữ Oa nương nương, chính là cấp độ có đẳng cấp cao nhất, không chế bản nguyên chi lực mạnh hơn hẳn ta nhiều, hơn nữa cảnh giới cũng cao hơn hẳn ta, sao hẳn ta có thể phản kháng?

Lúc này, Tây Vương Mẫu bay ra từ trong chủ điện, đồng thời truyền âm cho mười bốn người cảnh giới Thiên Đạo khác của Quảng Hàn Cung: “Các ngươi không cần ra, cứ đợi ở trong điện đi.”

Nữ Oa nương nương lạnh nhạt nói: “Nguyên Quân nói ngươi là phản đồ Ma Tổ chuyển thế, bản hoàng đến đây xác nhận.”

“Thái Âm Thần Quân.” Tây Vương Mẫu thản nhiên nói: “Hạ giới có rất nhiều thần tiên chuyển thế và U Thiên chuyển thế đều đã che đậy thiên cơ, chỉ xuyên qua thần vị chi lực mới có thể cảm nhận được thần tiên chuyển thế trong phe đạo thống của mình, một phương ngoại đạo có thể tìm ra vị trí của U Thiên chuyển thế, là ngươi tiết lộ vị trí của U Thiên cho ngoại đạo sao?”

“Ta? Sao ta có thể lộ ra!”

Thái Âm Thần Quân cắn răng, lạnh lùng nói: “Tây Vương Mẫu, người vu oan cho ta!”

Hắn ta đột nhiên quát lên với Nữ Oa nương nương: “Nữ Oa nương nương, ta thật sự là kẻ đến sau, các người chưa từng hoàn toàn tin tưởng ta, ta biết, nhưng ta tuyệt đối không phải Ma Tổ chuyển thế, Bạch Nguyệt Dao này vu oan cho ta như vậy, tất nhiên nàng ta đã sớm phản bội, vì vậy mới tiết lộ vị trí của U Thiên chuyển thế, nhân cơ hội đẩy tội cho ta!”

Chương 359: Át chủ bài (3)

“Buồn cười.”

Tây Vương Mẫu lạnh lùng nhìn chằm chằm Thái Âm Thần Quân, đưa cọt nói: “Sắp chết đến nơi, còn cần ngược lại bản tọa?”

Thái Âm Thần Quân lại vội vàng nhìn Nữ Oa nương nương, nói: “Nương nương, ta chưa từng phản bội Thiên Đạo, cũng chưa từng tiết lộ tin tức của thần tiên chuyển thế cho ngoại đạo, Tây Vương Mẫu này chắc chắn là phản đồ, ngài tuyệt đối đừng bị nàng ta lừa!”

Tây Vương Mẫu lạnh như băng nói: “Ta đã lập lời thề Thiên Đạo, tuyệt đối sẽ không trực tiếp diệt sát ngươi, chỉ cho ngươi cơ hội để lộ tâm thức.”

“Thái Âm Thần Quân.” Nữ Oa nương nương thản nhiên nói: “Đợi nguyên thần của ngươi vỡ vụn, sau khi để lộ tâm thức của ngươi, bản chất của ngươi rốt cuộc là thần thức, hay là ma thức, đến lúc đó liếc qua là thấy ngay, nếu ngươi không phải phản đồ, đợi sau khi ngươi luân hồi chuyển thế, tất nhiên sẽ để ngươi một lần nữa leo lên thần vị.”

Cảnh giới Thiên Đạo, nguyên thần và Thiên Đạo đã kết hợp, nguyên thần đã bắt diệt.

Cho dù nguyên thần vỡ vụn, cũng có thể nhận được sự giúp đỡ của Thiên Đạo ngưng tụ một lần nữa, chỉ là thứ này cũng ngang với chết đi một lần, sẽ mất đi thần vị.

“Nương nương không thể!”

Thái Âm Thần Quân vội vàng lo lắng nói: “Tây Vương Mẫu này chính là phản đồ, một khi thần vị để trống, e rằng nàng ta sẽ lập tức để đám Ma Tổ đến thanh trừ thần vị, đến lúc đó bản nguyên ngoại đạo sẽ chỉ trở nên càng cường đại hơn!”

Thần vị, cũng tức là quyền hành do khu vực căn nguyên ban cho.

Lúc bên trên thần vị có đại năng Thiên Đạo trấn giữ, thần vị ở khu vực căn nguyên không thể nào bị thanh trừ, nhất định phải chờ sau khi diệt sát nguyên thần đại năng Thiên Đạo, lại thanh trừ lạc ấn của thần vị lưu lại ở khu vực căn nguyên, mới có thể khiến ngoại đạo thật sự ăn mòn một phần căn nguyên này.

Dưới sự giúp đỡ lẫn nhau của rất nhiều đại năng Thiên Đạo, cho dù đại năng trên thần vị vẫn lạc, nhưng đám Ma Tổ ngoại đạo hiểu rõ việc loại bỏ lạc ấn thần vị, cũng cực kỳ khó khăn.

“Thái Âm Thần Quân, ngươi có một vị Đạo Chủ người thừa kế nhi? Để hấn thừa kế trước là được.” Nữ Oa nương nương lạnh nhạt nói: “Nguyên Quân, ra tay đi.”

Tây Vương Mẫu vung tay lên, thôi động vô tận kim quang cùng Thái Âm của thần vị hình thành bản nguyên chi lực, lập tức tạo thành một vòng phong mang “Thiên Chi Lệ”, ngay sau đó cách không chém về phía Thái Âm Thần Quân một cái!

Tiên thể của Thái Âm Thần Quân vỡ vụn, nguyên thần cũng bị xé ra một vết rách, bắt đầu chậm rãi tiêu tán, để lộ ra tâm thức ở trong đó.

“Hà?”

Nữ Oa nương nương nhìn kỹ lại, ánh mắt lập tức lạnh băng: “Thật sự là ma thức!”

Vẻ mặt nóng nảy và câu xin trên khuôn mặt Thái Âm Thần Quân lập tức biến mất không còn dấu vết, vẻ mặt lạnh băng thản nhiên, hừ lạnh nói: “Bản tọa là ngoại ma chuyển thể, tất nhiên là ma thức, ha... Nữ Oa, ngươi cũng quá tin tưởng Tây Vương Mẫu, mặc dù bản tọa là ngoại ma chuyển thể, nhưng là ngoại ma tự do ở nhân gian, cũng không cùng một đường với những Ma Tổ kia, nhưng Tây Vương Mẫu này lại là Ma Tổ chuyển thể chân chính!”

Hấn ta nhìn chăm chăm Nữ Oa nương nương, nói từng chữ: “Ngươi không sớm diệt trừ nàng, ngươi sẽ phải hối hận!”

“Ồ?”

Tây Vương Mẫu lạnh nhạt nói: “Thật thú vị, vậy ngươi nói một chút, bản tọa là vị Ma Tổ chuyển thể nào? Bản tọa nắm giữ mấy Thiên Đạo viên mãn, ngộ tính thế này, nếu bên ngoại đạo cũng có thể đạt được độ cao giống vậy, còn cao hơn Kiếp Diệt, Vô Hận Ma Tổ một cấp độ! Nếu là thân thể Ma Tổ, thực lực đủ để tiếp cận với Nguyên Sơ Ma Tổ! Hoàn toàn có thể quét sạch một phương đại năng Thiên Đạo của ta, vì sao lại phải giấu đầu lộ đuôi như ngươi?”

Thái Âm Thần Quân im lặng một chút, chỉ cười lạnh không nói gì.

Nữ Oa nương nương nghe vậy, mặt ngoài không thay đổi gì, nhưng trong lòng lại càng nghi ngờ hơn.

Không sai, lời này của Tây Vương Mẫu, thật sự không có vấn đề.

Ma Tổ ngoại đạo được sinh ra, đều do “nó” trực tiếp quán thấu lý lẽ ngoại đạo, có thể lĩnh ngộ bao nhiêu, phải xem ngộ tính bẩm sinh,

Tây Vương Mẫu có thể lĩnh ngộ mấy Thiên Đạo viên mãn, ngộ tính thế này tất nhiên là tầng cao nhất ở tam giới, nếu ở bên ngoại đạo, tất nhiên

cũng có thể đạt tới độ cao giống vậy.

Độ cao Thiên Đạo viên mãn, ở bên ngoài đạo, cũng chỉ có một mình Nguyên Sơ Ma Tổ có độ cao như vậy.

Còn Ma Tổ khác, cho dù là người đứng đầu tam đại phe phái và U Thiên, cũng phải thấp hơn một cấp độ, chỉ là đỉnh phong trong đội hạng hai của Thiên Đạo mà thôi, chỉ có dựa vào thân thể Ma Tổ cực kỳ cường đại, mới có thể tương đương với lãnh tụ đạo thống.

Vì vậy theo lý thuyết, chỉ cần Tây Vương Mẫu quay về ngoài đạo, thì có thể lĩnh ngộ ngoài đạo tương đương với độ cao Thiên Đạo viên mãn, trở thành Ma Tổ đội hạng nhất cùng cấp bậc với Nguyên Sơ kia!

Loại thực lực kia, hoàn toàn có thể quét sạch tất cả đại năng Thiên Đạo, chiếm lĩnh tất cả khu vực căn nguyên và Thiên Tâm giới, vậy cũng không phải là việc khó.

Nếu Tây Vương Mẫu là Ma Tổ chuyển thế, trực tiếp quay về ngoài đạo, thì có thể quét ngang Thiên Đạo, làm năm vùng thì có ý nghĩa gì?

Bởi vậy, dựa theo logic để xem, Tây Vương Mẫu không thể nào là phản đồ.

Nhưng...

Trong lòng Nữ Oa nương nương càng thêm không hiểu, vì sao hẳn ta lại nói Tây Vương Mẫu là phản đồ chứ?

Chẳng lẽ, hẳn ta cũng chỉ nghi ngờ?

“Người muốn châm ngòi chia rẽ thì tùy người.”

Tây Vương Mẫu lạnh như băng nhìn chằm chằm Thái Âm Thần Quân: “Thế nhưng, thần vị Thái Âm Thần Quân này, người không xứng chiếm hữu, chết đi.”

Vừa dứt lời, nàng đã gảy ngón tay một cái, từng đạo dao quang bản nguyên Thiên Chi Lệ, lập tức xoắn cơ thể và nguyên thần của Thái Âm Thần Quân thành vớ nát, tiêu tán ở trong Thiên Đạo.

Ngay sau đó, một đạo hư ảnh ánh trắng như tinh linh không lộ lộ ra từ nơi mà Thái Âm Thần Quân tiêu tán, mơ hồ kết nối bản nguyên thiên địa và Thái Âm Thiên Uyên, rõ ràng là thần vị “Thái Âm Thần Quân”!

Đột nhiên, thần vị Thái Âm Thần Quân này lại chui vào bên trong Thái Âm Thiên Uyên, trở thành một lạc ấn của phương khu vực căn nguyên này.

“Đã bắt được phản đồ.”

Tây Vương Mẫu quay sang nhìn về phía Nữ Oa nương nương, thần nhiên nói: “Bây giờ Nữ Oa nương nương còn nghi ngờ bản tọa không? Nếu vẫn còn nghi ngờ, bản tọa cũng không phản kháng, ngay ở nơi này, Nữ Oa

nương nung cũng có thể đánh tan nguyên thần của ta, xem bản chất tâm thức của ta... Rốt cuộc là ma thức, hay là thần thức?"

Chương 360: Át chủ bài (4)

Nữ Oa nương nương nhìn nàng chăm chăm, im lặng một chút, nói: “Nguyên Quân đã nói như vậy, đương nhiên bản hoàng sẽ không để ý nữa.”

Tây Vương Mẫu nhìn thoáng qua Thái Âm Thần Quân ở gian điện phía dưới, âm thanh truyền xuống dưới: “Hàn Ngung Đạo Chủ, người đến kế thừa thân vị Thái Âm Thần Quân đi.”

“Vâng.” Giọng nói của một nữ tử vang lên.

Thái Âm Thần Quân của một nhiệm kỳ này đã vắng lạc, tất nhiên thân vị Thái Âm Thần Quân sẽ để trống, Đạo Chủ tu luyện pháp thân Thái Âm Thần Quân, đương nhiên có thể kế thừa thân vị Thái Âm Thần Quân.

Đúng lúc này –

“Hà?” Nữ Oa nương nương và Tây Vương Mẫu đều ngẩng đầu, nhìn về phía trên bầu trời.

Nơi đó đột nhiên xuất hiện một bóng dáng.

Thoạt nhìn là một nam tử trẻ tuổi bình thường, lại tản ra hơi thở khiến Thiên Tâm giới cũng chấn động, hơi thở kia đến từ ma thân còn đáng sợ hơn Nữ Oa cùng đủ loại đại năng thần vị!

Chân thân Vô Hạng Ma Tổ!

Ánh mắt Nữ Oa nương nương khẽ thay đổi, giọng nói lạnh lùng: “Vô Hạng Ma Tổ, hóa thân của người còn đang ở nhân gian, người lại có tâm tư đến Thái Âm Thiên Uyên?”

Vô Hạng Ma Tổ khẽ cười một tiếng, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Bản tọa không đến để đánh nhau với người, chỉ đến đón Ma Tổ chuyển thế của một phương ngoại đạo ta quay về mà thôi.”

Ngay sau đó, dưới sự bao phủ của quy tắc Thiên Đạo vô hình, một hư ảnh nguyên thần chậm rãi ngưng tụ thành hình, rõ ràng là nguyên thần Thái Âm Thần Quân, nguyên thần lập tức hấp dẫn một lượng lớn năng lượng, lập tức ngưng tụ ra tiên thể.

Hoặc là nói, là Thái Âm Thần Quân tiên nhiệm.

“Đón phần đồ này quay về?”

Nữ Oa nương nương hơi nhíu mày, chậm rãi hỏi: “Người còn để hấn ta ở lại Thiên Đạo là có ý gì?”

Nguyên thần cảnh giới Thiên Đạo bất diệt, cho dù là hủy diệt, cũng có thể dựa vào Thiên Đạo để khôi phục, Ma Tổ ngoại đạo cũng phải kính dâng

nguyên thần cho “nó”, mới có thể coi là “tiêu diệt” đại năng Thiên Đạo chân chính.

Nếu là Ma Tổ chuyên thế, chỉ cần chủ động quay về với “nó” là có thể quay về, không cần Vô Hạng Ma Tổ đến đón chứ?

“Điều này... Không liên quan đến các ngươi.” Vô Hạng Ma Tổ lạnh nhạt liếc Nữ Oa nương nương và Tây Vương Mẫu một cái, liền dẫn theo Thái Âm Thần Quân tiên nhiệm na di biến mất.

“Nữ Oa nương nương, ngươi có biết vì sao Vô Hạng Ma Tổ kia lại muốn đón phản đồ kia về không?” Tây Vương Mẫu cau mày nói.

“Không rõ lắm.” Nữ Oa nương nương khẽ lắc đầu.

Mặc dù Thái Âm Thần Quân không phải đại năng của đội hạng nhất, nhưng cũng là sự tồn tại đỉnh phong của đội hạng hai, nếu quay về ngoại đạo, lại dựa vào sự cường đại của cơ thể Ma Tổ, hoàn toàn có hy vọng trở thành cấp độ đứng đầu phe phái này.

Nhưng... Vô Hạng Ma Tổ cố ý để lại ở cảnh giới Thiên Đạo?

Nếu nói chỗ xấu duy nhất của việc quay về, đó chính là sẽ bị Thiên Đạo vứt bỏ, quên mất Thiên Đạo.

Thái Âm Thần Quân còn biết một chút bí mật liên quan đến một phương Thiên Đạo, lại đã lập xuống lời thề Thiên Đạo, một khi nói ra sẽ bị Thiên Đạo vứt bỏ, dù sao sớm muộn gì cũng bị Thiên Đạo vứt bỏ, vì sao còn muốn ở lại Thiên Đạo chứ?

Trừ khi... Lưu lại cảnh giới Thiên Đạo, còn có tác dụng khác càng lớn hơn với một phương ngoại đạo.

Trong lòng Nữ Oa nương nương không nhận được mơ hồ có một vài suy đoán.

Thế nhưng, nàng liếc qua Tây Vương Mẫu, cũng không nói những điều này ra, tuy trong lòng nàng cho rằng việc Tây Vương Mẫu là phản đồ hoàn toàn không hợp lý, nhưng nàng càng muốn tin tưởng vị Thái Sơ Thiên Đế Lâm Chỉ Thủy đã quen biết vô số năm.

“Vậy cứ tập trung tâm thần vào hóa thân ở nhân gian đi.”

Nữ Oa nương nương nói khẽ: “Nhanh chóng phá vỡ vòng vây, cũng không biết... Bên ngoại đạo kia còn có át chủ bài gì.”

Tây Vương Mẫu bất đắc dĩ thở dài, nói: “Đáng tiếc, Thái Sơ cũng không chuẩn bị hóa thân mới cho ta, hóa thân kia của ta ở nhân gian, chỉ còn lại lực lượng một kích cuối cùng.”

“Không sao, đợi lát nữa thử một chút đi.” Nữ Oa nương nương chậm rãi lắc đầu, “Tập trung tâm thần ở nhân gian trước đi.”

Vừa dứt lời, Nữ Oa nương nương đã vung tay áo rời đi.

...

...

Nhân gian.

Bên trong Ma vực tĩnh mịch u ám.

Thiên địa do Thương Sinh Ma Tổ biến thành hoàn toàn bao phủ tất cả đại năng Thiên Đạo, bên trong vòm trời, Phật chưởng không lồ kim sắc như nắp trời kia, thi triển Chưởng Trung Phật Quốc vây khốn tất cả đại năng Thiên Đạo.

Các đại năng Thiên Đạo chỉ không ngừng tấn công, không dùng hết toàn lực, chỉ đề phòng hai vị Ma Tổ Kiếp Diệt và Vô Hạn này rời đi, đi tấn công Thanh Thành.

“Chư vị, việc ở thượng giới đã được giải quyết.”

Nữ Oa nương nương đột nhiên mở miệng nói: “Thái Âm Thần Quân kia thật sự là phản đồ, còn bị Vô Hạn Ma Tổ đưa đi, chư vị có thể tin tưởng Nguyên Quân.”

Lúc này chư vị đại năng Thiên Đạo mới yên tâm.

Bọn họ cũng không dám tin tưởng Tây Vương Mẫu sẽ là phản đồ.

Dù sao, kể cả không nhắc đến công hiến và công lao mà Tây Vương Mẫu làm cho một phương Thiên Đạo, chỉ lấy ngộ tính thể này của Tây Vương Mẫu, một khi đến ngoại đạo trở thành Ma Tổ, vậy hoàn toàn có khả năng trở thành sự tồn tại đáng sợ gần bằng Nguyên Sơ Ma Tổ, thực lực loại đó, đủ để quét sạch một phương Thiên Đạo, cần gì phải nằm vùng ở một phương Thiên Đạo.

Điều này thật sự không hợp lý, vì vậy đông đảo đại năng cũng không quá dám tin tưởng, chỉ ôm tâm lý đề phòng chuyện chẳng may, mới không dám hoàn toàn tin tưởng thôi.

Thế nhưng, Nữ Oa nương nương lại truyền âm nguyên thân cho những đại năng đáng giá tin tưởng khác ở đội hạng nhất: “Chư vị, tuy Tây Vương Mẫu không giống phản đồ, nhưng Thái Sơ cũng không có khả năng nói bậy, vì vậy chúng ta không thể thờ ơ.”

“Vậy là tất nhiên.”

“Thái Sơ đã nghi ngờ nàng ta, vậy tất nhiên nàng ta có chỗ đáng giá nghi ngờ, có lẽ chỉ là chúng ta chưa hiểu rõ.”

“Thế nhưng, ta còn chưa rõ, nếu Tây Vương Mẫu quay lại ngoại đạo, cảm ngộ với cảnh giới ngoại đạo, có thể cùng độ cao với Thiên Đạo, lại

phối hợp với ma thân, còn cường đại hơn chúng ta nhiều, nhưng nàng ta ở lại một phương Thiên Đạo, rốt cuộc là vì sao chứ?”

“Có lẽ nàng ta đã hiểu được, cũng có lẽ ở trong đó còn bí mật gì đó mà chúng ta không biết.”

Tùng đại năng Thiên Đạo đứng trên đỉnh phong đều rồi rít đáp lại Nữ Oa nương nương.

Thái Sơ Thiên Đế là sinh mệnh đầu tiên trong phương thiên địa này, sự yêu quý với tam giới, đây là điều tuyệt đối không thể nghi ngờ, dù sao vị Tây Vương Mẫu đời thứ hai này cũng là kẻ đến sau.

“Chư vị, chuẩn bị phá vòng vây đi.”

Chương 361: Át chủ bài (5)

Thái Thanh Thiên Tôn nói khẽ: “Nhu trước đó đã thương lượng, ba sư huynh đệ ta hiển hóa một tia Bàn Cổ chi lực, lấy một tia Bàn Cổ chi lực này làm chủ, Phục Hi huynh dùng trận pháp thống lĩnh chư vị giúp đỡ là đủ.”

Không cần nhiều lời, hóa thân Tam Thanh đồng thời hóa thành thanh khí, ba đạo thanh khí mông lung hư ảo chậm rãi hợp nhất, trong chớp mắt đã ngưng tụ ra một hư ảnh Bàn Cổ.

Ngay lập tức, hư ảnh Bàn Cổ kia chậm rãi mở hai mắt ra, đứng thẳng ở trong hỗn độn.

Phục Hi cũng thống lĩnh rất nhiều uy năng của đại năng, hóa thành một thanh khai thiên chi nhận, rơi vào trong tay Bàn Cổ, tản ra vô tận hơi thở đáng sợ.

“Khai thiên!”

Hư ảnh Bàn Cổ đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Chương Trung Phật Quốc kim sắc kia, đột nhiên lắc khai thiên chi nhận ở trong tay!

Rầm!!

Trong tiếng nổ kinh khủng, linh lực thiên địa sụp đổ bên trong một búa này, trong chớp mắt đã quay lại trạng thái địa phong thủy hỏa, nương theo đại thế nghịch thiên của khai thiên này, đánh lên Phật chương kim sắc ở trên bầu trời kia.

Dưới áp lực quy tắc thiên địa của Thương Sinh Ma Tổ, trong chớp mắt uy năng một búa này đã giảm bớt rất nhiều, nhưng còn giữ lại hơn sáu phần uy năng!

Ở nơi sâu trong vòm trời u ám, giọng nói của Thương Sinh Ma Tổ vang lên: “Ta chỉ có thể làm suy yếu bốn phần.”

Chư vị Ma Tổ thay đổi sắc mặt.

Lực lượng của hợp kích trước đó, Thương Sinh Ma Tổ còn có thể làm suy yếu hơn năm phần, còn một kích này, lại chỉ làm suy yếu chưa đến bốn phần, hiển nhiên còn cường đại hơn cả trước đó!

“Đã đến!”

Vô Hạng Ma Tổ quát: “Chư vị đừng nương tay nữa, dốc hết sức đi!”

Chương Trung Phật Quốc kia xoay chậm chậm, uy năng bên trong Phật quốc lập tức tăng lên cực hạn nhất, vô tận kim quang không ngừng đánh thẳng vào uy năng của một búa kia!

Đồng thời, một đạo tia chớp màu đen lượn lờ kỳ quang trường hồng cũng bay ra từ sâu trong vòm trời, va chạm với lưỡi búa kim sắc kia!

Rầm!!!

Trong sự va chạm đáng sợ, địa phong thủy hỏa kia tiêu tán không còn bóng dáng, lưỡi búa cũng sụp đổ tiêu tán, tia chớp màu đen trường hồng của đám Ma Tổ do Kiếp Diệt Ma Tổ thống lĩnh, còn sót lại một tia, xé nát vòm trời, đánh về phía rất nhiều đại năng Thiên Đạo!

“Sao có thể?”

Sắc mặt đông đảo đại năng Thiên Đạo thay đổi.

Phục Hi vung tay áo, dùng uy năng trận pháp của bản thân hóa giải một tia chớp màu đen còn sót lại kia.

“Ha ha, chúng ta càng mạnh hơn!”

“Các người đừng nghĩ ra được.”

“Tam Thanh hợp nhất? Cũng chỉ đến thế mà thôi.”

“Ha ha ha ha, lại đến đi!”

Bên trong vòm trời u ám lập tức vang lên âm thanh hung phấn lại đùa cợt của đám Ma Tổ.

Sắc mặt các đại năng Thiên Đạo lập tức càng xấu hơn.

“Một kích này lấy Bàn Cổ chi lực làm chủ, mạnh hơn lúc trước ít nhất hơn bốn phần, hợp kích của bọn họ lại còn mạnh hơn.” Thương Thanh Thiên Tôn cau mày nói.

“Xem ra, trước đó bọn họ không dùng hết sức.” Phục Hi nặng nề nói.

Thần Nông thở dài nói: “Uy năng của Chương Trung Phật Quốc cũng mạnh hơn trước, lại phối với phương thiên địa này, uy năng chúng ta liên thủ lại đã bị hóa giải rất nhiều, Kiếp Diệt Ma Tổ lại am hiểu yên diệt, có hấn thống lĩnh những Ma Tổ kia, điều này...”

Chư vị đại năng Thiên Đạo đều hiểu.

Sau khi bất kỳ một người nào trong đám Ma Tổ kia trả giá đắt tăng lên hóa thân, thực lực ít nhất cũng là cấp độ đỉnh phong của đội hạng hai, người nổi bật trong Tứ Ngự Ngũ Đế Lục Đại Hiệp Thị Bồ Tát mới có thể so sánh được, so sánh với lãnh tụ đạo thống, Kiếp Diệt Ma Tổ và Vô Hận Ma Tổ lại càng cường đại hơn, sau khi Thương Sinh Ma Tổ không tiếc trả giá đắt tăng lên, tất nhiên vô cùng đáng sợ.

Bàn về lực lượng tổng thể, tất nhiên một phương này của bọn họ càng cường đại hơn, nhưng Ma Tổ một phương ngoại đạo cũng phối hợp rất tốt, khiến bọn họ lại rơi vào thế yếu.

“Nguyên Quân.”

Thái Thanh Thiên Tôn lại nhíu mày nhìn về phía Tây Vương Mẫu.

Lúc này hóa thân của Tây Vương Mẫu vô cùng hư ảo mỏng lung, tựa như có thể sụp đổ tiêu tán bất cứ lúc nào, hơi thở vô cùng yếu ớt, vừa rồi Tây Vương Mẫu cũng hợp kích theo trận pháp, gần như tiêu hao hết pháp lực còn sót lại, chỉ còn lại một tia pháp lực miễn cưỡng duy trì hóa thân mà thôi.

“Ta đã cống hiến một kích cuối cùng.” Tây Vương Mẫu thở dài, nói: “Một tia pháp lực cuối cùng này... Ta cũng chỉ có thể đứng ngoài quan sát.”

Đại năng Thiên Đạo lại càng nhíu chặt hàng lông mày.

Cảnh giới của Tây Vương Mẫu là đỉnh phong trong đội hạng nhất, vừa rồi có năng hợp kích, còn không bằng ngoại đạo, bây giờ thiếu năng, sự chênh lệch lại càng lớn hơn, biết đâu còn có thể bị hợp kích của ngoại đạo gây ra thương tích.

“Còn có những cách khác không?”

Như Lai Phật Tổ khẽ thở dài: “E rằng lần này một phương ngoại đạo cũng dùng hết sức, chỉ hơi mạnh hơn chúng ta một chút mà thôi, nếu hóa thân của Tây Vương Mẫu khôi phục thực lực, Thái Sơ cũng ở đây, chỉ sợ cũng có thể phá vỡ Chưởng Trung Phật Quốc kia.”

Tây Vương Mẫu hơi nhíu mày, nói: “Đã đến lúc này, Thái Sơ còn không hiện thân sao?”

“Nữ Oa nương nương, có nên để năng hiện thân hay không?” Thái Thanh Thiên Tôn đột nhiên truyền âm cho Nữ Oa nương nương.

“Hình như chỉ có thể làm vậy.”

Nữ Oa nương nương đáp lại một câu, lập tức mở miệng nói: “Chư vị, điều mà ta đang quan tâm là... Vì sao trước đó một phương ngoại đạo không dùng hết sức? Cho đến lần này, e rằng uy năng hợp kích của chúng ta khiến bọn họ hơi ngoài ý muốn, bọn họ mới để lộ ra lực lượng chân chính, thậm chí còn chưa chắc là toàn lực.”

Thái Thanh Thiên Tôn suy nghĩ một chút, nói: “Hình như... Là đang ép chúng ta dùng toàn lực?”

“Không sai.” Nữ Oa nương nương nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Thái Sơ còn chưa ra tay, dường như bọn họ đang chờ Thái Sơ xuất hiện, chờ chúng ta lộ bài.”

“Thái Sơ là át chủ bài lớn nhất của chúng ta, có lẽ... Bọn họ đã tìm được cách đối phó Thái Sơ?” Thượng Thanh Thiên Tôn cau mày nói.

Đúng lúc này –

“Một phương Thiên Đạo các ngươi, cũng chỉ như thế.”

Trên bầu trời vang lên giọng nói của Vô Hạng Ma Tổ: “Thái Sơ còn chưa ra tay sao? Vậy ta phải tiếp tục tấn công một phương Thiên Đạo, xem các ngươi còn chống đỡ được không.”

Ngay sau đó, bên trong vòm trời đột nhiên hiện ra một khoảng lôi vân, rất nhiều uy năng không ngừng rót vào trong lôi vân, lập tức sinh ra từng đạo cầu long tia chớp màu đen, uốn lượn di chuyển trong lôi vân, cầu long tia chớp màu đen hấp thu rất nhiều uy năng, không ngừng tích lũy, trở nên càng to lớn hơn.

Nữ Oa nương nương im lặng một chút, đột nhiên lạnh nhạt nói: “Loại thủ đoạn này, là muốn ép Thái Sơ ra tay sao?”

Nàng vung tay áo, liền thả ra một bóng người từ trong Tụ Lý Càn Khôn.

Chương 362: Át chủ bài (6)

Bóng người kia hạ xuống trước mặt của nàng, lập tức hóa thành một thiếu nữ dáng người cao gầy, vẻ ngoài thanh tú xinh đẹp, lại lớn lên giống hệt như Vô Sinh Đế Tôn, nhưng hơi thở lại cường đại hơn nhiều!

“Tỷ tỷ!” Vô Sinh Đế Tôn ngẩn ngơ.

Xà Tích Lộ cũng ngẩn ngơ, U Thiên ở trong đầu nàng lại giật mình nói: “Hơi thở này... Là Tây Vương Mẫu đời thứ nhất!”

Còn phần lớn các đại năng Thiên Đạo cũng giật mình nhìn thiếu nữ kia.

“Tây Vương Mẫu?”

“Dương Hôi?”

“Tây Vương Mẫu đời thứ nhất!”

“Hóa ra Dương Hôi vẫn còn ở một phương Thiên Đạo của ta?”

“Người này... Lại là chân thân?”

“Dương Hôi, đã lâu không gặp, sao ngươi lại chuyển thế đến nhân gian.”

Các đại năng Thiên Đạo rồi rít mở miệng.

Tây Vương Mẫu cũng là thần tiên cấp cao tiếng tăm lừng lẫy trong thời kỳ thượng cổ, càng là đại năng Thiên Đạo đội hạng nhất ở đại kiếp thượng cổ, sau khi ngã xuống liền biến mất không thấy bóng dáng, vốn tưởng nàng bị ngoại đạo phong ấn lại, hay là ẩn nấp tu hành ở thiên giới, không ngờ lại đi tới nhân gian?

Tây Vương Mẫu “Bạch Nguyệt Dao” lại mặt không thay đổi nhìn Dương Hôi.

“Chư vị, ta chỉ là sự tồn tại ‘át chủ bài’ thôi.”

Thiếu nữ Đạo Chủ “Dương Hôi” mỉm cười, nói: “Tạm thời không nhắc đến chuyện cũ nữa, vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt đã.”

Lúc đang nói chuyện, nàng đã liếc sang Tây Vương Mẫu “Bạch Nguyệt Dao”, truyền âm nguyên thần nói: “Bạch Nguyệt Dao, ngươi thấy ta xuất hiện... Hình như cũng không ngạc nhiên? Có lẽ ngươi đã sớm biết ta không chết?”

Nguyên thần đại năng Thiên Đạo bất diệt, trong cuộc tranh đấu của ngoại đạo và Thiên Đạo, thường xuyên có đại năng Thiên Đạo bị đánh lén phong ấn, không chịu nổi sự tra tấn sẽ bị dâng hiến cho “nó”, rất nhiều đại năng Thiên Đạo đều không biết rõ.

Cũng chỉ có một phương ngoại đạo biết rõ nhất.

Tây Vương Mẫu “Bạch Nguyệt Dao” truyền âm nói: “Người là đời thứ nhất, ta nhìn thấy người... Trong lòng hơi phức tạp, nhất thời không biết nói gì mà thôi.”

Thiếu nữ Đạo Chủ “Dương Hồi” cười nhạt một tiếng, không tiếp tục để ý đến nàng.

Lúc này, lôi vân áp ủ trong vòm trời rất lâu kia, cũng chỉ còn lại có một đầu du long tia chớp màu đen cực kỳ to lớn, thò đầu rông ra từ giữa lôi vân.

Đây là Kiếp Diệt chi lôi tích lũy rất nhiều uy năng Ma Tổ.

“Dương Hồi, những năm qua thực lực của người có tiến bộ không?” Thái Thanh Thiên Tôn truyền âm hỏi.

“Nhìn là được.” Dương Hồi nói khẽ.

Ngay sau đó, hơi thở pháp lực tản ra trên người nàng đột nhiên tăng vọt, rõ ràng là thi triển cấm thuật tăng lên pháp lực, đồng thời lại nuốt mấy viên linh đan.

Rất nhiều đại năng Thiên Đạo lập tức vui mừng.

Dù sao hóa thân cũng là hóa thân, như hóa thân của đám Ma Tổ, chỉ đơn thuần là ngưng tụ lực lượng, lại không có cách nào thi triển đủ loại Ma vực.

Các đại năng Thiên Đạo cũng giống như vậy, hóa thân không có cách nào thi triển những cấm thuật mà nhục thân mới có thể sử dụng.

Dương Hồi vốn là đại năng Thiên Đạo đội hạng nhất, lúc này lại thi triển cấm thuật, pháp lực tăng vọt mấy lần, dù đến nay vẫn chưa có tiến bộ, một người cũng có thể vượt trội hơn mấy vị đại năng Thiên Đạo đội hạng nhất!

“Ầm ầm!”

Tiếng sấm cuồn cuộn làm thiên địa chấn động vang lên, du long khổng lồ trong lôi vân do Kiếp Diệt chi lôi biến thành cũng thò người ra, đột nhiên lao thẳng về phía các đại năng Thiên Đạo ở bên dưới!

“Đã đến!” Phục Hi khẽ quát một tiếng.

Ngay sau đó, Tam Thanh biến thành Bàn Cổ, lại lần nữa nắm bắt hội tụ uy năng trận pháp thành khai thiên chi nhận, đột nhiên chém lên trên bầu trời!

Tiếng va đập kinh khủng lập tức vang vọng đất trời, chỉ với ảnh hưởng còn dư lại, đã khiến mặt đất trong phạm vi ngàn dặm gần như sụp đổ tan rã!

Kiếp Diệt chi lôi biến thành du long to lớn kia biến mất, còn khai thiên chi nhận lại chưa biến mất, còn sót lại chút uy năng đang bay về phía bàn tay khổng lồ Chương Trung Phật Quốc kia!

Một bóng dáng đột nhiên xuất hiện phía trước bàn tay khổng lồ Chương Trung Phật Quốc, ngăn cản phía trước khai thiên chi nhận còn sót lại kia.

Rõ ràng là Vô Hạng Ma Tổ!

Cơ thể của hắn ta lập tức cao đến sáu trượng, bên ngoài cơ thể tản ra kim quang, cứ như rèn đúc xích kim!

Vô Hạng Ma Tổ bình tĩnh nhìn về phía khai thiên chi nhận kia, đưa một tay ra.

“Rầm!”

Khai thiên chi nhận rơi vào trên bàn tay của Vô Hạng Ma Tổ, đánh hắn ta bay ngược lại, uy năng cũng tiêu tán không còn bóng dáng.

Chư vị đại năng Thiên Đạo nhìn sang, thấy trên bàn tay của Vô Hạng Ma Tổ cũng chỉ có thêm một vết thương, lập tức khôi phục như lúc ban đầu.

“Trượng Lục Kim Thân!”

“Ngay cả cái này mà hắn cũng biết?”

“Đáng tiếc... Uy năng sót lại còn mạnh hơn nhất chỉ Thiên Nguyên của Nữ Oa nương nương, vốn đủ để đánh tan Chương Trung Phật Quốc...”

“Ôi... Thần thông hộ thân mạnh nhất.”

Đông đảo các đại năng đều thở dài một tiếng, trong lòng vừa giật mình cảm hận, vừa bất đắc dĩ tiếc hận.

Dương Hồi hơi nhíu mày.

Bàn về cảnh giới, Thái Âm chi đạo của nàng cũng là Thiên Đạo viên mãn, chỉ là không bằng các Thiên Đạo khác của Bạch Nguyệt Dao, nhưng sự chênh lệch cũng không được coi là quá lớn, cộng thêm nàng thi triển cảm thuật, có thể nói thực lực cường đại nhất trong số đại năng Thiên Đạo ở đây!

Nhưng... Ngay cả như vậy cũng không được?

“Tiếp tục tấn công, ít nhất chúng ta chiếm thế chủ động, nhìn xem ngoại đạo còn có át chủ bài gì nữa.” Dương Hồi khẽ lắc đầu.

Vừa rồi sự tấn công của ngoại đạo còn có sức uy hiếp với bọn họ, nhưng bây giờ một phương Thiên Đạo mạnh hơn, tất nhiên có thể yên tâm cố thủ, bên ngoài có Thái Sơ trấn thủ, có gì cần lo lắng chứ?

Tam Thanh lại lần nữa ngưng tụ ra một tia Bàn Cổ chi lực.

Sau mấy lần tấn công liên tục.

“Lợi hại.”

Trong vòm trời vang lên giọng nói của Vô Hạng Ma Tổ: “Là Tây Vương Mẫu đòi thứ nhất... Dương Hồi, đúng không? Không ngờ, các ngươi lại còn giấu một tay như thế.”

Đại năng Thiên Đạo bình thường, căn bản không có chút tác dụng nào trong cuộc chiến kiểu này, còn một Dương Hồi thực lực kinh người, sau khi thi triển cấm thuật, tác dụng có thể tương đương với hóa thân của hơn trăm vị đại năng Thiên Đạo bình thường!

“Thế nhưng... Các người nghĩ rằng, Ma vực này là của ai?”

Vô Hạng Ma Tổ khẽ cười một tiếng, nói: “Ma Tổ chúng ta không cách nào rời đi, nhưng nhân gian xuất hiện Ma Tôn, các người nên làm gì bây giờ?”

Ngay sau đó, thiên địa thay đổi, phương Ma vực u ám tĩnh mịch này, đột nhiên lớn hơn gấp mười lần!

Vốn Ma vực bao phủ gần phân nửa địa cầu và vũ trụ, trong chớp mắt đã hoàn toàn bao phủ phạm vi mười vạn dặm xung quanh toàn bộ địa cầu ở bên trong!

Rầm!

Cách đó mấy ngàn dặm, đang có một luồng dao động cường đại truyền đến.

Đông đảo đại năng Thiên Đạo đồng thời quay lại nhìn, không nhìn được hơi thay đổi sắc mặt một chút.

“Nhân gian xuất hiện Ma Tôn?”

Chương 363: Phản đồ (1)

Ma vực u ám tĩnh mịch.

Bên ngoài mây ngàn dậm, trên khoảng không trong một sơn thôn vắng vẻ.

Lực lượng quy tắc và ý chí hùng vĩ mệnh mông bao phủ khoảng khu vực này, lôi cuốn nguyên thân hư ảnh của một bóng dáng nữ tử, xuyên qua quỹ tích thần bí rời khỏi nhân gian.

Kiều lão bản chậm rãi mở hai mắt ra, uy áp đáng sợ tản ra.

Àm àm!

Sau khi bản nguyên ngoại ma thuật biến, cũng khiến Ma vực do hấn ta thả ra theo đó lớn hơn gấp mười lần, Ma vực vượt qua phạm vi mười vạn dặm, trong chớp mắt đã bao phủ toàn bộ địa cầu ở bên trong!

“Đây chính là Ma Tôn...”

Kiều lão bản lẩm bẩm một tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía nguyên thân hư ảnh nữ tử kia rời đi, trong ánh mắt hiện ra một tia phức tạp.

Giọng nữ thần bí trong treo lạnh lùng kia, truyền đạt tin tức vị trí thần tiên chuyển thế cảnh giới Thái Nhất của đạo thống Thái Âm Thiên Uyên – nói cho hấn ta biết vị trí của “Vãn Diễm Đế Tôn”, vì vậy hấn ta đã đến đây.

Các ngoại ma khác đều đi tìm U Thiên chuyển thế, chỉ có một mình hấn ta được phái đến bắt “Vãn Diễm Đế Tôn” chuyển thế.

Thần tiên cảnh giới Thái Nhất cũng chỉ tương đương với thực lực thiên ma mà thôi, với thực lực Ma Quân đỉnh phong của hấn ta, chỉ cần có thể xác nhận vị trí, bắt một thần tiên chuyển thế cảnh giới Thái Nhất, tất nhiên vô cùng đơn giản, khác biệt thực lực lên đến gấp trăm lần, căn bản không có cách nào phản kháng.

Hấn ta tùy tiện bắt được Vãn Diễm Đế Tôn kia, sau khi hiến nguyên thân cho “nó”, liền đạt được phần thưởng do “nó” ban cho, trực tiếp đột phá đến cấp độ Ma Quân.

“Lại tìm được vị trí thần tiên chuyển thế cảnh giới Thái Nhất, giọng nói kia... E rằng là đại năng Thiên Đạo Thái Âm Thiên Uyên đi.”

Trong lòng Kiều lão bản mơ hồ hiểu rõ: “Để ta trở thành Ma Tôn, đây chính là lá bài tẩy của một phương ngoại đạo...”

Nhìn từ tin tức Ma Tổ cho hấn ta, tất nhiên hấn ta hiểu rõ bây giờ thực lực của mình mạnh đến mức nào.

vực.

Hắn ta bước ra một bước, trong chớp mắt đã vượt qua khoảng cách mấy ngàn dặm, đã đến trên không Thanh Thành.

Thanh Thành đã sớm bị Chư Pháp Quy Nhất trận vây quanh, kết giới hộ thành màu hỗn độn bao phủ toàn bộ Thanh Thành, uy năng trận pháp được thôi phát đến cực hạn.

Đám thần tiên chuyển thể cảnh giới Thái Nhất ở bên trong Thanh Thành cũng lập tức phát hiện sự tồn tại của hắn ta, rất nhiều thần tiên chuyển thể đều sẵn sàng trận địa đón quân địch.

“Thật xin lỗi...”

Kiều lão bản chậm rãi đưa tay ra, linh lực thiên địa vô cùng to lớn tụ lại, cuộn cuộn đến từ bốn phương tám hướng thậm chí trong thái không đến đây, nhanh chóng tạo thành một đóa hắc liên khổng lồ phạm vi kích cỡ khoảng hơn vạn dặm.

Hắc liên lớn gần bằng nửa địa cầu, cứ lơ lửng trên bầu trời địa cầu như vậy, hoàn toàn che đậy toàn bộ vòm trời, chậm rãi nở rộ ở trong vũ trụ, thả ra uy áp vô cùng kinh khủng.

Các đại năng Thiên Đạo gần như hoàn toàn dựa vào cảnh giới Thiên Đạo, pháp lực bản thân cũng không cường đại, vì vậy uy năng chiêu thức cũng không có khả năng hùng vĩ đến mức nào.

Còn hắn ta, chủ yếu cũng là tu vi cực hạn “Ma Tôn chi lực” mạnh nhất tại tam giới!

Tu vi cực hạn của một phương Thiên Đạo tam giới là pháp lực chí tôn, Ma Tôn chi lực càng cường đại gấp mười, trừ khi là đại năng Thiên Đạo thần vị chi lực, hay là ma thân bất diệt của Ma Tổ, nếu không thì không có bất kì lực lượng nào có thể vượt qua Ma Tôn chi lực.

Nếu hắn ta muốn, chỉ cần dốc hết sức tấn công, thì có thể khiến tinh cầu dưới chân sụp đổ tan rã!

Đông đảo thần tiên chuyển thể bên trong Thanh Thành đều hoảng sợ nhìn lên bóng đen mênh mông vô bờ ở bên trong bầu trời kia, ngay cả một chiếc lá sen cũng không thể nhìn đầy đủ, nếu không phải dựa vào linh giác, căn bản không phán đoán ra đây là hắc liên!

Ngay sau đó, đóa hắc liên còn to lớn hơn mặt trăng này bắt đầu chậm rãi thu nhỏ, trong khoảnh khắc đã rút nhỏ gấp trăm lần nghìn lần, chỉ lớn hơn Thanh Thành một chút.

Sau đó, đóa hắc liên tương đương với kích cỡ thành trì này chậm rãi lật ngược, tâm sen nở rộ hướng xuống Thanh Thành ở phía dưới, đột nhiên

phun ra một tia sáng u ám, lao thẳng về phía kết giới hộ thành màu hỗn độn ở Thanh Thành!

“Rầm!!”

Cứ như tiểu hành tinh đụng địa cầu, trong chớp mắt tia sáng u ám kia nổ tung bên trên kết giới hộ thành, đã sinh ra vụ nổ vô cùng kinh khủng, dường như toàn bộ tầng đại lục Á u cũng vì đó mà run rẩy, trời đất quay cuồng, nhật nguyệt mất ánh sáng.

Dư âm cuộn cuộn đáng sợ đến cực điểm lướt qua, những nơi đi qua, sông núi vỡ vụn, dòng sông bốc hơi, ngoại trừ Thanh Thành được kết giới hộ thành bảo vệ, mặt đất trong phạm vi hơn nghìn dặm xung quanh đều bị cao mất một lớp thật dày, tầng đại lục lắc lư khiến vỏ trái đất gần đó cũng bởi vậy đã nứt ra từng khe hở sâu hoắm.

Mặc dù Thanh Thành vẫn bình yên vô sự, nhưng rõ ràng kết giới hộ thành này đã lõm xuống một khoảng lớn, hình như sắp sụp đổ vỡ vụn.

Theo rất nhiều thần tiên chuyển thể bày trận trong nội thành tiếp tục vận chuyển một lượng lớn pháp lực, tia sáng bên trên kết giới hộ thành màu hỗn độn kia di chuyển, cũng đã chữa trị như lúc ban đầu.

Thế nhưng –

“Rầm!!”

Lại là một tia sáng u ám có uy năng đáng sợ đánh xuống, theo vụ nổ hủy thiên diệt địa, kết giới hộ thành lại lần nữa lõm xuống.

Sau khi rất nhiều thần tiên chuyển thể trong nội thành sợ hãi, cũng chỉ có thể tiếp tục tiêu tốn một lượng lớn pháp lực khôi phục kết giới.

“Thật xin lỗi...”

Kiều lão bản im lặng thờ dài, tiếp tục không chế hắc liên bắn ra từng tia sáng u ám, không ngừng đánh thẳng vào kết giới hộ thành.

Pháp môn mà hắn ta tu hành càng giỏi về hộ thân và trói buộc, cũng không am hiểu tấn công, nhưng dù sao cũng là cấp độ Ma Tôn, dù không am hiểu cũng là uy năng Ma Tôn.

Cho dù Chư Pháp Quy Nhất trận này thôi phát đến cực hạn, cũng chỉ gần bằng uy năng Ma Tôn, miễn cưỡng ngăn cản sự tấn công của hắn mà thôi.

Chương 364: Phản đồ (2)

Dù mỗi lần đều có thể sửa chữa kết giới, nhưng tất nhiên phải tiêu hao một lượng lớn pháp lực.

Ở trong Ma vực này, hẳn ta có lực lượng vô cùng, còn tu hành giả bên trong Thanh Thành thì sao?

Cho dù có linh đan bổ sung pháp lực, cũng có cực hạn chống đỡ của thuốc, dưới tình huống hao tổn pháp lực như vậy, có thể chống đỡ được bao lâu?

Đại trận Thanh Thành, sắp sửa sụp đổ.

“Thật xin lỗi...”

...

Bên ngoài mấy ngàn dặm.

Trong thiên địa do Thương Sinh Ma Tổ biến thành, rất nhiều các đại năng Thiên Đạo cũng cảm ứng được tình hình của Thanh Thành ở cách mấy ngàn dặm, từng người đều thay đổi sắc mặt.

Cứ tiếp tục như vậy, không được bao lâu nữa, đại trận Thanh Thành sẽ bị phá!

Một khi Thanh Thành bị công phá, Vạn Thế Phục Long đại trận ở dưới lực lượng đáng sợ của Ma Tôn kia, tựa như một tờ giấy rách yếu ớt, căn bản không có cách nào chống cự!

Vạn Thế Phục Long đại trận, cùng những cấm chế khác phong âm ngoại ma thượng cổ ở nhân gian, chính là quan hệ phong ấn tử mẫu, Vạn Thế Phục Long đại trận bị phá, vậy phong ấn khác cũng sẽ bị phá diệt theo.

Đến lúc đó, một lượng lớn Ma Tôn bị phong ấn ở nhân gian, thậm chí những chuẩn Ma Tổ kia được thả ra, vậy thì nguy!

Cho dù là thực lực của ba lãnh tụ đạo thống lớn, cũng chỉ gần với Ma Tôn mà thôi, một khi chuẩn Ma Tổ hiện thế, vậy không ai cản nổi!

Nhưng...

“Khai thiên!”

Tuy rất nhiều đại năng liên thủ hợp kích lại có thể hơi chiếm được thượng phong, nhưng Trọng Lục Kim Thân của Vô Hận Ma Tổ này hoàn toàn có thể ngăn cản được chút ưu thế thêm ra này, tương đương với cục diện cân bằng, các đại năng Thiên Đạo căn bản không có cách nào phá vòng vây đi ngăn cản được!

“Thanh Thành sắp bị phá.”

Giọng nói ung dung của Vô Hạng Ma Tổ từ bên trong vòm trời lượn lờ xuống: “Thái Sơ còn chưa đến gần cản sao?”

Các đại năng Thiên Đạo đều hiểu.

Hiển nhiên một phương ngoại ma vẫn còn át chủ bài khác chưa sử dụng, nếu không cũng không chờ Thái Sơ đến Thanh Thành gần cản.

Một khi Thái Sơ đến Thanh Thành, e rằng phe mình ở nơi này cũng gặp tai ương!

“Chỉ đang chờ Thái Sơ xuất hiện thôi.”

Sắc mặt Nữ Oa nương nương lạnh băng, lập tức truyền âm cho Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn dáng vẻ thiếu niên kia: “Linh Bảo, bắt đầu đi.”

“Ta đã biết.” Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn chậm rãi nhắm đôi mắt lại, nói: “Ta cần chút thời gian.”

“Được.” Nữ Oa nương nương nhẹ nhàng gật đầu.

Thượng Thanh Thiên Tôn không có cách nào hoàn toàn tập trung tâm thần trên hóa thân ở nhân gian, cũng mang ý nghĩa không có cách nào thi triển đại thần thông Tam Thanh hợp nhất khí kia, chỉ có thể dựa vào đại năng Thiên Đạo khác hợp lực gần cản.

Lúc này –

“Rầm!”

Bên trong vòm trời, trong lôi vân kia lại bắn ra một đầu du long tia chớp màu đen khổng lồ, lao thẳng về phía một phương Thiên Đạo kia.

Phục Hi lập tức truyền âm cho rất nhiều đại năng Thiên Đạo: “Mặc dù Tam Thanh không cách nào hình thành Bàn Cổ chi lực, nhưng cũng may có Dương Hồi ở đây, chỉ cần chuyển trận pháp thành hình thức phòng ngự, dùng hết sức phòng thủ, dù không có cách nào hoàn toàn gần cản, chúng ta chia sẻ một chút, có lẽ cũng không có chuyện gì.”

Ngay sau đó, kỳ quang trận pháp sáng lên, rất nhiều đại năng Thiên Đạo bắt đầu liên tục không ngừng dốc hết sức quán thâm uy năng, hoàn toàn hội tụ uy năng của bản thân vào bên trong uy năng trận pháp, hóa thành một tầng kết giới như hỗn độn!

Du long tia chớp màu đen đâm đầu vào phía trên kết giới hỗn độn, lập tức sụp đổ phân tán hóa thành từng tia chớp rời rạc, quán quanh ở bên trên toàn bộ kết giới hỗn độn, tia chớp không ngừng hao mòn uy năng kết giới, muốn thâm thấu đánh xuyên qua kết giới, còn các đại năng Thiên Đạo cũng không ngừng dốc hết sức quán thâm uy năng.

“U Thiên, sao Lâm Chỉ Thủy còn chưa ra tay?” Xà Tích Lộ lo lắng hỏi ở trong lòng.

“Hắn đang đợi.” U Thiên thở dài nói: “Chẳng qua, hiển nhiên một phương Thiên Đạo còn có át chủ bài khác, có lẽ có thể giải quyết, chỉ là không biết một phương ngoại đạo còn có át chủ bài gì, lại bằng lòng để Thái Sơ đi ngăn cản Ma Tôn bên Thanh Thành?”

Đúng lúc này –

Trong đám đại năng Thiên Đạo được uy năng trận pháp bao phủ, cách Xà Tích Lộ không xa, hóa thân Tây Vương Mẫu hư ảo đến mức như có khả năng sụp đổ bất cứ lúc nào, đột nhiên chậm rãi quay lại nhìn về phía Xà Tích Lộ.

Ánh mắt của nàng vô cùng lạnh lùng.

Trong chốc lát, vô biên linh lực thiên địa như triều bá, điên cuồng hội tụ vào hóa thân sắp tiêu tán của Tây Vương Mẫu, chỉ trong chớp mắt, hóa thân Tây Vương Mẫu từ sắp sụp đổ, khôi phục trạng thái đỉnh cao nhất!

Cho dù là các đại năng Thiên Đạo đang tập trung tâm thần duy trì kết giới ngăn cản sự tấn công của tia chớp kia, cũng đã nhận ra điểm này.

“Tây Vương Mẫu?”

“Xảy ra chuyện gì? Không phải hóa thân Tây Vương Mẫu sắp tiêu tán sao?”

“Chẳng lẽ nàng ta giả vờ?”

“Sao lại thế... Nàng ta là phản đồ?”

Ngoại trừ mấy vị đại năng Thiên Đạo đã sớm dự đoán được, các đại năng khác không nhận được vô cùng hoảng sợ, nhưng lúc này đang chống cự sự tấn công của Kiếp Diệt chi lôi do ngoại đạo hợp kích, vốn đã hơi không thể chống cự, sao lại phân tâm?

Linh giác của U Thiên vẫn luôn chú ý đến xung quanh, lúc này lập tức chú ý đến sự thay đổi của Tây Vương Mẫu, vội vàng quát trong đầu Xà Tích Lộ: “Tây Vương Mẫu là phản đồ! Lập tức hủy bức tranh hóa thân của nàng ta đi!”

Sau khi hóa thân Tây Vương Mẫu đi ra từ trong bức tranh, U Thiên liền chú ý, để Xà Tích Lộ thu bức tranh lại.

Bức tranh này chính là thứ gánh chịu hóa thân, là mấu chốt để đại năng Thiên Đạo có thể hình thành hóa thân ở nhân gian, chỉ cần hủy bức tranh, tất nhiên hóa thân cũng sẽ tiêu tán.

“Được!”

Xà Tích Lộ liếc qua bức tranh trong tay, lúc này thôi động pháp lực, trực tiếp biến bức tranh hình thành từ một trang giấy bình thường này thành hư vô!

Thế nhưng, hóa thân Tây Vương Mẫu vẫn còn ở đây!

U Thiên không nhịn được ngậy ngấn cả người.

Tùng đại năng Thiên Đạo đều khẽ giật mình, lập tức hiểu rõ.

“Dù không có bức tranh, nàng ta cũng có thể hình thành hóa thân ở nhân gian!”

“Đây là thủ đoạn kết hợp Thiên Đạo và ngoại đạo, nàng ta chính là Ma Tổ chuyển thế!”

“Đáng chết!”

“Phản đồ này! Thật sự đang diễn trò!”

Tiếng quát mắng của tùng đại năng Thiên Đạo xuyên qua truyền âm nguyên thần không ngừng vang lên.

Ánh mắt của Nữ Oa nương nương và mấy vị lãnh tụ đạo thống khác vẫn bình tĩnh, dường như đã sớm nghĩ đến điểm này.

Hắn nói không sai, đúng là nàng.

“Hừ.”

Ánh mắt Tây Vương Mẫu lạnh băng, căn bản chưa từng để ý đến các đại năng Thiên Đạo ở xung quanh không có cách nào phân tâm ra tay, nhanh chóng ngưng tụ từng đạo phong mang “Thiên Chi Lệ” trên đỉnh đầu, lập tức thôi động Thiên Chi Lệ chém về phía Xà Tích Lộ!

Xà Tích Lộ cảnh giới Thái Nhất cũng chỉ có thực lực tiên nhân gian, căn bản không thể ngăn cản được trong chớp mắt, sẽ bị giết chết, sau đó quay về với “nó”!

Trong ánh mắt Tây Vương Mẫu hiện ra ý cười.

Nàng vốn không muốn lừa một phương Thiên Đạo, diễn trò nhiều như vậy, chỉ đang tìm kiếm một cơ hội mà thôi, một cơ hội có thể chém giết U Thiên!

Cho dù lúc này Thái Sơ hiện thân, cũng chưa chắc có thể theo kịp!

Huống chi, dù lúc này có thể theo kịp, cũng chỉ có thể hai chọn một, hoặc là cứu U Thiên, hoặc là đi ngăn cản Ma Tôn công phá Thanh Thành!

Dù là lựa chọn cái nào, đều là ưu thế rất lớn với một phương ngoại đạo!

Đúng lúc này, trong tay áo Nữ Oa nương nương lại bay ra một bóng người.

Rõ ràng là một tiểu loli thoạt nhìn chưa đến mười tuổi, hình như hơi ngốc manh, hạ xuống trước mặt Xà Tích Lộ.

Tốc độ chảy của thời gian đột nhiên dừng lại.

Thanh!

“Phản đồ, thật sự không nhịn được?”

Nữ Oa nương nương dùng khước mắt liếc qua Tây Vương Mẫu, lạnh như băng truyền âm nói: “Chúng ta vốn chưa từng tin tưởng ngươi, ngươi muốn cơ hội này, vậy ta sẽ cho ngươi cơ hội này!”

Chương 365: Tru tiên! (1)

Truyền âm lạnh lùng của Nữ Oa nương nương vang lên, trong lòng Tây Vương Mẫu không nhận được có một tia lạnh buốt chảy qua.

Nàng thôi động Thiên Chi Lệ chém về phía Thanh che ở trước mặt Xà Tích Lộ, nhưng tốc độ thời gian trôi qua ở khu vực phía trước Thiên Chi Lệ, đột nhiên chậm chạp đến tình trạng gần như đứng im.

Đây chính là át chủ bài do một phương Thiên Đạo cất giấu để ngăn cản ta?

Lúc Tây Vương Mẫu cảm nhận được pháp lý vận chuyển thay đổi tốc độ chảy của thời gian này, trong lòng lập tức cười nhạt một tiếng.

Cảnh giới của nàng đến cỡ nào, tất nhiên liếc mắt là nhận ra được, đạo thay đổi tốc độ thời gian trôi qua này, cũng chỉ là đạo cảnh giới Thái Nhất thôi!

Chỉ là tiên nhân gian cảnh giới Thái Nhất, sao có thể ngăn cản nàng?

Nhưng...

“Hà?”

Ngay lúc nàng cảm nhận được tu vi pháp lực của thiếu nữ Thụ Yêu ở trước mắt, lại không nhận được ngăn cản cả người, trong lòng trào ra sự hoảng sợ không thể tưởng tượng nổi: “Sao có thể? Tu vi đại la kim tiên?”

Ở nhân gian, hạn mức tu vi cao nhất của tu hành giả Thiên Đạo, chính là cực hạn bán tiên!

Còn thiếu nữ Thụ Yêu ở trước mắt, tuy thi triển cấm thuật kích thích pháp lực, nhưng rõ ràng là tu vi đại la kim tiên!

Ở nhân gian... Lại cũng có thể xuất hiện đại la kim tiên?

Trừ khi là...

Trong đầu Tây Vương Mẫu đột nhiên hiện ra một suy nghĩ, trong mắt hiện lên vẻ kích động, sương mù khiến nàng bối rối không biết bao nhiêu năm, dường như lúc này đang chậm rãi tiêu tán.

Suy nghĩ khế xoay chuyển, trong chớp mắt, Thiên Chi Lệ đã rơi vào phạm vi thời gian do thiếu nữ Thụ Yêu kia ảnh hưởng, tốc độ chém xuống đột nhiên chậm lại, cực kỳ khó chém xuống.

Nàng cũng không lo lắng.

Cho dù thiếu nữ Thụ Yêu này hiểu được một đạo Tru Quang thần bí hiếm thấy, còn có được tu vi đại la kim tiên, đồng thời thi triển cấm thuật, nhưng tối đa cũng chỉ tương đương với hóa thân của một đại năng Thiên

Đạo bình thường ở đội hạng nhất mà thôi, so sánh với thực lực lãnh tụ đạo thống như nàng, vẫn có chút chênh lệch.

Một đao kia dưới sự thôi phát toàn lực của mình, đã định sẵn thiếu nữ Thụ Yêu này không có cách nào ngăn cản hoàn mỹ được.

Không có cách nào ngăn cản hoàn mỹ, dù chỉ lan đến gần U Thiên chuyển thế, chỉ với chút tu vi này của U Thiên chuyển thế, cũng chắc chắn phải chết không chút nghi ngờ.

Nhưng –

Thanh cũng không nghĩ sẽ ngăn cản một kích này, Nữ Oa nương nương và Dương Hồi đã sớm dặn dò nàng, vì vậy nàng cũng chỉ kéo dài chút thời gian thôi.

Chỉ thấy trong tay nàng đột nhiên xuất hiện một bức tranh.

Bức tranh mở ra, có thể thấy được một vị Đế Hoàng kim bào đứng ở mép cung điện quan sát chúng sinh, rõ ràng là Thái Sơ Thiên Đế!

“Thái Sơ?” Ánh mắt Tây Vương Mẫu thay đổi.

Nàng vốn tưởng dù Thái Sơ phát hiện tình hình ở nơi này, chạy đến đây, muốn phá vỡ thiên địa do Thương Sinh Ma Tổ biến thành, cũng cần chút thời gian, căn bản không kịp ra tay cứu giúp, tám phần là sẽ đến Thanh Thành ngăn cản Ma Tôn kia.

Nhưng không ngờ, Thái Sơ Thiên Đế đã sớm để lại hóa thân?

“Rầm!”

Thiên địa chấn động, ngay lúc này dường như thời gian trở nên vô cùng chậm rãi, không gian cũng gần như ngưng kết, tốc độ Thiên Chi Lệ của Tây Vương Mẫu chém xuống lập tức trở nên càng chậm chạp hơn.

Chỉ thấy vị Thái Sơ Thiên Đế mặc kim bào kia sải bước đi ra từ trong tranh, mỗi một bước đi dường như chân đều đạp lên càn khôn thiên địa, vạn vật thế gian ở trước mặt hắn đều trở nên ảm đạm phai mờ, tất cả uy nghiêm chúa tể khiến thiên địa đều trở nên yên tĩnh vắng lặng, thời gian, không gian, vạn vật... Dường như tất cả đều đang tỏ rõ ý thần phục!

Tia sáng kỳ dị vô cùng vô tận và dị tượng vô cùng huyền diệu, hiện ra ở sau lưng hắn, dường như thấu thiên địa, khoảng mười vạn tám ngàn loại.

Chỉ thấy hóa thân Thái Sơ Thiên Đế nhắm chặt mắt lại, có uy năng vô hình bành trướng ra, kỳ quang dị tượng của mười vạn tám ngàn loại đạo ở sau lưng, như nhận được mệnh lệnh điên cuồng hội tụ lại như một, trong chốc lát đã huyền hóa thành một hư ảnh thế giới tọa lạc bên trong khí hỗn độn!

Thế giới này chỉ có nhân cao, cứ như là phương thiên địa đầu tiên được sinh ra ở trong hỗn độn, trong đó như vô biên vô hạn, có thể thấy được nhật nguyệt tinh thần, vạn linh thần phục, ẩn chứa hơi thở cổ xưa mà vĩnh hằng, rõ ràng là Thái Sơ chi địa!

“Rầm!!!”

Ở đây chỉ có hư ảnh Thái Sơ chi địa nhân cao, theo tay áo của hấn vung lên, uy năng kinh khủng mạnh mẽ chèn ép qua, lập tức phá nát Thiên Chi Lệ!

Sau đó, xu thế của Thái Sơ chi địa này không giảm, lại âm vang đánh về phía Tây Vương Mẫu!

Cả người Tây Vương Mẫu ẩn hiện pháp lý, uy năng hóa thành ánh sáng hộ thân, dưới sự bắn phá của hư ảnh Thái Sơ chi địa này, lập tức bị uy năng kinh khủng này đâm đến bay ngược ra, cứ như bi-a bị đánh bay, xé rách khoảng không bay ra ngoài kết giới của trận pháp phòng ngự này.

Dường như một phương ngoại đạo cũng không muốn làm Tây Vương Mẫu bị thương, lập tức thu lại từng đạo lôi quang Kiếp Diệt muốn đánh xuyên qua kết giới.

“Thái Sơ.”

Tây Vương Mẫu đứng trên bầu trời lạnh như băng nhìn Thái Sơ Thiên Đế ở bên dưới, cơ thể lên như điều gặp gió, muốn bay ra khỏi phương thiên địa này.

Nhưng Thái Sơ Thiên Đế lại giơ tay lên, nhắm mắt, cách không nắm một cái.

“Rầm!”

Ngay lúc này dường như toàn bộ thiên địa cũng bị hấn khống chế trong tay, lực lượng thiên địa không ngừng chèn ép Tây Vương Mẫu, thậm chí còn có một tòa hư ảnh Thái Sơ chi địa minh mông xuất hiện ở khoảng không phía trên Tây Vương Mẫu, trấn áp về phía nàng!

“Nhanh cứu nàng!”

Đám Ma Tổ lập tức hợp kích, ý đồ yểm trợ Tây Vương Mẫu.

Nhưng hợp kích của một phương Thiên Đạo lại càng nhanh hơn, khoảng cách càng gần hơn, trong chớp lát đã hội tụ tạo thành một đạo khai thiên chi nhận, mang theo uy năng đáng sợ, xé rách bầu trời bay về phía Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu lại như đã từ bỏ, đứng nguyên tại chỗ ở trên khoảng không, mặc cho hợp kích một phương Thiên Đạo bay tới, đôi mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Thanh ở bên dưới.

Chợt, hóa thân của nàng đã bị uy năng của khai thiên chi nhận kia bao phủ, tiêu tán không còn bóng dáng.

“Bắt lấy chân thân của phản đồ này!” Phục Hi lập tức truyền âm nói.

Nhưng –

“Động tác của nàng ta rất nhanh, đã rời khỏi Thái Âm Thiên Uyên.”

Thần niệm của Nữ Oa nương nương lập tức cảm ứng được tình huống ở Thiên Tâm giới, cau mày nói: “E rằng nàng ta đã tiến vào phạm vi U Hải ngoại đạo, nàng ta chưa bị Thiên Đạo vớt bỏ, còn được đám Ma Tổ bảo vệ, muốn giết nàng ta, chắc chắn chúng ta phải liên thủ ra tay, mới có cơ hội thành công, lúc này việc ở nhân gian chưa kết thúc, tạm thời không có thời gian truy sát nàng ta.”

U Hải ngoại đạo, cũng tức là bên trong Thiên Tâm giới, vùng biên bản nguyên đã bị ngoại đạo ăn mòn, phạm vi cực lớn.

“Thật sự là phản đồ!” Ngọc Thanh Thiên Tôn hừ lạnh nói.

Nữ Oa nương nương nhìn về phía Thái Sơ Thiên Đế vẫn đang nhắm mắt, khẽ cau mày nói: “Thái Sơ, người thế nào?”

Các đại năng Thiên Đạo khác cũng nhìn về phía Thái Sơ Thiên Đế, nhưng Thái Sơ Thiên Đế chỉ nhắm mắt lại, không nói một lời, dường như không nghe thấy, hoàn toàn không để ý đến.

“U Thiên, sao Lâm Chỉ Thủy không nói chuyện?” Xà Tích Lộ không nhịn được hỏi ở trong lòng.

“Ta cũng không biết.” U Thiên kỳ quái nói: “Ta cảm thấy trong hóa thân Thái Sơ này, mặc dù có ý chí thần niệm, nhưng... Dường như không có bản thân?”

“Không có bản thân?” Xà Tích Lộ ngẩn ngơ.

“Dùng cách nói của thế tục thời nay, Thái Sơ tựa như chương trình trí năng vậy.” U Thiên nghi ngờ nói: “Chỉ dựa vào linh tính của bản thân để khống chế hóa thân này thôi, không có ý thức bản thân.”

Lúc này, phía trên lại vang lên giọng nói của Vô Hận Ma Tổ:

“Thái Sơ, đây chính là lựa chọn của ngươi sao? Đến cứu U Thiên? Vậy người cứ chờ nhìn Thanh Thành bị phá đi, kết quả này, chúng ta cũng có thể chấp nhận.”

Chương 366: Tru tiên! (2)

Thái Sơ Thiên Đế vẫn nhắm hai mắt, cũng không có ý trả lời, tựa như đang ngủ say.

Nữ Oa nương nương hơi nhú mày, cũng không có thời gian suy nghĩ Thái Sơ Thiên Đế xảy ra chuyện gì, chỉ ngẩng đầu nhìn về phía vòm trời, thản nhiên nói: “Thanh Thành? Người tưởng rằng ta cũng không chuẩn bị sao?”

“Chuẩn bị?”

Ngay sau đó, Thượng Thanh Thiên Tôn vẫn luôn tập trung tâm thần ở chân thân trên thượng giới, đột nhiên mở mắt ra, khóe môi mỉm cười, nói: “Tốt.”

Hắn ta lại nhìn về phía Thái Sơ, nói: “Thái Sơ, ta cũng không hiểu một đạo tâm thức khí linh, người đến đi.”

Thái Sơ Thiên Đế nhắm mắt, không nói gì, chỉ vung tay lên, đã có một đạo ánh sáng hư ảo lại mông lung bay ra khỏi phương thiên địa này, bay về phía Thanh Thành cách mấy ngàn dặm.

“Hà?” U Thiên ngẩn ngơ, nói: “Ta từng thấy thần thông này... Đây không phải thần thông kỳ diệu lúc trước Tiêu Tuệ để nguyên thần thứ hai làm khí kinh, một lần nữa dung hợp với Sinh Tử Bộ sao?”

Một khi khí linh thoát khỏi, lại muốn dung hợp lại Linh Bảo, vậy gần như là chuyện không thể nào.

Đông đảo Ma Tô và đại năng Thiên Đạo không nhìn được đưa mắt nhìn về phía Thanh Thành.

...

Thanh Thành.

“Rầm!!”

“Rầm!!”

Tia sáng u ám ẩn chứa uy năng khủng bố, lần lượt rơi xuống kết giới hộ thành trên bầu trời Thanh Thành, khiến kết giới màu hồng độn này gần như sụp đổ, lại tiêu hao một lượng lớn pháp lực để khôi phục.

Rất nhiều thần tiên chuyển thế đều nhìn hắc liên to lớn ở trên không, uy năng đáng sợ kia khiến trong lòng tất cả mọi người trở nên trĩu nặng.

Bên trong Thanh Thành, đám người Tiêu Tuệ, thiếu nữ Kim Ô, Lục Kiếm Tiên, cũng chỉ có thể nhìn chằm chằm bầu trời.

Bọn họ cũng không vào trận, nhưng đã chuẩn bị sẵn sàng, một khi đám thần tiên Chư Pháp Quy Nhất trận tiêu hao hết pháp lực, thần tiên khác sẽ lập tức đi tới chống đỡ.

Nhưng... Cũng không biết có thể chống đỡ bao lâu?

Đột nhiên –

Bên trong Thanh Thành, không gian trên khoảng không đám người Lục Kiếm Tiên đột nhiên nổi lên sóng gió, vùng không gian kia cũng vụn vẹo vỡ vụn theo, trong chớp mắt tạo thành một thông đạo to lớn đến khoa trương, phía bên kia thông đạo... Lại truyền đến một luồng hơi thở thần bí vượt qua tam giới.

Lục Kiếm Tiên lại ngẩn ngơ.

Bởi vì, hẳn ta cảm nhận được ở phía bên kia của thông đạo không gian này, hình như có một hơi thở khiến hẳn ta cảm thấy rất quen thuộc.

Ngay sau đó, bốn đạo lưu quang tản ra vô tận sát khí và sắc bén, cùng một tâm trận đồ ẩn chứa kiếm ý, đột nhiên bay ra từ trong thông đạo không gian này, thông đạo không gian thật lớn này cũng lập tức khôi phục lấp đầy.

Bốn đạo lưu quang xẹt qua trường hồng, lơ lửng trước mặt Lục Kiếm Tiên, hóa thành bốn thanh thần kiếm có kiếm ý dạt dào, vang lên từng tiếng kiếm reo vui vẻ.

Còn một tâm trận đồ cổ xưa ẩn chứa kiếm ý kia, cũng trôi lơ lửng ở bên dưới bốn thanh thần kiếm.

Lục Kiếm Tiên ngây ngốc nhìn về phía bốn thanh thần kiếm và trận đồ, dường như có thể cảm nhận được hô hấp và nhịp đập của bọn họ, có thể cảm nhận được linh tính của bọn chúng, dường như đang chờ đợi mình quay về.

“Tru tiên!”

“Là Tru Tiên Tứ Kiếm!”

“Còn có trận đồ!”

“Thượng Thanh Thiên Tôn đã đưa Tru Tiên Kiếm Trận xuống!”

Ngay lúc này, bên trong Thanh Thành có rất nhiều thần tiên chuyên thể đều nhận ra.

Tru Tiên Tứ Kiếm từng là Thái Sơ Linh Bảo rất ghê gớm, một khi hình thành Tru Tiên Kiếm Trận tiếng tăm lừng lẫy, thì có thể nói là sát trận hàng đầu tam giới thời kỳ thượng cổ!

“Lục Kiếm Tiên.”

Tiêu Tuệ đứng bên cạnh Lục Kiếm Tiên, khẽ mở miệng nói: “Ta vẫn không nói cho người biết, thật ra... Vào sáu trăm năm trước, người là khí

linh do Thượng Thanh Thiên Tôn tháo rời từ Tru Tiên Kiếm Trận, thông qua luân hồi chuyển thế đưa đến nhân gian.”

Lục Kiếm Tiên chỉ nhìn Tru Tiên Tứ Kiếm, cũng không nói lời nào.

Không cần Tiêu Tuệ nói, hắn ta cũng đã đoán được điểm này.

Lúc này –

Không một tiếng động, một đạo kỳ quang hư ảo mông lung bay đến từ phương xa, bay vào bên trong Thanh Thành, rơi xuống đầu của Lục Kiếm Tiên, sau đó chui vào trong nguyên thần của hắn ta.

Lục Kiếm Tiên hiểu rõ.

Đây là đại thần thông của Lâm tiên bối, có thể khiến khí linh và Linh Bảo kết hợp một lần nữa, tựa như Tiêu Tuệ vậy.

Chỉ là... Tiêu Tuệ có nguyên thần thứ hai, còn hắn ta lại không có.

Tu luyện nguyên thần thứ hai, thời kỳ tốt nhất là thời điểm vừa tu thành nguyên thần, cảnh giới nguyên thần càng cao, khả năng lại càng nhỏ, với cảnh giới nguyên thần cấp độ hỗn nguyên hiện tại của hắn ta, đã gần như không có hy vọng tu luyện nguyên thần thứ hai.

Vì vậy, hắn ta chỉ có thể tự mình trở thành Tru Tiên Kiếm Linh.

Kiểm Linh... Dù sao cũng không phải người.

“Lục Kiếm Tiên...” Tiêu Tuệ thở dài.

Nàng đã sớm truyền pháp môn Đệ Nhị Nguyên Thần cho Lục Kiếm Tiên, cũng là lo lắng một ngày như vậy, nhưng Lục Kiếm Tiên vẫn không tu thành nguyên thần thứ hai, tu luyện thất bại sẽ dẫn đến nguyên thần tổn hao nhiều, mặc dù có linh đan cũng phải tốn rất nhiều thời gian mới có thể khôi phục.

Nguyên thần cảnh giới hỗn nguyên, muốn tu luyện nguyên thần thứ hai... Quá khó khăn.

“Không sao, trở thành kiếm linh mà thôi.”

Lục Kiếm Tiên mỉm cười, lập tức không chút do dự dùng kiếm khí chặt đứt mệnh mạch của bản thân, đoạn tuyệt sinh cơ, khiến nguyên thần hoàn toàn thoát khỏi cơ thể, trôi nổi ở giữa không trung.

“Ta vốn yêu thích kiếm, hợp nhất với kiếm, thì thế nào?”

Hư ảnh nguyên thần Lục Kiếm Tiên vừa sai bước, lập tức hóa thành tia sáng dung hợp vào bên trong Tru Tiên Tứ Kiếm kia.

Ngay lúc này, Tru Tiên Tứ Kiếm vốn giống như vật chết kia, cứ như tìm được linh hồn, đột nhiên chậm rãi rung động, bắn ra kiếm minh vang vọng trời đất, tản ra kiếm ý vô cùng kinh người!

Kiểm đồ không ngừng mở rộng ở giữa không trung, còn Tru Tiên Tứ Kiếm cũng theo đó tự do qua lại ở trên bầu trời.

Tiêu Tuệ hít sâu một hơi, lúc này truyền âm nói: “Tru Tiên Tứ Kiếm và trận đồ đã về chỗ, mời chư vị nhanh chóng bày ra “Tứ Cửu Tru Tiên trận” phục ma kia!”

“Tứ Cửu Tru Tiên trận” này, là Thượng Thanh Thiên Tôn sau khi đạt được Thiên Đạo, lấy Tru Tiên Kiếm trận, thay đổi thành “Tứ Cửu Tru Tiên trận”, ngoại trừ cần bốn mươi chín vị chí tôn chuyển thế, thống lĩnh chín trăm chín mươi chín tên đại la kim tiên hồn nguyên chuyển thế, ngoại trừ tọa trấn trận cơ, còn cần bốn vị chí tôn cảnh giới Tàn Nghi Ninh chủ trì trận pháp.

Đương nhiên, mấy chốt nhất chính là Tru Tiên Tứ Kiếm, cùng trận đồ Tru Tiên Kiếm trận.

Đột nhiên, chỉ thấy từng vị thần tiên chuyển thế hóa thành lưu quang, bay lên không trung, rơi vào phía trên trận đồ Tru Tiên Kiếm trận to lớn kia, trong khoảnh khắc đã bày trận, pháp lực quán thông như một.

Còn bốn chuỗi Tru Tiên Kiếm này cũng rơi xuống bốn phương của kiếm đồ, hóa uy năng do kiếm đồ hội tụ thành kiếm khí!

“Coong!”

Tiếng kiếm reo tràn ngập ý tức sát vang vọng đất trời!”

“Giết!”

Ngay sau đó, chỉ thấy Tru Tiên Tứ Kiếm đột nhiên bay lên không trung, mang theo rất nhiều lực lượng của thần tiên và uy năng thiên địa, xoay tròn hội tụ như một ở trên bầu trời, hóa thành một đạo kiếm quang vô cùng chói mắt, tản ra kiếm ý kinh khủng đến cực điểm, thuận di xuyên qua kết giới hộ thành, đánh về phía Ma Tôn ở bên ngoài Thanh Thành!

Bên trong vòm trời, ở tâm sen của hắc liên không lồ kia, lại bắn ra một tia sáng u ám!

“Soạt!”

Chỉ trong chốc lát tia sáng u ám này, đã bị ánh sáng vô cùng chói mắt của Tru Tiên Tứ Kiếm đánh tan!

Dường như ánh sáng mặt trời của Tru Tiên Kiếm, cũng chỉ chấn động, ánh sáng ảm đạm trong một chớp mắt, lại lần nữa phát sáng, dường như thuận di thẳng về phía Ma Tôn ở trên không!

Kiểm quang hiện ra!

Tru Tiên Kiếm trận vốn là sát trận hàng đầu tam giới, uy năng chủ yếu tập trung ở bốn chuỗi thần kiếm cấp bậc Thái Sơ Linh Bảo này, còn bây giờ

lại kết hợp với trận pháp uy năng của rất nhiều thần tiên chuyển thế, kỳ kiếm chi phong, kỳ nhận chi lợi, cho dù là Ma Tôn, cũng phải cẩn thận ngăn cản!

Chương 367: Nhảy qua thiên quy (1)

Ở thời kỳ thượng cổ, Tru Tiên Tứ Kiếm chính là Thái Sơ Linh Bảo nhất đẳng, cho dù tháo gỡ ra, dù là uy năng của một thanh thần kiếm nào cũng đủ để làm chí tôn bị thương.

Một khi bốn cây kiếm hợp nhất, bày ra Tru Tiên trận, ngay cả thần tiên cảnh giới Thái Nhất cũng phải kiêng dè.

Dù sao, ở thời kỳ thượng cổ cũng không tồn tại cảnh giới Thiên Đạo, đại la kim tiên hỗn nguyên đã là nhân vật lớn ở tầng cao nhất của tam giới.

Tru Tiên Kiếm trận cũng không có ý nghĩa với đại năng Thiên Đạo hiện tại, nhưng đối với người dưới cảnh giới Thiên Đạo, vẫn là đại sát khí.

Còn bây giờ, phối hợp với Tru Tiên Tứ Cửu trận ở nhân gian, dưới trận pháp uy năng có rất nhiều thần tiên chuyên thể thôi động, uy năng lại càng vượt trội!

“Tru tiên?”

Sắc mặt Kiêu lão bản hơi thay đổi, quanh người hiện ra từng mảng từng mảng hắc liên hội tụ hộ thể.

“Keng!”

Ánh sáng vô cùng lóa mắt của Tru Tiên Kiếm đánh trúng hắc liên hộ thể này, hắc liên kia run rẩy một chút, lập tức nứt ra một khe hở.

Ngay lập tức –

“Soạt!”

Ánh sáng Tru Tiên Kiếm sắc bén vô song trực tiếp đâm xuyên qua hắc liên, như một đạo lưu quang xuyên qua ngực Kiêu lão bản!

Kiêu lão bản giật mình nhìn ánh sáng Tru Tiên Kiếm kia, cúi đầu nhìn thoáng qua vết thương trên lồng ngực, đưa tay chậm rãi vuốt ve, vết thương này liền lấp đầy lại, biến mất không còn bóng dáng.

Một kiếm này cũng không tổn thương được bản nguyên của hắn ta, chỉ tiêu hao rất nhiều lực lượng để chữa trị vết thương.

Thế nhưng, ở trong Ma vực này lực lượng của hắn ta vô cùng vô tận.

“Pháp môn hắc liên? Ma Tôn am hiểu hộ thân, rất khó làm bị thương bản nguyên của hắn ta.”

“Không sao, Tứ Cửu Tru Tiên Kiếm này chủ yếu dựa vào uy năng của Tru Tiên Tứ Kiếm, cũng không tiêu hao nhiều pháp lực, vô số linh đan cũng đủ để bổ sung.”

“Vậy thì kéo dài với Ma Tôn này đi, có Tru Tiên Kiếm trận ở đây, hẳn đừng mơ công phá Thanh Thành.”

“Đan dược vô cùng vô tận, bất cứ lúc nào cũng có thể đưa xuống từ thượng giới, chiến đấu tiêu hao cũng không cần lo lắng!”

Bên trong Thanh Thành, từng thân tiên chuyển thế đều phân chân.

Dù sao đây cũng là Ma Tôn ở nhân gian, hóa thân đại năng Thiên Đạo cũng đánh không lại, nếu không có trận pháp, thổi một hơi cũng đủ để diệt sát toàn bộ bọn họ!

Ma Tôn, mặc dù trên mặt cảnh giới tương đương với chí tôn, nhưng Ma Tôn chi lực có thể gọi là lực lượng mạnh nhất tam giới, thực lực của một vị Ma Tôn, dù là ở thượng giới, cũng có thể so với thân tiên cảnh giới Thái Nhất thật sự.

Còn bọn họ lại có thể dựa vào trận pháp chống cự, thậm chí áp chế!

“Keng!”

Kiều lão bản lần lượt ngăn cản sự tấn công của ánh sáng Tru Tiên Kiếm kia, mặc cho cơ thể lần lượt bị xỏ xuyên, nhưng trong lòng lại nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm: “Như vậy cũng tốt, ít nhất không cần ra tay với Lâm lão bản...”

Bên ngoài mấy ngàn dặm.

“Tốt! Hay cho một cái Tru Tiên Kiếm trận!”

“Ha ha, từ khi Thượng Thanh Thiên Tôn đi vào Thiên Đạo, đã lâu không thấy Tru Tiên Tứ Kiếm.”

“Thượng Thanh, người và Thái Sơ đã sớm bàn bạc trước à? Sáu trăm năm trước đã để Tru Tiên Kiếm Linh chuyển thế đến nhân gian.”

“Thái Sơ lại hiểu được thần thông thế này... Bởi vì hẳn sao?”

“Uy năng của Tứ Cửu Tru Tiên trận này thật sự phi phàm, ngay cả Ma Tôn cũng có thể tổn thương, ở nhân gian đã có thể nói là không đầu địch nổi.”

“Không cần lo lắng cho bên Thanh Thành kia.”

Các đại năng Thiên Đạo bị vây trong thiên địa do Thương Sinh Ma Tổ biến thành, không nhận được thoải mái vui mừng truyền âm bàn tán.

Điều bọn họ lo lắng nhất là đại trận Thanh Thành bị phá, thả ra một lượng lớn Ma Tôn và chuẩn Ma Tổ ở nhân gian, bây giờ lại không cần lo lắng nữa.

Ngược lại, bầu không khí ở bên đám Ma Tổ một phương ngoại đạo lại trở nên nghiêm nghị.

“Tru Tiên Kiếm trận?”

“Thái Sơ Linh Bảo, lại có thể tái hiện ở nhân gian?”

“Trước khi Minh Dạ ngủ say, cũng nói Sinh Tử Bộ tái hiện ở nhân gian, sau khi khí linh chuyển thể hạ phạm, lại còn có thể một lần nữa dung hợp với Thái Sơ Linh Bảo?”

“Khí linh liên quan đến một đạo ‘tâm thức’ thần bí nhất, e rằng thần thông này là thần thông của một đạo tâm thức.”

“Thật kỳ lạ, mặc dù Thiên Đạo hoàn mỹ, nhưng cũng không liên quan quá sâu đến một đạo tâm thức, còn ngoại đạo của ta lại coi trọng tâm thức nhất, chẳng lẽ... Nguyên Sơ và Thái Sơ thật sự dung hợp?”

“Ôi, xem ra bên Thanh Thành kia đã không có cách nào.”

“Dù để Thái m Thần Quân và Tây Vương Mẫu giáng lâm hóa thân ở nhân gian, sau khi Tru Tiên Trận kia phối hợp với Chư Pháp Quy Nhất trận, e rằng cũng có thể chống đỡ.”

Từng người trong đám Ma Tổ lập tức âm thầm thở dài.

Dù sao cũng là Tru Tiên Kiếm trận, mặc dù là sát trận, nhưng lấy công làm thủ, cũng rất am hiểu phòng ngự, Tru Tiên Kiếm trận thời kỳ thượng cổ nhất định phải có bốn vị cảnh giới Thái Nhất mới có thể phá trận, huống chi là Tứ Cửu Tru Tiên trận sau khi cải tiến chứ?

Cho dù là bốn vị Ma Tôn, cũng chưa chắc có thể phá vỡ!

“Chư vị, một phương Thiên Đạo có Thái Sơ ở đây, e rằng không khó phá khỏi vòng vây, điều này nên làm thế nào?”

“Nếu không tạm thời rút lui trước? Cùng lắm thì hy sinh chuẩn Ma Tổ hạ phạm, tạo ra một nhóm Ma Tôn, liên thủ tấn công tiếp, có lẽ có thể thắng.”

“Chuẩn Ma Tổ? Cũng không phải không được, nếu có thể xác định Nguyên Sơ và Thái Sơ đã dung hợp, để Nguyên Sơ quay về, cho dù bản nguyên ngoại đạo bởi vậy mà yếu ớt hơn mấy phần, cũng không phải không thể chấp nhận.”

“Thế nhưng... Bây giờ lại không chắc chắn, có lẽ Tây Vương Mẫu đã biết, nhưng việc quan trọng thế này, tất nhiên đã lập lời thề Thiên Đạo, nếu khiến nàng bị Thiên Đạo ruồng bỏ, chúng ta sẽ thiếu đi chiến lược của một vị cấp độ thủ tọa phe phái.”

“E rằng Thái m Thần Quân cũng biết, nếu không để hấn ruồng bỏ Thiên Đạo đi, để hấn quay về ngoại đạo, biết đâu sau này cũng có thể trưởng thành đến cấp độ thủ tọa phe phái.”

“Vô Hạng Ma Tổ, người cân nhắc chu đáo nhất, người cảm thấy thế nào?”

Rất nhiều Ma Tổ cũng biết một phương Thiên Đạo sẽ không cho bọn họ thời gian, biết đâu sắp phá vòng vây mà ra, rồi rít truyền âm nguyên thần thảo luận.

Vô Hạng Ma Tổ suy nghĩ một chút, nói: “Chờ chút, Tây Vương Mẫu để chúng ta đừng vội, tạm thời Thái m Thần Quân cũng không thể ruồng bỏ Thiên Đạo, nàng nói... Còn có cơ hội xoay chuyển, hình như đang bí mật giao lưu điều gì đó với Thái m Thần Quân.”

“Còn có cơ hội xoay chuyển?”

Rất nhiều Ma Tổ đều hơi khó hiểu, lúc này bọn họ đã lấy ra hết át chủ bài, còn có cơ hội xoay chuyển gì đáng nói?

Một phương Thiên Đạo lại không cho bọn họ được suy nghĩ nhiều, lại một lần nữa bắt đầu hợp kích.

“Khai thiên!”

Tam Thanh ngưng tụ ra một tia hư ảnh Bàn Cổ, nắm chặt trận pháp uy năng biến thành khai thiên chi nhận, lại chém một búa ra!

Chương 368: Nhảy qua thiên quy (1)

Trong hợp kích lần này, mặc dù không có Tây Vương Mẫu, nhưng lại có thêm một vị Thái Sơ Thiên Đế cường đại hơn!

Uy năng đáng sợ của khai thiên chi nhận kia quét ngang qua, xông thẳng về phía chân trời, đám Ma Tổ một phương ngoại đạo hợp kích hình thành du long lôi quang màu đen đánh tan hơn phân nửa khai thiên chi nhận, nhưng dù chỉ thừa một phần nhỏ, cũng không phải một mình Vô Hạn Ma Tổ có thể ngăn cản.

“Rầm!”

Chỉ thấy uy năng khai thiên chi nhận còn sót lại bắn ra, trực tiếp chém vào Phật chưởng kim sắc to lớn Chưởng Trung Phật Quốc kia, trong chớp mắt đã chém chữ “Vạn” trong lòng bàn tay thành phần vụn!

Chưởng Trung Phật Quốc sụp đổ tiêu tán, để lộ ra từng hư ảnh hóa thân Ma Tổ ở bên trong vòm trời.

“Tốt!” Lại thêm một kích nữa, có thể xé rách thiên địa của Thương Sinh Ma Tổ này!”

Trong lòng các đại năng Thiên Đạo vui mừng, lại lần nữa lấy Bàn Cổ chi lực thống lĩnh hợp kích trận pháp uy năng, khai thiên chi nhận đáng sợ chém thẳng về phía bầu trời!

Dù thiên địa do Thương Sinh Ma Tổ biến thành cường đại hơn lúc trước gấp mười lần, cũng không thể chống đỡ hợp kích của nhiều đại năng Thiên Đạo như vậy.

“Soạt!”

Chỉ thấy ở bên trong phương thiên địa do Thương Sinh Ma Tổ biến thành, những nơi khai thiên chi nhận đi qua, thiên địa của Thương Sinh Ma Tổ lập tức không ngừng sụp đổ tiêu tán như tuyết lở!

Chỉ cần xé rách thiên địa do Thương Sinh Ma Tổ biến thành, dẫn theo Xà Tích Lộ quay lại Thanh Thành, vậy sẽ an toàn.

Có hai trận pháp lớn là Chư Pháp Quy Nhất trận và Tứ Cửu Tru Tiên trận trấn thủ, cộng thêm rất nhiều hóa thân của đại năng Thiên Đạo cũng có thể tồn tại vĩnh viễn, giữ vững Thanh Thành thì có gì khó?

“Rầm!”

Khai thiên chi nhận ầm vang xông thẳng lên, lao về phía rất nhiều hóa thân Ma Tổ, tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, đủ để bỏ ra toàn bộ thiên địa của Thương Sinh Ma Tổ ra!

Uy năng hợp kích thế này, bất kì Ma Tổ nào cũng không thể ngăn cản được!

Đúng lúc này –

Vòng xoáy vô hình đột nhiên sinh ra ở trong thiên địa, linh khí thiên địa điên cuồng phun trào như đang triều bãi, động tĩnh còn đáng sợ hơn bất kì một Ma Tổ nào giáng lâm hoặc là phá vỡ cực hạn Thiên Đạo rất nhiều!

Chỉ thấy linh lực thiên địa vô cùng vô tận hội tụ ngưng đọng như một, trong chốc lát đã tạo thành một nữ tử khuôn mặt xinh đẹp, dáng vẻ tôn quý, cứ như Nữ Đế quân lâm.

Tây Vương Mẫu!

Đại năng Thiên Đạo và đám Ma Tổ cũng không nhìn được sừng sốt, dù Tây Vương Mẫu có thể hình thành hóa thân ở nhân gian, nhưng sao nàng lại dám ngăn cản?

Tây Vương Mẫu lại quan sát khai thiên chi nhận dường như không thể ngăn cản này, trong ánh mắt vô cùng bình tĩnh, hóa thân này như vực sâu không đáy, không ngừng hấp thu lực lượng linh lực thiên địa.

Ngay lập tức, nàng nhìn chằm chằm khai thiên chi nhận bay tới, như chậm lại nhanh đuổi một ngón tay thon dài trắng nõn tinh tế ra, nhẹ nhàng điểm một cái về phía khai thiên chi nhận.

“Rầm!!!”

Khai thiên chi nhận tựa như một quả bóng tuyết đọng phải ván sắt, âm vang sụp đổ, tiêu tán thành vô hình!

Cơ thể Tây Vương Mẫu cũng không lay động chút nào, thậm chí cả ngón tay thoạt nhìn nhỏ yếu kia cũng không run rẩy chút nào, chỉ bình tĩnh như vậy đã dễ dàng hóa giải một kích này.

Đông đảo đại năng Thiên Đạo và đám Ma Tổ đều khiếp sợ nhìn tình cảnh này.

“Điều này... Không thể nào!”

“Một ngón tay là ngăn chặn... Sao có thể?”

“Nàng ta cũng phá vỡ cực hạn Thiên Đạo sao?”

“Pháp lực hóa thân này của nàng ta đã vượt qua cực hạn Thiên Đạo mấy chục lần! Lại còn tăng lên nữa?”

“Chẳng phải điều này cũng giống như Ma Tổ sao?”

“Không, dù là Ma Tổ, cũng phải trả giá thật lớn, nàng ta căn bản cũng không trả giá đắt, ta có thể cảm ứng được, chân thân của nàng ta ở thượng giới không bị thương!”

“Thanh cũng như vậy, pháp lực của nàng cường đại hơn chúng ta nhiều, đạt đến cấp độ đại la!”

“Chẳng lẽ... Đây chính là vận dụng kết hợp Thiên Đạo và ngoại đạo sao?”

Ngoại trừ Thái Sơ Thiên Đế đang nhắm mắt ra, các đại năng Thiên Đạo khác đều chấn động nhìn Tây Vương Mẫu.

Cảnh giới của Tây Vương Mẫu là cấp độ lãnh tụ đạo thống, nhưng pháp lực lại vượt xa cực hạn Thiên Đạo, cường đại hơn pháp lực hóa thân của đại năng Thiên Đạo khác mấy chục lần gần trăm lần, hơn nữa còn đang không ngừng tăng lên, vì vậy mới có thể dễ dàng hóa giải hợp kích của bọn họ!

Dù sao, uy năng hợp kích của bọn họ, có lẽ tương đương với với hai ba mươi lần lãnh tụ đạo thống thôi.

Còn Tây Vương Mẫu, lại cường đại nhiều như vậy!

Vốn là cảnh giới cực kỳ đáng sợ, lại phối hợp với nền tảng vô cùng cường đại, tất nhiên thực lực của hóa thân này vô cùng kinh khủng!

“Tình thế nghịch chuyển.”

Khóe môi Vô Hận Ma Tổ chậm rãi hiện ra một nụ cười.

“Ha ha, vận dụng kết hợp Thiên Đạo và ngoại đạo?”

“Hơn nữa chúng ta vượt qua cực hạn Thiên Đạo ở nhân gian, phải nhận sự trừng phạt của ‘nó’, nhưng Tây Vương Mẫu là một phương Thiên Đạo, mượn nhờ quy tắc tuyệt diệu của ngoại đạo, vượt qua cực hạn Thiên Đạo như vậy, cũng không bị trừng phạt chút nào!”

“Lợi hại, lúc này ngoại đạo chúng ta thật sự thắng chắc ở nhân gian.”

“Ha ha ha, chúng ta cần phải bảo vệ chân thân Tây Vương Mẫu cẩn thận, tuyệt đối đừng để một phương Thiên Đạo ảnh hưởng đến nàng.”

Đám Ma Tổ cũng không ngờ tình thế lại dễ dàng nghịch chuyển như thế, không nhìn được vô cùng vui mừng.

Tây Vương Mẫu lại không có ý tấn công, chỉ tiếp tục không ngừng hấp thu linh lực thiên địa vô biên vô tận, khiến pháp lực của cỗ hóa thân này không ngừng tăng lên, hướng đến cực hạn thật sự – cấp độ pháp lực đến gần đại la kim tiên!

Nàng vừa hấp thu linh lực thiên địa kinh khủng, vừa nhìn xuống phía dưới, mở miệng nói: “Thái Sơ, ta biết ngươi cũng có thể làm được điều giống như vậy, đừng giả vờ.”

Ánh mắt Tây Vương Mẫu bình tĩnh nhìn Thái Sơ Thiên Đế ở phía dưới.

Sở dĩ nàng có thể nắm giữ được sự tuyệt diệu của việc kết hợp Thiên Đạo và ngoại đạo thế này, chính là vì cảm nhận được pháp lực của thiếu nữ

Thụ Yêu “Thanh” kia, pháp lực của Thanh chính là cấp độ đại la kim tiên!

Nàng đã sớm cảm thấy, đại năng Thiên Đạo chỉ cần dựa vào quy tắc tuyệt diệu của ngoại đạo, là có thể nhảy qua thiên quy, cho dù là đại năng Thiên Đạo, cũng có thể hình thành hóa thân ở nhân gian.

Nhiều năm trước, nàng đã thành công trong quá trình thí nghiệm, vì vậy nhân gian có Cứu Thế Nhân.

Nàng đã từng nghĩ đến, nếu đại năng Thiên Đạo kết hợp với quy tắc ngoại đạo, cấp độ nhảy qua thiên quy càng sâu hơn, cũng chưa chắc không thể vượt qua cực hạn Thiên Đạo ở nhân gian.

Vì vậy, nàng đã cố ý nhận thức nghiên cứu phương diện này từ lâu, nhưng qua nhiều năm như thế, vẫn luôn nửa tỉnh nửa mê.

Cho đến hôm nay, nàng nhìn thấy “Thanh”, dưới việc tự mình cảm nhận, mới hoàn toàn hiểu rõ!

Thiếu nữ Thụ Yêu này, chính là do Thái Sơ dạy dỗ ra, nàng cũng có thể có được pháp lực đại la kim tiên, Thái Sơ lại có thể không hiểu sao?

Chương 369: Phá Thanh Thành! (1)

Trong đông đảo đại năng Thiên Đạo ở bên dưới, Thái Sơ Thiên Đế kim bào Đế Hoàng chậm rãi ngẩng đầu.

Hắn vẫn nhắm mắt, như con rối mất đi bản thân, chỉ dựa vào linh tính và trực giác của bản thân làm ra đủ loại hành vi.

Lúc này, dường như linh tính của hắn cảm nhận được sự uy hiếp của Tây Vương Mẫu –

“Rầm!”

Linh lực thiên địa trên trái đất bắt đầu không ngừng lao về phía hắn, thậm chí còn lôi kéo cả linh khí thiên địa ở trong vũ trụ đến, làn sóng linh khí cuộn cuộn dâng trào đến, cứ như hội tụ thành một vòng xoáy khổng lồ trong phạm vi vài vạn dặm.

Đông đảo Ma Tổ và đại năng Thiên Đạo không nhìn được thấy hoảng sợ.

Hóa thân đại năng Thiên Đạo cũng chỉ ngưng tụ ra hóa thân cấp độ bán tiên mà thôi, chỉ là các đại năng Thiên Đạo theo đuổi tốc độ, vì vậy mới có động tĩnh như vậy, nhưng cũng chỉ trong chớp mắt mà thôi.

Còn bây giờ, Thái Sơ Thiên Đế lại hội tụ linh khí thiên địa, động tĩnh còn lớn hơn bọn họ nhiều lắm!

So với động tĩnh lúc Tây Vương Mẫu hình thành hóa thân còn lớn hơn, hiển nhiên Thái Sơ Thiên Đế nhảy qua thiên quy lại càng tuyệt diệu hơn!

Đôi bên đều là đại năng Thiên Đạo đội hạng nhất, pháp lực hóa thân lại vượt qua bọn họ!

“Điều này... Cường đại hơn chúng ta nhiều lắm...”

“Ở nhân gian, chúng ta đã không có cách nào nhúng tay vào tranh đấu của hắn và Tây Vương Mẫu...”

“Cho dù chúng ta liên hợp lại, cũng không sánh bằng nửa phần thực lực của bọn họ...”

“Được rồi, chur vị đều tập trung tâm thần ở Thiên Tâm giới đi, so với tôn thời gian ở đây, không bằng chúng ta đuổi giết chân thân của Tây Vương Mẫu.”

“Tây Vương Mẫu đã tiến vào U Hải ngoại đạo, e rằng đám Ma Tổ cũng đang che chở nàng ta, chúng ta vẫn nên chuyển chiến trường lên Thiên Tâm giới đi.”

“Không sai, hóa thân Tây Vương Mẫu có mạnh đến đâu, chỉ cần chân thân chịu ảnh hưởng, cũng không có cách nào.”

Đông đảo đại năng Thiên Đạo thấy thế, cũng hiểu rõ không có cách nào nhúng tay vào cuộc chiến ở nhân gian, nhưng chỉ cần đi diệt sát chân thân Tây Vương Mẫu ở thượng giới, thậm chí chỉ cần ảnh hưởng đến chân thân là đủ.

Tây Vương Mẫu dùng khước mắt liếc qua đông đảo đại năng Thiên Đạo một chút, lúc này truyền âm cho đám Ma Tổ một phương ngoại đạo: “Chư vị, e rằng hóa thân của ta ở nhân gian không phải là đối thủ của Thái Sơ.”

Chư vị Ma Tổ không nhịn được im lặng.

Đúng là như vậy, cùng một pháp lực, cùng một cơ sở, trong tam giới này, ai có thể đánh bại được Thái Sơ Thiên Đế?

“E rằng chúng ta cũng không giúp được người.” Vô Hận Ma Tổ nhíu mày truyền âm nói: “Chỉ có thể tận lực bảo vệ chân thân của người ở Thiên Tâm giới, nhưng bây giờ một phương Thiên Đạo có thế lực lớn, e rằng chúng ta cũng chưa chắc có thể bảo vệ được người.”

“Hắn muốn đánh bại ta, cũng không dễ dàng như vậy, ta có thể kéo dài một chút.”

Tây Vương Mẫu truyền âm nói: “Trong khoảng thời gian này, các người cần phải làm mấy việc, nếu có thể thành công, còn có cơ hội diệt sát chân thân của hắn.”

“Ồ? Còn có cơ hội?” Vô Hận Ma Tổ không nhịn được hơi sợ hãi, lập tức truyền âm nói: “Nói nhanh.”

Truyền âm nguyên thần chính là giao lưu tư duy, giao lưu một lúc lâu, bên ngoài cũng chỉ mới qua trong chớp mắt mà thôi.

Tây Vương Mẫu suy nghĩ một chút, hỏi: “Ma Tổ ngủ say, có những ai?”

“Cũng chỉ có Minh Dạ.” Vô Hận Ma Tổ nói.

“Vậy thì tốt.” Lúc này Tây Vương Mẫu nói: “Việc ta cần các người làm việc rất đơn giản... Thứ nhất, lập tức ra tay, diệt sát những chuẩn Ma Tổ và Ma Tôn đang ở trên thượng giới, hoàn toàn chôn vùi, không thể để lại một cái nào, không thể để thượng giới xuất hiện chuẩn Ma Tổ nữa.”

“Diệt sát Ma Tôn và chuẩn Ma Tổ?”

Vô Hận Ma Tổ khẽ nhíu mày, mặc dù không rõ mục đích làm như thế, nhưng vẫn đồng ý: “Được.”

Trong thiên địa này, số lượng ngoại ma dưới Ma Tổ ngoại đạo, cùng cấp độ với thân tiên bên dưới Thiên Đạo, số lượng hoàn toàn nhất trí.

Một khi có chuẩn Ma Tổ chết đi, chúa tể ngoại đạo sẽ tiêu hao một tia bản nguyên ngoại đạo, để một vị Ma Tôn có tư chất tốt nhất, đột phá làm chuẩn Ma Tổ ngay tại chỗ.

Vì vậy, nhất định phải hoàn toàn diệt sát Ma Tôn và chuẩn Ma Tổ, mới có thể đảm bảo thượng giới sẽ không xuất hiện chuẩn Ma Tổ.

Thế nhưng, cũng may đại kiếp thời kỳ thượng cổ, phần lớn Ma Tôn và chuẩn Ma Tổ đều bị phong ấn ở nhân gian, cho dù diệt sát Ma Tôn và chuẩn Ma Tổ ở thượng giới, cũng không ảnh hưởng gì.

Chỉ là, một khi hơn mười vị chuẩn Ma Tổ ở thượng giới bị chôn vùi, bản nguyên ngoại đạo cũng sẽ vì vậy hao tổn một chút.

“Thứ hai, công phá Thanh Thành ở nhân gian, phá giải Vạn Thế Phục Long đại trận, thả ra những ngoại ma thượng cổ bị phong ấn ở nhân gian, thả những chuẩn Ma Tổ kia ra, sẽ có cơ hội thay đổi trận chiến nhân gian lần này.” Tây Vương Mẫu truyền âm nói.

“Chuẩn Ma Tổ?”

Vô Hạng Ma Tổ cau mày nói: “Chẳng lẽ người nghĩ có thể tạo ra được một lượng lớn chuẩn Ma Tổ ở nhân gian? Nhưng với thực lực hiện tại của người và Thái Sơ, nhiều chuẩn Ma Tổ hơn cũng có ý nghĩa gì? Sao có thể thay đổi tình hình cuộc chiến?”

Ma Tổ khác cũng không thể nào hiểu được.

Lực lượng của chuẩn Ma Tổ vẫn chỉ là Ma Tôn chi lực, chỉ là độ cao cảnh giới sánh với cảnh giới Thái Nhất, mạnh mẽ hơn Ma Tôn gấp mười lần mà thôi, sao có thể ảnh hưởng đến tình hình cuộc chiến ở tầng thứ này?

Phải biết rằng, lúc pháp lực hóa thân Thái Sơ Thiên Đế chỉ có cấp độ bán tiên, thực lực đã có thể sánh với Ma Tôn, bây giờ pháp lực hóa thân lại càng tăng vọt nghìn lần, chuẩn Ma Tổ có đáng là gì?

Chỉ sợ gãy ngón tay một cái, là có thể diệt sát một đám chuẩn Ma Tổ.

“Tất nhiên chuẩn Ma Tổ không thể nào thay đổi tình hình cuộc chiến.”

Tây Vương Mẫu truyền âm nói: “Nhưng... Ma Tổ thì sao? Ma Tổ chân chính, cho dù là Ma Tổ có cảnh giới bình thường nhất như Minh Dạ Ma Tổ, dựa vào ma thân bất diệt, cũng có thể tùy tiện diệt sát Thái Sơ chứ?”

Chương 370: Phá Thanh Thành! (2)

Vô Hạn Ma Tổ đột nhiên hiểu rõ ý của Tây Vương Mẫu, không nhịn được nhíu mày, truyền âm nói: “Ngươi... Muốn bồi dưỡng Ma Tổ ở nhân gian?”

“Không sai.”

Tây Vương Mẫu truyền âm nói: “Chuyện thứ ba, chính là làm phiên người và Kiếp Diệt Ma Tổ, đi diệt sát Minh Dạ Ma Tổ đang trong trạng thái mê man, hoàn toàn chôn vùi! Chỉ cần để trống một vị trí Ma Tổ, cứ vậy, ở trong tam giới này, chỉ có chuẩn Ma Tổ vẫn còn tồn tại ở nhân gian, mới có thể đạp đất đột phá trở thành Ma Tổ chân chính!”

Kiếp Diệt Ma Tổ nghe vậy, không nhịn được ngây ngẩn cả người.

Ma Tổ cũng thấy hoảng sợ với ý tưởng đáng sợ này.

Vô Hạn Ma Tổ cũng nhíu mày không nói.

Đương nhiên hẳn ta hiểu rõ lời này của Tây Vương Mẫu có ý gì.

Vị trí Ma Tổ ngoại đạo có hạn mức cao nhất, có thể tồn tại bao nhiêu Ma Tổ, máu chột nằm ở chỗ chúa tể ngoại đạo bằng lòng cho bao nhiêu vị trí Ma Tổ.

Hoặc là dâng linh hồn đại năng Thiên Đạo lên, hoặc là “nó” tự mình sáng tạo sinh ra Ma Tổ, hoặc là... Vị trí Ma Tổ được để trống, chúa tể ngoại đạo mới có thể lựa chọn một vị chuẩn Ma Tổ, ban cho pháp lý ngoại đạo chí cao, cho phép tư cách đột phá.

Sở dĩ chuẩn Ma Tổ được gọi là chuẩn Ma Tổ, cũng vì bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành Ma Tổ!

Chỉ cần có chức vị trống, sẽ có thể đột phá ngay lập tức!

Nhưng... Không ai biết rõ, rốt cuộc sẽ là vị chuẩn Ma Tổ nào đột phá, vì vậy chỉ cần diệt sát chuẩn Ma Tổ ở thượng giới không còn chút nào, tất nhiên chúa tể ngoại đạo cũng chỉ có thể lựa chọn chuẩn Ma Tổ ở nhân gian.

Chúa tể ngoại đạo chỉ là hóa thân của quy tắc ngoại đạo, thi hành nguyên tắc “chọn ưu tú để đề bạt”, cho đến lúc đó, chỉ cần vị trí Ma Tổ bị để trống, sẽ chọn ra một vị chuẩn Ma Tổ có ngộ tính cao nhất ở nhân gian, để nó đột phá trở thành Ma Tổ ngay tại chỗ, cũng ban cho uy năng bản nguyên ngoại đạo hình thành ma thân bất diệt!

Với thực lực kia, muốn diệt sát Thái Sơ Thiên Đế, căn bản chính là dễ như trở bàn tay!

Thế nhưng...

Hậu quả của việc làm như thế, chính là hoàn toàn chôn vùi tất cả Ma Tổ, chuẩn Ma Tổ ở thượng giới, đồng thời máu chốt nhất là... Sẽ mất đi Minh Dạ Ma Tổ đang ngủ say!

Thoạt nhìn, Minh Dạ Ma Tổ chỉ là Ma Tổ bình thường, dùng một Minh Dạ Ma Tổ đổi một Ma Tổ mới, cũng không chịu thiệt thòi.

Nhưng trên thực tế, Minh Dạ Ma Tổ ra đời lâu như vậy, bên trong cơ thể tích lũy một lượng lớn lực lượng bắt nguồn từ hỗn độn, có thể thôi động uy năng chân chính của ma thân bất diệt, một khi chôn vùi, lực lượng tích lũy này cũng quay về với hỗn độn.

Ma Tổ mới sinh ra, phải tốn bao lâu mới có thể tích lũy được như thế?

Cái giá đắt khi hy sinh Minh Dạ Ma Tổ, so sánh ra còn không lỗ hơn chút bản nguyên ngoại đạo này rất nhiều.

“Hy sinh Minh Dạ...”

Vô Hạng Ma Tổ suy nghĩ một chút, nói: “Cũng không phải không được, thế nhưng... Ít nhất phải xác định Nguyên Sơ và Thái Sơ có thật sự hợp nhất không? Dù bây giờ có thể khẳng định Thái Sơ và Nguyên Sơ là một người, nhưng còn chưa xác định bọn họ có hợp nhất hay không, Nguyên Sơ, thật sự ở nhân gian sao?”

Nếu có thể để Nguyên Sơ quay về, cắn nuốt Nguyên Sơ, để một phương ngoại đạo xuất hiện một cường giả cấp độ Nguyên Sơ, đủ để quét ngang một phương Thiên Đạo, tất nhiên đáng giá không tiếc bất cứ giá nào.

Nhưng... Tiền đề là Nguyên Sơ thật sự chuyển thế đến nhân gian.

“Ta từng lập lời thề Thiên Đạo, không thể lộ ra chút nào.” Tây Vương Mẫu nặng nề nói.

Vô Hạng Ma Tổ hỏi: “Vậy Thái Âm Thần Quân thì sao? Để hắn ruồng bỏ Thiên Đạo?”

“Bây giờ hắn đang ở cảnh giới Thiên Đạo, còn có giá trị, tạm thời chưa thể để hắn ruồng bỏ Thiên Đạo.” Tây Vương Mẫu khẽ lắc đầu: “Dù nói thế nào, các người đi diệt sát Ma Tôn và chuẩn Ma Tổ ở thượng giới trước, công phá Thanh Thành đi, đợi Thanh Thành vừa vỡ, lại để Thái Âm Thần Quân ruồng bỏ Thiên Đạo, nói tất cả cho các người biết cũng không muộn.”

“Được, chúng ta đi tấn công Thanh Thành.”

Vô Hạng Ma Tổ liếc qua một phương Thiên Đạo, thản nhiên nói: “Đúng lúc cũng có thể khiến một phương Thiên Đạo phân tâm kiêng dè Thanh Thành, tạm thời không đối phó chân thân của ngươi.”

Truyền âm nguyên thần chỉ trong tích tắc, cũng đã kết thúc.

Lúc này đám Ma Tổ một phương ngoại đạo bay về phía khoảng không của Thanh Thành cách mấy ngàn dặm.

Các đại năng Thiên Đạo cũng chú ý đến điểm này.

Chỉ là... Bọn họ không rõ, lúc này một phương ngoại đạo còn tấn công Thanh Thành, là có ý gì?

Cho dù thả ra tất cả ngoại ma thượng cổ bị phong ấn ở nhân gian, e rằng căn bản không thể ảnh hưởng đến cuộc tranh đấu của Thái Sơ và Tây Vương Mẫu, mục đích làm như vậy là gì?

“Chẳng lẽ...”

Suy nghĩ của Nữ Oa nương nương vừa xoay chuyển, đột nhiên có suy đoán, lập tức truyền âm nói: “Chưa biết chừng một phương ngoại đạo muốn hy sinh Minh Dạ Ma Tổ, bồi dưỡng Ma Tổ ở nhân gian, chắc chắn phải giữ vững Thanh Thành!”

Đông đảo đại năng Thiên Đạo cũng lập tức hiểu rõ, không nhịn được vô cùng giật mình, cũng hiểu rõ tính nghiêm trọng của việc này.

Một khi sinh ra Ma Tổ chân chính ở nhân gian, vậy thật sự không có cách nào cứu được!

Lúc này, rất nhiều đại năng Thiên Đạo đều xoay người, xuất hiện trên khoảng không ở Thanh Thành.

Trên khoảng không Thanh Thành, ánh sáng Tru Tiên Kiếm chói mắt đang không ngừng tấn công Kiêu lão bản, hoàn toàn áp chế.

Trong lúc đó –

Rầm!

Thiên địa đứng im.

Tùng bóng dáng Ma Tổ tản ra uy áp đáng sợ, đột nhiên xuất hiện ở trên khoảng không Thanh Thành, áp lực kinh khủng khiến rất nhiều thần tiên chuyển thế ở trong Thanh Thành đều ngây dại.

Gần như là cùng lúc đó, rất nhiều hóa thân đại năng Thiên Đạo cũng xuất hiện ở trên bầu trời.

“Vô Hận Ma Tổ, đừng mơ công phá Thanh Thành.”

Nữ Oa nương nương khẽ quát một tiếng, liền dẫn theo rất nhiều đại năng tiến vào bên trong Thanh Thành.

Chương 371: Phá Thanh Thành! (3)

Kiều lão bản nhanh chóng lù vào bên trong trận doanh của Ma Tổ, Tru Tiên Kiếm cũng bay về từ ngoài thành.

“Thanh Thành này, nhất định phải phá.” Vô Hạng Ma Tổ lạnh lùng nhìn chằm chằm Thanh Thành ở phía dưới, truyền âm nói: “Sinh Ý Nhân, thực lực của ngươi cũng được coi là mạnh nhất trong chúng ta, ngươi đến không chế lực lượng hợp kích đi, lấy Kiếp Diệt chi lôi của Kiếp Diệt Ma Tổ làm chủ.”

“Ta đến làm suy yếu lực lượng hợp kích của một phương Thiên Đạo.” Thương Sinh Ma Tổ khẽ nói một câu, lại hóa thành một phương thiên địa, bao phủ toàn bộ Thanh Thành.

“Rầm oành!”

Trên bầu trời vang lên tiếng sấm rền, lôi vân Kiếp Diệt u ám đen nhánh lại lần nữa xuất hiện, rất nhiều hóa thân Ma Tổ, cùng lực lượng một vị Ma Tôn, hoàn toàn quán thấu ở trong đó, bắt đầu sinh ra từng tia chớp Kiếp Diệt màu đen, không ngừng hội tụ cùng một chỗ.

Bên trong Thanh Thành.

“Phục Hi, ngươi đến thống ngự trận pháp, toàn lực cố thủ là đủ.”

Nữ Oa nương nương truyền âm nói: “Chỉ cần chống đỡ đến lúc bên Thái Sơ đánh bại Tây Vương Mẫu, thì không cần phải lo lắng nữa.”

“Giao cho ta, Tứ Cửu Tru Tiên trận và Chư Pháp Quy Nhất trận này, hoàn toàn có thể hình thành trận trong trận với chúng ta, lợi dụng hoàn toàn, đủ để uy năng hợp kích của chúng ta lại tăng lên.”

Phục Hi khẽ cười một tiếng, Hà Đồ Lạc Thư ở trong tay tản ra từng đạo kỳ quang, lập tức liên hợp rất nhiều đại năng Thiên Đạo lại, ngay cả uy năng của Tứ Cửu Tru Tiên trận, Chư Pháp Quy Nhất trận cũng đặt cả vào trong đó, hóa thành một phương kết giới màu hỗn độn, bao phủ toàn bộ Thanh Thành ở trong đó.

“Ầm ầm!”

Ngay sau đó, trong lôi vân Kiếp Diệt ở trên bầu trời, xuất hiện một con rồng to lớn tia chớp màu đen, phát ra một tiếng lôi minh gào thét trầm thấp bên trong vòm trời, chọt lao thẳng về phía Thanh Thành!

Tiếng nổ kinh khủng vang lên, du long tia chớp màu đen đâm vào bên trên kết giới Thanh Thành, kết giới run rẩy mấy lần, cũng không tổn hại chút nào.

“Tốt!”

Các đại năng Thiên Đạo lập tức mỉm cười.

Dù một phương ngoại đạo có thêm một vi Ma Tổ, phe mình thiếu đi Thái Sơ Thiên Đế, nhưng lại có thêm hai trận pháp lớn là Tứ Cứu Tru Tiên trận và Chư Pháp Quy Nhất trận, vẫn có ưu thế!

Ở bên một phương Ma Tổ ngoại đạo, bầu không khí lại trở nên ngưng đọng.

...

Bên ngoài mấy ngàn dặm.

Thái Sơ Thiên Đế và Tây Vương Mẫu còn đang toàn tâm toàn ý hấp thu linh lực thiên địa, ý đồ đạt đến cực hạn trước.

Ai có thể tăng lên đến cực hạn trước, tất nhiên có thể chiếm được ưu thế trước!

“Hà?”

Chẳng mấy chốc, Tây Vương Mẫu cũng chú ý đến Thanh Thành ngoài mấy ngàn dặm, phát hiện hợp kích của một phương ngoại đạo lại không có cách nào rung chuyển vòng bảo hộ Thanh Thành.

Nhưng nàng cũng không lo lắng, chỉ cố hết sức hấp thu linh lực thiên địa.

Thái Sơ Thiên Đế vẫn giống như con rối không có bản thân, nhắm mắt thật chặt, không ngừng hấp thu linh lực thiên địa lấy một khắc nào.

Đột nhiên –

Hơi thở của Tây Vương Mẫu chấn động, cuối cùng động tĩnh hấp thu linh lực thiên địa đã lắng lại, pháp lực của nàng đã tăng lên đến cực hạn.

Nàng cảm nhận được pháp lực của bản thân, còn cường đại hơn quá khứ nghìn lần, tuyệt đối là pháp lực đại la!

“Dao Trì!”

Tây Vương Mẫu không chút do dự, khẽ quát một tiếng, lúc này hiện hóa ra một hư ảnh Dao Trì tỏa ra hào quang bảy màu, hoàn toàn dung nạp khoảng không gian chỗ Thái Sơ Thiên Đế vào trong đó!

Đồng thời, phong mang “Thiên Chi Lệ” đáng sợ kia cũng bay vào trong đó, công sát về phía Thái Sơ Thiên Đế!

Bên trong Dao Trì, tốc độ hóa thân Thái Sơ Thiên Đế hấp thu linh lực thiên địa đột nhiên chậm lại.

Ngay sau đó, kỳ quang dị tượng của mười vạn tám ngàn đạo ở sau lưng Thái Sơ Thiên Đế lóe lên một cái, đã hóa thành không gian hỗn độn hình

trúng lúc thai nghén Bàn Cổ còn chưa mở hỗn độn, bảo vệ bản thân ở trong đó.

“Rầm!”

Thiên Chi Lệ chém vào bên trên không gian hỗn độn, không gian hỗn độn chấn động, nhưng cũng không tổn hại.

Thái Sơ Thiên Đế xua tay, kỳ quang của mười vạn tám ngàn đạo hóa thành hư ảnh Thái Sơ chi địa khổng lồ, muốn chen vỡ tòa Dao Trì này từ bên trong!

“Trấn!”

Tây Vương Mẫu liên tục không ngừng đưa pháp lực vào hư ảnh Dao Trì, dùng hết sức vây khốn Thái Sơ Thiên Đế.

Hư ảnh Dao Trì bị Thái Sơ chi địa chậm rãi chen ra một chút, nhưng cũng không vỡ tan.

“Tốt, ta có thể chống đỡ một lát!”

Tây Vương Mẫu thấy thế, trong lòng không nhịn được thấy vui vẻ.

Nàng không hề nghĩ đến có thể đánh bại vị Thái Sơ Thiên Đế này, chỉ ngăn cản đối phương tiếp tục nhanh chóng hấp thu linh lực thiên địa như thế mà thôi.

Thực lực của bản thân nàng cũng không bằng Thái Sơ Thiên Đế, chỉ vì bây giờ hóa thân của Thái Sơ Thiên Đế cũng chưa tăng lên đến cực hạn, vì vậy nàng mới có thể vây khốn đối phương.

Nhưng... Cho dù tốc độ tăng thực lực của hóa thân Thái Sơ Thiên Đế chậm hơn, một lúc sau cũng có thể tăng lên đến cực hạn.

Nàng cũng hiểu rõ, nhiều nhất bản thân chỉ có thể vây khốn một chút thôi.

Vì vậy, trong khoảng thời gian này, nhất định phải công phá Thanh Thành, mới có thể thay đổi tình hình cuộc chiến!

“Thế nhưng... Chân thân Thái Sơ đang ở đâu?”

Tây Vương Mẫu đột nhiên hơi nghi ngờ: “Chân thân của hắn vẫn luôn không ra tay, thậm chí ngay cả hóa thân cũng không có bản thân, chỉ lấy linh tính của bản thân để hoạt động, nếu chân thân của hắn ra tay, vậy ta chắc chắn sẽ thua, xem ra... Thật sự là vì tránh ‘nó’!”

Ngoại trừ nguyên nhân này, nàng cũng không nghĩ ra được điều khác.

“Nhất định phải nhanh chóng công phá Thanh Thành...”

Tây Vương Mẫu hít sâu một hơi, liếc qua Thái Sơ Thiên Đế bị vây ở bên trong, chân thân thượng giới truyền âm nói: “Thái Âm Thần Quân,

những cách nhảy qua thiên quy mà ta đã dạy cho ngươi, ngươi đã hiểu rồi chứ? Nhanh chóng đi công phá Thanh Thành!”

Chương 372: Phản bội Thiên Đạo! (1)

Trên khoảng không Thanh Thành.

“Ầm ầm!” Tiếng sấm vô tận không ngừng, một phương ngoại đạo hợp kích hình thành Kiếp Diệt Lôi Long màu đen, đang không ngừng đụng vào kết giới Thanh Thành, nhưng từ đầu đến cuối không có cách nào công phá.

“Thủ được.”

“Tốt, chỉ cần kiên trì đến khi Thái Sơ đánh bại phản đồ kia, chúng ta sẽ thắng chắc.”

“Lúc này chắc chắn phải cẩn thận một chút.”

“Một phương ngoại đạo biết rõ sự cường đại của Thái Sơ, vẫn còn không chịu từ bỏ, e rằng muốn bồi dưỡng Ma Tổ ở nhân gian!”

Một phương Thiên Đạo cũng hiểu rõ điều này, cực lực thủ vững, không buông lỏng chút nào.

Một phương ngoại đạo vẫn không ngừng tấn công, hình như đang đợi điều gì đó.

Đúng lúc này –

“Rầm!”

Linh lực thiên địa vô biên không ngừng tụ lại, trong chốc lát đã hóa thành một đạo thân ảnh hội tụ từ ánh trắng, tản ra hơi thở đáng sợ, còn đang không ngừng tăng vọt.

Thái Âm Thân Quân!

“Đây là... Thái Âm Thân Quân?”

“Phản đồ này... Lại cũng có thể giáng lâm hóa thân ở nhân gian! Hơn nữa cũng có thể vượt qua cực hạn Thiên Đạo!”

“Nhất định là phản đồ Tây Vương Mẫu kia dạy cho hắn!”

“Nếu hắn có được pháp lực đại la, e rằng chúng ta không ngăn cản được...”

“Không sao, hóa thân Thái Sơ cũng nhanh chóng tăng lên pháp lực đại la, Thái Âm Thân Quân còn có thể nhanh hơn hắn sao?”

“Hóa thân của hắn kém xa Tây Vương Mẫu, nhiều lắm chỉ mạnh hơn Ma Tôn một chút thôi.”

“Nhất định phải ngăn cản!”

Các đại năng một phương Thiên Đạo đều ý thức được điểm này, không nhìn được trở nên căng thẳng.

Thái Âm Thần Quân, cũng chỉ là đại năng Thiên Đạo đội hạng hai mà thôi, nếu là hóa thân cấp độ bán tiên, thực lực chỉ có thể so sánh với Ma Quân đỉnh phong, cho dù tăng lên mấy chục lần, thực lực cũng chỉ đến cấp độ Ma Tôn thôi.

Nhưng lúc Thái Âm Thần Quân tăng lên đến đủ để phá thành, Thái Sơ Thiên Đế còn chưa ra, vậy thì nguy!

“Vô Viêm.”

Vô Hạng Ma Tổ khẽ cười một tiếng, gọi ra tên thật của “Thái Âm Thần Quân” đời thứ hai, nói: “Người nhanh chóng tăng pháp lực hóa thân đi, người dùng pháp lực, lại khắc chế ngoại đạo chi lực của bọn ta, không có cách nào thật sự hội tụ hợp kích, chỉ có thể giao cho người.”

Ngoại ma chi lực và pháp lực tu hành Thiên Đạo, đó là khắc chế hoàn toàn, căn bản không có cách nào “thân thiện cùng tồn tại”.

Vì vậy, cũng không thể hợp kích giống trận pháp, chỉ có thể phân tán ra vị trí tấn công khác biệt, thậm chí lúc bộc phát uy năng còn hơi xung đột, triệt tiêu một phần của nhau, không thể nào làm được sự xếp chồng hoàn mỹ.

Nếu không lấy lực lượng Thái Âm Thần Quân, dung hòa vào Kiếp Diệt chi lôi của Kiếp Diệt Ma Tổ, hoàn toàn có thể thoải mái phá vỡ đại trận Thanh Thành.

“Ta biết.”

Thái Âm Thần Quân nhẹ nhàng gật đầu, tập trung tâm thần hấp thu linh lực thiên địa, đồng thời pháp lực hóa thân này cũng đang không ngừng tăng vọt.

Gấp mười lần, mấy chục lần, gấp trăm lần...

Vô Hạng Ma Tổ lại truyền âm cho Kiếp Diệt Ma Tổ: “Kiếp Diệt, bây giờ chân thân của người đi diệt sát Ma Tôn và chuẩn Ma Tổ thượng giới đi, không để lại một người nào, chỉ cần chuẩn Ma Tổ và Ma Tôn ở thượng giới chết sạch, Sinh Ý Nhân này cũng có thể lập tức đột phá chuẩn Ma Tổ.”

Chỉ trong chốc lát, Kiếp Diệt Ma Tổ truyền âm nói: “Tất cả Ma Tôn thượng giới đều vẫn diệt, nhưng chuẩn Ma Tổ có thể chống cự chín lần kiếp vân, còn cần một chút thời gian.”

Vô Hạng Ma Tổ khẽ gật đầu.

Bàn về tốc độ đánh giết những chuẩn Ma Tổ và Ma Tôn ở thượng giới, không nghi ngờ gì Kiếp Diệt Ma Tổ là nhanh nhất.

Kiếp Diệt Ma Tổ nắm giữ lôi phạt chi lực ngoại ma, chỉ cần có nhất niệm, trừ phi ở nhân gian, nếu không chỉ cần dựa vào ngoại đạo chi lực

hình thành kiếp lôi, thì có thể diệt sát tất cả ngoại ma dưới Ma Tổ bất cứ lúc nào, Ma Tôn cũng không ngăn được kiếp lôi, chỉ có chuẩn Ma Tổ, mới cần chín lần kiếp lôi mới có thể chết.

Chỉ trong một lần hô hấp ngắn ngủi, khoảng cách pháp lực của hóa thân Thái Âm Thần Quân đến cực hạn còn xa, chỉ cau mày nói: “Không thể đợi thêm nữa! Bên Tây Vương Mẫu nói nàng sắp không ngăn được!”

“Hợp kích!” Vô Hạng Ma Tổ quát lên.

Chỉ thấy trong lôi vân khổng lồ tích lũy đến cực hạn, đột nhiên xuất hiện một Kiếp Diệt Lôi Long to lớn, tia chớp màu đen mang tính hủy diệt không ngừng lóe lên, lao về phía đại trận Thanh Thành.

Trên đầu Thái Âm Thần Quân cũng hiện ra một vàng trắng sáng, điên cuồng xoay tròn như bàn quay ở bên trong vòm trời, trong chốc lát đã hóa thành một tàn nguyệt vô cùng sắc bén, mang theo Thái Âm chi lực cực hạn âm hàn, từ giữa trời lao về phía đại trận Thanh Thành!

Kiếp Diệt Lôi Long!

Tàn Nguyệt Trụ Cửu Thiên!

Hai đạo uy năng kinh khủng tấn công về phía đại trận Thanh Thành, các đại năng Thiên Đạo đều dốc hết sức duy trì uy năng trận pháp này!

“Không ngăn cản được!”

Ánh mắt của Phục Hi thông ngự trận pháp lạnh lẽo, hư ảnh Hà Đồ Lạc Thư ở trong tay đột nhiên tỏa ra từng đạo hải quang: “Đã không ngăn được lực, vậy mượn lực đánh lực đi!”

Trong uy năng bùng nổ và tia sáng chói mắt, có thể mơ hồ thấy được trận pháp uy năng trên khoảng không Thanh Thành đột nhiên biến ảo.

“Rầm!!”

Tiếng nổ mạnh đáng sợ vang lên, dường như toàn bộ địa cầu đều lắc lư ngay thời khắc này, Thanh Thành ở trung tâm vụ nổ càng như bị uy năng vô tận che mắt!

Lấy Thanh Thành làm trung tâm, từng khe hở như vực sâu không ngừng lan tràn ra bốn phương tám hướng, vỏ quả đất ở tầng đại lục này xuất hiện chi chít các vết nứt vực sâu, tựa như sẽ vỡ vụn bất cứ lúc nào!

Đợi sau khi động tĩnh lắng lại, đông đảo Ma Tổ và Thái Âm Thần Quân nhìn về phía Thanh Thành, không nhận được thay đổi sắc mặt.

Thanh Thành hoàn hảo không tổn hại chút nào!

“Lại... Lại vẫn còn!”

“Sao có thể... Như vậy cũng có thể chống đỡ nổi?”

“Sức lực của một mình Thái Âm Thần Quân không kém hơn chúng ta hợp kích, dưới sự liên thủ này, lại còn không phá nổi?”

“Là Phục Hi, hẳn lại dùng mượn lực đánh lực, để lực lượng hợp kích của chúng ta và uy năng Thái Âm Thần Quân bị triệt tiêu hơn phân nửa...”

“Trận pháp này của Phục Hi cũng biến ảo quá nhanh...”

Sắc mặt đám Ma Tổ đều rất xấu, hơi không thể tin nổi.

Các đại năng Thiên Đạo ở bên trong Thanh Thành lại mỉm cười.

“Phục Hi, trận pháp này của ngươi thật lợi hại.”

“Vẫn luôn tử thủ, chắc chắn sẽ không ngăn cản nổi.”

“Đúng là người am hiểu trận pháp nhất trong tam giới, ha ha.”

“Lợi hại.”

Các đại năng Thiên Đạo cũng không nhận được khen ngợi, Phục Hi cũng mỉm cười.

Chương 373: Phản bội Thiên Đạo! (2)

Đột nhiên –

“Rầm!”

Một luồng lực lượng quy tắc và ý chí to lớn lại vô hình, đột nhiên giáng lâm xuống, bao phủ Kiều lão bản của một phương ngoại đạo ở trong đó.

Đây là ý chí của chúa tể ngoại đạo!

Vô Hạn Ma Tổ mỉm cười vui vẻ, quay lại nhìn về phía Kiếp Diệt Ma Tổ.

Kiếp Diệt Ma Tổ khẽ gật đầu, truyền âm nói: “Ma Tôn và chuẩn Ma Tổ đã bị diệt sát, người nói không sai, chúa tể ngoại đạo thật sự ‘chọn ưu tú tăng lên’ để tạo ra chuẩn Ma Tổ mới, những Ma Tôn kia ở nhân gian đều đang ngủ say trong phong ấn, tất nhiên chúa tể ngoại đạo chỉ có thể lựa chọn Ma Tôn duy nhất.”

“Cũng may chỉ tăng lên đến chuẩn Ma Tổ, không cần thời gian gì.” Vô Hạn Ma Tổ mỉm cười.

Chỉ trong chốc lát, Kiều lão bản đã mở mắt ra, uy áp tản ra từ nguyên thần của hắn ta cũng mạnh mẽ hơn lúc trước rất nhiều!

Hiển nhiên là độ cao cảnh giới nguyên thần đã tăng lên đến cấp độ chuẩn Ma Tổ!

Lực lượng Ma Tôn cũng là cực hạn nhất, cho dù tăng lên đến chuẩn Ma Tổ, lực lượng tu vi cũng không tăng lên, chuẩn Ma Tổ mạnh ở cảnh giới, cũng như cảnh giới Thái Nhất, chỉ có cảnh giới nguyên thần tăng lên!

Trong nhất niệm nguyên thần, phút chốc vô hạn, chúa tể ngoại đạo cưỡng ép tăng lên cảnh giới nguyên thần, căn bản cũng không cần thời gian.

“Được, lại hợp kích!”

Vô Hạn Ma Tổ quát to một tiếng, truyền âm nói: “Sinh Ý Nhân, lực lượng của người vượt xa chúng ta, người đến khống chế uy năng hợp kích, cần phải phá vỡ đại trận Thanh Thành này trong một kích, đồng thời phá vỡ Vạn Thế Phục Long đại trận!”

Kiều lão bản im lặng khẽ gật đầu.

Chỉ thấy Kiếp Diệt chi vân không lồ lại lần nữa nổi lên, theo rất nhiều uy năng Ma Tổ quán thấu, uy năng chuẩn Ma Tổ của Kiều lão bản cũng hòa vào trong đó, lập tức khiến Kiếp Diệt chi vân cường đại hơn lúc trước gấp đôi!

“Vô Viêm, ngươi không cần ra tay.” Vô Hạng Ma Tổ không quên nói thêm một câu với Thái Âm Thần Quân, đề phòng lại bị một phương Thiên Đạo mượn lực đánh lực.

Đột nhiên –

“Ta không ngăn được hắn.” Truyền âm của Tây Vương Mẫu vang lên.

Thái Âm Thần Quân giật mình, đột nhiên nhìn về phía trận chiến của Tây Vương Mẫu và Thái Sơ Thiên Đế ở cách mấy ngàn dặm.

Vừa mới nhìn một cái, con ngươi của hắn ta không nhịn được co rụt lại.

Chỉ thấy hư ảnh Dao Trì bảy màu kia đã bắt đầu không ngừng vỡ tan, hư ảnh Thái Sơ chi địa kia không ngừng lớn hơn, nhiều nhất là thời gian hai ba cái chớp mắt, Thái Sơ Thiên Đế sẽ có thể thoát khỏi vòng vây!

Với tốc độ của Thái Sơ Thiên Đế, chỉ cần chớp mắt một cái là có thể đi vào Thanh Thành này!

Với thực lực của Thái Sơ Thiên Đế, ngăn cản hợp kích này chỉ là việc vung tay áo!

“Không còn kịp nữa!” Tâm thần Thái Âm Thần Quân rung lên kịch liệt, lập tức lo lắng truyền âm cho Vô Hạng Ma Tổ: “Nhanh! Nhanh lên! Thái Sơ sắp thoát ra!”

Vô Hạng Ma Tổ cũng đề ý đến điểm này, nhưng cũng chỉ có thể nhíu mày truyền âm nói: “Hợp kích hội tụ uy năng cũng cần thời gian! Nhất định phải ngăn chặn hắn!”

“Ta không ngăn được hắn!” Thái Âm Thần Quân cắn răng nói.

Hắn ta chỉ là đội hạng hai, bây giờ pháp lực hóa thân còn chưa tăng lên đến cực hạn, dù tăng lên cực hạn, sự chênh lệch với Thái Sơ Thiên Đế cũng to lớn đến kinh người, đừng nói một chiêu, dù là nửa chiêu cũng không đỡ nổi!

“Nhất định phải ngăn chặn hắn!” Tây Vương Mẫu truyền âm nói “Nếu không phá Thanh Thành! Vậy tất cả đều vô ích!”

“Ngăn cản thế nào?” Sắc mặt Vô Hạng Ma Tổ rất xấu.

Thái Sơ Thiên Đế lại là hóa thân cấp độ đại la kim tiên, trừ khi bọn họ liều mạng, tăng thực lực hóa thân này lên đến cực hạn, nếu không sao có thể chống đỡ được?

“Thái Âm Thần Quân, ngươi ruồng bỏ Thiên Đạo đi, nói chân tướng cho bọn họ biết!” Dường như Tây Vương Mẫu đã quyết định, đột nhiên lạnh như băng truyền âm nói: “Nhanh, chỉ có thời gian một cái chớp mắt!”

Thái Âm Thần Quân ngần ngại, lập tức cắn răng một cái, toàn lực bộc phát ra nguyên thần chi lực, đem bí mật đã chôn giấu ở trong lòng rất lâu,

từng lập lời thề Thiên Đạo vì bí mật lớn này, lấy nguyên thần chi lực này hóa thành một lượng lớn tin tức, quanh quẩn ở trong thiên địa –

“Nghe cho kỹ!”

“Sáu trăm năm trước, chẳng biết tại sao, sau khi ‘nó’ bùng tỉnh, đã dựa vào cơ thể Nguyên Sơ Ma Tổ giáng lâm một phần lực lượng, hủy diệt Thái Sơ Thiên Cung!”

“Thế nhưng, thật ra Thái Sơ Thiên Đế và Nguyên Sơ Ma Tổ là một thể, trước khi đại kiếp thượng cổ bùng nổ, Thái Sơ Thiên Đế phát hiện sự tồn tại của ‘nó’, liền tu luyện ra nguyên thần thứ hai, ý đồ phong ấn ‘nó’, lại bị ‘nó’ chuyển hóa thành Nguyên Sơ Ma Tổ!”

“Vì vậy, vào sáu trăm năm trước, trong trận đại chiến hủy diệt Thái Sơ Thiên Cung kia, Thái Sơ Thiên Đế bởi vì quan hệ với Nguyên Sơ Ma Tổ, trốn thoát một kiếp này!”

“Thái Sơ Thiên Đế muốn dung hợp làm một với Nguyên Sơ Ma Tổ một lần nữa, nhưng lại e ngại bị ‘nó’ phát hiện, vì vậy dự định thông qua luân hồi trốn vào nhân gian, trước khi chuyển thế, hắn đã thông báo việc này với các đại năng một phương Thiên Đạo, dùng cái này để bố trí ở nhân gian, muốn tìm hiểu ra sự kết hợp huyền bí của Thiên Đạo và ngoại đạo ở nhân gian, mục đích cuối cùng, là muốn lấy sự ảo diệu của kết hợp Thiên Đạo và ngoại đạo... Cướp lại khu vực căn nguyên!”

“Thái Sơ Thiên Đế chính là Nguyên Sơ Ma Tổ! Một phương ngoại đạo của ta cần phải không tiếc bất cứ giá nào, diệt sát hắn! Để hắn quay về vòng tay của ‘nó’!”

“Không tiếc tất cả!”

Tin tức ẩn chứa trong nguyên thần chi lực của Thái Âm Thần Quân, ở trong chớp mắt này, rất nhiều sinh linh trong đầu nổ vang ở giữa thiên địa!

Cùng lúc đó –

“Ầm ầm!!”

Một luồng ý chí vô hình mênh mông, vô biên, chí cao vô thượng, cứ như đại diện cho toàn bộ tam giới, theo lửa giận vô biên này, đột nhiên giáng lâm xuống.

Ý chí Thiên Đạo!

Trong chốc lát Thái Âm Thần Quân phản bội lời thề Thiên Đạo, ý chí Thiên Đạo tức giận, đã theo đó giáng xuống!

Dường như toàn bộ tam giới đều đang tức giận, lực lượng vô tận cũng bị điều động, hoàn toàn tập trung trên người một mình Thái Âm Thần

Quân, dù là chân thân ở thượng giới hay là hóa thân ở hạ giới, trong chớp mắt sự tồn tại của Thái Âm Thân Quân đã hóa thành hư vô!

Nhưng đồng thời với lúc nguyên thần của hắn ta bị diệt, bí mật bộc phát từ nguyên thần chi lực, vẫn bị một phương ngoại đạo biết được!

Thái Sơ Thiên Đế chính là Nguyên Sơ Ma Tổ!

Đúng lúc này, một vòng hào quang lóe lên giữa thiên địa, chỉ thấy một thân ảnh đột nhiên xuất hiện ở trên khoảng không Thanh Thành, đế bào kim sắc đang bay múa phàn phật trong cơn gió lớn.

Chương 374: Đập chết một mảnh! (1)

Lửa giận ý chí Thiên Đạo giáng lâm, dưới vô tận uy năng của thiên phạt, chỉ trong chốc lát, Thái Âm Thần Quân đã hóa thành hư vô.

Đây chính là kết cục khi làm trái lời thề Thiên Đạo!

Nếu truyền âm nguyên thần hoặc là nói ra, Thái Âm Thần Quân căn bản cũng không có cơ hội tiết lộ bí mật, chỉ sợ trong quá trình tiết lộ bí mật, sẽ bị ý chí Thiên Đạo xóa bỏ trong tích tắc.

Cho dù có thể trùng sinh, cũng sẽ bị Thiên Đạo vứt bỏ ngay tại chỗ, hoàn toàn quên mất Thiên Đạo.

Nhưng Thái Âm Thần Quân lại mang theo bí mật này lấy nguyên thần chi lực, lập tức bạo phát tin tức này trong một lần duy nhất, ý chí Thiên Đạo cũng không kịp ngăn cản!

“Quả nhiên... Thái Sơ và Nguyên Sơ là một thể!”

Đám Ma Tổ một phương ngoại đạo đã sớm có suy đoán và nghi ngờ, lúc này nghe thấy Thái Âm Thần Quân nói như vậy, trong chớp mắt đã hoàn toàn xác nhận!

Ngay lúc Thái Âm Thần Quân bị thiên phạt hóa thành hư vô, hóa thân Thái Sơ Thiên Đế cũng xuyên qua mấy ngàn dặm, trong chốc lát đã đi tới khoảng không trên Thanh Thành.

Rõ ràng là hóa thân Thái Sơ Thiên Đế!

“Nguy!”

Đám Ma Tổ quá sợ hãi, hợp kích hội tụ dẫn đạo như một, còn cần một chút xíu thời gian, nhưng Thái Sơ đã đến!

Với thực lực của Thái Sơ, cho dù hợp kích hiện tại mạnh hơn trước đó gấp đôi, thì có ích lợi gì?

Trong đó, Kiều lão bản cũng khẽ giật mình, không nhịn được hơi do dự, Lâm lão bản đích thân đến đây, có phải bây giờ cũng nên dừng tay không?

Nhưng... Uy năng do hấn ta toàn lực kích phát đã quán thấu vào trong Kiếp Diệt chi vân, cho dù hấn ta không chủ đạo, đám Ma Tổ cũng sẽ tấn công.

“Thái Sơ!”

Gần như đồng thời, hóa thân Tây Vương Mẫu cũng xuất hiện trên khoảng không Thanh Thành, lập tức truyền âm cho rất nhiều Ma Tổ, quát lạnh nói: “Ngăn cản hấn! Nhanh chóng phá thành!”

Hào quang bảy màu chói mắt nở rộ, hóa thành hư ảnh Dao Trì bao phủ Thái Sơ Thiên Đế ở bên trong.

Thái Sơ Thiên Đế nhắm chặt hai mắt, mặt không thay đổi, chỉ vung tay áo, kỳ quang dị tượng của mười vạn tám ngàn đạo chân động, hư ảnh Thái Sơ chi địa như được sinh ra trong hỗn độn sơ khai âm vang xuất hiện, hư ảnh Dao Trì kia bắt đầu sụp đổ từng khúc, dường như ngay cả một chớp mắt cũng không ngăn cản nổi!

Đông đảo Ma Tổ không nhìn được hoảng sợ.

Cùng là pháp lực đại la, Tây Vương Mẫu cũng không am hiểu trấn áp, vậy khôn chi đạo, còn Thái Sơ Thiên Đế lại khác, hẳn am hiểu nhất là dùng hư ảnh Thái Sơ chi địa trấn áp phá sập tất cả!

Chênh lệch quá xa!

Đúng lúc này –

Phương thiên địa bao phủ Thanh Thành này đột nhiên chân động, hơi thở đáng sợ tràn ngập, ngay lúc này áp lực trong phương thiên địa do Thương Sinh Ma Tổ biến thành, đột nhiên tăng lên hơn gấp trăm lần!

“Thương Sinh!” Vô Hận Ma Tổ thay đổi sắc mặt.

Kiếp Diệt Ma Tổ cũng sửng sốt.

Vào lúc này, đông đảo Ma Tổ đều hiểu Thương Sinh Ma Tổ đang làm cái gì.

Nàng bỏ ra cái giá vô cùng nặng nề, tăng lực lượng hóa thân lên đến cực hạn nhất!

Cho dù là Minh Dạ Ma Tổ, lần trước cũng chỉ tăng lực lượng hóa thân lên đến cấp độ gần bằng chân ma đệ nhị đẳng mà thôi, còn Thương Sinh Ma Tổ lại trực tiếp tăng lên cực hạn chân ma đệ nhất đẳng!

Cái giá lớn thê thảm đau đớn này, không cần tập sát nhân quả, nàng đã được định sẵn sẽ ngủ say vĩnh viễn!

“Rầm!”

Dưới áp lực của quy tắc thiên địa đáng sợ này, dường như Thái Sơ Thiên Đế ở bên trong hư ảnh Dao Trì bảy màu kia cũng chịu sự trói buộc cực lớn, tốc độ hư ảnh Dao Trì bảy màu kia vỡ tan, lập tức chậm lại!

Sau khi trả cái giá lớn là giấc ngủ ngàn thu, hóa thân Thương Sinh Ma Tổ và hóa thân Thái Sơ Thiên Đế, sự chênh lệch đã không còn quá lớn như vậy!

Trận pháp uy năng của Thanh Thành, trong chớp mắt này, cũng bị quy tắc thiên địa này chèn ép đến tiêu tán!

“Chư vị, ta đã định sẵn giấc ngủ ngàn thu, thế nhưng giấc ngủ ngàn thu cũng không có ý nghĩa gì...”

Giọng nói dịu dàng nhỏ nhẹ của Thương Sinh Ma Tổ vang lên trong lòng rất nhiều Ma Tổ: “Kiếp Diệt, sau khi Nguyên Sơ rời đi, ngươi là người duy nhất có thể khiến ta vĩnh viễn về với hư không, Minh Dạ còn có khả năng thức tỉnh, vậy ngươi buông tha Minh Dạ, để ta vĩnh viễn về với hư không đi.”

Kiếp Diệt Ma Tổ cắn chặt răng.

Đây là sự trừng phạt nặng nề nhất của “nó” – giấc ngủ ngàn thu, vĩnh viễn không có cách thức tỉnh, cũng giống với vĩnh viễn về với hư không.

“Hy sinh một mình ta, để ngoại đạo của chúng ta chiến thắng, rất đáng giá.”

Giọng nói êm ái của Thương Sinh Ma Tổ càng ngày càng xa, dường như sắp vào giấc ngủ ngàn thu: “Việc nhân gian, đành giao cho các ngươi...”

Kiếp Diệt Lô Long ở bên trong kiếp vân kia gào thét di chuyển ra, lao thẳng về phía Thanh Thành này!

Trận pháp uy năng Thanh Thành đã hoàn toàn bị quy tắc thiên địa của Thương Sinh Ma Tổ chèn ép tiêu tán, còn Kiếp Diệt lô long lại ẩn chứa uy năng đáng sợ hơn trước kia!

“Lâm lão bản... Thật xin lỗi...”

Kiều lão bản không chế hợp kích chi lực, không nhìn được thờ dài ở trong lòng, nắm Kiếp Diệt Lô Long ở trong tay, trực tiếp âm vang đánh về phía trận pháp Vạn Thế Phục Long đại trận kia!

Rất nhiều đại năng Thiên Đạo đã bó tay không có cách nào, dưới sự chèn ép của thiên địa này, bọn họ lại không có chút uy năng nào, thì có cách gì?

Chỉ có thể tuyệt vọng nhìn Kiếp Diệt Lô Long này, trơ mắt nhìn nó, âm vang đâm vào Vạn Thế Phục Long đại trận ở dưới mặt đất trung tâm Thanh Thành!

“Rầm!”

Vạn Thế Phục Long đại trận kia đối với Ma Quân mà nói, có lẽ cực kỳ kiên cố, nhưng Kiếp Diệt Lô Long này lại còn cường đại hơn Ma Tôn chi lực mấy chục lần!

Trước mặt Kiếp Diệt Lô Long, đại trận này tựa như một tờ giấy mỏng yếu ớt!

Chỉ trong chốc lát, không gian phong cầm Vạn Thế Phục Long đại trận
kia đã hoàn toàn vỡ vụn sụp đổ!

Chương 375: Đập chết một mảnh! (2)

Còn bảo tháp kim sắc lơ lửng bên trên Tiềm Long chi hồ, kim quang kia vừa mới chạm vào uy năng của Kiếp Diệt Lôi Long, đã trực tiếp hóa thành vô hình như băng tuyết tan rã, bảo tháp kim sắc dưới sự ngang ngược của Kiếp Diệt chi lực, cũng lập tức vỡ vụn!

Bảo tháp kim sắc này chỉ là hàng nhái của “Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp”, cho dù là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cũng không đỡ nổi Kiếp Diệt Lôi Long này, huống chi là hàng nhái?

Kim tháp trần ma vừa vỡ, tầng ngoài trần ma chi lực của Tiềm Long chi hồ này cũng sụp đổ tiêu tán theo!

Huyền trận “Tiềm Long bí đạo” ở sâu trong Tiềm Long chi hồ, thậm chí ngay cả sát trận “Tiềm Long Kiếm Trụ”, căn bản không có cách nào ngăn cản Kiếp Diệt Lôi Long này, dù chỉ là một chớp mắt!

Trận pháp vây khốn rất nhiều Ma Quân thế này, ở dưới uy năng Kiếp Diệt đáng sợ như thế, hoàn toàn có thể làm được “lấy lực phá trận”!

“Gào!”

Nước trong hồ bắt đầu nhấp nhô dữ dội, vang lên một tiếng long ngâm kích động lại cao vút.

Là Ma Long bị trấn áp ở đáy hồ.

Đầu rồng dữ tợn khổng lồ của nó vừa thò ra khỏi mặt hồ, đã thấy Kiếp Diệt Lôi Long đáng sợ như có thể hủy diệt thiên địa kia, rất nhiều hơi thở đáng sợ kia, trong chớp mắt đã khiến nó ngây ngẩn cả người.

Ngay lập tức, nó quay lại bên trong hồ nước.

Chút thực lực ấy của nó, trong cuộc đại chiến đáng sợ hiện tại ở nhân gian, chỉ là một sâu kiến không có ý nghĩa mà thôi, không thể ảnh hưởng đến cái gì, sao lại dám ra mặt?

“Ong!”

Ngay lúc Vạn Thế Phục Long đại trận bị phá, bên trong vùng không gian này, cũng lập tức hiện ra vô số tia sáng hoa văn quỷ dị và văn tự kỳ dị, lơ lửng ở giữa không trung, rõ ràng là Cửu Thiên Thần Cấm!

Cửu Thiên Thần Cấm này có khoảng mấy chục vạn đạo, phần lớn là ở thời kỳ cuối đại kiếp thượng cổ, đại la kim tiên hỗn nguyên bố trí Cửu Thiên Thần Cấm, số ít là bên trong thời kỳ sau đại kiếp thượng cổ, do chí tôn bố trí Cửu Thiên Thần Cấm, còn có một số rất ít là thời kỳ đầu đại kiếp

thượng cổ, do thần tiên cảnh giới Thái Nhất chân chính bố trí Cửu Thiên Thần Cấm đẳng cấp cao nhất!

Vạn Thế Phục Long đại trận này, cùng với các phong ấn trấn áp ngoại ma thượng cổ khác, là quan hệ “Tử Mẫu Ấn”!

Vạn Thế Phục Long đại trận là mẫu ấn vừa vỡ, các “tử ấn” Cửu Thiên Thần Cấm phong ấn ngoại ma thượng cổ cũng theo đó mà hiển hiện.

Dưới sự khống chế của rất nhiều Ma Tổ, Kiếp Diệt Lôi Long kia uốn lượn bay múa ở trên không trung, đột nhiên xoay người một cái, lúc này đuôi rồng quạt nát mây chực đạo Cửu Thiên Thần Cấm cường đại nhất ở trong đó.

Cửu Thiên Thần Cấm này có đẳng cấp cao nhất, dù sao cũng do thần tiên cảnh giới Thái Nhất chân chính bố trí, uy năng mạnh nhất, dù là Ma Tôn cũng phải dốc hết sức tấn công nhiều lần mới có thể vỡ vụn.

Cho dù uy năng của Kiếp Diệt Lôi Long khủng bố, lại am hiểu phá cấm, nhưng có thể đánh phá mấy chục đạo Cửu Thiên Thần Cấm cấp cao nhất trong một lần duy nhất, đã là khá tốt.

“Rầm! Rầm! Rầm!”

Chỉ thấy Kiếp Diệt Lôi Long liên tục tấn công, từng đạo Cửu Thiên Thần Cấm kia kết nối vỡ vụn tiêu tán, thậm chí dư âm cũng có thể chấn động vỡ nát Cửu Thiên Thần Cấm đẳng cấp thấp khác.

Chỉ trong một lần hô hấp –

Mấy chục vạn đạo Cửu Thiên Thần Cấm phong ấn ngoại ma thượng cổ, tất cả đều vỡ vụn!

“Rầm!”

Mảnh không gian này đột nhiên bị xé nứt ra một cái khe cực lớn, dường như kết nối với một thế giới u ám, trong đó tràn ngập trần ma chi lực cường đại!

Cùng lúc Cửu Thiên Thần Cấm vỡ vụn, lực lượng trấn áp ngoại ma đã bắt đầu tiêu tán.

“Ha ha ha ha! Cuối cùng! Cuối cùng đã thoát ra!”

“Đã bao nhiêu năm!”

“Thiên Đạo đáng chết! Bản tôn đã ra!”

“Ha ha ha! Đã ra!”

Theo tiếng kêu gào thoải mái, hưng phấn, vô cùng kích động, chỉ thấy lần lượt từng bóng dáng chen chúc đi ra từ bên trong thế giới u ám kia, lít nha lít nhít như châu châu!

Những Ma Quân phát ra hơi thở yếu nhất trong số đó đều có thể so với hóa thân đại năng Thiên Đạo, lại chiếm cứ phần lớn!

Ma Tôn cũng không hề ít, thậm chí còn có một số chuẩn Ma Tổ hơi thở kinh khủng!

Rất nhiều ngoại ma thượng cổ, tựa như mãnh thú không được ăn bị giam giữ trong lao tù đã lâu, cả đám đều tản ra hơi thở đáng sợ, liên tục tranh nhau chen lấn đi ra từ trong thế giới trần ma u ám!

Mấy chục vạn Ma Quân!

Mấy ngàn vị Ma Tôn!

Cùng trên trăm tên chuẩn Ma Tổ!

“Soạt soạt soạt!!”

Một lượng lớn ngoại ma lít nha lít nhít cứ như biển động quét ngang qua, lao ra từ trong thế giới u ám dưới mặt đất, bay lên bầu trời Thanh Thành!

Mấy chục vạn ngoại ma, người yếu nhất cũng có thể so sánh với hóa thân đại năng Thiên Đạo!

Cứ như châu chấu dày đặc bay lên không trung, ma uy kinh khủng tùy ý tản ra, vô số ngoại ma tựa như mây đen vô biên che đầy vòm trời, một mảng đen nghịt.

“Điều này... Nhiều như vậy...”

“Tất cả đã ra...”

“Xong...”

Rất nhiều thần tiên chuyển thế bên trong Thanh Thành, không nhìn được ngáy ngốc nhìn tình cảnh này.

Chỉ cảm nhận hơi thở chèn ép đáng sợ này, còn có số lượng khổng lồ kia, cũng đủ khiến người ta tuyệt vọng!

Sau khi rất nhiều ngoại ma chen chúc ra, cũng phát hiện tình hình ở thế giới bên ngoài.

“Ma Tổ đều đã giáng lâm hả?”

“Nhiều thần tiên chuyển thế như vậy?”

“Còn có nhiều đại năng Thiên Đạo như vậy...”

“Tây Vương Mẫu lại đang đối phó với vị đại năng Thiên Đạo kia? Nàng cũng là một phương ngoại đạo?”

“Một phương Thiên Đạo đang tranh đấu với một phương ngoại đạo của ta ở nhân gian?”

Rất nhiều ngoại ma thượng cổ lập tức nhận ra tình hình hiện tại, điều khiến bọn họ sợ hãi đến mất hồn nhất là Tây Vương Mẫu, hơi thở kinh

khủng và sự va chạm uy năng kia, chỉ nhìn thôi trong lòng đã lạnh lẽo.

Chương 376: Đập chết một mảnh! (3)

Vô Hạn Ma Tổ lạnh lùng liếc qua đông đảo ngoại ma, truyền âm nói: “Các người nhanh chóng bày trận hội tụ!”

“Rầm!”

Đúng lúc này, thiên địa do Thương Sinh Ma Tổ biến thành đột nhiên sụp đổ.

Ngay lúc này, tất cả Ma Tổ đều hiểu... Nàng đứng dưới sự trừng phạt của “nó”, đã vào giấc ngủ ngàn thu.

“Kiếp Diệt...” Vô Hạn Ma Tổ trầm thấp truyền âm nói: “Thương Sinh vào giấc ngủ ngàn thu như vậy, chắc hẳn cũng sẽ rất cô độc... Người đi cho nàng một sự giải thoát, để nàng vĩnh viễn về với hư không đi...”

Sắc mặt Kiếp Diệt Ma Tổ nặng nề, lại chậm rãi nhắm mắt lại, tập trung tâm thần ở chân thân trên Thiên Tâm giới.

Thương Sinh Ma Tổ vừa chết, sau khi sự áp chế của thiên địa này biến mất, chỉ dựa vào một mình Tây Vương Mẫu, cũng không vây khốn được Thái Sơ Thiên Đế.

“Răng rắc!”

Trong chớp mắt hư ảnh Dao Trì bảy màu này vỡ vụn thành một lượng lớn tia sáng, uy năng đáng sợ lập tức đè ép về phía Tây Vương Mẫu.

Thái Sơ Thiên Đế mặc kim bào cũng hiện ra từ trong đó, hiển hiện ở trước mắt rất nhiều ngoại ma.

“Thái... Thái Sơ Thiên Đế!”

“Là Thái Sơ Thiên Đế!”

“Sao hơi thở của hắn lại đáng sợ như vậy?”

“Nhanh bày trận!”

“Trận pháp gì tốt?”

“Trận pháp đơn giản nhất cũng được! Nhanh lên!”

Sau khi Thái Sơ Thiên Đế phá vỡ Dao Trì bảy màu, đột nhiên quay lại nhìn về phía đông đảo ngoại ma thượng cổ.

Nhưng hắn cũng không mở mắt ra.

Chỉ như là phủ bụi, đánh một chưởng về phía xa xa!

Cùng lúc bàn tay của hắn đánh xuống, dường như phóng đại vô hạn, chỉ trong chốc lát đã như đủ để che đầy bầu trời, kỳ quang mười vạn tám ngàn đạo ở trên bàn tay của hắn hội tụ thành hư ảnh Thái Sơ chi địa, mang theo vô tận uy năng bay đi!

“Rầm!”

Trong chớp mắt thiên địa do Thương Sinh Ma Tổ biến thành sụp đổ, uy năng một chương này như thiên địa sụp đổ, không thể chống cự chèn ép về phía mấy chục vạn ngoại ma thượng cổ!

Dường như đang tùy ý nghiền chết một đàn kiến, trong chớp mắt đã có mấy vạn Ma Quân bị một chương này đập thành bột mịn!

“Bày trận!”

Sắc mặt Vô Hận Ma Tổ rất xấu truyền âm quát: “Nếu các ngươi không hợp lực, đứng trước mặt Thái Sơ cũng chỉ là con kiến mà thôi!”

Thái Sơ Thiên Đế lại đánh một chương từ xa xa, Tây Vương Mẫu vội vàng bước tới ngăn cản, nhưng nàng và Thái Sơ vẫn có chút khoảng cách, cũng không am hiểu phòng ngự, chỉ với dư âm uy năng quét ngang qua, đã khiến hơn vạn ngoại ma hóa thành bột mịn!

Đây là kết quả sau khi đám ngoại ma thượng cổ liên hợp lại bày trận.

Nhưng trận pháp uy năng ở nhân gian cũng chỉ có một chút như vậy, hơn nữa mấy chục vạn ngoại ma cũng không phải là Ma Tổ hay là đại năng Thiên Đạo, không có kinh nghiệm rèn luyện liên thủ, cũng không có đại năng am hiểu trận pháp như Phục Hi, đâu có dễ dàng hội tụ thành một như vậy?

Thực lực chênh lệch lớn đến tình trạng khoa trương như vậy, số lượng cũng không có ý nghĩa!

Sắc mặt Vô Hận Ma Tổ càng xấu hơn, lập tức truyền âm cho đám chuẩn Ma Tổ trong mấy chục vạn ngoại ma thượng cổ, đồng thời dẫn theo hóa thân của chư vị Ma Tổ bay ra phía trước mấy chục vạn ngoại ma, dốc hết sức liên hợp lực lượng của mấy chục vạn Ma Quân, mấy ngàn Ma Tôn, trên trăm vị chuẩn Ma Tổ.

Chỉ với lực lượng ngoại ma như thế, đã khổng lồ đến mức nào?

Dù là một trận pháp gia đệ nhất tam giới như Phục Hi, cũng không có khả năng để lực lượng khổng lồ đến thế hội tụ như một, chỉ có thể miễn cưỡng điều động, hướng chỉ là hấn ta?

Vô Hận Ma Tổ tốn hết tâm thần, cũng nhiều nhất chỉ có thể khiến lực lượng ngoại ma không phân tán quá mức mà thôi.

“Các vị đạo hữu, chúng ta nhanh chóng kết trận, cùng Thái Sơ tru sát những ngoại ma này!”

Lúc này Phục Hi khẽ quát một tiếng, lại lần nữa hội tụ uy năng của đông đảo đại năng Thiên Đạo, Chư Pháp Quy Nhất trận, Tứ Cửu Tru Tiên trận lại như một.

Thái Sơ Thiên Đế như con rối chỉ dựa vào linh tính để hành động kia, cũng hòa vào trong trận pháp, sau khi uy năng cường đại của bản thân hòa vào trong trận pháp, trận pháp uy năng này lập tức tăng vọt gần như hơn gấp trăm lần!

“Ha ha ha, tốt!”

Phục Hi cảm nhận được trận pháp uy năng đáng sợ này, không nhịn được cười to một tiếng, tràn đầy lòng tin.

Chỉ thấy thủ đoạn Tru Tiên Tứ Kiếm làm trận pháp sát phạt chậm rãi hiển hiện, trận pháp uy năng khổng lồ lập tức khống chế Tru Tiên Tứ Kiếm, hóa thành một đạo kiếm quang vô cùng chói mắt, bay thẳng về phía mấy chục vạn ngoại ma thượng cổ kia!

Tây Vương Mẫu lại không có cách nào liên thủ kết trận, chỉ có thể cắn răng một cái, thôi động Thiên Chi Lệ đi lên ngăn cản kiếm quang này, Thiên Chi Lệ lại trực tiếp bị vỡ nát!

Chợt kiếm quang rung động, quét ngang qua, nàng mất đi sự giúp đỡ của Thương Sinh Ma Tổ, hóa thân liền vỡ vụn!

Cho dù nàng có thể giáng lâm hóa thân một lần nữa, muốn tăng lên đến cấp độ đại la kim tiên, cũng cần chút thời gian, đã tạm thời không giúp được gì!

“Kiếp Diệt! Nhanh lên!”

Vô Hạn Ma Tổ lo lắng thúc giục một tiếng, đồng thời thôi động trận pháp do mấy chục vạn ngoại ma miễn cưỡng tạo ra, hóa thành một mảnh uy năng u ám như biển cả to lớn, thôi động lên một con sóng lớn đánh về phía kiếm quang Tru Tiên đáng sợ kia!

Thế nhưng, sự thật chứng minh, trận pháp uy năng phân tán như vậy căn bản cũng không có tác dụng!

Con sóng lớn thoát nhìn như uy năng vô hạn kia, sau khi gặp được kiếm quang Tru Tiên, tựa như một miếng đậu hũ rơi vào một cây kim!

“Vù!”

Trong chớp mắt kiếm quang Tru Tiên xuyên qua sóng lớn, kiếm quang vô cùng rực rỡ chỉ quét ngang qua một cái, liền có mấy vạn Ma Quân chết dưới một kiếm này!

Chương 377: Nhìn thấy (1)

Dưới sự càn quét của kiếm quang Tru Tiên kinh khủng này, rất nhiều sinh mệnh ngoại ma như là tro bụi không có ý nghĩa ở trên mặt bàn, không ngừng tiêu tán chết đi.

“Không ngăn được...”

Sắc mặt Vô Hạng Ma Tổ rất xấu.

Chênh lệch quá xa.

Bàn về số lượng, một phương ngoại đạo cộng thêm mấy chục vạn ngoại ma thượng cổ, tất nhiên vượt xa một phương Thiên Đạo, nếu lực lượng tổng thể có thể ngưng tụ thành một, dù lúc này lực lượng của Thái Sơ Thiên Đế cường đại như thế, cũng không cần e ngại.

Nhưng lực lượng khổng lồ phức tạp như thế, sao có thể hội tụ như một?

Điều khiến Vô Hạng Ma Tổ giận nhất là, một phương Thiên Đạo cũng thông minh, căn bản không để ý đến đám hóa thân Ma Tổ của bọn họ, mà nhìn chằm chằm giết rất nhiều ngoại ma, nhìn chằm chằm giết Ma Tôn và chuẩn Ma Tổ!

Cứ giết tiếp mấy vạn mấy vạn như thế, e rằng không bao lâu, rất nhiều ngoại ma sẽ bị tru sát không còn gì!

Nếu như chuẩn Ma Tổ, Ma Tôn ở nhân gian bị giết sạch, vậy đừng nghĩ tạo được Ma Tổ ở nhân gian nữa.

“Rầm!”

Kiếm quang ngát trời lóa mắt như nắng gắt không ngừng càn quét, mỗi một lần đều có thể quét sạch biển cả u ám do một nhóm lớn ngoại ma hình thành, mỗi một đợt đều có thể đánh giết mấy vạn ngoại ma!

“Cố hết sức bảo vệ chuẩn Ma Tổ!”

Vô Hạng Ma Tổ cắn răng đau khổ kiên trì, đồng thời không ngừng truyền âm thúc giục Kiếp Diệt Ma Tổ: “Kiếp Diệt! Còn chưa xong sao?”

Kiếp Diệt Ma Tổ chỉ nhắm mắt lại, tập trung tâm thần ở thượng giới.

Trong lòng Vô Hạng Ma Tổ nóng như lửa đốt.

Hắn ta cũng biết, muốn hoàn toàn chôn vùi một vị Ma Tổ, cho dù Kiếp Diệt Ma Tổ am hiểu đạo này, cũng rất tốn sức, dù là Thương Sinh Ma Tổ rơi vào giấc ngủ say vĩnh cửu, cũng không dễ dàng như vậy.

Nhưng bây giờ chuẩn Ma Tổ và Ma Tôn ở nhân gian không ngừng bị diệt sát, nếu chết sạch, tất cả điều này còn ý nghĩa gì chứ?

Hơn nữa kiếm quang kia còn đặc biệt nhìn chăm chăm vào Ma Tôn và chuẩn Ma Tổ, không ngừng tru sát càn quét, dư âm tiện đường đảo qua cũng có thể diệt sát một mảng lớn Ma Quân.

Chỉ chốc lát sau, mấy chục vạn Ma Quân đã chết đi hơn phân nửa, Ma Tôn chết hơn chín phần, chuẩn Ma Tổ cũng chỉ còn lại có mười một vị.

Đúng lúc này –

“Cuối cùng...”

Đột nhiên, Kiếp Diệt Ma Tổ đứng nhắm mắt ở bên cạnh mở hai mắt ra, lúc này truyền âm cho chư vị Ma Tổ: “Thương Sinh Ma Tổ đã vĩnh viễn về với hư không, phải xem rốt cuộc chúa tể ngoại đạo sẽ đề bạt vị chuẩn Ma Tổ nào.”

Chư vị Ma Tổ không nhin được lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Ngay sau đó –

“Rầm!”

Thiên địa chấn động, một lực lượng và ý chí vĩ đại mênh mông như quy tắc thiên địa đột nhiên giáng lâm, trong chớp mắt đã hoàn toàn bao phủ toàn bộ địa cầu ở bên trong.

Thế nhưng, lần này phạm vi ảnh hưởng của ý chí quy tắc, còn không lồ hơn trước đó nhiều!

Thậm chí, trung tâm phạm vi ảnh hưởng của ý chí quy tắc này, trên khoảng không Thanh Thành, còn có vô tận u quang ngưng tụ ra một hư ảnh mặt người to lớn u ám, dùng tốc độ đáng sợ không ngừng mở rộng.

Chỉ trong chốc lát khuôn mặt khổng lồ u ám này, đã trở thành kích cỡ chừng mấy vạn dặm, thật sự còn khổng lồ hơn địa cầu một chút, quan sát Thanh Thành ở trên địa cầu từ trong vũ trụ, khuôn mặt lạnh lùng cao cao tại thượng, trong đôi mắt kia như vực sâu không thể nhìn thẳng, tràn ngập hơi thở quý dị, càng có uy áp vô biên mênh mông tràn ngập ra.

Bàn về uy thế, thật sự còn đáng sợ hơn lúc ý chí Thiên Đạo giáng lâm vừa rồi.

Dù là Ma Tổ ngoại đạo, hay là đại năng Thiên Đạo, tất cả mọi người hiểu rõ, đây chính là hóa thân quy tắc ngoại đạo hiển hiện.

Chúa tể ngoại đạo!

Dưới uy áp kinh khủng tràn ngập, tất nhiên khiến thời không thiên địa ngưng kết, tất cả như yên tĩnh lại, dù là đại năng Thiên Đạo hay là Ma Tổ, ở dưới uy năng đáng sợ này, đều không thể động đậy một chút nào!

Phải biết rằng, Thiên Đạo không sánh bằng ngoại đạo, ngay cả ý chí Thiên Đạo đều có thể tùy tiện điều động uy năng tam giới, trong chốc lát đã

khiến Thái Âm Thần Quân hóa thành hư vô, tất nhiên chúa tể ngoại đạo càng đáng sợ hơn!

“Đã đến!”

Rất nhiều Ma Tổ ngược nhìn khuôn mặt không lồ u ám lại còn không lồ hơn bầu trời kia, trong mắt có đủ loại cảm xúc tôn sùng, cuồng nhiệt, chờ mong.

Trong lòng các đại năng Thiên Đạo lại vô cùng hoảng sợ, tràn ngập dự cảm nguy hiểm.

Lúc trước chúa tể ngoại đạo giáng lâm, cũng chỉ có ý chí giáng lâm mà thôi, cho dù tạo nên chuẩn Ma Tổ cũng không ngoại lệ.

Còn bây giờ lại trực tiếp hiện hiện hóa thân!

Không cần nghĩ cũng biết, chúa tể ngoại đạo giống trống khua chiêng giáng lâm như vậy, tất nhiên dự định bồi dưỡng Ma Tổ ở nhân gian này!

Một khi nhân gian xuất hiện Ma Tổ chân chính...

Tình hình này đã phát triển vượt qua mong muốn của rất nhiều đại năng Thiên Đạo, trong lòng không nhìn được tràn ngập vẻ bất an và rầu rĩ, nhưng hóa thân của bọn họ ở nhân gian căn bản không có cách nào động đậy.

“Ầm ầm!”

Cứ như toàn bộ tam giới đều đang run rẩy, trên khuôn mặt to lớn của chúa tể ngoại đạo kia, đôi mắt tản ra u quang đảo qua thiên địa, rơi vào bên trong Thanh Thành, lập tức thu lại trên người một vị chuẩn Ma Tổ!

Ma Tổ và các đại năng Thiên Đạo đều nhìn về phía vị chuẩn Ma Tổ may mắn kia.

Vô Hạng Ma Tổ không nhìn được khẽ nhíu mày.

Nơi ánh mắt chúa tể ngoại đạo nhìn đến, rõ ràng là Kiều lão bản!

Đông đảo Ma Tổ đều ngây ngẩn cả người.

Các đại năng Thiên Đạo cũng ngây ngẩn cả người.

Sao lại chọn hắn ta?

Chúa tể ngoại đạo luôn tuân theo nguyên tắc “chọn ưu tú để đê bạt”.

Lúc trước Sinh Ý Nhân chỉ là một chân ma bình thường ở nhân gian mà thôi, đúng lúc trở thành chuẩn Ma Tổ, căn bản tiềm lực không có cách nào so sánh với sự tồn tại của những Ma Tôn thậm chí là chuẩn Ma Tổ sinh ra ở thời kỳ thượng cổ.

Chúa tể ngoại đạo lại ưu ái hắn ta?

Điều này sao có thể?

“Nguy!”

Chúc Thiên Ma Tổ lo lắng truyền âm nói: “Chư vị, Sinh Ý Nhân này là ngoại ma tự do, e rằng không đáng tin cậy, chỉ sợ hắn sẽ không bằng lòng ra tay đối phó với Thái Sơ.”

“Hắn đã thành Ma Tổ, có lẽ sẽ chịu gông xiềng ý chí của ‘nó’, nhưng sẽ khá tự do.” Vô Hận Ma Tổ khẽ cau mày, truyền âm nói: “Thế nhưng vì đề phòng chẳng may, Kiếp Diệt, ngươi vẫn nên đi diệt sát Minh Dạ đi...”

Kiếp Diệt Ma Tổ khẽ nhíu mày, hắn ta cũng biết chuyện của ngoại ma này ở thế gian, lần nữa nhắm hai mắt lại.

Kiều lão bản ngẩn ngơ đứng bên trong đôi mắt tỏa ra u quang của chúa tể ngoại đạo, cứ như bị chia cắt đến một thế giới khác, vô tận uy năng bao phủ hắn ta, không ngừng chấn động vụn vẹo, chậm rãi xé rách lớp vách thế giới của tam giới ra một khoảng trống cực lớn.

Xuyên qua khoảng không kia, có thể thấy được cảnh sắc bên ngoài tam giới!

Kia là một mảnh hỗn độn mờ tối.

“Àm àm!”

Ngay lập tức, mảnh hỗn độn kia ở bên ngoài tam giới đột nhiên phun trào lên, cứ như biển cả tĩnh mịch đột nhiên dấy lên sóng thần vô biên, toàn bộ tam giới đều bị hút vào khoảng hỗn độn mờ tối kia, hỗn độn chi lực vô cùng mãnh liệt, hoàn toàn bị chúa tể ngoại đạo điều động, lao dọc theo khoảng trống to lớn kia!

Chúa tể ngoại đạo điều khiển lực lượng hỗn độn vô tận, không ngừng rút vào trong cơ thể Kiêu lão bản!

Càng có vô cùng vô tận lý lẽ ngoại đạo hình thành ánh sáng và tiếng nói khê, điên cuồng hòa vào trong nguyên thân của Kiêu lão bản!

Tất cả đại năng Thiên Đạo và Ma Tổ ngoại đạo đều hiểu, đây cũng là quá trình sinh ra Ma Tổ!

Dù là đại năng Thiên Đạo, hay là Ma Tổ ngoại đạo, cấp độ tương đương với sinh mệnh ở tam giới, chỉ là “đương lượng” này khác biệt một trời một vực.

Cùng là hỏa diễm, một cây diêm có thể so sánh với một viên hằng tinh sao?

Tam giới được sinh ra trong hỗn độn, lúc nào cũng hút lực lượng hỗn độn để vận chuyển, sinh ra đại năng Thiên Đạo và Ma Tổ ngoại đạo lại tiêu hao lực lượng, cũng bắt nguồn từ hỗn độn, chỉ là nhu cầu “lượng” này ít hơn tam giới nhiều.

“Râm!”

Trong tiếng nổ vang vô hình, trên người Kiều lão bản không ngừng xảy ra sự thuế biến to lớn, uy áp nguyên thần trở nên càng ngày càng đáng sợ, cường độ cơ thể cũng biến thành càng ngày càng kinh khủng!

Ma Tổ cường đại nhất là ma thân bất diệt, còn có sự gia trì của bản nguyên ngoại đạo!

Chương 378: Nhìn thấy (2)

Chỉ chốc lát sau, Kiều lão bản chậm rãi mở mắt ra, uy áp và khí thế kinh khủng lan tràn ra, chỉ hơi thở phát ra, đã khiến toàn bộ địa cầu đều run rẩy.

“Xảy ra chuyện gì...” Hãn ta hơi mờ mịt cảm ứng tình trạng hiện tại của mình.

Hãn ta có thể cảm nhận được, ma thân và nguyên thân của hãn ta đã thuê biến đến cực hạn, nhảy vọt lên đến một cấp độ hoàn toàn khác biệt!

Đó là cấp độ nhảy ra khỏi tam giới!

Toàn bộ thiên địa, ở trong mắt hãn ta dường như cũng không có bao nhiêu bí mật.

Hãn ta cảm nhận được uy năng ẩn trong cơ thể cũng vô cùng đáng sợ, dường như chỉ cần nhẹ nhàng động một cái, là có thể khiến cả địa cầu đều sụp đổ thành vô số mảnh vỡ!

Đây chính là Ma Tổ!

Thế nhưng... Cũng là một loại gông xiềng khó hiểu, hình như giam cầm tư tưởng của hãn ta, tựa như một lớp bóng ma che khuất tâm linh của hãn ta, khiến hãn ta có sự trói buộc khó hiểu.

“Gông xiềng của ‘nó’ sao?” Kiều lão bản lẩm bẩm một tiếng, trong lòng hơi khó hiểu.

Ngay lập tức, khoảng trống tam giới bị xé rách chậm rãi khép lại, hỗn độn chỉ lực ổn định lại, khuôn mặt không lồ u ám của chúa tể ngoại đạo còn không lồ hơn địa cầu, cũng biến mất không thấy.

Thiên địa ngưng đọng đứng im, lập tức khôi phục bình thường.

Nhưng...

Nỗi lo lắng và cảm giác nguy cơ trong lòng các đại năng Thiên Đạo, lại không giảm bớt chút nào.

Bởi vì, nhân gian này đã xuất hiện một vị Ma Tổ chân chính!

“Sinh Ý Nhân, người nhận được sự ưu ái của ‘nó’, nhanh chóng diệt sát Thái Sơ và U Thiên chuyển thế đi.” Vô Hận Ma Tổ lạnh như băng truyền âm nói.

Trong lòng Kiều lão bản chấn động, nặng nề nói: “Ma Tổ, không phải lúc trước đã nói, không cần ta đối phó Thái Sơ sao?”

“Bây giờ người là Ma Tổ của ngoại đạo ta!” Vô Hận Ma Tổ lạnh lùng quát: “Là kẻ địch của một phương Thiên Đạo, còn cần lý do gì? Nhanh chóng ra tay!”

Kiều lão bản hít sâu một hơi, nói: “Lâm lão bản có ơn cứu mạng với ta, ta sẽ không ra tay với hắn.”

“Không bằng lòng?” Vô Hạng Ma Tổ lạnh lùng truyền âm nói: “VẬY NGƯỜI GIẾT U THIÊN CHUYỂN THỂ ĐI.”

“Lâm lão bản ở ngay chỗ này, nàng lại là người được Lâm lão bản coi trọng, ta không thể ra tay.” Kiêu lão bản nặng nề nói: “Chư vị Ma Tổ, các người muốn đối phó đại năng Thiên Đạo khác đều tùy các người, nhưng Lâm lão bản... Tha thứ cho ta không thể lấy oán báo ơn.”

Hắn ta cũng biết, bản thân là sự vô địch chân chính ở nhân gian, Những hóa thân Ma Tổ này không có cách nào bắt hắn ta nữa, cho dù là lời thề nguyên thần trước đó, cũng không có tác dụng với cấp độ Ma Tổ.

Hắn ta vốn không muốn làm kẻ địch của một phương Thiên Đạo của Lâm lão bản, đương nhiên lúc này sẽ không nhân nhượng vì toàn cục.

“Rất tốt.”

Vô Hạng Ma Tổ cười lạnh, “Nói như vậy, người tráng trợn chiếm cứ một vị trí Ma Tổ của ngoại đạo ta, còn không muốn bỏ ra sức lực, thậm chí còn muốn giúp một phương Thiên Đạo, đúng không?”

Rất nhiều Ma Tổ không nhìn được cảm hận nhìn chằm chằm Kiêu lão bản, nhưng cũng không thể tránh được.

Dù sao, chẳng ai ngờ rằng, một chân ma nho nhỏ ở nhân gian, một ngoại ma tự do không trung thành, lại được chúa tể ngoại đạo chọn trúng trở thành Ma Tổ!

Theo lý thuyết, cấp độ bẩm sinh của ngoại ma, đã đại diện cho tiềm lực, linh tính, mười vị chuẩn Ma Tổ còn lại, mỗi một người đều là chuẩn Ma Tổ bẩm sinh trong thời kỳ thượng cổ, tiềm lực thật sự cường đại hơn chân ma không biết bao nhiêu lần!

Nhưng chúa tể ngoại đạo không chọn mười vị chuẩn Ma Tổ kia, mà lại chọn một chân ma bẩm sinh!

Điều này khiến bọn họ hoàn toàn không thể hiểu được, cũng hoàn toàn không nghĩ đến kết quả này.

Kiều lão bản im lặng một chút, khẽ nói: “Vô Hạng Ma Tổ, ta chỉ không thích bị trói buộc, không muốn vứt bỏ ranh giới cuối cùng, không muốn lấy oán trả ơn thôi...”

“Rất tốt.”

Vô Hạng Ma Tổ lạnh lùng nhìn chằm chằm Kiêu lão bản, lạnh như băng nói: “Người đã không muốn ra tay đối phó một phương Thiên Đạo, chúng

ta cũng không ép buộc, nhưng... Ít nhất người phải đảm bảo sự an toàn của chúng ta chứ?”

Kiều lão bản vốn định nói không giúp ai hết, nhưng đạo công xiềng vô hình trời buộc ở bên trong tâm linh kia, lại khiến cho hắn ta không có cách nào từ chối, đành phải nặng nề nói: “Được.”

Ngay lập tức, Kiêu lão bản vung tay lên, một hư ảnh hắc liên còn khổng lồ hơn địa cầu xuất hiện giữa trời, trong chớp mắt ngưng tụ thu nhỏ đến kích cỡ chỉ vài trăm mét, bao phủ một phương ngoại đạo, tạo thành một phương thế giới như kết giới phong cấm, hoàn toàn ngăn cách trong ngoài.

Phía dưới nội thành Thanh Thành, các đại năng một phương Thiên Đạo đều nhíu mày nhìn thế giới hắc liên bên trong bầu trời.

Thế giới hắc liên này chính là sự bố trí của Ma Tổ chân chính, bọn họ cũng hiểu rõ chỉ dựa vào hóa thân căn bản không có hy vọng phá vỡ nó, ra tay cũng không có bất kì ý nghĩa gì.

Trốn, càng không có ý nghĩa.

Nhân gian này chỉ là một cái địa cầu nhỏ bé chật hẹp mà thôi, cho dù chạy trốn cũng đi không được tránh không xong, huống chi tinh không đầy trời càng nguy hiểm hơn...

Điều khiến bọn họ giật mình là, vị Ma Tổ mới này, lại không ra tay với bọn họ?

Là bởi vì ngoại ma tự do sao?

Bọn họ đã sớm biết, Lâm Chi Thủy cố ý quen biết vị chân ma ở nhân gian từ mấy năm trước, còn từng cứu mạng.

Chẳng lẽ... Đây là sự bố trí của hắn?

Nữ Oa nương nương cùng đại năng nghĩ đến đây, không nhìn được nhìn về phía Thái Sơ Thiên Đế, nhưng Thái Sơ Thiên Đế vẫn như một con rối không có bản thân, nhắm mắt lại, yên lặng đứng nguyên tại chỗ.

Dù nói thế nào, ít nhất đối với một phương Thiên Đạo mà nói, đây là một chuyện tốt.

Đột nhiên –

“Rầm!”

Thiên địa lại lần nữa xảy ra sự chấn động to lớn, cứ như sức mạnh vĩ đại và ý chí của quy tắc thiên địa lại lần nữa giáng lâm, bao phủ toàn bộ địa cầu.

Ngay lập tức, u quang vô tận lại hội tụ ra khuôn mặt chúa tể ngoại đạo to lớn u ám kia, quan sát địa cầu.

“Tại sao lại đến nữa?”

Đại năng một phương Thiên Đạo hoảng sợ nhìn qua bầu trời, không nhìn được sắc mặt trắng bệch.

Một Ma Tổ không đủ, lại đến một cái nữa?

Mặc dù không nhìn thấy tình huống trong thế giới hắc liên kia, nhưng chắc hẳn cũng là hỗn độn phun trào, đang bồi dưỡng Ma Tổ mới.

Nữ Oa nương nương không nhìn được nhú mày nhìn về phía hóa thân Thái Sơ Thiên Đế ở bên cạnh, trong lòng càng cảm thấy hỗn loạn: “Tình thế đã phát triển đến trình độ này, Thái Sơ, ngươi còn chưa xuất hiện chân thân sao, rốt cuộc ngươi muốn làm gì...”

Ngay lúc này, nàng đột nhiên có dự cảm mơ hồ.

Sáu trăm năm trước, Thái Sơ nói đến lý do “vì tránh né ‘nó’, dự định một lần nữa dung hợp với Nguyên Sơ ở nhân gian, tìm ra cách vượt qua thiên quy, tính toán Ma Tổ, cướp lại khu vực căn nguyên” này, hình như còn có điều giấu giếm, thậm chí hơi không thể nào đoán trước được sự thay đổi...

...

Bên trong hắc liên.

“Các ngươi muốn bồi dưỡng Ma Tổ mới?”

Kiều lão bản tỏ vẻ sợ hãi nhìn chuẩn Ma Tổ được bao phủ bên trong uy năng chúa tể ngoại đạo, nhưng trạng thái thiên địa thời không ngưng đọng đứng im, lại không làm được điều gì.

Hắn ta chỉ có thể trơ mắt nhìn Ma Tổ mới sinh ra.

Cuối cùng hắn ta đã hiểu rõ, chẳng trách Vô Hận Ma Tổ không ép buộc hắn ta đối địch với một phương Thiên Đạo, chỉ cần đợi Ma Tổ mới sinh ra, cho dù không có hắn ta, cũng có thể đi giết Thái Sơ Thiên Đế!

Còn hắn ta bảo vệ một phương ngoại đạo, không để một phương Thiên Đạo tiêu diệt những ngoại ma này, thì sẽ có cơ hội sinh ra Ma Tổ mới!

Chẳng khác gì hắn ta biến tướng hại Lâm lão bản!

“Àm âm!”

Trong tiếng nổ vang vô hình, chúa tể ngoại đạo lui đi, còn Ma Tổ mới, cũng theo đó ra đời.

“Ta không thể cho các ngươi rời đi!” Ánh mắt Kiều lão bản lại đột nhiên trở nên sắc bén.

...

...

Tô Thành.

Trong con ngõ hẻm vắng vẻ, không gian xung quanh cửa tiệm tranh chữ bình thường này hoàn toàn bị bóp méo, tốc độ thời gian trôi qua đạt đến mười vạn tám ngàn lần rất dọa người.

Trong tiệm tranh chữ.

Lâm Chỉ Thủy đặt bút lông xuống, nhìn từng bức tranh phong cảnh trên mặt bàn, “Thông Thiên Kiến Mộc”, “Linh Sơn”, “Thiên Đình”, “ m Tào Địa Phủ”, “Quảng Hàn Cung”, không nhịn được mỉm cười.

Hắn chậm rãi duỗi lưng một cái, thoải mái híp mắt lại.

Còn ba đạo thanh khí hình thành hư ảnh Bàn Cổ ở sau lưng hắn, lại dần tiêu tán.

Thời gian và không gian thay đổi quá nhanh cũng khôi phục bình thường.

Lúc này –

Năm tấm “bức tranh phong cảnh” trên bàn sách, lại đột nhiên chậm rãi trôi nổi lên, tản ra kỳ quang nhàn nhạt.

Ngay ở trước mặt hắn.

“Hả?”

Lâm Chỉ Thủy lập tức ngây ngẩn cả người.

Chương 379: Rốt cuộc hấn là ai? (1)

Tùng “bức tranh phong cảnh” rộng lớn trắng lè không gió mà bay trôi nổi, bao phủ quang mang nhàn nhạt.

“Cái quỷ gì thế...”

Lâm Chỉ Thủy trợn tròn mắt, hiện tượng vượt qua sự nhận biết khiến đầu óc của hấn hơi mơ hồ.

Tranh...

Tự động bay lên?

Có quỷ?

Hay là tranh này có vấn đề?

“Lại hoặc là...”

Lâm Chỉ Thủy đột nhiên nhìn thoáng qua chiếc bút lông đặt trên bàn, không nhìn được nuốt một ngụm nước bọt, đột nhiên nghi ngờ mình đã đẩy ra cánh cửa thế giới mới.

Lúc hấn đang chuẩn bị đi lên sờ vào mấy bức tranh này một chút, lại nhìn thấy từng bức tranh này đột nhiên bay ra ngoài cửa tiệm tranh chữ, đợi sau khi hấn đuổi theo ra ngoài, đã thấy từng đạo lưu quang bay về phía chân trời, trong chớp mắt đã biến mất không thấy.

“Xảy ra chuyện gì...”

Lâm Chỉ Thủy ngơ ngác nhìn chân trời, thấy hơi khó hiểu.

Những ngày qua cũng dùng chiếc bút lông yêu quý vẽ rất nhiều bức tranh, vì sao lại cứ phải là mấy bức tranh này bay ra ngoài chứ?

Cũng không thấy những bức tranh khác có sự thay đổi đặc biệt gì...

Chẳng lẽ là vì tranh phong cảnh?

Nhưng trước đó hấn cũng từng vẽ tranh phong cảnh, hơn nữa năm bức tranh này cũng được vẽ theo thứ tự, vì sao lúc này mới bay ra ngoài chứ?

Hấn hoàn toàn không nghĩ ra vì sao lại như thế.

“Ôi...”

Lâm Chỉ Thủy bất đắc dĩ thở dài, quay về trước bàn sách, cầm lấy chiếc bút lông thoạt nhìn bình thường không có gì lạ ở trên bàn sách, thậm chí cầm: “Còn tưởng rằng bàn tay vàng của ta sẽ tiến hóa thành Mã Lương thần bí đấy, kết quả... Chỉ thế này?”

Hấn đã sớm phát hiện chiếc bút này có vấn đề, chỉ là dùng thuận tay, phát huy vượt xa trình độ thì cũng thôi đi, không hiểu sao lại khiến bức tranh trở nên sinh động hoạt bát, ngay cả hấn cũng cảm thấy rất kỳ lạ.

Trước đó hắn đã suy đoán, nếu bàn tay vàng lại tiến hóa một lần nữa sẽ có sự thay đổi gì mới.

Dù người được vẽ ra biến thành người sống, hắn cũng không quá bất ngờ, nhưng lại không ngờ bức tranh sẽ tự động bay ra ngoài?

“Chờ chút... Không phải những bức tranh phong cảnh này chọn một vị trí thích hợp, biến thành thật chứ?”

Lâm Chi Thủy đột nhiên nhìn về phía 《Tam Giới Căn Nguyên》 ở trên bàn sách, trong đầu bắt đầu suy nghĩ miên man: “Chẳng lẽ, bức tranh phong cảnh trên bản Tam Giới Căn Nguyên này là sự tồn tại chân thật? Chẳng lẽ... Sau khi mấy bức tranh do ta vẽ bay ra ngoài, lại biến thành thật?”

“Thiên Đình, Linh Sơn, Thông Thiên Kiến Mộc, Quảng Hàn Cung, Âm Tào Địa Phủ...”

“Những nơi này đều ở trong truyền thuyết thần thoại...”

“Nếu như biến thành sự tồn tại chân thực... Vậy chẳng phải thần thoại lại xuất hiện? Linh khí khôi phục sao?”

“Nếu linh khí thật sự khôi phục, ta là chủ nhân bức tranh có lẽ sẽ có đại ngộ đặc biệt đi... Chẳng lẽ ta là bàn tay đen ở sau màn khôi phục thời đại linh khí?”

Trong đầu hắn không nhận được xuất hiện một đồng ý tưởng kỳ diệu, không tìm lòng được bộ não ra một bản văn thặng cấp khôi phục linh khí thoả mái đến bùng nổ.

Thế nhưng, Lâm Chi Thủy đứng ở cửa, nhìn lên bầu trời một lúc lâu, cũng không nhìn thấy có sự thay đổi hiện tượng kỳ lạ gì đó.

Đã nói khôi phục linh khí xong thì thiên địa thay đổi lớn mà?

...

Bên trong Ma vực u ám tĩnh mịch.

Thanh Thành.

Dù là thần tiên chuyển thế, hay là các đại năng Thiên Đạo, lúc này đều ngẩng đầu nhìn thế giới hắc liên khuếch trương đến phạm vi nghìn dặm ở bên trong bầu trời kia.

Bên trong phương thế giới hắc liên ngăn cách không gian kia, dường như đang xảy ra sự va chạm kịch liệt, dường như có hai sự tồn tại đáng sợ đang giao chiến dữ dội, có thể thấy được hắc liên kia không ngừng nhô lên, lõm xuống, đồng thời không ngừng hiện ra từng khe nứt loáng thoáng, hình như không chịu nổi, sắp vỡ tan.

“Xem ra, lại ra đời một Ma Tổ...”

Nữ Oa nương nương hơi nhú mày, đôi mắt nhìn chăm chăm thế giới hắc liên kia, trên khuôn mặt có một tia lo lắng.

Phong Đô Đại Đế không nhịn được mở miệng nói: “Nữ Oa nương nương, sau khi ngoại ma gọi là “Kiều lão bản” kia trở thành Ma Tổ, sao lại dùng chiến với một phương Thiên Đạo chúng ta?”

“Hắn là ngoại ma tự do, tích cách hơi chính trực, Thái Sơ đã cứu hắn...” Nữ Oa nương nương nói khẽ: “Có lẽ... Khi đó Thái Sơ đã suy tính đến ngày này?”

Xà Tích Lộ đứng trong đám đại năng Thiên Đạo, lại sợ đến run rẩy đứng nguyên tại chỗ.

“U Thiên, Lâm Chỉ Thủy không chỉ là Thái Sơ Thiên Đế, còn là Nguyên Sơ?” Xà Tích Lộ không nhịn được hỏi: “Sao trước đó ngươi không nhận ra?”

“Ta không biết...” U Thiên cũng mơ hồ nói: “Lửa giận của Thiên Đạo đã giáng lâm, chắc chắn là vi phạm với lời thề Thiên Đạo đã giao hẹn sẵn, vậy nói rõ điều Thái Âm Thần Quân nói là sự thật... Chỉ là, ta luôn cảm thấy hắn không giống Nguyên Sơ.”

“Không giống?” Xà Tích Lộ nghi ngờ nói: “Vì sao?”

“Bởi vì... Dựa vào sự hiểu biết của ta với Nguyên Sơ, hắn không thể nào hợp nhất với Thái Sơ.”

U Thiên nặng nề nói: “Dù hắn là nguyên thân thứ hai của Thái Sơ Thiên Đế, sau khi trải qua sự chuyển biến của ‘nó’, cũng đã đạt được bản thân chân chính, nhận được nhân cách độc lập, ngay cả mệnh lệnh của ‘nó’ mà hắn cũng không nghe, ngay cả chúa tể ngoại đạo cũng không thể ra lệnh cho hắn, còn khát vọng tự do hơn bất kì ai, sao hắn lại từ bỏ bản thân, hợp nhất với Thái Sơ chứ?”

Xà Tích Lộ cũng hiểu rõ.

Thông thường, bản tôn và nguyên thân thứ hai là cùng một nhân cách, tựa như nhân cách dùng chung một linh hồn khác biệt cơ thể, vì vậy có thể hợp nhất bất cứ lúc nào, trí nhớ cũng được kết nối.

Sau khi trở thành ngoại ma, căn nguyên “tâm thức” quyết định tư tưởng đều có sự thay đổi, dĩ nhiên là một nhân cách độc lập.

Trừ khi nguyên thân một lần nữa dung hợp, nếu không ngay cả ký ức cũng không thể kết nối.

Hơn nữa, muốn dung hợp một lần nữa cũng không dễ dàng như vậy, dù sao cũng là nhân cách độc lập, khát vọng tự do và cuộc sống mới, sao có thể từ bỏ bản thân chứ?

“Ta chợt nhớ đến một việc.”

U Thiên nặng nề nói: “Người còn nhớ rõ không? Có một lần, lúc Lâm Chỉ Thủy đang viết chữ cho người, ta nghe thấy trong bút lông của hắn vang lên một giọng nói, đang kêu ‘cứu ta’, nhưng người không nghe thấy, người khác từng thấy Lâm Chỉ Thủy viết chữ cũng không nghe thấy, lại chỉ có mỗi ta mới có thể nghe được... Ta đang nghĩ, có phải giọng nói kia là đang nhắm vào ta không?”

“Nhắm vào người?” Xà Tích Lộ nói ở trong lòng: “Người đã nói, trong bút kia có nguyên thần cấp độ Thiên Đạo? Vậy người trong bút có quen biết người?”

“Vừa rồi ta đột nhiên có dự cảm...” U Thiên nói khẽ: “Ta cảm thấy người đang cầu cứu ta... Chính là Nguyên Sơ, vì Nguyên Sơ chỉ có hai ta là bạn bè, còn người không nhớ rõ kiếp trước, ta vẫn còn nhớ kỹ, nếu hắn thật sự ở trong bút, gửi lời cầu cứu đến ta, cũng là điều có khả năng.”

“Chỉ Thủy đựng Nguyên Sơ Ma Tổ trong bút?” Xà Tích Lộ hơi mơ hồ.

“Đúng, cây tùng nhỏ kia có thể nhận được pháp lực vượt qua cực hạn Thiên Đạo, tất nhiên là dựa vào ngoại đạo chi lực.” U Thiên nặng nề nói: “Còn Lâm Chỉ Thủy lại luôn dùng nước mực rửa bút tước cho cây tùng nhỏ kia, chẳng lẽ đây là trùng hợp sao?”

“Nhưng không phải người đã nói, Nguyên Sơ Ma Tổ cường đại hơn Thái Sơ Thiên Đế rất nhiều sao?”

Xà Tích Lộ lại càng nghi ngờ hơn, “Thái Sơ kém xa Nguyên Sơ, sao có thể phong ấn được Nguyên Sơ chứ?”

“Ta cũng nghĩ không rõ.” U Thiên cũng không thể hiểu được: “Theo lý thuyết, Nguyên Sơ không có khả năng hợp nhất một lần nữa với Thái Sơ, càng không có khả năng bị Thái Sơ coi như khí linh để phong ấn ở trong bút, dù là kết quả nào cũng tước đoạt sự tự do của hắn, Nguyên Sơ sẽ không bằng lòng.”

Xà Tích Lộ thở dài, nói ở trong lòng: “Nhưng Chỉ Thủy hiểu quy tắc kết hợp Thiên Đạo và ngoại đạo, rõ ràng hiểu cả Thiên Đạo và ngoại đạo, nếu không phải Thái Sơ và Nguyên Sơ đã dung hợp, kết nối ký ức, sao có thể làm những điều này chứ?”

Nàng lại nói khẽ: “Ta cảm thấy, có phải người suy nghĩ nhiều không? Có lẽ nguyên thần trong bút mà Ma Tổ hoặc là cảnh giới Thiên Đạo khác thì sao?”

“Dưới sự áp chế của Thái Sơ, còn có thể gửi lời cầu cứu, ít nhất cảnh giới sẽ không kém quá nhiều, ít nhất là đội hạng nhất chứ?”

U Thiên nặng nề nói: “Lúc trước ta còn nghi ngờ, có thể là Tây Vương Mẫu đời thứ nhất, dù sao trong số đại năng đội hạng nhất của một phương Thiên Đạo, cũng chỉ có nàng là không rõ tung tích, nhưng bây giờ nàng xuất hiện, vậy cũng chỉ có Nguyên Sơ của một phương ngoại đạo, là cảnh giới đội hạng nhất thôi.”

Xà Tích Lộ ngẩn ngơ, cũng không thể nào hiểu được.
Quá mâu thuẫn.

Chương 380: Rốt cuộc hấn là ai? (2)

Lẽ ra Thái Sơ và Nguyên Sơ đã dung hợp mới đúng, nhưng rất có thể trong bút phong ấn Nguyên Sơ Ma Tổ, vậy rốt cuộc dung hợp như thế nào?

“Ta luôn cảm thấy hơi không đúng...”

U Thiên đột nhiên nói nhỏ: “Lâm Chi Thủy... Hấn rốt cuộc là ai?”

Đột nhiên –

“Rầm!”

Hắc liên to lớn trên bầu trời âm vang vỡ vụn tiêu tán, chỉ một luồng dư âm bắn ra, mặt đất không chịu được run rẩy, nứt toác ra vô số vết nứt hẻm núi sâu hoắm.

Sau khi hắc liên tiêu tán, cũng để lộ ra hai bóng người.

Một bóng người là Kiều lão bản, lúc này cánh tay trái của hấn ta đã biến mất, trên bả vai có một vết thương xé rách cực lớn, ngực cũng xuất hiện một lỗ hổng, nhưng vết thương này đang không ngừng khôi phục khép lại.

Một bóng người còn lại là một quái vật khổng lồ cao khoảng hơn trăm dặm, thân trên rất giống hình người, nhưng mọc ra bốn tay, trên đầu lại có ba khuôn mặt người, làn da mơ hồ đỏ hồng, nửa cơ thể dưới là đuôi rắn màu xanh dài khoảng mấy chục dặm!

Nó hiển nhiên là Ma Tổ mới được sinh ra!

Về phần mấy chục vạn ngoại ma thượng cổ, còn có hóa thân chư vị Ma Tổ, đã biến mất không thấy.

Hình như... Đã bị sự va chạm đáng sợ vừa rồi diệt sát không còn.

“Câu Thần Ma Đế?”

Bên trong Thanh Thành, có rất nhiều đại năng Thiên Đạo lập tức nhận ra vị Ma Tổ mới này.

Câu Thần Ma Đế chính là một trong những chuẩn Ma Tổ thời kỳ đại kiếp thượng cổ, ở thời kỳ đầu đại kiếp nổ ra, lúc cảnh giới Thiên Đạo chưa ra đời, Câu Thần Ma Đế cũng có hung danh hiển hách.

Cho đến sau khi Thiên Đạo thắng một phương ngoại đạo, mới có đại năng Thiên Đạo phong ấn nó lại, đưa đến nhân gian, trấn áp đến nay.

Không ngờ nó lại thành Ma Tổ!

Hoặc là, nên gọi nó là Câu Thần Ma Tổ.

Bàn về khí thế uy áp, rõ ràng Kiều lão bản yếu hơn Câu Thần Ma Tổ rất nhiều, mặc dù không có sự chênh lệch cực lớn như giữa hai đội, nhưng cũng rất rõ ràng.

Dù sao, Kiều lão bản chỉ là chân ma bình thường, cưỡng ép được đề bạt thành Ma Tổ, chỉ là loại Ma Tổ yếu nhất.

Còn Câu Thần Ma Tổ lại là chuẩn Ma Tổ từ đại kiếp thượng cổ, tất nhiên tiềm lực mạnh hơn Kiều lão bản nhiều, sau khi trở thành Ma Tổ, thực lực cũng cường đại hơn rất nhiều.

Chẳng trách Kiều lão bản không phải đối thủ của nó.

“Rầm rầm rầm!”

Linh khí thiên địa vô biên không ngừng tập trung, ngưng tụ thành từng đạo hóa thân Ma Tổ ở bên trong vòm trời, nhưng hiển nhiên đều không trả ra cái giá lớn đến mức nào, ngay cả cực hạn Thiên Đạo mà cũng không phá vỡ.

Vừa rồi ở bên trong thế giới hắc liên do Kiều lão bản hình thành, đấm hóa thân Ma Tổ không có cách nào trốn tránh, va chạm uy năng của Kiều lão bản và Câu Thần Ma Tổ lại đáng sợ như vậy, tất nhiên tính cả mấy chục vạn ngoại ma kia chung một chỗ, bị dư âm hủy diệt hóa thân.

“Sinh Ý Nhân.”

Vô Hạng Ma Tổ dẫn đầu lạnh như băng nhìn Kiều lão bản, nói: “Người cho rằng diệt đi ngoại ma khác, không có cách nào lại sinh ra Ma Tổ ở nhân gian, thì người có thể một đấu một không phân cao thấp với Câu Thần sao? Buồn cười, người vốn chỉ là một chân ma mà thôi, cho dù không biết tại sao chúa tể ngoại đạo lại chọn người, để người trở thành Ma Tổ, cũng chỉ là Ma Tổ yếu nhất mà thôi.”

Kiều lão bản yên lặng đứng trên bầu trời, vết thương trên người đã khôi phục như lúc ban đầu.

Ma Tổ, dù sao cũng có ma thân bất diệt do chúa tể ngoại đạo ban tặng, đại năng Thiên Đạo không có cách nào giết được Ma Tổ, một phương ngoại đạo cũng chỉ có Ma Tổ cường đại hơn, mới có thể giết chết Ma Tổ nhỏ yếu.

Sự chênh lệch của Kiều lão bản và Câu Thần Ma Tổ, còn chưa lớn đến cấp độ sẽ bị diệt sát.

“Nề mặt người là Ma Tổ, cho người thêm một cơ hội cuối cùng.”

Vô Hạng Ma Tổ thân nhiên nói: “Không cần người đi giết Thái Sơ, nhưng lúc Câu Thần Ma Tổ đi giết Thái Sơ, người không được ngăn cản, nếu người đồng ý điểm này, chúng ta sẽ chấp nhận người.”

Kiều lão bản im lặng một chút, đột nhiên hơi nhếch khóe môi lên, nói khẽ: “Ta vốn không muốn làm ngoại ma, chỉ muốn đạt được sự tự do ở nhân gian mà thôi, không cần các người chấp nhận?”

Vô Hạn Ma Tổ hừ lạnh một tiếng, thờ ơ nói: “Câu Thần, không cần để ý đến hấn, người giết chết U Thiên trước, cắn nuốt nàng, thì có thể giết tên phản bội này.”

Một khi Câu Thần Ma Tổ cắn nuốt U Thiên, thực lực có thể trực tiếp tăng lên đến cấp độ đứng đầu phe phái, lại muốn giết chết Kiều lão bản, tất nhiên rất đơn giản.

“Tiểu Xà, lập tức phi thăng!”

U Thiên lập tức quát lên ở trong đầu Xà Tích Lộ, đồng thời truyền âm cho đại năng Thiên Đạo khác: “Bây giờ ta lập tức phi thăng, chân thân của các người ở thượng giới phải chú ý bảo vệ ta thật tốt, nếu ta còn mạng để sống, tuyệt đối đừng để Tây Vương Mẫu có thể lợi dụng cơ hội.”

Lúc trước lo lắng Tây Vương Mẫu trông chừng, có khả năng sẽ dựa vào thần vị chi lực để giết nàng, dù sao nàng cũng tu luyện pháp thân chi đạo của Tây Vương Mẫu này.

Vì vậy, chỉ cần nàng ở lại nhân gian, thần vị chi lực của Tây Vương Mẫu cũng không thể truyền đến nhân gian.

Một khi nàng phi thăng thiên giới, Tây Vương Mẫu sẽ có thể thi triển thần vị chi lực, có khả năng bị Tây Vương Mẫu giết chết khi phi thăng, một khi bị Tây Vương Mẫu giết chết, nàng sẽ quay về vòng tay của “nó”.

Nguy hiểm to lớn.

Nhưng... Bây giờ nàng cũng không quan tâm được nhiều chuyện như vậy.

Nếu như ở lại nhân gian, để Câu Thần Ma Tổ cắn nuốt nàng, thực lực của Câu Thần Ma Tổ tăng lên đến cấp độ thủ tọa phe phái, vậy Kiều lão bản cũng không có khả năng chống đỡ được Câu Thần Ma Tổ, hơn nữa chắc chắn phải chết không chút nghi ngờ.

Chẳng bằng phi thăng đánh cược một chút!

“Mơ tưởng?”

Bên ngoài cơ thể Kiều lão bản có hắc liên nở rộ, lúc đang cố gắng một lần nữa vây khốn Câu Thần Ma Tổ, đã thấy ba khuôn mặt của Câu Thần Ma Tổ đồng thời mở cái miệng rộng ra, ba đạo xiềng xích màu đỏ thẫm bắn ra từ trong miệng của hấn ta, xẹt qua từng đạo quỹ tích huyền diệu trên bầu trời, trong chớp mắt đã trói Kiều lão bản lại!

“Đừng tưởng rằng chỉ người biết phong ấn...” Câu Thần Ma Tổ cười lạnh một tiếng.

“Hả?” Kiều lão bản thay đổi sắc mặt, muốn tránh thoát xiềng xích này, nhưng trên xiềng xích lại như ẩn chứa một lực lượng ăn mòn quỷ dị nào đó,

khiến hắn ta không thể nào động đậy.

“Đủ để vây khốn người cử tửc.”

Câu Thần Ma Tổ cười lạnh truyền âm, đột nhiên quay lại nhìn về phía Xà Tích Lộ, ánh mắt lạnh lùng: “Muốn phi thăng?”

Hắn ta đột nhiên vươn tay ra, nhẹ nhàng lướt qua –

“Độ kiếp thành tiên, vũ hóa phi thăng!”

Xà Tích Lộ buông ra lời áp chế tu vi, bắt đầu dẫn động thiên kiếp.

Thiên kiếp này chính là thiên quy, chỉ cần cảnh giới đầy đủ, thì có thể dẫn phát thiên kiếp bất cứ lúc nào, vượt qua là có thể phi thăng thiên giới.

Chút uy lực thiên kiếp phi thăng này, đối với nàng mà nói, căn bản chỉ là gió xuân đầu hiu, không có chút sức uy hiếp nào.

Thế nhưng –

Theo Câu Thần Ma Tổ vung tay lên, một luồng lực lượng quy tắc vô hình như chiếc khăn lau sạch sẽ hơi thở ở khu vực này, hoàn toàn ngăn cách hơi thở tu vi do Xà Tích Lộ thả ra!

Thiên địa hoàn toàn tĩnh mịch, kiếp vân cũng không xuất hiện.

Xà Tích Lộ cũng cảm thấy không thể nhúc nhích, pháp lực trong cơ thể hoàn toàn bị kiềm chế giam cầm lại, không thể nào tiếp tục dẫn động thiên kiếp nữa.

“Đáng chết, hắn phản ứng quá nhanh!”

U Thiên cắn răng nói: “Chỉ cần một chớp mắt, để thiên quy cảm ứng được tu vi của ngươi, hắn sẽ không ngăn cản được.”

Sau đó, Câu Thần Ma Tổ quay lại nhìn thoáng qua rất nhiều đại năng Thiên Đạo.

Chỉ liếc một cái!

Áp lực không gian vô hình lại mênh mông liền hóa thành sự trói buộc chông chất, giữ hóa thân của đông đảo đại năng Thiên Đạo ở ngay tại chỗ, dường như không gian hoàn toàn ngưng đọng.

“Mỗi hận giam giữ bản tọa mấy ngàn năm, còn chưa tính đâu.”

Câu Thần Ma Tổ cười lạnh một tiếng, ánh mắt đảo qua đông đảo đại năng Thiên Đạo, nói: “Bây giờ, các ngươi tận mắt nhìn xem, bản tọa cắn nuốt U Thiên thế nào, sau đó diệt sát Thái Sơ đi.”

Đột nhiên –

Dường như Câu Thần Ma Tổ cảm ứng được điều gì đó, quay lại nhìn về phía bầu trời xa xăm.

Hóa thân của chư vị Ma Tổ cũng quay lại nhìn.

Chỉ thấy ở chân trời có năm cánh bướm rục rĩ nhanh nhẹn bay tới, kia là năm bức tranh thoát nhìn hơi bình thường, dường như đang thuấn di xẹt qua bầu trời, nhẹ nhàng đến đây.

Chương 381: Ý chí Thiên Đạo (1)

“Tranh?”

Ma Tổ và các đại năng Thiên Đạo không nhìn được kẽ giạt mình.

Trong lòng các đại năng Thiên Đạo trào dâng một tia hy vọng.

Đám Ma Tổ thì nghi ngờ không thôi.

Ngay đúng lúc này, chân thân Thái Sơ Thiên Đế không đến, lại để những bức tranh này bay đến?

Đám Ma Tổ còn chưa làm gì, năm bức tranh như cánh bướm rực rỡ nhẹ nhàng bay múa bay đến, đón gió mở ra, tỏa ra đủ loại ánh sáng rực rỡ.

Trong chớp mắt này –

“Rầm!!!”

Một luồng ý chí mênh mông vô biên, vĩ đại vô cùng chí cao, cứ như đại diện cho ý chí vô hình của tam giới, trong chớp mắt đột nhiên giáng lâm xuống đây!

Cùng lúc ý chí Thiên Đạo giáng lâm, liền có uy năng vô biên tập trung lại, hoàn toàn tập trung vào trong vùng không gian này.

Dù là hóa thân Ma Tổ, hay là Ma Tổ chân chính, hoặc là các đại năng cảnh giới Thiên Đạo, ngay lúc này đều bị uy năng vô biên này chèn ép đến không thể động đậy một chút nào.

Đây là Thiên Đạo điều động toàn bộ lực lượng uy năng của tam giới!

Ai có thể chống cự?

Cùng lúc đó, chân thân của Ma Tổ và các đại năng Thiên Đạo ở thượng giới đột nhiên cảm nhận được... Ngay lúc này toàn bộ tam giới cũng bắt đầu chấn động lên, cứ như đã dẫn phát sự chấn động của toàn bộ tam giới.

“Hả? Thiên Tâm giới?”

“Bản nguyên Uế Thổ Kiến Mộc của ta di chuyển!”

“Cực Dạ Linh Sơn cũng thế.”

“Bản nguyên Vĩnh Ám Ma Ngục của ta cũng di chuyển!”

“Vô Gian Thiên Đình cũng giống vậy?”

“Tại sao bản nguyên trong khu vực căn nguyên lại bắt đầu di chuyển?”

Trong tiếng nổ vang vô hình, đông đảo đại năng Thiên Đạo và đám Ma Tổ đều chấn động cảm nhận được sự di chuyển lay động của tam giới này, vừa giạt mình vừa mơ hồ.

Ý chí Thiên Đạo... Lại bắt đầu di chuyển bản nguyên của khu vực căn nguyên?

Điều này sao có thể?

Cho dù là đại năng Thiên Đạo hoặc là Ma Tổ sinh ra và vẫn lạc, cũng không thể nào gây ra sự thay đổi lớn đến thế!

Thái Sơ... Rốt cuộc đang làm gì?

“Râm!”

Vô tận tia sáng tỏa ra từ năm bức tranh đột nhiên vỡ nát, tia sáng ngưng tụ ra từng hư ảnh khổng lồ bên trong vòm trời, tỏa ra hơi thở thần bí cổ xưa và tinh khiết.

Vạn luồng kim quang hồng nghê cuộn cuộn, điềm lạnh rực rỡ phun ra sương mù tím, ngói xanh lưu ly đúc thành một tòa Thiên Môn to lớn, hiển hiện ra trong tia sáng muôn hồng nghìn tía, có thể thấy được hư ảnh một dãy cung điện rộng lớn tráng lệ ở bên trong đó, cứ như đứng trên ba mươi ba tầng trời!

“Thiên Đình...”

Trong đông đảo đại năng Thiên Đạo, các đại năng trận doanh Vô Gian Thiên Đình nhìn về phía hư ảnh cung điện kia, hơi khó có thể tin nổi.

Huyền Khung Cao Thượng Đế ở trong số đó, cũng tức là Ngọc Đế nhìn về phía hư ảnh cung điện kia, lẩm bẫm: “Là Thiên Đình trước khi ngoại đạo xâm lấn...”

Thiên Đình hiện tại, ngay từ lúc đại kiếp bị ngoại đạo ăn mòn, đã hóa thành Vô Gian Thiên Đình.

Hư ảnh Thiên Đình ở trước mắt, lại như thời kỳ thượng cổ, chính là khu vực căn nguyên thuần túy khâm định cho Thiên Đạo.

Sau khi hư ảnh Thiên Đình hiển hiện ra, lại có một phong cảnh âm khí âm u quỷ dị ngưng tụ thành hình, có thể thấy được phong cảnh Quỷ Môn Quan, Hoàng Tuyền Lộ, Cầu Nại Hà, Tam Sinh Thạch, Vọng Hương Đài... Đủ loại, còn có chư điện Diêm La Âm Tào Địa Phủ, mười tám tầng Địa Ngục!

“Âm Tào Địa Phủ!”

“Đây là Âm Tào Địa Phủ thời kỳ thượng cổ, còn chưa bị ngoại đạo ăn mòn!”

Chư vị đại năng Thiên Đạo của Vĩnh Ám Ma Ngục cũng khiếp sợ nhìn tình cảnh này.

Ngay lập tức, lại có một hư ảnh đại thụ to lớn hiện ra, vô số cây hệ đâm vào trong hư không, thân cây ẩn nấp trong sương mù ở tầng mây, vô số thân cành cứ như kết nối với thượng thiên, có thể thấy được hoa cỏ, trái cây, phi cầm, tấu thú, huyền long, thần linh đủ loại ở trên cây.

“Thông Thiên Kiến Mộc...”

Ánh mắt Nữ Oa nương nương hơi ngơ ngẩn nhìn về phía hư ảnh thần thụ này.

Mặc dù chỉ là hư ảnh Thông Thiên Kiến Mộc, nhưng rõ ràng hư ảnh này nhận được sự đồng ý của ý chí Thiên Đạo!

Thái Sơ... Rốt cuộc muốn làm gì?

Sau đó lại là một ngọn núi không lồ hùng vĩ vô tận, có thể thấy được linh cung bảo cung ở trên ngọn núi khổng lồ, lâm quán châu đình, trên đỉnh núi có một tòa Lô Âm cổ tháp đứng vững vàng ở đó, rõ ràng là Linh Sơn thượng cổ!

Tam Thế Phật, Lục Đại Hiệp Thị Bồ Tát của Cực Dạ Linh Sơn đều yên lặng nhìn.

Đất lành của Linh Sơn ngày xưa, bây giờ lại bị ngoại đạo ăn mòn, biến thành dáng vẻ hiện tại, bọn họ cũng không nhìn được trong lòng bụi ngùi.

Cuối cùng, một hư ảnh Thái Âm tinh trong sáng rực rỡ, cũng theo đó hiện ra, có thể thấy được Quảng Hàn Cung lạnh lẽo tịch mịch ở trong đó, đây tất nhiên là Quảng Hàn Cung thượng cổ.

Thế nhưng, bây giờ đạo thống Thái Âm Thiên Uyên chỉ có hóa thân Hậu Nghệ ở đây.

Hậu Nghệ cũng không có liên quan gì với Quảng Hàn Cung thời kỳ thượng cổ, chỉ vì đại kiếp thượng cổ, hấn ta vì bảo vệ thế tử, mới phát triển thân vị ở Thái Âm Thiên Uyên.

Hư ảnh năm khu vực căn nguyên lớn, tất cả đều hiển hiện!

“Điều này...”

Bên trong Thanh Thành ở phía dưới, Tiêu Tuệ rung động nhìn hư ảnh Quảng Hàn Cung ở trên bầu trời.

Nàng đã từng thấy!

Lúc trước Lâm tiền bối ban cho nàng bức tự thiếp “Nguyệt hạ phi thiên kính, vân sinh kết hải lâu” kia, sau khi nàng thôi động, đã tạo thành một tia hư ảnh Thái Âm tinh, trong đó còn ẩn hiện một góc Quảng Hàn Cung.

Chỉ là, Quảng Hàn Cung hiện tại còn hoàn chỉnh hơn lúc trước, chân thực hơn vô số lần, nhưng hoàn toàn do năng lượng ngưng tụ thành.

“Ầm ầm!”

Dường như tiếng nổ vang trời long đất lở không ngừng quanh quần ở trong thiên địa, hình như ý chí Thiên Đạo cũng phát hiện được năm hư ảnh khu vực căn nguyên này, toàn bộ tam giới đều đang không ngừng chấn động, cứ như trở nên kích động.

Đại năng Thiên Đạo và đám Ma Tổ cũng có thể cảm nhận được, bản nguyên của năm khu vực căn nguyên lớn trong Thiên Tâm giới, cũng phun trào càng nhanh hơn!

Ý chí Thiên Đạo vô hình kia lại thể hiện tâm trạng kích động.

Ý chí Thiên Đạo... Lại đang kích động?

Các đại năng Thiên Đạo và đám Ma Tổ không nhìn được càng rung động hơn.

Nếu nói chúa tể ngoại đạo và một phương ngoại đạo là quy tắc hóa thân, quy tắc hóa thân của một phương Thiên Đạo này, chính là ý chí Thiên Đạo.

Thế nhưng, chúa tể ngoại đạo cũng không có chút cảm xúc và bản thân nào, chỉ là máy móc vận chuyển quy tắc ngoại đạo mà thôi.

Còn ý chí Thiên Đạo... Lại có cảm xúc?

Nói cách khác, ý chí Thiên Đạo có trí tuệ, có bản thân!

Đây là điều bọn họ chưa từng phát hiện!

“Soạt!”

Không gian đột nhiên bị xé nứt ra năm khoảng trống cực lớn, một phương Thiên Đạo và một phương ngoại đạo đều hiểu, thông đạo không gian này nối liền với Thiên Tâm giới ở trên tam giới!

Sau đó, trong năm khoảng trống khổng lồ này, đột nhiên tuôn ra năm dòng nước không có cách nào dùng ngôn ngữ miêu tả sắc thái, tỏa ra u quang quỷ dị, cứ như vô cùng vô tận, hóa thành dòng lũ cuồng bạo không ngừng trào ra!

“Bản nguyên!”

“Bản nguyên của năm khu vực căn nguyên lớn!”

“Ý chí Thiên Đạo, đã điều động ra bản nguyên của năm căn nguyên lớn hả?”

Cho dù là đại năng Thiên Đạo, cũng chỉ có thể dựa vào thần vị, thôi động một bộ phận bản nguyên mà thôi, hơn nữa thật ra cũng chỉ là ý chí Thiên Đạo cho đại năng sử dụng, cũng không phải thuộc về bản thân đại năng, vì vậy sau khi đại năng ngã xuống, thần vị mới có thể để trống.

Bao gồm Ma Tổ một phương ngoại đạo, ma thân bất diệt cũng dựa vào những bản nguyên này để gia trì!

Dù sao, những bản nguyên này cũng bị ngoại đạo ăn mòn, chỉ là còn chưa đạt tới tình trạng hoàn toàn ăn mòn, tựa như nhỏ mực nước vào trong nước, còn chưa hoàn toàn biến thành màu đen nhánh, nhưng cũng gần với máu xám đen.

Càng gần với màu đen, một phương đại năng Thiên Đạo phát huy ra uy năng bản nguyên lại càng yếu ớt, một phương ngoại đạo lại trái ngược.

Đôi bên đều có quyền hành điều động bản nguyên, chỉ là xem phương nào chiếm cứ càng nhiều hơn.

Ý chí Thiên Đạo, chúa tể ngoại đạo, tương đương với hai chủ nhân của tam giới, đều có thể điều động những bản nguyên này!

Nhưng chúa tể ngoại đạo cũng không có bản thân, không có khả năng “tự tiện chủ trương” như vậy.

Vì vậy, hiện tại thôi động bản nguyên của năm khu vực căn nguyên lớn, tất nhiên là ý chí Thiên Đạo!

“Ầm ầm!”

Chỉ thấy năm dòng lũ tản ra u quang vô biên, gào thét bay thẳng từ trên vòm trời xuống, chia ra tràn vào bên trong hư ảnh khu vực căn nguyên thuộc về.

Sau khi dòng lũ tràn vào năm hư ảnh bản nguyên tương ứng, ngay thời khắc này, đột nhiên xảy ra sự thay đổi.

Chương 382: Ý chí Thiên Đạo (2)

Dòng lũ u quang vốn đang bao phủ bản nguyên kia, đột nhiên tiêu tán.

Năm dòng lũ bản nguyên này, tựa như dòng nước bị ô nhiễm, còn năm hư ảnh khu vực căn nguyên kia, tựa như là bộ lọc, sau khi có dòng lũ bản nguyên hòa vào trong đó, cứ như đã trải qua một sự lọc sạch!

Năm dòng lũ bản nguyên tràn ngập bên trong hư ảnh kia, u quang tách rời, đã trở nên vô cùng tinh khiết!

“Hà?”

“Đại ý thức ngoại ma ăn mòn đã biến mất!”

“Khu vực căn nguyên lại khôi phục!”

“Toàn bộ đã quay về!”

Đầu tiên rất nhiều đại năng Thiên Đạo khẽ giật mình, lập tức không nhận được nở một nụ cười không thể kiềm chế được sự sợ hãi lẫn vui mừng.

Bọn họ có thể cảm ứng được điều này rất rõ ràng, bên trong bản nguyên của năm khu vực căn nguyên lớn, lúc trước bị ý chí ngoại đạo ăn mòn hơn phân nửa, vì vậy mới hiện ra tia sáng u ám kia, còn bây giờ lại hoàn toàn khôi phục sự tinh khiết của thời kỳ thượng cổ!

Ý chí ngoại đạo hoàn toàn bị xua tan đi!

Về mặt của một phương ngoại đạo lại thay đổi mạnh, sắc mặt trở nên rất xấu.

“Không thể nào...”

Vô Hạng Ma Tổ lẩm bẩm nói: “Sao lại không cảm ứng được!”

“Ăn mòn nhiều năm như vậy, sao có thể khôi phục!?” Kiếp Diệt Ma Tổ không thể nào chấp nhận được.

Câu Thần Ma Tổ ngơ ngác nhìn hai tay của mình, giọng nói hơi run rẩy: “Uy năng ma thân của ta đã trở nên yếu hơn phân nửa!”

Tranh đấu giữa Thiên Đạo và ngoại đạo, vốn là tranh đấu với bản nguyên tam giới.

Lúc trước Thiên Đạo suy thoái, bản nguyên bị ăn mòn hơn phân nửa, sự chiếm cứ một phương ngoại đạo vượt qua chín phần, còn một phương Thiên Đạo chiếm cứ chưa đến một phần!

Vì vậy, lực lượng ngoại ma mới có thể cùng một cấp độ pháp lực với một phương Thiên Đạo, lại cường đại gần gấp mười lần!

Còn bây giờ, bản nguyên của năm khu vực căn nguyên lớn hoàn toàn bị tinh hóa, tuy các khu vực căn nguyên khác vẫn trong trạng thái bị ăn mòn,

nhưng một phương Thiên Đạo cũng tương đương với nắm giữa gần nửa bản nguyên!

Lúc trước là một phần chín, bây giờ thì gần chia năm năm.

Sự chênh lệch cực lớn đã thu nhỏ đến trình độ gần bằng nhau!

“Xong...”

Trong lòng đông đảo Ma Tổ đều hiện lên suy nghĩ này.

Trên cảnh giới, một phương ngoại đạo kém xa đại năng một phương Thiên Đạo, người đứng đầu ba phe phái lớn, trên mặt độ cao cảnh giới, cũng chỉ tương đương với đội hạng hai của một phương Thiên Đạo mà thôi, chỉ dựa vào uy năng ma thân mạnh mẽ hơn gấp mười lần, mới có thể chống đỡ.

Nhưng bây giờ nền tảng của một phương Thiên Đạo và ngoại đạo gần bằng nhau, cái này sao có thể ngăn cản được?

“Không đúng...”

Trong lòng Vô Hận Ma Tổ lại lẩm bẩm nói: “Dù là Thái Sơ, dù Thái Sơ và Nguyên Sơ kết hợp lại, nắm giữ quy tắc kết hợp ngoại đạo và Thiên Đạo... Nhưng sao có thể làm được điểm này? Hử... Thật sự là Thái Sơ sao?”

Một phương Thiên Đạo lại phân chấn tinh thần.

Bọn họ cũng hơi không dám tin tưởng, “Lâm Chỉ Thủy” chuyên thể dung hợp Nguyên Sơ và Thái Sơ kia, lại có thủ đoạn không thể tưởng tượng nổi như vậy, lại trực tiếp tịnh hóa khu vực căn nguyên?

Mặc dù sáu trăm năm trước đã nói ra, nhưng cũng không ngờ lại dễ dàng như vậy!

Đúng lúc này –

“Ầm ầm!”

Ý chí Thiên Đạo đột nhiên tản ra một cơn chấn động, truyền lại cho các đại năng một phương Thiên Đạo.

Các đại năng Thiên Đạo lập tức tỏ vẻ ngạc nhiên.

Mặc dù bọn họ không ngờ ý chí Thiên Đạo lại có bản thân và trí tuệ, nhưng lúc này đã hoàn toàn hiểu rõ ý đồ của ý chí Thiên Đạo –

Để bọn họ diệt sát Ma Tổ!

Sau đó, mặc dù ý chí Thiên Đạo cũng không rời đi, nhưng cũng thả ra sự chèn ép với mảnh không gian này, để các đại năng Thiên Đạo và đám Ma Tổ ngoại đạo đều khôi phục sự tự do.

“Chư vị!”

Giọng nói của Nữ Oa nương nương đột nhiên vang lên: “Bây giờ bản nguyên của khu vực căn nguyên ở nhân gian, chúng ta có thể điều động thần vị chi lực ở nhân gian! Diệt sát bọn họ!”

Ngay sau đó, hư ảnh năm khu vực căn nguyên lớn lơ lửng ở trong vòm trời, tràn ngập bản nguyên vô tận, đột nhiên bay ra từng tia sáng, như trường hồng rồi rít bay về phía rất nhiều đại năng Thiên Đạo.

Nữ Oa nương nương nhìn về phía Câu Thần Ma Tổ ở phía xa xa, nhất điểm từ xa xa, đầu ngón tay ngưng tụ vô tận lực lượng sụp đổ, hóa thành nhất điểm sáng tạo tất cả và kết thúc tất cả!

Nhất chỉ Thiên Nguyên!

Câu Thần Ma Tổ không kịp nói gì, chỉ trong chớp mắt đã vỡ nát hóa thành hư vô, chỉ có một luồng tâm thức đi dọc theo quỹ tích vô hình, lúc này quay về vòng tay của “nó”.

Không có chút sức phản kháng nào!

Uy năng bản nguyên gia trì ma thân, cũng chỉ mạnh hơn uy năng bản nguyên của thần vị Thiên Đạo một chút mà thôi, nhưng cảnh giới của Nữ Oa nương nương, lại vượt qua Câu Thần Ma Tổ, căn bản không phải một cấp độ, đương nhiên một chiêu là diệt sát.

Cùng lúc đó, các đại năng Thiên Đạo khác cũng ra tay.

Thế nhưng, bọn họ lại sử dụng pháp môn nhân quả, trực tiếp ở nhân gian, dựa vào sự liên hệ của hóa thân với chân thân của những Ma Tổ này, lấy nhân quả tập sát chân thân của những Ma Tổ này!

Nếu ở Thiên Tâm giới, dưới sự bao phủ của U Hải ngoại đạo, việc tập sát nhân quả căn bản không có ý nghĩa.

Còn ở nhân gian, đầu tiên là phải dựa vào liên hệ của chân thân với hóa thân của mình, lại lấy chuỗi nhân quả giữa hóa thân của mình với hóa thân Ma Tổ, kết nối với chân thân Ma Tổ, lực lượng tập sát nhân quả sẽ suy yếu trên phạm vi lớn, vì vậy dù là Như Lai Phật Tổ am hiểu pháp môn nhân quả khác, cũng không thể dùng nhân quả để tập sát, khiến Thương Sinh Ma Tổ bị thương nặng phải ngủ say.

Nhưng bây giờ không giống, uy năng ma thân của đám Ma Tổ giảm mạnh, uy năng thần vị của phe mình lại tăng vọt!

Lại ở nhân gian, uy năng của chuỗi nhân quả sẽ không yếu bớt quá nhiều!

Lúc này, chỉ thấy từng chuỗi nhân quả hư ảo ở nhân gian kết nối với chân thân Ma Tổ ở thượng giới, từng đạo lực lượng nhân quả vô hình, lập tức mạnh mẽ tập sát đến!

“Hoàn toàn thất bại...”

Vô Hạng Ma Tổ thở dài một tiếng, căn bản không có cách nào chống đỡ tập sát nhân quả liên tục không ngừng của Tam Thế Phật đồng thời ra tay, lúc này hóa thân tiêu tán, chân thân cũng rơi vào trong giấc ngủ say.

Không lâu sau, hóa thân Ma Tổ ở nhân gian đã tiêu tán hết.

“Chư vị, lần này một phương Thiên Đạo của ta đã đại thắng.”

Thái Thanh Thiên Tôn mỉm cười, lại liếc qua Ma Tổ cuối cùng – “Kiều lão bản”, mở miệng nói: “Ngoại trừ vị Ma Tổ này ra, những người khác đều đã ngủ say.”

Kiều lão bản nặng nề nói: “Muốn giết ta sao?”

“Hắn đã cứu chúng ta, buông tha hắn đi.” Nữ Oa nương nương nói khẽ.

Còn ý chí Thiên Đạo lại tản ra một cơn chấn động.

Ý là –

“Diệt sát hắn!”

Các đại năng Thiên Đạo không nhịn được nhíu mày.

Cho dù bọn họ và ngoại đạo là kẻ địch, nhưng đây chỉ là vấn đề lập trường, còn vị ngoại ma tự do ở trước mặt đã trở thành Ma Tổ nhân gian, lại cứu bọn họ, sao bọn họ có thể lấy oán trả ơn?

Nhưng... Ý chí Thiên Đạo lại nhất định phải giết chết Ma Tổ?

Dường như đã nhận ra ý của đông đảo đại năng Thiên Đạo, ý chí Thiên Đạo lại tản ra một cơn chấn động –

“Nhân gian tuyệt đối không thể có sự tồn tại của Ma Tổ! Lập tức diệt sát hắn!”

Các đại năng Thiên Đạo hơi nghi ngờ.

Vì sao ý chí Thiên Đạo không cho phép nhân gian có sự tồn tại của Ma Tổ?

Thế nhưng, vẫn không có bất kỳ kẻ nào ra tay, cũng không thềm để ý đến mệnh lệnh và sự uy hiếp của ý chí Thiên Đạo.

Ý chí Thiên Đạo, nghe thì như rất vĩ đại, không có cách nào ngăn cản, nhưng dù sao chỉ là quy tắc hóa thân, nhất định phải làm việc tuân theo thiên quy, không có cách nào làm trái bản thân.

Vì vậy, chỉ cần không phải làm trái thiên quy, không vi phạm lời thề Thiên Đạo, cho dù là ý chí Thiên Đạo, cũng không có cách nào bắt ép bọn họ!

Ý chí Thiên Đạo, cũng chỉ là quy tắc mà thôi, chứ không phải chủ nhân của tam giới!

Còn bọn họ sinh ra đã là kẻ thống trị tam giới, còn làm ít chuyện nghịch thiên sao, sao lại vi phạm bản tâm, nghe lệnh của ý chí Thiên Đạo?

Chương 383: Cướp! (1)

Ý chí Thiên Đạo chờ đợi nửa ngày, lại không có bất kì đại năng Thiên Đạo nào nghe lệnh, hình như nó đã nổi giận, lại lần nữa phát ra một cơn chấn động.

Không có đại năng nào hiểu ý đồ của ý chí Thiên Đạo, nhưng –
“Rầm!”

Vô biên linh khí thiên địa đột nhiên tập trung lại, tạo thành một bóng dáng nữ tử ung dung hoa quý.

Tây Vương Mẫu!

Các đại năng Thiên Đạo hiểu rõ, ý chí Thiên Đạo dự định để tên phản đồ Tây Vương Mẫu này ra tay!

“Tây Vương Mẫu! Tên phản đồ như ngươi còn dám hiện thân sao?” Sắc mặt Nữ Oa nương nương lạnh như băng nhìn chằm chằm Tây Vương Mẫu.

“Phản đồ!”

Tam Thanh cùng đủ loại đại năng Thiên Đạo đều căm tức nhìn Tây Vương Mẫu.

“Phản đồ?” Tây Vương Mẫu cười nhạo một tiếng, nói: “Ta từng phản bội Thiên Đạo khi nào? Ý chí Thiên Đạo cũng không vứt bỏ ta, sao ta lại được coi là phản đồ? Chỉ đối địch với các ngươi, cũng không phải đối địch với Thiên Đạo, chẳng lẽ các ngươi tưởng bản thân có thể đại diện cho Thiên Đạo?”

Nữ Oa nương nương lạnh lùng nói: “Ý chí Thiên Đạo này chỉ có tư duy đơn giản, đâu biết cái gì?”

Ý chí Thiên Đạo so sánh với quy tắc hóa thân không có bản thân của chúa tể ngoại đạo, chỉ nhiều hơn chút bản thân, chỉ là trí tuệ đơn giản nhất mà thôi.

Nó cũng tuân theo quy tắc, nhưng là không biết phân biệt địch ta giống như con người, Tây Vương Mẫu không vi phạm quy tắc, cũng không có sự uy hiếp với nó, nó sẽ không để ý rốt cuộc Tây Vương Mẫu đã làm gì.

“Thật sao?”

Tây Vương Mẫu cười nhạo nói: “Đáng tiếc, ý chí Thiên Đạo đã hứa hẹn với ta, chỉ cần ta diệt sát Ma Tổ này, chỉ cần ta không vi phạm quy tắc, sẽ ban cho ta thân vị vĩnh hằng, cho dù các ngươi giết ta, ta cũng không đánh mất thân vị.”

Nữ Oa nương nương và các đại năng không nhìn được thay đổi sắc mặt.

Thần vị vĩnh hằng?

Theo lý thuyết, các đại năng Thiên Đạo ở trên thần vị, chỉ cần bị diệt sát nguyên thần, cho dù có thể trùng sinh, cũng sẽ mất đi thần vị.

Vì vậy bọn họ cũng không thèm để ý Tây Vương Mẫu, chỉ cần giết nàng, để nàng mất đi thần vị, nàng sẽ không có sự uy hiếp.

Thế nhưng... Ý chí Thiên Đạo lại để ý chuyện này như thế?

Thậm chí bằng lòng ban cho Tây Vương Mẫu thần vị vĩnh hằng?

Không phải chỉ là nhân gian có một vị Ma Tổ à, cần đến mức đó sao?

“Ta phụng thiên mệnh đến đây, các ngươi còn muốn ngăn cản ta?”

Hóa thân Tây Vương Mẫu vung tay áo, bên trong hư ảnh “Quảng Hàn Cung” treo trên bầu trời, lực lượng bản nguyên tràn ngập lập tức trào ra, hóa thành một tia sáng hạ xuống cơ thể của nàng!

Rầm!

Uy năng đáng sợ tràn ngập, nàng cũng thúc giục lực lượng thần vị Tây Vương Mẫu!

Ngay lập tức, trên đỉnh đầu Tây Vương Mẫu ngưng tụ ra một phong mang “Thiên Chi Lệ” rực rỡ chói mắt, Thiên Chi Lệ này ẩn chứa uy năng bản nguyên, tất nhiên vô cùng sắc bén!

Lúc này Thiên Chi Lệ chém xuống Kiều lão bản ở giữa trời!

Với sự sắc bén của Thiên Chi Lệ, Kiều lão bản có thực lực yếu nhất trong số Ma Tổ, căn bản không ngăn được!

Nữ Oa nương nương lại giơ tay lên, uy năng nhất chỉ Thiên Nguyên lập tức đánh vào bên trên Thiên Chi Lệ, Thái Thanh Thiên Tôn cũng vung quái trượng trong tay lên, đánh phong mang Thiên Chi Lệ chệch sang hướng khác.

Tuy Thiên Chi Lệ cực giỏi sát phạt, nhưng cũng không thể chống đỡ được hai vị lãnh tụ đạo thống.

Lúc này, phong mang Thiên Chi Lệ đi chệch hướng, dư âm của đao mang vô hình xuyên qua vạn dặm, trong chớp mắt đã cắt ra gần như phân nửa địa cầu, bắt đầu dần thoát khỏi tâm trái đất.

Nếu không phải đang ở bên trong Ma vực này, e rằng tinh cầu nho nhỏ này đã sớm hồng mất!

“Chúng ta đang ở đây, ngươi cũng muốn giết hẳn?” Nữ Oa nương nương thản nhiên nói.

Một đám đại năng Thiên Đạo đều lạnh lùng nhìn chằm chằm Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu cũng không hốt hoảng, dường như đã sớm đoán được tình huống này, đột nhiên hơi ngửa đầu, nói khẽ: “Thiên Đạo, ta cũng muốn giúp ngươi, nhưng không có cách nào bắt bọn họ, nâng thần vị của ta lên cao một chút đi.”

Các đại năng Thiên Đạo thay đổi sắc mặt.

Chẳng trách Tây Vương Mẫu biết rõ các đại năng sẽ ngăn cản, căn bản không có hy vọng, còn nhất định phải làm như thế.

Hóa ra là nhân cơ hội yêu cầu nâng cao thần vị?

Các đại năng Thiên Đạo không chế thần vị, lực lượng bản nguyên đều đến từ năm căn nguyên lớn, nhưng trên thực tế giữa thiên địa có chín căn nguyên lớn, ngoại trừ Thái Sơ Thiên Cung đã bị hủy diệt, còn có ba căn nguyên lớn là Thái Sơ Chi Tinh, Hỗn Độn Hồng Mông, Thiên Tâm.

Thái Sơ Chi Tinh đã sớm hóa thành Nguyên Sơ Ma Tinh, không hiểu tại sao đã biến mất vào sáu trăm năm trước.

Hỗn Độn Hồng Mông, vốn là khu vực giao giới giữa tam giới và hỗn độn, hôm nay đã sớm hoàn toàn biến thành sào huyệt thai nghén ngoại ma, vì vậy tên là Ngoại Đạo Chi Sào.

Còn Thiên Tâm, là căn nguyên quan trọng nhất, hoàn toàn nằm trong sự không chế của ý chí Thiên Đạo.

Nếu không phải việc khẩn cấp quan trọng đến sự tồn vong tam giới, tuyệt đối sẽ không sử dụng lực lượng bản nguyên của Thiên Tâm, cũng chỉ có lúc đại kiếp thượng cổ, lực lượng bản nguyên Thiên Tâm từng hiển hiện một lần mà thôi, lần đó là vì để đại năng các phương đạo thống di chuyển khu vực căn nguyên, nhưng sau đó lại thu hồi.

Lúc này Tây Vương Mẫu yêu cầu như thế, ý chí Thiên Đạo có đồng ý hay không đây?

Các đại năng Thiên Đạo không nhìn được căng thẳng hơn.

Chỉ thấy ý chí Thiên Đạo vô hình này chậm rãi chấn động, hình như cũng đang do dự, qua nửa ngày, ý chí Thiên Đạo mới đột nhiên chấn động.

Ngay sau đó –

“Rầm!”

Một thông đạo tia sáng kỳ dị hình dạng như mạch máu, đột nhiên xuyên qua trở ngại của không gian vô tận giáng lâm xuống, dường như lối đi này kết nối với toàn bộ trái tim tam giới, mơ hồ duy trì sự vận chuyển của tam giới.

Thiên Tâm!

Một luồng uy năng thần bí lại mênh mông, rơi xuống người Tây Vương Mẫu, uy năng mà Tây Vương Mẫu tản ra đột nhiên tăng vọt!

Các đại năng Thiên Đạo không nhận được thay đổi sắc mặt.

Ý chí Thiên Đạo lại muốn diệt Ma Tổ ở nhân gian đến thế sao?

Lại thật sự cung cấp lực lượng bản nguyên Thiên Tâm cho tên phản đồ Tây Vương Mẫu này!

“Lực lượng Thiên Tâm.”

Tây Vương Mẫu mỉm cười, nói khẽ: “Vẫn rất khó không chế được.”

Chương 384: Cướp! (2)

Đông đảo các đại năng Thiên Đạo cảm nhận được hơi thở của nàng, sắc mặt hơi khó coi.

Vậy giờ Tây Vương Mẫu đạt được sự gia trì của bản nguyên Thiên Tâm, hơi thở uy áp đột nhiên cường đại hơn trước đó không biết bao nhiêu lần!

Sao bọn họ có thể chống đỡ được?

Tây Vương Mẫu lại không vội ra tay, chỉ cảm ứng một lúc lâu, mới khẽ lắc đầu, thở dài: “Đáng tiếc... Chân thân lại không nhận được sự gia trì, chỉ có thể sử dụng ở nhân gian...”

Các đại năng Thiên Đạo đều lạnh như băng nhìn nàng.

Nếu chân thân của Tây Vương Mẫu ở thượng giới cũng nhận được sự gia trì, vậy e rằng Tây Vương Mẫu sẽ muốn diệt sát những đại năng Thiên Đạo như bọn họ, hoặc là bắt sống hiến lên cho “nó” đi.

Về phân hóa thân nhân gian, vậy không quan trọng, bị nàng diệt sát cũng không quan trọng.

Hơn nữa cũng chỉ có thể sử dụng ở nhân gian, cho dù là sự tấn công của pháp môn nhân quả, cũng không làm gì được các đại năng Thiên Đạo khác.

“Kiều lão bản.”

Nữ Oa nương nương liếc nhìn Kiều lão bản, khẽ thở dài: “E rằng chúng ta không bảo vệ người được nữa, thật xin lỗi.”

Nàng biết, vị Ma Tổ này khác với các ngoại ma khác, là một ngoại ma tự do, lại không có suy nghĩ đối địch với một phương Thiên Đạo, chỉ khát vọng tự do mà thôi.

Nhưng... Một khi quay về vòng tay của “nó”, lại một lần nữa sinh ra trong lòng ngực của nó, cũng chỉ là thân phận ngoại ma mất đi tự do này.

Chỉ là, nàng vẫn không hiểu, vì sao ý chí Thiên Đạo cố chấp một tiêu diệt một Ma Tổ ở nhân gian như thế?

Cuối cùng vẫn sẽ quay về vòng tay của “nó”, diệt sát thì có ý nghĩa gì?

Chẳng lẽ, cũng chỉ vì không muốn có Ma Tổ ở nhân gian sao?

“Được rồi, muốn giết ta, vậy thì giết đi.”

Kiều lão bản đột nhiên khẽ thở dài một cái, “Dù sao ta cũng không chết, chỉ quay về với ‘nó’ mà thôi, nhưng ta muốn trước khi quay về, được nhìn kỹ nhân gian này một chút, đến biên giới tinh không nhìn xem, được chứ?”

Lúc đang nói chuyện, ánh mắt hắn ta nhìn về phía Tây Vương Mẫu, nói: “Người và ta đều là một phương ngoại đạo, ta chỉ có một yêu cầu như thế thôi.”

Tây Vương Mẫu khẽ nhíu mày, lập tức giãn lông mày ra, thản nhiên nói: “Được.”

Dù sao, đôi phương cũng chạy không thoát.

Với lực lượng hiện tại của nàng, muốn tiêu diệt một Ma Tổ yếu nhất như thế, chỉ cần nhất niệm là đủ.

Thế nhưng –

Ý chí Thiên Đạo hùng vĩ vô hình kia, lại đột nhiên vội vàng chấn động.

Đại năng Thiên Đạo ngẩn ngơ, đều hiểu ý của ý chí Thiên Đạo –

“Nhanh chóng diệt sát hắn đi! Nếu không có khả năng sẽ khiến ‘nó’ tỉnh lại! Đại ý thức ngoại ma, chính là ý thức của vô số ngoại ma hình thành tụ tập, còn ngoại ma tự do, lại thoát khỏi đại ý thức ngoại ma, thuộc về sự tồn tại bên ngoài quy tắc thăng bằng của ngoại đạo! Có càng nhiều cá thể ngoại ma tự do, khả năng ‘nó’ thức tỉnh lại càng lớn!”

“Nó”?

Có khả năng thức tỉnh?

Đại năng Thiên Đạo không nhịn được ngẩn ngơ, cuối cùng hiểu rõ... Vì sao Thiên Đạo muốn tiêu diệt Ma Tổ trên thế gian này.

Đại ý thức ngoại ma, cũng tức là vô số ý thức ngoại ma ở giữa thiên địa hình thành ý thức tập thể.

Từ lúc ngoại đạo xâm lấn đến nay, đại ý thức ngoại ma ẩn nấp ngủ say sâu trong ý thức của vô số sinh linh ở nhân gian, chỉ có sinh linh phạm tục phát hiện được sự tồn tại của tu hành giả, đại ý thức ngoại ma mới có thể thức tỉnh, khiến ngoại ma giáng lâm.

Ngoại ma giáng lâm, một khi đánh giết tu hành giả, là có thể đạt được sự tự do chân chính, thoát khỏi đại ý thức ngoại ma.

Nói cách khác, ngoại ma tự do, cũng không thuộc về một phần đại ý thức ngoại ma kia, vì vậy sẽ không chịu gông xiềng của ý chí.

Số lượng ngoại ma và số lượng thần tiên ở giữa thiên địa, chung quy sẽ đạt thành sự nhất trí, đây là một loại quy tắc quản chế, nhưng lại không bao gồm ngoại ma tự do!

Nhìn từ ý tứ mà ý chí Thiên Đạo thể hiện –

Quy tắc “nó” đặt ra, là vì ngăn cản thần tiên, còn ngoại ma tự do lại thoát khỏi quy tắc quản chế, hiển nhiên là “lỗ thủng” khiến quy tắc mất cân bằng.

Ngoại ma tự do chiếm cứ bộ phận càng lớn hơn, lỗ thủng càng nghiêm trọng hơn, tất nhiên có khả năng khiến “nó” thức tỉnh!

Còn bây giờ, Ma Tôn, chuẩn Ma Tổ ở giữa thiên địa đều đã chết sạch, đám Ma Tổ cũng đã ngủ say hết, hoặc là quay về vòng tay của “nó”, cũng giống như đang ngủ say, không biết phải bao lâu nữa mới có thể khôi phục ý thức.

Ma Tổ duy nhất giữa thiên địa, chỉ còn lại một ngoại ma tự do là Kiều lão bản!

Ma Tổ vĩ đại xiết bao?

Có thể nói, số lượng các ngoại ma khác ở giữa thiên địa, còn không có trọng lượng lớn bằng một ngoại ma tự do như Kiều lão bản!

Đây đã là “lỗ thủng” nghiêm trọng đến cực điểm!

Chẳng trách, ý chí Thiên Đạo lại cố chấp muốn tiêu diệt một “Ma Tổ tự do” Kiều lão bản ở thế gian này như thế, mục đích cũng là vì để Kiều lão bản quay về với “nó”, lấp đầy vào sơ hở này, đề phòng “nó” thức tỉnh!

“Kiều lão bản...”

Sau khi Nữ Oa nương nương nghĩ rõ ràng điểm này, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài nói: “Vậy cũng chỉ có thể xin lỗi.”

Ngoại trừ một phương ngoại đạo, dù là ai cũng không muốn thấy “nó” thức tỉnh.

Kiều lão bản hít sâu một hơi, nói: “Ta cũng không muốn để ‘nó’ thức tỉnh, vậy bây giờ hãy giết ta đi.”

Thân là Ma Tổ, có được cơ thể bất diệt, là không có cách nào tự sát.

Đúng lúc này –

“Người đi nhanh!”

Tây Vương Mẫu đột nhiên vung tay áo lên, Thiên Chi Lệ treo trên đỉnh đầu đột nhiên múa may, bắn ra vô số tia đao quang vô hình, như bông tuyết rơi về phía các đại năng Thiên Đạo, nhưng lại né tránh Kiều lão bản!

Sắc mặt các đại năng Thiên Đạo thay đổi.

Tên phản đồ này, vừa rồi còn muốn giết Kiều lão bản, bây giờ nghe có khả năng khiến “nó” thức tỉnh, lại ý đồ diệt sát hóa thân đại năng một phương Thiên Đạo, để Kiều lão bản bỏ trốn!

“Ong!”

Ý chí Thiên Đạo mênh mông vô hình kia, đột nhiên tức giận chấn động.

Bản nguyên Thiên Tâm gia trì cho Tây Vương Mẫu, trong chớp mắt đã tiêu tán không còn, uy năng từng đạo đao quang kia lập tức giảm mạnh, lúc này Nữ Oa nương nương và các đại năng cũng cản lại.

Tây Vương Mẫu không nhịn được khẽ giật mình.

...

...

Chương 385: Cướp! (3)

Tô Thành, trong cửa tiệm tranh chữ trên một con hẻm nhỏ vắng vẻ.

“Kỳ lạ, sao còn chưa có phản ứng chứ?”

Lâm Chỉ Thủy ngồi ở cửa ra vào, nâng cằm nhìn lên trên bầu trời, đang chờ dị tượng loại “linh khí khôi phục”, “thiên địa thay đổi lớn”, nhưng đợi lâu như vậy, lại không có phản ứng gì.

“Đùng rồi, lên mạng kiểm tra xem.”

Hắn đang định quay về phòng dùng điện thoại lên mạng kiểm tra thêm, đã thấy một bức tranh ở trên bàn sách lại tự bay lên.

Rõ ràng là bức chân dung ngoại đạo Bàn Cổ kia!

“Hà?” Lâm Chỉ Thủy ngẩn ngơ, “Lại đến?”

Ngay sau đó, tấm chân dung ngoại đạo Bàn Cổ này cũng hóa thành một đạo lưu quang, bay ra khỏi phòng, bay về phía chân trời, rõ ràng cùng phương hướng với năm bức tranh kia.

“Kỳ lạ...”

Lâm Chỉ Thủy buồn bực nhìn về hướng kia trên bầu trời, “Bên kia có thứ gì? Sao đều đi qua đó?”

“...
“Ăn trộm gà không được còn mất năm gạo.”

Nữ Oa nương nương cười cợt liếc Tây Vương Mẫu một cái, lạnh nhạt nói: “Ý chí Thiên Đạo còn coi trọng chuyện này hơn cả sức tượng tượng của người, người dám làm trái ý nó, nó không trừng phạt thì thôi, sao lại giúp người chứ?”

Tây Vương Mẫu im lặng đứng nguyên tại chỗ.

Để “nó” vĩ đại nhân cơ hội thức tỉnh, một cơ hội tốt nhất, lại cứ mất đi như vậy?

“Giết ta đi.”

Kiều lão bản khẽ nói, ngẩng đầu nhìn bầu trời mông lung tĩnh mịch, trong lòng lại thở dài một tiếng: “Nhân gian chân chính, rốt cuộc là đáng về gì... Rốt cuộc tình không xa xôi có bí mật gì...”

Lao ngục nhân gian này, tình không hư ảo vô ngần kia... Hắn ta vẫn khát vọng được hiểu rõ những bí mật này, muốn tận mắt nhìn, chờ đợi theo đuổi thăm dò tự do.

Thế nhưng, hình như không có cơ hội.

Nữ Oa nương nương nhìn Kiều lão bản, nói khẽ: “Xin lỗi.”

Lúc nàng đang muốn ra tay, nhất chỉ hóa Kiều lão bản thành hư vô –
Đột nhiên có một bức tranh bay tới từ phía chân trời.

Tốc độ đáng sợ như thuấn di kia, trong chớp mắt bức tranh kia đã đến bên trên bầu trời.

Trong bức tranh, có thể thấy được một Bàn Cổ co quắp trong ánh sáng u ám, hình như đang ôm cái gì đó ở trong ngực, tản ra hơi thở quý dị.

Rất nhiều đại năng nhìn thấy bức tranh này, sắc mặt lập tức thay đổi.

Là “nó”!

Trong lòng lập tức lại xuất hiện một suy nghĩ –

Tại sao Thái Sơ lại vẽ “nó”?

Suy nghĩ trong lòng Nữ Oa nương nương lại khẽ thay đổi, đột nhiên khóe mắt liếc nhìn hóa thân “Thái Sơ Thiên Đế” vẫn đứng cách đó không xa, như một con rối chỉ dựa vào linh tính để hoạt động, lại liên tưởng đến chân thân Thái Sơ vẫn chưa từng xuất hiện, thậm chí lý do ngay cả thân niệm cũng chưa từng giáng lâm...

Trong lòng nàng đột nhiên hiện ra một dự cảm không ổn.

Lúc Nữ Oa đang muốn thôi động lực lượng, diệt sát Kiều lão bản, bức chân dung của “nó” đột nhiên tản ra tia sáng vô tận quý dị!

“Rầm!!!”

Một luồng lực lượng và ý chí hùng vĩ vô cùng mênh mông như quy tắc thiên địa đột nhiên giáng lâm, trong chớp mắt đã hoàn toàn bao phủ cả địa cầu ở bên trong.

Uy áp vô cùng kinh khủng tràn ngập ra, trong chớp mắt đã khiến thiên địa thời không hoàn toàn ngưng đọng, tất cả đều đứng im theo, bất kì đại năng nào cũng không thể cử động một chút nào!

Cùng lúc đó, trên khoảng không có vô tận u quang ngưng tụ ra một hư ảnh mặt người to lớn u ám, trong chốc lát đã mở rộng đến mức còn khổng lồ hơn cả địa cầu, bên trên khuôn mặt có vẻ vô tình lạnh lùng, trong đôi mắt như vực sâu quý dị tĩnh mịch, chỉ lạnh như băng nhìn chằm chằm bên dưới như vậy, tản ra uy năng vô cùng mênh mông, giam cầm tất cả ở trong thiên địa.

Chúa tể ngoại đạo!!

Ngay cả ý chí Thiên Đạo chí cao, cũng hoàn toàn không có cách nào tranh đấu, tức giận tản ra từng đợt chấn động, lại căn bản không có cách nào phá vỡ sự giam cầm này.

Thiên Đạo, vốn không có cách nào chống cự ngoại đạo!

Cho dù là Thiên Tâm, cũng có hơn phân nửa bị ngoại đạo ăn mòn, sao ý chí Thiên Đạo có thể phản kháng được?

“Sao chúa tể ngoại đạo lại giáng lâm?”

“Chẳng lẽ lại có Ma Tổ sinh ra?”

“Thế nhưng, ngoại ma đều đã chết sạch...”

“Xảy ra chuyện gì?”

Chân thân các đại năng Thiên Đạo ở trên thượng giới đều hơi hoảng sợ.

Sau khi chúa tể ngoại đạo giáng lâm, cũng không làm gì cả, chỉ lấy đôi mắt u ám thâm thúy kia nhìn chăm chăm bên dưới, giam cầm tất cả, giam cầm ý chí Thiên Đạo.

Bức tranh kia như tản ra vô tận tia sáng, lại không chịu sự giam cầm của chúa tể ngoại đạo, tia sáng bao phủ hư ảnh năm căn nguyên lớn ở bên trong vòm trời, chỉ thấy từng đạo lực lượng bản nguyên như dòng lũ trào ra, hội tụ về phía bức tranh kia.

Bức tranh này lại hấp thu bản nguyên bên trong hư ảnh năm căn nguyên lớn!

“Ầm ầm!”

Ý chí Thiên Đạo đột nhiên nổi giận, điên cuồng tản ra từng đợt chấn động.

Các đại năng đều hiểu, nó đang nói –

“Đây là của ta!”

Nhưng nằm ngoài dự đoán của rất nhiều đại năng Thiên Đạo đó là, mặc kệ ý chí Thiên Đạo tức giận chấn động thế nào, nhưng vẫn không có cách nào điều động lực lượng bản nguyên ở bên trong hư ảnh năm khu vực căn nguyên lớn kia!

Trong tam giới, Thiên Đạo là tối cao.

Rõ ràng là lực lượng bản nguyên đã được tịnh hóa, sau khi loại bỏ sự ăn mòn của ngoại đạo, ý chí Thiên Đạo lại không có cách nào không chế?

Chẳng lẽ... Là vì hư ảnh khu vực căn nguyên kia?

Nữ Oa nương nương hơi mất hồn nhìn tình cảnh này, mơ hồ hiểu rõ.

Các đại năng Thiên Đạo khác cũng mơ hồ có suy đoán.

Bức chân dung của “nó” này, là Thái Sơ chuyển thế Lâm Chỉ Thủy vẽ ra, bức tranh năm khu vực căn nguyên lớn, cũng là Lâm Chỉ Thủy vẽ ra!

Lâm Chỉ Thủy... Lại đang cướp đoạt bản nguyên với ý chí Thiên Đạo?

“Thái Sơ... Sao dám làm như thế? Đối địch chính diện với Thiên Đạo?”

Dù là Thái Sơ, dù là Thái Sơ hợp nhất với Nguyên Sơ, cũng không có khả năng làm trái Thiên Đạo...”

“Ý chí Thiên Đạo đại diện cho Thiên Đạo hoàn chỉnh, sao có thể phản kháng?”

“Hoặc là nói... Hẳn, thật sự là Thái Sơ sao?”

“Từng đại năng Thiên Đạo đều cảm thấy không được bình thường.

Vào sáu trăm năm trước Thái Sơ Thiên Đế tạo ra kế hoạch kia, lĩnh hội quy tắc kết hợp Thiên Đạo và ngoại đạo, để bản nguyên của khu vực căn nguyên khôi phục, thật sự đã thực hiện được, thế nhưng phần sau lại hoàn toàn khác với suy nghĩ của bọn họ!

Thái Sơ... Sao có thể dám cướp đoạt bản nguyên với ý chí Thiên Đạo?

Hoặc là nói, sáu trăm năm trước, dưới sự đuổi giết của “nó”, Thái Sơ Thiên Đế trốn chạy ra ngoài... Thật sự là Thái Sơ sao?

Còn lúc này, U Thiên ở trong đầu Xà Tích Lộ lại khẽ than thở một tiếng:

“Hóa ra, chúng ta căn bản không thể nào trốn thoát được...”

Chương 386: Thịnh thế hoa chương (1)

Năm dòng lũ bản nguyên không ngừng tuôn ra từ trong hư ảnh năm khu vực căn nguyên kia, điên cuồng tụ tập vào trong bức tranh chân dung tản ra tia sáng vô tận.

Ý chí Thiên Đạo tản ra từng đợt chấn động tức giận, nhưng căn bản không có cách nào khống chế những bản nguyên sau khi tịnh hóa này!

Năm bức tranh hình thành hư ảnh khu vực căn nguyên kia, hình như chẳng những tịnh hóa sự ăn mòn của ngoại đạo, còn loại bỏ cả ý chí Thiên Đạo ẩn chứa trong đó!

“Rầm!!!”

Ý chí Thiên Đạo lại nổi lên sóng gió dữ dội, chỉ thấy thiên địa chấn động, từng đạo từng đạo tia máu như thông đạo tia sáng kỳ dị, lại lần nữa xuyên qua vô tận trở ngại không gian giáng lâm xuống!

Rõ ràng là lực lượng bản nguyên Thiên Tâm!

Từng luồng lực lượng bản nguyên Thiên Tâm như trường hồng mông lung giáng xuống, ý đồ ngăn cản hư ảnh của năm khu vực căn nguyên lớn kia, thu lại bản nguyên trong đó.

Nhưng bức chân dung “ngoại đạo Bàn Cổ” tản ra vô tận tia sáng, lại hút luôn cả lực lượng bản nguyên Thiên Tâm vào trong đó!

Dường như nó cũng là ngọn nguồn tất cả, cũng là nơi hội tụ tất cả.

“Rầm rầm rầm!!!”

Ý chí Thiên Đạo điên cuồng chấn động, không ngừng tập trung uy năng của toàn bộ tam giới, đi tấn công bức tranh ngoại đạo Bàn Cổ kia, nhưng bức chân dung này lại như dung hợp làm một với quy tắc chúa tể ngoại đạo, mặc cho vô tận uy năng tam giới chấn động, nhưng không bị rung chuyển một chút nào.

Vào lúc này, cho dù là các đại năng Thiên Đạo, cũng có thể cảm nhận được vẻ vội vàng gần như phát cuồng và tức giận của ý chí Thiên Đạo kia!

Bẩm sinh ngoại đạo đã khắc chế Thiên Đạo, cho nên từ lúc đại kiếp đến nay, từ trước đến nay là ngoại đạo ăn mòn bao nhiêu, ý chí Thiên Đạo sẽ lùi lại bấy nhiêu, chưa từng có việc phản công cướp lại.

Nếu không dựa vào các khu vực căn nguyên lớn trấn thủ Thiên Tâm giới, dựa vào đông đảo các đại năng Thiên Đạo trấn thủ, Thiên Đạo đã sớm bị ăn mòn không còn.

Còn bây giờ, ý chí Thiên Đạo không có cách nào khống chế bản nguyên của khu vực căn nguyên, không trấn thủ ở Thiên Tâm, khiến ngay cả bản nguyên Thiên Tâm mà nó đang nắm trong tay cũng không ngừng bị xói mòn!

“U Thiên, đây là chuyện gì?” Xà Tích Lộ không nhịn được hỏi ở trong lòng.

“Ta cũng không biết...”

U Thiên hơi mệt mỏi thở dài, từ sau khi nàng nói ra một câu “chúng ta căn bản không thể nào trốn thoát được”, dường như nàng trở nên rất mệt mỏi trong lòng cũng mệt mỏi.

Chân dung ngoại đạo Bàn Cổ kia không hề lay động cứ treo trên bầu trời, cứ như chúa tể ở trong thiên địa này.

Chẳng mấy chốc, bản nguyên trong hư ảnh năm căn nguyên lớn, đã bị hấp thu không còn!

Vô số bản nguyên Thiên Tâm cứ như là huyết mạch của tam giới, hoàn toàn bị hút vào trong bức chân dung ngoại đạo Bàn Cổ.

Bức tranh ngoại đạo Bàn Cổ tản ra vô tận tia sáng, tia sáng này lan tràn phân chia ra, chiếu sáng toàn bộ thiên địa, còn đang không ngừng khuếch trương lan tràn, dùng tốc độ đáng sợ hướng về phía vũ trụ, tinh hà, lan tràn vào chỗ sâu trong vũ trụ.

“Rầm!”

Ý chí Thiên Đạo nổi lên sóng gió dữ dội, dường như đang gào thét.

Ý chí Thiên Đạo đơn giản nông cạn, trí tuệ tựa như một hài tử ngây thơ, các đại năng Thiên Đạo đều nghe hiểu ý của nó:

“Chiếm bản nguyên của ta cũng không có ý nghĩa! Ý thức của ‘nó’ còn đang ngủ say, dù ‘nó’ có thể tỉnh lại, nhưng ‘nó’ không tìm thấy chân thân, chỉ cần ‘nó’ dám hấp thu bản nguyên của ta, ta sẽ có thể tìm ra ‘nó’ giống như trước! Một lần nữa diệt sát ‘nó’!”

Các đại năng Thiên Đạo mơ hồ hiểu rõ.

Có lẽ... Đây chính là lý do “nó” chưa từng thức tỉnh?

Chỉ cần “nó” hấp thu bản nguyên, ý chí Thiên Đạo sẽ có thể tìm ra “nó”, diệt sát “nó”?

Hiển nhiên sinh mệnh của “nó” áp đảo ý chí Thiên Đạo, nhưng nghe vậy, dường như hiện tại “nó” chỉ có ý thức, nhưng lại không tìm thấy chân thân?

Chân thân của “nó”, từng xuất hiện một lần lúc mới bắt đầu đại kiếp thượng cổ, nhưng sau đại kiếp, lại không biết tung tích.

Ngay cả trận chiến hủy diệt Thái Sơ Thiên Cung vào sáu trăm năm trước, “nó” cũng chỉ để một phần lực lượng, giáng lâm lên trên người Nguyên Sơ Ma Tổ mà thôi, chân thân của “nó” cũng không xuất hiện.

Nghĩ lại cũng có thể hiểu rõ, dù sao “nó” là sự tồn tại còn đáng sợ hơn Thái Sơ Bàn Cổ, nếu như chân thân phát uy, e rằng ngay cả tam giới cũng hoàn toàn bị hủy diệt, thậm chí một lần nữa sáng tạo ra tam giới, tất nhiên không thể chỉ có chút uy năng như vậy.

Trong tam giới, không có bất kỳ người nào biết chân thân của “nó” bị giấu ở nơi nào.

Ngay cả bản thân “nó”, cũng chỉ có ý thức, lại không tìm thấy chân thân?

“Ong!”

Một cơn chấn động rất nhỏ truyền ra.

Chỉ thấy bức chân dung của “nó” đang treo ở chân trời, đột nhiên chậm rãi mở ra vòng tay.

Trong lồng ngực của “nó, rõ ràng là một mảnh hư không u ám, có thể thấy được bên trong hư không tràn ngập khí hồng mộng u ám không có ánh sáng, dường như bên trong từng luồng khí hồng mộng ẩn giấu một lượng lớn ý thức như thai nhi yếu ớt, còn có đủ loại lực lượng thần bí lượn lờ, vùng hư không này cứ như sào huyệt thai nghén vạn vật!

Các đại năng Thiên Đạo liếc mắt một cái liền nhận ra, vùng hư không này, chính là “Ngoại Đạo Chi Sào” trong truyền thuyết!

Sau khi tam giới mở ra “Hỗn Độn Hồng Mông” thai nghén sinh mệnh, sau khi ngoại đạo xâm lấn, Hỗn Độn Hồng Mông này đã trở thành sào huyệt thai nghén ngoại ma, tất cả ngoại ma trong thiên địa, đều được thai nghén ra từ bên trong Ngoại Đạo Chi Sào.

Ngoại Đạo Chi Sào là vòng tay của “nó”, vì vậy ngoại ma quay về, chính là quay về vòng tay của “nó”, quay về Ngoại Đạo Chi Sào trong lồng ngực của “nó”!

Còn lúc này, theo lồng ngực của nó chậm rãi mở ra, có thể thấy được khoảng Ngoại Đạo Chi Sào ở trong hư không, vẫn còn từng đạo bản nguyên chiếm cứ ở trong đó, ngoại trừ bản nguyên của năm căn nguyên lớn và bản nguyên Thiên tâm vừa mới hấp thu, lại còn có một đạo bản nguyên chói mắt như Thái Dương tinh!

Đông đảo đại năng Thiên Đạo nhìn thấy tình cảnh này, lập tức thay đổi sắc mặt.

Đây là Thái Sơ Thiên Cung bị diệt vào sáu trăm năm trước, kia là bản nguyên Thái Dương tinh không biết tung tích!

Chương 387: Thịnh thế hoa chương (2)

Thiên Tâm! Ngoại Đạo Chi Sào! Vô Gian Thiên Đình! Vĩnh Âm Ma Ngục! Cực Dạ Linh Sơn! Uế Thổ Kiến Mộc! Thái Âm Thiên Uyên! Thái Sơ Thiên Cung!

Tám căn nguyên lớn, lúc này đã hội tụ vào một chỗ!

Ngoại trừ căn nguyên “Nguyên Sơ Ma Tinh” đã sớm biến mất vào sáu trăm năm trước, tám căn nguyên lớn của tam giới đều tập trung lại!

Ý chí Thiên Đạo chậm rãi di chuyển, dường như đang chờ đợi “nó” xuất hiện hấp thu tám căn nguyên lớn này.

Đại năng Thiên Đạo cũng hiểu rõ, bây giờ “nó” chỉ còn lại ý thức, chỉ cần “nó” dám hấp thu tám căn nguyên lớn này, e rằng ý chí Thiên Đạo cũng có thể trực tiếp tìm ra “nó”, một lần nữa diệt sát “nó”!

Thế nhưng, “nó” ở bên trong bức tranh kia lại chậm rãi mở hai mắt ra, khuôn mặt chìm trong u quang mơ hồ, nhưng tất cả đại năng đều hiểu – “nó” đang quan sát tất cả mọi người ở phía dưới!

Ánh mắt của “nó” chậm rãi đảo qua đám người, hình như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Đột nhiên, ánh mắt của “nó” dừng lại trên cơ thể một người.

Bức tranh này như đột nhiên hạ xuống từ bên trong vòm trời, bay về phía người đứng ở phía dưới, sau đó trôi lơ lửng ở trước mặt nàng.

Các đại năng Thiên Đạo nhìn sang, phát hiện rõ ràng là U Thiên chuyển thể Xà Tích Lộ!

“U Thiên...”

Xà Tích Lộ nhìn chân dung ngoại đạo Bàn Cổ ở trước mặt, không nhịn được hỏi ở trong lòng: “Sao lại chú ý đến ta?”

“Ta cũng không biết... Hà?”

U Thiên đột nhiên ngẩn ngơ, lẩm bẩm nói: “Ngươi còn nhớ không? Mấy ngày trước, Lâm Chi Thủy cố ý để ngươi viết về ‘nó’, để ngươi khiêu khích ‘nó’, hấp dẫn sự chú ý của ‘nó’...”

Trong lòng Xà Tích Lộ chấn động.

U Thiên đã sớm nói, dù là đại năng Thiên Đạo hay là Ma Tổ, cũng không dám gọi thẳng tên của “nó”, không dám nhắc đến “ngoại đạo Bàn Cổ”, bởi vì đây là hành động “khiêu khích”, có khả năng hấp dẫn ánh mắt của nó!

Chẳng lẽ... Đây chính là nguyên nhân Lâm Chi Thủy để nàng viết về “ngoại đạo Bàn Cổ”?

Chỉ thấy bức tranh kia dừng trước mặt Xà Tích Lộ, ngoại đạo Bàn Cổ trên bức tranh tia sáng u ám kia, lẳng lẳng nhìn nàng chăm chăm, bản nguyên ở hư không “Ngoại Đạo Chi Sào” trong ngực của hắn bắt đầu chậm rãi chân động.

“Hà?” Xà Tích Lộ ngẩn ngơ, đột nhiên cảm giác ánh mắt của ngoại đạo Bàn Cổ này, hình như... Hơi quen thuộc.

Ngay sau đó, trong bức tranh chân dung, đủ loại bản nguyên trong lồng ngực ngoại đạo Bàn Cổ kia đột nhiên trào ra, hóa thành từng dòng lũ lao mạnh về phía nàng!

Các đại năng Thiên Đạo đều ngơ ngác.

Sự chấn động của ý chí Thiên Đạo cũng hơi chậm lại, dường như đang bất ngờ.

“Tại sao lại truyền bản nguyên cho chúng ta?” U Thiên lẩm bẩm một tiếng.

Đột nhiên, Xà Tích Lộ cảm nhận được sâu trong nguyên thần bỗng dung truyền đến một cơn đau đớn như tê liệt, dường như có thứ gì đó mở ra, sau khi nàng vội vàng xem nguyên thần, đột nhiên phát hiện, giữa nguyên thần của bản thân và U Thiên, lại xuất hiện một khe hở đen như mực!

Khe hở này tản ra hơi thở sâu xa lại cổ xưa, dường như nối liền với một thông đạo, một đầu của thông đạo này giống như “giếng”.

“Nguyên Sơ Ma Tinh?”

U Thiên lẩm bẩm nói: “Đây là vết thương để lại vào lúc Nguyên Sơ giết chúng ta, vì sao sâu trong nguyên thần của chúng ta lại kết nối với Nguyên Sơ Ma Tinh?”

Xà Tích Lộ ngẩn ngơ.

Nàng từng nghe U Thiên nói, Nguyên Sơ Ma Tinh do Nguyên Sơ Ma Tổ không chế, vào lúc đại kiếp Nguyên Sơ Ma Tổ để nàng giúp đỡ trấn thủ, lúc trước miệng giếng Nguyên Sơ Ma Tinh này ở Thái Sơ chi địa, nhưng đáy giếng lại thông với hư không tam giới, kết nối với bất kì nơi nào ở trong tam giới.

Thế nhưng, làm thế nào nàng cũng không ngờ, đáy giếng của Nguyên Sơ Ma Tinh, lại... Kết nối với linh hồn của nàng?

Hơn nữa, hình dáng khe hở này, khiến nàng cảm giác có chút giống...

Một nét...

Một nét bút do bút lông vạch ra?

Trong đầu U Thiên xuất hiện một suy nghĩ, đột nhiên trong lòng chấn động, nói: “Ta đã biết! Chẳng trách không thấy Nguyên Sơ Ma Tinh, năm đó binh khí thần bí mà Nguyên Sơ dùng để giết chúng ta, một đạo phong mang kia, chính là dùng Nguyên Sơ Ma Tinh để luyện chế thành! E rằng năm đó Nguyên Sơ giết chúng ta, đã dùng Nguyên Sơ Ma Tinh để luyện thành binh khí, mở ra một khe hở hư không ở bên trên nguyên thần của chúng ta...”

“Binh khí? Chẳng lẽ là bút lông?”

Xà Tích Lộ lại đột nhiên nghĩ đến chiếc bút lông kia của Lâm Chỉ Thủy.

Đột nhiên, Ngoại Đạo Chi Sào ở lồng ngực của “nó” trong bức tranh chân dung đột nhiên mở ra hoàn toàn, chỉ thấy một lượng lớn dòng lũ bản nguyên tràn vào nguyên thần của nàng, dọc theo khe hở hư không ở sâu trong nguyên thần của nàng, không ngừng hội tụ tràn vào!

Sự chấn động của ý chí Thiên Đạo mơ hồ dừng lại, dường như đang ngậy ngẩn cả người, cũng không tìm thấy những bản nguyên này đi nơi nào.

Nhưng nó cũng không biết nên trừng phạt ai, bởi vì người hấp thu những bản nguyên này cũng không phải là Xà Tích Lộ!

Huống chi, Xà Tích Lộ chính là sinh linh bên dưới Thiên Đạo, cũng không vi phạm thiên quy, nó lại vận chuyển theo thiên quy, sao có thể tùy ý diệt sát sinh linh?

Ý chí Thiên Đạo, cũng chỉ là hóa thân của bản thân quy tắc mà thôi, ngay cả Ma Tổ mà nó cũng không thể tự mình đối phó, chỉ có thể dựa vào sự giúp đỡ của đại năng Thiên Đạo, trừ khi là kẻ cầm đầu thật sự tổn thương đến bản nguyên của tam giới, mới được coi là vi phạm thiên quy, nó mới có thể trừng phạt!

“Giỏi tính toán...”

U Thiên lầm bầm nói: “Dùng một căn nguyên như Nguyên Sơ Ma Tinh chế tạo thành binh khí, dựa vào nguyên thần Ma Tổ của chúng ta để làm vật dẫn thông đạo, đủ ổn định để tiếp nhận bản nguyên tam giới, dùng một cách ‘an toàn’ như vậy để cướp đi bản nguyên tam giới, còn khiến ý chí Thiên Đạo không có cách nào trừng phạt...”

Trong giọng nói của nàng không nhận được lộ ra vẻ sợ hãi nồng đậm cùng tuyệt vọng chết lặng.

Đã bao nhiêu lần, bắt đầu từ lần trước tính toán Minh Dạ Ma Tổ, nàng đã bắt đầu thấy sợ hãi, còn bây giờ ngay cả ý chí Thiên Đạo cũng bị tính kế, càng khiến nàng cảm thấy tuyệt vọng.

Vốn tưởng rằng chạy trốn đến nhân gian, vốn tưởng rằng có Thái Sơ che chở, không ngờ căn bản chưa từng chạy ra khỏi lòng bàn tay của “nó”!

Chương 388: Thịnh thế hoa chương (3)

Chẳng mấy chốc bản nguyên tám căn nguyên lớn đã từ trong vùng hư không kia, hoàn toàn chảy ra, hoàn toàn biến mất trong thông đạo ở khe hở nguyên thần của Xà Tích Lộ.

Ngay lập tức, khe hở như nét bút mực kia cũng chậm rãi khép kín, biến mất không thấy gì nữa.

“Phù...”

Chỉ thấy một cơn gió nhẹ lướt qua, chân dung ngoại đạo Bàn Cổ kia đã hóa thành tro tàn, biến mất trong không khí.

“Ầm ầm!”

Khuôn mặt to lớn u ám của chúa tể ngoại đạo kia cũng theo đó mà rút lui, biến mất không còn bóng dáng.

Thiên địa thời không ngưng đọng, cũng lập tức khôi phục như lúc ban đầu.

Ý chí Thiên Đạo tức giận chấn động, lại không thể làm gì, như một hài tử cáu kỉnh không tìm được chỗ để phát tiết lửa giận.

Các đại năng Thiên Đạo lại hơi mơ hồ.

Bọn họ làm nhiều như vậy, vốn tưởng rằng là cục diện toàn thắng, rốt cuộc bây giờ được tính là gì?

Tam giới hoàn toàn mất đi chín căn nguyên lớn, bên trong Ma Tổ ngoại trừ vị Ma Tổ tự do ở nhân gian này, những người khác đều đã ngủ say, tạo nên cục diện tốt nhất để “nó” thức tỉnh...

Sáu trăm năm trước, bọn họ đều tưởng hấn là Thái Sơ, dung hợp Nguyên Sơ và Thái Sơ, hơi thở xuất xứ từ bản chất kia sẽ không sai, vì vậy các đại năng Thiên Đạo đều tin tưởng hấn, cho rằng hấn có thể mang đến hy vọng cho một phương Thiên Đạo, nhưng... Sự thật chứng minh, tất cả chỉ là tính toán của hấn mà thôi!

Thái Sơ không thể nào làm được một bước này, Nguyên Sơ cũng không có khả năng, giữa thiên địa chỉ có “nó” mới có thể làm như thế...

Nếu “nó” hoàn toàn thức tỉnh, tam giới sẽ như thế nào? Các đại năng Thiên Đạo sẽ như thế nào? Tu hành giả sẽ như thế nào?

Các đại năng Thiên Đạo đều rơi vào trong mơ hồ.

Kiều lão bản cũng im lặng một lúc lâu, đột nhiên chậm rãi trôi nổi.

“Ngươi muốn đi đâu?”

Nữ Oa nương nương đột nhiên mở miệng nói: “Muốn đi gặp hấn sao? Người phải biết rằng, người là ngoại ma tự do, hơn nữa lại là Ma Tổ! Đã vượt qua rất nhiều quy tắc quản chế của ngoại đạo, một khi hấn biết sự tồn tại của người, e rằng ‘nó’ sẽ lập tức thức tỉnh!”

Kiều lão bản im lặng một chút, nặng nề nói: “Đây là ta nợ Lâm lão bản.”

“Người vẫn không hiểu sao? Hấn căn bản không phải là Thái Sơ Thiên Đế! Hấn là ‘nó’!”

Giọng nói của Nữ Oa nương nương lạnh lùng: “Người tưởng người được ‘nó’ cứu, thật sự chỉ đơn giản là gặp may đúng dịp sao? Đó là tính toán của ‘nó’! Tính toán của ‘nó’ là thiên tính!”

“Nhưng Lâm lão bản đã cứu ta, đây là sự thật.” Kiều lão bản khẽ nói: “Bất kể có phải là tính toán hay không, dù sao ‘nó’ cũng cho ta sự tự do, hấn cũng đã cứu ta, ta báo đáp hấn... Đây cũng là sự tự do của ta.”

Nữ Oa nương nương nhìn hấn ta chăm chăm, nặng nề nói: “Cho dù sự thức tỉnh của ‘nó’ sẽ khiến Thiên Đạo tam giới bị hủy diệt, sẽ khiến vô số tu hành giả bởi vậy mà diệt tuyệt?”

“Ta vốn là ngoại ma... Chỉ là ngoại ma khát vọng sự tự do mà thôi.”

Ánh mắt của Kiều lão bản lướt qua đám người, nói khẽ: “Ta chỉ là thích thế giới này, nhưng cũng không thích tu hành giả các người, ta nghĩ ‘nó’ cũng như vậy.”

Nữ Oa nương nương cùng các đại năng Thiên Đạo đều im lặng, không ngăn cản Kiều lão bản.

Muốn cũng không ngăn cản được.

Chín căn nguyên lớn đều đã biến mất, tất nhiên cũng không còn thần vị chi lực nữa.

Một phương Thiên Đạo chỉ là hóa thân mà thôi, còn Kiều lão bản dù không có sự gia trì của uy năng bản nguyên, nhưng cũng là Ma Tổ chân chính, dù chỉ có ma thân thì bọn họ cũng không thể đối phó được.

“Ta đi gặp ‘nó’ đây.”

Kiều lão bản khẽ nói một câu, cơ thể hơi di chuyển, liền biến mất ở ngay nơi đó.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Nữ Oa nương nương khẽ nói một câu, hóa thân cũng biến mất ở ngay chỗ đó.

“Ôi...”

Đông đảo đại năng Thiên Đạo thở dài một tiếng, hóa thân cũng rời rít đi theo.

Trong chốc lát, Kiều lão bản đã tiến vào bên trong con ngõ hẻm vắng vẻ ở khu nội thành cũ của Tô Thành, đi đến trước cửa tiệm tranh chữ bình thường kia.

Thế nhưng, trong thế giới u ám tĩnh mịch này, cũng không có sự tồn tại của hắn.

Dường như hắn là một phạm nhân không thể nào tiến vào Ma vực này, bản thân vẫn đang ở nhân gian.

Kiều lão bản thu lại Ma vực, tất cả mọi thứ trong thiên địa đều khôi phục về bình thường, ở chân trời là ánh chiều tà mờ nhạt, trước mắt là cây tùng tràn ngập sinh cơ, và cửa tiệm tranh chữ bình thường này.

Lâm Chỉ Thủy đang đứng ngay phía trước cửa tiệm tranh chữ.

“Kiều lão bản?”

Lâm Chỉ Thủy đứng ở cửa tiệm, thấy Kiều lão bản đột nhiên xuất hiện, không nhìn được ngăn ngại, ánh mắt bỗng dưng trở nên mờ mịt, dường như trong đó tỏa ra sự vận chuyển của toàn bộ tam giới.

Ngay lập tức, hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại, từ từ mở mắt ra.

Chỉ trong chốc lát, lại như đã trải qua năm tháng vô tận.

Dường như hắn vừa mới thức tỉnh, ngáp một cái, nói khẽ: “Đã đến?”

Kiều lão bản biết hắn đã tỉnh, im lặng một chút, mở miệng hỏi: “Lâm lão bản, có thể nói cho ta biết... Rốt cuộc tình không ở bên trên đỉnh đầu của chúng ta là cái gì hay không?”

Lâm Chỉ Thủy duỗi lưng một cái, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nói: “Có lẽ người từng nghe đến cách nói lao ngục nhân gian này, thật ra nói vậy cũng không sai, khoảng tình không này... Chỉ là một nhà giam để giam giữ ta mà thôi.”

Kiều lão bản không nhìn được hỏi: “Vậy người làm những điều này, cũng là vì phá vỡ lao ngục?”

“Người cũng khát vọng sự tự do, không phải sao?”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, nói: “Có lẽ người cũng đã thấu hiểu rõ ràng... Sự tự do chân chính, cũng không phải muốn làm gì thì làm, như thế sẽ chỉ tạo thành sự hỗn loạn, mà là xây dựng ở mức độ cao dưới trật tự và quy tắc, nếu không có khác gì thời kỳ thượng cổ chứ?”

Chỉ thấy từng hóa thân đại năng Thiên Đạo không ngừng xuất hiện phía trước cửa tiệm tranh chữ, hơi lo lắng buồn bã nhìn về phía hắn.

“Đừng sợ.”

Lâm Chỉ Thủy chậm rãi đảo mắt nhìn qua các đại năng Thiên Đạo, trên mặt mỉm cười, nói khẽ: “Ta chỉ là... Muốn sáng tạo ra một thiên thịnh thế

hoa chương mà thôi.”

Chương 389: Chuyện xưa (1)

“Thịnh thế hoa chương?”

Đông đảo đại năng Thiên Đạo nhìn Lâm Chỉ Thủy, hơi không rõ ý trong lời nói này của hắn, đồng thời lại hơi mơ hồ.

Vốn tưởng “nó” là sự tồn tại tối cao vừa cao cao tại thượng, coi thường tất cả sinh linh, áp đảo bên trên tam giới, nhưng bây giờ lại nói chuyện như một nhân loại?

“Chỉ Thủy...”

Xà Tích Lộ không nhịn được hỏi: “Chàng... Thật sự là ‘nó’ sao?”

“‘Nó’?”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười với nàng, nói: “‘Nó’ là ai, nói ra.”

“Ngoại đạo Bàn Cổ...” Xà Tích Lộ khẽ nói.

Lâm Chỉ Thủy lắc đầu cười một tiếng, không trả lời nàng, mà chỉ vung tay lên, chỉ thấy thiếu nữ Kim Ô “Tiểu Thập Nhất” cũng đột nhiên xuất hiện phía trước cửa tiệm tranh chữ.

“Hà?” Thiếu nữ Kim Ô ngẩn ngơ, lúc này mới phát hiện bản thân bị na di đến nơi này, lại nhìn thấy Lâm Chỉ Thủy, không nhịn được hoảng sợ lùi lại một bước, tâm trạng lo lắng mà phức tạp nhìn về phía Lâm Chỉ Thủy.

Nàng cũng đã trải qua cuộc tranh đấu của Thiên Đạo và ngoại đạo ở Thanh Thành, tất nhiên cũng hiểu rõ Lâm Chỉ Thủy là “nó”.

“Tiểu Thập Nhất.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười nhìn về phía nàng, hỏi: “Người cảm thấy ta là ai? Người cảm thấy ta là phụ hoàng của người sao?”

Thiếu nữ Kim Ô khẽ giật mình, lập tức lắc đầu nói: “Không phải, người là... ‘nó’?”

Lâm Chỉ Thủy lại nhìn về phía đông đảo đại năng Thiên Đạo, hỏi: “Các người thì sao? Cho rằng ta là ai?”

Các đại năng Thiên Đạo đều hơi mơ hồ, không hiểu vì sao hắn lại hỏi như vậy, chẳng lẽ bọn họ đã đoán sai? Hắn không phải là “nó”?

“Xem ra, các người đều cho rằng ta là ngoại đạo Bàn Cổ.”

Lâm Chỉ Thủy lắc đầu cười nói: “Nhưng... Ngoại đạo Bàn Cổ là ai?”

Lúc này, một đầu mãng xà hắc lân hư ảo chui ra ngoài cơ thể của Xà Tích Lộ, rõ ràng là U Thiên, xà đồng màu u lam của nàng nhìn Lâm Chỉ Thủy chăm chăm, nặng nề nói: “Người từng nói, ngoại đạo Bàn Cổ là Thái

Sơ Bàn Cổ phục sinh, nếu lời người nói là thật, chẳng lẽ người là Thái Sơ Bàn Cổ?”

“U Thiên, lúc ấy dù ta đang ‘ngủ say’, những lời nói mới trong tiềm thức, cũng không phải là giả.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười liếc U Thiên một cái, “Thái Sơ Bàn Cổ, ngoại đạo Bàn Cổ, Thái Sơ Thiên Đế, Nguyên Sơ Ma Tổ, Lâm Chỉ Thủy... Năm người này, thật sự có thể coi là cùng một người, nhưng cũng có thể coi là năm người.”

Hắn lại nhìn thiếu nữ Kim Ô một cái, mỉm cười nói: “Vì vậy, người gọi ta là phụ hoàng, cũng không sai.”

“Đều cùng một người?” Nữ Oa nương nương nói khẽ.

Lâm Chỉ Thủy nói khẽ: “Vào thời hỗn độn, Thái Sơ Bàn Cổ khai thiên tích địa, kiệt sức mà chết, cơ thể hóa thành Thái Sơ chi địa, sau đó nguyên thần thác sinh thành Thái Sơ Thiên Đế, bởi vậy Thái Sơ Thiên Đế và Thái Sơ Bàn Cổ, có thể coi là cùng một người, còn Nguyên Sơ Ma Tổ chính là nguyên thần thứ hai của Thái Sơ Thiên Đế, ngoại đạo Bàn Cổ chính là Thái Sơ Bàn Cổ thức tỉnh, tất nhiên có thể coi là cùng một người.”

Nữ Oa nương nương lại hơi cau mày nói: “Thái Sơ Thiên Đế là nguyên thần Thái Sơ Bàn Cổ thác sinh? Nếu hắn là Bàn Cổ chuyển thế, có trí nhớ kiếp trước, có lẽ đã sớm nắm giữ Thiên Đạo hoàn chỉnh, Thái Sơ Thiên Đế cũng từng phủ nhận mình là Bàn Cổ thác sinh.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, nói: “Đó là tất nhiên, bởi vì hắn chỉ đơn thuần là nguyên thần thác sinh, lại không phải là căn nguyên ‘tâm thức’ của Bàn Cổ, không có trí nhớ kiếp trước, nhưng bản sinh đã có bản chất nguyên thần cực cao, vì vậy mới có thể nắm giữ mười vạn tám ngàn đạo, các người phải biết rằng... Thái Sơ Bàn Cổ, chính là người nắm giữ mười vạn tám ngàn loại Thiên Đạo viên mãn.”

Đông đảo đại năng Thiên Đạo nghe vậy, không nhịn được khẽ giật mình.

Tâm thức?

Tất cả các đại năng đều biết, nhục thân là khách quan thực tế, nguyên thần là sự thể hiện tinh thần, còn “tâm thức” thần bí nhất, là căn nguyên tồn tại của sinh linh.

Tư tưởng, ý chí, bản thân, chủ quan... Đủ loại, đều tồn tại vì tâm thức.

Còn hư vô mờ mịt hơn cả tinh thần, nhưng là căn bản.

“Thái Sơ Bàn Cổ kiệt lực mà chết, cơ thể hóa thành Thái Sơ chi địa, nguyên thần thác sinh thành Thái Sơ Thiên Đế, còn tâm thức chính là ta.”

Lâm Chỉ Thủy nói khẽ: “Cũng có thể nói như vậy... Thái Sơ Bàn Cổ, ngoại đạo Bàn Cổ, Thái Sơ Thiên Đế, Nguyên Sơ Ma Tổ... Và ta, năm người ở chung một chỗ, mới được coi là ‘Bàn Cổ’ thật sự hoàn chỉnh.”

“Vậy đại kiếp thượng cổ thì sao?” Nữ Oa cau mày nói.

“Đại kiếp...”

Khóe môi Lâm Chỉ Thủy hiện ra một nụ cười mỉa mai, khẽ ngẩng đầu liếc nhìn nơi sâu trong vòm trời, nơi đó có một luồng ý chí Thiên Đạo vô hình chậm rãi chấn động.

Ánh mắt của hắn liếc về phía đó, ý chí Thiên Đạo lập tức sợ hãi run rẩy, không ngừng lùi về sau.

“Nói đến đại kiếp.”

Lâm Chỉ Thủy nhìn về phía đông đảo đại năng Thiên Đạo, nói: “Người trong Thiên Đạo các ngươi, định nghĩa Bàn Cổ thức tỉnh thành ‘ngoại đạo Bàn Cổ’, định nghĩa quy tắc mới là ‘ngoại đạo’, định nghĩa thiên phạt mới là ‘ngoại ma’, những thứ này... Đều là ý chí Thiên Đạo nói cho các ngươi biết nhì.”

Các đại năng Thiên Đạo ngẩn ngơ, lập tức yên lặng gật đầu.

Đúng là như vậy, lúc đại kiếp thượng cổ nổ ra, tam giới thay đổi lớn, Thiên Đạo vỡ vụn, ý chí Thiên Đạo đã nói tin tức “ngoại đạo” cho đông đảo đại năng Thiên Đạo.

Chẳng lẽ... Cũng không phải như thế?

“Ngoại đạo... Ha ha... Ngoại đạo?”

Lâm Chỉ Thủy khẽ cười một tiếng, lại hỏi: “Các ngươi cảm thấy... Kẻ địch của các ngươi là ai? Là ngoại ma sao? Hay là nói, các ngươi coi ngoại đạo Bàn Cổ là trùm phản diện cuối cùng của trận doanh quân địch?”

Nữ Oa nương nương cau mày nói: “Chẳng lẽ không phải? Không biết một phương ngoại đạo đã diệt sát bao nhiêu sinh linh của một phương Thiên Đạo chúng ta, đại kiếp thượng cổ gây ra trăm họ lầm than, chẳng lẽ còn không phải địch mà là bạn?”

Chương 390: Chuyện xưa (2)

“Nữ Oa!” Phục Hi vội vàng truyền âm, sợ chọc giận “nó”.

Lâm Chỉ Thủy không hề tức giận, lại mỉm cười nói: “Cái gì là ‘ngoại đạo’? Không thuộc về quy tắc Thiên Đạo sao? Trên thực tế, căn bản không tồn tại cái gọi là ngoại đạo, chỉ là ý chí Thiên Đạo nghĩ như vậy mà thôi.”

Ánh mắt của hắn lướt qua đông đảo đại năng Thiên Đạo, nói: “Từ đầu đến cuối, Thiên Đạo và ngoại đạo, vốn chính là một thể!”

“Cái gì?”

“Thiên Đạo và ngoại đạo vốn là một thể?”

“Điều này sao có thể?”

Đông đảo các đại năng Thiên Đạo đều ngây ngẩn cả người, trong lòng tràn ngập vẻ khó có thể tin nổi.

Lâm Chỉ Thủy khẽ cười một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Tây Vương Mẫu, nói: “Tây Vương Mẫu, ngươi đã là cá thể kết hợp quy tắc Thiên Đạo và ngoại đạo, ngươi cảm thấy hai loại đạo này thật sự đối lập, hoàn toàn không thể dung hòa sao?”

Tây Vương Mẫu hơi ngạc nhiên, cung kính nói: “Ta đã sớm nghi ngờ, thoát nhìn Thiên Đạo và ngoại đạo đối lập, nhưng sau khi ta đồng thời nắm giữ Thiên Đạo và ngoại đạo, lại phát hiện có thể tìm được ra điểm phù hợp giống nhau của hai loại đạo này, thậm chí dần dần dung hợp, sao có thể đối lập được chứ?”

“Không sai.”

Lâm Chỉ Thủy khẽ gật đầu, thản nhiên nói: “Sở dĩ Thiên Đạo và ngoại đạo có thể kết hợp, chính vì bọn chúng vốn là một thể, Thiên Đạo là quy tắc ta nắm giữ trong thời kỳ Thái Sơ Bàn Cổ, còn ngoại đạo là sau khi ta khôi phục, dựa vào Thiên Đạo vốn có để bổ sung quy tắc mới, hai loại quy tắc, tất nhiên có thể phù hợp dung hòa.”

Đông đảo đại năng Thiên Đạo không nhận được hoảng sợ đến không thể nói ra lời.

Đối địch nhiều năm như vậy, nhưng... Thật ra Thiên Đạo và ngoại đạo là một thể?

“Đương nhiên.”

Lâm Chỉ Thủy khẽ cười nói: “Cũng chính vì ngoại đạo là quy tắc mới bổ sung, không hề hoàn chỉnh giống như quy tắc vốn có của Thiên Đạo, vì vậy không thể nào đi đến viên mãn trên con đường Ma Tổ này, nhiều nhất

chỉ giống Nguyên Sơ Ma Tổ, mười vạn tám ngàn đạo đều đi đến độ cao cảnh giới đứng đầu phe phái, mới có thể mạnh hơn viên mãn một đầu Thiên Đạo một chút.”

Đông đảo các đại năng Thiên Đạo nghe lời này, lập tức hiểu rõ.

Chẳng trách...

Một phương ngoại đạo, ngoại trừ Nguyên Sơ Ma Tổ, độ cao cảnh giới của các Ma Tổ khác, tối đa cũng chỉ là cấp độ đứng đầu phe phái, tương đương với đội hạng hai của một phương Thiên Đạo, chỉ dựa vào ma thân cường đại, mới có thể tranh chấp với lãnh tụ đạo thống.

Nhưng trên thực tế đám Ma Tổ một phương ngoại đạo, độ cao cảnh giới lại kém xa một phương Thiên Đạo.

Cũng chẳng trách Tây Vương Mẫu lại có thể ngộ ra mấy đầu Thiên Đạo viên mãn ở một phương Thiên Đạo, trở thành Thiên Đạo ở đội hạng nhất, rõ ràng có tiềm lực và ngộ tính của Thiên Đạo viên mãn, lại bằng lòng làm nằm vùng ở một phương Thiên Đạo.

Nếu ngoại đạo có thể đi đến viên mãn, Tây Vương Mẫu chỉ cần quay về ngoại đạo, hoàn toàn có thể trở thành sự tồn tại cường đại như Nguyên Sơ Ma Tổ, quét sạch một phương Thiên Đạo, căn bản là dễ như trở bàn tay.

Hóa ra là vì ngoại đạo vốn không hoàn chỉnh, căn bản không có khả năng đi đến viên mãn!

“Nếu Thiên Đạo và ngoại đạo là một thể, vậy vì sao không kết hợp?”

Nữ Oa nương nương không nhịn được hỏi một câu, lập tức nhìn thoáng qua ý chí Thiên Đạo ở sâu trong vòm trời, hỏi: “Là vì ý chí Thiên Đạo?”

Lâm Chỉ Thủy khẽ gật đầu, nói: “Nguyên nhân gây ra đại kiếp thượng cổ có lẽ không phải ý chí Thiên Đạo, nhưng ý chí Thiên Đạo lại là căn nguyên của đại kiếp, ta chưa từng nghĩ đến gây ra đại kiếp, chỉ vì quy tắc Thiên Đạo vốn nên vô tư, ý chí ra đời, bản thân xuất hiện, có tư lợi, mới có thể tạo ra tất cả.”

“Thiên Đạo?”

“Ý chí Thiên Đạo?”

Các đại năng Thiên Đạo nhìn về phía Lâm Chỉ Thủy, trong mắt có vẻ khao khát chân tướng.

Lâm Chỉ Thủy khẽ lắc đầu nói: “Trong phạm nhân có một người tên là Lỗ Tấn từng nói, vui buồn của con người không hề kết nối, vĩnh viễn không có cái gọi là cảm động lây, vì vậy ta kể chuyện xưa như vậy, dường như cũng không có ý nghĩa gì.”

Nói đến đây, hắn khẽ cười một tiếng, lại nhìn về phía Xà Tích Lộ, mỉm cười nói: “Tiểu Xà, một thế này của nàng là viết sách, có lẽ nàng cũng hiểu rõ, cái gọi là chuyện xưa, chỉ là nói bừa và lặp lại mà thôi, sáu trăm năm trước, ta lấy đi ký ức của nàng ở trong luân hồi, thật ra cũng chỉ là muốn một lần nữa biên soạn và lặp lại chuyện xưa của ta và nàng, cũng như... Như lúc ban đầu.”

Xà Tích Lộ không nhịn được hơi sùng sốt, “Lúc ban đầu?”

“Hạnh phúc của con người, đến vì vô tri.”

Lâm Chỉ Thủy nói khẽ: “Nếu ta còn là Bàn Cổ, hay là Thái Sơ, có được trải nghiệm và ký ức của năm tháng vô tận, nàng cảm thấy ta sẽ sinh lòng yêu thương với nàng như một phạm nhân sao? Nếu nàng còn nhớ rõ những trải nghiệm dài đằng dặc của kiếp trước, ta ở trong lòng nàng, còn lại bao nhiêu chứ?”

“Biết quá nhiều, chưa chắc đã là chuyện tốt, dục vọng cũng là vì con người biết quá nhiều.”

Hắn nhẹ nhàng lắc đầu, lại nhìn về phía đông đảo đại năng Thiên Đạo, nói: “Mặc dù không có điều tất yếu, nhưng theo một ý nghĩa nào đó mà nói, các ngươi đều là con của ta, vẫn phải để các ngươi biết rõ chân tướng, chỉ là... Câu chuyện xưa này rất dài, ta cũng không thể chỉ kể lại bằng miệng, là có thể khiến các ngươi hiểu được ý nghĩa của chân tướng, vì vậy, vẫn nên để các ngươi tự đi cảm nhận.”

Nói xong, Lâm Chỉ Thủy nhẹ nhàng vung tay lên một cái, một sự chấn động quý dị và bí ẩn theo đó lan tràn ra, trong chớp mắt đã bao phủ mọi người ở trong đó.

Chuyện xưa... Bắt đầu.

Chương 391: Ta (1)

“Thử hỏi!”

“Tam giới thượng cô, thần tiên ẩn hiện, tu hành giả cao cao tại thượng, phạm nhân như sâu kiến, một lần đại năng thần tiên đấu pháp, thì có thể gây ra trăm họ lâm than, tiếng kêu than dậy khắp đất trời, nhưng công đức tội nghiệt chỉ là nhất niệm suy nghĩ, công đức có cao hơn cũng không có tác dụng gì lớn, tội nghiệt có sâu hơn cũng không trừng trị được, giữa thiên địa, biết trắng giữ đen, tự xưng là người siêu phạm, coi con người như cỏ rác... Nhiều không thể kể xiết.”

“Thiên địa như thế, phạm nhân... Nên tự vệ như thế nào?”

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên ở sâu trong lòng đông đảo các đại năng Thiên Đạo, quanh quẩn bên trong tâm thức, dường như đang tìm kiếm câu trả lời chân thật.

Có đại năng lần theo bản tâm, thản nhiên đáp lời:

“Chỉ có không ngừng vươn lên, đi trên con đường tu hành, mới có thể tự vệ, tiêu dao giữa thiên địa, trường sinh vĩnh cửu.”

Cũng có đại năng đáp lời:

“Cho dù khó có thành tựu lớn, cũng có thể phụ thuộc vào cường giả, gửi gắm vào dưới mái hiên các mạch đạo thống, cũng có thể tự vệ.”

Giọng nói lạnh nhạt kia hỏi lại: “Trong thiên địa này có rất nhiều phạm nhân, người có tư chất tu hành không tốt mới là đa số, nếu không có cách nào bái nhập vào cánh cửa các mạch đạo thống, phải làm như thế nào?”

Đông đảo đại năng im lặng nửa ngày, có đại năng đáp lời:

“Thiên địa bất nhân, coi vạn vật là rom rạ, Thiên Đạo đối xử công bằng với tất cả, ai chết sớm, ai trường sinh, tất cả đều là số mệnh, không thể làm gì.”

Lại có đại năng theo bản tâm cười đùa nói:

“Thiên địa vô cùng lớn, vạn vật lại nhỏ yếu, vì vậy vạn vật có tội, nhỏ yếu vốn là tội.”

Giọng nói lạnh nhạt kia hỏi: “Nếu người chết sớm là bản thân các ngươi, là người thân họ hàng của các ngươi, các ngươi còn có thể thản nhiên buông bỏ vậy không?”

Chư vị đại năng lại im lặng.

Chợt có đại năng đáp lời:

“Biết trồng giữ mái, trở thành dòng suối cho thiên hạ, biết trắng giữ đen, trở thành hình mẫu cho thiên hạ, biết vẽ vang giữ nhục nhã, trở thành thung lũng cho thiên hạ, đây là đức tính thông thường, đạo của con người.”

Giọng nói lạnh nhạt kia thở dài nói: “Quay về đơn thuần, trở thành không tranh... Nói nghe thì dễ?”

Ít nghiêng, lại có đại năng đáp lời:

“Thiên địa vô tâm, mệnh do trời sinh, tai nạn tiêu tan, vận khó thay đổi, lúc có thánh nhân lấy tâm của mình làm Thiên Tâm, lập mệnh cho chúng sinh, lập pháp cho thiên địa.”

Giọng nói lạnh nhạt kia mỉm cười: “Đúng vậy, Oa Hoàng có công đức tạo ra con người, cũng từng vạ trời tại ra bốn cực, chí thiện chí thánh, tất nhiên ta cũng có lòng hướng đến lời này, nhưng tâm của thánh nhân cũng không phải Thiên Tâm, cuối cùng mạnh mẽ không thể bằng lúc khó khăn, chỉ có lập xuống thiên quy, chính đốn Thiên Tâm, mới là kế hoạch vẹn toàn.

Đột nhiên, có đại năng hỏi:

“Thiên quy vốn nên công chính vô tư, có lòng vì thiên địa như thế, định ra thiên quy như vậy, chẳng phải đang thiên vị phạm nhân sao? Chẳng phải hơi không công bằng sao?”

Giọng nói lạnh nhạt kia nói: “Thiên vị? Vạn linh thịnh suy, chính là lẽ thường, không có sức mạnh vĩnh cửu, không có yếu đuối vĩnh cửu, mệnh số vốn vô thường, còn tu hành lại đi nghịch với ý trời, thuận là phạm, nghịch là tiên, tu hành vốn là việc trái ý trời, lúc trước Thiên Đạo không được đầy đủ, khiến vạn linh hỗn loạn, vốn nên bổ sung Thiên Đạo, một lần nữa quản chế, sao lại nói đến thiên vị?”

Có đại năng hỏi:

“Đại kiếp ngoại đạo, chính là chấn chỉnh Thiên Tâm? Ngoại ma tàn sát, vốn là bổ sung thiên quy?”

Giọng nói lạnh nhạt kia nói khẽ: “Thiên Đạo vốn nên vô tư, nhưng bây giờ Thiên Tâm lại tư lợi, mới ử thành đại kiếp, nhiều lời vô ích, các người tự trải nghiệm một lần là biết.”

...

...

Vòm trời xanh thẳm, xanh như mới được rửa qua.

“Ta” hơi mờ mịt nhìn lên bầu trời, nằm trên đồng cỏ, lẩm bẩm nói: “Ta... Là ai?”

“Chỉ... Chỉ Thủy ca, ngươi... Ngươi sao thế?” Bên cạnh vang lên giọng nói thiếu nữ hơi có vẻ lấp lửng, giọng nói hơi trong trẻo êm tai như trẻ con.

“Chỉ Thủy?”

Ta dần lấy lại tinh thần, trong đầu dần xuất hiện ký ức: “Ồ... Ta là Lâm Chỉ Thủy... Là người bắt rắn của trại rắn...”

Ta quay đầu nhìn sang, chỉ thấy một thiếu nữ mặc y phục màu xám trắng đang ngồi ở bên cạnh, khuôn mặt của nàng hơi non nớt, nhưng đã nhận ra được là một mỹ nhân bại hoại, một đôi mắt trong sáng ngây thơ hơi lo lắng nhìn về phía hắn, lấp bắp hỏi: “Chỉ Thủy ca, người... Người không sao chứ?”

“Không sao, Tiểu Thiên, ta chỉ ngủ đến mơ hồ thôi, chúng ta quay về đi.”

Ta mỉm cười đứng lên, phủi cây cỏ trên người, cầm chiếc lồng đựng rắn ở bên cạnh, lại bóp mũi Tiểu Thiên một cái, cười ha ha nói: “Hôm nay may mắn có người, nhưng như vậy đã bắt đủ rắn, Hàn thúc chắc chắn sẽ rất vui, người thật sự lợi hại.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Thiên ửng đỏ, ngập ngừng nói: “Ta cũng không biết... Xảy ra chuyện gì... Lại có thể nghe hiểu tiếng rắn...”

“Biết đâu người có tư chất ‘luyện khí’ thì sao?”

Ta cười nói: “Ta từng nghe lão Lộ trong trại nói, những tiên sư trong truyền thuyết kia, thật ra đều là cao nhân tu hành luyện khí, vị đại nhân thường xuyên đến trại thu rắn của chúng ta, nghe nói hắn là một vị tiên sư, hơn nữa còn có một vị đồ đệ cường đại hơn tiên sư đây, người đặc biệt như thế, biết đâu cũng có thể luyện khí!”

“Luyện khí... Có gì tốt sao?” Tiểu Thiên hơi mơ hồ nói.

“Nghe nói sau khi tu luyện, có thể sống một thời gian rất dài rất dài, còn có thể phi thiên độn địa, thậm chí phi thăng lên thiên giới, có thể nhìn thấy đám người Nữ Oa nương nương, Ngọc Hoàng đại đế trong truyền thuyết đấy.” Ta không nhịn được nói.

“Ngọc Hoàng đại đế?” Tiểu Thiên nhìn lên bầu trời, nói: “Ồ... Trên trời sao?”

Chương 392: Ta (2)

Ta nhẹ gật đầu, ngẩng đầu nhìn vòm trời xanh lam, nói: “Trời cao như thế, chỉ có tiên sư cường đại mới có thể đi lên.”

Tiểu Thiên ồ một tiếng, nói nhỏ: “VẬY CHỈ THỦY CA... CÙNG TA... CÙNG TA TU LUYỆN ĐI.”

“Ta không có tư chất tu luyện.” Ta buồn bực nói: “Gia gia đã sớm mời một vị tiên sư đến xem tư chất của ta, vị tiên sư kia nói ta chỉ là phạm nhân, cũng không có tư chất, ngay cả ‘khải linh’ gì đó cũng không được.”

“Chỉ Thủy ca... Cũng không có tư chất, vậy ta chắc chắn... Không có tư chất.” Tiểu Thiên vội vàng nói.

“Chẳng may có thì sao?” Ta xoa đầu của nàng, nói: “Nếu ngươi có thể trở thành tiên sư, vậy chẳng phải ta sẽ có một người bạn tốt là tiên sư sao?”

Tiểu Thiên vô cùng cẩn thận lắc đầu nói: “Ta không muốn làm tiên sư...”

“Vì sao?” Ta lập tức khẽ giật mình.

Khuôn mặt Tiểu Thiên đỏ ửng, nói nhỏ: “Ta nghe nói... Tiên sư phải thường xuyên... Bé quan tu luyện, nếu ta trở thành tiên sư, vậy chẳng phải là... Không gặp được ngươi à...”

Đều tiên ta hơi sững sốt, lập tức không nhìn được gõ đầu của nàng một cái, tức giận nói: “Ngươi dần à, chờ ngươi tu luyện thành tài, ngươi có thể truyền công lực cho ta, ta nghe nói có cách có thể tu hành hai người, còn nhất định phải nam nữ mới được, hai ta đúng lúc phù hợp, đến lúc đó tu luyện với ngươi, chẳng phải có thể khiến ta cũng trở thành tiên sư sao?”

“Hai người tu luyện?” Tiểu Thiên hơi sững sốt, lập tức chớp mắt một cái, cái đầu nhỏ gật thật mạnh, vẻ mặt kiên định nói: “Hai người tu luyện!”

Ta không nhìn được híp mắt mỉm cười, nói: “Ta chỉ tùy tiện nói một chút, nghe nói trong vạn người không được một người có tư chất luyện khí, ngươi đừng suy nghĩ quá nhiều.”

“Ồ...” Tiểu Thiên gật đầu.

Lúc này, ta cảm thấy trên cổ truyền đến cảm giác lạnh buốt, một con Tiểu Xà hắc lân chỉ lớn hơn ngón cái một chút theo cổ áo của ta chui ra ngoài, leo lên đỉnh đầu của ta, thè lưỡi rần xì xì.”

“Tiểu gia hỏa này còn ngu giỏi hơn ta.”

Ta tiện tay kéo Tiểu Xà này từ trên đầu xuống, hỏi: “Sao ngươi còn chưa trưởng thành chứ? Cho ngươi ăn nhiều năm như vậy, vẫn chỉ có từng

đó.”

Tiểu Xà hắc lân như có linh tính lắc đầu.

“Người lại nghe hiểu lời nói của ta, có phải người là yêu quái hay không?” Ta gõ đầu của nó, vừa cười nói: “Thế nhưng, ta nghe nói yêu quái đều rất lớn, xà yêu không chỉ to, còn đặc biệt dài, sao một tiểu bất điểm như người có thể là yêu quái chứ?”

Tiểu Xà hắc lân nghiêng đầu, dáng vẻ không để ý đến hắn, kêu xì xì hai tiếng về phía Tiểu Thiên.

Tiểu Thiên nghe hiểu tiếng rần, liền nói: “Chỉ Thủy ca, Tiểu U... Nói trong ngực người không thoải mái, muốn đến... Trong ngực ta ngủ.”

Ta ồ lên một tiếng, giao Tiểu Xà hắc lân cho Tiểu Thiên.

Tiểu Xà lập tức theo cổ áo của Tiểu Thiên chui vào trong, thoải mái uốn quanh ở bên trong, tiếp tục ngủ.

Ta quan sát bộ ngực càng ngày càng nhô lên của Tiểu Thiên, không khỏi cái hiểu cái không gật đầu, nói: “Chẳng trách Tiểu U thích người, hình như gần đây người đây đà hơn nhiều, lòng ngực lớn hơn ta rất nhiều, chỉ là hơi mềm quá, ta bóp cái là biến hình, người xem lòng ngực của ta rất rắn chắc, Tiểu Thiên người phải rèn luyện nhiều hơn.”

“Ta luyện... Nhưng ngực của ta vẫn như trước... Rất mềm, vẫn không rắn chắc...” Tiểu Thiên tỏ ra uất ức.

Ta suy nghĩ, đôi mắt đột nhiên bừng sáng, nói: “Điều này... Có lẽ là vì cơ thể của người quá yếu, người phải dựa vào ngoại lực, người xem Tam thúc đi, hắn thường xuyên để người ta cầm gậy gỗ đánh hắn, chính là để cơ thể càng rắn chắc hơn, sau này người cũng phải rèn luyện ngực nhiều hơn.”

Tiểu Thiên hơi hiểu ra gật đầu, nói: “Vậ... Chỉ Thủy ca giúp ta đi.”

“Cứ giao cho ta, đảm bảo người sẽ rắn chắc.” Ta vỗ ngực, vô cùng tự tin nói.

Ta vừa trò chuyện với Tiểu Thiên, vừa đi dọc theo mép vực, đeo lòng rần ở sau lưng, đi về phía trại, không lâu sau đã quay về trước cửa trại rần.

Hán tử canh giữ ở cửa trại cười hỏi: “Chỉ Thủy, hôm nay đi với Tiểu Thiên bắt được mấy con rần?”

“Đương nhiên là đồ đầy.”

Ta mỉm cười hơi đắc ý, lắc lư lòng rần ở sau lưng.

“Lợi hại như vậy?” Hán tử canh cửa ngạc nhiên cười nói: “Vậy thì quá tốt, chậm nhất là trước đêm nay, vị tiên sư rần kia sẽ đến lấy rần, số lượng của tháng này vẫn chưa đủ, chủ trại vẫn luôn giục người đi ra ngoài bắt rần, người thoáng cái đã bắt được một lòng về, chắc chắn trại chủ sẽ rất vui.”

“Phụ thân của ta có vui cũng không có ban thưởng gì.”

Ta nhếch môi, nói: “Còn nói muốn đưa ta đến học đường ở trong thành để đọc sách, có gì hay mà đọc.”

Hán tử canh cửa mỉm cười, nói: “Nếu không để phụ thân của ngươi gả Tiểu Thiên cho ngươi đi?”

“Gả cho ta? Cũng như mẫu thân của ta gả cho phụ thân của ta sao? Ta mới không thèm, đêm nào phụ thân của ta cũng bắt nạt mẫu thân của ta, làm hại bà ấy khóc suốt, ta sẽ không bắt nạt Tiểu Thiên đâu.” Ta nói khễ: “Hơn nữa biết đâu Tiểu Thiên có tư chất luyện khí, có thể trở thành tiên sư đây, đến lúc đó Tiểu Thiên và ta tu hành, có thể giúp ta cũng trở thành tiên sư, tại sao ta phải bắt nạt nàng?”

“Chỉ Thủy ca...” Tiểu Thiên tỏ vẻ cảm động nhìn về phía ta.

Khóe môi của hán tử canh cửa hơi giật giật một chút: “Hai người tu hành? Song... Tu?”

“Ừm, song tu!” Tiểu Thiên cũng nghiêm túc nhẹ gật đầu.

“Không nói nữa.” Ta xua tay, lại lôi kéo Tiểu Thiên đi vào trong trại, “Gần đây Tiểu Thiên mập hơn, ta về giúp Tiểu Thiên rèn luyện trước đã.”

“Mập sao?” Hán tử giữ cửa tỏ vẻ mơ hồ.

Chương 393: Người (1)

Ngoài cửa sổ đã sắp tối, sắc trời dần tối, lúc ta đang chuẩn bị đốt đèn, chợt nghe thấy giọng nói của Tiểu Thiên vang lên ở ngoài phòng:

“Chỉ Thủy ca, tiên... Tiên sư đã đến!”

Đôi mắt ta sáng lên, vội vàng đi ra khỏi phòng, lôi kéo Tiểu Thiên chạy về phía cửa trại.

Chỉ chốc lát sau, ta đã lôi kéo Tiểu Thiên đi đến trước cửa trại, chỉ thấy từng tộc nhân công sọt đầy rần, đặt sọt ở trước mặt một bà lão đứng ở trước cửa trại.

Bà lão kia khom người, dáng người còng xuống, áo choàng đen ở trên người có thù hình rần, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn từng cái sọt trên mặt đất.

Phụ thân là trại chủ, đang đứng cách bà lão đó không xa, giục các tộc nhân vận chuyển một số lượng rần rất nhiều đến.

Ta lôi kéo Tiểu Thiên, đứng ở sau lưng phụ thân, vô cùng cẩn thận đánh giá bà lão áo đen này, trong lòng không nhịn được hơi tò mò.

Lần này tiên sư đến lấy rần, lại đã đổi người?

Trước kia, tiên sư đến trại lấy rần, là một nam tử mặc áo choàng tím, thế nhưng hoa văn trên áo choàng cũng giống với bà lão này.

Sau một lúc lâu, phụ thân mở miệng nói: “Tiên sư đại nhân, số rần mà trại bắt được trong tháng đều ở đây cả.”

“Chỉ có từng ấy?” Giọng nói của bà lão áo đen kia khàn khàn, nhìn lướt qua cái sọt trên đất, khẽ nhíu mày nói, “Trước kia Tiên sư diệt cũng lấy từng đó sao?”

Phụ thân vội vàng nói: “Tiên sư đại nhân, lúc trước Tiên sư đến lấy rần, số lượng còn không nhiều bằng lần này, đây là kết quả trong trại góp nhặt cả một tháng.”

“Thôi, vậy cứ thế đi.”

Bà lão áo đen kia cũng lười nhiều lời, vung tay áo choàng lên, từng cái sọt ở trên mặt đất cũng bắt đầu không ngừng bay vào trong ống tay áo của bà ta.

Ta vốn muốn để tiên sư giúp đỡ nhìn xem Tiểu Thiên có tư chất luyện khí hay không, nhưng vị tiên sư trước mắt này, thoạt nhìn dáng vẻ hình như không dễ đối phó, vì vậy vẫn nhìn xuống.

Lúc này, quần áo trước ngực Tiểu Thiên hơi nhô lên, chỉ thấy một con Tiểu Xà hắc lân theo cổ áo của nàng, bò ra từ chỗ ngực, phát ra tiếng rần

kêu xì xì.

Ta không nhìn được liếc Tiểu Xà hắc lân một cái, vật nhỏ này, ăn lại ngủ, ngủ rồi ăn, còn làm chậm trễ việc hắc rên luyện cơ ngực cho Tiểu Thiên.

“Hả?”

Bà lão áo đen kia lại đột nhiên phát ra một tiếng kêu nghi ngờ khê khàng, đôi mắt híp đột nhiên tròn to, nhìn chăm chăm Tiểu Xà hắc lân ở trước ngực Tiểu Thiên, trong đôi mắt đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Ta chú ý đến vẻ mặt của bà lão này, không nhìn được khê giật mình.

Ngay lập tức, bà lão áo đen này vô cùng nghi ngờ đánh giá Tiểu Thiên, hình như muốn nhìn ra điều gì đó.

“Tiên sư đại nhân?” Phụ thân nghi ngờ mở miệng nói.

Bà lão áo đen hơi do dự, vẫy tay về phía Tiểu Thiên: “Tiểu nữ oa, người đến đây.”

Tiểu Thiên nhìn ta một cái, ta nhẹ gật đầu với nàng, nói khê: “Biết đâu tiên sư phát hiện người có tư chất luyện khí thì sao?”

Lúc này Tiểu Thiên mới hơi lo lắng đi đến trước mặt bà lão áo đen kia, hơi lo lắng không yên nhìn về phía bà lão áo đen.

Bà lão áo đen vừa cẩn thận nhìn Tiểu Xà hắc lân quán trên cổ Tiểu Thiên một chút, trầm thấp hỏi: “Cực Âm Linh Mãng này, người lấy từ đâu ra?”

“Cực Âm... Linh Mãng?” Tiểu Thiên tỏ ra mờ mịt, nói: “Ta và Chỉ Thủy ca... Vào trong một hang rắn... Nhặt được.”

“Người là một phạm nhân, sao lại được nó chọn làm chủ?” Bà lão áo đen cau mày nói.

“Không biết...” Tiểu Thiên hơi mơ hồ nói: “Có lẽ là vì... Nó từng uống máu của ta, khá thân thiết với ta...”

“Từng uống máu của người?”

Bà lão áo đen càng thêm nghi ngờ, hỏi: “Cứ như vậy? Còn gì nữa không?”

“Không có...” Tiểu Thiên lắc đầu.

Bà lão áo đen đánh giá Tiểu Thiên một chút, trong đôi mắt đột nhiên bùng sáng lên một ánh nến có ngọn lửa màu u lam, lập tức đưa tay túm lấy cánh tay Tiểu Thiên, một tia sáng lập tức thẩm thấu vào từ bên ngoài cơ thể của Tiểu Thiên.

Không lâu sau, bà lão áo đen đột nhiên khiếp sợ nhìn về phía Tiểu Thiên, lâm bẫm nói: “Chẳng trách... Chẳng trách...”

Bà ta nhìn chằm chằm Tiểu Thiên cứ như phát hiện một món trân bảo, trong mắt tràn ngập vẻ vui sướng, tham lam... Đủ loại cảm xúc phức tạp, qua nửa ngày, mới hỏi: “Tiểu gia hỏa, ngươi có bằng lòng đi theo ta tu hành không?”

Tiểu Thiên ngẩn ngơ, lại không trả lời, mà quay lại nhìn về phía ta, lập tức hỏi: “Tiên sư... Vậy có thể dẫn theo Chỉ Thủy ca... Cùng tu hành không?”

“Hử?”

Đôi mắt thiêu đốt ngọn lửa màu u ám của bà lão áo đen quan sát ta một chút, lạnh nhạt nói: “Hử không có tư chất luyện khí, sao có thể tu hành?”

Tiểu Thiên vội vàng nói: “Vậy... Ta có thể cùng Chỉ Thủy ca... Song tu!”

Nàng vừa nói ra lời này, ta chợt phát hiện trong trại trở nên yên tĩnh, phụ thân nhìn ta với vẻ kỳ lạ, tộc nhân xung quanh cũng mở to hai mắt nhìn.

Đây là phản ứng gì?

Ta hơi mơ hồ, song tu thì sao?

Khóe môi bà lão áo đen hơi giật giật một chút, sắc mặt khó coi nhìn về phía ta, khàn giọng nói: “Tiểu oa nhi này mới đến độ tuổi như vậy, ngươi lại đã dạy nàng như thế?”

“Chẳng lẽ song tu không tốt sao?” Ta nghi ngờ nói.

“Đúng vậy...” Tiểu Thiên cũng nghiêm trang nói: “Ta muốn song tu với Chỉ Thủy ca!”

Bà lão áo đen ho khan một cái, nặng nề nói: “Tạm thời không nhắc đến việc này, ngươi có bằng lòng bái ta làm thầy không?”

Tiểu Thiên không đồng ý, mà nhìn về phía ta.

Ta nhẹ gật đầu với nàng.

Lúc này Tiểu Thiên mới gật đầu nói: “Tiên sư... Ta bằng lòng.”

“Được.”

Bà lão áo đen mỉm cười, nói: “Vậy ngươi theo ta về Vạn Xà Động Thiên đi, tu hành thật tốt.”

“Chờ chút... Không thể dẫn Chỉ Thủy ca đi theo sao?” Tiểu Xà vội vàng hỏi.

“Không thể.” Bà lão áo đen nhíu mày, lập tức khẽ dụ dỗ: “Vạn Xà Động Thiên với một phạm nhân mà nói, quá mức nguy hiểm, hử chỉ là một phạm nhân, không đi được.”

Tiểu Thiên hơi do dự, hỏi: “Vậy ta có thể ở lại tu luyện không?”

Bà lão áo đen nghe vậy, không nhịn được lạnh lùng liếc ta một cái.

Không biết sao, ta mơ hồ cảm thấy trong đôi mắt lại, lại lướt qua một tia sát ý, khiến ta không nhịn được hơi thở cứng đờ.

Thế nhưng, bà lão áo đen vẫn dụ dỗ: “Không đến Vạn Xà Động Thiên thì không tu luyện được, thế nhưng chờ người tu luyện có thành tựu, ta tất nhiên sẽ dẫn người quay về gặp hần.”

Tiểu Thiên quay lại nhìn về phía ta, thấy ta không nói chuyện, lúc này mới do dự nói: “Vậy... Được.”

Lúc này bà lão áo đen mới giãn lông mày, nói: “Vậy người chuẩn bị một chút, cùng ta về Vạn Xà Động Thiên đi.”

Tiểu Thiên đi đến trước mặt ta, đột nhiên đưa tay ra ôm lấy ta, tựa vào trong ngực của ta, một lúc sau mới ngẩng đầu nhìn về phía ta, vành mắt đỏ ửng, chảy nước mắt nói: “Chỉ Thủy ca...”

“Đừng khóc.” Ta đưa tay ra xoa đầu của nàng, nói: “Người là đi tu luyện, cũng không phải không gặp được ta nữa, sau này ta còn chờ người cùng song tu với ta đấy!”

“Ừm... Ta tu luyện một khoảng thời gian... Sẽ quay về song tu với người!” Tiểu Thiên gật đầu thật mạnh, lập tức lấy Tiểu Xà hắc lân ở trong ngực ra, đưa về phía ta, nói: “Ta không có ở đây... Để Tiểu U ở cạnh người đi.”

Ta đang muốn nhận lấy Tiểu U, lại nghe thấy bà lão áo đen kia đột nhiên quát: “Không được, mấu chốt tu luyện của người nằm ở con Linh Mãng này, sao có thể tặng cho người ta?”

Tiểu Thiên ngẩn ngơ.

Ta lại nói: “Người giữ đi, người tu luyện càng nhanh, người trở nên càng lợi hại, mới có thể giúp ta cùng tu luyện.”

Lúc này Tiểu Thiên mới gật đầu nói: “Được...”

Lúc này bà lão áo đen mới hơi thở phào nhẹ nhõm, lại quay sang nhìn về phía phụ thân, lạnh nhạt nói: “Lâm trại chủ, việc liên quan đến Linh Mãng này, xin người giữ bí mật, không được để lộ ra nửa phần, nếu không...”

Nói xong lời cuối cùng, ý uy hiếp trong giọng nói của nàng đột nhiên tăng thêm mấy phần.

Sắc mặt phụ thân hơi thay đổi, vội vàng nói: “Tiên sư yên tâm, ta chắc chắn sẽ để tộc nhân giữ bí mật, sẽ không nói cho bất kì kẻ nào.”

Sắc mặt bà lão áo đen lạnh nhạt nhẹ gật đầu, lúc này mới nói với Tiểu Thiên: “Chúng ta phải đi thôi.”

Tiểu Thiên lưu luyến không rời ngẩng đầu lên từ trong ngực của ta, nói nhỏ: “Chỉ Thủy ca, ta nhất định sẽ quay về tìm ngươi, ngươi phải chờ ta...”

Chương 394: Người (2)

“Ừm.” Ta nhẹ gật đầu.

Chẳng mấy chốc, Tiểu Thiên đã đi theo bà lão áo đen kia rời đi.

Đợi bà lão áo đen đi xa, ta quay lại nhìn về phía phụ thân, không nhận được nói: “Phụ thân, sao con cảm thấy vị tiên sư này là lạ?”

Phụ thân khẽ gật đầu, nói nhỏ: “Ánh mắt bà ta nhìn Tiểu Thiên cũng có điều gì đó là lạ, ta luôn cảm thấy, không giống cảm giác sự phụ phát hiện một đồ đệ tốt... Hơn nữa, còn hơi lo lắng Linh Mãng gì đó bị người ta biết, rất thần bí.”

Lúc này –

“Hà?”

Phụ thân đột nhiên nhìn về phía sau ta.

Ta quay lại nhìn, chỉ thấy một đám mây như sương mù dày đặc màu tím nhạt, đột nhiên bay tới từ trên bầu trời, mang theo một cơn gió lớn thổi qua, nhanh chóng tràn ngập bên trong trại.

“Cái gì thế?”

Trước mắt ta đột nhiên tối sầm, cảm giác trời đất quay cuồng, cơ thể lập tức mềm nhũn, ngã xuống mặt đất.

Đây là... Sao thế?

Sương độc sao?

Ý thức của ta mơ hồ nằm trên mặt đất, vẻ mặt phụ thân hoảng hốt nhìn về phía ta, dùng ống tay áo che mũi miệng của ta, tay còn lại cũng che mũi miệng của mình, nhưng dường như khí độc này chỗ nào cũng có, chẳng mấy chốc phụ thân cũng thay đổi sắc mặt ngã xuống đất.

Ta nghe thấy dường như phụ thân dùng hết sức lực cuối cùng, tức giận rít gào: “Cũng bởi vì sợ bị tiết lộ bí mật, liền muốn diệt khẩu cả trại của chúng ta sao?”

“Vì sao? Vì sao! Tiên sư có thể tùy ý tàn sát phạm nhân chúng ta sao?”

“Tộc nhân trong trại bận rộn nhiều năm vì Vạn Xà Động Thiên của tiên sư như vậy, rõ ràng nói sẽ bảo vệ chúng ta, vì sao! Tại sao lại như vậy!”

“Nương tử! Con của ta!”

“Chỉ vì một bí mật, ba trăm hai mươi một người trong trại đều phải chết sao?!”

“Ông trời, ông mở mắt ra mà xem!”

Dường như đám tộc nhân xung quanh cũng lần lượt ngã xuống, không cam lòng tức giận mắng chửi, tiếng kêu thảm thiết buồn bã lại căm hận quanh quẩn ở trong trại.

“Diệt... Khẩu? Vì sao...”

Ta mơ màng nằm trên mặt đất, ngây ngốc nhìn lên bầu trời, trong đầu hiện ra năm chữ này, lập tức rơi vào bóng tối.

...

Lúc mở mắt ra một lần nữa, đông đảo đại năng phát hiện trước mắt lại khôi phục một khoảng u ám, đã khôi phục lại từ việc mất đi tất cả ký ức, hoàn toàn rơi vào trong trạng thái nhân cách của “ta”.

“Lại có thể che đậy ký ức nguyên thần... Chỉ để tâm thức cảm nhận ký ức trải nghiệm của người khác...”

“Cũng tên là Chỉ Thủy, đây là... Trải nghiệm của chính ‘nó’ sao?”

“Bà lão áo đen kia, là tu hành giả Vạn Xà Động Thiên thượng cổ, đúng là Cực Âm Linh Mãng rất hiếm thấy ở thời thượng cổ, có lợi ích cực lớn với tu hành giả Vạn Xà Động Thiên, e rằng bà ta lo lắng bị người ngoài phát hiện Cực Âm Linh Mãng, vì vậy diệt cả một trại kia...”

“Đủ hung ác, e rằng bà ta cũng không đơn giản là vì Cực Âm Linh Mãng, đại nạn nhục thân của bà ta sắp đến, có lẽ còn coi trọng cơ thể của Tiểu Xà kia, tính toán đợi sau khi nàng tu hành nhập môn lại đoạt xá.”

“Vạn Xà Động Thiên cũng không phải ma đạo, lại có người ác độc như thế?”

Đông đảo đại năng ồn ào nói.

Một lúc lâu sau, giọng nói lạnh nhạt này lại vang lên: “Chư vị không cần nhiều lời, ba trăm hai mươi một người trong trại rắn này, chỉ là một giọt nước không có ý nghĩa trong ngàn vạn tằm tĩ phạm nhân ở thế giới thượng cổ mà thôi, tu hành là đi ngược lẽ trời, vì tu hành, có rất nhiều người mất hết nhân tính.”

Giọng nói lạnh nhạt kia hơi dừng lại, nói: “Huống chi... Bất kỳ kẻ nào cũng có lập trường, nếu các người đứng ở vị trí của ‘Kỷ Thu Linh’, chắc chắn sẽ không đi trên con đường của nàng sao?”

“Nếu như... Các người cũng đi đến một bước kia, sẽ lựa chọn như thế nào?”

...

Ở thời kỳ thượng cổ, theo rất nhiều thần tiên sáng lập môn phái tu hành ở nhân giới, số lượng tu hành giả ở nhân giới cũng càng ngày càng nhiều hơn.

Con đường tu hành vốn là cái hang không đáy, lòng người khao khát vô hạn, tài nguyên lại có hạn, khiến tài nguyên tu hành ở nhân giới không đủ, tranh đoạt, cướp bóc, phản bội, mất hết tính người... Nhân giới đã sớm bị bao phủ trong tranh đấu của tu hành giả.

Người tên là Kỷ Thu Linh, trong ba ngàn thế giới lớn của nhân giới, sinh ra ở thế giới Đại Hà, Cửu Hà Lĩnh, Vạn Xà Sơn.

Người là một đứa trẻ bị vứt bỏ rất thường thấy.

Bởi vì người có tư chất tu hành thượng thừa, vì vậy được Vô Sinh Đế Tôn chọn trúng, từ lúc còn là hài nhi đã bắt đầu lấy máu rắn, ngâm người trong độc rắn, để tương lai tu thành Vạn Xà Đạo Thể, trở thành “tay chân” tốt nhất của Vạn Xà Động Thiên.

Vào năm người bảy tuổi, người bị một vị trưởng lão cho ăn Vạn Xà Huyết Đan, sau đó trong ánh mắt lạnh lùng của trưởng lão, bị đưa vào Vạn Xà Quật cùng với một đám hài tử.

Trong bóng tối, người gào khóc muốn rời khỏi, nhưng bên trong Vạn Xà Quật, số rắn độc không thể nào đếm hết đã sớm bao phủ người, lạnh lẽo, trơn nhẵn, tanh hôi, rắn độc kinh khủng không ngừng lướt qua trên người người, chui trong miệng, trong tai, trong mũi và mọi nơi trên người người, chiếm cứ bên trong cơ thể của người, người dần chết lặng bên trong bóng tối kinh khủng...

Sau bảy ngày, bên trong nhóm hài đồng này, mỗi mình người còn sống.

Vạn Xà Động Thiên bắt đầu lấy đủ loại Độc đan, Xà dược để bồi dưỡng người, trong thời gian năm năm đã bồi dưỡng người thành Vạn Xà Đạo Thể hiếm có, lại có “Vạn Xà Chân Âm”, sau đó bị một vị trưởng lão nhìn trúng, trở thành lô đỉnh của hắn ta.

Người không dám phản kháng, càng không có sức phản kháng.

Nhưng người đột nhiên phát hiện, vị trưởng lão tùy ý cướp đoạt người có một nhược điểm, đến ngày trăng tròn mỗi tháng, hắn ta cần nghịch chuyển công pháp, sẽ trở nên khá suy yếu.

Người đã chịu đựng ba năm, đã sớm không muốn chịu đựng tiếp nữa, thế là người quên đi tất cả mặt mũi, sau khi trả giá rất nhiều, nhận được một viên Độc đan từ vị sư huynh nào đó.

Người ngậm Độc đan vào trong miệng, yên lặng chờ đợi cơ hội, càng thêm ra sức khéo léo hòa theo kẻ thù mà người hận nhất.

Cuối cùng, trong một lần theo vị trưởng lão này đi ra ngoài, người nhân dịp trăng rằm, giết chết vị trưởng lão này, nguy trang thành hắn ta nuốt độc luyện công thất bại, tẩu hỏa nhập ma mà chết, đạt được Vạn Xà Độc Kinh

và đan dược của hắn ta, sau khi hủy thi diệt tích, liền quay về tông môn, bắt đầu liều mạng tu luyện.

Người không muốn quay lại quá khứ, không muốn lại bị người khác tùy ý bắt nạt, thế là người liều lĩnh, điên cuồng tu luyện, thậm chí về ngoài vốn nên trẻ trung mãi mãi, cũng vì tu luyện mà trở nên già yếu.

Nhưng người không để ý, người chỉ muốn diệt tuyệt Vạn Xà Động Thiên khiến người đau khổ cả đời.

Đáng tiếc... Bởi vì thiếu thời người bị cướp đoạt quá nhiều nguyên khí và chân âm, tiềm lực bị chèn ép quá mức, sau khi người tu luyện thành trưởng lão của Vạn Xà Động Thiên, không biết bao nhiêu năm trôi qua cũng không thể tiến thêm một bước, dường như vĩnh viễn cũng không nhìn thấy cơ hội diệt tuyệt Vạn Xà Động Thiên.

Ngày hôm đó, lúc đồ nhi mà người phái đi thu rắn phải bẻ quan, trong lúc người rảnh rỗi, đã tự mình đến trại rắn để lấy rắn.

Nhưng người lại không ngờ, người lại phát hiện một kỳ ngộ lớn hơn trời ngàn năm khó gặp, phát hiện một Linh thú “Cực Âm Linh Mãng” thích hợp tu hành Vạn Xà Độc Kinh nhất, cho dù là lão tổ tông sáng lập Vạn Xà Động Thiên, cũng không có được cơ duyên thế này, thậm chí còn có một thiếu nữ tư chất cực tốt, có thể để người đoạt xá trọng tu!

Người thấy được hy vọng hủy diệt Vạn Xà Động Thiên, thế nhưng lại lo lắng bị đồng môn biết được cơ duyên như thế, với thực lực của người, không thể nào giữ được.

Nhưng may mắn, chỉ có hơn ba trăm người trong trại rắn biết được bí mật này.

Người... Sẽ lựa chọn như thế nào?

...

“Các người sẽ lựa chọn như thế nào?”

Bên trong u ám, giọng nói lạnh nhạt kia chậm rãi quanh quẩn trong lòng đông đảo đại năng.

Chương 395: Nó (1)

Sau khi im lặng một chốc, có đại năng đáp lời:

“Có lẽ, chúng ta cũng sẽ lựa chọn giống vậy, mặc kệ là vì thù riêng, hay là vì diệt tuyệt khối u ác tính Vạn Xà Động Thiên này.”

Giọng nói lạnh nhạt kia lại nói: “Ta nói, tất cả đều có lập trường, Vạn Xà Động Thiên đã xảy ra chuyện gì, vì sao biến thành một tông môn tàn nhẫn âm độc như vậy, sao các ngươi có thể phán xử được chứ?”

Có đại năng đáp lời: “Bởi vì không có duyên, thì không có kết quả, không có cơ, thì không có kết quả, tất cả đều là quả báo nhân duyên.”

“Thời thế như thế, tất nhiên là nhân quả báo ứng.” Giọng nói lạnh nhạt kia nói: “Thế nhưng, bất kì sai lầm gì cũng có ngọn nguồn của nó, mọi thứ luôn có một lý do.”

Đông đảo đại năng không nhìn được im lặng suy nghĩ.

Giọng nói lạnh nhạt kia nói khẽ: “Thượng cổ cũng có rất nhiều đại năng thương xót lo lắng cho thế nhân.

“Trong đó có một vị sau khi tĩnh ngộ vô số năm, cuối cùng cho rằng sai là lòng người, tất cả tội nghiệt đều vị dục vọng của con người, khát vọng trường sinh, khát vọng lực lượng, khát vọng địa vị, khát vọng tự do... Đây là nguồn gốc tội lỗi không có cách nào cọ rửa, vì vậy, đại năng kia hóa thân thành tà ma, ý đồ gây ra hồng thủy nhấn chìm thế giới ngân hà, sau khi bị ngăn cản thậm chí còn đâm gãy trụ trời, muốn hủy diệt phương thiên địa này, để tất cả quay về hỗn độn.”

Tất nhiên đông đảo đại năng cũng hiểu vị ngoại đạo Bàn Cổ này đang nói đến ai.

Giọng nói lạnh nhạt kia lại nói: “Còn có một vị đại năng, cho rằng dục vọng của con người vô cùng lớn, thiên địa có hạn, vĩnh viễn không có cách nào thỏa mãn, trừ khi nằm mơ, vì vậy đại năng kia lập lên pháp môn mộng cảnh bao phủ tam giới, hy vọng một ngày kia, có thể kéo chúng sinh tam giới vào mộng cảnh của hắn, mộng vô hạn, sẽ có thể thỏa mãn vô hạn dục vọng.”

Các đại năng cũng biết đang nói đến ai.

“Cũng có đại năng cho rằng, sở dĩ xuất hiện thời thế hỗn loạn thế này, là vì tam giới chưa xuất hiện một vị chúa tể có quyền nói chuyện tuyệt đối.”

Giọng nói lạnh nhạt kia nói: “Thái Cổ Thiên Cung thống ngự vạn linh, Thiên Đình thượng cổ quản chế tam giới, nhưng cuối cùng không đủ tất cả

các mặt, không chỉ kiêng dè đại năng các phương thế lực, cũng có chỗ khó xử, vì vậy đã từng có đại năng ý đồ chinh chiến tam giới, để phương thiên địa này đổi một chủ nhân mới.”

“Từ lúc thiên địa sinh ra đến nay, số đại năng có suy nghĩ giống ta, cũng không hề ít.”

Giọng nói lạnh nhạt kia nói: “Thế nhưng, chưa từng có ai thành công, là bọn họ sai lầm rồi sao? Không, ta cho rằng bọn họ đều không sai, chỉ là... Dù sao lòng người cũng là lòng người, cuối cùng sẽ thay đổi, nhân lực cũng có điểm cuối, nếu đứng nhìn từ lập trường của chúng sinh, khoảng trời trên đỉnh đầu này... Bản thân đã là sai, nếu thiên quy không thay đổi, tất cả thay đổi đều là phí công.”

Đông đảo đại năng cũng hiểu rõ đạo lý này.

Thế nhưng, cuối cùng trời vẫn là trời, ngoại trừ vị Bàn Cổ trước mắt, còn ai có thể thay đổi thiên quy chứ?

Giọng nói lạnh nhạt kia nói khẽ: “Thiên quy cần thay đổi, vì vậy, ‘nó’ ở trong miệng các ngươi, đã ra đời.”

Ngay sau đó, thế giới bị u ám bao trùm, đột nhiên thay đổi.

Sự u ám vô biên này, bắt đầu diễn hóa quá khứ, tái hiện lịch sử.

...

Mở đầu, ở hỗn độn vô biên, trong Hỗn Độn Hồng Mông dựng dựng sinh ra một sự tồn tại chí cao, tên là Bàn Cổ.

Không biết đã qua bao nhiêu lâu, Bàn Cổ thức tỉnh, khai thiên tích địa, hai khí thanh trọc hóa thành thiên địa, bản thân lại vì tiêu hao quá lớn, kiệt sức mà chết, cuối cùng cơ thể hóa thành một phương thế giới phong phú lại xinh đẹp, tên là Thái Sơ chi địa.

Tâm thức Bàn Cổ ngủ say ở ngọn nguồn thế giới, còn nguyên thần lại chuyên sinh hóa thành sinh linh đầu tiên giữa thiên địa, tên là Thái Sơ.

Thời đại Thái Cổ, Thái Sơ chi địa diễn sinh ra rất nhiều sinh linh, gieo rắc ngọn lửa sinh mệnh, thành lập quốc gia phồn hoa, cuối cùng “Thái Sơ” thống nhất Thái Sơ chi địa, trở thành Thiên Đế cổ xưa nhất.

Qua vô số năm, bản năng của Thái Sơ chi địa bành trướng, dần dần dọc theo tam giới Thiên Địa Nhân.

Sau khi tam giới mênh mông trải qua hàng trăm vạn kiếp, Hoàng tộc Thái Sơ suy thoái, nhân tộc Thiên Đình trở thành chúa tể tam giới, Thái Sơ chi địa cũng bắt đầu dần dần khô héo vút bỏ.

Bàn Cổ, thân là sinh mạng chí cao ở trong hỗn độn, đương nhiên sẽ không tùy tiện chết đi, trải qua vô số năm, hấp thu tinh hoa Thái Sơ chi địa,

Bàn Cổ cũng bắt đầu dần dần khôi phục.

Trong quá trình thức tỉnh, tâm thức của Bàn Cổ cũng thông qua hỗn độn, cảm ngộ bước phát triển mới của Thiên Đạo.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng tâm thức Bàn Cổ đã thoát khỏi Thái Sơ chi địa, thông qua luân hồi đầu thai thành sinh linh bên trong nhân giới, đời thứ nhất, đầu thai đến thế giới Đại Hà, Cửu Hà Lĩnh, Vạn Xà Sơn, trong một trại rắn, tên là Lâm Chỉ Thủy.

Ký ức và cảnh giới của Bàn Cổ quá mức đáng sợ, cơ thể phàm nhân không thể chấp nhận nổi, vì vậy Lâm Chỉ Thủy cũng không biết mình là ai.

Thế giới do hắn sáng tạo ra, cũng không tốt đẹp như sự tưởng tượng của hắn.

Đời thứ nhất, hắn đã chết trong tay tu hành giả.

May mắn, hắn là Bàn Cổ sinh mệnh chí cao, cho dù luân hồi cũng không thể xóa bỏ trí nhớ của hắn, có thể mang theo ký ức chuyển thế, đồng thời dưới sự ảnh hưởng của tâm thức tiềm ẩn, lúc đến đời thứ hai, thành công chuyển thế đến thế giới Đại Hà, nhưng vẫn không có tư chất tu hành, chưa trưởng thành đã muốn đi tìm Tiểu Thiên, nhưng trên đường đi đến Vạn Xà Sơn, trong lúc vô tình đã bị tranh đấu của tu hành giả tác động đến giết chết.

Đời thứ ba...

Đời thứ tư...

Đời thứ năm...

Mỗi một lần chuyển thế, hắn đều nhớ kỹ trải nghiệm kiếp trước, nhưng mỗi một đời đều chỉ là phàm nhân, bởi vì hắn là Bàn Cổ, trong tâm thức có tiềm ẩn một Thiên Đạo mới khác với Thiên Đạo hiện tại, gặp sự bài xích của Thiên Đạo, vĩnh viễn không có cách nào tu hành.

Cho đến lần chuyển thế thứ bảy, đúng lúc hắn chuyển thế đến gần Vạn Xà Sơn, sau khi lớn lên, cuối cùng đã thành công đi tới Vạn Xà Sơn.

Nhưng, Vạn Xà Động Thiên đã bị hủy diệt.

Tục truyền rằng, trên Vạn Xà Sơn còn có một con xà yêu hung ác chiếm cứ.

Lâm Chỉ Thủy đã từng chết rất nhiều lần, vì vậy hắn cũng không sợ chết, vẫn đi lên Vạn Xà Sơn.

Chương 396: Nó (2)

Nhưng điều hấn không nghĩ đến là, cái được gọi là xà yêu hung ác kia, vào đời thứ nhất của hấn, đó chính là con Cục m Linh Mãng “Tiểu U” mà hấn và Tiểu Thiên cùng tìm ra, bây giờ nó đã trưởng thành là một con cục mãng hung ác.

Tiểu Thiên cũng không còn ở đây nữa.

Lúc hấn vặn hỏi xà yêu về chỗ của Tiểu Thiên, suýt chút nữa đã vùi thân trong miệng xà yêu, xà yêu lại đột nhiên hóa thành hình người, lại là dáng vẻ của Tiểu Thiên.

Nhưng sau khi hấn vặn hỏi xà yêu, mới biết được, hóa ra năm đó Tiểu Thiên bị bà lão áo đen kia đưa về Vạn Xà Sơn, đã bị giam ở trong động phủ, toàn lực cung cấp nuôi dưỡng nàng tu hành, dốc hết tất cả nuôi nấng Cục m Linh Mãng, dường như đối xử với nàng rất tốt.

Thế nhưng, Tiểu Thiên vẫn nhớ kỹ lời của Lâm Chỉ Thủy, vẫn để ý đến những người khác, vì vậy nàng nhận được sự giúp đỡ của Cục m Linh Mãng, che giấu tu vi.

Quả nhiên, mấy chục năm sau, cuối cùng bà lão áo đen kia đã để lộ bộ mặt thật, dự định đoạt xá của nàng.

May mắn tu vi của nàng cao hơn dự đoán của bà lão áo đen này rất nhiều, dẫn đến bà lão áo đen kia đoạt xá thất bại, nhưng trước khi đối phương chết đã đánh cược lần cuối, cũng khiến thần hồn của nàng vỡ vụn, chỉ là Cục m Linh Mãng rất thân thiết với nàng, dựa vào pháp môn trên Vạn Xà Chân Kinh, để một tia thần hồn của nàng hợp nhất với bản thân, như vậy mới miễn cưỡng bảo vệ thần hồn của Tiểu Thiên.

Xà yêu là thiếu nữ loài người “Tiểu Thiên” và Cục m Linh Mãng “Tiểu U” hợp nhất, vì vậy tự xưng mình là “U Thiên”.

U Thiên cho rằng mình đã trở thành xà yêu, không còn là nhân loại nữa, không muốn chậm trễ Lâm Chỉ Thủy, muốn đuổi hấn xuống núi, nhưng Lâm Chỉ Thủy cũng không hề từ bỏ, cũng không nghĩ nhiều như vậy, sau khi lần lượt an ủi, cuối cùng đã khiến U Thiên cảm động, cho phép hấn cùng sinh sống ở trên núi, sau này cũng hóa hình trở thành vợ chồng.

Phàm nhân có sinh lão bệnh tử, Lâm Chỉ Thủy vẫn muốn tu hành, nhưng bởi vì lý do trong tâm thức tồn tại Thiên Đạo mới, vẫn chịu sự bài xích của Thiên Đạo, từ đầu đến cuối không có cách nào tu hành, ngay cả nhập môn cũng không được.

Cơ thể phàm nhân, chỉ có thể già đi từng ngày, dưới tình huống thân thiết với xà yêu, cơ thể càng thêm suy yếu, tuổi thọ cực kỳ ngắn ngủi.

Thế nhưng, Lâm Chi Thủy cũng không thèm để ý, bởi vì hắn biết mình có thể chuyển thể đầu thai, đồng thời sẽ không mất đi ký ức, cho dù là Mạnh Bà Thang cũng không thể che đậy trí nhớ của hắn.

Sau mỗi một lần chuyển thể thành công, Lâm Chi Thủy đều đến Vạn Xà Sơn tìm kiếm U Thiên.

Trải qua mấy đời như thế, vào một ngày nào đó, đột nhiên có một vị cao nhân đặc đạo đến trên Vạn Xà Sơn, muốn bắt U Thiên làm Linh thú, nhưng dưới sự phản kháng cực lực của U Thiên, cao nhân đặc đạo kia đã giết chết U Thiên.

Lâm Chi Thủy là phàm nhân, căn bản không có cách nào phản kháng, thậm chí chỉ dư âm khi giao chiến, cũng khiến hắn bỏ mình.

Một đời lại một đời, mỗi một đời hắn đều chỉ là phàm nhân.

Cũng không biết đã trải qua bao nhiêu lần chuyển thể, hắn càng thêm khắc sâu cảm nhận về khoảng cách giữa phàm nhân và tu hành giả, khi thì cảm hận sự tồn tại của tu hành giả, khi lại rơi vào mâu thuẫn vì được tu hành giả cứu giúp, sau vô số năm, cuối cùng hắn hiểu rõ.

Tu hành giả cũng không sai, sai là không có quy củ hạn chế con đường tu hành.

Có lẽ là thay đổi sau vô số lần chuyển thể, hoặc là đã đến lúc, lại có lẽ vì hắn nên thức tỉnh, tóm lại...

Cuối cùng “nó” đã tỉnh, chân thân Bàn Cổ một lần nữa khôi phục trong thiên địa.

Hắn chính là “nó”.

Thân là tâm thức chuyển thể của Bàn Cổ, sau khi ký ức của Lâm Chi Thủy thức tỉnh, trong chớp mắt đã nắm giữ Thiên Đạo mới, nhưng chắc chắn phải hợp nhất với chân thân, mới có thể thật sự thức tỉnh, mới có thể thật sự thay đổi thiên quy.

Thế nhưng, dù sao Lâm Chi Thủy chỉ là phàm nhân, cho dù ký ức thức tỉnh, cũng chỉ là cơ thể phàm nhân, làm thế nào để gặp được chân thân của mình?

May mắn, hắn có thể ở trong giấc mơ, khống chế chân thân Bàn Cổ của mình như đang mộng du.

Trong mơ hắn cảm ứng được chân thân của mình, căn cứ vào kinh nghiệm của vô số lần luân hồi, Thiên Đạo mới, quy tắc Thiên Đạo xuất hiện, bổ sung thiên quy mới.

Đầu tiên, hấn dự định bố trí “kiếp” của tu hành giả, chỉ cần tu hành giả tạo thành nguy hại với phạm nhân, lập tức hình thành tội nghiệp, còn tội nghiệp sẽ đưa tới “ma kiếp” không tồn tại ở tam giới.

Hấn dùng chân thân Bàn Cổ thay đổi Hồn Độn Hồng Mông, thu những vong hồn tội nghiệp chết đi trong tam giới vào trong đó, lấy vong hồn tội nghiệp làm ma kiếp nguyên linh, lại để Thiên Đạo mới hình thành linh lực ngưng tụ ra cơ thể ma kiếp, khiến “ma kiếp” sinh ra trong Hồn Độn Hồng Mông.

Sau đó, hấn lại dùng quy tắc Thiên Đạo mới, khiến ma kiếp có thể đi lại trong không gian tam giới, có thể giáng lâm xuống bất kì chỗ nào trong tam giới, lại thông qua quy tắc Thiên Đạo mới, sáng tạo ra một không gian bóng ma tử tịch u ám trong tam giới, một khi ma kiếp giáng lâm, tu hành giả sẽ bị kéo vào trong không gian bóng ma, cho dù là đại chiến cũng không ảnh hưởng đến phạm nhân, có thể coi là Ma vực.

Hấn cũng không chán ghét tất cả tu hành giả, vì vậy cũng không có ý định tăng cường thiên kiếp lôi phạt, hỏa kiếp, phong kiếp các loại, thiên kiếp chỉ dùng để đào thải tu hành giả nhỏ yếu, nhưng rất nhiều tu hành giả nhỏ yếu, cũng không có tội nghiệp, không nên tiếp nhận thiên giới mạnh hơn, hưởng chi thiên kiếp cũng dễ ảnh hưởng đến phạm nhân, còn tiêu hao càng nhiều lực lượng của tam giới.

Còn bản thân ma kiếp lại là vong hồn tội nghiệp, làm “khổ công”, đi đánh giết những tu hành giả mang tội nghiệp khác, cũng được coi là một quá trình chuộc tội.

Một khi hoàn thành việc chuộc tội, thiên quy cũng sẽ xóa bỏ ký ức, trả lại sự tự do, để một lần nữa làm người.

Còn ở bên trong Ma vực, cũng không ảnh hưởng đến phạm nhân.

Cứ như vậy, phạm nhân có thể nhận được sự bảo vệ của thiên quy mới, sau khi tu hành giả tội nghiệp chết đi sẽ trở thành ma kiếp, ma kiếp lại đi đánh giết tu hành giả tội nghiệp, cứ lặp lại tuần hoàn như thế –

Tu hành giả mang tội nghiệp ở giữa thiên địa sẽ càng ngày càng ít, còn ma kiếp cũng không xuất hiện nữa, sự tiêu hao với tam giới cũng càng ngày càng thấp.

Lâm Chỉ Thủy cảm thấy mạch suy nghĩ này rất hoàn mỹ.

Thế nhưng, lúc hấn chuẩn bị dung nhập quy tắc Thiên Đạo mới vào Thiên Đạo đang có, lại phát hiện... Ý chí Thiên Đạo hiện tại, đã có bản thân!

Chương 397: Bồ trí (1)

Vô tận u ám tiêu tán, Lâm Chỉ Thủy lại xuất hiện trước mặt đông đảo đại năng, xung quanh lại khôi phục thành cửa tiệm tranh chữ ở trong ngõ hẻm vắng vẻ.

“Nếu có thể đạt được tư tưởng vốn có của ta, tất nhiên mâu thuẫn của tu hành giả và phạm nhân ở trong thiên địa này cũng có thể được giải quyết, nhưng...”

Lâm Chỉ Thủy khẽ lắc đầu, nói: “Ý chí Thiên Đạo có bản thân, có tư lợi, một khi ta lại lần nữa tạo ra thiên quy mới, dung nhập Thiên Đạo mới, ý chí Thiên Đạo hiện có sẽ tiêu tán, vì vậy nó không muốn dung hợp quy tắc Thiên Đạo mới, chẳng những chống lại ta, còn coi Thiên Đạo mới là ngoại đạo, coi người sáng tạo ra thiên địa này là ta thành ngoại đạo Bàn Cổ.”

Nói đến đây, hần liếc qua luồng ý chí vô hình chiếm cứ ở trên không, thần nhiên nói: “Ta chưa từng nghĩ đến diệt tuyệt tu hành giả, cái gọi là đại kiếp thượng cổ cũng chỉ là ý chí Thiên Đạo quấy phá mà thôi.”

Nữ Oa nương nương suy nghĩ một chút, hỏi: “Người đã bày ra ma kiếp nhằm vào tu hành giả mang tội nghiệt, vì sao phạm nhân phát hiện tu hành giả, lại dẫn tới ngoại ma chứ?”

“Bởi vì... Ý chí Thiên Đạo sợ ta.”

Lâm Chỉ Thủy cười nhạt một tiếng, nói: “Dựa vào cảnh giới của ta, chỉ cần tiếp xúc với tu hành, sẽ dễ dàng có thể ngộ ra Thiên Đạo hoàn chỉnh, một khi dung hợp với Thiên Đạo mới, gạt bỏ ý chí Thiên Đạo là việc rất dễ dàng, ý chí Thiên Đạo đã sớm biết sự tồn tại của ta, nó rất sợ ta tu hành.”

“Nhưng ý chí Thiên Đạo lại không tìm thấy ta, vì vậy nó khiến cả pháp thân chi đạo, bắt đầu từ ngọn nguồn thần vị, đã ẩn chứa tội nghiệt lớn, chỉ cần tu hành giả bị phạm nhân phát hiện, sẽ dẫn đến ngoại ma, căn bản không có cách nào truyền thụ tu hành chi đạo.”

Hần nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Thậm chí còn làm ra pháp thân chi đạo, lấy pháp đàn cầu trời để truyền đạo, vị trí pháp đàn cầu trời, sẽ ẩn chứa ý chí Thiên Đạo, một khi ta tiếp nhận truyền thừa của pháp đàn cầu trời, ý chí Thiên Đạo có thể tìm ra ta, diệt sát ta, không tiếc bất cứ giá nào cũng muốn cắt đứt khả năng tu hành của ta.”

Lúc này đông đảo Thiên Đạo mới chợt hiểu ra.

Chẳng trách, vào thời kỳ thượng cổ, còn có thể lấy vọng khí chi thuật nhìn ra tội nghiệt và công đức, sau đại kiếp thượng cổ này, công đức tội

nghiệt thậm chí cả thiên phạt cũng không thấy nữa, vốn tưởng rằng là vì Thiên Đạo không trọn vẹn, không ngờ lại vì như vậy?

Còn pháp đàn cầu trời, có thể để phạm nhân che đậy ánh mắt của “nó”, để phạm nhân tiếp nhận truyền thừa pháp thân chi đạo, không ngờ lại dùng để tìm ra Lâm Chỉ Thủy?

“Ở thời kỳ thượng cổ, trước khi ta thức tỉnh, Thiên Đạo vẫn luôn bài xích ta.”

Lâm Chỉ Thủy thản nhiên nói: “Ý chí Thiên Đạo không dám để ta tu hành, nó thà rằng để tu hành giả hoàn toàn đối đầu với Thiên Đạo mới, coi Thiên Đạo mới là ngoại đạo, vì thế dẫn phát đại kiếp ngoại đạo, dẫn đến Ngoại Đạo Chi Sào sinh ra vô số ngoại ma, thậm chí ý chí Thiên Đạo còn không tiếc chủ động phá vỡ Thiên Đạo, để đả đại năng Thiên Đạo các người giành lấy mảnh vỡ Thiên Đạo, cũng không muốn cho ta một xu một hào cơ hội nào.”

Chư vị đại năng Thiên Đạo khẽ gật đầu.

Đúng vậy, lúc đại kiếp thượng cổ vừa mới tiến đến, Thiên Đạo đã vỡ vụn một cách khó hiểu, những thần tiên thượng cổ bọn họ cũng vì đạt được mảnh vỡ Thiên Đạo, mới có thể đi vào cảnh giới Thiên Đạo.

Vốn tưởng rằng là ngoại đạo Bàn Cổ xâm lấn, mới đánh nát Thiên Đạo, bây giờ xem ra, lại là Thiên Đạo chủ động vỡ vụn?

“Đối với ý chí Thiên Đạo mà nói, một khi ta về chỗ, nó sẽ bị gạt bỏ.”

Lâm Chỉ Thủy khẽ lắc đầu, nói: “Nhưng chỉ tách rời phá vỡ một phần Thiên Đạo, tương đương với chỉ bị thương mà thôi, tất nhiên nó bỏ được, nếu ý chí Thiên Đạo không bỏ qua một bộ phận Thiên Đạo, đại năng Thiên Đạo trước kia, cũng không thể đối đầu với Ma Tổ do ta bồi dưỡng.”

“Ma Tổ...” Xà Tích Lộ hơi do dự, hỏi: “Tiểu Thiên và Tiểu U, chính là ta sao?”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, nói: “Ừ, hoặc là nói, nàng là Tiểu Thiên, phần thuộc về rắn trong cơ thể của nàng, mới là Tiểu U, đây là vì bảo vệ nàng tốt nhất, chỉ cần nàng trở thành Ma Tổ, đại năng Thiên Đạo cũng không thể giết được nàng.”

“Vậy vì sao người muốn ép buộc ta? Vì sao luôn thúc giục chúng ta cùng ngủ say với người?” U Thiên lại đột nhiên truyền âm hỏi.

Kiếp trước bọn họ là U Thiên Ma Tổ, cũng là vì “nó” không ngừng ép buộc, càng không ngừng thúc giục các nàng ngủ say cùng với “nó”, khiến các nàng cảm thấy sợ hãi, lo lắng thật sự ngủ say, lo lắng mất đi tự do, mới nhờ Nguyên Sơ giết nàng, từ đó trốn vào luân hồi, chạy trốn tới nhân gian.

“Đây chỉ là ‘chuyện hoang đường’ của ta mà thôi.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, nói: “Bởi vì trong lòng ta thật sự hy vọng nàng và ta cùng nhau ngủ say, tựa như ta của lúc trước vậy, ta ở trong trạng thái ngủ say, không biết cái gì hết, không biết sự tồn tại của tu hành giả, không biết tai nạn nhân gian, càng không cần suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ là chịu sự ảnh hưởng của tiềm thức đi nói chuyện với tu hành giả khác... Chẳng lẽ nàng không cảm thấy, vô tri mới là hạnh phúc sao?”

Xà Tích Lộ ừ một tiếng, nói khẽ: “Ta cũng đã sớm nghĩ đến vấn đề này...”

Trước đó nàng đã từng lo lắng, nghi ngờ Lâm Chỉ Thủy là thần tiên chuyên thể, từng trải qua năm tháng cực kỳ dài dòng buồn chán, thời gian quen biết nàng lại ngắn ngủi như vậy, trong năm tháng dài đằng đẵng thế kia, cũng chỉ là một giọt nước gây ra một gợn sóng mà thôi, còn lo lắng căn bản Lâm Chỉ Thủy cũng không có tình cảm gì với nàng.

Nhưng nếu hai người không nhớ rõ kiếp trước, không có trải nghiệm trong năm tháng dài đằng đẵng kia, trong những năm quen biết này tất nhiên cũng rất quan trọng.

Sống quá lâu, tình cảm đều sẽ chết lặng.

Vì vậy, vô tri mới là hạnh phúc.

“Thế nhưng, năng lực càng lớn, trách nhiệm càng nhiều.”

Lâm Chỉ Thủy nói khẽ: “Ta sáng tạo ra thế giới này, tất nhiên cũng phải chịu trách nhiệm với thế giới này, trước khi Thiên Đạo mới sinh ra, ta vẫn không thể thật sự ngủ say, vì vậy... Ta đến nhân gian trải nghiệm tất cả, cũng chỉ là một ván cờ mà thôi.”

Hắn mỉm cười áy náy với Xà Tích Lộ, nói: “Thật xin lỗi, nàng cũng bị ta tính vào trong ván cờ này.

Xà Tích Lộ lắc đầu, tỏ vẻ không thèm để ý.

“Ván cờ?”

Nữ Oa nương nương nói khẽ: “Ván cờ trong lời nói của ngươi, bắt đầu từ sáu trăm năm trước sao?”

“Còn sớm hơn chút nữa.” Lâm Chỉ Thủy mỉm cười nói: “Nói đúng ra, lúc ta phát hiện ý chí Thiên Đạo có bản thân, cũng đã bắt đầu bố trí, ví dụ như Thái Sơ và Nguyên Sơ.”

“Thái Sơ và Nguyên Sơ?”

Đông đảo đại năng Thiên Đạo đều ngần ngại.

“Chẳng lẽ, là ngươi sinh ra Nguyên Sơ...” Nữ Oa nương nương không nhận được hơi nhú mày.

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, nói: “Ta đã nói từ sớm rồi nhỉ? Thái Sơ là nguyên thần Bàn Cổ thác sinh, còn ta mới là “tâm thức” bản chất nhất của Bàn Cổ, mặc dù ta không có cách nào trực tiếp khống chế Thái Sơ, nhưng cũng có thể thông qua tiềm thức để ảnh hưởng đến hắn.”

“Chân thân Bàn Cổ khôi phục ở Thái Sơ chi địa, bởi vì tam giới là địa bàn của ý chí Thiên Đạo, chân thân Bàn Cổ chỉ có thể ở lại Thái Sơ chi địa, không có cách nào tiến vào tam giới, chân thân Bàn Cổ cũng ở trong trạng thái mê man, ta và chân thân Bàn Cổ còn chưa có cách nào hợp nhất, chưa khôi phục hoàn toàn, ta cũng chỉ có thể thông qua mộng cảnh đặt ra quy tắc, ví dụ như khiến Hỗn Độn Hồng Mông hóa thành Ngoại Đạo Chi Sào, dùng nơi này để bồi dưỡng ngoại ma.”

“Nhưng chỉ có Ngoại Đạo Chi Sào, thì không có cách nào bồi dưỡng Ma Tổ, nhất định phải dựa vào lực lượng chân thân, nhưng chân thân còn đang ngủ say, không có cách nào thi triển bất kì lực lượng nào.”

“Trừ khi... Có thần tiên tiềm lực tuyệt đỉnh, chủ động đưa đến cửa.”

Chương 398: Bố trí (2)

“Vì vậy, ta đã dùng tiềm thức ảnh hưởng đến Thái Sơ, để hấn nảy sinh suy nghĩ thăm dò chân thân Bàn Cổ, nhưng lại không yên tâm, vì vậy dưới sự ảnh hưởng của tiềm thức, Thái Sơ tu luyện ra nguyên thần thứ hai, đồng thời để hấn cảm thấy mình có sự liên quan lớn lao với Bàn Cổ, để hấn nảy sinh suy nghĩ ‘đoạt xá’ chân thân Bàn Cổ!”

Lâm Chỉ Thủy khẽ cười nói: “Nguyên thần thứ hai của Thái Sơ xâm nhập vào chân thân Bàn Cổ, ý đồ đoạt xá, vì vậy ta mới có thể lấy lực lượng chân thân Bàn Cổ, chuyển biến hấn thành Ma Tổ, cũng tức là ngoại ma thứ nhất giữa thiên địa này, Nguyên Sơ Ma Tổ.”

Lúc này đám người mới chợt hiểu ra.

Hóa ra, đây chính là lai lịch của Nguyên Sơ Ma Tổ.

Chẳng trách trong năm tháng dài đằng đẵng từ Thái Cổ đến thượng cổ, không một ai nghe nói Thái Sơ Thiên Đế có nguyên thần thứ hai, nhưng lại cứ đến trước đại kiếp thượng cổ, Thái Sơ Thiên Đế đúng lúc tu luyện ra nguyên thần thứ hai... Hóa ra là như vậy.

“Nguyên Sơ Ma Tổ sinh ra, tất cả đều dễ dàng.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười nói: “Ta lập tức dựa vào lực lượng của Nguyên Sơ Ma Tổ, chuyển Ngoại Đạo Chi Sào đến trong lồng ngực chân thân của ta, hợp nhất lực lượng chân thân và Ngoại Đạo Chi Sào, thì có thể không ngừng dựng dựng ra Ma Tổ mới.”

Có rất nhiều đại năng Thiên Đạo đều gặp ngoại đạo Bàn Cổ.

Ngoại đạo Bàn Cổ và Thái Sơ Bàn Cổ là một, chỉ là hơi thở quy tắc tản phát ra càng u ám tối nghĩa hơn, lại ôm trong ngực một mảnh hư không, còn vùng hư không kia chính là Ngoại Đạo Chi Sào thai nghén ngoại ma.

“Nguyên Sơ Ma Tổ, dường như cũng không tuân theo ý chí của người?”

Nữ Oa nương nương lại đột nhiên hỏi: “Nếu Nguyên Sơ nghe lời người, e rằng một phương Thiên Đạo đã sớm bị hủy diệt.”

“Hấn thật sự không nghe theo ta.” Lâm Chỉ Thủy khẽ gật đầu, nói: “Nguyên Sơ và ta vốn là một thể, ta cũng chỉ có thể thông qua tiềm thức ảnh hưởng đến hấn thôi, Ma Tổ sau này đều là ta lấy Ngoại Đạo Chi Sào dựng dựng ra, Ngoại Đạo Chi Sào ẩn chứa ý chí của ta, tất nhiên có thể lưu lại công xiềng ý chí của ta.”

“Vậy ta thì sao?” U Thiên đột nhiên truyền âm nói.

“Người có ý nghĩa khác biệt với ta, tất nhiên ta sẽ không đeo lên gông xiềng ý chí cho người.” Lâm Chỉ Thủy mỉm cười nói.

“Người đã không có cách nào ra lệnh cho Nguyên Sơ, vậy tại sao Nguyên Sơ lại giúp đỡ người?” Nữ Oa nương nương nghi ngờ nói.

Lâm Chỉ Thủy suy nghĩ một chút, nói khẽ: “Hai nguyên nhân, một, Nguyên Sơ là Ma Tổ, bất cứ lúc nào ta cũng có thể vẫn diệt hắn, hai, Thái Sơ thuyết phục hắn.”

“Thái Sơ khuyên hắn?”

Chư vị đại năng không nhìn được khẽ giật mình.

Nguyên Sơ là Ma Tổ, còn Thái Sơ rõ ràng là một phương Thiên Đạo, tại sao Thái Sơ lại khuyên Nguyên Sơ?

“Dù sao Thái Sơ cũng là nguyên thân của ta thác sinh.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười nói: “Tư tưởng, quan niệm của hắn, cũng hơi tương đồng với ta, sau khi ta nói hết những chuyện chân tướng tam giới, thiên quy mới, ý chí Thiên Đạo này cho hắn biết, hắn lập tức hiểu được ta, cũng bằng lòng giúp ta, còn sau khi Nguyên Sơ chuyển biến thành Ma Tổ, tâm tính hơi thay đổi, càng thêm e ngại ta, càng khát vọng tự do, lại hơi chống đối ta.”

Nữ Oa nương nương lẩm bẩm nói: “Chẳng trách qua nhiều năm như vậy Nguyên Sơ Ma Tổ cũng không ra tay...”

“Là đang nể mặt Thái Sơ.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười nói: “Tiền đề khiến Thái Sơ bằng lòng hợp lực giúp ta tính toán Thiên Đạo, đó là ta không thể tùy ý sát hại một phương Thiên Đạo các người, vì vậy ta cũng không ép Nguyên Sơ Ma Tổ đối phó các người.”

Cuối cùng đông đảo đại năng Thiên Đạo đã hiểu rõ.

Chẳng trách, chẳng trách từ từng ấy năm sau đại kiếp thượng cổ, Nguyên Sơ Ma Tổ chưa từng ra tay, nếu không chỉ cần Nguyên Sơ Ma Tổ bằng lòng, hoàn toàn có thể quét sạch một phương Thiên Đạo!

Nhưng...

Thái Sơ chính là sinh linh đầu tiên ở giữa thiên địa, coi vạn linh là người đồng hành của mình, coi là hậu bối của mình, đương nhiên sẽ không trơ mắt nhìn các đại năng Thiên Đạo chết hết, còn Nguyên Sơ cũng không chịu sự khống chế của Lâm Chỉ Thủy, tất nhiên cũng không có khả năng chấp nhận.

“Vì vậy, ta đã nhẫn nhịn.”

Lâm Chỉ Thủy nói: “Chờ đến khi kết thúc đại kiếp, sau khi tam giới ổn định, ta đã mượn cơ hội U Thiên muốn thoát khỏi ngoại đạo này, cũng tức là sáu trăm năm trước, bố trí ván cờ này.”

Nữ Oa nương nương hỏi: “Sáu trăm năm trước, Thái Sơ Thiên Cung vẫn diệt, là Thái Sơ đồng ý sao?”

“Đó là vì lừa gạt ý chí Thiên Đạo.”

Lâm Chỉ Thủy khẽ cười nói: “Ta cố hết sức dựa vào cơ thể Nguyên Sơ Ma Tổ, thôi phát một phần lực lượng đi hủy diệt Thái Sơ Thiên Cung, chính là vì để ý chí Thiên Đạo tưởng rằng ‘Thái Sơ là vì muốn một lần nữa dung hợp với Nguyên Sơ, mới có thể trốn được một kiếp này’, trên thực tế các đại năng Thái Sơ Thiên Cung cũng không vẫn lạc thật, chỉ là mất đi thần vị và căn nguyên đạo thống Thái Sơ Thiên Cung, đang ngủ say mà thôi.”

Hắn nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Mặc dù ý chí Thiên Đạo có thể nói là không gì không biết, nhưng nơi có ý chí của ta giáng lâm, nó cũng không thể nhìn trộm chút nào.”

Lúc này các đại năng Thiên Đạo mới chợt hiểu ra.

Chẳng trách lúc trước Thái Sơ Thiên Cung bị phong tỏa, chỉ biết là “nó” giáng lâm, nhưng lại không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cũng đến sau này, các đại năng Thiên Đạo mới phát hiện Thái Sơ Thiên Đế lại lần nữa hiện thân, lại đã dung hợp sơ bộ với Nguyên Sơ Ma Tổ, vì vậy mới có kế hoạch chuyển thế đến nhân gian.

Để bọn họ lập xuống lời thề Thiên Đạo, e rằng cũng vì để ý chí Thiên Đạo “yên tâm” đi.

“Thế nhưng, Thái Sơ và Nguyên Sơ cũng không phải luân hồi đến nhân gian.”

Lâm Chỉ Thủy nói: “Mà thông qua ‘Nguyên Sơ Ma Tinh’ dung nạp nguyên thần, mới tiến vào nhân gian.”

Lúc đang nói chuyện, hắn khẽ đưa tay ra, một chiếc bút lông thoạt nhìn bình thường không có gì lạ, xuất hiện ở trong tay của hắn.

“Chiếc bút lông này, chính là dùng Nguyên Sơ Ma Tinh luyện chế thành.”

Lâm Chỉ Thủy nói khẽ: “Mặc dù trí tuệ của ý chí Thiên Đạo rất đơn giản, nhưng có thể nói là không gì không biết, muốn lừa được nó, vẫn phải tốn chút tâm sức, nếu không có ‘Nguyên Sơ Ma Tinh’ một trong chín căn nguyên lớn này, Thái Sơ là sinh linh dưới Thiên Đạo, cũng không thể che giấu được ánh mắt nhìn trộm của ý chí Thiên Đạo.”

“Đúng là Nguyên Sơ Ma Tinh...” U Thiên nhìn chiếc bút lông kia, không nhịn được thở dài một tiếng.

Chư vị đại năng cũng nhìn kỹ chiếc bút lông kia, lập tức cảm ứng được bản nguyên mênh mông vô cùng vô tận ở trong đó, hiển nhiên lực lượng bản nguyên của chín căn nguyên lớn đều đã ở trong đó.

Chẳng trách ý chí Thiên Đạo không dám đến gần, đã mất đi chín căn nguyên lớn, ý chí Thiên Đạo cũng chẳng khác gì lão hổ không có nanh vuốt, sao có thể làm gì được Lâm Chỉ Thủy?

“Có chiếc bút lông luyện chế từ Nguyên Sơ Ma Tinh này, ta đã che giấu hoàn mỹ Thái Sơ và Nguyên Sơ.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười nói: “Lại thông qua chiếc bút lông này, ta cũng có hơi thở của Thái Sơ và Nguyên Sơ, còn có thể sử dụng thần thông của bọn họ, để ý chí Thiên Đạo tưởng nhầm ta thật sự là Thái Sơ và Nguyên Sơ hợp nhất, tưởng nhầm ta thật sự dự định kết hợp quy tắc Thiên Đạo và ngoại đạo, muốn giúp đỡ ý chí Thiên Đạo tịnh hóa lực lượng bản nguyên của khu vực căn nguyên.”

Các đại năng Thiên Đạo cũng hơi gật đầu.

Sáu trăm năm trước, kế hoạch lập xuống lời thề Thiên Đạo, cũng thật sự là vì kết hợp quy tắc Thiên Đạo và ngoại đạo, dùng cái này để tịnh hóa bản nguyên của khu vực căn nguyên.

“Ta muốn thật sự khôi phục, thì phải một lần nữa dung hợp chín căn nguyên lớn, nhưng cũng phải cho ta cơ hội tiếp xúc mới được.”

Lâm Chỉ Thủy nhẹ nhàng lắc đầu, cười nói: “Cũng may, tư duy của ý chí Thiên Đạo quá đơn giản, mới cho ta cơ hội cướp đi bản nguyên.”

Mọi người lập tức giật mình.

Đây mới là mục đích thật sự của “nó”.

Chương 399: Vũ trụ làm trận (1)

“Nhưng...”

Nữ Oa nương nương nghi ngờ nói: “Dù ý chí Thiên Đạo có tư duy đơn giản, cũng không dễ dàng tin tưởng người chứ?”

“Đó là đương nhiên.”

Lâm Chỉ Thủy thân nhiên gật đầu, nói: “Đầu tiên, phải để ý chí Thiên Đạo tin tưởng, ta thật sự là hợp thể của Thái Sơ và Nguyên Sơ, dù sao Nguyên Sơ và Thái Sơ cũng là nguyên thần của ta, sau khi ta hấp thu bọn họ, có thể dễ như trở bàn tay để lộ ra hơi thở của bọn họ.”

“Đã hấp thu?” Nữ Oa hỏi.

“Đương nhiên.” Lâm Chỉ Thủy nói: “Nếu không sao lại lừa được ý chí Thiên Đạo chứ?”

U Thiên lại đột nhiên hỏi: “Trước đó, ta nghe thấy trong bút vang lên tiếng cầu cứu kia, chính là Nguyên Sơ Ma Tổ à?”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, nói: “Không sai, luyện chế Nguyên Sơ Ma Tinh này thành bút, cũng không thể hoàn toàn ngăn cản chuỗi nhân quả, Nguyên Sơ vẫn luôn sợ hãi bị ta hấp thu, vì vậy mới cầu cứu người có chuỗi nhân quả sâu nhất với hắn là người.”

Hắn khẽ lắc đầu, nói: “Sau khi Nguyên Sơ Ma Tổ chuyển thành ngoại đạo, vẫn khát vọng bản thân, cũng không muốn quay về, vì vậy ta cũng chỉ có thể tính toán hắn một chút, mượn nhân quả của Chúc Thiên Ma Tổ để tập sát, khiến nguyên thần của Nguyên Sơ và Thái Sơ suy yếu đến cực điểm để thu nạp dung hợp, hiện tại ta mới được coi là nguyên thần Bàn Cổ chân chính.”

“Vậy... Phụ hoàng của ta thì sao?” Thiếu nữ Kim Ô “Tiểu Thập Nhất” không nhịn được mở miệng hỏi.

“Ta từng nói nhĩ? Tiểu Thập Nhất, ta chính là phụ hoàng của người.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, nói: “Nếu người muốn hỏi Thái Sơ... Người còn nhớ rõ, trước lần đầu tiên người nhìn thấy ta, người đã nghe thấy giọng nói kia ở ngoài cửa không? Đó chính là Thái Sơ xuyên qua chuỗi nhân quả để phát ra, thế nhưng... Phụ hoàng của người có tính cách rất giống ta, là người thật sự thương xót tam giới, vì vậy hắn đã sớm biết phải hợp nhất với ta, nhưng lại chủ động tiếp nhận.”

Thiếu nữ Kim Ô yên lặng cúi đầu.

“Chúng ta vốn là một thể, Thái Sơ và Nguyên Sơ chỉ có nguyên thần, lại không hề biết, bọn họ chỉ là sự hiển hiện nhân cách của ta mà thôi.”

Lâm Chỉ Thủy khẽ lắc đầu, nói: “Ta nhất định phải quay về chân thân Bàn Cổ, mới có thể một lần nữa đặt ra thiên quy, vì vậy sớm muộn gì cũng phải hợp nhất với bọn họ, mới có thể khiến nguyên thần viên mãn, trở về chân thân.”

“Thế nhưng...” Nữ Oa khẽ hỏi: “Dù ý chí Thiên Đạo thật sự tin tưởng người là Thái Sơ và Nguyên Sơ, cũng không tùy ý để người nhúng chàm bản nguyên chứ?”

“Đúng vậy.”

Lâm Chỉ Thủy nói khẽ: “Cho dù ý chí Thiên Đạo tin tưởng ta có thể tịnh hóa bản nguyên bị ngoại đạo ăn mòn, ý chí Thiên Đạo cũng chỉ chờ ta phi thăng quay lại Thiên Tâm giới, đứng dưới sự khống chế của nó mới đi tịnh hóa bản nguyên.”

Hắn lắc đầu cười một tiếng, nói: “Nhưng trên thực tế, ta căn bản không có cách nào tu hành, sao có thể phi thăng? Hơn nữa vì đề phòng bị ý chí Thiên Đạo phát hiện, ta cũng chỉ có thể giữ vẻ ngủ say, ngụy trang thành ‘Thái Sơ chuyển thể ngụy trang phạm nhân’, vì vậy... Ta cũng chỉ có thể tính kế ý chí Thiên Đạo, để nó chủ động đưa lực lượng bản nguyên đến nhân gian.”

“Ta đã hiểu.” U Thiên lại đột nhiên nặng nề nói: “Đây chính là nguyên nhân người ép buộc ta và Tiểu Xà chuyển thể đến nhân gian?”

“Đề các người chuyển thể đến nhân gian, cũng là vì đường đường chính chính dụ đám Ma Tổ một phương ngoại đạo xuất hiện.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, nói: “Một phương ngoại đạo vì giết người và Nguyên Sơ, tất nhiên sẽ không tiếc bất cứ giá nào, chỉ cần bố trí mấy điểm mấu chốt, cuối cùng dẫn đến tất cả đám Ma Tổ thượng giới đều ngủ say, lại sinh ra Ma Tổ tự do ở nhân gian, tỉ lệ ngoại ma tự do vượt qua ngoại ma khác, sẽ khiến ngoại đạo mất cân bằng, có khả năng khiến ta thức tỉnh.”

“Đây là bí mật mà ý chí Thiên Đạo cũng biết đến, đây đúng là sự thật, hơn nữa là ta cố ý để ý chí Thiên Đạo phát hiện.”

“Vì vậy, ngay lúc ý chí Thiên Đạo phát hiện ở nhân gian có sự tồn tại của Ma Tổ tự do, có sự đe dọa ‘nó’ gặp được thì sẽ có khả năng thức tỉnh, ‘Thái Sơ chuyển thể’ là ta kịp thời đưa năm bức tranh khu vực căn nguyên kia qua, không chỉ có thể tịnh hóa bản nguyên của năm khu vực căn nguyên lớn, còn có thể nhân cơ hội này giải quyết Ma Tổ ở nhân gian, sao nó có thể không trúng kế chứ?”

“Lúc này ta cướp đi bản nguyên của năm căn nguyên lớn, tư duy của ý chí Thiên Đạo cũng thật sự đơn giản, lại còn dám điều động bản nguyên Thiên Tâm, đúng lúc để ta cướp đi.”

Lâm Chỉ Thủy lắc đầu cười một tiếng, nói: “Cộng thêm Ngoại Đạo Chi Sào đã sớm thuộc về ta, Thái Sơ Thiên Cung, Nguyên Sơ Ma Tinh, ta đã tập hợp đủ chín căn nguyên lớn, còn nhân cơ hội này, gặp được vị Ma Tổ tự do ở nhân gian, tỉnh lại từ trong ngủ mê.”

Nói xong, hắn nhìn về phía Kiều lão bản cách đó không xa, khóe môi nở một nụ cười.

Kiều lão bản thở dài, nói khẽ: “Lâm lão bản, đây là ta nợ ngươi mà thôi.”

“Kiều lão bản, thật xin lỗi, ta thật sự đã tính toán cả ngươi.”

Lâm Chỉ Thủy nói khẽ: “Thế nhưng, tuy điều này là do ta bố trí, nhưng cũng chỉ là hành vi tiềm thức lúc ta đang ngủ say, trong lòng ta, vẫn coi ngươi là bạn.”

“Bất kể như thế nào, Lâm lão bản cũng đã cứu ta.” Kiều lão bản nhẹ nhàng lắc đầu, “Đây mới là sự thật.”

“Ha ha, nói không sai, sự thật do mình nhận định, mới là quan trọng nhất.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, “Sau này, hy vọng Kiều lão bản còn có thể tiếp tục bán bút mực giấy nghiên cho ta, nhớ ký giá cả phải rẻ một chút.”

Kiều lão bản ngẩn ngơ.

Sau này?

Hắn ta không hiểu rõ ý trong lời này của Lâm Chỉ Thủy.

“Chân tướng nên nói ra, ta cũng đã nói gần đủ.”

Lâm Chỉ Thủy dựa vào khung cửa, khoanh tay, ánh mắt đảo qua đông đảo đại năng Thiên Đạo, mỉm cười nói: “Chư vị còn có gì muốn hỏi, vậy nhân lúc bây giờ hỏi cho rõ ràng đi, sau này... E rằng cũng không còn cơ hội.”

Sau khi đông đảo đại năng Thiên Đạo im lặng một chút –

“Dương Hồi” Tây Vương Mẫu đời thứ nhất, thiếu nữ Đạo Chủ kia đột nhiên đi ra, suy nghĩ một chút, hỏi: “Lại nói, ngươi là Bàn Cổ Thần chí cao tôn quý khai thiên tích địa, ta phải xưng hô với ngươi như thế nào?”

“Bàn Cổ Thần chí cao?”

Lâm Chỉ Thủy không nhịn được mỉm cười, lắc đầu nói: “Ta cũng không thích vị trí này, nếu không cũng sẽ chủ động ngủ say, đứng ở vị trí cao nhất,

gần như không gì không biết, không gì không làm được... Sống như vậy thì có ý nghĩa gì chứ?”

Hắn mỉm cười, nói: “Cứ gọi ta là Lâm tiên sinh đi, ta càng thích cuộc sống bây giờ hơn.”

“Lâm tiên sinh, ta có mấy vấn đề cần thỉnh giáo.”

Dương Hồi nói khẽ: “Lần này Tây Vương Mẫu được Lâm tiên sinh bố trí trong ván cờ, phát huy tác dụng cực lớn, coi như là một quân cờ rất quan trọng đi? Vậy... Ở đại kiếp thượng cổ ta bị người đứng đầu ba phe phái lớn của ngoại đạo vây giết vẫn lạc, phải chăng cũng được coi là một nước cờ của tiên sinh?”

Lâm Chỉ Thủy suy nghĩ một chút, nói: “Mặc dù cũng không phải là ta hạ lệnh, nhưng đúng là vì ta.”

Dương Hồi ngẩn ngơ, nhìn Lâm Chỉ Thủy.

“Ta là người khai sáng tam giới, tam giới tức là ta, cách nói này cũng không sai.”

Lâm Chỉ Thủy nói khẽ: “Cho dù ta đang ở trong trạng thái ngủ say, cũng có thể ảnh hưởng đến tam giới, sự ảnh hưởng này là thay đổi một cách vô thức, tựa như lúc ta đang ngủ say, mặc dù không biết rõ toàn cục của tu hành giả và tam giới, nhưng đủ loại tương lai, tin tức, số mệnh, nhân quả của tam giới... Rất nhiều thay đổi, vẫn sẽ có ảnh hưởng trong lúc ta ngủ say, vì vậy ta mới có thể vượt qua nói chuyện với các người.”

Chương 400: Vũ trụ làm trận (2)

Hắn lắc đầu cười một tiếng, nói: “Cũng như vậy, lúc ta đang ngủ say, tiềm thức cũng sẽ thay đổi tam giới, thông qua số mệnh, nhân quả đủ loại, bao gồm đám Ma Tổ ngoại đạo, cũng sẽ có tình huống ‘phúc chí tâm linh’.”

Đông đảo đại năng nghe vậy, lập tức hiểu rõ.

Thiên tính?

Đây chẳng phải là thiên tính chân chính sao? Đại năng cũng có thể ảnh hưởng đến số mệnh, lấy rất nhiều sự trùng hợp thoát nhìn không có chút dấu vết nào, đạt được kết quả cuối cùng, nhưng phạm vi giới hạn này lại rất nhỏ.

Lúc Lâm Chỉ Thủy nói ra lời này, đủ để ảnh hưởng vận mệnh, nhân quả của toàn bộ tam giới... Đó chính là thiên tính chân chính!

“Vi vậy, dù ta không ra lệnh, nhưng vẫn có liên quan đến ta.”

Lâm Chỉ Thủy nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Chắc là trong tiềm thức của ta cho rằng, thiên phú của Yên Nguyệt Ma Tổ thích hợp nhất, thích hợp với thần vị Tây Vương Mẫu của người nhất, bởi vậy một phương ngoại đạo mới có kế hoạch để Yên Nguyệt Ma Tổ nằm vùng ở Thiên Đạo, cũng dẫn đến việc người vẫn lạc.”

Dương Hồi im lặng một lúc lâu, hỏi: “Vậy sáu trăm năm trước, Thái Sơ Thiên Đế tìm đến ta, cũng là người sao?”

“Đó đúng là Thái Sơ, chứ không phải ta.”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, chậm rãi nói: “Ta không có cách nào tu luyện, sao có thể tiến vào thượng giới? Ta cũng chỉ có thể giao lưu với hai nguyên thần là Nguyên Sơ và Thái Sơ này thôi.”

Dương Hồi im lặng cúi đầu, sau một lúc lâu, mới hỏi: “Lúc đầu Thái Sơ đã đồng ý với ta, bằng lòng giúp ta trở thành Tây Vương Mẫu một lần nữa, lời này là thật hay giả?”

Lâm Chỉ Thủy nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Thái Sơ tức là ta, lời hứa của hắn, cũng là lời hứa của ta, đợi tam giới ổn định, tất nhiên người vẫn là Tây Vương Mẫu, hưởng hồ người vốn là Tây Vương Mẫu.”

Dương Hồi nhìn “Bạch Nguyệt Dao” Tây Vương Mẫu đời thứ hai một chút, nói: “Vậy nàng ta?”

Lúc này Bạch Nguyệt Dao nói: “Lâm tiên sinh hứa hẹn như thế, Yên Nguyệt tất nhiên bằng lòng thoái vị.”

Lâm Chỉ Thủy lắc đầu cười một tiếng, nói: “Đây chỉ là vấn đề một cái danh phận mà thôi, không liên quan gì đến thần vị... Tam giới sau này, tuy vẫn có sự tồn tại của cảnh giới Thiên Đạo, nhưng lại không có thần vị.”

Đông đảo đại năng không nhìn được giạt mình nhìn Lâm Chỉ Thủy.

Đại năng Thiên Đạo sở dĩ cường đại, không chỉ vì lý do là Thiên Đạo, còn bởi vì từng thần vị đều có quyền lực điều động lực lượng bản nguyên tam giới, nếu không cho dù là đại năng Thiên Đạo, pháp lực cũng chỉ là cấp độ chí tôn mà thôi.”

“Lực lượng bản nguyên sẽ dùng để vận chuyển thiên quy mới của tam giới.”

Lâm Chỉ Thủy khẽ cười nói: “Không chỉ tu hành giả thế gian phải tuân thủ nghiêm ngặt thiên quy, bao gồm thần tiên thiên giới, thậm chí cả chư vị cảnh giới Thiên Đạo, đều là như thế, phạm là người mang tội nghiệt, sẽ chịu ma kiếp giáng lâm.”

Thế nhưng, tuy đông đảo đại năng Thiên Đạo giạt mình, nhưng cũng không có cảm thấy không thể chấp nhận nổi.

Nhưng các đại năng Thiên Đạo sống từ đại kiếp thượng cổ đến bây giờ, dù không phải là thiện thần công đức vạn thiên, cũng không phải là hàng ngũ tà ma.

Còn lãnh tụ đạo thống chí thiện chí thánh như Nữ Oa nương nương, lại càng không thềm để ý.

“Còn ai có vấn đề gì không?”

Ánh mắt Lâm Chỉ Thủy lướt qua đám người.

Từng đại năng Thiên Đạo đều im lặng, cũng không nói lời nào.

Còn Tây Vương Mẫu đời thứ hai, Yên Nguyệt Ma Tổ chuyển thế “Bạch Nguyệt Dao” lại đứng dậy, mở miệng hỏi: “Lâm tiên sinh, ta muốn biết, sau này ta nên đi nơi nào ở ngoại đạo? Những Ma Tổ ngủ say kia, sẽ như thế nào?”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười nói: “Nhắc nhở người một điều trước đã, sẽ không phân chia Thiên Đạo và ngoại đạo, Thiên Đạo và ngoại đạo vốn là một thể.”

Hắn suy nghĩ một chút, nói: “Về phần ngoại ma, Ma Tổ... Trong số bọn họ, phần lớn vốn là vong hồn tội nghiệt của tam giới biến thành, vì vậy mới bị ta chuyển hóa trở thành sự tồn tại ma kiếp, như Thương Sinh Ma Tổ kia, kiếp trước là một thần tiên cứu thế cực đoan, mặc dù trong lòng có Thương Sinh, nhưng tư tưởng quá cực đoan, gây ra tội nghiệt lớn, vì vậy mới biến thành Ma Tổ.

“Kiếp Diệt, Vô Hạn... Bao gồm cả người cũng là như thế, trở thành sự tồn tại ma kiếp, chỉ là hành động chuộc tội thôi.”

Lúc đang nói chuyện, Lâm Chỉ Thủy đã nhìn về phía Xà Tích Lộ, mỉm cười nói: “Tiểu Xà cũng giống vậy, ở thời kỳ thượng cổ, bởi vì hợp làm một thể với Cực Âm Linh Mãng kia, cũng là người mang tội nghiệt, đúng lúc ta cũng muốn bảo vệ nàng, vì vậy để nàng trở thành Ma Tổ.”

Xà Tích Lộ ngẩn ngơ.

Lâm Chỉ Thủy suy nghĩ một chút, nói: “Thế nhưng, lần này một phương ngoại đạo giúp ta thay đổi thiên quy, cũng coi là có công, công đức tội nghiệt triệt tiêu, bây giờ ma kiếp tam giới, sẽ bị xóa bỏ ký ức quay về tam giới.”

Bạch Nguyệt Dao cung kính gật đầu nói: “Vâng.”

Lâm Chỉ Thủy khẽ lắc đầu, lại nói: “Còn có ai muốn hỏi gì không? Nếu không có, ta sẽ mở lại thiên quy của tam giới.”

Đúng lúc này, Kiều lão bản lại đi ra, do dự một chút, hỏi: “Lâm lão bản, người vừa nói, nhân gian là lao ngục, vậy khoảng tinh không trên đầu chúng ta, là lao tù giam cầm người sao, khoảng tinh không này là giả sao?”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười.

Hắn nhìn Kiều lão bản, nói: “Có lẽ ở trong tiềm thức của ta, đã sớm biết người khát vọng tinh không, vì vậy lúc đầu dùng bức tự thiếp kia cứu người, cố ý để người nhìn trộm khoảng tinh không chân thực một chút.”

Kiều lão bản ngẩn ngơ.

Hắn ta biết, lúc trước hắn ta bị Dưỡng Miêu Nhân tìm đến cửa, Lâm Chỉ Thủy đột nhiên đưa cho hắn ta một bức tự thiếp – “Nhân sinh bất tương kiến, động như tham dữ thương”.

Sau đó vào lúc hắn ta gặp nguy hiểm, bức tự thiếp kia đã biến thành thần thông, xé rách hư không, liên thông với tinh không xa xôi vô tận.

Nhưng vùng tinh không mà hắn ta nhìn thấy, mặc dù giống như biển sao vô ngần, nhưng lại lộ ra vẻ hư ảo mộng lung như vậy, thoạt nhìn vô cùng không chân thực, hơn nữa quỹ tích vận chuyển của vô số ngôi sao đặc biệt huyền diệu, lại giống như trận pháp, sinh ra uy năng kinh khủng cuộn cuộn khiến đến tận bây giờ hắn ta vẫn cảm thấy là một sức mạnh to lớn.

Nếu là tinh không bình thường, dù sao Dưỡng Miêu Nhân này cũng là chân ma đệ nhị đẳng, ít nhất cũng có thể sống sót trong tinh không kia.

Còn Dưỡng Miêu Nhân bị kéo vào bên trong khoảng tinh không vô tận xa xôi hư ảo kia, trong chớp mắt đã bị uy năng sao trời hoàn toàn chôn vùi!

“Phương vũ trụ tinh không này... Là do ý chí Thiên Đạo tạo ra.”

Lâm Chỉ Thủy thản nhiên liếc nhìn ý chí Thiên Đạo trên khoảng không, trong đôi mắt hiện ra vẻ lạnh băng, “Có lẽ các ngươi đều hiểu, ở thời kỳ thượng cổ, nhân giới là hoàn vũ vô tận bên trong ba ngàn thế giới lớn, nhưng lúc ta muốn kéo chân thân vào nhân giới, ý chí Thiên Đạo sợ ta tu hợp với chân thân, liền phá vỡ cả nhân giới để ngăn cản ta.”

“Ngươi đoán không sai, khoảng hư không ở trên đỉnh đầu này, hoặc là nói vũ trụ này, thật ra là một phương trận pháp.”

“Ý chí Thiên Đạo phá vỡ ba ngàn thế giới lớn hóa thành vô số ngôi sao, sao trời vô cùng vô tận này, dường như là trận pháp trận cơ.”

“Còn bản nguyên của ba ngàn thế giới lớn này, lại vận chuyển thành nguyên lực của trận pháp.”

“Lấy phá vỡ nhân giới làm cái giá đánh đổi, hy sinh ngàn vạn trăm tỷ sinh linh, mới tạo thành mảnh vô thượng trận pháp ngay cả đại năng Thiên Đạo cũng không thể kham nổi.”

Lâm Chỉ Thủy nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Bức tự thiếp mà ta đưa cho ngươi, chính là kết nối với điểm nguyên lực của trận pháp, dám can đảm xâm nhập vào cũng là kẻ địch của toàn bộ vũ trụ hình thành trận pháp, tất nhiên phải chết không chút nghi ngờ.”

Chương 401: Toàn thế giới chỉ có ta không biết ta là cao nhân (1)

Vũ trụ làm trận...

Đông đảo đại năng Thiên Đạo nghe vậy, không nhịn được tỏ ra chấn động.

Phương vũ trụ cuộn cuộn vô biên này, ý nghĩa tồn tại lại vì vậy khôn Lâm Chỉ Thủy?

“Còn có vấn đề gì không?”

Ánh mắt Lâm Chỉ Thủy lướt qua đám người, thấy không có ai đáp lại, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Phải nói thì ta cũng đã nói rõ ràng, vậy thì bắt đầu đi.”

Nói xong, hắn ngẩng đầu, nhìn ý chí Thiên Đạo vô hình ở sâu trong vòm trời.

Dường như ý chí Thiên Đạo cảm nhận được ánh mắt của hắn, run rẩy chấn động, dường như đang sợ hãi.

“Đã nhiều năm như vậy...”

Lâm Chỉ Thủy cảm nhận được sự sợ hãi của nó, không nhịn được thở dài một tiếng, nói khẽ: “Chỉ vì vậy khôn ta, năm đó ngươi tạo thành tội nghiệt lớn như vậy... Cũng nên trả giá thật lớn.”

Hắn lật tay một cái, bút lông trong tay đột nhiên bắn ra tia sáng bản nguyên vô tận, cứ như thủy triều mãnh liệt, nhanh chóng hòa vào cơ thể của hắn, tràn vào chỗ sâu trong nguyên thần của hắn, hóa thành lực lượng vô tận và quyền lực chí cao, chiếm cứ xung quanh tâm thức của hắn.

Hơi thở uy áp vượt qua tất cả nhanh chóng tràn ra, trong chốc lát đã lan tràn tới toàn bộ địa cầu, còn tràn ngập đến nơi sâu trong tinh không.

Tốc độ khuếch tán của uy áp này, dường như vượt qua khái niệm “thời gian”.

Chỉ trong chốc lát, trong không gian của toàn bộ phạm vi vũ trụ, đã bao phủ dưới uy áp của hắn!

Lực lượng quy tắc vô hình này, vượt qua tất cả, theo uy áp một lần nữa tràn ngập ở trong vũ trụ, thời gian, không gian, vạn sự vạn vật... Tất cả đều bị bao phủ dưới quy tắc vượt qua tất cả này.

Ngay thời khắc này, toàn bộ vũ trụ đều hoàn toàn dừng lại.

“Khoảng tinh không giả này, cũng nên khôi phục...”

Lâm Chỉ Thủy nhìn lên bầu trời, ánh mắt như xuyên qua tầng khí quyển, xuyên qua tinh không ánh sáng mịn mù, thấy được biên giới cuối cùng xa xôi vô tận.

Hắn nhẹ nhàng vung tay lên –

Dưới sự rung chuyển của quy tắc vô hình, giới hạn vũ trụ xa xôi vô cùng kia đột nhiên bị xé rách, giới hạn thiên nhân cũng bị phá vỡ theo!

Ở Thái Sơ chi địa xa xôi, một luồng tia sáng không lồ u ám bay ra từ trong đó, xuyên qua giới hạn thiên nhân, từ biên giới vũ trụ đi đến nhân gian, vượt qua không gian từ bên ngoài vũ trụ đi đến địa cầu.

Một nam tử cơ bắp bên trong luồng tia sáng u ám kia, dường như đang nhắm mắt ngủ say, tản ra hơi thở tĩnh mịch lại quý dị, cơ thể cao khoảng mấy vạn dặm.

Các đại năng Thiên Đạo lập tức nhận ra, đây chính là ngoại đạo Bàn Cổ hiển hiện thời kỳ thượng cổ!

Hoặc là nói, từ đầu tới đuôi, cũng chỉ có một vị Bàn Cổ Thần khai thiên tích địa như thế.

Đây chính là nhục thân của Bàn Cổ.

“Âm âm!”

Ý chí Thiên Đạo phát ra từng đợt chấn động sợ hãi, dường như đang cầu xin tha thứ.

“Đã muộn.” Lâm Chỉ Thủy lạnh như băng nhìn ý chí Thiên Đạo một cái: “Lúc trước ngươi phá vỡ Nhân giới, sao không nghĩ đến sẽ có một ngày như vậy? Vô số sinh linh nhân giới, thậm chí còn không có cả cơ hội để cầu xin tha thứ.”

Các đại năng Thiên Đạo đều im lặng đứng ngoài quan sát.

Vào đại kiếp thượng cổ, sinh linh tam giới thương vong quá thảm thiết, sinh linh cả nhân giới gần như bị diệt tuyệt, chỉ còn lại một viên tinh cầu nho nhỏ như địa cầu còn được giữ lại mà thôi.

Vốn tưởng là ngoại đạo xâm lấn mới đưa đến, không ngờ căn nguyên lại là vì tư lợi của ý chí Thiên Đạo này?

Thế nhưng, bây giờ ý chí Thiên Đạo đã mất đi tất cả bản nguyên, ngay cả một cơ hội để phản kháng cũng không có.

“Đã đến lúc.”

Lâm Chỉ Thủy bước ra một bước, cơ thể lập tức xuyên qua khoảng cách mấy vạn dặm, đi đến phía trước nhục thân Bàn Cổ kia, cả người đã hóa thành một cái bóng hư ảo hòa vào trong đó.

Vô tận hơi thở bản nguyên lan tràn ra, trong chớp mắt đã tràn ngập nhục thân Bàn Cổ.

Hơi thở vượt qua tất cả kia tràn ngập bên trong toàn bộ tam giới, lập tức khiến tam giới chậm rãi run rẩy.

Trong tia sáng u ám kia, Bàn Cổ cao chín vạn dặm, chậm rãi mở hai mắt ra.

“Rầm!”

Bàn Cổ đưa tay ra bắt một cái, ý chí Thiên Đạo vô hình lại mệnh mông kia xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn, không ngừng tản ra sự chấn động sợ hãi.

Hắn nắm một cái thật mạnh, lực lượng kinh khủng ở trong đó chấn động đủ để vẫn diệt vô số ngôi sao, ý chí Thiên Đạo liền biến mất không còn bóng dáng.

Căn nguyên tạo thành đại kiếp tam giới, cứ kết thúc như vậy.

Hắn lật tay một cái, trong tay xuất hiện một chiếc bút lông, rõ ràng là chiếc bút lông chế tạo từ Nguyên Sơ Ma Tinh, trong đó còn dung nạp rất nhiều thần vật bản nguyên!

Đột nhiên, hắn đứng ở giữa tinh thần vũ trụ, cầm bút lông ở trong tay, lấy bản nguyên làm mực, lấy tinh không làm giấy, múa bút đặt bút giữa trời, viết xuống từng chữ mực ẩn chứa lý lẽ vô tận ở trong hư không, tỏa ra tia sáng vô tận, chiếu sáng toàn bộ tam giới.

Vào lúc này, đại năng Thiên Đạo cũng cảm nhận được quy tắc Thiên Đạo bắt đầu thay đổi, lập tức hiểu rõ –

Lâm Chỉ Thủy đang bổ sung thiên quy mới.

Bàn Cổ có thể sáng thế, cũng có thể diệt thế, chỉ là sáng thế cần hy sinh bản thân làm cái giá đánh đổi, diệt thế cũng sẽ hao tổn bản thân, nếu chỉ thay đổi thiên quy, tất nhiên dễ như trở bàn tay.

Một lát sau, Lâm Chỉ Thủy dừng bút, thiên quy của tam giới không ngừng thay đổi, cuối cùng cũng khôi phục sự bình tĩnh.

Bên trong tinh không, vô số bản nguyên hình thành chữ viết trôi nổi ở trong hư không, mơ hồ rót vào sâu trong quy tắc pháp lý, tia sáng đột nhiên bùng lên một cái, rồi biến mất không thấy nữa.

“Thiên quy mới ra đời.”

“Ma kiếp... Chỉ có tu hành giả mang tội nghiệt trên người, mới phải nhận ma kiếp.”

“Dù là cảnh giới Thiên Đạo cũng giống vậy, chỉ cần có tội nghiệt sẽ đưa tới cấp độ ma kiếp tương đương với Ma Tô.”

“Tu hành chi đạo vẫn là pháp thân chi đạo, nhưng dường như cũng có thay đổi...”

“Cảnh giới Thiên Đạo có thể bất tử? Thế nhưng phải làm ngọn nguồn của pháp thân chi đạo, chịu trách nhiệm truyền đạo?”

“Ta đã hiểu, đây là vì giảm bớt việc tu hành giả tranh cướp tài nguyên, giảm bớt tranh đấu.”

Chương 402: Toàn thế giới chỉ có ta không biết ta là cao nhân (2)

“Cảnh giới Thiên Đạo chúng ta lấy lực lượng hỗn độn làm bản nguyên, lực lượng vô cùng vô tận, đứng ở vị trí cao vĩnh hằng, cũng nên chịu trách nhiệm truyền đạo.”

Các đại năng Thiên Đạo đều hiểu thiên quy mới, cũng hiểu sự hạn chế và yêu cầu của thiên quy với bọn họ.

Phương thiên địa này sinh để và nuôi nâng bọn họ, cho dù bọn họ đã nhảy ra tam giới, cũng là một phần tử của tam giới, lại có số mệnh vĩnh hằng, gánh chịu trách nhiệm với tam giới, tất nhiên không có cách nào từ chối.

Tu hành giả của trước kia, tu hành cần tiêu hao đủ loại tài nguyên, tài nguyên giữa thiên địa lại có hạn, tất nhiên sẽ gây nên tranh đấu, gây ra đủ loại bi kịch.

Còn pháp thân chi đạo hiện nay, lấy đại năng Thiên Đạo làm ngọn nguồn, tài nguyên chủ yếu tiêu hao khi tu hành, phần lớn bắt nguồn từ đại năng Thiên Đạo và linh khí thiên địa, tất nhiên không cần phải tranh đấu như trước kia.

Về phần đại năng Thiên Đạo, vốn là người trong thiên địa, bất cứ lúc nào cũng đang thu nạp vô tận lực lượng hỗn độn, tất nhiên phải có trách nhiệm.

“Thiên quy đã thành.”

Giọng nói hùng vĩ mênh mông của Bàn Cổ kia quanh quẩn sâu trong vũ trụ, “Chỉ còn lại nhân giới bị phá hủy này, chưa được chữa trị.”

Các đại năng Thiên Đạo cũng nhìn về phía đó.

Chỉ thấy thân hình khổng lồ ẩn chứa lực lượng đủ để hủy diệt tam giới của Bàn Cổ kia, lại bắt đầu vỡ vụn tiêu tán.

Giống tình cảnh lúc Thái Sơ được sinh ra, cơ thể Bàn Cổ, khí thành phong vân, thanh thành lôi đình, mắt trái thành mặt trời, mắt phải thành mặt trăng, tứ chi ngũ thể thành tứ cực ngũ nhạc, huyết dịch thành sông lớn, gân mạch thành địa lý, cơ bắp thành ruộng đất, phát tỳ thành sao trời, da lông thành cỏ cây, răng xương thành kim thạch, tinh tủy thành châu ngọc, mồ hôi thành mưa, thân chi chur trùng vì cảm nhận được gió, hóa thành lê manh...

Trong gầm trời vô tận, trong sao trời vô tận, cơ thể Bàn Cổ biến thành một phôi thai thế giới vô cùng to lớn.

Lỗ đen to lớn cứ như đủ để cắn nuốt toàn bộ vũ trụ, trong quá trình phôi thai thế giới này đang thai nghén ra đời, bắt đầu hấp dẫn vô số ngôi sao toàn bộ vũ trụ, vô tận vật chất, vào không gian và thời gian mà phương thế giới này sinh ra, dường như cũng đã mất đi ý nghĩa.

Hằng hà sa số sao trời vật chất chuyển hóa thành thế giới ban sơ trong hồng mộng chi khí, lượn lờ ở trong đó, sau đó hóa thành vô tận biển cả, đất liền, núi non, dòng sông...

Một phương thế giới hồng mộng gần như vô biên vô tận, đã được sinh ra tọa lạc trong vũ trụ tối tăm hư vô.

Phía đông có một vầng Thái Dương tinh hùng vĩ sinh ra theo, chiếu sáng toàn bộ thế giới, phương tây có một vầng Thái Âm tinh cũng không lồ sáng tỏ ẩn hiện.

Thậm chí bao gồm cả địa cầu ở trong đó, tạo thành một khoảng lục địa gần như giống hệt với phương thế giới ở trong quá khứ, trên địa cầu có mấy tỷ con người, đủ loại sinh linh đều được bảo vệ dưới lực lượng vô hình, rơi xuống khoảng lục địa này.

“Nhân giới mới sao?”

“Thế giới thật không lồ, còn lớn hơn cả thiên giới.”

“Ừm, còn to lớn hơn cả nhân giới thời thượng cổ.”

“Bên trong hồng mộng còn có sinh linh được sinh ra, nhưng dường như cũng rất nhỏ yếu.”

“Hả? Hình như những sinh linh này từng xuất hiện ở nhân giới thời thượng cổ?”

“Đúc lại sinh linh nhân giới sao?”

“Thế giới không lồ vững chắc như thế, dù là đại năng Thiên Đạo chúng ta cũng đừng hồng rung chuyển hủy diệt.”

“Giới hạn thiên nhân đã biến mất, thân thể của chúng ta cũng có thể xuống nhìn xem.”

Các đại năng Thiên Đạo đều quan sát phương thế giới mới được bao phủ trong hồng mộng này, không nhìn được sợ hãi than thở.

Ở nơi nhục thân Bàn Cổ tiêu tán, chỉ còn lại một đạo hư ảnh nguyên thần Bàn Cổ.

“Chư vị, thiên quy đã thành, nhân giới mới cũng đã sinh ra.”

Hư ảnh nguyên thần Lâm Chỉ Thủy nhìn thoáng qua đông đảo đại năng, mỉm cười nói: “Chỉ cần tuân thủ thiên quy, chư vị muốn thế nào cũng được,

địa cầu này cũng sẽ nghênh đón cái gọi là ‘khôi phục linh khí’, người địa cầu cũng chỉ tưởng địa cầu đã xuyên việt, về phần truyền thụ đạo pháp cho nhân giới mới này, làm phiền chư vị.”

Lúc này đại năng Thiên Đạo đều nói: “Vâng.”

“Đúng rồi.” Lâm Chỉ Thủy lại mỉm cười, nói: “Ta cũng không thích cuộc sống quá vô địch, sau này ngoại trừ tam giới có việc gì cực kỳ quan trọng, nếu không ta sẽ luôn ngủ say, làm một phạm nhân dần dần tiếp xúc với thế giới này, các người cũng đừng tùy tiện vạch trần ta.”

Đại năng Thiên Đạo đều hiểu ý của hắn.

Vô tri mới là hạnh phúc.

Còn không gì không biết, không gì không làm được, đã mất đi tất cả sự theo đuổi và hứng thú với mạng sống.

“Tiểu Xà.” Lâm Chỉ Thủy nhìn về phía Xà Tích Lộ, mỉm cười hỏi: “Nàng bằng lòng từ bỏ ký ức, lại lần nữa sống với ta không?”

Xà Tích Lộ hơi sùng sốt, cắn môi nhẹ gật đầu, lại nói nhỏ: “VẬY chúng ta làm phạm nhân như thế, sẽ không bị bắt nạt chứ?”

Lâm Chỉ Thủy mỉm cười, nói: “Yên tâm, mặc dù ta sẽ rơi vào trạng thái ngủ say, nhưng tiềm thức vẫn ảnh hưởng đến vận mệnh tam giới, chúng ta chỉ cần thỏa thích hưởng thụ cuộc sống phấn khích bật hack là được.”

Nói đến đây, hắn lại cười nói: “Huông chi, bây giờ đại năng toàn bộ tam giới đều biết ta là ai, chỉ có chính ta không biết, không phải sao?”

“U Thiên thì sao?” Xà Tích Lộ hỏi U Thiên một câu.

U Thiên tức giận nói: “Ta đương nhiên đi cùng với người.”

Xà Tích Lộ cười hì hì nói: “VẬY người cũng phong bế ký ức, làm thú cưng của ta đi.”

“Thật sao?”

Lâm Chỉ Thủy kéo đầu ngón tay của Xà Tích Lộ, mỉm cười nói: “Ta quyết định, lần này trong địa cầu khôi phục linh khí, nàng là thiếu nữ thiên tài, U Thiên làm thú cưng của nàng, còn ta... Coi như một thiên tài ở ẩn thoát nhìn giống phạm nhân là được, chờ sau khi đến địa cầu đạt được truyền thừa tu luyện, ta sẽ kế thừa y bát họa đạo thượng cổ độc nhất vô nhị!”